Holy Bible

Aionian Edition®

Dansk Bibel

Danish Bible OT1871 / NT1907

AionianBible.org
Den første originale ikke oversatte hellige bibel i verden
Kan kopieres og trykkes helt gratis
også kendt som " Den Lilla Bibel "

Holy Bible Aionian Edition ®
Dansk Bibel
Danish Bible OT1871 / NT1907

CC Attribution NoDerivatives 4.0, 2018-2024
Source text: Crosswire.org
Source version: 5/21/2017
Source copyright: Public Domain
Authorized by the Danish King, 1871, 1907

Formatted by Speedata Publisher 4.19.18 (Pro) on 7/19/2024
100% Free to Copy and Print
TOR Anonymously
https://AionianBible.org

Published by Nainoia Inc
https://Nainoia-Inc.signedon.net

We pray for a modern public domain translation in every language
Report content and format concerns to Nainoia Inc
Volunteer help is welcome and appreciated!

Celebrate Jesus Christ's victory of grace!

Forord

Dansk at AionianBible.org/Preface

The *Holy Bible Aionian Edition* ® is the world's first Bible *un-translation*! What is an *un-translation*? Bibles are translated into each of our languages from the original Hebrew, Aramaic, and Koine Greek. Occasionally, the best word translation cannot be found and these words are transliterated letter by letter. Four well known transliterations are *Christ*, *baptism*, *angel*, and *apostle*. The meaning is then preserved more accurately through context and a dictionary. The Aionian Bible un-translates and instead transliterates eleven additional Aionian Glossary words to help us better understand God's love for individuals and all mankind, and the nature of afterlife destinies.

The first three words are *aiōn*, *aiōnios*, and *aïdios*, typically translated as *eternal* and also *world* or *eon*. The Aionian Bible is named after an alternative spelling of *aiōnios*. Consider that researchers question if *aiōn* and *aiōnios* actually mean *eternal*. Translating *aiōn* as *eternal* in Matthew 28:20 makes no sense, as all agree. The Greek word for *eternal* is *aïdios*, used in Romans 1:20 about God and in Jude 6 about demon imprisonment. Yet what about *aiōnios* in John 3:16? Certainly we do not question whether salvation is eternal! However, *aiōnios* means something much more wonderful than infinite time! Ancient Greeks used *aiōn* to mean *eon* or *age*. They also used the adjective *aiōnios* to mean *entirety*, such as *complete* or even *consummate*, but never infinite time. Read Dr. Heleen Keizer and Ramelli and Konstan for proofs. So *aiōnios* is the perfect description of God's Word which has *everything* we need for life and godliness! And the *aiōnios* life promised in John 3:16 is not simply a ticket to eternal life in the future, but the invitation through faith to the *consummate* life beginning now!

The next seven words are *Sheol*, *Hadēs*, *Geenna*, *Tartaroō*, *Abyssos*, and *Limnē Pyr*. These words are often translated as *Hell*, the place of eternal punishment. However, *Hell* is ill-defined when compared with the Hebrew and Greek. For example, *Sheol* is the abode of deceased believers and unbelievers and should never be translated as *Hell*. *Hadēs* is a temporary place of punishment, Revelation 20:13-14. *Geenna* is the Valley of Hinnom, Jerusalem's refuse dump, a temporal judgment for sin. *Tartaroō* is a prison for demons, mentioned once in 2 Peter 2:4. *Abyssos* is a temporary prison for the Beast and Satan. Translators are also inconsistent because *Hell* is used by the King James Version 54 times, the New International Version 14 times, and the World English Bible zero times. Finally, *Limnē Pyr* is the Lake of Fire, yet Matthew 25:41 explains that these fires are prepared for the Devil and his angels. So there is reason to review our conclusions about the destinies of redeemed mankind and fallen angels.

The eleventh word, *eleēsē*, reveals the grand conclusion of grace in Romans 11:32. Take the time to understand these eleven words. The original translation is unaltered and a note is added to 64 Old Testament and 200 New Testament verses. To help parallel study and Strong's Concordance use, apocryphal text is removed and most variant verse numbering is mapped to the English standard. We thank our sources at eBible.org, Crosswire.org, unbound.Biola.edu, Bible4u.net, and NHEB.net. The Aionian Bible is copyrighted with creativecommons.org/licenses/by-nd/4.0, allowing 100% freedom to copy and print, if respecting source copyrights. Check the Reader's Guide and read online at AionianBible.org, with Android, and TOR network. Why purple? King Jesus' Word is royal… and purple is the color of royalty!

History

Dansk at AionianBible.org/History

04/15/85 - Aionian Bible conceived as B. and J. pray.
12/18/13 - Aionian Bible announced as J. and J. pray.
06/21/15 - Aionian Bible birthed as G. and J. pray.
01/11/16 - AionianBible.org domain registered.
06/21/16 - 30 translations available in 12 languages.
12/07/16 - Nainoia Inc established as non-profit corporation.
01/01/17 - Creative Commons Attribution No Derivatives 4.0 license added.
01/16/17 - Aionian Bible Google Play Store App published.
07/01/17 - 'The Purple Bible' nickname begins.
07/30/17 - 42 translations now available in 22 languages.
02/01/18 - Holy Bible Aionian Edition® trademark registered.
03/06/18 - Aionian Bibles available in print at Amazon.com.
10/20/18 - 70 translations now available in 33 languages.
11/17/18 - 104 translations now available in 57 languages.
03/24/19 - 135 translations now available in 67 languages.
10/28/19 - Aionian Bible nursed as J. and J. pray.
10/31/19 - 174 translations now available in 74 languages.
02/22/20 - Aionian Bibles available in print at Lulu.com.
05/25/20 - Illustrations by Gustave Doré, La Grande Bible de Tours, Felix Just.
08/29/20 - Aionian Bibles now available in ePub format.
12/01/20 - Right to left and Hindic languages now available in PDF format.
03/31/21 - 214 translations now available in 99 languages.
11/17/21 - Aionian Bible Branded Leather Bible Covers now available.
12/20/21 - Social media presence on Facebook, Twitter, LinkedIn, YouTube, etc.
01/01/22 - 216 translations now available in 99 languages.
01/09/22 - StudyPack resources for Bible translation study.
02/14/22 - Strong's Concordance from Open Scriptures and STEPBible.
02/14/23 - Aionian Bible published on the TOR Network.
12/04/23 - Eleēsē added to the Aionian Glossary.
02/04/24 - 352 translations now available in 135 languages.
05/01/24 - 371 translations now available in 151 languages.

Indholdsfortegnelse

GAMLE TESTAMENTE

1 Mosebog 11
2 Mosebog 50
3 Mosebog 83
4 Mosebog 108
5 Mosebog 141
Josua 170
Dommer 190
Rut 210
1 Samuel 213
2 Samuel 239
Første Kongebog 261
Anden Kongebog 286
Første Krønikebog 310
Anden Krønikebog 332
Ezra 359
Nehemias 367
Ester 379
Job 386
Salme 406
Ordsprogene 453
Prædikeren 470
Højsangen 476
Esajas 479
Jeremias 518
Klagesangene 562
Ezekiel 566
Daniel 607
Hoseas 620
Joel 626
Amos 629
Obadias 634
Jonas 635
Mikas 637
Nahum 641
Habakkuk 643
Zefanias 645
Haggaj 647
Zakarias 649
Malakias 656

NYE TESTAMENTE

Matthæus 661
Markus 686
Lukas 702
Johannes 729
Apostelenes gerninger 750
Romerne 777
1 Korinterne 788
2 Korinterne 799
Galaterne 806
Efeserne 810
Filipperne 814
Kolossensern 817
1 Tessalonikerne 820
2 Tessalonikerne 823
1 Timoteus 825
2 Timoteus 828
Titus 830
Filemon 832
Hebræerne 833
Jakob 841
1 Peter 844
2 Peter 847
1 Johannes 849
2 Johannes 852
3 Johannes 853
Judas 854
Aabenbaringen 855

Appendiks

Læservejledning
Ordbog
Kort
Skæbne
Billeder, Doré

GAMLE TESTAMENTE

Og han drev Mennesket ud og satte Keruber Østen for Edens Have med et blinkende Sværd, som vendte sig hid og did, til at vogte Vejen til Livsens Træ.
1 Mosebog 3:24

1 Mosebog

1 I Begyndelsen skabte Gud Himmelen og Jorden. **2** Og Jorden var øde og tom, og der var Mørke oven over Afgrunden, og Guds Aand svævede oven over Vandene. **3** Og Gud sagde: Der vorde Lys; og der blev Lys. **4** Og Gud saa, at Lyset var godt, og Gud gjorde Skilsmisse imellem Lyset og Mørket. **5** Og Gud kaldte Lyset Dag, og Mørket kaldte han Nat; og der blev Aften, og der blev Morgen, første Dag. **6** Og Gud sagde: Der vorde en udstrakt Befæstning midt i Vandene, og den skal skille imellem Vand og Vand. **7** Og Gud gjorde den udstrakte Befæstning og gjorde Skilsmisse imellem Vandet, som var nedentil i den udstrakte Befæstning, og imellem Vandet, som var oventil i den udstrakte Befæstning; og det skete saa. **8** Og Gud kaldte den udstrakte Befæstning Himmel; og der blev Aften, og der blev Morgen, anden Dag. **9** Og Gud sagde: Vandene under Himlene samle sig til eet Sted, at det tørre ses; og det skete saa. **10** Og Gud kaldte det tørre Jord, og Vandenes Samling kaldte han Hav; og Gud saa, at det var godt. **11** Og Gud sagde: Jorden lade fremvokse Græs, Urter, som give Sæd, frugtbare Træer, som bære Frugt efter sit Slags og have sin Sæd i sig paa Jorden; og det skete saa. **12** Og Jorden frembragte Græs, Urter, som gave Sæd efter sit Slags, og Træer, som bare Frugt og havde sin Sæd i sig efter sit Slags; og Gud saa, at det var godt. **13** Og der blev Aften, og der blev Morgen, tredje Dag. **14** Og Gud sagde: Der vorde Lys paa Himmelens udstrakte Befæstning, at gøre Skilsmisse imellem Dagen og imellem Natten; og de skulle være til Tegn og til bestemte Tider og til Dage og Aar. **15** Og de skulle være til Lys paa Himmelens udstrakte Befæstning til at lyse over Jorden; og det skete saa. **16** Og Gud gjorde de to store Lys, det store Lys at regere Dagen og det lille Lys at regere Natten og Stjernerne. **17** Og Gud satte dem paa Himmelens udstrakte Befæstning til at lyse over Jorden **18** og til at regere om Dagen og om Natten og til at skille imellem Lyset og imellem Mørket; og Gud saa, at det var godt. **19** Og der blev Aften, og der blev Morgen, fjerde Dag. **20** Og Gud sagde: Vandet vrimle med en Vrimmel af levende Væsener, og Fugle skulle flyve over Jorden imod Himmelens udstrakte Befæstning. **21** Og Gud skabte de store Havdyr og alle Haande levende Væsener, som krybe, hvilke vrimle i Havet, efter sit Slags og alle Haande Fugle med Vinger efter sit Slags; og Gud saa, at det var godt. **22** Og Gud velsignede dem og sagde: Vorder frugtbare og mangfoldige, og fylder Vandene i Havet, og Fuglene vorde mangfoldige paa Jorden. **23** Og der blev Aften, og der blev Morgen, femte Dag. **24** Og Gud sagde: Jorden frembringe levende Dyr efter sit Slags, Fæ og Kryb og vilde Dyr paa Jorden efter sit Slags; og det skete saa. **25** Og Gud gjorde vilde Dyr paa Jorden efter sit Slags og Fæ efter sit Slags og alle Haande Kryb paa Jorden efter sit Slags; og Gud saa, at det var godt. **26** Og Gud sagde: Lader os gøre et Menneske i vort Billede, efter vor Lignelse; og de skulle regere over Havets Fiske og over Himmelens Fugle og over Fæet og over al Jorden og over alt Kryb, som kryber paa Jorden. **27** Og Gud skabte Mennesket i sit Billede, han skabte det i Guds Billede; Mand og Kvinde skabte han dem. **28** Og Gud velsignede dem, og Gud sagde til dem: Vorder frugtbare og mangfoldige, og opfylder Jorden, og gører eder den underdanig, og regerer over Havets Fiske og over Himmelens Fugle og over hvert Dyr, som kryber paa Jorden. **29** Og Gud sagde: Se, jeg har givet eder alle Urter, som give Sæd, som ere over al Jorden, og alle Haande Træer, i hvilke er Træers Frugt, som have Sæd; de skulle være eder til Føde. **30** Og alle Dyr paa Jorden og alle Fugle under Himmelen og alt Kryb paa Jorden, i hvilke er en levende Sjæl, har jeg givet alle Haande grønne Urter til at æde; og det skete saa. **31** Og Gud saa alt det, han havde gjort, og se, det var meget godt; og der blev Aften, og der blev Morgen, den sjette Dag.

2 Og Himmelen og Jorden bleve fuldkommede, og al deres Hær. **2** Og Gud havde fuldkommet paa den syvende Dag sin Gerning, som han havde gjort, og hvilede paa den syvende Dag fra al sin Gerning, som han havde gjort. **3** Og Gud velsignede den syrende Dag og helligede den; thi paa den hvilede han fra al sin Gerning, som Gud skabte og gjorde. **4** Disse ere Himmelens og Jordens Oprindelser, der de skabtes, paa den Dag Gud Herren gjorde Jorden og Himmelen. **5** Og alle Haande Buske paa Marken vare endnu ikke paa Jorden, og alle Haande Urter paa Marken vare endnu ikke fremspirede; thi Gud Herren havde ikke ladet regne paa Jorden, og der var intet Menneske til at dyrke Jorden. **6** Og der opgik en Damp af Jorden og vandede al Jordens Overflade. **7** Og Gud Herren dannede Mennesket af Støv af Jorden og blæste Livets

Aande i hans Næse; og Mennesket blev til en levende Sjæl. **8** Og Gud Herren plantede en Have udi Eden mod Østen og satte der Mennesket, hvilket han havde gjort. **9** Og Gud Herren lod opvokse alle Haande Træer af Jorden, som vare lystelige at se til og gode til at æde af, og Livsens Træ midt i Haven og Kundskabens Træ paa godt og ondt. **10** Og der gik en Flod ud fra Eden til at vande Haven, og derfra deltes den og blev til fire Hovedstrømme. **11** Den førstes Navn er Pison, hvilken løber om det ganske Land Havila, hvor der er Guld. **12** Og Guldet fra det samme Land er godt; der er Bdellion og den Sten Onyks. **13** Og den anden Flods Navn er Gihon, hvilken løber om det ganske Land Kus. **14** Og den tredje Flods Navn er Hiddekel, hvilken gaar Østen for Assyrien; og den fjerde Flod, den er Frat. **15** Og Gud Herren tog Mennesket og satte det i Edens Have at dyrke den og vogte den. **16** Og Gud Herren bød Mennesket og sagde: Du maa frit æde af alle Træer i Haven; **17** men af Kundskabens Træ paa godt og ondt, af det skal du ikke æde; thi paa hvilken Dag du æder af det, skal du dø Døden. **18** Og Gud Herren sagde: Det er ikke godt, at Mennesket er ene, jeg vil gøre ham en Medhjælp, som skal være hos ham. **19** Og Gud Herren havde gjort af Jorden alle vilde Dyr paa Marken og alle Himmelens Fugle og ledte dem til Mennesket for at se, hvad han vilde kalde hvert; og alt det, som Adam kaldte hver levende Sjæl, det var dens Navn. **20** Saa gav Adam alt Kvæget og Himmelens Fugle og alle vilde Dyr paa Marken Navne; men for Mennesket fandt han ingen Medhjælp, som kunde være hos ham. **21** Da lod Gud Herren falde en dyb Søvn paa Adam, og han sov; og han tog et af hans Ribben og lukkede med Kød i Stedet derfor. **22** Og Gud Herren byggede af det Ribben, som han havde taget af Mennesket, en Mandinde og ledte hende til Adam. **23** Da sagde Adam: Denne Gang er det Ben af mine Ben og Kød af mit Kød; denne skal kaldes Mandinde, thi denne er tagen af Manden. **24** Derfor skal Manden forlade sin Fader og sin Moder og blive fast hos sin Hustru, og de skulle være til eet Kød. **25** Og de vare begge nøgne, Adam og hans Hustru, og de bluedes ikke.

3 Og Slangen var træskere end alle vilde Dyr paa Marken, hvilke Gud Herren havde gjort; og den sagde til Kvinden: Mon Gud skulde have sagt: I maa ikke æde af hvert Træ i Haven? **2** Da sagde Kvinden til Slangen: Vi maa æde af Havens Træers Frugt; **3** men om det Træs Frugt, som er midt i Haven, sagde Gud: Æder ikke deraf og rører ikke derved, at I ikke skulle dø. **4** Da sagde Slangen til Kvinden: I skulle ikke dø Døden; **5** men Gud ved, at hvilken Dag I æde deraf, da skulle eders Øjne oplades, og I skulle blive ligesom Gud og kende godt og ondt. **6** Og Kvinden saa, at Træet var godt at æde af, og at det var lysteligt at se til og et ønskeligt Træ til at faa Forstand af, og hun tog af dets Frugt og aad; og hun gav ogsaa sin Mand med sig, og han aad. **7** Da oplodes begges Øjne, og de kendte, at de vare nøgne, og de hæftede Figenblade sammen og gjorde sig Bælter. **8** Og de hørte Gud Herrens Røst, som gik i Haven, der Dagen blev sval; da skjulte Adam og hans Hustru sig for Gud Herrens Ansigt iblandt Træerne i Haven. **9** Og Gud Herren kaldte ad Adam og sagde til ham: Hvor er du? **10** Og han sagde: Jeg hørte din Røst i Haven og frygtede; thi jeg var nøgen, og jeg skjulte mig. **11** Og han sagde: Hvo gav dig til Kende, at du var nøgen? har du ædet af det Træ, om hvilket jeg bød dig, at du skulde ikke æde deraf? **12** Og Adam sagde: Kvinden, som du gav til at være hos mig, hun gav mig af Træet, og jeg aad. **13** Da sagde Gud Herren til Kvinden: Hvi har du gjort dette? Og Kvinden sagde: Slangen forførte mig, og jeg aad. **14** Da sagde Gud Herren til Slangen: Efterdi du gjorde dette, da vær forbandet fremfor alt Kvæget og fremfor alle vilde Dyr paa Marken; du skal gaa paa din Bug og æde Støv alle dit Livs Dage. **15** Og jeg vil sætte Fjendskab imellem dig og imellem Kvinden og imellem din Sæd og imellem hendes Sæd; den skal sønderknuse dit Hoved, men du skal sønderknuse hans Hæl. **16** Til Kvinden sagde han: Jeg vil meget mangfoldiggøre din Kummer og din Undfangelse, med Smerte skal du føde Børn; og din Attraa skal være til din Mand, men han skal herske over dig. **17** Og til Adam sagde han: Efterdi du lød din Hustrus Røst og aad af det Træ, om hvilket jeg bød dig og sagde: Du skal ikke æde deraf, da være Jorden forbandet for din Skyld, med Kummer skal du æde deraf alle dit Livs Dage. **18** Og den skal bære dig Torn og Tidsel, og du skal æde Urter paa Marken. **19** I dit Ansigts Sved skal du æde dit Brød, indtil du bliver til Jord igen, thi deraf er du tagen; thi du er Støv, og du skal blive til Støv igen. **20** Og Adam kaldte sin Hustrus Navn Eva, thi hun er bleven alle levendes Moder. **21** Og Gud Herren gjorde Adam og hans Hustru Kjortler af Skind og iførte dem. **22** Og Gud Herren sagde: Se, Adam er bleven som en af

os til at kende godt og ondt; men nu, paa det han ikke skal udrække sin Haand og tage ogsaa af Livsens Træ og æde og leve evindeligen: 23 da forviste Gud Herren ham af Edens Have til at dyrke Jorden, som han var tagen af. 24 Og han drev Mennesket ud og satte Keruber Østen for Edens Have med et blinkende Sværd, som vendte sig hid og did, til at vogte Vejen til Livsens Træ.

4 Og Adam kendte sin Hustru Eva; og hun undfik og fødte Kain og sagde: Jeg har faaet en Mand, som er Herren. 2 Og hun blev ved at føde, nemlig hans Broder Abel; og Abel blev en Faarehyrde, og Kain dyrkede Jorden. 3 Og det hændte sig, der en Tid var forløben, og Kain frembar et Offer til Herren af Jordens Frugt. 4 Og Abel, ogsaa han bar frem af sin Hjords første Affødning og af deres Fedme; og Herren saa til Abel og til hans Offer. 5 Men til Kain og til hans Offer saa han ikke; da blev Kain meget vred, og hans Ansigt falmede. 6 Og Herren sagde til Kain: Hvi er du vred, og hvi er dit Ansigt falmet? 7 Er det ikke saa, at dersom du gør godt, da er du behagelig, og dersom du ikke gør godt, da ligger Synden for Døren, og til dig er dens Attraa? men du skal herske over den. 8 Og Kain talede med Abel sin Broder; og det hændte sig, der de vare paa Marken, da stod Kain op imod Abel sin Broder og ihjelslog ham. 9 Og Herren sagde til Kain: Hvor er Abel, din Broder? Og han sagde: Jeg ved ikke, mon jeg være min Broders Vogter? 10 Og han sagde: Hvad har du gjort? din Broders Blods Røst raaber til mig af Jorden. 11 Og nu være du forbandet fra Jorden, som oplod sin Mund til at tage din Broders Blod af din Haand. 12 Naar du dyrker Jorden, skal den ikke ydermere give dig sin Kraft; ustadig og flygtig skal du være paa Jorden. 13 Da sagde Kain til Herren: Min Misgerning er større, end jeg kan bære. 14 Se, du har i Dag drevet mig fra Jordens Kreds, og jeg maa skjule mig for dit Ansigt; og jeg bliver ustadig og flygtig paa Jorden, og det vil ske, hvo som finder mig, slaar mig ihjel. 15 Men Herren sagde til ham: Derfor, hvo som ihjelslaar Kain, paa ham skal det hævnes syvfold; saa satte Herren for Kain et Tegn, at ingen, som fandt ham, skulde slaa ham ihjel. 16 Saa gik Kain ud fra Herrens Ansigt og blev i det Land Nod Østen for Eden. 17 Og Kain kendte sin Hustru, og hun undfik og fødte Hanok; og han byggede en Stad og kaldte Stadens Navn efter sin Søns Navn, Hanok. 18 Og for Hanok blev født Irad, og Irad avlede Mehujael, og Mehujael avlede Mathusael, og Mathusael avlede Lamek. 19 Og Lamek tog sig to Hustruer, den enes Navn var Ada, og den andens Navn Zilla. 20 Og Ada fødte Jabal; han var Fader til dem, som boede i Telte og vogtede Kvæg. 21 Og hans Broders Navn var Jubal; han var Fader til alle dem, der legede paa Harpe og Fløjte. 22 Og Zilla, ogsaa hun fødte, nemlig Thubalkain, som kunstigen gjorde alle Haande skarpt Kobber- og Jerntøj; og Thubalkains Søster var Naama. 23 Og Lamek sagde til sine Hustruer: Ada og Zilla, hører min Røst, Lameks Hustruer, mærker min Tale! Om jeg har slagen en Mand ihjel, mig til et Saar, og en Dreng, mig til en Byld: 24 da skal Kain hævnes syvfold, og Lamek halvfjerdsindstyve Gange og syv Gange. 25 Og Adam kendte ydermere sin Hustru, og hun fødte en Søn og kaldte hans Navn Seth; thi Gud har sat mig, sagde hun, en anden Sæd i Abels Sted; thi Kain slog ham ihjel. 26 Og for Seth blev og født en Søn, og han kaldte hans Navn Enos; da begyndte man at paakalde Herrens Navn.

5 Denne er Menneskens Slægters Bog. Paa den Dag Gud skabte Mennesket, gjorde han det i Guds Lignelse. 2 Han skabte dem Mand og Kvinde og velsignede dem og kaldte deres Navn Menneske, paa den Dag de bleve skabte. 3 Og Adam levede hundrede og tredive Aar og avlede en Søn i sin Lignelse, efter sit Billede og kaldte hans Navn Seth. 4 Og Adam levede, efter at han havde avlet Seth, otte Hundrede Aar og avlede Sønner og Døtre. 5 Og Adams ganske Alder, som han levede, blev ni Hundrede Aar og tredive Aar; og han døde. 6 Og Seth var hundrede Aar og fem Aar gammel og avlede Enos. 7 Og Seth levede, efter at han havde avlet Enos, otte Hundrede Aar og syv Aar og avlede Sønner og Døtre. 8 Og Seths ganske Alder blev ni Hundrede Aar og tolv Aar; og han døde. 9 Og Enos var halvfemsindstyve Aar gammel og avlede Kenan. 10 Og Enos levede, efter at han havde avlet Kenan, otte Hundrede Aar og femten Aar og avlede Sønner og Døtre. 11 Og Enos' ganske Alder blev ni Hundrede Aar og fem Aar; og han døde. 12 Og Kenan var halvfjerdsindstyve Aar gammel og avlede Mahalaleel. 13 Og Kenan levede, efter at han havde avlet Mahalaleel, otte Hundrede Aar og fyrretyve Aar og avlede Sønner og Døtre. 14 Og Kenans ganske Alder blev ni Hundrede Aar og ti Aar; og han døde.

15 Og Mahalaleel var fem Aar og tresindstyve Aar gammel og avlede Jared. 16 Og Mahalaleel levede, efter at han havde avlet Jared, otte Hundrede Aar og tredive Aar og avlede Sønner og Døtre. 17 Og Mahalaleels ganske Alder var otte Hundrede Aar og fem og halvfemsindstyve Aar; og han døde. 18 Og Jared var hundrede Aar og to og tresindstyve Aar gammel og avlede Enok. 19 Og Jared levede, efter at han havde avlet Enok, otte Hundrede Aar og avlede Sønner og Døtre. 20 Og Jareds ganske Alder blev ni Hundrede Aar og to og tresindstyve Aar; og han døde. 21 Og Enok var fem og tresindstyve Aar gammel og avlede Methusela. 22 Og Enok vandrede med Gud, efter at han havde avlet Methusela, tre Hundrede Aar og avlede Sønner og Døtre. 23 Og Enoks ganske Alder blev tre Hundrede Aar og fem og tresindstyve Aar. 24 Og Enok vandrede med Gud, og han var ikke mere; thi Gud tog ham. 25 Og Methusela var hundrede Aar og syv og firsindstyve Aar gammel og avlede Lamek. 26 Og Methusela levede, efter at han havde avlet Lamek, syv Hundrede Aar og to og firsindstyve Aar og avlede Sønner og Døtre. 27 Og Methuselas ganske Alder blev ni Hundrede Aar og ni og tresindstyve Aar; og han døde. 28 Og Lamek var hundrede Aar og to og firsindstyve Aar gammel og avlede en Søn; 29 og han kaldte hans Navn Noa og sagde: Denne skal trøste os i vor Kummer og vore Hænders Arbejde paa Jorden, hvilken Herren har forbandet. 30 Og Lamek levede, efter at han havde avlet Noa, fem Hundrede Aar og fem og halvfemsindstyve Aar og avlede Sønner og Døtre. 31 Og Lameks ganske Alder blev syv Hundrede Aar og syv og halvfjerdsindstyve Aar; og han døde. 32 Og Noa var fem Hundrede Aar gammel, og Noa avlede Sem, Kam og Jafet.

6 Og det skete, der Menneskene havde begyndt at formeres paa Jorden, og Døtre fødtes dem, 2 da saa Guds Sønner Menneskens Døtre, at de vare skønne, og toge sig Hustruer af alle, hvilke de valgte. 3 Da sagde Herren: Min Aand skal ikke herske i Mennesket evindelig, eftersom han er Kød; og hans Dage skulle være hundrede og tyve Aar. 4 Paa den Tid vare Kæmper paa Jorden, ja ogsaa efter at Guds Sønner vare indgangne til Menneskens Døtre og havde avlet sig Børn; disse ere de vældige, hvilke fra fordums Tid have været navnkundige Mænd. 5 Og Herren saa, at Menneskets Ondskab var stor paa Jorden, og at alt hans Hjertes Tankers Paafund var ikkun ondt hver Dag. 6 Da angrede Herren, at han havde gjort Mennesket paa Jorden, og det bedrøvede ham i hans Hjerte. 7 Og Herren sagde: Jeg vil udslette Mennesket, som jeg har skabt, af Jorden, baade Mennesker og Kvæg og Kryb og Fugle under Himmelen; thi jeg angrer, at jeg gjorde dem. 8 Men Noa fandt Naade for Herrens Øjne. 9 Disse ere Noas Slægter. Noa, en retfærdig Mand, var ustraffelig i sin Tid, Noa vandrede med Gud. 10 Og Noa avlede tre Sønner: Sem, Kam og Jafet. 11 Men Jorden var fordærvet for Guds Ansigt, og Jorden var fuld af Vold. 12 Da saa Gud Jorden, og se, den var fordærvet; thi alt Kød havde fordærvet sin Vej paa Jorden. 13 Da sagde Gud til Noa: Alt Køds Ende er kommen for mit Ansigt; thi Jorden er fuld af Vold af dem; og se, jeg vil fordærve dem med Jorden. 14 Gør dig en Ark af Gofertræ; gør Rum i Arken, og beg den inden og udentil med Beg. 15 Og denne er Maaden, efter hvilken du skal gøre den: Tre Hundrede Alen skal Arkens Længde være, halvtredsindstyve Alen dens Bredde og tredive Alen dens Højde. 16 Du skal gøre et Vindue paa Arken, og oventil skal du fuldkomme den til en Alen, og Arkens Dør skal du sætte paa dens Side; du skal gøre den med et nederste, et mellemste og et tredje Loft. 17 Og jeg, se, jeg lader komme en Vandflod over Jorden til at fordærve alt Kød, som har Livs Aande i sig under Himmelen; alt det, som er paa Jorden, skal udaande. 18 Men med dig opretter jeg min Pagt; og du skal gaa i Arken, du og dine Sønner og din Hustru og dine Sønners Hustruer med dig. 19 Og af alt det, som lever, af alt Kød, et Par af hver Slags skal du indføre i Arken, at lade leve med dig; Han og Hun skal det være. 20 Af Fuglene efter deres Slags og af Kvæget efter deres Slags, af alle Haande Kryb paa Jorden efter deres Slags; et Par af hvert skal gaa ind til dig, at de maa leve. 21 Og tag du dig af alle Haande Føde, som ædes, og samle til dig, at det maa blive dig og dem til Næring. 22 Og Noa gjorde det, efter alt det, som Gud havde befalet ham, saaledes gjorde han.

7 Og Herren sagde til Noa: Gak ind, du og dit ganske Hus, i Arken; thi dig har jeg set retfærdig for mig i denne Slægt. 2 Tag dig af alle Haande rent Kvæg syv og syv, Han og Hun; men af det Kvæg, som er urent, et Par, Han og Hun; 3 ogsaa af Fuglene under Himmelen, syv og syv, Han og Hun, at holde Sæd paa al Jorden i Live. 4 Thi end om syv Dage vil jeg lade

regne paa Jorden fyrretyve Dage og fyrretyve Nætter og udslette af Jorden alle levende Væsener, som jeg har gjort. 5 Og Noa gjorde efter alt, hvad Herren bød ham. 6 Og der Noa var seks Hundrede Aar gammel, da kom Floden med Vande over Jorden. 7 Og Noa gik ind og hans Sønner og hans Hustru og hans Sønners Hustruer med ham i Arken for Flodens Vande. 8 Af rent Kvæg og af det Kvæg, som ikke er rent, og af Fuglene og alt det, som kryber paa Jorden, 9 gik Par og Par til Noa til Arken, Han og Hun, ligesom Gud havde befalet Noa. 10 Og det skete paa den syvende Dag, da kom Flodens Vande over Jorden. 11 I det Aar, der Noa var seks Hundrede Aar gammel, i den anden Maaned, paa den syttende Dag i Maaneden, paa den Dag opbrast alle Kilder i den store Afgrund, og Himmelens Sluser oplodes. 12 Og der var Regn paa Jorden fyrretyve Dage og fyrretyve Nætter. 13 Paa den selvsamme Dag gik Noa og Sem og Kam og Jafet, Noas Sønner, og Noas Hustru og hans Sønners tre Hustruer med dem i Arken; 14 de og alle Haande vilde Dyr efter deres Slags og alle Haande Kvæg efter deres Slags og alle Haande Kryb, som krybe paa Jorden, efter deres Slags, og alle Haande Fugle efter deres Slags, alt det, som kan flyve, alt det, som har Vinger. 15 Og de gik i Arken til Noa, Par og Par af alt Kød, i hvilket der var Livs Aande. 16 Og de, som kom, kom Han og Hun af alle Haande Kød, ligesom Gud havde budet ham; og Herren lukkede til efter ham. 17 Da kom Floden fyrretyve Dage over Jorden; og Vandet formeredes og opløftede Arken, og den hævedes op over Jorden. 18 Og Vandet fik Overhaand og formeredes saare over Jorden; og Arken flød oven paa Vandet. 19 Og Vandet fik Overhaand saare meget over Jorden; og alle høje Bjerge bleve skjulte, som vare under den ganske Himmel. 20 Femten Alen oventil fik Vandet Overhaand, og Bjergene bleve skjulte. 21 Saa udaandede alt Kød, som rørte sig paa Jorden, af Fugle og af Kvæg og af vilde Dyr og af al den Vrimmel, som vrimlede paa Jorden, og hvert Menneske. 22 Alt det, som havde Livs Aande i sin Næse, alt det, som var paa det tørre, døde. 23 Og hvert Væsen udslettedes, som var paa Jorden, fra Mennesket indtil Kvæg, indtil Kryb og indtil Fugle under Himmelen, og de bleve udslettede af Jorden; og Noa blev alene igen, og hvad der var med ham i Arken. 24 Og Vandet havde Overhaand over Jorden hundrede og halvtredsindstyve Dage.

8 Og Gud ihukom Noa og alle vilde Dyr og alt Kvæg, som var med ham i Arken, og Gud lod Vejr fare over Jorden, og Vandet faldt. 2 Og Kilderne i Afgrunden stoppedes, og Himmelens Sluser og Regnen fra Himmelen holdt op. 3 Og Vandet vendte tilbage af Jorden, gaaende frem og tilbage; og Vandet formindskedes, efter at hundrede og halvtredsindstyve Dage vare forløbne. 4 Og Arken hvilede i den syvende Maaned, paa deri syttende Dag i Maaneden, paa Ararats Bjerge. 5 Og Vandet for hid og did og formindskedes indtil den tiende Maaned; i den tiende Maaned, paa den første Dag i Maaneden, lode Toppene af Bjergene sig til Syne. 6 Og det hændte sig efter fyrretyve Dage, da oplod Noa Vinduet paa Arken, som han havde gjort. 7 Og han udlod en Ravn; den fløj frem og tilbage, indtil Vandet borttørredes af Jorden. 8 Og han udlod en Due fra sig for at se, om Vandet var sunket fra Jordens Overflade. 9 Og der Duen ikke fandt det, den kunde hvile sin Fodsaale paa, da kom den igen til ham i Arken, fordi Vandet endnu var over den ganske Jord; og han udrakte sin Haand og annammede den og tog den til sig i Arken. 10 Da biede han endnu syv andre Dage og udlod atter en Due af Arken. 11 Og den Due kom til ham ved Aftens Tid, og se, den havde et afbrudt Olieblad i sin Mund; da fornam Noa, at Vandet var sunket paa Jorden. 12 Men han biede endnu andre syv Dage og udlod en Due, og den kom ikke ydermere til ham. 13 Og det skete i det seks Hundrede og første Aar, i den første Maaned, paa den første Dag i Maaneden, da tørredes Vandet fra Jorden; da tog Noa Dækket af Arken og saa sig om, og se, Jordens Overflade tørredes. 14 Og i den anden Maaned, paa den syr og tyvende Dag i Maaneden, blev Jorden tør. 15 Da talede Gud til Noa og sagde: 16 Gak ud ad Arken, du og din Hustru og dine Sønner og dine Sønners Hustruer med dig. 17 Udfør med dig alle Dyr, som ere hos dig af alt Kød, af Fugle og af Kvæg og af alle Kryb, som krybe paa Jorden, og de skulle vrimle paa Jorden og vorde frugtbare og mangfoldige paa Jorden. 18 Saa gik Noa ud og hans Sønner og hans Hustru og hans Sønners Hustruer med ham. 19 Alle vilde Dyr og alle Kryb og alle Fugle, alt hvad der kryber paa Jorden, efter deres Slags, de gik ud ad Arken. 20 Og Noa byggede Herren et Alter og tog af alle Haande rent Kvæg og af alle Haande rene Fugle og ofrede Brændoffer paa Alteret. 21 Og Herren lugtede den behagelige Lugt; da sagde Herren

i sit Hjerte: Jeg vil ikke mere herefter forbande Jorden for Menneskets Skyld, thi Menneskets Hjertes Tanke er ond fra hans Ungdom; og jeg vil ikke mere slaa alt, hvad der lever, saaledes som jeg har gjort. **22** Saa længe Jorden staar, skal Sæd og Høst og Frost og Hede og Sommer og Vinter og Dag og Nat ikke aflade.

9 Og Gud velsignede Noa og hans Sønner og sagde til dem: Vorder frugtbare og mangfoldige, og opfylder Jorden! **2** Og Frygt for eder og Rædsel for eder skal være over alle vilde Dyr paa Jorden og over alle Fugle under Himmelen, over alt det, som kryber paa Jorden, og over alle Fiske i Havet, de skulle være givne i eders Hænder. **3** Alt det, som vrimler, som lever, skal være eder til Spise, ligesom grønne Urter har jeg givet eder alt dette. **4** Dog Kød med Sjælen, med Blodet i, maa I ikke æde. **5** Derimod eders Livs Blod vil jeg kræve, af alle Dyrs Haand vil jeg kræve det; og af Menneskenes Haand, af hvers Haand, endog af hans Broders, vil jeg kræve Menneskenes Sjæl. **6** Hvo som udøser Menneskenes Blod, ved Mennesket skal hans Blod udøses; thi i Guds Billede gjorde han Mennesket. **7** Og vorder frugtbare og mangfoldige, vrimler paa Jorden og vorder mangfoldige derpaa. **8** Og Gud talede til Noa og til hans Sønner med ham og sagde: **9** Jeg, se, jeg opretter min Pagt med eder og med eders Afkom efter eder **10** og med hver levende Sjæl, som er hos eder af Fugle, af Kvæg og af alle vilde Dyr paa Jorden hos eder, af alle dem, som gik ud ad Arken, af alle Dyr, som ere paa Jorden. **11** Og jeg opretter min Pagt med eder, at herefter skal intet Kød ødelægges af Flodens Vande, og der skal ikke komme Vandflod herefter at fordærve Jorden. **12** Og Gud sagde: Dette er et Tegn paa den Pagt, som jeg gør imellem mig og imellem eder og imellem hver levende Sjæl, som er hos eder, til evig Tid. **13** Jeg har sat min Bue i Skyen, og den skal være til en Pagtes Tegn imellem mig og imellem Jorden. **14** Og det skal ske, naar jeg fører Skyen over Jorden, da skal Buen ses i Skyen. **15** Og jeg vil komme min Pagt i Hu, som er imellem mig og imellem eder og imellem alle levende Sjæle af alt Kød, at Vandene ikke mere skulle blive til en Flod, at fordærve alt Kød. **16** Derfor skal Buen være i Skyen, og jeg vil se den for at ihukomme den evige Pagt imellem Gud og imellem alle levende Sjæle af alt Kød, som er paa Jorden. **17** Og Gud sagde til Noa: Dette skal være et Tegn paa den Pagt, som jeg har oprettet imellem mig og imellem alt Kød, som er paa Jorden. **18** Og Noas Sønner, som gik ud ad Arken, vare Sem og Kam og Jafet; men Kam er Kanaans Fader. **19** Disse tre ere Noas Sønner, og af disse blev hele Jorden befolket alle Vegne. **20** Men Noa begyndte at blive en Avlsmand og plantede en Vingaard. **21** Og han drak af Vinen og blev drukken og blottede sig midt i sit Telt. **22** Der Kam, Kanaans Fader, saa sin Faders Blusel, forkyndte han begge sine Brødre det udenfor. **23** Da tog Sem og Jafet et Klæde og lagde det begge paa deres Skulder og gik baglæns og skjulte deres Faders Blusel; og deres Ansigter vare bortvendte, at de ikke saa deres Faders Blusel. **24** Og Noa vaagnede op af sin Vin og fik at vide, hvad hans yngste Søn havde gjort ham. **25** Da sagde han: Forbandet være Kanaan, han skal være Trælles Træl for sine Brødre! **26** Og han sagde: Lovet være Herren, Sems Gud, og Kanaan skal være deres Træl! **27** Gud udbrede Jafet, og han skal bo i Sems Pauluner, og Kanaan skal være deres Træl! **28** Og Noa levede efter Floden tre Hundrede Aar og halvtredsindstyve Aar. **29** Og alle Noas Dage vare ni Hundrede Aar og halvtredsindstyve Aar; og han døde.

10 Og disse ere Noas Sønners Slægter, Sems, Kams og Jafets; og dem fødtes Børn efter Floden. **2** Jafets Sønner vare: Gomer og Magog og Madai og Javan og Thubal og Mesek og Thiras. **3** Og Gomers Sønner: Askenas og Rifat og Thogarma. **4** Og Javans Sønner: Elisa og Tharsis, Kithim og Dodanim. **5** Af disse bleve Hedningernes Øer befolkede i deres Lande, hver efter sit Tungemaal, efter deres Slægter, i deres Folk. **6** Og Kams Sønner vare: Kus og Mizraim og Put og Kanaan. **7** Og Kus' Sønner: Seba og Havila og Sabtha og Raema og Sabtheka; og Raemas Sønner: Skeba og Dedan. **8** Men Kus avlede Nimrod; han begyndte at blive en vældig paa Jorden. **9** Han var en vældig Jæger for Herrens Ansigt; derfor siges: Som Nimrod, en vældig Jæger for Herrens Ansigt. **10** Og Babel var hans Riges Begyndelse, og Erek og Akad og Kalne i Landet Sinear. **11** Fra dette Land drog han ud til Assur, og han byggede Ninive og Rekoboth-Ir og Kala **12** og Resen imellem Ninive og Kala; denne er den store Stad. **13** Og Mizraim avlede Luder og Anamer og Lehaber og Naftuher **14** og Pathruser og Gasluher, fra hvilke Filisterne udgik, og Kaftorer. **15** Og Kanaan avlede Zidon, sin førstefødte, og Heth **16** og Jebusiter og Amoriter og Girgarsiter **17** og Heviter og Arkiter og

Siniter 18 og Arvaditer og Zemariter og Hamathiter;
og derefter udbredte sig Kananiternes Slægter. 19 Og
Kananiternes Grænse var fra Zidon henimod Gerar
indtil Gaza, henimod Sodoma og Gomorra, Adma og
Zeboim indtil Lasa. 20 Disse ere Kams Børn efter deres
Slægter, efter deres Tungemaal, i deres Lande, i deres
Folk. 21 Og Sem fødtes ogsaa Børn; han var alle Ebers
Børns Fader, Jafets ældre Broder. 22 Sems Sønner vare:
Elam og Assur og Arfaksad og Lud og Aram. 23 Og
Arams Sønner vare: Uz og Hul og Gether og Mas. 24
Og Arfaksad avlede Sala; og Sala avlede Eber. 25 Og
Eber fødtes to Sønner: den enes Navn var Peleg, fordi
Jorden blev skiftet i hans Tid, og hans Broders Navn
var Joktan. 26 Og Joktan avlede Almodad og Salef og
Hazarmaveth og Jara 27 og Adoram og Usal og Dikla
28 og Obal og Abimael og Skeba 29 og Ofir og Havila og
Jobab; alle disse ere Joktans Sønner. 30 Og deres Bolig
var fra Mesa henimod Sefar, det Bjerg mod Østen. 31
Disse ere Sems Børn efter deres Slægter, efter deres
Tungemaal, i deres Lande, efter deres Folk. 32 Disse
ere Noas Børns Slægter i deres Afkom, i deres Folk;
og af dem have Folkene adskilt sig paa Jorden efter
Floden.

11 Og al Jorden havde eet Tungemaal og eet Sprog.
2 Og det skete, der de rejste fra Østen, da fandt
de en Dal i Landet Sinear og boede der. 3 Og de sagde,
den ene til den anden: Velan, lader os stryge Tegl
og brænde dem vel; og de havde Tegl for Sten, og
Jordbeg havde de for Kalk. 4 Og de sagde: Velan,
lader os bygge os en Stad og et Taarn, hvis Spidse
kan naa op til Himmelen, og lader os gøre os et
Navn, at vi ikke skulle adspredes over al Jorden. 5
Da nedfor Herren for at se den Stad og det Taarn,
som Menneskens Børn byggede. 6 Og Herren sagde:
Se, dette er eet Folk, og de have alle eet Tungemaal,
og dette have de begyndt at gøre; og nu vil intet
formenes dem af alt, hvad de faa i Sinde at gøre. 7
Velan, lader os fare ned og blande deres Tungemaal
der, at den ene ikke forstaar den andens Tungemaal.
8 Og Herren adspredte dem derfra over al Jordens
Kreds; og de lode af at bygge Staden. 9 Derfor kaldte
man dens Navn Babel; thi Herren blandede der al
Jordens Tungemaal, og Herren adspredte dem derfra
over al Jordens Kreds. 10 Disse ere Sems Slægter. Sem
var hundrede Aar gammel og avlede Arfaksad, to Aar
efter Floden. 11 Og Sem levede, efter at han havde
avlet Arfaksad, fem Hundrede Aar og avlede Sønner
og Døtre. 12 Og Arfaksad levede fem og tredive Aar
og avlede Sala. 13 Og Arfaksad levede, efter at han
havde avlet Sala, fire Hundrede og tre Aar og avlede
Sønner og Døtre. 14 Og Sala levede tredive Aar og
avlede Eber. 15 Og Sala levede, efter at han havde
avlet Eber, fire Hundrede Aar og tre Aar og avlede
Sønner og Døtre. 16 Og Eber levede fire og tredive
Aar og avlede Peleg. 17 Og Eber levede, efter at han
havde avlet Peleg, fire Hundrede Aar og tredive Aar
og avlede Sønner og Døtre. 18 Og Peleg levede tredive
Aar og avlede Reu. 19 Og Peleg levede, efter at han
havde avlet Reu, to Hundrede og ni Aar og avlede
Sønner og Døtre. 20 Og Reu levede to og tredive Aar
og avlede Serug. 21 Og Reu levede, efter at han havde
avlet Serug, to Hundrede Aar og syv Aar og avlede
Sønner og Døtre. 22 Og Serug levede tredive Aar og
avlede Nakor. 23 Og Serug levede, efter at han havde
avlet Nakor, to Hundrede Aar og avlede Sønner og
Døtre. 24 Og Nakor levede ni og tyve Aar og avlede
Thara. 25 Og Nakor levede, efter at han havde avlet
Thara, hundrede Aar og nitten Aar og avlede Sønner
og Døtre. 26 Og Thara levede halvfjerdsindstyve Aar
og avlede Abram, Nakor og Haran. 27 Og disse ere
Tharas Slægter. Thara avlede Abram, Nakor og Haran;
og Haran avlede Lot. 28 Og Haran døde for Thara sin
Faders Ansigt i sit Fædreneland, udi Ur i Kaldæa. 29 Og
Abram og Nakor toge sig Hustruer; Abrams Hustrus
Navn var Sarai og Nakors Hustrus Navn Milka, en
Datter af Haran, som var Fader til Milka og Fader til
Jiska. 30 Og Sarai var ufrugtbar, hun havde intet Barn.
31 Og Thara tog Abram sin Søn og Lot Harans Søn, sin
Sønnesøn, og Sarai sin Sønnekvinde, som var Abrams,
hans Søns Hustru, og de droge ud med dem fra Ur i
Kaldæa, at drage til det Land Kanaan, og de kom til
Haran og boede der. 32 Og Thara blev to Hundrede
Aar og fem Aar gammel, og Thara døde i Haran.

12 Og Herren sagde til Abram: Gak du ud af dit Land
og fra din Slægt og af din Faders Hus til det Land,
som jeg vil vise dig. 2 Og jeg vil gøre dig til et stort
Folk og velsigne dig og gøre dit Navn stort, og vær en
Velsignelse. 3 Og jeg vil velsigne dem, som velsigne
dig, og den, som forbander dig, vil jeg forbande; og
i dig skulle alle Slægter paa Jorden velsignes. 4 Og
Abram gik, ligesom Herren havde sagt til ham, og Lot
gik med ham; og Abram var halvfjerdsindstyve Aar og
fem Aar gammel, der han uddrog af Haran. 5 Saa tog

Abram Sarai sin Hustru og Lot sin Broders Søn og al deres Ejendom, som de ejede, og de Folk, som de havde forskaffet sig i Haran, og de droge ud for at rejse til Kanaans Land, og de kom til Kanaans Land. **6** Og Abram drog igennem Landet til det Sted Sikem indtil More Lund; og Kananiten var da i Landet. **7** Og Herren aabenbaredes for Abram og sagde: Dit Afkom vil jeg give dette Land; og han byggede der et Alter for Herren, som aabenbaredes for ham. **8** Og han brød op derfra til Bjerget Østen for Bethel og udslog sit Telt, saa Bethel var mod Vesten og Ai mod Østen; og han byggede der et Alter for Herren og paakaldte Herrens Navn. **9** Og Abram rejste videre og vandrede mod Sønden. **10** Og der var Hunger i Landet, og Abram drog ned til Ægypten at leve som fremmed der; thi Hungeren var svar i Landet. **11** Og det skete, der han nærmede sig at komme til Ægypten, sagde han til Sarai sin Hustru: Se nu, jeg ved, at du er en dejlig Kvinde at se til. **12** Og det vil ske, naar Ægypterne se dig og sige: denne er hans Hustru, at de slaa mig ihjel og lade dig leve. **13** Kære, sig, at du er min Søster, at det kan gaa mig vel for din Skyld, og min Sjæl maa leve formedelst dig. **14** Og det skete, der Abram kom til Ægypten, da saa Ægypterne Kvinden, at hun var meget dejlig. **15** Og Faraos Fyrster saa hende og roste hende for Farao, og Kvinden blev ført til Faraos Hus. **16** Og han gjorde Abram godt for hendes Skyld; og han fik Faar og Kvæg og Asener og Svende og Tjenestepiger og Aseninder og Kameler. **17** Og Herren slog Farao og hans Hus med store Plager for Sarai, Abrams Hustrus, Skyld. **18** Da kaldte Farao ad Abram og sagde: Hvi har du gjort mig dette? hvi gav du mig ikke til Kende, at hun er din Hustru? **19** Hvorfor sagde du: hun er min Søster? og jeg tog hende mig til Hustru; og nu, se, der er din Hustru, tag hende og gak! **20** Og Farao gav sine Mænd Befaling om ham, og de udførte ham og hans Hustru og alt det, han havde.

13 Og Abram drog op af Ægypten, han og hans Hustru og alt det, han havde, og Lot med ham, mod Sønden. **2** Og Abram var meget rig paa Fæ, paa Sølv og paa Guld. **3** Og han drog paa sine Rejser fra Sønden og indtil Bethel, indtil det Sted, hvor hans Telt var i Begyndelsen, imellem Bethel og imellem Ai, **4** til det Alters Sted, som han havde gjort der i Førstningen; og Abram paakaldte der Herrens Navn. **5** Men og Lot, som vandrede med Abram, havde Faar og Fæ og Telte. **6** Og Landet kunde ikke bære dem, at de kunde bo hos hverandre; thi deres Ejendom var megen, saa de kunde ikke bo tilsammen. **7** Og der var Trætte imellem Abrams Fæhyrder og imellem Lots Fæhyrder; og der boede den Gang Kananiter og Feresiter i Landet. **8** Og Abram sagde til Lot: Kære, lad der ikke være Trætte imellem mig og imellem dig, og imellem mine Hyrder og imellem dine Hyrder; thi vi ere jo Brødre. **9** Er ikke det ganske Land for dig? Kære, skil dig fra mig; dersom du vil til den venstre Side, da vil jeg fare til den højre, og dersom du vil til den højre, da vil jeg fare til den venstre. **10** Og Lot opløftede sine Øjne, og saa den ganske Slette ved Jordanen, thi den var vandrig overalt; førend Herren fordærvede Sodoma og Gomorra, var den som Herrens Have, som Ægyptens Land, henimod Zoar. **11** Og Lot udvalgte sig hele Sletten ved Jordanen, og Lot drog Øster paa: den ene fra den anden. **12** Abram boede i Kanaans Land, og Lot boede i Stæderne paa Sletten og opslog Telte indtil Sodoma. **13** Og de Mænd i Sodoma vare onde, og de syndede saare mod Herren. **14** Og Herren sagde til Abram, efter at Lot var skilt fra ham: Kære, opløft dine Øjne; og se fra det Sted, hvor du er, mod Norden og mod Sønden og mod Østen og mod Vesten. **15** Thi alt det Land, som du ser, det vil jeg give dig og dit Afkom evindeligen. **16** Og jeg vil gøre dit Afkom som Støv paa Jorden; dersom nogen kan tælle Støvet paa Jorden, da skal ogsaa dit Afkom tælles. **17** Staa op, vandre igennem Landet, i dets Længde og i dets Bredde; thi dig vil jeg give det. **18** Saa opslog Abram Telt og kom og boede i Mamre Lund, som er i Hebron, og byggede der Herren et Alter.

14 Og det skete i de Dage, der Amrafel var Konge i Sinear, Ariok Konge i Elassar, Kedorlaomer Konge i Elam, og Thideal Konge over Gojim, **2** at de førte Krig mod Bera, Kongen af Sodoma, og imod Birsa, Kongen af Gomorra, Sineab, Kongen af Adma, og Semeber, Kongen af Zeboim, og Kongen af Bela, det er Zoar. **3** Alle disse kom sammen i Siddims Dal, det er Salthavet. **4** Tolv Aar havde de tjent Kedorlaomer, og i det trettende Aar vare de affaldne. **5** Og i det fjortende Aar kom Kedorlaomer og de Konger, som vare med ham, og sloge Refaiterne i Astharoth-Karnaim og Susiterne i Ham og Emiterne i Schaveh-Kirjathaim **6** og Horiterne paa deres Bjerg Sejr indtil Parans Slette, som er ved Ørken. **7** Derefter vendte de om og kom til den Kilde Mispat, det er Kades, og sloge

Amalekiternes hele Land og Amoriterne, som boede i Hazezon-Thamar. 8 Da drog Kongen af Sodoma ud og Kongen af Gomorra og Kongen af Adma og Kongen af Zeboim og Kongen af Bela, det er Zoar, og rustede sig mod dem til Strid udi Siddims Dal, 9 imod Kedorlaomer, Kongen af Elam, og Thideal, Kongen over Gojim, og Amrafel, Kongen af Sinear, og Ariok, Kongen af Elassar, fire Konger mod fem. 10 Og Siddims Dal var fuld af Jordbegsgruber, og Kongen af Sodoma og Gomorra flyede, og de faldt deri; og de, som overbleve, flyede paa Bjerget. 11 Og de toge alt det Gods, som var i Sodoma og Gomorra, og al deres Føde og droge bort. 12 Og de toge Abrams Brodersøn, Lot, og hans Gods og droge bort; men han boede i Sodoma. 13 Da kom en, som var undkommen, og forkyndte Hebræeren Abram det; men han boede i Amoriten Mamres Lund; denne var Broder til Eskol og Broder til Aner, og disse vare i Forbund med Abram. 14 Der Abram hørte, at hans Broder var fangen, da væbnede han sine tre Hundrede og atten oplærte unge Karle, som vare fødte i hans Hus, og forfulgte dem til Dan. 15 Og han og hans Svende delte sig over dem om Natten og slog dem og forfulgte dem til Hoba, som ligger paa den venstre Side for Damaskus, 16 og han førte alt Godset tilbage, og tilmed Lot, sin Broder, og hans Gods førte han tilbage og desligeste Kvinderne og Folket. 17 Og Kongen af Sodoma gik ud imod ham, efter at han var kommen tilbage fra det Slag imod Kedorlaomer og de Konger, som vare med ham, til Schave-Dal, som kaldes Kongens Dal. 18 Og Melkisedek, Kongen af Salem, bragte Brød og Vin, og han var den højeste Guds Præst. 19 Og han velsignede ham og sagde: Velsignet være Abram for den højeste Gud, som ejer Himmel og Jord, 20 og velsignet være den højeste Gud, som gav dine Fjender i din Haand; og Abram gav ham Tiende af alt. 21 Og Kongen af Sodoma sagde til Abram: Giv mig Folket, og tag Godset til dig. 22 Men Abram sagde til Kongen af Sodoma: Jeg har opløftet min Haand til Herren, den højeste Gud, som ejer Himmel og Jord, 23 at jeg ikke vil tage saa meget som en Traad eller Skotvinge af alt det, som tilhører dig, at du ikke skal sige: jeg har gjort Abram rig; 24 undtagen det alene, som de unge Karle have fortæret, og de Mænds Del, som gik med mig, Aner, Eskol og Mamre, de maa tage deres Del.

15 Efter at dette var sket, kom Herrens Ord til Abram i et Syn, og sagde: Frygt ikke, Abram, jeg er dit Skjold og din meget store Løn. 2 Og Abram sagde: Herre, Herre, hvad vil du give mig? og jeg gaar hen uden Børn, og den, der forestaar mit Hus, er Elieser af Damaskus. 3 Og Abram sagde: Se, mig har du intet Afkom givet, og se, min vornede arver mig. 4 Og se, Herrens Ord skete til ham og sagde: Denne, han skal ikke arve dig; men den, som skal udkomme af dit Liv, han skal arve dig. 5 Og han førte ham udenfor og sagde: Kære, se til Himmelen, og tæl Stjernerne, om du kan tælle dem; og han sagde til ham: Saa skal dit Afkom vorde. 6 Og han troede paa Herren, og han regnede ham det til Retfærdighed. 7 Og han sagde til ham: jeg er Herren, som udførte dig fra Ur i Kaldæa for at give dig dette Land til at eje det. 8 Da sagde han: Herre, Herre, hvorpaa skal jeg kende, at jeg skal eje det? 9 Og han sagde til ham: Tag mig en tre Aar gammel Kvie og en tre Aar gammel Ged og en tre Aar gammel Vædder og en Turteldue og en Dueunge. 10 Og han tog ham alt dette og delte det midt over og lagde den ene Del deraf tvært overfor den anden; men Fuglene delte han ikke. 11 Og Rovfugle sloge ned paa de døde Kroppe; men Abram jog dem derfra. 12 Og det skete, der Solen vilde gaa ned, da faldt en dyb Søvn paa Abram, og se, der faldt Forfærdelse og stort Mørke over ham. 13 Da sagde han til Abram: du skal visseligen vide, at dit Afkom skal være fremmed i et Land, som ikke er deres, og de skulle trælle for dem, der skulle plage dem, fire Hundrede Aar. 14 Men jeg vil ogsaa dømme det Folk, som de skulle tjene; og derefter skulle de udgaa med meget Gods. 15 Men du skal fare til dine Fædre med Fred, og du skal blive begravet i en god Alderdom. 16 Og i den fjerde Slægt skulle de komme hid igen; thi Amoritens Ondskab er endnu ikke fuld. 17 Og det skete, der Solen var nedgangen, og der var stort Mørke, se, da var der en rygende Ovn og Ilds Blus, som for hen imellem disse Stykker. 18 Paa den samme Dag gjorde Herren en Pagt med Abram og sagde: Dit Afkom har jeg givet dette Land, fra Ægyptens Flod indtil den store Flod, den Flod Frat, 19 Keniter og Kenisiter og Kadmoniter 20 og Hethiter og Feresiter og Refaiter 21 og Amoriter og Kananiter og Girgasiter og Jebusiter.

16 Og Sarai, Abrams Hustru, fødte ham ikke Børn; men hun havde en ægyptisk Pige, og hendes

Navn var Hagar. 2 Og Sarai sagde til Abram: Se nu, Herren har tillukket mig, at jeg kan ikke føde; kære, gak til min Pige, maaske jeg kunde bygges ved hende; og Abram lød Sarais Røst. 3 Saa tog Sarai, Abrams Hustru, Hagar, sin ægyptiske Pige, efter Udløbet af de ti Aar, Abram havde boet i Kanaans Land, og hun gav Abram sin Mand hende til hans Hustru. 4 Og han gik til Hagar, og hun undfik; der hun saa, at hun havde undfanget, da blev hendes Frue ringeagtet af hende. 5 Da sagde Sarai til Abram: Den Uret sker mig formedelst dig; jeg har givet min Pige i din Favn, og hun ser, at hun har undfanget, og jeg er ringeagtet af hende; Herren skal dømme imellem mig og imellem dig. 6 Da sagde Abram til Sarai: Se, din Pige er i din Haand, gør med hende, som dig godt synes; og Sarai ydmygede hende, saa flyede hun fra hendes Aasyn. 7 Men Herrens Engel fandt hende ved en Vandkilde i Ørken, ved den Kilde paa Vejen til Sur. 8 Og han sagde: Hagar, Sarai' Pige, hvorfra kommer du, og hvorhen gaar du? og hun sagde: Jeg flyr fra min Frue Sarai' Aasyn. 9 Og Herrens Engel sagde til hende: Gak tilbage til din Frue, og ydmyg dig under hendes Hænder. 10 Og Herrens Engel sagde til hende: Jeg vil gøre dit Afkom meget mangfoldigt, og det skal ikke tælles for Mangfoldighed. 11 Og Herrens Engel sagde fremdeles til hende: Se, du er frugtsommelig og skal føde en Søn, og du skal kalde hans Navn Ismael, fordi Herren har hørt din Modgang. 12 Og han skal blive et vildt Menneske, hans Haand skal være imod hver, og hvers Haand imod ham, og han skal bo Østen for alle sine Brødre. 13 Og hun kaldte Herrens Navn, som talede med hende: „Du mit Syns Gud"; thi hun sagde: Mon jeg her ser efter mit Syn? 14 Derfor kaldte man den Kilde: Beer Lakai Roi; se, den er imellem Kades og Bered. 15 Og Hagar fødte Abram en Søn, og Abram kaldte sin Søns Navn, som Hagar fødte, Ismael. 16 Og Abram var seks Aar og firsindstyve Aar gammel, der Hagar fødte Abram Ismael.

17 Og Abram var ni Aar og halvfemsindstyve Aar gammel, og Herren aabenbaredes for Abram og sagde til ham: Jeg er den almægtige Gud, vandre for mit Ansigt og vær fuldkommen! 2 Og jeg vil gøre min Pagt imellem mig og imellem dig og formere dig saare meget. 3 Da faldt Abram paa sit Ansigt, og Gud talede med ham og sagde: 4 Hvad mig angaar, se, min Pagt er med dig, og du skal vorde mange Folks Fader. 5 Og dit Navn skal ikke ydermere kaldes Abram, men dit Navn skal være Abraham; thi jeg har gjort dig til mange Folks Fader. 6 Og jeg vil gøre dig saare meget frugtbar og gøre dig til Folk, og Konger skulle udgaa af dig. 7 Og jeg vil oprette min Pagt imellem mig og imellem dig, og imellem dit Afkom efter dig, i deres Slægter, til en evig Pagt, til at være en Gud for dig og dit Afkom efter dig. 8 Og jeg vil give dig og dit Afkom efter dig det Land, som du er fremmed udi, det hele Kanaans Land, til en evig Ejendom, og jeg vil være dem en Gud. 9 Og Gud sagde til Abraham: Og du skal holde min Pagt, du og dit Afkom efter dig, i deres Slægter. 10 Denne er min Pagt, som I skulle holde, imellem mig og imellem eder og imellem dit Afkom efter dig: alt Mandkøn skal omskæres hos eder. 11 Og I skulle omskære eders Forhuds Kød, og det skal være til en Pagtes Tegn imellem mig og imellem eder. 12 Og hvert Drengebarn, som er otte Dage gammelt, skal omskæres af eder hos eders Efterkommere, et hjemfødt Barn og den, som er købt for Penge af hver fremmed, som ikke selv er af dit Afkom. 13 Din hjemfødte og den, som er købt for dine Penge, skal omskæres, og min Pagt i eders Kød skal være til en evig Pagt. 14 Og er der et Drengebarn, som har Forhud, og hans Forhuds Kød ikke bliver omskaaret, da skal den samme Sjæl udslettes af sit Folk; han har brudt min Pagt. 15 Og Gud sagde til Abraham: Hvad angaar Sarai, din Hustru, du skal ikke kalde hendes Navn Sarai; thi Sara skal være hendes Navn. 16 Og jeg vil velsigne hende, og af hende vil jeg ogsaa give dig en Søn; og jeg vil velsigne hende, og hun skal vorde til Folkefærd, Folks Konger skulle vorde af hende. 17 Og Abraham faldt paa sit Ansigt og lo, og han sagde i sit Hjerte: Skulde nogen fødes for mig, som er hundrede Aar gammel? og skulde Sara, som er halvfemsindstyve Aar gammel, føde? 18 Og Abraham sagde til Gud: Gid Ismael maatte leve for dit Ansigt! 19 Og Gud sagde: Sandelig, Sara, din Hustru, skal føde dig en Søn, og du skal kalde hans Navn Isak, og jeg vil oprette min Pagt med ham til en evig Pagt for hans Afkom efter ham. 20 Og om Ismael har jeg hørt dig; se, jeg har velsignet ham og vil gøre ham frugtbar og gøre ham saare meget mangfoldig, han skal avle tolv Fyrster, og jeg vil gøre ham til et stort Folk. 21 Men min Pagt vil jeg stadfæste med Isak, som Sara skal føde dig paa den bestemte Tid i det næste Aar. 22 Og han lod af at tale med ham, og Gud for op fra

Abraham. 23 Saa tog Abraham Ismael, sin Søn, og alle, som vare fødte i hans Hus, og alle, som vare købte for hans Penge, alt Mandkøn af Folkene, som vare i Abrahams Hus, og han omskar deres Forhuds Kød paa den selvsamme Dag, ligesom Gud havde talet med ham. 24 Og Abraham var ni og halvfemsindstyve Aar gammel, der hans Forhuds Kød blev omskaaret. 25 Og Ismael, hans Søn, var tretten Aar gammel, der hans Forhuds Kød blev omskaaret. 26 Paa den selvsamme Dag bleve Abraham og Ismael, hans Søn, omskaarne. 27 Og alle Mænd i hans Hus, den hjemfødte og den, som var købt for Penge af den fremmede, de bleve omskaarne med ham.

18 Og Herren aabenbaredes for ham i Mamre Lund, og han sad i sit Telts Dør, der Dagen var hed. 2 Og han opløftede sine Øjne og saa, og se, tre Mænd stode for ham; og der han saa dem, løb han dem i Møde fra Teltets Dør og bøjede sig til Jorden. 3 Og han sagde: Min Herre! Kære, dersom jeg har fundet Naade for dine Øjne, da gak ikke din Tjener forbi! 4 Kære, lad hente lidt Vand, og toer eders Fødder, og hviler eder under Træet! 5 Og jeg vil hente en Mundfuld Brød, og vederkvæger eders Hjerte, siden kunne I gaa længere; thi derfor gik I forbi eders Tjener; og de sagde: Gør saaledes, som du har sagt. 6 Og Abraham skyndte sig til Teltet, til Sara, og sagde: Tag hastig tre Maader Hvedemel, ælt og bag Kager! 7 Og Abraham løb til Kvæget og hentede en blød og god Kalv, og han gav Drengen den, og han skyndte sig at tilberede den. 8 Og han tog Fløde og Mælk og Kalven, som han havde ladet tilberede, og satte for dem, og han stod hos dem under Træet, og de aade. 9 Og de sagde til ham: Hvor er Sara, din Hustru? og han svarede: Se, i Teltet. 10 Og han sagde: Jeg vil visseligen komme til dig igen ved denne Aarsens Tid, og se, Sara, din Hustru, skal have en Søn; og Sara hørte det i Teltets Dør, og den var bag ham. 11 Og Abraham og Sara vare gamle, vel ved Alder, det gik ikke mere Sara efter Kvinders Vis. 12 Og Sara lo ved sig selv og sagde: Skulde jeg lade mig lyste, efter at jeg er bleven gammel, og min Herre er gammel! 13 Da sagde Herren til, Abraham: Hvorfor lo Sara og sagde: monne jeg og visseligen skal føde, og jeg er gammel! 14 Skulde nogen Ting være underlig for Herren? til den bestemte Tid vil jeg komme til dig igen, ved denne Aarsens Tid, og Sara skal have en Søn. 15 Og Sara nægtede og sagde: Jeg lo ikke; thi hun frygtede; men han sagde: Nej, thi du lo. 16 Saa stode Mændene op derfra og vendte sig imod Sodoma, og Abraham gik med dem for at ledsage dem. 17 Da sagde Herren: Skulde jeg dølge for Abraham det, jeg gør? 18 efterdi Abraham skal visseligen vorde et stort og stærkt Folk, og alle Folk paa Jorden skulle velsignes i ham. 19 Thi jeg kender ham, at han skal byde sine Børn og sit Hus efter sig, at de skulle bevare Herrens Vej i at gøre Retfærdighed og Dom, paa det at Herren skal lade det komme over Abraham, som han har lovet ham. 20 Og Herren sagde: Efterdi Skriget i Sodoma og Gomorra er stort, og efterdi deres Synd er meget svar, 21 da vil jeg nu fare ned og se, om de have gjort ganske efter det Skrig, som er kommet for mig, eller hvis ikke, saa vil jeg vide det. 22 Og Mændene vendte deres Ansigt derfra og gik til Sodoma; men Abraham blev endnu staaende for Herrens Aasyn. 23 Og Abraham traadte frem og sagde: Vil du da ødelægge den retfærdige med den ugudelige? 24 Der maatte maaske være halvtredsindstyve retfærdige i Staden; vil du og ødelægge og ej spare det Sted for de halvtredsindstyve retfærdiges Skyld, som kunde være derinde? 25 Det være langt fra dig at gøre efter denne Vis, at ihjelslaa den retfærdige med den ugudelige, at den retfærdige skulde være ligesom den ugudelige, det være langt fra dig; den, som dømmer den ganske Jord, skulde han ikke gøre Ret? 26 Da sagde Herren: Dersom jeg finder halvtredsindstyve retfærdige udi Sodoma Stad, da vil jeg spare hele Stedet for deres Skyld. 27 Og Abraham svarede og sagde: Se nu, jeg har begyndt at tale til Herren, og jeg er Støv og Aske. 28 Der maatte maaske fattes fem i de halvtredsindstyve retfærdige, vilde du ødelægge hele Staden for de fems Skyld? Og han sagde: Jeg vil ikke ødelægge den, om jeg finder fem og fyrretyve der. 29 Og han blev endnu ved at tale til ham og sagde: Der maatte maaske findes fyrretyve; og han sagde: Jeg vil ikke gøre det for de fyrretyves Skyld. 30 Og han sagde: Herren blive dog ikke vred, saa vil jeg tale: der kunde maaske findes tredive; og han sagde: Jeg vil ikke gøre det, om jeg finder tredive der. 31 Og han sagde: Se nu, jeg har begyndt at tale til Herren, der maatte maaske findes tyve; og han sagde: Jeg vil ikke ødelægge den for de tyves Skyld. 32 Og han sagde: Herren blive dog ikke vred, saa vil jeg tale alene denne Gang: der maatte maaske findes ti; og han sagde: Jeg vil ikke ødelægge den for de tis Skyld. 33 Og Herren gik bort, der han

havde udtalt med Abraham, og Abraham vendte om til sit Sted.

19 Og de to Engle kom til Sodoma om Aftenen; men Lot sad i Sodomas Port, og der Lot saa dem, da stod han op og gik dem i Møde og bøjede Ansigtet til Jorden. **2** Og lian sagde: Se nu mine Herrer, kommer dog ind i eders Tjeners Hus, og bliver her i Nat, og toer eders Fødder, saa maa I staa aarle op og gaa eders Vej; og de sagde: Nej, men vi ville blive paa Gaden i Nat. **3** Da nødte han dem meget, og de gik ind til ham og kom i hans Hus, og han gjorde dem et Gæstebud og bagede usyrede Brød, og de aade. **4** Men førend de lagde sig, da omringede Mændene af Staden, Mændene af Sodoma, Huset, baade ung og gammel, det ganske Folk allesteds fra. **5** Og de kaldte ad Lot og sagde til ham: Hvor ere de Mænd, som kom til dig i Nat? før dem ud til os, at vi maa kende dem. **6** Da gik Lot ud til dem uden for Døren og lukkede Døren efter sig. **7** Og han sagde: Mine Brødre, kære, gører dem intet ondt! **8** Se, kære, jeg har to Døtre, som ikke have kendt Mand, kære, jeg vil lede dem ud til eder, gører saa med dem, hvad eder godt synes; kun disse Mænd maa I ikke gøre noget; thi derfor ere de komne under mit Tags Skygge. **9** Og de sagde: Kom nærmere; og de sagde: Denne ene er kommen at bosætte sig her og vil dømme; nu, vi ville gøre dig mere ondt end dem; saa trængte de saare hart ind paa Manden, paa Lot, og traadte til for at bryde Døren op. **10** Da udrakte Mændene deres Hænder og toge Lot ind til sig i Huset og lukkede Døren. **11** Og Mændene, som vare uden for Husets Dør, sloge de med Blindhed, baade liden og stor, og disse søgte med Møje at finde Døren. **12** Da sagde de Mænd til Lot: Har du endnu her nogen Svigersøn eller Sønner eller Døtre af dig eller nogen, som hører dig til i Staden, saa før dem ud fra dette Sted! **13** Thi vi skulle ødelægge dette Sted; thi deres Skrig er blevet stort for Herrens Aasyn, og Herren sendte os til at ødelægge den. **14** Og Lot gik ud og talede med sine Svigersønner, som skulde tage hans Døtre, og sagde: Staar op, gaar ud fra dette Sted, thi Herren vil ødelægge Staden; men han syntes for hans Svigersønners Øjne, som han gækkede. **15** Og der det begyndte at dages, da skyndte Englene paa Lot og sagde: Staa op, tag din Hustru og dine to Døtre, som ere til Stede, at ikke ogsaa du omkommer ved Stadens Misgerning. **16** Der han tøvede, da toge Mændene ham ved Haanden og hans Hustru ved Haanden og hans to Døtre ved Haanden, fordi Herren vilde spare ham, og de førte ham ud og lode ham blive uden for Staden. **17** Og det skete, der de havde ført dem udenfor, da sagde den ene: Frels dit Liv, se ikke bag dig, og stands ikke paa hele Sletten, frels dig paa Bjerget, at du ikke omkommer. **18** Da sagde Lot til dem: Ak nej, Herre! **19** Se nu, din Tjener har fundet Naade for dine Øjne, og du har ladet din Miskundhed blive stor, som du har bevist mig, ved at lade mig leve; og jeg kan ikke frelse mig paa Bjerget, Ulykken maatte komme paa mig, saa at jeg døde. **20** Se, kære, denne Stad er nær ved, den kunde jeg fly til, og den samme er liden; kære, der vil jeg frelse mig, er den ikke liden? at min Sjæl maa leve. **21** Da sagde han til ham: Se, jeg har og bønhørt dig i dette Stykke, at jeg ikke vil omstyrte den Stad, som du har talt om, **22** Skynd dig, red dig der! thi jeg kan intet gøre, før du kommer derhen; derfor kaldes den Stads Navn Zoar. **23** Solen var opgangen over Jorden, og Lot kom til Zoar. **24** Herren lod regne over Sodoma og over Gomorra Svovl og Ild, fra Herren af Himmelen. **25** Og han omstyrtede disse Stæder og den ganske Egn og alle Indbyggerne i Stæderne og Jordens Grøde. **26** Da saa hans Hustru om bag ham og blev en Saltstøtte. **27** Og Abraham skyndte sig aarle op om Morgenen til Stedet, hvor han havde staaet for Herrens Ansigt. **28** Og han vendte sit Ansigt til Sodoma og Gomorra og til hele Landet paa Sletten, og han saa, og se, en Røg steg op af Landet som en Røg af en Ovn. **29** Og det skete, der Gud ødelagde Stæderne paa Sletten, da kom Gud Abraham i Hu, og han lod Lot føre ud midt af Ødelæggelsen, der han omstyrtede de Stæder, som Lot boede udi. **30** Og Lot gik op fra Zoar og blev paa Bjerget, og begge hans Døtre med ham; thi han frygtede for at blive i Zoar, og han blev i en Hule, han og begge hans Døtre. **31** Da sagde den førstefødte til den yngste: vor Fader er gammel, og der er ikke en Mand i dette Land, som kan komme til os efter al Jordens Vis. **32** Kom, lader os give vor Fader Vin at drikke og ligge hos ham, saa faa vi Sæd af vor Fader. **33** Saa gave de deres Fader Vin at drikke den samme Nat, og den førstefødte gik ind og lagde sig hos sin Fader, og han fornam ikke, der hun lagde sig, eller der hun stod op. **34** Og det skete den anden Dag, da sagde den førstefødte til den yngste: se, i Gaar Nat laa jeg hos min Fader, lader os ogsaa i denne Nat give ham Vin at drikke, og gak ind, lig hos ham, at vi kunne faa

Sæd af vor Fader. 35 Saa gave de deres Fader ogsaa i den samme Nat Vin at drikke, saa gjorde den yngste sig rede og laa hos ham, og han fornam ikke, der hun lagde gig, eller der hun stod op. 36 Saa undfik begge Lots Døtre af deres Fader. 37 Og den førstefødte fødte en Søn, og hun kaldte hans Navn Moab; han er de Moabiters Fader indtil denne Dag. 38 Og den yngste fødte ogsaa en Søn og kaldte hans Navn Ben-Ammi; han er Ammons Børns Fader indtil denne Dag.

20 Og Abraham rejste derfra i Landet Sønder paa og boede imellem Kades og imellem Sur og var fremmed i Gerar. 2 Og Abraham sagde om Sara sin Hustru: hun er min Søster; saa udsendte Abimelek, Kongen af Gerar, og tog Sara. 3 Og Gud kom til Abimelek i en Drøm om Natten, og han sagde til ham: Se, du skal dø for den Kvindes Skyld, som du har taget; thi hun er en Mands Ægtehustru. 4 Og Abimelek havde ikke nærmet sig til hende, og han sagde: Herre, vil du og slaa retfærdigt Folk ihjel? 5 Har han ej selv sagt til mig: hun er min Søster? og hun, ja, hun har ogsaa selv sagt: han er min Broder; i mit Hjertes Oprigtighed og med uskyldige Hænder gjorde jeg dette. 6 Og Gud sagde til ham i Drømmen: Ogsaa jeg ved, at du gjorde det af et oprigtigt Hjerte; derfor har jeg ogsaa forhindret dig, at du ikke skulde synde mod mig, derfor har jeg ikke tilstedt dig at røre ved hende. 7 Og nu, lad Manden faa sin Hustru tilbage, thi han er en Profet, og han skal bede for dig, saa skal du leve; men dersom du ikke lader hende komme tilbage, da vid, at du skal visseligen dø, du og enhver, som hører dig til. 8 Da stod Abimelek aarle op om Morgenen og kaldte ad alle sine Tjenere og sagde alle disse Ord for deres Øren, og Mændene frygtede saare. 9 Og Abimelek kaldte ad Abraham og sagde til ham: Hvad har du gjort os? og hvad har jeg syndet imod dig, at du har ført saa stor en Synd over mig og mit Rige? du har gjort imod mig de Ting, som ikke burde at ske. 10 Og Abimelek sagde til Abraham: Hvad saa du paa, at du gjorde dette? 11 Og Abraham sagde: Fordi jeg tænkte: her er slet ingen Gudsfrygt paa dette Sted, og de maatte slaa mig ihjel for min Hustrus Skyld. 12 Hun er dog ogsaa i Sandhed min Søster, min Faders Datter, men ikke min Moders Datter, og hun er bleven mig til Hustru. 13 Og det skete, den Tid Gud lod mig vanke hid og did fra min Faders Hus, da sagde jeg til hende: denne er din Kærlighed, som du skal vise mig: paa hvert det Sted, hvor vi komme hen, da sig om mig: han er min Broder. 14 Saa tog Abimelek Faar og Kvæg og Tjenere og Tjenestepiger og gav Abraham og gav ham Sara sin Hustru igen. 15 Og Abimelek sagde: Se, mit Land er aabent for dig, du maa bo, hvor det synes dig godt. 16 Og han sagde til Sara: Se, jeg har givet din Broder tusinde Sekel Sølv; se, det skal være dig Skjul for Øjne for alle dem som ere hos dig, ogsaa for alle andre; og det var hendes Straf. 17 Saa bad Abraham til Gud; og Gud helbredede Abimelek og hans Hustru og hans Tjenestekvinder, og de fødte. 18 Thi Herren havde aldeles lukket for hvert Moderliv i Abimeleks Hus, for Sara, Abrahams Hustrus, Skyld.

21 Og Herren besøgte Sara, ligesom han havde sagt, og Herren gjorde ved Sara, efter som han havde talet. 2 Og Sara undfik og fødte Abraham en Søn i hans Alderdom paa den bestemte Tid, som Gud havde sagt ham. 3 Og Abraham kaldte sin Søns Navn, som var født ham, som Sara havde født ham, Isak. 4 Og Abraham omskar Isak sin Søn, der han var otte Dage gammel, ligesom Gud havde befalet ham. 5 Og Abraham var hundrede Aar gammel, der hans Søn Isak blev født ham. 6 Da sagde Sara: Gud har gjort mig til Latter; hver den, som hører dette, maa le ad mig. 7 Og hun sagde: Hvo skulde have sagt til Abraham: Sara har givet Børn at die; thi jeg har født en Søn i hans Alderdom. 8 Og Barnet vokste op og blev afvant, og Abraham gjorde et stort Gæstebud den Dag, Isak blev afvant. 9 Og Sara saa Ægypterinden Hagars Søn, som hun havde født Abraham, at han spottede. 10 Og hun sagde til Abraham: Uddriv denne Tjenestekvinde og hendes Søn; thi denne Tjenestekvindes Søn skal ikke arve med min Søn, med Isak. 11 Og det Ord behagede Abraham saare ilde for hans Søns Skyld. 12 Men Gud sagde til Abraham: Lad det ikke behage dig ilde for Drengen og for din Tjenestekvinde; i hvad som helst Sara siger dig, lyd hendes Røst; thi udi Isak skal Sæden kaldes dig. 13 Og jeg vil ogsaa gøre Tjenestekvindens Søn til et Folk, fordi han er din Sæd. 14 Da stod Abraham aarle op om Morgenen og tog Brød og en Flaske Vand og gav Hagar og lagde det paa hendes Skuldre og flyede hende Drengen og lod hende fare; da drog hun hen og for vild i Beersaba Ørken. 15 Der Vandet var drukket af Flasken, da kastede hun Drengen under en af Buskene. 16 Og hun gik og satte sig tværs overfor, efter at hun var gaaet et Pileskud derfra; thi hun sagde: Jeg vil ikke se

paa Drengens Død. Saa satte hun sig tværs overfor og opløftede sin Røst og græd. 17 Da hørte Gud Drengens Røst, og Guds Engel raabte til Hagar af Himmelen og sagde til hende: Hvad fattes dig, Hagar? frygt intet; thi Gud har hørt Drengens Røst, der hvor han er. 18 Staa op, opløft Drengen og hold fast paa ham med din Haand; thi jeg vil gøre ham til et stort Folk. 19 Og Gud oplod hendes Øjne, at hun saa en Vandbrønd, saa gik hun og fyldte Flasken med Vand og gav Drengen at drikke. 20 Og Gud var med Drengen, og han vokste op og boede i Ørken og blev en Bueskytte. 21 Og han boede i den Ørken Paran, og hans Moder tog ham en Hustru af Ægyptens Land. 22 Og det skete paa den samme Tid, da talede Abimelek og Pikol, hans Stridshøvedsmand, til Abraham og sagde: Gud er med dig i alt det, du gør. 23 Saa sværg mig nu her ved Gud, at du ikke vil handle svigefuldt imod mig og min Søn og min Sønnesøn; efter den Miskundhed, som jeg har gjort mod dig, skal du gøre mod mig og mod Landet, i hvilket du har været fremmed. 24 Da sagde Abraham: jeg vil sværge. 25 Og Abraham straffede Abimelek for den Vandbrønds Skyld, som Abimeleks Tjenere havde borttaget med Vold. 26 Da svarede Abimelek: Jeg vidste ikke, hvem der gjorde dette, og du har heller ikke givet mig det til Kende, og jeg har heller ikke hørt det førend i Dag. 27 Da tog Abraham Faar og Kvæg og gav Abimelek, og de gjorde begge et Forbund. 28 Og Abraham stillede syv Lam af Hjorden for sig selv. 29 Da sagde Abimelek til Abraham: Hvad skulle, disse syv Lam her, som du stillede for sig selv? 30 Og han svarede: Fordi du skal tage syv Lam af min Haand; og det skal være mig til et Vidnesbyrd, at jeg har gravet denne Brønd. 31 Derfor kaldte han dette Sted Beersaba; thi der svore de begge. 32 Og de gjorde Forbund i Beersaba; da stod Abimelek op og Pikol, hans Stridshøvedsmand, og droge igen til Filisternes Land. 33 Og han plantede en Lund i Beersaba og paakaldte der Herrens, den evige Guds, Navn. 34 Og Abraham var fremmed i Filisternes Land en lang Tid.

22 Og det skete derefter, at Gud fristede Abraham og sagde til ham: Abraham! og han sagde: se, her er jeg. 2 Og han sagde: Tag nu din Søn, din eneste, som du har kær, Isak, og gak du til Moria Land og offer ham der til et Brændoffer paa et af Bjergene, som jeg vil sige dig. 3 Saa stod Abraham aarle op om Morgenen og sadlede sit Asen og tog to af sine Drenge med sig og Isak sin Søn; og han kløvede Veddet til Brændofferet og gjorde sig rede og gik til Stedet, som Gud havde sagt ham. 4 Paa den tredje Dag, da opløftede Abraham sine Øjne og saa Stedet langt borte. 5 Da sagde Abraham til sine Drenge: Bliver I her med Asenet, og jeg og Drengen vi ville gaa derhen, og vi ville tilbede og komme til eder igen. 6 Og Abraham tog Veddet til Brændofferet og lagde paa Isak, sin Søn, men han tog Ilden og Kniven i sin Haand, og de gik begge tilsammen. 7 Da talede Isak til Abraham, sin Fader, og sagde: Min Fader! og denne sagde: Se, her er jeg, min Søn; og han sagde: Se, Ilden og Veddet! men hvor er Lammet til Brændofferet? 8 Og Abraham sagde: Gud skal selv udse sig Lammet til Brændofferet, min Søn; saa gik de begge tilsammen. 9 Og der de kom til det Sted, som Gud havde sagt ham, da byggede Abraham der et Alter og lagde Veddet til Rette, og han bandt Isak, sin Søn, og lagde ham paa Alteret oven paa Veddet. 10 Og Abraham rakte sin Haand ud og greb Kniven for at slagte sin Søn. 11 Da raabte Herrens Engel af Himmelen til ham og sagde: Abraham, Abraham! og han sagde: Se, her er jeg. 12 Og han sagde: Læg ikke din Haand paa Drengen og gør ham intet; thi nu kender jeg, at du frygter Gud og har ikke sparet din Søn, din eneste, for mig. 13 Da opløftede Abraham sine Øjne og saa, og se, en Vædder bag ham var indviklet i Busken ved sine Horn; og Abraham gik og tog Vædderen og ofrede den til Brændoffer i sin Søns Sted. 14 Saa kaldte Abraham det samme Steds Navn: Herren skal se; hvilket siges paa denne Dag: Paa Herrens Bjerg skal ses. 15 Og Herrens Engel raabte til Abraham anden Gang af Himmelen. 16 Og han sagde: Jeg har svoret ved mig, siger Herren, at fordi du gjorde dette og ikke sparede din Søn, den eneste: 17 derfor vil jeg storligen velsigne dig og meget mangfoldiggøre din Sæd som Stjernerne paa Himmelen og som Sand, der er ved Havets Bred, og din Sæd skal eje sine Fjenders Port; 18 og udi din Sæd skulle alle Folk paa Jorden velsignes, fordi du lød min Røst. 19 Saa gik Abraham tilbage til sine Drenge, og de gjorde sig rede og fore tilsammen til Beersaba; thi Abraham boede i Beersaba. 20 Og det skete efter disse Handeler, at det blev Abraham forkyndt, idet man sagde: Se, Milka, hun har ogsaa født din Broder Nakor Sønner, 21 nemlig Uz, hans førstefødte, og Bus, hans Broder, og Kemuel, Arams Fader, 22 og Kesed og Kaso

og Pildask og Jidlaf og Bethuel; 23 men Bethuel avlede Rebekka; disse otte fødte Milka Nakor, Abrahams Broder. 24 Og han havde en Medhustru, og hendes Navn var Reuma, og hun fødte ogsaa Tebak og Gakam og Takask og Maaka.

23 Og Sara levede hundrede og syv og tyve Aar, disse vare Saras Livsaar. 2 Og Sara døde i Kirjath-Arba, det er Hebron i Kanaans Land; da kom Abraham for at sørge over Sara og at begræde hende. 3 Siden stod Abraham op fra sin dødes Aasyn og talede til Heths Børn og sagde: 4 Jeg er en fremmed og Gæst hos eder, giver mig en Ejendom til en Begravelse hos eder, at jeg kan begrave min døde og bringe hende bort fra mit Ansigt. 5 Da svarede Heths Børn Abraham og sagde til ham: 6 Hør os, min Herre! du er en Guds Fyrste iblandt os, begrav din døde i vore bedste Grave, ingen af os skal formene dig sin Grav, at du jo maa begrave din døde. 7 Da stod Abraham op og bøjede sig for Folket i Landet, for Heths Børn. 8 Og han talede med dem sigende: Dersom det er med eders Villie, at jeg maa begrave min døde og bringe hende bort fra mit Ansigt, da hører mig og beder for mig hos Efron, Zokars Søn, 9 at han vil give mig Hulen Makpela, som er hans, som er ved Enden af hans Ager; han give mig den for fuld Værdi midt iblandt eder til en Begravelses Ejendom. 10 Men Efron sad midt iblandt Heths Børn; da svarede Efron den Hethiter Abraham, saa at Heths Børn hørte derpaa, alle de, som gik ind ad hans Stads Port sigende: 11 Nej, min Herre, hør mig! jeg giver dig den Ager, og Hulen, som er paa den, giver jeg dig, for mit Folks Børns Øjne giver jeg dig den, begrav din døde! 12 Da bøjede Abraham sig for Folket i Landet, 13 og han talede med Efron i Folkets Paahør i Landet og sagde: Gid du dog blot vilde høre mig; jeg giver Sølv for Ageren, tag det af mig, og jeg vil begrave min døde der. 14 Da svarede Efron Abraham og sagde til ham: 15 Min Herre, hør mig! den Jord er fire Hundrede Sekel Sølv værd; hvad er det imellem mig og dig? begrav ikkun din døde. 16 Og Abraham lød Efron, og Abraham tilvejede Efron det Sølv, hvilket han havde nævnet, i Heths Børns Paahør, fire Hundrede Sekel Sølv, gængse i Køb. 17 Saa blev Efrons Ager, som er ved Makpela, som er tværs over for Mamre, Ageren og Hulen, som er paa den, og alle Træer, som vare paa Ageren inden al dens Grænse, stadfæstede 18 Abraham til en Ejendom i Heths Børns Aasyn, for alle, som gik ind ad hans Stads Port. 19 Og siden begrov Abraham Sara, sin Hustru, i Hulen paa Ageren, i Makpela tværs over for Mamre, det er Hebron i Kanaans Land. 20 Saa blev Ageren og Hulen paa den stadfæstede Abraham til en Begravelses Ejendom af Heths Børn.

24 Og Abraham var gammel, vel ved Alder, og Herren havde velsignet Abraham i alting. 2 Og Abraham sagde til sin ældste Svend i sit Hus, som raadede over alt hans Gods: Kære, læg din Haand under min Lænd, 3 og jeg vil lade dig sværge ved Herren, Himmelens Gud og Jordens Gud, at du ikke skal tage min Søn en Hustru af Kananiternes Døtre, iblandt hvilke jeg bor; 4 men du skal gaa til mit Land og til min Slægt og tage min Søn Isak en Hustru. 5 Og Svenden sagde til ham: Maaske Kvinden ikke vil drage med mig til dette Land; skal jeg da vel føre din Søn tilbage til det Land, som du er kommen fra? 6 Og Abraham sagde til ham: Forvar dig, at du ikke fører min Søn did igen. 7 Herren, Himmelens Gud, som tog mig fra min Faders Hus og fra min Slægts Land, og som talede med mig, og som tilsvor mig og sagde: dette Land vil jeg give din Sæd, han skal sende sin Engel for dig, at du skal tage min Søn en Hustru derfra. 8 Men dersom Kvinden ikke vil følge dig, da skal du være fri for denne min Ed; ikkun min Søn skal du ikke føre derhen. 9 Da lagde Svenden sin Haand under Abrahams, sin Herres, Lænd og tilsvor ham om denne Sag. 10 Saa tog Svenden ti Kameler af sin Herres Kameler og for bort og havde alle Haande af sin Herres Gods med sig og gjorde sig rede og drog til Aram Naharaim, til Nakors Stad. 11 Der lod han Kamelerne lægge sig uden for Staden ved en Vandbrønd mod Aftens Tid, mod den Tid da Kvinderne gaa ud at drage Vand. 12 Og han sagde: Herre, min Herre Abrahams Gud! Kære, lad det møde mig i Dag, og gør Miskundhed mod min Herre Abraham. 13 Se, jeg staar ved denne Vandbrønd, og Byens Folks Døtre komme ud at drage Vand. 14 Og naar det sker, at der kommer en Pige, til hvem jeg siger: Bøj nu din Krukke ned og lad mig drikke, og hun siger: Drik, og jeg vil ogsaa give dine Kameler at drikke, lad hende da være den, som du har udset til din Tjener Isak, saa jeg derpaa kan kende, at du har gjort Miskundhed mod min Herre. 15 Og det skete, før han havde endt at tale, se, da kom Rebekka ud, som var en Datter af Bethuel, som var en Søn af Milka, Nakors, Abrahams Broders, Hustru, og hendes Krukke var paa hendes

Skulder. 16 Og Pigen var meget smuk af Anseelse, en Jomfru, og ingen Mand havde kendt hende, og hun gik ned til Brønden og fyldte sin Krukke og gik op. 17 Da løb Svenden imod hende og sagde: Kære, lad mig drikke lidt Vand af din Krukke. 18 Og hun sagde: Drik, min Herre! og hun skyndte sig og tog sin Krukke ned i sin Haand og gav ham at drikke. 19 Der hun havde givet ham at drikke, da sagde hun: Jeg vil og drage Vand til dine Kameler, til de have afdrukket. 20 Og hun skyndte sig og tømte sin Krukke i Truget og løb fremdeles til Brønden at øse, og hun drog til alle hans Kameler. 21 Og Manden undrede sig over hende, tav dog stille for at faa at vide, om Herren havde ladet hans Rejse lykkes eller ej. 22 Og det skete, der Kamelerne havde afdrukket, gav Manden hende en Guldring, som vejede en halv Sekel, og satte to Armbaand paa hendes Hænder, de vejede ti Guldsekler. 23 Og han sagde: Hvis Datter er du? Kære, sig mig, monne der være Rum i din Faders Hus at give os Nattely? 24 Og hun sagde til ham: Jeg er en Datter af Bethuel, som er en Søn af Milka, der fødte ham for Nakor. 25 Og hun sagde til ham: Der er baade Straa og meget Foder hos os, ogsaa er der Rum til Herberge i Nat. 26 Og Manden bøjede sig og tilbad Herren. 27 Og han sagde: Lovet være Herren, min Herre Abrahams Gud, som ikke har afladt med sin Miskundhed og sin Trofasthed mod min Herre! mig, ja, mig har Herren ført paa Vejen til min Herres Broders Hus. 28 Og Pigen løb og kundgjorde i sin Moders Hus disse Ting. 29 Og Rebekka havde en Broder, og hans Navn var Laban, og Laban løb ud til Manden, til Brønden. 30 Og det skete, der han saa Ringen og Armbaandene paa sin Søsters Hænder, og der han hørte Rebekkas, sin Søsters, Ord, at hun sagde: Saaledes har Manden sagt til mig, da kom han til Manden, og se, han stod hos Kamelerne ved Brønden. 31 Og han sagde: Kom ind, du Herrens Velsignede, hvi staar du herude? thi jeg har beredt Huset, og der er Rum for Kamelerne. 32 Saa kom Manden i Huset og løste Kamelerne, og han gav Straa og Foder til Kamelerne, og Vand til at to hans Fødder og de Mænds Fødder, som vare med ham. 33 Og der blev sat Mad for ham; men han sagde: Jeg vil ikke æde, før jeg har udsagt mit Ærinde; og han sagde: Tal! 34 Og han sagde: Jeg er Abrahams Svend. 35 Og Herren har velsignet min Herre meget, at han er bleven mægtig; og han har givet ham Faar og Kvæg og Sølv og Guld og Svende og Tjenestepiger og Kameler og Asener. 36 Og Sara, min Herres Hustru, har født min Herre en Søn, efter at hun var gammel, og denne har han givet alt det, han ejer. 37 Og min Herre har taget en Ed af mig og sagt: Du skal ikke tage min Søn en Hustru af Kananiternes Døtre, i hvis Land jeg bor. 38 Men du skal fare hen til min Faders Hus og til min Slægt og tage min Søn en Hustru. 39 Og jeg sagde til min Herre: Maaske Kvinden ikke vil drage med mig. 40 Og han sagde til mig: Herren, for hvis Ansigt jeg har vandret, skal sende sin Engel med dig og give dig en lyksalig Rejse, og du skal tage min Søn en Hustru af min Slægt og af min Faders Hus. 41 Da skal du være fri for min Ed, naar du kommer til min Slægt; og om de ikke ville give dig hende, saa er du fri for min Ed. 42 Saa kom jeg i Dag til Brønden og sagde: Herre, min Herre Abrahams Gud! Kære, dersom du har givet Lykke paa min Rejse, paa hvilken jeg har vandret, 43 se, jeg staar ved denne Vandbrønd, og naar det sker, der kommer en Jomfru ud at drage Vand, og jeg siger til hende: Giv mig nu lidet Vand at drikke af din Krukke; 44 og hun siger mig: Baade maa du drikke, og jeg vil ogsaa øse til dine Kameler, lad hende være den Kvinde, som Herren har udset til min Herres Søn. 45 Førend jeg havde udtalet i mit Hjerte, se, da kom Rebekka ud, og hendes Krukke var paa hendes Skulder, og hun gik ned til Brønden og drog Vand! da sagde jeg til hende: Kære, giv mig at drikke. 46 Saa skyndte hun sig og tog sin Krukke ned ad sig og sagde: Drik, og jeg vil ogsaa give dine Kameler at drikke; og jeg drak, og hun gav ogsaa Kamelerne at drikke. 47 Og jeg spurgte hende og sagde: Hvis Datter er du? og hun sagde: Jeg er en Datter af Bethuel, Nakors Søn, som Milka fødte ham. Saa hængte jeg en Ring i hendes Næse og Armbaand paa hendes Hænder. 48 Og jeg bøjede mig og tilbad Herren og lovede Herren, min Herre Abrahams Gud, som havde ledet mig paa den rette Vej at tage min Herres Broders Datter til hans Søn. 49 Og nu, dersom I ville vise Miskundhed og Trofasthed mod min Herre, siger mig det; men dersom I ikke ville det, da siger mig det, at jeg kan vende mig til den højre eller til den venstre Side. 50 Da svarede Laban og Bethuel og sagde: Denne Sag er kommen fra Herren, vi kunne hverken tale til dig ondt eller godt. 51 Se, der er Rebekka for dig, tag hende og gak, at hmi bliver din Herres Søns Hustru, som Herren har sagt. 52 Og det skete, der Abrahams Svend hørte deres Ord, da bøjede han sig til Jorden for Herren. 53 Og

Svenden udtog Sølvtøj og Guldtøj og Klæder og gav Rebekka; men hendes Broder og hendes Moder gav han dyrebar Skænk. **54** Saa aade de og drak, han og de Mænd, som vare med ham, og bleve der om Natten, og de stode op om Morgenen, og han sagde: Lader mig fare til min Herre! **55** Da sagde hendes Broder og hendes Moder: Lad Pigen blive hos os nogle Dage eller ti, siden maa du fare. **56** Og han sagde til dem: Holder mig ikke op, thi Herren har givet Lykke paa min Rejse; lader mig fare, og jeg vil vandre til min Herre. **57** Og de sagde: Lader os kalde Pigen og spørge, hvad hun siger. **58** Saa kaldte de ad Rebekka og sagde til hende: Vil du fare med denne Mand? og hun sagde: Jeg vil fare. **59** Saa lode de deres Søster Rebekka og hendes Amme og Abrahams Svend og hans Mænd fare. **60** Og de velsignede Rebekka og sagde til hende: Vor Søster! bliv du til tusinde Gange Titusinde, og din Sæd skal eje sine Fjenders Port. **61** Saa stod Rebekka op og hendes Piger, og de satte sig paa Kameler og fore med Manden, og Svenden annammede Rebekka og for bort. **62** Og Isak kom gaaende fra den Brønd, som kaldes Beer Lakai Roi; thi han boede i Landet imod Sønden. **63** Og Isak var udgangen til at gøre Bøn paa Marken mod Aften, og han opløftede sine Øjne og saa, og se, Kamelerne kom. **64** Og Rebekka opløftede sine Øjne og saa Isak og steg hastig ned ad Kamelen. **65** Og hun sagde til Svenden: Hvo er den Mand, som gaar paa Marken imod os? og Svenden sagde: Det er min Herre; saa tog hun et Slør og skjulte sig. **66** Og Svenden fortalte Isak hele Sagen, som han havde udrettet. **67** Saa ledte Isak hende til sin Moder Saras Telt, og han tog Rebekka, og hun blev hans Hustru, og han elskede hende; og Isak blev trøstet efter sin Moder.

25 Og Abraham tog atter en Hustru, og hendes Navn var Ketura. **2** Og hun fødte ham Simran og Joksan og Medan og Midian og Jisbak og Sua. **3** Og Joksan avlede Seba og Dedan; men Dedans Børn vare Asurim og Letusim og Leumim. **4** Og Midians Børn vare Efa og Efer og Kanok og Abida og Eldaa; disse ere alle Keturas Børn. **5** Og Abraham gav Isak alt det, han ejede. **6** Men de Medhustruers Børn, som Abraham havde, gav Abraham Skænk og lod dem, medens han endnu levede, fare fra Isak sin Søn mod Østen til Østerland. **7** Og disse ere Abrahams Livs Aars Dage, som han levede: hundrede Aar og halvfjerdsindstyve Aar og fem Aar. **8** Og Abraham opgav Aanden og døde i en god Alderdom, gammel og mæt, og blev samlet til sit Folk, **9** Og Isak og Ismael, hans Sønner, begrove ham i Hulen Makpela, paa Efrons, Zokars den Hethiters Søns, Ager, som ligger tvært over for Mamre. **10** Paa den Ager, som Abraham købte af Heths Børn, der blev Abraham begraven og Sara hans Hustru. **11** Og det skete efter Abrahams Død, at Gud velsignede Isak hans Søn, og Isak boede ved den Kilde, som kaldes Beer Lakai Roi. **12** Og disse ere Ismaels, Abrahams Søns, Slægter, som Ægypterinden Hagar, Saras Pige, fødte Abraham. **13** Og disse ere Ismaels Børns Navne, efter deres Navne, i deres Slægter: Ismaels førstefødte Nebajoth og Kedar og Adbeel og Mibsam **14** og Misma og Duma og Massa, **15** Kadar og Thema, Jetur, Nafis og Kedma. **16** Disse ere Ismaels Sønner, og disse ere deres Navne udi deres Byer og i deres Lejre, tolv Fyrster for deres Folk. **17** Og disse ere Ismaels Livs Aar: hundrede Aar og tredive Aar og syv Aar, saa opgav han Aanden og døde og blev samlet til sit Folk. **18** Og de boede fra Havila indtil Sur, som er foran Ægypten og henimod Assyrien; hans Arv faldt foran alle hans Brødre. **19** Og disse ere Isaks, Abrahams Søns, Slægter: Abraham avlede Isak. **20** Og Isak var fyrretyve Aar gammel, der han tog Rebekka, Bethuel den Syrers Datter, af Paddan-Aram, Laban den Syrers Søster, sig til Hustru. **21** Og Isak bad til Herren paa sin Hustrus Vegne, thi hun var ufrugtbar; og Herren bønhørte ham, og Rebekka, hans Hustru, undfik. **22** Og Børnene stødte mod hinanden i hendes Liv, og hun sagde: Dersom det er saaledes, hvorfor er jeg da til? og hun gik at udspørge Herren. **23** Og Herren sagde til hende: Tvende Folk ere i dit Liv, og to forskellige Folk skulle udgaa af dit Liv, og det ene Folk skal være stærkere end det andet Folk, og det større skal tjene det mindre. **24** Der nu hendes Tid kom, at hun skulde føde, se, da vare der Tvillinger i hendes Liv. **25** Og den første kom frem, han var rød, ganske laadden som en Kappe, og de kaldte hans Navn Esau. **26** Og derefter kom hans Broder frem, og hans Haand havde fat paa Esaus Hæl, og man kaldte hans Navn Jakob; og Isak var tresindstyve Aar gammel, der han avlede dem. **27** Og Drengene bleve store, og Esau blev en Mand, som forstod sig paa Jagt og levede paa Marken; men Jakob var en from Mand, som boede i Telte. **28** Og Isak havde Esau kær, thi hans Jagt smagte ham; men Rebekka havde Jakob kær. **29** Og Jakob havde tilberedt

en Ret, og Esau kom fra Marken og var træt. 30 Og Esau sagde til Jakob: Kære, lad mig smage af det røde, dette røde, thi jeg er træt; derfor kaldte man hans Navn Edom. 31 Da sagde Jakob: Sælg mig i Dag din Førstefødsel. 32 Og Esau sagde: Se, jeg gaar at dø, hvad kan jeg da gøre med den Førstefødsel? 33 Og Jakob sagde: Sværg mig i Dag; og han tilsvor ham, og han solgte Jakob sin Førstefødsel. 34 Da gav Jakob Esau Brød og den Ret af Linser, og han aad og drak og stod op og gik bort; og Esau foragtede Førstefødselen.

26 Og der var Hunger i Landet, foruden den forrige Hunger, som var i Abrahams Tid, og Isak drog til Abimelek, Filisternes Konge i Gerar. 2 Da aabenbaredes Herren for ham og sagde: Drag ikke ned til Ægypten, bo i det Land, hvilket jeg siger dig. 3 Vær en Udlænding i dette Land, og jeg vil være med dig og velsigne dig; thi dig og din Sæd vil jeg give alle disse Lande og stadfæste den Ed, som jeg har svoret Abraham, din Fader. 4 Og jeg vil gøre din Sæd mangfoldig som Stjernerne paa Himmelen og give din Sæd alle disse Lande, og i din Sæd skulle alle Folk paa Jorden velsignes, 5 fordi Abraham lød min Røst og bevarede det, jeg vil have bevaret, mine Bud, mine Skikke og mine Love. 6 Saa boede Isak i Gerar. 7 Og de Mænd paa samme Sted spurgte om hans Hustru; da sagde han: Hun er min Søster; thi han frygtede at sige: Hun er min Hustru, idet han tænkte, at ikke Mændene paa dette Sted maaske skulle slaa mig ihjel for Rebekkas Skyld, thi hun var dejlig af Anseelse. 8 Og det skete, der han havde boet der en Tid lang, saa Abimelek, Filisternes Konge, ud igennem Vinduet og saa, og se, Isak legede med Rebekka, sin Hustru. 9 Da kaldte Abimelek ad Isak og sagde: Visselig, se, hun er din Hustru, og hvorledes har du sagt: hun er min Søster? Og Isak sagde til ham: Thi jeg tænkte: Maaske jeg maatte slaas ihjel for hendes Skyld. 10 Da sagde Abimelek: Hvi har du gjort os dette? En af Folket kunde snart have ligget hos din Hustru, saa havde du ført Skyld over os. 11 Saa bød Abimelek alt Folket og sagde: Hvo, som rører ved denne Mand og ved hans Hustru, skal visselig dødes. 12 Og Isak saaede der i Landet og fik samme Aar hundrede Fold, og Herren velsignede ham. 13 Og Manden blev mægtig og gik frem og blev mægtig, indtil han blev saare mægtig. 14 Og han ejede Faar og ejede Kvæg og mange Tyende; derfor bare Filisterne Avind mod ham. 15 Og alle Brøndene, som hans Faders Tjenere havde gravet i Abrahams, hans Faders Tid, dem tilstoppede Filisterne og fyldte dem med Jord. 16 Og Abimelek sagde til Isak: Drag fra os; thi du er bleven os alt for mægtig. 17 Saa drog Isak derfra og slog Telt i Dalen Gerar og boede der. 18 Og Isak lod igen de Vandbrønde opgrave, som de havde gravet i Abrahams, hans Faders Tid, og som Filisterne havde tilstoppet efter Abrahams Død, og han gav dem Navne efter de Navne, som hans Fader havde kaldet dem. 19 Saa grove Isaks Tjenere i Dalen og fandt der en Brønd med levende Vande. 20 Men Hyrderne af Gerar kivedes med Isaks Hyrder og sagde: Vandet hører os til; saa kaldte han den Brønds Navn Esek, thi de kivedes med ham. 21 Saa grove de en anden Brønd, og de kivedes og om den; derfor kaldte de dens Navn Sitna. 22 Da flyttede han derfra og grov en anden Brønd, og de kivedes ikke om den, og han kaldte dens Navn Rekoboth og sagde: thi nu har Herren gjort Rum for os, og vi ere voksede i Landet. 23 Og han drog op derfra til Beersaba. 24 Og Herren aabenbaredes for ham i den samme Nat og sagde: Jeg er din Fader Abrahams Gud; frygt ikke, thi jeg er med dig og vil velsigne dig og formere din Sæd for min Tjener Abrahams Skyld. 25 Saa byggede han der et Alter og paakaldte Herrens Navn og opslog der sit Telt, og Isaks Tjenere grove der en Brønd. 26 Og Abimelek drog til ham fra Gerar med Akusat sin Ven og Pikol sin Stridshøvedsmand. 27 Da sagde Isak til dem: Hvi komme I til mig, da I dog have hadet mig og drevet mig fra Eder? 28 Og de svarede: Vi se klarligen, at Herren er med dig; derfor sagde vi: Kære, lad være en Ed imellem os, imellem os og dig, og vi ville gøre et Forbund med dig, 29 at du ikke skal gøre ondt imod os, ligesom vi ikke have rørt dig, og ligesom vi ikke have gjort dig andet end godt, og vi lode dig fare i Fred; du er nu Herrens velsignede. 30 Saa gjorde han dem et Gæstebud, og de aade og drak. 31 Og de stode tidlig op om Morgenen og tilsvore hinanden gensidig, og Isak ledsagede dem, og de droge fra ham i Fred. 32 Og det skete, paa den samme Dag kom Isaks Tjenere og forkyndte ham angaaende den Brønd, som de havde gravet, og de sagde til ham: Vi have fundet Vand. 33 Og han kaldte den Skibea, deraf er Stadens Navn Beersaba indtil denne Dag. 34 Og Esau var fyrretyve Aar gammel og tog en Hustru, Judith, Beeriden Hethiters Datter, og Basmat, Elon

den Hethiters Datter. 35 Og de vare Aands Bitterhed for Isak og Rebekka.

27 Og det hændte sig, der Isak blev gammel, og hans Øjne bleve dunkle, at han ikke kunde se, da kaldte han sin ældste Søn, Esau, og sagde til ham: Min Søn! og han sagde til ham: Se, her er jeg. 2 Og han sagde: Se nu, jeg er gammel og ved ikke min Dødsdag. 3 Saa tag nu dine Redskaber, dit Kogger og din Bue, gak ud paa Marken og fang mig noget Vildt! 4 Og tilbered mig en god Ret, saasom jeg har Lyst til, og bring mig den, at jeg maa æde, paa det min Sjæl maa velsigne dig, før jeg skal dø. 5 Og Rebekka hørte, der Isak talede til Esau, sin Søn; saa gik Esau paa Marken at fange noget Vildt, at bære hjem. 6 Da sagde Rebekka til Jakob, sin Søn, sigende: Se, jeg hørte din Fader tale til Esau, din Broder, og sige: 7 Hent mig noget Vildt og tilbered mig en god Ret, at jeg kan æde, saa vil jeg velsigne dig for Herrens Ansigt, førend jeg dør. 8 Saa adlyd nu min Røst, min Søn! eftersom jeg befaler dig. 9 Gak nu til Hjorden og hent mig derfra to gode Gedekid, at jeg kan tilberede din Fader en god Ret af dem, saasom han har Lyst til. 10 Og den skal du bære til din Fader, at han skal æde deraf, paa det han skal velsigne dig, førend han dør. 11 Da sagde Jakob til Rebekka, sin Moder: Se, Esau, min Broder, er en laadden Mand, og jeg er en glat Mand. 12 Maaske min Fader føler paa mig, og jeg vil synes for ham som en Bedrager og føre Forbandelse over mig og ikke Velsignelse. 13 Da sagde hans Moder til ham: Din Forbandelse komme over mig, min Søn! lyd kun min Røst og gak, hent mig dem! 14 Da gik han og hentede og bragte sin Moder dem; saa tilberedte hans Moder en god Ret, saasom hans Fader havde Lyst til. 15 Og Rebekka tog Esaus, sin ældste Søns, kostelige Klæder, som hun havde i Huset hos sig, og lod Jakob, sin yngste Søn, iføre sig dem. 16 Men Skindene af Gedekiddene iførte hun ham om hans Hænder, og hvor han var glat paa Halsen. 17 Og hun gav ham den gode Ret og Brød, som hun havde tilberedt, i sin Søn Jakobs Haand. 18 Og han gik til sin Fader og sagde: Min Fader! og han sagde: Se, her er jeg; hvo er du, min Søn? 19 Og Jakob sagde til sin Fader: Jeg, Esau, din førstefødte, har gjort, saasom du sagde til mig; kære, staa op, sæt dig og æd af mit Vildt, paa det din Sjæl skal velsigne mig. 20 Da sagde Isak til sin Søn: Hvorledes har du saa snart fundet det, min Søn? og han sagde: Fordi Herren din Gud skikkede mig det til Hænde. 21 Da sagde Isak til Jakob: Kom dog nær hid, og jeg vil føle paa dig, min Søn! om du er min Søn Esau eller ej. 22 Og Jakob gik nær til sin Fader Isak, og han følte paa ham og sagde: Røsten er Jakobs Røst, men Hænderne ere Esaus Hænder. 23 Og han kendte ham ikke, thi hans Hænder vare laadne som Esaus, hans Broders, Hænder; og han velsignede ham. 24 Og han sagde: Du, er du denne min Søn Esau? og han sagde: Jeg er det. 25 Da sagde han: Bring mig det hid og lad mig æde af min Søns Vildt, at min Sjæl skal velsigne dig; saa bragte han ham det, og han aad, og han bragte ham Vin, og han drak. 26 Og Isak, hans Fader, sagde til ham: Kære, kom nærmere og kys mig, min Søn! 27 Og han kom nærmere og kyssede ham; og han lugtede Lugten af hans Klæder og velsignede ham og sagde: Se, min Søns Lugt er som Lugten af en Mark, hvilken Herren har velsignet. 28 Og Gud give dig af Himmelens Dug og af Jordens Fedme og meget Korn og Most. 29 Folkene skulle tjene dig, og Folkefærd skulle falde dig til Fode. Bliv en Herre over dine Brødre, og din Moders Sønner skulle falde dig til Fode; hvo som forbander dig, være forbandet, og hvo som velsigner dig, være velsignet! 30 Og det skete, der Isak var færdig med at velsigne Jakob, da Jakob lige var gaaet ud fra sin Fader Isak, at Esau, hans Broder, kom fra sin Jagt. 31 Og han tilberedte ogsaa en god Ret og bragte den ind til sin Fader og sagde til sin Fader: Min Fader staa op og æde af sin Søns Vildt, at din Sjæl skal velsigne mig. 32 Da sagde Isak, hans Fader til ham: Hvo er du? og han sagde: Jeg er din Søn, din førstefødte, Esau. 33 Da forfærdedes Isak med en overmaade stor Forfærdelse og sagde: Hvo er dog den, som fangede Vildt og frembar til mig? og jeg aad af alt, før du kom, og jeg har velsignet ham; og han skal ogsaa være velsignet. 34 Der Esau hørte sin Faders Tale, da skreg han med et stort og overmaade bittert Skrig og sagde til sin Fader: Velsign mig, ogsaa mig, min Fader! 35 Og han sagde: Din Broder kom med List og tog din Velsignelse. 36 Da sagde han: Mon man derfor har kaldet hans Navn Jakob, fordi han nu har to Gange bedraget mig? min Førstefødselsret har han taget, og se, nu tog han min Velsignelse; og han sagde: Har du ikke bevaret mig en Velsignelse? 37 Og Isak svarede og sagde til Esau: Se, jeg har sat ham til en Herre over dig og gjort alle hans Brødre til hans Tjenere og forsørget ham med Korn og Most, hvad

skal jeg da gøre ved dig, min Søn? **38** Og Esau sagde til sin Fader: Har du ikke uden denne ene Velsignelse, min Fader? velsign mig, ogsaa mig, min Fader! og Esau opløftede sin Røst og græd. **39** Da svarede Isak, hans Fader, og sagde til ham: Se, din Bolig skal være uden Jordens Fedme og uden Himmelens Dug fra oven ned. **40** Og ved dit Sværd skal du leve og tjene din Broder, og det skal ske, naar du bliver ustyrlig, da skal du bryde hans Aag af din Hals. **41** Og Esau var Jakob hadsk for den Velsignelses Skyld, som hans Fader havde velsignet ham med, og Esau sagde i sit Hjerte: Det kommer snart, at vi skulle sørge for min Fader, da vil jeg slaa Jakob, min Broder, ihjel. **42** Og Esaus, hendes ældste Søns, Ord bleve Rebekka tilkendegivne; og hun sendte hen og lod Jakob, sin yngste Søn, kalde, og sagde til ham: Se, Esau, din Broder, vil trøste sig med at slaa dig ihjel. **43** Og nu, min Søn, hør min Røst og staa op, fly til Laban, min Broder, i Karan, **44** og bliv hos ham nogen Tid, indtil din Broders Hidsighed lægger sig, **45** indtil din Broders Vrede vender sig fra dig, og han glemmer det, du har gjort ham, saa vil jeg sende Bud og hente dig derfra; hvi skulde jeg dog berøves eder begge paa en Dag? **46** Og Rebekka sagde til Isak: Jeg kedes ved at leve for Heths Døtres Skyld; dersom Jakob tog en Hustru af Heths Døtre, som disse af dette Lands Døtre, hvad skulde jeg da leve for?

28 Og Isak kaldte ad Jakob og velsignede ham og bød ham og sagde til ham: Du skal ikke tage en Hustru af Kanaans Døtre; **2** staa op, gak til Paddan-Aram til Bethuel din Morfaders Hus, og tag dig derfra en Hustru af Laban din Morbroders Døtre. **3** Og den almægtige Gud velsigne dig og gøre dig frugtbar og formere dig, at du maa blive til en Hob af Folk. **4** Og han give dig Abrahams Velsignelse, dig: og din Sæd med dig, at du kan arve det Land, hvori du er fremmed, hvilket Gud gav Abraham. **5** Saa sendte Isak Jakob hen, og han drog til Paddan-Aram til Laban, Bethuel den Syrers Søn, en Broder til Rebekka, Jakobs og Esaus Moder. **6** Og Esau saa, at Isak havde velsignet Jakob og sendt ham til Paddan-Aram at tage sig derfra en Hustru og havde, der han velsignede ham, budet ham og sagt: Du skal ikke tage en Hustru af Kanaans Døtre. **7** Og Jakob var sin Fader og sin Moder lydig og drog til Paddan-Aram. **8** Og Esau saa, at Kanaans Døtre ikke behagede Isak hans Fader. **9** Saa gik Esau til Ismael og tog sig til Hustru Makalath, en Datter af Ismael, Abrahams Søn, en Søster til Nebajoth, foruden sine andre Hustruer. **10** Og Jakob drog ud fra Beersaba og gik til Karan. **11** Og han kom til et Sted og blev der om Natten, thi Solen var nedgangen, og han tog af Stenene paa det Sted og lagde under sit Hoved og lagde sig paa det samme Sted. **12** Og han drømte, og se, en Stige var oprejst paa Jorden, og det øverste deraf naaede til Himmelen, og se, Guds Engle stege op og ned ad den. **13** Og se, Herren stod oven over den og sagde: Jeg er Herren, din Fader Abrahams Gud og Isaks Gud; det Land, som du ligger paa, det vil jeg give dig og din Sæd. **14** Og din Sæd skal blive som Støv paa Jorden, og du skal udbredes mod Vesten og mod Østen og mod Norden og mod Sønden; og i dig og i din Sæd skulle alle Slægter paa Jorden velsignes. **15** Og se, jeg er med dig og vil bevare dig overalt, hvor du drager hen, og jeg vil føre dig til dette Land igen; thi jeg vil ikke forlade dig, før jeg har fuldkommet det, jeg har sagt dig. **16** Og Jakob vaagnede af sin Søvn og sagde: Sandelig, Herren er paa dette Sted, og jeg vidste det ikke. **17** Og han frygtede og sagde: hvor forfærdeligt er dette Sted! dette er ikke andet end Guds Hus, og dette er Himmelens Port. **18** Og Jakob stod aarle op om Morgenen og tog den Sten, som han havde lagt under sit Hoved, og oprejste den til en Mindesten og øste Olie oven paa den. **19** Og han kaldte det samme Steds Navn Bethel, men ellers var Lus Stadens Navn fra Begyndelsen. **20** Og Jakob gjorde et Løfte og sagde: Dersom Gud vil være med mig og beskærme mig paa denne Vej, som jeg rejser, og give mig Brød at æde og Klæder at iføre mig, **21** og jeg kommer igen til min Faders Hus med Fred, og Herren vil være mig en Gud, **22** da skal denne Sten, som jeg har oprejst til en Mindesten, være et Guds Hus, og jeg vil visselig give dig Tiende af alt det, du giver mig.

29 Og Jakob løftede sine Fødder og gik til det Folks Land i Østen. **2** Og han saa og se, der var en Brønd paa Marken, og se, der vare tre Faarehjorde, som laa ved den; thi man skulde vande Hjorden af den samme Brønd, og Stenen over Hullet paa Brønden var stor. **3** Og derhen skulde alle Hjordene sankes, og Stenen væltes fra Hullet paa Brønden, og Faarene vandes, og Stenen igen lægges over Hullet paa Brønden, paa sit Sted. **4** Og Jakob sagde til dem: Mine Brødre, hvorfra ere I? og de sagde: Fra Karan ere vi. **5** Og han sagde til dem: Kende I Laban, Nakors Søn? og de sagde:

Vi kende ham. **6** Og han sagde til dem: Gaar det ham vel? og de sagde: Vel! og se, Rakel, hans Datter, kommer med Faarene. **7** Da sagde han: Se, det er endnu højt paa Dagen, det er ikke Tid, at Kvæget samles; vander Faarene og gaar, vogter dem! **8** Og de sagde: Vi kunne ikke, førend alle Hjordene sankes, og man vælter Stenen fra Hullet paa Brønden, og da vande vi Faarene. **9** Medens han endnu talede med dem, da kom Rakel med Faarene, som vare hendes Faders; thi hun vogtede. **10** Og det skete, der Jakob saa Rakel, sin Morbroder Labans Datter, og Labans, sin Morbroders, Faar, da gik Jakob til og væltede Stenen fra Hullet paa Brønden og vandede Labans, sin Morbroders, Faar. **11** Og Jakob kyssede Rakel og opløftede sin Røst og græd. **12** Og Jakob sagde Rakel, at han var hendes Faders Broder, og at han var Rebekkas Søn; saa løb hun og forkyndte sin Fader det. **13** Og det skete, der Laban hørte den Tidende om Jakob, sin Søstersøn, da løb han mod ham og tog ham i Favn og kyssede ham og ledte ham ind i sit Hus; da fortalte han Laban alle disse Ting. **14** Da sagde Laban til ham: Sandelig, du er mit Ben og mit Kød; og han blev hos ham en Maanedstid. **15** Og Laban sagde til Jakob: Fordi du er min Broder, skulde du derfor tjene mig for intet? sig mig, hvad din Løn skal være. **16** Og Laban havde to Døtre: Den ældstes Navn var Lea, og den yngstes Navn Rakel. **17** Og Lea havde svage Øjne; men Rakel var dejlig af Skikkelse og dejlig af Anseelse. **18** Og Jakob elskede Rakel og sagde: Jeg vil tjene dig syv Aar for Rakel, din yngste Datter. **19** Og Laban sagde: Det er bedre, at jeg giver hende til dig, end at jeg giver hende til en anden Mand, bliv hos mig! **20** Saa tjente Jakob for Rakel syv Aar, og de syntes ham at være faa Dage, fordi han havde Kærlighed til hende. **21** Og Jakob sagde til Laban: Giv mig min Hustru; thi min Tid er fuldkommet, og jeg vil gaa ind til hende. **22** Saa bød Laban alle Mænd paa det Sted tilsammen og gjorde et Gæstebud. **23** Og det skete om Aftenen, at han tog Lea sin Datter og ledte hende ind til ham, og han gik ind til hende. **24** Og Laban gav hende Silpa, sin Tjenestepige, til Pige for Lea, sin Datter. **25** Og det skete om Morgenen, se, da var det Lea; og han sagde til Laban: Hvi gjorde du dette imod mig? har jeg ej tjent hos dig for Rakel? og hvi har du bedraget mig? **26** Og Laban sagde: Det sker ikke saaledes paa vort Sted, at man giver den yngste bort før den førstefødte. **27** Hold dennes Uge ud, saa ville vi ogsaa give dig denne for den Tjeneste, som du skal tjene hos mig endnu syv andre Aar. **28** Og Jakob gjorde saa og holdt dennes Uge ud; saa gav han ham Rakel, sin Datter, til hans Hustru. **29** Og Laban gav sin Datter Rakel Bilha, sin Tjenestepige, til Tjenestepige for hende. **30** Saa gik han og ind til Rakel, og elskede Rakel mere end Lea; og han tjente hos ham endnu syr andre Aar. **31** Der Herren saa, at Lea var foragtet, da aabnede han hendes Moderliv; men Rakel var ufrugtbar. **32** Og Lea undfik og fødte en Søn, og hun kaldte hans Navn Ruben; thi hun sagde: Herren har set paa min Elendighed; thi nu skal min Mand elske mig. **33** Og hun undfik igen og fødte en Søn og sagde: Fordi Herren har hørt, at jeg var forsmaaet, da har han givet mig ogsaa denne; saa kaldte hun hans Navn Simeon. **34** Og hun undfik igen og fødte en Søn og sagde: Nu denne Sinde skal min Mand holde sig til mig, thi jeg har født ham tre Sønner; derfor kaldte man hans Navn Levi. **35** Og hun undfik igen og fødte en Søn og sagde: Denne Sinde vil jeg prise Herren; derfor kaldte hun hans Navn Juda; saa holdt hun op at føde.

30 Og Rakel saa, at hun ikke fødte Jakob Børn; da bar Rakel Avind mod sin Søster og sagde til Jakob: Fly mig Børn! og hvis ikke, da dør jeg. **2** Og Jakob blev saare vred paa Rakel og sagde: Mon jeg være i Guds Sted, som formener dig Livsens Frugt? **3** Da sagde hun: Se, der er min Tjenestepige Bilha, gak ind til hende, at hun maa føde over mine Knæ, at ogsaa jeg maa bygges op ved hende. **4** Saa gav hun ham Bilha, sin Pige, til Hustru, og Jakob gik ind til hende. **5** Og Bilha undfik og fødte Jakob en Søn. **6** Da sagde Rakel: Gud har dømt mig og hørt ogsaa min Røst og givet mig en Søn; derfor kaldte hun hans Navn Dan. **7** Og Bilha, Rakels Pige, undfik igen og fødte Jakob den anden Søn. **8** Da sagde Rakel: Jeg har kæmpet Guds Kampe med min Søster, jeg har og faaet Overhaand; og hun kaldte hans Navn Naftali. **9** Og Lea saa, at hun havde holdt op at føde, og hun tog Silpa, sin Pige, og gav Jakob hende til Hustru. **10** Og Silpa, Leas Tjenestepige, fødte Jakob en Søn. **11** Da sagde Lea: Til Lykke! og hun kaldte hans Navn Gad. **12** Og Silpa, Leas Tjenestepige, fødte Jakob en anden Søn. **13** Da sagde Lea: Held mig! thi Døtre prise mig lykkelig; og hun kaldte hans Navn Aser. **14** Og Ruben gik i de Dage, man høstede Hvede, og fandt Dudaim paa Marken og

bar dem til Lea, sin Moder; da sagde Rakel til Lea: Kære, giv mig af din Søns Dudaim! **15** Og hun sagde til hende: Er det en ringe Ting, at du har taget min Mand, og du tager ogsaa min Søns Dudaim? Og Rakel sagde: Derfor maa han ligge hos dig i denne Nat, for din Søns Dudaim. **16** Der Jakob kom af Marken om Aftenen, da gik Lea ud imod ham og sagde: Til mig skal du komme ind; thi jeg har tinget dig for min Søns Dudaim; saa laa han hos hende den samme Nat. **17** Og Gud hørte Lea, og hun undfik og fødte Jakob den femte Søn. **18** Og Lea sagde: Gud har givet mig min Løn, fordi jeg gav min Mand min Tjenestepige; og hun kaldte hans Navn Isaskar. **19** Og Lea undfik igen og fødte Jakob den sjette Søn. **20** Og Lea sagde: Gud har givet mig, ja mig en god Gave; nu vil min Mand bo hos mig, thi jeg har født ham seks Sønner; og hun kaldte hans Navn Sebulon. **21** Og siden fødte hun en Datter og kaldte hendes Navn Dina. **22** Og Gud ihukom Rakel, og Gud hørte hende og aabnede hendes Moderliv. **23** Og hun undfik og fødte en Søn og sagde: Gud har borttaget min Forsmædelse. **24** Saa kaldte hun hans Navn Josef og sagde: Herren give mig endnu en anden Søn! **25** Og det skete, der Rakel havde født Josef, da sagde Jakob til Laban: Lad mig fare, og jeg vil gaa til mit Sted og til mit Land. **26** Giv mig mine Hustruer og mine Børn, for hvilke jeg har tjent dig, og jeg vil vandre bort; thi du kender min Tjeneste, hvorledes jeg har tjent dig. **27** Da sagde Laban til ham: Kære, maatte jeg have fundet Naade for dine Øjne! jeg har en Anelse om, at Herren har velsignet mig for din Skyld. **28** Og han sagde: Nævn din Løn for mig, og den vil jeg give dig. **29** Og han sagde til ham: Du ved selv, hvormed jeg har tjent dig, og hvad dit Kvæg er blevet til hos mig. **30** Thi det, som du havde, før jeg kom, var lidet; men nu har det udbredt sig mangfoldigt, og Herren har velsignet dig ved min Fod; og nu, naar skal jeg ogsaa gøre noget for mit eget Hus? **31** Og han sagde: Hvad skal jeg give dig? Og Jakob sagde: Du skal ikke give mig noget; dersom du vil gøre mig dette, saa vil jeg fremdeles røgte og vogte dine Faar. **32** Jeg vil i Dag gaa igennem al din Hjord og skille derfra hvert spættet og spraglet Stykke, hvert sort Stykke iblandt Faarene, og hvad der er spraglet og spættet iblandt Gederne; og dette skal være min Løn. **33** Saa skal min Retfærdighed svare for mig den Dag i Morgen, naar du kommer at bese min Løn; hvad som ikke er spættet eller spraglet iblandt Gederne og sort iblandt Lammene, det skal agtes for stjaalet hos mig. **34** Da sagde Laban: Se, gid det maa være, som du har sagt! **35** Og samme Dag skilte han de brogede og spraglede Bukke og alle spættede og spraglede Geder, alt det, som havde noget hvidt paa sig, og alt sort iblandt Faarene, og han gav det i sine Børns Hænder. **36** Og han gjorde tre Dages Rejse imellem sig og Jakob, og Jakob vogtede Labans øvrige Hjorde. **37** Og Jakob tog sig Kæppe af grønt Poppeltræ og Hassel og Kastanie og udskavede hvide Streger paa dem, saa det hvide blev bart, som var paa Kæppene. **38** Og han lagde Kæppene, som han havde udskavet, i Renderne, i Vandtrugene, hvor Faarene skulde komme at drikke, ret lige for Faarene, og disse parredes, naar de kom for at drikke. **39** Og Faarene parredes ved Kæppene, og Faarene fødte brogede, spættede og spraglede. **40** Saa lod Jakob Lammene skille fra og stillede Faarenes Ansigter overfor det brogede og alt det sorte iblandt Labans Hjord og gjorde sig Hjorde for sig selv alene, og dem lod han ikke komme til Labans Hjord. **41** Og det skete altid, naar de stærkere Faar løb, da lagde Jakob Kæppene for Faarenes Øjne i Renderne, at de skulde parre sig ved Kæppene. **42** Men naar Faarene vare svage, lagde han dem ikke; saa bleve de svage Labans og de stærke Jakobs. **43** Deraf blev Manden overmaade rig, saa at han havde mange Faar og Piger og Svende og Kameler og Asener.

31 Og han hørte Labans Sønners Ord, som sagde: Jakob har taget alt, hvad vor Faders var, og af vor Faders har han faaet al den ne Rigdom. **2** Og Jakob saa Labans Ansigt, og se, det var ikke imod ham som tilforn. **3** Da sagde Herren til Jakob: Drag tilbage til dine Fædres Land og til din Slægt, og jeg vil være med dig. **4** Da sendte Jakob og lod Rakel og Lea kalde ud paa Marken til sit Kvæg. **5** Og han sagde til dem: Jeg ser eders Faders Ansigt, at det ikke er imod mig som tilforn; men min Faders Gud har været med mig. **6** Og I vide selv, at jeg har tjent eders Fader af al min Magt. **7** Og eders Fader har bedraget mig og forandret min Løn ti Gange; men Gud har ikke tilstedet ham at gøre mig ondt. **8** Naar han sagde saaledes: De spættede skulle være din Løn, da fødte alt Kvæget spættede; og naar han sagde saaledes: De brogede skulle være din Løn, da fødte alt Kvæget brogede; **9** og Gud har borttaget eders Faders Kvæg og givet mig. **10** Og det skete, naar Tiden kom, at

Kvæget skulde løbe, løftede jeg mine Øjne op og saa i Drømme, og se, Bukkene, som sprang Kvæget, vare brogede, spættede og haglede; **11** og den Guds Engel sagde til mig i Drømme: Jakob! og jeg svarede: Se, her er jeg. **12** Og han sagde: Opløft nu dine Øjne, og se, alle Bukkene, som springe Kvæget, ere brogede, spættede og haglede; thi jeg har set alt det, Laban gør dig. **13** Jeg er den Gud fra Bethel, hvor du salvede en Mindesten, hvor du gjorde mig Løfte; gør dig nu rede, far ud af dette Land og vend tilbage til din Slægts Land. **14** Da svarede Rakel og Lea og sagde til ham: Have vi endnu Del og Arv i vor Faders Hus? **15** Ere vi ikke regnede for ham som fremmede? thi han har solgt os, ja endogsaa aldeles fortæret, hvad han fik for os. **16** Derfor al den Rigdom, som Gud har borttaget fra vor Fader, den hører os og vore Børn til, og nu, gør alt det, som Gud har sagt til dig. **17** Saa gjorde Jakob sig rede og satte sine Børn og sine Hustruer paa Kamelerne **18** og bortførte alt sit Kvæg og al sin Formue, som han havde forhvervet, det Kvæg, han ejede, som han havde forhvervet i Paddan-Aram, for at komme til Isak sin Fader i Kannans Land. **19** Og Laban var gaaet hen at klippe sine Faar, og Rakel stjal sin Faders Husguder. **20** Jakob stjal Laban den Syrers Hjerte, idet han ikke gav ham til Kende, at han flyede. **21** Og han flyede med alt det, han havde, og gjorde sig rede og satte over Floden og vendte sit Ansigt mod Bjerget Gilead. **22** Og paa den tredje Dag blev det Laban tilkendegivet, at Jakob flyede. **23** Saa tog han sine Brøde med sig og forfulgte ham syv Dages Rejse og naaede ham paa Bjerget Gilead. **24** Men Gud kom til Laban den Syrer i en Drøm om Natten og sagde til ham: Forvar dig, at du ej taler med Jakob enten godt eller ondt. **25** Og Laban naaede Jakob, og Jakob havde slaaet sit Telt op paa Bjerget, og Laban med sine Brødre slog Telt paa Bjerget Gilead. **26** Da sagde Laban til Jakob: Hvad har du gjort, at du har stjaalet mit Hjerte og bortført mine Døtre, som var de fangne med Sværd? **27** Hvi flyede du hemmeligen og har stjaalet dig fra mig og ikke givet mig det til Kende, og jeg vilde have bortsendt dig med Glæde og med Sange, med Tromme og med Citer? **28** Og du har ikke ladet mig kysse mine Sønner og mine Døtre? nu, du har gjort daarligen. **29** Jeg havde vel Magt i min Haand at gøre ondt ved eder; men eders Faders Gud talede til mig i Gaar Nat, sigende: Forvar dig at tale med Jakob enten godt eller ondt. **30** Og nu, da du endeligen vilde vandre, efterdi du længtes saare efter din Faders Hus, hvi har du stjaalet mine Guder? **31** Og Jakob svarede og sagde til Laban: Fordi jeg frygtede; thi jeg tænkte, du maatte rive dine Døtre fra mig; **32** men den, hos hvem du finder dine Guder, skal ikke leve. Vedkend dig for vore Brødre det hos mig, som tilhører dig, og tag dig det; men Jakob vidste ikke, at Rakel havde stjaalet dem. **33** Da gik Laban ind i Jakobs Telt og i Leas Telt og i begge Tjenestekvindernes Telt og fandt dem ikke; saa gik han ud af Leas Telt og kom i Rakels Telt. **34** Men Rakel havde taget Husguderne og lagt dem i en Kamelsaddel og sad paa dem, og Laban ransagede hele Teltet og fandt intet. **35** Da sagde hun til sin Fader: Min Herre, bliv ikke vred, at jeg ikke kan staa op for dig, fordi det gaar mig paa Kvinders Vis; saa ledte han og fandt ikke Husguderne. **36** Da blev Jakob vred og trættede med Laban; og Jakob svarede og sagde til Laban: Hvad er min Overtrædelse, hvad er min Synd, at du forfølger mig saaledes? **37** Eftersom du har følt og ransaget alt mit Tøj, hvad har du fundet af alt dit Hus's Tøj? læg det her frem for mine Brødre og dine Brødre, at de maa dømme imellem os to! **38** Jeg har været hos dig disse tyve Aar, dine Faar og dine Geder have ikke født i Utide, og Vædrene af dit Kvæg har jeg ikke ædet. **39** Hvad som var revet, har jeg ikke baaret til dig; jeg betalte det, du krævede det af min Haand, det, som var stjaalet om Dagen, og det, som var stjaalet om Natten. **40** Saa gik det mig: om Dagen fortærede Heden mig og Kulden om Natten, og der kom ikke Søvn i mine Øjne. **41** Det er nu tyve Aar, jeg er i dit Hus, jeg har tjent dig fjorten Aar for dine tvende Døtre og seks Aar for dit Kvæg, og du har forandret min Løn ti Gange. **42** Dersom ikke min Faders Gud, Abrahams Gud og Isaks Rædsel, havde været med mig, sandelig, du havde nu ladet mig fare tomhændet; Gud har set min Elendighed og mine Hænders Møje og straffede dig i Gaar Nat. **43** Og Laban svarede og sagde til Jakob: De Døtre ere mine Døtre, og de Sønner ere mine Sønner, og det Kvæg er mit Kvæg, og alt det, du ser, er mit; hvad skulde jeg gøre imod disse mine Døtre i Dag eller imod deres Sønner, som de have født? **44** Saa kom nu, lad os gøre en Pagt, jeg og du, og det skal være til et Vidne imellem mig og imellem dig. **45** Da tog Jakob en Sten og rejste den op til et Mindesmærke. **46** Og Jakob sagde til sine Brødre: Sanker Stene; og de toge Stene og gjorde en Hob, og de aade der paa Hoben.

47 Og Laban kaldte den Jegar Sahaduta, men Jakob kaldte den Gilead. 48 Da sagde Laban: Denne Hob skal være et Vidne i Dag imellem mig og imellem dig; derfor kaldte han dens Navn Gilead, 49 og Mizpa; thi han sagde: Herren skal se til imellem mig og imellem dig; thi vi komme hverandre af Syne. 50 Dersom du vil gøre mine Døtre Fortræd, og dersom du vil tage Hustruer foruden mine Døtre, da er her vel ingen Mand hos os; men se, Gud er Vidne imellem mig og imellem dig. 51 Og Laban sagde til Jakob: Se denne Hob, og se det Mindesmærke, som jeg har oprejst imellem mig og imellem dig, 52 denne Hob skal være Vidne, og dette Mindesmærke skal være Vidne, at jeg skal ikke fare forbi denne Hob til dig, og at du skal ikke fare forbi denne Hob og dette Mindesmærke til mig, til det onde. 53 Abrahams Gud og Nakors Gud, deres Faders Gud, skal dømme imellem os; og Jakob svor ved sin Fader Isaks Rædsel. 54 Og Jakob slagtede et Offer paa Bjerget og bad sine Brødre til Maaltid; og de aade Brød og bleve paa Bjerget om Natten. 55 Men om Morgenen stod Laban aarle op og kyssede sine Sønner og sine Døtre og velsignede dem, og Laban drog hen og vendte tilbage til sit Sted.

32 Og Jakob drog sin Vej, og Guds Engle mødte ham. 2 Og der Jakob saa dem, sagde han: Denne er Guds Hær; og han kaldte det samme Steds Navn Makanaim. 3 Og Jakob sendte Bud for sig til Esau sin Broder, til det Land Sejr, paa Edoms Mark. 4 Og han befalede dem og sagde: Saa skulle I sige til min Herre, til Esau: Saa siger din Tjener Jakob: Jeg har været fremmed hos Laban og dvælet der indtil nu. 5 Og jeg har Øksne og Asener, Kvæg og Svende og Tjenestepiger, og jeg har udsendt Bud, at give min Herre det til Kende for at finde Naade for dine Øjne. 6 Og Budene kom igen til Jakob og sagde: Vi kom til din Broder, til Esau; og han drager ogsaa imod dig, og fire Hundrede Mand med ham. 7 Da frygtede Jakob saare og blev bange; saa delte han Folket, som var hos ham, og Kvæget og Øksnene og Kamelerne i to Hære. 8 Og han sagde: Dersom Esau skulde komme til den ene Hær og slaar den, da kan den Hær, som bliver tilovers, undkomme. 9 Og Jakob sagde: Min Fader Abrahams Gud og min Fader Isaks Gud, Herre, du, som sagde til mig: Drag igen til dit Land og til din Slægt, og jeg vil gøre vel imod dig; 10 jeg er ringere end al den Miskundhed og al den Trofasthed, som du har bevist mod din Tjener; thi med min Stav gik jeg over denne Jordan, og nu er jeg vorden til to Hære. 11 Kære, udfri mig af min Broders Haand, af Esaus Haand; thi jeg frygter for ham, at han skal komme og slaa mig, ja Moderen med Børnene. 12 Og du har sagt: Jeg vil gøre meget vel imod dig og gøre din Sæd som Sand ved Havet, hvilket ikke kan tælles for Mangfoldighed. 13 Saa blev han der samme Nat og tog af det, han havde under sin Haand, til en Skænk for sin Broder Esau; 14 to Hundrede Geder og tyve Bukke, to Hundrede Faar og tyve Vædre, 15 Kameler, som gave at die, og deres Føl tredive, Køer fyrretyve, og Øksen ti, Aseninder tyve, og ti Føl. 16 Og han gav dem under sine Tjeneres Haand, hver Hjord for sig, og sagde til sine Tjenere: Gaar foran mig og gører Rum imellem hver Hjord! 17 Saa befalede han den første og sagde: Naar Esau, min Broder, møder dig og spørger dig og siger: Hvem hører du til, og hvor vil du rejse hen? og hvem høre disse til, som du driver for dig? 18 da skal du sige: Din Tjener Jakob; det er en Skænk, sendt til min Herre, til Esau, og se, han kommer ogsaa selv efter os. 19 Og han befalede den anden ligesaa og den tredje og alle dem, som gik efter Hjordene, og sagde: Paa denne Maade skulle I sige til Esau, naar I møde ham. 20 Og I skulle sige: Se, ogsaa din Tjener Jakob er bag os; thi han tænkte: Jeg vil forsone hans Ansigt med den Skænk, som gaar for mig, og siden se hans Ansigt, kanske han antager min Person. 21 Saa gik den Skænk foran ham; men han blev selv samme Nat ved Hæren. 22 Og han stod op i samme Nat og tog sine to Hustruer og sine to Tjenestekvinder og sine elleve Børn og gik over Vadestedet Jabok. 23 Og han tog dem og lod dem drage over Bækken og førte over, hvad han havde. 24 Og Jakob blev tilbage for sig selv alene; og der brødes en Mand med ham, indtil det dagedes. 25 Og der han saa, at han ikke kunde overvinde ham, da rørte han ved hans Hofteskaal, og Jakobs Hofteskaal gik af Led, idet han brødes med ham. 26 Og han sagde: Lad mig gaa, thi det dages; og han sagde: Jeg vil ikke lade dig gaa, uden du har velsignet mig. 27 Og han sagde til ham: Hvad er dit Navn? og han sagde: Jakob. 28 Og han sagde: Dit Navn skal ikke fremdeles kaldes Jakob, men Israel; thi du har kæmpet med Gud og med Mennesker og faaet Overhaand. 29 Og Jakob spurgte og sagde: Kære, kundgør mig dit Navn; og han sagde: Hvi spørger du dog om mit Navn? og han velsignede ham der. 30 Og Jakob kaldte Stedets Navn Pnuel; thi, sagde han, jeg har set Gud Ansigt til Ansigt, og min

Sjæl er frelst. 31 Og der han kom forbi Pnuel, gik Solen op for ham, og han haltede paa sin Hofte. 32 Derfor æde Israels Børn ikke den Spændesene, som er paa Hofteskaalen, indtil denne Dag; thi han rørte Jakobs Hofteskaal paa Spændesenen.

33 Og Jakob opløftede sine Øjne og saa, og se, Esau kom, og fire Hundrede Mand med ham, og han fordelte Børnene til Lea og til Rakel og til begge Tjenestekvinderne. 2 Og han satte Tjenestekvinderne og deres Børn først og Lea og hendes Børn derefter og Rakel og Josef bagest. 3 Og han gik selv frem foran dem og bøjede sig til Jorden syv Gange, indtil han kom til sin Broder. 4 Og Esau løb mod ham og tog ham i Favn og faldt om hans Hals og kyssede ham, og de græd. 5 Og han opløftede sine Øjne og saa Kvinderne og Børnene og sagde: Hvo ere disse, som ere med dig? og han sagde: Det er de Børn, som Gud har skænket din Tjener. 6 Saa gik Tjenestekvinderne frem og deres Børn og nejede. 7 Og Lea gik ogsaa frem og hendes Børn og nejede, og derefter kom Josef og Rakel frem og nejede. 8 Og han sagde: Hvad vil du med al denne Hær, som jeg mødte? og han sagde: For at jeg maa finde Naade for min Herres Øjne. 9 Og Esau sagde: Jeg har meget, min Broder! behold du, hvad dit er. 10 Og Jakob sagde: Nej, kære, dersom jeg nu har fundet Naade for dig, da annam min Skænk af min Haand; thi derfor saa jeg dit Ansigt, som naar man kunde se Guds Ansigt, og du var mig naadig. 11 Kære, tag min Velsignelse, som er bragt til dig; thi Gud skænkede mig den, og jeg har alt dette; saa nødte han ham, og han tog det. 12 Og han sagde: Lad os drage frem og vandre, og jeg vil vandre videre med dig. 13 Og han sagde til ham: Min Herre ved, at Børnene ere svage, og her er Kvæg og nybære Køer med mig, og overdrev man dem en Dag, da døde alt Kvæget. 14 Min Herre rejse nu frem for sin Tjeners Aasyn, og jeg vil drive saa sagteligen, efter som Hjorden, der er for mig, kan gaa, og Børnene kunne gaa, indtil jeg kommer til min Herre, til Sejr. 15 Og Esau sagde: Kære, jeg vil lade nogle af det Folk, som er med mig, blive hos dig; og han sagde: Hvortil det? lad mig finde Naade for min Herres Øjne. 16 Saa drog Esau samme Dag tilbage ad sin Vej til Sejr. 17 Og Ja kob drog til Sukoth og byggede sig et Hus og gjorde Hytter til sit Kvæg; derfor kaldte han Stedets Navn Sukoth. 18 Og Jakob kom lykkeligt den Stad Sikem, som er i det Land Kanaan, der han kom fra Paddan-Aram, og han slog Lejr foran Staden. 19 Og han købte det Stykke Ager, paa hvilket han havde slaget Telt op, af Hemors, Sikems Faders, Sønner, for hundrede Penninge. 20 Og han oprejste der et Alter og kaldte det: Gud er Israels Gud.

34 Og Dina, Leas Datter, som hun havde født Jakob, gik ud for at se paa Landets Døtre. 2 Og Sikem, Landsherren Hemor den Heviters Søn, saa hende, og han tog hende og laa hos hende og krænkede hende. 3 Og hans Hjerte hængte ved Dina, Jakobs Datter, og han havde Pigen kær og talede kærligen med Pigen. 4 Og Sikem talede til sin Fader, Hemor, og sagde: Tag mig denne Pige til Hustru! 5 Og Jakob havde hørt, at han havde skændet Dina, hans Datter, og hans Sønner vare med hans Kvæg paa Marken, og Jakob tav, indtil de kom. 6 Og Hemor, Sikems Fader, gik ud til Jakob at tale med ham. 7 Og Jakobs Sønner kom fra Marken, der de hørte det, og Mændene forbitredes og bleve saare vrede; thi han havde gjort en Daarlighed mod Israel ved at ligge hos Jakobs Datter, og saaledes burde det ikke ske. 8 Da talede Hemor med dem og sagde: Min Søn Sikems Hjerte har Lyst til eders Datter; kære, giver ham hende til Hustru, 9 og gører Svogerskab med os; giver os eders Døtre, og tager eder vore Døtre! 10 Og I skulle bo hos os, og Landet skal være for eders Aasyn, bor og handler deri, tager eder Ejendom i det! 11 Og Sikem sagde til hendes Fader og til hendes Brødre: Lad mig finde Naade for eders Øjne, og jeg vil give, hvad I ville sige til mig. 12 Begærer saare meget af mig til Morgengave og Skænk, og jeg vil give, efter som I sige mig, men giver mig Pigen til Hustru! 13 Da svarede Jakobs Sønner Sikem og hans Fader Hemor svigagtigen og talede med dem, fordi han havde skændet Dina, deres Søster, 14 og de sagde til dem: Vi kunne ikke gøre denne Gerning, at give vor Søster til en Mand, som har Forhud; thi det er en Forsmædelse for os. 15 Dog ville vi være eder til Villie i dette, dersom I ville blive som vi, saa I lade alt Mandkøn hos eder omskære. 16 Og vi ville give eder vore Døtre og tage os eders Døtre og bo hos eder, og vi ville være eet Folk. 17 Men dersom I ikke ville høre os i at lade eder omskære, da ville vi tage vor Datter og drage bort. 18 Og deres Tale behagede Hemor og Sikem, Hemors Søn. 19 Og den unge Karl tøvede ikke med at gøre denne Gerning; thi han havde Lyst til Jakobs Datter, og han var æret fremfor hele sin Faders Hus. 20 Saa kom Hemor og Sikem, hans Søn, til deres

Stads Port og talede til deres Bymænd og sagde: 21 disse Mænd ere fredsommelige hos os og ville bo i Landet og handle deri, og se, Landet er vidt nok for dem; vi ville tage os deres Døtre til Hustruer og give dem vore Døtre. 22 Dog i saa Maade ville Mændene være os til Villie med at bo hos os og blive eet Folk med os, om vi ville omskære alt Mandkøn iblandt os, lige som de ere omskaarne. 23 Deres Fæ og deres Gods og alt deres Kvæg, blive de ikke vore? ikkun at vi ere dem til Villie, da ville de bo hos os. 24 Og de løde Hemor og hans Søn Sikem, alle de, som gik ud af hans Stads Port, og alt Mandkøn lod sig omskære, alle som gik ud af hans Stads Port. 25 Og det skete paa den tredje Dag, der de havde Smerter, da toge de to Jakobs Sønner, Simeon og Levi, Dinas Brødre, hver sit Sværd og kom ind i den trygge Stad, og de sloge alt Mandkøn ihjel. 26 Og de sloge Hemor og hans Søn, Sikem, ihjel med skarpe Sværd og toge Dina af Sikems Hus og gik bort. 27 Saa kom Jakobs Sønner over de ihjelslagne og plyndrede Staden, fordi de havde skændet deres Søster. 28 Deres Kvæg og deres Øksen og deres Asener, baade hvad der var i Staden, og hvad der var paa Marken, toge de. 29 Og al deres Formue og alle deres Børn og deres Kvinder fangede og røvede de, og alt, hvad der var i Huset. 30 Da sagde Jakob til Simeon og Levi: I have forstyrret mig, idet I gjorde mig stinkende for dette Lands Indbyggere, for Kananiten og Feresiten, og jeg er en liden Hob, og de kunne samle sig imod mig og slaa mig, og jeg maatte ødelægges, jeg og mit Hus. 31 Og de sagde: Mon han skulde handle med vor Søster som med en Skøge?

35 Og Gud sagde til Jakob: Gør dig rede, drag op til Bethel og bliv der, og byg der et Alter for den Gud, som aabenbaredes for dig, der du flyede for din Broder Esaus Ansigt. 2 Da sagde Jakob til sit Hus og til alle, som vare med ham: Bortkaster de fremmede Guder, som ere iblandt eder, og renser eder og omskifter eders Klæder! 3 Og lader os gøre os rede og drage op til Bethel, og jeg vil der bygge et Alter for den Gud, som bønhørte mig paa min Nøds Dag og har været med mig paa Vejen, som jeg har vandret. 4 Saa gave de Jakob alle de fremmede Guder, som vare i deres Hænder, og Ringene, som vare i deres Øren, og Jakob skjulte dem under Egen, som var ved Sikem. 5 Saa rejste de; og Rædsel fra Gud var over de Stæder, som laa rundt omkring dem, at de ikke forfulgte Jakobs Sønner. 6 Og Jakob kom til Lus, som er i Kanaans Land, det er Bethel, han og alt Folket, som var med ham. 7 Og han byggede der et Alter og kaldte det Sted El-Beth-El, fordi Gud var aabenbaret der for ham, da han flyede for sin Broder. 8 Og Debora, Rebekkas Amme, døde og blev begraven neden for Bethel, under Egen, og han kaldte dens Navn Graadseg. 9 Og Gud aabenbaredes atter for Jakob, da han kom fra Paddan-Aram, og han velsignede ham. 10 Og Gud sagde til ham: Dit Navn er Jakob; dit Navn skal ikke ydermere kaldes Jakob; men Israel skal være dit Navn; og han kaldte hans Navn Israel. 11 Og Gud sagde til ham: Jeg er den almægtige Gud, vær frugtbar og former dig, Folk og Folkehobe skal der vorde af dig, og Konger skulle udkomme af dine Lænder. 12 Og det Land, som jeg har givet Abraham og Isak, det vil jeg give dig, og jeg vil give din Sæd efter dig Landet. 13 Og Gud for op fra ham, fra det Sted, hvor han talede med ham, 14 Saa oprejste Jakob et Mindesmærke paa det Sted, hvor han talede med ham, et Mindesmærke af Sten, og øste Drikoffer derpaa og overøste det med Olie. 15 Og Jakob kaldte det Steds Navn, hvor Gud talede med ham, Bethel. 16 Og de rejste fra Bethel, og der de vare endnu ikkun et Stykke Vej fra Efrat, da fødte Rakel, og hun havde en haard Fødsel. 17 Og det skete, da hun havde en haard Fødsel, at Jordemoderen sagde til hende: Frygt ikke; thi ogsaa her har du en Søn. 18 Og det skete, der hendes Sjæl for ud — thi hun døde — da kaldte hun hans Navn Ben-Oni; men hans Fader kaldte ham Ben-Jamin. 19 Saa døde Rakel og blev begraven paa Vejen til Efrat, det er Bethlehem. 20 Og Jakob satte et Mindesmærke over hendes Grav; dette er Rakels Gravs Mindesmærke indtil denne Dag. 21 Og Israel rejste derfra og opslog sit Telt paa hin Side Migdal Eder. 22 Og det hændte sig, der Israel boede i dette Land, da gik Ruben hen og laa hos Bilha, sin Faders Medhustru, og Israel hørte det. Og Jakob havde tolv Sønner. 23 Leas Sønner vare: Jakobs førstefødte, Ruben, og Simeon og Levi og Juda og Isaskar og Sebulon. 24 Rakels Sønner vare: Josef og Benjamin. 25 Og Rakels Pige Bilhas Sønner vare: Dan og Nafthali. 26 Og Leas Pige Silpas Sønner vare: Gad og Aser; disse ere Jakobs Sønner, som bleve ham fødte i Paddan-Aram. 27 Og Jakob kom til sin Fader Isak i Mamre, udi Kirjath-Arba, det er Hebron, hvor Abraham og Isak havde været fremmede. 28 Og Isak blev hundrede Aar

og firsindstyve Aar gammel. 29 Og Isak opgav Aanden og døde og blev samlet til sit Folk, gammel og mæt af Dage; og Esau og Jakob, hans Sønner, begrove ham.

36 Og disse ere Esaus, det er Edoms, Slægter. 2 Esau tog sig Hustruer af Kanaans Døtre: Ada, Elons, den Hethiters Datter, og Oholibama, Anas Datter, Sibeons, den Heviters Datter, 3 og Basmat, Ismaels Datter, Nebajoths Søster. 4 Og Ada fødte Esau Elifas, og Basmat fødte Reguel. 5 Og Oholibama fødte Jeus og Jaelam og Kora; disse ere Esaus Sønner, som fødtes ham i Kanaans Land. 6 Og Esau tog sine Hustruer og sine Sønner og sine Døtre og alle Sjæle i sit Hus og sit Fæ og alt sit Kvæg og alt det Gods, som han havde forhvervet i Kanaans Land og drog til et Land, bort fra sin Broder Jakobs Ansigt. 7 Thi deres Gods var saa meget, at de ikke kunde bo tilsammen; og det Land, hvor de vare fremmede, kunde ikke bære dem for deres Kvægs Skyld. 8 Saa boede Esau paa det Bjerg Sejr; Esau, det er Edom. 9 Og disse ere Esaus, Edomiternes Faders, Slægter, paa det Bjerg Sejr. 10 Disse ere Esaus Sønners Navne: Elifas, Adas, Esaus Hustrus, Søn; Reguel, Basmats, Esaus Hustrus, Søn. 11 Og disse vare Elifas' Sønner: Theman, Omar, Sefo og Gaetham og Kenas. 12 Og Thimna var Elifas', Esaus Søns, Medhustru, og hun fødte Elifas Amalek; disse ere Adas, Esaus Hustrus, Sønner. 13 Og disse ere Reguels Sønner: Nahath og Serah, Samma og Missa; disse ere Basmats, Esaus Hustrus, Sønner. 14 Og disse vare Sønner af Oholibama, som var Anas Datter, Sibeons Datter, Esaus Hustru; og hun fødte Esau Jeus og Jaelam og Kora. 15 Disse ere Fyrsterne iblandt Esaus Sønner: Elifas', Esaus førstefødtes, Sønner: Fyrsten Theman, Fyrsten Omar, Fyrsten Sefo, Fyrsten Kenas, 16 Fyrsten Kora, Fyrsten Gaetham, Fyrsten Amalek; disse ere Fyrsterne af Elifas i det Land Edom, disse vare Adas Sønner. 17 Og disse ere Reguels, Esaus Søns, Sønner: Fyrsten Nabath, Fyrsten Sera, Fyrsten Samma, Fyrsten Missa; disse ere Fyrsterne af Reguel i Edoms Land; disse ere Basmats, Esaus Hustrus, Sønner. 18 Og disse ere Oholibamas, Esaus Hustrus, Sønner: Fyrsten Jeus, Fyrsten Jaelam, Fyrsten Kora; disse ere Fyrsterne af Oholibama, Anas Datter, Esaus Hustru. 19 Disse ere Esaus Sønner, og disse deres Fyrster; det er Edom. 20 Disse ere Sejrs den Horiters Sønner, som boede i Landet: Lotan og Sobal og Sibeon og Ana 21 og Dison og Ezer og Disan; disse ere Horiternes Fyrster, Sejrs Sønner i det Land Edom. 22 Og Lotans Sønner vare: Hori og Heman, og Lotans Søster var Thimna. 23 Og disse vare Sobals Sønner: Alvan og Manahath og Ebal, Sefo og Onam. 24 Og disse ere Sibeons Sønner, baade Aja og Ana; denne Ana var det, som fandt varme Kilder i Ørken, der han vogtede sin Fader Sibeons Asener. 25 Og disse vare Anas Børn: Dison, og Oholibama var Anas Datter. 26 Og disse vare Disons Sønner: Hemdan og Esban og Jithran og Keran. 27 Disse vare Ezers Sønner: Bilhan og Savan og Akan. 28 Disse vare Disans Sønner: Uz og Aran. 29 Disse vare Horiternes Fyrster: Fyrsten Lotan, Fyrsten Sobal, Fyrsten Sibeon, Fyrsten Ana, 30 Fyrsten Dison, Fyrsten Ezer, Fyrsten Disan; disse vare Horiternes Fyrster, iblandt deres Fyrster, i Sejrs Land. 31 Og disse ere de Konger, som regerede i Edoms Land, førend der regerede en Konge over Israels Børn: 32 nemlig Bela, Beors Søn, var Konge i Edom, og hans Stads Navn var Dinhaba. 33 Og Bela døde, og Jobab, Seras Søn fra Bosra, blev Konge i hans Sted. 34 Og Jobab døde, og Husam af Themanitens Land blev Konge i hans Sted. 35 Og Husam døde, og Hadad, Bedads Søn, blev Konge i hans Sted, han, som slog Midianiterne paa Moabs Mark; og hans Stads Navn var Avith. 36 Og Hadad døde, og Samla af Masreka blev Konge i hans Sted. 37 Og Samla døde, og Saul af Rekoboth ved Floden blev Konge i hans Sted. 38 Og Saul døde, og Baal Hanan, Akbors Søn, blev Konge i hans Sted. 39 Og Baal Hanan, Akbors Søn, døde, og Hadar blev Konge i hans Sted, og hans Stads Navn var Pau, og hans Hustrus Navn var Mehetabeel, en Datter af Matred, som var Mesahabs Datter. 40 Og disse vare Fyrsternes Navne, som kom af Esau, efter deres Slægter, i deres Stæder, ved deres Navne: Fyrsten Thimna, Fyrsten Alva, Fyrsten Jetheth, 41 Fyrsten Oholibama, Fyrsten Ela, Fyrsten Pinon, 42 Fyrsten Kenas, Fyrsten Theman, Fyrsten Mibsar, 43 Fyrsten Magdiel, Fyrsten Iram; disse ere Fyrsterne i Edom, eftersom de boede i deres eget Land. Denne Esau er Fader til Edomiterne.

37 Og Jakob boede i det Land, hvori hans Fader havde været fremmed, i det Land Kanaan. 2 Disse ere Jakobs Slægter. Josef var sytten Aar gammel, der han vogtede Kvæg med sine Brødre, og var som Dreng hos Bilhas Sønner og hos Silpas Sønner, hans Faders Hustruers Børn; og Josef førte deres onde Rygte forderes Fader. 3 Og Israel elskede Josef fremfor alle

sine Sønner, fordi han avlede ham i Alderdommen, og han gjorde ham en broget Kjortel. **4** Der hans Brødre saa, at deres Fader elskede ham mere end alle hans Brødre, da fik de Had til ham og kunde ikke tale fredeligen til ham. **5** Og Josef drømte en Drøm og forkyndte sine Brødre den; da fik de end større Had til ham. **6** Og han sagde til dem: Kære, hører denne Drøm, som jeg har drømt. **7** Se, vi bandt Neg midt paa Marken, og se, mit Neg rejste sig op og blev ogsaa staaende, og se, eders Neg stode omkring og bøjede sig for mit Neg. **8** Da sagde hans Brødre til ham: Skulde du virkelig regere over os? eller skulde du virkelig herske over os? Saa fik de end mere Had til ham for hans Drømme og for hans Tale. **9** Og han drømte endnu en anden Drøm, og han fortalte sine Brødre den og sagde: Se, jeg drømte endnu en Drøm, og se, Solen og Maanen og elleve Stjerner bøjede sig for mig. **10** Og der han fortalte det til sin Fader og til sine Brødre, da straffede hans Fader ham og sagde til ham: Hvad er det for en Drøm, som du drømte? mon jeg og din Moder og dine Brødre virkelig skulde komme og bøje os for dig til Jorden? **11** Og hans Brødre avindedes paa ham; men hans Fader bevarede den Tale. **12** Og hans Brødre gik at vogte deres Faders Kvæg i Sikem. **13** Og Israel sagde til Josef: Vogte ikke dine Brødre i Sikem? gak, og jeg vil sende dig til dem; og han sagde til ham: Se, jeg er rede. **14** Og han sagde til ham: Kære, gak, se, om det gaar vel med dine Brødre og vel med Kvæget, og bring mig Svar igen; saa sendte han ham fra Hebrons Dal, og han kom til Sikem. **15** Da mødte en Mand ham, og se, han vankede hid og did paa Marken, og Manden spurgte ham og sagde: Hvad leder du efter? **16** Og han sagde: Jeg leder efter mine Brødre; kære, giv mig til Kende, hvor de vogte. **17** Og Manden sagde: De droge herfra; thi jeg hørte dem sige: Lader os gaa til Dothan; saa gik Josef efter sine Brødre og fandt dem i Dothan. **18** Der de saa ham langt fra, og før han kom nær til dem, da lagde de Raad op mod ham at slaa ham ihjel. **19** Og de sagde, den ene til den anden: Se, denne Drømmemester kommer. **20** Og nu, kommer og lader os ihjel slaa ham og kaste ham i en af Gravene og sige: Et vildt Dyr har ædt ham, saa ville vi se, hvad der bliver af hans Drømme. **21** Der Ruben hørte dette, friede han ham af deres Hænder og sagde: Lader os ikke slaa ham ihjel! **22** Og Ruben sagde til dem: Udøser ikke Blod, kaster ham i denne Grav, som er i Ørken, og lægger ikke Haand paa ham; thi han vilde fri ham af deres Haand og føre ham tilbage til sin Fader. **23** Og det skete, der Josef kom til sine Brødre, da førte de Josef af hans Kjortel, af hans brogede Kjortel, som han havde paa sig. **24** Og de toge ham og kastede ham i Graven, og Graven var tom, intet Vand var i den. **25** Saa satte de sig til at æde Brød, og de løftede deres Øjne op og saa, og se, en rejsende Hob Ismaeliter kom fra Gilead, og deres Kameler bare Urter og Balsam og Ladanum, og de gik for at drage ned til Ægypten. **26** Da sagde Juda til sine Brødre: Hvad gavner det, om vi ihjelslaa vor Broder og dølge hans Blod? **27** Kommer og lader os sælge ham til Ismaeliterne, at vor Haand ikke skal i være paa ham, thi han er vor Broder, vort Kød; saa adløde hans Brødre ham. **28** Og da de midianitiske Mænd, som vare Købmænd, kom forbi, trak de Josef op og droge ham frem af Graven, og de solgte Josef til Ismaeliterne for tyve Sekel Sølv; og disse førte Josef til Ægypten. **29** Og Ruben kom til Graven igen, og se, Josef var ikke i Graven; og han sønderrev sine Klæder. **30** Og han kom tilbage til sine Brødre og sagde: Drengen er der ikke! og jeg, hvor skal jeg gaa hen! **31** Og de toge Josefs Kjortel og slagtede en Gedebuk og dyppede Kjortelen i Blodet, **32** og de sendte den brogede Kjortel og lode den bringe til deres Fader og sagde: Denne have vi fundet; kære, kend, om det er din Søns Kjortel eller ej? **33** Og han kendte den og sagde: Det er min Søns Kjortel, et vildt Dyr har ædt ham, Josef er visselig reven ihjel. **34** Og Jakob sønderrev sine Klæder og lagde Sæk om sine Lænder og sørgede over sin Søn lang Tid. **35** Og alle hans Sønner og alle hans I Døtre lagde sig efter at trøste ham; men han vilde ikke lade sig trøste og sagde: Thi jeg maa fare med Sorg ned i Graven til min Søn; og hans I Fader begræd ham. **(Sheol h7585)** **36** Og Midianiterne solgte ham til Ægypten til Potifar, Faraos Hofsinde og Øverste for Livvagten.

38 Og det hændte sig til den Tid, at Juda drog ned fra sine Brødre og tog ind til en Mand, en Adullamiter, og hans Navn var Hira. **2** Og der saa Juda en kananitisk Mands Datter, og hans Navn var Sua; og han tog hende og gik ind til hende. **3** Og hun undfik og fødte en Søn, og hun kaldte hans Navn Er. **4** Og hun undfik atter og fødte en Søn, og han kaldte hans Navn Onan. **5** Og hun blev endnu ved og fødte en Søn, og hun kaldte hans Navn Sela, og han var i Kesib, der hun fødte ham. **6** Og Juda tog en Hustru for sin

førstefødte, Er, og hendes Navn var Thamar. 7 Men Er, Judas førstefødte, var ond for Herrens Øjne, og Herren slog ham ihjel. 8 Da sagde Juda til Onan: Gak ind til din Broders Hustru, og tag hende til Ægte i din Broders Sted, og opvæk din Broder Sæd! 9 Og Onan forstod, at Sæden ikke skulde høre ham til; og det skete, naar han gik ind til sin Broders Hustru, da fordærvede han den paa Jorden, for ikke at give sin Broder Sæd. 10 Og det var ondt for Herrens Øjne, hvad han gjorde, og han slog ogsaa ham ihjel. 11 Da sagde Juda til Thamar, sin Sønnekvinde: Sid som Enke i din Faders Hus, indtil Sela, min Søn, bliver stor; thi han sagde: at ikke ogsaa han skal dø som hans Brødre; saa gik Thamar og blev i sin Faders Hus. 12 Der mange Dage vare forløbne, da døde Suas Datter, Judas Hustru, og efter at Juda var trøstet, gik han op til Thimnat til dem, som klippede hans Hjord, han og Hira, hans Ven, den Adullamiter. 13 Da blev det Thamar tilkendegivet og sagt: Se, din Svigerfader gaar op til Thimnat at klippe sin Hjord. 14 Da lagde hun sine Enkeklæder af sig og skjulte sig med et Slør og bedækkede sig og satte sig ved Indgangen til Enaim, som er paa Vejen til Thimnat; thi hun saa, at Sela var bleven stor, og hun blev ikke given ham til Hustru. 15 Der Juda saa hende, tænkte han, at det var en Skøge, fordi hun havde skjult sit Ansigt. 16 Og han bøjede af til hende paa Vejen og sagde: Velan, kære, lad mig komme til dig; thi han vidste ikke, at det var hans Søns Hustru; og hun sagde: Hvad vil du give mig, at du maa komme til mig? 17 Og han sagde: Jeg vil sende et Gedekid af Hjorden; og hun sagde: Dersom du vil give mig Pant, indtil du sender mig det. 18 Og han sagde: Hvad for et Pant er det, jeg skal give dig? og hun sagde: Dit Signet og din Snor og din Kæp, som du har i din Haand; saa gav han hende det og gik til hende, og hun undfik af ham. 19 Saa stod hun op og gik og lagde sit Slør af sig og førte sig i sine Enkeklæder. 20 Og Juda sendte det Gedekid ved sin Ven, den Adullamiter, at han skulde tage Pantet af Kvindens Haand, og han fandt hende ikke. 21 Da spurgte han Mændene ad der paa Stedet og sagde: Hvor er Skøgen, hun ved Enaim, paa Vejen? og de sagde: Paa dette Sted har ingen Skøge været. 22 Og han kom igen til Juda og sagde: Jeg fandt hende ikke, og tilmed sagde Folkene paa samme Sted: her har ingen Skøge været. 23 Da sagde Juda: Lad hende beholde det, paa det vi ikke skulle beskæmmes; se, jeg har sendt dette Kid, og du fandt hende ikke. 24 Og det skete henved tre Maaneder derefter, da blev det Juda tilkendegivet, saa der sagdes: Thamar, din Søns Hustru, har bedrevet Hor, og se, hun har ogsaa undfanget i Horeri; og Juda sagde: Fører hende ud, og hun skal brændes. 25 Hun blev ført ud, og hun sendte til sin Svigerfader, sigende: Ved den Mand har jeg undfanget, hvem dette hører til; og hun sagde: Kære, kend, hvem dette Signet og denne Snor og denne Kæp tilhører. 26 Og Juda kendte det og sagde: Hun er retfærdigere end jeg; thi dette er, fordi jeg ikke gav hende til min Søn Sela; og han kendte hende ikke ydermere. 27 Og det skete den Tid, hun skulde føde, se, da vare Tvillinger i hendes Liv. 28 Og det skete, der hun fødte, stak den ene en Haand frem, da tog Jordemoderen den og bandt en rød Traad om hans Haand, sigende: Denne kom først frem. 29 Og det skete, der han tog sin Haand tilbage, se, da kom hans Broder frem, og hun sagde: Hvi bryder du frem? for din Skyld er der sket et Brud. Og man kaldte hans Navn Peres. 30 Og siden kom hans Broder frem, som havde den røde Traad om sin Haand, og man kaldte hans Navn Sera.

39 Og Josef var ført ned til Ægypten, og Potifar, Faraos Hofsinde, Øverste for Livvagten, en ægyptisk Mand, købte ham af Ismaeliterne, som havde ført ham did ned. 2 Og Herren var med Josef, at han blev en lykkelig Mand, og han var i sin Herres, den Ægypters Hus. 3 Og hans Herre saa, at Herren var med ham; thi alt det, han gjorde, lod Herren lykkes ved hans Haand. 4 Og Josef fandt Naade for hans Øjne og tjente ham, og han satte ham over sit Hus, og alt det, han havde, gav han i hans Haand. 5 Og det skete, fra den Tid han havde sat ham over sit Hus og over alt, hvad han havde, da velsignede Herren Ægypterens Hus for Josefs Skyld; og der var Herrens Velsignelse i alt det, han havde i Huset og paa Marken. 6 Og han overlod alting, som han havde, i Josefs Haand, og saa ikke til med ham i noget uden den Mad, som han selv aad. Og Josef var smuk af Skikkelse og smuk af Udseende. 7 Og det hændte sig derefter, at hans Herres Hustru kastede sine Øjne paa Josef og sagde: Lig hos mig! 8 Men han vægrede sig og sagde til sin Herres Hustru: Se, min Herre ser ikke til med mig i noget af, hvad der er i Huset, og alt, hvad han har, har han givet i min Haand. 9 Han selv er ikke større i dette Hus end jeg, og han formener intet for mig

uden dig, fordi du er hans Hustru; og hvorledes skal jeg gøre denne store Ondskab og synde imod Gud. **10** Og det skete, som hun talede til Josef Dag efter Dag, adlød han hende dog ikke med at ligge hos hende eller at være med hende. **11** Og det hændte sig en Dag, der han kom i Huset at gøre sin Gerning, og der var ingen af Husets Mænd der i Huset, **12** da tog hun ham fat ved hans Klædebon og sagde: Lig hos mig; men han efterlod sit Klædebon i hendes Haand og flyede og gik udenfor. **13** Og det skete, som hun saa, at han efterlod sit Klædebon i hendes Haand og flyede udenfor, **14** da kaldte hun ad sine Husfolk og sagde til dem, sigende: Ser, han har ført os en hebraisk Mand paa, at drive Spot med os; han kom ind til mig at ligge hos mig, men jeg kaldte med høj Røst. **15** Og det skete, der han hørte, at jeg opløftede min Røst og kaldte, da efterlod han sit Klædebon hos mig og flyede og gik udenfor. **16** Og hun lod hans Klædebon ligge hos sig, indtil hans Herre kom hjem. **17** Og hun talte til ham lige de samme Ord og sagde: Den hebraiske Tjener, som du har ført os paa, kom til mig at drive Spot med mig. **18** Og det skete, der jeg opløftede min Røst og kaldte, da efterlod han sit Klædebon hos mig og flyede udenfor. **19** Og det skete, der hans Herre hørte sin Hustrus Ord, som hun talede til ham, sigende: Paa den Maade har din Tjener gjort imod mig, da blev han meget vred. **20** Da tog Josefs Herre ham og kastede ham i Fængslets Hus, et Sted, hvor Kongens Fanger holdtes bundne, og han var der i Fængslets Hus. **21** Men Herren var med Josef og bøjede Miskundhed til ham og gav ham Naade hos Fængselhusets Forstander, **22** at Fængselhusets Forstander gav alle Fanger, som vare i Fængslets Hus, i Josefs Haand; og alt det, som skulde gøres der, det gjorde denne. **23** Forstanderen for Fængselhuset gav ikke Agt paa nogen Ting, som var i hans Haand, fordi Herren var med ham, og det, som han gjorde, gav Herren Lykke til.

40 Og det hændte sig derefter, at Kongen af Ægyptens Mundskænk og Bager syndede mod deres Herre, Kongen af Ægypten. **2** Og Farao blev vred paa begge sine Betjente, paa den øverste Mundskænk og den øverste Bager. **3** Og han satte dem i Forvaring i Huset hos Øversten for Livvagten, i Fængslets Hus, paa det Sted, hvor Josef var Fange. **4** Og Øversten for Livvagten beskikkede Josef til at være hos dem, og han betjente dem, og de vare en Tid i Forvaring. **5** Og de drømte begge en Drøm, hver sin Drøm i een Nat, hver sin Drøm efter sin Udtydning, Kongen af Ægyptens Mundskænk og Bager, som vare Fanger i Fængslets Hus. **6** Og Josef kom til dem om Morgenen og saa dem, og se, de vare bedrøvede. **7** Og han spurgte Faraos Betjente, som vare med ham i Forvaring i hans Herres Hus, og sagde: Hvi se I saa ilde ud i Dag? **8** Og de sagde til ham: Vi drømte en Drøm, og her er ingen, som kan udtyde den. Og Josef sagde til dem: Hører ikke Udtydninger Gud til fortæller mig det dog! **9** Da fortalte den øverste Mundskænk Josef sin Drøm og sagde til ham: Idet jeg drømte, se, da var et Vintræ for mig. **10** Og paa Vintræet vare tre Kviste, og det grønnedes, og dets Blomster fremkom, og Klaserne derpaa fik modne Bær. **11** Og Faraos Bæger var i min Haand, og jeg tog Druerne og trykkede dem i Faraos Bæger og gav Farao Bægeret i Haanden. **12** Da sagde Josef til ham: Denne er Udtydningen derpaa: de tre Vinkviste ere tre Dage. **13** Om tre Dage skal Farao opløfte dit Hoved og sætte dig i dit Sted igen, at du skal give Faraos Bæger i hans Haand, efter den forrige Vis, der du var hans Mundskænk. **14** Men tænk du paa mig, naar det gaar dig vel, og gør da den Miskundhed mod mig, at du erindrer mig hos Farao, at han tager mig ud af dette Hus. **15** Thi jeg er hemmelig stjaalen af de Hebræers Land; dertil har jeg ikke heller her gjort noget, at de have sat mig i Hulen. **16** Og der den øverste Bager saa, at han havde udtydet det vel, da sagde han til Josef: Jeg drømte ogsaa, og se, der var tre Kurve med Hvedebrød paa mit Hoved. **17** Og i den øverste Kurv var af alle Haande Mad, Bagværk til Farao, og Fuglene aade det af Kurven paa mit Hoved. **18** Da svarede Josef og sagde: Denne er Udtydningen derpaa: de tre Kurve ere tre Dage. **19** Om tre Dage skal Farao opløfte dit Hoved fra dig og hænge dig paa et Træ, og Fuglene skulle æde dit Kød af dig. **20** Og det skete paa den tredje Dag, paa Faraos Fødselsdag, da gjorde han alle sine Tjenere et Gæstebud og opløftede den øverste Mundskænks Hoved og den øverste Bagers Hoved iblandt sine Tjenere. **21** Og han satte den øverste Mundskænk til sit Skænkeembede igen, og han rakte Bægeret i Faraos Haand. **22** Men den øverste Bager lod han hænge, saasom Josef havde udtydet dem. **23** Og den øverste Mundskænk tænkte ikke paa Josef, men forglemte ham.

41 Og det skete, der to Aar vare omme, da drømte Farao, og se, han stod ved Floden. **2** Og se, af Floden opsteg syv Køer, skønne af Udseende og fede paa Kød, og aade i Engen. **3** Og se, syv andre Køer opstege efter disse af Floden, stygge af Udseende og magre paa Kød, og stode hos de andre Køer paa Bredden af Floden. **4** Og de Køer, som vare stygge af Udseende og magre paa Kød, opaade de syv Køer, som vare skønne af Udseende og fede; saa vaagnede Farao. **5** Og han faldt i Søvn og drømte anden Gang, og se, syv Aks voksede op paa eet Straa, fulde og gode. **6** Og se, syv Aks, tynde og svedne af Østenvinden, skøde op efter dem. **7** Og de magre Aks opslugte de syv fede og fulde Aks; da vaagnede Farao, og se, det var en Drøm. **8** Og det skete om Morgenen, da var hans Aand bekymret, og han sendte hen og lod kalde alle Spaamænd i Ægypten og alle de vise derudi, og Farao fortalte dem sin Drøm; men der var ingen, som udtydede Farao den. **9** Da talede den øverste Mundskænk til Farao og sagde: Jeg ihukommer i Dag min Synd. **10** Farao var vred paa sine Tjenere og lod mig sætte i Fængsel udi Huset hos den øverste for Livvagten, mig og den øverste Bager. **11** Da drømte vi en Drøm i een Nat, jeg og han; vi drømte, hver efter sin Drøms Udtydning. **12** Og der var hos os en hebraisk ung Karl, en Tjener hos den øverste for Livvagten, og ham fortalte vi, og han udtydede os vore Drømme; hver efter sin Drøm udtydede han det. **13** Og det skete, ligesom han udtydede os det, saa skete det; mig satte man i mit Sted igen, og ham hængte man. **14** Da sendte Farao hen og lod kalde Josef, og de lode ham straks ud af Hulen, og han lod sig rage og førte sig i andre Klæder og kom til Farao. **15** Da sagde Farao til Josef: Jeg drømte en Drøm, og ingen er der, som kan udtyde den; men jeg har hørt sige om dig, at naar du hører en Drøm, kan du udtyde den. **16** Og Josef svarede Farao og sagde: Det staar ikke til mig; Gud skal svare Farao godt. **17** Da sagde Farao til Josef: Der jeg drømte, se, da stod jeg paa Bredden af Floden. **18** Og se, syv Køer opstege af Floden, fede paa Kød og skønne af Skikkelse, og de aade i Engen. **19** Og se, efter dem opstege syv andre Køer, tynde og saare stygge af Skikkelse og magre paa Kød; jeg har ikke set saa stygge som dem i hele Ægyptens Land. **20** Og de magre og stygge Køer aade de syv første fede Køer. **21** Og der de havde opædt dem, kendtes det dog ikke paa dem, at de havde opædt dem, og de vare stygge at se til ligesom tilforn; og jeg vaagnede. **22** Og jeg saa, der jeg drømte, og se, syv Aks, som voksede op paa eet Straa, fulde og gode. **23** Og se, efter dem skøde syv tørre Aks frem, som vare tynde og svedne af Østenvinden. **24** Og de tynde Aks opslugte de syv gode Aks; og jeg har sagt Spaamændene det, men ingen kan udtyde mig det. **25** Og Josef sagde til Farao: Faraos Drøm, den er een: Gud giver Farao til Kende, hvad han vil gøre. **26** De syv gode Køer, de ere syv Aar, og de syv gode Aks, de ere syv Aar, det er een Drøm. **27** Og de syv magre og stygge Køer, de ere syv Aar, og de syv tomme Aks, svedne af Østenvinden, skulle være syv Hungers Aar. **28** Det er det Ord, som jeg har sagt Farao: Gud lader Farao se, hvad han vil gøre. **29** Se, der kommer syv Aar med stor Overflødighed i hele Ægyptens Land. **30** Og syv Hungers Aar skulle komme efter dem, at al den Overflødighed skal glemmes i Ægyptens Land, og Hungeren skal fortære Landet. **31** Og der skal ikke vides af den Overflødighed i Landet for den Hunger, som kommer derefter; thi den bliver meget svar. **32** Men at Farao har drømt igen anden Gang betyder, at det skal visselig ske af Gud, og Gud skal snarlig gøre dette. **33** Saa se nu Farao sig om efter en forstandig og viis Mand, som han kan sætte over Ægyptens Land. **34** Dette gøre Farao, og han beskikke Tilsynsmænd over Landet og tage den femte Del af Ægyptens Land i de syv Overflødigheds Aar. **35** Og de skulle samle alle Haande Spise udi disse tilkommende gode Aar og sanke Korn under Faraos Haand til Spise, i Stæderne, og de skulle forvare det. **36** Og den Spise skal være beskikket for Landet til de syv Hungerens Aar, som skulle komme over Ægyptens Land, at Landet ikke skal ødelægges af Hunger. **37** Og denne Tale var god for Faraos Øjne og for alle hans Tjeneres Øjne. **38** Og Farao sagde til sine Tjenere: Mon vi kunne finde nogen som denne, en Mand, i hvem Guds Aand er? **39** Og Farao sagde til. Josef: Efterdi Gud har ladet dig vide alt dette, da er ingen saa forstandig og viis som du. **40** Du skal være over mit Hus, og alt mit Folk skal være dine Ord lydigt; alene ved Tronen vil jeg være større end du. **41** Og Farao sagde til Josef: Se, jeg har sat dig over alt Ægyptens Land. **42** Og Farao tog sin Ring af sin Haand og satte den paa Josefs Haand og lod ham føre i kostelige Linklæder og hængte en Guldkæde om hans Hals **43** og lod ham age paa sin anden Vogn, og de raabte for ham: Abrek; og han satte ham over hele Ægyptens Land. **44** Og Farao sagde

til Josef: Jeg er Farao; og uden din Villie skal ingen Mand opløfte sin Haand eller sin Fod i hele Ægyptens Land. **45** Og Farao kaldte Josefs Navn Zafnath Panea og gav ham Asnath, en Datter af Præsten Potifera i On, til Hustru; saa drog Josef ud over Ægyptens Land. **46** Og Josef var tredive Aar gammel, der han stod for Farao, Kongen i Ægypten; og Josef gik ud fra Farao og rejste igennem hele Ægyptens Land. **47** Og Landet bar i Hobetal i de syv Overflødigheds Aar. **48** Og han samlede al Spise i de syv Aar, som vare i Ægyptens Land, og lagde Spise i Stæderne; hvad der voksede paa Markerne omkring hver Stad til Spise, det lagde han derudi. **49** Saa samlede Josef Korn som Havets Sand, overmaade meget, indtil han lod af at tælle; thi der var ikke Tal derpaa. **50** Og før Hungerens Aar kom, blev der født Josef to Sønner, hvilke Asnath, en Datter af Præsten Potifera i On, fødte ham. **51** Og Josef kaldte den førstefødtes Navn Manasse; „thi Gud har ladet mig glemme al min Møje og alt min Faders Hus". **52** Og den andens Navn kaldte han Efraim; „thi Gud har gjort mig frugtbar i min Elendigheds Land". **53** Og de syv Overflødigheds Aar endte, som vare i Ægyptens Land. **54** Og de syv Hungerens Aar begyndte at komme, som Josef havde sagt, og der var Hunger i alle Landene, men der var Brød i det hele Ægyptens Land. **55** Der hele Ægyptens Land led Hunger, da raabte Folket til Farao om Brød; men Farao sagde til alle Ægyptere: Gaar til Josef, hvad han siger eder, skulle I gøre. **56** Der Hungeren var i hele Landet, da oplod Josef alle Steder, hvor noget var, og solgte Ægypterne Korn; thi Hungeren tog Overhaand i Ægyptens Land. **57** Og fra alle Lande kom man til Ægypten for at købe hos Josef; thi Hungeren var meget svar i alle Lande.

42 Der Jakob saa, at Korn var til fals i Ægypten, da sagde Jakob til sine Sønner: Hvi se I paa hverandre? **2** Og han sagde: Se, jeg hører, at der er Korn til føls i Ægypten, farer did ned og køber til os derfra, at vi maa leve og ikke dø. **3** Saa droge Josefs ti Brødre ned at købe Korn i Ægypten. **4** Men Jakob lod ikke Benjamin, Josefs Broder, fare med sine Brødre; thi han sagde: Der kunde vederfares ham nogen Ulykke. **5** Saa kom Israels Sønner at købe iblandt dem, som kom; thi der var Hunger i Landet Kanaan. **6** Og Josef var Regent over Landet, han var den, som solgte til alt Folket i Landet; og Josefs Brødre kom, og de faldt ned for ham paa deres Ansigt til Jorden. **7** Og Josef saa sine Brødre og kendte dem og holdt sig fremmed mod dem og talede haarde Ting med dem og sagde til dem: Hvorfra komme I? og de sagde: Fra det Land Kanaan for at købe Spise. **8** Og Josef kendte sine Brødre; men de kendte ikke ham. **9** Og Josef kom de Drømme i Hu, som han havde drømt om dem, og sagde til dem: I ere Spejdere, I ere komne at bese, hvor Landet er blot. **10** Og de sagde til ham: Nej, min Herre! men dine Tjenere ere komne for at købe Spise. **11** Vi ere alle een Mands Sønner, vi ere redelige, dine Tjenere ere ikke Spejdere. **12** Og han sagde til dem: Nej, men I ere komne for at bese, hvor Landet er blot. **13** De svarede: Vi, dine Tjenere, vare tolv Brødre, een Mands Sønner i Kanaans Land; og se, den yngste er endnu hos vor Fader, men den ene er ikke til. **14** Og Josef sagde til dem: Det er det, som jeg har talet til eder, der jeg sagde: I ere Spejdere. **15** Derpaa skulle I prøves: saa sandt Farao lever, skulle I ikke komme herfra, uden eders yngste Broder kommer hid. **16** Sender een af eder bort, at han skal hente eders Broder; men I skulle være fangne, og eders Ord skulle prøves, om I fare med Sandhed; thi hvis ikke, da ere I, saa sandt Farao lever, Spejdere. **17** Og han satte dem tilsammen i Forvaring i tre Dage. **18** Men den tredje Dag sagde Josef til dem: Gører dette, saa skulle I leve; jeg frygter Gud. **19** Dersom I ere redelige, da lader een af eders Brødre blive som Fange i eders Forvaringshus; men farer I andre hen og fører det hjem, som I have købt mod Hungeren, for eders Huse, **20** og henter eders yngste Broder til mig, saa skulle eders Ord tros, og I skulle ikke dø; og de gjorde saaledes. **21** Men de sagde den ene til den anden: Vi have sandelig forskyldt dette for vor Broder, da vi saa hans Sjæls Angest, idet han bad os, og vi vilde ikke høre, derfor kommer denne Angest over os. **22** Og Ruben svarede dem og sagde: Talede jeg det ikke til eder, der jeg sagde: synder ikke mod Drengen, og I hørte ikke? og se, nu kræves ogsaa hans Blod. **23** Men de vidste ikke, at Josef forstod det; thi der var en Tolk imellem dem. **24** Og han vendte sig fra dem og græd, og han vendte sig til dem igen og talede med dem og tog Simeon fra dem og lod ham binde for deres Øjne. **25** Og Josef befalede, at man skulde fylde deres Poser med Korn og give dem deres Penge igen, hver i sin Sæk, og give dem Tæring paa Vejen; og han gjorde saa mod dem. **26** Og de lagde deres Korn paa deres Asener og fore derfra. **27** Men der den ene lod sin Sæk op for at give sit Asen Foder i Herberget, da saa

han sine Penge, og se, de laa oven i hans Pose. 28 Og han sagde til sine Brødre: Mine Penge ere komne igen, og se, de ere her i min Pose; da faldt deres Mod, og de forskrækkedes den ene med den anden og sagde: Hvorfor har Gud gjort os dette? 29 Og de kom til Jakob, deres Fader, til Kanaans Land; og de gave ham til Kende alt det, som var dem vederfaret, og sagde: 30 Den Mand, som er Herre i Landet, talte os haardelig til og holdt os for Landets Spejdere. 31 Og vi svarede ham: vi ere redelige, vi ere ikke Spejdere. 32 Vi vare tolv Brødre, vor Faders Sønner, den ene er ikke til, og den yngste er endnu hos vor Fader i Kanaans Land. 33 Da sagde Manden, Landets Herre, til os: derpaa vil jeg kende, om I ere redelige: lader den ene af eders Brødre blive hos mig, og tager, hvad I behøve mod Hungeren for eders Huse, og farer hen 34 og henter eders yngste Broder til mig, saa kan jeg kende, at I ikke ere Spejdere, men at I ere redelige; saa vil jeg give eder eders Broder igen, og I maa handle i Landet. 35 Og det skete, der de tømte deres Sække, se, da var hvers Pengeknude i hans Sæk; og de saa deres Pengeknuder, de og deres Fader, og frygtede. 36 Da sagde Jakob, deres Fader, til dem: I berøve mig mine Børn; Josef er ikke til, og Simeon er ikke til, og Benjamin ville I tage hen; over mig kommer det altsammen. 37 Og Ruben talede til sin Fader og sagde: Du maa slaa begge mine Sønner ihjel, om jeg ikke fører ham til dig igen; giv ham i min Haand, og jeg vil føre ham til dig igen. 38 Og han sagde: Min Søn skal ikke fare ned med eder; thi hans Broder er død, og han alene er bleven tilbage, og møder ham nogen Ulykke paa Vejen, som I drage hen paa, da skulle I føre mine graa Haar med Sorg til Graven. (Sheol h7585)

43 Og Hungeren var svar i Landet. 2 Og det skete, der de havde fortæret Kornet, som de havde hentet fra Ægypten, da sagde deres Fader til dem: Farer hen igen og køber os lidt Spise! 3 Da talede Juda til ham, sigende: Manden vidnede alvorlig for os og sagde: I skulle ikke se mit Ansigt, uden eders Broder er med eder. 4 Dersom du sender vor Broder med os, ville vi fare ned og købe dig Spise. 5 Men dersom du ikke vil sende ham, fare vi ikke ned; thi Manden sagde til os: I skulle ikke se mit Ansigt, uden eders Broder er med eder. 6 Og Israel sagde: Hvi have I gjort ilde mod mig ved at kundgøre Manden, at I havde endnu en Broder? 7 Og de sagde: Manden spurgte nøje om os og om vor Slægt og sagde: lever eders Fader endnu? have I nogen Broder? da kundgjorde vi ham, eftersom han adspurgte; hvorlunde kunde vi saa lige vide, at han skulde sige: fører eders Broder ned? 8 Da sagde Juda til Israel, sin Fader: Lad den unge Mand fare med mig, at vi kunne gøre os rede og drage hen og leve og ikke dø, baade vi og du og vore smaa Børn. 9 Jeg vil være ansvarlig for ham, du maa kræve ham af min Haand; dersom jeg ikke fører ham igen til dig og sætter ham for dit Ansigt, da vil jeg bære Skyld for dig alle Dage. 10 Thi dersom vi ikke havde tøvet, da havde vi nu to Gange været her igen. 11 Og Israel, deres Fader, sagde til dem: Om det saa skal være, da gører dette: tager af Landets bedste Frugt i eders Sække og fører ned til Manden som Skænk: lidt Balsam og lidt Honning, Urter og Ladanum, Pistacienødder og Mandler. 12 Tager og andre Penge med eder; og tager de Penge, som vare komne oven i eders Poser, igen med eder; maaske det er en Vildfarelse; 13 og tager eders Broder og gører eder rede, farer igen til Manden! 14 Og den almægtige Gud give eder Barmhjertighed for den Mand, at han lader eders anden Broder og Benjamin følge tilbage med eder; og jeg, skal jeg da være berøvet mine Børn, saa faar jeg være berøvet mine Børn. 15 Saa toge Mændene denne Skænk og toge dobbelte Penge i deres Haand og Benjamin og gjorde sig rede og droge ned til Ægypten og stode for Josefs Ansigt. 16 Da saa Josef Benjamin med dem og sagde til den, som forestod hans Hus: Før de Mænd til Huset og slagt Slagtekvæg og lav det til; thi disse Mænd skulle faa Mad med mig til Middag. 17 Og Manden gjorde, som Josef sagde; og Manden førte Mændene i Josefs Hus. 18 Men Mændene frygtede, fordi de bleve førte i Josefs Hus, og sagde: Vi føres her ind for de Penges Skyld, som forrige Gang vare komne tilbage i vore Poser, for at han kan vælte sig ind paa os og overfalde os og tage os til Trælle med vore Asener. 19 Derfor gik de til Manden, som forestod Josefs Hus, og talede med ham ved Husets Dør. 20 Og de sagde: Hør mig, min Herre! vi vare jo tilforn dragne ned for at købe Spise. 21 Og det skete, der vi kom i Herberget og oplode vore Poser, se, da havde hver sine Penge oven i sin Pose, vore Penge efter deres Vægt, derfor have vi ført dem med os igen. 22 Og vi have taget andre Penge ned med os til at købe Spise for; vi vide ikke, hvo der lagde vore Penge i vore Poser. 23 Og han sagde: Fred være med eder, frygter ikke! eders Gud og eders

Faders Gud har givet eder en Skat i eders Poser, eders Penge kom til mig; og han lod Simeon ud til dem. **24** Og Manden førte Mændene i Josefs Hus og gav dem Vand, og de toede deres Fødder; og han gav deres Asener Foder. **25** Men de gjorde Gaven rede, indtil Josef kom om Middagen; thi de havde hørt, at de skulde faa Mad der. **26** Og Josef kom ind i Huset, og de bare ham den Skænk, som de havde i deres Haand, ind i Huset, og de faldt ned for ham paa Jorden. **27** Men han hilsede dem og sagde: Gaar det eders Fader, den gamle, vel, som I talede om? lever han endnu? **28** De sagde: Det gaar din Tjener, vor Fader, vel, han lever endnu; og de bøjede sig og faldt ned for ham. **29** Da opløftede han sine Øjne og saa Benjamin sin Broder, sin Moders Søn, og sagde: Er denne eders yngste Broder, som I talte til mig om? og han sagde: Gud være dig naadig, min Søn! **30** Og Josef skyndte sig; thi hans Hjerte brændte imod hans Broder, og han søgte et Sted, hvor han kunde græde, og han gik ind i Kammeret og græd der. **31** Og der han havde toet sit Ansigt, da gik han ud, og han holdt sig og sagde: Sætter Maden frem! **32** Saa satte de for ham særskilt og for dem særskilt og for Ægypterne, som aade med ham, særskilt, fordi Ægypterne ikke kunde æde Brød med Hebræerne; thi det er Ægypterne en Vederstyggelighed. **33** Og de sade lige for ham, den førstefødte efter sin Førstefødsel og den yngste efter sin Ungdom; og Mændene forundrede sig imellem sig indbyrdes. **34** Og han lod bære Retter af det, som var for ham, til dem, og lod Benjamins Ret være mere end alle de andres Retter, fem Gange; og de drak og bleve drukne med ham.

44 Og han befalede den, som forestod hans Hus, og sagde: Fyld Mændenes Poser med Spise, efter som de kunne føre, og læg hvers Penge øverst i hans Pose! **2** Og min Skaal, den Sølvskaal, skal du lægge øverst i den yngstes Pose og Pengene for hans Korn; og han gjorde efter Josefs Ord, som han havde sagt. **3** Om Morgenen, der det blev lyst, bleve Mændene sendte bort, de og deres Asener. **4** Der de vare dragne ud af Staden og ikke vare komne langt, sagde Josef til den, som forestod hans Hus: Staa op, forfølg Mændene, og naar du naar dem, da skal du sige til dem: hvorfor have I betalt ondt for godt? **5** Er det ikke den, som min Herre drikker af? og hvorved han spaar? I have gjort ilde i, hvad I have gjort. **6** Og han naaede dem og talede disse Ord til dem. **7** Og de sagde til ham: Hvi taler min Herre saadanne Ord? det være langt fra dine Tjenere at gøre saadan Gerning. **8** Se, de Penge, som vi fandt oven i vore Poser, have vi bragt til dig igen fra Kanaans Land; hvorledes skulde vi da stjæle af din Herres Hus Sølv eller Guld? **9** Hos hvem af dine Tjenere den findes, han skal dø; dertil ville vi ogsaa være min Herres Trælle. **10** Og han sagde: Ja nu, det skal saa være efter eders Ord: hos hvem den findes, han skal være min Træl, og I skulle være frie. **11** Saa hastede de, og hver lagde sin Pose ned paa Jorden, og hver oplod sin Pose. **12** Og han ransagede; han begyndte med den ældste og endte med den yngste, og Skaalen fandtes udi Benjamins Pose. **13** Da sønderreve de deres Klæder, og hver lagde paa sit Asen, og de fore til Staden igen. **14** Og Juda og hans Brødre kom til Josefs Hus, og han selv var endnu der, og de faldt til Jorden for hans Ansigt. **15** Da sagde Josef til dem: Hvad er dette for en Gerning, som I have gjort? vide I ikke, at en Mand, som jeg er, kunde spaa det? **16** Og Juda sagde: Hvad skulle vi sige til min Herre? hvad skulle vi tale, og hvormed ville vi retfærdiggøre os? Gud har fundet dine Tjeneres Misgerning; se, vi ere min Herres Trælle, baade vi, saa og den, i som Skaalen er funden hos. **17** Og han sagde: Det være langt fra mig at gøre dette; den Mand, som Skaalen er funden hos, skal være min Træl; men drager I op med Fred til eders Fader! **18** Da gik Juda frem til ham og sagde: Hør mig, min Herre! kære, lad din Tjener tale et Ord for min Herres Øren, og lad din Vrede ikke forhaste sig paa din I Tjener; thi du er ligesom Farao. **19** Min Herre spurgte sine Tjenere ad og sagde: Have I Fader eller Broder? **20** Da sagde vi til min Herre: Vi have en gammel Fader, og han har en ung Søn, han avlede i sin Alderdom; og hans Broder er død, og han er alene bleven igen efter sin Moder, og hans Fader har ham kær. **21** Da sagde du til dine Tjenere: Fører ham ned til mig, at jeg kan se ham. **22** Da sagde vi til min Herre: Den unge Mand kan ikke forlade sin Fader, dersom han forlader sin Fader, da dør denne. **23** Da sagde du til dine Tjenere: Dersom ikke eders yngste Broder kommer ned med eder, skulle I ikke se mit Ansigt mere. **24** Og det skete, at vi i fore op til din Tjener, min Fader, i og vi gave ham min Herres Tale i til Kende. **25** Da sagde vor Fader: Drager hen igen, køber os lidt Spise! **26** Da sagde vi: Vi kunne ikke I fare ned; dersom vor yngste Broder er med os, da ville vi rejse ned; thi vi kunne ikke se den

Mands Ansigt, dersom vor yngste Broder ikke er med os. 27 Da sagde din Tjener, min Fader, til os: I vide, at min Hustru har født mig to. 28 Og den ene gik bort fra mig, og jeg sagde: Han er vist reven ihjel, og jeg har ikke set ham hidindtil. 29 Dersom I toge ogsaa denne fra mit Ansigt, og han kom til Ulykke, da førte I mine graa Haar med Kummer ned i Graven. (Sheol h7585) 30 Og nu, dersom jeg kommer til din Tjener, min Fader, og den unge Mand ikke er med os, efterdi hans Sjæl er bunden til den unge Mands Sjæl, 31 da sker det, naar han ser, at den unge Mand ikke er der, at han dør, og dine Tjenere ville bringe din Tjeners, vor Faders, graa Haar med Sorg til Graven. (Sheol h7585) 32 Thi din Tjener blev ansvarlig for den unge Mand hos min Fader og sagde: Dersom jeg ikke bringer dig ham igen, da vil jeg bære Skyld for min Fader alle Dage. 33 Og nu, kære, lad din Tjener blive min Herres Træl i Stedet for den unge Mand, men den unge Mand drage op med sine Brødre. 34 Thi hvorledes skulde jeg fare op til min Fader, uden at den unge Mand er med mig? jeg maatte da se paa det onde, som skulde ramme min Fader.

45 Og Josef kunde ikke holde sig for alle dem, som stode hos ham, og han raabte: Lader hver Mand gaa ud fra mig; og ikke een Mand stod hos ham, der Josef lod sig kende for sine Brødre. 2 Og han opløftede sin Røst med Graad, og Ægypterne hørte det, og Faraos Hus hørte det. 3 Og Josef sagde til sine Brødre: Jeg er Josef; lever min Fader endnu? og hans Brødre kunde ikke svare ham; thi de forfærdedes for hans Ansigt. 4 Da sagde Josef til sine Brødre: Kommer dog hid til mig; og de gik frem; og han sagde: Jeg er Josef, eders Broder, som I solgte til Ægypten. 5 Men værer nu ikke bekymrede, og lader det ikke være mishageligt for eders Øjne, at I solgte mig hid; thi for at I skulde blive holdte ved Live, har Gud sendt mig hid foran eder. 6 Thi nu har der været to Aar Hunger i Landet, og endnu er der fem Aar, i hvilke der ikke skal være Pløjning eller Høst. 7 Men Gud har sendt mig foran eder, at lade eder blive tilovers i Landet og at lade eder leve, til en stor Befrielse. 8 Og nu, ikke I have sendt mig hid, men Gud; og han har sat mig til en Fader for Farao og til en Herre over alt hans Hus og til en Hersker i alt Ægyptens Land. 9 Skynder eder og drager op til min Fader, og I skulle sige til ham: Saa siger din Søn Josef: Gud har sat mig til en Herre over al Ægypten; kom ned til mig, tøv ikke! 10 Og du skal bo i Gosen Land og være nær hos mig, du og dine Børn og dine Børnebørn og dit Kvæg og dine Øksen og alt det, du har. 11 Og jeg vil opholde dig der; thi endnu er der fem Aar Hunger; paa det du ikke skal forarmes, du og dit Hus og alt det, som tilhører dig. 12 Og se, eders Øjne og min Broder Benjamins Øjne se, at jeg taler mundtligen til eder. 13 Og I skulle forkynde min Fader al min Herlighed i Ægypten, og alt det, som I have set; og skynder eder og lader min Fader komme hid ned. 14 Saa faldt han om Benjamins, sin Broders, Hals og græd, og Benjamin græd om hans Hals. 15 Og han kyssede alle sine Brødre og græd over dem, og derefter talede hans Brødre med ham. 16 Og det rygtedes i Faraos Hus, og der sagdes: Josefs Brødre ere komne; det var godt baade i Faraos Øjne og i hans Tjeneres Øjne. 17 Og Farao sagde til Josef: Sig til dine Brødre: gører dette, belæsser eders Dyr og gaar, at I maa komme til Kanaans Land. 18 Og tager eders Fader og eders Husfolk og kommer til mig, og jeg vil give eder det bedste i Ægyptens Land, at I skulle æde af Landets Fedme. 19 Og det er dig befalet: gører dette; tager eder Vogne af Ægyptens Land til eders Børn og til eders Hustruer, og fører eders Fader der paa og kommer. 20 Og lader eders Øjne ikke se hen til eders Boskab; thi det bedste, som er i alt Ægyptens Land, er eders. 21 Og Israels Sønner gjorde saa, og Josef gav dem Vogne efter Faraos Ord og gav dem Tæring paa Vejen. 22 Han gav alle, hver især, Klædninger til at skifte med; men Benjamin gav han tre Hundrede Sekel Sølv og fem Klædninger til at skifte med. 23 Og han sendte sin Fader ligervis ti Asener, som bare af Ægyptens bedste Gods, og ti Aseninder, som bare Korn og Brød og Føde, til hans Fader paa Vejen. 24 Og han lod sine Brødre fare, og de gik; og han sagde til dem: Kives ikke paa Vejen! 25 Saa droge de op af Ægypten, og de kom til det Land Kanaan, til Jakob, deres Fader. 26 Og de forkyndte ham, sigende: Josef lever endnu, og han er en Hersker over alt Ægyptens Land; men hans Hjerte blev koldt, thi han troede dem ikke. 27 Da sagde de ham alle Josefs Ord, som han havde sagt til dem, og han saa Vognene, som Josef havde sendt til at føre ham paa; og Jakobs, deres Faders, Aand blev levende. 28 Og Israel sagde: Det er meget, Josef min Søn lever endnu; jeg vil fare hen og se ham, før jeg dør.

46 Og Israel rejste med alt det, han havde, og kom til Beersaba og ofrede sin Fader Isaks Gud Slagtoffer. **2** Og Gud talede til Israel i Syner om Natten og sagde: Jakob! Jakob! og han sagde: Se, her er jeg. **3** Og han sagde: Jeg er Gud, din Faders Gud, frygt ikke for at drage ned til Ægypten, thi der vil jeg gøre dig til et stort Folk. **4** Jeg vil fare ned med dig til Ægypten, og jeg vil ogsaa visselig føre dig op igen; og Josef skal lægge sin Haand paa dine Øjne. **5** Saa brød Jakob op fra Beersaba; og Israels Sønner førte Jakob, deres Fader, og deres smaa Børn og deres Hustruer paa Vognene, som Farao havde sendt til at føre ham paa. **6** Og de toge deres Kvæg og deres Gods, som de havde forhvervet i Kanaans Land, og kom til Ægypten, Jakob og al hans Sæd med ham; **7** hans Sønner og hans Sønners Sønner med ham, hans Døtre og hans Sønners Døtre og al hans Sæd; han førte dem med sig til Ægypten. **8** Og disse ere Israels Børns Navne, som kom til Ægypten, Jakob og hans Sønner: Ruben, Jakobs førstefødte; **9** og Rubens Sønner: Hanok og Pallu og Hezron og Karmi; **10** og Simeons Sønner: Jemuel og Jamin og Ohad og Jakin og Zohar og Saul, den kananæiskes Søn; **11** og Levi Sønner: Gerson, Kahath og Merari; **12** og Judas Sønner: Er og Onan og Sela og Perez og Sera; men Er og Onan vare døde i Kanaans Land; og Perez' Sønner vare Hezron og Hamul; **13** og Isaskars Sønner: Thola og Pua og Job og Simron; **14** og Sebulons. Sønner: Sered og Elon og Jahleel. **15** Disse ere Leas Børn, som hun fødte Jakob i Paddan-Aram, og hans Datter var Dina; alle hans Sønner og hans Døtre vare tre og tredive Sjæle. **16** Og Gads Sønner: Zifjon og Haggi, Sini og Ezbon, Eri og Arodi og Areli; **17** og Asers Sønner: Jimna og Jisva og Jisui og Bria, og Sera, deres Søster; og Brias Sønner: Heber og Malkiel. **18** Disse ere Silpas Børn, hvilken Laban gav Lea sin Datter; og hun fødte Jakob disse, seksten Sjæle. **19** Rakels, Jakobs Hustrus, Sønner: Josef og Benjamin. **20** Og der blev født Josef Sønner i Ægyptens Land, hvilke Asnath, en Datter af Potifera, Præsten i On, fødte ham: Manasse og Efraim. **21** Og Benjamins Sønner: Bela og Beker og Asbel, Gera og Naaman, Ehi og Ros, Muppim og Huppim og Ard. **22** Disse ere Rakels Børn, som fødtes Jakob, ialt fjorten Sjæle. **23** Og Dans Sønner: Husim; **24** og Nafthali' Sønner: Jahzeel og Guni og Jezer og Sillem. **25** Disse ere Bilhas Sønner, hvilken Laban gav Rakel sin Datter, og hun fødte Jakob disse, ialt syv Sjæle. **26** Alle, de Sjæle, som kom med Jakob til Ægypten, som vare udkomne af hans Lænd, foruden Jakobs Sønners Hustruer, ere i alt seks og tresindstyve Sjæle. **27** Og Josefs Sønner, som fødtes ham i Ægypten, vare to Sjæle; alle Sjæle af Jakobs Hus, som kom til Ægypten, vare halvfjerdsindstyve. **28** Og han sendte Juda foran sig til Josef, for at denne skulde vise ham til Gosen, og de kom til Gosen Land. **29** Da lod Josef spænde for sin Vogn og drog op til Gosen at møde Israel sin Fader, og han saas af ham og faldt om hans Hals og græd længe om hans Hals, **30** Da sagde Israel til Josef: Jeg vil nu gerne dø, efter at jeg har set dit Ansigt, at du endnu er levende. **31** Og Josef sagde til sine Brødre og til sin Faders Hus: Jeg vil drage op og give Farao til Kende og sige til ham: Mine Brødre og min Faders Hus, som var i Kanaans Land, ere komne til mig. **32** Og Mændene ere Faarehyrder; thi de ere Mænd, som drive Kvægavl, og deres Faar og deres Øksne og alt det, de eje, have de ført hid. **33** Og det skal ske, naar Farao kalder ad eder, og han siger: Hvad er eders Haandtering? **34** da skulle I sige: Dine Tjenere ere Mænd, som drive Kvægavl fra vor Ungdom og indtil nu, baade vi og vore Fædre, paa det I maa bo i det Land Gosen; thi alle Faarehyrder ere Ægypterne en Vederstyggelighed.

47 Og Josef kom og forkyndte Farao det og sagde: Min Fader og mine Brødre og deres Faar og deres Øksne og alt det, de have, ere komne fra Kanaans Land; og se, de ere i Gosen Land. **2** Og af samtlige sine Brødre tog han fem Mænd og stillede dem for Farao. **3** Da sagde Farao til hans Brødre: Hvad er eders Haandtering? og de sagde til Farao: Dine Tjenere ere Faarehyrder, baade vi og vore Fædre. **4** Og de sagde til Farao: Vi ere komne at være fremmede i Landet; thi der er ingen Føde til det Kvæg, som dine Tjenere have; thi Hungeren er svar i Kanaans Land; og nu, kære, lad dine Tjenere bo i Gosen Land. **5** Og Farao talede til Josef og sagde: Din Fader og dine Brødre ere komne til dig. **6** Ægyptens Land ligger for dig, lad din Fader og dine Brødre bo paa det bedste Sted i Landet, lad dem bo i Gosen Land, og dersom du ved, at der er duelige Mænd iblandt dem, da sæt dem til Opsynsmænd over Kvæget, over det, som jeg har. **7** Og Josef førte Jakob sin Fader ind og stillede ham for Faraos Ansigt, og Jakob velsignede Farao. **8** Og Farao sagde til Jakob: Hvor gammel er du? **9** Og Jakob sagde til Farao: Min Udlændigheds Aars Dage ere hundrede og tredive

Aar; faa og onde have mit Livs Aars Dage været og have ikke naaet til mine Fædres Livs Aars Dage i deres Udlændigheds Dage. **10** Og Jakob velsignede Farao og gik ud fra Farao. **11** Men Josef lod sin Fader og sine Brødre bo og gav dem Ejendom i Ægyptens Land, paa det bedste Sted i Landet, i det Land Raamses, som Farao havde befalet. **12** Og Josef underholdt sin Fader og sine Brødre og alt sin Faders Hus med Brød til de smaa Børns Mund. **13** Og der var ikke Brød i alt Landet; thi Hungeren var saare svar, saa at Ægyptens Land og Kanaans Land forsmægtede for Hungerens Skyld. **14** Og Josef samlede alle Pengene, som fandtes i Ægyptens Land og i Kanaans Land, for det Korn, som de købte, og Josef lod Pengene komme i Faraos Hus. **15** Og da det var forbi med Pengene i Ægyptens Land og i Kanaans Land, da kom alle Ægypterne til Josef og sagde: Fly os Brød, og hvi skulle vi dø for dig? thi Pengene ere borte. **16** Og Josef sagde: Flyr hid eders Kvæg, saa vil jeg give eder Brød for eders Kvæg, dersom Pengene ere borte. **17** Saa førte de deres Kvæg til Josef, og Josef gav dem Brød for Hestene og for Kvæget, som de ejede, og for Øksnene, som de ejede, og for Asenerne; saa hjalp han dem med Brød for alt deres Kvæg i det samme Aar. **18** Der det samme Aar havde Ende, da kom de i det andet Aar til ham og sagde til ham: Vi ville ikke dølge for min Herre, at ikke alene Pengene ere borte, men og Kvæget, som vi ejede, er kommet til min Herre; vi have intet tilbage til min Herre, uden vore Legemer og vor Jord. **19** Hvi skulle vi dø for dine Øjne, baade vi og tilmed vor Jord blive øde? køb os og vor Jord for Brød; og vi med vor Jord ville være Faraos Tjenere, og giv os Sæd, at vi maa leve og ikke dø, og Jorden ikke blive øde. **20** Og Josef købte af Ægyptens Jord til Farao; thi Ægypterne solgte hver sin Ager, fordi Hungeren var svar over dem; og Landet blev Faraos. **21** Og han lod Folket flytte om i Stæderne, fra den ene Ende af Ægyptens Land til den anden. **22** Alene Præsternes Jord købte han ikke; thi Præsterne havde deres beskikkede Del af Farao; og de aade deres beskikkede Del, som Farao havde givet dem, derfor solgte de ikke deres Jord. **23** Da sagde Josef til Folket: Se, jeg har i Dag købt eder og eders Jord til Farao, se, der have I Sæd, og I skulle besaa Jorden. **24** Og med Afgrøden skal det være saaledes, at I skulle give Farao den femte Part, og de fire Parter skulle I beholde til Sæd til Ageren og til Spise for eder og for dem, som ere i eders Huse, og til eders smaa Børn at æde. **25** Og de sagde: Du har holdt os ved Live, lad os finde Naade for min Herres Øjne, og vi ville være Faraos Trælle. **26** Saa gjorde Josef det til en Skik indtil denne Dag over Ægyptens Jord, at Farao skal have den femte Part; ikkun Præsternes Jord, den alene, blev ikke Faraos. **27** Og Israel boede i Ægyptens Land, i Gosen Land; og de fik Ejendom der og vare frugtbare og bleve saare mangfoldige. **28** Og Jakob levede i Ægyptens Land sytten Aar; og Jakobs Dage, hans Livs Aar, vare hundrede og syv og fyrretyve Aar. **29** Og Israels Dage kom nær, at han skulde dø, og han kaldte ad sin Søn Josef og sagde til ham: Kære, dersom jeg har fundet Naade for dig, da læg, kære, din Haand under min Lænd, og bevis den Miskundhed og Troskab mod mig, at du, kære, ikke begraver mig i Ægypten. **30** Og jeg vil ligge hos mine Fædre, og du skal føre mig af Ægypten og begrave mig i deres Grav; og han sagde: Jeg vil gøre, som du har sagt. **31** Men han sagde: Sværg mig; og han svor ham; og Israel bøjede sig over Hovedgærdet i Sengen.

48 Og det skete derefter, at der sagdes til Josef: Se, din Fader er syg; og han tog begge sine Sønner med sig, Manasse og Efraim. **2** Og det gaves Jakob til Kende, og der sagdes: Se, din Søn Josef kommer til dig; saa gjorde Israel sig stærk og sad paa Sengen. **3** Og Jakob sagde til Josef: Den almægtige Gud aabenbaredes for mig i Lus, udi Kanaans Land, og velsignede mig, **4** og han sagde til mig: Se, jeg vil gøre dig frugtbar og formere dig og gøre dig til en Hob Folk og give din Sæd efter dig dette Land til Ejendom evindelig. **5** Og nu, dine to Sønner, som ere fødte dig i Ægyptens Land, før jeg kom til dig i Ægypten, de skulle høre mig til; Efraim og Manasse skulle høre mig til, som Ruben og Simeon. **6** Men dit Afkom, som du avler efter dem, skal høre dig til; de skulle kaldes efter deres Brødres Navn i deres Arv. **7** Og der jeg kom fra Paddan, døde Rakel for mig i Kanaans Land paa Vejen, der jeg havde endnu et Stykke Vej for at komme til Efrath, og jeg begrov hende der paa Vejen til Efrath, det er Bethlehem. **8** Og Israel saa Josefs Sønner og sagde: Hvo ere disse? **9** Og Josef sagde til sin Fader: Det er mine Sønner, som Gad har givet mig her, og han sagde: Kære, led dem til mig, og jeg vil velsigne dem. **10** Og Israels Øjne vare matte af Alder, han kunde ikke se; og han lod dem komme til ham, og han kyssede dem og tog dem i Favn. **11** Og

Israel sagde til Josef: Jeg havde ikke tænkt at se dit Ansigt, og se, Gud har endog ladet mig se din Sæd. **12** Og Josef førte dem ud fra hans Knæ og bøjede sig med sit Ansigt til Jorden. **13** Og Josef tog dem begge, Efraim i sin højre Haand, for Israels venstre Haand, og Manasse i sin venstre Haand, for Israels højre Haand, og lod dem komme nær til ham. **14** Og Israel rakte sin højre Haand ud og lagde den paa Efraims Hoved, enddog han var den yngste, og sin venstre Haand paa Manasses Hoved; vidende gjorde han saaledes med sine Hænder, thi Manasse var den førstefødte. **15** Og han velsignede Josef og sagde: Den Gud, for hvis Ansigt mine Fædre, Abraham og Isak, vandrede, den Gud, som vogtede mig, fra jeg blev til, indtil denne Dag, **16** den Engel, som udløste mig fra alt ondt, velsigne Drengene, at de maa kaldes efter mit Navn og efter mine Fædres, Abrahams og Isaks, Navn, og at de maa blive saare mange midt i Landet. **17** Der Josef saa, at hans Fader lagde sin højre Haand paa Efraims Hoved, da mishagede det ham; og han tog fat paa sin Faders Haand for at føre den fra Efraims Hoved paa Manasses Hoved. **18** Og Josef sagde til sin Fader: Ikke saa, min Fader! thi denne er den førstefødte, læg din højre Haand paa hans Hoved. **19** Men hans Fader vægrede sig og sagde: Jeg ved det, min Søn, jeg ved det; han skal ogsaa blive til Folk, og han skal ogsaa blive stor; men hans yngste Broder skal blive større end han, og hans Sæd skal være en stor Hob Folk. **20** Saa velsignede han dem paa den samme Dag og sagde: Ved dig skal Israel velsigne og sige: Gud sætte dig som Efraim og som Manasse! og han satte Efraim foran Manasse. **21** Og Israel sagde til Josef: Se, jeg dør, og Gud skal være med eder og føre eder til eders Fædres Land igen. **22** Og jeg har givet dig fremfor dine Brødre et Stykke Land, som jeg har taget af Amoriternes Haand med mit Sværd og med min Bue.

49 Og Jakob kaldte ad sine Sønner og sagde: Samler eder, og jeg vil forkynde eder, hvad eder skal vederfares i de sidste Dage. **2** Kommer til Hobe og hører, Jakobs Sønner! og hører paa Israel, eders Fader. **3** Ruben, du er min førstefødte, min Magt og min første Kraft, ypperlig i Værdighed og ypperlig i Styrke! **4** Du bruser op som Vandet; du skal ikke være ypperlig; thi du besteg din Faders Leje, da besmittede du det; han har besteget min Seng. **5** Simeon og Levi ere Brødre; Volds Vaaben ere deres Sværd. **6** Min Sjæl skal ikke komme i deres hemmelige Raad, min Ære skal ikke forenes med deres Forsamling; thi i deres Vrede have de slaget Mænd ihjel, og i deres Egenraadighed have de lemlæstet Oksen. **7** Forbandet være deres Vrede, thi den var streng, og deres Hastighed, thi den var haard; jeg vil fordele dem i Jakob og adsprede dem i Israel. **8** Juda, dig skulle dine Brødre love, din Haand skal være paa dine Fjenders Nakke; for dig skulle din Faders Sønner bøje sig. **9** Juda er en ung Løve; du opsteg fra Rov, min Søn! han har bøjet sig, han laa som en Løve og som en Løvinde; hvem tør jage ham op? **10** Der skal ikke vige Kongespir fra Juda og ikke Herskerstav fra hans Fødder, førend Silo skal komme, og Folkene skulle hænge ved ham. **11** Han binder sit unge Asen til Vintræet og sin Asenindes Føl til Vinranken; han tor sit Klædebon i Vin, og sin Kjortel i Vindrueblod. **12** Han er rødere i Øjnene end Vin, og hvidere paa Tænderne end Mælk. **13** Sebulon skal bo ved Havets Strand, og han skal være ved Skibenes Strand, og hans Side ligger op til Sidon. **14** Isaskar skal være et knokkelstærkt Asen, som ligger imellem Kvægfoldene. **15** Thi han saa, at Hvilen var god, og at Landet var dejligt, og han har bøjet sine Skuldre til at bære og er bleven en skatskyldig Tjener. **16** Dan skal dømme sit Folk, som en af Israels Stammer. **17** Dan skal være en Slange paa Vejen, en Hornslange paa Stien, som bider Hestens Hov, saa dens Rytter falder bag af. **18** Herre, jeg bier efter din Frelse! **19** Gad — en Skare skal trænge ind paa ham, men han skal trænge den tilbage. **20** Fra Aser kommer det fede, som er hans Brød; og han skal give kongelige Lækkerheder. **21** Nafthali er en frit løbende Hind, han, som giver dejlig Tale. **22** Josef er en Kvist paa det frugtbare Træ, en Kvist paa det frugtbare Træ ved Kilden; Grenene gaa op over Muren. **23** Og Bueskytterne forbitrede ham og skøde og hadede ham. **24** Og hans Bue blev dog stærk, og hans Hænders Arme smidige; det kom fra Jakobs mægtiges Hænder, hist fra, fra Hyrden, fra Israels Klippe. **25** Fra din Faders Gud — og han hjælpe dig! — og fra den Almægtige — og han velsigne dig! — komme Velsignelser fra Himmelen ovenfra og Velsignelser fra Dybet nedenfra, Brysters og Moderlivs Velsignelser. **26** Din Faders Velsignelser ere mægtigere end mine Forfædres Velsignelser, indtil de evige Højes Grænser; de skulle komme paa Josefs Hoved og paa hans Isse, som er en Fyrste iblandt sine Brødre. **27** Benjamin skal røve som en Ulv; om Morgenen skal han æde Rov,

og om Aftenen skal han uddele Bytte. 28 Alle disse ere de tolv Israels Stammer; og dette er det, som deres Fader talede til dem, da han velsignede dem, hver efter sin Velsignelse velsignede han dem. 29 Og han befalede dem og sagde til dem: Naar jeg er samlet til mit Folk, da begraver mig hos mine Fædre i den Hule, som er paa Efron den Hethiters Ager, 30 i den Hule, som er paa den Ager Makpela, som er tvært over for Mamre i Kanaans Land, hvilken Ager Abraham købte af Efron den Hethiter til Begravelses Ejendom. 31 Der have de begravet Abraham og Sara, hans Hustru; der have de begravet Isak og Rebekka, hans Hustru; og der har jeg begravet Lea. 32 Den Agers Ejendom og den Hule, som er derpaa, er købt af Heths Børn. 33 Der Jakob var kommen til Ende med at byde sine Børn dette, da tog han sine Fødder til sig op paa Sengen og opgav sin Aand og blev samlet til sit Folk.

50 Da faldt Josef over sin Faders Ansigt og græd over ham og kyssede ham. 2 Og Josef befalede sine Tjenere, Lægerne, at balsamere hans Fader; saa balsamerede Lægerne Israel. 3 Og fyrretyve Dage medgik hertil; thi saa mange Dage medgaa til Balsameringen; og Ægypterne begræd ham halvfjerdsindstyve Dage. 4 Og der Grædedagene over ham vare forbi, da talede Josef til Faraos Hus og sagde: Kære, dersom jeg har fundet Naade for eders Øjne, da taler, kære, for Faraos Øren og siger: 5 Min Fader tog en Ed af mig og sagde: Se, jeg dør; i min Grav, som jeg lod mig grave i Kanaans Land, der skal du begrave mig; og nu, kære, vil jeg drage op og begrave min Fader, og jeg vil komme igen. 6 Og Farao sagde: Drag op og begrav din Fader, saaledes som han tog Ed af dig. 7 Og Josef drog op for at begrave sin Fader, og alle Faraos Tjenere fore op med ham, de ældste af hans Hus, og alle de ældste af Ægyptens Land, 8 og Josefs ganske Hus og hans Brødre og hans Faders Hus, kun deres smaa Børn og deres Faar og deres Øksne lode de blive i Gosen Land. 9 Og baade Vogne og Ryttere droge op med ham, og det var en meget stor Hær. 10 Der de kom til den Lade Atad, som ligger paa hin Side Jordan, da holdt de der en stor og saare svar Klage, og han lod holde Sorrig for sin Fader syv Dage. 11 Og Kananiten, som boede i Landet, saa den Sorrig ved den Lade Atad, og de sagde: Denne er en svar Sorrig for Ægypterne; derfor kaldte man det Steds Navn: Ægypternes Sorrig, som er paa hin Side Jordan. 12 Og hans Sønner gjorde saaledes med ham, som han havde befalet dem. 13 Og hans Sønner førte ham til Kanaans Land og begrove ham i Hulen paa den Ager Makpela, den Ager, som Abraham havde købt til Begravelses Ejendom af Efron den Hethiter, tvært over for Mamre. 14 Og Josef kom igen til Ægypten, han og hans Brødre og alle de, som vare dragne op med ham til at begrave hans Fader, efter at han havde begravet sin Fader. 15 Der Josefs Brødre saa, at deres Fader var død, da sagde de: Maaske Josef hader os, saa han visselig vil betale os igen alt det onde, som vi have gjort imod ham. 16 Og de beskikkede nogen at tale til Josef, sigende: Din Fader befalede, før han døde og sagde: 17 Saa skulle I sige til Josef: Kære, forlad dog dine Brødre deres Overtrædelse og deres Synd, at de gjorde ilde imod dig; kære, saa forlad nu din Faders Guds Tjenere deres Overtrædelse; da græd Josef, der de talede til ham. 18 Og hans Brødre gik ogsaa selv hen og faldt ned for hans Ansigt og sagde: Se, vi ere dine Tjenere! 19 Og Josef sagde til dem: Frygter ikke; thi monne jeg være i Guds Sted? 20 Og I tænkte ondt imod mig; Gud tænkte at vende det til det gode, for at gøre, hvad der sker paa denne Dag, at holde meget Folk ved Live. 21 Saa frygter nu ikke, jeg vil opholde eder og eders smaa Børn; saa trøstede han dem og talede kærlig med dem. 22 Saa boede Josef i Ægypten, han og hans Faders Hus, og Josef levede hundrede og ti Aar. 23 Og Josef saa Efraims Sønner i tredje Led; desligeste Makirs, Manasse Søns, Sønner bleve fødte paa Josefs Knæ. 24 Og Josef sagde til sine Brødre: Jeg dør, og Gud skal visselig besøge eder og føre eder op af dette Land, til det Land, som han har tilsvoret Abraham, Isak og Jakob. 25 Og Josef tog en Ed af Israels Børn og sagde: Gud skal visselig besøge eder, og I skulle føre mine Ben op herfra. 26 Saa døde Josef hundrede og ti Aar gammel; og de balsamerede ham, og man lagde ham i Kiste i Ægypten.

2 Mosebog

1 Og disse ere Navnene paa Israels Sønner, som kom til Ægypten, med Jakob kom de, hver med sit Hus: **2** Ruben, Simeon, Levi og Juda, **3** Isaskar, Sebulon og Benjamin, **4** Dan og Nafthali, Gad og Aser. **5** Og alle Personer, som vare udkomne af Jakobs Lænd, de vare halvfjerdsindstyve Personer; men Josef var i Ægypten. **6** Og Josef døde, og alle hans Brødre og al denne Slægt. **7** Og Israels Børn bleve frugtbare og vrimlede og bleve mangfoldige og vare saare talrige, og Landet blev fuldt af dem. **8** Og der kom en ny Konge over Ægypten, som ikke kendte Josef. **9** Og han sagde til sit Folk: Se, Israels Børns Folk ere flere og talrigere end vi. **10** Velan, vi ville handle klogeligen imod det, at det ikke skal blive mangfoldigt; og det kunde ske, om der blev Lejlighed til en Krig, kunde det ogsaa slaa sig til vore Fjender og føre Krig imod os og drage ud af Landet. **11** Saa satte de Skattebetjente over det, at de skulde plage det med deres Byrder; og man byggede Farao Forraadsstæder, nemlig Pithom og Raamses. **12** Og jo mere de plagede det, desto mere blev det mangfoldigt, og udbredte sig, og de væmmedes ved Israels Børn. **13** Og Ægypterne tvang Israels Børn til at trælle strengt. **14** Og de gjorde dem deres Liv besk med haard Træl dom i Ler og i Tegl og med alle Haande Træl dom paa Marken; i al deres Træl dom, i hvilken de tjente dem, maatte de trælle strengt. **15** Og Kongen af Ægypten talede til de hebraiske Jordemødre, af hvilke den enes Navn var Sifra og den andens Navn Pua, **16** og han sagde: Naar I hjælpe de hebraiske Kvinder ved Fødselen, saa ser paa Stolene: Dersom det er en Søn, saa dræber ham, og dersom det er en Datter, da maa hun leve. **17** Men Jordemødrene frygtede Gud og gjorde ikke saa, som Kongen af Ægypten havde talet til dem, men lode Drengene leve. **18** Da kaldte Kongen af Ægypten Jordemødrene og sagde til dem: Hvi gjorde I denne Gerning, at I lode Drengene leve? **19** Og Jordemødrene svarede Farao: De hebraiske ere ikke som de ægyptiske Kvinder, men de ere stærke; førend Jordemoderen kommer til dem, da have de født. **20** Derfor gjorde Gud vel imod Jordemødrene, og Folket blev mangfoldigt, og de bleve saare talrige. **21** Og det skete, efterdi Jordemødrene frygtede Gud, da lod han dem faa Huse. **22** Saa bød Farao alt sit Folk og sagde: Hver en Søn, som fødes, kaster ham i Floden, og lader alle Døtre leve.

2 Og en Mand af Levi Hus gik hen og tog en Levi Datter. **2** Og Kvinden undfik og fødte en Søn, og der hun saa ham, at han var dejlig, da skjulte hun ham tre Maaneder. **3** Men der hun ikke længere kunde skjule ham, da tog hun ham en Kiste af Rør og klinede den med Lim og Beg og lagde Drengen der udi og lagde den imellem Sivet ved Bredden af Floden. **4** Men hans Søster stod i Frastand for at faa at vide, hvorledes det vilde gaa ham. **5** Og Faraos Datter gik ned til Floden for at bade sig, og hendes Jomfruer gik ved Bredden af Floden; der hun saa Kisten midt i Sivet, da sendte hun sin Pige hen og lod den hente. **6** Og der hun lod den op, da saa hun Barnet, og se, Drengen græd; da ynkedes hun over ham og sagde: Denne er en af de Hebræers Drenge. **7** Da sagde hans Søster til Faraos Datter: Skal jeg gaa og hente dig en Kone til Amme, af de hebraiske, at hun giver dig Drengen at die? **8** Og Faraos Datter sagde til hende: Gak! og Pigen gik og kaldte Drengens Moder. **9** Da sagde Faraos Datter til hende: Tag denne Dreng og giv mig ham at die, og jeg, ja jeg vil give dig din Løn. Og Kvinden tog Drengen og gav ham at die. **10** Og der Drengen var bleven stor, da bragte hun ham til Faraos Datter, og denne holdt ham som sin Søn, og hun kaldte hans Navn Mose, og sagde: Thi jeg drog ham af Vandet. **11** Og det skete i de samme Dage, der Mose var bleven stor, da gik han ud til sine Brødre og saa paa deres Byrder, og han saa en ægyptisk Mand, som slog en hebraisk Mand af hans Brødre. **12** Da vendte han sig hid og did, og saa, at der var ingen til Stede, og han slog den Ægypter ihjel og skjulte ham i Sandet. **13** Og anden Dagen gik han ud, og se, to hebraiske Mænd trættedes; da sagde han til den, som havde Uret: Hvi slaar du din Næste? **14** Og han sagde: Hvo har sat dig til Fyrste og Dommer over os? tænker du at slaa mig ihjel, saasom du slog den Ægypter ihjel? da frygtede Mose og sagde: Sandelig den Gerning er bleven vitterlig. **15** Og Farao hørte denne Gerning og søgte at slaa Mose ihjel; men Mose flyede fra Faraos Ansigt, og blev i det Land Midian og satte sig ved Brønden. **16** Og Præsten i Midian havde syv Døtre, og de kom derhen og droge Vand og fyldte Renderne at vande deres Faders Kvæg. **17** Da kom Hyrderne og stødte dem derfra; men Mose stod op og hjalp dem og vandede deres Kvæg. **18** Og de kom til Reuel, deres Fader, og han sagde: Hvi komme I saa snart i Dag? **19** Og de sagde: En ægyptisk Mand friede os fra Hyrdernes Haand og drog desuden flittig

Vand op for os og vandede Kvæget. 20 Og han sagde til sine Døtre: Hvor er han da? hvi lode I den Mand gaa? kalder ham og han skal æde Brød med os. 21 Og Mose havde Lyst til at blive hos Manden; saa gav han Mose Zippora, sin Datter. 22 Og hun fødte en Søn, og han kaldte hans Navn Gersom; thi han sagde: Jeg er bleven en Udlænding i et fremmed Land. 23 Og det skete lang Tid derefter, da døde Kongen af Ægypten; og Israels Børn sukkede over den Trældom og raabte, og deres Raab over Trældommen kom op for Gud. 24 Og Gud hørte deres Suk, og Gud tænkte paa sin Pagt med Abraham, med Isak og med Jakob. 25 Og Gud saa Israels Børn, og Gud kendtes ved dem.

3 Og Mose vogtede Kvæg hos Jetro, sin Svigerfader, Præsten i Midian, og han drev Kvæget bag Ørken og kom til det Guds Bjerg, til Horeb. 2 Og Herrens Engel aabenbaredes for ham i en Ildslue, midt af Tornebusken, og han saa, og se, Tornebusken brændte i Ilden, dog blev Tornebusken ikke fortæret. 3 Og Mose sagde: Jeg vil nu gaa hen og se dette store Syn, hvi Tornebusken ikke opbrændes. 4 Der Herren saa, at han gik hen for at se, da raabte Gud til ham midt af Tornebusken og sagde: Mose! Mose! og han sagde: Se, her er jeg. 5 Og han sagde: Kom ikke nær her hid, drag dine Sko af dine Fødder; thi det Sted, som du staar paa, det er hellig Jord. 6 Og han sagde: Jeg er din Faders Gud, Abrahams Gud, Isaks Gud og Jakobs Gud; og Mose skjulte sit Ansigt, thi han frygtede for at se paa Gud. 7 Og Herren sagde: Jeg har grant set mit Folks Elendighed i Ægypten, og hørt deres Skrig over dem, som trænge dem; thi jeg ved deres Smerter. 8 Og jeg er nedfaren for at redde dem af Ægypternes Haand og for at føre dem op af dette Land, til et godt og vidt Land, til et Land, som flyder med Mælk og Honning, til Kananitens og Hethitens og Amoritens og Feresitens og Hevitens og Jebusitens Sted. 9 Og nu se, Israels Børns Skrig er kommet for mig, og jeg har ogsaa set den Trængsel, hvormed Ægypterne trænge dem. 10 Saa gak nu og jeg vil sende dig til Farao, og udfør mit Folk, Israels Børn, af Ægypten. 11 Og Mose sagde til Gud: Hvo er jeg, at jeg skulde gaa til Farao, og at jeg skulde udføre Israels Børn af Ægypten? 12 Og han sagde: Sandelig, jeg vil være med dig; og dette skal være dig et Tegn, at jeg har sendt dig: Naar du udfører Folket af Ægypten, da skulle I tjene Gud paa dette Bjerg. 13 Og Mose sagde til Gud: Se, naar jeg kommer til Israels Børn og siger til dem: Eders Fædres Gud har sendt mig til eder, og de sige til mig: Hvad er hans Navn? hvad skal jeg da sige til dem? 14 Og Gud sagde til Mose: Jeg er den, som jeg er; og han sagde: Saa skal du sige til Israels Børn: „Jeg er" har sendt mig til eder. 15 Og Gud sagde ydermere til Mose: Saa skal du sige til Israels Børn: Herren, eders Fædres Gud, Abrahams Gud, Isaks Gud og Jakobs Gud, sendte mig til eder; dette er mit Navn evindeligen, og dette min Ihukommelse fra Slægt til Slægt. 16 Gak, og du skal samle de ældste af Israel og sige til dem: Herren, eders Fædres Gud, er aabenbaret for mig, Abrahams, Isaks og Jakobs Gud, og har sagt: Jeg har visselig besøgt eder og set, hvad eder er vederfaret i Ægypten. 17 Og jeg har sagt: Jeg vil føre eder op af Ægyptens Elendighed til Kananitens og Hethitens og Amoritens og Feresitens og Hevitens og Jebusitens Land, til et Land, som flyder med Mælk og Honning. 18 Og de skulle høre din Røst, og du skal gaa ind, du og de ældste af Israel, til Kongen af Ægypten, og I skulle sige til ham: Herren, Hebræernes Gud, har mødt os, og nu, lad os dog gaa tre Dages Rejse hen i Ørken og ofre til Herren vor Gud. 19 Men jeg ved, at Kongen af Ægypten skal ikke lade eder fare, end ikke ved en stærk Haand. 20 Og jeg skal udstrække min Haand og slaa Ægypten med alle mine underlige Ting, som jeg vil gøre midt i det, og derefter skal han lade eder fare. 21 Og jeg vil give dette Folk Naade hos Ægypterne, og det skal ske, naar I skulle rejse, skulle I ikke rejse tomhændede. 22 Men hver Kvinde skal begære af sin Naboerske og af den, hun er i Huset med, Sølvkar og Guldkar og Klæder, og dem skulle I lægge paa eders Sønner og paa eders Døtre, og skille Ægypterne derved.

4 Og Mose svarede og sagde: Men se, de skulle ikke tro mig og ikke lyde min Røst; men de skulle sige: Herren har ikke aabenbaret sig for dig. 2 Og Herren sagde til ham, hvad er dette, du har i din Haand? og han sagde: En Stav. 3 Og han sagde: Kast den paa Jorden; og han kastede den paa Jorden; saa blev den til en Slange, og Mose flyede for den. 4 Da sagde Herren til Mose: Udræk din Haand og tag fat paa dens Hale; saa rakte han sin Haand ud og tog fat paa den, og den blev til en Stav i hans Haand; 5 at de skulle tro, at Herren, deres Fædres Gud, Abrahams Gud, Isaks Gud og Jakobs Gud, har aabenbaret sig for dig. 6 Og

Herren sagde ydermere til ham: Stik nu din Haand i din Barm; og han stak sin Haand i sin Barm, og han drog den ud og se, hans Haand var spedalsk som Sne. **7** Og han sagde: Stik igen din Haand i din Barm; og han stak igen sin Haand i sin Barm; og han drog den ud af sin Barm, og se, da var den igen bleven som hans Kød. **8** Og det skal ske, dersom de ikke ville tro dig eller adlyde din Røst ved det første Tegn, da skulle de tro din Røst ved det andet Tegn. **9** Og det skal ske, dersom de end ikke skulle tro disse tvende Tegn og ej lyde din Røst, da skal du tage af Flodens Vand og øse paa det tørre; da skal det Vand, som du tog af Floden vorde, ja da skal det vorde til Blod paa det tørre. **10** Og Mose sagde til Herren: Hør mig, Herre! jeg har ikke hidtildags været en veltalende Mand, ej heller siden du talede til din Tjener; thi jeg har et svart Maal og en svar Tunge. **11** Og Herren sagde til ham: Hvo giver Mennesket Mund? eller hvo gør stum eller døv eller seende eller blind? mon ikke jeg Herren? **12** Saa gak nu; og jeg skal være med din Mund, og lære dig, hvad du skal tale. **13** Og han sagde: Hør mig, Herre! send nu, hvem du vil sende. **14** Da blev Herrens Vrede optændt imod Mose, og han sagde: Kender jeg ikke Aron, din Broder, den Levit, at han kan tale vel? og se, han skal endog gaa ud imod dig, og naar han ser dig, da skal han glæde sig i sit Hjerte; **15** og du skal tale til ham og lægge Ordene i hans Mund; og jeg skal være med din Mund og med hans Mund, og lære eder, hvad I skulle gøre. **16** Og han skal tale for dig til Folket, og det skal ske, at han skal være din Mund, og du skal være ham som en Gud. **17** Og tag denne Stav i din Haand, med hvilken du skal gøre Tegnene. **18** Og Mose gik og kom igen til Jetro, sin Svigerfader, og sagde til ham: Kære, lad mig fare, saa vil jeg drage tilbage til mine Brødre, som ere i Ægypten, og se, om de endnu leve; og Jetro sagde til Mose: Gak i Fred. **19** Og Herren sagde til Mose i Midian: Gak, vend tilbage til Ægypten; thi alle de Mænd ere døde, som søgte efter dit Liv. **20** Saa tog Mose sin Hustru og sine Sønner og førte dem paa et Asen, og han vendte tilbage til Ægyptens Land, og Mose tog Guds Stav i sin Haand. **21** Og Herren sagde til Mose: Naar du gaar for at vende tilbage til Ægypten, da se til, at du for Faraos Aasyn gør alle disse Tegn, som jeg har givet i din Haand; men jeg vil forhærde hans Hjerte, at han ikke skal lade Folket fare. **22** Og du skal sige til Farao: Saa siger Herren: Israel er min Søn, min førstefødte. **23** Og jeg har sagt til dig: Lad min Søn fare, at han kan tjene mig, og du har vægret dig for at lade ham fare; se, jeg ihjelslaar din Søn, din førstefødte. **24** Og det skete paa Vejen i Herberget, at Herren kom imod ham og vilde have slaget ham ihjel. **25** Da tog Zippora en skarp Sten og afskar sin Søns Forhud, og kastede den hen for hans Fødder og sagde: Du er mig en Blodbrudgom. **26** Da lod han ham være; men hun sagde da: En Blodbrudgom — for Omskærelsens Skyld. **27** Og Herren sagde til Aron: Gak imod Mose i Ørken; og han gik og mødte ham ved Guds Bjerg og kyssede ham. **28** Og Mose forkyndte Aron alle Ord af Herren, som havde udsendt ham, og alle de Tegn, som han havde befalet ham. **29** Saa gik Mose og Aron hen og samlede alle de ældste af Israels Børn. **30** Og Aron talede alle de Ord, som Herren havde talet med Mose; og han gjorde Tegnene for Folkets Øjne. **31** Og Folket troede, og der de hørte, at Herren havde besøgt Israels Børn, og at han havde set deres Elendighed, da bøjede de sig og tilbade.

5 Og derefter kom Mose og Aron ind til Farao og sagde: Saa siger Herren, Israels Gud: Lad mit Folk fare, og de skulle holde mig Højtid i Ørken. **2** Og Farao sagde: Hvo er den Herre, hvis Røst jeg skal adlyde i at lade Israel fare? jeg kender ikke den Herre, jeg vil heller ikke lade Israel fare. **3** Og de sagde: Hebræernes Gud mødte os; lad os dog gaa tre Dages Rejse i Ørken og bringe Herren vor Gud Offer, at han ikke skal ramme os med Pest eller med Sværdet. **4** Da sagde Kongen af Ægypten til dem: Mose og Aron, hvorfor ville I afdrage Folket fra deres Gerninger; gaar hen til eders Byrder. **5** Og Farao sagde ydermere: Se, Folket er nu mangfoldigt i Landet, og I ville bringe dem Hvile for deres Byrder. **6** Og Farao befalede samme Dag Opsynsmændene over Folket og dets Fogeder og sagde: **7** I skulle ikke ydermere give Folket Halm til Teglarbejdet som tilforn; lader dem selv gaa og sanke sig Halm; **8** og paalægger dem alligevel at gøre det samme Tal Stene, som de have gjort hidtildags; eftergiver intet deraf; thi de ere efterladne, derfor skrige de og sige: Vi ville gaa hen, vi ville ofre til vor Gud. **9** Lader Trældommen blive svar over Mændene, saa at de have at gøre dermed og ikke agte paa løgnagtige Ord. **10** Da udgik Folkets Opsynsmænd og dets Fogeder og sagde til Folket: Saa siger Farao: Jeg giver eder ikke Halm. **11** Gaar selv, tager eder Halm, hvor I kunne finde; men der skal intet eftergives i eders Trællearbejde. **12** Saa adspredte Folket sig over

alt Ægyptens Land, at sanke Stubber, at bruge som Halm. 13 Og Opsynsmændene dreve paa og sagde: Fuldkommer eders Gerning, Arbejdet Dag for Dag, ligesom da I havde Halm. 14 Og Israels Børns Fogeder, hvilke Faraos Opsynsmænd havde sat over dem, bleve slagne; og der blev sagt til dem: Hvorfor have I ikke fuldkommet eders beskikkede Gerning, at gøre Tegl, som tilforn, saa og i Gaar og i Dag? 15 Da kom Israels Børns Fogeder og raabte til Farao og sagde: Hvi gør du saa med dine Tjenere? 16 Dine Tjenere gives ikke Halm, og de sige til os: Gører Tegl! og se, dine Tjenere faa Hug; dog dit Folk er Skyld deri. 17 Og han sagde: I ere efterladne, ja efterladne, derfor sige I: Vi ville gaa hen, vi ville ofre til Herren. 18 Og nu, gaar, arbejder, og ingen Halm skal gives eder; men I skulle dog forskaffe Tallet paa Teglene. 19 Da saa Israels Børns Fogeder, at de vare ilde farne, idet der sagdes: I skulle intet formindske i eders Tegl, i Arbejdet Dag for Dag. 20 Da traf de paa Mose og Aron, der stode for at møde dem, da de gik ud fra Farao. 21 Og de sagde til dem: Herren skal se paa eder og dømme, at I have gjort os stinkende for Farao og for hans Tjenere, saa at I have givet Sværdet i deres Haand til at ihjelslaa os. 22 Og Mose vendte sig til Herren igen og sagde: Herre, hvi gør du ilde imod dette Folk? hvi sendte du mig? 23 Thi fra den Tid, da jeg kom til Farao at tale i dit Navn, har han gjort ilde imod dette Folk, og du har ingenlunde friet dit Folk.

6 Og Herren sagde til Mose: Nu skal du se, hvad jeg vil gøre Farao; thi ved en stærk Haand skal han lade dem fare, og ved en stærk Haand skal han uddrive dem af sit Land. 2 Og Gud talede til Mose og sagde til ham: Jeg er Herren, 3 og jeg har aabenbaret mig for Abraham, Isak og Jakob som en almægtig Gud; men ved mit Navn: „Herren!" var jeg ikke kendt af dem. 4 Og Jeg har ogsaa oprettet min Pagt med dem, at give dem Kanaans Land, deres Udlændigheds Land, i hvilket de have været Udlændinge. 5 Og jeg har ogsaa hørt Sukket fra Israels Børn, hvilke Ægypterne have gjort til Trælle, og jeg har ihukommet min Pagt. 6 Derfor sig til Israels Børn: Jeg er Herren og vil udføre eder fra Ægypternes Byrder og fri eder af deres Trældom; og jeg vil udløse eder med en udrakt Arm og ved store Domme. 7 Og jeg vil tage mig eder til et Folk, og jeg vil være eder en Gud, og I skulle fornemme, at jeg er Herren eders Gud, den som udfører eder fra Ægypternes Byrder. 8 Og jeg vil indføre eder i Landet, om hvilket jeg har opløftet min Haand og svoret at give Abraham, Isak og Jakob det; og jeg vil give eder det til Ejendom, jeg er Herren. 9 Og Mose talede saaledes til Israels Børn; men de hørte ikke Mose for Sjæleangst og for den haarde Trældom. 10 Da talede Herren til Mose og sagde: 11 Gak ind og tal til Farao, Kongen af Ægypten, at han lader Israels Børn drage ud af sit Land. 12 Og Mose talede for Herrens Ansigt og sagde: Se, Israels Børn høre mig ikke, og hvorledes skulde Farao høre mig? og derhos er jeg uomskaaren paa Læberne. 13 Og Herren talede til Mose og Aron og gav dem Befaling til Israels Børn og til Farao, Kongen af Ægypten, om at udføre Israels Børn af Ægyptens Land. 14 Disse vare Øversterne i deres Fædrenehuse: Rubens, Israels førstefødtes, Sønner vare: Hanok og Pallu, Hezron og Karmi; disse vare Rubens Slægter. 15 Og Simeons Sønner vare: Jemuel og Jamin og Ohad og Jakin og Zohar og Saul, den kananæiskes Søn; disse vare Simeons Slægter. 16 Og disse vare Levi Børns Navne efter deres Slægter: Gerson og Kahath og Merari; men Levi blev hundrede og syv og tredive Aar gammel. 17 Og Gersons Børn vare: Libni og Simei efter deres Slægter. 18 Og Kahaths Børn vare: Amram og Jizehar og Hebron og Ussiel; og Kahath blev hundrede og tre og tredive Aar gammel. 19 Og Merari Børn vare Maheli og Musi; disse ere Levi Slægter efter deres Afkom. 20 Og Amram tog sin Faders Søster Jokebed til Hustru, og hun fødte ham Aron og Mose; og Amram blev hundrede og syv og tredive Aar gammel. 21 Og Jizehars Sønner vare: Kora og Nefeg og Sikri. 22 Og Ussiels Sønner vare: Misael og Elzafan og Sithri. 23 Og Aron tog Eliseba, Amminadabs Datter, Nahassons Søster, til Hustru, og hun fødte ham Nadab og Abihu, Eleasar og Ithamar. 24 Og Koras Børn vare: Assir og Elkana og Abiasaf; disse ere de Koraiters Slægter. 25 Men Eleasar, Arons Søn, tog sig en Hustru af Putiels Døtre, og hun fødte ham Pinehas; disse ere Øversterne for Leviternes Fædrenehuse efter deres Slægter. 26 Dette er Aron og Mose, som Herren sagde til: Fører Israels Børn ud af Ægyptens Land, efter deres Hære. 27 Det var dem, som talede til Farao, Kongen af Ægypten, om at udføre Israels Børn af Ægypten, det er Mose og Aron. 28 Og det skete paa den Dag, at Herren talede til Mose i Ægyptens Land. 29 Og Herren talede til Mose sigende: Jeg er Herren, tal til Farao, Kongen af Ægypten, alt hvad jeg taler til dig. 30 Og Mose sagde for Herrens Ansigt: Se, jeg er

uomskaaren paa Læberne, og hvorledes skulde Farao høre mig?

7 Og Herren sagde til Mose: Se, jeg har sat dig til en Gud for Farao og Aron, din Broder, skal være din Profet. **2** Du skal tale alt det, som jeg vil befale dig; men Aron, din Broder, skal tale til Farao, at han skal lade Israels Børn drage ud af sit Land. **3** Men jeg vil forhærde Faraos Hjerte og mangfoldiggøre mine Tegn og mine underlige Gerninger i Ægyptens Land. **4** Og Farao skal ikke høre eder, og jeg vil lægge min Haand paa Ægypterne og udføre mine Hære, mit Folk, Israels Børn, af Ægyptens Land ved store Domme. **5** Og Ægypterne skulle fornemme, at jeg er Herren, naar jeg udrækker min Haand over Ægypten og fører Israels Børn midt ud fra dem. **6** Og Mose og Aron gjorde det; saasom Herren havde befalet dem, saa gjorde de. **7** Og Mose var firsindstyve Aar gammel, og Aron tre og firsindstyve Aar gammel, da de talede til Farao. **8** Og Herren sagde til Mose og til Aron, sigende: **9** Naar Farao taler til eder sigende: Gører en underlig Gerning, da skal du sige til Aron: Tag din Stav og kast den for Faraos Ansigt: Den skal blive til en Slange. **10** Da kom Mose og Aron til Farao og gjorde saaledes, som Herren havde befalet, og Aron kastede sin Stav for Farao og for hans Tjenere, og den blev til en Slange. **11** Da kaldte ogsaa Farao ad de vise og Troldkarlene, men ogsaa disse, de ægyptiske Koglere, gjorde ligesaa med deres Besværgelser. **12** Og de kastede hver sin Stav, og de bleve Slanger; men Arons Stav opslugte deres Stave. **13** Og Faraos Hjerte forhærdedes, at han hørte dem ikke, ligesom Herren havde sagt. **14** Og Herren sagde til Mose: Faraos Hjerte er haardt, han vægrer sig ved at lade Folket fare. **15** Gak til Farao aarle, se, han gaar ud til Vandet, og du skal træde frem mod ham ved Bredden af Floden; og din Stav, som var omvendt til en Slange, skal du tage i din Haand. **16** Og du skal sige til ham: Herren, Hebræernes Gud, har sendt mig til dig og sagt: Lad mit Folk fare, at de kunne tjene mig i Ørken, og se, du har ej villet høre hidindtil. **17** Saa siger Herren: Af dette skal du fornemme, at jeg er Herren; se, jeg slaar med Staven, som jeg har i min Haand, paa Vandet, som er i Floden, og det skal omvendes til Blod. **18** Og Fiskene, som ere i Floden, skulle dø, og Floden skal lugte ilde, saa at Ægypterne skulle væmmes ved at drikke Vand af Floden. **19** Og Herren sagde til Mose: Sig til Aron: Tag din Stav og ræk din Haand ud over Vandet i Ægypten, over deres Strømme, over deres Floder og over deres Søer og over alle deres Vandsamlinger, og de skulle vorde Blod, og der skal være Blod i hele Ægyptens Land, baade i Træ- og i Stenkarrene. **20** Og Mose og Aron gjorde saa, eftersom Herren havde befalet, og han opløftede Staven og slog Vandet, som var i Floden, for Faraos Øjne og for hans Tjeneres Øjne, og alt Vandet, som var i Floden, omvendtes til Blod. **21** Og Fiskene, som vare i Floden, døde, og Floden lugtede ilde, saa at Ægypterne ikke kunde drikke Vand af Floden; og der blev Blod i hele Ægyptens Land. **22** Og de ægyptiske Koglere gjorde ligesaa med deres Besværgelser; og Faraos Hjerte forhærdedes, at han hørte dem ikke, som Herren havde sagt. **23** Og Farao vendte sig og gik til sit Hus og lagde end ikke dette paa sit Hjerte. **24** Men alle Ægypterne grove omkring Floden efter Vand at drikke; thi de kunde ikke drikke af Vandet i Floden. **25** Og der forløb syv Dage, efter at Herren havde slaget Floden.

8 Og Herren sagde til Mose: Gak til Farao, og du skal sige til ham: Saa siger Herren: Lad mit Folk fare, at de kunne tjene mig. **2** Og dersom du vægrer dig ved at lade dem fare, se, da vil jeg plage hele dit Landemærke med Frøer. **3** Og Floden skal vrimle med Frøer, og de skulle hoppe op og komme i dit Hus og i dit Sengekammer og paa din Seng og i dine Tjeneres Hus og iblandt dit Folk og i dine Ovne og i dine Dejgtruge. **4** Og Frøerne skulle hoppe op paa dig og paa dit Folk og paa alle dine Tjenere. **5** Og Herren sagde til Mose: Sig til Aron: Ræk din Haand ud med din Stav over Strømmene, over Floderne og over Søerne, og lad Frøerne komme op over Ægyptens Land. **6** Og Aron rakte sin Haand ud over Vandene i Ægypten, og der kom Frøer op og skjulte Ægyptens Land. **7** Og Koglerne gjorde ligesaa med deres Besværgelser, og de lode Frøer komme op over Ægyptens Land. **8** Da kaldte Farao ad Mose og Aron og sagde: Beder til Herren, at han borttager Frøerne fra mig og fra mit Folk, saa vil jeg lade Folket fare, og de maa ofre til Herren. **9** Og Mose sagde til Farao: Hav du fremfor mig den Ære at sige, naar jeg skal bede for dig og for dine Tjenere og for dit Folk, at Frøerne skulle fordrives fra dig og fra dine Huse; kun i Floden skulle de blive tilbage. **10** Og han sagde: I Morgen; og han sagde: Efter dit Ord! at du skal fornemme, at der er ikke nogen som Herren

vor Gud, 11 saa skulle Frøerne vige fra dig og fra dine Huse og fra dine Tjenere, og fra dit Folk; kun i Floden skulle de blive tilbage. 12 Saa gik Mose og Aron ud fra Farao; og Mose raabte til Herren angaaende de Frøer, som han havde paaført Farao. 13 Og Herren gjorde efter Mose Ord; saa døde Frøerne bort af Husene, af Gaardene og af Agrene. 14 Og de samlede dem sammen, Hob ved Hob, og Landet stinkede. 15 Der Farao saa, at han havde faaet Luft, da forhærdede han sit Hjerte, og han hørte dem ikke, som Herren havde sagt. 16 Og Herren sagde til Mose: Sig til Aron:Ræk din Stav ud, og slaa Støvet paa Jorden; det skal blive til Lus i hele Ægyptens Land. 17 Og de gjorde saa; og Aron udstrakte sin Haand med sin Stav og slog Støvet paa Jorden, og der blev Lus paa Mennesker og paa Kvæget; alt Støvet i Landet blev til Lus i hele Ægyptens Land. 18 Og Koglerne gjorde ligesaa med deres Besværgelser for at lade Lus komme frem, men de kunde ikke; og der var Lus paa Menneskene og paa Kvæget. 19 Da sagde Koglerne til Farao: Det er Guds Finger; men Faraos Hjerte forhærdedes, saa at han ikke hørte dem, som Herren havde sagt. 20 Og Herren sagde til Mose: Staa aarle op om Morgenen, og stil dig for Farao; se, han gaar ud til Vandet, og du skal sige til ham: Saa siger Herren: Lad mit Folk fare, at de maa tjene mig. 21 Thi dersom du ikke lader mit Folk fare, se, da lader jeg komme alle Haande Utøj paa dig og paa dine Tjenere og paa dit Folk og i dine Huse, at Ægypternes Huse skulle vorde fulde af allehaande Utøj, og tilmed Jorden, hvorpaa de ere. 22 Og paa den samme Dag vil jeg udskille Gosen Land, i hvilket mit Folk er, at der ikke skal være alle Haande Utøj der, paa det du skal fornemme, at jeg er Herren midt i Landet. 23 Og jeg vil sætte en Frelse til at skille imellem mit Folk og imellem dit Folk; i Morgen skal det Tegn ske. 24 Og Herren gjorde saa; og der kom en svær Hob Utøj i Faraos Hus og i hans Tjeneres Hus, og i hele Ægyptens Land blev Landet fordærvet af alle Haande Utøj. 25 Og Farao kaldte ad Mose og ad Aron og sagde: Gaar hen, ofrer til eders Gud i dette Land. 26 Og Mose sagde: Det maa ikke ske, at vi saa gøre; thi vi skulde da ofre til Herren vor Gud, Ægypterne til en Vederstyggelighed; se, skulle vi ofre, Ægypterne til en Vederstyggelighed for deres Øjne, og de skulde ikke stene os? 27 Vi skulle gaa tre Dages Rejse i Ørken og ofre til Herren vor Gud, saasom han skal sige os. 28 Da sagde Farao: Jeg vil lade eder fare, at I skulle ofre til Herren eders Gud i Ørken, dog saa, at I ikke skulle drage længere bort; beder for mig. 29 Og Mose sagde: Se, naar jeg kommer ud fra dig, da vil jeg bede til Herren, at alle Haande Utøj skal vige fra Farao og fra hans Tjenere og fra hans Folk i Morgen; kun at Farao ikke bedrager mig mere, saa at han ej lader Folket fare at ofre til Herren. 30 Og Mose gik ud fra Farao og bad til Herren. 31 Saa gjorde Herren efter Mose Ord og borttog alle Haande Utøj fra Farao, fra hans Tjenere og fra hans Folk; der blev ikke eet igen. 32 Men Farao forhærdede sit Hjerte end denne Gang og lod ikke Folket fare.

9 Og Herren sagde til Mose: Gak til Farao, og du skal sige til ham: Saa siger Herren, Hebræernes Gud: Lad mit Folk fare, at de kunne tjene mig. 2 Thi dersom du vægrer dig ved at lade dem fare, og du fremdeles holder paa dem, 3 se, da skal Herrens Haand komme over dit Kvæg, som er paa Marken, over Heste, over Asener, over Kameler, over Øksne og over smaat Kvæg, en saare svar Pest. 4 Og Herren skal gøre Skilsmisse imellem Israels Kvæg og imellem Ægypternes Kvæg, og der skal intet dø af alt det, Israels Børn have. 5 Og Herren satte en bestemt Tid og sagde: I Morgen skal Herren gøre denne Gerning i Landet. 6 Og Herren gjorde denne Gerning den næste Dag, og alt Ægypternes Kvæg døde; men der døde ikke eet Stykke af Israels Børns Kvæg. 7 Og Farao sendte Bud, og se, end ikke eet Stykke var død af Israels Kvæg; men Faraos Hjerte forhærdedes, og han lod ikke Folket fare. 8 Da sagde Herren til Mose og til Aron: Tager eders Næver fulde af Aske fra Ovnen, og Mose skal slaa den ud mod Himmelen for Faraos Øjne. 9 Og den skal vorde til Støv over alt Ægyptens Land, og det skal vorde til Bylder, som skal bryde ud med Blegner, paa Folket og paa Kvæget i alt Ægyptens Land. 10 Saa toge de Aske fra Ovnen og stode for Farao, og Mose slog den ud mod Himmelen; og der blev Bylder, som brød ud med Blegner, paa Folket og paa Kvæget. 11 Og Koglerne kunde ikke bestaa for Mose, formedelst Bylderne; thi der var Bylder paa Koglerne og paa alle Ægyptere. 12 Men Herren forhærdede Faraos Hjerte, saa at han ikke hørte dem, som Herren havde sagt til Mose. 13 Da sagde Herren til Mose: Staa aarle op om Morgenen og stil dig for Farao og sig til ham: Saa siger Herren, Hebræernes Gud: Lad mit Folk fare, at de kunne tjene mig. 14 Thi denne Gang vil jeg sende

alle mine Plager, saa det gaar dig til Hjerte, baade paa dine Tjenere og paa dit Folk, at du skal fornemme, at der er ingen som jeg paa al Jorden. **15** Thi havde jeg allerede udrakt min Haand og slaget dig og dit Folk med Pest, da havde du været udslettet af Jorden; **16** men sandelig derfor har jeg ladet dig blive staaende, for at lade dig se min Magt, og for at mit Navn skal kundgøres i alle Lande. **17** Ophøjer du dig endnu over mit Folk, saa at du ikke vil lade dem fare? **18** Se, jeg vil i Morgen paa denne Tid lade regne en saare svar Hagel, hvis Lige var aldrig før i Ægypten fra den Dag, det blev grundfæstet og hidindtil. **19** Saa send nu hen, saml dit Kvæg og alt det, du har paa Marken; thi alle Mennesker og alt Kvæg, som findes paa Marken og ikke ere samlede i Hus, og som Hagelen slaar ned paa, skulle dø. **20** Hvo som da frygtede Herrens Ord blandt Faraos Tjenere, han lod sine Tjenere og sit Kvæg fly til Husene; **21** men hvo som ikke lagde Herrens Ord paa sit Hjerte, lod sine Tjenere og sit Kvæg blive paa Marken. **22** Da sagde Herren til Mose: Ræk din Haand op mod Himmelen, og der skal vorde Hagel over hele Ægyptens Land, over Mennesker og over Kvæg og over alle Urter paa Marken i Ægyptens Land. **23** Og Mose rakte sin Stav op mod Himmelen, og Herren lod tordne og hagle, og der for Ild ned paa Jorden; og Herren lod regne Hagel over Ægyptens Land. **24** Og der blev Hagel og Ild, som slyngede sig midt i Hagelen, saare svar, saadan som ikke havde været i hele Ægyptens Land, fra den Tid det havde været et Folks Land. **25** Og Hagelen nedslog i hele Ægyptens Land det, som var paa Marken, baade Mennesker og Kvæg; og alle Urter paa Marken slog Hagelen og knækkede alle Træer paa Marken. **26** Alene i Gosen Land, hvor Israels Børn vare, faldt der ikke Hagel. **27** Da sendte Farao hen og lod kalde ad Mose og Aron og sagde til dem: Jeg har syndet denne Gang; Herren er den retfærdige, men jeg og mit Folk ere de ugudelige. **28** Beder til Herren, at det maa være nok med den Guds Torden og Hagel, saa vil jeg lade eder fare, at I ikke skulle bie længere. **29** Og Mose sagde til ham: Naar jeg kommer ud af Staden, da vil jeg udbrede mine Hænder til Herren, saa skal Tordenen høre op, og Hagelen skal ikke falde mere, at du skal fornemme, at Jorden hører Herren til. **30** Dog om dig og dine Tjenere ved jeg, at I endnu ikke frygte for den Herre Guds Ansigt. **31** Da blev baade Hør og Byg nedslaget; thi Bygget var skudt i Aks og Hørren i Knevler. **32** Men Hveden og Spelten bleve ikke nedslagne; thi de vare endnu ikke skredne. **33** Og Mose gik fra Farao ud af Staden og udbredte sine Hænder til Herren; saa lod det af at tordne og hagle, og Regnen blev ikke mere udøst paa Jorden. **34** Der Farao saa, at det holdt op at regne og hagle og tordne, da syndede han endda; og han forhærdede sit Hjerte, han og hans Tjenere. **35** Saa blev Faraos Hjerte forhærdet, og han lod ikke Israels Børn fare, som Herren havde sagt ved Mose.

10 Og Herren sagde til Mose: Gak ind til Farao; thi jeg har forhærdet hans Hjerte og hans Tjeneres Hjerte for at gøre disse mine Tegn iblandt dem, **2** og for at du skal forkynde det for dine Børns og dine Børnebørns Øren, hvad jeg har udrettet i Ægypten, og mine Tegn, som jeg har sat iblandt dem; og I skulle fornemme, at jeg er Herren. **3** Saa gik Mose og Aron ind til Farao og sagde til ham: Saa siger Herren, Hebræernes Gud: Hvor længe vægrer du dig ved at ydmyge dig for mit Ansigt? lad mit Folk fare, at de maa tjene mig. **4** Thi dersom du vægrer dig ved at lade mit Folk fare, se, da vil jeg i Morgen lade Græshopper komme i dit Landemærke. **5** Og de skulle skjule Synet af Jorden, at man ikke skal kunne se Jorden, og de skulle opæde det øvrige, som er reddet, og hvad der er blevet eder tilovers fra Hagelen, og de skulle æde hvert Træ, som vokser op hos eder af Marken. **6** Og dine Huse skulle fyldes og alle dine Tjeneres Huse og alle Ægypternes Huse, hvilket hverken dine Fædre eller dine Forfædre have set, fra den Tid de bleve til paa Jorden indtil denne Dag; saa vendte han sig og gik ud fra Farao. **7** Da sagde Faraos Tjenere til ham: Hvor længe skal denne være os til en Snare? lad de Mænd fare, at de maa tjene Herren deres Gud; mon du endnu ikke ved, at Ægypten er ødelagt? **8** Og Mose og Aron bleve hentede tilbage til Farao, og han sagde til dem: Gaar, tjener Herren, eders Gud; hvilke ere de, som gaa bort? **9** Og Mose sagde: Vi ville gaa med vore unge og vore gamle, med vore Sønner og vore Døtre, med vore Faar og med vore Øksne ville vi gaa; thi det er os Herrens Højtid. **10** Da sagde han til dem: Saa vist være Herren med eder, som jeg vil lade eder og eders smaa Børn fare, ser der, at I have ondt i Sinde. **11** Ikke saa! I Mænd, farer nu hen og tjener Herren, thi det have I begæret; og man drev dem ud fra Faraos Ansigt. **12** Da sagde Herren til Mose: Ræk din Haand ud over Ægyptens Land efter Græshopper, og de skulle komme op over Ægyptens Land og æde

alle Urter i Landet, ja alt det, som Hagelen lod blive tilovers. 13 Saa rakte Mose sin Stav over Ægyptens Land, og Herren lod komme Østenvejr i Landet den samme hele Dag og hele Nat; det skete om Morgenen, at Østenvejret bragte Græshopperne op. 14 Og der kom Græshopper op over hele Ægyptens Land og lode sig ned i hele Ægyptens Landemærke; de vare i svær Mængde; før dem havde der ikke været Græshopper saaledes, og efter dem skulde der ikke blive saaledes; 15 thi de skjulte Synet af hele Jorden, og Jorden blev formørket, og de aade alle Urter i Landet og al Frugt paa Træerne, som Hagelen lod blive tilovers; og der blev intet grønt tilovers paa Træer eller paa Urter i Marken i hele Ægyptens Land. 16 Da skyndte Farao sig at kalde ad Mose og Aron, og han sagde: Jeg har syndet imod Herren eders Gud og imod eder. 17 Og kære, forlad mig nu min Synd aleneste denne Gang, og beder til Herren eders Gud, at han dog vil borttage denne Død fra mig. 18 Og han gik ud fra Farao, og han bad til Herren. 19 Og Herren vendte Vejret om til en saare stærk Vestenvind, som førte Græshopperne bort og kastede dem i det røde Hav; der blev ikke een Græshoppe tilovers i hele Ægyptens Landemærke. 20 Men Herren forhærdede Faraos Hjerte, og han lod ikke Israels Børn fare. 21 Og Herren sagde til Mose:Ræk din Haand op mod Himmelen, at der bliver Mørke over Ægyptens Land, at man kan føle paa Mørket. 22 Og Mose rakte sin Haand op mod Himmelen; da blev der tykt Mørke i hele Ægyptens Land i tre Dage. 23 Ikke een saa den anden, og ingen stod op fra sit Sted i tre Dage; men hos alle Israels Børn var det lyst i deres Boliger. 24 Da kaldte Farao ad Mose og sagde: Gaar, tjener Herren, kun skulle I lade eders Faar og Øksne blive; ogsaa eders smaa Børn maa fare med eder. 25 Og Mose sagde: Du skal og medgive os Slagtoffere og Brændoffere, at vi kunne ofre til Herren, vor Gud. 26 Og endogsaa vort Fæ skal gaa med os, der skal ikke en Klov blive tilbage; thi vi skulle tage deraf til at tjene Herren, vor Gud; thi vi vide ikke, hvormed vi skulle tjene Herren, førend vi komme derhen. 27 Men Herren forhærdede Faraos Hjerte, og han vilde ikke lade dem fare. 28 Og Farao sagde til ham: Gak fra mig, vogt dig, at du ikke mere ser mit Ansigt; thi paa hvilken Dag du ser mit Ansigt, skal du dø. 29 Og Mose sagde: Du talede ret; jeg vil herefter ikke mere se dit Ansigt.

11 Og Herren sagde til Mose: Jeg vil endnu lade een Plage komme over Farao og over Ægypten, siden skal han lade eder fare herfra; naar han lader eder fare alle til Hobe, skal han endog drive eder herfra. 2 Sig nu for Folkets Øren, at de skulle begære, hver Mand af sin Næste og hver Kvinde af sin Næste, Sølvkar og Guldkar. 3 Og Herren gav Folket Naade for Ægypternes Øjne, og Manden Mose var saare mægtig i Ægyptens Land for Faraos Tjeneres Øjne og for Folkets Øjne. 4 Og Mose sagde: Saa siger Herren: Ved Midnat vil jeg gaa ud midt igennem Ægypten. 5 Og alle førstefødte i Ægyptens Land skulle dø, fra den førstefødte for Farao, som sidder paa sin Trone, indtil den førstefødte for Tjenestekvinden, som arbejder ved Kværnen, og alle førstefødte af Kvæg. 6 Og der skal blive et stort Skrig i det hele Ægyptens Land, hvis Lige ikke har været, og hvis Lige ikke skal blive mere. 7 Men hos alle Israels Børn skal ikke en Hund bjæffe med sin Tunge, enten mod Mennesker eller Kvæg, for at I skulle vide, at Herren gør Skilsmisse imellem Ægypterne og imellem Israel. 8 Da skulle alle disse dine Tjenere komme ned til mig og nedbøje sig for mig og sige: Gak ud, du og alt Folket, som er i Følge med dig, og derefter vil jeg gaa ud; og han gik ud fra Farao med fnysende Vrede. 9 Og Herren havde sagt til Mose: Farao skal ikke høre eder, paa det mine Vidundere skulle blive mange i Ægyptens Land. 10 Og Mose og Aron gjorde alle disse Vidundere for Farao; men Herren forhærdede Faraos Hjerte, og han lod ikke Israels Børn fare ud af sit Land.

12 Og Herren talede til Mose og Aron i Ægyptens Land og sagde: 2 Denne Maaned skal være eder Maanedernes Begyndelse, den skal være eder den første iblandt Maanederne i Aaret. 3 Taler til al Israels Menighed og siger: Paa den tiende Dag i denne Maaned, da skulle de tage sig hver et Lam for hvert Fædrenehus, eet Lam for hvert Hus. 4 Og dersom Huset ikke er talrigt nok til et Lam, da skal han og hans Nabo, som er næst ved hans Hus, tage et, efter Antallet paa Personerne; I skulle regne til et Lam, efter hvad enhver kan æde til. 5 Det skal være eder et lydeløst, eet Aar gammelt Vædderlam; I skulle tage det af Faarene eller af Gederne. 6 Og det skal være hos eder i Forvaring til den fjortende Dag i denne Maaned; og de skulle slagte det, hele Israels Menigheds Forsamling, imellem de tvende Aftener.

7 Og de skulle tage af Blodet og stryge paa begge Dørstolperne og paa det øverste Dørtræ af Husene, i hvilke de æde det. 8 Og de skulle æde Kødet den samme Nat, stegt ved Ild, og med usyrede Brød til beske Urter skulle de æde det. 9 I skulle ikke æde noget deraf raat eller kogt i Vand, men stegt ved Ild, med dets Hoved, med dets Skanker og med dets Indvolde. 10 Og I skulle ikke levne noget deraf til om Morgenen; men det, som levnes deraf til om Morgenen, skulle I opbrænde med Ild. 11 Og saaledes skulle I æde det: Eders Lænder skulle være ombundne, eders Sko paa eders Fødder og eders Kæp i eders Haand; og I skulle æde det med Hast; det er Paaske for Herren. 12 Thi jeg vil gaa igennem Ægyptens Land den samme Nat og slaa alle førstefødte i Ægyptens Land, baade af Mennesker og Kvæg, og jeg vil holde Dom over alle Ægypternes Guder; jeg er Herren. 13 Og Blodet skal være eder til et Tegn paa Husene, i hvilke I ere, og jeg vil se Blodet og gaa eder forbi; og der skal ingen Plage være iblandt eder til Fordærvelse, naar jeg slaar Ægyptens Land. 14 Og denne Dag skal være for eder til en Ihukommelse, og den skulle I højtideligholde som Højtid for Herren; hos eders Efterkommere til en evig Skik skulle I højtideligholde den. 15 I skulle æde usyrede Brød syv Dage, paa den første Dag skulle I holde op at bruge Surdejg i eders Huse; thi hver den, som æder syret Brød fra den første Dag indtil den syvende Dag, den Sjæl skal udryddes af Israel. 16 Og paa den første Dag skal der være for eder en hellig Sammenkaldelse, og paa den syvende Dag en hellig Sammenkaldelse; der skal ikke gøres noget Arbejde paa dem, alene det, som skal ædes af hver Person, det alene maa tilberedes for eder. 17 Og I skulde holde de usyrede Brøds Højtid; thi paa den selvsamme Dag udførte jeg eders Hære af Ægyptens Land; derfor skulle I holde denne Dag hos eders Efterkommere til en evig Skik. 18 I den første Maaned paa den fjortende Dag i Maaneden, om Aftenen skulle I æde usyrede Brød, indtil den een og tyvende Dag i Maaneden om Aftenen. 19 Syv Dage skal der ikke findes Surdejg i eders Huse; thi hver den, som æder syret Brød, den Sjæl skal udryddes af Israels Menighed, hvad enten han er fremmed eller en indfødt i Landet. 20 Intet syret skulle I æde, I skulle æde usyrede Brød i alle eders Boliger. 21 Da kaldte Mose ad alle de ældste af Israel og sagde til dem: Henter frem og tager eder smaat Kvæg for eders Slægter og slagter Paaskelammet. 22 Og I skulle tage et Knippe Isop og dyppe i Blodet, som er i Bækkenet, og stryge paa det øverste Dørtræ og paa begge Dørstolperne af Blodet, som er i Bækkenet; og ingen af eder skal gaa ud af sit Huses Dør, før om Morgenen. 23 Og Herren skal gaa igennem for at slaa Ægypterne, og han skal se Blodet paa det øverste Dørtræ og paa begge Dørstolperne, og Herren skal gaa Døren forbi og ikke tilstede Fordærveren at komme til eders Huse for at slaa. 24 Derfor skulle I varetage dette til en Skik for dig og for dine Børn evindeligen. 25 Og det skal ske, naar I komme til Landet, som Herren skal give eder, som han har sagt, da skulle I varetage denne Tjeneste. 26 Og det skal ske, naar eders Børn sige til eder: Hvad er dette for en Tjeneste, som I have for? 27 da skulle I sige: Det er Paaskeoffer for Herren, som gik Israels Børns Huse forbi i Ægypten, der han slog Ægypterne og friede vore Huse; saa bøjede Folket sig og tilbad. 28 Og Israels Børn gik hen og gjorde det; efter som Herren havde befalet Mose og Aron, saa gjorde de. 29 Og det skete om Midnatten, da slog Herren alle førstefødte i Ægyptens Land, fra den førstefødte for Farao, som sad paa sin Trone, indtil den førstefødte for den fangne, som var i Fængslets Hus, og alle førstefødte af Kvæget. 30 Da stod Farao op samme Nat og alle hans Tjenere og alle Ægypterne, og der blev et stort Skrig i Ægypten; thi der var ikke eet Hus, at der jo var en død deri. 31 Og han kaldte Mose og Aron om Natten og sagde: Gører eder rede, gaar ud af mit Folks Midte, baade I, saa og Israels Børn, og gaar, tjener Herren, som I have sagt. 32 Tager baade eders Faar og eders Øksne, som I have sagt, og gaar, og I skulle ogsaa velsigne mig. 33 Og Ægypterne trængte haardt paa Folket for hastigen at faa dem ud af Landet; thi de sagde: Vi dø alle. 34 Saa tog Folket sin Dejg op, før den blev syret, deres Dejgtruge, indsvøbte i deres Kapper, paa deres Skuldre. 35 Og Israels Børn havde gjort efter Mose Ord og begæret af Ægypterne Sølvkar og Guldkar og Klæder. 36 Og Herren havde givet Folket Naade for Ægypternes Øjne, saa at de lode dem faa dem; og de skilte Ægypterne derved. 37 Saa rejste Israels Børn fra Raamses til Sukot, henved seks Hundrede Tusinde Mænd til Fods, foruden smaa Børn. 38 Ja og en stor Hob af alle Haande Folk drog op med dem, og Faar og Øksne, ja saare meget Kvæg. 39 Og de bagte af den Dejg, som de førte fra Ægypten, usyrede Kager, thi den var ikke syret; fordi de vare

uddrevne af Ægypten og kunde ikke tøve og havde end ikke beredt sig Tæring. **40** Og Israels Børn havde boet udi Ægypten i fire Hundrede Aar og tredive Aar. **41** Og det skete, der fire Hundrede og tredive Aar vare til Ende, ja det skete lige paa den samme Dag, da udgik alle Herrens Hære af Ægyptens Land. **42** Denne er en Nat, som toges i Agt af Herren for at udføre dem af Ægyptens Land; den samme Nat skal tages i Agt for Herren af alle Israels Børn hos deres Efterkommere. **43** Og Herren sagde til Mose og Aron: Denne er Paaskens Skik: Ingen fremmed skal æde deraf. **44** Men enhver Svend, som hører nogen til, og som er købt for Penge, maa, naar du faar omskaaret ham, æde deraf. **45** Ingen Gæst eller Lejesvend skal æde deraf. **46** Det skal ædes i eet Hus, du skal ikke udbære af Kødet udenfor Huset; og I skulle ikke bryde Ben derpaa. **47** Al Israels Menighed skal gøre det. **48** Og naar nogen fremmed opholder sig hos dig og vil holde Paaske for Herren, da skal alt hans Mandkøn omskæres, og da maa han have Adgang til at holde den og være som en indfødt i Landet; men ingen, som har Forhud, skal æde deraf. **49** Der skal være een Lov for den indfødte og for den fremmede, som opholder sig midt iblandt eder. **50** Og alle Israels Børn gjorde det; som Herren havde befalet Mose og Aron, saa gjorde de. **51** Og det skete lige paa den samme Dag, at Herren udførte Israels Børn af Ægyptens Land med deres Hære.

13 Og Herren talede til Mose og sagde: **2** Du skal hellige mig alle førstefødte; det som aabner hver Moders Liv iblandt Israels Børn, iblandt Folk og iblandt Kvæg, det hører mig til. **3** Og Mose sagde til Folket: Kom denne Dag ihu, paa hvilken I ere udgangne af Ægypten, af Trælles Hus; thi med en vældig Haand udførte Herren eder herfra. Og syret Brød skal ikke ædes. **4** Paa denne Dag udgaa I, i Abid Maaned. **5** Og det skal ske, naar Herren har indført dig i Kananitens og Hethitens og Amoritens og Hevitens og Jebusitens Land, hvilket han svor dine Fædre at ville give dig, et Land som flyder med Mælk og Honning, da skal du varetage denne Tjeneste i denne Maaned: **6** Syv Dage skal du æde usyrede Brød, og paa den syvende Dag er Højtid for Herren. **7** Usyrede Brød skulle ædes syv Dage, og der skal ikke ses syret Brød hos dig, og ikke ses Surdejg hos dig i hele dit Landemærke. **8** Og du skal forkynde for din Søn paa den samme Dag og sige: Dette sker for det, som Herren gjorde mig, der jeg drog ud af Ægypten. **9** Og det skal være dig til et Tegn paa din Haand og til en Ihukommelse imellem dine Øjne, for at Herrens Lov skal være i din Mund; thi Herren udførte dig af Ægypten med en stærk Haand. **10** Og du skal tage Vare paa denne Skik til dens bestemte Tid, hvert Aar. **11** Og det skal ske, naar Herren har indført dig i Kananitens Land, som han svor dig og dine Fædre, og har givet dig det, **12** da skal du overgive til Herren alt det, som aabner Moders Liv; og alt det førstefødte, der falder af Kvæg, som hører dig til, hvad som er en Han, hører Herren til. **13** Og alt førstefødt af Asener skal du løse med et Lam, men dersom du ikke løser det, da skal du bryde Halsen paa det; men alle førstefødte af Mennesker iblandt dine Sønner skal du løse. **14** Og det skal ske, naar din Søn spørger dig ad herefter, sigende: Hvad er det? da skal du sige til ham: Herren udførte os af Ægypten, af Trælles Hus, med en vældig Haand. **15** Thi det skete, fordi Farao havde forhærdet sig, saa han ikke lod os fare, at Herren ihjelslog alle førstefødte i Ægyptens Land, fra Menneskets førstefødte indtil Kvægets førstefødte; derfor ofrer jeg Herren alt det, som aabner Moders Liv, og som er Han, og jeg skal løse hver førstefødt blandt mine Sønner. **16** Og det skal være til et Tegn paa din Haand og til Span imellem dine Øjne, at Herren udførte os af Ægypten med en vældig Haand. **17** Og det skete, der Farao lod Folket fare, da førte Gud dem ikke ad Vejen til Filistrene, skønt den var nærmest; thi Gud sagde: Maaske det kunde fortryde Folket, naar de se Striden, og de kunde vende tilbage til Ægypten. **18** Og Gud førte Folket omkring ad Vejen igennem Ørkenen mod det røde Hav; og Israels Børn droge bevæbnede af Ægyptens Land. **19** Og Mose tog Josefs Ben med sig; thi denne havde taget en stærk Ed af Israels Børn og sagt: Gud skal visselig besøge eder, og I skulle føre mine Ben op herfra med eder. **20** Saa rejste de fra Sukot, og de lejrede sig i Etham paa Grænsen af Ørken. **21** Og Herren gik foran dem om Dagen i en Skystøtte for at lede dem paa Vejen, om Natten i en Ildstøtte for at lyse for dem, at de kunde vandre Dag og Nat. **22** Han lod ikke Skystøtten vige om Dagen eller Ildstøtten om Natten, den blev for Folkets Aasyn.

14 Og Herren talede til Mose og sagde: **2** Tal til Israels Børn, at de drage om og lejre sig for Pi-Hakiroth, imellem Migdol og Havet, tvært over for

Baal-Zefon, ret for den skulle I lejre eder ved Havet. 3 Thi Farao skal sige om Israels Børn: De ere farne vild i Landet, Ørken har lukket for dem. 4 Og jeg vil forhærde Faraos Hjerte, at han skal forfølge dem, og jeg vil forherlige mig paa Farao og paa al hans Hær, og Ægypterne skulle fornemme, at jeg er Herren; og de gjorde saa. 5 Og det blev Kongen af Ægypten tilkendegivet, at Folket flyede; da omvendtes Faraos og hans Tjeneres Hjerte imod Folket, og de sagde: Hvi gjorde vi dette, at vi lode Israel fare, at de ikke skulde tjene os? 6 Saa lod han spænde for sin Vogn og tog sit Folk med sig. 7 Og han tog seks Hundrede udvalgte Vogne og alle Vogne i Ægypten og Høvedsmændene over dem alle. 8 Thi Herren forhærdede Ægyptens Konge Faraos Hjerte, saa at han forfulgte Israels Børn; men Israels Børn vare uddragne ved en høj Haand. 9 Saa forfulgte Ægypterne dem og naaede dem, da de havde lejret sig ved Havet, alle Faraos Vognheste og hans Ryttere og hans Hær, ved Pi-Hakiroth, tvært over for Baal-Zefon. 10 Og Farao nærmede sig; og Israels Børn opløftede deres Øjne, og se, Ægypterne droge efter dem; da frygtede de saare, og Israels Børn raabte til Herren. 11 Og de sagde til Mose: Mon der ikke var Grave i Ægypten, siden du tog os ud til at dø i Ørken? hvi gjorde du os dette, at du førte os ud af Ægypten? 12 Er det ej det Ord, som vi talede til dig i Ægypten, sigende: Lad af fra os, vi ville tjene Ægypterne; thi det er os bedre at tjene Ægypterne end at dø i Ørken. 13 Da sagde Mose til Folket: Frygter ikke, bliver staaende og ser Herrens Frelse, som han skal vise eder i Dag; thi disse Ægyptere, som I se i Dag, dem skulle I ikke i al Evighed se mere herefter. 14 Herren skal stride for eder, og I, I skulle tie. 15 Og Herren sagde til Mose: Hvi vil du raabe til mig? sig til Israels Børn, at de skulle drage frem; 16 og opløft du din Stav og udræk din Haand over Havet og skil det ad, og Israels Børn skulle gaa midt igennem Havet paa det tørre. 17 Og jeg, se, jeg vil forhærde Ægypternes Hjerte, at de skulle forfølge eder; saa vil jeg forherlige mig paa Farao og paa al hans Hær, paa hans Vogne og paa hans Ryttere. 18 Og Ægypterne skulle fornemme, at jeg er Herren, naar jeg har forherliget mig paa Farao, paa hans Vogne og paa hans Ryttere. 19 Da drog den Guds Engel, som gik foran Israels Hær, af Sted og drog bag dem; og Skystøtten drog fra deres Ansigt og stod bag dem. 20 Og den kom imellem Ægypternes Hær og imellem Israels Hær, og den var Sky og Mørke [for hine], men oplyste Natten [for disse]; og den ene kom ikke til den anden den ganske Nat. 21 Og Mose udstrakte sin Haand over Havet, og Herren lod Havet fare bort ved et stærkt Østenvejr den ganske Nat og gjorde Havet som det tørre; og Vandene skiltes ad. 22 Og Israels Børn gik midt igennem Havet paa det tørre; og Vandet var dem en Mur paa deres højre og paa deres venstre Side. 23 Og Ægypterne forfulgte dem og droge efter dem, alle Faraos Heste, hans Vogne og hans Ryttere, til midt i Havet. 24 Og det skete, der Morgenvagten kom, da saa Herren i Ildens og Skyens Støtte til Ægypternes Hær og forfærdede Ægypternes Hær. 25 Og han stødte Hjulene af deres Vogne og lod dem rykke frem med Besvær; da sagde Ægypterne: Jeg maa fly for Israel; thi Herren strider for dem imod Ægypterne. 26 Da sagde Herren til Mose: Udræk din Haand over Havet, og Vandene skulle falde tilbage over Ægypterne, over deres Vogne og over deres Ryttere. 27 Saa rakte Mose sin Haand over Havet, og Havet kom igen mod Morgenen i sit sædvanlige Leje, og Ægypterne flyede imod det; saa styrtede Herren Ægypterne midt i Havet. 28 Og Vandet kom igen og skjulte i hele Faraos Hær Vogne og Ryttere, som vare komne efter dem i Havet; der blev end ikke een tilovers af dem. 29 Men Israels Børn vare gangne paa det tørre midt igennem Havet, og Vandet havde været dem en Mur paa deres højre og paa deres venstre Side. 30 Saa frelste Herren Israel den samme Dag af Ægypternes Haand, og Israel saa Ægypterne ligge døde ved Havets Bred. 31 Og Israel saa den store Magt, som Herren havde bevist paa Ægypterne, og Folket frygtede Herren; og de troede paa Herren og paa Mose, hans Tjener.

15 Da sang Mose og Israels Børn denne Sang for Herren og sagde: Jeg vil synge for Herren; thi han er højt ophøjet; Hesten og den, som red derpaa, har han nedstyrtet i Havet. 2 Herren er min Styrke og Lovsang, og han blev mig til Frelse; denne er min Gud, og jeg vil prise ham, min Faders Gud, og jeg vil ophøje ham. 3 Herren er en Krigsmand, „Herre" er hans Navn. 4 Han kastede Faraos Vogne og hans Hær i Havet, og hans udvalgte Høvedsmænd bleve druknede i det røde Hav. 5 Afgrundene skjulte dem; de sank ned i de dybe Vande som en Sten. 6 Herre! din højre Haand har vist sig at være herlig med Styrke; Herre! du knuser Fjenden med din højre Haand. 7 Og du nedstøder dine Modstandere med din store

Højhed; du udsender din Vrede, den fortærer dem som Straa. **8** Og ved din Vredes Vejr ophobedes Vandene, Strømmene stode som en Dynge; Bølgerne stivnede midt i Havet. **9** Fjenden sagde: Jeg vil forfølge, gribe, dele Rovet; min Sjæl skal stille sin Lyst paa dem, jeg vil uddrage mit Sværd, min Haand skal udrydde dem. **10** Du blæste med dit Vejr, Havet skjulte dem; de sank som Bly i de mægtige Vande. **11** Hvo er som du iblandt Guderne, Herre? hvo er som du, herlig bevist i Hellighed, forfærdelig at berømme, underfuld i Gerning! **12** Du udrakte din højre Haand, Jorden opslugte dem. **13** Du har ved din Miskundhed ført dette Folk, som du har genløst; du ledsagede dem med din Kraft til din Helligheds Bolig. **14** Folkene hørte det, de bævede; Angest betog dem, som bo i Palæstina. **15** Da forfærdedes Edoms Fyrster, Bæven betog de vældige i Moab, alle Indbyggere i Kanaan bleve mistrøstige. **16** Forfærdelse og Frygt skal falde over dem, ved din Arms Magt skulle de blive tavse som en Sten, indtil dit Folk, Herre! kommer over, til det Folk kommer over, som du har forhvervet. **17** Du skal føre dem ind og plante dem paa din Arvs Bjerg; du har gjort en Bolig, hvori du vil bo, o Herre! en Helligdom, Herre! har dine Hænder beredt. **18** Herren skal regere evindelig og altid. **19** Thi Faraos Heste droge ind med hans Vogne og hans Ryttere i Havet, og Herren lod Havets Vande komme tilbage over dem; men Israels Børn gik paa det tørre midt igennem Havet. **20** Og Maria, den Profetinde, Arons Søster, tog en Pauke i sin Haand; og alle Kvinder gik ud efter hende med Pauker og Dans. **21** Og Maria svarede dem: Synger for Herren, thi han er højt ophøjet; Hesten og den, som red derpaa, har han nedstyrtet i Havet. **22** Og Mose lod Israel drage frem fra det røde Hav, og de droge ud til den Ørk Sur, og de vandrede tre Dage i Ørkenen og fandt ikke Vand. **23** Saa kom de til Mara; men de kunde ikke drikke Vandet i Mara, thi det var besk; derfor kaldte han dens Navn Mara. **24** Da knurrede Folket imod Mose og sagde: Hvad skulle vi drikke? **25** Saa raabte han til Herren, og Herren viste ham et Træ, og han kastede det i Vandet, og saa blev Vandet sødt. Der satte han dem Lov og Ret, og der forsøgte han dem. **26** Og han sagde: Om du flitteligen hører Herren din Guds Røst, og gør det, som Ret er for hans Øjne, og vender dine Øren til hans Bud og holder alle hans Befalinger, da vil jeg ikke lægge paa dig nogen af de Sygdomme, som jeg lagde paa Ægypterne; thi jeg er Herren, som læger dig. **27** Og de kom til Elim, og der var tolv Vandkilder og halvfjerdsindstyve Palmetræer; og der lejrede de sig ved Vandet.

16 Og de droge fra Elim, og al Israels Børns Menighed kom til den Ørk Sin, som er imellem Elim og imellem Sinai, paa den femtende Dag i den anden Maaned, efter at de udgik af Ægyptens Land. **2** Og al Israels Børns Menighed knurrede mod Mose og mod Aron i Ørken. **3** Og Israels Børn sagde til dem: Gid vi vare døde ved Herrens Haand i Ægyptens Land, da vi sade ved Kødgryden, da vi aade Brød, til vi vare mætte; thi I have udført os i denne Ørk at lade hele denne Menighed dø af Hunger. **4** Da sagde Herren til Mose: Se, jeg vil lade regne Brød ned fra Himmelen til eder, at Folket maa gaa ud og sanke, hvad der hører til, Dag for Dag, at jeg kan forsøge det, om det vil vandre i min Lov eller ej. **5** Og det skal ske paa den sjette Dag, at de skulle tillave det, som de bære hjem; og det skal være dobbelt saa meget som det, de ellers sanke hver Dag. **6** Og Mose og Aron sagde til alle Israels Børn: I Aften skulle I kende, at Herren har udført eder af Ægyptens Land; **7** og i Morgen skulle I se Herrens Herlighed, efterdi han har hørt eders Knurren imod Herren; og hvad ere vi, at I knurre mod os? **8** Og Mose sagde: Det skal ske, naar Herren giver eder Kød at æde i Aften og Brød i Morgen til at mættes; efterdi Herren har hørt eders Knurren, med hvilken I knurre imod ham; og hvad ere vi? Eders Knurren er ikke imod os, men imod Herren. **9** Og Mose sagde til Aron: Sig til al Israels Børns Menighed: Kommer frem for Herrens Ansigt; thi han har hørt eders Knurren. **10** Og det skete, der Aron talede til al Israels Børns Menighed, da saa de hen til Ørken; og se, Herrens Herlighed saas i Skyen. **11** Og Herren talede til Mose og sagde: **12** Jeg har hørt Israels Børns Knurren; tal til dem og sig: Imellem de to Aftener skulle I æde Kød, og i Morgen skulle I mættes af Brød; og I skulle fornemme, at jeg er Herren eders Gud. **13** Og det skete om Aftenen, at der kom Vagtler og bedækkede Lejren, og om Morgenen laa Duggen trindt omkring Lejren. **14** Og der Duggen, som laa, hævede sig, se, da laa der oven over Ørken noget tyndt, trindt, tyndt som Rimfrost paa Jorden. **15** Der Israels Børn saa det, da sagde de, den ene til den anden: Hvad er det? thi de vidste ikke, hvad det var;

da sagde Mose til dem: Det er det Brød, som Herren har givet eder at æde. **16** Dette er det Ord, som Herren har befalet: Sanker deraf, eftersom enhver kan æde; I skulle tage en Orner for hvert Hoved, efter eders Personers Tal, som hver har i sit Telt. **17** Og Israels Børn gjorde saa og sankede, en mere og en anden mindre. **18** Og de maalte det i en Orner, da havde den ikke tilovers, som havde sanket meget, og der fattedes ikke for den, som havde sanket mindre; de havde sanket hver saa meget, som han kunde æde. **19** Og Mose sagde til dem: Ingen skal levne deraf til om Morgenen. **20** Dog adløde de ikke Mose, men somme levnede deraf til om Morgenen, saa voksede der Orme derudi, og det lugtede ilde; saa blev Mose vred paa dem. **21** Og de sankede hver Morgen deraf, hver saa meget, som han kunde æde, men naar Solen skinnede hedt, saa smeltedes det. **22** Og det skete paa den sjette Dag, at de sankede dobbelt Brød, to Orner for een; saa kom alle Fyrsterne af Menigheden og gav Mose det til Kende. **23** Da sagde han til dem: Det er det, som Herren sagde: I Morgen er det Sabbat, Helligheds Hvile for Herren; hvad I ville bage, det bager, og hvad I ville koge, det koger; men alt det, som bliver tilovers, skulle I lade ligge i Forvaring for eder til Morgenen. **24** Og de lode det ligge til Morgenen, som Mose befalede; og det lugtede ikke ilde, og der var ikke Orm i det. **25** Da sagde Mose: Æder det i Dag; thi det er Sabbat i Dag for Herren; i Dag skulle I ikke finde det paa Marken. **26** Seks Dage skulle I sanke det; men paa den syvende Dag, paa Sabbaten, paa den skal det ikke være at finde. **27** Og det skete, paa den syvende Dag gik nogle af Folket ud at sanke, men de fandt intet. **28** Da sagde Herren til Mose: Hvor længe vægre I eder ved at holde mine Bud og mine Love? **29** Ser, at Herren har givet eder Sabbaten, derfor giver han eder paa den sjette Dag to Dages Brød; bliver hver paa sit Sted, ingen gaa ud fra sit Sted paa den syvende Dag. **30** Og Folket hvilede paa den syvende Dag. **31** Og Israels Hus kaldte dets Navn Man; og det var ligesom Korianderfrø hvidt og smagte som Honningkage. **32** Og Mose sagde: Dette er det Ord, som Herren befalede: Fyld en Orner deraf til at forvares til eders Efterkommere, paa det de maa se det Brød, som jeg bespiste eder med i Ørken, der jeg udførte eder af Ægyptens Land. **33** Og Mose sagde til Aron: Tag en Krukke, og læg en Orner fuld af Man derudi, og sæt det ned for Herren til at forvares til eders Efterkommere. **34** Ligesom Herren befalede Mose, saa satte Aron det ned for Vidnesbyrdet til at forvares. **35** Og Israels Børn aade det Man fyrretyve Aar, til de kom til det Land, som var beboet; de aade Man, indtil de kom til Grænsen af Kanaans Land. **36** Men en Orner er den tiende Part af en Efa.

17 Og al Israels Børns Menighed drog fra den Ørk Sin, paa deres Rejser, efter Herrens Mund, og de lejrede sig i Refidim, og Folket havde intet Vand at drikke. **2** Og Folket kivedes med Mose, og de sagde: Giver os Vand, at vi kunne drikke; og Mose sagde til dem: Hvad ville I kives med mig for? hvorfor ville I friste Herren? **3** Og Folket tørstede der efter Vand, og Folket knurrede imod Mose, og de sagde: Hvorfor har du ført os op af Ægypten, at lade mig og mine Børn og mit Kvæg dø af Tørst? **4** Da raabte Mose til Herren og sagde: Hvad skal jeg gøre ved dette Folk? om et lidet saa stene de mig. **5** Og Herren sagde til Mose: Gak frem for Folket og tag med dig af de ældste af Israel, og tag din Stav, med hvilken du slog Floden, i din Haand, og gaa. **6** Se, jeg vil staa for dig der paa Klippen paa Horeb, og du skal slaa paa Klippen, saa skal der flyde Vand ud af den, at Folket maa drikke; og Mose gjorde saa for Israels ældstes Øjne. **7** Saa kaldte han Stedets Navn Massa og Meriba, for Israels Børns Kiv, og fordi de havde fristet Herren og sagt: Monne Herren være iblandt os eller ej? **8** Og Amalek kom og stred imod Israel i Refidim. **9** Da sagde Mose til Josva: Udvælg os Mænd og drag ud, strid imod Amalek; jeg vil staa øverst paa Højen i Morgen, og Guds Stav skal være i min Haand. **10** Og Josva gjorde, som Mose havde sagt ham om at stride imod Amalek; men Mose, Aron og Hur gik op øverst paa Højen. **11** Og det skete, naar Mose opløftede sin Haand, da fik Israel Overhaand; men naar han lod sin Haand synke, da fik Amalek Overhaand. **12** Men Mose Hænder bleve trætte, derfor toge de en Sten og lagde under ham, og han satte sig derpaa; og Aron og Hur holdt hans Hænder oppe, een paa den ene Side og een paa den anden Side; og hans Hænder bleve stadigt holdt oppe, indtil Solen gik ned. **13** Og Josva svækkede Amalek og hans Folk med skarpe Sværd. **14** Og Herren sagde til Mose: Skriv dette til en Ihukommelse i Bogen, og indprent det i Josvas Øren; thi jeg vil visselig udslette Amaleks Ihukommelse under Himmelen. **15** Og Mose byggede et Alter og kaldte dets Navn: Herren er mit Banner. **16** Og han sagde: Der er en udrakt Haand paa

Herrens Trone; Herrens Strid skal være imod Amalek fra Slægt til Slægt.

18 Og Jetro, Præsten i Midian, Mose Svigerfader, hørte alt det, Gud havde gjort imod Mose og imod sit Folk Israel, at Herren havde udført Israel af Ægypten. **2** Da tog Jetro, Mose Svigerfader, Zippora, Mose Hustru, som han havde sendt tilbage, **3** og hendes to Sønner, — af hvilke den enes Navn var Gersom; thi han sagde: Jeg har været fremmed i et fremmed Land; **4** og den andens Navn Elieser; thi han sagde: Min Faders Gud er kommen mig til Hjælp og har friet mig fra Faraos Sværd. **5** Og Jetro, Mose Svigerfader, kom med hans Sønner og hans Hustru til Mose i Ørken, der, hvor han havde lejret sig ved Guds Bjerg. **6** Og han lod sige til Mose: Jeg, Jetro din Svigerfader, kommer til dig, og din Hustru og hendes to Sønner med hende. **7** Da gik Mose ud imod sin Svigerfader og bøjede sig og kyssede ham, og den ene hilsede den anden, og de gik ind i Teltet. **8** Og Mose fortalte sin Svigerfader alt det, Herren havde gjort Farao og Ægypterne for Israels Skyld, tilligemed al den Møje, som var dem vederfaren paa Vejen, og hvorledes Herren havde friet dem. **9** Da blev Jetro glad for alt det gode, Herren havde gjort Israel, som han havde friet af Ægypternes Haand. **10** Og Jetro sagde: Lovet være Herren, som friede eder af Ægypternes Haand og af Faraos Haand, og som friede Folket fra at være under Ægypternes Haand. **11** Nu ved jeg, at Herren er stor fremfor alle Guder; thi i den Sag, hvoraf de hovmodede sig, var han over dem. **12** Og Jetro, Mose Svigerfader, tog Brændoffer og Slagtoffer til Gud; saa kom Aron og alle Israels ældste for at faa Mad med Mose Svigerfader for Guds Ansigt. **13** Og det skete den næste Dag, at Mose satte sig at dømme Folket, og Folket stod for Mose fra Morgenen indtil Aftenen. **14** Der Mose Svigerfader saa alt det, han havde for med Folket, da sagde han: Hvad er dette for en Sag, som du har for med Folket? hvi sidder du for dig alene, og alt Folket staar for dig fra Morgen til Aften? **15** Og Mose sagde til sin Svigerfader: Fordi Folket kommer til mig for at adspørge Gud. **16** Naar de have nogen Sag, da komme de til mig, at jeg skal dømme imellem en Mand og imellem hans næste; og jeg skal lære dem Guds Skikke og hans Love. **17** Da sagde Mose Svigerfader til ham: Det er ikke godt, hvad du her gør. **18** Du maa jo forsmægte, baade du og dette Folk, som er med dig; thi den Handel er dig for svar, du formaar ikke at udrette det ved dig alene. **19** Nu lyd min Røst, jeg vil give dig Raad, og Gud skal være med dig: Vær du for Folket hos Gud, og du skal føre Sagerne frem for Gud. **20** Og du skal paaminde dem om Skikkene og Lovene og lære dem Vejen, som de skulle vandre paa, og den Gerning, som de skulle gøre. **21** Og du skal udse dig af Folket duelige Mænd, som frygte Gud, sanddrue Mænd, som hade ulovlig Vinding, og sætte disse over dem til Høvedsmænd over tusinde, Høvedsmænd over hundrede, Høvedsmænd over halvtredsindstyve og Høvedsmænd over ti. **22** Og de skulle dømme Folket til enhver Tid, og det skal ske saaledes: Hver stor Sag skulle de føre for dig, og hver liden Sag skulle de selv dømme i, og let saaledes noget af Byrden for dig, og de skulle bære den tilligemed dig. **23** Dersom du vil gøre dette, og Gud befaler dig det, da formaar du at holde ud; ja ogsaa hele dette Folk skal komme med Fred til sit Sted. **24** Og Mose lød sin Svigerfaders Røst og gjorde alt det, som han sagde. **25** Og Mose udvalgte duelige Mænd af al Israel og satte dem til Høvedsmænd over Folket, Høvedsmænd over tusinde, Høvedsmænd over hundrede, Høvedsmænd over halvtredsindstyve og Høvedsmænd over ti. **26** Og de dømte Folket til enhver Tid; hver svar Sag skulde de føre for Mose, og hver liden Sag skulde de selv dømme. **27** Og Mose lod sin Svigerfader fare, og denne gik til sit Land.

19 Iden tredje Maaned, efter at Israels Børn vare udgangne af Ægyptens Land, paa den Dag kom de til Sinai Ørk. **2** Thi de droge fra Refidim og kom til Sinai Ørk og lejrede sig i Ørken, og der lejrede Israel sig lige for Bjerget. **3** Og Mose steg op til Gud, og Herren raabte til ham fra Bjerget og sagde: Saa skal du sige til Jakobs Hus og kundgøre Israels Børn: **4** I have set, hvad jeg gjorde ved Ægypterne, og jeg bar eder paa Ørnevinger og lod eder komme til mig. **5** Og nu, dersom I kun ville lyde min Røst og holde min Pagt, da skulle I være mig en Ejendom fremfor alle Folk; thi mig hører al Jorden til. **6** Og I skulle blive mig et præsteligt Kongerige og et helligt Folk. Disse ere de Ord, som du skal sige til Israels Børn. **7** Og Mose kom og kaldte ad Folkets ældste og forelagde dem alle disse Ord, som Herren havde budet ham. **8** Da svarede alt Folket til Hobe og sagde: Alt det som Herren har

sagt, ville vi gøre; og Mose bragte igen Folkets Ord for Herren. 9 Da sagde Herren til Mose: Se, jeg vil komme til dig i en tyk Sky, paa det Folket maa høre, naar jeg taler med dig, og ligeledes tro paa dig evindelig; og Mose forkyndte Herren Folkets Ord. 10 Og Herren sagde til Mose: Gak til Folket, og du skal hellige dem i Dag og i Morgen, og de skulle to deres Klæder. 11 Og de skulle være rede til den tredje Dag; thi paa den tredje Dag skal Herren nedstige for alt Folkets Øjne paa Sinai Bjerg. 12 Og du skal sætte Gærde for Folket rundt omkring, sigende: Vogter eder for at gaa op paa Bjerget og at røre ved dets Fod; hver den som rører ved Bjerget, skal visselig dødes. 13 Ingen Haand skal røre ved ham; men han skal visselig stenes eller skydes, hvad enten det er et Dyr eller et Menneske, da skal det ikke leve; naar Basunen lyder langsomt, skulle de stige op paa Bjerget. 14 Og Mose gik ned ad Bjerget til Folket og helligede Folket, og de toede deres Klæder. 15 Og han sagde til Folket: Værer rede til om tre Dage, og holder eder ikke til Kvinder. 16 Og det skete paa den tredje Dag, der det blev Morgen, at der var Torden og Lyn og en tyk Sky paa Bjerget og en saare stærk Basuns Lyd, og det ganske Folk, som var i Lejren, bævede. 17 Og Mose førte Folket ud af Lejren mod Gud, og de bleve staaende neden for Bjerget. 18 Og hele Sinai Bjerg røg for Herrens Ansigt, som for ned over det i Ilden, og der opgik en Røg af det som Røg af en Ovn, og hele Bjerget bævede saare. 19 Og Basunens Lyd tog til og blev meget stærk; Mose talede, og Gud svarede ham lydelig. 20 Der Herren var kommen ned over Sinai Bjerg, over Bjergets Top, da kaldte Herren Mose op paa Bjergets Top, og Mose steg op. 21 Da sagde Herren til Mose: Stig ned for at vidne for Folket, at de ikke skulle bryde frem til Herren for at se, saa at mange af dem maatte falde. 22 Endog Præsterne, som komme nær til Herren, skulle hellige sig, at Herren ikke skal gøre et Skaar iblandt dem. 23 Og Mose sagde til Herren: Folket kan ikke stige op paa Sinai Bjerg; thi du vidnede for os og sagde: Sæt Gærde om Bjerget og hellige det. 24 Og Herren sagde til ham: Gak bort, stig ned, og du skal siden stige op, du og Aron med dig; men Præsterne og Folket skulle ikke bryde frem for at stige op til Herren, for at han ikke skal gøre et Skaar paa dem. 25 Og Mose steg ned til Folket og sagde det til dem.

20 Og Gud talede alle disse Ord og sagde: 2 Jeg er Herren din Gud, som udførte dig af Ægyptens Land, af Trælles Hus. 3 Du skal ikke have andre Guder for mig. 4 Du skal ikke gøre dig udskaaret Billede eller nogen Lignelse efter det, som er i Himmelen oventil, eller det paa Jorden nedentil, eller det, som er i Vandet under Jorden. 5 Du skal ikke tilbede dem og ikke tjene dem; thi jeg, Herren din Gud, er en nidkær Gud, som hjemsøger Fædres Misgerning paa Børn, paa dem i tredje og paa dem i fjerde Led, paa dem, som hade mig; 6 og den, som gør Miskundhed i tusinde Led mod dem, som elske mig, og mod dem, som holde mine Bud. 7 Du skal ikke tage Herren din Guds Navn forfængelig; thi Herren skal ikke lade den være uskyldig, som tager hans Navn forfængelig. 8 Kom Sabbatens Dag ihu, at du holder den hellig. 9 Seks Dage skal du arbejde og gøre al din Gerning. 10 Men den syvende Dag er Sabbat for Herren din Gud; da skal du ingen Gerning gøre, hverken du eller din Søn eller din Datter, din Svend eller din Pige eller dit Dyr eller din fremmede, som er inden dine Porte. 11 Thi i seks Dage gjorde Herren Himmelen og Jorden, Havet og alt det, som er i dem, og hvilede paa den syvende Dag; derfor velsignede Herren Sabbatsdagen og helligede den. 12 Ær din Fader og din Moder, paa det dine Dage kunne forlænges i Landet, som Herren din Gud giver dig. 13 Du skal ikke ihjelslaa. 14 Du skal ikke bedrive Hor. 15 Du skal ikke stjæle. 16 Du skal ikke svare mod din Næste som et falsk Vidne. 17 Du skal ikke begære din Næstes Hus. Du skal ikke begære din Næstes Hustru eller hans Svend eller hans Pige eller hans Okse eller hans Asen eller noget, som hører din Næste til. 18 Og alt Folket saa Tordenen og Blussene og Basunens Lyd og Bjerget ryge; Folket saa det, og de flyede og stode langt borte. 19 Og de sagde til Mose: Tal du med os, og vi ville være lydige; og lad Gud ikke tale med os, at vi ikke dø. 20 Og Mose sagde til Folket: Frygter ikke, thi Gud er kommen for at forsøge eder, og for at hans Frygt skal være over eders Ansigt, at I ikke skulle synde. 21 Og Folket stod langt borte; og Mose gik nær til Mørket, hvor Gud var. 22 Og Herren sagde til Mose: Saa skal du sige til Israels Børn: I have set, at jeg har talet af Himmelen med eder. 23 I skulle ikke gøre noget til at sætte ved Siden af mig; Sølvguder eller Guldguder skulle I ikke gøre eder. 24 Et Alter af Jord skal du gøre mig, og derpaa skal du ofre dine Brændofre og dine Takofre, dine

Faar og dine Øksne; paa hvert Sted, hvor jeg lader mit Navn ihukomme, vil jeg komme til dig og velsigne dig. **25** Og dersom du vil gøre mig et Alter af Sten, da skal du ikke bygge det af huggen Sten; thi lader du dit Huggejern komme derover, da vanhelliger du det. **26** Og du skal ikke gaa op ad Trapper til mit Alter, at din Blusel ikke skal blottes over det.

21 Og disse ere de Love, som du skal forelægge dem. **2** Naar du køber en hebraisk Tjener, da skal han tjene seks Aar, og i det syvende skal han udgaa fri for intet. **3** Dersom han kom enlig, da skal han udgaa enlig; dersom han var en Hustrus Mand, da skal hans Hustru udgaa med ham. **4** Dersom hans Herre har givet ham en Hustru, og hun har født ham Sønner eller Døtre, da skal Kvinden og hendes Børn høre hendes Herre til, og han selv skal udgaa enlig. **5** Men dersom Tjeneren siger saa: Jeg elsker, min Herre, min Hustru og mine Børn, jeg vil ikke gaa ud som fri: **6** Da skal hans Herre føre ham frem for Gud og holde ham op til Døren eller til Dørstolpen, og hans Herre skal gennemstikke hans Øre med en Syl; saa skal han tjene ham bestandig. **7** Og naar nogen sælger sin Datter til at være en Tjenestepige, da skal hun ikke udgaa, som Tjenere udgaa. **8** Dersom hun er mishagelig for hendes Herres Øjne, som har trolovet sig med hende, da skal han tillade, at hun løses; han skal ikke have Magt til at sælge hende til et fremmed Folk, efterdi han har handlet troløst mod hende. **9** Men dersom han trolover hende med sin Søn, skal han gøre mod hende efter Døtrenes Ret. **10** Dersom han tager ham en anden, da skal han ikke formindske hendes Livs Ophold, hendes Klædning og Ægteskabspligten mod hende. **11** Men dersom han ikke gør disse tre Ting imod hende, da skal hun udgaa for intet, uden Betaling. **12** Hvo som slaar et Menneske, saa at det dør, han skal visselig dødes. **13** Men har han ikke luret efter ham, men Gud har ladet ham falde i hans Haand, da vil jeg bestemme dig et Sted, hvor han skal fly hen. **14** Og naar nogen hovmodelig sætter sig op imod sin Næste og slaar ham ihjel med Svig, da skal du tage ham endog fra mit Alter til at dø. **15** Og hvo som slaar sin Fader eller Moder, skal visselig dødes. **16** Og hvo som stjæler et Menneske og sælger det, eller det bliver fundet i hans Vold, han skal visselig dødes. **17** Og hvo som bander sin Fader eller sin Moder, skal visselig dødes. **18** Og naar Mænd trættes, og den ene slaar den anden med en Sten eller med Næve, og han ikke dør, men maa ligge til Sengs, **19** og han kommer op igen og gaar om paa Gaden ved sin Stav, da skal den, som slog, være uskyldig; dog skal han betale hans Tidsspilde og lade ham fuldkomment læge. **20** Og naar nogen slaar sin Tjener eller sin Tjenestepige med en Kæp, saa at de dø under hans Haand, da skal det visselig hævnes. **21** Dog dersom de blive ved Live een eller to Dage, da skal det ikke hævnes; thi det er hans Penge. **22** Og naar Mænd trættes tilsammen og slaa en frugtsommelig Kvinde, og hendes Foster fødes, og der ikke sker Ulykke, da skal der gives Bøde, eftersom Kvindens Husbonde paalægger ham, og han skal give efter Dommeres Tykke. **23** Men dersom der sker Ulykke, da skal du give Liv for Liv. **24** Øje for Øje, Tand for Tand, Haand for Haand, Fod for Fod, **25** brændt for brændt, Saar for Saar, blaatslaget for blaatslaget. **26** Og naar nogen slaar sin Tjeners Øje eller sin Tjenestepiges Øje og fordærver det, da skal han lade dem fare fri for deres Øjes Skyld. **27** Og dersom han slaar sin Tjeners Tand eller Tjenestepiges Tand ud, skal han lade dem fare fri for deres Tands Skyld. **28** Og om en Okse stanger en Mand eller Kvinde, saa at de dø, da skal Oksen visselig stenes, og dens Kød skal ikke ædes; men Oksens Herre skal være uskyldig. **29** Men dersom den Okse tilforn var vant at stange, og det var vitterliggjort for dens Ejermand, og han ikke passede paa den, og den dræber Mand eller Kvinde, da skal Oksen stenes, og dens Ejermand skal ogsaa dødes. **30** Men dersom der bliver paalagt ham en Bod, da skal han give Løsepenge for sit Liv efter alt det, som paalægges ham. **31** Enten den stanger en Søn, eller den stanger en Datter, da skal ham ske efter denne Vis. **32** Dersom en Okse stanger en Tjener eller Tjenestepige, da skal der gives deres Husbonde tredive Sekel Sølv, og Oksen skal stenes. **33** Og naar nogen aabner en Brønd, eller naar nogen graver en Brønd og dækker den ikke til, og der falder en Okse eller et Asen i den, **34** da skal Brøndens Ejermand betale derfor, han skal give Penge derfor til deres Herre, og det døde Dyr skal han have. **35** Og naar en Mands Okse stanger en anden Mands Okse, saa at den dør, da skulle de sælge den levende Okse og halvdele dens Værd, og den døde skulle de og halvdele. **36** Eller var det vitterligt, at den Okse plejede tilforn at stange, og dens Ejermand ikke vilde passe paa den, da

skal han visselig betale Okse for Okse, og den døde skal han have.

22 Naar nogen stjæler en Okse eller et Lam og slagter det eller sælger det, skal han betale fem Okser for Oksen og fire Lam for Lammet. **2** Om nogen Tyv bliver greben, idet han bryder ind, og bliver slagen og dør, skal ingen Bloddom udgaa for hans Skyld. **3** Men er Solen opgangen over ham, da skal Bloddom udgaa for hans Skyld. Tyven skal betale; men har han intet, da skal han sælges for sit Tyveri. **4** Dersom det stjaalne findes i hans Vold, hvad enten det er Okse eller Asen eller Lam, som er levende, skal han betale dobbelt. **5** Naar nogen lader afæde Ager eller Vingaard, idet han slaar sit Kvæg løs, og det afæder en andens Ager, da skal han betale af det bedste paa sin Ager og af det bedste i sin Vingaard. **6** Om Ild farer ud og griber fat i Torne, og Negene eller det staaende Korn eller Ageren ødelægges, da skal han, som antændte Branden, visselig betale. **7** Om nogen flyr sin Næste Penge eller Tøj at forvare, og det bliver stjaalet af Mandens Hus, skal Tyven, hvis han findes, betale dobbelt. **8** Men findes Tyven ikke, da skal Husbonden føres frem for Gud at vidne, at han ikke har lagt sin Haand paa sin Næstes Tøj. **9** Hvad angaar al svigagtig Handel, om Okse, Asen, Lam, Klæder, om alt, hvad der er tabt, om hvilket nogen siger, at dette er hans, da skal begges Sag komme for Gud; hvem Gud siger at være skyldig, han skal betale sin Næste dobbelt. **10** Naar nogen flyr sin Næste Asen eller Okse eller Lam eller andet Kvæg at passe paa, og det dør, eller det kommer til Skade, eller det bortføres, og ingen ser det, **11** da skal Ed ved Herren være imellem dem begge, at han ikke har lagt sin Haand paa sin Næstes Gods, og den skal dets Ejermand tage for god, og den anden skal ikke betale. **12** Men bliver det stjaalet fra ham, da skal han betale dets Ejermand det. **13** Men bliver det sønderrevet, da skal han føre det frem til et Vidnesbyrd; han skal ikke betale det, som er sønderrevet. **14** Og naar nogen laaner noget af sin Næste, og det kommer til Skade eller dør, da skal han, hvis Ejermanden ikke er til Stede, betale det. **15** Dersom dets Ejermand er derhos, da skal han ikke betale; dersom det er lejet, da regnes det for Lejen. **16** Og naar nogen lokker en Jomfru, som ikke er trolovet, og ligger hos hende, da skal han visselig give Morgengave for hende og tage sig hende til Hustru. **17** Men om hendes Fader vægrer sig ved at give ham hende, da skal han tilveje Penge efter Morgengave for en Jomfru. **18** Du skal ikke lade en Troldkvinde leve. **19** Hver som ligger hos et Dyr, skal visselig dødes. **20** Hvo som ofrer til Guderne og ikke til Herren alene, skal være forbandet. **21** Og du skal ikke plage en fremmed og ikke undertrykke ham; thi I have været fremmede i Ægyptens Land. **22** I skulle ikke plage nogen Enke eller faderløs. **23** Dersom du plager ham, og han raaber til mig, da skal jeg visselig høre hans Raab. **24** Saa optændes min Vrede, og jeg ihjelslaar eder med Sværd, og eders Hustruer skulle blive Enker og eders Børn faderløse. **25** Dersom du laaner mit Folk Penge, nemlig den fattige hos dig, da skal du ikke være ham som en Aagerkarl; I skulle ikke lægge Aager paa ham. **26** Dersom du tager din Næstes Klædebon til Pant, da skal du give ham det igen, førend Solen gaar ned. **27** Thi det er hans eneste Skjul, det er hans Klædebon for hans Krop; deri ligger han; og det skal ske, naar han raaber til mig, da skal jeg høre det, thi jeg er naadig. **28** Du skal ikke bande Gud, og den øverste iblandt dit Folk skal du ikke ønske ondt over. **29** Du skal ikke tøve med at give mig af din Lades Fylde og din Vinperses Væde; du skal give mig den førstefødte af dine Sønner. **30** Saaledes skal du gøre med din Okse og med dit Faar; det skal være syv Dage hos sin Moder, paa den ottende Dag skal du give mig det. **31** Og I skulle være mig aldeles hellige Mennesker og ikke æde Kød, som er sønderrevet paa Marken; for Hunde skulle I kaste det.

23 Du skal ikke antage falsk Rygte; du skal ikke række den ugudelige Haanden til at være et uretfærdigt Vidne. **2** Du skal ikke følge Mængden til det onde, og du skal ikke svare i en Trætte, saa at du bøjer Retten efter Mængden. **3** Og du skal ikke besmykke den ringe i hans Trætte. **4** Naar du møder din Fjendes Okse eller hans Asen, som farer vild, da skal du føre dem til ham igen. **5** Naar du ser din Uvens Asen ligge under sin Byrde, da vogt dig, at du ikke overlader det til ham; du skal løse Byrden af tillige med ham. **6** Du skal ikke bøje Retten for den fattige hos dig i hans Trætte. **7** Du skal holde dig langt fra falsk Sag, og du skal ikke ihjelslaa den uskyldige og retfærdige; thi jeg lader ikke den skyldige have Ret. **8** Og du skal ikke tage Gave; thi Gaven kan forblinde de seende og forvende de retfærdiges Sager. **9** Og

du skal ikke fortrykke den fremmede; thi I vide selv, hvorledes den fremmede er til Mode, thi I vare selv fremmede i Ægyptens Land. **10** Og seks Aar skal du besaa dit Land og sanke dets Grøde; **11** men i det syvende skal du lade det ligge og hvile, at de fattige iblandt dit Folk maa æde deraf, og hvad deraf bliver tilovers, maa vilde Dyr paa Marken æde; saa skal du gøre med din Vingaard og med din Oliegaard. **12** Seks Dage skal du gøre din Gerning, men paa den syvende Dag skal du hvile, paa det at din Okse og dit Asen maa hvile, og din Tjenestekvindes Søn og den fremmede maa vederkvæges. **13** Og alt det, som jeg har sagt til eder, skulle I holde; og I skulle ikke ihukomme andre Guders Navn, det skal ikke høres af din Mund. **14** Du skal holde mig tre Gange Højtid om Aaret. **15** Du skal holde de usyrede Brøds Højtid; du skal æde usyrede Brød syv Dage, saasom jeg befalede dig, til den bestemte Tid i Abib Maaned, thi i den drog du ud af Ægypten; og for mit Ansigt skal ingen lade sig se tomhændet; **16** og den Højtid naar du høster dit Arbejdes Førstegrøde af det, som du har saaet paa Marken; og Indsamlingens Højtid naar Aaret gaar ud, naar du har samlet dit Arbejdes Frugt af Marken. **17** Tre Gange om Aaret skal alt dit Mandkøn ses for den Herres, Herres Ansigt. **18** Du skal ikke ofre mit Slagtoffers Blod, hvor der er syret Brød, og det fede fra min Højtid skal ikke blive liggende Natten over til om Morgenen. **19** Det første, din Jords Førstegrøde, skal du føre til Herren din Guds Hus; du skal ikke koge et Kid i dets Moders Mælk. **20** Se, jeg sender en Engel for dit Ansigt at bevare dig paa Vejen og føre dig til det Sted, som jeg har beredt. **21** Forvar dig for hans Ansigt og lyd hans Røst, fortørn ham ikke; thi han skal ikke forlade eder ederS Overtrædelser, thi mit Navn er i ham. **22** Thi dersom du hører hans Røst og gør alt det, som jeg vil sige, da vil jeg og være dine Fjenders Fjende, og jeg vil trænge dem, som trænge dig. **23** Thi min Engel skal gaa for dit Ansigt, og føre dig til de Amoriter og Hethiter og Feresiter og Kananiter og Heviter og Jebusiter; og jeg vil udslette dem. **24** Du skal ikke tilbede deres Guder og ej tjene dem og ikke gøre, som de gøre; men du skal nedbryde dem og sønderslaa deres Billeder. **25** Men I skulle tjene Herren, eders Gud, og han skal velsigne Brødet og Vandet for dig; og jeg vil borttage Sygdom fra dig. **26** Der skal ingen være, som føder i Utide eller er ufrugtbar i dit Land; jeg vil lade dig fylde dine Dages Tal. **27** Jeg vil sende Forfærdelse for mig for dit Ansigt og forvirre hvert Folk, som du kommer til; og jeg vil lade alle dine Fjender fly for dig. **28** Og jeg vil sende Gedehamse for dit Ansigt, som skulle udjage Heviterne, Kananiterne og Hethiterne for dig. **29** Jeg vil ikke udjage dem fra dit Ansigt paa eet Aar, at Landet ikke skal blive øde, og vilde Dyr paa Marken ikke skulle formeres mod dig. **30** Jeg vil uddrive dem for dit Ansigt lidt efter lidt, indtil at du bliver mangfoldig og besidder Landet. **31** Og jeg vil sætte dit Landemærke fra det røde Hav indtil Filistrenes Hav og fra Ørken indtil Floden; thi jeg vil give Landets Indbyggere i eders Haand, og du skal uddrive dem fra dit Ansigt. **32** Du skal ikke gøre Pagt med dem eller med deres Guder. **33** Lad dem ikke bo i dit Land, at de ikke skulle komme dig til at synde imod mig; thi du kunde tjene deres Guder, og det vilde blive dig til en Snare.

24 Og han sagde til Mose: Stig op til Herren, du og Aron, Nadab og Abihu og halvfjerdsindstyve af de ældste i Israel, og I skulle tilbede i Afstand. **2** Men Mose skal gaa frem for sig alene til Herren, og de andre de skulle ikke gaa frem, og Folket skal ikke stige op med ham. **3** Og Mose kom og fortalte Folket alle Herrens Ord og alle Bud; da svarede hele Folket med een Røst og sagde: Vi ville gøre efter alle de Ord, som Herren har sagt. **4** Og Mose skrev alle Herrens Ord og stod tidlig op om Morgenen og rejste et Alter neden ved Bjerget og tolv Støtter efter de tolv Israels Stammer. **5** Og han sendte unge Karle did af Israels Børn, og de ofrede Brændofre, og de slagtede Takofre for Herren af Okser. **6** Og Mose tog Halvdelen af Blodet og kom det i Bækkener, og Halvdelen af Blodet stænkede han paa Alteret. **7** Og han tog Pagtens Bog og læste den for Folkets Øren, og de sagde: Vi ville gøre alt det, som Herren har sagt, og være lydige. **8** Da tog Mose Blodet og stænkede paa Folket og sagde: Se, det er den Pagts Blod, som Herren har gjort med eder over alle disse Ord. **9** Og Mose og Aron, Nadab og Abihu og halvfjerdsindstyve af Israels ældste stege op. **10** Og de saa Israels Gud; og der var under hans Fødder som et Arbejde af Safirsten og som Himmelen selv, naar den er klar. **11** Og han lagde ikke sin Haand paa de ypperste af Israels Børn; og de beskuede Gud, og de aade og drak. **12** Og Herren sagde til Mose: Stig op til mig paa Bjerget og bliv der, saa vil jeg give dig

Stentavler og Loven og Budet, som jeg har skrevet, for at lære dem disse. 13 Da stod Mose op og hans Tjener Josva; og Mose gik op paa Guds Bjerg. 14 Og han sagde til de ældste: Bliver her, indtil vi komme tilbage til eder; og se, Aron og Hur ere hos eder, hvo som har Retssager, maa gaa til dem. 15 Og Mose steg op paa Bjerget, og Skyen bedækkede Bjerget. 16 Og Herrens Herlighed boede paa Sinai Bjerg, og Skyen bedækkede det i seks Dage, og han kaldte ad Mose paa den syvende Dag midt af Skyen. 17 Og Herrens Herligheds Udseende var som en fortærende Ild, øverst paa Bjerget, for Israels Børns Øjne. 18 Og Mose kom midt ind i Skyen og steg op paa Bjerget; og Mose var paa Bjerget fyrretyve Dage og fyrretyve Nætter.

25 Og Herren talede til Mose og sagde: 2 Sig til Israels Børn, at de skulle tage mig en Offergave; af hver Mand, hvem hans Hjerte frivillig driver dertil, skulle I tage en Offergave til mig. 3 Og dette er den Offergave, som I skulle tage af dem: Guld og Sølv og Kobber 4 og blaat uldent og Purpur og Skarlagen og hvidt Linned og Gedehaar 5 og rødlødede Væderskind og Grævlingeskind og Sithimtræ, 6 Olie til Lysning, Urter til Salveolie og til vellugtende Røgelse, 7 Onyksstene og Stene til at indfatte, til Livkjortlen og til Brystspannet. 8 Og de skulle gøre mig en Helligdom, og jeg vil bo iblandt dem. 9 Efter alle de Ting, som jeg vil vise dig, efter Forbilledet til Tabernaklet og efter Forbilledet til alle dets Redskaber; saaledes skulle I gøre det. 10 Og de skulle gøre en Ark af Sithimtræ, halvtredje Alen lang og halvanden Alen bred og halvanden Alen høj. 11 Og den skal du beslaa med purt Guld; inden og uden skal du beslaa den og gøre en Guldkrans oven omkring den. 12 Og du skal støbe fire Guldringe til den og sætte dem i dens fire Hjørner, nemlig to Ringe paa dens ene Side og to Ringe paa dens anden Side. 13 Og du skal gøre Stænger af Sithimtræ og beslaa dem med Guld. 14 Og du skal stikke Stængerne, i Ringene paa Siderne af Arken og bære Arken med dem. 15 Stængerne skulle blive i Ringene, som ere paa Arken, de skulle ikke borttages fra den. 16 Og du skal lægge i Arken det Vidnesbyrd, som jeg vil give dig. 17 Og du skal gøre en Naadestol af purt Guld, halvtredje Alen lang og halvanden Alen bred. 18 Og du skal gøre to Keruber af Guld; af drevet Arbejde skal du gøre dem, ud fra begge Enderne af Naadestolen. 19 Og gør een Kerub paa den ene Ende og een Kerub paa den anden Ende; i eet med Naadestolen skulle I gøre Keruber paa begge dens Ender. 20 Og Keruber skulle udbrede Vinger ovenover, saa at de dække over Naadestolen med deres Vinger, og den enes Ansigt skal være mod den anden: mod Naadestolen skulle Kerubernes Ansigter være vendte. 21 Og du skal sætte Naadestolen oven paa Arken og lægge det Vidnesbyrd, som jeg vil give dig, i Arken. 22 Og der vil jeg komme til dig og tale med dig oven fra Naadestolen, imellem de to Keruber, som ere paa Vidnesbyrdets Ark, alt det, jeg vil byde dig angaaende Israels Børn. 23 Og du skal gøre et Bord af Sithimtræ, to Alen langt og een Alen bredt og halvanden Alen højt, 24 og beslaa det med purt Guld og gøre en Guldkrans dertil rundt omkring. 25 Og du skal gøre en Liste paa det af en Haandsbred rundt om og gøre en Guldkrans om dens Liste rundt om. 26 Du skal og gøre fire Guldringe dertil og sætte Ringene i de fire Hjørner, som ere ved de fire Fødder. 27 Tvært over for Listen skulle Ringene være, til at stikke Stængerne udi for at bære Bordet. 28 Og du skal gøre Stængerne af Sithimtræ og beslaa dem med Guld, og Bordet skal bæres med dem. 29 Og du skal gøre dets Fade og dets Skaaler og dets Kander og dets Bægere, af hvilke der skal udgydes Drikoffer; af purt Guld skal du gøre dem. 30 Og du skal stedse lægge Skuebrød for mit Ansigt paa Bordet. 31 Og du skal gøre en Lysestage af purt Guld; af drevet Arbejde skal Lysestagen gøres, dens Fod og dens Stang, dens Bægere, dens Knopper og dens Blomster skulle være ud af eet med den. 32 Og der skal gaa seks Grene ud fra dens Sider; tre Grene paa Lysestagen fra dens ene Side og tre Grene paa Lysestagen fra dens anden Side. 33 Der skal være tre Mandelblomstbægere paa een Gren, en Knop og en Blomst, og tre Mandelblomstbægere paa en anden Gren, en Knop og en Blomst; saaledes skal det være paa de seks Grene, som gaa ud fra Lysestagen. 34 Men paa Lysestagen skulle være fire Mandelblomstbægere, dens Knopper og dens Blomster; 35 nemlig en Knop under de to Grene derpaa og en Knop under de to andre Grene derpaa og en Knop under de to øvrige Grene derpaa; for de seks Grene, som gaa ud fra Lysestagen. 36 Deres Knopper og deres Grene skulle være ud af eet med den; det skal altsammen være eet drevet Arbejde af purt Guld. 37 Og du skal gøre dens syv Lamper, og man skal holde dens Lamper tændte og lade dem lyse lige mod dens modsatte Side. 38 Og dens Sakse og dens Tandekar skal du gøre af purt

Guld. 39 Man skal gøre den med alle disse Redskaber af eet Centner purt Guld. 40 Og se til og gør det efter Forbilledet dertil, hvilket blev vist dig paa Bjerget.

26 Og du skal gøre Tabernaklet af ti Tæpper, af hvidt tvundet Linned og blaat uldent og Purpur og Skarlagen; Keruber skal du gøre med kunstigt Arbejde paa dem. 2 Hvert Tæppe skal være otte og tyve Alen langt, og hvert Tæppe skal være fire Alen bredt; alle Tæpper skulle være lige store. 3 Der skal fem Tæpper fæstes sammen, eet til det andet; og atter fem Tæpper fæstes sammen, eet til det andet. 4 Og du skal gøre Stropper af blaat uldent paa det første Tæppes Æg, yderst, hvor det skal fæstes sammen; og ligesaa skal du gøre paa det yderste Tæppes Æg, hvor det anden Gang skal fæstes sammen. 5 Du skal gøre halvtredsindstyve Stropper paa det første Tæppe og gøre halvtredsindstyve Stropper yderst paa Tæppet, der anden Gang skal fæstes til, saa at Stropperne kunne hæftes sammen den ene til den anden. 6 Du skal og gøre halvtredsindstyve Guldhager og fæste Tæpperne det ene til det andet med Hagerne, saa de blive til eet Tabernakel. 7 Du skal og gøre Tæpper af Gedehaar til et Paulun over Tabernaklet; elleve Tæpper skal du gøre. 8 Hvert Tæppe skal være tredive Alen langt, og hvert Tæppe skal være fire Alen bredt; de elleve Tæpper skulle have eet Maal. 9 Og de fem Tæpper skal du fæste sammen for sig, og de seks Tæpper for sig, og det sjette Tæppe skal du lægge dobbelt hen mod Forsiden af Paulunet. 10 Og du skal gøre halvtredsindstyve Stropper i det første Tæppes Æg, yderst, hvor de skulle fæstes sammen, og halvtredsindstyve Stropper paa Æggen af det Tæppe, der anden Gang skal fæstes til. 11 Og du skal gøre halvtredsindstyve Kobberhager og spænde Hagerne i Stropperne; og du skal sammenføje Paulunet, saa det bliver til eet. 12 Men det overskydende, som er tilovers af Paulunets Tæpper, det halve Tæppe, som er tilovers, skal du lade hænge ned bag over Tabernaklet. 13 Og den Alen paa den ene Side og den Alen paa den anden Side, som bliver tilovers af Paulunets Tæpper i Længden, skal hænge ned over hver sin Side af Tabernaklet for at bedække det. 14 Du skal og gøre et Dække over Paulunet af rødlødede Væderskind og et Dække derover af Grævlingeskind. 15 Og du skal gøre Fjælene til Tabernaklet af Sithimtræ, saa at de kunne staa. 16 Ti Alen lang skal hver Fjæl være, og een Alen og en halv Alen bred skal hver Fjæl være. 17 En Fjæl skal have to Tappe, den ene Tap forbunden med den anden; saaledes skal du gøre paa alle Tabernaklets Fjæle. 18 Og du skal gøre Fjæle til Tabernaklet; tyve Fjæle til den søndre Side, imod Sønden. 19 Og du skal gøre fyrretyve Sølvfødder under de tyve Fjæle: to Fødder under den ene Fjæl for dens to Tappe, og to Fødder under den anden Fjæl for dens to Tappe. 20 Og til Tabernaklets anden Side mod den nordre Side tyve Fjæle 21 og deres fyrretyve Sølvfødder: to Fødder under den ene Fjæl, og to Fødder under den anden Fjæl. 22 Og til Bagsiden af Tabernaklet, imod Vesten, skal du gøre seks Fjæle. 23 Og du skal gøre to Fjæle til Tabernaklets Hjørner, paa begge Sider. 24 De to skulle være dobbelte nedenfra, og i lige Maade skulle de være dobbelte til det øverste, saa der bliver een Ring; saaledes skal det være med dem begge, de skulle være paa begge Hjørner. 25 Og der skal være otte Fjæle og deres Sølvfødder, seksten Fødder; to Fødder under den ene Fjæl og to Fødder under den anden Fjæl. 26 Og du skal gøre Tværstænger af Sithimtræ: Fem til Fjælene ved den ene Side paa Tabernaklet, 27 og fem Stænger til Fjælene ved den anden Side paa Tabernaklet, og fem Stænger til Fjælene paa Siden af Tabernaklet, bagtil mod Vesten. 28 Og den mellemste Stang skal være midt paa Fjælene og gaa tværs over fra den ene Ende til den anden. 29 Og du skal beslaa Fjælene med Guld og gøre deres Ringe af Guld til at stikke Stængerne udi; og du skal beslaa Stængerne med Guld. 30 Og du skal oprejse Tabernaklet efter den Maade, som blev vist dig paa Bjerget. 31 Og du skal gøre et Forhæng af blaat uldent og Purpur og Skarlagen og hvidt tvundet Linned; du skal gøre Keruber med kunstigt Arbejde paa det. 32 Og du skal hænge det paa fire Støtter af Sithimtræ, som ere beslagne med Guld, deres Kroge skulle være af Guld, paa fire Fødder af Sølv skulle de staa. 33 Og du skal hænge Forhænget under Hagerne og føre Vidnesbyrdets Ark derhen, indenfor Forhænget, og Forhænget skal skille for eder imellem det hellige og imellem det allerhelligste. 34 Og du skal sætte Naadestolen paa Vidnesbyrdets Ark i det allerhelligste. 35 Men du skal sætte Bordet uden for Forhænget, og Lysestagen tværs over for Bordet, paa den Side i Tabernaklet mod Sønden; men Bordet skal du sætte paa den nordre Side. 36 Og du skal gøre et Dække for Paulunets Dør af blaat uldent og Purpur, Skarlagen og hvidt tvundet Linned, stukket Arbejde.

37 Og du skal gøre fem Støtter af Sithimtræ til Dækket og beslaa dem med Guld, deres Kroge skulle være af Guld; og du skal støbe fem Kobberfødder til dem.

27 Og du skal gøre Alteret af Sithimtræ, fem Alen langt og fem Alen bredt, firkantet skal Alteret være og tre Alen højt. 2 Du skal og gøre dets Horn paa dets fire Hjørner, dets Horn skulle være ud af eet med det; og du skal beslaa det med Kobber. 3 Og du skal gøre dets Gryder til at tage Aske med og dets Ildskuffer og dets Skaaler og dets Madkroge og dets Ildkar: Alle Redskaber dertil skal du gøre af Kobber. 4 Du skal gøre et Gitter dertil, gjort som et Net, af Kobber; og du skal gøre paa Nettet fire Kobberringe i dets fire Hjørner. 5 Og du skal sætte det neden for Alterets Afsæt, og Nettet skal naa indtil midt paa Alteret. 6 Du skal og gøre Stænger til Alteret, Stænger af Sithimtræ, og du skal beslaa dem med Kobber. 7 Og dets Stænger skulle stikkes i Ringene, og Stængerne skulle være paa begge Alterets Sider til at bære det med. 8 Du skal gøre det af Fjæle, hult; ligesom han lod dig se paa Bjerget, skulle de gøre det. 9 Du skal og gøre en Forgaard til Tabernaklet: Ved den søndre Side mod Syd skal være Omhæng lil Forgaarden af hvidt tvundet Linned, hundrede Alen lange til den ene Side; 10 og tyve Støtter til dem, med deres tyve Kobberfødder; og Støtternes Kroge og deres Tværstænger af Sølv. 11 Og ligesaa mod den nordre Side skulle være Omhæng i Længden hundrede Alen lange og tyve Støtter til dem med deres tyve Kobberfødder; og Støtternes Kroge og deres Tværstænger af Sølv. 12 Og Forgaardens Bredde mod den vestre Side skal have Omhæng halvtredsindstyve Alen; ti Støtter dertil og deres ti Fødder. 13 Og mod den østre Side mod Østen skal Forgaardens Bredde være halvtredsindstyve Alen. 14 Og Omhængene skulle være femten Alen paa den ene Side, med deres tre Støtter og deres tre Fødder. 15 Og Omhængene skulle være femten Alen paa den anden Side, med deres tre Støtter og deres tre Fødder. 16 Men for Forgaardens Port skal være et Dække, tyve Alen langt, af blaat uldent og Purpur og Skarlagen og hvidt tvundet Linned, af stukket Arbejde, med deres fire Støtter og deres fire Fødder. 17 Alle Støtterne i Forgaarden rundt omkring skulle være forbundne med Stænger af Sølv; deres Kroge skulle være af Sølv og deres Fødder af Kobber. 18 Forgaardens Længde skal være hundrede Alen og Bredden halvtredsindstyve Alen alle Vegne, og Højden fem Alen, af hvidt tvundet Linned, og Fødderne dertil skulle være af Kobber. 19 Alle Tabernaklets Redskaber til alt Arbejdet dermed og alle Søm dertil og alle Forgaardens Søm skulle være af Kobber. 20 Og du skal byde Israels Børn, at de skaffe dig af den rene stødte Olivenolie, til Lysningen, til at holde Lampen altid tændt. 21 I Forsamlingens Paulun, uden for Forhænget, som hænger foran Vidnesbyrdet, skulle Aron og hans Sønner holde den i Stand fra Aftenen og til Morgenen for Herrens Ansigt; det skal være en evig Ydelse af Israels Børn for deres Efterkommere.

28 Og du skal lade din Broder Aron komme frem til dig og hans Sønner med ham, midt ud af Israels Børn, til at gøre Præstetjeneste for mig, Aron og Arons Sønner, Nadab og Abihu, Eleasar og Ithamar. 2 Og du skal gøre Aron, din Broder, hellige Klæder, til Ære og Prydelse. 3 Og du skal tale med alle, som ere vise i Hjertet, hvilke jeg har opfyldt med Visdoms Aand; og de skulle gøre Aron Klæder til at hellige ham, til at han maa gøre Præstetjeneste for mig. 4 Og disse ere de Klæder, som de skulle gøre: Et Brystspan og en Livkjortel og en Overkjortel og en knyttet Kjortel, en Hue og et Bælte; og de skulle gøre Aron din Broder og hans Sønner hellige Klæder, til at de maa gøre Præstetjeneste for mig. 5 Og de skulle tage Guldet og det blaa uldne og Purpuret og Skarlagenet og det hvide Linned. 6 Og de skulle gøre Livkjortlen af Guld, blaat uldent og Purpur, Skarlagen og hvidt tvundet Linned, med kunstig Gerning. 7 To Skulderstykker, som kunne sammenføjes, skal den have ved begge dens Ender, og den skal sammenføjes. 8 Og Bæltet om den, som omslutter den, skal være af samme Arbejde, ud af eet Stykke dermed, af Guld, blaat uldent og Purpur og Skarlagen og hvidt tvundet Linned. 9 Og du skal tage to Onyksstene og grave paa dem Israels Børns Navne: 10 Seks af deres Navne paa den ene Sten, og de øvrige seks Navne paa den anden Sten, efter deres Fødsel. 11 Med Stenskærerarbejde, saaledes som man udgraver et Signet, skal du lade udgrave begge Stenene efter Israels Børns Navne; du skal lade dem indfatte rundt omkring med Guldfletninger. 12 Og du skal sætte begge Stene paa Livkjortlens Skulderstykker, de skulle være Stene til en Ihukommelse for Israels Børn; og Aron skal bære deres Navne for Herrens Aasyn paa

begge sine Skuldre til en Ihukommelse. 13 Du skal og gøre Guldfletninger 14 og to Kæder af purt Guld, fastslyngede skal du gøre dem, af snoet Arbejde; og du skal fæste de snoede Kæder paa Fletningerne. 15 Og du skal gøre Rettens Brystspan med kunstigt Arbejde, med samme Arbejde som Livkjortlen skal du gøre det; af Guld, blaat uldent og Purpur og Skarlagen og hvidt tvundet Linned skal du gøre det. 16 Det skal være firkantet, dobbelt, et Spand langt og et Spand bredt. 17 Og du skal indfatte en Besætning af Stene derpaa, fire Rader Stene; een Rad: En Karneol, en Topas og en Smaragd, som den første Rad; 18 og den anden Rad: En Karfunkel, en Safir og en Demant; 19 og den tredje Rad: En Hyacint, en Agat og en Ametyst; 20 og den fjerde Rad: En Krysolit og en Onyks og en Jaspis; de skulle have Fletninger af Guld om deres Indfatninger. 21 Og Stenene skulle være efter Israels Børns Navne, tolv efter deres Navne; som man udgraver et Signet, skulle de være, hver med sit Navn, efter de tolv Stammer. 22 Og du skal gøre fastslyngede Kæder til Brystspannet, snoet Arbejde, af purt Guld. 23 Og du skal gøre to Guldringe paa Brystspannet og sætte de to Ringe paa de tvende Ender af Brystspannet. 24 Og du skal sætte de to snoede Guldkæder i de to Ringe ved Enderne af Brystspannet. 25 Men de to Ender af de to snoede Kæder skal du sætte paa de to Fletninger og sætte dem paa Skulderstykkerne af Livkjortlen, paa Forsiden deraf. 26 Og du skal gøre to Guldringe og sætte dem paa de to andre Ender af Brystspannet, paa den Æg deraf, som vender indad mod Livkjortlen. 27 Og du skal gøre to Guldringe og sætte dem paa de to Skulderstykker af Livkjortlen, forneden paa Forsiden deraf, der hvor den fæstes sammen oven for Livkjortlens Bælte. 28 Og de skulle ombinde Brystspannet ved dets Ringe, til Ringene paa Livkjortlen, med en blaa ulden Snor, at det skal være over Livkjortlens Bælte; og Brystspannet skal ikke skilles fra Livkjortlen. 29 Og Aron skal bære Israels Børns Navne i Rettens Brystspan paa sit Hjerte, naar han kommer i Helligdommen, til en Ihukommelse for Herrens Ansigt altid. 30 Du skal og lægge i Rettens Brystspan Urim og Tummim, og de skulle være paa Arons Hjerte, naar han gaar ind for Herren, og Aron skal bære Israels Børns Ret paa sit Hjerte for Herrens Ansigt altid. 31 Du skal og gøre en Overkjortel til Livkjortlen helt igennem af blaat uldent. 32 Og der skal være et Hul oven i den, midt derpaa; der skal være en Bort om Hullet paa den rundt omkring, vævet Arbejde, Hullet paa den skal være som paa et Panser, at den ikke skal rives ud. 33 Og du skal gøre paa dens Sømme forneden Granatæbler af blaat uldent og Purpur og Skarlagen, trindt omkring paa dens Sømme forneden, og Guldbjælder midt imellem dem trindt omkring. 34 En Guldbjælde og et Granatæble, og atter en Guldbjælde og et Granatæble paa Overkjortlens Sømme forneden trindt omkring. 35 Og Aron skal have den paa, naar han gør Tjeneste, at Lyden deraf kan høres, naar han gaar ind i Helligdommen for Herrens Aasyn, og naar han gaar ud, at han ikke skal dø. 36 Du skal og gøre en Plade af purt Guld og udgrave derpaa, som man udgraver et Signet: Helliget Herren. 37 Og du skal fæste den ved en blaa ulden Snor, og den skal være paa Huen; for paa Huen skal den være. 38 Og den skal være over Arons Pande, og Aron skal bære Synden, som er ved de hellige Ting, som Israels Børn hellige, i alle deres helligede Gaver; og den skal være over hans Pande altid, at de maa finde Velbehag for Herrens Ansigt. 39 Du skal og knytte en Underkjortel af hvidt Linned og gøre en Hue af hvidt Linned, og du skal gøre et Bælte med stukket Arbejde. 40 Du skal og gøre Arons Sønner Kjortler og gøre dem Bælter, og du skal gøre dem høje Huer til Ære og til Prydelse. 41 Og du skal iføre Aron din Broder dem og hans Sønner med ham, og du skal salve dem og fylde deres Hænder og hellige dem, og de skulle gøre Præstetjeneste for mig. 42 Og du skal gøre dem linnede Underklæder til at skjule deres Blusel, fra Lænderne indtil Laarene skulle de naa. 43 Og dem skal Aron og hans Sønner have paa, naar de gaa ind i Forsamlingens Paulun, eller de gaa nær til Alteret for at tjene i Helligdommen, at de ikke skulle paadrage sig Skyld og dø. Dette skal være en evig Skik for ham og hans Sæd efter ham.

29 Og dette er den Gerning, som du skal gøre ved dem for at hellige dem til at gøre Præstetjeneste for mig: Tag een Tyrekalv og to Vædere, som ere uden Lyde, 2 og usyrede Brød og usyrede Kager, ældede med Olie, og usyrede tynde Kager, smurte med Olie; dem skal du lave af Hvedemel. 3 Og du skal lægge dem i een Kurv og bringe dem frem i Kurven, tillige Tyren og de to Vædere. 4 Saa skal du føre Aron og hans Sønner frem til Forsamlingens Pauluns Dør og to dem i Vand. 5 Og du skal tage Klæderne og iføre

Aron Underkjortlen og Overkjortlen, som hører til Livkjortlen, og Livkjortlen og Brystspannet, og du skal binde Livkjortlens Bælte om ham. **6** Og du skal sætte Huen paa hans Hoved og sætte det hellige Hovedsmykke paa Huen. **7** Saa skal du tage Salveolien og udgyde paa hans Hoved og salve ham. **8** Og du skal føre hans Sønner frem og iføre dem Kjortlerne. **9** Og du skal binde Bæltet om dem, om Aron og hans Sønner, og binde høje Huer paa dem, at de skulle have Præstedømme til en evig Skik; og du skal fylde Arons Haand og hans Sønners Haand. **10** Og du skal lade Tyren føre nær til for Forsamlingens Paulun, og Aron og hans Sønner skulle lægge deres Hænder paa Tyrens Hoved. **11** Og du skal slagte Tyren for Herrens Ansigt ved Forsamlingens Pauluns Dør. **12** Og du skal tage af Tyrens Blod og komme det paa Alterets Horn med din Finger; og alt det øvrige Blod skal du udøse ved Alterets Fod. **13** Saa skal du tage alt Fedtet, som skjuler Indvoldene, og Hinden over Leveren og begge Nyrerne med Fedtet, som er paa dem, og gøre Røgoffer deraf paa Alteret. **14** Men Kødet af Tyren og dens Hud og dens Møg skal du opbrænde med Ild uden for Lejren; det er Syndoffer. **15** Og du skal tage den ene Væder, og Aron og hans Sønner skulle lægge deres Hænder paa Væderens Hoved. **16** Og du skal slagte Væderen og tage dens Blod og stænke paa Alteret trindt omkring. **17** Men Væderen skal du hugge i sine Stykker; saa skal du to dens Indvolde og dens Skanker og lægge dem oven paa dens Stykker og paa dens Hoved. **18** Og du skal gøre et Røgoffer af den hele Væder paa Alteret; det er et Brændoffer for Herren, det er en behagelig Lugt, et Ildoffer for Herren. **19** Og du skal tage den anden Væder, og Aron og hans Sønner skulle lægge deres Hænder paa Væderens Hoved. **20** Og du skal slagte Væderen og tage af dens Blod og komme det paa Arons Ørelæp og paa hans Sønners højre Ørelæp og paa deres højre Tommelfinger og paa deres højre Tommeltaa, og du skal stænke Blodet paa Alteret trindt omkring. **21** Og du skal tage af Blodet, som er paa Alteret, og af Salveolien og stænke paa Aron og paa hans Klæder og paa hans Sønner og paa hans Sønners Klæder med ham, saa bliver han helliget og hans Klæder og hans Sønner og hans Sønners Klæder med ham. **22** Siden skal du tage Fedtet af Væderen og Stjerten og Fedtet, som skjuler Indvoldene, og Hinden over Leveren og begge Nyrerne og Fedtet, som er paa dem, og den højre Bov; thi det er Fyldelsens Væder; **23** og eet Stykke Brød og een Oliebrødkage og een tynd Kage af de usyrede Brøds Kurv, som ere for Herrens Ansigt. **24** Og du skal lægge alt dette paa Arons Hænder og paa hans Sønners Hænder og røre det med en Rørelse for Herrens Ansigt. **25** Og du skal tage det af deres Hænder og gøre et Røgoffer deraf paa Alteret over Brændofferet, til en behagelig Lugt for Herrens Ansigt; det er et Ildoffer for Herren. **26** Og du skal tage Brystet af Arons Fyldelsens Væder og røre det med en Rørelse for Herrens Ansigt; og det skal være din Del. **27** Og du skal hellige Rørelsens Bryst og Gavens Bov — som er rørt og som er tagen fra — af Fyldelsens Væder, af den, som er for Aron, og af den, som er for hans Sønner. **28** Og det skal være Arons og hans Sønners til en evig Rettighed af Israels Børn; thi det er en Gave; og det skal være en Gave fra Israels Børn af deres Takofre, deres Gave hører Herren til. **29** Og de hellige Klæder, som Aron har, dem skulle hans Sønner have efter ham, i disse skal man salve dem og fylde deres Hænder i dem. **30** Syv Dage skal den af hans Sønner, som bliver Præst i hans Sted, iføre sig dem, den, som skal gaa ind i Forsamlingens Paulun til at tjene i Helligdommen. **31** Og du skal tage Fyldelsens Væder og koge dens Kød paa et helligt Sted. **32** Og Aron og hans Sønner skulle æde Væderens Kød og Brødet, som er i Kurven, for Forsamlingens Pauluns Dør. **33** Og de skulle æde disse Ting, ved hvilke Forligelsen er sket, for at fylde deres Hænder, for at hellige dem; og en uvedkommende skal ikke æde dem, fordi de ere hellige. **34** Men dersom der levnes af samme Fyldelsens Offerkød og af Brødet til om Morgenen, da skal du opbrænde det, som er levnet, med Ild; det skal ikke ædes, thi det er helligt. **35** Og du skal gøre saaledes ved Aron og ved hans Sønner, efter alt det, som jeg har befalet dig: Du skal fylde deres Hænder i syv Dage. **36** Og du skal hver Dag bringe en Tyr til Syndoffer, til Forligelse, og gøre Syndoffer for Alteret, naar du gør Forligelse for dette; og du skal salve det for at hellige det. **37** Syv Dage skal du gøre Forligelsen for Alteret og hellige det; og Alteret skal være en højhellig Ting, hver den, som rører ved Alteret, skal være hellig. **38** Og dette er det, som du skal bringe paa Alteret: Hver Dag to Lam, aargamle, bestandig. **39** Det ene Lam skal du bringe om Morgenen, og det andet Lam skal du bringe imellem de tvende Aftener. **40** Og en Tiendepart Mel,

blandet med en Fjerdepart af en Hin stødt Olie, og en Fjerdepart af en Hin Vin, til Drikoffer, til det ene Lam. **41** Og du skal bringe det andet Lam imellem de tvende Aftener; som Madofferet om Morgenen og som dets Drikoffer skal du bringe det til en behagelig Lugt; det er et Ildoffer for Herren. **42** Dette er det bestandige Brændoffer hos eders Efterkommere ved Forsamlingens Pauluns Dør for Herrens Ansigt, der hvor jeg vil komme til eder for at tale med dig. **43** Og der vil jeg komme til Israels Børn, og de skulle helliges ved min Herlighed. **44** Og jeg vil hellige Forsamlingens Paulun og Alteret; og jeg vil hellige Aron og hans Sønner til at gøre Præstetjeneste for mig. **45** Og jeg vil bo midt iblandt Israels Børn, og jeg vil være dem en Gud. **46** Og de skulle fornemme, at jeg er Herren deres Gud, som udførte dem af Ægyptens Land for at bo midt iblandt dem; jeg er Herren deres Gud.

30 Og du skal gøre et Røgelsealter til Røgelse, af Sithimtræ skal du gøre det; **2** een Alen langt og een Alen bredt, det skal være firkantet og to Alen højt; dets Horn skulle være ud af eet med det. **3** Og du skal beslaa det med purt Guld, dets Overdel og dets Sider rundt omkring og dets Horn; du skal og gøre en Guldkrans til det trindt omkring. **4** Og to Guldringe skal du gøre til det, under dets Krans, paa begge Sidestykkerne deraf, du skal gøre dem paa begge Sider derpaa; og man skal stikke Stænger deri for at bære det med dem. **5** Du skal og gøre Stængerne af Sithimtræ og beslaa dem med Guld. **6** Og det skal du sætte foran Forhænget, som er for Vidnesbyrdets Ark, foran Naadestolen, som er oven over Vidnesbyrdet, hvor jeg vil komme til dig. **7** Og paa det skal Aron lade røge med Røgelse af kostelige Urter; hver Morgen, naar han tillaver Lamperne, skal han lade røge med den. **8** Og naar Aron tænder Lamperne imellem de tvende Aftener, skal han lade røge med den; det skal være en bestandig Røgelse for Herrens Ansigt hos eders Efterkommere. **9** I skulle ingen fremmed Røgelse antænde derpaa eller Brændoffer eller Madoffer; og Drikoffer skulle I ikke udgyde derpaa. **10** Og Aron skal gøre en Forligelse for dets Horn, een Gang om Aaret; med Forligelsens Syndoffers Blod skal han gøre Forligelse een Gang om Aaret for det, hos eders Efterkommere; det er en højhellig Ting for Herren. **11** Og Herren talede til Mose og sagde: **12** Naar du optager Hovedsummen paa Israels Børn ved deres Tælling, da skal hver give Herren Løsepenge for sin Sjæl, naar man tæller dem, at ingen Plage skal komme paa dem, naar man tæller dem. **13** Dette skulle de give, hver som gaar over til de talte: En halv Sekel, efter Helligdommens Sekel; en Sekel gælder tyve Gera, en halv Sekel skal være en Offergave for Herren. **14** Hver som gaar over til de talte, fra tyve Aar gammel og derover, skal give Herren en Offergave. **15** Den rige skal ikke give mere og den fattige ikke give mindre end en halv Sekel, for at give Herren en Offergave, til at gøre Forligelse for eders Sjæle. **16** Og du skal tage Forligelsens Penge af Israels Børn og give dem til Forsamlingens Pauluns Tjeneste; og det skal være Israels Børn til en Ihukommelse for Herrens Ansigt, til at gøre Forligelse for eders Sjæle. **17** Og Herren talede til Mose og sagde: **18** Du skal og gøre en Kedel af Kobber og dens Fod af Kobber, at man kan to sig; og du skal sætte den imellem Forsamlingens Paulun og imellem Alteret og komme Vand derudi. **19** Og Aron og hans Sønner skulle to deres Hænder og deres Fødder deraf. **20** Naar de gaa ind i Forsamlingens Paulun, skulle de to sig med Vand, at de ikke skulle dø; eller naar de nærme sig til Alteret for at tjene og at antænde Ildoffer for Herren. **21** Og de skulle to deres Hænder og deres Fødder, at de ikke skulle dø; og det skal være dem en evig Skik, ham og hans Sæd, hos deres Efterkommere. **22** Og Herren talede til Mose og sagde: **23** Tag du dig ogsaa de bedste Urter, af den ædleste Myrra fem Hundrede Sekel, og halvt saa meget vellugtende Kanelbark, to Hundrede og halvtredsindstyve Sekel, og vellugtende Kalmus, to Hundrede og halvtredsindstyve Sekel, **24** og Kasia fem Hundrede Sekel, efter Helligdommens Sekel, og een Hin Olivenolie. **25** Og du skal lave det til en hellig Salveolie, en Salveblanding efter Salvekogerens Kunst; det skal være en hellig Salveolie. **26** Og dermed skal du salve Forsamlingens Paulun og Vidnesbyrdets Ark **27** og Bordet med alt dets Redskab og Lysestagen med dens Redskab og Røgelsealteret **28** og Brændofferets Alter med alt dets Redskab og Kedelen med dens Fod. **29** Og du skal hellige dem, at de blive højhellige; hver den som rører ved dem, skal være hellig. **30** Du skal og salve Aron og hans Sønner og hellige dem til at gøre Præstetjeneste for mig. **31** Og du skal tale til Israels Børn og sige: Denne skal være mig den hellige Salvelsesolie hos eders Efterkommere. **32** Den skal ikke udgydes paa andre Menneskers Legeme, og I

skulle ikke berede nogen anden efter dens Maade; den er hellig, den skal være eder hellig. **33** Hvo som laver en Salveblanding som den, eller som lader komme deraf paa en uvedkommende, han skal udryddes af sit Folk. **34** Og Herren sagde til Mose: Tag dig vellugtende Urter, Stakten og Onyks og Galbane, disse vellugtende Urter og ren Virak; der skal være lige meget af hvert. **35** Og du skal lave en Røgelse deraf, en Blanding efter Kunstens Regler; den skal være saltet, ren og hellig. **36** Og du skal støde noget deraf smaat og lægge deraf foran Vidnesbyrdet i Forsamlingens Paulun, hvor jeg vil tale med dig; det skal være eder højhelligt. **37** Og I skulle ikke gøre eder Røgelse, som du kunde gøre efter dennes Maade; det skal være dig helligt for Herren. **38** Hvo som gør en lignende for at røge dermed, han skal udryddes af sit Folk.

31 Og Herren talede til Mose og sagde: **2** Se, jeg har kaldet Bezaleel, en Søn af Uri, som var en Søn af Hur, af Juda Stamme, ved Navn. **3** Og jeg har opfyldt ham med Guds Aand, med Visdom og med Forstand og med Kundskab, og det i alle Haande Gerning, **4** til at udtænke Kunstværker, til at arbejde i Guld og i Sølv og i Kobber **5** og til at udskære Stene, til at indfatte, og til at udskære Træ, til at gøre alle Haande Gerning. **6** Og jeg, se, jeg har medgivet ham Oholiab, Ahisamaks Søn af Dans Stamme, og i hvers Hjerte, som er forstandig, har jeg givet Visdom; og de skulle gøre alt det, som jeg har befalet dig: **7** Nemlig Forsamlingens Paulun og Vidnesbyrdets Ark og Naadestolen, som er derpaa, og alt Redskab til Paulunet, **8** og Bordet med dets Redskab og den rene Lysestage med alt dens Redskab og Røgelsealteret **9** og Brændofferets Alter med alt dets Redskab og Kedelen med dens Fod **10** og Tjenestens Klæder og Arons, Præstens, hellige Klæder og hans Sønners Klæder til at gøre Præstetjeneste udi **11** og Salveolien og Røgelsen af vellugtende Urter til Helligdommen; efter alt det, som jeg har befalet dig, skulle de gøre det. **12** Og Herren talede til Mose og sagde: **13** Og du, tal til Israels Børn og sig: I skulle visselig holde mine Sabbater; thi det er et Tegn imellem mig og imellem eder hos eders Efterkommere, at I skulle vide, at jeg er Herren, som helliger eder. **14** Derfor skulle I holde Sabbaten, thi den skal være eder hellig; den der vanhelliger den, skal visselig dødes; thi hver som gør Arbejde paa den, den Sjæl skal udryddes af sit Folks Midte. **15** Seks Dage skal al Gerning gøres, men paa den syvende Dag er Sabbatshvile, en Hellighed for Herren; hver den, som gør Arbejde paa Sabbatsdagen, skal visselig dødes. **16** Derfor skulle Israels Børn tage Vare paa Sabbaten, saa at de holde Sabbaten, hos deres Efterkommere til en evig Pagt. **17** Den er et evigt Tegn imellem mig og imellem Israels Børn; thi i seks Dage gjorde Herren Himmelen og Jorden, og paa den syvende Dag hvilede han og vederkvægede sig. **18** Og han gav Mose, der han havde endt at tale med ham paa Sinai Bjerg, to Vidnesbyrdets Tavler, Stentavler, skrevne med Guds Finger.

32 Og Folket saa, at Mose tøvede med at komme ned ad Bjerget; og Folket forsamledes om Aron, og de sagde til ham: Staa op, gør os Guder, som kunne gaa foran os; thi denne Mose, Manden, som førte os op af Ægyptens Land, vide vi ikke, hvad der er vederfaret. **2** Og Aron sagde til dem: Afriver de Guldsmykker, som ere i eders Hustruers, eders Sønners og eders Døtres Øren, og bærer dem til mig. **3** Saa afrev alt Folket de Guldsmykker, som vare i deres Øren, og de bare dem til Aron. **4** Og han tog det af deres Haand og dannede det med Mejselen og gjorde en støbt Kalv deraf, og de sagde: Israel! disse ere dine dine Guder, som førte dig op af Ægyptens Land. **5** Der Aron saa det, byggede han et Alter for den; og Aron raabte og sagde: I Morgen er det Herrens Højtid. **6** Og de stode aarle op den anden Dag og ofrede Brændofre og fremførte Takofre; og Folket satte sig ned til at æde og drikke og stod op at lege. **7** Da sagde Herren til Mose: Gaa, stig ned; thi dit Folk, som du førte op af Ægyptens Land, har handlet fordærveligt. **8** De vege snart fra den Vej, som jeg bød dem, de have gjort sig en støbt Kalv, og de have tilbedet den og ofret til den og sagt: Israel! disse ere dine Guder, som førte dig op af Ægyptens Land. **9** Og Herren sagde til Mose: Jeg har set dette Folk, og se, det er et haardnakket Folk. **10** Og lad mig nu fare frem, at min Vrede maa optændes mod dem, og jeg maa fortære dem; og jeg vil gøre dig til et stort Folk. **11** Og Mose bad ydmygelig for Herrens, sin Guds Ansigt og sagde: Herre, hvorfor skal din Vrede optændes imod dit Folk, som du udførte af Ægyptens Land med stor Kraft og med en stærk Haand? **12** Hvorfor skulle Ægypterne tale og sige: Han har udført dem til Ulykke, for at ihjelslaa dem paa Bjergene og ødelægge dem af Jorderige? Vend om fra din grumme Vrede, og

lad det onde mod dit Folk fortryde dig! **13** Kom dine Tjenere, Abraham, Isak og Israel i Hu, hvilke du har tilsvoret ved dig selv og tilsagt: Jeg vil gøre eders Sæd mangfoldig, som Stjernerne paa Himmelen; og alt det Land, som jeg har sagt, vil jeg give eders Sæd, og de skulle eje det evindelig. **14** Saa fortrød Herren det onde, som han havde talet om at ville gøre sit Folk. **15** Og Mose vendte sig og gik ned ad Bjerget og havde to Vidnesbyrdets Tavler i sin Haand, Tavler beskrevne paa begge Sider, de vare skrevne baade paa den ene og den anden Side. **16** Og Tavlerne vare Guds Arbejde; og Skriften var Guds Skrift, indgravet i Tavlerne. **17** Der Josva I hørte Lyden af Folket, som raabte, da sagde han til Mose: Der er en Krigslyd i Lejren. **18** Men denne sagde: Det er ikke en Lyd af dem, som raabe, naar de sejre, og ikke en Lyd af dem, som raabe, naar de tabe; men jeg hører en Lyd af Sang. **19** Og det skete, der han kom nær til Lejren og saa Kalven og Dansen, da optændtes Mose Vrede, og han kastede Tavlerne af sine Hænder og sønderbrød dem neden for Bjerget. **20** Og han tog Kalven, som de havde gjort, og opbrændte den med Ild og malede den til Støv og strøede det oven paa Vandet og gav Israels Børn det at drikke. **21** Og Mose sagde til Aron: Hvad har dette Folk gjort dig, at du har ført en saa stor Synd over det? **22** Og Aron svarede: Min Herres Vrede forhaste sig ikke; du kender Folket, at det ligger i det onde. **23** Og de sagde til mig: Gør os Guder, som kunne gaa foran os; thi denne Mose, Manden, som førte os op af Ægyptens Land, vide vi ikke, hvad der er vederfaret. **24** Da sagde jeg til dem: Hvo som har Guld, de maa rive det af, og de gave mig det; og jeg kastede det i i Ilden, saa kom denne Kalv ud. **25** Der Mose saa Folket, at det var tøjleløst, — thi Aron havde givet det Tøjlen til en Spot for deres Modstandere, — **26** da stillede Mose sig i Lejrens Port og sagde: Hvo der hører Herren til, han komme til mig; da forsamlede alle Levi Børn sig til ham. **27** Og han sagde til dem: Saa siger Herren, Israels Gud: Hver binde sit Sværd ved sin Side; gaar frem og tilbage, fra den ene Port i Lejren til den anden, og ihjelslaar hver sin Broder og hver sin Ven og hver sin Næste. **28** Og Levi Børn gjorde, som Mose havde sagt, og der faldt af Folket paa den samme Dag henved tre Tusinde Mænd. **29** Og Mose sagde: Fylder eders Haand i Dag for Herren, at enhver er imod sin Søn og imod sin Broder, og det for at bringe Velsignelse over eder i Dag. **30** Og det skete den anden Dag, da sagde Mose til Folket: I have syndet en stor Synd, dog nu vil jeg opstige til Herren, om jeg maaske kan gøre Forligelse for eders Synd. **31** Der Mose kom igen til Herren, sagde han: Ak! dette Folk har syndet en stor Synd, og de have gjort sig Guder af Guld. **32** Og nu, gid du vilde forlade dem deres Synd; men hvis ikke, da udslet mig nu af din Bog, som du har skrevet! **33** Og Herren sagde til Mose: Hver den som synder imod mig, den vil jeg udslette af min Bog. **34** Og nu gaa, før Folket didhen, som jeg sagde dig: Se, min Engel skal gaa for dit Ansigt; men paa min Hjemsøgelses Dag vil jeg hjemsøge deres Synd over dem. **35** Og Herren slog Folket, fordi de havde gjort Kalven, som Aron havde gjort.

33 Og Herren sagde til Mose: Gaa, drag op herfra, du og Folket, som du førte op af Ægyptens Land, til det Land, som jeg tilsvor Abraham, Isak og Jakob, — sigende: Din Sæd vil jeg give det, **2** og jeg vil sende en Engel foran dig, og uddrive Kananiter, Amoriter og Hethiter og Feresiter, Heviter og Jebusiter, — **3** til et Land, som flyder med Mælk og Honning; men jeg vil ikke drage op med dig, thi du er et haardnakket Folk, at jeg ikke skal fortære dig paa Vejen. **4** Der Folket hørte denne svare Tale, da sørgede de, og ingen satte sin Prydelse paa sig. **5** Og Herren sagde til Mose: Sig til Israels Børn: I ere et haardnakket Folk; drog jeg et Øjeblik midt op iblandt dig, saa maatte jeg fortære dig; og læg nu din Prydelse af dig, at jeg kan vide, hvad jeg skal gøre ved dig. **6** Saa aflagde Israels Børn deres Prydelse fra det Bjerg Horeb af. **7** Men Mose tog Teltet og slog sig det ud udenfor Lejren, langt fra Lejren, og kaldte det Forsamlingens Telt; og det skete, at hver som vilde adspørge Herren, maatte gaa ud til Forsamlingens Telt, som var udenfor Lejren. **8** Og det skete, naar Mose gik ud til Teltet, da rejste alt Folket sig, og de stode hver i sit Telts Dør, og de saa efter Mose, indtil han kom til Teltet. **9** Og det skete, naar Mose kom til Teltet, kom Skystøtten ned og stod i Teltets Dør, og han talte med Mose. **10** Og alt Folket saa Skystøtten staa i Teltets Dør, og alt Folket rejste sig, og de bøjede sig, hver i sit Telts Dør. **11** Men Herren talede til Mose, Ansigt til Ansigt, ligesom en Mand taler med sin Næste; og han vendte om til Lejren, men hans Tjener Josva, Nims Søn, den unge Karl, veg ikke fra Teltet. **12** Og Mose sagde til Herren: Se, du siger til mig: Før dette Folk op, og du har ikke ladet mig vide, hvem du vil sende med mig; enddog

du har sagt: Jeg kender dig ved Navn, og du har ogsaa fundet Naade for mine Øjne. **13** Og nu, kære, dersom jeg har fundet Naade for dine Øjne, da vis mig, kære, dine Veje, at jeg kan kende dig, paa det jeg maa finde Naade for dine Øjne; og se, dette Folk er dit Folk. **14** Og han sagde: Mit Ansigt skal gaa med, og jeg vil skaffe dig Hvile. **15** Men han sagde til ham: Dersom dit Ansigt ikke gaar med os, da lad os ikke drage op herfra. **16** Og hvorpaa skulde det dog kendes, at jeg har fundet Naade for dine Øjne, jeg og dit Folk? mon ikke derpaa, at du gaar med os? at vi, jeg og dit Folk, udmærkes frem for hvert Folk, som er paa Jorderiges Kreds. **17** Da sagde Herren til Mose: Jeg vil ogsaa gøre dette Ord, som du har talet; thi du har fundet Naade for mine Øjne, og jeg kender dig ved Navn. **18** Men han sagde: Kære, lad mig se din Herlighed! **19** Og han sagde: Jeg vil lade al min Godhed drage forbi for dit Ansigt, og jeg vil ved Navn udraabe: Herren! for dit Ansigt; og jeg vil være den naadig, hvem jeg er naadig, og forbarme mig over den, hvem jeg forbarmer mig over. **20** Og han sagde: Du kan ikke se mit Ansigt; thi Mennesket kan ikke se mig og leve. **21** Og Herren sagde: Se, her er et Sted hos mig, og du skal staa paa Klippen. **22** Og det skal ske, naar min Herlighed gaar forbi, da vil jeg lade dig staa i Kløften paa Klippen, og jeg vil dække med min Haand over dig, indtil jeg er gaaet forbi. **23** Og naar jeg borttager min Haand, da skal du se mig bagfra; men mit Ansigt kan ikke ses.

34 Og Herren sagde til Mose: Udhug dig to Stentavler som de første, saa vil jeg skrive de Ord paa Tavlerne, som vare paa de første Tavler, som du sønderbrød. **2** Og vær rede til i Morgen, og stig aarle op paa Sinai Bjerg, og staa der for mig paa Bjergets Top. **3** Og der skal ingen gaa op med dig, og heller ikke maa nogen lade sig se paa det hele Bjerg; hverken Kvæg eller Øksne skulle gaa paa Græs hen imod dette Bjerg. **4** Og han udhuggede to Stentavler som de første, og Mose stod aarle op om Morgenen og steg op paa Sinai Bjerg, som Herren befalede ham, og han tog de to Stentavler i sin Haand. **5** Og Herren kom ned i Skyen og stod der hos ham og udraabte ved Navn: Herren! **6** Og Herren gik forbi for hans Ansigt og raabte: Herren, Herren er en barmhjertig og naadig Gud, langmodig og af megen Miskundhed og Sandhed, **7** som bevarer Miskundhed mod tusinde Led og forlader Misgerning og Overtrædelse og Synd, og som ikke skal holde den skyldige for uskyldig, som hjemsøger Fædrenes Misgerning paa Børn og paa Børnebørn, paa dem i tredje og paa dem i fjerde Led. **8** Og Mose skyndte sig og bøjede sig til Jorden og tilbad. **9** Og han sagde: Kære, dersom jeg har fundet Naade for dine Øjne, Herre, da gaa Herren nu midt iblandt os; thi dette er et haardnakket Folk, og du ville forlade os vor Misgerning og vor Synd, og tage os til Arv! **10** Og han sagde: Se, jeg vil gøre en Pagt; for hele dit Folk vil jeg gøre underfulde Ting, som ikke ere skabte i noget Land eller hos noget Folkefærd; og hele det Folk, som du er midt iblandt, skal se Herrens Gerning; thi den er forfærdelig, den som jeg skal gøre med dig. **11** Hold du det, som jeg befaler dig i Dag, se, jeg vil uddrive for dig Amoriter og Kananiter og Hethiter og Feresiter og Heviter og Jebusiter. **12** Forvar dig, at du ej gør Pagt med nogen Indbygger i det Land, til hvilket du kommer, paa det han ikke bliver til en Snare midt iblandt dig; **13** men I skulle nedbryde deres Altere og sønderbryde deres Billeder og omhugge deres Astartebilleder; **14** thi du skal ikke tilbede en anden Gud; thi Herren hedder nidkær, han er en nidkær Gud: **15** At du ikke gør Pagt med nogen Indbygger i det Land; thi de kunde bole efter deres Guder og ofre til deres Guder, og en kunde indbyde dig, at du aad af hans Offer; **16** og du kunde tage af hans Døtre til dine Sønner, og hans Døtre kunde bole efter deres Guder og faa dine Sønner til at bole efter deres Guder. **17** Du skal ingen støbte Guder gøre dig. **18** Du skal holde de usyrede Brøds Højtid, du skal æde usyrede Brød i syv Dage, som jeg har befalet dig til den bestemte Tid i Abib Maaned; thi i Abib Maaned gik du ud af Ægypten. **19** Alt det, som aabner Moders Liv, hører mig til, og alt det, som er en Han af dit Kvæg, og som aabner Moders Liv, være sig Okse eller Lam. **20** Men det førstefødte af Asener skal du løse med et Lam, og dersom du ikke vil løse det, da skal du bryde Halsen itu paa det; alle førstefødte af dine Sønner skal du løse, og mit Ansigt skal ikke ses tomhændet. **21** Seks Dage skal du arbejde, og paa den syvende Dag skal du hvile; med Pløjningen og med Høsten skal du hvile. **22** Og du skal holde Ugernes Højtid med Førstegrøden af Hvedehøsten, og Indsamlingens Højtid naar Aaret er omme. **23** Tre Gange om Aaret skal alt dit Mandkøn ses for den Herre Herres, Israels Guds, Ansigt. **24** Thi jeg skal uddrive Hedningerne for dit Ansigt og gøre dit Landemærke vidt; og ingen skal begære dit Land, naar du gaar op at lade dig

se for Herren din Guds Ansigt tre Gange om Aaret. 25 Du skal ikke ofre mit Slagtoffers Blod med syret Brød; og Paaskehøjtidens Slagtoffer skal ikke ligge Natten over til om Morgenen. 26 Det første af din Jords Førstegrøde skal du bære til Herren din Guds Hus; du skal ikke koge et Kid i dets Moders Mælk. 27 Og Herren sagde til Mose: Skriv dig disse Ord; thi efter disse Ords Lydelse har jeg gjort en Pagt med dig og med Israel. 28 Og han var der hos Herren fyrretyve Dage og fyrretyve Nætter, han aad ikke Brød og drak ikke Vand; og han skrev paa Tavlerne Pagtens Ord, de ti Ord. 29 Og det skete, der Mose gik ned ad Sinai Bjerg, da havde Mose to Vidnesbyrdstavler i sin Haand, der han gik ned ad Bjerget; og Mose vidste ikke, at Huden paa hans Ansigt skinnede deraf, at han havde talet med ham. 30 Og Aron og alle Israels Børn saa Mose, og se, hans Ansigts Hud skinnede; da frygtede de for at komme nær til ham. 31 Da kaldte Mose ad dem, og de vendte om til ham, Aron og alle Fyrsterne af Menigheden, og Mose talede til dem. 32 Og derefter nærmede alle Israels Børn sig; saa befalede han dem alt det, som Herren havde talet med ham paa Sinai Bjerg. 33 Og Mose lod af at tale med dem, og han lagde et Dække over sit Ansigt. 34 Og naar Mose gik ind for Herren til at tale med ham, tog han Dækket af, indtil han gik ud igen; og han gik ud og talede til Israels Børn, hvad ham var befalet. 35 Og Israels Børn saa Mose Ansigt, at Mose Ansigts Hud skinnede; saa lagde Mose igen Dækket over sit Ansigt, indtil han gik ind igen at tale med ham.

35 Og Mose lod al Israels Børns Menighed samle og sagde til dem: Disse ere de Ord, som Herren befalede, at I skulle gøre; 2 seks Dage skal al Gerning gøres, men den syvende Dag skal være eder hellig, en Sabbatshvile for Herren; hver den, som gør nogen Gerning paa den, skal dødes. 3 I skulle ingen Ild optænde i nogen af eders Boliger paa Sabbatsdagen. 4 Og Mose sagde til al Israels Børns Menighed saaledes: Dette er det Ord, som Herren befalede, sigende: 5 Tager, af hvad eder tilhører, en Offergave til Herren; hver som er villig af sit Hjerte, skal fremføre den, en Offergave til Herren: Guld og Sølv og Kobber, 6 og blaat uldent og Purpur og Skarlagen og hvidt Linned og Gedehaar, 7 og rødlødede Væderskind og Grævlingeskind og Sithimtræ, 8 og Olie til Lysning og Urter til Salveolie og til vellugtende Røgelse, 9 og Onyksstene og Stene til at indfatte, til Livkjortlen og til Brystspannet. 10 Og hver af eder, som er viis i Hjertet, de skulle komme og gøre alt det, som Herren har befalet: 11 Tabernaklet med dets Paulun og dets Dække, med dets Hager og dets Fjæle, dets Tværstænger, dets Støtter og dets Fødder; 12 Arken med dens Stænger, Naadestolen og Dækkets Forhæng; 13 Bordet med dets Stænger og alle dets Redskaber og Skuebrødet; 14 og Lysestagen til Lysningen med dens Redskaber og dens Lamper og Olie til Lysningen; 15 og Røgelsealteret med dets Stænger og Salveolien og vellugtende Røgelse, og Dækket for Døren, for Tabernaklets Dør; 16 Brændofrets Alter med dets Kobbergitter, med dets Stænger og alle dets Redskaber, Kedlen med dens Fod; 17 Omhængene til Forgaarden med dens Støtter og dens Fødder, og Dækket for Forgaardens Port; 18 Sømmene til Tabernaklet og Sømmene til Forgaarden og deres Snore; 19 Tjenestens Klæder til at tjene med i Helligdommen; hellige Klæder til Aron, Præsten, og Klæder til hans Sønner til at gøre Præstetjeneste udi. 20 Saa gik de ud, al Israels Børns Menighed, fra Mose Aasyn. 21 Og de kom, hver Mand, hvis Hjerte førte ham dertil, og hver den, hvis Aand frivillig drev ham dertil, de fremførte Offergave til Herren, til Forsamlingens Pauluns Gerning og til alt Arbejdet dermed og til de hellige Klæder. 22 Og de kom, Mændene saa vel som Kvinderne, hver som var villig i Hjertet, de frembare Hægter og Smykker og Ringe og Kæder, alle Haande Guldtøj; og hver Mand kom, som havde ladet en Gave af Guld røre for Herren. 23 Og hver Mand, hos hvem der fandtes blaat uldent og Purpur og Skarlagen og hvidt Linned og Gedehaar og rødlødede Væderskind og Grævlingeskind, de førte det frem. 24 Hver som havde en Offergave af Sølv og Kobber, de bragte den frem som en Offergave til Herren; og hver, hos hvem Sithimtræ fandtes til noget Slags Arbejde, de førte det frem. 25 Og hver Kvinde, som var viis i Hjerte, spandt med sine Hænder, og de fremførte det, de havde spundet: Blaat uldent og Purpur, Skarlagen og hvidt Linned. 26 Og alle Kvinder, hvis Hjerte bevægede dem dertil, og som havde Forstand derpaa, spandt Gedehaarene. 27 Men Fyrsterne bragte Onyksstene og Stene til at indfatte, til Livkjortlen og til Brystspannet, 28 og Urterne og Olien til Lysning og til Salveolien og til vellugtende Røgelse. 29 Hver Mand og Kvinde af Israels Børn, hvem deres Hjerte drev til frivilligt at bringe noget til

al den Gerning, som Herren ved Mose havde befalet at udføre, bragte en frivillig Gave til Herren. **30** Og Mose sagde til Israels Børn: Ser, Herren har kaldet ved Navn Bezaleel, en Søn af Uri, som var en Søn af Hur, af Juda Stamme. **31** Og Guds Aand har opfyldt ham med Visdom, med Forstand og med Kundskab, og det til alle Haande Gerning; **32** og til at udtænke Kunstværker, at arbejde i Guld og i Sølv og i Kobber; **33** og til at udskære Stene til at indfatte, og til at udskære Træ, til at gøre alle Haande kunstig Gerning; **34** og han har givet i hans Hjerte Visdom til at undervise andre, baade ham og Oholiab, Ahisamaks Søn, af Dans Stamme. **35** Han har opfyldt dem med Visdom i Hjertet til at gøre alle Haande Gerning, deres, som udskære, og deres, som virke, og deres, som stikke i blaat uldent og i Purpur, i Skarlagen og i hvidt Linned, og Væveres, deres, som gøre alle Haande Gerning og udtænke Kunstværker.

36 Saa gjorde Bezaleel og Oholiab og hver Mand, som var viis i Hjertet, hvilke Herren havde givet Visdom og Forstand til at vide at gøre alle Haande Gerning til Helligdommens Tjeneste, efter alt det som Herren havde befalet. **2** Og Mose kaldte ad Bezaleel og ad Oholiab og ad hver Mand, som var viis i Hjertet, som Herren havde givet Visdom i hans Hjerte, hver den som Hjertet drev til at tage fat paa Gerningen for at gøre den. **3** Og de modtoge af Mose hele Offergaven, som Israels Børn fremførte til Helligdommens Tjenestes Gerning, for at gøre den færdig; og de fremførte desuden til ham frivillige Gaver hver Morgen. **4** Da kom alle de viise, som gjorde al Helligdommens Gerning, hver Mand fra sit Arbejde, som de gjorde, **5** og de sagde til Mose saalunde: Folket bærer mere frem, end der gøres behov til Tjenesten, til Gerningen, hvilken Herren har befalet at gøre. **6** Saa befalede Mose, og de udraabte igennem Lejren, sigende, at hverken Mand eller Kvinde skulde forfærdige noget mere som Offergave til Helligdommen, og Folket hørte op med at bringe. **7** Thi de havde nok af alle disse Ting til al Gerningen, til at gøre den, og der var tilovers. **8** Saa gjorde hver, som var viis i Hjertet, iblandt dem, som udførte Gerningen, Tabernaklet af ti Tæpper af hvidt, tvundet Linned og blaat uldent og Purpur og Skarlagen; med Keruber, med kunstigt Arbejde gjorde man dem. **9** Eet Tæppe var otte og tyve Alen langt, og fire Alen bredt var eet Tæppe, alle Tæpper havde eet Maal. **10** Og man fæstede de fem Tæpper sammen, det ene til det andet, og fæstede atter fem Tæpper sammen, det ene til det andet. **11** Og man gjorde Stropper af blaat uldent paa det første Tæppes Æg, yderst, hvor det skulde fæstes sammen; ligesaa gjorde man paa det yderste Tæppes Æg, hvor det anden Gang skulde fæstes sammen. **12** Halvtredsindstyve Stropper gjorde man paa det første Tæppe, og halvtredsindstyve Stropper gjorde man yderst paa Tæppet, der anden Gang skulde fæstes til; Stropperne vare hæftede sammen, den ene til den anden. **13** Og man gjorde halvtredsindstyve Guldhager og fæstede Tæpperne, det ene til det andet med Hagerne, saa det blev eet Tabernakel. **14** Og man gjorde Tæpperne af Gedehaar til et Paulun over Tabernaklet; elleve Tæpper gjorde man. **15** Hvert Tæppe var tredive Alen langt, og hvert Tæppe var fire Alen bredt; de elleve Tæpper havde eet Maal. **16** Og de fem Tæpper fæstede man sammen for sig og de seks Tæpper for sig. **17** Og man gjorde halvtredsindstyve Stropper paa det første Tæppes Æg, yderst, hvor de skulde fæstes sammen; og man gjorde halvtredsindstyve Stropper paa Æggen af det Tæppe, der anden Gang skulde fæstes til. **18** Og man gjorde halvtredsindstyve Kobberhager, at fæste Paulunet sammen med, til at vorde eet. **19** Og man gjorde et Dække over Paulunet af rødlødede Væderskind, og et Dække af Grævlingeskind derover. **20** Og man gjorde Fjælene til Tabernaklet af Sithimtræ, saa at de kunde staa. **21** Hver Fjæl var ti Alen lang, og hver Fjæl var halvanden Alen bred. **22** Der var to Tappe paa hver Fjæl, den ene Tap forbunden med den anden; saaledes gjorde man paa alle Tabernaklets Fjæle. **23** Og man gjorde Fjæle til Tabernaklet, tyve Fjæle til den søndre Side mod Sønden. **24** Og man gjorde fyrretyve Sølvfødder under de tyve Fjæle, to Fødder under den ene Fjæl for dens to Tappe og to Fødder under den anden Fjæl for dens to Tappe. **25** Og til Tabernaklets anden Side mod den nordre Side gjorde man tyve Fjæle, **26** og deres fyrretyve Sølvfødder, to Fødder under den ene Fjæl og to Fødder under den anden Fjæl. **27** Og til Bagsiden af Tabernaklet imod Vesten gjorde man seks Fjæle. **28** Og man gjorde to Fjæle til Tabernaklets Hjørner paa begge Sider. **29** Og de vare dobbelte fra neden af, og i lige Maade vare de dobbelte til det øverste, saa der blev en Ring; saaledes gjorde man med dem begge paa begge Hjørner. **30**

Og der var otte Fjæle og deres Sølvfødder, seksten Fødder, to Fødder under hver Fjæl. **31** Og man gjorde Tværstænger af Sithimtræ; fem til Fjælene ved den ene Side af Tabernaklet, **32** og fem Tværstænger til Fjælene ved den anden Side af Tabernaklet, og fem Tværstænger til Tabernaklets Fjæle, bagtil mod Vesten. **33** Og man gjorde den midterste Stang til at gaa tværsover paa Midten af Fjælene, fra den ene Ende til den anden. **34** Og man beslog Fjælene med Guld, og deres Ringe gjorde man af Guld til at stikke Tværstængerne udi, og man beslog Tværstængerne med Guld. **35** Man gjorde og et Forhæng af blaat uldent og Purpur og Skarlagen og hvidt, tvundet Linned; man gjorde med kunstigt Arbejde Keruber paa det. **36** Og man gjorde fire Støtter dertil af Sithimtræ og beslog dem med Guld, deres Kroge vare af Guld; og man støbte fire Fødder dertil af Sølv. **37** Og man gjorde Dækket for Paulunets Dør af blaat uldent og Purpur og Skarlagen og hvidt, tvundet Linned, stukket Arbejde, **38** og dets fem Støtter med deres Kroge, og beslog deres Knapper og deres Stænger med Guld, og deres fem Fødder vare af Kobber.

37 Og Bezaleel gjorde Arken af Sithimtræ, halv tredje Alen lang og halvanden Alen bred og halvanden Alen høj. **2** Og han beslog den med purt Guld, inden og uden, og han gjorde en Guldkrans trindt omkring den. **3** Og han støbte fire Guldringe til den paa dens fire Hjørner, nemlig to Ringe paa dens ene Side og to Ringe paa dens anden Side. **4** Og han gjorde Stænger af Sithimtræ og beslog dem med Guld. **5** Og han stak Stængerne i Ringene paa Siderne af Arken til at bære Arken med. **6** Og han gjorde en Naadestol af purt Guld, halvtredje Alen lang og halvanden Alen bred. **7** Og han gjorde to Keruber af Guld, af drevet Arbejde gjorde han dem, paa begge Ender af Naadestolen, **8** een Kerub paa den ene Ende og een Kerub paa den anden Ende; han gjorde Keruber i eet med Naadestolen paa begge dens Ender. **9** Og Keruberne udbredte deres Vinger ovenover og dækkede over Naadestolen med deres Vinger; og den enes Ansigt var mod den andens, Kerubernes Ansigter vare vendte mod Naadestolen. **10** Og han gjorde Bordet af Sithimtræ, to Alen langt og een Alen bredt og halvanden Alen højt. **11** Og han beslog det med purt Guld, og han gjorde en Guldkrans dertil rundt omkring. **12** Han gjorde ogsaa en Liste dertil trindt omkring, en Haandbred høj, og gjorde en Guldkrans trindt omkring dens Liste. **13** Og han støbte fire Guldringe dertil og satte Ringene i de fire Hjørner, som vare ved dets fire Fødder. **14** Tvært over for Listen vare Ringene, at Stængerne kunde stikkes deri til at bære Bordet. **15** Og han gjorde Stængerne af Sithimtræ og beslog dem med Guld til at bære Bordet. **16** Og han gjorde Redskaberne, som skulde til Bordet, dets Fade og dets Skaaler og dets Bægere og dets Kander, med hvilke der skulde udgydes Drikoffer, af purt Guld. **17** Og han gjorde Lysestagen af purt Guld; af drevet Arbejde gjorde han Lysestagen; dens Fod og dens Stang, dens Bægere, dens Knopper og dens Blomster vare ud af eet med den. **18** Og seks Grene gik ud fra dens Sider, tre Grene paa Lysestagen fra dens ene Side, og tre Grene paa Lysestagen fra dens anden Side. **19** Tre Mandelblomstbægere var der paa den ene Gren, en Knop og et Blomster, og tre Mandelblomstbægere paa den anden Gren, en Knop og et Blomster; saaledes var det paa de seks Grene, som gik ud fra Lysestagen. **20** Men paa Lysestagen vare fire Mandelblomstbægere, dens Knopper og dens Blomster, **21** nemlig een Knop under de to Grene derpaa, og een Knop under de to andre Grene derpaa, og een Knop under de to øvrige Grene derpaa for de seks Grene, som gik ud fra den. **22** Deres Knopper og deres Grene vare ud af eet med den selv, det var altsammen eet drevet Arbejde af purt Guld. **23** Og han gjorde dens syv Lamper og dens Sakse og dens Tandekar af purt Guld. **24** Af et Centner purt Guld gjorde han den og alle dens Redskaber. **25** Og han gjorde Røgelsealteret af Sithimtræ, een Alen langt og een Alen bredt, firkantet og to Alen højt; dets Horn vare ud af eet med det. **26** Og han beslog det med purt Guld, dets Overdel og dets Sider omkring og dets Horn, og gjorde en Guldkrans til det rundt omkring. **27** Og han gjorde to Guldringe dertil, under dets Krans paa begge Sidestykkerne deraf, paa begge Sider derpaa, til at stikke Stængerne deri, for at bære det med dem. **28** Men Stængerne gjorde han af Sithimtræ og beslog dem med Guld. **29** Og han gjorde den hellige Salveolie og den rene Røgelse af vellugtende Urter efter Kunstens Regler.

38 Og han gjorde Brændofrets Alter af Sithimtræ, fem Alen langt og fem Alen bredt, firkantet og tre Alen højt. **2** Og han gjorde dets Horn paa dets fire Hjørner, dets Horn vare ud af eet med det; og han beslog det med Kobber. **3** Og han gjorde

alle Alterets Redskaber, Gryderne og Ildskufferne og Skaalerne, Madkrogene og Ildkarrene; alle Redskaber dertil gjorde han af Kobber. **4** Og han gjorde et Gitter til Alteret, gjort som et Net, af Kobber, under dets Afsæt nedenfra indtil midt derpaa. **5** Og han støbte fire Ringe paa de fire Hjørner paa Kobbergitteret at stikke Stængerne udi. **6** Og han gjorde Stænger af Sithimtræ og beslog dem med Kobber. **7** Og han stak Stængerne i Ringene paa Alterets Sider, til at bære det med dem; han gjorde det hult, af Fjæle. **8** Og han gjorde Kedelen af Kobber og Foden dertil af Kobber, af de i Hobetal kommende Kvinders Spejle, hvilke kom i Hobetal for Forsamlingens Pauluns Dør. **9** Og han gjorde Forgaarden paa den søndre Side mod Sønden; Omhængene til Forgaarden vare af hvidt, tvundet Linned, hundrede Alen. **10** Deres Støtter vare tyve og deres Kobberfødder tyve; Støtternes Kroge og deres Tværstænger vare af Sølv; **11** og mod den nordre Side, hundrede Alen, deres Støtter vare tyve og deres Kobberfødder tyve; Støtternes Kroge og deres Tværstænger vare af Sølv; **12** men paa den vestre Side vare Omhængene halvtredsindstyve Alen, deres Støtter vare ti og deres Fødder ti; Støtternes Kroge og deres Tværstænger vare af Sølv; **13** men paa den østre Side, mod Østen halvtredsindstyve Alen; **14** Omhængene hen mod den ene Side vare femten Alen, deres Støtter vare tre og deres Fødder tre. **15** Og hen mod den anden Side, paa begge Sider af Forgaardens Port, vare Omhængene femten Alen; deres Støtter vare tre og deres Fødder tre. **16** Alle Omhængene omkring Forgaarden vare af hvidt, tvundet Linned. **17** Og Fødderne til Støtterne vare af Kobber, men Støtternes Kroge og deres Tværstænger vare af Sølv, og deres Hoveder vare beslagne med Sølv, og disse vare forbundne med Sølvstænger, alle Forgaardens Støtter. **18** Og Dækket for Forgaardens Port var stukket Arbejde og blaat uldent og Purpur og Skarlagen og hvidt, tvundet Linned; og tyve Alen var Længden, og Højden efter Omhængets Bredde var fem Alen i Lighed med Forgaardens Omhæng. **19** Og dertil vare fire Støtter med deres fire Kobberfødder, deres Kroge af Sølv, og deres Hoveder beslagne med Sølv og deres Tværstænger af Sølv. **20** Og alle Sømmene til Tabernaklet og til Forgaarden rundt omkring vare af Kobber. **21** Dette er, hvad der blev beregnet til Tabernaklet, Vidnesbyrdets Tabernakel, som det blev beregnet efter Mose Ord, ved Hjælp af Leviterne, under Tilsyn af Ithamar, en Søn af Præsten Aron. **22** — Og Bezaleel, en Søn af Uri, en Søn af Hur, af Juda Stamme, gjorde alt det, som Herren havde befalet Mose. **23** Og Oholiab, Ahisamaks Søn, af Dans Stamme, var med ham, og han var en Mester i Udskæring og i Kunstvævning og i Stikning med blaat uldent og med Purpur og med Skarlagen og med hvidt Linned. — **24** Alt Guldet, som blev forarbejdet til denne Gerning i Helligdommens hele Gerning, ja Rørelseofrets Guld, var ni og tyve Centner og syv Hundrede og tredive Sekel efter Helligdommens Sekel. **25** Men Sølvet fra dem, som vare talte i Menigheden, var hundrede Centner og Tusinde og syv Hundrede og fem og halvfjerdsindstyve Sekel efter Helligdommens Sekel. **26** En Beka for hvert Hoved, det er en halv Sekel efter Helligdommens Sekel, af hver den, som gik over til de talte, fra tyve Aar gammel og derover, af seks Hundrede Tusinde og tre Tusinde og fem Hundrede og halvtredsindstyve. **27** Og der var hundrede Centner Sølv til at støbe Fødderne af til Helligdommen og Fødderne til Forhænget; hundrede Fødder af hundrede Centner, eet Centner til hver Fod. **28** Men af de Tusinde og syv Hundrede og fem og halvfjerdsindstyve Sekel gjorde han Kroge til Støtterne; og man beslog deres Hoveder og forbandt dem med hverandre. **29** Men Rørelsens Kobber var halvfjerdsindstyve Centner og to Tusinde og fire Hundrede Sekel. **30** Og deraf gjorde man Fødderne til Forsamlingens Pauluns Dør og Kobberalteret og Kobbergitteret, som var derom, og alle Alterets Redskaber **31** og Fødderne til Forgaarden rundt omkring og Fødderne til Forgaardens Port og alle Sømmene til Tabernaklet og alle Sømmene til Forgaarden rundt omkring.

39 Men af blaat uldent og Purpur og Skarlagen gjorde de Tjenestens Klæder til at tjene i ved Helligdommen; og de gjorde hellige Klæder, som skulde være til Aron, saasom Herren havde befalet Mose. **2** Og han gjorde Livkjortlen af Guld, blaat uldent og Purpur og Skarlagen og hvidt, tvundet Linned. **3** Og de hamrede Guldet i Plader og skare det ud i Traade, til at virke det ind imellem det blaa uldne og imellem Purpuret og imellem Skarlagenet og imellem det hvide Linned med kunstig Gerning. **4** De gjorde Skulderstykker til den, som kunde sammenføjes; den blev sammenføjet ved begge dens Ender. **5** Og Bæltet, som omsluttede den og var over den, var af samme Arbejde, ud af eet Stykke dermed, af Guld, blaat

uldent og Purpur og Skarlagen og hvidt, tvundet Linned, saasom Herren havde befalet Mose. **6** Og de beredte Onyksstene, indfattede rundt omkring med Guldfletninger, udgravede, som man udgraver et Signet, efter Israels Børns Navne. **7** Og man satte dem paa Skulderstykkerne paa Livkjortlen, disse Stene skulde være til en Ihukommelse for Israels Børn, saasom Herren havde befalet Mose. **8** Og han gjorde Brystspannet med kunstigt Arbejde, af samme Arbejde som Livkjortlen, af Guld, blaat uldent og Purpur og Skarlagen og hvidt, tvundet Linned. **9** Det var firkantet, dobbelt gjorde de Brystspannet, eet Spand langt og eet Spand bredt, og dobbelt. **10** Og de fyldte fire Rader Stene deri; een Rad: en Karneol, en Topas og en Smaragd, som den første Rad; **11** og den anden Rad: en Karbunkel, en Safir og en Demant; **12** og den tredje Rad: en Hyacint, en Agat og en Ametyst; **13** og den fjerde Rad: en Krysolith, en Onyks og en Jaspis; de havde Fletninger af Guld om deres Indfatninger. **14** Og disse Stene vare efter Israels Børns Navne, de vare tolv efter deres Navne; som man udgraver et Signet, hver ved sit Navn efter de tolv Stammer. **15** Og de gjorde fastslyngede Kæder til Brystspannet, snoet Arbejde af purt Guld. **16** Og de gjorde to Guldfletninger og to Guldringe, og de satte de to Ringe paa de tvende Ender af Brystspannet. **17** Og de satte de to snoede Guldkæder i de to Ringe ved Enderne af Brystspannet. **18** Men de to Ender af de to snoede Kæder satte de paa de to Fletninger, og de satte dem paa Skulderstykkerne af Livkjortlen paa Forsiden deraf. **19** Og de gjorde to Guldringe og satte dem paa de to Ender af Brystspannet, paa den Æg deraf, som vender indad mod Livkjortlen. **20** Og de gjorde to Guldringe og satte dem paa de to Skulderstykker af Livkjortlen forneden, paa Forsiden deraf, lige hvor den skulde fæstes sammen oven for Livkjortlens Bælte. **21** Og de bandt Brystspannet ved dets Ringe til Ringene paa Livkjortlen med en blaa, ulden Snor, saa at det var oven for Livkjortlens Bælte, og Brystspannet skiltes ikke fra Livkjortlen, som Herren befalede Mose. **22** Og han gjorde en Overkjortel til Livkjortlen, vævet Arbejde, helt af blaat uldent. **23** Og Hullet paa Kjortlen var midt paa den, som et Panserhul; en Bort var om Hullet derpaa rundt omkring, for at den ikke skulde rives ud. **24** Og de gjorde paa Kjortlens Sømme forneden Granatæbler af blaat uldent og Purpur og Skarlagen, tvundet Arbejde. **25** Og de gjorde Bjælder af purt Guld; og de satte Bjælderne imellem Granatæblerne paa Kjortlens Sømme forneden trindt omkring, imellem Granatæblerne, **26** saa at der var en Bjælde og et Granatæble, og atter en Bjælde og et Granatæble paa Kjortlens Sømme forneden trindt omkring, til Brug ved Tjenesten, saasom Herren havde befalet Mose. **27** Og de gjorde Kjortler af hvidt Linned, vævet Arbejde, til Aron og hans Sønner, **28** og en Hue af hvidt Linned, og de høje Huers Prydelser af hvidt Linned, og de linnede Underklæder af hvidt, tvundet Linned, **29** og Bæltet af hvidt, tvundet Linned og blaat uldent og Purpur og Skarlagen, stukket Arbejde, saasom Herren havde befalet Mose. **30** Og de gjorde en Plade paa det hellige Hovedsmykke af purt Guld, og de skreve derpaa en Skrift, som man udgraver et Signet: helliget Herren. **31** Og de satte en blaa, ulden Snor paa den for at fæste den paa Huen oventil, saasom Herren havde befalet Mose. **32** Saa blev hele Arbejdet med Forsamlingens Tabernakels Paulun fuldkommet; og Israels Børn gjorde det, efter alt det, som Herren havde befalet Mose, saa gjorde de. **33** Og de førte Tabernaklet til Mose, Paulunet og alle dets Redskaber; dets Hager, dets Fjæle, dets Tværstænger og dets Støtter og dets Fødder; **34** og Dækket af rødlødede Væderskind og Dækket af Grævlingeskind og Dækkets Forhæng; **35** Vidnesbyrdets Ark med dens Stænger og Naadestolen; **36** Bordet med alle dets Redskaber og Skuebrødet; **37** den rene Lysestage med dens Lamper, de tilberedte Lamper, med alle dens Redskaber, og Olien til Lysningen; **38** og Guldalteret og Salveolien og Røgelsen af de vellugtende Urter og Dækket til Paulunets Dør; **39** Kobberalteret med dets Kobbergitter, dets Stænger og alle dets Redskaber, Kedelen og dens Fod; **40** Omhængene til Forgaarden, dens Støtter og dens Fødder, og Dækket til Forgaardens Port, dens Snore og dens Søm, og alle Redskaber til Tabernaklets Tjeneste ved Forsamlingens Paulun; **41** Tjenestens Klæder til at tjene i ved Helligdommen, Præsten Arons hellige Klæder og hans Sønners Klæder, at gøre Præstetjeneste udi. **42** Efter alt det, som Herren havde befalet Mose, saaledes gjorde Israels Børn al Gerningen. **43** Og Mose saa al Gerningen, og se, de havde fuldført den; eftersom Herren havde befalet, saaledes havde de gjort; og Mose velsignede dem.

40 Og Herren talede til Mose og sagde: **2** Paa den første Maaneds Dag, paa den første Dag i Maaneden, skal du oprejse Forsamlingens Pauluns Tabernakel. **3** Og du skal sætte Vidnesbyrdets Ark der og hænge Forhænget foran Arken. **4** Du skal og føre Bordet ind og opstille det, som bør sættes derpaa, og føre Lysestagen ind og tænde dens Lamper. **5** Og du skal sætte Guldalteret til Røgelse lige for Vidnesbyrdets Ark og hænge Dækket for Tabernaklets Dør. **6** Og du skal sætte Brændofrets Alter lige foran Døren til Forsamlingens Pauluns Tabernakel. **7** Og du skal sætte Kedelen imellem Forsamlingens Paulun og imellem Alteret, og du skal komme Vand deri. **8** Og du skal sætte Forgaarden op rundt omkring og hænge Dækket for Forgaardens Port. **9** Og du skal tage Salveolien og salve Tabernaklet og alt det, som er i det; og du skal hellige det og alle dets Redskaber, og det skal være helliget. **10** Og du skal salve Brændofrets Alter og alle dets Redskaber; og du skal hellige Alteret, og Alteret skal være højhelligt. **11** Du skal og salve Kedelen og dens Fod, og du skal hellige den. **12** Og du skal føre Aron og hans Sønner frem til Forsamlingens Pauluns Dør, og to dem med Vand. **13** Og du skal iføre Aron de hellige Klæder, og du skal salve ham og hellige ham, og han skal gøre Præstetjeneste for mig. **14** Du skal og føre hans Sønner frem, og du skal føre dem i Kjortlerne. **15** Og du skal salve dem, ligesom du salvede deres Fader, og de skulle gøre Præstetjeneste for mig; og det skal ske, at deres Salvelse skal blive dem til et evigt Præstedømme hos deres Efterkommere. **16** Og Mose gjorde det; efter alt det, som Herren havde befalet ham, saaledes gjorde han. **17** Og det skete i den første Maaned i det andet Aar, paa den første Dag i Maaneden, da blev Tabernaklet oprejst. **18** Og Mose oprejste Tabernaklet og satte dets Fødder og satte dets Fjæle og satte dets Tværstænger ind og oprejste dets Støtter. **19** Og han udbredte Paulunet over Tabernaklet og lagde Paulunets Dække derpaa, ovenpaa, som Herren havde befalet Mose. **20** Og han tog Vidnesbyrdet og lagde det i Arken og satte Stængerne i Arken; og han satte Naadestolen paa Arken, der ovenpaa. **21** Og han førte Arken ind i Tabernaklet og hængte Dækkets Forhæng op og dækkede for Vidnesbyrdets Ark, saasom Herren havde befalet Mose. **22** Og han satte Bordet i Forsamlingens Paulun, ved Tabernaklets Side mod Norden uden for Forhænget. **23** Og han lagde Brød i Række derpaa for Herrens Ansigt, saasom Herren havde befalet Mose. **24** Og han satte Lysestagen i Forsamlingens Paulun, tværs over for Bordet, ved Siden i Tabernaklet mod Sønden. **25** Og han tændte Lamperne for Herrens Ansigt, saasom Herren havde befalet Mose. **26** Og han satte Guldalteret i Forsamlingens Paulun, lige for Forhænget. **27** Og han antændte Røgelse af vellugtende Urter derpaa, saasom Herren havde befalet Mose. **28** Og han hængte Dækket for Tabernaklets Dør. **29** Og han satte Brændofrets Alter ved Døren til Forsamlingens Pauluns Tabernakel, og ofrede derpaa Brændofret og Madofret saasom Herren havde befalet Mose. **30** Og han satte Kedelen imellem Forsamlingens Paulun og imellem Alteret og kom Vand deri til at to af. **31** Og Mose og Aron og hans Sønner toede deres Hænder og deres Fødder deraf; **32** naar de gik ind i Forsamlingens Paulun, og naar de kom nær til Alteret, toede de sig, saasom Herren havde befalet Mose. **33** Og han oprejste Forgaarden rundt omkring Tabernaklet og Alteret og hængte Dækket op for Forgaardens Port, og Mose fuldkommede Gerningen. **34** Da skjulte Skyen Forsamlingens Paulun, og Herrens Herlighed fyldte Tabernaklet. **35** Og Mose kunde ikke gaa ind i Forsamlingens Paulun, thi Skyen hvilede over det, og Herrens Herlighed fyldte Tabernaklet. **36** Og naar Skyen hævede sig fra Tabernaklet, brøde Israels Børn op paa alle deres Rejser. **37** Men naar Skyen ikke hævede sig, brøde de ikke op, indtil den Dag den hævede sig. **38** Thi Herrens Sky var over Tabernaklet om Dagen, og Ild var derover om Natten, for al Israels Huses Øjne, paa alle deres Rejser.

3 Mosebog

1 Og han kaldte ad Mose; og Herren talede til ham
fra Forsamlingens Paulun og sagde: **2** Tal til Israels
Børn, og du skal sige til dem: Naar nogen af eder vil
ofre et Offer til Herren, da skulle I ofre eders Offer af
Fæ, af stort Kvæg eller af smaat Kvæg. **3** Dersom hans
Offer er Brændoffer af stort Kvæg, skal han ofre en
Han, som er uden Lyde; for Forsamlingens Pauluns
Dør skal han ofre den, for sig til en Behagelighed for
Herrens Ansigt. **4** Og han skal lægge sin Haand paa
Brændofrets Hoved, saa bliver det for ham behageligt
til at gøre Forligelse for ham. **5** Og han skal slagte
den unge Okse for Herrens Ansigt; og Præsterne,
Arons Sønner, skulle bære Blodet frem og stænke
Blodet omkring paa Alteret, som staar ved Døren til
Forsamlingens Paulun. **6** Og man skal flaa Brændofret
og hugge det i sine Stykker. **7** Og Arons, Præstens,
Sønner skulle gøre Ild paa Alteret, og de skulle lægge
Ved til Rette paa Ilden. **8** Og Præsterne, Arons Sønner,
skulle lægge Stykkerne til Rette, Hovedet og Fedtet,
paa Veddet, som er paa Ilden paa Alteret. **9** Men
dets Indvolde og dets Skanker skal man to i Vand, og
Præsten skal gøre et Røgoffer af det alt sammen paa
Alteret; det er et Brændoffer, et Ildoffer, en sød Lugt
for Herren. **10** Men dersom hans Offer er af smaat
Kvæg, af Faar eller af Geder, til et Brændoffer, da skal
han ofre en Han uden Lyde. **11** Og han skal slagte den
ved Alterets Side mod Norden for Herrens Ansigt, og
Præsterne, Arons Sønner, skulle stænke Blodet deraf
paa Alteret rundt omkring. **12** Og han skal hugge
den i sine Stykker og dertil tage dens Hoved og dens
Fedt; og Præsten skal lægge det til Rette paa Veddet,
som er paa Ilden paa Alteret. **13** Men Indvoldene
og Skankerne skal han to i Vand, og Præsten skal
ofre det alt sammen og skal gøre et Røgoffer deraf
paa Alteret; det er et Brændoffer, et Ildoffer, en sød
Lugt for Herren. **14** Men om hans Offer til Herren er
et Brændoffer af Fugle, da skal han ofre sit Offer af
Turtelduer eller Dueunger. **15** Og Præsten skal bære
det til Alteret og vride Hovedet om derpaa og gøre
et Røgoffer deraf paa Alteret, og Blodet deraf skal
udkrystes mod Alterets Væg. **16** Og han skal borttage
dens Kro og dens Fjer og kaste dette ved Alteret mod
Østen paa Askens Sted. **17** Og han skal flække den ved
dens Vinger, men ikke skille den ad, og Præsten skal
gøre et Røgoffer af den paa Alteret, paa Veddet, som
er paa Ilden; det er et Brændoffer, et Ildoffer, en sød
Lugt for Herren.

2 Og naar nogen vil ofre et Madoffer for Herren,
da skal hans Offer være Mel, og han skal øse Olie
derpaa og lægge Virak dertil. **2** Og han skal bære
det til Arons Sønner, Præsterne, og een skal tage sin
Haand fuld deraf, af Melet med Olien derpaa og dertil
al Virakken; og Præsten skal lade Ihukommelsesofret
deraf gaa op i Røg paa Alteret; det er et Ildoffer, en
sød Lugt for Herren. **3** Men det, som overbliver af
Madofret, skal høre Aron og hans Sønner til; det
er højhelligt af Herrens Ildofre. **4** Men vil han ofre
Madoffer af det, som er bagt i Ovnen, da skal det være
usyrede Kager af Mel, æltede med Olie, og usyrede
tynde Kager, overstrøgne med Olie. **5** Men dersom
dit Offer er Madoffer, som er bagt i Pande, da skal
det være Mel, blandet med Olie, usyret. **6** Du skal
bryde det i Stykker, og du skal øse Olie derpaa; det
er et Madoffer. **7** Men er dit Offer et Madoffer, kogt
i Kedelen, da skal det laves af Mel med Olie. **8** Og
du skal fremføre det Madoffer, som laves deraf, for
Herren, og man skal føre det hen til Præsten, og han
skal bære det frem til Alteret. **9** Og Præsten skal af
samme Madoffer tage dets Ihukommelsesoffer og gøre
et Røgoffer deraf paa Alteret; det er et Ildoffer, en
sød Lugt for Herren. **10** Men det, som bliver tilovers
af Madofret, skal høre Aron og hans Sønner til; det
skal være højhelligt af Herrens Ildofre. **11** Alt det
Madoffer, som I ville ofre til Herren, maa ikke tillaves
med Surdejg; thi af Surdejg og af Honning skulle I ikke
optænde Ildoffer for Herren. **12** Som en Førstegrødes
Offer maa I ofre sligt til Herren; dog maa dette ikke
komme paa Alteret til sød Lugt. **13** Og alt dit Madoffer
skal du salte med Salt og ikke lade din Guds Pagtes
Salt fattes paa dit Madoffer; du skal ofre Salt paa alle
dine Ofre. **14** Men dersom du vil ofre den Førstegrødes
Madoffer for Herren, da skal du ofre Aks, ristede ved
Ilden, stødt Korn, til din Førstegrødes Madoffer. **15**
Og du skal øse Olie derpaa og lægge Virak dertil,
det er et Madoffer. **16** Og Præsten skal lade dets
Ihukommelsesoffer af dets stødte Korn og af Olien
dertil, samt alt dets Virak gaa op i Røg; det er et
Ildoffer for Herren.

3 Men dersom hans Offer er et Takoffer, dersom
han ofrer af stort Kvæg, enten Han eller Hun, da
skal han ofre det, som er uden Lyde for Herrens

Ansigt. 2 Og han skal lægge sin Haand paa sit Offers Hoved og slagte det for Forsamlingens Pauluns Dør; og Arons Sønner, Præsterne, skulle stænke Blodet paa Alteret rundt omkring. 3 Og han skal ofre af samme Takoffer et Ildoffer til Herren, nemlig Fedtet, der skjuler Indvoldene, og alt Fedtet, som er paa Indvoldene, 4 og de to Nyrer og Fedtet, som er paa dem, det som er oven for Lænderne; og han skal udtage Hinden over Leveren tillige med Nyrerne. 5 Og Arons Sønner skulle gøre et Røgoffer deraf paa Alteret, tillige med Brændofret, som er paa Veddet paa Ilden, det er et Ildoffer, en sød Lugt for Herren. 6 Men er hans Offer af smaat Kvæg til et Takoffer for Herren, da skal han ofre en Han eller Hun uden Lyde. 7 Dersom han ofrer et Faar til sit Offer, da skal han fremføre det for Herrens Ansigt. 8 Og han skal lægge sin Haand paa sit Offers Hoved og slagte det for Forsamlingens Paulun, og Arons Sønner skulle stænke dets Blod paa Alteret rundt omkring. 9 Og han skal ofre af Takofret et Ildoffer for Herren, Fedtet deraf, den hele Stjert, lige ved Ryggen skal han aftage den, og Fedtet, som skjuler Indvoldene og alt Fedtet, som er paa Indvoldene, 10 og de to Nyrer og Fedtet, som er paa dem, det som er oven for Lænderne; og han skal udtage Hinden over Leveren tillige med Nyrerne. 11 Og Præsten skal gøre et Røgoffer deraf paa Alteret; det er Ildoffers Mad for Herren. 12 Men dersom hans Offer er en Ged, da skal han fremføre den for Herrens Ansigt, 13 og han skal lægge sin Haand paa dens Hoved og slagte den for Forsamlingens Paulun, og Arons Sønner skulle stænke dens Blod paa Alteret rundt omkring. 14 Og han skal ofre sit Offer deraf, et Ildoffer til Herren, nemlig Fedtet, som skjuler Indvoldene, og alt Fedtet, som er paa Indvoldene, 15 og de to Nyrer og Fedtet, som er paa dem, det som er oven for Lænderne; og han skal udtage Hinden over Leveren tillige med Nyrerne. 16 Og Præsten skal gøre et Røgoffer deraf paa Alteret, det er Ildoffers Mad til en sød Lugt; alt Fedt hører Herren til. 17 Det skal være en evig Skik hos eders Efterkommere, i alle eders Boliger: I skulle ikke æde noget Fedt eller noget Blod.

4 Og Herren talede til Mose og sagde: 2 Tal til Israels Børn og sig: Naar nogen synder af Vanvare imod noget af Herrens Bud, hvad der ikke skulde ske, og handler imod eet af dem, 3 dersom det er den salvede Præst, som synder til Skyld for Folket, da skal han fremføre for sin Synd, som han har syndet, en Tyrekalv, der er uden Lyde, for Herren som Syndoffer. 4 Og han skal føre Tyren til Forsamlingens Pauluns Dør for Herrens Ansigt og lægge sin Haand paa Tyrens Hoved og slagte Tyren for Herrens Ansigt. 5 Og Præsten, som er salvet, skal tage af Tyrens Blod og bringe det ind i Forsamlingens Paulun. 6 Og Præsten skal dyppe sin Finger i Blodet og stænke af Blodet syv Gange for Herrens Ansigt, lige for Helligdommens Forhæng. 7 Og Præsten skal komme af Blodet paa Hornene af den vellugtende Røgelses Alter, for Herrens Ansigt, i Forsamlingens Paulun; og alt Tyrens øvrige Blod skal han udøse ved Brændofrets Alters Fod, foran Forsamlingens Pauluns Dør. 8 Og alt Fedtet af Syndofrets Tyr skal han udtage deraf, nemlig Fedtet, som skjuler Indvoldene, og alt Fedtet, som er paa Indvoldene, 9 og de to Nyrer og Fedtet, som er paa dem, det som er oven for Lænderne; men han skal udtage Hinden over Leveren tillige med Nyrerne, 10 ligesom det udtages af Takofrets Okse; og Præsten skal gøre et Røgoffer deraf paa Brændofrets Alter. 11 Men Huden af Tyren og alt dens Kød, med dens Hoved og med dens Skanker og dens Indvolde og dens Møg, 12 ja, den hele Tyr skal han bringe uden for Lejren, til et rent Sted, der hvor Asken udslaas, og han skal brænde den paa Veddet i Ilden; den skal opbrændes der, hvor Asken udslaas. 13 Og dersom al Israels Menighed forser sig, og Gerningen er skjult for Forsamlingens Øjne, at de have gjort noget imod eet af Herrens Bud, hvad der ikke skulde ske, og ere blevne skyldige, 14 og Synden, hvormed de have forsyndet sig, siden bliver vitterlig: Da skal Forsamlingen ofre en ung Tyr til Syndoffer, og de skulle føre den frem for Forsamlingens Paulun. 15 Og de ældste af Menigheden skulle lægge deres Hænder paa Tyrens Hoved for Herrens Ansigt, og man skal slagte Tyren for Herrens Ansigt. 16 Og Præsten, som er salvet, skal bringe af Tyrens Blod ind i Forsamlingens Paulun. 17 Og Præsten skal dyppe sin Finger i Blodet og stænke syv Gange for Herrens Ansigt, foran Forhænget. 18 Og han skal komme af Blodet paa Hornene af Alteret, som staar for Herrens Ansigt, i Forsamlingens Paulun; og alt det øvrige Blod skal han udøse ved Foden af Brændofrets Alter, som staar foran Forsamlingens Pauluns Dør. 19 Og alt dens Fedt skal han udtage af den og gøre et Røgoffer deraf paa Alteret. 20 Og han skal gøre ved Tyren, ligesom han gjorde ved Syndofrets

Tyr, saa skal han gøre ved den; og Præsten skal gøre Forligelse for dem, saa bliver det dem forladt. **21** Og man skal føre Tyren uden for Lejren og opbrænde den, ligesom man opbrændte den første Tyr; det skal være Menighedens Syndoffer. **22** Dersom en Fyrste synder, og gør noget imod eet af Herrens sin Guds Bud, hvad der ikke skulde ske, af Vanvare, og bliver skyldig: **23** Naar hans Synd, med hvilken han syndede, bliver ham tilkendegiven, da skal han fremføre sit Offer, en Gedebuk, en Han uden Lyde. **24** Og han skal lægge sin Haand paa Bukkens Hoved og slagte den paa det Sted, hvor man plejer at slagte Brændoffer for Herrens Ansigt; det er et Syndoffer. **25** Saa skal Præsten tage af Syndofrets Blod paa sin Finger og komme det paa Hornene af Brændofrets Alter og udøse dets øvrige Blod ved Foden af Brændofrets Alter. **26** Men af alt dets Fedt skal han gøre et Røgoffer paa Alteret, ligesom af Fedtet af Takofret; og saa skal Præsten gøre Forligelse for ham, for hans Synd, saa bliver den ham forladt. **27** Men dersom nogen af Folket i Landet synder af Vanvare, saa at han gør noget mod eet af Herrens Bud, hvad der ikke skulde ske, og bliver skyldig: **28** Naar hans Synd, hvormed han syndede, bliver ham tilkendegiven, da skal han fremføre sit Offer, en ung Ged, en Hun uden Lyde, for sin Synd, hvormed han syndede. **29** Og han skal lægge sin Haand paa Syndofrets Hoved og slagte Syndofret paa Brændofrets Sted. **30** Og Præsten skal tage af dets Blod paa sin Finger og komme det paa Hornene af Brændofrets Alter og udøse alt det øvrige Blod ved Alterets Fod. **31** Men alt dets Fedt skal han aftage, ligesom Fedtet blev aftaget af Takofret, og Præsten skal gøre det til et Røgoffer paa Alteret, til en behagelig Lugt for Herren; og Præsten skal gøre Forligelse for ham, og det skal forlades ham. **32** Men dersom han fører et Lam frem til sit Offer, til Syndoffer, da skal han fremføre en Hun uden Lyde **33** og lægge sin Haand paa Syndofrets Hoved og slagte det til Syndoffer paa det Sted, hvor man slagter Brændoffer. **34** Og Præsten skal tage af Syndofrets Blod paa sin Finger og komme paa Hornene af Brændofrets Alter, og han skal udøse alt dets Blod ved Alterets Fod. **35** Men alt dets Fedt skal han aftage deraf, ligesom Fedtet blev aftaget af Takofrets Lam, og Præsten skal gøre et Røgoffer deraf paa Alteret, tillige med Herrens Ildofre; og Præsten skal gøre Forligelse for ham, for hans Synd, hvormed han syndede, og det skal forlades ham.

5 Og naar nogen synder, idet han hører Besværgelsens Røst, og han skal være Vidne, hvad enten han har set eller ved noget: Dersom han ikke giver det til Kende, saa skal han bære sin Misgerning. **2** Eller naar nogen rører ved nogen uren Ting, hvad enten det er ved et Aadsel af et urent Dyr eller ved et Aadsel af urent Kvæg eller ved et Aadsel af noget urent Kryb, og det er ham uvitterligt, da er han uren og er bleven skyldig. **3** Eller naar han rører ved et Menneske, som er urent ved hvilken som helst Urenhed, hvormed man kan blive uren, og det er uvitterligt for ham, og han faar det at vide, da er han bleven skyldig. **4** Eller naar nogen sværger og taler ubetænksomt med sine Læber om at ville gøre noget ondt eller at gøre noget godt, efter alt det, som et Menneske ubetænksomt kan sværge paa, og det er uvitterligt for ham, og han faar det at vide, da er han bleven skyldig i en af disse Ting. **5** Og det skal ske, naar nogen bliver skyldig i en af disse Ting og bekender, at han har syndet derimod, **6** da skal han for sin Skyld, formedelst sin Synd, hvormed han syndede, fremføre for Herren en Hun af Smaakvæg, et Lam eller en ung Ged, til Syndoffer; saa skal Præsten gøre Forligelse for ham, for hans Synd. **7** Men formaar hans Haand ikke et Lam, da skal han for sin Skyld, i hvad han syndede, fremføre to Turtelduer eller to Dueunger for Herren, een til Syndoffer og een til Brændoffer. **8** Og han skal føre dem frem til Præsten, og han skal ofre den første, som er til Syndoffer og omvride Hovedet paa den lige ved Nakken, men ikke skille den ad. **9** Og han skal stænke af Syndofrets Blod paa Alterets Væg, og det, som er tilovers af Blodet, skal udkrystes ved Alterets Fod; det er et Syndoffer. **10** Men den anden skal han gøre til et Brændoffer paa sædvanlig Vis; og Præsten skal gøre Forligelse for ham, for hans Synd, hvormed han syndede, og den skal forlades ham. **11** Men formaar hans Haand ikke to Turtelduer eller to Dueunger, da skal han fremføre som sit Offer for det, han syndede, Tiendeparten af en Epha Mel til Syndoffer; han skal ingen Olie komme derpaa, ej heller lægge Virak dertil; thi det er et Syndoffer. **12** Og han skal fremføre det til Præsten, men Præsten skal tage sin Haand fuld deraf, til dets Ihukommelsesoffer, og gøre et Røgoffer deraf paa Alteret, tilligemed

Herrens Ildoffer; det er et Syndoffer. 13 Og Præsten skal gøre Forligelse for ham, for hans Synd, hvormed han syndede i en af disse Ting, og det skal forlades ham; og det øvrige skal høre Præsten til, ligesom Madofret. 14 Og Herren talede til Mose og sagde: 15 Naar nogen forgriber sig og synder af Vanvare mod noget, som er Herren helliget, da skal han for sin Skyld fremføre for Herren en Væder uden Lyde af Smaakvæget, efter din Vurdering i Sølvsekler, efter Helligdommens Sekel, til Skyldoffer. 16 Og han skal give tilbage, hvad han har syndet mod det hellige, og lægge Femtedelen deraf dertil, og skal give Præsten det; og Præsten skal gøre Forligelse for ham med Skyldofrets Væder, saa skal det forlades ham. 17 Og naar nogen synder og gør imod et af alle Herrens Bud, hvad ikke skulde ske, og vidste det ikke, og er bleven skyldig, da skal han bære sin Misgerning. 18 Og han skal fremføre en Væder uden Lyde af Faarene, efter din Vurdering, til et Skyldoffer, til Præsten; og Præsten skal gøre Forligelse for ham, for hans Vildfarelse, som han begik uvitterlig, saa skal det forlades ham. 19 Det er et Skyldoffer, han var skyldig for Herren.

6 Og Herren talede til Mose og sagde: 2 Naar nogen synder og forgriber sig saare imod Herren, ved at han lyver for sin Næste, angaaende det ham betroede eller det i hans Værge nedlagte, eller angaaende det røvede eller det, han har taget med Vold fra sin Næste; 3 eller ved at han har fundet noget, som var tabt, og lyver om det og sværger paa Løgn i hvilken som helst Ting, et Menneske gør, og synder deri: 4 Da skal det ske, naar han saa synder og bliver skyldig, at han skal tilbagegive det røvede, som han har røvet, eller det med Vold tagne, som han har taget, eller det betroede, som var ham betroet, eller det tabte, som han har fundet, 5 eller alt, hvorom han har svoret paa Løgn: Han skal betale det med den fulde Sum og lægge den femte Part deraf dertil; den, hvem det tilhørte, skal han give det paa sit Skyldoffers Dag. 6 Men for sin Skyld skal han fremføre til Herren en Væder uden Lyde af Smaakvæget, efter din Vurdering, til et Skyldoffer til Præsten. 7 Og Præsten skal gøre Forligelse for ham for Herrens Ansigt, saa bliver det ham forladt for hvad som helst, han har gjort, hvorved han er bleven skyldig. 8 Og Herren talede til Mose og sagde: 9 Byd Aron og hans Sønner og sig: Dette er Loven om Brændofret. Det er det, som skal opstige paa Ildstedet paa Alteret, den ganske Nat indtil om Morgenen; og Alterets Ild skal altid brænde paa det. 10 Og Præsten skal iføre sig sit linnede Klædebon og drage linnede Underklæder paa sit Legeme, og han skal borttage Asken, naar Ilden har fortæret Brændofret paa Alteret, og lægge den ved Alteret. 11 Og han skal afføre sig sine Klæder og føre sig i andre Klæder, og han skal bære Asken ud, udenfor Lejren til et rent Sted. 12 Og Ilden paa Alteret skal brænde paa det, den skal ikke udslukkes; og Præsten skal antænde Ved derpaa hver Morgen, og han skal ordentlig lægge Brændofret derpaa og gøre et Røgoffer derpaa af det fede af Takofret. 13 Ilden skal stedse være optændt paa Alteret og maa ikke udslukkes. 14 Og dette er Loven om Madofret: Arons Sønner skulle føre det frem for Herrens Ansigt, lige for Alteret. 15 Og en skal tage en Haandfuld af det, af Madofrets Mel og af Olien dertil og al Viraken, som er paa Madofret, og gøre et Røgoffer paa Alteret, til en sød Lugt, til et Ihukommelsesoffer for Herren. 16 Men Aron og hans Sønner skulle fortære det, som bliver tilovers; det skal ædes med usyrede Brød paa et helligt Sted, i Forsamlingens Pauluns Forgaard skulle de æde det. 17 Det skal ikke bages med Surdejg, jeg har givet det til deres Del af mine Ildofre; det er en højhellig Ting, ligesom Syndofret og ligesom Skyldofret. 18 Alt Mandkøn iblandt Arons Børn skal æde det, en evig Rettighed hos eders Efterkommere af Herrens Ildofre; hver den, som rører ved de Ting, bliver hellig. 19 Og Herren talede til Mose og sagde: 20 Dette skal være det Offer, som Aron og hans Sønner skulle ofre Herren paa den Dag, han skal salves: Tiendeparten af en Epha Mel til Madoffer bestandig, Halvdelen deraf om Morgenen og Halvdelen deraf om Aftenen. 21 Det skal laves i en Pande med Olie, du skal føre det æltet frem, du skal ofre det, bagt som et Madoffer i smaa Stykker, Herren til en sød Lugt. 22 Og den Præst af hans Sønner, som bliver salvet i hans Sted, skal tillave det; det er en evig Skik, for Herren skal det altsammen gøres til et Røgoffer. 23 Thi hvert Madoffer af en Præst skal være helt Offer, det skal ikke ædes. 24 Og Herren talede til Mose og sagde: 25 Tal til Aron og til hans Sønner og sig: Dette er Loven om Syndofret. Paa det Sted, hvor Brændofret skal slagtes, skal Syndofret slagtes for Herrens Ansigt; det er en højhellig Ting. 26 Præsten, som gør et Syndoffer af det, skal æde det; det skal ædes paa et helligt Sted,

i Forsamlingens Pauluns Forgaard. 27 Hver den, som
rører ved Kødet deraf, skal være hellig; og naar der
stænkes af dets Blod paa et Klædebon, skal du to det,
som overstænkes deraf, paa et helligt Sted. 28 Og det
Lerkar, som det er kogt udi, skal sønderbrydes; men er
det kogt i et Kobberkar, da skal dette skures og skylles
med Vand. 29 Alt Mandkøn blandt Præsterne skal æde
det; det er en højhellig Ting. 30 Men hvert Syndoffer,
af hvis Blod der bliver baaret ind i Forsamlingens
Paulun, til at gøre Forligelse i Helligdommen, det skal
ikke ædes, det skal opbrændes med Ild.

7 Og dette er Loven om Skyldofret; det er en
højhellig Ting. 2 Paa det Sted, hvor de skulle slagte
Brændofret, skulle de slagte Skyldofret, og man skal
stænke Blodet deraf paa Alteret rundt omkring. 3
Og alt Fedtet deraf skal man ofre, nemlig Stjerten
og Fedtet, som skjuler Indvoldene, 4 og de to Nyrer,
og Fedtet, som er paa dem, det som er oven for
Lænderne; og han skal udtage Hinden over Leveren
tilligemed Nyrerne. 5 Og Præsten skal gøre et Røgoffer
af dem paa Alteret, som et Ildoffer for Herren; det er
et Skyldoffer. 6 Alt Mandkøn iblandt Præsterne skal
æde det, det skal ædes paa et helligt Sted; det er en
højhellig Ting. 7 Ligesom Syndofret er, saa skal og
Skyldofret være, der er een Lov for dem; det skal høre
den Præst til, som gør Forligelse derved. 8 Og den
Præst, som ofrer nogens Brændoffer, den Præst skal
Huden af det Brændoffer, han har ofret, høre til. 9 Og
ethvert Madoffer, som er bagt i Ovnen, og ethvert,
som er lavet i Kedelen eller i Panden, det skal høre
den Præst til, som ofrer det. 10 Og ethvert Madoffer,
som er blandet med Olie, eller som er tørt, skal høre
alle Arons Børn til, den ene saavel som den anden. 11
Og dette er Loven om Takofret, som man skal ofre
for Herren. 12 Vil man ofre det til Lovoffer, da skal
man tillige med Lovofrets Slagtoffer bringe usyrede
Kager blandede med Olie og usyrede tynde Kager,
overstrøgne med Olie, og Mel, æltet til Kager, som ere
blandede med Olie. 13 Tillige med Kager af syret Brød
skal man bringe sit Offer, med Slagtofret, som hører
til Takofrets Lovoffer. 14 Og man skal ofre deraf et
Stykke af hver Offergave som en Gave til Herren; det
skal høre den Præst til, som stænker Takofrets Blod. 15
Og Kødet af Slagtofret, som hører til nogens Takoffers
Lovoffer, skal ædes paa hans Offers Dag; man skal
intet lade blive deraf til om Morgenen. 16 Og dersom
det Slagtoffer, som han ofrer, er et Løfteoffer eller et
frivilligt Offer, da skal det ædes paa den samme Dag,
han ofrer sit Offer, og den næste Dag skal det ædes,
som levnes deraf. 17 Men hvad der levnes af Ofrets
Kød, skal paa den tredje Dag opbrændes med Ild. 18
Og dersom der alligevel ædes af hans Takoffers Kød
paa den tredje Dag, da bliver han ikke behagelig; den,
som ofrede det, ham skal det ikke? regnes til gode,
det skal være en Vederstyggelighed; og den, som
æder deraf, skal bære sin Misgerning. 19 Og det Kød,
som rører ved noget urent, skal ikke ædes, det skal
opbrændes med Ild, men hvad Kødet ellers angaar,
maa enhver, som er ren, æde Kødet. 20 Og hver den,
som æder Kødet af Takofret, som hører Herren til,
medens hans Urenhed er paa ham, den Person skal
udryddes fra sit Folk. 21 Og naar nogen rører ved
noget urent, ved et urent Menneske eller ved et urent
Dyr eller ved nogen som helst uren Vederstyggelighed
og æder af Takofrets Kød, som hører Herren til, da
skal den Person udryddes fra sit Folk. 22 Og Herren
talede til Mose og sagde: 23 Tal til Israels Børn og
sig: I skulle intet Fedt æde af Okse eller Lam eller
Ged. 24 Men Fedtet af Aadsel og Fedtet af det, som er
revet, det maa benyttes til alle Haande Brug, men I
skulle aldeles ikke æde det. 25 Thi om nogen æder
Fedtet af Dyr, af hvilke man skal ofre et Ildoffer for
Herren, da skal den, som æder deraf, udryddes fra sit
Folk. 26 Og I skulle intet Blod æde i alle eders Boliger,
enten af Fugle eller af Dyr. 27 Enhver, som æder noget
Blod, den Person skal udryddes fra sit Folk. 28 Og
Herren talede til Mose og sagde: 29 Tal til Israels Børn
og sig: Hvo som vil ofre sit Takoffers Slagtoffer for
Herren, han skal fremføre sit Offer for Herren, af sit
Takoffers Slagtoffer. 30 Hans Hænder skulle frembære
Herrens Ildoffer; han skal frembære Fedtet tilligemed
Brystet, Brystet, for at røre det med en Rørelse for
Herrens Ansigt. 31 Og Præsten skal gøre et Røgoffer af
Fedtet paa Alteret, men Brystet skal høre Aron og
hans Sønner til. 32 Og I skulle give Præsten den højre
Bov som Offergave, af eders Takoffers Slagtofre. 33
Den af Arons Sønner, som ofrer Blodet af Takofret og
Fedtet, han skal have den højre Bov til Del. 34 Thi
jeg har taget Brystet, som bliver rørt, og Boven, som
bliver given, fra Israels Børn ud af deres Takofres
Slagtofre og har givet Præsten Aron og hans Sønner
dem, til en evig Rettighed af Israels Børn. 35 Dette
er Arons Salvelses og hans Sønners Salvelses Del af

Herrens Ildofre, paa den Dag han førte dem frem for at gøre Præstetjeneste for Herren, **36** den, som Herren bød at skulle gives dem, paa den Dag han salvede dem, af Israels Børn, til en evig Rettighed hos deres Efterkommere. **37** Dette er Loven om Brændofret og om Madofret og om Syndofret og om Skyldofret og om Fyldelsesofret og om Takofret, **38** som Herren befalede Mose paa Sinai Bjerg, paa: den Dag han befalede Israels Børn at ofre Herren deres Ofre, i Sinai Ørk.

8 Og Herren talede til Mose og sagde: **2** Tag Aron og hans Sønner med ham, og Klæderne og Salveolien og Syndofrets Tyr og de to Vædre og en Kurv med usyrede Brød, **3** og lad al Menigheden samles ved Forsamlingens Pauluns Dør. **4** Og Mose gjorde, som Herren befalede ham, og Menigheden forsamledes ved Forsamlingens Pauluns Dør. **5** Og Mose sagde til Menigheden: Dette er det, som Herren har befalet at gøre. **6** Og Mose førte Aron og hans Sønner frem, og toede dem med Vand. **7** Og han iførte ham Underkjortelen og ombandt ham med Bæltet og førte ham i Overkjortelen og gav ham Livkjortelen paa, og han ombandt ham med Livkjortelens Bælte og spændte den om ham med det. **8** Og han satte Brystspannet paa ham, og lagde Urim og Thummim i Brystspannet. **9** Og han satte Huen paa hans Hoved, og paa Huen foran over hans Pande satte han Guldpladen, det hellige Hovedsmykke, saa som Herren havde befalet Mose. **10** Og Mose tog Salveolien og salvede Tabernaklet og alle de Ting, som vare deri, og helligede dem. **11** Og han stænkede deraf paa Alteret syv Gange og salvede Alteret og alt Redskabet dertil, og Kedelen med dens Fod, for at hellige dem. **12** Og han øste af Salveolien paa Arons Hoved og salvede ham for at hellige ham. **13** Og Mose førte Arons Sønner frem og iførte dem Kjortler og ombandt dem med Bælte og bandt høje Huer paa dem, saa som Herren havde befalet Mose. **14** Og han førte Syndofrets Tyr frem, og Aron og hans Sønner lagde deres Hænder paa Syndofrets Tyrs Hoved. **15** Og man slagtede den, og Mose tog Blodet og kom det paa Alterets Horn rundt omkring med sin Finger og gjorde Syndoffer for Alteret, og han udøste det øvrige Blod ved Alterets Fod og helligede det for at gøre Forligelse for det. **16** Og han tog alt Fedtet, som var paa Indvoldene, og Hinden over Leveren og de to Nyrer og deres Fedt, og Mose lod det gøre til Røgoffer paa Alteret. **17** Men Tyren og dens Hud og dens Kød og dens Møg opbrændte han med Ild uden for Lejren, saa som Herren havde befalet Mose. **18** Og han lod Brændofrets Væder føre frem, og Aron og hans Sønner lagde Hænderne paa Væderens Hoved. **19** Og man slagtede den, og Mose stænkede Blodet paa Alteret rundt omkring. **20** Og han huggede Væderen i sine Stykker, og Mose lod gøre et Røgoffer af Hovedet og Stykkerne og Indvoldenes Fedt. **21** Og han toede Indvoldene og Skankerne med Vand, og Mose lod gøre et Røgoffer af den hele Væder paa Alteret; det var et Brændoffer til en sød Lugt, det var et Ildoffer for Herren, saa som Herren havde befalet Mose. **22** Og han lod den anden Væder føre frem, Fyldelsens Væder, og Aron og hans Sønner lagde deres Hænder paa Væderens Hoved. **23** Og man slagtede den, og Mose tog af dens Blod og smurte paa Arons højre Ørelæp og paa hans højre Tommelfinger og paa hans højre Tommeltaa. **24** Og han lod Arons Sønner komme frem, og Mose kom af Blodet paa deres højre Ørelæp og paa deres højre Tommelfinger og paa deres højre Tommeltaa, og Mose stænkede Blodet paa Alteret rundt omkring. **25** Og han tog Fedtet og Stjerten og alt Fedtet, som var paa Indvoldene, og Hinden over Leveren og de to Nyrer og deres Fedt og den højre Bov **26** og af Kurven med de usyrede Brød, som vare for Herrens Ansigt, tog han en usyret Kage og en Oliebrødskage og en tynd Kage, og han lagde det oven paa Fedtdelene og paa den højre Bov, **27** og han lagde det alt sammen paa Arons Hænder og hans Sønners Hænder, og han rørte disse Ting med en Rørelse for Herrens Ansigt. **28** Og Mose tog dem af deres Hænder og gjorde et Røgoffer af dem paa Alteret, tilligemed Brændofret; det var Fyldelsesofret til en sød Lugt, det var et Ildoffer for Herren. **29** Og Mose tog Brystet og rørte det med en Rørelse for Herrens Ansigt; af Fyldelsens Væder fik Mose det til sin Del, som Herren havde befalet Mose. **30** Og Mose tog af Salveolien og af Blodet, som var paa Alteret, og stænkede paa Aron, paa hans Klæder og paa hans Sønner og paa hans Sønners Klæder med ham; og han helligede Aron, hans Klæder og hans Sønner og hans Sønners Klæder med ham. **31** Og Mose sagde til Aron og hans Sønner: Koger Kødet ved Forsamlingens Pauluns Dør, og der skulle I æde det og Brødet, som er i Fyldelsens Kurv, som jeg har befalet, idet jeg sagde: Aron og hans Sønner skulle æde det. **32** Men hvad der

levnes af Kødet og af Brødet, skulle I opbrænde med Ild. **33** Og fra Forsamlingens Pauluns Dør skulle I ikke gaa ud i syv Dage, indtil den Dag, da Fyldelsens Dage for eder ere fuldendte; thi man skal fylde eders Haand i syv Dage. **34** Som man har gjort paa denne Dag, saaledes befalede Herren at gøre, til at gøre Forligelse for eder. **35** Og for Forsamlingens Pauluns Dør skulle I blive Dag og Nat i syv Dage, og tage Vare paa, hvad Herren vil have varetaget, for at I ikke skulle dø; thi saaledes er det mig befalet. **36** Og Aron og hans Sønner gjorde dette, nemlig alle de Ord, som Herren havde befalet ved Mose.

9 Og det skete paa den ottende Dag, da kaldte Mose ad Aron og hans Sønner og ad de ældste af Israel. **2** Og han sagde til Aron: Tag dig en Tyrekalv til Syndoffer og en Væder til Brændoffer, begge uden Lyde, og lad dem føres frem for Herrens Ansigt. **3** Og tal til Israels Børn og sig: Tager en Gedebuk til Syndoffer og en Kalv og et Lam, begge aargamle, uden Lyde, til Brændoffer, **4** og en Okse og en Væder til Takoffer, til at ofre for Herrens Ansigt, og et Madoffer blandet med Olie; thi Herren skal i Dag aabenbare sig for eder. **5** Og de bragte det, som Mose havde befalet, hen foran Forsamlingens Paulun, og al Menigheden nærmede sig, og de stode for Herrens Ansigt. **6** Da sagde Mose: Dette Ord, som Herren har befalet, skulle I gøre, saa skal Herrens Herlighed ses af eder. **7** Og Mose sagde til Aron: Træd frem for Alteret, og bring dit Syndoffer og dit Brændoffer, og gør Forligelse forlig og for Folket, og bring Folkets Offer og gør saa Forligelse for dem, saa som Herren har befalet. **8** Og Aron traadte frem for Alteret og slagtede den Kalv til Syndoffer, som var for ham selv. **9** Og Arons Sønner bragte Blodet hen til ham, og han dyppede sin Finger i Blodet og strøg paa Alterets Horn og udøste det øvrige Blod ved Alterets Fod. **10** Men af Fedtet og Nyrerne og Hinden af Leveren af Syndofret gjorde han et Røgoffer paa Alteret, saa som Herren befalede Mose. **11** Og Kødet og Huden brændte han med Ild udenfor Lejren. **12** Og han slagtede Brændofret, og Arons Sønner gave ham Blodet, og han stænkede det paa Alteret rundt omkring. **13** Og de gave ham Brændofret efter dets Stykker og Hovedet, og han gjorde det til Røgoffer paa Alteret. **14** Og han toede Indvoldene og Skankerne og gjorde det til Røgoffer oven paa Brænde ofret paa Alteret. **15** Og han lod Folkets Offer føre frem og tog den Buk til Syndoffer, som var for Folket, og slagtede den og gjorde et Syndoffer deraf, som det første. **16** Og han førte Brændofret frem og gjorde derved efter sædvanlig Vis. **17** Og han førte Madofret frem og tog sin Haand fuld deraf og gjorde det til Røgoffer paa Alteret, foruden Morgenens Brændoffer. **18** Og han slagtede Oksen og Væderen til Takoffer for Folket; og Arons Sønner gave ham Blodet, og han stænkede det paa Alteret rundt omkring; **19** men Fedtstykkerne af Oksen og af Væderen Stjerten og hvad der skjuler Indvoldene, og Nyrerne og Hinden af Leveren: **20** Disse Fedtstykker lagde de oven paa Bryststykkerne, og han gjorde et Røgoffer af Fedtet paa Alteret. **21** Men Bryststykkerne og den højre Bov rørte Aron med en Rørelse for Herrens Ansigt, ligesom Mose havde befalet. **22** Og Aron opløftede sine Hænder mod Folket og velsignede dem; og han steg ned, der han havde bragt Syndofret Og Brændofret og Takofret. **23** Og Mose og Aron gik ind i Forsamlingens Paulun, og de gik ud og velsignede Folket, og Herrens Herlighed saas af alt Folket. **24** Og Ild kom ud fra Herrens Ansigt og fortærede paa Alteret Brændofret og Fedtstykkerne; og alt Folket saa det, og de frydede sig, og de faldt ned paa deres Ansigter.

10 Og Arons Sønner, Nadab og Abihu, toge hver sit Ildkar og lagde Ild derudi og lagde Røgelse derpaa, og de bragte fremmed Ild for Herrens Ansigt, hvilket han ikke havde befalet dem. **2** Da for en Ild ud fra Herrens Ansigt og fortærede dem, og de døde for Herrens Ansigt. **3** Da sagde Mose til Aron: Dette er det, som Herren har talet og sagt: Jeg vil helliggøres i dem, som staa mig nær, og jeg vil herliggøres for alt Folkets Aasyn; og Aron tav. **4** Men Mose kaldte ad Misael og ad Elzafan, Sønner af Usiel, Arons Farbroder, og sagde til dem: Træder frem, bærer eders Brødre fra Helligdommen hen uden for Lejren. **5** Og de traadte frem og bare dem i deres Kjortler hen udenfor Lejren, som Mose havde sagt. **6** Da sagde Mose til Aron og til hans Sønner, Eleasar og Ithamar: I skulle ikke blotte eders Hoveder og ej sønderrive eders Klæder, at I ikke skulle dø, og Herren skulde blive vred paa al Menigheden; men lader eders Brødre af alt Israels Hus græde over denne Brand, som Herren har optændt. **7** Men I skulle ikke gaa ud af Forsamlingens Pauluns Dør, at I ikke skulle dø, thi Herrens Salveolie er paa eder; og de gjorde efter Mose Ord. **8** Men Herren

talede til Aron og sagde: 9 Du og dine Sønner med dig skulle ikke drikke Vin eller stærk Drik, naar I gaa ind i Forsamlingens Paulun, paa det I ikke skulle dø; det skal være en evig Skik hos eders Efterkommere, 10 for at I kunne gøre Skilsmisse imellem det hellige og det vanhellige og imellem det urene og det rene, 11 og for at I kunne lære Israels Børn alle de Skikke, som Herren har sagt til dem ved Mose. 12 Og Mose sagde til Aron og til hans Sønner, Eleasar og Ithamar, som vare overblevne: Tager det Madoffer, det som er levnet fra Herrens Ildoffer, og æder det med usyret. Brød ved Alteret; thi det er en højhellig Ting. 13 Men I skulle æde det paa et helligt Sted; thi det er din beskikkede Del og dine Sønners beskikkede Del af Herrens Ildofre; thi saaledes er mig befalet. 14 Men Rørelsens Bryst og Gavens Bov skulle I æde paa et rent Sted, du og dine Sønner og dine Døtre med dig; thi til din beskikkede Del og dine Børns beskikkede Del ere de givne af Israels Børns Takofre. 15 Gavens Bov og Rørelsens Bryst, som høre til Ildofrene af Fedtstykkerne, skulle de bære frem for at lade dem røre med en Rørelse for Herrens Ansigt; og det skal, være dig og dine Børn med dig en evig beskikket Del, som Herren har befalet. 16 Og Mose ledte flittigt efter Syndofrets Buk, og se, den var opbrændt; og han blev vred paa Eleasar og paa Ithamar, Arons Sønner, dem som vare overblevne, og sagde: 17 Hvi have I ikke ædt Syndofret paa det hellige Sted? thi det er en højhellig Ting; og han har givet eder det, at I skulle bære Menighedens Skyld, for at I skulle gøre Forligelse for dem, for Herrens Ansigt. 18 Se, dets Blod er ikke bragt indenfor i Helligdommen; I skulde jo have ædt det paa et helligt Sted, saa som jeg har befalet. 19 Men Aron sagde til Mose: Se, i Dag have de ofret deres Syndoffer og deres Brændoffer for Herrens Ansigt, og mig er sligt vederfaret; skulde jeg da have ædt Syndofret i Dag, skulde det have været godt for Herrens Øjne? 20 Der Mose hørte det, da syntes det ham at være godt.

11 Og Herren talede til Mose og Aron og sagde til dem: 2 Taler til Israels Børn og siger: Disse ere de Dyr, som I maa æde iblandt alle Dyr, som ere paa Jorden: 3 Alt det, som har Klove, og som har Klovene kløvede helt igennem, det, som tygger Drøv iblandt Dyrene, maa I æde. 4 Dog dette maa I ikke æde af dem, som tygge Drøv, og af dem, som have Klove: Kamelen; thi den tygger Drøv, og den har ikke Klove, den er eder uren; 5 og Kaninen; thi den tygger Drøv, men har ikke Klove, den er eder uren; 6 og Haren; thi den tygger Drøv, men den har ikke Klove, den er eder uren; 7 og Svinet; thi det har Klove og har Klovene kløvede helt igennem, men tygger ikke Drøv, det er eder urent. 8 I skulle ikke æde af deres Kød og ej røre ved deres Aadsel, de ere eder urene. 9 Dette maa I æde af alt det, som er i Vandet: Alt det, som har Finner og Skæl i Vandet, i Havet og i Bækkene, dem maa I æde. 10 Men alt det, som ikke har Finner og Skæl, i Havet, og i Bækkene, blandt alt det, som vrimler i Vandene, og blandt alt det levende, som er i Vandene, det skal være eder en Vederstyggelighed. 11 Ja de skulle være eder en Vederstyggelighed; I skulle ikke æde af deres Kød, og I skulle have Vederstyggelighed til deres Aadsel. 12 Alt det, som ikke har Finner og Skæl i Vandene, det skal være eder en Vederstyggelighed. 13 Og disse skulle I have Vederstyggelighed til iblandt Fuglene, de skulle ikke ædes, de skulle være en Vederstyggelighed: Ørnen og Høgen og Strandørnen 14 og Glenten og Skaden med dens Arter, 15 alle Ravne med deres Arter, 16 og Strudsen og Natuglen og Maagen og Spurvehøgen med dens Arter, 17 og Uglen og Dykkeren og Hornuglen, 18 og Viben og Rørdrummen og Pelikanen, 19 og Storken, Hejren med dens Arter, og Urhanen og Aftenbakken. 20 Al flyvende Vrimmel, som gaar paa fire Fødder, det skal være eder en Vederstyggelighed. 21 Dog af al flyvende Vrimmel, som gaar paa fire Fødder, maa I æde dette, nemlig dem, som have Springben over deres Fødder, til at hoppe paa Jorden med. 22 Af dem maa I æde disse: Græshoppen med dens Arter, og Solam med dens Arter, og Hargol med dens Arter, og Hagab med dens Arter. 23 Men al anden flyvende Vrimmel, som har fire Fødder, det skal være eder en Vederstyggelighed. 24 Og ved dem kunne I blive urene; hver, som rører ved deres Aadsel, skal være uren indtil Aftenen. 25 Og hver, som tager noget af deres Aadsel, skal to sine Klæder og være uren indtil Aftenen. 26 Hvert Dyr, som kløver Kloven, og som dog ikke har dem kløvede helt igennem og ej tygger Drøv, de skulle være eder urene; hver, som rører ved dem, bliver uren. 27 Og alt det, soni gaar paa sine Laller iblandt alle de Dyr, som gaa paa fire Fødder, skal være urent; hvo som rører ved deres Aadsel, skal være uren indtil Aftenen. 28 Og hvo som tager deres Aadsel, skal to sine Klæder og være uren indtil

Aftenen; de ere eder urene. 29 Og det skal være eder urent iblandt den Vrimmel, som vrimler paa Jorden: Væselen og Musen og Skildpadden med dens Arter, 30 og Pindsvinet og Krokodillen og Salamanderen og Sneglen og Muldvarpen. 31 Disse ere eder de urene iblandt al Vrimmel; hver, som rører ved dem, naar de ere døde, skal være uren indtil Aftenen. 32 Og alt det, som et af dem, naar de ere døde, falder paa, det bliver urent, hvad enten det er noget som helst Trækar eller Klæder eller Skind eller Sæk, hvilketsomhelst Redskab, som nogen Gerning gøres med, det skal lægges i Vand og være urent indtil Aftenen og er siden rent. 33 Og om noget af dem falder i et Lerkar, da bliver alt det urent, som er i det, og I skulle sønderbryde det. 34 Er der kommet Vand paa nogen Spise, som man æder, da bliver denne uren, eller hvad Drik, som man drikker af noget Kar, da bliver denne uren. 35 Og alt det, som noget af deres Aadsel falder paa, bliver urent; er det en Ovn eller Lergryder med Hanke, da skulle de brydes i Stykker, de ere urene; de skulle være eder urene. 36 Dog skal Kilde og Brønd, Vandsamlinger være rene; men hvo som rører ved deres Aadsel, bliver uren. 37 Og naar noget af deres Aadsel falder paa nogen Saasæd, som skal saas, bliver denne dog ren. 38 Men naar der kommer Vand paa Sæden, og der siden falder noget af deres Aadsel derpaa, da bliver den eder uren. 39 Og naar noget dør af de Dyr, som ere givne eder til Spise, da skal den, som rører ved Aadslet deraf, være uren indtil Aftenen. 40 Og hvo som æder af deres Aadsel, skal to sine Klæder og være uren indtil Aftenen, og hvo der tager deres Aadsel op, skal to sine Klæder og være uren indtil Aftenen. 41 Og al den Vrimmel, som vrimler paa Jorden, skal være en Vederstyggelighed, den skal ikke ædes; 42 nemlig alt det, som gaar paa Bugen, og alt det, som gaar paa fire Fødder, ja alt det, som har mange Fødder, iblandt al den Vrimmel, som vrimler paa Jorden, dem skulle I ikke æde; thi de ere en Vederstyggelighed. 43 Gører ikke eders Sjæle vederstyggelige ved al den Vrimmel, som vrimler, og gører eder ikke urene ved dem, saa at I blive urene ved dem. 44 Thi jeg Herren er eders Gud, og I skulle hellige eder og være hellige, thi jeg er hellig; og I skulle ikke gøre eders Sjæle urene ved nogen Vrimmel, som kryber paa Jorden. 45 Thi jeg er Herren, som førte eder op af Ægyptens Land for at være eders Gud; og I skulle være hellige, thi jeg er hellig. 46 Dette er Loven om Dyr og Fugle og hvert levende Væsen, som svømmer i Vandet, og om alt levende Væsen, som vrimler paa Jorden, 47 at der kan gøres Forskel imellem det urene og det rene, og imellem det Dyr, som maa ædes, og det Dyr, som ikke maa ædes.

12 Og Herren talede til Mose og sagde: 2 Tal til Israels Børn og sig: Naar en Kvinde undfanger og føder en Dreng, da skal hun være uren syv Dage, lige som de Dage ere, i hvilke hun er uren ved sin Svaghed. 3 Og paa den ottende Dag skal hans Forhuds Kød omskæres. 4 Og hun skal blive hjemme i tre og tredive Dage, under hendes Blods Renselse; hun skal ikke røre ved noget helligt og ikke komme til Helligdommen, førend hendes Renselses Dage ere fuldendte. 5 Men føder hun en Pige, da skal hun være uren to Uger, som under hendes Svaghed; og hun skal blive hjemme seks og tresindstyve Dage, under hendes Blods Renselse. 6 Og naar hendes Renselsesdage ere fuldendte efter en Søn eller efter en Datter, skal hun fremføre et aargammelt Lam til Brændoffer, og en Dueunge eller en Turteldue til Syndoffer, til Forsamlingens Pauluns Dør, til Præsten. 7 Og han skal ofre det for Herrens Ansigt og gøre Forligelse for hende, saa bliver hun ren efter sin Blodgang, Dette er Loven for hende, som føder en Dreng eller Pige. 8 Men formaar hendes Haand ikke et Lam, da skal hun tage to Turtelduer eller to unge Duer, een til Brændoffer og een til Syndoffer; saa skal Præsten gøre Forligelse for hende, og hun er ren.

13 Og Herren talede til Mose og til Aron og sagde: 2 Naar paa noget Menneskes Køds Hud er Hævelse eller Skab eller en skinnende Plet, og der fremkommer paa hans Køds Hud noget, som ligner Spedalskheds Plage, da skal han føres frem til Aron, Præsten, eller til en af hans Sønner iblandt Præsterne. 3 Og naar Præsten beser Plagen paa Kødets Hud, at Haaret i Plagen er forvandlet til hvidt, og Plagen at se til er dybere end den anden Hud paa hans Kød, da er det Spedalskheds Plage; naar Præsten har beset ham, da skal han dømme ham uren. 4 Men er der en hvid, skinnende Plet paa hans Køds Hud, og den ikke er dybere at se til end den anden Hud, og Haaret derpaa ikke er forvandlet til hvidt, da skal Præsten lukke den, som har Plagen, inde i syv Dage. 5 Og naar Præsten beser ham paa den syvende Dag, og se, Plagen er uforandret for hans Øje, Plagen har ikke videre

udbredt sig paa Huden, da skal Præsten anden Gang indelukke hani i syv Dage; 6 Og naar Præsten beser ham paa den syvende Dag anden Gang, og se, Pletten er mørkagtig, og Plagen har ikke udbredt sig videre paa Huden, da skal Præsten dømme ham ren, det er Skab; og han skal to sine Klæder, saa er han ren. 7 Men naar det Skab udbreder sig videre i Huden, efterat han var beset af Præsten til sin Renselse, da skal han anden Gang beses af Præsten. 8 Og naar Præsten beser ham, og se, Skabet har udbredt sig videre i Huden, da skal Præsten dømme ham uren, det er Spedalskhed. 9 Naar Spedalskheds Plage er paa et Menneske, og han føres frem til Præsten, 10 og Præsten beser ham, og se, der er en hvid Hævelse paa Huden, og Haaret derpaa er forvandlet til hvidt, og vildt Kød vokser frem i Hævelsen: 11 Da er det en gammel Spedalskhed i Huden paa hans Kød, og Præsten skal dømme ham uren; han skal ikke lukke ham inde; thi han er uren. 12 Men dersom Spedalskheden blomstrer stærkt i Huden, og Spedalskheden bedækker den plagedes hele Hud fra hans Hoved og til hans Fødder, alt det, som ses for Præstens Øjne; 13 og Præsten beser det, og se, Spedalskheden har skjult alt hans Kød, da skal han dømme den, som har Plagen, ren; han er bleven helt hvid, han er ren. 14 Men paa hvilken Dag vildt Kød ses paa ham, bliver han uren. 15 Og naar Præsten beser det vilde Kød, da skal han dømme ham uren; det vilde Kød er urent, det er Spedalskhed. 16 Eller dersom det vilde Kød forandrer sig og omvendes til hvidt, da skal han komme til Præsten; 17 og naar Præsten beser ham, og se, Plagen er forandret til hvidt, da skal Præsten dømme den, som har Plagen, at være ren; han er ren. 18 Og naar der paa nogens Kød, i Huden derpaa er en Byld, og den er bleven lægt, 19 og der bliver en hvid Hævelse paa samme Bylds Sted eller en hvid, skinnende Plet, som er rødagtig, da skal han beses af Præsten. 20 Og naar Præsten beser ham, og se, den er at se til dybere end den anden Hud, og Haaret derpaa er forandret til hvidt, da skal Præsten dømme ham uren; det er Spedalskheds Plage, der blomstrer i Bylden. 21 Men dersom Præsten beser den, og se, der er ikke hvidt Haar paa den, og den er ikke dybere end den anden Hud og er mørkagtig, da skal Præsten lukke ham inde i syv Dage. 22 Men dersom den udbreder sig videre i Huden, da skal Præsten dømme ham uren; det er Plagen. 23 Men dersom den skinnende Plet bliver uforandret paa sit Sted og ikke udbreder sig videre, da er det Arret af en Byld, og Præsten skal dømme ham ren. 24 Eller naar der i Kødet, i Huden derpaa, der er brændt af Ild, og paa det nye Kød af det brændte Sted er en skinnende Plet, som er rødagtig hvid eller ganske hvid, 25 og Præsten beser den, og se, Haaret i den skinnende Plet er forandret til hvidt, og den er dybere at se til end den anden Hud, da er det Spedalskhed, der er fremblomstret i det brændte Sted, og Præsten skal dømme ham uren; det er Spedalskheds Plage. 26 Men dersom Præsten beser den, og se, der er ikke hvidt Haar i den skinnende Plet, og den er ikke dybere end den anden Hud og den er mørkagtig, da skal Præsten lukke ham inde i syv Dage. 27 Og Præsten skal bese ham paa den syvende Dag; dersom den har udbredt sig videre paa Huden, da skal Præsten dømme ham uren, det er Spedalskheds Plage. 28 Men dersom den skinnende Plet er uforandret paa sit Sted og ikke breder sig videre ud paa Huden, og den er mørkagtig, da er det en Hævelse i det brændte Sted, og Præsten skal dømme ham ren; thi det er et Ar i det brændte Sted. 29 Og naar der er en Plage paa Mand eller Kvinde, paa Hovedet eller i Skægget, 30 og Præsten beser Plagen, og se, den er dybere at se til end den anden Hud, og Haaret paa samme Sted er gult og tyndt, da skal Præsten dømme ham uren; det er Skurv, det er Spedalskhed paa Hovedet eller i Skægget. 31 Men naar Præsten beser den Skurvs Plage, og se, den er ikke dybere at se til end Huden, og der er ikke sort Haar derpaa, da skal Præsten lukke den, som har den Skurvs Plage, inde i syv Dage. 32 Og naar Præsten beser Plagen paa den syvende Dag, og se, den Skurv har ikke bredt sig videre, og der er ikke gult Haar derpaa, og Skurven er ikke dybere at se til end den anden Hud, 33 da skal han rage sig, dog saa at han ikke rager Skurven, og Præsten skal atter lukke den, som har Skurven, inde i syv Dage. 34 Og naar Præsten beser den Skurv paa den syvende Dag, og se, Skurven har ikke udbredt sig videre i Huden, og den er ikke dybere at se til end den anden Hud, da skal Præsten dømme ham ren, og hin skal to sine Klæder, saa er han ren. 35 Men dersom Skurven udbreder sig videre paa Huden efter hans Renselse, 36 Og Præsten beser ham, og se, Skurven har udbredt sig videre paa Huden, da skal Præsten ikke søge efter gult Haar; han er uren. 37 Men er Skurven uforandret for hans Øjne, og der er sort Haar opvokset i den, da er Skurven lægt, han er

ren; og Præsten skal dømme ham ren. **38** Og naar en Mand eller Kvinde har paa deres Køds Hud skinnende Pletter, hvide skinnende Pletter, **39** og Præsten beser dem, og se, der er i deres Køds Hud hvide skinnende Pletter, som ere mørkagtige, da er det en Blegn, som blomstrer paa Huden; han er ren. **40** Og naar Haaret falder af nogen Mands Hoved, er han skaldet; han er ren. **41** Og dersom Haaret falder ham af Hovedet foran, er han flenskaldet; han er ren. **42** Men naar paa det skaldede eller paa det flenskaldede er en Plet, hvidrødagtig, da er det Spedalskhed, som blomstrer paa det skaldede paa ham eller paa det flenskaldede paa ham. **43** Og naar Præsten beser ham, og Plagens Hævelse er hvid og rødagtig paa det skaldede paa ham eller paa det flenskaldede paa ham, som Spedalskheds Udseende plejer at være i Kødets Hud; **44** den Mand er spedalsk, han er uren; Præsten skal dømme ham aldeles uren, hans Spedalskhed er paa hans Hoved. **45** Og den spedalske, som Plagen er paa, hans Klæder skulle være sønderrevne, og hans Hoved skal være bart, og han skal skjule Skægget over Munden, og han skal raabe: Uren! uren! **46** Alle Dage, som den Plage er paa ham, skal han være uren; han er uren, han skal bo alene, hans Bolig skal være uden for Lejren. **47** Og naar paa noget Klæde er Spedalskheds Plet, paa uldent Klæde eller paa linned Klæde **48** eller paa Traaden eller paa Isletten af Linned eller af uldent eller paa Skind eller paa alt, hvad som er gjort af Skind, **49** og Pletten er grønagtig eller rødagtig paa Klædet eller paa Skindet eller paa Traaden eller paa Isletten eller paa noget Tøj af Skind, er det Spedalskheds Plage, og det skal beses af Præsten. **50** Og naar Præsten beser Pletten, da skal han lukke det, som Pletten er paa, inde i syv Dage. **51** Og naar han ser Pletten paa den syvende Dag, at Plagen har udbredt sig videre paa Klædet eller paa Traaden eller paa Isletten eller paa Skindet, paa alt, hvad som gøres af Skind til nogen Gerning, da er Plagen en indædende Spedalskhed, det er urent. **52** Og man skal opbrænde Klædet eller Traaden eller Isletten af uldent eller af Linned eller hvad Tøj der er af Skind, paa hvilket Pletten er; thi det er en indædende Spedalskhed, det skal opbrændes med Ild. **53** Men dersom Præsten beser det, og se, Pletten har ikke udbredt sig videre paa Klædet eller paa Traaden eller paa Isletten eller paa alle Haande Tøj af Skind, **54** da skal Præsten befale, at de skulle Jo det, som Pletten er paa, og han skal lukke det inde anden Gang i syv Dage. **55** Og naar Præsten beser det, efterat Pletten er toet, og se, Pletten har ikke forandret sin Farve, og Pletten har ikke udbredt sig videre, da er det urent, du skal opbrænde det med Ud; det er af den Slags, som æder sig ind paa den rette Side derpaa eller paa den vrange Side derpaa. **56** Men dersom Præsten beser det, og se, Pletten er mørkagtig, efterat den er aftoet, da skal han rive det af Klædet eller af Skindet eller af Traaden eller af Isletten. **57** Men ses det endnu paa Klædet eller paa Traaden eller paa Isletten eller paa alle Haande Tøj af Skind, da er det en blomstrende Spedalskhed; du skal opbrænde med Ild det, som Spedalskheden er paa. **58** Men det Klæde eller den Traad eller den Islet eller alle Haande Tøj af Skind, som du tor, og Pletten gaar bort deraf, skal tos anden Gang, saa er det rent. **59** Dette er Loven om Spedalskheds Plage paa Klæde af uldent eller Linned eller paa Traad eller Islet eller alle Haande Tøj af Skind, til at dømme det rent eller urent.

14 Og Herren talede til Mose og sagde: **2** Dette skal være Loven for den spedalske paa hans Renselsesdag, at han skal fremføres til Præsten. **3** Og Præsten skal gaa ud, uden for Lejren; og Præsten skal bese ham, og se, dersom den Spedalskheds Plage er lægt paa den spedalske, **4** da skal Præsten befale, at man skal tage for den, som renser sig, to levende, rene Spurve og Cedertræ og Skarlagen og Isop. **5** Og Præsten skal befale, at man slagter den ene Spurv over et Lerkar over rindende Vand. **6** Han skal tage den levende Spurv og Cedertræet og Skarlagenet og Isopen, og han skal dyppe dem og den levende Spurv i den slagtede Spurvs Blod, over rindende Vand. **7** Og han skal stænke syv Gange paa den, som lader sig rense for Spedalskheden, og han skal rense ham og lade den levende Spurv flyve ud paa Marken. **8** Men den, som renser sig, skal to sine Klæder og rage alt sit Haar af og bade sig i Vand, saa er han ren, og siden maa han komme i Lejren; dog skal han bo uden for sit Telt i syv Dage. **9** Og det skal ske paa den syvende Dag, da skal han afrage alt sit Haar, sit Hoved og sit Skæg og sine Øjenbryn, ja alt sit Haar skal han afrage; og han skal to sine Klæder og bade sin Krop i Vand, saa er han ren. **10** Og paa den ottende Dag skal han tage to Væderlam uden Lyde og et aargammelt Gimmerlam uden Lyde og tre

Tiendeparter Mel til Madoffer, blandet med Olie, og en Log Olie. **11** Og Præsten, som renser, skal stille den Mand, der lader sig rense, og disse Ting for Herrens Ansigt, for Forsamlingens Pauluns Dør. **12** Og Præsten skal tage det ene Lam og bringe det til et Skyldoffer tillige med den Log Olie, og han skal røre dem med en Rørelse for Herrens Ansigt. **13** Og han skal slagte Væderlammet paa det Sted, hvor man skal slagte Syndofret og Brændofret, paa det hellige Sted; thi lige som Syndofret, saa hører Skyldofret Præsten til, det er en højhellig Ting. **14** Og Præsten skal tage af Skyldofrets Blod, og Præsten skal komme deraf paa den højre Ørelæp af ham, som lader sig rense, og paa hans højre Tommelfinger og paa hans højre Tommeltaa. **15** Og Præsten skal tage af den Log Olie og øse i sin venstre Haand. **16** Og Præsten skal dyppe sin højre Finger i Olien, som er i hans venstre Haand, og han skal stænke af Olien med sin Finger syv Gange for Herrens Ansigt. **17** Men af den Olie, som er til overs i hans Haand, skal Præsten komme paa den højre Ørelæp af ham, som lader sig rense, og paa hans højre Tommelfinger og paa hans højre Tommeltaa, oven paa Skyldofrets Blod. **18** Men det, som er blevet tilovers af Olien, som er i Præstens Haand, skal han komme paa dens Hoved, som renses, og Præsten skal gøre Forligelse for ham, for Herrens Ansigt. **19** Og Præsten skal lave Syndofret og gøre Forligelse for ham, som lader sig rense for sin Urenhed, og siden skal han slagte Brændofret. **20** Og Præsten skal ofre Brændofret og Madofret paa Alteret, og Præsten skal gøre Forligelse for ham, saa er han ren. **21** Men er han fattig, og hans Haand ikke formaar saa meget, da skal han tage eet Væderlam til et Skyldoffer, til at lade røre, til at gøre Forligelse for ham og en Tiendepart Mel blandet med Olie, til Madoffer, og en Log Olie **22** og to Turtelduer eller to Dueunger, som hans Haand formaar; og den ene skal være et Syndoffer og den anden et Brændoffer. **23** Og han skal bringe dem frem paa den ottende Dag af sin Renselse til Præsten, til Forsamlingens Pauluns Dør, for Herrens Ansigt. **24** Og Præsten skal tage Skyldofrets Lam og den Log Olie, og Præsten skal røre dem med en Rørelse for Herrens Ansigt. **25** Og han skal slagte Skyldofrets Lam, og Præsten skal tage af Skyldofrets Blod og komme paa den højre Ørelæp af ham, som lader sig rense, og paa hans højre Tommelfinger og paa hans højre Tommeltaa. **26** Og Præsten skal øse af Olien i sin venstre Haand. **27** Og Præsten skal stænke med sin højre Finger af Olien, som er i hans venstre Haand, syr Gange for Herrens Ansigt. **28** Og Præsten skal komme af Olien, som er i hans Haand, paa den højre Ørelæp af ham, som lader sig rense, og paa hans højre Tommelfinger og paa hans højre Tommeltaa, over Skyldofrets Blods Sted. **29** Men det, som er blevet tilovers af Olien, som er i Præstens Haand, skal han komme paa dens Hoved, som lader sig rense, til at gøre Forligelse for ham, for Herrens Ansigt. **30** Og han skal lave den ene af de Turtelduer eller af de Dueunger, af det, hans Haand har formaaet, **31** det, som hans Haand har formaaet, skal han lave den ene til Syndoffer, den anden til Brændoffer, tillige med Madofret, og Præsten skal gøre Forligelse for den, som lader sig rense, for Herrens Ansigt. **32** Dette er Loven for den, som Spedalskheds Plage var paa, og hvis Haand ikke formaar alt, hvad der hører til hans Renselse. **33** Og Herren talede til Mose og til Aron og sagde: **34** Naar I komme i Kanaans Land, hvilket jeg giver eder til Ejendom, og jeg lader komme Spedalskheds Plage i et Hus udi eders Ejendoms Land, **35** da skal den komme, hvem Huset hører til, og give Præsten det til Kende og sige: Det ser mig ud, som der er Spedalskhed i Huset. **36** Saa skal Præsten befale, at de skulle rydde Huset, førend Præsten kommer til at bese Spedalskheden, at ikke alt det, som er i Huset, skal blive urent, og siden skal Præsten komme at bese Huset. **37** Og naar han beser Spedalskheden, og se, Spedalskheden er paa Væggene i Huset, nemlig Fordybninger, som ere grønagtige eller rødagtige, og de ere dybere at se til, end Væggen, **38** da skal Præsten gaa ud af Huset, til Døren paa Huset, og han skal lukke Huset til syv Dage. **39** Og Præsten skal komme igen paa den syvende Dag; og naar han beser det, og se, Spedalskheden har udbredt sig videre paa Væggene i Huset, **40** da skal Præsten befale, at de bryde Stenene ud, som Spedalskheden er paa; og de skulle kaste dem hen udenfor Staden paa et urent Sted. **41** Saa skal han lade Huset skrabe indentil rundt omkring; og de skulle kaste Støvet, som de afskrabede, udenfor Staden paa et urent Sted. **42** Og de skulle tage andre Stene og lade dem komme i Stedet for de forrige Stene, og man skal tage andet Ler og kline Huset med. **43** Men dersom Spedalskheden kommer igen og blomstrer i Huset, efter at man har brudt Stenene ud, og efter at man har skrabet Huset, og efter at

man har klinet det, 44 da skal Præsten komme, og naar han beser det, og se, Spedalskheden har udbredt sig videre i Huset, da er der en Spedalskhed, som æder om sig, i Huset; det er urent. 45 Derfor skal man afbryde Huset, dets Stene og dets Træværk og alt Husets Ler, og man skal føre det udenfor Staden til et urent Sted. 46 Og hvo som kommer i det Hus alle de Dage, i hvilke han lod det lukke, skal være uren indtil Aftenen. 47 Og hvo som ligger i Huset, skal to sine Klæder; og hvo som æder i Huset, skal to sine Klæder. 48 Men dersom Præsten kommer igen og beser det, og se, Spedalskheden har ikke udbredt sig videre i Huset, efter at Huset blev klinet, da skal Præsten dømme det Hus rent; thi Spedalskheden er bleven lægt. 49 Saa skal han tage, til at gøre Syndoffer for Huset, to Spurve og Cedertræ og Skarlagen og Isop. 50 Og han skal slagte den ene Spurv over et Lerkar, over rindende Vand. 51 Og han skal tage Cedertræet og Isopen og Skarlagenet og den levende Spurv og dyppe dem i den slagtede Spurvs Blod og i det rindende Vand, og han skal stænke paa Huset syv Gange; 52 og han skal gøre Syndoffer for Huset med Spurvens Blod og med det rindende Vand og med den levende Spurv og med Cedertræet og med Isopen og med Skarlagenet. 53 Saa skal han lade den levende Spurv flyve hen uden for Staden, over Marken, og han skal gøre Forligelse for Huset, saa er det rent. 54 Dette er Loven om alle Haande Spedalskheds Plage og om Skurv 55 og om Spedalskhed paa Klæder og paa Hus 56 og om Hævelse og om Skab og om skinnende Plet, 57 til at lære, paa hvad Dag noget er urent, og paa hvad Dag det er rent; dette er Loven om Spedalskhed.

15 Og Herren talede til Mose og til Aron og sagde 2 Taler til Israels Børn og siger til dem: Hvo som helst det er, naar det flyder af hans Kød, da er han uren formedelst sit Flod. 3 Og dette skal være hans Urenhed under hans Flod: Naar hans Kød udgyder sit Flod, eller hans Kød holder sit Flod tilbage, det er hans Urenhed. 4 Hvert Leje, som han, der har Flod, ligger paa, skal være urent, og alt det Tøj, som han sidder paa, skal være urent. 5 Og hver, som rører ved hans Leje, skal to sine Klæder og bade sig i Vand og være uren indtil Aftenen. 6 Og hvo som sætter sig paa det Tøj, som den, der har Flod, har siddet paa, skal to sine Klæder og bade sig i Vand og være uren indtil Aftenen. 7 Og hvo som rører ved dens Kød, som har Flod, skal to sine Klæder og bade sig i Vand og være uren indtil Aftenen. 8 Og naar den, som har Flod, spytter paa en, som er ren, da skal denne to sine Klæder og bade sig i Vand og være uren indtil Aftenen. 9 Og hver Sadel, som den, der har Flod, rider paa, skal være uren. 10 Og hver, som rører ved noget af det, som han har haft under sig, skal være uren indtil Aftenen; og hvo som bærer de Ting, skal to sine Klæder og bade sig i Vand og være uren indtil Aftenen. 11 Og hver, som den, der har Flod, rører ved, uden at have skyllet sine Hænder i Vand, skal to sine Klæder og bade sig i Vand og være uren indtil Aftenen. 12 Og det Lerkar, som den, der har Flod, rører ved, skal sønderbrydes; men hvert Trækar skal skylles i Vand. 13 Og naar den, som har Flod, bliver ren af sit Flod, da skal han tælle sig syv Dage til sin Renselse og to sine Klæder, og han skal bade sit Kød i rindende Vand, saa er han ren. 14 Og paa den ottende Dag skal han tage sig to Turtelduer eller to Dueunger og komme for Herrens Ansigt til Forsamlingens Pauluns Dør og give Præsten dem. 15 Og Præsten skal lave dem, een til Syndoffer og een til Brændoffer, og Præsten skal gøre Forligelse for ham, for Herrens Ansigt, for hans Flod. 16 Og naar der udgaar Sæd fra en Mand, da skal han bade hele sit Legeme i Vand og være uren indtil Aftenen. 17 Og ethvert Klæde og ethvert Skind, som Sæd er kommen paa, skal tos i Vand og være urent indtil Aftenen. 18 I lige Maade om der er en Kvinde, som har legemlig Omgang med en Mand, saa skulle de bade sig i Vand og være urene indtil Aftenen. 19 Og naar en Kvinde har Flod, at Blod af hendes Flod er paa hendes Kød, da skal hun være syv Dage i sin Svaghed, og hver, som rører ved hende, skal være uren indtil Aftenen. 20 Og alt det, hun ligger paa under sin Svaghed, skal være urent, og alt det, hun sidder paa, skal være urent. 21 Og hver den, som rører ved hendes Leje, skal to sine Klæder og bade sig i Vand og være uren indtil Aftenen. 22 Og hver den, som rører ved noget Tøj, som hun har siddet paa, skal to sine Klæder og bade sig i Vand og være uren indtil Aftenen. 23 Og dersom nogen ligger paa det Leje eller paa det Tøj, som hun har siddet paa, saa han rører derved, skal han være uren indtil Aftenen. 24 Og dersom en Mand ligger hos hende, og hendes Urenhed kommer paa ham, saa bliver han uren i syv Dage; og hvert Leje, som han ligger paa, skal være urent. 25 Og naar en Kvinde har sit Blodflod mange Dage, udenfor hendes Svagheds

Tid, eller naar det flyder over hendes Svagheds Tid, alle de Dage, hun har sin Urenheds Flod, skal hun være som i hendes Svagheds Dage; hun er uren. **26** Hvert Leje, som hun ligger paa, alle de Dage, hun har sit Flod, skal være hende ligesom Lejet under hendes Svaghed; og alt det Tøj, som hun sidder paa, skal være urent, som naar hun er uren under sin Svaghed. **27** Og hver den, som rører ved de Ting, skal være uren og skal to sine Klæder og bade sig i Vand og være uren indtil Aftenen. **28** Men dersom hun bliver ren efter sit Flod, da skal hun tælle sig syv Dage, og siden skal hun være ren. **29** Og paa den ottende Dag skal hun tage sig to Turtelduer eller to Dueunger, og bringe dem til Præsten, til Forsamlingens Pauluns Dør. **30** Og Præsten skal lave den ene til Syndoffer og den anden til Brændoffer, og Præsten skal gøre Forligelse for hende for Herrens Ansigt, for hendes Urenheds Flod. **31** Og I skulle skille Israels Børn ved deres Urenhed, at de ikke dø i deres Urenhed, idet de gøre mit Tabernakel, som er midt iblandt dem, urent. **32** Dette er Loven om den, som har Flod, og om den, hvem Sæd gaar fra, saa at han bliver uren derved; **33** og for hende, som er uren under hendes Svaghed, og for den, som har Flod, Mand eller Kvinde; og for en Mand, som ligger hos en uren Kvinde.

16 Og Herren talede til Mose, efter at de to af Arons Sønner vare døde, der de vare gangne frem for Herrens Ansigt og vare døde. **2** Og Herren sagde til Mose: Sig til Aron, din Broder, at han ikke til enhver Tid maa gaa ind i Helligdommen inden for Forhænget lige for Naadestolen, som er paa Arken, at han ikke dør; thi jeg vil ses i Skyen over Naadestolen. **3** Med dette skal Aron komme til Helligdommen: Med en ung Tyr til Syndoffer og en Væder til Brændoffer. **4** Han skal iføre sig en hellig linned Kjortel og have linnede Underklæder paa sin Krop og ombinde sig med et linned Bælte, og med en linned Præstehue skal han bedække sig; disse ere de hellige Klæder, og han skal bade sit Legeme i Vand og iføre sig dem. **5** Og han skal tage af Israels Børns Menighed to Gedebukke til Syndoffer og en Væder til Brændoffer. **6** Og Aron skal ofre Syndofrets Tyr, som er for ham selv, og gøre Forligelse for sig og for sit Hus. **7** Og han skal tage de to Bukke, og han skal stille dem for Herrens Ansigt, for Forsamlingens Pauluns Dør. **8** Og Aron skal kaste Lod over de to Bukke, een Lod for Herren og een Lod for Asasel. **9** Og Aron skal ofre den Buk, paa hvilken Lodden kom ud for Herren, og berede den til Syndoffer. **10** Men den Buk, paa hvilken Lodden for Asasel er falden, skal stilles levende for Herrens Ansigt, at der ved den skal gøres Forligelse, at man skal sende den bort til Asasel til Ørken. **11** Og Aron skal ofre Syndofrets Tyr, som er for ham selv, og gøre Forligelse for sig selv og for sit Hus, og han skal slagte Syndofrets Tyr, som er for ham. **12** Saa skal han tage et Ildkar fuldt af Gløder af Ilden fra Alteret for Herrens Ansigt, og sine Hænder fulde af stødt Røgelse af vellugtende Urter, og han skal bære det inden for Forhænget. **13** Og han skal komme Røgelsen paa Ilden for Herrens Ansigt, saa at en Sky af Røgelsen skjuler Naadestolen, som er over Vidnesbyrdet, at han ikke dør. **14** Og han skal tage af Tyrens Blod og stænke med sin Finger mod Naadestolen for til, og han skal stænke syv Gange med sin Finger af Blodet for Naadestolen. **15** Og han skal slagte Syndofrets Buk, som er for Folket, og bære dens Blod inden for Forhænget og gøre med dens Blod, ligesom han gjorde med Tyrens Blod, og stænke det mod Naadestolen og for Naadestolen. **16** Og han skal gøre Forligelse for Helligdommen og rense den fra Israels Børns Urenheder og fra deres Overtrædelser i alle deres Synder; og saaledes skal han gøre ved Forsamlingens Paulun, som staar hos dem midt iblandt deres Urenheder. **17** Og intet Menneske skal være i Forsamlingens Paulun, naar han kommer at gøre Forligelse i Helligdommen, indtil han gaar ud; og han skal gøre Forligelse for sig og for sit Hus og for hele Israels Menighed. **18** Og han skal gaa ud til Alteret, som er for Herrens Ansigt, og gøre Forligelse for det, og han skal tage af Tyrens Blod og af Bukkens Blod og komme det paa Alterets Horn rundt omkring. **19** Og han skal stænke paa det af Blodet med sin Finger syv Gange, og han skal rense det og hellige det fra Israels Børns Urenheder. **20** Og naar han har fuldkommet at gøre Forligelse for Helligdommen og for Forsamlingens Paulun og for Alteret, da skal han føre den levende Buk frem. **21** Og Aron skal lægge begge sine Hænder paa den levende Buks Hoved og over den bekende alle Israels Børns Misgerninger og alle deres Overtrædelser i alle deres Synder, og han skal lægge dem paa Bukkens Hoved og sende den bort til Ørken ved en Mand, som er skikket dertil. **22** Og Bukken skal bære alle deres Misgerninger paa sig til et udyrket Land, og han skal lade Bukken løs i Ørken.

23 Saa skal Aron gaa ind i Forsamlingens Paulun og afføre sig Linklæderne, som han iførte sig, da han gik ind i Helligdommen, og han skal lade dem ligge der. **24** Og han skal bade sin Krop i Vand paa et helligt Sted og iføre sig sine andre Klæder, og han skal gaa ud og gøre sit Brændoffer og Folkets Brændoffer og gøre Forligelse for sig og for Folket. **25** Og han skal gøre et Røgoffer af Syndofrets Fedt paa Alteret. **26** Men den, som førte Bukken bort til Asasel, skal to sine Klæder og bade sin Krop i Vand, og derefter maa han komme til Lejren. **27** Og Syndofrets Tyr og Syndofrets Buk, hvis Blod bliver baaret ind i Helligdommen til at gøre Forligelse, skal man føre ud uden for Lejren, og man skal opbrænde deres Hutl og deres Kød og deres Møg med Ild. **28** Og den, som opbrænder dem, skal to sine Klæder og bade sit Legeme i Vand, og derefter maa han komme til Lejren. **29** Og det skal være eder til en evig Skik: I den syvende Maaned, paa den tiende Dag i Maaneden, skulle I ydmyge eders Sjæle og ingen Gerning gøre, hverken den indfødte eller den fremmede, som opholder sig iblandt eder. **30** Thi paa denne Dag skal man gøre Forligelse for eder til at rense eder; af alle eders Synder skulle I vorde rene for Herrens Ansigt. **31** Dette skal være eder en Sabbats Hvile, og I skulle ydmyge eders Sjæle til en evig Skik. **32** Og Præsten, som man salver, og hvis Haand man fylder til at gøre Præstetjeneste i hans Faders Sted, skal gøre Forligelse, og han skal iføre sig Linklæderne, de hellige Klæder. **33** Og han skal gøre Forligelse for Hellighedens Helligdom, baade for Forsamlingens Paulun og for Alteret skal han gøre Forligelse, og for Præsterne og for al Menighedens Folk skal han gøre Forligelse. **34** Og dette skal være eder til en evig Skik, at gøre Forligelse for Israels Børn for alle deres Synder een Gang om Aaret. Og han gjorde det, ligesom Herren havde befalet Mose.

17 Og Herren talede til Mose og sagde: **2** Tal til Aron og til hans Sønner og til alle Israels Børn, og du skal sige til dem: Dette er det Ord, som Herren har befalet og sagt: **3** Hvo som helst af Israels Hus, der slagter en Okse eller et Lam eller en Ged i Lejren, eller der slagter den uden for Lejren **4** og ikke fører den frem for Forsamlingens Pauluns Dør, til at ofre Offer for Herren, foran Herrens Tabernakel, den Mand skal Blodskyld tilregnes, han udøste Blod, og den Mand skal udryddes midt ud af sit Folk; **5** paa det at Israels Børn skulle fremføre deres Slagtofre, som de pleje at slagte paa fri Mark; og de skulle føre dem frem for Herren til Forsamlingens Pauluns Dør, til Præsten, og de skulle slagte dem for Herren til Takofre. **6** Og Præsten skal stænke Blodet paa Herrens Alter, for Forsamlingens Pauluns Dør, og han skal gøre et Røgoffer af Fedtet til en sød Lugt for Herren. **7** Og de skulle ikke ydermere ofre deres Ofre til Skovtrolde, som de bole med; dette skal være dem en evig Skik hos deres Efterkommere. **8** Og du skal sige til dem: Hvo som helst af Israels Hus eller af fremmede, som opholder sig midt iblandt eder, der ofrer Brændoffer eller Slagtoffer, **9** og ikke fører det frem til Forsamlingens Pauluns Dør at lave det for Herren, den Mand skal udryddes fra sit Folk. **10** Og hvo som helst af Israels Hus eller af fremmede, som opholder sig midt iblandt dem, der æder noget Blod, imod den Person, som æder Blodet, vil jeg sætte mit Ansigt og udrydde ham af sit Folks Midte. **11** Thi Kødets Sjæl er i Blodet, og jeg har givet eder det paa Alteret, til at gøre Forligelse for eders Sjæle; thi Blodet er det, som skal gøre Forligelse ved Sjælen. **12** Derfor har jeg sagt til Israels Børn: Ingen af eder maa æde Blod, og den fremmede, som opholder sig midt iblandt eder, maa heller ikke æde Blod. **13** Og hvo som helst af Israels Børn og af fremmede, som opholder sig midt iblandt dem, der fanger paa Jagt et vildt Dyr eller en Fugl, som maa ædes, han skal udøse Blodet deraf og skjule det med Støv. **14** Thi hvad alt Køds Sjæl angaar, saa regnes dets Blod for dets Sjæl, og jeg har sagt til Israels Børn: I skulle ikke æde noget Køds Blod, thi alt Køds Sjæl er dets Blod; hver den, som æder det, skal udryddes. **15** Og hver Person, indfødt eller fremmed, der æder et Aadsel eller det, som er sønderrevet, skal to sine Klæder og bade sig i Vand og blive uren indtil Aftenen, saa er han ren. **16** Og dersom han ikke tor sig og ikke bader sit Legeme, da skal han bære sin Misgerning.

18 Og Herren talede til Mose og sagde: **2** Tal til Israels Børn, og du skal sige til dem: Jeg er Herren eders Gud. **3** Efter Ægyptens Lands Gerning, hvor I boede, skulle I ikke gøre, og efter Kanaans Lands Gerning, hvor hen jeg vil føre eder, skulle I ikke gøre, og efter deres Skikke skulle I ikke vandre. **4** I skulle gøre efter mine Bud og holde mine Skikke, saa at I vandre i dem; jeg er Herren eders Gud. **5** Og

I skulle holde mine Skikke og mine Bud, hvilke et Menneske skal gøre og leve ved dem; jeg er Herren. **6** Ingen af eder skal holde sig nær til sin næste Slægt, til at, blotte dennes Blusel; jeg er Herren. **7** Du skal ikke blotte din Faders Blusel eller din Moders Blusel; hun er din Moder, du skal ikke blotte hendes Blusel. **8** Du skal ikke blotte din Stivmoders Blusel; det er din Faders Blusel. **9** Din Søsters Blusel, din Faders Datter eller din Moders Datter, enten hun er født hjemme eller født ude, deres Blusel skal du ikke blotte. **10** Din Sønnedatters eller din Datterdatters Blusel, deres Blusel skal du ikke blotte; thi de ere din Blusel. **11** Din Stivmoders Datters Blusel, hun som er din Fader født og er din Søster, hendes Blusel skal du ikke blotte. **12** Du skal ikke blotte din Faders Søsters Blusel, hun er din Faders næste Slægt. **13** Du skal ikke blotte din Moders Søsters Blusel; thi hun er din Moders næste Slægt. **14** Du skal ikke blotte din Farbroders Blusel; du skal ikke holde dig nær til hans Hustru; thi hun er din Faster. **15** Du skal ikke blotte din Sønnekvindes Blusel; thi hun er din Søns Hustru, du skal ikke blotte hendes Blusel. **16** Du skal ikke blotte din Broders Hustrus Blusel; det er din Broders Blusel. **17** Du skal ikke blotte en Hustrus og hendes Datters Blusel; du skal ikke tage hendes Søns Datter eller hendes Datters Datter, at blotte hendes Blusel; thi de ere hendes næste Slægt; det er en Skændsel. **18** Og du skal ikke tage en Hustru tillige med hendes Søster, til at vække hendes Skinsyge, at blotte hendes Blusel tillige med hins, medens hun lever. **19** Og din Hustru i hendes Urenheds Svaghed, skal du ikke komme nær, til at blotte hendes Blusel. **20** Og du skal ikke ligge hos din Næstes Hustru til at avle, til at blive uren ved hende. **21** Og af dit Afkom skal du ikke lade nogen gaa igennem Ilden for Molek; og du skal ikke vanhellige din Guds Navn; jeg er Herren. **22** Og du skal ikke ligge hos Mandkøn, som man ligger hos en Kvinde; det er en Vederstyggelighed. **23** Og du skal ikke beblande dig med noget Kvæg til at besmittes ved det, og ingen Kvinde skal have at skaffe med noget Kvæg til Samleje; det er en Skændighed. **24** Gører eder ikke urene ved alt dette, thi ved alt dette ere Hedningerne, hvilke jeg uddriver for eder, blevne urene. **25** Og Landet er blevet urent, og jeg har hjemsøgt dets Misgerning paa det; og Landet skal udspy sine Indbyggere. **26** Og I skulle holde mine Skikke og mine Bud og ikke gøre nogen af alle disse Vederstyggeligheder, hverken den indfødte eller den fremmede, som opholder sig midt iblandt eder; **27** thi dette Lands Folk, som var før eder, har gjort alle disse Vederstyggeligheder, og Landet er blevet urent; **28** at Landet ikke skal udspy eder, naar I gøre det urent, lige som det udspyr det Folk, som var før eder. **29** Thi hver den, som gør nogen af alle disse Vederstyggeligheder, de som gøre det, skulle udryddes midt af deres Folk. **30** Saa holder det, jeg vil have holdt, at I ikke gøre nogen af de vederstyggelige Skikke, som ere gjorte før eder, at I ikke skulle gøre eder urene ved dem; jeg er Herren eders Gud.

19 Og Herren talede til Mose og sagde: **2** Tal til al Israels Børns Menighed, og du skal sige til dem: I skulle være hellige; thi jeg Herren eders Gud er hellig. **3** I skulle hver frygte sin Moder og sin Fader, og I skulle holde mine Sabbater; jeg er Herren eders Gud. **4** I skulle ikke vende eders Ansigt til Afguderne og ikke gøre eder støbte Guder; jeg er Herren eders Gud. **5** Og naar I ville slagte Takoffer for Herren, da skulle I ofre det til en Behagelighed for eder. **6** Det skal ædes paa den Dag, I slagte det, og den næste Dag; men hvad som levnes til den tredje Dag, skal opbrændes med Ild. **7** Men om noget deraf dog ædes paa den tredje Dag, da er det en Vederstyggelighed, det bliver ikke behageligt. **8** Og hvo som æder det, skal bære sin Misgerning; thi han har vanhelliget, hvad der var Herren helliget; og den Sjæl skal udryddes fra sit Folk. **9** Og naar I høste eders Lands Høst, da skal du ikke høste det yderste aldeles af paa din Ager, ikke heller skal du sanke nøje i din Høst. **10** Du skal ikke heller sanke efter i din Vingaard, og ikke sanke de Bær, som ere nedfaldne i din Vingaard; du skal lade dem blive til den fattige og til den fremmede; jeg er Herren eders Gud. **11** I skulle ikke stjæle, og I skulle ikke lyve, ej heller skal nogen af eder handle falskeligen mod sin Næste. **12** Og I skulle ikke falskeligen sværge ved mit Navn, saa du vanhelliger din Guds Navn; jeg er Herren. **13** Du skal ikke gøre din Næste Vold og ej røve, du skal ikke lade Daglønnerens Arbejdsløn blive hos dig Natten over indtil om Morgenen. **14** Du skal ikke bande den døve, og ikke lægge Stød for den blinde; men du skal frygte din Gud; jeg er Herren. **15** I skulle ikke gøre Uret i Dommen, du skal ikke anse den ringes Person og heller ikke gøre Ære af den vældiges Person; men du skal dømme din Næste i Retfærdighed. **16** Du skal ikke gaa om som en

Bagvasker iblandt dit Folk, du skal ikke staa efter din Næstes Blod; jeg er Herren. **17** Du skal ikke hade din Broder i dit Hjerte; men du skal irettesætte din Næste, at du ikke skal bære Synd for hans Skyld. **18** Du skal ikke hævne dig selv, ej heller beholde Vrede imod dit Folks Børn, og du skal elske din Næste som dig selv; jeg er Herren. **19** I skulle holde mine Skikke; du skal ikke lade dit Kvæg parre sig med et af et andet Slags; du skal ikke besaa din Ager med to Slags Sæd; og Klæder af to Slags, vævet til sammen, skal ej komme paa dig. **20** Og naar en Mand ligger hos en Kvinde og har Omgang med hende, og hun er en Tjenestepige, som er trolovet med en Mand, og hun ikke er løskøbt, eller ikke har faaet sin Frihed, da skal der ske en Hudstrygelse, men de skulle ikke dødes; thi hun var ikke frigiven. **21** Men han skal føre sit Skyldoffer frem for Herren til Forsamlingens Pauluns Dør, en Væder til Skyldoffer. **22** Og Præsten skal gøre Forligelse for ham med Skyldofrets Væder, for Herrens Ansigt, for hans Synd, som han syndede; saa skal han faa Forladelse for sin Synd, som han syndede. **23** Og naar I komme ind i Landet og plante alle Haande Frugttræer, da skulle I agte deres Frugt, som om det var Forhud paa dem; i tre Aar skulle de agtes af eder som uomskaarne, der skal ikke ædes deraf. **24** Og i det fjerde Aar skal al deres Frugt være helliget til Lovprisning for Herren. **25** Men i det femte Aar maa I æde Frugten deraf, saa at I samle eder Grøden deraf; jeg er Herren eders Gud. **26** I skulle ikke æde noget med Blodet; I skulle ikke spaa, ej heller være Dagvælgere. **27** I skulle ikke rundskære det yderste af eders Hovedhaar, ej heller skal du fordærve Kanten af dit Skæg. **28** Og I skulle intet Indsnit gøre i eders Kød for en døds Skyld, ej heller sætte indbrændt Skrifttegn paa eder; jeg er Herren. **29** Du skal ikke vanhellige din Datter ved at lade hende bedrive Horeri, og Landet skal ikke bedrive Horeri, saa at Landet bliver fuldt af Skændsel. **30** I skulle holde mine Sabbater, og I skulle frygte for min Helligdom; jeg er Herren. **31** I skulle ikke vende eder til Spaakvinder og ikke søge hen til Tegnsudlæggere, til at blive urene ved dem; jeg er Herren eders Gud. **32** Du skal staa op for den graahærdede og hædre den gamle, og du skal frygte din Gud; jeg er Herren. **33** Og naar en fremmed opholder sig hos dig i eders Land, da skulle I ikke forfordele ham. **34** Den fremmede, som opholder sig hos eder, skal være eder som en indfødt af eder, og du skal elske ham som dig selv; thi I have været fremmede i Ægyptens Land; jeg er Herren eders Gud. **35** I skulle ikke gøre Uret i Dommen, i Længdemaalet, i Vægten og i Hulmaalet. **36** Rette Vægtskaaler, rette Vægtstene, ret Efa og ret Hin skulle I have. Jeg er Herren eders Gud, som udførte eder af Ægyptens Land. **37** Og I skulle holde alle mine Skikke og alle mine Bud og gøre dem; jeg er Herren.

20 Og Herren talede til Mose og sagde: **2** Og du skal sige til Israels Børn: Hvo som helst af Israels Børn eller af de fremmede, som opholde sig i Israel, der hengiver nogen af sin Sæd til Molek, skal visselig dødes; Folket i Landet skulle stene ham med Stene. **3** Og jeg vil sætte mit Ansigt imod denne Mand, og jeg vil udrydde ham midt af sit Folk, fordi han hengav af sin Sæd til Molek, til at gøre min Helligdom uren og at vanhellige mit hellige Navn. **4** Og dersom Folket i Landet ser igennem Fingre med det samme Menneske, naar han hengiver nogen af sin Sæd til Molek, saa at de ikke ihjelslaa ham, **5** da vil jeg sætte mit Ansigt imod det Menneske og imod hans Slægt; og ham og alle dem, som efterfølge hans Bolen med at bole med Molek, vil jeg udrydde midt af deres Folk. **6** Og naar en Person vender sig til Spaakvinder eller til Tegnsudlæggere, til at bole med dem, da vil jeg sætte mit Ansigt imod denne Person, og jeg vil udrydde ham fra hans Folk. **7** Derfor helliger eder og værer hellige; thi jeg er Herren eders Gud. **8** Og holder mine Skikke, og gører dem; jeg er Herren, som gør eder hellige. **9** Thi hvo som helst der bander sin Fader eller sin Moder, skal visselig dødes; han bandede sin Fader eller sin Moder, hans Blod være over ham. **10** Og en Mand, som bedriver Hor med en Mands Hustru, den, som bedriver Hor med sin Næstes Hustru, den Horkarl og den Horekone skal visselig dødes. **11** Og en Mand, som ligger hos sin Faders Hustru, han har blottet sin Faders Blusel; de skulle begge visselig dødes, deres Blod skal være over dem. **12** Og naar en Mand ligger hos sin Søns Hustru, da skulle de begge visselig dødes; de have gjort en Skændighed, deres Blod skal være over dem. **13** Og naar en Mand ligger hos en Mandsperson, som man ligger hos en Kvinde, da have de begge gjort en Vederstyggelighed; de skulle visselig dødes, deres Blod skal være over dem. **14** Og naar en Mand tager en Kvinde og hendes Moder til Ægte, er det en Skændsel; de skulle brænde baade ham og dem med Ild, og der skal ikke være nogen

Skændsel iblandt eder. **15** Og en Mand, som ligger hos et Dyr, skal visselig dødes, og Dyret skulle I dræbe. **16** Og naar en Kvinde kommer nær til noget Dyr, at det har Fællesskab med hende, da skal du ihjelslaa baade Kvinden og Dyret; de skulle visselig dødes, deres Blod skal være over dem. **17** Og naar en Mand tager sin Søster, sin Faders Datter eller sin Moders Datter, til Ægte, og ser hendes Blusel, og hun ser hans Blusel, saa er det en gruelig Ting, og de skulle udryddes for deres Folks Børns Øjne; han blottede sin Søsters Blusel, han skal bære sin Misgerning. **18** Og naar en Mand ligger hos en Hustru, som er svag, og blotter hendes Blusel, blotter hendes Kilde, og hun blotter sin Blods Kilde, da skulle de begge udryddes af deres Folk. **19** Og du skal ikke blotte din Moders Søsters og din Faders Søsters Blusel; thi en saadan har blottet sin næste Slægt, de skulle bære deres Misgerning. **20** Og naar en Mand ligger hos sin Farbroders Hustru, han har blottet sin Farbroders Blusel; de skulle bære deres Synd, de skulle dø barnløse. **21** Og dersom en Mand tager sin Broders Hustru til Ægte, det er en slem Gerning; han blottede sin Broders Blusel, de skulle være barnløse. **22** Saa skulle I holde alle mine Skikke og alle mine Bud og gøre dem, at Landet, som jeg vil føre eder ind udi, til at bo derudi, ikke skal udspy eder. **23** Og I skulle ikke vandre i det Folks Skikke, hvilket jeg skal udkaste for eder; thi alle disse Ting have de gjort, og jeg væmmedes ved dem. **24** Men jeg siger eder: I skulle eje deres Land, og jeg vil give eder det til Eje, et Land, som flyder med Mælk og Honning. Jeg er Herren eders Gud, som har udskilt eder fra Folkene. **25** Og I skulle gøre Skilsmisse imellem rene og urene Dyr og imellem urene og rene Fugle; og I skulle ikke gøre eders Sjæle vederstyggelige med Dyr og med Fugle og med alt det, som kryber paa Jorden, hvilket jeg har fraskilt for eder, at I skulle holde det urent. **26** Derfor skulle I være mig hellige, thi jeg Herren er hellig; og jeg har udskilt eder fra Folkene til at høre mig til. **27** Og naar af Mand eller Kvinde nogen er en Spaamand eller Tegnsudlægger, skulle de visselig dødes; de skulle stene dem ihjel, deres Blod være over dem.

21 Og Herren sagde til Mose: Tal til Præsterne, Arons Sønner, og sig til dem: En Præst skal ikke gøre sig uren ved et Lig iblandt sit Folk, **2** uden ved hans næste Slægt, som ham næst tilhører, ved hans Moder og ved hans Fader og ved hans Søn og ved hans Datter og ved hans Broder **3** og ved hans Søster, som er en Jomfru, hans næste Paarørende, som ikke har været nogen Mands Hustru; ved hende maa han gøre sig uren. **4** Han skal ikke besmitte sig, da han er en Herre iblandt sit Folk, saa han vanhelliger sig. **5** De skulle ikke gøre deres Hoved skaldet og ikke afrage det yderste af deres Skæg, og ej skære et Indsnit i deres Kød. **6** De skulle være hellige for deres Gud og ikke vanhellige deres Guds Navn; thi de ofre Herrens Ildoffer, deres Guds Brød, og derfor skulle de være aldeles hellige. **7** De skulle ikke tage nogen Horekone eller en, som er krænket, til Ægte; og den Kvinde, som er forskudt af sin Mand, skulle de ikke tage; thi han er hellig for Gud. **8** Derfor skal du holde ham hellig, thi han ofrer din Guds Brød; han skal være dig hellig, thi jeg Herren er hellig, som gør eder hellige. **9** Og naar nogen Præsts Datter begynder at bedrive Hor, har hun vanhelliget sin Fader, hun skal brændes med Ild. **10** Og den, som er Ypperstepræst iblandt sine Brødre, paa hvis Hoved Salveolien er udøst, og hvis Haand man har fyldt, for at han skal iføre sig Klæderne, han skal ikke blotte sit Hoved og ej sønderrive sine Klæder. **11** Og han skal ikke komme til noget Lig, han skal ikke gøre sig uren, hverken ved sin Fader eller ved sin Moder. **12** Og han skal ikke gaa ud af Helligdommen, og han skal ikke vanhellige sin Guds Helligdom; thi hans Guds Salveolies Hovedsmykke er paa ham. Jeg er Herren. **13** Og han skal tage sig en Hustru i hendes Jomfrustand. **14** En Enke eller en forskudt eller en krænket, en Hore, dem skal han ikke tage, men en Jomfru af sit Folk skal han tage til Hustru. **15** Og han skal ikke vanhellige sin Sæd iblandt sit Folk; thi jeg er Herren, som gør ham hellig. **16** Og Herren talede til Mose og sagde: **17** Tal til Aron og sig: Naar der er en Mand af din Sæd i deres Slægter, paa hvem der er en Lyde, han skal ikke komme nær til, at ofre sin Guds Brød; **18** thi ingen Mand, paa hvem der er Lyde, skal komme nær, hvad enten det er en Mand, som er blind eller lam, eller som har noget Lem for kort eller for langt, **19** eller en Mand, som har Bræk paa Fod eller Bræk paa Haand, **20** eller som er krogrygget eller er en Dværg eller har Men paa sit Øje, eller som har Skurv eller Fnat, eller som har Brok. **21** Og ingen Mand af Præsten Arons Sæd, paa hvem der er Lyde, skal gaa frem at ofre Herrens Ildofre; der er Lyde paa ham, han skal ikke gaa frem til at ofre sin Guds Brød. **22** Dog maa han æde sin Guds Brød, baade af de

højhellige Ting og af de andre hellige Ting. 23 Kun skal han ikke komme til Forhænget og ej gaa frem til Alteret; thi der er Lyde paa ham, og han skal ikke vanhellige mine Helligdomme; thi jeg er Herren, som gør dem hellige. 24 Og Mose sagde dette til Aron og til hans Sønner og til alle Israels Børn.

22 Og Herren talede til Mose og sagde: 2 Sig til Aron og til hans Sønner, at de afholde sig fra Israels Børns hellige Ting og ikke vanhellige mit hellige Navn, naar disse hellige mig noget; jeg er Herren. 3 Sig til dem: Hvilken som helst Mand i eders Slægter af al eders Sæd, der kommer nær til de hellige Ting, som Israels Børn hellige Herren, og hans Urenhed er paa ham, han skal udryddes fra at være for mit Ansigt; jeg er Herren. 4 Hvo som helst af Arons Sæd, der er spedalsk eller har Flod, han skal ikke æde af de hellige Ting, indtil han vorder ren; og den ikke heller, som rører ved nogen, der er uren formedelst Lig, eller den Mand, fra hvem der gaar Sæd, 5 eller den Mand, som rører ved noget Kryb, som man kan blive uren af, eller ved et Menneske, som man kan blive uren af, hvad Slags Urenhed det end er; 6 den Person, som rører ved det, skal være uren indtil Aftenen, og han skal ikke æde af de hellige Ting, men bade sit Legeme i Vand. 7 Og naar Solen gaar ned, saa er han ren, og siden maa han æde af de hellige Ting; thi det er hans Mad. 8 Han skal ikke æde Aadsel eller det, som er sønderrevet, at blive uren paa det; jeg er Herren. 9 Og de skulle holde det, jeg vil have holdt, og de skulle ikke bære Synd for den Sags Skyld og dø derfor, naar de vanhellige det; jeg er Herren, som helliger dem. 10 Og ingen fremmed skal æde det hellige; den, som bor hos Præsten, og en Daglønner skal ikke æde af det hellige. 11 Men naar Præsten har købt nogen for sine Penge til Ejendom, da maa denne æde deraf; og hver den, som er født i hans Hus, de maa æde af hans Brød. 12 Men naar en Præsts Datter bliver en fremmed Mands Hustru, da skal hun ikke æde af de hellige Ting, som ere en Gave. 13 Men naar en Præsts Datter bliver Enke eller forskudt, og hun har ingen Afkom, og hun vender tilbage til sin Faders Hus, ligesom i hendes Ungdom, da maa hun æde af sin Faders Brød; men ingen fremmed maa æde deraf. 14 Men æder nogen af det hellige uvitterlig, da skal han lægge den femte Del deraf dertil og give Præsten det tillige med det hellige. 15 Og de skulle ikke vanhellige Israels Børns hellige Ting, dem, som de bringe til Gave for Herren, 16 og ikke belade sig med Misgerning og Skyld, naar de æde deres hellige Ting; thi jeg er Herren, som helliger dem. 17 Og Herren talede til Mose og sagde: 18 Tal til Aron og til hans Sønner og til alle Israels Børn, og sig til dem: Naar nogen som helst af Israels Hus eller af de fremmede i Israel vil ofre sit Offer, enten det er efter deres Løfte, eller deres frivillige Offer, som de ville ofre Herren til et Brændoffer, 19 da skal det, for at blive til en Behagelighed for eder, være uden Lyde, en Han af stort Kvæg, af Faarene eller af Gederne. 20 I skulle intet ofre af det, som der er Lyde paa; thi det bliver ikke til en Behagelighed for eder. 21 Og naar nogen vil ofre et Takoffer for Herren til at indfrie et Løfte eller til et frivilligt Offer af stort Kvæg eller smaat Kvæg, da skal det være uden Lyde, at det kan være til en Behagelighed; der skal slet ingen Lyde være paa det. 22 Det, som er blindt eller benbrudt eller lemlæstet, eller som har flydende Saar eller Skurv eller Fnat, det skulle I ikke ofre Herren, og I skulle ikke bringe Ildoffer deraf paa Alteret til Herren. 23 Baade en Okse og et Faar, som har et Lem for stort eller for lidet, deraf maa du gøre et frivilligt Offer; men til et Løfte kan det ikke vorde behageligt. 24 Og I skulle ikke ofre Herren noget, som er blevet krystet eller stødt eller sønderrevet eller afskaaret, og I skulle ikke gøre sligt i eders Land. 25 Og I skulle heller ikke ofre af en fremmeds Haand eders Guds Brød af noget af disse Ting; thi der er Skade paa dem, der er Lyde paa dem; de skulle ikke blive behagelige for eder. 26 Og Herren talede til Mose og sagde: 27 Naar en Okse eller et Faar eller en Ged fødes, da skal den være i syv Dage hos sin Moder, og fra den ottende Dag og derefter skal den være behagelig til et Ildoffer for Herren. 28 Hvad enten det er Okse eller Faar, da skal man ikke slagte det paa een Dag med dets Affødning. 29 Men naar I slagte Herren et Lovoffer, skulle I slagte det for eder til en Behagelighed. 30 Det skal ædes paa den samme Dag, I skulle ikke levne deraf til om Morgenen; jeg er Herren. 31 Derfor skulle I holde mine Bud og gøre dem; jeg er Herren. 32 Og I skulle ikke vanhellige mit hellige Navn, at jeg maa vorde helliget midt iblandt Israels Børn. Jeg er Herren, som helliger eder, 33 og som udførte eder af Ægyptens Land, at være eders Gud; jeg er Herren.

23 Og Herren talede til Mose og sagde: **2** Tal til Israels Børn og sig til dem: Hvad angaar Herrens bestemte Tider, som I skulle udraabe som hellige Sammenkaldelser, da ere disse mine bestemte Tider. **3** Seks Dage skal al Gerning gøres, men paa den syvende Dag er en Hviles Sabbat, en hellig Sammenkaldelse, da skulle I ingen Gerning gøre, den er for Herren en Sabbat i alle eders Boliger. **4** Disse ere Herrens bestemte Tider, de hellige Sammenkaldelser, som I skulle udraabe til deres bestemte Tider. **5** I den første Maaned, paa den fjortende Dag i Maaneden, mellem de tvende Aftener, da er det Paaske for Herren. **6** Og paa den femtende Dag i denne Maaned er de usyrede Brøds Højtid for Herren; I skulle æde usyrede Brød i syv Dage. **7** Paa den første Dag skal være eder en hellig Sammenkaldelse, da skulle I ingen Arbejdsgerning gøre. **8** Og I skulle ofre Ildofre for Herren i syv Dage; paa den syvende Dag skal være en hellig Sammenkaldelse, I skulle ikke gøre nogen Arbejdsgerning. **9** Og Herren talede til Mose og sagde: **10** Tal til Israels Børn og sig til dem: Naar I komme ind i det Land, som jeg vil give eder, og I høste dets Høst, da skulle I fremføre et Neg af det første af eders Høst til Præsten. **11** Og han skal røre Neget for Herrens Ansigt, for eder til en Behagelighed; den anden Dag efter Sabbaten skal Præsten røre det. **12** Og I skulle gøre Offer paa den samme Dag, naar I røre Neget, et Lam uden Lyde, aargammelt, til et Brændoffer for Herren, **13** og dets Madoffer, to Tiendeparter Mel blandet med Olie til et Ildoffer for Herren, til en behagelig Lugt; og dets Drikoffer af Vin, en Fjerdepart af en Hin. **14** Og I skulle ikke æde Brød eller ristede Aks eller Korn indtil den Dag, indtil I føre eders Guds Offer frem; dette skal være hos eders Efterkommere en evig Skik i alle eders Boliger. **15** Og I skulle tælle eder fra anden Dagen efter den Sabbat, fra den Dag I bære Rørelsens Neg frem; syv hele Uger skulle de være; **16** til Dagen efter den syvende Uge skulle I tælle halvtredsindstyve Dage: Saa skulle I ofre nyt Madoffer for Herren. **17** Af eders Boliger skulle I frembære Rørelsens Brød, der skal være to Brød af to Tiendeparter Mel, med Surdejg skulle de bages; de ere en Førstegrøde for Herren. **18** Og I skulle ofre tillige med Brødet syv Lam uden Lyde, aargamle, og en Tyrekalv og to Vædre; de skulle være et Brændoffer for Herren, tillige med deres Madoffer og deres Drikoffer, det er en behagelig Lugts Ildoffer for Herren. **19** Og I skulle lave een Gedebuk til Syndoffer, og to Lam, aargamle, til Takoffer. **20** Og Præsten skal røre dem tillige med Førstegrødens Brød med en Rørelse for Herrens Ansigt, tillige de to Lam; de skulle være helligede Herren og tilhøre Præsten. **21** Og I skulle kalde sammen paa den Dag, det skal være eder en hellig Sammenkaldelse, I skulle ingen Arbejdsgerning gøre; det skal være en evig Skik i alle eders Boliger hos eders Efterkommere, **22** Og naar I høste eders Lands Høst, da skal du ikke skære det yderste aldeles op paa din Ager, haar du høster, og ej sanke nøje i din Høst; du skal lade det blive til den fattige og til den fremmede; jeg er Herren eders Gud. **23** Og Herren talede: til Mose og sagde: **24** Tal til Israels Børn og sig: I den syvende Maaned, paa den første Dag i Maaneden, skal der være eder en Hvile, en Basunklang til Ihukommelse, en hellig Sammenkaldelse. **25** Og I skulle ingen Arbejdsgerning gøre, og I skulle ofre Ildoffer for Herren. **26** Og Herren talede til Mose og sagde: **27** Fremdeles paa den tiende Dag i denne syvende Maaned er det Forligelsens Dag; den skal være eder en hellig Sammenkaldelse, og I skulle ydmyge eders Sjæle, og I skulle ofre Ildoffer for Herren. **28** Og I skulle ingen Gerning gøre paa den Dag; thi den er Forligelsens Dag, til at gøre Forligelse for eder, for Herren, eders Guds Ansigt. **29** Thi hver Sjæl, som ikke ydmyger sig paa den samme Dag, den skal udryddes fra sit Folk. **30** Og hver Sjæl, som gør noget Arbejde paa denne samme Dag, den Sjæl vil jeg ødelægge af hans Folks Midte. **31** I skulle intet Arbejde gøre; det skal være en evig Skik hos eders Efterkommere i alle eders Boliger. **32** Denne er eder en Hviles Sabbat, at I skulle ydmyge eders Sjæle; paa den niende Dag i Maaneden om Aftenen, fra den ene Aften til anden skulle I hvile paa eders Sabbat. **33** Og Herren talede til Mose og sagde: **34** Tal til Israels Børn og sig: Paa den femtende Dag i denne syvende Maaned er Løvsalernes Højtid i syv Dage for Herren. **35** Paa den første Dag skal være en hellig Sammenkaldelse; I skulle ingen Arbejdsgerning gøre. **36** I skulle ofre Ildoffer for Herren syv Dage; paa den ottende Dag skal der være eder en hellig Sammenkaldelse, og I skulle ofre Herren Ildoffer, det er Slutningshøjtid, I skulle ingen Arbejdsgerning gøre. **37** Disse ere Herrens bestemte Tider, som I skulle udraabe som hellige Sammenkaldelser, at ofre for Herren Ildoffer, Brændoffer og Madoffer, Slagtoffer og Drikoffer, hver Dags Gerning paa sin Dag; **38** foruden

Herrens Sabbater og foruden eders Gaver og foruden alle eders Løfter og foruden alle eders frivillige Ofre, som I skulle give Herren. **39** Men paa den femtende Dag i den syvende Maaned, naar I samle Jordens Grøde, skulle I højtidelig holde Herrens Højtid syv Dage; paa den første Dag skal være en Hvile og paa den ottende Dag skal være en Hvile. **40** Og I skulle tage eder paa den første Dag Frugt af skønne Træer, Palmekviste og Grene af løvrige Træer og Vidier ved Bække, og I skulle være glade for Herren eders Guds Ansigt syv Dage. **41** Og I skulle højtidelig holde denne Højtid for Herren syv Dage om Aaret; til en evig Skik hos eders Efterkommere, i den syvende Maaned skulle I højtidelig holde den. **42** Syv Dage skulle I bo i Hytter, hver indfødt i Israel skal bo i Hytter, **43** paa det eders Efterkommere skulle vide, at jeg lod Israels Børn bo i Hytter, der jeg udførte dem af Ægyptens Land; jeg er Herren eders Gud. **44** Og Mose talede om Herrens bestemte Tider til Israels Børn.

24 Og Herren talede til Mose og sagde: **2** Byd Israels Børn, at de skulle tage til dig ren stødt Olivenolie til Lysningen, til at holde Lampen stedse tændt. **3** Uden for Vidnesbyrdets Forhæng, i Forsamlingens Paulun, skal Aron berede den til at lyse fra Aften til Morgen stedse for Herrens Ansigt, til en evig Skik hos eders Efterkommere. **4** Paa den rene Lysestage skal han berede Lamperne stedse for Herrens Ansigt. **5** Og du skal tage Mel og bage deraf tolv Kager; een Kage skal være to Tiendeparter af en Efa. **6** Og du skal lægge dem i to Rader, seks i hver Rad, paa det rene Bord for Herrens Ansigt. **7** Og du skal lægge ren Virak paa hver Rad, og den skal være for Brødet til et Ihukommelsesoffer, et Ildoffer for Herren. **8** Paa hver Sabbatsdag skal man berede det, stedse for Herrens Ansigt; af Israels Børn skal dette ydes til en evig Pagt. **9** Og det skal høre Aron og hans Sønner til, og de skulle æde det paa et helligt Sted; thi det er ham en højhellig Ting af Herrens Ildofre, til en evig Rettighed. **10** Men der gik en israelitisk Kvindes Søn, og han var en ægyptisk Mands Søn, ud midt iblandt Israels Børn; og den israelitiske Kvindes Søn og en israelitisk Mand trættedes i Lejren. **11** Og den israelitiske Kvindes Søn talede ilde om Navnet og bandede, da førte de ham til Mose; men hans Moders Navn var Selomith, Dibri Datter, af Dans Stamme. **12** Og de satte ham i Forvaring for at indhente Forklaring efter Herrens Mund. **13** Og Herren talede til Mose og sagde: **14** Før den, som har bandet, hen uden for Lejren, og alle de, som det hørte, skulle lægge deres Hænder paa hans Hoved, og hele Menigheden skal stene ham. **15** Og du skal tale til Israels Børn og sige: Hvo som helst der bander sin Gud, han skal bære sin Synd. **16** Og hvo som taler ilde om Herrens Navn, skal dødes, hele Menigheden skal stene ham; saavel den fremmede, som den indfødte, naar han taler ilde om Navnet, da skal han dødes. **17** Og naar nogen slaar noget Menneske ihjel, da skal han dødes. **18** Men hvo der slaar et Stykke Kvæg ihjel, skal betale det Stykke for Stykke. **19** Og den, som gør Lyde paa sin Næste, ved ham skal gøres saaledes, som han har gjort: **20** Bræk for Bræk, Øje for Øje, Tand for Tand; ligesom han har gjort Lyde paa et Menneske, saaledes skal der gøres paa ham. **21** Og hvo som ihjelslaar et Dyr, skal betale det; men hvo der slaar et Menneske ihjel, skal dødes. **22** Een Ret skal være for eder; som den fremmede, saa skal den indfødte være; thi jeg er Herren eders Gud. **23** Og Mose talede til Israels Børn, og de udførte den, som havde bandet, uden for Lejren, og stenede ham med Stene; og Israels Børn gjorde, ligesom Herren havde befalet Mose.

25 Og Herren talede til Mose paa Sinai Bjerg og sagde: **2** Tal til Israels Børn, og du skal sige til dem: Naar I komme til det Land, som jeg vil give eder, da skal Jorden hvile, det skal være en Sabbat for Herren. **3** Seks Aar skal du besaa din Mark, og seks Aar skal du skære din Vingaard, og du skal samle dens Grøde. **4** Men i det syvende Aar skal være en Sabbats Hvile for Landet, det er en Sabbat for Herren; du skal ikke besaa din Mark og ej skære din Vingaard. **5** Hvad der vokser af din Høst af sig selv, skal du ikke høste, og ikke afplukke de Vindruer, som vokse uden dit Arbejde; det skal være et Hvileaar for Landet. **6** Og hvad Landets Hvileaar frembringer, skal være for eder til Spise, for dig og for din Tjener og for din Tjenestepige og for din Daglønner og for den, som bor hos dig, de fremmede hos dig, **7** og for dit Kvæg og for de vilde Dyr, som ere i dit Land, skal al dets Grøde være til at æde. **8** Og du skal tælle dig syv Hvileaar, syv Aar syv Gange; og de syv Hvileaars Dage skulle være dig ni og fyrretyve Aar. **9** Og du skal lade en Basunklang lyde igennem Landet i den syvende Maaned paa den tiende Dag i Maaneden, paa Forligelsens Dag skulle I lade Basunen lyde igennem hele eders Land. **10** Og I skulle holde det

halvtredsindstyvende Aar helligt; og I skulle udraabe Frihed i Landet for alle dem, som bo deri; det skal være eder et Jubelaar, og I skulle komme tilbage, hver til sin Ejendom, og komme tilbage, hver til sin Slægt. **11** Det halvtredsindstyvende Aar skal være eder et Jubelaar; I skulle ikke saa og ej høste det, som vokser af sig selv deri, og ikke afplukke det, som vokser uden Arbejde deri. **12** Thi det er et Jubelaar, det skal være eder en Hellighed; I skulle æde, hvad Marken bærer af sig selv. **13** I dette Jubelaar skulle I komme tilbage, hver til sin Ejendom. **14** Og naar du sælger din Næste noget eller køber af din Næstes Haand, skulle I ikke forfordele den ene den anden. **15** Efter Aarenes Tal, som ere efter Jubelaaret, skal du købe af din Næste; efter Antallet, af de Aar, i hvilke der er Afgrøde, skal han sælge dig. **16** Efter som Aarene ere mange til, skal du lade Købesummen derpaa formeres, og efter som Aarene ere faa til, skal du lade Købesummen derpaa formindskes; thi han sælger dig Afgrødernes Tal. **17** Og I skulle ikke forfordele nogen sin Næste; men du skal frygte din Gud; thi jeg Herren er eders Gud. **18** Og I skulle gøre mine Skikke og holde mine Bud og gøre dem; saa skulle I bo tryggelig i Landet. **19** Og Landet skal give sin Frugt, at I skulle æde, til I mættes; og I skulle bo tryggelig deri. **20** Og naar I ville sige: Hvad skulle vi æde i det syvende Aar? se, vi skulle ikke saa og ej indsamle vor Grøde: **21** Da vil jeg i give min Velsignelse Befaling over eder i det sjette Aar, og det skal bære Grøde for de tre Aar. **22** Og I skulle saa i det ottende Aar og æde af den gamle Afgrøde; indtil det niende Aar, indtil Afgrøden kommer deraf, skulle I æde det gamle. **23** Og Landet skal ikke sælges med fuld Afhændelse, thi Landet hører mig til; thi I ere fremmede og Gæster hos mig. **24** Og i al eders Ejendoms Land skulle I tilstede Løsning for Jorden. **25** Naar din Broder bliver forarmet, at han sælger af sin Ejendom, saa skal hans Løser, som er ham næst paarørende, komme og løse det, hans Broder har solgt. **26** Og naar nogen ikke har en Løser, og hans Haand formaar og finder saa meget, som er nok til at løse det for, **27** da skal han beregne de Aar, siden han solgte det, og tilbagebetale det, som staar tilbage, til Manden, hvem han solgte det; saa skal han komme til sin Ejendom igen. **28** Men dersom hans Haand ikke finder saa meget, som er nok til at tilbagebetale ham, da skal det, han har solgt, være i dens Vold, som købte det, indtil Jubelaaret; og i Jubelaaret skal det gives frit, og han skal komme til sin Ejendom igen. **29** Og naar nogen sælger et beboet Hus i en Stad, der har Mur, han har Ret til dets Løsning, indtil et helt Aar er forløbet, efter at han har solgt det; et Aar skal Løsningen deraf kunne ske. **30** Men dersom det ikke bliver løst, førend det hele Aar er forløbet for ham, da skal Huset, som er i en Stad, der har Mur, overdrages med en fuld Afhændelse til ham, som købte det, for hans Efterkommere; det skal ikke gives frit i Jubelaaret. **31** Men Husene i Landsbyerne, som ikke have Mur omkring, de skulle regnes ligesom en Ager paa Landet; der skal være Løsning for dem, og de skulle gives fri i Jubelaaret. **32** Og hvad angaar Leviternes Stæder, Husene i deres Ejendoms Stæder, da maa der altid ske Løsning af Leviterne. **33** Og naar nogen af Leviterne løser noget, da skal det gives frit, hvad enten det er et solgt Hus eller hans Ejendoms Stad, i Jubelaaret; thi Husene i Leviternes Stæder ere deres Ejendom midt iblandt Israels Børn. **34** Men Markens Jord, som hører til deres Stæder, skal ikke Sælges; thi den er dem en evig Ejendom. **35** Og naar din Broder forarmes, og hans Formue tager af hos dig, da skal du styrke ham, var han endog en fremmed og en Gæst, at han kan leve hos dig. **36** Du skal ikke tage Aager eller Overgift af ham, men du skal frygte din Gud, at din Broder kan leve hos dig. **37** Du skal ikke fly ham dine Penge paa Aager, og du skal ikke fly ham din Mad paa Overgift. **38** Jeg er Herren eders Gud, jeg som udførte eder af Ægyptens Land for at give eder Kanaans Land, for at være eders Gud. **39** Og naar din Broder forarmes hos dig, og han sælges til dig, da skal du ikke lade ham tjene hos dig paa den Maade, som en Træl tjener. **40** Han skal være hos dig som en Daglønner, som en Gæst, han skal tjene hos dig indtil Jubelaaret. **41** Da skal han udgaa fra dig, han og hans Børn med ham, og han skal vende tilbage til sin Slægt, og vende tilbage til sine Fædres Ejendom. **42** Thi de ere mine Tjenere, som jeg udførte af Ægyptens Land; de skulle ikke sælges, som en Træl sælges. **43** Du skal ikke strengelig regere over ham, men frygte din Gud. **44** Og hvad angaar din Træl eller din Trælkvinde, saa skulle I af Hedningerne, som ere rundt omkring eder, købe Træl og Trælkvinde. **45** Ogsaa af deres Børn, som ere Gæster og fremmede iblandt eder, af dem skulle I købe, og af deres Slægt, som er hos eder, og som de have avlet i eders Land; og de skulle være eder til Ejendom. **46** Og dem skulle I

arvelig beholde for eders Børn efter eder, at de kunne eje dem til en Ejendom, de skulle tjene eder evindelig; men over eders Brødre af Israels Børn skal den ene ikke strengelig regere over den anden. **47** Og naar en fremmeds eller Gæsts Haand hos dig formaar meget, og din Broder forarmes hos ham, saa at han sælger sig til den fremmede, som er Gæst hos dig, eller til en af en fremmed Slægt, **48** da skal der, efter at han er solgt, være Ret for ham til Løsning; en af hans Brødre maa løse ham. **49** Enten hans Farbroder eller hans Farbroders Søn maa løse ham, eller nogen af hans næste Slægt, af hans Slægtskab, maa løse ham; eller formaar hans Haand saa meget, da maa han løse sig selv. **50** Og han skal regne med den, som købte ham, fra det Aar, i hvilket han solgtes til ham, indtil Jubelaaret; og Pengene, som han solgtes for, skulle bestemmes efter Aarenes Tal, som en Daglønners Dage skal Tiden, han var hos ham, agtes. **51** Om der endnu er mange Aar tilbage, da skal han i Forhold til disse betale tilbage for sin Løsning af Pengene, han blev købt for. **52** Men om der er faa Aar tilbage, indtil Jubelaaret, da skal han regne med ham, i Forhold til sine Aar skal han betale tilbage for sin Løsning. **53** Ligesom en Daglønner Aar for Aar skal han være hos ham; han skal ikke strengelig regere over ham for dine Øjne. **54** Men dersom han ikke kan løses paa disse Maader, da skal han gives fri i Jubelaaret, han og hans Børn med ham. **55** Thi Israels Børn ere mine Tjenere, ja de ere mine Tjenere, som jeg udførte af Ægyptens Land; jeg er Herren eders Gud.

26 Iskulle ikke gøre eder Afguder, I skulle ikke heller oprejse eder noget udskaaret Billede eller Støtte, og Stene med Billeder paa skulle I ikke sætte i eders Land, at tilbede ved dem; thi jeg er Herren eders Gud. **2** Holder mine Sabbater, og frygter for min Helligdom; jeg er Herren. **3** Dersom I vandre i mine Skikke og holde mine Bud og gøre dem, **4** da vil jeg give eder Regn i sin Tid, og Jorden skal give sin Grøde, og Træer paa Marken skulle bære deres Frugt. **5** Og Tærsketiden skal vare for eder til Vinhøsten, og Vinhøsten skal vare til Kornsæden, og I skulle æde eders Brød, at I vorde mætte, og I skulle bo tryggelig i eders Land. **6** Og jeg vil give Fred i Landet, at I maa hvile i Ro, og ingen skal forfærde eder; og jeg vil lade de vilde Dyr forsvinde af Landet, og Sværdet skal ikke gaa igennem eders Land. **7** Og I skulle forfølge eders Fjender, og de skulle falde for eders Ansigt ved Sværdet. **8** Og fem af eder skulle forfølge Hundrede, og Hundrede af eder skulle forfølge Titusinde; og eders Fjender skulle falde for eders Ansigt ved Sværdet. **9** Og jeg vil vende mig til eder og gøre eder frugtbare og gøre eder mangfoldige, og jeg vil stadfæste min Pagt med eder. **10** Og I skulle æde det gamle, som er blevet gammelt; og I skulle skaffe det gamle bort for det nyes Skyld. **11** Og jeg vil sætte min Bolig midt iblandt eder, og min Sjæl skal ikke væmmes ved eder. **12** Og jeg vil vandre midt iblandt eder og vil være eders Gud, og I, I skulle være mig til et Folk. **13** Jeg er Herren eders Gud, som udførte eder af Ægyptens Land, at I ikke skulle være deres Trælle, og jeg har brudt eders Aags Stænger og ladet eder gaa oprejste. **14** Men dersom I ikke ville lyde mig og ikke gøre alle disse Bud, **15** og dersom I ville foragte mine Skikke, og dersom eders Sjæl væmmes ved mine Befalinger, saa at I ikke gøre efter alle mine Bud, men tilintetgøre min Pagt, **16** da vil jeg ogsaa gøre eder dette: Jeg vil hjemsøge eder med Forfærdelse, Svindsot og hidsig Feber, som skal fortære eders Øjne og bedrøve eders Sjæl; og I skulle saa eders Sæd forgæves, og eders Fjender skulle opæde den. **17** Og jeg vil sætte mit Ansigt mod eder, og I skulle blive slagne for eders Fjenders Ansigt, og de, som eder hade, skulle regere over eder, og I skulle fly, skønt ingen forfølger eder. **18** Og ville I ikke endda formedelst disse Ting lyde mig, da vil jeg lægge syv Gange mere til for at tugte eder for eders Synder. **19** Og jeg vil bryde eders Styrkes Hovmod, og jeg vil gøre eders Himmel som Jern og eders Jord som Kobber. **20** Og eders Kraft skal fortæres forgæves, og eders Jord skal ikke give sin Grøde, og Træer i Landet skulle ikke give deres Frugt. **21** Og dersom I endda vandre modvillig med mig og ikke ville lyde mig, da vil jeg lægge syv Gange mere til over eder med Slag, efter eders Synder. **22** Og jeg vil sende vilde Dyr iblandt eder, og de skulle berøve eder eders Børn og ødelægge eders Kvæg og formindske eder, og eders Veje skulle blive øde. **23** Og dersom I ved disse Ting ikke ville lade eder tugte af mig, men I ville vandre med mig modvillig, **24** da vil jeg og vandre med eder modvillig, og jeg, ja jeg vil slaa eder syv Gange mere for eders Synders Skyld. **25** Og jeg vil føre over eder et hævnende Sværd, som skal hævne min Pagt, og I skulle samle eder i eders Stæder, og jeg vil sende Pest midt iblandt eder, og I skulle gives i

eders Fjenders Haand. 26 Naar jeg formindsker for eders Brøds Forraad, saa skulle ti Kvinder bage eders Brød i een Ovn og give eders Brød igen efter Vægt; og I skulle æde og ikke mættes. 27 Og dersom I ved disse Ting ikke ville lyde mig, men vandre med mig modvillig, 28 da vil jeg og vandre med eder i Vrede modvillig, og jeg, ja jeg vil tugte eder syv Gange mere for eders Synders Skyld. 29 Og I skulle æde eders Sønners Kød og æde eders Døtres Kød. 30 Og jeg vil ødelægge eders Høje og udrydde eders Solbilleder og kaste eders døde Kroppe oven paa eders stygge Afguders Kroppe, og min Sjæl skal væmmes ved eder. 31 Og jeg vil gøre eders Stæder til en Ørk og lægge eders Helligdomme øde, og jeg vil ikke lugte til eders Ofres søde Lugt. 32 Og jeg vil gøre Landet øde, at eders Fjender, som bo i det, skulle grue derfor. 33 Men eder vil jeg sprede iblandt Hedningerne og drage Sværdet ud efter eder, og eders Land skal vorde øde, og eders Stæder skulle vorde en Ørk. 34 Da skal Landet faa nok af sine Sabbater, alle de Dage, det ligger øde, og I ere i eders Fjenders Land; da skal Landet hvile og faa nok af sine Sabbater; 35 alle de Dage, det ligger øde, skal det hvile, fordi det ikke hvilede paa eders Sabbater, da I boede deri. 36 Og dem, som blive tilovers af eder, dem vil jeg gøre saa blødhjertede i deres Fjenders Lande, at et rystet Blads Lyd skal jage dem, og de skulle fly, som man flyr for Sværd, og falde, skønt ingen forfølger dem. 37 Og den ene skal falde over den anden som for et Sværd, enddog ingen forfølger dem; og I skulle ikke kunne holde Stand for eders Fjenders Ansigt. 38 Og I skulle omkomme iblandt Hedningerne, og eders Fjenders Land skal fortære eder. 39 Men de, der blive tilovers af eder, de skulle svinde hen ved deres Misgerninger, i eders Fjenders Lande; ja de skulle og svinde hen ved deres Fædres Misgerninger, som hvile paa dem. 40 Men naar de bekende deres Misgerning og deres Fædres Misgerning, efter deres Forgribelse, med hvilken de have forgrebet sig imod mig, og i hvilken de have vandret modvillig med mig, 41 saa at ogsaa jeg vandrede med dem modvillig og førte dem i deres Fjenders. Land; eller naar deres uomskaarne Hjerter faa ydmyget sig, og de da finde sig i deres Misgerningers Straf: 42 Saa vil jeg ihukomme min Pagt med Jakob, ja og min Pagt med Isak, saa og min Pagt med Abraham vil jeg ihukomme, og Landet vil jeg ihukomme. 43 Men Landet skal forlades af dem og faa nok i sine Sabbater, medens det er øde for dem, og de skulle finde sig i deres Misgernings Straf, fordi, ja fordi de foragtede mine Bud og deres Sjæl væmmedes ved mine Skikke. 44 Og selv naar de ere i deres Fjenders Land, vil jeg ikke foragte dem og ikke væmmes saa ved dem, at jeg vil gøre en Ende med dem og tilintetgøre min Pagt med dem; thi jeg er Herren deres Gud. 45 Og jeg vil ihukomme dem til gode den Pagt med Forfædrene, der jeg udførte dem af Ægyptens Land for Hedningernes Øjne, for at være deres Gud, jeg ef Herren. 46 Disse ere de Skikke og de Bud og de Love, som Herren gav imellem sig og imellem Israels Børn paa Sinai Bjerg ved Mose.

27 Og Herren talede til Mose og sagde: 2 Tal til Israels Børn og du skal sige til dem: Naar nogen gør et særligt Løfte, efter din Vurdering paa Personer, til Herren, 3 da skal din Vurdering være for en Mandsperson, fra den, som er tyve Aar gammel, og indtil den, som er tresindstyve Aar gammel, ja din Vurdering skal være halvtredsindstyve Sekel Sølv, efter Helligdommens Sekel. 4 Og dersom det er en Kvinde, da skal din Vurdering være tredive Sekel. 5 Og om nogen er fra fem Aar gammel og indtil ty ve Aar gammel, da skal din Vurdering være for en Mandsperson tyve Sekel, men for en Kvinde ti Sekel. 6 Og dersom nogen er fra een Maaned gammel og indtil fem Aar gammel, da skal din Vurdering være for et Drengebarn fem Sekel Sølv, og for et Pigebarn skal din Vurdering være tre Sekel Sølv. 7 Men dersom nogen er fra tresindstyve Aar gammel og derover, dersom det er en Mandsperson, da skal din Vurdering være femten Sekel, og for en Kvinde ti Sekel. 8 Men dersom han er for fattig til denne din Vurdering, da skal man stille ham for Præstens Ansigt, og Præsten skal vurdere ham; efter det, som dens Haand, der gjorde det Løfte, formaar, skal Præsten vurdere ham. 9 Og dersom det er Dyr, af hvilke de ville ofre et Offer for Herren, da skal alt det være helligt, som man giver Herren deraf. 10 Man skal ikke bytte det og ej veksle det, et godt for et slet, eller et slet for et godt; men dersom nogen dog veksler et Dyr for et andet Dyr, da skal det ske, at baade dette og det, som det veksles med, skal være helligt. 11 Men dersom det er urene Dyr, af hvilke de ikke skulle ofre Offer for Herren, da skal man stille samme Dyr for Præstens Ansigt. 12 Og Præsten skal vurdere det, om det er godt eller slet; efter din, Præstens, Vurdering skal det være. 13 Men

vil nogen dog løse det, da skal han give femte Delen til, over din Vurdering. **14** Og naar nogen helliger sit Hus, at det skal være helligt for Herren, da skal Præsten vurdere det, om det er godt eller slet; lige som Præsten vurderer det, saa skal det staa fast. **15** Men dersom han, som har helliget det, vil løse sit Hus, da skal han lægge den femte Del af din Vurderingssum til, saa maa det høre ham til. **16** Og dersom nogen helliger Herren noget af sin Ejendoms Ager, da skal din Vurdering være i Forhold til Udsæden derpaa, en Homer Bygsæd for halvtredsindstyve Sekel Sølv. **17** Dersom han helliger sin Ager fra Jubelaaret, da skal den staa i Værd efter din Vurdering. **18** Men dersom han har helliget sin Ager efter Jubelaaret, da skal Præsten beregne ham dens Værd i Forhold til de Aar, som ere tilovers indtil Jubelaaret, og der skal afkortes i din Vurdering. **19** Men dersom han, som helligede Ageren, vil endelig løse den, da skal han lægge den femte Part af din Vurderingssum dertil, saa skal den overdrages ham. **20** Men dersom han ikke vil løse Ageren, og dersom man sælger Ageren til en anden Mand, da skal den ikke ydermere løses. **21** Og den Ager skal være Herren en Hellighed, naar den gives fri i Jubelaaret, som en bandlyst Ager; den skal tilhøre Præsten som Ejendom. **22** Men dersom nogen helliger Herren en Ager, som han har købt, som ikke er af hans Ejendoms Agre, **23** da skal Præsten beregne ham din Vurderings Sum indtil Jubelaaret, saa skal han paa den samme Dag give din Vurdering, og den skal være Herren helliget. **24** Udi Jubelaaret skal Ageren komme igen til den, hvem han købte den af, til ham, hvis Ejendom i Landet den var. **25** Og al din Vurdering skal ske efter Helligdommens Sekel; en Sekel skal være tyve Gera. **26** Dog det førstefødte, hvilket formedelst Førstefødselen hører Herren til, iblandt Dyr, det skal ingen hellige ham; være sig Okse eller Faar, saa hører det Herren til. **27** Og dersom det er et urent Dyr, da skal man løse det efter din Vurdering og lægge den femte Part deraf dertil; og dersom det ikke løses, da skal det sælges efter din Vurdering. **28** Dog skal intet bandlyst Gods, som nogen under Band har helliget Herren, af alt det hans er, enten af Mennesker eller Dyr eller af hans Ejendoms Mark, sælges eller løses; thi alt saadant bandlyst Gods er højhelligt for Herren. **29** Intet bandlyst, som vorder bandlyst iblandt Mennesker, skal løses, det skal visselig dødes. **30** Og al Tienden af Landet, af Jordens Sæd og af Træers Frugt, hører Herren til; den er helliget for Herren. **31** Men vil nogen dog løse noget af sin Tiende, da skal han lægge den femte Part deraf dertil. **32** Og al Tiende af stort Kvæg og smaat Kvæg, af alt det, som gaar forbi under Kæppen, den Tiende skal være Herren en Hellighed. **33** Man skal ikke undersøge, om det er godt eller slet, og ikke veksle det; men dersom man dog veksler det, da skal det ske, at baade dette og det, som det veksles med, skal være en Hellighed, det skal ikke løses. **34** Disse ere Budene, hvilke Herren befalede Mose til Israels Børn, paa Sinai Bjerg.

4 Mosebog

1 Og Herren talede til Mose i Sinai Ørk i Forsamlingens Paulun paa den første Dag i den anden Maaned i det andet Aar, efter at de vare udgangne af Ægyptens Land, og sagde: **2** Tager Hovedsum paa hele Israels Børns Menighed, efter deres Slægter, efter deres Fædrenehus, ved Navnes Tal, alt Mandkøn Hoved for Hoved af dem, **3** fra tyve Aar gamle og derover, hver som kan uddrage i Krig udi Israel; I skulle tælle dem efter deres Hær, du og Aron. **4** Og med eder skal være en Mand for hver Stamme, en Mand, som er Øverste for sit Fædrenehus. **5** Og disse ere Navnene paa Mændene, som skulle staa eder bi: For Ruben: Elizur, Sedeurs Søn; **6** for Simeon: Selumiel, Zurisaddai Søn; **7** for Juda: Nahesson, Amminadabs Søn; **8** for Isaskar: Nethaneel, Zuars Søn; **9** for Sebulon: Eliab, Helons Søn; **10** for Josefs Børn, for Efraim: Elisama, Amihuds Søn; for Manasse: Gamliel, Pedazurs Søn; **11** for Benjamin: Abidan, Gideoni Søn; **12** for Dan: Ahieser, Ammisaddai Søn; **13** for Aser: Pagiel, Okrans Søn; **14** for Gad: Eliasaf, Deuels Søn; **15** for Nafthali: Ahira, Enans Søn. **16** Disse vare de kaldte af Menigheden, Fyrster for deres Fædres Stammer; de vare Øverster for Israels Tusinder. **17** Og Mose og Aron toge disse Mænd, som ere udtrykkelig nævnede ved Navne. **18** Og de lode hele Menigheden samle sig paa den første Dag i den anden Maaned, og de opgave deres Herkomst, efter deres Slægter, efter deres Fædrenehus, efter Navnes Tal, fra tyve Aar gamle og derover, Hoved for Hoved. **19** Som Herren havde befalet Mose, saa talte han dem i Sinai Ørk. **20** Og Rubens, Israels førstefødtes, Børns Afkom efter deres Slægter, efter deres Fædrenehus, efter Navnes Tal, Hoved for Hoved, alt Mandkøn fra tyve Aar gamle og derover, hver som kunde uddrage i Strid: **21** De talte af dem til Rubens Stamme vare seks og fyrretyve Tusinde og fem Hundrede. **22** Simeons Børns Afkom, efter deres Slægter, efter deres Fædrenehus; de talte af dem efter Navnes Tal, Hoved for Hoved, alt Mandkøn fra tyve Aar gamle og derover, hver som kunde uddrage i Strid: **23** De talte af dem til Simeons Stamme vare ni og halvtredsindstyve Tusinde og tre Hundrede. **24** Gads Børns Afkom, efter deres Slægter, efter deres Fædrenehus, efter Navnes Tal, fra tyve Aar gamle og derover, hver som kunde uddrage i Strid: **25** De talte af dem til Gads Stamme vare fem og fyrretyve Tusinde og seks Hundrede og halvtredsindstyve. **26** Judas Børns Afkom, efter deres Slægter, efter deres Fædrenehus, efter Navnes Tal, fra tyve Aar og derover, hver som kunde uddrage i Strid: **27** De talte af dem til Judas Stamme vare fire og halvfjerdsindstyve Tusinde og seks Hundrede. **28** Isaskars Børns Afkom, efter deres Slægter, efter deres Fædrenehus, efter Navnes Tal, fra tyve Aar gamle og derover, hver som kunde uddrage i Strid: **29** De talte af dem til Isaskars Stamme vare fire og halvtredsindstyve Tusinde og fire Hundrede. **30** Sebulons Børns Afkom, efter deres Slægter, efter deres Fædrenehus, efter Navnes Tal, fra tyve Aar gamle og derover, hver som kunde uddrage i Strid: **31** De talte af dem til Sebulons Stamme vare syv og halvtredsindstyve Tusinde og fire Hundrede. **32** Josefs Børn, nemlig Efraims Børns Afkom, efter deres Slægter, efter deres Fædrenehus, efter Navnes Tal, fra tyve Aar gamle og derover, hver som kunde uddrage i Strid: **33** De talte af dem til Efraims Stamme vare fyrretyve Tusinde og fem Hundrede. **34** Manasse Børns Afkom, efter deres Slægter, efter deres Fædrenehus, efter Navnes Tal, fra tyve Aar gamle og derover, hver som kunde uddrage i Strid: **35** De talte af dem til Manasse Stamme vare to og tredive Tusinde og to Hundrede. **36** Benjamins Børns Afkom, efter deres Slægter, efter deres Fædrenehus, efter Navnes Tal, fra tyve Aar gamle og derover, hver som kunde uddrage i Strid: **37** De talte af dem til Benjamins Stamme vare fem og tredive Tusinde og fire Hundrede. **38** Dans Børns Afkom, efter deres Slægter, efter deres Fædrenehus, efter Navnes Tal, fra tyve Aar gamle og derover, hver som kunde uddrage i Strid: **39** De talte af dem til Dans Stamme vare to og tresindstyve Tusinde og syv Hundrede. **40** Asers Børns Afkom, efter deres Slægter, efter deres Fædrenehus, efter Navnes Tal, fra tyve Aar gamle og derover, hver som kunde uddrage i Strid: **41** De talte af dem til Asers Stamme vare eet og fyrretyve Tusinde og fem Hundrede. **42** Nafthali Børns Afkom, efter deres Slægter, efter deres Fædrenehus, efter Navnes Tal, fra tyve Aar gamle og derover, hver som kunde uddrage i Strid: **43** De talte af dem til Nafthali Stamme vare tre og halvtredsindstyve Tusinde og fire Hundrede. **44** Disse ere de talte, som Mose og Aron talte, og hver af de tolv Israels Fyrster; hver Mand var for sit Fædrenehus. **45** Og alle de, som bleve talte af Israels Børn, efter deres Fædrenehus, fra tyve Aar gamle og derover,

hver som kunde uddrage i Strid i Israel, 46 ja, alle de talte vare seks Hundrede Tusinde og tre Tusinde og fem Hundrede og halvtredsindstyve. 47 Men Leviterne efter deres Fædres Stamme, de bleve ikke talte iblandt dem. 48 Thi Herren talede til Mose og sagde: 49 Dog skal du ikke tælle Levi Stamme og ej tage Hovedsum paa dem, midt iblandt Israels Børn; 50 men du skal beskikke Leviterne over Vidnesbyrdets Tabernakel og over alt Redskabet dertil og over alt det, som dertil hører, de skulle bære Tabernaklet og alt Redskabet dertil, og de skulle tjene ved det; og de skulle lejre sig trindt omkring Tabernaklet. 51 Og naar Tabernaklet skal rejse, skulle Leviterne tage det ned; men naar Tabernaklet skal lejre sig, skulle Leviterne rejse det op; og kommer nogen fremmed nær derved, skal han dødes. 52 Og Israels Børn skulle lejre sig, hver i sin Lejr og hver hos sit Banner efter deres Hære. 53 Men Leviterne skulle lejre sig omkring Vidnesbyrdets Tabernakel, at ikke en Vrede skal være over Israels Børns Menighed; derfor skulle Leviterne tage Vare paa, hvad der er at varetage ved Vidnesbyrdets Tabernakel. 54 Og Israels Børn gjorde det; efter alt det, som Herren havde befalet Mose, saa gjorde de.

2 Og Herren talede til Mose og Aron og sagde: 2 Israels Børn skulle lejre sig hver hos sit Banner, ved deres Fædrenehuses Tegn; lige overfor, trindt omkring Forsamlingens Paulun skulle de lejre sig. 3 Og de, som skulle lejre sig foran mod Østen, ere: Judas Lejrs Banner efter deres Hære, og Judas Børns Fyrste, Nahesson, Amminadabs Søn, 4 og hans Hær og de talte af dem, fire og halvfjerdsindstyve Tusinde og seks Hundrede. 5 Og de, som skulle lejre sig hos ham, ere Isaskars Stamme og Isaskars Børns Fyrste, Nethaneel, Zuars Søn, 6 og hans Hær og de talte af dem, fire og halvtredsindstyve Tusinde og fire Hundrede. 7 Dernæst Sebulons Stamme og Sebulons Børns Fyrste, Eliab, Helons Søn, 8 og hans Hær og de talte af dem, syv og halvtredsindstyve Tusinde og fire Hundrede. 9 Alle de talte til Judas Lejr ere hundrede Tusinde og seks og firsindstyve Tusinde og fire Hundrede efter deres Hære; de skulle rejse i den første Afdeling. 10 Rubens Lejrs Banner skal være mod Sønden efter deres Hære, og Rubens Børns Fyrste, Elizur, Sedeurs Søn, 11 og hans Hær og de talte af dem, seks og fyrretyve Tusinde og fem Hundrede. 12 Og de, som skulle lejre sig hos ham, ere Simeons Stamme og Simeons Børns Fyrste, Skelumiel, Zurisaddai Søn, 13 og hans Hær og de talte af dem, ni og halvtredsindstyve Tusinde og tre Hundrede. 14 Og dernæst Gads Stamme og Gads Børns Fyrste, Eliasaf, Reuels Søn, 15 og hans Hær og de talte af dem, fem og fyrretyve Tusinde og seks Hundrede og halvtredsindstyve. 16 Alle de talte til Rubens Lejr ere hundrede Tusinde og eet og halvtredsindstyve Tusinde og fire Hundrede og halvtredsindstyve efter deres Hære; og de skulle rejse i den anden Afdeling. 17 Og dernæst skal Forsamlingens Paulun rejse, Leviternes Lejr midt imellem Lejrene; eftersom de lejre sig, saa skulle de rejse, hver paa sit Sted, efter deres Bannere. 18 Efraims Lejrs Banner efter deres Hære skal være mod Vesten og Efraims Børns Fyrste, Elisama, Ammihuds Søn, 19 og hans Hær og de talte af dem, fyrretyve Tusinde og fem Hundrede. 20 Og hos ham Manasse Stamme og Manasse Børns Fyrste, Gamliel, Pedazurs Søn, 21 og hans Hær og de talte af dem, to og tredive Tusinde og to Hundrede. 22 Og dernæst Benjamins Stamme og Benjamins Børns Fyrste, Abidan, Gideoni Søn, 23 og hans Hær og de talte af dem, fem og tredive Tusinde og fire Hundrede. 24 Alle de talte til Efraims Lejr ere hundrede Tusinde og otte Tusinde og Hundrede efter deres Hære; og de skulle rejse i den tredje Afdeling. 25 Dans Lejrs Banner skal være mod Norden, efter deres Hære og Dans Børns Fyrste, Ahieser, Ammisaddai Søn, 26 og hans Hær og de talte af dem, to og tresindstyve Tusinde og syv Hundrede. 27 Og de, som skulle lejre sig hos ham, ere Asers Stamme og Asers Børns Fyrste, Pagiel, Okrans Søn, 28 og hans Hær og de talte af dem, eet og fyrretyve Tusinde og fem Hundrede. 29 Og Nafthali Stamme og Nafthali Børns Fyrste, Ahira, Enans Søn, 30 og hans Hær og de talte af dem, tre og halvtredsindstyve Tusinde og fire Hundrede. 31 Alle de talte til Dans Lejr ere hundrede Tusinde og syv og halvtredsindstyve Tusinde og seks Hundrede; de skulle rejse i den sidste Afdeling efter deres Bannere. 32 Disse ere de talte af Israels Børn efter deres Fædrenehus; alle de talte i Lejrene, efter deres Hære, vare seks Hundrede Tusinde og tre Tusinde og fem Hundrede og halvtredsindstyve. 33 Men Leviterne bleve ikke talte midt iblandt Israels Børn, som Herren havde befalet Mose. 34 Og Israels Børn gjorde det; ganske som Herren havde befalet Mose, saaledes lejrede de sig, efter deres Bannere, og saaledes rejste de, hver efter sine Slægter efter deres Fædrenehus.

3 Og disse ere Arons og Mose Slægter paa den Dag, Herren talede med Mose paa Sinai Bjerg. **2** Og disse ere Arons Sønners Navne: Nadab, den førstefødte, og Abihu, Eleasar og Ithamar. **3** Disse ere Arons Sønners Navne, de, som vare salvede Præster, hvis Hænder man havde fyldt til at gøre Præstetjeneste. **4** Men Nadab og Abihu døde for Herrens Ansigt, der de førte fremmed Ild frem for Herrens Ansigt i Sinai Ørk, og de havde ingen Sønner; men Eleasar og Ithamar gjorde Præstetjeneste for Arons, deres Faders, Ansigt. **5** Og Herren talede til Mose og sagde: **6** Lad Levi Stamme komme nær, og du skal stille dem for Præsten Arons Ansigt; og de skulle tjene ham. **7** Og de skulle tage Vare paa, hvad han skulde varetage, og paa hvad hele Menigheden skulde varetage, foran Forsamlingens Paulun, til at besørge Tjenesten i Tabernaklet. **8** Og de skulle tage Vare paa alle Forsamlingens Pauluns Redskaber, og paa hvad Israels Børn skulle varetage, til at besørge Tjenesten i Tabernaklet. **9** Og du skal give Leviterne til Aron og hans Sønner; de ere ham aldeles givne ud af Israels Børn. **10** Men Aron og hans Sønner skal du beskikke, at de skulle tage Vare paa deres Præstetjeneste, men kommer nogen fremmed nær til, da skal han dødes. **11** Og Herren talede til Mose og sagde: **12** Og jeg, se, jeg har taget Leviterne midt ud af Israels Børn for hver førstefødt, som aabner Moders Liv af Israels Børn; og Leviterne skulle høre mig til. **13** Thi alt førstefødt hører mig til, paa den Dag jeg slog alt førstefødt i Ægyptens Land, helligede jeg mig alt førstefødt i Israel af Mennesker og Dyr; de skulle høre mig til, jeg er Herren. **14** Og Herren talede til Mose i Sinai Ørk og sagde: **15** Tæl Levi Børn efter deres Fædrenehus, efter deres Slægter; alt Mandkøn fra Maaned gamle og derover, dem skal du tælle. **16** Og Mose talte dem efter Herrens Ord, ligesom ham var befalet. **17** Og disse vare Levi Børn efter deres Navne: Gerson og Kahath og Merari. **18** Og disse vare Gersons Børns Navne efter deres Slægter: Libni og Simei. **19** Og Kahaths Børn efter deres Slægter: Amram og Jizehar, Hebron og Ussiel. **20** Og Merari Børn efter deres Slægter: Maheli og Musi. Disse ere Levi Slægter, efter deres Fædrenehus. **21** Til Gerson hører Libniternes Slægt og Simeiternes Slægt; disse ere Gersoniternes Slægter. **22** De talte af dem efter Mandtal, alt Mandkøn fra Maaned gamle og derover, de talte af dem vare syv Tusinde og fem Hundrede. **23** Gersoniternes Slægter, de skulle lejre sig bag Tabernaklet mod Vesten. **24** Og Gersoniternes Fædrenehuses Fyrste var Eliasaf, Laels Søn. **25** Og hvad Gersons Børn havde at tage Vare paa ved Forsamlingens Paulun, var Tabernaklet og Paulunet, Dækket dertil og Dækket for Forsamlingens Pauluns Dør **26** og Omhængene til Forgaarden og Dækket for Forgaardens Dør, som er om Tabernaklet og om Alteret trindt omkring, og Snorene dertil, al Tjenesten derved. **27** Og til Kahath hører Amramiternes Slægt og Jizehariternes Slægt og Hebroniternes Slægt og Ussieliternes Slægt: Disse ere Kahathiternes Slægter. **28** I Tal var alt Mandkøn fra Maaned gamle og derover otte Tusinde og seks Hundrede, som skulde tage Vare paa, hvad der var at tage Vare paa ved Helligdommen. **29** Kahaths Sønners Slægter skulle lejre sig ved Tabernaklets Side mod Sønden. **30** Og Kahathiternes Slægters Fædrenehuses Fyrste var Elizafan, Ussiels Søn. **31** Og hvad de havde at tage Vare paa, var Arken og Bordet og Lysestagen og Altrene og Helligdommens Redskaber, med hvilke Tjenesten udførtes, og Dækket og al Tjenesten derved. **32** Men Leviternes Fyrsters Fyrste skal være Eleazar, Præsten Arons Søn, som var beskikket over dem, som toge Vare paa, hvad der var at tage Vare paa ved Helligdommen. **33** Til Merari hører Maheliternes Slægt og Musiternes Slægt: Disse ere Merariternes Slægter. **34** Og de talte af dem efter Mandtal, alt Mandkøn fra Maaned gamle og derover, vare seks Tusinde og to Hundrede. **35** Og Merari Slægters Fædrenehuses Fyrste var Zuriel, Abihails Søn; de skulle lejre sig ved Tabernaklets Side, mod Norden. **36** Og hvad Merari Børn vare beskikkede til at tage Vare paa, var Tabernaklets Fjæle og dets Stænger og dets Støtter og dets Fødder og alt Redskabet dertil og al Tjenesten derved **37** og Støtterne til Forgaarden trindt omkring og deres Fødder og deres Nagler og deres Snore. **38** Men de, som skulle lejre sig lige for Tabernaklet foran, lige for Forsamlingens Paulun mod Østen, skulle være Mose og Aron og hans Sønner, som tage Vare paa, hvad der er at tage Vare paa ved Helligdommen, nemlig hvad Israels Børn havde at varetage; men gaar nogen fremmed nær til, da skal han dødes. **39** Alle de talte af Leviterne, som Mose og Aron talte efter Herrens Mund, efter deres Slægter, alt Mandkøn fra Maaned gamle og derover vare to og tyve Tusinde. **40** Og Herren sagde til Mose: Tæl alle førstefødte af Mandkøn blandt Israels Børn, fra Maaned gamle og derover, og tag Tal paa deres Navne. **41** Saa skal du

tage mig, mig Herren, Leviterne i Stedet for alle førstefødte iblandt Israels Børn og Leviternes Kvæg i Stedet for alt det førstefødte iblandt Israels Børns Kvæg. **42** Og Mose talte, som Herren befalede ham, alle førstefødte blandt Israels Børn. **43** Og alle førstefødte af Mandkøn, efter Navnenes Tal, fra Maaned gamle og derover, efter deres Tal, vare to og tyve Tusinde, to Hundrede og tre og halvfjerdsindstyve. **44** Og Herren talede til Mose og sagde: **45** Tag Leviterne i Stedet for alle førstefødte blandt Israels Børn og Leviternes Kvæg i Stedet for deres Kvæg, og Leviterne skulle høre mig til, mig Herren. **46** Men hvad angaar de to Hundrede og tre og halvfjerdsindstyve af Israels Børns førstefødte, som skulle løses, og som ere flere end Leviterne, **47** da skal du tage fem Sekel for hvert Hoved; efter Helligdommens Sekel skal du tage dem; en Sekel er tyve Gera. **48** Og du skal give Aron og hans Sønner de Penge for dem, der blive løste som overtallige af dem. **49** Saa tog Mose Løsepenge af dem, som vare flere end de ved Leviterne løste. **50** Af Israels Børns førstefødte tog han de Penge: Tusinde og tre Hundrede og fem og tresindstyve Sekel efter Helligdommens Sekel. **51** Og Mose gav Aron og hans Sønner de Penge for de løste, efter Herrens Mund, som Herren havde befalet Mose.

4 Og Herren talede til Mose og til Aron og sagde: **2** Tag Hovedsum af Kahaths Børn midt iblandt Levi Børn, efter deres Slægter, efter deres Fædrenehus, **3** fra tredive Aar gamle og derover, og indtil halvtredsindstyve Aar gamle, hver som kan uddrage i Strid, til at gøre Arbejde ved Forsamlingens Paulun. **4** Dette skal være Kahaths Børns Tjeneste ved Forsamlingens Paulun, ved de højhellige Ting. **5** Naar Lejren rejser, da skulle Aron og hans Sønner komme og nedtage Dækkets Forhæng, og de skulle skjule Vidnesbyrdets Ark derudi. **6** Og de skulle lægge et Dække af Grævlingeskind derover og udbrede et helt Klæde af blaat uldent ovenover og lægge dens Stænger derved. **7** Og de skulle brede et Klæde af blaat uldent over Skuebordet og lægge derpaa Fadene og Skaalerne og Bægerne og Kanderne til Drikoffer, og det bestandige Brød skal være derpaa. **8** Og de skulle brede et Skarlagens Klæde over dem og skjule det med et Dække af Grævlingeskind, og de skulle lægge dets Stænger derved. **9** Saa skulle de tage et Klæde af blaat uldent og skjule Lysningens Lysestage og dens Lamper og dens Sakse og dens Tandekar og alle dens Oliekar, med hvilke de skulle betjene den. **10** Og de skulle lægge den og alt dens Redskab i et Dække af Grævlingeskind, og de skulle lægge det paa Bærestænger. **11** Og de skulle brede et Klæde af blaat uldent over Guldalteret og skjule det med et Dække af Grævlingeskind, og de skulle lægge dets Stænger derved. **12** Og de skulle tage al Tjenestens Redskaber, med hvilke de tjene i Helligdommen, og lægge dem i et Klæde af blaat uldent og skjule dem med et Dække af Grævlingeskind, og de skulle lægge dem paa Bærestænger. **13** De skulle og feje Asken af Alteret og brede et Purpurklæde derover. **14** Og de skulle lægge alle dets Redskaber, med hvilke de skulle betjene det, derpaa: Ildkarrene, Madkrogene og Skufferne og Skaalerne, alle Alterets Redskaber, og de skulle brede et Dække derover af Grævlingeskind og lægge dets Stænger derved. **15** Og naar Aron og hans Sønner ere færdige med at tildække Helligdommen og alle Helligdommens Redskaber, naar Lejren rejser, saa skulle derefter Kahaths Børn komme at bære det, men ikke røre ved Helligdommen og dø. Dette er Kahaths Børns Byrde ved Forsamlingens Paulun. **16** Og Eleasars, Præsten Arons Søns, beskikkede Embede er med Olien til Lysningen og Røgelsen af de vellugtende Urter og det bestandige Madoffer og Salveolien, hans beskikkede Embede er ved det ganske Tabernakel og alt, hvad deri er, og som hører til Helligdommen og til dens Redskaber. **17** Og Herren talede til Mose og til Aron og sagde: **18** Lader Kahathiternes Slægters Stamme ikke blive udryddet af Leviternes Midte. **19** Og gører dette med dem, saa skulle de leve og ikke dø, naar de komme nær til det højhellige; Aron og hans Sønner skulle komme og sætte dem, hver Mand til sin Tjeneste og til sin Byrde. **20** Men de skulle ikke gaa ind at se til, naar de hastelig skjule Helligdommen, og dø. **21** Og Herren talede til Mose og sagde: **22** Tag Hovedsum af Gersons Børn, ja af dem, efter deres Fædrenehus, efter deres Slægter. **23** Fra tredive Aar gamle og derover, indtil halvtredsindstyve Aar gamle, skal du tælle dem, hver den, som kan drage ud til at stride i Strid, til at besørge Tjenesten ved Forsamlingens Paulun. **24** Dette skal være Gersoniternes Slægters Tjeneste med at tjene og at bære. **25** Og de skulle bære Tabernaklets Tæpper og Forsamlingens Paulun, nemlig Dækket dertil og Dækket af Grævlingeskind, som er ovenover, og Dækket for Forsamlingens Pauluns Dør **26** og

Forgaardens Omhæng og Dækket for Indgangen til Forgaardens Port, som er for Tabernaklet og for Alteret trindt omkring, og Snorene dertil og alt Redskab, som hører til Tjenesten derved; og alt det, som skal gøres ved disse Ting, derved skulle de gøre Tjeneste; **27** al Gersons Børns Tjeneste, al deres Byrde og al deres Tjeneste, skal være efter Arons og hans Sønners Ord; og I skulle beskikke dem til at tage Vare paa alt, hvad de have at bære. **28** Dette skal være Gersons Børns Slægters Tjeneste ved Forsamlingens Paulun; og hvad de have at tage Vare paa, skal være under Ithamars, Præsten Arons Søns Tilsyn. **29** Merari Børn: Dem skal du tælle efter deres Slægter, efter deres Fædrenehus, **30** fra tredive Aar gamle og derover, og indtil halvtredsindstyve Aar gamle, skal du tælle dem, hver den, som kan drage i Strid, til at besørge Tjenesten ved Forsamlingens Paulun. **31** Og dette er, hvad de skulle varetage at bære efter al deres Tjeneste ved Forsamlingens Paulun: Tabernaklets Fjæle og dets Stænger og dets Støtter og dets Fødder **32** og Støtterne til Forgaarden trindt omkring og deres Fødder og deres Nagler og Snorene dertil, med alle deres Redskaber, og med alt det, som hører til deres Tjeneste; og I skulle ved Navn tiltælle dem Redskaberne, som de skulle varetage at bære. **33** Dette skal være Merari Børns Slægters Tjeneste efter al deres Tjeneste ved Forsamlingens Paulun, under Tilsyn af Ithamar, Præsten Arons Søn. **34** Og Mose og Aron og Menighedens Fyrster talte Kahathiternes Børn, efter deres Slægter og efter deres Fædrenehus, **35** fra tredive Aar gamle og derover, og indtil halvtredsindstyve Aar gamle, hver den, som kunde drage i Strid, til Tjenesten ved Forsamlingens Paulun, **36** og de talte af dem, efter deres Slægter, vare to Tusinde, syv Hundrede og halvtredsindstyve. **37** Disse vare de talte af Kahathiternes Slægter, hver som tjente ved Forsamlingens Paulun, hvilke Mose og Aron talte efter Herrens Mund ved Mose. **38** Og de talte af Gersons Børn efter deres Slægter og efter deres Fædrenehus, **39** fra tredive Aar gamle og derover og indtil halvtredsindstyve Aar gamle, hver den som kunde drage i Strid, til Tjenesten ved Forsamlingens Paulun, **40** og de talte af dem, efter deres Slægter, efter deres Fædrenehus, vare to Tusinde og seks Hundrede og tredive. **41** Disse vare de talte af Gersons Børns Slægter, hver som tjente ved Forsamlingens Paulun, hvilke Mose og Aron talte efter Herrens Mund. **42** Og de talte af Merari Børns Slægter, efter deres Slægter, efter deres Fædrenehus, **43** fra tredive Aar gamle og derover, og indtil halvtredsindstyve Aar gamle, hver den som kunde drage i Strid, til Tjenesten ved Forsamlingens Paulun, **44** og de talte af dem, efter deres Slægter, vare tre Tusinde og to Hundrede. **45** Disse vare de talte af Merari Børns Slægter, hvilke Mose og Aron talte efter Herrens Mund ved Mose. **46** Alle de talte, som Mose og Aron og Israels Fyrster talte, nemlig Leviterne, efter deres Slægter, og efter deres Fædrenehus, **47** fra tredive Aar gamle og derover og indtil halvtredsindstyve Aar gamle, hver den som kunde komme at gøre Tjeneste med at tjene, og Tjeneste med at bære ved Forsamlingens Paulun, **48** og de talte af dem vare otte Tusinde og fem Hundrede og firsindstyve. **49** Han talte dem efter Herrens Mund ved Mose, hver Mand til sin Tjeneste og til sin Byrde; og de, han talte, vare de, som Herren havde befalet Mose.

5 Og Herren talede til Mose og sagde: **2** Befal Israels Børn, at de skulle skikke ud af Lejren alle spedalske og alle, som have Flod, og alle dem, som ere urene ved Lig. **3** Baade Mand og Kvinde skulle I udskikke, hen uden for Lejren skulle I skikke dem ud, at de ikke skulle gøre deres Lejre, hvor jeg bor midt iblandt dem, urene. **4** Og Israels Børn gjorde saaledes og skikkede dem ud, hen uden for Lejren; som Herren havde sagt til Mose, saa gjorde Israels Børn. **5** Og Herren talede til Mose og sagde: **6** Tal til Israels Børn: Naar Mand eller Kvinde gør nogen af alle de Synder, som et Menneske kan begaa ved at forgribe sig mod Herren, da er den Sjæl bleven skyldig. **7** Og de skulle bekende deres Synd, som de have gjort, og hver skal tilbagegive, hvad han er skyldig, med det fulde Beløb, og den femte Del deraf skal han desuden lægge til; og han skal give det til den, hvem han er bleven skyldig. **8** Men dersom Manden ikke har nogen Løser, saa at han kan tilbagegive denne det skyldige, da skal den Skyld, som tilbagegives Herren, høre Præsten til, undtagen Forligelsens Væder, med hvilken han gør Forligelse for ham. **9** Og al Offergave af alt det, som Israels Børn hellige, som de skulle bringe Præsten, skal høre ham til. **10** Og de Ting, enhver helliger, skulle høre ham til, hvad nogen giver Præsten, det skal høre ham til. **11** Og Herren talede til Mose og sagde: **12** Tal til Israels Børn og sig til dem: Om nogen Mands Hustru gaar bort fra ham og er troløs imod ham, **13** og en Mand har

Samleje med hende, og det bliver skjult for hendes Mands Øjne og bliver dulgt, at hun er bleven uren, og der er intet Vidne mod hende, og hun ikke er greben i Horeri; 14 og der kommer en Nidkærheds Aand over ham, at han er nidkær mod sin Hustru, og hun er bleven uren, eller der kommer en Nidkærheds Aand over ham, og han er nidkær mod sin Hustru, enddog hun ikke er bleven uren: 15 Da skal Manden føre sin Hustru til Præsten og fremføre som hendes Offer for hende en Tiendepart af en Efa Bygmel; han skal ikke øse Olie derpaa, ej heller lægge Virak dertil, thi det er et Nidkærheds Madoffer, et Ihukommelses Madoffer, som gør, at Misgerning ihukommes. 16 Og Præsten skal føre hende nær til og stille hende for Herrens Ansigt. 17 Og Præsten skal tage helligt Vand i et Lerkar, og af Støvet, som er paa Tabernaklets Gulv, skal Præsten tage og kaste i Vandet. 18 Og Præsten skal stille Kvinden for Herrens Ansigt og blotte Kvindens Hoved og lægge Ihukommelses Madofret paa hendes Hænder, det er et Nidkærheds Madoffer; og Præsten skal have det beske Vand, som gør Forbandelse, i sin Haand. 19 Og Præsten skal besværge hende og sige til Kvinden: Dersom ingen Mand har ligget hos dig, og dersom du ikke har unddraget dig fra at være under din Mand, saa du er bleven uren, da vær uskadt af dette beske Vand, som gør Forbandelse. 20 Men du, om du har unddraget dig fra at være under din Mand, og om du er bleven uren, og nogen Mand har ligget hos dig foruden din Mand, — 21 saaledes skal Præsten besværge Kvinden ved Forbandelsens Ed, og Præsten skal sige til Kvinden —: Saa sætte Herren dig til en Forbandelse og til en Ed midt iblandt dit Folk, idet Herren lader dine Lænder svinde og din Bug svulme op! 22 Saa komme nu dette Vand, som gør Forbandelse, i dine Indvolde, at gøre, at din Bug svulmer op og dine Lænder svinde; og Kvinden skal sige: Amen! Amen! 23 og Præsten skal skrive disse Forbandelser i en Bog og vaske dem ud i det beske Vand. 24 Og han skal give Kvinden at drikke af det beske Vand, som gør Forbandelse; og det Vand, som gør Forbandelse, skal komme i hende til Beskhed. 25 Og Præsten skal tage Nidkærhedens Madoffer af Kvindens Haand, og han skal røre Madofret for Herrens Ansigt og føre det frem til Alteret. 26 Og Præsten skal tage en Haand fuld af Madofret, hendes Ihukommelses Offer, og gøre et Røgoffer paa Alteret, og derefter skal han give Kvinden Vandet at drikke. 27 Naar han har givet hende Vandet at drikke, da skal det ske, om hun er bleven uren og har været troløs imod sin Mand, at det Vand, som gør Forbandelse, kommer i hende til Beskhed, saa at hendes Bug skal svulme op og hendes Lænder svinde; og den Kvinde skal være til en Forbandelse midt iblandt sit Folk. 28 Og dersom den Kvinde ikke er bleven uren, men hun er ren, da skal hun være fri og faa Afkom. 29 Dette er Nidkærheds Loven, naar en Kvinde unddrager sig fra at være under sin Mand, og hun bliver uren, 30 eller om en Nidkærheds Aand kommer over en Mand, og han er nidkær mod sin Hustru og stiller Kvinden for Herrens Ansigt, og Præsten gør ved hende efter hele denne Lov. 31 Saa skal Manden være fri fra Misgerning; men samme Kvinde, hun skal bære sin Misgerning.

6 Og Herren talede til Mose og sagde: 2 Tal til Israels Børn, og du skal sige til dem: Naar en Mand eller Kvinde lover et særligt Løfte om at blive Nasiræer, om at være afholdende for Herren, 3 da skal han holde sig fra Vin og stærk Drik; han skal ikke drikke Vineddike eller Eddike af stærk Drik, og han skal ingen Saft drikke af Druer, han skal hverken æde friske eller tørre Druer. 4 Alle hans Afholdenheds Dage skal han ikke æde noget, som beredes af Vinstokken, hverken Kerne eller Skal. 5 Alle de Dage, som hans Afholdenheds Løfte varer, skal der ikke komme Ragekniv over hans Hoved; indtil de Dage ere opfyldte, i hvilke han er afholdende for Herren, skal han være hellig og lade sit Hovedhaar vokse frit. 6 Alle de Dage, han har lovet at være afholdende for Herren, skal han ikke komme til noget Lig. 7 Han skal ikke gøre sig uren ved sin Fader eller ved sin Moder, ved sin Broder eller ved sin Søster, naar de dø; thi hans Af holdenhedsmærke for Gud er paa hans Hoved. 8 Alle hans Afholdenheds Dage skal han være Herren hellig. 9 Og dør nogen meget pludselig hos ham og gør hans Hoved med Afholdenhedsmærket urent, da skal han rage sit Hoved paa sin Renselsesdag, paa den syvende Dag skal han rage det. 10 Og paa den ottende Dag skal han bringe to Turtelduer eller to Dueunger til Præsten, til Forsamlingens Pauluns Dør. 11 Og Præsten skal lave een til et Syndoffer og een til et Brændoffer og gøre Forligelse for ham, fordi han har syndet ved Liget, og han skal hellige sit Hoved paa den samme Dag. 12 Og han skal paa ny være afholdende for Herren sine Afholdenheds Dage og fremføre et aargammelt

Lam til Skyldoffer; og de første Dage skulle falde hen, fordi hans Afholdenhed blev uren. 13 Og dette er Nasiræerloven: Paa den Dag, hans Afholdenheds Dage udløbe, skal han fremføre dette for Forsamlingens Pauluns Dør, 14 og han skal ofre som sit Offer for Herren eet aargammelt Væderlam uden Lyde til et Brændoffer og eet aargammelt Gimmerlam uden Lyde til et Syndoffer og een Væder uden Lyde til et Takoffer 15 og en Kurv med usyrede Kager af Mel, blandet med Olie, og usyrede tynde Kager, overstrøgne med Olie, og Madofret og Drikofret dertil. 16 Og Præsten skal ofre det for Herrens Ansigt, og han skal lave hans Syndoffer og hans Brændoffer. 17 Og Væderen skal han lave for Herren til Takoffer tillige med Kurven med de usyrede Brød, og Præsten skal lave hans Madoffer og hans Drikoffer. 18 Og Nasiræeren skal rage Afholdenhedens Mærke af sit Hoved for Forsamlingens Pauluns Dør, og han skal tage Hovedhaaret, som var Mærket paa hans Afholdenhed, og kaste det paa Ilden, som er under Takofret. 19 Og Præsten skal tage den kogte Bov af Væderen og een usyret Kage af Kurven og een usyret tynd Kage, og han skal lægge dem paa Nasiræerens Hænder, efter at han har afraget sit Afholdenheds Mærke. 20 Og Præsten skal røre dem med en Rørelse for Herrens Ansigt, det er Præsten helliget, tillige med Rørelsesbrystet og tillige med Gaveboven; og derefter maa Nasiræeren drikke Vin. 21 Dette er Loven for Nasiræeren, som gør et Løfte, det er hans Offer til Herren for sin Afholdenhed, foruden det som hans Haand ellers formaar; efter hans Løftes Beskaffenhed, som han har lovet, saaledes skal han gøre efter Loven om hans Afholdenhed. 22 Og Herren talede til Mose og sagde: 23 Tal til Aron og til hans Sønner og sig: Saaledes skulle I velsigne Israels Børn og sige til dem: 24 Herren velsigne dig og bevare dig! 25 Herren lade lyse sit Ansigt over dig og være dig naadig! 26 Herren opløfte sit Ansigt til dig og give dig Fred! 27 Og de skulle lægge mit Navn paa Israels Børn, og jeg, jeg vil velsigne dem.

7 Og det skete paa den Dag, der Mose var færdig med at oprejse Tabernaklet og salvede det og helligede det og alt Redskabet dertil og Alteret og alt Redskabet dertil og salvede dem og helligede dem, 2 da ofrede Israels Fyrster, som vare Øverster for deres Fædrenehuse, de, som vare Stammernes Fyrster, de, som forestode de talte. 3 Og de førte deres Offer frem for Herrens Ansigt: Seks bedækkede Vogne og tolv Øksne, en Vogn for to Fyrster og en Okse for hver en, og de førte dem frem foran Tabernaklet. 4 Og Herren talede til Mose og sagde: 5 Tag disse af dem, at de kunne være til at gøre Tjeneste ved Forsamlingens Paulun, og du skal give dem til Leviterne, hver efter sin Tjenestes Beskaffenhed. 6 Da tog Mose Vognene og Øksnene og gav dem til Leviterne. 7 Han gav Gersons Børn to Vogne og fire Øksne efter deres Tjenestes Beskaffenhed. 8 Og han gav Merari Børn fire Vogne og otte Øksne efter deres Tjenestes Beskaffenhed, under Tilsyn af Ithamar, Præsten Arons Søn. 9 Men Kahaths Børn gav han ingen, fordi Tjenesten med de hellige Ting, som skulde bæres paa Skuldrene, paalaa dem. 10 Og Fyrsterne ofrede til Alterets Indvielse, paa den Dag det blev salvet, ja, Fyrsterne ofrede deres Offer foran Alteret. 11 Og Herren sagde til Mose: Lad een Fyrste hver Dag, ja, een Fyrste hver Dag ofre sit Offer til Alterets Indvielse. 12 Og den, som ofrede sit Offer paa den første Dag, var Nahesson, Amminadabs Søn, Judas Stammes Fyrste. 13 Og hans Offer var eet Sølvfad, dets Vægt var hundrede og tredive Sekel, een Sølvskaal paa halvfjerdsindstyve Sekel efter Helligdommens Sekel; de vare begge fulde af Mel, blandet med Olie, til et Madoffer; 14 een Røgelseskaal paa ti Sekel Guld, fuld af Røgelse; 15 een ung Okse, een Væder, eet Lam, aargammelt, til et Brændoffer; 16 een Gedebuk til et Syndoffer; 17 og to Øksne, fem Vædre, fem Bukke, fem Lam, aargamle, til et Takoffer. Dette var Nahessons, Amminadabs Søns, Offer. 18 Paa den anden Dag ofrede Nethaneel, Zuars Søn, Isaskars Fyrste. 19 Han ofrede sit Offer: Eet Sølvfad, dets Vægt var hundrede og tredive Sekel, een Sølvskaal paa halvfjerdsindstyve Sekel efter Helligdommens Sekel; de vare begge fulde af Mel, blandet med Olie, til et Madoffer; 20 en Røgelseskaal paa ti Sekel Guld, fuld af Røgelse; 21 een ung Okse, een Væder, eet Lam, aargammelt, til et Brændoffer; 22 een Gedebuk til et Syndoffer; 23 og to Øksne, fem Vædre, fem Bukke, fem Lam, aargamle, til et Takoffer. Dette var Nethaneels, Zuars Søns, Offer. 24 Paa den tredje Dag ofrede Sebulons Børns Fyrste, Eliab, Helons Søn. 25 Hans Offer var eet Sølvfad, dets Vægt var hundrede og tredive Sekel, een Sølvskaal paa halvfjerdsindstyve Sekel efter Helligdommens Sekel; de vare begge fulde af Mel, blandet med Olie, til et Madoffer; 26 een Røgelseskaal paa ti Sekel Guld, fuld af Røgelse; 27 een ung Okse, een Væder, eet Lam,

aargammelt, til et Brændoffer; 28 een Gedebuk til et Syndoffer; 29 og to Øksne, fem Vædre, fem Bukke, fem Lam, aargamle, til et Takoffer. Dette var Eliabs, Helons Søns, Offer. 30 Paa den fjerde Dag ofrede Rubens Børns Fyrste, Elizur, Sedeurs Søn. 31 Hans Offer var eet Sølvfad, dets Vægt var hundrede og tredive Sekel, een Sølvskaal paa halvfjerdsindstyve Sekel efter Helligdommens Sekel; de vare begge fulde af Mel, blandet med Olie, til et Madoffer; 32 een Røgelseskaal paa ti Sekel Guld, fuld af Røgelse; 33 een ung Okse, een Væder, eet Lam, aargammelt, til et Brændoffer; 34 een Gedebuk til et Syndoffer; 35 og to Øksne, fem Vædre, fem Bukke, fem Lam, aargamle, til et Takoffer. Dette var Elizurs, Sedeurs Søns, Offer. 36 Paa den femte Dag ofrede Simeons Børns Fyrste, Selumiel, Zurisaddai Søn. 37 Hans Offer var eet Sølvfad, dets Vægt var hundrede og tredive Sekel, een Sølvskaal paa halvfjerdsindstyve Sekel efter Helligdommens Sekel; de vare begge fulde af Mel, blandet med Olie, til et Madoffer; 38 een Røgelseskaal paa ti Sekel Guld, fuld af Røgelse; 39 een ung Okse, een Væder, eet Lam, aargammelt, til et Brændoffer; 40 een Gedebuk til et Syndoffer; 41 og to Øksne, fem Vædre, fem Bukke, fem Lam, aargamle, til et Takoffer. Dette var Selumiels, Zurisaddai Søns, Offer. 42 Paa den sjette Dag ofrede Gads Børns Fyrste, Eliasaf, Deuels Søn. 43 Hans Offer var eet Sølvfad, dets Vægt var hundrede og tredive Sekel, een Sølvskaal paa halvfjerdsindstyve Sekel efter Helligdommens Sekel; de vare begge fulde af Mel, blandet med Olie, til et Madoffer; 44 en Røgelseskaal paa ti Sekel Guld, fuld af Røgelse; 45 een ung Okse, een Væder, eet Lam, aargammelt, til et Brændoffer; 46 een Gedebuk til et Syndoffer; 47 og to Øksne, fem Vædre, fem Bukke, fem Lam, aargamle, til et Takoffer. Dette var Eliasafs, Deuels Søns, Offer. 48 Paa den syvende Dag ofrede Efraims Børns Fyrste, Elisama, Ammihuds Søn. 49 Hans Offer var eet Sølvfad, dets Vægt var hundrede og tredive Sekel, een Sølvskaal paa halvfjerdsindstyve Sekel efter Helligdommens Sekel; de vare begge fulde af Mel, blandet med Olie, til et Madoffer; 50 een Røgelseskaal paa ti Sekel Guld, fuld af Røgelse; 51 een ung Okse, een Væder, eet Lam, aargammelt, til et Brændoffer; 52 een Gedebuk til et Syndoffer; 53 og to Øksne, fem Vædre, fem Bukke, fem Lam, aargamle, til et Takoffer. Dette var Elisamas, Ammihuds Søns, Offer. 54 Paa den ottende Dag ofrede Manasse Børns Fyrste, Gamliel, Pedazurs Søn. 55 Hans Offer var eet Sølvfad, dets Vægt var hundrede og tredive Sekel, een Sølvskaal paa halvfjerdsindstyve Sekel efter Helligdommens Sekel; de vare begge fulde af Mel, blandet med Olie, til et Madoffer; 56 een Røgelseskaal paa ti Sekel Guld, fuld af Røgelse; 57 een ung Okse, een Væder, eet Lam, aargammelt, til et Brændoffer; 58 een Gedebuk til et Syndoffer; 59 og to Øksne, fem Vædre, fem Bukke, fem Lam, aargamle, til et Takoffer. Dette var Gamliels, Pedazurs Søns, Offer. 60 Paa den niende Dag ofrede Benjamins Børns Fyrste, Abidan, Gideoni Søn. 61 Hans Offer var eet Sølvfad, dets Vægt var hundrede og tredive Sekel, een Sølvskaal paa halvfjerdsindstyve Sekel efter Helligdommens Sekel; de vare begge fulde af Mel, blandet med Olie, til et Madoffer; 62 een Røgelseskaal paa ti Sekel Guld, fuld af Røgelse; 63 een ung Okse, een Væder, eet Lam, aargammelt, til et Brændoffer; 64 een Gedebuk til et Syndoffer; 65 og to Øksne, fem Vædre, fem Bukke, fem Lam, aargamle, til et Takoffer. Dette var Abidans, Gideoni Søns, Offer. 66 Paa den tiende Dag ofrede Dans Børns Fyrste, Ahieser, Ammisaddai Søn. 67 Hans Offer var eet Sølvfad, dets Vægt var hundrede og tredive Sekel, een Sølvskaal paa halvfjerdsindstyve Sekel efter Helligdommens Sekel; de vare begge fulde af Mel, blandet med Olie, til et Madoffer; 68 een Røgelseskaal paa ti Sekel Guld, fuld af Røgelse; 69 een ung Okse, een Væder, eet Lam, aargammelt, til et Brændoffer; 70 een Gedebuk til et Syndoffer; 71 og to Øksne, fem Vædre, fem Bukke, fem Lam, aargamle, til et Takoffer. Dette var Ahiesers, Ammisaddai Søns, Offer. 72 Paa den ellevte Dag ofrede Asers Børns Fyrste, Pagiel, Okrans Søn. 73 Hans Offer var eet Sølvfad, dets Vægt var hundrede og tredive Sekel, een Sølvskaal paa halvfjerdsindstyve Sekel efter Helligdommens Sekel; de vare begge fulde af Mel, blandet med Olie, til et Madoffer; 74 een Røgelseskaal paa ti Sekel Guld, fuld af Røgelse; 75 een ung Okse, een Væder, eet Lam, aargammelt, til et Brændoffer; 76 een Gedebuk til et Syndoffer; 77 og to Øksne, fem Vædre, fem Bukke, fem Lam, aargamle, til et Takoffer. Dette var Pagiels, Okrans Søns, Offer. 78 Paa den tolvte Dag ofrede Nafthali Børns Fyrste, Ahira, Enans Søn. 79 Hans Offer var eet Sølvfad, dets Vægt var hundrede og tredive Sekel, een Sølvskaal paa halvfjerdsindstyve Sekel efter Helligdommens Sekel; de vare begge fulde af Mel, blandet med Olie, til et Madoffer; 80 een Røgelseskaal paa ti Sekel Guld,

fuld af Røgelse; 81 een ung Okse, een Væder, eet Lam, aargammelt, til et Brændoffer; 82 een Gedebuk til et Syndoffer; 83 og to Øksne, fem Vædre, fem Bukke, fem Lam, aargamle, til et Takoffer. Dette var Ahiras, Enans Søns, Offer. 84 Dette er Alterets Indvielse af Israels Fyrster, paa den Dag det blev salvet: Tolv Sølvfade, tolv Sølvskaaler, tolv Guldrøgelseskaaler; 85 hvert Fad var paa hundrede og tredive Sekel Sølv, og hver Skaal paa halvfjerdsindstyve Sekel, alt Sølvet af Karrene beløb sig til to Tusinde og fire Hundrede Sekel efter Helligdommens Sekel. 86 Tolv Guldrøgelseskaaler, fulde af Røgelse, hver Røgelseskaal paa ti Sekel efter Helligdommens Sekel; alt Guldet af de Røgelseskaaler beløb sig til hundrede og tyve Sekel. 87 Alt stort Kvæg til Brændofret var tolv Okser, tolv Vædre, tolv Lam, aargamle, og deres Madoffer, og tolv Gedebukke til Syndoffer. 88 Og alt stort Kvæg til Takofret var fire og tyve Okser, tresindstyve Vædre, tresindstyve Bukke, tresindstyve Lam, aargamle. Dette er Alterets Indvielse, efter at det var salvet. 89 Og naar Mose kom til Forsamlingens Paulun for at tale med ham, da hørte han Røsten tale til sig ovenfra Naadestolen, som var paa Vidnesbyrdets Ark, midt ud fra de to Keruber; og han talede til ham.

8 Og Herren talede til Mose og sagde: 2 Tal til Aron, og du skal sige til ham: Naar du sætter Lamperne op, skulle de syv Lamper lyse lige imod Lysestagens modsatte Side. 3 Og Aron gjorde saaledes: Lige imod den modsatte Side af Lysestagen satte han dens Lamper op, som Herren havde befalet Mose. 4 Og Lysestagen var saaledes gjort: Den var af drevet Arbejde af Guld, endog dens Fod og dens Blomster vare af drevet Arbejde; efter det Syn, som Herren havde vist Mose, saaledes havde han gjort Lysestagen. 5 Og Herren talede til Mose og sagde: 6 Tag Leviterne midt ud af Israels Børn, og du skal rense dem. 7 Og saaledes skal du gøre ved dem, til at rense dem: Stænk Sonevand paa dem, og de skulle lade Ragekniven gaa over hele deres Legeme og to deres Klæder og rense sig. 8 Saa skulle de tage en ung Tyr og Madofret dertil, Mel, blandet med Olie, og du skal tage en anden ung Tyr til et Syndoffer. 9 Og du skal lade Leviterne komme nær til, foran Forsamlingens Paulun, og du skal lade hele Israels Børns Menighed samle sig. 10 Og du skal lade Leviterne komme frem for Herrens Ansigt, og Israels Børn skulle lægge deres Hænder paa Leviterne. 11 Og Aron skal røre Leviterne, udtagne af Israels Børn, med en Rørelse for Herrens Ansigt, og de skulle være til at besørge Herrens Tjeneste. 12 Og Leviterne skulle lægge deres Hænder paa Tyrenes Hoved; og gør saa den ene til et Syndoffer og den anden til et Brændoffer for Herren, til at gøre Forligelse for Leviterne. 13 Og du skal stille Leviterne for Arons Ansigt og for hans Sønners Ansigt, og du skal røre dem med en Rørelse for Herren. 14 Og du skal udskille Leviterne midt ud af Israels Børn; thi Leviterne skulle være mine. 15 Og derefter skulle Leviterne komme til at tjene ved Forsamlingens Paulun, naar du har renset dem og ladet dem røre med en Rørelse. 16 Thi de ere mig givne, ja, givne midt ud af Israels Børn; jeg har taget mig dem i Stedet for hver, som aabner Moders Liv, for alle førstefødte af Israels Børn. 17 Thi alt det førstefødte blandt Israels Børn hører mig til, baade af Mennesker og af Dyr; paa den Dag jeg slog alle førstefødte i Ægyptens Land, helligede jeg mig dem. 18 Og jeg tog Leviterne i Stedet for alle førstefødte iblandt Israels Børn. 19 Og jeg gav Aron og hans Sønner Leviterne til en Gave, midt ud af Israels Børn, til at besørge Israels Børns Tjeneste ved Forsamlingens Paulun og til at gøre Forligelse for Israels Børn, at der ikke skal komme Plage over Israels Børn, naar Israels Børn nærme sig til Helligdommen. 20 Og Mose og Aron og al Israels Børns Menighed gjorde saa ved Leviterne; efter alt det, som Herren havde befalet Mose om Leviterne, saa gjorde Israels Børn ved dem. 21 Og Leviterne rensede sig fra Synd og toede deres Klæder, og Aron rørte dem med en Rørelse for Herrens Ansigt; og Aron gjorde Forligelse for dem til at rense dem. 22 Og derefter kom Leviterne til at besørge deres Tjeneste ved Forsamlingens Paulun, for Arons Ansigt og for hans Sønners Ansigt; som Herren havde befalet Mose om Leviterne, saa gjorde de ved dem. 23 Og Herren talede til Mose og sagde: 24 Dette er det, som vedkommer Leviterne: Fra fem og tyve Aar gamle og derover skal hver af dem komme til at gøre Arbejdet i Forsamlingens Pauluns Tjeneste. 25 Men fra det halvtredsindstyvende Aar skal han vende tilbage fra Tjenestens Arbejde; og han skal ikke tjene ydermere. 26 Dog maa han tjene sine Brødre ved Forsamlingens Paulun, med at tage Vare paa, hvad der er at varetage, men Tjenesten skal han ikke besørge. Saaledes skal du gøre med Leviterne, i hvad de have at varetage.

9 Og Herren talede til Mose i Sinai Ørk, i det andet Aar, efter at de vare udgangne af Ægyptens Land, i den første Maaned, og sagde, **2** at Israels Børn skulle holde Paaske paa dens bestemte Tid. **3** Paa den fjortende Dag i denne Maaned, imellem de tvende Aftener skulle I holde den paa dens bestemte Tid; efter alle dens Skikke og efter alle dens Bestemmelser skulle I holde den. **4** Og Mose sagde til Israels Børn, at de skulde holde Paaske. **5** Og de holdt Paaske i den første Maaned, paa den fjortende Dag i Maaneden, imellem de tvende Aftener, i Sinai Ørk; efter alt det, som Herren havde befalet Mose, saaledes gjorde Israels Børn. **6** Og det skete, at der var nogle Mænd, som vare blevne urene ved et Menneskes Lig, og de kunde ikke holde Paasken paa den samme Dag; og de gik frem for Mose Ansigt og for Arons Ansigt den samme Dag. **7** Og disse Mænd sagde til ham: Vi ere blevne urene ved et Menneskes Lig; hvi skulle vi derfor udelukkes, at vi ej maa ofre Herren Offer paa dets bestemte Tid, midt iblandt Israels Børn? **8** Og Mose sagde til dem: Venter lidt, og jeg vil høre, hvad Herren vil nyde om eder. **9** Og Herren talede til Mose og sagde: **10** Tal til Israels Børn og sig: Naar nogen hos eder eller hos eders Efterkommere er bleven uren ved et Lig, eller er paa en lang Rejse, han skal alligevel holde Herren Paaske. **11** I den anden Maaned paa den fjortende Dag, imellem de tvende Aftener, skulle de holde den; de skulle æde det med usyrede Brød og beske Urter. **12** De skulle ikke lade blive tilovers deraf til om Morgenen og ikke bryde noget Ben paa det, efter al Paaskelammets Skik skulle de gøre med det. **13** Men den, som er ren og ikke er paa Rejse og efterlader at holde Paaske, den Sjæl skal udryddes fra sit Folk, fordi han ikke har ofret Herrens Offer paa dets bestemte Tid; denne Mand skal bære sin Synd. **14** Og naar en fremmed opholder sig hos eder og holder Herren Paaske, da skal han holde den saa, som Paaskens Skik og som dens Vis er; der skal være een Skik for eder, baade for den fremmede og for den indfødte i Landet. **15** Og paa den Dag, da Tabernaklet blev oprejst, skjulte Skyen Vidnesbyrdets Pauluns Tabernakel; og om Aftenen var over Tabernaklet som en Ild at se til, indtil om Morgenen. **16** Saaledes skete det stedse, at Skyen skjulte det; og om Natten var det som en Ild at se til. **17** Og eftersom Skyen hævede sig op fra Paulunet, rejste Israels Børn derefter; og paa det Sted, hvor Skyen blev, der lejrede Israels Børn sig. **18** Efter Herrens Mund rejste Israels Børn, og efter Herrens Mund lejrede de sig; alle de Dage, som Skyen boede over Tabernaklet, bleve de liggende. **19** Og naar Skyen blev over Tabernaklet mange Dage, da toge Israels Børn Vare paa, hvad Herren vilde have varetaget, og rejste ikke. **20** Og det var ligesaa, naar Skyen var faa Dage over Tabernaklet; efter Herrens Mund lejrede de sig, og efter Herrens Mund rejste de. **21** Og det var ligesaa, naar Skyen var der fra Aftenen indtil Morgenen, og Skyen hævede sig om Morgenen, da rejste de; eller naar Skyen hævede sig om Dagen eller om Natten, da rejste de. **22** Eller naar Skyen blev to Dage eller een Maaned eller eet Aar over Tabernaklet, saa den boede over det, da bleve Israels Børn liggende og rejste ikke; men naar den hævede sig, rejste de. **23** Efter Herrens Mund lejrede de sig, og efter Herrens Mund rejste de; de toge Vare paa, hvad Herren vilde have varetaget, efter Herrens Mund ved Mose.

10 Og Herren talede til Mose og sagde: **2** Gør dig to Basuner af Sølv, af drevet Arbejde skal du gøre dem; og du skal have dem til Menighedens Sammenkaldelse, og naar Lejrene skulle bryde op. **3** Og naar de blæse langsomt i dem, saa skal al Menigheden samles til dig, til Forsamlingens Pauluns Dør. **4** Og dersom de blæse langsomt i den ene, da skulle Fyrsterne samles til dig, Øversterne for Israels Tusinder. **5** Men naar I blæse stærkt, da skulle de Lejre bryde op, som have lejret sig mod Østen. **6** Og naar I blæse anden Gang stærkt, da skulle de Lejre bryde op, som have lejret sig mod Sønden; I skulle blæse stærkt, naar de skulle bryde op. **7** Men naar Forsamlingen skal samles, skulle I blæse langsomt og ikke blæse stærkt. **8** Og Præsterne, Arons Sønner, skulle blæse i Basunerne; og de skulle være eder til en evig Skik hos eders Efterkommere. **9** Og naar I komme i Krig i eders Land med Fjenden, som ængster eder, da skulle I blæse stærkt i Basunerne, at I maa ihukommes for Herren eders Guds Ansigt og frelses fra eders Fjender. **10** Og paa eders Glædes Dag, og paa eders bestemte Tider, og paa eders Maaneders første Dage, da skulle I blæse i Basunerne ved eders Brændofre og ved eders Takofre, at de maa blive eder til en Ihukommelse for eders Guds Ansigt; jeg er Herren eders Gud. **11** Og det skete i det andet Aar, i den anden Maaned, paa den tyvende Dag i Maaneden, da hævede Skyen sig op fra Vidnesbyrdets Tabernakel. **12** Og Israels Børn brøde

op paa deres Vandringer fra Sinai Ørk; og Skyen blev i den Ørk Paran. 13 Saa rejste de første Gang efter Herrens Mund ved Mose. 14 Og det Banner for Judas Børns Lejr brød først op, efter deres Hære; og over hans Hær var Nahesson, Amminadabs Søn. 15 Og over Isaskars Børns Stammes Hær var Nethaneel, Zuars Søn. 16 Og over Sebulons Børns Stammes Hær var Eliab, Helons Søn. 17 Og Tabernaklet blev nedtaget; og Gersons Børn og Merari Børn, som bare Tabernaklet, brøde op. 18 Dernæst brød det Banner for Rubens Lejr op, efter deres Hære; og over hans Hær var Elizur, Sedeurs Søn. 19 Og over Simeons Børns Stammes Hær var Selumiel, Zurisaddai Søn. 20 Og over Gads Børns Stammes Hær var Eliasaf, Deuels Søn. 21 Saa rejste Kahathiterne, som bare Helligdommen; og de andre oprejste Tabernaklet, inden de kom. 22 Dernæst brød det Banner for Efraims Børns Lejr op, efter deres Hære; og over hans Hær var Elisama, Ammihuds Søn. 23 Og over Manasse Børns Stammes Hær var Gamliel, Pedazurs Søn. 24 Og over Benjamins Børns Stammes Hær var Abidan, Gideoni Søn. 25 Dernæst brød det Banner op for Dans Børns Lejr, som sluttede alle Lejrene, efter deres Hære, og over hans Hær var Ahieser, Ammisaddai Søn. 26 Og over Asers Børns Stammes Hær var Pagiel, Okrans Søn. 27 Og over Nafthali Børns Stammes Hær var Ahira, Enans Søn. 28 Dette var Israels Børns Rejseorden, efter deres Hære, naar de rejste. 29 Og Mose sagde til Hobab, Reuels den Midianiters Søn, Mose Svigerfader: Vi rejse til det Sted, om hvilket Herren sagde: Jeg vil give eder det; gaa med os, saa ville vi gøre vel imod dig, fordi Herren har talet godt over Israel. 30 Og denne sagde til ham: Jeg vil ikke gaa med, men jeg vil gaa til mit Land og til min Slægt. 31 Og han sagde: Kære, forlad os ikke; thi du ved, hvor vi kunne lejre os i Ørken, og du skal være vort Øje. 32 Og det skal ske, naar du gaar med os, da skulle vi med det samme Gode, hvormed Herren gør vel imod os, gøre vel imod dig. 33 Saa rejste de fra Herrens Bjerg tre Dages Rejse; og Herrens Pagtes Ark rejste for deres Ansigt tre Dages Rejse for at opsøge et Hvilested for dem. 34 Og Herrens Sky var over dem om Dagen, naar de brøde op med Lejren. 35 Og det skete, naar Arken rejste, da sagde Mose: Herre! staa op, saa skulle dine Fjender adspredes, og de, som hade dig, skulle fly for dit Ansigt. 36 Og naar den hvilede, sagde han: Kom tilbage, Herre! til Israels ti Tusinde Gange tusinde.

11 Og Folket blev som de, der knurre syndig for Herrens Øren; og Herren hørte det, og hans Vrede optændtes, og Herrens Ild brændte iblandt dem og fortærede nogle i det yderste af Lejren. 2 Da raabte Folket til Mose, og Mose bad til Herren, saa blev Ilden dæmpet. 3 Og han kaldte det samme Steds Navn Thabeera; thi Herrens Ild brændte iblandt dem. 4 Og det sammenløbne Folk, som var midt iblandt dem, fik stor Begærlighed; derfor gav ogsaa Israels Børn sig til at græde igen og sagde: Hvo vil give os Kød at æde? 5 Vi komme i Hu den Fisk, som vi aade for intet i Ægypten, Græskarrene og Melonerne og Porrene og Rødløgene og Hvidløgene; 6 men nu forsmægter vor Sjæl; thi her er slet intet uden det Man for vore Øjne. 7 Men dette Man var som Korianderfrø, og dets Farve var ligesom Bedellions Farve. 8 Folket løb hid og did og sankede og malede det i Møllerne eller stødte det i Morteren og kogte det i Potten og gjorde deraf Kager; og dets Smag var som Oliesaftens Smag. 9 Og naar Duggen faldt over Lejren om Natten, da faldt Man ned derpaa. 10 Og Mose hørte Folket græde iblandt deres Slægter, hver i sit Telts Dør; og Herrens Vrede optændtes saare; ogsaa var det ondt for Mose Øjne. 11 Og Mose sagde til Herren: Hvi handlede du saa ilde med din Tjener? og hvi finder jeg ikke Naade for dine Øjne, og du lægger Byrden af hele dette Folk paa mig? 12 Mon jeg har undfanget alt dette Folk? mon jeg har født det? at du skulde sige til mig: Bær det i din Favn, ligesom en Fosterfader bærer det diende Barn, ind i det Land, som du har tilsvoret dets Fædre. 13 Hvorfra skal jeg tage Kød at give alt dette Folk? thi de græde for mig og sige: Giv os Kød, at vi kunne æde. 14 Jeg kan ikke ene bære alt dette Folk; thi det er mig for svart. 15 Og vil du handle saaledes med mig, da slaa mig ihjel, dersom jeg har fundet Naade for dine Øjne, og lad mig ikke se paa min Ulykke. 16 Og Herren sagde til Mose: Forsamle mig halvfjerdsindstyve Mænd af Israels Ældste, om hvilke du ved, at de ere Folkets Ældste og dets Fogeder; og du skal tage dem hen til Forsamlingens Paulun, og der skulle de fremstille sig med dig. 17 Og jeg vil komme ned og tale med dig der, og jeg vil tage af den Aand, som er paa dig, og lægge paa dem, at de skulle bære paa Folkets Byrde med dig, og du skal ikke ene bære den. 18 Og til Folket skal du sige: Helliger eder til i Morgen, saa skulle I æde Kød; thi I have grædt for Herrens Øren og sagt: Hvo vil give os Kød at æde? thi det gik os vel i Ægypten; derfor

vil Herren give eder Kød, at I skulle æde. **19** I skulle ikke æde een Dag og ej to Dage og ej fem Dage og ej ti Dage og ej tyve Dage, **20** men en Maaneds Dage, indtil det gaar ud af eders Næse og er eder til en Afsky; fordi I have forkastet Herren, som er midt iblandt eder, og have grædt for hans Ansigt og sagt: Hvortil ere vi udgangne af Ægypten? **21** Og Mose sagde: Seks Hundrede Tusinde Mænd til Fods er dette Folk, som jeg er midt iblandt, og du siger: Jeg vil give dem Kød, og de skulle æde en Maaneds Tid. **22** Mon der skal slagtes smaat Kvæg og stort Kvæg for dem, at der kan blive nok til dem? mon alle Fiskene i Havet skulle samles til dem, at der kan blive nok til dem? **23** Og Herren sagde til Mose: Monne da Herrens Haand være forkortet? nu skal du se, om mit Ord skal vederfares dig eller ej. **24** Og Mose gik ud og talede Herrens Ord til Folket; og han samlede halvfjerdsindstyve Mænd af Folkets Ældste og stillede dem rundt omkring Paulunet. **25** Da kom Herren ned i Skyen og talede til ham, og han tog af den Aand, som var paa ham, og lagde paa de halvfjerdsindstyve Ældste, og det skete, der Aanden hvilede paa dem, da profeterede de, og de gjorde det ikke siden. **26** Men der var to Mænd blevne tilbage i Lejren, den enes Navn var Eldad, og den andens Navn Medad, og Aanden hvilede over dem, thi de vare iblandt de opskrevne, men de vare dog ikke udgangne til Paulunet, og de profeterede i Lejren. **27** Da løb en Dreng og gav Mose tilkende og sagde: Eldad og Medad profetere i Lejren. **28** Da svarede Josva, Nuns Søn, Mose Tjener, en af hans udvalgte, og sagde: Min Herre, Mose! forhindre dem. **29** Men Mose sagde til ham: Er du nidkær for mig? gid alt Herrens Folk var Profeter, og Herren vilde give sin Aand over dem! **30** Og Mose forføjede sig til Lejren, han og de Ældste af Israel. **31** Da for der et Vejr ud fra Herren og førte Vagtler fra Havet og strøede dem over Lejren, ved en Dags Rejse til den ene og ved en Dags Rejse til den anden Side, trindt omkring Lejren, og ved to Alen højt paa Jorden. **32** Da stod Folket op hele den Dag og hele den Nat og hele den anden Dag, og de sankede Vagtler; hvo der havde mindst, havde samlet ti Homer; og de bredte dem trindt omkring Lejren. **33** Kødet var endnu imellem Tænderne paa dem, det var endnu ikke fortæret; da optændtes Herrens Vrede imod Folket, og Herren slog Folket med en saare stor Plage. **34** Og man kaldte det Steds Navn Kibroth-Hattaava, fordi de der begrove Folket, dem, som havde været begærlige. **35** Fra Kibroth-Hattaava rejste Folket til Hazeroth; og de bleve i Hazeroth.

12 Og Maria og Aron talede imod Mose for den morlandske Hustrus Skyld, som han havde taget; thi han havde taget en morlandsk Hustru. **2** Og de sagde: Taler Herren ene og alene ved Mose? mon han ikke ogsaa taler ved os? og Herren hørte det. **3** Men den Mand Mose var saare sagtmodig, fremfor alle Mennesker paa Jorderige. **4** Og Herren sagde hastelig til Mose og til Aron og til Maria: Gaar ud, I tre, til Forsamlingens Paulun; og de tre gik ud. **5** Da kom Herren ned i en Skystøtte og stod i Paulunets Dør; og han kaldte ad Aron og Maria, og de gik begge ud. **6** Og han sagde: Kære, hører mine Ord: Dersom der er en Profet iblandt eder, giver jeg, Herren, mig tilkende for ham i Synet, i Drømmen taler jeg med ham. **7** Ikke saa med min Tjener Mose; han er tro i mit ganske Hus. **8** Jeg taler mundtlig med ham og synlig og ikke i mørk Tale, og han beskuer Herrens Lignelse; hvi frygtede I da ikke at tale imod min Tjener, imod Mose? **9** Og Herrens Vrede optændtes imod dem, og han gik bort. **10** Og Skyen veg bort fra Paulunet, og se, Maria var spedalsk som Sne; og Aron vendte sig til Maria, og se, hun var spedalsk. **11** Og Aron sagde til Mose: Hør mig dog, min Herre, læg ikke den Synd paa os, i hvilken vi have gjort daarlig, og i hvilken vi have syndet. **12** Kære, lad hende ikke være som en Død, hvis halve Kød, naar han kommer ud af sin Moders Liv, er fortæret. **13** Da raabte Mose til Herren og sagde: Ak, Gud! helbred hende. **14** Og Herren sagde til Mose: Om hendes Fader havde spyttet hende i hendes Ansigt, skulde hun da ikke skamme sig syv Dage? Lad hende blive udelukket fra Lejren syv Dage, og derefter maa hun optages. **15** Og Maria blev udelukket fra Lejren syv Dage, og Folket rejste ikke, førend Maria blev optaget. **16** Og derefter rejste Folket fra Hazeroth, og de lejrede sig i Ørken Paran.

13 Og Herren talede til Mose og sagde: **2** Send Mænd for dig, at de bespejde det Land Kanaan, hvilket jeg giver Israels Børn; I skulle sende een Mand for hver sin Fædrene-Stamme, enhver iblandt dem skal være en Fyrste. **3** Saa sendte Mose dem fra Parans Ørk, efter Herrens Mund, Mænd, der alle vare Øverster for Israels Børn. **4** Og disse ere deres Navne: For Rubens Stamme Sammua, Sakkurs Søn; **5** for Simeons Stamme Safat, Hori Søn; **6** for Judas Stamme Kaleb,

Jefunne Søn; 7 for Isaskars Stamme Jigeal, Josefs Søn; 8 for Efraims Stamme Hosea, Nuns Søn; 9 for Benjamins Stamme Palti, Rafu Søn; 10 for Sebulons Stamme Gaddiel, Sodi Søn; 11 for Josefs Stamme, for Manasse Stamme Gaddi, Sussi Søn; 12 for Dans Stamme Ammiel, Gemalli Søn; 13 for Asers Stamme Sethur, Mikaels Søn; 14 for Nafthali Stamme Nahebi, Vofsi Søn; 15 for Gads Stamme Geuel, Maki Søn. 16 Disse ere Navnene paa de Mænd, som Mose sendte til at bespejde Landet; men Mose kaldte Hosea, Nuns Søn, Josva. 17 Og Mose sendte dem til at bespejde Kanaans Land og sagde til dem: Drager herfra op i Sydlandet, og I skulle gaa op paa Bjergene. 18 Og I skulle bese Landet, hvordan det er, og det Folk, som bor derudi, om det er stærkt eller svagt, om det er lidet eller talrigt, 19 og hvad det er for et Land, som det bor udi, om det er godt eller slet, og hvad det er for Stæder, som det bor udi, om det bor i Lejre eller i Befæstninger, 20 og hvad det er for et Land, om det er fedt eller magert; om der er Træer i det eller ej, og I skulle være frimodige og tage af Landets Frugt; men det var paa den Tid, da de første Vindruer bleve modne. 21 Og de gik op og bespejdede Landet, fra Zins Ørk indtil Rehob, til henimod Hamatli. 22 Derefter gik de op i Sydlandet og kom til Hebron, og der var Ahiman, Sesai og Talmai, Anaks Børn; men Hebron var bygget syv Aar førend Zoan i Ægypten. 23 Og de kom indtil Eskols Bæk og afskare der en Vinkvist og en Vindrueklasse, og to bare den paa en Stang, og de toge af Granatæblerne og af Figenerne. 24 Dette Sted kaldte man Eskols Bæk for den Klases Skyld, som Israels Børn afskare der. 25 Og de vendte tilbage fra at bespejde Landet, der fyrretyve Dage vare til Ende. 26 Og de gik og kom til Mose og til Aron og til al Israels Børns Menighed, til Parans Ørk til Kades; og de bragte dem og al Menigheden Svar igen, og de lode dem se Landets Frugt. 27 Og de fortalte ham og sagde: Vi kom til Landet, som du sendte os til, og det flyder endog med Mælk og Honning, og denne er Frugten derfra. 28 Men dog, det er et stærkt Folk, som bor i Landet, og Stæderne ere faste og saare store, vi have ogsaa set Anaks Børn der. 29 Amalek bor sydligt i Landet, og Hethiten og Jebusiten og Amoriten bor paa Bjerget, og Kananiten bor ved Havet og ved Jordanens Bred. 30 Men Kaleb beroligede Folket overfor Mose og sagde: Lader os dog gaa op og indtage det til Ejendom; thi vi kunne lettelig bemægtige os det. 31 Men de Mænd, som vare dragne op med ham, sagde: Vi formaa ikke at drage op mod det Folk; thi det er stærkere end vi. 32 Og de bragte ondt Rygte om Landet, hvilket de havde bespejdet, ud til Israels Børn og sagde: Det Land, som vi gik igennem at bespejde det, det er et Land, som fortærer sine Indbyggere, og alt det Folk, som vi saa deri, er høje Folk. 33 Og vi saa der Kæmperne, Anaks Børn, en Kæmpeslægt; og vi vare for vore Øjne som Græshopper, og vi vare ligesaa for deres Øjne.

14 Da opløftede og hævede al Menigheden sin Røst, og Folket græd den samme Nat. 2 Og alle Israels Børn knurrede imod Mose og imod Aron, og al Menigheden sagde til dem: Gid vi vare døde i Ægyptens Land, eller gid vi vare døde i denne Ørk! 3 Og hvorfor fører Herren os til dette Land til at falde ved Sværdet? vore Hustruer og vore smaa Børn maa blive til Rov; er det os ikke bedst at vende tilbage til Ægypten? 4 Og den ene sagde til den anden: Lader os indsætte en Høvedsmand og vende tilbage til Ægypten. 5 Men Mose og Aron faldt ned paa deres Ansigter, for Israels Børns hele Menigheds Forsamling. 6 Og Josva, Nuns Søn, og Kaleb, Jefunne Søn, der vare blandt dem, der havde bespejdet Landet, de sønderreve deres Klæder. 7 Og de sagde til al Israels Børns Menighed, sigende: Det Land, som vi vandrede igennem til at bespejde det, er et saare, ja saare godt Land. 8 Dersom Herren har Behagelighed til os, da fører han os ind i dette Land og giver os det, et Land, som flyder med Mælk og Honning. 9 Men værer kun ikke genstridige imod Herren, og I, frygter ikke Folket i det Land, thi dem tage vi som en Bid Brød; deres Værn er veget fra dem; men med os er Herren, frygter ikke for dem. 10 Da sagde den ganske Menighed, at man skulde stene dem med Stene, og Herrens Herlighed blev set i Forsamlingens Paulun for alle Israels Børn. 11 Og Herren sagde til Mose: Hvor længe skal dette Folk opirre mig? og hvor længe ville de ikke tro paa mig, uagtet alle de Tegn, som jeg har gjort midt iblandt dem? 12 Jeg vil slaa dem med Pest og udrydde dem; og jeg vil gøre dig til et større og stærkere Folk, end dette er. 13 Da sagde Mose til Herren: Ægypterne have hørt, at du har ført dette Folk med din Kraft ud af deres Midte. 14 Og de have sagt det til dette Lands Indbyggere; de have hørt, at du, Herre! er midt iblandt dette Folk, for hvilket du, Herre! ses øjensynlig, og at din Sky staar over dem, og at du gaar for deres Ansigt i en Skystøtte om

Dagen og i en Ildstøtte om Natten. 15 Men slog du dette Folk ihjel som een Mand, da skulle Hedningerne, naar de høre det Rygte om dig, sige saaledes: 16 Fordi Herren ikke formaaede at føre dette Folk ind i det Land, som han havde tilsvoret dem, derfor har han slaaet dem ned i Ørken. 17 Og nu, lad dog Herrens Kraft vise sig stor, som du har talet og sagt: 18 Herren er langmodig og af megen Miskundhed, som forlader Misgerning og Overtrædelse, og som aldeles ikke skal holde den skyldige for uskyldig, som hjemsøger Fædrenes Misgerning paa Børnene, paa dem i tredje og paa dem i fjerde Led. 19 Kære, forlad dette Folk dets Misgerning efter din store Miskundhed, og ligesom du har tilgivet dette Folk, fra Ægypten af og hidindtil 20 Og Herren sagde: Jeg har forladt det efter dit Ord. 21 Men sandelig, saa vist som jeg lever, da skal alt Landet opfyldes med Herrens Herlighed; 22 thi alle de Mænd, som have set min Herlighed og mine Tegn, som jeg gjorde i Ægypten og i Ørken, og nu have fristet mig ti Gange og ikke hørt paa min Røst, 23 de skulle ikke se det Land, som jeg har tilsvoret deres Fædre, ja ingen af dem, som have opirret mig, skal se det. 24 Men min Tjener Kaleb, fordi der er en anden Aand med ham, og han har fuldkommelig efterfulgt mig, ham vil jeg føre til det Land, hvor han var kommen hen, og hans Sæd skal eje det. 25 Men Amalekiten og Kananiten bor i Dalen; vender eder i Morgen og rejser i Ørken ad Vejen til det røde Hav. 26 Og Herren talede til Mose og Aron og sagde: 27 Hvor længe skal jeg se til denne onde Menighed, dem, som knurre imod mig? jeg har hørt Israels Børns megen Knur, hvormed de knurre imod mig. 28 Sig til dem: Saa sandt som jeg lever, siger Herren, ligesom I have talet for mine Øren, saaledes vil jeg gøre ved eder. 29 Eders døde Kroppe skulle falde i denne Ørk, og alle eders talte efter alt eders Tal, fra tyve Aar gamle og derover, I som have knurret imod mig. 30 I skulle ikke komme ind i det Land, om hvilket jeg har opløftet min Haand og svoret at ville lade eder bo deri, uden Kaleb, Jefunne Søn, og Josva, Nuns Søn. 31 Og eders smaa Børn, om hvilke I sagde, de skulle blive til Rov, ja dem vil jeg føre derind, at de skulle kende det Land, som I have foragtet. 32 Men eders døde Kroppe, de skulle falde i denne Ørk. 33 Og eders Børn skulle være Hyrder i Ørken fyrretyve Aar og bøde for eders Bolen, indtil I alle ere blevne til døde Kroppe i denne Ørk. 34 Efter de Dages Tal, i hvilke I have bespejdet Landet, fyrretyve Dage, et Aar for hver Dag, skulle I bære eders Misgerninger fyrretyve Aar, og I skulle fornemme, at jeg har vendt mig bort. 35 Jeg Herren har sagt: Jeg vil visselig gøre dette ved hele denne onde Menighed, som har forsamlet sig imod mig; de skulle faa Ende i denne Ørk og dø der. 36 Og de Mænd, som Mose havde sendt til at bespejde Landet, og som vare komne igen og havde bragt al Menigheden til at knurre imod ham, idet de førte ondt Rygte ud om Landet, 37 ja de Mænd døde, som havde ført ondt Rygte ud om Landet, ved Plagen for Herrens Ansigt. 38 Men Josva, Nuns Søn, og Kaleb, Jefunne Søn, de bleve i Live af de Mænd, som vare gangne til at bespejde Landet. 39 Og Mose talede disse Ord til alle Israels Børn; da sørgede Folket saare. 40 Og om Morgenen stode de tidlig op og gik oven paa Bjerget og sagde: Se, her ere vi, og vi ville drage op til det Sted, som Herren har talet om; thi vi have syndet. 41 Men Mose sagde: Hvorfor overtræde I Herrens Befaling? det skal ikke lykkes. 42 Drager ikke op, thi Herren er ikke midt iblandt eder, at I ikke skulle blive slagne for eders Fjenders Ansigt. 43 Thi Amalekiterne og Kananiterne ere der for eders Ansigt, og I skulle falde ved Sværdet; thi fordi I have vendt eder bort fra Herren, skal Herren ikke være med eder. 44 Men de formastede sig hovmodelig til at drage op oven paa Bjerget; men Herrens Pagtes Ark og Mose, de vege ikke ud af Lejren. 45 Da kom Amalekiten og Kananiten ned, som boede paa det samme Bjerg, og de sloge dem og sønderknusede dem indtil Horma.

15 Og Herren talede til Mose og sagde: 2 Tal til Israels Børn, og du skal sige til dem: Naar I komme til det Land, som I skulle bo udi, hvilket jeg vil give eder, 3 og I ville gøre Herren et Ildoffer, Brændoffer eller Slagtoffer, for at indfri et særligt Løfte, eller som et frivilligt Offer, eller paa eders bestemte Tider, for at berede Herren en behagelig Lugt, af stort Kvæg eller smaat Kvæg: 4 Da skal den, som ofrer sit Offer, ofre til Herren et Madoffer af en tiende Part Mel, blandet med en fjerde Part af en Hin Olie; 5 og en fjerde Part af en Hin Vin til et Drikoffer skal du befede, tillige med Brændofret eller Slagtofret, til hvert Lam. 6 Eller er det til en Væder, saa skal du lave Madoffer af tvende tiende Parter Mel, blandet med en tredje Part af en Hin Olie; 7 og Vin til et Drikoffer, en tredje Part af en Hin, skal du ofre til en behagelig Lugt for Herren. 8 Og naar du vil lave en

ung Tyr til et Brændoffer eller Slagtoffer, for at indfri et særligt Løfte eller gøre et Takoffer for Herren, **9** da skal man ofre tillige med den unge Tyr som Madoffer tre tiende Parter Mel, blandet med en halv Hin Olie. **10** Og du skal ofre Vin til Drikofret, en halv Hin; det er et Ildoffer, en behagelig Lugt for Herren. **11** Paa denne Maade skal det ske med een Okse eller med een Væder eller med eet Lam af Faarene eller af Gederne; **12** efter det Tal, som I skulle bringe, skulle I lave det paa denne Maade, for ethvert efter deres Tal. **13** Hver indfødt skal gøre disse Ting paa denne Maade for at ofre et Ildoffer, en behagelig Lugt for Herren. **14** Og om en fremmed opholder sig hos eder, eller en, som er midt iblandt eder hos eders Efterkommere, og han vil gøre et Ildoffer, en behagelig Lugt for Herren, saa skal han gøre, ligesom I skulle gøre. **15** Du Menighed! der skal være een Skik for eder og for den fremmede, som opholder sig hos eder, det er en evig Skik hos eders Efterkommere; som det er for eder, saa skal det være for den fremmede, for Herrens Ansigt. **16** Een Lov og een Ret skal være for eder og for den fremmede, som opholder sig hos eder. **17** Og Herren talede til Mose og sagde: **18** Tal til Israels Børn, og du skal sige til dem: Naar I komme i det Land, hvorhen jeg vil føre eder, **19** da skal det ske, naar I æde af Landets Brød, at I skulle bringe en Offergave for Herren. **20** Det første af eders Dejg, nemlig en Kage, skulle I bringe til en Gave, ligesom Gaven fra Loen, saaledes skulle I bringe den. **21** Af det første af eders Dejg skulle I give Herren en Gave, hos eders Efterkommere. **22** Og naar I forse eder og ikke gøre alle disse Bud, som Herren har talet til Mose, **23** alt det, som Herren har budet eder ved Mose, fra den Dag af, da Herren har befalet det, og derefter, hos eders Efterkommere: **24** Da skal det ske, om noget er skjult for Menighedens Øjne og er gjort af Vanvare, at den ganske Menighed skal lave en ung Tyr til Brændoffer, til en behagelig Lugt for Herren, og dens Madoffer og dens Drikoffer efter vanlig Vis, og een Gedebuk til Syndoffer. **25** Saa skal Præsten gøre Forligelse for al Israels Børns Menighed, og det bliver dem forladt; thi det er af Vanvare, og de skulle føre deres Offer frem til et Ildoffer for Herren, og deres Syndoffer for Herrens Ansigt for deres Vanvares Skyld, **26** og det bliver al Israels Børns Menighed og den fremmede, som opholder sig midt iblandt dem, forladt, efterdi det er vederfaret det ganske Folk af Vanvare. **27** Men naar en enkelt synder af Vanvare, da skal han ofre en aargammel Ged til et Syndoffer. **28** Og Præsten skal gøre Forligelse for ham, som har forset sig og syndede af Vanvare, for Herrens Ansigt; han skal gøre Forligelse for ham, saa bliver det ham forladt. **29** For den indfødte blandt Israels Børn og for den fremmede, som opholder sig midt iblandt dem, hos eder skal være een Lov for den, som gør noget af Vanvare. **30** Men den Person, som gør noget af Trodsighed, være sig en indfødt eller en fremmed, han har forhaanet Herren, og den Sjæl skal udryddes midt ud af sit Folk; **31** thi han har foragtet Herrens Ord og gjort hans Bud til intet; den Sjæl skal udryddes, hans Misgerning skal være paa ham. **32** Og Israels Børn vare i Ørken, og de fandt en Mand, som sankede Ved paa en Sabbatsdag. **33** Og de, som fandt ham sanke Ved, førte ham frem til Mose og til Aron og til al Menigheden. **34** Og de satte ham i Forvaring; thi det var ikke forklaret, hvad der skulde gøres ved ham. **35** Og Herren sagde til Mose: Den Mand skal visselig dødes; den ganske Menighed skal stene ham med Stene uden for Lejren. **36** Da førte al Menigheden ham ud uden for Lejren, og de stenede ham med Stene, og han døde; saasom Herren havde befalet Mose. **37** Og Herren talte til Mose og sagde: **38** Tal til Israels Børn, og du skal sige til dem, at de skulle gøre sig Kvaster paa Fligene af deres Klæder, hos deres Efterkommere, og de skulle sætte en blaa ulden Snor paa hver Fligs Kvast. **39** Og den skulle I have ved hver Kvast, for at I skulle se den og ihukomme alle Herrens Bud og gøre dem; og I skulle ikke søge noget efter eders eget Hjerte og efter eders Øjne, som I bole efter, **40** paa det I skulle ihukomme og gøre alle mine Bud; og I skulle være hellige for eders Gud. **41** Jeg er Herren eders Gud, som har udført eder af Ægyptens Land for at være eder en Gud; jeg er Herren eders Gud.

16 Og Kora, en Søn af Jizehar, der var en Søn af Kahat, Levi Søn, tog til sig baade Dathan og Abiram, Eliabs Sønner, og On, Peleths Søn, Rubens Børn. **2** Og de stode op for Mose Ansigt tillige med to Hundrede og halvtredsindstyve Mænd af Israels Børn, Menighedens Fyrster, udnævnte blandt Forsamlingen, navnkundige Mænd. **3** Og de samlede sig imod Mose og Aron, og de sagde til dem: Lader det være eder nok! thi den ganske Menighed er allesammen hellige, og Herren er midt iblandt dem, og hvi ophøje I eder over Herrens Menighed? **4** Der Mose hørte det, da faldt

han paa sit Ansigt. 5 Og han talte til Kora og alt hans Selskab, sigende: I Morgen skal Herren give til Kende, hvo hans er, og den, som hellig er, og den, han skal lade komme nær til sig; og hvem han udvælger, den skal han lade komme nær til sig. 6 Gører dette: Tager eder Ildkar, Kora og alt hans Selskab! 7 Og lægger Ild i dem og lægger Røgelse paa dem for Herrens Ansigt i Morgen, og det skal ske, hvilken Mand Herren udvælger, han er den hellige; lader det være eder nok, Levi Børn! 8 Og Mose sagde til Kora: Hører dog, I Levi Børn! 9 Er det eder for lidet, at Israels Gud har udskilt eder fra Israels Menighed for at lade eder komme nær til sig, til at besørge Herrens Tabernakels Tjeneste og til at staa for Menighedens Ansigt at tjene dem? 10 Og han har ladet dig og alle dine Brødre, Levi Børn, med dig komme nær, og nu søge I ogsaa Præstedømmet! 11 Derfor er du og alt dit Selskab, de som ere forsamlede, imod Herren; og Aron, hvad er han, at I knurre imod ham? 12 Og Mose sendte hen at kalde ad Dathan og ad Abiram, Eliabs Sønner, og de sagde: Vi komme ikke op. 13 Er det for lidet, at du har ført os op af et Land, som flyder med Mælk og Honning, for at lade os dø i Ørken? thi du vil endog aldeles tiltage dig selv Herredømmet over os. 14 Du har visselig ikke ført os ind i et Land, som flyder med Mælk og Honning, eller givet os Agre og Vingaarde til Arv; vil du blænde Øjnene paa disse Mænd? vi ville ikke komme op. 15 Da blev Mose saare vred og sagde til Herren: Vend dig ikke til deres Madoffer; jeg har ikke taget et Asen fra dem, og jeg har ikke gjort een iblandt dem ondt. 16 Og Mose sagde til Kora: Vær du og dit ganske Selskab for Herrens Ansigt, du og de og Aron, i Morgen, 17 og tager hver sit Ildkar og lægger Røgelse paa dem, og hver føre sit Ildkar frem for Herrens Ansigt, to Hundrede og halvtredsindstyve Ildkar; og du og Aron, hver med sit Ildkar! 18 Og de toge hver sit Ildkar og lagde Ild i dem og lagde Røgelse paa dem, og de stode for Forsamlingens Pauluns Dør, ligeledes Mose og Aron. 19 Og Kora samlede den ganske Menighed imod dem til Forsamlingens Pauluns Dør; men Herrens Herlighed viste sig for den ganske Menighed. 20 Og Herren talede til Mose og til Aron og sagde: 21 Skiller eder midt ud af denne Menighed, saa vil jeg gøre Ende paa dem, i et Øjeblik. 22 Men de faldt ned paa deres Ansigter og sagde: Gud, alt Køds Aanders Gud! om den ene Mand synder, vil du derfor blive vred paa al Menigheden? 23 Og Herren talede til Mose og sagde: 24 Tal til Menigheden og sig: Gaar bort trindt omkring fra Koras, Dathans og Abirams Bolig. 25 Og Mose stod op og gik til Dathan og Abiram, og de Ældste af Israel gik efter ham. 26 Og han talede til Menigheden og sagde: Kære, viger bort fra disse ugudelige Mænds Telte, og rører ikke ved noget af det, som hører dem til, at I ikke skulle omkomme i alle deres Synder. 27 Og de gik bort fra Koras, Dathans og Abirams Bolig trindt omkring; men Dathan og Abiram vare gangne ud og stode i deres Teltes Dør, og deres Hustruer og deres Sønner og deres smaa Børn. 28 Og Mose sagde: Derpaa skulle I kende, at Herren har sendt mig at gøre alle disse Gerninger, og at de ikke ere af mit eget Hjerte: 29 Dersom disse dø, som alle Mennesker dø, eller hjemsøges, som alle Mennesker hjemsøges, da har Herren ikke sendt mig; 30 men dersom Herren skaber noget nyt, at Jorden oplader sin Mund og opsluger dem og alt det, de have, saa at de fare levende ned i Helvede, da skulle I kende, at disse Mænd have opirret Herren. (Sheol h7585) 31 Og det skete, der han havde fuldendt at tale alle disse Ord, da revnede Jorden, som var under dem, 32 og Jorden aabnede sin Mund og opslugte dem og deres Huse og hvert Menneske, som hørte Kora til, og alt Godset. 33 Og de og alt det, de havde, fore levende ned i Helvede; og Jorden skjulte dem, og de omkom midt i Menigheden. (Sheol h7585) 34 Og al Israel, som var trindt omkring dem, flyede ved deres Skrig; thi de sagde: Blot Jorden ikke opsluger os! 35 Og en Ild for ud fra Herren og fortærede de to Hundrede og halvtredsindstyve Mænd, som ofrede Røgelse. 36 Og Herren talede til Mose og sagde: 37 Sig til Eleasar, Præsten Arons Søn, at han skal tage Ildkarrene ud af Branden og sprede Ilden langt bort; thi de ere helligede, 38 deres Ildkar, som syndede imod deres Liv, og man skal slaa dem i brede Plader at beslaa Alteret med; thi de bare dem frem for Herrens Ansigt, og de ere helligede; og de skulle være Israels Børn til et Tegn. 39 Saa tog Eleasar, Præsten, de Ildkar af Kobber, som de opbrændte havde ofret med, og slog dem ud til Plader til at beslaa Alteret med, 40 Israels Børn til en Ihukommelse, paa det at ingen fremmed Mand, som ikke er af Arons Sæd, skal nærme sig for at gøre Offer af Røgelse for Herrens Ansigt; og at det ikke skal gaa ham som Kora og som hans Selskab, som Herren havde sagt ham ved Mose. 41 Men den anden Dag knurrede al Israels Børns Menighed mod Mose og mod Aron og sagde: I

have slaget Herrens Folk ihjel. 42 Og det skete, der Menigheden samledes mod Mose og mod Aron, da vendte disse sig til Forsamlingens Paulun, og se, Skyen skjulte det; og Herrens Herlighed lod sig se. 43 Og Mose og Aron kom frem foran Forsamlingens Paulun. 44 Og Herren talede til Mose og sagde: 45 Forføjer eder midt ud af denne Menighed, saa vil jeg gøre Ende paa dem i et Øjeblik; og de faldt ned paa deres Ansigter. 46 Og Mose sagde til Aron: Tag Ildkarret og læg Ild fra Alteret og læg Røgelse derpaa, og gak hasteligen hen til Menigheden og gør Forligelse for dem; thi en Vrede er udgangen fra Herrens Ansigt, Plagen er begyndt. 47 Og Aron tog det, ligesom Mose havde sagt, og løb hen midt i Forsamlingen, og se, Plagen var begyndt iblandt Folket; saa kom han Røgelse derpaa og gjorde Forligelse for Folket. 48 Og han stod imellem de døde og imellem de levende, og Plagen hørte op. 49 Men de, som døde i Plagen, vare fjorten Tusinde og syv Hundrede foruden dem, som døde for Koras Handels Skyld. 50 Og Aron kom til Mose igen for Forsamlingens Pauluns Dør, og Plagen var hørt op.

17 Og Herren talede til Mose og sagde: 2 Tal til Israels Børn og tag af dem een Kæp for hvert Fædrenehus, af alle deres Fyrster for deres Fædrenehuse, tolv Kæppe; du skal skrive hvers Navn paa hans Kæp. 3 Og du skal skrive Arons Navn paa Levi Kæp; thi der skal være een Kæp for hver Øverste over deres Fædrenehuse. 4 Og du skal lægge dem i Forsamlingens Paulun lige for Vidnesbyrdet, hvor jeg vil komme sammen med eder. 5 Og det skal ske, den Mand, jeg udvælger, hans Kæp skal blomstre; at jeg kan stille Israels Børns Knur imod mig, hvormed de knurre imod eder. 6 Og Mose talede til Israels Børn, og alle deres Fyrster gave ham for enhver Fyrste een Kæp, efter deres Fædrenehuse, tolv Kæppe; og Arons Kæp var midt iblandt deres Kæppe. 7 Og Mose lagde Kæppene for Herrens Ansigt i Vidnesbyrdets Paulun. 8 Og det skete den anden Dag, da kom Mose til Vidnesbyrdets Paulun, og se, Arons Kæp for Levi Hus havde blomstret, ja, den havde baade skudt Knopper og fremført Blomster og baaret modne Mandler. 9 Og Mose bar alle Kæppene ud fra Herrens Ansigt til alle Israels Børn, og de saa dem, og de toge hver sin Kæp. 10 Og Herren sagde til Mose: Bær Arons Kæp ind igen lige for Vidnesbyrdet, i Forvaring, til et Tegn imod de genstridige Børn; og du skal gøre en Ende paa deres Knur imod mig, at de ikke skulle dø. 11 Og Mose gjorde det, ligesom Herren befalede ham, saaledes gjorde han. 12 Og Israels Børn sagde til Mose, sigende: Se, vi maa opgive Aanden, vi omkomme, vi omkomme alle sammen! 13 Enhver som kommer nær, den som kommer nær til Herrens Tabernakel, han maa dø; mon det da skulde være forbi med os, og vi skulde opgive Aanden?

18 Og Herren sagde til Aron: Du og dine Sønner og din Faders Hus med dig, I skulle bære Skylden for, hvad der forses mod Helligdommen; og du og dine Sønner med dig, I skulle bære Skylden for, hvad I forse eder imod eders Præstedømme. 2 Og før ogsaa dine Brødre, Levi Stamme, din Faders Stamme, frem tillige med dig, og de skulle slutte sig til dig og tjene dig; men du og dine Sønner med dig, I skulle være foran Vidnesbyrdets Paulun. 3 Og de skulle tage Vare paa, hvad du vil have varetaget, og paa hvad der ved det ganske Paulun er at varetage; dog skulle de ikke nærme sig Helligdommens Redskaber eller Alteret, at ikke baade de og I skulle dø. 4 Men de skulle slutte sig til dig og tage Vare paa, hvad der ved Forsamlingens Paulun er at varetage i al Paulunets Tjeneste; men en uvedkommende skal ikke holde sig nær til eder. 5 Saa tager Vare paa, hvad der er at varetage ved Helligdommen, og paa hvad der er at varetage ved Alteret, at der ikke ydermere skal komme en Vrede over Israels Børn. 6 Og jeg, se, jeg har taget eders Brødre, Leviterne, midt ud af Israels Børn; de ere givne eder som en Gave for Herren, til at besørge Forsamlingens Pauluns Tjeneste. 7 Men du, og dine Sønner med dig, skulle tage Vare paa eders Præstedømme, i al den Gerning, som hører til Alteret og inden for Forhænget, og I skulle tjene der; jeg giver eder eders Præstedømme som Tjeneste, der er en Gave; men den uvedkommende, som nærmer sig, skal dødes. 8 Og Herren talede til Aron: Jeg, se, jeg har givet dig Varetægten over mine Offergaver; alle de Ting, som Israels Børn hellige, har jeg givet dig for din Salvelses Skyld og dine Børn til en evig Rettighed. 9 Dette skal høre dig til af det højhellige, af Ildofrene: Alle deres Ofre af alle deres Madofre og af alle deres Syndofre og af alle deres Skyldofre, som de skulle betale mig, det skal være dig og dine Sønner højhelligt. 10 Paa et højhelligt Sted skal du æde det; alt Mandkøn skal æde deraf, det skal være dig en

Hellighed. 11 Og dette hører dig til: Deres Offergave af alle Israels Børns Rørelsesofre; dig har jeg givet dem og dine Sønner og dine Døtre med dig til en evig Rettighed; hver som er ren i dit Hus, maa æde det. 12 Alt det bedste af Olie og alt det bedste af ny Vin og Korn, deres Førstegrøde, som de skulle give Herren, det har jeg givet dig. 13 Førstegrøden af alt det, som er i deres Land, som de skulle føre frem for Herren, skal høre dig til; hver som er ren i dit Hus, skal æde deraf. 14 Alt det, som er lyst i Band i Israel, skal høre dig til. 15 Alt det, som aabner Moders Liv, af alt Kød, som de skulle bringe frem for Herren, af Mennesker eller af Dyr, det skal være dit; dog skal du løse de førstefødte af Menneskene og løse det førstefødte af urene Dyr. 16 Og det, som skal løses deraf, det skal du løse, fra det er en Maaned gammelt, efter din Vurdering for fem Sekel Sølv efter Helligdommens Sekel: Den er tyve Gera. 17 Men det førstefødte af Øksne eller det førstefødte af Faar eller det førstefødte af Geder skal du ikke løse, de ere hellige; deres Blod skal du stænke paa Alteret, og du skal gøre et Røgoffer af deres Fedt, et Ildoffer til en behagelig Lugt for Herren. 18 Og deres Kød skal høre dig til; ligesom Rørelsens Bryst og som den højre Bov skal det høre dig til. 19 Alle Gaver af de hellige Ting, som Israels Børn skulle bringe Herren, har jeg givet dig og dine Sønner og dine Døtre med dig til en evig Rettighed; det skal være en evig Saltpagt for Herrens Ansigt, for dig og for din Sæd med dig. 20 Og Herren sagde til Aron: Du skal ikke arve i deres Land, og du skal ikke have Del midt iblandt dem; jeg er din Del og din Arv midt iblandt Israels Børn. 21 Men se, jeg har givet Levi Børn al Tienden i Israel til en Arv, folderes Tjeneste, som de besørge, nemlig Tjenesten ved Forsamlingens Paulun. 22 Og Israels Børn maa ikke ydermere nærme sig Forsamlingens Paulun, at de ikke skulle paadrage sig Synd og dø. 23 Men Leviten, han skal besørge Tjenesten ved Forsamlingens Paulun, og de skulle bære Skyld for, hvad de forse sig; dette skal være en evig Skik hos eders Efterkommere, og de skulle intet Arvegods arve midt iblandt Israels Børn. 24 Thi Israels Børns Tiende, som de skulle yde Herren til en Gave, har jeg givet Leviterne til Arv; derfor har jeg sagt til dem, at de skulle intet Arvegods arve midt iblandt Israels Børn. 25 Og Herren talede til Mose og sagde: 26 Og til Leviterne skal du tale og sige til dem: Naar I tage den Tiende af Israels Børn, som jeg har givet eder af dem til eders Arv, da skulle I yde Herren en Gave deraf, nemlig den tiende Del af Tienden. 27 Og Gaven, der er ydet eder, skal regnes eder ligesom Kornet af Loen og ligesom Fylden af Persen. 28 Saaledes skulle ogsaa I yde en Gave til Herren af alle eders Tiender, som I skulle tage af Israels Børn, og I skulle give Aron, Præsten, Gaven til Herren deraf. 29 Af alle Gaver til eder skulle I yde den hele Gave til Herren, af alt det bedste deraf, den ham helligede Del deraf. 30 Og du skal sige til dem: Naar I yde det bedste deraf, da skal det regnes Leviterne ligesom en Indkomst af Loen og ligesom en Indkomst af Persen. 31 Og I maa æde det paa alle Steder, I og eders Hus; thi det er eders Løn for eders Tjeneste ved Forsamlingens Paulun. 32 Saa skulle I ikke paadrage eder Synd for den Sags Skyld, naar I yde det bedste deraf; og I skulle ikke vanhellige Israels Børns hellige Ting, at I ikke skulle dø.

19 Og Herren talede til Mose og til Aron og sagde: 2 Dette skal være Lovens Skik, som Herren har budet og sagt: Sig til Israels Børn, at de skulle tage til dig en rød Kvie, uden Lyde, paa hvilken ingen Men er, og paa hvilken der ikke er kommet Aag. 3 Og I skulle give den til Eleasar, Præsten, og han skal føre den hen uden for Lejren, og man skal slagte den for hans Ansigt. 4 Og Eleasar, Præsten, skal tage af dens Blod paa sin Finger, og han skal stænke af dens Blod hen imod Forsiden af Forsamlingens Paulun syv Gange. 5 Og man skal opbrænde Kvien for hans Øjne, dens Hud og dens Kød og dens Blod skal man opbrænde tillige med dens Møg. 6 Og Præsten skal tage Cedertræ og Isop og Skarlagen, og han skal kaste det midt paa Kviens Baal. 7 Og Præsten skal to sine Klæder og bade sit Legeme i Vand, og derefter skal han komme i Lejren; og Præsten skal være uren indtil Aftenen. 8 Og den, som opbrændte den, skal to sine Klæder i Vand og bade sit Legeme i Vand og være uren indtil Aftenen. 9 Og en Mand, som er ren, skal sanke Asken af Kvien og lægge den uden for Lejren paa et rent Sted, og den skal være i Forvaring til Israels Børns Menighed, til Renselsesvand, det er Syndoffer. 10 Og den, som har sanket Asken af Kvien, skal to sine Klæder og være uren indtil Aftenen, Og dette skal være for Israels Børn og for den fremmede, som opholder sig midt iblandt eder, til en evig Skik. 11 Hvo som rører ved en død, ved noget Menneskes Lig, han skal være uren i syv Dage. 12 Han skal dermed rense

sig fra Synden paa den tredje Dag og paa den syvende Dag, saa bliver han ren; og renser han sig ikke fra Synden paa den tredje Dag og paa den syvende Dag, saa bliver han ikke ren. 13 Enhver som rører ved en død, ved et dødt Menneskes Lig, og ikke vil rense sig fra Synden, han gør Herrens Tabernakel urent, og den Sjæl skal udryddes af Israel, fordi Renselsesvand ikke blev stænket paa ham; han skal være uren, hans Urenhed er fremdeles paa ham. 14 Dette er Loven, naar et Menneske dør i Teltet, hver den, som kommer ind i Teltet, og alt det, som er i Teltet, skal være urent i syv Dage; 15 og hvert aabent Kar, som der ikke er bundet et Stykke Klæde over, det er urent. 16 Og hver som rører ved nogen paa Marken, der er ihjelslaget med Sværd, eller ved en død eller ved et Menneskes Ben eller ved en Grav, den skal være uren i syv Dage. 17 Saa skulle de tage for den urene af det brændte Syndoffers Aske, og man skal komme rindende Vand derpaa i et Kar. 18 Og en Mand, som er ren, skal tage Isop og dyppe i Vandet, og stænke over Teltet og over alle Karrene og over Personerne, som have været der, og over den, som har rørt ved et Ben eller ved en ihjelslagen eller ved en død eller ved en Grav. 19 Og den rene skal stænke paa den urene paa den tredje Dag og paa den syvende Dag og rense ham fra Synden paa den syvende Dag, og han skal to sine Klæder og bade sig i Vand, saa bliver han ren om Aftenen. 20 Og den som bliver uren og ikke vil rense sig fra Synden, den Sjæl skal udryddes af Forsamlingen; thi han har gjort Herrens Helligdom uren, Renselsens Vand blev ikke stænket paa ham, han er uren. 21 Og det skal være dem til en evig Skik; og den, som stænker Renselsesvandet, skal to sine Klæder, og den, som rører ved Rense! ses vandet, skal være uren indtil Aftenen. 22 Og alt det, den urene rører ved, skal være urent, og den Person, som rører ved ham, skal være uren indtil Aftenen.

20 Og Israels Børn, den ganske Menighed, kom i den Ørk Zin, i den første Maaned, og Folket blev i Kades; og Maria døde der og blev begraven der. 2 Og Menigheden havde intet Vand; da forsamledes de mod Mose og mod Aron. 3 Og Folket kivedes med Mose, og de sagde: Gid vi dog havde opgivet Aanden, dengang vore Brødre opgave Aanden for Herrens Ansigt. 4 Og hvorfor førte I Herrens Menighed ind i denne Ørk, at vi skulle dø der, vi og vore Dyr? 5 Og hvorfor førte I os op af Ægypten for at bringe os til dette slemme Sted, som ikke er et Sted til Sæd og Figen og Vin og Granatæble, og hvor der ikke er Vand at drikke? 6 Og Mose og Aron kom fra Menighedens Ansigt til Forsamlingens Pauluns Dør og faldt ned paa deres Ansigter; og Herrens Herlighed viste sig for dem. 7 Og Herren talede til Mose og sagde: 8 Tag Staven, og saml Menigheden, du og Aron, din Broder, og I skulle tale til Klippen for deres Øjne, saa skal den give Vand af sig; og du skal lade Vand af Klippen komme ud til dem og give Menigheden og deres Dyr at drikke. 9 Da tog Mose Staven bort fra Herrens Ansigt, som han havde befalet ham. 10 Og Mose og Aron samlede Menigheden lige for Klippen; og han sagde til dem: Hører dog, I genstridige! monne vi kunne lade Vand komme ud til eder af denne Klippe? 11 Og Mose opløftede sin Haand og slog Klippen med sin Stav to Gange; da udgik meget Vand, saa at Menigheden drak og deres Dyr. 12 Og Herren sagde til Mose og til Aron: Fordi I ikke troede paa mig, til at helliggøre mig for Israels Børns Øjne, derfor skulle I ikke føre denne Menighed ind i det Land, som jeg har givet dem. 13 Dette er Kivevandet, hvor Israels Børn kivedes med Herren; og han helliggjorde sig paa dem. 14 Og Mose sendte Bud fra Kades til Edoms Konge, saalunde: Saa siger din Broder Israel: Du ved al den Møje, som os er vederfaren, 15 at vore Fædre droge ned til Ægypten, og vi boede lang Tid i Ægypten, og Ægypterne handlede ilde med os og med vore Fædre. 16 Og vi raabte til Herren, og han hørte vor Røst og sendte en Engel og udførte os af Ægypten, og se, vi ere i Kades, Staden ved det yderste af dit Landemærke. 17 Kære, lad os gaa igennem dit Land, vi ville hverken gaa igennem Ager eller Vingaard og ej drikke Vand af nogen Brønd, vi ville gaa ad Kongevejen, vi ville hverken bøje til den højre eller til den venstre Side, indtil vi ere komne igennem dit Landemærke. 18 Og Edom sagde til ham: Du maa ikke gaa igennem mit Land, at jeg ikke skal drage ud mod dig med Sværd. 19 Og Israels Børn sagde til ham: Vi ville gaa op ad den alfare Vej, og dersom vi drikke af Vandet hos dig, jeg og mit Kvæg, da vil jeg give Betaling derfor; jeg vil slet intet gøre uden at gaa igennem til Fods. 20 Men han sagde: Du maa ikke gaa igennem; og Edom drog ud imod ham med et svart Folk og en stærk Haand. 21 Saa vægrede Edom sig ved at tillade Israel at gaa igennem sit Landemærke; og Israel bøjede af Vejen for ham. 22 Og de rejste fra Kades; og Israels Børn,

al Menigheden kom til det Bjerg Hor. 23 Og Herren talede til Mose og til Aron ved det Bjerg Hor, ved Edoms Landemærke, og sagde: 24 Aron skal samles til sit Folk, thi han skal ikke komme ind i det Land, som jeg har givet Israels Børn, fordi I vare genstridige mod min Mund ved Meribas Vand. 25 Tag Aron og Eleasar, hans Søn, Og før dem op paa det Bjerg Hor. 26 Og før Aron af sine Klæder, og før Eleasar, hans Søn, i dem; og Aron skal samles til sit Folk og dø der. 27 Da gjorde Mose, som Herren havde befalet; og de gik op paa det Bjerg Hor for den ganske Menigheds Øjne. 28 Og Mose førte Aron af sine Klæder og førte Eleasar, hans Søn, i dem; saa døde Aron der oven paa Bjerget; men Mose og Eleasar gik ned ad Bjerget. 29 Og der al Menigheden saa, at Aron havde opgivet Aanden, da begræd de Aron i tredive Dage, hele Israels Hus.

21 Der Kananiten, Arads Konge, som boede i Sydlandet, hørte, at Israel kom ind ad Spejdernes Vej, da stred han imod Israel og førte nogle af dem bort i Fangenskab. 2 Da lovede Israel Herren et Løfte og sagde: Dersom du giver dette Folk i min Haand, da vil jeg lyse deres Stæder i Band. 3 Og Herren hørte Israels Røst og overgav Kananiterne, og man bandlyste dem og deres Stæder og kaldte det Steds Navn Horma. 4 Saa rejste de fra det Bjerg Hor paa Vejen til det røde Hav, for at drage omkring Edoms Land; og Folkets Sjæl blev utaalmodig paa Vejen. 5 Og Folket talede imod Gud og imod Mose: Hvorfor førte I os op af Ægypten for at dø i Ørken? thi her er hverken Brød eller Vand, og vor Sjæl kedes ved denne ringe Mad. 6 Da sendte Herren giftige Slanger iblandt Folket, og de bed Folket, og der døde meget Folk af Israel. 7 Da kom Folket til Mose, og de sagde: Vi have syndet, thi vi have talet imod Herren og imod dig, bed til Herren, at han vil tage de Slanger fra os; og Mose bad for Folket. 8 Da sagde Herren til Mose: Gør dig en Slange, og sæt den paa en Stang; og det skal ske, at hver som er bidt og ser den, han skal leve. 9 Da gjorde Mose en Kobberslange og satte den paa en Stang; og det skete, naar en Slange havde bidt nogen, og han saa til den Kobberslange, da blev han i Live. 10 Og Israels Børn rejste derfra, og de lejrede sig i Oboth. 11 Og de rejste fra Oboth, og de lejrede sig ved Abirams Høje i Ørken, som er lige foran Moab, mod Solens Opgang. 12 Derfra rejste de og lejrede sig ved den Bæk Sered. 13 Derfra rejste de og lejrede sig paa denne Side Arnon, som er i Ørken, og som gaar ud fra Amoriternes Landemærke; thi Arnon var Moabs Landemærke imellem Moab og imellem Amoriterne. 14 Derfor siges i Herrens Stridsbog: „Vaheb i Sufa og Arnons Bække, 15 og Bækkenes Løb, som strækker sig til Ars Bolig og støder paa Moabs Landemærke. 16 Og derfra rejste de til Beer, det er den Brønd, som Herren talede om til Mose: Saml Folket, og jeg vil give dem Vand. 17 Da sang Israel denne Sang: „Stig, Brønd! sjunger om den. 18 Brønd, som er graven af Fyrsterne, kastet af de ædle iblandt Folket, med Fyrstespir, med deres Herskerstave!" Og fra den Ørk rejste de til Matthana, 19 og fra Matthana til Nahaliel, og fra Nahaliel til Bamoth, 20 og fra Bamoth til den Dal, som er paa Moabs Mark, mod Toppen af Pisga, der skuer ud over Ørken. 21 Og Israel sendte Bud hen til Sihon, Amoriternes Konge, og lod sige: 22 Lad mig gaa igennem dit Land, vi ville ikke bøje ind paa Ager eller paa Vingaard, vi ville ikke drikke Vand af nogen Brønd, vi ville drage ad Kongevejen, indtil vi ere komne igennem dit Landemærke. 23 Og Sihon vilde ikke tilstede Israel at gaa igennem sit Landemærke; men Sihon samlede alt sit Folk og drog ud mod Israel i Ørken og kom til Jaza; og han stred imod Israel. 24 Men Israel slog ham med skarpe Sværd og indtog hans Land til Ejendom, fra Arnon indtil Jabok, indtil Ammons Børn; men Ammons Børns Landemærke var fast. 25 Saa indtog Israel alle disse Stæder, og Israel tog Bolig i alle Amoriternes Stæder, i Hesbon, og alle dens tilliggende Byer. 26 Thi Hesbon var Sihons, Amoriternes Konges, Stad; og han havde stridt mod Moabiternes forrige Konge og taget alt hans Land fra ham indtil Arnon. 27 Derfor sige de, som tale Ordsprog: „Kommer til Hesbon! Sihons Stad skal bygges og grundfæstes. 28 Thi der er udgangen en Ild af Hesbon, en Lue af Sihons Stad, den har fortæret Ar i Moab, Herrerne over Arnons Høje. 29 Ve dig, Moab! du, Kamos Folk, er fortabt! han har givet sine Sønner som Flygtninge og sine Døtre som Fanger til Sihon, Amoriternes Konge. 30 Og vi have nedskudt dem; Hesbon er tabt indtil Dibon; og vi have lagt dem øde indtil Nofa, som naar indtil Medba." 31 Saa tog Israel Bolig i Amoriternes Land. 32 Og Mose sendte ud at bespejde Jaeser, og de indtoge dens tilliggende Byer; og han fordrev Amoriterne, som vare der. 33 Og de vendte sig og droge op ad Vejen til Basan; da drog Og, Kongen af Basan, ud imod dem, han og alt

hans Folk til Strid, til Edrei. **34** Og Herren sagde til Mose: Frygt ikke for ham; thi jeg har givet ham i din Haand, og alt hans Folk og hans Land; og du skal gøre ved ham, ligesom du gjorde ved Sihon, Amoriternes Konge, som boede i Hesbon. **35** Og de sloge ham og hans Sønner og alt hans Folk, saa at man ikke lod nogen blive tilovers for ham, og de indtoge hans Land til Ejendom.

22 Og Israels Børn rejste derfra; og de lejrede sig paa Moabiternes slette Marker, paa hin Side Jordanen mod Jeriko. **2** Og Balak, Zippors Søn, saa alt det, som Israel havde gjort Amoriterne. **3** Og Moabiterne frygtede saare for Folket, fordi det var talrigt; og Moabiterne gruede for Israels Børn. **4** Da sagde Moab til Midianiternes Ældste: Nu skal denne Flok opslikke alt rundt omkring os, ligesom Oksen opslikker grønne Urter paa Marken; men Balak, Zippors Søn, var Moabiternes Konge paa den Tid. **5** Og han sendte Bud til Bileam, Beors Søn, til Pethor, som er ved Floden, til hans Folks Børns Land, for at kalde ham, sigende: Se, et Folk er udgaaet af Ægypten, se, det skjuler Jordens Kreds, og det ligger tværs over for mig. **6** Og nu, kære, gak hid, forband mig dette Folk, thi det er mig for mægtigt, maaske jeg kunde slaa det og uddrive det af Landet; thi jeg ved, at hvem du velsigner, er velsignet, og hvem du forbander, skal være forbandet. **7** Og de Ældste af Moabiterne gik hen med de Ældste af Midianiterne, og Spaamandsløn var i deres Haand, og de kom til Bileam, og de talede Balaks Ord til ham. **8** Og han sagde til dem: Bliver her i denne Nat, saa vil jeg give eder Svar, ligesom Herren vil tale til mig; saa bleve Moabiternes Fyrster hos Bileam. **9** Og Gud kom til Bileam og sagde: Hvo ere de Mænd, som ere hos dig? **10** Og Bileam sagde til Gud: Balak, Zippors Søn, Moabiternes Konge, har sendt til mig, sigende: **11** Se her det Folk, som er udgaaet af Ægypten og skjuler Jordens Kreds! gak nu hid, forband mig det, maaske jeg kunde stride imod det og uddrive det. **12** Og Gud sagde til Bileam: Du skal ikke gaa med dem, du skal ikke forbande Folket; thi det er velsignet. **13** Da stod Bileam op om Morgenen og sagde til Balaks Fyrster: Gaar til eders Land; thi Herren vægrer sig ved at tillade mig at gaa med eder. **14** Saa gjorde Moabiternes Fyrster sig rede og kom til Balak, og de sagde: Bileam vægrede sig ved at gaa med os. **15** Da blev Balak endnu ved at sende flere og herligere Fyrster end disse. **16** Og de kom til Bileam, og de sagde til ham: Saa siger Balak, Zippors Søn: Kære, lad dig ikke forhindre fra at gaa til mig. **17** Thi jeg vil ære dig saare, og alt det, du siger til mig, vil jeg gøre; men gak hid, kære, forband mig dette Folk! **18** Og Bileam svarede og sagde til Balaks Tjenere: Dersom Balak vilde give mig sit Hus, fuldt af Sølv og Guld, kunde jeg dog ikke overtræde Herren min Guds Ord ved at gøre lidet eller stort. **19** Men bliver dog nu her, ogsaa I, i denne Nat, saa vil jeg fornemme, hvad Herren vil ydermere tale med mig. **20** Da kom Gud til Bileam om Natten og sagde til ham: Dersom de Mænd ere komne for at kalde dig, da staa op, gak med dem; men dog, det Ord, som jeg vil tale til dig, det skal du gøre. **21** Da stod Bileam op om Morgenen og sadlede sin Aseninde og drog med Moabiternes Fyrster. **22** Men Guds Vrede optændtes, fordi han drog med, og Herrens Engel stillede sig i Vejen for at staa ham imod; men han red paa sin Aseninde, og hans tvende Drenge vare med ham. **23** Og Aseninden saa Herrens Engel staa i Vejen med et draget Sværd i sin Haand, og Aseninden veg af Vejen og gik ud paa Marken; men Bileam slog Aseninden for at bøje den ind paa Vejen. **24** Da stod Herrens Engel i en Hulvej imellem Vingaardene, hvor der var Stengærde paa begge Sider. **25** Og der Aseninden saa Herrens Engel, da trykkede hun sig til Væggen og trykkede Bileams Fod til Væggen; og han slog hende end mere. **26** Men Herrens Engel blev ved at gaa frem og stod paa et snævert Sted, hvor der ingen Vej var til at vige til højre eller venstre Side. **27** Og Aseninden saa Herrens Engel, og hun lagde sig ned under Bileam; da optændtes Bileams Vrede, og han slog Aseninden med Kæppen. **28** Da aabnede Herren Asenindens Mund, og hun sagde til Bileam: Hvad har jeg gjort dig, at du har slaget mig nu tre Gange. **29** Og Bileam sagde til Aseninden: Fordi du har drillet mig, gid jeg havde et Sværd i min Haand, da vilde jeg nu slaa dig ihjel. **30** Da sagde Aseninden til Bileam: Er jeg ikke din Aseninde, som du har redet paa al din Tid, indtil denne Dag? plejede jeg nogensinde at gøre saaledes imod dig? og han sagde: Nej. **31** Da oplod Herren Bileams Øjne, at han saa Herrens Engel staaende i Vejen med det dragne Sværd i sin Haand; og han bøjede sig og faldt ned paa sit Ansigt. **32** Og Herrens Engel sagde til ham: Hvorfor har du slaget din Aseninde nu tre Gange? se, jeger udgangen at staa dig imod; thi for mine Øjne

fører denne Vej til Fordærvelse. 33 Og Aseninden saa mig og veg nu tre Gange af Vejen for mit Ansigt, ellers, dersom hun ikke var vegen af Vejen for mit Ansigt, da vilde jeg nu endogsaa have slaaet dig ihjel og ladet hende leve. 34 Da sagde Bileam til Herrens Engel: Jeg har syndet, thi jeg vidste ikke, at du stod lige imod mig paa Vejen; og nu, dersom det er ondt for dine Øjne, vil jeg vende tilbage igen. 35 Og Herrens Engel sagde til Bileam: Drag med Mændene, men kun det Ord, som jeg taler til dig, det skal du tale; saa drog Bileam med Balaks Fyrster. 36 Og Balak hørte, at Bileam kom, og han drog ud ham i Møde til en Stad i Moab, som var ved Landemærket Arnon, som er ved det yderste Landemærke. 37 Og Balak sagde til Bileam: Sendte jeg ikke Bud til dig at lade dig kalde? hvi drog du ikke til mig? mon jeg virkelig ikke skulde kunne ære dig? 38 Og Bileam sagde til Balak: Se, jeg er nu kommen til dig; mon jeg formaar at tale noget? det Ord, som Gud vil lægge i min Mund, det vil jeg tale. 39 Saa for Bileam med Balak, og de kom til Kirjath-Husoth. 40 Og Balak ofrede stort Kvæg og smaat Kvæg og sendte deraf til Bileam og til de Fyrster, som vare hos ham. 41 Og det skete om Morgenen, da tog Balak Bileam og førte ham op paa Baals Høje; og han saa derfra det yderste af Folket.

23 Og Bileam sagde til Balak: Byg mig her syv Altere, og bered mig her syv Okser og syv Vædre. 2 Og Balak gjorde, som Bileam sagde; og Balak og Bileam ofrede en Okse og en Væder paa hvert Alter. 3 Og Bileam sagde til Balak: Stil dig ved dit Brændoffer, og jeg vil gaa hen, maaske Herren møder mig, og det Ord, som han lader mig skue, vil jeg give dig til Kende; og han gik op paa et højt Sted. 4 Og Gud mødte Bileam, og denne sagde til ham: Jeg har oprejst syv Altere og ofret en Okse og en Væder paa hvert Alter. 5 Da lagde Herren Ord i Bileams Mund og sagde: Vend tilbage til Balak, og saaledes skal du tale. 6 Og han vendte tilbage til ham, og se, han stod ved sit Brændoffer, han og alle Moabiternes Fyrster. 7 Da tog han til sit Sprog og sagde: Fra Syrien har Balak, Moabiternes Konge, ladet mig hente, fra Bjergene mod Østen: Gak hid, forband mig Jakob, og gak hid, øs Vrede paa Israel! 8 Hvorledes skal jeg forbande, da Gud ikke forbander ham? hvorledes skal jeg vredes, da Herren ikke vredes? 9 Thi fra Klippernes Top ser jeg ham, og fra Højene skuer jeg ham; se, det Folk skal bo alene og skal ikke regne sig til Hedningerne. 10 Hvo har talt Jakobs Støv og Tallet paa den fjerde Part af Israel? Min Sjæl dø de oprigtiges Død, og mit Endeligt vorde som hans! 11 Da sagde Balak til Bileam: Hvad gør du imod mig? jeg tog dig hid til at forbande mine Fjender, og se, du har velsignet dem. 12 Og han svarede og sagde: Skal jeg ikke tage Vare paa at tale det, som Herren lægger i min Mund? 13 Og Balak sagde til ham: Kære, kom med mig til et andet Sted, fra hvilket du kan se dem, dog skal du kun se det yderste af dem, men du skal ikke se dem alle; og forband mig dem derfra. 14 Og han tog ham med sig paa Zofims Mark til Pisgas Top og byggede syv Altere og ofrede en Okse og en Væder paa hvert Alter. 15 Og han sagde til Balak: Stil dig her ved dit Brændoffer, og jeg vil saa søge et Møde. 16 Og Herren mødte Bileam og lagde Ord i hans Mund, og han sagde: Vend tilbage til Balak, og saaledes skal du tale. 17 Og han kom til ham, og se, han stod ved sit Brændoffer og Moabiternes Fyrster hos ham, og Balak sagde til ham: Hvad sagde Herren? 18 Og han tog til sit Sprog og sagde: Staa op, Balak, og hør, bøj dit Øre til mig, Zippors Søn! 19 Gud er ikke et Menneske, at han lyver, ej heller et Menneskes Barn, at han skulde angre; har han sagt det, og skulde ikke gøre det? og har han talet, og skulde ikke holde det? 20 Se, at velsigne er mig overdraget; han velsignede, og jeg kan ikke forandre det. 21 Han skuede ikke Uret i Jakob og saa ikke Jammer i Israel; Herren, hans Gud, er med ham, og Kongejubel hos ham. 22 Gud er den, som førte dem ud af Ægypten, de have megen Styrke som Enhjørningen. 23 Thi der er ingen Spaadomskunst i Jakob og ingen Sandsigerkunst i Israel; i sin Tid skal der siges til Jakob og til Israel, hvad Gud har gjort. 24 Se, det Folk skal staa op som en Løvinde og ophøje sig som en Løve; det skal ikke lægge sig, før det æder Rovet og drikker de ihjelslagnes Blod. 25 Da sagde Balak til Bileam: Du skal hverken forbande det, ej heller skal du velsigne det. 26 Og Bileam svarede og sagde til Balak: Har jeg ej talet til dig og sagt: Alt det, som Herren vil tale, det vil jeg gøre? 27 Og Balak sagde til Bileam: Kære, gaa med, jeg vil tage dig med hen til et andet Sted; maaske det maatte være Ret for Guds Øjne, at du derfra forbander mig det. 28 Og Balak tog Bileam med sig paa Peors Top, som skuer ud over Ørken. 29 Og Bileam sagde til Balak: Byg mig her syv Altere, og bered mig her syv Okser og syv Vædre.

30 Og Balak gjorde, som Bileam sagde, og ofrede en Okse og en Væder paa hvert Alter.

24 Der Bileam saa, at det behagede Herren, at han velsignede Israel, da gik han ikke hen, som de andre Gange, at søge Spaadomme; men han rettede sit Ansigt mod Ørken. 2 Og Bileam opløftede sine Øjne og saa Israel, som var lejret efter dets Stammer; og Guds Aand kom over ham. 3 Og han tog til sit Sprog og sagde: Det siger Bileam, Beors Søn, og det siger den Mand, hvis Øje er tillukket, 4 det siger den, som hører Guds Taler, den, som ser den Almægtiges Syn, den, der sank ned, og hvem Øjnene bleve aabnede paa: 5 Hvor skønne ere dine Telte, Jakob! og dine Boliger, Israel! 6 Ligesom Bække udbrede de sig, som Haverne ved en Flod, som Aloetræer, Herren har plantet, som Cedrene ved Vandet. 7 Der skal flyde Vand af hans Spande, og hans Afkom skal være ved de mange Vande, og hans Konge skal blive mægtigere end Agag, og hans Rige skal ophøjes. 8 Gud er den, som førte ham ud af Ægypten, de have megen Styrke, som Enhjørningen; han skal fortære Hedningerne, sine Fjender, og bryde deres Ben og saare dem med sine Pile. 9 Han har bøjet sig, lagt sig som en Løve og som en Løvinde, hvo tør jage ham op? velsignet være de, som dig velsigne, og forbandet være de, som dig forbande. 10 Da optændtes Balaks Vrede imod Bileam, og han slog sine Hænder sammen; og Balak sagde til Bileam: Jeg kaldte dig til at forbande mine Fjender, og se, du har velsignet nu tre Gange. 11 Og nu, fly du til dit Sted; jeg havde sagt: Jeg vil ære dig, men se, Herren har forhindret dig fra den Ære. 12 Og Bileam sagde til Balak: Talede jeg ikke ogsaa til dine Bud, som du sendte til mig, og sagde: 13 Dersom Balak vilde give mig sit Hus, fuldt af Sølv og Guld, saa kunde jeg ikke overtræde Herrens Ord, til at gøre godt eller ondt efter mit eget Hjerte; det som Herren vil tale, det vil jeg tale. 14 Og nu se, jeg drager til mit Folk; gak hid, jeg vil raade dig, hvad dette Folk skal gøre ved dit Folk i de sidste Dage. 15 Og han tog til sit Sprog og sagde: Det siger Bileam, Beors Søn, det siger den Mand, hvis Øje er tillukket; 16 det siger den, som hører Guds Taler, og som ved den Højestes Vidskab, den, som ser den Almægtiges Syn, den, der sank ned, og hvem Øjnene bleve aabnede paa: 17 Jeg ser ham, dog ikke nu, jeg skuer ham, men ikke nær; der opgaar en Stjerne af Jakob, og der hæver sig et Spir af Israel, og det knuser Moabs Hjørner og ødelægger alle Seths Børn. 18 Og Edom skal være hans Ejendom, og Sejr, hans Fjende, skal være hans Ejendom; men Israel skal gøre kraftige Gerninger. 19 Af Jakob skal een herske, og de overblevne skal han udrydde af Stæderne. 20 Og der han saa Amalekiterne, da tog han til sit Sprog og sagde: Amalek er det første af Hedningefolkene; men i hans sidste Tid skal han gaa til Grunde. 21 Og der han saa Keniterne, da tog han til sit Sprog og sagde: Fast er din Bolig, og bygget paa Klippen er din Rede. 22 Thi mon Kain skal hjemfalde til, Undergang, indtil Assur fører dig i Fangenskab? 23 Og han tog til sit Sprog og sagde: Ve! hvo skal blive ved Live, naar Gud beskikker det? 24 Og Skibe fra Kithims Egn skulle komme, og de skulle undertrykke Assur og undertrykke Eber, ja ogsaa han skal gaa til Grunde. 25 Og Bileam stod op og gik og vendte tilbage til sit Sted; og Balak gik ogsaa sin Vej.

25 Og Israel boede i Sittim, og Folket begyndte at bedrive Hor med Moabiternes Døtre. 2 Og de indbøde Folket til deres Guders Ofre; og Folket aad, og de tilbade deres Guder. 3 Og Israel lod sig koble til Baal-Peor; da optændtes Herrens Vrede imod Israel. 4 Og Herren sagde til Mose: Hent alle de Øverste for Folket og lad hine ophænge for Herren imod Solen; saa skal Herrens brændende Vrede vendes fra Israel. 5 Og Mose sagde til Israels Dommere: Hver ihjelslaa sine Folk, som have ladet sig koble til Baal-Peor. 6 Og se, en Mand af Israels Børn kom og førte en midianitisk Kvinde frem til sine Brødre, for Mose Øjne og for al Israels Børns Menigheds Øjne; og disse græd ved Forsamlingens Pauluns Dør. 7 Og Pinehas, en Søn af Eleasar, der var en Søn af Præsten Aron, saa det; og han stod op midt i Menigheden og tog et Spyd i sin Haand. 8 Og han gik ind efter den israelitiske Mand i Horekippen og igennemstak dem begge, nemlig den israelitiske Mand og Kvinden, gennem hendes Liv. Da aflod Plagen fra Israels Børn. 9 Og de, som døde i denne Plage, vare fire og tyve Tusinde. 10 Og Herren talede til Mose og sagde: 11 Pinehas, en Søn af Eleasar, der var en Søn af Præsten Aron, har vendt min Vrede fra Israels Børn, idet han var nidkær med min Nidkærhed midt iblandt dem, saa at jeg ikke har gjort Ende paa Israels Børn i min Nidkærhed. 12 Derfor sig: Se, jeg gør med ham min Fredspagt. 13 Og han og hans Sæd efter ham skal have et evigt Præstedømmes

Pagt, fordi han var nidkær for sin Gud og gjorde Forligede for Israels Børn. **14** Men Navnet paa den slagne israelitiske Mand, som blev slagen tillige med den midianitiske Kvinde, var Simri, Salu Søn, en Fyrste for et Fædrenehus iblandt Simeoniterne. **15** Og Navnet paa den slagne midianitiske Kvinde var Kosbi, Zurs Datter, han var en Øverste for et Fædrenehuses Folk iblandt Midianiterne. **16** Og Herren talede til Mose og sagde: **17** Træng Midianiterne, og I skulle slaa dem; **18** thi de trængte eder med deres Træskhed, idet de handlede træskeligen imod eder i den Sag med Peor og med Kosbi, den midianitiske Fyrstes Datter, deres Søster, som blev slagen paa Plagens Dag, for Peors Skyld.

26 Og det skete efter Plagen, at Herren talede til Mose og til Eleasar, Præsten Arons Søn, og sagde: **2** Tager Hovedsum paa hele Israels Børns Menighed, fra tyve Aar gamle og derover, efter deres Fædrenehus, paa alle dem i Israel, som kunne uddrage i Strid. **3** Og Mose og Eleasar, Præsten, talede med dem paa Moabiternes slette Marker, ved Jordanen over for Jeriko, og sagde: **4** Tæller dem fra tyve Aar gamle og derover, ligesom Herren havde befalet Mose og Israels Børn, dem, som vare uddragne af Ægyptens Land. **5** Ruben var Israels førstefødte; Rubens Børn vare: Af Hanok Hanokiternes Slægt; af Pallu, Palluiternes Slægt; **6** af Hezron Hezroniternes Slægt; af Karmi Karmitternes Slægt. **7** Disse ere Rubeniternes Slægter; og de talte af dem vare tre og fyrretyve Tusinde og syv Hundrede og tredive. **8** Men blandt Pallu Børn var Eliab. **9** Og Eliabs Børn vare Nemuel og Dathan og Abiram; det var den Dathan og Abiram, de udnævnte af Menigheden, de, som trættede mod Mose og mod Aron i Koras Selskab, der de trættede mod Herren. **10** Og Jorden oplod sin Mund og opslugte dem og Kora, da det Selskab døde, der Ilden fortærede to Hundrede og halvtredsindstyve Mænd, og de bleve til et Tegn. **11** Men Koras Børn døde ikke. **12** Simeons Børn efter deres Slægter vare: Af Nemuel Nemueliternes Slægt; af Jamin Jaminiternes Slægt; af Jakin Jakiniternes Slægt; **13** af Sera Seraiternes Slægt; af Saul Sauliternes Slægt. **14** Disse ere Simeoniternes Slægter, to og tyve Tusinde og to Hundrede. **15** Gads Børn efter deres Slægter vare: Af Zifon Zifoniternes Slægt; af Haggi Haggiternes Slægt; af Suni Suniternes Slægt; **16** af Osni Osniternes Slægt; af Eri Eriternes Slægt; **17** af Arod Aroditernes Slægt; af Areli Areliternes Slægt. **18** Disse ere Gads Børns Slægter efter de talte af dem, fyrretyve Tusinde og fem Hundrede. **19** Judas Børn vare Er og Onan, og Er og Onan døde i Kanaans Land. **20** Og Judas øvrige Børn efter deres Slægter vare: Af Sela Selaniternes Slægt; af Perez Pereziternes Slægt; af Sera Seraiternes Slægt. **21** Men Perez' Børn vare: Af Hezron Hezroniternes Slægt; af Hamul Hamuliternes Slægt. **22** Disse ere Judas Slægter efter de talte af dem, seks og halvfjerdsindstyve Tusinde og fem Hundrede. **23** Isaskars Børn efter deres Slægter vare: Af Thola Tholaiternes Slægt; af Fua Funiternes Slægt; **24** af Jasub Jasubiternes Slægt; af Simron, Simroniternes Slægt. **25** Disse ere Isaskars Slægter efter de talte af dem, fire og tresindstyve Tusinde og tre Hundrede. **26** Sebulons Børn efter deres Slægter vare: Af Sered Sereditернes Slægt; af Elon Eloniternes Slægt; af Jaleel Jaleeliternes Slægt. **27** Disse ere Sebuloniternes Slægter efter de talte af dem, tresindstyve Tusinde og fem Hundrede. **28** Josefs Børn efter deres Slægter vare Manasse og Efraim. **29** Men Manasse Børn vare: Af Makir Makiriternes Slægt; og Makir avlede Gilead; af Gilead Gileaditernes Slægt. **30** Disse ere Gileads Børn: Af Jeser Jeseriternes Slægt; af Helek Helekiternes Slægt; **31** og af Asriel Asrieliternes Slægt; og af Sekem Sekemiternes Slægt; **32** og af Semida Semidaiternes Slægt; og af Hefer Heferiternes Slægt. **33** Men Zelafehad, Hefers Søn, havde ingen Sønner, men Døtre, og Zelafehads Døtres Navne vare: Mahela og Noa, Hogla, Milka og Thirza. **34** Disse ere Manasse Slægter; og de talte af dem vare to og halvtredsindstyve Tusinde og syv Hundrede. **35** Disse ere Efraims Børn efter deres Slægter: Af Suthela Suthelaiternes Slægt; af Beker Bekeriternes Slægt; af Tha ban Thabaniternes Slægt. **36** Disse ere Suthelas Børn: Af Eran Eraniternes Slægt. **37** Disse ere Efraims Børns Slægter efter de talte af dem, to og tredive Tusinde og fem Hundrede; disse ere Josefs Børn efter deres Slægter. **38** Benjamins Børn efter deres Slægter vare: Af Bela Belaiternes Slægt; af Asbel Asbeliternes Slægt; af Ahiram Ahiramiternes Slægt; **39** af Sufam Sufamiternes Slægt; af Hufam Hufamiternes Slægt. **40** Og Belas Børn vare Ard og Naaman; af Ard Arditernes Slægt; af Naaman Naamiternes Slægt. **41** Disse ere Benjamins Børn efter deres Slægter, og de talte af dem vare fem og fyrretyve Tusinde og seks Hundrede. **42** Disse vare Dans Børn efter deres Slægter; af Suham Suhamiternes Slægt; disse vare Dans Slægter efter

deres Slægter. **43** Alle Suhamiternes Slægter efter de talte af dem vare fire og tresindstyve Tusinde og fire Hundrede. **44** Asers Børn efter deres Slægter vare: Af Jimna Jimnaiternes Slægt; af Jisui Jisuiternes Slægt; af Beria Beriaiternes Slægt; **45** af Berias Børn: Af Heber Hebriternes Slægt; af Malkiel Malkieliternes Slægt. **46** Og Asers Datters Navn var Serak. **47** Disse ere Asers Børns Slægter efter de talte af dem, tre og halvtredsindstyve Tusinde og fire Hundrede. **48** Nafthali Børn efter deres Slægter vare: Af Jazeel Jazeeliternes Slægt; af Guni Guniternes Slægt; **49** af Jezer Jezeriternes Slægt; af Sillem Sillemiternes Slægt. **50** Disse ere Nafthali Slægter efter deres Slægter, og de talte af dem vare fem og fyrretyve Tusinde og fire Hundrede. **51** Disse ere de talte af Israels Børn: Seks Hundrede Tusinde og et Tusinde, syv Hundrede og tredive. **52** Og Herren talede til Mose og sagde: **53** Iblandt disse skal Landet deles til Arv efter Navnenes Tal. **54** Den, som har mange, hans Arv skal du gøre stor, og den, som har faa, hans Arv skal du gøre liden; hver skal gives hans Arv i Forhold til de talte af ham. **55** Dog skal Landet deles ved Lodkastning; de skulle arve efter deres Fædres Stammers Navn. **56** Som Loddet falder, skal Arven tilfalde enhver, efter som han har mange eller faa. **57** Og disse ere de talte af Leviterne efter deres Slægter: Af Gerson Gersoniternes Slægt; af Kahath Kahathiternes Slægt; af Merari Merariternes Slægt. **58** Disse ere Leviternes Slægter: De Libniters Slægt, de Hebroniters Slægt, de Maheliters Slægt, de Musiters Slægt, de Koraiters Slægt; og Kahath avlede Amram. **59** Og Amrams Hustrus Navn var Jokebed, Levi Datter, hvilken hendes Moder fødte Levi i Ægypten; og hun fødte Aron og Mose og Maria, deres Søster, for Amram. **60** Men for Aron bleve fødte Nadab og Abihu, Eleasar og Ithaman **61** Og Nadab og Abihu døde, der de førte fremmed Ild ind for Herrens Ansigt. **62** Og de talte af dem vare tre og tyve Tusinde, alt Mandkøn fra Maaned gammel og derover; thi de bleve ikke talte iblandt Israels Børn, thi dem var ikke given Arv iblandt Israels Børn. **63** Disse ere de, som bleve talte af Mose og Eleasar, Præsten, hvilken talte Israels Børn paa Moabiternes slette Marker, ved Jordanen, over for Jeriko. **64** Og iblandt dem var ikke en Mand af dem, som vare talte af Mose og Aron, Præsten, der talte Israels Børn i Sinai Ørk. **65** Thi Herren havde sagt til dem: De skulle visseligen dø i Ørken; og der blev ingen tilovers af dem uden Kaleb, Jefunne Søn, og Josva, Nuns Søn.

27 Og nu fremkom Døtrene af Zelafehad, som var en Søn af Hefer, der var en Søn af Gilead, der var en Søn af Makir, Manasse Søn, af Manasse, Josefs Søns, Slægter; og dette var hans Døtres Navne: Mahela og Noa og Hogla og Milka og Thirza. **2** Og de stode frem for Mose Ansigt og for Eleasars, Præstens, Ansigt og for Fyrsternes og al Menighedens Ansigt, for Forsamlingens Pauluns Dør, og sagde: **3** Vor Fader er død i Ørken, og han var ikke iblandt det Selskab, som samlede sig imod Herren i Koras Selskab; men han døde i sin Synd, og han havde ikke Sønner. **4** Hvi skal da vor Faders Navn udelukkes af hans Slægt, fordi han ingen Søn havde? giv os Ejendom midt iblandt vor Faders Brødre! **5** Og Mose fremførte deres Sag for Herrens Ansigt. **6** Og Herren sagde saaledes til Mose: **7** Zelafehads Døtre tale ret, du skal give dem Ejendom til Arv midt iblandt deres Faders Brødre, og du skal lade deres Faders Arv gaa over til dem. **8** Og til Israels Børn skal du tale og sige: Naar en Mand dør og har ingen Søn, da skulle I lade hans Arv gaa over til hans Datter. **9** Og dersom han ingen Datter har, da skulle I give hans Brødre hans Arv. **10** Og dersom han ingen Brødre har, da skulle I give hans Faders Brødre hans Arv. **11** Men dersom hans Fader ingen Brødre har, da skulle I give hans Arv til hans næste Slægt, til den, som er hans nærmeste paarørende af hans Slægt, og denne skal arve den; og det skal være for Israels Børn en beskikket Ret, som Herren har befalet Mose. **12** Og Herren sagde til Mose: Gak op paa dette Bjerg Abarim og bese Landet, som jeg har givet Israels Børn. **13** Og naar du har beset det, da skal ogsaa du samles til dit Folk, ligesom Aron din Broder blev samlet, **14** efterdi I vare genstridige imod min Mund i den Ørk Zin, da Menigheden yppede Kiv, der I skulde have helliget mig for deres Øjne ved Vandet; det er Kivevandet i Kades, udi den Ørk Zin. **15** Og Mose talede til Herren og sagde: **16** Vilde dog Herren, som er alt Køds Aanders Gud, beskikke en Mand over Menigheden, **17** som kan gaa ud for deres Ansigt, og som kan gaa ind for deres Ansigt, og som kan føre dem ud, og som kan føre dem ind, at Herrens Menighed ikke skal være som Faarene, der ingen Hyrde have. **18** Og Herren sagde til Mose: Tag dig Josva, Nuns Søn, en Mand, i hvem Aanden

er, og læg din Haand paa ham, 19 og stil ham for Eleasars, Præstens, Ansigt og for den hele Menigheds Ansigt, og giv ham Befaling for deres Øjne; 20 og læg af din Herlighed paa ham, for at hele Israels Børns Menighed maa høre ham. 21 Og han skal staa for Eleasars, Præstens, Ansigt, og denne skal efter Urims Vis spørge for ham hos Herren; efter dennes Mund skulle de gaa ud, og efter dennes Mund skulle de gaa ind, han og alle Israels Børn med ham, ja, den hele Menighed. 22 Og Mose gjorde, som Herren havde befalet ham; og han tog Josva og stillede ham for Eleasars, Præstens, Ansigt og for den hele Menigheds Ansigt, 23 og han lagde sine Hænder paa ham og gav ham Befaling, eftersom Herren havde talet ved Mose.

28 Og Herren talede til Mose og sagde: 2 Byd Israels Børn, og du skal sige til dem: I skulle tage Vare paa mit Offer, mit Brød, det er mine Ildofre, til en behagelig Lugt for mig, at I ofre mig dem paa deres bestemte Tid. 3 Og du skal sige til dem: Dette er det Ildoffer, som I skulle ofre Herren: To Lam, aargamle, uden Lyde, hver Dag til et ideligt Brændoffer. 4 Det ene Lam skal du lave om Morgenen, og det andet Lam skal du lave imellem de tvende Aftener; 5 og en Tiendepart af en Efa Mel til et Madoffer, blandet med en Fjerdepart af en Hin stødt Olie. 6 Det er et ideligt Brændoffer, som blev indstiftet paa Sinai Bjerg til en behagelig Lugt, et Ildoffer for Herren. 7 Og som Drikoffer dertil en Fjerdepart af en Hin til det ene Lam; du skal udøse Drikoffer af stærk Drik paa det hellige Sted for Herren. 8 Og det andet Lam skal du tillave imellem de tvende Aftener; som Madofret om Morgenen og som Drikofret dertil, saa skal du lave det, det er et Ildoffer, en behagelig Lugt for Herren. 9 Men om Sabbatsdagen skal du ofre to Lam, aargamle, uden Lyde, og to Tiendeparter Mel til et Madoffer, blandet med Olie og Drikoffer dertil. 10 Det er hver Sabbats Brændoffer, foruden det idelige Brændoffer og Drikoffer dertil. 11 Men hver første Dag i eders Maaneder skulle I ofre Herren som et Brændoffer to unge Tyre og een Væder, syv Lam, aargamle, uden Lyde, 12 og tre Tiendeparter Mel til Madoffer, blandet med Olie, til hver Tyr, og to Tiendeparter Mel til Madoffer, blandet med Olie, til den ene Væder, 13 og en Tiendepart Mel til et Madoffer, blandet med Olie, til hvert Lam; det er et Brændoffer, en behagelig Lugt, et Ildoffer for Herren. 14 Og Drikofret til dem skal være en halv Hin til Tyren og en Tredjepart af en Hin til Væderen og en Fjerdepart af en Hin Vin til Lammet; dette er Brændofret paa hver Maaned efter Maanederne i Aaret. 15 Og der skal laves een Gedebuk til Syndoffer for Herren, foruden det idelige Brændoffer og Drikoffer dertil. 16 Men i den første Maaned, paaden fjortende Dag i Maaneden, er det Paaske for Herren. 17 Og paa den femtende Dag i den samme Maaned er Højtid; man skal æde usyrede Brød i syv Dage. 18 Paa den første Dag skal der være en hellig Sammenkaldelse, da skulle I ingen Arbejdsgerning gøre. 19 Og I skulle ofre et Ildoffer, et Brændoffer for Herren; to unge Tyre og een Væder og syv Lam, aargamle, de skulle være eder uden Lyde; 20 og deres Madoffer, Mel, blandet med Olie; tre Tiendeparter skulle I lave til hver Tyr, og to Tiendeparter til Væderen; 21 og en Tiendepart skal du lave til hvert Lam af de syv Lam, 22 dertil een Buk til Syndoffer til at gøre Forligelse for eder. 23 Foruden Brændofret om Morgenen, som er det idelige Brændoffer, skulle I tillave disse Ting. 24 Paa denne Maade skulle I lave hver Dag af de syv Dage Brød til et Ildoffer, en behagelig Lugt for Herren; det skal laves foruden det idelige Brændoffer, og Drikoffer dertil. 25 Og paa den syvende Dag skal der være eder en hellig Sammenkaldelse, da skulle I ingen Arbejdsgerning gøre. 26 Og paa Førstegrødens Dag, naar I ofre det nye Madoffer for Herren paa eders Ugers Højtid, skal der være eder en hellig Sammenkaldelse, I skulle ingen Arbejdsgerning gøre. 27 Og I skulle ofre Brændoffer til en behagelig Lugt for Herren: To unge Tyre, een Væder, syv Lam, aargamle; 28 og deres Madoffer, Mel, blandet med Olie, tre Tiendeparter til hver Tyr, og to Tiendeparter til den ene Væder; 29 en Tiendepart til hvert Lam af de syv Lam, 30 een Gedebuk til at gøre Forligelse for eder. 31 Det skulle I gøre foruden det idelige Brændoffer og dets Madoffer, de skulle være eder uden Lyde og Drikofre dertil.

29 Og i den syvende Maaned, paa den første Dag i Maaneden, skal der være eder en hellig Sammenkaldelse, I skulle ingen Arbejdsgerning gøre, det skal være eder en Basunklangs Dag. 2 Og I skulle gøre Brændoffer til en behagelig Lugt for Herren: Een ung Tyr, een Væder, syv Lam, aargamle, uden Lyde; 3 og deres Madoffer, Mel, blandet med Olie, tre Tiendeparter til Tyren og to Tiendeparter til Væderen 4 og en Tiendepart til hvert Lam af de syv Lam; 5 og een Gedebuk til Syndoffer, til at gøre

Forligelse for eder; 6 foruden Maaneds Brændofret og dets Madoffer, og det bestandige Brændoffer og dets Madoffer og deres Drikofre, efter deres Vis; til en behagelig Lugt, et Ildoffer for Herren. 7 Og paa den tiende Dag i denne syvende Maaned skal der være eder en hellig Sammenkaldelse, og I skulle ydmyge eders Sjæle, I skulle intet Arbejde gøre. 8 Men I skulle ofre Brændoffer for Herren til en behagelig Lugt: Een ung Tyr, een Væder, syv Lam, aargamle; uden Lyde skulle de være eder; 9 og deres Madoffer, Mel, blandet med Olie, tre Tiendeparter til Tyren, to Tiendeparter til den ene Væder, 10 een Tiendepart til hvert Lam af de syv Lam; 11 een Gedebuk til Syndoffer, foruden Forligelsens Syndoffer og det bestandige Brændoffer og dets Madoffer og deres Drikofre. 12 Og paa den femtende Dag i den syvende Maaned skal der være eder en hellig Sammenkaldelse; I skulle ingen Arbejdsgerning gøre, og I skulle højtideligholde Højtid for Herren i syv Dage. 13 Og I skulle ofre Brændoffer, et Ildoffer til en behagelig Lugt for Herren: Tretten unge Tyre, to Vædre, fjorten Lam, aargamle; de skulle være uden Lyde; 14 og deres Madoffer, Mel, blandet med Olie, tre Tiendeparter til hver Tyr af de tretten Tyre, to Tiendeparter til hver Væder af de to Vædre 15 og een Tiendepart til hvert Lam af de fjorten Lam; 16 dertil een Gedebuk til Syndoffer, foruden det bestandige Brændoffer, dets Madoffer og dets Drikoffer. 17 Og paa den anden Dag tolv unge Tyre, to Vædre, fjorten Lam, aargamle, uden Lyde, 18 og deres Madofrer og deres Drikofre til Tyrene, til Vædrene og til Lammene efter deres Tal, paa sædvanlig Vis; 19 dertil een Gedebuk til Syndoffer, foruden det bestandige Brændoffer og dets Madoffer og deres Drikofre. 20 Og paa den tredje Dag elleve Tyre, to Vædre, fjorten Lam, aargamle, uden Lyde, 21 og deres Madoffer og deres Drikofre til Tyrene, til Vædrene og til Lammene efter deres Tal, paa sædvanlig Vis; 22 dertil een Gedebuk til Syndoffer, foruden det bestandige Brændoffer og dets Madoffer og dets Drikoffer. 23 Og paa den fjerde Dag ti Tyre, to Vædre, fjorten Lam, aargamle, uden Lyde, 24 deres Madoffer og deres Drikofre til Tyrene, til Vædrene og til Lammene efter deres Tal, paa sædvanlig Vis; 25 dertil een Gedebuk til Syndoffer, foruden det bestandige Brændoffer og dets Madoffer og dets Drikoffer. 26 Og paa den femte Dag ni Tyre, to Vædre, fjorten Lam, aargamle, uden Lyde, 27 og deres Madoffer og deres Drikofre til Tyrene, til Vædrene og til Lammene efter deres Tal, paa sædvanlig Vis; 28 dertil een Gedebuk til Syndoffer, foruden det bestandige Brændoffer og dets Madoffer og dets Drikoffer. 29 Og paa den sjette Dag otte Tyre, to Vædre, fjorten Lam, aargamle, uden Lyde, 30 og deres Madoffer og deres Drikofre til Tyrene, til Vædrene og til Lammene efter deres Tal, paa sædvanlig Vis; 31 dertil een Gedebuk til Syndoffer, foruden det bestandige Brændoffer, dets Madoffer og dets Drikoffer. 32 Og paa den syvende Dag syv Tyre, to Vædre, fjorten Lam, aargamle, uden Lyde, 33 og deres Madoffer og deres Drikofre til Tyrene, til Vædrene og til Lammene efter deres Tal, paa deres sædvanlige Vis; 34 dertil een Gedebuk til Syndoffer, foruden det bestandige Brændoffer, dets Madoffer og dets Drikofre. 35 Paa den ottende Dag skal der være eder en Slutningshøjtid, da skulle I ingen Arbejdsgerning gøre. 36 Og I skulle ofre Brændoffer, et Ildoffer til en behagelig Lugt for Herren, een Tyr, een Væder, syv Lam, aargamle, uden Lyde, 37 deres Madoffer og deres Drikoffer til Tyren, til Vædrene og til Lammene efter deres Tal, paa sædvanlig Vis, 38 dertil een Gedebuk til Syndoffer, foruden det bestandige Brændoffer og dets Madoffer og dets Drikoffer. 39 Disse Ting skulle I gøre for Herren paa eders bestemte Tider, foruden eders Løfter og eders frivillige Gaver, hvad enten det er eders Brændofre eller eders Madofre eller eders Drikofre eller eders Takofre. 40 Og Mose sagde til Israels Børn alt dette, ligesom Herren havde befalet Mose.

30 Og Mose talede til Høvedsmændene for Israels Børns Stammer og sagde: Dette er det Ord, som Herren har befalet: 2 Naar en Mand lover Herren et Løfte, eller sværger en Ed, saa han paalægger sin Sjæl en Forpligtelse, da skal han ikke vanhellige sit Ord; han skal gøre efter alt det, som er udgaaet af hans Mund. 3 Og naar en Kvinde lover Herren et Løfte og paalægger sig en Forpligtelse, i sin Faders Hus, i sin Ungdom; 4 og hendes Fader hører hendes Løfte og hendes Forpligtelse, som hun har paalagt sin Sjæl, og hendes Fader tier dertil: Da skulle alle hendes Løfter staa ved Magt, og al den Forpligtelse, som hun har paalagt sin Sjæl, skal staa ved Magt. 5 Men dersom hendes Fader formener hende det paa den Dag, da han hører alle hendes Løfter og hendes Forpligtelser, som hun havde paalagt sin Sjæl, da skal det ikke staa

ved Magt, og Herren skal forlade hende det, efterdi hendes Fader har forment hende det. 6 Men dersom hun bliver en Mands Hustru, og hun har Løfter paa sig eller et ubetænksomt Ord, der er undsluppet hendes Læber, med hvilket hun har paalagt sin Sjæl en Forpligtelse; 7 og hendes Mand hører det og tier dertil paa den Dag, han hører det, da skal hendes Løfter staa ved Magt, og hendes Forpligtelser, som hun har paalagt sin Sjæl, de skulle staa ved Magt. 8 Men dersom hendes Mand formener hende det paa den Dag, han hører det, og rygger hendes Løfte, som hun har paa sig, og det ubetænksomme Ord, som er undsluppet hendes Læber, hvorved hun har paalagt sin Sjæl en Forpligtelse, da skal Herren forlade hende det. 9 Men en Enkes eller en forskudt Kvindes Løfte, alt det, hvorved hun har paalagt sin Sjæl en Forpligtelse, skal staa ved Magt for hende. 10 Men dersom hun i sin Mands Hus lovede det eller paalagde med Ed sin Sjæl en Forpligtelse, 11 og hendes Mand hørte det og tav dertil og ikke formente hende det, da skulle alle hendes Løfter staa ved Magt, og al den Forpligtelse, som hun har paalagt sin Sjæl, skal staa ved Magt. 12 Men dersom hendes Mand rygger dem paa den Dag, han hører dem, da skal alt, som er udgaaet af hendes Læber, det være sig hendes Løfter eller hendes Sjæls Forpligtelser, ikke staa ved Magt; hendes Mand har rygget dem, og Herren skal forlade hende det. 13 Hvert Løfte og hver Forpligtelses Ed om at ydmyge sin Sjæl, dem maa hendes Mand stadfæste, og dem maa hendes Mand rygge. 14 Og dersom hendes Mand tier dertil, den ene Dag efter den anden, da stadfæster han alle hendes Løfter og alle hendes Forpligtelser, som hun har paa sig: Han stadfæster dem, fordi han tav dertil den Dag, han hørte dem. 15 Men dersom han rygger dem, efterat han har hørt dem, da skal han bære hendes Misgerning. 16 Disse ere de Bestemmelser, som Herren befalede Mose, imellem en Mand og hans Hustru, imellem Faderen og hans Datter, i hendes Ungdom, medens hun er i sin Faders Hus.

31 Og Herren talede til Mose og sagde: 2 Hævn Israels Børn paa Midianiterne; derefter skal du samles til dit Folk. 3 Da talede Mose til Folket og sagde: Lader Mænd iblandt eder væbne sig til Strid, og de skulle drage imod Midianiterne at udføre Herrens Hævn paa Midianiterne; 4 et Tusinde af hver Stamme, af alle Israels Stammer, skulle I sende til Striden. 5 Og der udtoges af Israels Tusinder et Tusinde for hver Stamme, tolv Tusinde væbnede til Strid. 6 Og Mose sendte dem, tusinde for hver Stamme, til Striden, dem og Pinehas, Præsten Eleasars Søn, til Striden, og de hellige Redskaber og Klangbasunerne vare i hans Haand. 7 Og de strede imod Midianiterne, som Herren havde befalet Mose, og de ihjelsloge alt Mandkøn. 8 Tillige med de øvrige ihjelslagne sloge de og Midianiternes Konger ihjel, nemlig Evi og Rekem og Zur og Hur og Reba, fem midianitiske Konger; ogsaa sloge de Bileam, Beors Søn, ihjel med Sværdet. 9 Og Israels Børn toge Midianiternes Hustruer og deres smaa Børn fangne; og alle deres Lastdyr og alt deres Kvæg og al deres Formue røvede de. 10 Og alle deres Stæder, som de boede udi, og alle deres Byer opbrændte de med Ild. 11 Og de toge alt Byttet og alt Rovet af Mennesker og Dyr. 12 Og de førte til Mose og til Præsten Eleasar og til Israels Børns Menighed Fangerne og Rovet og Byttet til Lejren paa Moabiternes slette Marker, som ere ved Jordanen over for Jeriko. 13 Og Mose og Eleasar, Præsten, og alle Menighedens Fyrster gik dem i Møde uden for Lejren. 14 Og Mose blev vred paa dem, som vare beskikkede over Hæren, paa Fyrsterne over Tusinderne og Fyrsterne over Hundrederne, de som kom fra Krigstoget. 15 Og Mose sagde til dem: Have I ladet Kvinderne leve? 16 Se, disse bleve paa Bileams Ord Anledning for Israels Børn til Troløshed mod Herren formedelst Sagen med Peor; hvorfor Plagen kom over Herrens Menighed. 17 Og nu, slaar alt Mandkøn ihjel iblandt smaa Børn, og slaar hver Kvinde ihjel, som har kendt Mand, ved at ligge hos Mandkøn; 18 men lader alle smaa Børn af Kvindekønnet, som ikke have kendt Mandkøns Samkvem, leve for eder. 19 Og I, lejrer eder uden for Lejren syv Dage; hver af eder, som har slaaet nogen ihjel, og hver af eder, som har rørt ved en ihjelslagen, I skulle rense eder for Synden paa den tredje Dag og paa den syvende Dag, I og eders Fanger. 20 Og hvert Klædebon og alt Tøj af Skind og alt, hvad der er gjort af Gedehaar, og alle Haande Trækar skulle I rense for Synd. 21 Og Eleasar, Præsten, sagde til Stridsmændene, de, som vare dragne i Krigen: Dette er Lovens Bud, som Herren har befalet Mose: 22 Ikkun Guldet og Sølvet, Kobberet, Jernet, Tinnet og Blyet, 23 al den Ting, som taaler Ilden, skulle I lade gaa igennem Ilden, saa er den ren; dog skal den renses

for Synd ved Renselsesvandet; men alt det, som ikke taaler Ilden, skulle I lade gaa igennem Vandet. 24 Og I skulle to eders Klæder paa den syvende Dag, saa blive I rene; og derefter maa I komme i Lejren. 25 Og Herren talede til Mose og sagde: 26 Tag Hovedsum paa det bortførte Rov af Mennesker og af Dyr, du og Eleasar, Præsten, og de Øverste af Menighedens Fædrenehuse. 27 Og du skal halvdele Rovet imellem dem, som have taget Del i Krigen, dem, som vare uddragne i Striden, og imellem hele Menigheden. 28 Og du skal hæve som Afgift til Herren fra Krigsmændene, som vare dragne i Striden, een Sjæl af hvert fem Hundrede, baade af Mennesker og af stort Kvæg og af Asener og af smaat Kvæg. 29 Af den Halvdel, som er tilfalden dem, skulle I tage det; og du skal give Eleasar, Præsten, Gaven til Herren. 30 Og af den Halvdel, som er tilfalden Israels Børn, skal du tage een ud af hvert halvtredsindstyve, baade af Mennesker og af stort Kvæg og af Asener og af smaat Kvæg, af alt Kvæget; og du skal give dem til Leviterne, som tage Vare paa, hvad der er at varetage ved Herrens Tabernakel. 31 Og Mose og Eleasar, Præsten, gjorde, som Herren havde befalet Mose. 32 Og Rovet, nemlig hvad der var tilbage af Rovet, som Stridsfolket havde røvet, var: Smaat Kvæg seks Hundrede Tusinde og halvfjerdsindstyve Tusinde og fem Tusinde; 33 og stort Kvæg to og halvfjerdsindstyve Tusinde; 34 og Asener een og tresindstyve Tusinde; 35 og de Personer af Kvindfolk, som ikke havde kendt Mandkøns Samkvem, alle disse vare to og tredive Tusinde. 36 Og Halvdelen, som var tilfalden dem, der vare udgangne til Striden, var i Tallet: Smaat Kvæg tre Hundrede Tusinde og tredive Tusinde og syv Tusinde og fem Hundrede. 37 Og Afgiften til Herren af smaat Kvæg var seks Hundrede fem og halvfjerdsindstyve. 38 Og af stort Kvæg var der seks og tredive Tusinde; og Afgiften af dem til Herren var to og halvfjerdsindstyve. 39 Og af Asener var der tredive Tusinde og fem Hundrede; og Afgiften af dem til Herren var een og tresindstyve. 40 Og af Mennesker var der seksten Tusinde; og Afgiften af dem til Herren var to og tredive Personer. 41 Og Mose gav Afgiften som en Gave for Herren til Eleasar, Præsten, som Herren havde befalet Mose. 42 Og af den Halvdel, som tilfaldt Israels Børn, den Halvdel, som Mose tog fra Mændene, som havde stridt; — 43 men Menighedens Halvdel var af smaat Kvæg: Tre Hundrede Tusinde og tredive Tusinde, syv Tusinde og fem Hundrede; 44 og af stort Kvæg var den seks og tredive Tusinde; 45 og af Asener var den tredive Tusinde og fem Hundrede; 46 og af Mennesker var den seksten Tusinde; — 47 af denne Halvdel, som tilfaldt Israels Børn, tog Mose een ud af hvert halvtredsindstyve, baade af Mennesker og af Dyr, og han gav dem til Leviterne, som toge Vare paa, hvad der var at varetage ved Herrens Tabernakel, saaledes som Herren havde befalet Mose. 48 Og de gik frem til Mose, de som vare satte over Tusinderne i Hæren, Fyrsterne over Tusinderne og Fyrsterne over Hundrederne, 49 og de sagde til Mose: Dine Tjenere have taget Hovedsum paa Krigsmændene, som vare under vore Hænder, og der fattedes ikke een Mand af os i Tallet. 50 Derfor ofre vi, som Offer til Herren, enhver hvad han har fundet af Guldsager: Armsmykker og Armbaand, Fingerringe, Ørenringe og Kæder, til at gøre Forligelse for vore Sjæle for Herrens Ansigt. 51 Og Mose og Eleasar, Præsten, toge Guldet af dem, ja alle Haande forarbejdede Sager. 52 Og alt Guldet, som de ydede Herren i Gave, var seksten Tusinde, syv Hundrede og halvtredsindstyve Sekel, nemlig fra Fyrsterne over Tusinderne og fra Fyrsterne over Hundrederne. 53 Stridsmændene havde gjort Bytte hver for sig. 54 Og Mose og Eleasar, Præsten, toge Guldet fra Fyrsterne over Tusinderne og Hundrederne, og de førte det ind i Forsamlingens Paulun for Herrens Ansigt til en Ihukommelse for Israels Børn.

32 Og Rubens Børn og Gads Børn havde meget og saare talrigt Kvæg, og de saa det Land Jaeser og det Land Gilead, og se, det Sted var et bekvemt Sted til Kvæg. 2 Og Gads Børn og Rubens Børn kom, og de sagde til Mose og til Eleasar, Præsten, og til Menighedens Fyrster, sigende: 3 Atharoth og Dibon og Jaeser og Nimra og Hesbon og Eleale og Sebam og Nebo og Beon, 4 det Land, som Herren har slaaet for Israels Menigheds Ansigt, det er et Land til Kvæg, og dine Tjenere have Kvæg. 5 Og de sagde: Dersom vi have fundet Naade for dine Øjne, da lad dette Land gives dine Tjenere til Ejendom, lad os ikke gaa over Jordanen. 6 Da sagde Mose til Gads Børn og til Rubens Børn: Skulle eders Brødre drage i Krigen, og I skulle blive her? 7 Og hvi afvende I Israels Børns Hjerter fra at drage over til det Land, som Herren har givet dem? 8 Saa gjorde eders Fædre, da jeg sendte dem fra Kades-Barnea til at bese Landet; 9 thi de gik op til Eskols Bæk og besaa Landet, og de afvendte Israels Børns

Hjerte, at de ikke vilde gaa ind i Landet, som Herren havde givet dem. **10** Og Herrens Vrede optændtes den samme Dag, og han svor og sagde: **11** Disse Mænd, som ere dragne op af Ægypten, fra tyve Aar gamle og derover, skulle ikke se det Land, som jeg har tilsvoret Abraham, Isak og Jakob; thi de have ikke efterfulgt mig, **12** undtagen Kaleb, Jefunne den Kenisiters Søn, og Josva, Nuns Søn; thi de have efterfulgt Herren. **13** Saa optændtes Herrens Vrede imod Israel, og han lod dem vanke hid og did i Ørken fyrretyve Aar, indtil hele den Slægt fik Ende, som gjorde det onde for Herrens Øjne. **14** Og se, I ere traadte op i eders Fædres Sted, en Mængde af syndige Mennesker, for at gøre Herrens Vrede endnu større imod Israel; **15** thi dersom I vende eder bort fra ham, da skal han lade det blive endnu længere i Ørken; og dermed bringe I Fordærvelse over hele dette Folk. **16** Da gik de frem til ham og sagde: Vi ville ikkun bygge Faarestier her til vort Kvæg, og Stæder for vore smaa Børn. **17** Men vi ville væbne os og ile foran Israels Børns Ansigt, indtil vi have ført dem til deres Sted, og vore smaa Børn skulle blive i de faste Stæder, for Landets Indbyggeres Skyld. **18** Vi ville ikke vende tilbage til vore Huse, førend Israels Børn have indtaget hver sin Arv. **19** Thi vi ville ikke arve med dem paa hin Side Jordanen og videre frem; men vor Arv skal tilfalde os paa denne Side Jordanen mod Østen. **20** Og Mose sagde til dem: Dersom I ville gøre denne Gerning, dersom I ville væbne eder til Strid for Herrens Ansigt, **21** og hver af eder bevæbnet vil drage over Jordanen for Herrens Ansigt, indtil han har fordrevet sine Fjender fra sit Ansigt, **22** og Landet bliver undertvunget for Herrens Ansigt: Saa maa I derefter vende tilbage, og I skulle være uden Skyld for Herren og for Israel, og I skulle have dette Land til Ejendom for Herrens Ansigt. **23** Men dersom I ikke ville gøre saaledes, se, da have I syndet imod Herren; og vider, at eders Synd skal finde eder. **24** Saa bygger eder Stæder for eders smaa Børn og Stier for eders smaa Kvæg, og gører efter det, som er udgaaet af eders Mund. **25** Og Gads Børn og Rubens Børn sagde til Mose, sigende: Dine Tjenere skulle gøre, saaledes, som min Herre har befalet. **26** Vore smaa Børn, vore Hustruer, vort Fæ og alt vort Kvæg, de skulle blive der, i Gileads Stæder; **27** men dine Tjenere ville drage over, hver bevæbnet til Strid for Herrens Ansigt, i Krigen, som min Herre siger. **28** Da gav Mose Befaling angaaende dem til Eleasar, Præsten, og Josva, Nuns Søn, og de Øverste for Fædrenehusene blandt Israels Børns Stammer. **29** Og Mose sagde til dem: Dersom Gads Børn og Rubens Børn drage med eder over Jordanen, hver bevæbnet til Krigen, for Herrens Ansigt, og Landet er undertvunget for eders Ansigt, da skulle I give dem det Land Gilead til Ejendom. **30** Men dersom de ikke drage bevæbnede over med eder, da skulle de tage Arv midt iblandt eder i Kanaans Land. **31** Og Gads Børn og Rubens Børn svarede og sagde: Som Herren har talet til dine Tjenere, saaledes ville vi gøre. **32** Vi ville drage bevæbnede for Herrens Ansigt over i Kanaans Land, og vor Arvs Ejendom skulle vi have paa denne Side Jordanen. **33** Saa gav Mose dem, nemlig Gads Børn og Rubens Børn og Halvdelen af Manasse, Josefs Søns, Stamme, Sihons, den amoritiske Konges, Rige og Ogs, Kongen af Basans, Rige, Landet med dets Stæder inden deres Grænser, Landets Stæder trindt omkring. **34** Saa byggede Gads Børn Dibon og Ataroth og Aroer **35** og Ataroth-Sofan og Jaeser og Jogbea **36** og Beth-Nimra og Beth-Haran, faste Stæder og Faarestier. **37** Og Rubens Børn byggede Hesbon og Eleale og Kirjathajim **38** og Nebo og Baal-Meon, som de forandrede Navnene paa, og Sibma; og de gave Stæderne, som de byggede, Navne, hver sit Navn. **39** Og Makirs, Manasse Søns, Børn gik ind i Gilead og indtoge det; og de fordreve Amoriterne, som vare der udi. **40** Da gav Mose Makir, Manasse Søn, Gilead, og han boede derudi. **41** Men Jair, Manasse Søn, gik hen og indtog deres Smaabyer og kaldte dem Havoth-Jair. **42** Og Noba gik hen og indtog Kenat og dens tilliggende Byer og kaldte den Noba efter sit Navn.

33 Disse ere Israels Børns Rejser, da de vare uddragne af Ægyptens Land, efter deres Hære, under Mose og Aron. **2** Og Mose opskrev de Steder, fra hvilke de paa deres Rejser efter Herrens Mund droge ud, og disse ere deres Rejser efter de Steder, fra hvilke de droge ud. **3** Nemlig, de rejste fra Raamses i den første Maaned, paa den femtende Dag i den første Maaned; paa den anden Paaskedag udgik Israels Børn ved en høj Haand for alle Ægypternes Øjne. **4** Og da begrove Ægypterne alle førstefødte, som Herren havde ihjelslaaet iblandt dem; og Herren havde holdt Dom over deres Guder. **5** Og Israels Børn rejste fra Raamses, og de lejrede sig i Sukot. **6** Og de rejste fra Sukot, og de lejrede sig i Etham paa Grænsen af Ørken. **7** Og de rejste fra Etham og vendte om til Pi-

Hakiroth, som er lige for Baal-Zefon, og de lejrede sig lige foran Migdol. **8** Og de rejste fra Pi-Hakiroth og gik midt igennem Havet ind i Ørken, og de gik tre Dages Rejse i Ethams Ørk, og de lejrede sig i Mara. **9** Og de rejste fra Mara og kom til Elim; men i Elim vare tolv Vandkilder og halvfjerdsindstyve Palmetræer, og de lejrede sig der. **10** Og de rejste fra Elim, og de lejrede sig ved det røde Hav. **11** Og de rejste fra det røde Hav og de lejrede sig i den Ørk Sin. **12** Og de rejste fra den Ørk Sin, og de lejrede sig i Dofka. **13** Og de rejste fra Dofka, og de lejrede sig i Alus. **14** Og de rejste fra Alus, og de lejrede sig i Refidim; og der havde Folket ikke Vand at drikke. **15** Og de rejste fra Refidim, og de lejrede sig i Sinai Ørk. **16** Og de rejste fra Sinai Ørk, og de lejrede sig i Kibroth-Hattaava. **17** Og de rejste fra Kibroth-Hattaava, og de lejrede sig i Hazeroth. **18** Og de rejste fra Hazeroth, og de lejrede sig i Rithma. **19** Og de rejste fra Rithma, og de lejrede sig i Rimmon-Perez. **20** Og de rejste fra Rimmon-Perez, og de lejrede sig i Libna. **21** Og de rejste fra Libna, og de lejrede sig i Rissa. **22** Og de rejste fra Rissa, og de lejrede sig i Kehelath. **23** Og de rejste fra Kehelath, og de lejrede sig paa Sefers Bjerg. **24** Og de rejste fra Sefers Bjerg, og de lejrede sig i Harada. **25** Og de rejste fra Harada, og de lejrede sig i Makeheloth. **26** Og de rejste fra Makeheloth, og de lejrede sig i Thabath. **27** Og de rejste fra Thabath, og de lejrede sig i Thara. **28** Og de rejste fra Thara, og de lejrede sig i Mithka. **29** Og de rejste fra Mithka, og de lejrede sig i Hasmona. **30** Og de rejste fra Hasmona, og de lejrede sig i Moseroth. **31** Og de rejste fra Moseroth, og de lejrede sig i Bne-Jaakan. **32** Og de rejste fra Bne-Jaakan, og de lejrede sig i Horhagidgad. **33** Og de rejste fra Horhagidgad, og de lejrede sig i Jothbata. **34** Og de rejste fra Jothbata, og de lejrede sig i Abrona. **35** Og de rejste fra Abrona, og de lejrede sig i Eziongeber. **36** Og de rejste fra Eziongeber, og de lejrede sig i den Ørk Zin, det er Kades. **37** Og de rejste fra Kades, og de lejrede sig ved det Bjerg Hor, ved det yderste af Edoms Land. **38** Da gik Præsten Aron op paa det Bjerg Hor, efter Herrens Mund, og døde der i det fyrretyvende Aar, efter at Israels Børn vare udgangne af Ægyptens Land, i den femte Maaned, paa den første Dag i Maaneden. **39** Og Aron var hundrede og tre og tyve Aar gammel, da han døde paa det Bjerg Hor. **40** Og Kananiten, Arads Konge, som boede Sønder paa i Landet Kanaan, hørte om Israels Børns Komme. **41** Og de rejste fra det Bjerg Hor, og de lejrede sig i Zalmona. **42** Og de rejste fra Zalmona, og de lejrede sig i Funon. **43** Og de rejste fra Funon, og de lejrede sig i Oboth. **44** Og de rejste fra Oboth, og de lejrede sig ved Abarims Høje, ved Moabiternes Landemærke. **45** Og de rejste fra Højene, og de lejrede sig i Dibon-Gad. **46** Og de rejste fra Dibon-Gad, og de lejrede sig i Almon-Diblathaim. **47** Og de rejste fra Almon-Diblathaim, og de lejrede sig ved Abarims Bjerge, foran Nebo. **48** Og de rejste fra Abarims Bjerge, og de lejrede sig paa Moabiternes slette Marker, ved Jordanen over for Jeriko. **49** Men de lejrede sig ved Jordanen, fra Beth-Jesimoth til Abel Sittim, paa Moabiternes slette Marker. **50** Og Herren talede til Mose paa Moabiternes slette Marker, ved Jordanen over for Jeriko, og sagde: **51** Tal til Israels Børn, og du skal sige til dem: Naar I ere gangne over Jordanen ind i Kanaans Land, **52** da skulle I fordrive alle Landets Indbyggere for eder og tilintetgøre alle deres Billedstøtter; og I skulle tilintetgøre alle deres støbte Billeder og ødelægge alle deres Høje. **53** Og I skulle indtage Landet og bo derudi; thi eder har jeg givet Landet til at eje det. **54** Og I skulle tage Landet til Arv ved Lodkastning efter eders Slægter; den som har mange, hans Arv skulle I gøre stor, og den som har faa, hans Arv skal du gøre liden; hvor Loddet udkommer for ham, der skal det høre ham til; efter eders Fædres Stammer skulle I tage det til Arv. **55** Og dersom I ikke fordrive Landets Indbyggere fra eders Ansigt, da skulle de, som I lade blive tilovers af dem, vorde til Torne i eders Øjne og til Brodde i eders Sider, og de skulle trænge eder i det Land, som I bo udi. **56** Saa skal det ske, at ligesom jeg tænkte at gøre ved dem, saaledes vil jeg gøre ved eder.

34 Og Herren talede til Mose og sagde: **2** Byd Israels Børn, og du skal sige til dem: Naar I komme til Kanaans Land, da skal dette være det Land, som skal falde eder til Arv, nemlig Kanaans Land efter sine Grænser. **3** Og den søndre Side skal være eder fra den Ørk Zin til Edom, og eders Landemærke skal være i Sønden fra Enden af Salthavet imod Østen. **4** Og eders Landemærke skal gaa omkring hen Sønden om Opgangen til Akrabbim og gaa igennem til Zin, og dets Udgang skal være Sønden for Kades-Barnea, og det skal gaa ud til Hazar-Adar og gaa over til Azmon. **5** Og Landemærket skal gaa omkring fra Azmon til Ægyptens Bæk, og Udgangen derpaa skal være til Havet. **6** Og angaaende Landemærket imod Vesten,

da skal det store Hav være eder Landemærke; dette
skal være eders Landemærke imod Vesten. 7 Og dette
skal være eder Landemærket mod Norden: I skulle
sætte Grænsen for eder fra det store Hav til Bjerget
Hor. 8 Fra Bjerget Hor skulle I sætte Grænsen hen
imod Hamath, og Landemærkets Udgang skal være til
Zedad. 9 Og Landemærket skal gaa ud til Sifron, og
dets Udgang skal være ved Hasar-Enan; dette skal
være eders Landemærke imod Norden. 10 Og I skulle
maale eders Landemærke mod Østen fra Hasar-Enan
til Sefam. 11 Og Landemærket skal gaa ned fra Sefam
til Ribla, Østen for Ain, og Landemærket skal gaa ned
og berøre Siden af Kinnereths Hav imod Østen. 12
Og Landemærket skal gaa ned til Jordanen, og dets
Udgang skal være ved Salthavet; dette skal være eder
Landet med sine Grænser trindt omkring. 13 Og Mose
bød Israels Børn og sagde: Dette er det Land, som
I skulle tage eder til Arv ved Lodkastning, og som
Herren befalede at give de ni Stammer og den halve
Stamme; 14 thi Rubeniternes Børns Stamme efter
deres Fædrenehuse, og Gaditernes Børns Stamme
efter deres Fædrenehuse, de have faaet, og Manasse
halve Stamme, de have faaet deres Arv. 15 De to
Stammer og den halve Stamme, de have faaet deres
Arv paa denne Side Jordanen lige for Jeriko, foran
mod Østen. 16 Og Herren talede til Mose og sagde:
17 Disse ere Navnene paa de Mænd, som skulle dele
Landet til Arv mellem eder: Eleasar, Præsten, og Josva,
Nuns Søn. 18 Og een Fyrste af hver Stamme skulle I
tage til at dele Landet til Arv. 19 Disse ere Navnene
paa Mændene: Af Judas Stamme Kaleb, Jefunne Søn;
20 og af Simeons Børns Stamme Semuel, Ammihuds
Søn; 21 af Benjamins Stamme Elidad, Kisions Søn; 22
og af Dans Børns Stamme en Fyrste, Bukki, Jogli Søn;
23 af Josefs Børn, af Manasse Børns Stamme, en Fyrste,
Hanniel, Efods Søn; 24 og af Efraims Børns Stamme
en Fyrste, Kemuel, Siftans Søn; 25 og af Sebulons
Børns Stamme en Fyrste, Elizafan, Parnaks Søn; 26 og
af Isaskars Børns Stamme en Fyrste, Paltiel, Assans
Søn; 27 og af Asers Børns Stamme en Fyrste, Akihud,
Selomi Søn; 28 og af Nafthali Børns Stamme en Fyrste,
Pedahel, Ammihuds Søn. 29 Disse ere de, som Herren
bød at dele Arven imellem Israels Børn, i Kanaans
Land.

35 Og Herren talede til Mose paa Moabiternes slette
Marker, ved Jordanen over for Jeriko, og sagde:
2 Byd Israels Børn, at de give Leviterne af deres
Ejendoms Arv Stæder at bo udi; dertil skulle I give
Leviterne Mark til Stæderne trindt omkring dem. 3 Og
de skulle have Stæderne til at bo udi, og deres Marker
skulle være for deres Kvæg og for deres Gods og for
alle deres Dyr. 4 Og Stædernes Marker, som I skulle
give Leviterne, skulle være fra Stadsmuren og udefter
tusinde Alen trindt omkring. 5 Saa skulle I maale
uden for Staden, den østre Side to Tusinde Alen, og
den søndre Side to Tusinde Alen, og den vestre Side
to Tusinde Alen, og den nordre Side to Tusinde Alen,
og Staden skal være i Midten; dette skal være dem
Stædernes Marker. 6 Og af Stæderne, som I skulle
give Leviterne, skulle seks være Tilflugtsstæder, som
I skulle give, at en Manddraber kan fly derhen; og
foruden dem skulle I give dem to og fyrretyve Stæder.
7 Alle Stæderne, som I skulle give Leviterne, skulle
være otte og fyrretyve Stæder, de og deres Marker. 8
Og hvad de Stæder angaar, som I skulle give af Israels
Børns Ejendom, da skulle I tage flere fra den, som
har mange, og tage færre fra den, som har faa; hver
efter sin Arvs Beskaffenhed, som de skulle arve, skal
give Leviterne af sine Stæder. 9 Og Herren talede til
Mose og sagde: 10 Tal til Israels Børn, og du skal sige
til dem: Naar I komme over Jordanen ind i Kanaans
Land, 11 da skulle I udvælge eder Stæder, som skulle
være Tilflugtsstæder for eder, at en Manddraber, som
slaar en Person ihjel af en Forseelse, kan fly derhen.
12 Og de skulle være eder Stæder til en Tilflugt for
Blodhævneren, at Manddraberen ikke skal dø, førend
han har staaet for Menighedens Ansigt, for Dommen.
13 Og de Stæder, som I skulle afgive, skulle være seks
Tilflugtsstæder for eder. 14 De tre Stæder skulle I give
paa denne Side Jordanen, og de tre Stæder skulle I
give i Kanaans Land; de skulle være Tilflugtsstæder. 15
For Israels Børn og for den fremmede og for den, som
er Gæst midt iblandt dem, skulle disse seks Stæder
være til en Tilflugt, at hver den, som slaar en Person
ihjel af en Forseelse, kan fly derhen. 16 Men dersom
en slaar en anden med et Stykke Jern, saa han dør,
han er en Manddraber; den Manddraber skal dødes.
17 Og dersom han slaar ham med en Sten i Haand,
hvormed nogen kan dræbes, og han dør, da er han en
Manddraber; den Manddraber skal dødes. 18 Eller han
slaar ham med et Stykke Træ i Haand, hvormed nogen
kan dræbes, og han dør, da er han en Manddraber; den
Manddraber skal dødes. 19 Blodhævneren, han maa

dræbe Manddraberen; naar han møder ham, maa han dræbe ham. 20 Og dersom en af Had giver en anden et Stød, eller kaster noget paa ham med frit Forsæt, saa at han dør, 21 eller han slaar ham af Fjendskab med sin Haand, saa at han dør, da skal den, som slog, dødes, han er en Manddraber; Blodhævneren maa dræbe Manddraberen, naar han møder ham. 22 Men dersom han giver ham et Stød i en Hast, uden Fjendskab, eller kaster nogen Ting paa ham uden frit Forsæt, 23 eller det sker med en Sten, hvormed man kan dræbes, og han ikke saa ham, da han lod den falde paa ham, saa han døde, og han var ikke hans Fjende og søgte ikke hans Ulykke: 24 Da skulle de i Menigheden dømme imellem den, som slog, og imellem Blodhævneren efter disse Love. 25 Og de i Menigheden skulle udfri Manddraberen af Blodhævnerens Haand, og de i Menigheden skulle lade ham komme tilbage til hans Tilflugtsstad, som han flyede til; og han skal blive der, indtil Ypperstepræsten, som man har salvet med den hellige Olie, dør. 26 Men om Manddraberen gaar uden for den Tilflugtsstads Markeskel, som han flyede til, 27 og Blodhævneren finder ham uden for hans Tilflugtsstads Markeskel, og Blodhævneren slaar Manddraberen ihjel, da har hin ingen Blodskyld. 28 Thi han skulde være bleven i sin Tilflugtsstad, indtil Ypperstepræsten døde; men efter Ypperstepræstens Død maa Manddraberen vende tilbage til sit Ejendoms Land. 29 Og dette skal være eder en beskikket Ret hos eders Efterkommere i alle eders Boliger. 30 Naar nogen ihjelslaar en Person, da skal man efter Vidners Mund slaa denne Manddraber ihjel; men eet Vidne skal ikke vidne imod en Person i Livssag. 31 Og I skulle ikke tage Sonepenge for en Manddrabers Person, naar han er skyldig til at dø; thi han skal dødes. 32 Og I skulle ingen Sonepenge tage for at lade nogen fly til sin Tilflugtsstad eller at lade nogen komme tilbage at bo i Landet, førend Præsten dør. 33 Og I skulle ikke besmitte Landet, som I bo udi; thi Blodet besmitter Landet; og for Landet kan ikke ske Forsoning for det Blod, som udøses deri, uden ved hans Blod, som udøste det. 34 Og du skal ikke gøre Landet urent, hvilket I bo udi, hvilket jeg bor midt udi; thi jeg Herren bor midt iblandt Israels Børn.

36 Og de Øverste for Fædrenehusene i Gileads Børns Slægt, hans, som var en Søn af Makir, Manasse Søn, af Josefs Børns Slægt, gik frem, og de talede for Mose Ansigt og for Fyrsternes Ansigt, dem, som vare de Øverste for Fædrenehusene blandt Israels Børn, 2 og de sagde: Herren har budet min Herre at give Israels Børn Landet til Arv ved Lod; og min Herre er befalet af Herren at give vor Broder Zelafehads Arv til hans Døtre; 3 men blive de en af de Sønner, som høre til de andre Israels Børns Stammer, til Hustruer, da vil deres Arv gaa bort fra vore Fædres Arv og lægges til den Stamme, som de gaa over til, og gaa bort fra vor Arvs Lod; 4 og naar det bliver Jubelaar for Israels Børn, da lægges deres Arv til den Stammes Arv, som de gik over til; og dermed vil deres Arv gaa bort fra vore Fædres Stammes Arv. 5 Og Mose bød Israels Børn efter Herrens Mund og sagde: Josefs Børns Stamme taler ret. 6 Dette er det Ord, som Herren byder om Zelafehads Døtre og siger: De maa vorde dem til Hustruer, som synes gode for deres Øjne, kun at de vorde dem til Hustruer, som ere af deres Fædres Stammes Slægtskab, 7 at Israels Børns Arv ej skal komme omkring fra en Stamme til en anden; men hver iblandt Israels Børn skal hænge ved sine Fædres Stammes Arv. 8 Og hver Datter af Israels Børns Stammer, som arver nogen Arv, skal vorde en af sin Faders Stammes Slægtskab til Hustru, paa det Israels Børn kunne arve hver sine Fædres Arv, 9 og at en Arv ikke skal komme omkring fra en Stamme til en anden Stamme; men Israels Børns Stammer skulle hænge hver ved sin Arv. 10 Som Herren havde befalet Mose, saa gjorde Zelafehads Døtre. 11 Og Mahela, Tirza og Hogla og Milka og Noa, Zelafehads Døtre, bleve deres Farbroders Sønners Hustruer. 12 Dem, som vare af Manasse Børns, Josefs Søns, Slægter, bleve de til Hustruer, og deres Arv blev hos deres Faders Slægtskabs Stamme. 13 Disse ere de Bud og de Love, som Herren bød ved Mose for Israels Børn paa Moabiternes slette Marker, ved Jordanen over for Jeriko.

5 Mosebog

1 Disse ere de Ord, som Mose har talet til al Israel paa hin Side Jordanen, i Ørken paa den slette Mark, over for Suf, imellem Paran og imellem Tofel og Laban og Hazeroth og Di-Sahab, **2** elleve Dages Rejse fra Horeb til Seirs Bjerge, indtil Kades-Barnea. **3** Og det skete i det fyrretyvende Aar, i den ellevte Maaned, paa den første Dag i Maaneden, da talede Mose til Israels Børn, efter alt det som Herren havde budet ham til dem, **4** efter at han havde slaaet Sihon, Amoriternes Konge, som boede i Hesbon, og Og, Kongen af Basan, som boede i Astharoth ved Edrei. **5** Paa hin Side Jordanen i Moabiternes Land begyndte Mose at udlægge denne Lov og sagde: **6** Herren vor Gud talede til os ved Horeb og sagde: I have længe nok været ved dette Bjerg. **7** Vender om og rejser, og drager til Amoriternes Bjerg, og til alle deres Naboer paa den slette Mark, paa Bjergene og i Lavlandet, og i Sønden og ved Havets Strand; til Kananiternes Land og til Libanon, indtil den store Flod, den Flod Frat. **8** Se, jeg har givet det Land for eders Ansigt; kommer og indtager det Land, som Herren har tilsvoret eders Fædre, Abraham, Isak og Jakob at give dem og deres Sæd efter dem. **9** Da talede jeg til eder paa den samme Tid og sagde: Jeg kan ikke ene bære eder. **10** Herren eders Gud har gjort eder mangfoldige, og se, I ere i Dag som Stjernerne paa Himmelen i Mangfoldighed. **11** Herren eders Fædres Gud lægge tusinde Gange flere til eder, end I ere, og han velsigne eder, som han har sagt eder! **12** Hvorledes kan jeg ene bære eders Besvær og eders Byrde og eders Trætte? **13** Forskaffer mig vise og forstandige og forsøgte Mænd af eders Stammer, og jeg vil sætte dem til Høvedsmænd over eder. **14** Da svarede I mig og sagde: Det er en god Ting, som du siger, at du vil gøre. **15** Saa tog jeg eders Stammers Høvedsmænd, vise og forsøgte Mænd, og satte dem til Høvedsmænd over eder: Til Øverster over Tusinder og Øverster over Hundreder og Øverster over halvtredssindstyve og Øverster over ti og til Fogeder for eders Stammer. **16** Og jeg bød eders Dommere paa samme Tid og sagde: Hører Sagerne imellem eders Brødre og dømmer med Retfærdighed imellem en Mand og hans Broder og imellem den fremmede hos ham. **17** I skulle i Dommen ikke anse Personen, I skulle høre den mindste med den største, I skulle ikke frygte for nogen, thi Dommen hører Gud til; men den Sag, som bliver eder for svar, lader den komme frem til mig, saa vil jeg høre den. **18** Da bød jeg eder paa samme Tid alt, hvad I skulle gøre. **19** Saa rejste vi fra Horeb og gik igennem hele den store og forfærdelige Ørk, hvilken I saa, ad Vejen til Amoritens Bjerg, som Herren vor Gud befalede os; og vi kom til Kades-Barnea. **20** Da sagde jeg til eder: I ere komne til Amoritens Bjerg, hvilket Herren vor Gud vil give os. **21** Se, Herren din Gud har givet det Land for dit Ansigt; drag op, indtag det, som Herren dine Fædres Gud har sagt dig, frygt ikke og ræddes ikke. **22** Da kom I alle frem til mig og sagde: Lader os sende Mænd for vort Ansigt, som kunne udforske os Landet, og de skulle bringe os Svar om, ad hvilken Vej vi skulle drage op, og om de Stæder, som vi skulle komme til. **23** Og de Ord behagede mig, saa jeg tog tolv Mænd af eder, een Mand for hver Stamme. **24** Og de vendte sig og droge op paa Bjerget og kom til Eskols Bæk, og de bespejdede det. **25** Og de toge i deres Haand af Landets Frugt og førte ned til os, og de bragte os Svar og sagde: Det er et godt Land, som Herren vor Gud har givet os. **26** Men I vilde ikke drage op, og I vare genstridige mod Herren eders Guds Mund. **27** Og I knurrede i eders Telte og sagde: Fordi Herren hader os, har han udført os af Ægyptens Land, for at give os i Amoriternes Haand til at ødelægge os. **28** Hvorhen skulle vi drage op? Vore Brødre have mistrøstet vort Hjerte og sagt: Det Folk er større og højere end vi, Stæderne ere store og befæstede op imod Himmelen, dertil med have vi ogsaa set Anakiternes Børn der. **29** Da sagde jeg til eder: Lader eder ikke forfærde og frygter ej for dem! **30** Herren eders Gud, som gaar foran eders Ansigt, han skal stride for eder, ganske som han gjorde med eder i Ægypten for eders Øjne, **31** og i Ørken, som du har set, hvor Herren din Gud har baaret dig, ligesom en Mand bærer sin Søn; paa hele den Vej, som I have vandret, indtil I ere komne til dette Sted. **32** Men uagtet dette Ord troede I ikke paa Herren eders Gud, **33** han, som gik for eders Ansigt paa Vejen at opsøge for eder Stedet, hvor I skulde lejre eder, i en Ild om Natten, for at vise eder Vejen, som I skulde gaa paa, og i en Sky om Dagen. **34** Der Herren hørte eders Ords Røst, da blev han vred og svor og sagde: **35** Der skal ingen af disse Mænd, af denne onde Slægt, se det gode Land, som jeg svor at ville give eders Fædre, **36** uden Kaleb, Jefunne Søn; han skal se det, og ham og hans Børn vil jeg

give det Land, som han har traadt paa, fordi han har fuldkommeligen efterfulgt Herren. **37** Herren blev endog vred paa mig for eders Skyld, og sagde: Du skal ikke heller komme derind. **38** Josva, Nuns Søn, som staar for dit Ansigt, han skal komme derhen; styrk ham, thi han skal dele det til Arv iblandt Israel. **39** Og eders smaa Børn, om hvilke I sagde: De skulle blive til Rov, og eders Sønner, som ikke paa denne Dag forstaa godt eller ondt, de skulle komme derind, og jeg vil give dem det, og de skulle arve det. **40** Men I, vender eder og rejser til Ørken ad Vejen til det røde Hav. **41** Da svarede I og sagde til mig: Vi have syndet imod Herren, vi ville drage op og stride, ganske som Herren vor Gud befalede os; og I bandt om eder, hver sine Krigsvaaben, og vare letsindige til at drage op paa Bjerget. **42** Da sagde Herren til mig: Sig dem, I skulle ikke drage op, og I skulle ikke stride, thi jeg er ikke midt iblandt eder; at I ikke skulle blive slagne for eders Fjenders Ansigt. **43** Der jeg sagde eder det, da vilde I ikke høre mig; og I vare genstridige imod Herrens Mund, og formastede eder hovmodeligen og droge op paa Bjerget. **44** Da droge Amoriterne, som boede paa det samme Bjerg, ud imod eder, og de forfulgte eder, saaledes som Bier gøre, og de knusede eder i Seir, lige til Horma. **45** Der I kom tilbage og græd for Herrens Ansigt, da hørte Herren ikke paa eders Røst og bøjede ikke Øret til eder. **46** Saa bleve I i Kades mange Dage, al den Tid, I bleve der.

2 Da vendte vi os og rejste til Ørken ad Vejen til det røde Hav, som Herren havde talet til mig, og vi droge omkring Seirs Bjerg mange Aar. **2** Og Herren talede til mig og sagde: **3** I have længe nok draget omkring dette Bjerg, vender eder imod Norden, **4** og byd Folket og sig: I drage nu igennem eders Brødres, Esaus Børns, Landemærke, de som bo i Seir, og de skulle frygte for eder; men I skulle tage eder vel i Vare. **5** I skulle ikke befatte eder med dem i Krig; thi jeg vil ikke give eder noget af deres Land, end ikke saa meget, som en Fodsaal kan træde paa, fordi jeg har givet Esau Seirs Bjerg til Ejendom. **6** I skulle købe Spise af dem for Penge og æde, og I skulle ogsaa købe Vand af dem for Penge og drikke; **7** thi Herren din Gud har velsignet dig i al din Haands Gerning; han kender dine Gange igennem denne store Ørk; i fyrretyve Aar har Herren din Gud været med dig; dig fattedes ingen Ting. **8** Der vi droge fra vore Brødre Esaus Børn, som boede i Seir, paa Vejen til den slette Mark, fra Elath og fra Eziongeber, da vendte vi os og gik igennem ad Vejen til Moabiternes Ørk. **9** Da sagde Herren til mig: Du skal ikke trænge Moabiterne og ikke befatte dig med dem i Krig; thi jeg vil intet give dig af deres Land til Ejendom; thi jeg har givet Lots Børn Ar til Ejendom. **10** Emiterne boede fordum derudi; det var et stort og stærkt og højt Folk, som Anakiterne. **11** De holdtes og for Kæmper ligesom Anakiterne, og Moabiterne kaldte dem Emiter. **12** Og Horiterne boede fordum i Seir, og Esaus Børn fordrev dem og ødelagde dem for sig, og de toge Bolig i deres Sted; ligesom Israel gør ved sit Ejendoms Land, hvilket Herren har givet dem. **13** Gører eder nu rede og drager over Sereds Bæk; og vi droge over Sereds Bæk. **14** Men de Dage, vi have vandret fra Kades-Barnea, indtil vi kom over Bækken Sered, vare otte og tredive Aar, indtil den hele Slægt af Krigsmænd ganske var uddød af Lejren, saaledes som Herren havde svoret dem. **15** Tilmed var og Herrens Haand imod dem til at udrydde dem af Lejren, indtil det fik Ende med dem. **16** Og det skete, der det havde faaet Ende med alle Krigsmændene, saa de vare uddøde af Folkets Midte, **17** da talede Herren til mig og sagde: **18** Du drager i Dag igennem Moabiternes Landemærke ved Ar, **19** og du kommer nær frem for Ammons Børn; du skal ikke trænge dem, ej heller befatte dig med dem i Krig; thi jeg vil intet give dig af Ammons Børns Land til Ejendom; thi jeg har givet Lots Børn det til Ejendom. **20** Ogsaa det er blevet holdt for et Kæmpeland, derudi boede fordum Kæmper, og Ammoniterne kaldte dem Samsummiter. **21** Det var et stort og stærkt og højt Folk som Anakiterne, men Herren ødelagde dem for deres Ansigt, saa de fordreve dem og boede i deres Sted; **22** ligesom han gjorde for Esaus Børn, som bo i Seir, for hvis Ansigt han ødelagde Horiterne, saa de fordreve dem og boede i deres Sted indtil denne Dag. **23** Og Aviterne, som boede i Landsbyerne indtil Gaza, dem ødelagde Kafthoriterne, som vare komne fra Kafthor og boede i deres Sted. **24** Gører eder rede, rejser frem og gaar over Bækken Arnon; se, jeg har givet Sihon, den amoritiske Konge af Hesbon, og hans Land i dine Hænder; begynd, indtag det og giv dig i Kamp med ham! **25** Jeg vil begynde paa denne Dag at lægge Rædsel og Frygt for dig over Folkenes Ansigt under den ganske Himmel, at de, som høre dit Rygte, skulle bæve og blive bange for dit Ansigt. **26** Da sendte jeg Bud fra den Ørk Kedemoth til Sihon, Kongen af

Hesbon, med fredelige Ord og lod sige: 27 Jeg vil drage igennem dit Land, jeg vil blot gaa paa Vejen, jeg vil ikke vige til den højre eller venstre Side. 28 Spise skal du sælge mig for Penge, at jeg maa æde, og Vand skal du give mig for Penge, at jeg maa drikke; jeg vil ikkun gaa igennem til Fods; 29 ligesom Esaus Børn gjorde imod mig, de som bo i Seir, og Moabiterne, som bo i Ar; indtil jeg kommer over Jordanen til det Land, som Herren vor Gud giver os. 30 Men Sihon, Kongen i Hesbon, vilde ikke lade os drage igennem hos sig; thi Herren din Gud forhærdede hans Aand og gjorde hans Hjerte stift, for at give ham i dine Hænder, som man ser paa denne Dag. 31 Og Herren sagde til mig: Se, jeg har begyndt at overgive Sihon og hans Land til dig; begynd, indtag hans Land til Eje! 32 Og Sihon drog ud imod os, han og alt hans Folk, til Strid ved Jaza. 33 Men Herren vor Gud overgav ham til os, og vi sloge ham og hans Børn og alt hans Folk. 34 Og vi indtoge alle hans Stæder paa samme Tid, og vi bandlyste hver Stad, Mænd og Kvinder og smaa Børn; vi lode ingen undkommen blive tilovers, 35 kun Fæet røvede vi for os og Byttet af Stæderne, som vi havde indtaget. 36 Fra Aroer, som ligger ved Bredden af Arnons Bæk, og fra den Stad, som er i Dalen, og indtil Gilead, var der ikke en Stad, som var os for høj; Herren vor Gud overgav dem alle til os. 37 Kun kom du ikke nær til Ammons Børns Land, til hele den Side ved Bækken Jabok og til Stæderne paa Bjerget, og alt det, som Herren vor Gud har budet os om.

3 Og vi vendte os og droge op ad Vejen til Basan. Saa drog Og, Kongen af Basan, ud imod os, han og alt hans Folk til Strid ved Edrei. 2 Og Herren sagde til mig: Frygt ikke for ham, thi jeg har givet ham og alt hans Folk og hans Land i din Haand; og du skal gøre ved ham, ligesom du gjorde ved Sihon, Amoriternes Konge, som boede i Hesbon. 3 Saa gav Herren vor Gud ogsaa Kong Og af Basan og alt hans Folk i vor Haand, og vi sloge ham, indtil at ingen undkommen blev tilovers for ham. 4 Og vi indtoge alle hans Stæder paa samme Tid; der var ikke en Stad, som vi jo toge fra dem: Tresindstyve Stæder, hele Egnen Argob, som var Ogs Rige i Basan. 5 Alle disse Stæder vare faste med høje Mure, dobbelte Porte og Stænger; desuden saare mange Stæder, som vare ubefæstede Byer. 6 Og vi bandlyste dem, ligesom vi gjorde ved Sihon, Kongen af Hesbon; vi bandlyste alle Stæderne, Mænd, Kvinder og smaa Børn. 7 Men alt Kvæget og Byttet, som var i Stæderne, røvede vi for os selv. 8 Saa toge vi paa den samme Tid Landet af de to amoritiske Kongers Haand, det som var paa denne Side Jordanen, fra Bækken Arnon indtil Bjerget Hermon, 9 — Sidonierne kalde Hermon Sirjon; men Amoriterne kalde det Senir, — 10 alle Stæderne paa det jævne Land og hele Gilead og hele Basan, indtil Salka og Edrei, som vare Stæder i Ogs Rige i Basan. 11 Thi Kong Og af Basan var ene tilbage af de overblevne Kæmper; se, hans Seng, en Jernseng, er den ikke i Ammons Børns Rabba? ni Alen er dens Længde, og fire Alen er dens Bredde, efter en Mands Arm. 12 Og vi indtoge dette Land paa den samme Tid; fra Aroer, som ligger ved Arnons Bæk, og Halvdelen af Gileads Bjerg med dets Stæder gav jeg Rubeniterne og Gaditerne. 13 Og det øvrige af Gilead og hele Basan, Ogs Rige, gav jeg Manasse halve Stamme; hele Egnen Argob, hele Basan, dette er kaldet Kæmpelandet. 14 Jair, Manasse Søn, indtog hele Egnen Argob, indtil Gesuriternes og Maakathiternes Landemærke; og han kaldte det, nemlig Basan, efter sit Navn Havoth-Jair indtil denne Dag. 15 Saa gav jeg Makir Gilead. 16 Og jeg gav Rubeniterne og Gaditerne fra Gilead og indtil Arnons Bæk, midt i Dalen, som blev Landemærke, og indtil Jaboks Bæk, som er Ammons Børns Landemærke, 17 og den slette Mark og Jordanen, som blev Landemærke, fra Kinnereth og indtil Havet ved den slette Mark, nemlig Salthavet, neden for Foden af Pisga, imod Østen. 18 Og jeg bød eder paa samme Tid og sagde: Herren eders Gud har givet eder dette Land at eje det; I skulle drage bevæbnede over for eders Brødres, Israels Børns Ansigt, alle I, som ere kampdygtige. 19 Ikkun eders Hustruer og eders smaa Børn og eders Kvæg, (jeg ved, at I have meget Kvæg), de maa blive i eders Stæder, som jeg har givet eder, 20 indtil Herren skaffer eders Brødre Rolighed ligesom eder, og de ogsaa have indtaget det Land, som Herren eders Gud giver dem paa hin Side Jordanen; saa skulle I vende tilbage hver til sin Ejendom, som jeg har givet eder. 21 Og jeg befalede Josva paa den samme Tid og sagde: Dine Øjne have set alt det, som Herren eders Gud har gjort ved disse to Konger; saaledes skal Herren gøre ved alle de Riger, som du drager over til. 22 Frygter ikke for dem; thi Herren eders Gud, han er den, som strider for eder. 23 Og jeg bad Herren om Naade paa den samme Tid og sagde: 24 Herre, Herre! du har begyndt at lade din Tjener se din Storhed og

din stærke Haand; thi hvo er Gud i Himmelen og paa Jorden, som kan gøre efter dine Gerninger og efter dit Storværk? **25** Kære, lad mig fare over og lad mig se det gode Land, som er paa hin Side Jordanen, dette gode Bjerg og Libanon. **26** Men Herren var bleven fortørnet paa mig for eders Skyld og vilde ikke høre mig; men Herren sagde til mig: Lad det være dig nok, bliv ikke ved at tale til mig ydermere om denne Sag. **27** Gak op paa Pisgas Top, og opløft dine Øjne mod Vesten og mod Norden og mod Sønden og mod Østen, og se det med dine Øjne; thi du skal ikke gaa over denne Jordan. **28** Og byd Josva, og gør ham frimodig og styrk ham; thi han skal gaa over for dette Folks Ansigt, og han skal dele dem Landet, hvilket du skal se, til Arv. **29** Og vi bleve i Dalen over for Beth-Peor.

4 Og nu, Israel! hør paa de Skikke og de Bud, som jeg lærer eder at holde, paa det I maa leve og komme ind og eje Landet, som Herren eders Fædres Gud vil give eder. **2** I skulle intet lægge til det Ord, som jeg byder eder, og intet tage derfra, at I maa bevare Herren eders Guds Bud, som jeg har budet eder. **3** Eders Øjne have set, hvad Herren har gjort for Baal-Peors Skyld; thi hver Mand, som gik efter Baal-Peor, ham har Herren din Gud udslettet af din Midte. **4** Men I, som hængte hardt ved Herren eders Gud, I leve alle paa denne Dag. **5** Se, jeg har lært eder Skikke og Bud, eftersom Herren min Gud befalede mig, at I skulle gøre saaledes midt i Landet, hvorhen I skulle komme for at eje det. **6** Saa holder dem og gører efter dem; thi det skal være eders Visdom og eders Forstand for Folkenes Øjne, som skulle høre om alle disse Skikke, og de skulle sige: Alene dette store Folk er et viist og forstandigt Folk. **7** Thi hvor er saa stort et Folk, til hvilket Guder holde sig nær, saaledes som Herren vor Gud til os, saa tidt vi kalde paa ham? **8** Og hvor er saa stort et Folk, som har saa retfærdige Skikke og Bud, som hele denne Lov er, hvilken jeg i Dag lægger for eders Ansigt? **9** Ikkun tag dig i Vare og bevar din Sjæl vel, at du ikke forglemmer de Ting, som dine Øjne have set, og at de ikke vige fra dit Hjerte alle dine Livsdage; men du skal kundgøre dem for dine Børn og for dine Børnebørn: **10** Den Dag, da du stod for Herren din Guds Ansigt ved Horeb, der Herren sagde til mig: Saml til mig Folket, saa vil jeg lade dem høre mine Ord, som de skulle lære, for at frygte mig alle de Dage, som de leve paa Jorden, og de skulle lære deres Børn dem. **11** Og I kom nær til og stode neden for Bjerget, og Bjerget brændte med Ild indtil midt op i Himmelen, der var Mørke, Sky, ja forfærdeligt Mørke. **12** Og Herren talede til eder midt ud af Ilden; I hørte Ordets Røst, men I saa ingen Skikkelse foruden Røsten. **13** Og han forkyndte eder sin Pagt, hvilken han bød eder at holde, de ti Ord; og han skrev dem paa to Stentavler. **14** Og Herren bød mig paa den samme Tid at lære eder Skikke og Bud, at I skulle gøre derefter i det Land, som I drage over til for at eje det. **15** Saa bevarer eders Sjæle vel, fordi I saa slet ingen Skikkelse paa den Dag, der Herren talede til eder paa Horeb midt ud af Ilden, **16** at I ikke skulle handle fordærveligt og gøre eder et udskaaret Billede, en Skikkelse af noget Billede, en Lignelse af Mand eller Kvinde, **17** en Lignelse af noget Dyr, som er paa Jorden, en Lignelse af nogen vinget Fugl, som flyver under Himmelen, **18** en Lignelse af noget krybende Dyr paa Jorden, en Lignelse af nogen Fisk, som er i Vandet under Jorden; **19** og at du ikke skal opløfte dine Øjne til Himmelen og se Solen og Maanen og Stjernerne, den ganske Himmelens Hær, og tilskyndes til at tilbede dem og tjene dem, hvilke Herren din Gud har uddelt til alle Folkene under den ganske Himmel. **20** Men eder tog Herren og udførte eder af Jernovnen, af Ægypten, for at være hans Arvs Folk, som man ser paa denne Dag. **21** Og Herren blev vred paa mig for eders Handelers Skyld og svor, at jeg ikke skulde gaa over Jordanen, ej heller komme ind i det gode Land, som Herren din Gud giver dig til Arv. **22** Thi jeg dør i dette Land, jeg gaar ikke over Jordanen; men I skulle gaa over den og eje dette gode Land. **23** Tager eder i Vare, at I ikke forglemme Herren eders Guds Pagt, som han har gjort med eder, saa at I gøre eder et udskaaret Billede, en Skikkelse af nogen som helst Ting, hvad Herren din Gud har forbudet dig. **24** Thi Herren din Gud, han er en fortærende Ild, en nidkær Gud. **25** Naar du avler Børn og Børnebørn, og I blive gamle i Landet, og I handle fordærveligt og gøre et udskaaret Billede, en Skikkelse af nogen som helst Ting, og I gøre det onde for Herren eders Guds Øjne til at opirre ham: **26** Da tager jeg i Dag Himmelen og Jorden til Vidne imod eder, at I snart skulle udryddes af det Land, til hvilket I nu drage hen over Jordanen for at eje det; I skulle ikke forlænge eders Dage i det, thi I skulle blive aldeles ødelagte. **27** Og Herren skal adsprede eder iblandt Folkene, saa at I skulle blive

som en liden Hob tilovers iblandt Hedningerne, hvor Herren skal føre eder hen. **28** Og der skulle I tjene Guder, et Menneskes Hænders Gerning, Træ og Sten, som hverken kunne se eller høre eller æde eller lugte. **29** Og I skulle derfra søge Herren din Gud, og du skal finde ham, naar du leder efter ham af dit ganske Hjerte og af din ganske Sjæl. **30** Naar du faar Angst, og alle disse Ting ramme dig i de sidste Dage, da skal du omvende dig til Herren din Gud og høre paa hans Røst. **31** Thi Herren din Gud er en barmhjertig Gud, han skal ikke opgive dig eller ødelægge dig; han skal ikke heller glemme den Pagt med dine Fædre, som han svor dem. **32** Thi spørg, kære, om de forrige Dage, som have været før dig, fra den Dag Gud skabte Menneskene paa Jorden, og fra Himmelens ene Ende og indtil Himmelens anden Ende, om der er sket noget som denne store Ting, eller om der er hørt noget som dette? **33** Om et Folk har hørt Guds Røst talende midt ud af Ilden, saaledes som du har hørt, og er blevet ved Live? **34** Eller om Gud har forsøgt at komme for at tage sig et Folk midt ud af Folket, ved Forsøgelser, ved Tegn og ved underlige Gerninger og ved Krig og ved en stærk Haand og ved en udrakt Arm og ved store forfærdelige Gerninger, efter alt det som Herren eders Gud har gjort ved eder i Ægypten for dine Øjne? **35** Dig er det blevet vist, for at du skal vide, at Herren han er Gud, ingen uden han alene. **36** Af Himmelen har han ladet dig høre sin Røst for at undervise dig, og paa Jorden har han ladet dig se sin store Ild, og du har hørt hans Ord midt ud af Ilden. **37** Og fordi han elskede dine Fædre, da udvalgte han deres Sæd efter dem, og han udførte dig af Ægypten ved sit Ansigt, ved sin store Kraft, **38** for at uddrive for dit Ansigt større og stærkere Folk, end du er, for at føre dig ind og give dig deres Land til Arv, som det ses paa denne Dag. **39** Saa skal du vide i Dag og tage dig det til Hjerte, at Herren er Gud i Himmelen oventil og paa Jorden nedentil, der er ingen ydermere. **40** Og du skal holde hans Skikke og hans Bud, som jeg byder dig i Dag, at det skal gaa dig vel og dine Børn efter dig, og at du maa forlænge Dagene i det Land, som Herren din Gud giver dig alle Dage. **41** Da fraskilte Mose tre Stæder paa denne Side Jordanen, imod Solens Opgang, **42** for at en Manddraber, som slaar sin Næste ihjel af Vanvare og uden at han hadede ham tilforn, kunde fly derhen; og at han kunde fly til en af disse Stæder og blive ved Live: **43** Nemlig Bezer i Ørken, paa det jævne Land, hos Rubeniterne og Ramoth i Gilead hos Gaditerne og Golan i Basan hos Manassiterne. **44** Og dette er Loven, som Mose satte for Israels Børns Ansigt, **45** disse ere Vidnesbyrdene og Skikkene og Budene, som Mose forkyndte Israels Børn, der de vare udgangne af Ægypten, **46** paa denne Side Jordanen, i Dalen over for Beth-Peor, i den amoritiske Konge Sihons Land, han, som boede i Hesbon, hvem Mose og Israels Børn sloge, der de vare udgangne af Ægypten. **47** Og de toge hans Land og Ogs, Kongen af Basans, Land til Eje, de to amoritiske Kongers, som vare paa denne Side Jordanen, mod Solens Opgang, **48** fra Arder, som ligger ved Bækken Arnons Bred, og indtil Sions Bjerg, det er Hermon, **49** og hele den slette Mark paa denne Side Jordanen mod Østen, og indtil Havet ved den slette Mark neden for Foden af Pisga.

5 Og Mose kaldte ad al Israel og sagde til dem: Hør, Israel, de Skikke og de Bud, som jeg taler for eders Øren i Dag, og lærer dem og bevarer dem for at gøre efter dem. **2** Herren vor Gud gjorde en Pagt med os paa Horeb. **3** Herren har ikke gjort denne Pagt med vore Fædre, men med os, ja med os alle sammen, som her ere i Live paa denne Dag. **4** Herren talede med eder Ansigt til Ansigt paa Bjerget midt ud af Ilden. **5** Jeg stod imellem Herren og eder paa den samme Tid, at give eder Herrens Ord til Kende; thi I frygtede for Ilden og gik ikke op paa Bjerget, og han sagde: **6** Jeg er Herren din Gud, som udførte dig af Ægyptens Land, af Trælles Hus. **7** Du skal ikke have andre Guder for mig. **8** Du skal intet udskaaret Billede gøre dig eller nogen Lignelse efter det, som er i Himmelen oventil, eller det, som er paa Jorden nedentil, eller det, som er i Vandet, under Jorden. **9** Du skal ikke tilbede dem, ej heller tjene dem; thi jeg Herren din Gud er en nidkær Gud, som hjemsøger Fædres Misgerning paa Børn, paa dem i tredje og paa dem i fjerde Led, paa dem, som hade mig; **10** og som gør Miskundhed i tusinde Led mod dem, som elske mig, og mod dem, som holde mine Bud. **11** Du skal ikke tage Herren din Guds Navn forfængeligen; thi Herren skal ikke lade den være uskyldig, som tager hans Navn forfængeligen. **12** Tag Vare paa Sabbatsdagen, at hellige den, som Herren din Gud har budet dig. **13** Seks Dage skal du arbejde og gøre al din Gerning; **14** men den syvende Dag er Sabbat for Herren din Gud, da skal du ingen Gerning gøre, hverken du eller din Søn eller din Datter eller

din Svend eller din Pige eller din Okse eller dit Asen eller dit Dyr eller din fremmede, som er i dine Porte, paa det din Svend og din Pige maa hvile ligesom du. **15** Og du skal komme i Hu, at du var en Træl i Ægyptens Land, og at Herren din Gud udførte dig derfra, med en stærk Haand og med en udrakt Arm; derfor har Herren din Gud budet dig at holde Sabbatsdagen. **16** Ær din Fader og din Moder, som Herren din Gud har budet dig, paa det dine Dage maa forlænges, og at det maa gaa dig vel i Landet, som Herren din Gud giver dig. **17** Du skal ikke ihjelslaa. **18** Og du skal ikke bedrive Hor. **19** Og du skal ikke stjæle. **20** Og du skal ikke svare imod din Næste som et falsk Vidne. **21** Og du skal ikke begære din Næstes Hustru; og du skal ikke begære din Næstes Hus, hans Ager eller hans Svend eller hans Pige, hans Okse eller hans Asen eller noget, som hører din Næste til. **22** Disse Ord talede Herren til hele eders Forsamling paa Bjerget midt ud af Ilden, Skyen og forfærdeligt Mørke, med høj Røst og lagde intet til; og han skrev dem paa to Stentavler og gav mig dem. **23** Og det skete, der I havde hørt Røsten midt ud fra Mørket og fra Bjerget, som brændte med Ild, da kom I hen til mig, alle Øverster iblandt eders Stammer og eders Ældste, **24** og I sagde: Se, Herren vor Gud har ladet os se sin Herlighed og sin Storhed, og vi have hørt hans Røst midt ud af Ilden; vi have set paa denne Dag, at Gud taler med et Menneske, og det bliver ved Live. **25** Og nu, hvorfor skulle vi dø? thi denne store Ild vil fortære os; dersom vi blive ydermere ved at høre Herren vor Guds Røst, da dø vi. **26** Thi hvo er der af alt Kød, der, som vi, har hørt den levende Guds Røst, som taler midt ud af Ilden, og dog bliver ved Live? **27** Gak du nær til, og hør alt det, som Herren vor Gud vil sige; og du skal tale til os alt det, som Herren vor Gud vil tale til dig, og vi ville høre og gøre det. **28** Og Herren hørte eders Ords Røst, det I talede til mig, og Herren sagde til mig: Jeg har hørt dette Folks Ords Røst, som de have talet til dig, de have talet vel i alt det, de have talet. **29** Gid de havde saadant et Hjerte til at frygte mig og til at holde alle mine Bud alle Dage, at det maatte gaa dem og deres Børn vel evindeligen! **30** Gak hen, sig til dem: Gaar tilbage til eders Telte. **31** Og du, staa her hos mig, saa vil jeg sige dig alle Budene og Skikkene og Befalingerne, hvilke du skal lære dem, at de skulle gøre derefter i Landet, som jeg giver dem til at eje. **32** Saa tager Vare paa at gøre, som Herren eders Gud har budet eder; I skulle ikke vige til højre eller venstre Side. **33** Paa al den Vej, som Herren eders Gud har budet eder, skulle I gaa, paa det I maa leve, og det maa gaa eder vel, og I maa forlænge eders Dage i det Land, som I skulle eje.

6 Og dette er det Bud, de Skikke og de Befalinger, som Herren eders Gud har budet at lære eder, for at I skulle gøre derefter i Landet, som I drage over til for at eje det; **2** paa det du skal frygte Herren din Gud ved at holde alle hans Skikke og hans Bud, som jeg byder dig, du og din Søn og din Sønnesøn, alle dine Livsdage, og paa det at dine Dage maa forlænges. **3** Og, Israel! du skal høre og bevare dette og gøre derefter, at det maa gaa dig vel, og I maa blive saare mangfoldige, som Herren dine Fædres Gud har sagt dig, i et Land, som flyder med Mælk og Honning. **4** Hør, Israel! Herren vor Gud, Herren er een. **5** Og du skal elske Herren din Gud af dit ganske Hjerte og af din ganske Sjæl og af al din Formue. **6** Og disse Ord, som jeg byder dig i Dag, skulle være paa dit Hjerte. **7** Og du skal indskærpe dine Børn dem og tale om dem, naar du sidder i dit Hus, og naar du gaar paa Vejen, og naar du lægger dig, og naar du staar op. **8** Og du skal binde dem til et Tegn paa din Haand, og de skulle være dig til Spand imellem dine Øjne. **9** Og du skal skrive dem paa Dørstolperne af dit Hus og paa dine Porte. **10** Og det skal ske, naar Herren din Gud fører dig ind i det Land, som han har tilsvoret dine Fædre, Abraham, Isak og Jakob, at ville give dig, store og gode Stæder, som du ikke har bygget, **11** og Huse, fulde af alt godt, hvilke du ikke har fyldt, og udhugne Brønde, som du ikke har udhugget, Vingaarde og Oliegaarde, som du ikke har plantet, og du æder og bliver mæt: **12** Saa tag dig i Vare, at du ikke forglemmer Herren, som udførte dig af Ægyptens Land, af Trælles Hus. **13** Du skal frygte Herren din Gud og tjene ham, og ved hans Navn skal du sværge. **14** I skulle ikke gaa efter andre Guder, af de Folks Guder, som ere trindt omkring eder; **15** thi Herren din Gud er en nidkær Gud midt iblandt dig; at Herren din Guds Vrede ikke skal optændes imod dig, og han skal udslette dig fra Jordens Kreds. **16** I skulle ikke friste Herren eders Gud, saaledes som I fristede ham i Massa. **17** I skulle flitteligen holde Herren eders Guds Bud og hans Vidnesbyrd og hans Skikke, som han har budet dig. **18** Og du skal gøre det, som er ret og godt for Herrens Øjne, for at det skal gaa dig vel, og du skal komme ind og eje det gode

Land, hvilket Herren har tilsvoret dine Fædre, 19 at han skal udstøde alle dine Fjender for dit Ansigt, som Herren har sagt. 20 Naar din Søn spørger dig herefter og siger: Hvad er det for Vidnesbyrd og Skikke og Befalinger, som Herren vor Gud har budet eder? 21 da skal du sige til din Søn: Vi vare Faraos Trælle i Ægypten, og Herren udførte os af Ægypten med en stærk Haand, 22 og Herren gjorde Tegn og store og fordærvelige Vidundere i Ægypten paa Farao og paa alt hans Hus for vore Øjne, 23 og han udførte os derfra, paa det han vilde føre os ind for at give os det Land, som han havde tilsvoret vore Fædre. 24 Og Herren havde budet os at gøre alle disse Skikke, at frygte Herren vor Gud, at det maa gaa os vel alle Dage, og at han maa holde os ved Live, som det ses paa denne Dag. 25 Og det skal være vor Retfærdighed, naar vi tage Vare paa at gøre efter alle disse Bud for Herren vor Guds Ansigt, som han har budet os.

7 Naar Herren din Gud faar indført dig i Landet, som du skal komme hen til, at eje det, og faar udkastet mange Folk for dig, Hethiter og Girgasiter og Amoriter og Kananiter og Feresiter og Heviter og Jebusiter, syv Folk, som ere mangfoldigere og vældigere end du, 2 og Herren din Gud har givet dem hen for dit Ansigt, og du har slaget dem: Da skal du bandlyse dem; du skal ikke gøre Pagt med dem og ej bevise dem Naade. 3 Og du skal ikke gøre Svogerskab med dem; du skal ikke give hans Søn din Datter, og hans Datter skal du ikke tage til din Søn. 4 Thi han skal bringe din Søn til at vige fra mig, og de skulle tjene andre Guder; og saa optændes Herrens Vrede imod eder, og han skal snart ødelægge eder. 5 Men saaledes skulle I gøre ved dem: I skulle nedbryde deres Altere og sønderslaa deres Støtter og omhugge deres Astartebilleder og opbrænde deres udskaarne Billeder med Ild. 6 Thi du er et helligt Folk for Herren din Gud; Herren din Gud har udvalgt dig, at være ham til et Ejendoms Folk, fremfor alle Folk, som ere paa Jordens Kreds. 7 Herren har ikke haft Lyst til eder og udvalgt eder, fordi I vare mangfoldigere end alle Folk; thi I ere det mindste iblandt alle Folk. 8 Men fordi Herren har elsket eder, og fordi han vilde holde den Ed, som han svor eders Fædre, har Herren udført eder med en stærk Haand, og han har frelst dig af Trælles Hus, af Faraos, Kongen af Ægyptens, Haand. 9 Saa skal du vide, at Herren din Gud, han er Gud, den trofaste Gud, som holder Pagten og Miskundheden mod dem, som elske ham, og mod dem, som holde hans Bud, til tusinde Led. 10 Og han betaler dem, som ham hade, øjensynligen, ved at lade dem omkomme; han skal ikke tøve med den, som hader ham, han skal betale ham øjensynligen. 11 Saa hold det Bud og de Skikke og de Befalinger, som jeg byder dig i Dag, at du gør efter dem. 12 Og det skal ske, fordi I høre disse Befalinger og holde dem og gøre dem, da skal og Herren din Gud holde dig den Pagt og den Miskundhed, som han har tilsvoret dine Fædre. 13 Og han skal elske dig og velsigne dig og mangfoldiggøre dig, og han skal velsigne dit Livs Frugt og dit Lands Frugt, dit Korn og din nye Vin og din Olie, dine Øksnes Affødning og dit Smaakvægs megen Yngel i det Land, som han har tilsvoret dine Fædre at ville give dig. 14 Du skal være velsignet fremfor alle Folk; der skal ingen ufrugtbar Han eller Hun være iblandt dig eller iblandt dit Kvæg. 15 Og Herren skal lade al Sygdom vige fra dig; og alle de ægyptiske slemme Sygdomme, som du kender, dem skal han ikke lægge paa dig, men lægge dem paa alle dem, som hade dig. 16 Og du skal tilintetgøre alle de Folk, som Herren din Gud giver i din Vold, dit Øje skal ikke spare dem; og du skal ikke tjene deres Guder, thi det skal blive dig til en Snare. 17 Naar du siger i dit Hjerte: Disse Folk ere mangfoldigere end jeg, hvorledes formaar jeg at fordrive dem? 18 da skal du ikke frygte for dem; du skal komme i Hu, hvad Herren din Gud gjorde ved Farao og ved alle Ægypterne, 19 de store Forsøgelser, som dine Øjne saa, og de Tegn og de underlige Ting og den stærke Haand og den udrakte Arm, ved hvilken Herren din Gud udførte dig; saaledes skal Herren din Gud gøre imod alle de Folk, for hvis Ansigt du frygter. 20 Og Herren din Gud skal endog sende Gedehamser paa dem, indtil de omkomme, som ere blevne tilovers, og som have skjult sig for dit Ansigt. 21 Du skal ikke forfærdes for deres Ansigt; thi Herren din Gud er midt iblandt dig, en stor og forfærdelig Gud. 22 Og Herren din Gud skal efterhaanden uddrive disse Folk for dit Ansigt; du kan ikke saa snart gøre Ende paa dem, for at de vilde Dyr paa Marken ikke skulle blive mange imod dig. 23 Og Herren din Gud skal give dem hen for dit Ansigt og forstyrre dem med en stor Forstyrrelse, indtil de ødelægges. 24 Og han skal give deres Konger i din Haand, og du skal udslette deres Navn fra at være under Himmelen; der skal ingen kunne staa imod dit

Ansigt, indtil du har ødelagt dem. 25 I skulle opbrænde deres Guders udskaarne Billeder med Ild; du skal ikke begære Sølvet eller Guldet, som er paa dem, eller tage det til dig, at du ikke besnæres dermed; thi det er Herren din Gud en Vederstyggelighed. 26 Og du skal ikke lade Vederstyggelighed komme i dit Hus, at du ikke skal blive en forbandet Ting, ligesom dette er; du skal helt væmmes med Væmmelse derfor og have stor Vederstyggelighed for det, thi det er en forbandet Ting.

8 Iskulle holde alle de Bud, som jeg byder dig i Dag, saa at I gøre derefter, at I maa leve og formeres og komme ind og eje det Land, som Herren har tilsvoret eders Fædre. 2 Og du skal ihukomme al den Vej, som Herren din Gud har ladet dig gaa disse fyrretyve Aar i Ørken for at ydmyge dig, for at forsøge dig, for at fornemme, hvad der var i dit Hjerte, om du vilde holde hans Bud eller ej. 3 Og han ydmygede dig og lod dig hungre og gav dig Man at æde, hvilket du ikke kendte, og dine Fædre ej kendte, for at lade dig vide, at Mennesket lever ikke ved Brødet alene, men Mennesket lever ved alt det, som udgaar af Herrens Mund. 4 Dit Klædebon blev ikke gammelt paa dig, og din Fod blev ikke hoven disse fyrretyve Aar. 5 Saa kan du kende i dit Hjerte, at ligesom en Mand tugter sin Søn, har Herren din Gud tugtet dig. 6 Saa hold Herren din Guds Bud, at du vandrer i hans Veje og frygter ham. 7 Thi Herren din Gud fører dig ind i et godt Land, et Land med Vandbække, Kilder og dybe Brønde, som udvælde i Dalene og paa Bjergene; 8 et Land med Hvede og Byg og Vintræer og Figentræer og Granatæbletræer, et Land med Olietræer og Honning, 9 et Land, hvor du ikke skal æde Brød i Armod, hvor du ikke skal fattes noget; et Land, hvis Stene ere Jern, og af hvis Bjerge du kan udhugge Kobber. 10 Og du skal æde og blive mæt og love Herren din Gud for det gode Land, som han har givet dig. 11 Vogt dig, at du ikke forglemmer Herren din Gud, saa at du ikke holder hans Bud og hans Befalinger og hans Skikke, som jeg byder dig i Dag; 12 at du ikke skal æde og blive mæt og bygge gode Huse og bo deri, 13 og dit store Kvæg og dit smaa Kvæg skal formeres, og Sølv og Guld skal formeres for dig, og alt det, som du har, formeres, 14 og dit Hjerte skulde ophøje sig, og du skulde glemme Herren din Gud, som udførte dig af Ægyptens Land, af Trælles Hus; 15 ham, som ledte dig igennem den store og forfærdelige Ørk, hvor der var giftige Slanger og Skorpioner og Tørhed, hvor der ikke var Vand; ham, som lod Vand udflyde til dig af en haard Stenklippe; 16 ham, som gav dig Man at æde i Ørken, hvilket dine Fædre ikke kendte, for at ydmyge dig og for at forsøge dig og at gøre vel imod dig i den sidste Tid; 17 og du skulde sige i dit Hjerte: Min Kraft og min Haands Styrke har skaffet mig denne Vælde. 18 Men du skal komme Herren din Gud i Hu, thi han er den, som giver dig Kraft til at skaffe dig Vælde, for at stadfæste sin Pagt, som han svor dine Fædre, som det ses paa denne Dag. 19 Og det skal ske, om du glemmer Herren din Gud og vandrer efter andre Guder og tjener og tilbeder dem, da vidner jeg over eder i Dag, at I skulle omkomme. 20 Ligesom Hedningerne, hvilke Herren lader omkomme for eders Ansigt, saaledes skulle I omkomme, fordi I ikke vilde høre Herren eders Guds Røst.

9 Hør, Israel! du gaar i Dag over Jordanen for at gaa ind og tage til Eje Folk, som ere større og stærkere end du, Stæder, som ere store og faste indtil Himmelen, 2 et stort Folk og højt af Vækst, Anakiternes Børn, som du kender, og som du har hørt sige om: Hvo kan staa for Anaks Børns Ansigt? 3 Saa skal du vide i Dag, at Herren din Gud, han gaar frem for dit Ansigt, en fortærende Ild, han skal udslette dem, og han skal ydmyge dem for dit Ansigt; og du skal fordrive dem og ødelægge dem snarlig, saaledes som Herren har talet til dig. 4 Naar Herren din Gud har udstødt dem fra dit Ansigt, da skal du ikke sige i dit Hjerte: For min Retfærdigheds Skyld har Herren ført mig ind at eje dette Land; thi for disse Hedningers Ugudeligheds Skyld fordriver Herren dem for dit Ansigt. 5 Ikke for din Retfærdighed eller for dit Hjertes Oprigtighed kommer du ind for at eje deres Land, men for disse Hedningers Ugudeligheds Skyld fordriver Herren din Gud dem for dit Ansigt og for at stadfæste det Ord, som Herren svor dine Fædre, Abraham, Isak og Jakob. 6 Saa skal du vide, at Herren din Gud ikke for din Retfærdigheds Skyld giver dig dette gode Land til Eje; thi du er et haardnakket Folk. 7 Kom i Hu, glem ikke, at du fortørnede Herren din Gud i Ørken; fra; den Dag, du udgik af Ægyptens Land, indtil I ere komne til dette Sted, have I været genstridige imod Herren. 8 Og I fortørnede Herren ved Horeb, og Herren blev vred paa eder, saa at han

vilde have ødelagt eder. 9 Da jeg var opgangen paa Bjerget at modtage Stentavlerne, den Pagts Tavler, hvilken Herren havde sluttet med eder, da blev jeg paa Bjerget fyrretyve Dage og fyrretyve Nætter, jeg aad ikke Brød og drak ikke Vand; 10 og Herren gav mig de to Stentavler, skrevne med Guds Finger, og paa dem alle de Ord, som Herren talede med eder paa Bjerget midt ud af Ilden paa Forsamlingens Dag. 11 Og det skete, der de fyrretyve Dage og fyrretyve Nætter havde Ende, da gav Herren mig to Stentavler, Pagtens Tavler. 12 Og Herren sagde til mig: Gør dig rede, gak hastigen ned herfra; thi dit Folk, som du udførte af Ægypten, har handlet fordærveligt; de ere hastigen afvegne fra den Vej, som jeg bød dem, de have gjort sig et støbt Billede. 13 Og Herren sagde til mig: Jeg har set dette Folk, og se, det er et haardnakket Folk. 14 Lad af fra mig, og jeg vil ødelægge dem og udslette deres Navn fra at være under Himmelen; og jeg vil gøre dig til et stærkere og større Folk end dette. 15 Og jeg vendte mig og gik ned ad Bjerget, og Bjerget brændte med Ild, og jeg havde de to Pagtens Tavler i begge mine Hænder. 16 Og jeg saa, og se, I havde syndet imod Herren eders Gud, I havde gjort eder en støbt Kalv, I vare hastigen afvegne fra den Vej, som Herren havde budet eder. 17 Da tog jeg fat paa begge Tavlerne og kastede dem ud af begge mine Hænder, og jeg sønderbrød dem for eders Øjne. 18 Og jeg faldt ned for Herrens Ansigt som første Gang, fyrretyve Dage og fyrretyve Nætter, jeg aad ikke Brød og drak ikke Vand, for alle eders Synders Skyld, som I syndede med, da I gjorde det onde for Herrens Øjne til at opirre ham. 19 Thi jeg gruede for den brændende Vrede, med hvilken Herren var vred paa eder til at ødelægge eder; men Herren hørte mig ogsaa den Gang. 20 Men Herren blev ogsaa saare vred paa Aron, saa at han vilde ødelægge ham; men jeg bad og for Aron paa den samme Tid. 21 Men eders Synd, den Kalv, som I havde gjort, tog jeg og opbrændte den med Ild og stødte den og malede den godt, indtil den blev til fint Støv, og jeg kastede dens Støv i Bækken, som flyder ned ad Bjerget. 22 Desligeste gjorde I Herren vred i Tabeera og i Massa og i Kibroth-Hattaava. 23 Og da Herren sendte eder fra Kades-Barnea og sagde: Gaar op og indtager Landet, som jeg har givet eder, da vare I genstridige mod Herren eders Guds Mund og troede ikke paa ham og hørte ikke paa hans Røst. 24 I have været genstridige mod Herren, saa længe som jeg har kendt eder. 25 Da faldt jeg ned for Herrens Ansigt de fyrretyve Dage og de fyrretyve Nætter, i hvilke jeg faldt ned; thi Herren havde sagt, at han vilde ødelægge eder. 26 Og jeg bad til Herren og sagde: Herre, Herre! ødelæg ikke dit Folk og din Arv, som du genløste med din store Kraft, og som du udførte af Ægypten med en stærk Haand. 27 Kom dine Tjenere, Abraham, Isak og Jakob i Hu, vend ikke dit Ansigt til dette Folks Haardhed og til dets Ugudelighed og til dets Synd, 28 at Indbyggerne i det Land, af hvilket du udførte os, ikke skulle sige: Fordi Herren ikke kunde føre dem ind i det Land, som han havde tilsagt dem, og fordi han hadede dem, førte han dem ud at slaa dem ihjel i Ørken. 29 Thi de ere dit Folk og din Arv, og du udførte dem med din store Kraft og med din udrakte Arm.

10 Paa den samme Tid sagde Herren til mig: Udhug dig to Stentavler som de første, og stig op til mig paa Bjerget, og du skal gøre dig en Ark af Træ: 2 Saa vil jeg skrive de Ord paa Tavlerne, som vare paa de første Tavler, hvilke du sønderbrød, og du skal lægge dem i Arken. 3 Saa gjorde jeg en Ark af Sithimtræ og udhuggede to Stentavler som de første, og jeg gik op paa Bjerget og havde de to Tavler i min Haand. 4 Da skrev han paa Tavlerne ligesom den første Skrift, de ti Ord, som Herren talede til eder paa Bjerget midt ud af Ilden paa Forsamlingens Dag; og Herren gav mig dem. 5 Saa vendte jeg mig og gik ned ad Bjerget, og jeg lagde Tavlerne i den Ark, som jeg havde gjort; og de bleve der, som Herren havde befalet mig. 6 Og Israels Børn rejste fra Beeroth-Bne-Jaakan til Mosera; der døde Aron og blev begravet der, og hans Søn Eleasar gjorde Præstetjeneste i hans Sted. 7 Derfra rejste de til Gudgoda og fra Gudgoda til Jotbatha, et Land med Vandbække. 8 Paa den Tid fraskilte Herren Levi Stamme til at bære Herrens Pagts Ark, til at staa for Herrens Ansigt for at tjene ham og at velsigne i hans Navn indtil denne Dag. 9 Derfor skulde Levi ingen Del eller Arv have med sine Brødre; Herren, han er hans Arv, saaledes som Herren din Gud har talet til ham. 10 Og jeg stod paa Bjerget som første Gang, fyrretyve Dage og fyrretyve Nætter, og Herren hørte mig ogsaa den Gang, Herren vilde ikke ødelægge dig. 11 Og Herren sagde til mig: Staa op, gak hen at drage foran Folket, at de maa komme ind at eje Landet, hvilket jeg tilsvor deres Fædre at ville give dem. 12 Og nu, Israel!

hvad begærer Herren din Gud af dig uden det: At frygte Herren din Gud, at vandre i alle hans Veje og at elske ham og at tjene Herren din Gud af dit ganske Hjerte og af din ganske Sjæl; 13 at holde Herrens Bud og hans Skikke, som jeg byder dig i Dag, at det skal gaa dig vel! 14 Se, Himlene og Himlenes Himle høre Herren din Gud til, Jorden og alt det, som er derpaa; 15 ikkun til dine Fædre har Herren haft Lyst, saa at han elskede dem; og han har udvalgt deres Sæd efter dem, eder ud af alle Folk, som det ses paa denne Dag. 16 Derfor skulle I omskære eders Hjerters Forhud, og I skulle ikke ydermere forhærde eders Nakke. 17 Thi Herren eders Gud er en Gud over Guderne og en Herre over Herrerne, den store, den mægtige og den forfærdelige Gud, som ikke anser Personer og ikke tager Gave, 18 men som skaffer faderløse og Enker Ret, og som elsker den fremmede, saa han giver ham Brød og Klæder. 19 Derfor skulle I elske den fremmede; thi I have været fremmede i Ægyptens Land. 20 Herren din Gud skal du frygte, ham skal du tjene; og ved ham skal du hænge hart, og ved hans Navn skal du sværge. 21 Han er din Lovsang, og han er din Gud, som har gjort disse store og forfærdelige Ting imod dig, hvilke dine Øjne have set. 22 Dine Fædre droge ned til Ægypten ved halvfjerdsindstyve Personer; men nu har Herren din Gud sat dig som Stjerner paa Himmelen i Mangfoldighed.

11 Og du skal elske Herren din Gud og tage Vare paa, hvad han vil have varetaget, og paa hans Skikke og hans Befalinger og hans Bud, alle Dage. 2 Og I skulle kende i Dag — thi jeg taler ikke med eders Børn, som ikke kende, og som ikke have set det — Herren eders Guds Tugtelse, hans Storhed, hans stærke Haand og hans udrakte Arm 3 og hans Tegn og hans Gerninger, som han gjorde midt i Ægypten paa Farao, Kongen i Ægypten, og paa alt hans Land; 4 og hvad han gjorde paa Ægypternes Hær, paa deres Heste og paa deres Vogne, der han lod Vandet i det røde Hav flyde over dem, medens de forfulgte eder, og Herren lod dem omkomme indtil denne Dag; 5 og hvad han har gjort ved eder i Ørken, indtil I ere komne til dette Sted; 6 og hvad han gjorde ved Dathan og Abiram, Sønner af Eliab, Rubens Søn, at Jorden oplod sin Mund og opslugte dem og deres Huse og deres Telte og alle Ting, som fulgte med dem, midt iblandt hele Israel. 7 Thi eders Øjne have set alle Herrens store Gerninger, som han har gjort. 8 Derfor skulle I holde alle de Bud, som jeg byder dig i Dag, at I maa blive stærke og komme ind og eje Landet, som I drage over til for at eje det, 9 og at I maa forlænge eders Dage i det Land, hvilket Herren tilsvor eders Fædre at give dem og deres Sæd, et Land, som flyder med Mælk og Honning. 10 Thi det Land, som du kommer hen til for at eje det, er ikke som Ægyptens Land, som I ere dragne ud fra, hvor du saaede din Sæd og maatte selv gaa og vande den som en Urtehave. 11 Men det Land, som I drage over til for at eje det, er et Land med Bjerge og Dale, det drikker Vand af Himmelens Regn, 12 et Land, som Herren din Gud har nøje Agt paa; Herren din Guds Øjne se stedse derpaa fra Aarets Begyndelse og indtil Aarets Ende. 13 Og det skal ske, dersom I høre mine Bud, som jeg byder eder i Dag, at elske Herren eders Gud og at tjene ham af eders ganske Hjerte og af eders ganske Sjæl: 14 Da vil jeg give eders Land Regn paa sin Tid, tidlig Regn og sildig Regn, at du kan indsamle dit Korn og din nye Vin og din Olie. 15 Og jeg vil give dit Kvæg Urter paa din Mark, og du skal æde og blive mæt. 16 Tager eder i Vare, at eders Hjerte ikke bliver bedaaret, saa at I vige af og tjene andre Guder og tilbede dem, 17 saa Herrens Vrede optændes imod eder, og han lukker Himmelen til, at der ingen Regn kommer, og Jorden ikke giver sin Grøde, og I snart udryddes fra det gode Land, som Herren giver eder. 18 Men I skulle lægge disse mine Ord paa eders Hjerte og paa eders Sjæl og binde dem til et Tegn paa eders Haand, at de kunne være til et Spand imellem eders Øjne. 19 Og I skulle lære eders Børn dem ved at tale derom, naar du sidder i dit Hus, og naar du gaar paa Vejen, og naar du lægger dig, og naar du staar op, 20 og du skal skrive dem paa Dørstolperne i dit Hus og paa dine Porte; 21 at eders Dage og eders Børns Dage maa blive mangfoldige i det Land, som Herren tilsvor eders Fædre at give dem, som Himmelens Dage ere over Jorden. 22 Thi dersom I tage Vare paa alle disse Bud, som jeg byder eder at gøre efter, saa at I elske Herren eders Gud, vandre i alle hans Veje og hænge ved ham: 23 Da skal Herren fordrive alle disse Folk fra eders Ansigt, og I skulle eje større og stærkere Folk, end I selv ere. 24 Hvert Sted, som I med eders Fodsaaler skulle træde paa, skal høre eder til: Fra Ørken og Libanon, fra Floden, den Flod Frat, og indtil det yderste Hav skal eders Landemærke være. 25 Der

skal ingen Mand kunne staa for eders Ansigt; Herren eders Gud skal lade Rædsel for eder og Frygt for eder komme over alt Landet, som I træde paa, ligesom han har sagt eder. **26** Se, jeg lægger i Dag for eders Ansigt Velsignelse og Forbandelse: **27** Velsignelsen, naar I lyde Herren eders Guds Bud, som jeg byder eder i Dag; **28** og Forbandelsen, dersom I ikke lyde Herren eders Guds Bud, men vige fra den Vej, som jeg byder eder i Dag, saa at I vandre efter andre Guder, som I ikke kende. **29** Og det skal ske, naar Herren din Gud fører dig ind i det Land, som du kommer hen til for at eje det, da skal du lyse Velsignelsen paa det Bjerg Garizim og Forbandelsen paa det Bjerg Ebal. **30** Ere disse ikke paa hin Side Jordanen bag Vejen imod Solens Nedgang, i Kananiternes Land, som bo paa den slette Mark, tværs over for Gilgal ved More Lund? **31** Thi I gaa over Jordanen for at komme ind at eje Landet, som Herren eders Gud giver eder; og I skulle eje det og bo i det. **32** Saa skulle I tage Vare paa at gøre efter alle de Skikke og Bud, som jeg lægger for eders Ansigt paa denne Dag.

12 Disse ere de Skikke og de Bud, som I skulle tage Vare paa at gøre efter i det Land, som Herren dine Fædres Gud har givet dig til Eje, alle de Dage, som I leve paa Jorden. **2** I skulle ødelægge alle de Steder, hvor Hedningerne, hvilke I skulle eje, have tjent deres Guder, paa de høje Bjerge og paa Højene og under alle grønne Træer, **3** og I skulle nedbryde deres Altere og sønderslaa deres Støtter og opbrænde deres Astartebilleder med Ild og omhugge deres Guders udskaarne Billeder og udslette deres Navn fra dette Sted. **4** I skulle ikke gøre saaledes mod Herren eders Gud; **5** men paa det Sted, som Herren eders Gud udvælger af alle eders Stammer til der at sætte sit Navn, der hvor han vil bo, skulle I søge ham, og derhen skal du komme. **6** Og derhen skulle I føre eders Brændofre, og eders Slagtofre og eders Tiender og eders Hænders Offergaver og eders Løfter og eders frivillige Ofre og de førstefødte af eders store Kvæg og af eders smaa Kvæg; **7** og der skulle I æde for Herren eders Guds Ansigt, og I skulle være glade i alt det, som I udrække eders Hænder til, I og eders Huse, ved hvad Herren din Gud har velsignet dig med. **8** I skulle ikke i alt gøre efter det, som vi gøre her i Dag, saa at hver gør, hvad som helst er ret for hans Øjne. **9** Thi I ere ikke endnu komne til Rolighed og til den Arv, som Herren din Gud giver dig. **10** Naar I ere gangne over Jordanen og bo i Landet, som Herren eders Gud giver eder til Arv, og han giver eder Rolighed for alle eders Fjender trindt omkring, og I bo tryggeligen, **11** da skal der være et Sted, som Herren eders Gud skal udvælge til at lade sit Navn bo der; derhen skulle I føre alt det, som jeg byder eder, eders Brændofre og eders Slagtofre, eders Tiende og eders Hænders Offergaver og alle eders udvalgte Løfter, hvilke I love Herren; **12** og I skulle være glade for Herren eders Guds Ansigt, I og eders Sønner og eders Døtre og eders Tjenere og eders Tjenestepiger og Leviten, som er i eders Porte; thi han har ingen Del eller Arv med eder. **13** Tag dig i Vare, at du ikke ofrer dine Brændofre paa hvert det Sted, som du udser: **14** Men paa det Sted, som Herren udvælger, i en af dine Stammer, der skal du ofre dine Brændofre, og der skal du gøre alt det, som jeg byder dig. **15** Dog maa du slagte og æde Kød efter al din Sjæls Lyst, efter Herren din Gudsvelsignelse, som han har givet dig, i alle dine Porte; den urene og den rene maa æde det, som var det en Raa eller en Hjort. **16** Dog skulle I ikke æde Blodet; paa Jorden skal du udøse det som Vand. **17** Du maa ikke æde inden dine Porte Tiende af dit Korn og din nye Vin og din Olie, ej heller det førstefødte af dit store Kvæg eller dit smaa Kvæg, ej heller af noget af dine Løfter, som du har lovet, eller af dine frivillige Ofre eller af din Haands Gaver. **18** Men du skal æde det for Herren din Guds Ansigt paa det Sted, som Herren din Gud udvælger, du og din Søn og din Datter og din Tjener og din Tjenestepige og Leviten, som er i dine Porte; og du skal være glad for Herren din Guds Ansigt i alt det, som du udrækker dine Hænder til. **19** Tag dig i Vare, at du ikke forlader Leviten, alle dine Dage i dit Land. **20** Naar Herren din Gud udvider dine Landemærker, som han har tilsagt dig, og du siger: Jeg vil æde Kød; thi din Sjæl har Lyst til at æde Kød: Saa maa du æde Kød efter al din Sjæls Lyst. **21** Men er det Sted langt fra dig, hvilket Herren din Gud har udvalgt til der at sætte sit Navn, da maa du slagte af dit store Kvæg og af dit smaa Kvæg, som Herren har givet dig, ligesom jeg har budet dig, og du maa æde det inden dine Porte efter al din Sjæls Lyst. **22** Dog kun, som var det en Raa eller en Hjort man æder, saaledes maa du æde det; den urene saavel som den rene maa æde det. **23** Dog hold fast ved, at du ikke æder Blodet, thi Blodet er Sjælen; og du maa ikke æde Sjælen med Kødet. **24** Du skal ikke æde det, du

skal udøse det paa Jorden som Vand. 25 Du skal ikke æde det, at det maa gaa dig vel og dine Børn efter dig, naar du har gjort det, som ret er for Herrens Øjne. 26 Dog de Ting, som du helliger, som hørmer dig til, og dine Løfter, dem skal du tage og komme med til det Sted, som Herren skal udvælge. 27 Og du skal bringe dine Brændofre, Kødet og Blodet, paa Herren din Guds Alter, og Blodet af dine Ofre skal udøses paa Herren din Guds Alter, og Kødet maa du æde. 28 Tag Vare paa og hør alle disse Ord, som jeg byder dig, at det maa gaa dig vel og dine Børn efter dig evindeligen, naar du har gjort det, som godt og ret er for Herren din Guds Øjne. 29 Naar Herren din Gud faar udryddet Hedningerne for dit Ansigt, der hvor du drager hen at eje dem, og du ejer dem og bor i deres Land: 30 Saa forvar dig, at du ikke falder i Snaren efter dem, efter at de ere ødelagte for dit Ansigt, og at du ikke søger deres Guder og siger: Ligesom disse Folk tjente deres Guder, saa vil jeg ogsaa gøre. 31 Du skal ikke gøre saaledes for Herren din Gud; thi de gjorde for deres Guder alt det, som er vederstyggeligt for Herren, det som han hader; thi de have endog brændt deres Sønner og deres Døtre i Ilden for deres Guder. 32 I skulle holde hvert Ord, som jeg byder eder, at gøre derefter; du skal ikke lægge dertil og ej tage derfra.

13 Naar en Profet eller en, som drømmer en Drøm, staar op midt iblandt eder og giver dig et Tegn eller et Under, 2 og det Tegn eller det Under, som han sagde til dig, sker, og han siger: Lader os gaa efter andre Guder, som du ikke kendte, og lader os tjene dem: 3 Da skal du ikke lyde denne Profets Ord eller den, som drømte den Drøm; thi Herren eders Gud forsøger eder, at han vil fornemme, om I elske Herren eders Gud i eders ganske Hjerte og i eders ganske Sjæl. 4 I skulle vandre efter Herren eders Gud og frygte ham og holde hans Bud og høre hans Røst og tjene ham og hænge ved ham. 5 Men denne Profet eller den, som drømte den Drøm, skal dødes, fordi han har talet for Afvigelse fra Herren eders Gud, som udførte eder af Ægyptens Land og forløste eder af Trælles Hus, og fordi han vilde føre dig bort fra den Vej, som Herren din Gud har befalet dig at vandre paa; og du skal borttage den onde af din Midte. 6 Naar din Broder, din Moders Søn, eller din Søn eller din Datter eller din Hustru i din Arm eller din Ven, der er som din egen Sjæl, tilskynder dig i Løndom og siger: Lader os gaa og tjene andre Guder, som du og dine Fædre ikke kendte, 7 af Folkenes Guder, som ere rundt omkring eder, hvad enten de ere nær ved dig eller ere langt fra dig, fra Jordens ene Ende og til Jordens anden Ende: 8 Da samtyk ikke med ham, og hør ham ikke; og dit Øje skal ikke spare ham, og du skal ikke skaane ham og ej skjule ham. 9 Men du skal slaa ham ihjel, din Haand skal være den første paa ham til at give ham Døden, og til sidst alt Folkets Haand. 10 Og du skal stene ham med Stene, og han skal dø; thi han søgte at drage dig fra Herren din Gud, som udførte dig af Ægyptens Land, af Trælles Hus; 11 paa det at hele Israel maa høre det og frygte og ikke blive ved at gøre efter denne onde Handel midt iblandt eder. 12 Om du hører i en af dine Stæder, som Herren din Gud giver dig at bo udi, at man siger: 13 Der er nogle Mænd, Belials Børn, udgangne af din Midte, og de forføre deres Stads Indbyggere og sige: Lader os gaa og tjene andre Guder, som I ikke kendte: 14 Da skal du ransage og udforske og spørge flitteligen; og se, er det Sandhed, er det Ord vist, at denne Vederstyggelighed er sket midt iblandt eder: 15 Da skal du slaa Indbyggerne i den samme Stad med skarpe Sværd; du skal ødelægge den, og alt det, som er i den, og dens Kvæg med skarpe Sværd; 16 og du skal samle alt Byttet af den midt paa dens Gade og opbrænde det med Ild, baade Staden og alt Byttet af den, altsammen for Herren din Gud; og den skal være en Dynge evindelig, den skal ikke bygges ydermere. 17 Og lad intet af det bandlyste hænge ved din Haand, at Herren maa afvendes fra sin strenge Vrede og skænke dig Barmhjertighed og forbarme sig over dig og mangfoldiggøre dig, ligesom han har tilsvoret dine Fædre. 18 Thi du har hørt Herren din Guds Røst, at du skal holde alle hans Bud, som jeg befaler dig i Dag, at du skal gøre det, som ret er for Herren din Guds Øjne.

14 Iere Herren eders Guds Børn, I skulle ikke saare eder selv eller rage eder imellem eders Øjne for en død. 2 Thi du er Herren din Gud et helligt Folk, og dig har Herren udvalgt at være ham et Ejendomsfolk fremfor alle Folk, som ere paa Jordens Kreds. 3 Du skal ikke æde noget, som er vederstyggeligt. 4 Disse ere de Dyr, som I maa æde: Okse, Lam af Faarene og Kid af Gederne; 5 Hjort og Raa og Bøffel og Stenbuk og Daadyr og Urnød og Stenged. 6 Og alt Kvæg, som har Klove, og som har de tvende Klove kløvede, og

som tygger Drøv iblandt Dyrene, det maa I æde. 7 Dog dette maa I ikke æde af dem, som tygge Drøv, og af dem, som have helt adskilte Klove: Kamelen og Haren og Kaninen; thi de tygge Drøv, men skille dog ikke Kloven ad, de skulle være eder urene; 8 og Svinet, thi det har Klove, men tygger ikke Drøv, det skal være eder urent; I skulle ikke æde af deres Kød og ikke røre ved deres Aadsel. 9 Dette maa I æde af alt det, som er i Vandet: Alt det, som har Finne og Skæl, maa I æde. 10 Men alt det, som ikke har Finne og Skæl, maa I ikke æde; det er eder urent. 11 I maa æde hver ren Fugl. 12 Men disse ere de, som I ikke maa æde af dem: Ørnen og Høgen og Strandørnen 13 og Kragen og Skaden og Glenten med dens Arter 14 og alle Ravne med deres Arter 15 og Strudsen og Natuglen og Maagen og Spurvehøgen med dens Arter, 16 Falken og Hornuglen og Viben 17 og Rørdrummen og Pelikanen og Dykkeren 18 og Storken og Hejren med dens Arter og Urhanen og Aftenbakken. 19 Og alt flyvende Vrimmel, det skal være eder urent, de skulle ikke ædes. 20 I maa æde hver ren Fugl. 21 I maa ikke æde noget Aadsel; du kan give det til den fremmede, som er inden dine Porte, og han maa æde det, eller sælge den fremmede det; thi du er Herren din Gud et helligt Folk. Du skal ikke koge et Kid i sin Moders Mælk. 22 Du skal tiende af al din Sæds Grøde, som fremkommer af Marken hvert Aar. 23 Og du skal æde for Herren din Guds Ansigt paa det Sted, som han udvælger til der at lade sit Navn bo, Tienden af dit Korn, din nye Vin og din Olie og de førstefødte af dit store Kvæg og af dit smaa Kvæg, at du maa lære at frygte Herren din Gud alle Dage. 24 Men naar Vejen er dig for lang, at du ikke formaar at bære det derhen, fordi det Sted er for langt fra dig, som Herren din Gud har udvalgt til der at sætte sit Navn, naar Herren din Gud velsigner dig: 25 Saa skal du sælge det for Penge og tage Pengene i din Haand og gaa til det Sted, som Herren din Gud skal udvælge. 26 Og du skal give samme Penge ud for alt, hvad din Sjæl har Lyst til af stort Kvæg og af smaat Kvæg, af Vin og af stærk Drik, eller for alt, som din Sjæl begærer af dig; og du skal æde det for Herren din Guds Ansigt og være glad, du og dit Hus. 27 Men Leviten, som er inden dine Porte, ham skal du ikke forlade; thi han har ingen Del eller Arv med dig. 28 Naar tre Aar ere til Ende, skal du udføre hele Tienden af din Afgrøde i samme Aar, og den skal du lade blive inden dine Porte. 29 Saa skal Leviten komme, fordi han har ingen Del eller Arv med dig, og den fremmede og den faderløse og Enken, som ere inden dine Porte, og de skulle æde og mættes, paa det at Herren din Gud skal velsigne dig i al din Haands Gerning, som du skal gøre.

15 Naar syv Aar ere til Ende, skal du lade Henstand ske. 2 Og saaledes skal der forholdes med denne Henstand: Hver Ejermand, som har laant noget ud af sin Haand, skal give Henstand med det, som han har laant ud til sin Næste; han skal ikke kræve sin Næste eller sin Broder, naar man har udraabt Henstand for Herren. 3 Den fremmede maa du kræve; men det, som du har hos din Broder, skal din Haand give Henstand med; 4 kun at ingen skal blive en Tigger iblandt eder; thi Herren skal meget velsigne dig i det Land, som Herren din Gud giver dig til Arv at eje det; 5 dersom du ikkun hører Herren din Guds Røst, saa at du tager Vare paa at gøre efter alle disse Bud som jeg byder dig i Dag. 6 Thi Herren din Gud har velsignet dig, som han har tilsagt dig; og du skal laane til mange Folk; men du skal ikke tage til Laans; og du skal herske over mange Folk, men de skulle ikke herske over dig. 7 Naar der vorder en fattig iblandt eder, en af dine Brødre, i en af dine Stæder i dit Land, som Herren din Gud giver dig: Da skal du ikke gøre dit Hjerte haardt og ikke lukke din Haand for din fattige Broder. 8 Men du skal oplade din Haand for ham, og du skal laane ham det, som er nok for hans Mangel, det som ham fattes. 9 Tag dig i Vare, at der ikke er en nedrig Tanke i dit Hjerte, at du siger: Det syvende Aar, Henstandsaaret, er nær, og at du er karrig imod din fattige Broder og ikke giver ham, og at han raaber over dig til Herren, og det skal være dig til Synd. 10 Du skal give ham og ikke lade dit Hjerte fortryde det, at du giver ham; thi Herren din Gud skal for denne Sags Skyld velsigne dig i alle dine Gerninger og i alt det, som du udrækker din Haand til. 11 Thi fattige ville ikke ophøre at være i Landet; derfor byder jeg dig og siger, at du skal oplade din Haand for din Broder, for den, som trænger hos dig, og for din fattige i dit Land. 12 Naar din Broder, en Hebræer eller en Hebræerinde, sælges til dig, da skal han tjene dig i seks Aar, og i det syvende Aar skal du lade ham fri fra dig. 13 Og naar du lader ham fri fra dig, da skal du ikke lade ham gaa tomhændet. 14 Du skal rigeligen begave ham af dit smaa Kvæg og af din Lade og af din Perse; det som Herren din Gud velsigner dig med, deraf skal du give ham. 15 Og du skal komme i Hu, at

du var en Træl i Ægyptens Land, og at Herren din Gud udløste dig; derfor byder jeg dig dette Ord i Dag. **16** Og det skal ske, om han siger til dig: Jeg vil ikke gaa ud fra dig, fordi han elsker dig og dit Hus, fordi han lider vel hos dig: **17** Da skal du tage en Syl og stikke i hans Øre og i Døren, saa skal han være dig en Træl bestandig; og saaledes skal du og gøre ved din Tjenestepige. **18** Lad det ikke være for svart for dine Øjne, at du lader ham fri fra dig; thi han har tjent dig dobbelt, efter en Daglønners Løn, seks Aar; og Herren din Gud skal velsigne dig i alt det, du skal gøre. **19** Alt det førstefødte, som fødes af dit store Kvæg og af dit smaa Kvæg, naar det er en Han, skal du hellige for Herren din Gud; du skal ikke arbejde med din Okses førstefødte og ikke klippe dine Faars førstefødte. **20** Du skal æde det hvert Aar for Herren din Guds Ansigt paa det Sted, som Herren skal udvælge, du og dit Hus. **21** Dog, om der er Lyde paa det, saa det er lamt eller blindt, hvad som helst slem Lyde det er, da skal du ikke ofre det for Herren, din Gud. **22** Inden dine Porte skal du æde det, saavel den urene som den rene, som var det en Raa og en Hjort. **23** Dog skal du ikke æde Blodet deraf; du skal udøse det paa Jorden som Vand.

16 Tag Vare paa Abib Maaned, at du holder Paaske for Herren din Gud; thi i Abib Maaned udførte Herren din Gud dig af Ægypten om Natten. **2** Og du skal slagte Paaskeoffer for Herren din Gud, smaat Kvæg og stort Kvæg, paa det Sted, som Herren skal udvælge, til der at lade sit Navn bo. **3** Du skal ikke æde syret Brød dertil, syv Dage skal du æde usyret Brød dertil, Trængselsbrød; thi med Hast drog du ud af Ægyptens Land; for at du skal ihukomme den Dag, da du uddrog af Ægyptens Land, alle dine Livsdage. **4** Og der skal ingen Surdejg ses hos dig inden alt dit Landemærke, syv Dage; og der skal intet af Kødet, som du slagter om Aftenen paa den første Dag, ligge Natten over til om Morgenen. **5** Du maa ikke slagte Paaskeoffer i nogen af dine Byer, som Herren din Gud giver dig. **6** Men paa det Sted, som Herren din Gud skal udvælge til der at lade sit Navn bo, der skal du slagte Paaskeofret om Aftenen, mod Solens Nedgang, paa den bestemte Tid, som du drog ud af Ægypten. **7** Og du skal koge og æde det paa det Sted, som Herren din Gud skal udvælge; og om Morgenen skal du vende om og gaa til dine Telte. **8** Seks Dage skal du æde usyrede Brød; men paa den syvende Dag er en Slutningsfest for Herren din Gud, da skal du intet Arbejde gøre. **9** Du skal tælle dig syv Uger; fra man begynder med Seglen paa det staaende Korn, skal du begynde at tælle syv Uger. **10** Og du skal holde Ugernes Højtid for Herren din Gud, efter hvad din Haand frivillig vil yde; efter hvad Herren din Gud velsigner dig med. **11** Og du skal være glad for Herren din Guds Ansigt, du og din Søn og din Datter og din Tjener og din Tjenestepige og Leviten, som er inden dine Porte, og den fremmede og den faderløse og Enken, som er midt iblandt dig paa det Sted, som Herren din Gud skal udvælge til der at lade sit Navn bo. **12** Og du skal komme i Hu, at du har været en Træl i Ægypten; og du skal holde og gøre disse Skikke. **13** Du skal holde Løvsalernes Højtid for dig syv Dage, naar du har indsamlet af din Lo og af din Perse. **14** Og du skal være glad under din Højtid, du og din Søn og din Datter og din Tjener og din Tjenestepige og Leviten og den fremmede og den faderløse og Enken, som ere inden dine Porte. **15** Syv Dage skal du holde Højtid for Herren din Gud paa det Sted, som Herren skal udvælge; fordi Herren din Gud skal velsigne dig i al din Afgrøde og i al dine Hænders Gerning, derfor skal du kun være glad. **16** Tre Gange om Aaret skal alt dit Mandkøn ses for Herren din Guds Ansigt paa det Sted, som han skal udvælge, paa de usyrede Brøds Højtid og paa Ugernes Højtid og paa Løvsalernes Højtid; og der skal ingen ses tomhændet for Herrens Ansigt; **17** men hver med Haands Gave, efter Herren din Guds Velsignelse, som han har givet dig. **18** Du skal sætte dig Dommere og Fogeder i alle dine Porte, som Herren din Gud giver dig, for dine Stammer; og de skulle dømme Folket med retfærdig Dom. **19** Du skal ikke bøje Retten, du skal ej heller anse nogens Person, og du skal ikke tage Gave; thi Gaven forblinder de vises Øjne og forvender de retfærdiges Sager. **20** Ret, Ret skal du efterjage, at du maa leve og eje det Land, som Herren din Gud giver dig. **21** Du skal ikke sætte dig Astartebilleder af noget Slags Træ ved Herren din Guds Alter, som du skal gøre dig. **22** Du skal ikke oprejse dig Støtter, hvilke Herren din Gud hader.

17 Du skal ikke ofre Herren din Gud Okse eller Lam, som har en Lyde, eller nogen slem Ting; thi det er Herren din Gud en Vederstyggelighed. **2** Naar der findes midt iblandt dig, i en af dine Byer, som Herren din Gud giver dig, Mand eller Kvinde, som gør det, som er ondt for Herren din Guds Øjne,

ved at overtræde hans Pagt, 3 og denne gaar hen og tjener andre Guder og tilbeder dem, enten Sol eller Maane eller noget af hele Himmelens Hær, som jeg ikke har budet, 4 og det bliver givet dig til Kende, og du hører det: Da skal du ransage det vel; og se, er det Sandhed, er det Ord vist, er denne Vederstyggelighed sket i Israel: 5 Da skal du føre den Mand eller den Kvinde, som gjorde denne onde Handel, ud til dine Porte, Manden eller Kvinden, og du skal stene dem med Sten, og de skulle dø. 6 Efter to Vidners eller tre Vidners Mund skal den lide Døden, som er skyldig at dø; han skal ikke lide Døden efter eet Vidnes Mund. 7 Vidnernes Haand skal først være paa ham til at slaa ham ihjel og til sidst alt Folkets Haand; saa skal du borttage den onde af din Midte. 8 Naar en Sag for Retten er for vanskelig for dig, imellem Blod og Blod, imellem Sag og Sag og imellem Slag og Slag, i hvad Retstrætte der kan være inden dine Porte: Da skal du gøre dig rede og gaa op til det Sted, som Herren din Gud skal udvælge. 9 Og du skal komme til Præsterne, Leviterne og til den Dommer, som mon være i de samme Dage; og du skal forespørge dig, saa skulle de give dig Rettens Ord til Kende. 10 Og du skal gøre efter det Ords Lydelse, som de give dig til Kende fra det Sted, som Herren skal udvælge, og du skal tage Vare paa, at du gør efter alt det, som de lære dig. 11 Efter den Lovs Lydelse, som de lære dig, og efter den Ret, som de sige dig, skal du gøre; du skal ikke vige fra det Ord, som de tilkendegive dig, hverken til højre eller til venstre Side. 12 Men den Mand, som gør noget i Hovmodighed, at han ikke vil høre Præsten, som staar til at tjene der for Herren din Gud, eller Dommeren, den Mand skal dø, og du skal borttage den onde af Israel, 13 for at alt Folket maa høre det og frygte og ikke mere handle hovmodigen. 14 Naar du kommer i det Land, som Herren din Gud giver dig, og ejer det og bor deri, og du siger: Jeg vil sætte en Konge over mig ligesom alle Folkene, som ere trindt omkring mig, 15 da skal du sætte den til Konge over dig, som Herren din Gud skal udvælge; du skal sætte en af dine Brødres Midte til Konge over dig, du maa ikke sætte over dig en fremmed Mand, som ikke er din Broder. 16 Kun skal han ikke holde mange Heste og ikke komme Folket til at drage tilbage til Ægypten for at hente mange Heste; thi Herren har sagt eder: I skulle ikke herefter ydermere drage tilbage ad denne Vej. 17 Han skal ikke heller tage sig mange Hustruer, at hans Hjerte ikke skal afvige; han skal ikke heller samle sig saare meget Sølv og Guld. 18 Og det skal ske, naar han sidder paa sit Riges Trone, da skal han lade sig skrive en Afskrift af denne Lov i en Bog efter den, som er hos Præsterne, Leviterne. 19 Og den skal være hos ham, og han skal læse i den alle sit Livs Dage, paa det han kan lære at frygte Herren sin Gud, at holde alle denne Lovs Ord og disse Skikke og gøre efter dem, 20 for at hans Hjerte ikke skal ophøje sig over hans Brødre, ej heller vige fra Budet til højre eller venstre Side, for at han maa forlænge sine Dage i sit Kongerige, han og hans Børn i Israel.

18 Præsterne, Leviterne, hele Levi Stamme skal ikke have Del eller Arv med Israel; de skulle æde Herrens Ildofre og hans Arv. 2 Og han skal ikke have Arv iblandt sine Brødre; Herren, han er hans Arv, ligesom han har talet til ham. 3 Men dette skal være Præsternes Rettighed af Folket, af dem, som ofre Ofret, enten Okse eller Lam, at man skal give Præsten Boven og Kæverne og Kallunet. 4 Det første af dit Korn, din nye Vin og din Olie og den første Uld af dine Faar skal du give ham; 5 thi Herren din Gud har udvalgt ham af alle dine Stammer til at staa og tjene i Herrens Navn, ham og hans Sønner alle Dage. 6 Og naar en Levit kommer fra en af dine Porte i hele Israel, hvor han opholder sig, og han kommer efter sin Sjæls fulde Lyst til det Sted, hvilket Herren skal udvælge, 7 og han tjener i Herren sin Guds Navn, ligesom alle hans Brødre, Leviterne, som staa der for Herrens Ansigt: 8 Da skulle de nyde lige Del, foruden hvad han ejer af solgt Gods fra Fædrene. 9 Naar du kommer til det Land, hvilket Herren din Gud giver dig, da skal du ikke lære at gøre efter disse Folks Vederstyggeligheder. 10 Der skal ikke findes hos dig nogen, som lader sin Søn eller sin Datter gaa igennem Ilden, nogen som omgaas med Spaadom eller er en Dagvælger, eller som agter paa Fugleskrig eller er en Troldkarl, 11 eller som omgaas med Manen, eller som adspørger en Spaamand eller er en Tegnsudlægger, eller som gør Spørgsmaal til de døde. 12 Thi hver, som gør disse Ting, er en Vederstyggelighed for Herren, og for disse Vederstyggeligheders Skyld fordriver Herren din Gud dem fra sit Ansigt. 13 Du skal være fuldkommen for Herren din Gud. 14 Thi disse Hedninger, som du skal fordrive, de have hørt efter Dagvælgere og Spaamænd; men sligt har Herren din Gud ikke tilstedet dig. 15

En Profet af din Midte, af dine Brødre, ligesom mig, skal Herren din Gud oprejse dig; ham skulle I høre; 16 aldeles som du begærede af Herren din Gud ved Horeb paa Forsamlingens Dag og sagde: Jeg kan ikke blive ved at høre Herren min Guds Røst og ikke ydermere se denne store Ild, at jeg ikke skal dø. 17 Da sagde Herren til mig: De have talet vel i det, de have talet. 18 Jeg vil oprejse dem en Profet midt ud af deres Brødre, ligesom du er; og jeg vil lægge mine Ord i hans Mund, og han skal tale til dem alt det, som jeg vil befale ham. 19 Og det skal ske, at den, som ikke vil høre paa mine Ord, som han skal tale i mit Navn, af ham skal jeg kræve det. 20 Men den Profet, som formaster sig til at tale et Ord i mit Navn, som jeg ikke har befalet ham at tale, eller den, som taler i andre Guders Navn, den Profet skal dø. 21 Og om du siger i dit Hjerte, hvorledes kunne vi kende det Ord, som Herren ikke har talet: 22 Naar Profeten taler i Herrens Navn, og det Ord sker ikke, og det kommer ikke: Da er det et Ord, som Herren ikke har talet; den Profet har talet det i Formastelse, du skal ikke grue for ham.

19 Naar Herren din Gud har udryddet Hedningerne, hvis Land Herren din Gud giver dig, og du ejer dem og bor i deres Stæder og i deres Huse: 2 Da skal du udskille dig tre Stæder midt udi dit Land, hvilket Herren din Gud giver dig til Eje. 3 Du skal berede dig Vej til dem, og i tre Dele skal du dele dit Landemærke, som Herren din Gud lader dig arve; og det skal være saaledes, at hver Manddraber kan fly hen til den. 4 Og saaledes skal der forholdes med den Manddraber, som tør fly derhen og blive ved Live: Den, som slaar sin Næste af Vanvare og har ikke hadet ham tilforn; 5 og den, som gaar ud med sin Næste i Skoven for at hugge Træer, og hans Haand slaar til med Øksen for at afhugge Træet, og Jernet farer af Skaftet og rammer hans Næste, saa at denne dør: Han kan fly til en af disse Stæder, at han maa leve, 6 saa at Blodhævneren ikke skal forfølge Manddraberen, medens hans Hjerte er ophidset, og naa ham, naar Vejen er lang, og slaa ham ihjel, skønt ingen Dødsdom er over ham; efterdi han ikke havde hadet ham tilforn. 7 Derfor byder jeg dig og siger: Du skal udskille dig tre Stæder. 8 Og dersom Herren din Gud gør dit Landemærke videre, saaledes som han har tilsvoret dine Fædre, og giver dig alt det Land, som han sagde at ville give dine Fædre; 9 naar du holder alle disse Bud, saa du gør det, hvilket jeg befaler dig i Dag, at elske Herren din Gud og at vandre i hans Veje alle Dage: Da skal du endnu lægge dig tre Stæder til disse tre, 10 at der ikke skal udøses uskyldigt Blod midt i dit Land, som Herren din Gud giver dig til Arv, og der skulde være Blodskyld paa dig. 11 Men naar der er en Mand, som hader sin Næste og lurer paa ham og rejser sig imod ham og slaar ham ihjel, at han dør, og han flyr til en af disse Stæder: 12 Da skulle de Ældste af hans Stad sende hen og hente ham derfra og give ham i Blodhævnerens Haand, og han skal dø. 13 Dit Øje skal ikke spare ham, og du skal borttage det uskyldige Blod af Israel, at det maa gaa dig vel. 14 Du skal ikke flytte din Næstes Markskel, som Forfædrene satte til Skel i din Arv, som du arver i dit Land, hvilket Herren din Gud giver dig at eje. 15 Eet Vidne skal ikke staa frem imod nogen for nogen Misgerning eller for nogen Synd, i hvad Haande Synd nogen har syndet; efter to Vidners Mund eller efter tre Vidners Mund skal en Sag stadfæstes. 16 Naar et uretfærdigt Vidne staar frem imod nogen, at vidne imod ham om en Overtrædelse: 17 Da skulle de to Mænd, som have Trætte, staa frem for Herrens Ansigt, for Præsternes og Dommernes Ansigt, dem som ere i de Dage, 18 og Dommerne skulle ransage; og se, er det Vidne et falsk Vidne, som har vidnet falskeligen imod sin Broder, 19 da skulle I gøre ved ham, saaledes som han havde tænkt at gøre ved sin Broder; og du skal borttage den onde af din Midte, 20 at de øvrige maa høre det og frygte og ikke blive ved at gøre ydermere efter denne onde Handel iblandt eder. 21 Og dit Øje skal ikke spare: Liv for Liv, Øje for Øje, Tand for Tand, Haand for Haand, Fod for Fod.

20 Naar du uddrager til Krig imod din Fjende, og du ser Heste og Vogne, ja Folk, flere end du, da skal du ikke frygte for dem; thi Herren din Gud er med dig, han, som førte dig op af Ægyptens Land. 2 Og det skal ske, naar I nærme eder Striden, da skal Præsten gaa frem og tale til Folket. 3 Og han skal sige til dem: Hør, Israel! I nærme eder i Dag til Striden imod eders Fjender, lader eders Hjerte ikke blive modløst, frygter ikke og forfærdes ikke og gruer ikke for deres Ansigt! 4 Thi Herren eders Gud er den, som gaar med eder, at stride for eder imod eders Fjender for at frelse eder. 5 Men Fogederne skulle tale til Folket og sige: Er der en Mand, som har bygget et nyt Hus og ikke indviet det, han gaa hen og vende tilbage til sit Hus, at han ikke

skal dø i Krigen, og en anden Mand skal indvie det. 6 Og er der en Mand, som har plantet en Vingaard og ikke nydt Frugten af den, han gaa hen og vende tilbage til sit Hus, at han ikke skal dø i Krigen, og en anden Mand skal nyde den første Frugt af den. 7 Og er der en Mand, som har trolovet sig en Hustru og ikke har taget hende til Ægte, han gaa hen og vende tilbage til sit Hus, at han ikke skal dø i Krigen, og en anden Mand skal tage hende. 8 Og Fogederne skulle blive ved at tale til Folket og sige: Er der en Mand, som er frygtagtig og blødhjertet, han gaa hen og vende tilbage til sit Hus, at han ikke skal gøre sine Brødres Hjerte mistrøstigt, som hans eget Hjerte er. 9 Og det skal ske, naar Fogederne have endt at tale til Folket, da skulle de beskikke Hærførere i Spidsen for Folket. 10 Naar du nærmer dig til en Stad til at stride imod den, da skal du tilbyde den Fred. 11 Og det skal ske, om den svarer dig fredelig og lader op for dig, da skal alt det Folk, som findes i den, være dig skatskyldigt og tjene dig. 12 Men dersom den ikke vil gøre Fred med dig, men føre Krig imod dig, da skal du belejre den. 13 Og Herren din Gud skal give den i din Haand, og du skal slaa alt Mandkøn i den med skarpe Sværd. 14 Kun Kvinderne og de smaa Børn og Kvæget og alt det, som er i Staden, alt Byttet deraf maa du røve for dig, og du skal nyde dine Fjenders Bytte, som Herren din Gud har givet dig. 15 Saaledes skal du gøre mod alle Stæderne, som ere saare langt fra dig, og som ikke ere af disse Hedningers Stæder. 16 Kun i disse Folks Stæder, som Herren din Gud giver dig til Arv, skal du ikke lade leve noget, som drager Aande. 17 Thi du skal bandlyse dem, nemlig Hethiterne og Amoriterne, Kananiterne og Feresiterne, Heviterne og Jebusiterne, som Herren din Gud har budet dig, 18 paa det at de ikke skulle lære eder at gøre efter alle deres Vederstyggeligheder, som de have gjort for deres Guder, og I skulle synde mod Herren eders Gud. 19 Naar du belejrer en Stad mange Dage og strider imod den for at indtage den, da skal du ikke ødelægge dens Træer ved at hugge ned paa dem med Øksen, thi du skal æde af dem og ikke afhugge dem; thi mon Markens Træer ere Mennesker, som af dig skulle belejres? 20 Kun de Træer, som du ved om, at det ikke er Frugttræer, dem maa du ødelægge og afhugge, at du kan bygge Bolværk imod Staden, som fører Krig imod dig, indtil den falder.

21 Naar der bliver funden en ihjelslagen i Landet, hvilket Herren din Gud giver dig at eje, liggende paa Marken, og det ikke er vitterligt, hvo der har slaaet ham ihjel: 2 Da skulle dine Ældste og dine Dommere gaa ud, og de skulle maale til de Stæder, som ere rundt omkring den ihjelslagne. 3 Og den Stad, som er næst ved den ihjelslagne, den Stads Ældste skulle tage en Kvie af Kvæget, som man ikke har arbejdet med, og som ikke har draget i Aag; 4 og de Ældste af samme Stad skulle føre Kvien ned til en Dal med stedse rindende Vand, i hvilken der ikke arbejdes eller saas; og der i Dalen skulle de bryde Nakken paa Kvien. 5 Saa skulle Præsterne, Levi Sønner, gaa frem; thi Herren din Gud har udvalgt dem til at tjene sig og til at velsigne i Herrens Navn; og al Trætte og al Plage skal afgøres efter deres Ord. 6 Og alle de Ældste af den samme Stad, de som ere næst ved den ihjelslagne, skulle to deres Hænder over Kvien, som Nakken er brudt paa i Dalen. 7 Og de skulle vidne og sige: Vore Hænder have ikke udøst dette Blod, og vore Øjne have ikke set det. 8 Son dit Folk Israel, som du, Herre! har forløst, og læg ikke uskyldigt Blod paa dit Folk Israel; saa bliver Blodet sonet for dem. 9 Og du skal borttage det uskyldige Blod af din Midte; thi du skal gøre det, som er ret for Herrens Øjne. 10 Naar du uddrager i Krigen imod dine Fjender, og Herren din Gud giver dem i din Haand, saa at du fører dem i Fangenskab, 11 og du ser iblandt Fangerne en Kvinde, som er dejlig af Skikkelse, og du faar Lyst til hende, og du tager dig hende til Hustru: 12 Da skal du føre hende midt ind i dit Hus, og hun skal lade sit Hoved rage og skære sine Negle, 13 og hun skal bortlægge sit Fangenskabs Klæder fra sig, og hun skal blive i dit Hus og begræde sin Fader og sin Moder en Maanedstid; og derefter maa du gaa til hende og ægte hende, og hun skal blive dig til Hustru. 14 Men det skal ske, om du ikke har Behagelighed til hende, da skal du lade hende fare efter hendes Sjæls Begæring og ikke sælge hende for Penge; du skal ikke behandle hende som Trælkvinde, fordi du har krænket hende. 15 Om en Mand har to Hustruer, een, som han elsker, og een, som han hader, og de have født ham Børn, baade den, han elsker, og den, han hader, og den førstefødte Søn er den forhadtes: 16 Da skal det ske paa den Dag, han lader sine Børn arve det, han har, at han ikke skal have Magt til at gøre Sønnen af hende, som han elsker, til den førstefødte, i Stedet for den førstefødte Søn af

hende, som han hader; 17 men han skal kendes ved
den førstefødte Søn af hende, som han hader, og give
ham dobbelt Lod af alt det, der findes hos ham; thi
han er hans første Kraft, ham hører Førstefødsels Ret
til. 18 Om en Mand har en modvillig og genstridig
Søn, som ikke lyder sin Faders Røst og sin Moders
Røst, og de tugte ham, og han vil ikke lyde dem, 19 da
skulle hans Fader og hans Moder tage fat paa ham og
føre ham frem til de Ældste i hans Stad og til hans
Steds Port, 20 og de skulle sige til de Ældste i hans
Stad: Denne vor Søn er modvillig og genstridig, han
vil ikke lyde vor Røst, en Fraadser og Dranker; 21
saa skulle alle Mændene i hans Stad stene ham med
Stene, og han skal dø; og du skal borttage den onde af
din Midte, at al Israel maa høre det og frygte. 22 Og
naar en Mand har gjort en Synd, som har fortjent
Dødsdom, og han dødes, og du hænger ham paa et
Træ, 23 da skal hans Krop ikke blive Natten over paa
Træet, men du skal begrave ham paa den samme Dag;
thi den, som bliver hængt, er en Guds Forbandelse; og
du skal ikke gøre dit Land urent, som Herren din Gud
giver dig til Arv.

22 Du skal ikke se din Broders Okse eller hans Lam
farende vild og undslaa dig for at tage dig af
dem; men du skal føre dem tilbage til din Broder. 2
Men dersom din Broder ikke er nær hos dig, og du
ikke kender ham, da skal du tage det ind i dit Hus, og
det skal være hos dig, indtil din Broder søger derefter,
da skal du give ham det tilbage. 3 Og saaledes skal
du gøre med hans Asen, og saaledes skal du gøre
med hans Klæder, og saaledes skal du gøre med alt
det, som din Broder har tabt, med hvad der er tabt
af ham, og som du finder; du maa ikke undslaa dig
derfor. 4 Du skal ikke se din Broders Asen eller hans
Okse falde paa Vejen og undslaa dig for at tage dig
af dem; du skal rejse dem op med ham. 5 Der skal
intet Mandstøj være paa en Kvinde, og en Mand skal
ikke føre sig i Kvindeklæder; thi hver den, som gør
disse Ting, er en Vederstyggelighed for Herren din
Gud. 6 Naar du finder en Fuglerede paa Vejen, i et
Træ eller paa Jorden, og der er Unger eller Æg, og
Moderen ligger paa Ungerne eller paa Æggene, da
skal du ikke tage Moderen med Ungerne. 7 Men du
skal lade Moderen fare og tage Ungerne til dig, at det
maa gaa dig vel, og du maa forlænge dine Dage. 8 Naar
du bygger et nyt Hus, da skal du gøre et Rækværk
om dit Tag, at du ikke skal bringe Blodskyld over dit
Hus, hvis nogen falder ned derfra. 9 Du skal ikke saa
din Vingaard med to Slags, at din Sæds Fylde, som
du saar, og Vingaardens Afgrøde ikke skal hjemfalde
til Helligdommen. 10 Du skal ikke pløje med en Okse
og med et Asen sammen. 11 Du skal ikke iføre dig
Klæder, vævede af uldent og Linned sammen. 12 Du
skal gøre dig Snore paa de fire Flige af dit Klædebon,
som du skjuler dig med. 13 Naar en Mand tager en
Hustru og kommer ind til hende, men faar Had til
hende 14 og tillægger hende skammelige Ting og
fører ondt Rygte ud om hende og siger: Denne Kvinde
tog jeg og holdt mig nær til hende, og jeg fandt ikke
Jomfrudom hos hende: 15 Da skal Pigens Fader og
hendes Moder tage og bringe Pigens jomfruelige Tegn
ud til Stadens Ældste til Porten. 16 Og Pigens Fader
skal sige til de Ældste: Jeg gav denne Mand min Datter
til Hustru, og han har faaet Had til hende. 17 Og
se, han tillægger hende skammelige Ting og siger:
Jeg har ikke fundet din Datters Jomfrudom, skønt
disse ere min Datters jomfruelige Tegn; saa skulle
de udbrede Klædet for de Ældste af Staden. 18 Og de
Ældste af Staden skulle tage Manden og revse ham. 19
Og de skulle straffe ham paa hundrede Sekel Sølv og
give Pigens Fader dem, fordi han har ført ondt Rygte
ud om en Jomfru i Israel; saa skal han have hende til
Hustru, han maa ikke nogensinde lade hende fare. 20
Men dersom det Ord har været Sandhed, at Pigens
Jomfrudom ikke fandtes: 21 Da skulle de føre Pigen
ud til Døren af hendes Faders Hus, og Mændene af
hendes Stad skulle stene hende med Stene, og hun
skal dø, fordi hun gjorde en Daarlighed i Israel ved
at bedrive Hor i sin Faders Hus; og du skal borttage
den onde af din Midte. 22 Dersom en Mand findes at
ligge hos en Kvinde, som er en Mands Ægtehustru, da
skulle de begge tilsammen dø, Manden, som laa hos
Kvinden, og Kvinden; og du skal borttage den onde af
Israel. 23 Naar en Pige, en Jomfru, er trolovet med en
Mand, og en Mand finder hende i Staden og ligger
hos hende: 24 Da skulle I føre dem begge ud til samme
Stads Port og stene dem med Stene, og de skulle dø,
Pigen for den Sags Skyld, at hun ikke raabte i Staden,
og Manden for den Sags Skyld, at han krænkede sin
Næstes Hustru; og du skal borttage den onde af din
Midte. 25 Men dersom Manden finder den trolovede
Pige paa Marken, og Manden holder fast paa hende og
ligger hos hende, da skal alene Manden, som laa hos

hende, dø. 26 Men Pigen skal du ikke gøre noget, for Pigen er det ingen Dødssynd; thi ligesom en vil rejse sig imod sin Næste og slaa ham ihjel, saa er og denne Handel. 27 Thi han fandt hende paa Marken; den trolovede Pige raabte, og der var ingen, som frelste hende. 28 Naar nogen finder en Pige, en Jomfru, som ikke er trolovet, og tager fat paa hende og ligger hos hende, og de findes: 29 Da skal den Mand, som laa hos hende, give Pigens Fader halvtredsindstyve Sekel Sølv, og hun skal være hans Hustru for den Sags Skyld, at han krænkede hende; han maa ikke nogensinde lade hende fare. 30 En Mand skal ikke tage sin Faders Hustru og ej opslaa sin Faders Flig.

23 Ingen Gilding, enten han er bleven det ved Knusning eller ved Snit, maa komme i Herrens Forsamling. 2 Intet Horebarn maa komme i Herrens Forsamling; endog i tiende Led maa ikke nogen af hans komme i Herrens Forsamling. 3 En Ammonit og en Moabit maa ikke komme i Herrens Forsamling; endog i tiende Led maa ikke nogen af dem komme i Herrens Forsamling evindelig; 4 for den Sags Skyld, at de ikke kom eder i Møde med Brød og med Vand paa Vejen, der I gik ud af Ægypten, og fordi han lejede Bileam, Beors Søn, af Pethor i Mesopotamien, imod dig til at forbande dig. 5 Men Herren din Gud vilde ikke høre Bileam, og Herren din Gud vendte dig Forbandelsen til Velsignelse; thi Herren din Gud havde dig kær. 6 Du skal ikke søge at fremme deres Fred eller deres Vel, alle dine Dage evindeligen. 7 Du skal ikke have Vederstyggelighed til en Edomit, thi han er din Broder; du skal ikke have Vederstyggelighed til en Ægypter, thi du har været fremmed i hans Land. 8 De Børn, som de avle sig i det tredje Led, de maa komme i Herrens Menighed. 9 Naar du gaar ud af Lejren imod dine Fjender, da tag dig i Vare for al ond Handel. 10 Naar der er en Mand iblandt eder, som ikke er ren for det, som ham kunde hændes om Natten, da skal han gaa ud uden for Lejren, han skal ikke komme ind i Lejren. 11 Og hen imod Aften skal han bade sig i Vand, og naar Solen gaar ned, skal han komme ind i Lejren. 12 Og du skal have et Sted uden for Lejren, og der skal du gaa hen udenfor. 13 Og du skal have en Spade foruden dine Vaaben; og naar du sætter dig derude, da skal du grave dermed og vende dig om og skjule det, som er gaaet fra dig. 14 Thi Herren din Gud vandrer midt i din Lejr for at udfri dig og at give dine Fjender hen for dit Ansigt; og din Lejr skal være hellig, saa at han ikke skal se nogen ublu Ting hos dig og vende sig bort fra dig. 15 Du skal ikke overantvorde en Træl til sin Herre, naar han er undsluppen til dig fra sin Herre. 16 Hos dig skal han blive, i din Midte, paa det Sted, som han udvælger sig til Gode i en af dine Porte; du skal ikke forfordele ham. 17 Der skal ingen af Israels Døtre være en Skøge, og ingen af Israels Sønner skal være en Skørlevner. 18 Du skal ikke bringe Skøgeløn eller Hundefortjeneste i Herren din Guds Hus efter noget Løfte; thi begge Dele er Herren din Gud en Vederstyggelighed. 19 Du skal ikke tage Aager af din Broder, Pengeaager, Madaager eller Aager af nogen Ting, som der kan aagres med. 20 Af en fremmed maa du tage Aager, men af din Broder maa du ikke tage Aager, at Herren din Gud maa velsigne dig i alt det, som du udrækker din Haand til i det Land, som du kommer hen til for at eje det. 21 Naar du lover Herren din Gud et Løfte, da skal du ikke tøve med at betale det; thi Herren din Gud vil kræve det af dig, og det vil være dig en Synd. 22 Men naar du lader være at love noget, skal det ikke være dig til Synd. 23 Det, som er udgaaet af dine Læber, skal du holde og gøre, saaledes som du har lovet Herren din Gud frivilligen det, som du har talet med din Mund. 24 Naar du kommer i din Næstes Vingaard, da maa du æde Druer efter din Sjæls Lyst, til du er mæt; men du maa intet lægge i dit Kar. 25 Naar du kommer i din Næstes staaende Korn, maa du plukke Aks med din Haand; men du maa ikke røre Seglen mod din Næstes staaende Korn.

24 Naar en Mand tager en Hustru og ægter hende, og hun ikke finder Naade for hans Øjne, fordi han fandt ublu Handel hos hende, og han da skriver hende et Skilsmissebrev og giver det i hendes Haand og lader hende fare bort fra sit Hus, 2 og hun da gaar ud af hans Hus og gaar bort og bliver en anden Mands, 3 og den samme anden Mand faar Had til hende og skriver hende et Skilsmissebrev og giver i hendes Haand og lader hende fare bort fra sit Hus; eller om den anden Mand dør, som tog hende til Hustru: 4 Da maa ikke hendes første Mand, som lod hende fare, atter tage hende til sin Hustru, siden hun er bleven uren, thi det er en Vederstyggelighed for Herrens Ansigt; og du skal ikke gøre det Land syndigt, som Herren din Gud giver dig til Arv. 5 Naar en Mand

nylig har taget en Hustru, skal han ikke drage ud i Striden, og man skal ingen Tynge lægge paa ham; han skal være fri i sit Hus eet Aar og være glad med sin Hustru, som han har taget. **6** Man skal ikke tage begge Møllestene eller den øverste Møllesten til Pant; thi saa tager man Livet til Pant. **7** Om nogen findes, som stjæler en Person af sine Brødre af Israels Børn og driver Handel med ham eller sælger ham, da skal samme Tyv dø, og du skal borttage den onde fra dig. **8** Tag dig i Vare for Spedalskheds Plage, saa at du tager vel Vare paa og gør efter alt det, som Præsterne, Leviterne skulle lære eder; eftersom jeg har budet dem, skulle I tage Vare paa at gøre. **9** Kom i Hu, hvad Herren, din Gud gjorde ved Maria paa Vejen, der I droge ud af Ægypten. **10** Dersom du udlaaner til din Næste noget Laan, da skal du ikke gaa ind i hans Hus og tage hans Pant. **11** Du skal staa udenfor, og den Mand, hvem du har laant noget, skal bære Pantet ud til dig udenfor. **12** Men dersom han er en nødlidende Mand, da skal du ikke lægge dig til Hvile med hans Pant. **13** Men du skal give ham Pantet tilbage, naar Solen gaar ned, at han kan lægge sig i sit Klædebon og velsigne dig; og det skal være dig en Retfærdighed for Herren din Guds Ansigt. **14** Du skal ikke gøre en nødlidende og en fattig Daglønner Uret, være sig af dine Brødre eller af dine fremmede, som ere i dit Land inden dine Porte. **15** Du skal give ham hans Løn paa hans Dag, og Solen skal ikke gaa ned derover; thi han er nødlidende, og til den sætter han sin Hu; at han ikke skal raabe over dig til Herren, og det skal være dig til Synd. **16** Forældre skulle ikke dødes for Børn, og Børn skulle ikke dødes for Forældrene; de skulle dødes hver for sin Synd. **17** Du skal ikke bøje Retten for den fremmede, den faderløse, og ej tage en Enkes Klædebon til Pant. **18** Og du skal komme i Hu, at du var en Træl i Ægypten, og Herren din Gud udløste dig derfra; derfor byder jeg dig at gøre denne Gerning. **19** Naar du høster din Høst paa din Ager og har glemt et Neg paa Ageren, da skal du ikke vende tilbage at tage det; det skal høre den fremmede, den faderløse og Enken til, paa det at Herren din Gud maa velsigne dig i al dine Hænders Gerning. **20** Naar du ryster dit Olietræ, da skal du ikke siden efter gennemsøge Grenene; det skal høre den fremmede, den faderløse og Enken til. **21** Naar du plukker din Vingaard, da skal du ikke siden eftersanke; det skal høre den fremmede, den faderløse og Enken til. **22** Og du skal komme i Hu, at du var en Træl i Ægyptens Land, derfor byder jeg dig at gøre denne Gerning.

25 Naar der er Trætte imellem Mænd, og de komme frem for Retten, at man skal dømme dem, da skal man dømme den retfærdige at være retfærdig og dømme den skyldige at være skyldig. **2** Og det skal ske, om den skyldige har fortjent at slaas, da skal Dommeren lade ham lægge sig ned og lade ham slaa for sit Ansigt efter hans Skyld med et vist Antal Slag. **3** Man skal slaa ham fyrretyve Slag, man skal ikke lægge flere til, og man skal ikke blive ved at slaa ham mange Slag ud over disse, saa at din Broder ringeagtes for dine Øjne. **4** Du skal ikke binde Munden til paa en Okse, naar den tærsker. **5** Naar Brødre bo til Hobe, og en dør af dem, og han har ingen Søn, da skal den dødes Hustru ikke vorde en fremmed Mands uden for Slægten; hendes Mands Broder skal komme ind til hende og tage hende til sin Hustru og ægte hende i sin Broders Sted. **6** Og det skal ske, den førstefødte, som hun føder, skal opføres efter hans døde Broders Navn, at dennes Navn ikke skal udslettes af Israel. **7** Men om Manden ikke har Lyst til at tage sin Broders Hustru, da skal hans Broders Hustru gaa op til Porten til de Ældste og sige: Min Mands Broder vægrer sig ved at oprejse sin Broder et Navn i Israel og vil ikke ægte mig i sin Broders Sted. **8** Saa skulle de Ældste af hans Stad kalde ham og tale til ham; naar han staar fast derved og siger: Jeg har ikke Lyst til at tage hende, **9** da skal hans Broders Hustru komme frem til ham for de Ældstes Øjne og drage hans Sko af hans Fod og spytte ham i hans Ansigt; og hun skal svare og sige: Saa skal der gøres ved den Mand, som ikke vil bygge sin Broders Hus. **10** Og hans Navn skal kaldes i Israel: Den barfodedes Hus. **11** Naar Mænd trættes sammen, den ene med den anden, og den enes Hustru kommer nær til for at udfri sin Mand af hans Haand, som slaar ham, og hun rækker sin Haand ud og tager fat paa dennes Blusel: **12** Da skal du afhugge hendes Haand; dit Øje skal ikke spare. **13** Du skal ikke have tvende Slags Vægt i din Pose, en stor og en liden. **14** Du skal ikke have to Slags Efa i dit Hus, en stor og en liden. **15** Du skal have en fuldkommen og ret Vægt, du skal have en fuldkommen og ret Efa, paa det dine Dage skulle forlænges i det Land, som Herren din Gud giver dig. **16** Thi hver som gør dette, er en Vederstyggelighed for Herren din Gud, enhver som

gør Uret. 17 Kom i Hu, hvad Amalek gjorde dig paa Vejen, der I droge ud af Ægypten, 18 hvorledes han kom imod dig paa Vejen og slog din Bagtrop, alle de udmattede, som droge efter dig, der du var træt og mødig; og han frygtede ikke Gud. 19 Og det skal ske, naar Herren din Gud faar skaffet dig Rolighed for alle dine Fjender trindt omkring i Landet, som Herren din Gud giver dig til Arv for at eje det, da skal du udslette Amaleks Ihukommelse under Himmelen; du skal ikke glemme det.

26 Og det skal ske, naar du kommer ind i det Land, som Herren din Gud giver dig til Arv, og du ejer det og bor derudi: 2 Da skal du tage af det første af al Jordens Frugt, som du bringer ind af dit Land, hvilket Herren din Gud giver dig, og lægge det i en Kurv; og du skal gaa til det Sted, som Herren din Gud skal udvælge til der at lade sit Navn bo. 3 Og du skal komme til Præsten, som er i de Dage, og sige til ham: Jeg forkynder i Dag for Herren din Gud, at jeg er kommen i det Land, som Herren tilsvor vore Fædre at give os. 4 Og Præsten skal tage Kurven af din Haand, og han skal sætte den ned foran Herren din Guds Alter. 5 Da skal du vidne og sige for Herren din Guds Ansigt: Min Fader var en omvankende Syrer, og han drog med nogle faa Mennesker ned til Ægypten og var fremmed der, og han blev der til et stort, stærkt og mangfoldigt Folk. 6 Men Ægypterne handlede ilde med os og plagede os og lagde en haard Trældom paa os. 7 Da skrege vi til Herren, vore Fædres Gud, og Herren hørte vor Røst og saa vor Trængsel og vor Møje og vor Nød; 8 og Herren udførte os af Ægypten med en stærk Haand og udrakt Arm og med en stor Rædsel og med Tegn og med underlige Gerninger. 9 Og han førte os til dette Sted, og han har givet os dette Land, et Land, som flyder med Mælk og Honning. 10 Og nu, se, jeg har ført hid det første af Frugten i Landet, som du, Herre, har givet mig. Og du skal lade det blive for Herren din Guds Ansigt og tilbede for Herren din Guds Ansigt. 11 Og du skal være glad over alt det gode, som Herren din Gud har givet dig og dit Hus, du og Leviten og den fremmede, som er midt iblandt dig. 12 Naar du er færdig med at tiende al Tienden af din Afgrøde i det tredje Aar, som er Tiendens Aar, og du har givet Leviten, den fremmede, den faderløse og Enken, at de maa æde inden dine Porte og blive mætte: 13 Da skal du sige for Herren din Guds Ansigt: Jeg har borttaget det helligede af Huset, og jeg har ogsaa givet Leviten og den fremmede, den faderløse og Enken det, efter alle dine Bud, som du har budet mig; jeg har ikke overtraadt og ikke glemt noget af dine Bud. 14 Jeg har intet ædet deraf i min Sorg og intet borttaget deraf under Urenhed, jeg har intet deraf givet for en afdød; jeg har været Herren min Guds Røst lydig, jeg har gjort alt det, som du har budet mig. 15 Se ned fra din Helligheds Bolig fra Himmelen, og velsign dit Folk Israel og det Land, som du har givet os, ligesom du har tilsvoret vore Fædre, et Land, som flyder med Mælk og Honning. 16 Herren din Gud byder dig paa denne Dag at gøre efter disse Skikke og Bud, og du skal holde dem og gøre efter dem af dit ganske Hjerte og af din ganske Sjæl. 17 Du har i Dag tilsagt Herren, at han skal være din Gud, og at du vil vandre i hans Veje og holde hans Skikke og hans Bud og hans Love, og at du vil høre hans Røst. 18 Og Herren har tilsagt dig i Dag, at du skal være ham et Ejendomsfolk, saasom han har talet til dig, og at du skal holde alle hans Bud, 19 og at han vil sætte dig højt over alle Folk, hvilke han har skabt, til Lov og til Navnkundighed og til Pryd, og at du skal være Herren din Gud et helligt Folk, saasom han har talet.

27 Og Mose og de Ældste af Israel bøde Folket og sagde: Holder alle de Bud, som jeg byder eder i Dag. 2 Og det skal ske paa den Dag, naar I gaa over Jordanen til det Land, som Herren din Gud giver dig, da skal du oprejse dig store Stene og overstryge dem med Kalk. 3 Og du skal skrive paa dem alle denne Lovs Ord, naar du gaar over, paa det du maa komme ind i Landet, som Herren din Gud giver dig, et Land, som flyder med Mælk og Honning, som Herren dine Fædres Gud har talet til dig. 4 Og det skal ske, naar I gaa over Jordanen, da skulle I oprejse disse Stene, om hvilke jeg befaler eder i Dag, paa Ebals Bjerg, og du skal overstryge dem med Kalk. 5 Og du skal bygge der Herren din Gud et Alter, et Alter af Sten, du skal ikke røre Jern over dem. 6 Du skal bygge Herren din Guds Alter af hele Stene og ofre Herren din Gud Brændofre derpaa. 7 Du skal og ofre Takofre og æde der og være glad for Herren din Guds Ansigt. 8 Og du skal skrive alle denne Lovs Ord paa Stenene; gør det ret tydeligt. 9 Og Mose og Præsterne, Leviterne, talede til al Israel og sagde: Agt og hør, Israel! du er paa denne Dag bleven Herren din Guds Folk, 10 at du skal høre

Herren din Guds Røst og gøre efter hans Bud og hans Skikke, hvilke jeg byder dig i Dag. **11** Og Mose bød Folket paa den samme Dag og sagde: **12** Disse skulde staa og velsigne Folket paa Garizims Bjerg, naar I ere komne over Jordanen: Simeon og Levi og Juda og Isaskar og Josef og Benjamin. **13** Og disse skulle staa for at forbande paa Ebals Bjerg: Ruben, Gad og Aser og Sebulon, Dan og Nafthali. **14** Og Leviterne skulle svare og sige til hver Mand af Israel med høj Røst: **15** Forbandet være den Mand, som gør et udskaaret eller et støbt Billede, en Vederstyggelighed for Herren, en Mesters Hænders Gerning, og sætter det op i Skjul; og alt Folket skal svare og sige: Amen! **16** Forbandet være den, som ringeagter sin Fader eller sin Moder; og alt Folket skal sige: Amen! **17** Forbandet være den, som flytter sin Næstes Markskel; og alt Folket skal sige: Amen! **18** Forbandet være den, som kommer en blind til at fare vild paa Vejen; og alt Folket skal sige: Amen! **19** Forbandet være den, som bøjer Retten for den fremmede og faderløse og Enken; og alt Folket skal sige: Amen! **20** Forbandet være den, som ligger hos sin Faders Hustru, thi han har opslaaet sin Faders Flig; og alt Folket skal sige: Amen! **21** Forbandet være den, som ligger hos noget Dyr; og alt Folket skal sige: Amen! **22** Forbandet være den, som ligger hos sin Søster, som er hans Faders Datter eller hans Moders Datter; og alt Folket skal sige: Amen! **23** Forbandet være den, som ligger hos sin Hustrus Moder; og alt Folket skal sige: Amen! **24** Forbandet være den, som slaar sin Næste i Skjul; og alt Folket skal sige: Amen! **25** Forbandet være den, som tager Gave for at slaa en Person ihjel og udøse uskyldigt Blod; og alt Folket skal sige: Amen! **26** Forbandet være den, som ikke holder Ordene i denne Lov og gør derefter; og alt Folket skal sige: Amen!

28 Og det skal ske, om du flitteligen hører paa Herren din Guds Røst, saa at du tager Vare paa at gøre alle hans Bud, som jeg byder dig i Dag, da skal Herren din Gud sætte dig højt over alle Folk paa Jorden. **2** Og alle disse Velsignelser skulle komme over dig og vederfares dig, naar du hører paa Herren din Guds Røst: **3** Velsignet skal du være i Staden, og velsignet skal du være paa Marken. **4** Velsignet skal dit Livs Frugt være og dit Lands Frugt og dit Kvægs Frugt, dine Øksnes Affødning og dit smaa Kvægs Yngel. **5** Velsignet skal din Kurv være og dit Dejgtrug. **6** Velsignet skal du være, naar du gaar ind, og velsignet skal du være, naar du gaar ud. **7** Herren skal give dine Fjender, som rejse sig imod dig, slagne for dit Ansigt; ad een Vej skulle de drage ud imod dig, og ad syv Veje skulle de fly for dit Ansigt. **8** Herren skal byde Velsignelsen at være hos dig i dine Lader og i alt det, som du udrækker din Haand til; og han skal velsigne dig i det Land, som Herren din Gud giver dig. **9** Herren skal oprejse dig til et helligt Folk for sig, som han har tilsvoret dig, naar du holder Herren din Guds Bud og vandrer i hans Veje. **10** Og alle Folk paa Jorden skulle se, at du er kaldet efter Herrens Navn, og de skulle frygte for dig. **11** Og Herren skal give Overflod, dig til Gode, af dit Livs Frugt og af dit Kvægs Frugt og af dit Lands Frugt i det Land, som Herren tilsvor dine Fædre at give dig. **12** Herren skal oplade for dig sit gode Forraadskammer, Himmelen, for at give dit Land Regn i sin Tid og at velsigne al din Haands Gerning, og du skal laane ud til mange Folk, og du skal ikke tage til Laans. **13** Og Herren skal sætte dig til Hoved og ikke til Hale, og du skal kun gaa opad og ikke nedad, dersom du vil høre Herren din Guds Bud, hvilke jeg byder dig i Dag at holde og at gøre efter dem, **14** og du ikke viger fra noget af disse Ord, som jeg byder eder i Dag, til højre eller venstre Side, ved at gaa efter andre Guder og tjene dem. **15** Og det skal ske, dersom du ikke hører Herren din Guds Røst om at holde og at gøre efter alle hans Bud og hans Skikke, som jeg byder dig i Dag, da skulle alle disse Forbandelser komme over dig og vederfares dig: **16** Forbandet skal du være i Staden, og forbandet skal du være paa Marken. **17** Forbandet skal din Kurv være og dit Dejgtrug. **18** Forbandet skal dit Livs Frugt være og dit Lands Frugt, dine Øksnes Affødning og dit smaa Kvægs Yngel. **19** Forbandet skal du være, naar du gaar ind, og forbandet skal du være, naar du gaar ud. **20** Herren skal sende Forbandelsen, Forstyrrelsen og Tugtelsen over dig i alt det, du udrækker din Haand til, som du vil gøre, indtil du bliver ødelagt, og indtil du hastigen gaar til Grunde for dine Gerningers Ondskabs Skyld, fordi du forlod mig. **21** Herren skal lade Pest hænge ved dig, indtil han fuldkommen udsletter dig af Landet, som du drager hen til for at eje det. **22** Herren skal slaa dig med Svindsot og med Feber og med hidsig Sygdom og med Betændelse og med Sværd og med Brand og Rust i Kornet, og de skulle forfølge dig, indtil du omkommer. **23** Og

din Himmel, som er over dit Hoved, skal være som Kobber, og Jorden, som er under dig, som Jern. **24** Herren skal gøre dit Lands Regn til Sand og Støv; af Himmelen skal det falde ned over dig, indtil du bliver ødelagt. **25** Herren skal lade dig slaas for dine Fjenders Ansigt; ad een Vej skal du drage ud imod ham, og ad syv Veje skal du fly for hans Ansigt; og du skal være i Ustadighed iblandt alle Riger paa Jorden. **26** Og din døde Krop skal blive alle Fugle under Himmelen og Dyr paa Jorden til Føde, og der skal ingen være, som skræmmer dem. **27** Herren skal slaa dig med ægyptiske Bylder og med Hævelser og med Skurv og med Udslet, for hvilke du ikke skal kunne læges. **28** Herren skal slaa dig med Vanvid og med Blindhed og med Sindsforvirring. **29** Og du skal føle dig for om Middagen, ligesom den blinde føler sig for i Mørket, og du skal ingen Lykke have paa dine Veje, og du skal lide idel Vold og vorde til Rov alle Dage, og ingen skal frelse dig. **30** Du skal trolove dig en Hustru, og en anden Mand skal ligge hos hende; du skal bygge et Hus, men du skal ikke bo derudi; du skal plante en Vingaard, men du skal ikke nyde Frugten af den. **31** Din Okse skal slagtes for dine Øjne, og du skal ikke æde deraf; dit Asen skal røves for dit Ansigt og ikke komme tilbage til dig; dit smaa Kvæg skal gives dine Fjender, og du skal ingen have, som frelser dig. **32** Dine Sønner og dine Døtre skulle gives til et andet Folk, og dine Øjne skulle se derpaa og hentæres over dem hver Dag; men der skal intet være i din Haands Magt. **33** Dit Lands Frugt og alt, hvad du har arbejdet for, skal et Folk fortære, som du ikke kender, og du skal lide idel Vold og blive knust alle Dage. **34** Og du skal blive rasende over det Syn, som dine Øjne skulle se. **35** Herren skal slaa dig med onde Bylder paa Knæerne og paa Laarene, saa at du ikke skal kunne læges fra din Fodsaale og til din Hovedisse. **36** Herren skal føre dig og din Konge, som du skal sætte over dig, til et Folk, som hverken du, ej heller dine Fædre have kendt, og der skal du tjene andre Guder, Træ og Sten. **37** Og du skal blive til en Skræk, til et Ordsprog og til Spot iblandt alle de Folk, til hvilke Herren skal føre dig hen. **38** Du skal udføre megen Sæd paa Marken, men du skal samle lidet ind; thi Græshoppen skal opæde den. **39** Du skal plante og dyrke Vingaarde, men ikke drikke Vinen og ikke indsamle; thi Ormen skal fortære den. **40** Du skal have Olietræer inden alle dine Landemærker, men ikke salve dig med Olien; thi dit Olietræ skal oprykkes. **41** Du skal avle Sønner og Døtre, men de skulle ikke blive hos dig; thi de skulle gaa i Fangenskab. **42** Alle dine Træer og dit Lands Frugt skal Græshoppen eje. **43** Den fremmede, som er midt iblandt dig, skal stige højere og højere op over dig; men du skal stige dybere og dybere ned. **44** Han skal laane dig, og du skal ikke laane ham; han skal være Hoved og du skal være Hale. **45** Saa skulle alle disse Forbandelser komme over dig og forfølge dig og ramme dig, indtil du bliver ødelagt, fordi du ikke hørte Herren din Guds Røst, saa at du holdt hans Bud og hans Skikke, som han havde budet dig. **46** Og de skulle være til et Tegn og til et Vidunder paa dig og paa din Sæd evindeligen, **47** efterdi du ikke tjente Herren din Gud i Glæde og med Hjertens Lyst, fordi du havde alting i Overflod. **48** Og du skal tjene dine Fjender, som Herren skal udsende imod dig, i Hunger og i Tørst, i Nøgenhed og i alle Haande Mangel; og han skal lægge et Jernaag paa din Hals, indtil han ødelægger dig. **49** Herren skal føre et Folk op over dig langt fra, fra Jordens Ende, som Ørnen i Flugt, et Folk, hvis Tungemaal du ikke forstaar, **50** et ublu Folk, som ikke skal agte den gamles Person og ej være den unge naadig. **51** Og det skal fortære dit Kvægs Frugt og dit Lands Frugt, indtil du bliver ødelagt, og det skal ikke efterlade dig Korn, ny Vin eller Olie, dine Øksnes Affødning eller dit smaa Kvægs Yngel, indtil det faar dig tilintetgjort. **52** Og det skal ængste dig inden alle dine Porte, indtil dine høje og befæstede Mure falde ned, som du forlader dig paa i hele dit Land; ja det skal ængste dig inden alle dine Porte i dit ganske Land, som Herren din Gud har givet dig. **53** Og du skal æde dit Livs Frugt, Kødet af dine Sønner og af dine Døtre, som Herren din Gud har givet dig, i Belejring og i Trang, hvormed din Fjende skal trænge dig. **54** Den Mand, som var blødagtig hos dig og saare kræsen, han skal ikke unde sin Broder eller Hustruen i sin Arm eller sine øvrige Sønner, som han har tilbage, **55** at give en af dem af sine Sønners Kød, hvilket han æder, fordi intet er levnet ham i den Belejring og Trang, hvormed din Fjende skal trænge dig inden dine Porte. **56** Hun, som har været saa blødagtig og kræsen hos dig, at hun ikke har forsøgt at sætte sin Fodsaale paa Jorden for Kræsenhed og Blødagtighed, skal ikke unde sin Mand i sin Arm eller sin Søn eller sin Datter **57** end ikke sit Efterbyrd, som er gaaet fra hende, eller sine Børn, som hun skal føde; thi hun skal æde dem i Skjul

af Mangel paa alt, i Belejring og i Trang, hvormed din Fjende skal trænge dig inden dine Porte. 58 Dersom du ikke tager Vare paa at gøre efter alle denne Lovs Ord, som ere skrevne i denne Bog, saa at du frygter dette herlige og forfærdelige Navn, Herren din Gud: 59 Da skal Herren vidunderligen sende Plager paa dig og Plager paa din Sæd, store og vedvarende Plager, og onde og vedvarende Sygdomme. 60 Og han skal gentage alle de ægyptiske Sygdomme over dig, hvilke du gruer for, og de skulle hænge ved dig. 61 Ja, al Sygdom og al Plage, som ikke er skreven i denne Lovs Bog, den skal Herren lade komme over dig, indtil du ødelægges. 62 Og I skulle blive tilovers som en liden Hob, i det Sted, at I vare som Stjernerne paa Himmelen i Mangfoldighed, fordi du ikke hørte paa Herren din Guds Røst. 63 Og det skal ske, at ligesom Herren glædede sig over eder, ved at gøre vel imod eder og at formere eder, saaledes skal Herren glæde sig over eder, ved at fordærve eder og ødelægge eder; og I skulle udryddes af Landet, som du kommer hen til for at eje det. 64 Og Herren skal adsprede dig iblandt alle Folk fra den ene Ende af Jorden til den anden Ende af Jorden; og der skal du tjene andre Guder, som hverken du eller dine Fædre kendte, Træ og Sten. 65 Og du skal ingen Rolighed have iblandt disse Folk, og din Fodsaale skal ingen Hvile have; og Herren skal give dig der et bævende Hjerte og hentærede Øjne og en bedrøvet Sjæl. 66 Og dit Liv skal hænge i et Haar for dig, og du skal ræddes Dag og Nat og ikke være sikker paa dit Liv. 67 Om Morgenen skal du sige: Gid det var Aften! og om Aftenen skal du sige: Gid det var Morgen! for dit Hjertes Rædsel, som du skal ræddes med, og for det Syn, dine Øjne skulle se. 68 Og Herren skal føre dig tilbage til Ægypten igen paa Skibe ad den Vej, om hvilken jeg sagde dig: Du skal ikke ydermere se den; og der skulle I sælge eder selv til dine Fjender som Trælle og som Trælkvinder, og der skal ingen være, som vil købe.

29 Disse ere den Pagts Ord, som Herren befalede Mose at gøre med Israels Børn i Moabs Land, foruden den Pagt, som han gjorde med dem ved Horeb. 2 Og Mose kaldte ad al Israel og sagde til dem: I have set alt det, som Herren gjorde for eders Øjne i Ægyptens Land ved Farao og alle hans Tjenere og ved hans ganske Land, 3 de store Forsøgelser, som dine Øjne have set, de Tegn og de store underlige Ting. 4 Men Herren har ikke givet eder Hjerte til at forstaa eller Øjne til at se med eller Øren til at høre med indtil denne Dag. 5 Og fyrretyve Aar har jeg ladet eder vandre i Ørken; eders Klæder bleve ikke opslidte paa eder, og dine Sko bleve ikke opslidte paa din Fod. 6 I have ikke ædet Brød og ej drukket Vin eller stærk Drik, for at I skulle vide, at jeg er Herren eders Gud. 7 Og der I kom til dette Sted, da uddrog Sihon, Kongen af Hesbon, og Og, Kongen af Basan, imod os til Krig, og vi sloge dem. 8 Og vi indtoge deres Land, og vi gave Rubeniten og Gaditen og den halve Manasse Stamme det til Arv. 9 Saa holder denne Pagts Ord og gører efter dem, at I kunne gøre viseligen alt det, som I skulle gøre. 10 I staa i Dag alle sammen for Herren eders Guds Ansigt, eders Øverster, eders Stammer, eders Ældste og eders Fogeder, hver Mand i Israel, 11 eders smaa Børn, eders Hustruer og din fremmede, som er midt i dine Lejre, baade din Vedhugger og din Vanddrager, 12 for at du skal træde over i Herren din Guds Pagt og i hans edelige Forbund, som Herren din Gud gør med dig i Dag; 13 at han maa oprejse dig i Dag sig til et Folk, og han maa være dig til Gud, som han har talet til dig, og som han har tilsvoret dine Fædre, Abraham, Isak og Jakob. 14 Og ikke med eder alene gør jeg denne Pagt og dette edelige Forbund, 15 men med den, som her er og staar i Dag med os for Herren vor Guds Ansigt, og med den, som ikke er her i Dag med os. 16 Thi I vide, at vi boede i Ægyptens Land, og at vi droge midt igennem hos Hedningerne, hvor I droge igennem; 17 og I saa deres Vederstyggeligheder og deres stygge Afguder: Træ og Sten, Sølv og Guld, som vare hos dem, 18 for at der ikke skal være iblandt eder Mand eller Kvinde eller Slægt eller Stamme, som vender sit Hjerte i Dag fra Herren vor Gud til at gaa bort og tjene disse Hedningers Guder; at der ikke skal være en Rod iblandt eder, som bærer Gift og Malurt; 19 og det skal ske, naar han hører denne Forbandelses Ord, han da velsigner sig i sit Hjerte og siger: Det skal gaa mig vel, endskønt jeg vandrer i mit Hjertets Stivhed, for at det vædede maa rives bort med det tørstige. 20 Herren vil ikke forlade ham det; thi Herrens Vrede og hans Nidkærhed skal da ryge imod denne Mand, saa al den Forbandelse, som er skreven i denne Bog, skal ligge paa ham, og Herren skal udslette hans Navn under Himmelen, 21 og Herren skal fraskille ham til det onde fra alle Israels Stammer, efter al den Pagts Forbandelser,

som er skreven i denne Lovbog. 22 Og den følgende Slægt skal sige, ja eders Børn, som skulle opstaa efter eder, og den fremmede, som skal komme fra et langt bortliggende Land, naar de se dette Lands Plager og de Sygdomme, med hvilke Herren har hjemsøgt det, 23 Svovl og Salt, Brand over hele Landet, saa at det ikke kan besaas, ej heller give Grøde, og ingen Urt kan opvokse derudi, ligesom Sodoma og Gomorra, Adma og Zeboim bleve omkastede, hvilke Herren omkastede i sin Vrede og i sin Hastighed; 24 ja, da skulle alle Folk sige: Hvorfor har Herren gjort saaledes imod dette Land? hvad er dette for en stor brændende Vrede? 25 Da skal man sige: Fordi de have forladt Herrens, deres Fædres Guds, Pagt, som han gjorde med dem, der han udførte dem af Ægyptens Land; 26 og de gik bort og tjente andre Guder og tilbade dem, de Guder, som de ikke kendte, og som han ikke havde tildelt dem: 27 Derfor er Herrens Vrede optændt imod dette Land, saa at han har ført al den Forbandelse over det, som er skrevet i denne Bog, 28 og Herren har oprykket dem af deres Land i Vrede og i Hastighed og i stor Fortørnelse og bortkastet dem til et andet Land, som det ses paa denne Dag; 29 de skjulte Ting ere for Herren vor Gud; men de aabenbare ere for os og for vore Børn evindeligen, at vi skulle gøre efter alle denne Lovs Ord.

30 Og det skal ske, naar alle disse Ting komme over dig, Velsignelsen og Forbandelsen, som jeg har lagt for dit Ansigt, og du tager det igen til Hjerte iblandt alle Hedningerne, der, hvorhen Herren din Gud har fordrevet dig; 2 og du omvender dig til Herren din Gud, og du hører hans Røst, aldeles som jeg byder dig i Dag, du og dine Børn, af dit ganske Hjerte og af din ganske Sjæl; 3 da skal Herren din Gud vende dit Fangenskab og forbarme sig over dig og atter samle dig fra alle de Folk, til hvilke Herren din Gud havde bortspredt dig. 4 Om nogen af dig var fordreven til Himmelens Ende, skal Herren din Gud samle dig derfra og tage dig derfra. 5 Og Herren din Gud skal føre dig til det Land, som dine Fædre ejede, og du skal eje det, og han skal gøre vel imod dig og formere dig mere end dine Fædre. 6 Og Herren din Gud skal omskære dit Hjerte og dit Afkoms Hjerte, at du skal elske Herren din Gud af dit ganske Hjerte og af din ganske Sjæl, at du maa leve. 7 Og Herren din Gud skal lægge alle disse Forbandelser paa dine Fjender og paa dem, som hade dig, og som have forfulgt dig. 8 Men du skal omvende dig og høre paa Herrens Røst, og du skal gøre efter alle hans Bud, som jeg byder dig i Dag. 9 Og Herren din Gud skal give dig Overflod under alle dine Hænders Gerninger af dit Livs Frugt og af dit Kvægs Frugt og af dit Lands Frugt, dig til Gode; thi Herren vil atter glæde sig over dig til det gode, ligesom han glædede sig over dine Fædre, 10 naar du hører paa Herren din Guds Røst, saa at du holder hans Bud og hans Skikke, det som er skrevet i denne Lovbog; naar du omvender dig til Herren din Gud af dit ganske Hjerte og af din ganske Sjæl. 11 Thi dette Bud, som jeg byder dig i Dag, det er ikke underligt for dig, det er ej heller langt borte. 12 Det er ikke i Himmelen, at du maatte sige: Hvo vil fare os op til Himmelen og hente os det og lade os høre det, at vi maa gøre derefter? 13 Det er ej heller paa hin Side Havet, at du maatte sige: Hvo vil fare os over paa hin Side Havet og hente os det og lade os høre det, at vi maa gøre derefter? 14 Thi det Ord er saare nær hos dig, i din Mund og i dit Hjerte, at du skal gøre derefter. 15 Se, jeg har lagt dig for i Dag Livet og det gode og Døden og det onde. 16 Thi jeg byder dig i Dag at elske Herren din Gud, at vandre i hans Veje og at holde hans Bud og hans Skikke og hans Befalinger, at du maa leve og formeres, og Herren din Gud maa velsigne dig i det Land, som du kommer hen til for at eje det. 17 Men dersom dit Hjerte vender sig bort, og du ikke hører, men lader dig forføre, saa at du tilbeder andre Guder og tjener dem: 18 Da forkynder jeg eder i Dag, at I skulle omkomme; I skulle ikke forlænge eders Dage i Landet, til hvilket du drager over Jordanen for at komme derhen til at eje det. 19 Jeg tager i Dag Himmelen og Jorden til Vidne mod eder, at jeg har forelagt dig Livet og Døden, Velsignelsen og Forbandelsen, at du maa udvælge Livet, paa det du maa leve, du og din Sæd, 20 at du maa elske Herren din Gud og høre paa hans Røst og hænge ved ham; thi han er dit Liv og dine Dages Længde; at du maa blive i Landet, som Herren tilsvor dine Fædre, Abraham, Isak og Jakob, at give dem.

31 Og Mose gik frem og talede disse Ord til al Israel. 2 Og han sagde til dem: Jeg er i Dag hundrede og tyve Aar gammel, jeg kan ikke ydermere gaa ud og gaa ind, og Herren har sagt til mig: Du skal (ikke gaa over denne Jordan. 3 Herren din Gud, han gaar over

for dit Ansigt, han skal ødelægge disse Folk for dit Ansigt, at du skal eje dem; Josva han skal gaa over for dit Ansigt, som Herren har talet. **4** Og Herren skal gøre ved dem, som han gjorde imod Sihon og imod Og, de Amoriters Konger, og imod deres Land, hvilket han ødelagde. **5** Og naar Herren giver dem hen for eders Ansigt, da skulle I gøre ved dem efter hvert Bud, som jeg har budet eder. **6** Værer frimodige og værer stærke, frygter ikke og forfærdes ikke for deres Ansigt; thi Herren din Gud, han er den, som vandrer med dig, han slipper dig ikke og forlader dig ikke. **7** Og Mose kaldte Josva og sagde til ham for hele Israels Øjne: Vær frimodig og vær stærk, thi du skal indgaa med dette Folk i det Land, som Herren tilsvor deres Fædre at give dem; og du skal dele det til Arv imellem dem. **8** Og Herren, han som gaar for dit Ansigt, skal være med dig, han skal ikke slippe dig og ikke forlade dig; frygt ikke og vær ikke ræd! **9** Og Mose skrev denne Lov og gav den til Præsterne, Levi Sønner, som bare Herrens Pagts Ark, og til alle de Ældste af Israel. **10** Og Mose bød dem og sagde: Naar syv Aar ere til Ende, paa Henstandsaarets bestemte Tid, paa Løvsalernes Højtid, **11** naar al Israel kommer at lade sig se for Herren din Guds Ansigt paa det Sted, som han skal udvælge, da skal du udraabe denne Lov for al Israel, for deres Øren. **12** Lad samle Folket, Mændene og Kvinderne og smaa Børn og din fremmede, som er inden dine Porte, at de maa høre, og at de maa lære og frygte Herren eders Gud og tage Vare paa at gøre efter alle Ordene i denne Lov; **13** og at deres Børn, som ikke kende det, skulle høre og lære at frygte Herren eders Gud alle de Dage, som I leve i det Land, hvorhen I drage over Jordanen til at eje det. **14** Og Herren sagde til Mose: Se, dine Dage ere komne nær, at du skal dø; kald Josva og fremstiller eder ved Forsamlingens Paulun, saa vil jeg give ham Befaling; og Mose og Josva gik, og de fremstillede sig ved Forsamlingens Paulun. **15** Og Herren lod sig se i Paulunet i en Skystøtte, og Skystøtten stod over Paulunets Dør. **16** Og Herren sagde til Mose: Se, du skal ligge med dine Fædre; og dette Folk skal staa op og bole efter de fremmede Guder i det Land, i hvis Midte det gaar hen, og forlade mig og tilintetgøre min Pagt, som jeg har gjort med det. **17** Og min Vrede skal optændes imod det paa den samme Dag, og jeg skal forlade dem og skjule mit Ansigt for dem, saa at de skulle blive fortærede, og mangfoldige Ulykker og Angster skulle ramme det; og det skal sige paa den samme Dag: Have ikke disse onde Ting rammet mig, fordi min Gud ikke er midt iblandt mig? **18** og jeg vil skjule mit Ansigt paa den samme Dag for alt det ondes Skyld, som det har gjort; thi det har vendt sit Ansigt til andre Guder. **19** Saa skriver eder nu denne Sang, og lær Israels Børn den, læg den i deres Mund, for at denne Sang maa være mig til et Vidne imod Israels Børn. **20** Thi jeg vil føre det ind i Landet, som jeg tilsvor dets Fædre, hvilket flyder med Mælk og Honning, og det skal æde og mættes og fede sig; og det skal vende sit Ansigt til andre Guder, og de skulle tjene dem og opirre mig, og de skulle gøre min Pagt til intet. **21** Og det skal ske, naar mangfoldige Ulykker og Angster ramme det, da skal denne Sang lyde imod det som et Vidne, thi den skal ikke glemmes af dets Afkoms Mund; thi jeg kender dets Tanke, som det denne Dag omgaas med, førend jeg fører det ind i Landet, som jeg har svoret. **22** Saa skrev Mose denne Sang paa den samme Dag, og han lærte Israels Børn den. **23** Og han bød Josva, Nuns Søn, og sagde: Vær frimodig og vær stærk; thi du skal føre Israels Børn ind i det Land, som jeg har tilsvoret dem; og jeg vil være med dig. **24** Og det skete, der Mose havde fuldendt at skrive denne Lovs Ord i en Bog, indtil Enden, **25** da bød Mose Leviterne, som bare Herrens Pagts Ark, og sagde: **26** Tager denne Lovs Bog og lægger den ved Siden af Herren eders Guds Pagts Ark, og den skal være der til et Vidne imod dig. **27** Thi jeg kender din Genstridighed og din haarde Nakke; se, medens jeg endnu lever hos eder i Dag, have I været genstridige imod Herren, og hvor meget mere da efter min Død. **28** Forsamler til mig alle de ældste af eders Stammer og eders Fogeder, saa vil jeg tale disse Ord for deres Øren, og jeg vil tage Himmelen og Jorden til Vidne imod dem. **29** Thi jeg ved, at efter min Død ville I vist handle fordærveligt og afvige fra den Vej, som jeg har budet eder, saa skal det onde møde eder i de sidste Dage, naar I gøre det onde for Herrens Øjne til at opirre ham med eders Hænders Gerning. **30** Saa talede Mose denne Sangs Ord for al Israels Forsamlings Øren indtil Enden.

32 Hører til, I Himle! og jeg vil tale, og Jorden høre
min Munds Ord! **2** Min Lærdom skal dryppe som Regnen, min Tale skal flyde som Duggen, som Støvregnen paa Græs og som Regndraaber paa Urter; **3** thi jeg vil prædike om Herrens Navn: Giver vor Gud

Ære! 4 Han er Klippen, hans Gerning er fuldkommen, thi alle hans Veje ere Ret; Gud er Trofasthed og uden Svig; han er retfærdig og oprigtig. 5 Det har fordærvet sig for ham, det er ikke hans Børn, det er deres Skændsel, — en forvendt og vanartet Slægt. 6 Skulle I gengælde Herren saaledes, du daarlige og uvise Folk? er han ikke din Fader, som har købt dig? han skabte dig og beredte dig. 7 Kom i Hu de gamle Dage, betragter Aarene fra Slægt til Slægt; spørg din Fader, og han skal kundgøre dig det, og dine Ældste, og de skulle sige dig det. 8 Der den Højeste uddelte Arv iblandt Folkene, der han adskilte Menneskenes Børn, da satte han Folkenes Landemærker efter Israels Børns Tal. 9 Thi Herrens Del er hans Folk; Jakob er hans Arvelod. 10 Han fandt ham i et øde Land og paa tomme Steder, blandt Ørkens Hyl; han værnede om ham, han underviste ham, han bevarede ham som sin Øjesten. 11 Som en Ørn, der opvækker sin Rede, svæver over sine Unger, saa udbredte han sine Vinger, tog ham, bar ham paa sine Slagfjedre. 12 Herren alene ledede ham, og der var ingen fremmed Gud med ham. 13 Han lod ham fare frem over Jordens Høje, at han aad Markens Grøde, og han lod ham suge Honning af Klippen og Olie af den haarde Sten; 14 han gav ham Smør af Køer og Mælk af Faar med Fedme af Lam og Vædre, fødte i Basan, og Bukke med Hvedens fedeste Marv; og Druens Blod drak du som Vin. 15 Men der Jeskurun blev fed, da slog han ud — du blev fed, blev tyk, fik Huld — og han forlod Gud, som havde skabt ham, og ringeagtede sin Frelses Klippe. 16 De gjorde ham nidkær ved fremmede Guder; med Vederstyggeligheder opirrede de ham. 17 De ofrede til de Magter, som ikke ere Gud, til Guder, som de ikke kendte, til de nye, som vare opkomne for nylig, hvilke eders Fædre ikke frygtede. 18 Den Klippe, som avlede dig, glemte du, og Gud, som fødte dig, slog du af Tanke. 19 Og Herren saa det og blev vred af Fortørnelse over sine Sønner og sine Døtre. 20 Og han sagde: Jeg vil skjule mit Ansigt for dem, jeg vil se, hvad Ende det tager med dem; thi en forvendt Slægt ere de, Børn, i hvilke der ikke er Troskab. 21 De gjorde mig nidkær ved det, som ikke er Gud, de opirrede mig ved deres Afguder, og jeg vil gøre dem nidkære ved det, som ikke er et Folk, ved et daarligt Folk vil jeg opirre dem. 22 Thi Ild er optændt i min Vrede, og den brænder til Helvedes Dyb, og den fortærer Landet og dets Grøde og stikker Ild paa Bjergenes Grundvold. (Sheol h7585) 23 Jeg vil hobe Ulykker sammen over dem; jeg vil opbruge mine Pile imod dem. 24 De skulle udmagres af Hunger og fortæres af hidsig Sygdom og bitter Sot; og jeg vil sende Rovdyrs Tænder imod dem, med Gift fra Støvets Kryb. 25 Udenfor skal Sværd og i Kamrene skal Forfærdelse bortrøve dem, baade unge Karle og Jomfruer, det diende Barn med den graahærdede Mand. 26 Jeg havde sagt: Jeg vil adsprede dem, jeg vil udslette deres Ihukommelse iblandt Menneskene, 27 dersom jeg ikke befrygtede at blive opirret af Fjenden, at deres Fjender skulde miskende det og sige: Vor Haand er høj, og Herren har ikke gjort alt dette. 28 Thi de ere et raadvildt Folk, og der er ikke Forstand i dem. 29 Gid de vare vise, saa vilde de have Forstand paa dette, de vilde betænke, hvad Ende det vilde tage med dem. 30 Hvorledes skulde een forfølge Tusinde, og to slaa ti Tusinde paa Flugt, dersom ikke deres Klippe havde solgt dem, og Herren havde overantvordet dem? 31 Thi deres Klippe er ikke som vor Klippe, selv naar vore Fjender ere Dommere. 32 Thi deres Vintræ er af Sodomas Vintræ og af Gomorras Agre; deres Druer ere Giftdruer, de have beske Klaser. 33 Deres Vin er Dragegift og grum Øgleedder. 34 Er det ikke gemt hos mig? lagt under Segl i mine Skatkamre? 35 Hævnen og Betalingen hører mig til paa den Tid, da deres Fod skal snuble; thi deres Ulykkes Dag er nær, og hvad der er beredt for dem, skal komme hastelig. 36 Thi Herren skal dømme sit Folk, og han vil forbarme sig over sine Tjenere, naar han ser, at deres Magt er borte, og at det er forbi baade med den bundne og den løsladte. 37 Og han skal sige: Hvor ere deres Guder, den Klippe, som de forlode sig paa, 38 de, som skulle æde deres Slagtofres Fedt, og som skulle drikke deres Drikofres Vin? Lader dem staa op og hjælpe eder, at der kan være et Skjul over eder! 39 Ser nu, at jeg er, og der er ingen Gud ved Siden af mig; jeg døder og gør levende, jeg saarer og jeg læger, og der er ingen, som redder af min Haand. 40 Thi jeg opløfter min Haand til Himmelen og siger: Jeg, jeg lever evindeligen. 41 Naar jeg skærper mit Sværds Lyn, og min Haand griber til Retten, da vil jeg lade Hævnen komme tilbage over mine Fjender, og jeg vil betale dem, som mig hade. 42 Jeg vil gøre mine Pile drukne af Blod, og mit Sværd skal æde Kød, af den ihjelslagnes og fangnes Blod, af Fjendens Fyrsters Hoved. 43 Fryder eder, I Hedninger, over hans Folk! thi han skal hævne sine Tjeneres Blod og lade Hævnen

komme tilbage over sine Fjender og sone sit Land, sit Folk. **44** Og Mose kom og talede alle Ordene af denne Sang for Folkets Øren, han og Hosea, Nuns Søn. **45** Og da Mose havde fuldendt at tale alle disse Ord til al Israel, **46** sagde han til dem: Lægger alle de Ord paa eders Hjerte, som jeg vidner for eder i Dag, hvilke I skulle byde eders Børn at tage Vare paa, saa at de gøre efter alle denne Lovs Ord. **47** Thi det er ikke et ørkesløst Ord for eder; thi det er eders Liv; og ved dette Ord skulle I forlænge eders Dage i det Land, til hvilket I drage over Jordanen for at eje det. **48** Og Herren talede til Mose paa samme Dag og sagde: **49** Gak op paa dette Abarims Bjerg, paa Nebo Bjerg, som er i Moabs Land, som er lige for Jeriko, og bese det Land Kanaan, hvilket jeg giver Israels Børn til Ejendom, **50** og dø paa det Bjerg, som du skal stige op paa, og bliv samlet til dine Folk, ligesom Aron din Broder døde paa det Bjerg Hor og blev samlet til sine Folk, **51** fordi I forgrebe eder imod mig midt iblandt Israels Børn ved Meribas Vand i Kades, i den Ørk Zin, fordi I ikke helligede mig midt iblandt Israels Børn. **52** Thi du skal bese Landet tværs over fra, men du skal ikke komme derhen, ind i det Land, som jeg giver Israels Børn.

33 Og denne er den Velsignelse, med hvilken Mose den Guds Mand velsignede Israels Børn, førend han døde. **2** Og han sagde: Herren er kommen fra Sinai og er opgangen fra Sejr for dem, han aabenbarede sig herlig fra Parans Bjerg og kom fra de hellige Titusinder; ved hans højre Haand var en brændende Lov til dem. **3** Visseligen, han elsker Folkene; alle hans hellige ere i din Haand; og de skulle sætte sig ved din Fod, annamme af dine Ord. **4** En Lov bød Mose os, en Ejendom for Jakobs Forsamling. **5** Og han blev en Konge for Jeskurun, da Folkets Øverster forsamlede sig tillige med Israels Stammer. **6** Ruben leve og dø ikke; og hans Mænd vorde en liden Hob! **7** Og dette om Juda: Og han sagde: Hør, Herre! Judas Røst, og lad ham komme til sit Folk; med sine Hænder strider han for det, og vær du en Hjælp mod hans Fjender! **8** Og han sagde om Levi: Dine Thummim og dine Urim høre din fromme Mand til, hvem du fristede i Massa, med hvem du kivedes ved Meribas Vand, **9** ham, som sagde til sin Fader og til sin Moder: Jeg saa ham ikke, og han kendte ikke sine Brødre og vidste ikke af sine Sønner. Thi de holdt dit Ord og bevarede din Pagt; **10** de skulle lære Jakob dine Bud og Israel din Lov; de skulle sætte Røgelse for dit Ansigt og Heloffer paa dit Alter. **11** Herre! velsign hans Kraft og lad hans Hænders Gerning behage dig; knus deres Lænder, som rejse sig imod ham, og deres, som hade ham, saa at de ikke kunne staa op. **12** Han sagde om Benjamin: Herrens elskelige, han skal bo tryggelig hos ham; han skal beskærme ham den ganske Dag, og imellem hans Skuldre skal han bo. **13** Og han sagde om Josef: Hans Land være velsignet af Herren, med Himmelens kostelige Gave, med Duggen, og af Dybet, som ligger her nedenunder, **14** med den kostelige Gave, der bringes frem ved Solen, og med den kostelige Gave, der drives frem ved Maanens Skifter, **15** fra de ældgamle Bjerges Top, og med de evige Højes kostelige Gave, **16** med Jordens og dens Fyldes kostelige Gave, og med Naade fra ham, som boede i Tornebusken; den skal komme over Josefs Hoved og over hans Isse, han er en Fyrste iblandt sine Brødre. **17** Den førstefødte af hans Øksne har Højhed og Horn som Enhjørningens Horn; med dem skal han stange Folkene til Hobe indtil Jordens Ende; og dette er de ti Tusinde af Efraim, og dette er de Tusinde at Manasse. **18** Og han sagde om Sebulon: Glæd dig, Sebulon, i din Udfart, og du Isaskar, i dine Pauluner! **19** De skulle kalde Folkene til Bjerget, der skulle de ofre Retfærdigheds Ofre; thi de skulle suge til sig Havets Overflødighed og Sandets skjulte Skatte. **20** Og han sagde om Gad: Velsignet være den, som udbreder Gad! som en Løve hviler han, og han røver Arm, ja Isse med. **21** Og han udsaa sig den første Lod, thi der var en Førers Lod opbevaret; og han kom til Folkets Øverster, han udøvede Herrens Retfærdighed og hans Befalinger imod Israel. **22** Og han sagde om Dan: Dan er en Løveunge, han springer frem fra Basan. **23** Og om Nafthali sagde han: Nafthali være mæt af Naade og fuld af Herrens Velsignelse; Vesten og Sønden tage han til Eje! **24** Og han sagde om Aser: Aser være velsignet fremfor Sønnerne, han være benaadet blandt sine Brødre og dyppe sin Fod i Olie! **25** Af Jern og Kobber være dine Portslaaer, og som dine Dage din Hvile. **26** Der er ingen som Gud, o Jeskurun! han, som farer paa Himmelen til din Hjælp og med sin Højhed paa de øverste Skyer. **27** Den evige Gud er en Bolig, og hernede ere de evige Arme; og han har uddrevet Fjenden for dit Ansigt og sagt: Ødelæg! **28** Og Israel bor tryggelig for sig selv; Jakobs Øje er til et Land med

Korn og Vin; ja hans Himle skulle dryppe med Dug.
29 Salig er du, Israel! hvo er som du, et Folk, frelst
i Herren, han er din Hjælps Skjold og din Højheds
Sværd! og dine Fjender skulle smigre for dig, og du
skal træde paa deres Høje.

34 Og Mose gik op fra Moabs slette Marker paa
Nebo Bjerg, paa Pisgas Top, som er lige over for
Jeriko; og Herren lod ham se hele Landet: Gilead indtil
Dan 2 og hele Nafthali og Efraims og Manasse Land og
hele Judas Land indtil det yderste Hav 3 og Sydlandet
og Sletten, Dalen ved Jeriko, Palmestaden, indtil Zoar.
4 Og Herren sagde til ham: Dette er det Land, som jeg
har tilsvoret Abraham, Isak og Jakob og sagt: Din Sæd
vil jeg give det; jeg har ladet dig se det med dine Øjne,
men du skal ikke drage derover. 5 Og Mose, Herrens
Tjener, døde der i Moabs Land, efter Herrens Mund.
6 Og han begrov ham i Dalen i Moabiternes Land,
tværs over for Beth-Peor; og ingen ved hans Grav
indtil denne Dag. 7 Og Mose var hundrede og tyve Aar
gammel, der han døde; hans Øje var ikke sløvet, og
hans Kraft var ikke veget fra ham. 8 Og Israels Børn
begræd Mose paa Moabiternes slette Marker tredive
Dage; og Graadens Dage endtes, Sorgen over Mose.
9 Og Josva, Nuns Søn, blev fyldt med Visdomsaand,
thi Mose havde lagt sine Hænder paa ham; og Israels
Børn hørte ham og gjorde, som Herren havde befalet
Mose. 10 Men der opstod ikke en Profet ydermere
i Israel som Mose, hvem Herren kendte Ansigt til
Ansigt, 11 naar man ser hen til alle de Tegn og de
underlige Ting, som Herren sendte ham til at gøre i
Ægyptens Land, paa Farao og paa alle hans Tjenere og
paa alt hans Land, 12 og til den vældige Haand og til
alle de forfærdelige og store Gerninger, som Mose
gjorde for al Israels Øjne.

Josua

1 Og det skete efter Mose Herrens Tjeners Død, da sagde Herren til Josva, Nuns Søn, som havde tjent Mose, saaledes: **2** Mose, min Tjener, er død; saa gør dig nu rede, drag over denne Jordan, du og alt dette Folk, til det Land, som jeg giver Israels Børn. **3** Hvert Sted, som eders Fodsaal skal træde paa, det har jeg givet eder, som jeg sagde til Mose; **4** fra Ørken og dette Libanon og indtil den store Flod, den Flod Frat, alt Hethiternes Land, og indtil det store Hav imod Solens Nedgang, det skal være eders Landemærke. **5** Ingen Mand skal bestaa for dit Ansigt alle dine Livs Dage; ligesom jeg var med Mose, vil jeg være med dig, jeg vil ikke slippe og ikke forlade dig. **6** Vær frimodig og vær stærk; thi du skal dele Landet til Arv iblandt dette Folk, hvilket jeg tilsvor deres Fædre at ville give dem. **7** Vær kun saare frimodig og stærk, saa du tager Vare paa at gøre efter al den Lov, som Mose, min Tjener, bød dig; vig ikke fra den til højre eller venstre Side, at du kan handle klogelig paa al den Vej, som du skal vandre paa. **8** Denne Lovs Bog skal ikke vige fra din Mund, men du skal grunde paa den Dag og Nat, paa det du kan tage Vare paa at gøre efter alt det, som er skrevet i den; thi da skal det gaa dig vel i dine Veje, og da skal du handle klogelig. **9** Har jeg ikke befalet dig: Vær frimodig og stærk, forfærdes ikke og ræddes ikke; thi Herren din Gud er med dig paa al den Vej, som du skal vandre paa. **10** Da bød Josva Folkets Fogeder og sagde: **11** Gaar midt igennem Lejren og byder Folket og siger: Bereder eder Tæring; thi inden tre Dage skulle I gaa over denne Jordan for at komme til at eje Landet, som Herren eders Gud giver eder at eje. **12** Og til Rubeniterne og til Gaditerne og til Halvdelen af Manasse Stamme sagde Josva: **13** Kommer det Ord i Hu, som Mose, Herrens Tjener, bød eder og sagde: Herren eders Gud skaffer eder Rolighed og giver eder dette Land. **14** Lader eders Hustruer og eders smaa Børn og eders Kvæg blive i Landet, som Mose har givet eder paa denne Side Jordanen; men I skulle drage over bevæbnede for eders Brødres Ansigt, alle vældige til Strid, og hjælpe dem, **15** indtil Herren skaffer eders Brødre Rolighed som eder, at ogsaa de kunne eje Landet, som Herren eders Gud skal give dem; saa skulle I vende tilbage til eders Ejendoms Land og eje det, som Mose, Herrens Tjener, gav eder paa denne Side Jordanen mod Solens Opgang. **16** Og de svarede Josva og sagde: Vi ville gøre alt det, som du har budet os, og vi ville gaa til alt, hvortil du vil sende os. **17** I alle Ting, ligesom vi hørte Mose, saaledes ville vi og høre dig; vilde kun Herren din Gud være med dig, ligesom han var med Mose! **18** Hver den, som er genstridig mod din Mund og ikke hører dine Ord i alt det, du byder ham, han skal dø; vær ikkun frimodig og stærk.

2 Og Josva, Nuns Søn, sendte hemmelig to Mænd som Spejdere fra Sittim og sagde: Gaar hen, beser Landet og Jeriko; og de gik hen og kom ind i en Kvindes, en Skøges Hus, og hendes Navn var Rahab, og de laa der. **2** Da blev der sagt til Kongen af Jeriko saaledes: Se, i Nat er der komne Mænd hid af Israels Børn for at udforske Landet. **3** Da sendte Kongen af Jeriko Bud til Rahab og lod sige: Før de Mænd ud, som kom til dig, som kom til dit Hus; thi de ere komne til at udforske alt Landet. **4** Men Kvinden havde taget de to Mænd og skjult dem; og hun sagde saaledes: Mændene kom til mig, men jeg vidste ikke, hvorfra de vare. **5** Og det skete, der de vilde lukke Porten, da det var mørkt, gik Mændene ud, jeg ved ikke, hvor de Mænd gik hen; forfølger dem snart, thi saa skulle I naa dem. **6** Men hun havde ladet dem stige op paa Taget og skjult dem under Hørstilkene, som vare udbredte af hende paa Taget. **7** Og Mændene forfulgte dem paa Vejen til Jordanen indtil Færgestederne, og man lukkede Porten til, efter at de, som forfulgte dem, vare udgangne. **8** Og førend de havde lagt sig, gik hun op til dem paa Taget, **9** og hun sagde til Mændene: Jeg ved, at Herren har givet eder Landet, og at Forfærdelse for eder er falden paa os, og at Landets Indbyggere ere mistrøstige for eders Ansigt. **10** Thi vi have hørt, at Herren udtørrede Vandet i det røde Hav for eders Ansigt, der I gik ud af Ægypten, og hvad I gjorde ved Amoriternes to Konger, som vare paa hin Side Jordanen, Sihon og Og, hvilke I ødelagde. **11** Og vi have hørt det, og vort Hjerte er mistrøstigt, og intet Mod bestaar ydermere i nogen for eders Ansigt; thi Herren eders Gud, han er en Gud i Himmelen oventil og paa Jorden nedentil. **12** Og nu, kære, sværger mig ved Herren, efterdi jeg gjorde Miskundhed mod eder, at I og ville gøre Miskundhed imod min Faders Hus og give mig et sikkert Tegn, **13** at I ville lade min Fader og min Moder og mine Brødre og mine Søstre leve, og alt det, de have, og fri vore Sjæle fra Døden. **14** Og

Mændene sagde til hende: Vore Sjæle skulle være i Stedet for eders til at dø, naar I kun ikke kundgør denne vor Handel; og det skal ske, naar Herren giver os Landet, da ville vi vise Miskundhed og Troskab imod dig. **15** Saa lod hun dem ned ved et Reb igennem Vinduet; thi hendes Hus var ved Stadens Mur, og hun boede ved Muren. **16** Og hun sagde til dem: Gaar op paa Bjerget, at de, som forfølge eder, ikke skulle møde eder, og skjuler eder der i tre Dage, indtil de komme igen, som forfølge eder, og siden kunne I gaa eders Vej. **17** Og Mændene sagde til hende: Vi ville være løste fra denne din Ed, som du kom os til at sværge: **18** Se, naar vi komme ind i Landet, da skal du binde denne Skarlagens Snor i Vinduet, igennem hvilket du har ladet os ned, og du skal samle til dig i Huset din Fader og din Moder og dine Brødre og din Faders ganske Hus; **19** og det skal ske, hver den, som gaar ud af dit Huses Døre udenfor, hans Blod skal være paa hans Hoved, og vi skulle være uskyldige; men hver den, som er med dig i Huset, hans Blod skal være paa vort Hoved, dersom der bliver lagt Haand paa ham. **20** Men dersom du kundgør denne vor Handel, da ville vi være løste fra den Ed, som du kom os til at sværge. **21** Og hun sagde: Det skal saa være efter eders Ord, og hun lod dem gaa, og de gik; og hun bandt den Skarlagens Snor i Vinduet. **22** Saa gik de hen og kom paa Bjerget og bleve der tre Dage, indtil de, som forfulgte dem, vendte tilbage; men Forfølgerne ledte paa hele Vejen og fandt dem ikke. **23** Saa vendte de to Mænd tilbage og gik ned ad Bjerget og for over og kom til Josva, Nuns Søn, og de fortalte ham alting, som havde rammet dem. **24** Og de sagde til Josva: Herren har givet alt Landet i vor Haand, ja ogsaa alle Landets Indbyggere ere mistrøstige for vort Ansigt.

3 Og Josva stod aarle op om Morgenen, og de rejste fra Sittim og kom til Jordanen, han og alle Israels Børn; og de bleve der om Natten, førend de droge over. **2** Og det skete, der tre Dage vare til Ende, da gik Fogederne midt igennem Lejren. **3** Og de bøde Folket og sagde: Naar I se Herrens, eders Guds Pagts Ark, og Præsterne, Leviterne, som bære den, saa skulle I rejse ud fra eders Sted og gaa efter den; **4** — dog at der skal være Rum imellem eder og imellem den, ved tusinde Alen i Maal, I skulle ikke komme nær til den; — paa det at I skulle vide den Vej, paa hvilken I skulle gaa; thi I have ikke tilforn draget over paa den Vej. **5** Og Josva sagde til Folket: Helliger eder; thi Herren skal gøre underlige Ting i Morgen iblandt eder. **6** Og Josva sagde til Præsterne: Bærer Pagtens Ark og gaar over foran Folket; og de bare Pagtens Ark og gik foran Folket. **7** Og Herren sagde til Josva: Paa den Dag vil jeg begynde at gøre dig stor for al Israels Øjne, og de skulle vide, at ligesom jeg var med Mose, saa vil jeg og være med dig. **8** Men du skal byde Præsterne, som bære Pagtens Ark, og sige: Naar I komme til det yderste af Jordanens Vande, da skulle I blive staaende i Jordanen. **9** Og Josva sagde til Israels Børn: Kommer nær hid og hører Herren eders Guds Ord. **10** Og Josva sagde: Derpaa skulle I vide, at den levende Gud er midt iblandt eder og skal fordrive for eders Ansigt Kananiterne og Hethiterne og Heviterne og Feresiterne og Girgasiterne og Amoriterne og Jebusiterne. **11** Se, al Jordens Herres Pagts Ark gaar over for eders Ansigt igennem Jordanen. **12** Saa tager eder nu tolv Mænd af Israels Stammer, een Mand af hver Stamme. **13** Og det skal ske, naar Præsterne, som bære Herrens, al Jordens Herres, Ark, med Fodsaalerne staa stille i Jordanens Vande, da skal Jordanens Vande afskæres, nemlig de Vande, som komme ned ovenfra; og de skulle staa som een Dynge. **14** Og det skete, der Folket drog ud af deres Telte for at gaa over Jordanen, da bare Præsterne Pagtens Ark for Folkets Ansigt. **15** Og der de, som bare Arken, kom til Jordanen, og Præsterne, som bare Arken, vædede deres Fødder yderst i Vandet, (men Jordanen var fuld over alle sine Bredder hele Høsten igennem): **16** Da stod det Vand stille, som kom ned ovenfra, det rejste sig til een Dynge saare langt borte ved den Stad Adam, som ligger op til Zarthans Side, men det, som løb ned til Havet ved den slette Mark, nemlig Salthavet, det blev aldeles afskaaret; saa gik Folket over imod Jeriko. **17** Og Præsterne, som bare Herrens Pagts Ark, stode fast paa det tørre, midt i Jordanen; og al Israel gik over paa det tørre, indtil det ganske Folk var gaaet helt over Jordanen.

4 Og det skete, der alt Folket var gaaet helt over Jordanen, da sagde Herren til Josva: **2** Tager eder tolv Mænd af Folket, een Mand af hver Stamme, **3** og byder dem og siger: Optager eder herfra, midt af Jordanen, tolv Stene fra det Sted, som Præsternes Fødder staa fast paa, og bærer dem over med eder og lader dem blive paa det Sted, hvor I blive denne

Nat over. **4** Da kaldte Josva ad de tolv Mænd, som han havde til Rede af Israels Børn, een Mand af hver Stamme; **5** og Josva sagde til dem: Gaar over frem foran Herren eders Guds Ark til midt i Jordanen, og opløfter eder hver een Sten paa sin Skulder efter Tallet paa Israels Børns Stammer, **6** at det skal være et Tegn midt iblandt eder, naar eders Børn herefter spørge og sige: Hvad betyde eder disse Stene? **7** Og I skulle sige til dem, at Jordanens Vand blev afskaaret for Herrens Pagts Ark; der den gik igennem Jordanen, da blev Jordanens Vand afskaaret; og disse Stene skulle være til en Ihukommelse for Israels Børn evindeligen. **8** Og Israels Børn gjorde saaledes, som Josva bød, og optoge tolv Stene midt af Jordanen, som Herren havde sagt til Josva, efter Tallet paa Israels Børns Stammer; og de førte dem med sig over til det Sted, hvor de bleve om Natten, og de lode dem blive der. **9** Og tolv Stene oprejste Josva midt i Jordanen, nede, hvor Præsterne, som bare Pagtens Ark, havde staaet med deres Fødder, og de ere der indtil denne Dag. **10** Og Præsterne, som bare Arken, bleve staaende midt i Jordanen, indtil hvert Ord var fuldkommet, som Herren havde talet til Folket, efter alt det, som Mose havde befalet Josva; og Folket skyndte sig og gik over. **11** Og det skete, der det ganske Folk var gaaet helt over, da kom Herrens Ark og Præsterne over, for Folkets Ansigt. **12** Og Rubens Børn og Gads Børn og Halvdelen af Manasse Stamme gik over bevæbnede, foran Israels Børns Ansigt, saaledes som Mose havde talet til dem. **13** Ved fyrretyve Tusinde, bevæbnede til Strid, gik de over for Herrens Ansigt til Krigen paa Jerikos slette Marker. **14** Paa den Dag gjorde Herren Josva stor for al Israels Øjne; og de frygtede ham, saaledes som de frygtede Mose, alle hans Livs Dage. **15** Og Herren sagde til Josva: **16** Byd Præsterne, som bære Vidnesbyrdets Ark, at de stige op af Jordanen. **17** Saa bød Josva Præsterne, og sagde: Stiger op af Jordanen! **18** Og det skete, der Præsterne, som bare Herrens Pagts Ark, stege op midt af Jordanen, saa snart Præsternes Fodsaaler havde betraadt det tørre, da kom Jordanens Vand tilbage til sit Sted og gik som tilforn over alle sine Bredder. **19** Og Folket steg op af Jordanen paa den tiende Dag i den første Maaned, og de lejrede sig i Gilgal, paa Østgrænsen af Jerikos Landemærke. **20** Og de tolv Stene, som de toge af Jordanen, oprejste Josva i Gilgal. **21** Og han sagde til Israels Børn: Naar eders Børn herefter spørge deres Fædre og sige: Hvad betyde disse Stene? **22** da skulle I kundgøre eders Børn det og sige: Israel gik paa det tørre igennem denne Jordan, **23** thi Herren eders Gud udtørrede Jordanens Vande for eders Ansigt, indtil I kom over, ligesom Herren eders Gud gjorde ved det røde Hav, hvilket han udtørrede for vort Ansigt, indtil vi kom over, **24** at alle Folk paa Jorden Skulle kende Herrens Haand, at den er stærk, at I skulle frygte Herren eders Gud alle Dage.

5 Og det skete, der alle Amoriternes Konger, som boede paa hin Side Jordanen imod Vesten, og alle Kananiternes Konger, som boede ved Havet, hørte, at Herren havde udtørret Jordanens Vande for Israels Børns Ansigt, indtil de kom over, da blev deres Hjerte mistrøstigt, og der var ikke ydermere Mod i dem for Israels Børns Ansigt. **2** Paa den Tid sagde Herren til Josva: Gør dig Stenknive og omskær Israels Børn igen anden Gang. **3** Da gjorde Josva sig Stenknive og omskar Israels Børn ved Araloths Høj. **4** Og dette er Sagen, hvorfor Josva omskar dem: Alt Folket af Mandkøn, som var udgaaet af Ægypten, alt Krigsfolket var død i Ørken paa Vejen, siden de gik ud af Ægypten. **5** Thi alt Folket, som udgik, var omskaaret; men alt Folket, som var født i Ørken paa Vejen, siden de udgik af Ægypten, havde de ikke omskaaret. **6** Thi Israels Børn vandrede fyrretyve Aar i Ørken, indtil alt det Folk, Krigsfolket, som udgik af Ægypten, var uddød, de som ikke havde hørt Herrens Røst, saa at Herren svor dem, at han ikke vilde lade dem se det Land, som Herren havde tilsvoret deres Fædre at give os, et Land, som flyder med Mælk og Honning. **7** Og han oprejste deres Børn i deres Sted; dem omskar Josva, thi de havde Forhud, eftersom man ikke havde omskaaret dem paa Vejen. **8** Og det skete, der de vare færdige med at omskære alt Folket, da bleve de paa deres Sted i Lejren, indtil de bleve karske. **9** Og Herren sagde til Josva: I Dag har jeg afvæltet Ægyptens Skændsel fra eder; og man kaldte samme Steds Navn Gilgal indtil denne Dag. **10** Og Israels Børn lejrede sig i Gilgal, og de holdt Paaske den fjortende Dag i Maaneden om Aftenen, paa Jerikos slette Marker. **11** Og de aade af Landets Grøde fra anden Paaskedag, nemlig usyrede Brød og ristede Aks, paa selvsamme Dag. **12** Saa holdt Mannaen op, anden Dag efter at de havde ædt af Landets Grøde, og Israels Børn havde ikke ydermere Manna; men de aade af Kanaans Lands nye Grøde i samme Aar. **13** Og det skete, der Josva var ved Jeriko,

at han opløftede sine Øjne og saa, og se, en Mand stod lige imod ham og havde sit dragne Sværd i sin Haand; og Josva gik til ham og sagde til ham: Hører du os til eller vore Fjender? **14** Og han sagde: Nej! men jeg er en Fyrste over Herrens Hær, nu kom jeg! Da faldt Josva paa sit Ansigt til Jorden og tilbad og sagde til ham: Hvad taler min Herre til sin Tjener? **15** Og Fyrsten over Herrens Hær sagde til Josva: Drag din Sko af din Fod, thi det Sted, som du staar paa, det er helligt; og Josva gjorde saa.

6 Og Jeriko havde lukket for sig og var tillukket for Israels Børns Ansigt; der kunde ingen gaa ud, ej heller komme ind. **2** Og Herren sagde til Josva: Se, i din Haand har jeg givet Jeriko og dens Konge, som ere vældige til Strid. **3** Og I skulle gaa omkring Staden, alle Krigsmændene, saa at de gaa rundt om Staden een Gang; saaledes skal du gøre seks Dage. **4** Og syv Præster skulle bære syv fuldtonende Basuner foran Arken, og paa den syvende Dag skulle I gaa om Staden syv Gange, og Præsterne skulle blæse i Basunerne. **5** Og det skal ske, naar man blæser langsomt i Hornet, naar I høre Basunens Lyd, da skal alt Folket skrige med et stort Skrig; saa skal Stadens Mur falde lige ned, og Folket skal stige op, hver lige frem for sig. **6** Saa kaldte Josva, Nuns Søn, ad Præsterne og sagde til dem: Bærer Pagtens Ark, og lader syv Præster bære de syv fuldtonende Basuner foran Herrens Ark. **7** Og han sagde til Folket: Gaar frem og gaar omkring Staden; og hvo som er bevæbnet, gaa frem foran Herrens Ark. **8** Og det skete, der Josva havde sagt dette til Folket, da gik syv Præster frem, som bare de syv fuldtonende Basuner for Herrens Ansigt, og blæste i Basunerne; og Herrens Pagts Ark fulgte efter dem. **9** Og hver, som var bevæbnet, gik foran Præsterne, som blæste i Basunerne; og Troppen, som sluttede, gik efter Arken, medens man vedblev at blæse i Basunerne. **10** Og Josva bød Folket og sagde: I skulle ikke skrige og ej lade eders Røst høre, og der skal ikke et Ord udgaa af eders Mund, indtil den Dag jeg siger til eder: Skriger! da skulle I skrige. **11** Saa gik Herrens Ark omkring, saa at den gik rundt om Staden een Gang; og de kom i Lejren og bleve om Natten i Lejren. **12** Og Josva stod tidlig op om Morgenen, og Præsterne bare Herrens Ark. **13** Og de syv Præster, som bare de syv fuldtonende Basuner foran Herrens Ark, gik stedse og blæste i Basunerne; og hver bevæbnet gik for deres Ansigt, og Troppen, som sluttede, gik efter Herrens Ark, medens man vedblev at blæse i Basunerne. **14** Og de gik omkring Staden paa den anden Dag een Gang, og de vendte tilbage til Lejren; saaledes gjorde de seks Dage. **15** Og det skete paa den syvende Dag, da stode de tidlig op, der Morgenrøden brød frem, og de gik omkring Staden syv Gange, efter den samme Vis, kun at de den samme Dag kom syv Gange omkring Staden. **16** Og det skete den syvende Gang, da blæste Præsterne i Basunerne, og Josva sagde til Folket: Skriger! thi Herren har givet eder Staden. **17** Og Staden, den og alt det, som er i den, skal være sat i Band for Herren; kun den Skøge Rahab skal leve, hun og alle de, som ere i Huset med hende; thi hun skjulte Budene, som vi udsendte. **18** Kun maa I forvare eder for det bandlyste, at I ikke komme under Band og tage af det bandlyste og sætte Israels Lejr i Band og forstyrre den. **19** Men alt Sølv og Guld og Kobberkar og Jern, det skal være helligt for Herren; det skal komme til Herrens Liggendefæ. **20** Og Folket skreg, da de blæste i Basunerne; ja det skete, der Folket hørte Basunernes Lyd, da skreg Folket med et stort Skrig, og Muren faldt lige ned, og Folket steg op i Staden, hver lige frem for sig, og de indtoge Staden. **21** Og de ødelagde alt det, som var i Staden, baade Mand og Kvinde, baade ung og gammel, og Øksne og Faar og Asener, med skarpe Sværd. **22** Men Josva sagde til de to Mænd, som havde spejdet Landet: Gaar i den Kvindes, den Skøges Hus, og udfører Kvinden derfra og alt det, som hører hende til, som I have svoret hende. **23** Da gik de unge Karle, Spejderne, ind og udførte Rahab og hendes Fader og hendes Moder og hendes Brødre, og alt det, som hørte hende til, og al hendes Slægt udførte de; og de lode dem blive uden for Israels Lejr. **24** Men Staden opbrændte de med Ild og alt det, som var i den; alene Sølvet og Guldet og Kobberkarrene og Jernet, det gave de til Herrens Huses Liggendefæ. **25** Men Josva lod Rahab, den Skøge, og hendes Faders Hus og alt det, som hørte hende til, leve, og hun boede midt iblandt Israel indtil denne Dag; thi hun skjulte Budene, som Josva havde udsendt til at spejde Jeriko. **26** Og paa den samme Tid tog Josva en Ed af dem og sagde: Forbandet være den Mand for Herrens Ansigt, som opstaar og bygger denne Stad Jeriko; naar han lægger dens Grundvold, koste det ham hans førstefødte, og naar han sætter dens Porte, koste det

ham hans yngste Søn. 27 Saa var Herren med Josva, og hans Rygte var over det ganske Land.

7 Men Israels Børn forgrebe sig saare paa det bandlyste Gods; thi Akan, en Søn af Karmi, som var en Søn af Sabdi, Seras Søn, af Judas Stamme, tog af det bandlyste, og Herrens Vrede optændtes imod Israels Børn. 2 Og Josva udsendte Mænd fra Jeriko mod Ai, som ligger ved Beth-Aven Østen for Bethel, og sagde til dem: Gaar op og bespejder Landet; og Mændene gik op og bespejdede Ai. 3 Og de kom tilbage til Josva og sagde til ham: Lad ikke alt Folket drage op, lad ved to Tusinde Mand eller ved tre Tusinde Mand drage op og slaa Ai; du skal ikke lade det ganske Folk ulejlige sig derhen; thi de ere faa. 4 Saa droge af Folket ved tre Tusinde Mænd op derhen; men de flyede for Ais Mænds Ansigt. 5 Og Mændene af Ai sloge ved seks og tredive Mænd af dem og forfulgte dem foran Porten indtil Sebarim og sloge dem, hvor Vejen gik nedad; da blev Folkets Hjerte mistrøstigt og blev som Vand. 6 Og Josva sønderrev sine Klæder og faldt paa sit Ansigt til Jorden for Herrens Ark indtil Aftenen, han og de Ældste af Israel, og de kastede Støv paa deres Hoved. 7 Og Josva sagde: Ak, Herre, Herre! hvi lod du dog dette Folk gaa over Jordanen for at give os i Amoriternes Haand til vor Fordærvelse? og gid vi havde ladet os nøje og vare blevne paa hin Side Jordanen! 8 Hør mig, Herre! hvad skal jeg sige, efter at Israel vender Ryggen for sine Fjenders Ansigt? 9 Naar Kananiterne og alle Landets Indbyggere høre det, da omringe de os og udrydde vort Navn af Jorden; og hvad vil du gøre ved dit store Navn? 10 Da sagde Herren til Josva: Staa du op; hvorfor faldt du paa dit Ansigt? 11 Israel har syndet, ja, de have overtraadt min Pagt, hvilken jeg bød dem; ja, de toge af det bandlyste Gods, ja, de stjal og dulgte det ogsaa og lagde det iblandt deres eget Tøj. 12 Og Israels Børn skulle ikke kunne staa for deres Fjenders Ansigt, de maa vende Ryggen for deres Fjenders Ansigt, thi de ere i Band; jeg skal ikke mere blive ved at være med eder, dersom I ikke fjerne denne Band fra eders Midte. 13 Staa op, hellig Folket, og sig: Helliger eder til i Morgen; thi saa siger Herren Israels Gud: Der er Band iblandt dig, Israel! du kan ikke staa for dine Fjenders Ansigt, førend I borttage den Band fra eders Midte. 14 Og i Morgen tidlig skulle I komme frem efter eders Stammer; og det skal ske, hvilken Stamme Herren rammer paa, den skal nærme sig, Slægt for Slægt, og den Slægt, som Herren rammer paa, den skal nærme sig, Hus for Hus, og det Hus, som Herren rammer paa, det skal nærme sig, Mand for Mand. 15 Og det skal ske, den, som bliver ramt som bandlyst, han skal opbrændes med Ild, han og alt det, han har, fordi han har overtraadt Herrens Pagt, og fordi han har gjort en Daarlighed i Israel. 16 Og Josva stod tidlig op om Morgenen og lod Israel nærme sig Stamme for Stamme, og Judas Stamme blev ramt. 17 Og han lod Judas Slægt nærme sig, og Seraiternes Slægt blev ramt. 18 Og han lod Seraiternes Slægt nærme sig, Mand for Mand, og Sabdi blev ramt, og han lod hans Hus nærme sig, Mand for Mand, og Akan, en Søn af Karmi, som var Sabdi Søn, Seras Søn, af Judas Stamme, blev ramt. 19 Og Josva sagde til Akan: Min Søn, giv dog Herren Israels Gud Ære og giv ham Lov, og giv mig nu til Kende, hvad du har gjort, dølg det ikke for mig! 20 Og Akan svarede Josva og sagde: Sandelig, jeg syndede for Herren Israels Gud, og saa og saa gjorde jeg. 21 Thi jeg saa en kostelig babylonisk Kappe iblandt Byttet og to Hundrede Sekel Sølv og en Guldtunge, hvis Vægt var halvtredsindstyve Sekel, og jeg fik Lyst til dem og tog dem, og se, de ere skjulte i Jorden, midt i mit Telt, og Sølvet derunder. 22 Da sendte Josva Bad hen, og de løb til Teltet; og se, det var skjult i hans Telt og Sølvet derunder. 23 Og de toge de Ting ud af Teltet og førte dem til Josva og til alle Israels Børn; og de lagde dem frem for Herrens Ansigt. 24 Saa tog Josva og al Israel med ham Akan, Seras Søn, og Sølvet og den kostelige Kappe og Guldtungen og hans Sønner og hans Døtre og hans Øksne og hans Asener og hans Faar og hans Telt, og alt det han havde, og de førte ham op i Akors Dal. 25 Og Josva sagde: Hvi har du forstyrret os? Herren skal forstyrre dig paa denne Dag; og al Israel stenede ham med Stene og opbrændte dem med Ild og kastede Stene over dem. 26 Og de opkastede en stor Stenhob over ham indtil denne Dag, og Herren vendte om fra sin strenge Vrede; derfor kaldte man det samme Steds Navn Akors Dal; den er der indtil denne Dag.

8 Og Herren sagde til Josva: Frygt ikke og ræddes ikke, tag med dig alt Krigsfolket og gør dig rede, drag op mod Ai; se, jeg har givet Kongen af Ai og hans Folk og hans Stad og hans Land i din Haand. 2 Og du skal gøre ved Ai og dens Konge, ligesom du gjorde

ved Jeriko og dens Konge, kun dens Bytte og dens Kvæg skulle I røve for eder selv; sæt dig et Baghold bag ved Staden! **3** Da gjorde Josva sig rede og alt Krigsfolket at drage op til Ai, og Josva udvalgte tredive Tusinde Mand, vældige til Strid, og sendte dem hen om Natten. **4** Og han bød dem og sagde: Ser til, I som ere i Baghold ved Staden bag ved Staden, I skulle ikke holde eder saare langt fra Staden, og I skulle være alle sammen rede. **5** Men jeg og alt det Folk, som er med mig, vi ville komme nær til Staden, og det skal ske, naar de gaa ud imod os som i Begyndelsen, da ville vi fly for deres Ansigt. **6** Og de skulle gaa efter os, indtil vi faa draget dem bort fra Staden; thi de skulle tænke: De fly for vort Ansigt ligesom i Begyndelsen; og vi ville fly for deres Ansigt. **7** Da skulle I rejse eder af Bagholdet og indtage Staden; og Herren eders Gud skal give den i eders Haand. **8** Og det skal ske, naar I have indtaget Staden, da skulle I sætte Ild paa Staden; I skulle gøre efter Herrens Ord; se, jeg har befalet eder det. **9** Saa sendte Josva dem, og de gik til Bagholdet, og de bleve imellem Bethel og Ai, Vesten for Ai; men Josva overnattede den samme Nat midt iblandt Folket. **10** Og Josva stod tidlig op om Morgenen og mønstrede Folket; og han drog op, han og de Ældste af Israel, fremmest for Folket mod Ai. **11** Og alt Krigsfolket, som var hos ham, drog op og holdt sig nær til og kom lige for Staden; og de sloge Lejr Norden for Ai, saa at Dalen var imellem ham og imellem Ai. **12** Og han havde taget ved fem Tusinde Mand og sat dem i Baghold imellem Bethel og imellem Ai, Vesten for Staden. **13** Og da Folket havde opstillet hele Lejren, som var Nord for Staden, og Bagholdet, som var Vest for Staden, drog Josva samme Nat ned midt i Dalen. **14** Og det skete, der Kongen af Ai saa det, da skyndte Mændene af Staden sig og stode tidlig op og gik ud imod Israel til Striden, han og hele hans Folk, paa en bestemt Tid, foran den slette Mark; men han vidste ikke, at der var et Baghold paa ham bag ved Staden. **15** Men Josva og al Israel lode sig slaa for deres Ansigt, og de flyede ad Vejen mod Ørken. **16** Da blev alt Folket sammenraabt, som var i Staden, for at forfølge dem; og de forfulgte Josva, og de bleve dragne bort fra Staden. **17** Og der blev ikke en Mand tilovers i Ai og Bethel, som ej drog ud efter Israel; og de lode Staden aaben og forfulgte Israel. **18** Da sagde Herren til Josva: Udræk dit Kastespyd, som du har i din Haand, mod Ai, thi jeg vil give den i din Haand; og Josva udrakte Spydet, som han havde i sin Haand, mod Staden. **19** Da rejste Bagholdet sig hasteligen fra sit Sted, og de løb, der han udstrakte sin Haand, og kom i Staden og indtoge den; og de skyndte sig og satte Ild paa Staden. **20** Og Mændene af Ai vendte sig tilbage, og de saa, og se, Røgen af Staden steg op mod Himmelen, og der var ingen Udvej for dem at fly hid eller did; og det Folk, som flyede til Ørken, vendte sig imod dem, som forfulgte dem. **21** Da Josva og al Israel saa, at Bagholdet havde indtaget Staden, og at Røgen steg op af Staden, da vendte de tilbage og sloge Mændene af Ai. **22** Og hine gik ud af Staden mod dem, saa de vare midt imellem Israel, hine vare paa den ene Side, og disse paa den anden Side; og de sloge dem, indtil ingen blev tilovers af dem som undkommen eller undsluppen. **23** Og de grebe Kongen af Ai levende, og de førte ham frem til Josva. **24** Og det skete, der Israel var kommet til Ende med at slaa alle Ais Indbyggere ihjel paa Marken i Ørken, hvor de forfulgte dem, og de vare faldne alle sammen for skarpe Sværd, indtil det var forbi med dem: Da vendte al Israel tilbage til Ai og slog den med skarpe Sværd. **25** Og alle de, som faldt paa samme Dag, baade Mænd og Kvinder, vare tolv Tusinde, alle Folk af Ai. **26** Og Josva tog ikke sin Haand, som han havde udrakt med Spydet, tilbage, førend han havde ødelagt alle Ais Indbyggere. **27** Ikkun Kvæget og Byttet og Rovet af samme Stad røvede Israel for sig selv efter Herrens Ord, som han bød Josva. **28** Og Josva afbrændte Ai, og han gjorde af den en stedsevarende Dynge, en øde Plads, indtil denne Dag. **29** Og han lod Kongen af Ai ophænge paa et Træ indtil Aftens Tid; og der Solen gik ned, bød Josva, at de skulde nedtage hans døde Krop af Træet, og de kastede den for Indgangen til Stadens Port, og de opkastede en stor Stenhob over ham, som er der indtil denne Dag. **30** Da byggede Josva Herren, Israels Gud, et Alter paa Ebals Bjerg, **31** ligesom Mose, Herrens Tjener, bød Israels Børn efter det, som er skrevet i Mose Lovbog: Et Alter af hele Stene, over hvilket der ikke er ført noget Jern; og de ofrede derpaa Brændofre for Herren, og de slagtede Takofre. **32** Og han skrev der paa Stenene en Afskrift af Mose Lov, som han havde skrevet for Israels Børns Ansigt. **33** Og al Israel og dets Ældste og Fogeder og Dommere stode paa begge Sider af Arken tværs over for Præsterne, Leviterne, som bare Herrens Pagts Ark, saa vel den fremmede som den

indfødte, Halvdelen deraf hen imod Garizims Bjerg, og Halvdelen deraf hen imod Ebals Bjerg, saaledes som Mose, Herrens Tjener, fra først af havde budet at velsigne Israels Folk. **34** Og derefter oplæste han alle Lovens Ord, Velsignelsen og Forbandelsen, efter alt det, som er skrevet i Lovbogen. **35** Der var ikke et Ord af alt det, som Mose havde budet, hvilket Josva ej lod oplæse for al Israels Forsamling, endog for Kvinderne og smaa Børn og den fremmede, som vandrede midt iblandt dem.

9 Og det skete, der alle Kongerne, som vare paa denne Side Jordanen, i Bjerglandet og i Lavlandet og paa hele Kysten af det store Hav tværs overfor Libanon, samt Hethiterne og Amoriterne, Kananiterne og Feresiterne, Heviterne og Jebusiterne, hørte det: **2** Da samlede de sig til Hobe at stride imod Josva og imod Israel endrægteligen. **3** Da Indbyggerne af Gibeon havde hørt, hvad Josva havde gjort ved Jeriko og Ai, **4** da handlede ogsaa de med List og gik hen og gave sig ud for Sendebud; og de toge gamle Sække paa deres Asener og gamle sønderrevne og bødede Læderflasker til Vin **5** og gamle og lappede Sko paa deres Fødder og gamle Klæder paa sig, og alt Brødet til deres Tæring var tørt og mullent. **6** Og de gik til Josva i Lejren ved Gilgal, og de sagde til ham og til Israels Mænd: Vi ere komne fra et langt fra liggende Land, saa gører nu Pagt med os. **7** Da sagde Israels Mænd til Heviten: Maaske du bor midt iblandt os, hvorledes kunne vi da gøre Pagt med dig. **8** Og de sagde til Josva: Vi ere dine Tjenere; og Josva sagde til dem: Hvo ere I, og hvorfra komme I? **9** Og de sagde til ham: Dine Tjenere ere komne fra et saa re langt fra liggende Land for Herren din Guds Navns Skyld; thi vi have hørt hans Rygte og alt det, som han gjorde i Ægypten. **10** Og alt det, som han gjorde ved Amoriternes to Konger, som vare paa hin Side Jordanen, ved Sihon, Kongen i Hesbon, og ved Og, Kongen i Basan, som var i Astharoth. **11** Derfor sagde vore Ældste og alle vort Lands Indbyggere til os saalunde: Tager Tæring med eder paa Vejen og gaar dem i Møde, og siger til dem: Vi ere eders Tjenere, saa gører nu Pagt med os. **12** Dette er vort Brød, det toge vi varmt med os paa Rejsen fra vore Huse den Dag, vi gik ud for at vandre til eder; men se, nu er det tørt, og det er mullent. **13** Og disse ere Læderflasker til Vin, som vi fyldte, der de vare nye, se, de ere og sønderrevne; og disse vore Klæder og vore Sko ere blevne gamle for denne saare lange Vejs Skyld. **14** Saa toge Mændene af deres Rejsekost, og de spurgte ikke Herrens Mund ad. **15** Og Josva gjorde Fred med dem og gjorde Pagt med dem, at han vilde lade dem leve; og Menighedens Fyrster tilsvore dem det. **16** Men det skete, der tre Dage vare til Ende, efter at de havde gjort Pagt med dem, da hørte de, at de vare nær hos dem, og at de boede midt iblandt dem. **17** Thi der Israels Børn rejste frem, da kom de paa den tredje Dag til deres Stæder; og deres Stæder vare Gibeon og Kefira og Beeroth og Kirjath-Jearim. **18** Og Israels Børn ihjelsloge dem ikke; thi Menighedens Fyrster havde tilsvoret dem ved Herren, Israels Gud, og al Menigheden knurrede mod Fyrsterne. **19** Da sagde alle Fyrsterne til hele Menigheden: Vi have tilsvoret dem ved Herren, Israels Gud; derfor kunne vi nu ikke røre dem. **20** Dette ville vi gøre dem: Vi ville lade dem leve, at der ikke skal komme en Vrede over os for den Eds Skyld, som vi have tilsvoret dem. **21** Fremdeles sagde Fyrsterne til dem: Lader dem leve, at de maa være Vedhuggere og Vanddragere for hele Menigheden, ligesom Fyrsterne have sagt til dem. **22** Da kaldte Josva ad dem og talede til dem og sagde: Hvi bedroge I os og sagde: Vi bo saare langt fra eder, og I bo dog midt iblandt os? **23** Derfor skulle I nu være forbandede, saa at der ikke skal være nogen iblandt eder, som jo er Træl, Vedhugger eller Vanddrager til min Guds Hus. **24** Og de svarede Josva og sagde: Fordi det blev dine Tjenere sikkert tilkendegivet, hvad Herren din Gud bød Mose sin Tjener, at han vilde give eder alt Landet og ødelægge alle Landets Indbyggere for eders Ansigt, saa frygtede vi saare for vort Liv for eders Ansigt og have gjort denne Gerning. **25** Men nu, se, vi ere i din Haand; som det er godt og som det er ret for dine Øjne at gøre os, det gør! **26** Og han gjorde saaledes mod dem; og han reddede dem fra Israels Børns Haand, og de sloge dem ikke ihjel. **27** Og Josva satte dem paa den samme Dag til Vedhuggere og Vanddragere for Menigheden og for Herrens Alter indtil denne Dag, ved det Sted, som han vilde udvælge.

10 Og det skete, der Adoni-Zedek, Kongen af Jerusalem, hørte, at Josva havde indtaget Ai og ødelagt den og gjort saa mod Ai og dens Konge, som han gjorde mod Jeriko og dens Konge, og at Indbyggerne af Gibeon havde gjort Fred med Israel og

vare midt iblandt dem: 2 Da flygtede de saare, fordi Gibeon var en stor Stad som en af de kongelige Stæder, og fordi den var større end Ai, og alle Mændene derudi vare vældige Mænd. 3 Og Adoni-Zedek, Kongen af Jerusalem, sendte Bud til Hoham, Kongen af Hebron, og til Piream, Kongen af Jarmuth, og til Jafia, Kongen af Lakis, og til Debir, Kongen af Eglon, og lod sige: 4 Kommer op til mig og hjælper mig, at vi kunne slaa Gibeon; thi den har gjort Fred med Josva og med Israels Børn. 5 Og de fem amoritiske Konger samlede sig og droge op, Kongen af Jerusalem, Kongen af Hebron, Kongen af Jarmuth, Kongen af Lakis, Kongen af Eglon, de og alle deres Lejre; og de lejrede sig mod Gibeon og strede mod den. 6 Og de Mænd af Gibeon sendte til Josva til Lejren, til Gilgal, og lode sige: Drag ikke din Haand fra dine Tjenere, kom snart op til os og frels os og hjælp os; thi alle Amoriternes Konger, som bo paa Bjergene, have forsamlet sig imod os. 7 Og Josva drog op fra Gilgal, han og alt Krigsfolket med ham, og alle, som vare vældige til Strid. 8 Og Herren sagde til Josva: Frygt ikke for dem, thi jeg har givet dem i din Haand; der skal ikke en Mand af dem kunne staa for dit Ansigt. 9 Saa kom Josva hasteligen over dem; thi han drog den hele Nat op fra Gilgal. 10 Og Herren forskrækkede dem for Israels Ansigt, saa han slog dem med et svart Slag ved Gibeon; og han forfulgte dem paa Vejen, hvor man gaar op til Beth-Horon, og slog dem indtil Aseka og indtil Makkeda. 11 Og det skete, der de flyede for Israels Ansigt, og de vare der, hvor man gaar ned til Beth-Horon, da lod Herren falde store Stene af Himmelen paa dem indtil Aseka, at de døde; de vare flere, som døde af samme Hagelstene, end de, som Israels Børn sloge ihjel med Sværdet. 12 Da talede Josva til Herren paa samme Dag, der Harren gav Amoriterne for Israels Børns Ansigt, og han sagde for Israels Øjne: Sol, staa stille i Gibeon, og Maane, i Ajalons Dal! 13 Saa stod Solen stille, og Maanen blev staaende, indtil Folket havde hævnet sig paa sine Fjender; er det ikke skrevet i den oprigtiges Bog? Saa blev Solen staaende midt paa Himmelen og ilede ikke til at gaa ned henved en hel Dag. 14 Og der var ingen Dag som denne, hverken før eller efter den, at Herren hørte en Mands Røst; thi Herren stred for Israel. 15 Og Josva vendte tilbage og al Israel med ham til Lejren ved Gilgal. 16 Men hine fem Konger vare flygtede, at de havde skjult sig i den Hule ved Makkeda. 17 Og det blev Josva tilkendegivet, at man sagde: De fem Konger ere fundne skjulte i den Hule ved Makkeda. 18 Og Josva sagde: Vælter store Stene for Gabet paa Hulen, og sætter Mænd ved den for at tage Vare paa dem. 19 Og I, staar ikke stille, forfølger eders Fjender og slaar deres Bagtrop; lader dem ikke komme til deres Stæder, thi Herren eders Gud har givet dem i eders Haand. 20 Og det skete, der Josva og Israels Børn var færdige med at slaa dem med et saare stort Slag, indtil de havde gjort Ende paa dem, da vare nogle blevne tilovers af dem, og de kom ind i de faste Stæder. 21 Men alt Folket vendte tilbage til Josva til Lejren ved Makkeda med Fred; der havde ingen rørt sin Tunge imod Israels Børn, ja ikke mod nogen af dem. 22 Og Josva sagde: Aabner Gabet paa Hulen, og fører disse fem Konger ud til mig af Hulen! 23 Og de gjorde saa og førte de fem Konger ud til ham af Hulen: Kongen af Jerusalem, Kongen af Hebron, Kongen af Jarmuth, Kongen af Lakis, Kongen af Eglon. 24 Og det skete, der de havde ført disse Konger ud til Josva, da kaldte Josva ad alle Israels Mænd, og sagde til de Øverste for Krigsmændene, som droge med ham: Kommer frem, sætter eders Fødder paa disse Kongers Halse; saa kom de frem og satte deres Fødder paa deres Halse. 25 Da sagde Josva til dem: Frygter ikke og forfærdes ikke, værer frimodige og værer stærke; thi Herren skal gøre saaledes imod alle eders Fjender, dem som I stride imod. 26 Og derefter slog Josva dem og dræbte dem og hængte dem paa fem Træer, og de bleve hængende paa Træerne indtil Aftenen. 27 Og det skete ved den Tid, da Solen gik ned, bød Josva, og de toge dem ned af Træerne og kastede dem i den Hule, som de havde været skjulte i; og de lagde store Stene for Gabet af Hulen, hvor de ere indtil denne Dag. 28 Og Josva indtog Makkeda paa den samme Dag og slog den med skarpe Sværd, og dens Konge ødelagde han tillige med alle Personer, som vare i den, han lod ingen blive tilovers til at undkomme; og han gjorde mod Kongen af Makkeda, ligesom han gjorde mod Kongen af Jeriko. 29 Og Josva og hele Israel med ham gik over fra Makkeda til Libna, og han stred mod Libna. 30 Og Herren gav ogsaa den og dens Konge i Israels Haand, og han slog den med skarpe Sværd og alle Personer, som vare derudi, han lod ingen blive tilovers til at undkomme; og han gjorde mod dens Konge, ligesom han gjorde mod Kongen af Jeriko. 31 Og Josva og hele Israel med ham gik over fra Libna til Lakis; og han slog Lejr imod den og stred

imod den. 32 Og Herren gav Lakis i Israels Haand, og
han indtog den paa den anden Dag, og han slog den
med skarpe Sværd og alle Personer, som vare i den; i
alle Maader, som han gjorde mod Libna. 33 Da drog
Horam, Kongen af Geser, op at hjælpe Lakis; men Josva
slog ham og hans Folk, indtil han ikke lod nogen blive
tilovers til at undkomme. 34 Og Josva og al Israel med
ham gik over fra Lakis til Eglon; og de sloge Lejr imod
den og strede imod den. 35 Og de indtoge den paa
den samme Dag og sloge den med skarpe Sværd, og
han ødelagde alle Personer, som vare derudi, paa den
samme Dag; i alle Maader, som han gjorde mod Lakis.
36 Siden drog Josva og al Israel med ham op fra Eglon
til Hebron, og de strede imod den. 37 Og de indtoge
den og sloge den med skarpe Sværd og dens Konge og
alle dens Stæder og alle Personer, som vare deri, han
lod ingen blive tilovers til at undkomme, i alle Maader
som han gjorde mod Eglon; og han ødelagde den og
alle Personer, som vare i den. 38 Saa vendte Josva
tilbage og hele Israel med ham til Debir og stred imod
den. 39 Og han indtog den og dens Konge og alle dens
Stæder, og de sloge dem med skarpe Sværd, og de
ødelagde alle Personer, som vare i den, han lod ingen
blive tilovers til at undkomme; ligesom han gjorde
ved Hebron, saa gjorde han ved Debir og dens Konge,
og ligesom han gjorde ved Libna og dens Konge. 40
Saa slog Josva alt Landet paa Bjergene og mod Sønden
og Lavlandet og Dalene og alle deres Konger, han lod
ingen blive tilovers til at undkomme; og han ødelagde
alt det, som havde Aande, som Herren Israels Gud
havde befalet. 41 Og Josva slog dem fra Kades-Barnea
og indtil Gaza og alt Gosen Land og indtil Gibeon.
42 Og Josva tog alle disse Konger med deres Land
paa een Gang; thi Herren Israels Gud stred for Israel.
43 Saa vendte Josva tilbage og al Israel med ham til
Lejren ved Gilgal.

11 Og det skete, der Jabin, Kongen af Hazor, hørte
det, da sendte han til Jobab, Kongen af Madon,
og til Kongen af Simron og til Kongen af Aksaf, 2 og
til de Konger, som vare mod Norden paa Bjergene og
paa den slette Mark, Sønden for Kinneroths Hav og i
Lavlandet og paa Højderne ved Dor ud mod Havet, 3 til
Kananiterne mod Østen og mod Vesten og Amoriterne
og Hethiterne og Feresiterne og Jebusiterne paa
Bjergene og Heviterne neden for Hermon i Mizpa
Land. 4 Og de droge ud, de og alle deres Lejre med dem,
mangfoldigt Folk som Sand, der er paa Havbredden,
i Mangfoldighed, og saare mange Heste og Vogne.
5 Og alle disse Konger samledes, og de kom, og de
lejrede sig tilsammen ved Søen Merom, at stride imod
Israel. 6 Og Herren sagde til Josva: Frygt ikke for
deres Ansigt, thi i Morgen ved denne Tid vil jeg give
dem alle sammen ihjelslagne for Israels Ansigt; du
skal ødelægge deres Heste og opbrænde deres Vogne
med Ild. 7 Og Josva og alt Krigsfolket med ham kom
over dem hasteligen ved Søen Merom, og de overfaldt
dem. 8 Og Herren gav dem i Israels Haand, og de
sloge dem og forfulgte dem indtil det store Zidon
og indtil de hede Kilder og indtil Mizpas Dal mod
Østen; og de sloge dem, indtil han ikke lod dem een
blive tilovers til at undkomme. 9 Da gjorde Josva
ved dem, saaledes som Herren havde sagt til ham;
han ødelagde deres Heste og opbrændte deres Vogne
med Ild. 10 Og Josva vendte tilbage paa den samme
Tid og indtog Hazor og slog dens Konge ihjel med
Sværd; thi Hazor, den var tilforn Hovedstaden for
alle disse Kongeriger. 11 Og de sloge alle Personer,
som vare i den, med skarpe Sværd, saa de ødelagde
den; der blev intet tilovers, som havde Aande; og han
opbrændte Hazor med Ild. 12 Og Josva tog alle disse
Kongers Stæder med alle deres Konger, og han slog
dem med skarpe Sværd, saa at han ødelagde dem,
saaledes som Mose, Herrens Tjener, havde befalet. 13
Dog opbrændte Israel slet ingen Stæder, som staa paa
deres Høje; ikkun Hazor alene opbrændte Josva. 14 Og
alt Byttet af disse Stæder og Kvæget røvede Israels
Børn for sig; kun Menneskene sloge de med skarpe
Sværd, indtil de havde ødelagt dem, de lode intet
blive tilovers, som havde Aande. 15 Lige som Herren
bød Mose sin Tjener, saa bød Mose Josva, og saa gjorde
Josva, han undlod ikke noget af alt det, som Herren
havde befalet Mose. 16 Og Josva indtog hele dette
Land, Bjerglandet og Sydlandet og hele Gosen Land
og Lavlandet og den slette Mark og Israels Bjerge med
Lavlandet dertil, 17 fra det slette Bjerg, som strækker
sig op mod Sejr, og indtil Baal-Gad ved Libanons Dal
neden for det Bjerg Hermon; og han tog alle deres
Konger og slog dem og dræbte dem. 18 Josva førte
mange Aar Krig imod alle disse Konger. 19 Der var
ikke en Stad, som gjorde Fred med Israels Børn, uden
Heviterne, som boede i Gibeon; de indtoge alt med
Krig. 20 Thi det skete af Herren, at de forhærdede
deres Hjerte, saa de mødte Israel med Krig, for at han

skulde ødelægge dem, saa at der ikke skulde bevises dem Naade, men at han skulde udrydde dem, som Herren bød Mose. **21** Og Josva kom paa den samme Tid og udryddede Anakiterne af Bjerget, af Hebron, af Debir, af Anab og af alle Judas Bjerge og af alle Israels Bjerge; Josva ødelagde dem med deres Stæder. **22** Der blev ingen tilovers af Anakiterne i Israels Børns Land, ikkun i Gaza, i Gath og Asdod bleve de tilovers. **23** Og Josva indtog hele Landet efter alt det, som Herren havde talet til Mose, og Josva gav Israel det til Arv efter deres Afdelinger i deres Stammer; og Landet hvilede fra Krig.

12 Og disse ere Landets Konger, som Israels Børn sloge, og hvis Land de toge i Eje paa hin Side Jordan mod Solens Opgang, fra Bækken Arnon indtil det Bjerg Hermon og al den slette Mark mod Østen: **2** Sihon, Amoriternes Konge, som boede i Hesbon, som herskede fra Aroer, som ligger ved Bredden af Arnons Bæk, og fra Midten af Dalen og over Halvdelen af Gilead og indtil Bækken Jabok, som er Ammons Børns Landemærke, **3** og over den slette Mark indtil Kinneroths Hav mod Østen og indtil Havet ved den slette Mark, Salthavet mod Østen, paa den Vej til Beth-Jesimoth, og mod Sønden nede ved Foden af Pisga **4** og Ogs Landemærke; han var Konge i Basan og en af de overblevne Kæmper, og han boede i Astharoth og i Edrei **5** og herskede over Hermons Bjerg og over Salka og over al Basan indtil Gesuriternes og Maakathiternes Landemærke og over Halvdelen af Gilead til Sihons, Hesbons Konges Landemærke. **6** Mose, Herrens Tjener, og Israels Børn sloge dem, og Mose, Herrens Tjener, gav Rubeniterne og Gaditerne og Halvdelen af Manasse Stamme det til Ejendom. **7** Og disse ere Landets Konger, som Josva og Israels Børn sloge paa denne Side Jordanen mod Vesten, fra Baal-Gad i Libanons Dal og indtil det slette Bjerg, som strækker sig op imod Sejr. Og Josva gav Israels Stammer det til Ejendom efter deres Afdelinger, **8** paa Bjergene og i Lavlandet og paa den slette Mark og i Dalene og i Ørken og mod Sønden: Hethiterne, Amoriterne og Kananiterne, Feresiterne, Heviterne og Jebusiterne. **9** Kongen af Jeriko er een; Kongen af Ai, som ligger ved Siden af Bethel, een; **10** Kongen af Jerusalem een; Kongen af Hebron een; **11** Kongen af Jarmuth een; Kongen af Lakis een; **12** Kongen af Eglon een; Kongen af Geser een; **13** Kongen af Debir een; Kongen af Geder een; **14** Kongen af Horma een; Kongen af Arad een; **15** Kongen af Libna een; Kongen af Adullam een; **16** Kongen af Makkeda een; Kongen af Bethel een; **17** Kongen af Thappua een; Kongen af Hefer een; **18** Kongen af Afek een; Kongen af Lassaron een; **19** Kongen af Madon een; Kongen af Hazor een; **20** Kongen af Simron-Meron een; Kongen af Aksaf een; **21** Kongen af Thaanak een; Kongen af Megiddo een; **22** Kongen af Kedes een; Kongen af Jokneam ved Karmel een; **23** Kongen af Dor paa Højderne af Dor een; Kongen over Gojim ved Gilgal een; **24** Kongen af Thirza een; alle Konger vare een og tredive.

13 Og Josva var gammel, han var kommen til Aars, og Herren sagde til ham: Du er gammel, du er kommen til Aars, og der er saare meget af Landet blevet tilovers at indtage. **2** Dette er Landet, som er blevet tilovers: Alle Filisternes Landskaber og alle Gesuriter: **3** Fra Sihon, som flyder foran Ægypten og indtil Ekrons Landemærke mod Norden, som regnes til Kananiterne; de fem Filisters Fyrster: Den Gaziter og den Asdoditer, den Askloniter, den Gathiter og den Ekroniter, og Aviterne; **4** mod Sønden alt Kananiternes Land og Meara, som hører Zidonierne til, indtil Afek, indtil Amoriternes Landemærke; **5** og Gibliternes Land og det hele Libanon mod Solens Opgang fra Baal-Gad neden for Hermons Bjerg, indtil man kommer til Hamath; **6** alle de, som bo paa Bjergene, fra Libanon indtil de hede Kilder, alle Zidonier; jeg vil fordrive dem fra Israels Børns Ansigt; lad det ikkun falde Israel til Arv, som jeg befalede dig. **7** Saa del nu dette Land til Arv iblandt de ni Stammer og den halve Del af Manasse Stamme; **8** med hvem Rubeniterne og Gaditerne have taget deres Arv, som Mose gav dem paa hin Side Jordanen mod Østen, ligesom Mose, Herrens Tjener, gav dem den, **9** fra Aroer, som ligger ved Bredden af Arnons Bæk, og fra den Stad, som er midt i Dalen, og alt det jævne Land ved Medba indtil Dibon, **10** og alle Stæder, som tilhørte Sihon, Amoriternes Konge, som regerede i Hesbon, indtil Ammons Børns Landemærke; **11** og Gilead og Gesuriternes og Maakathiternes Landemærke og hele Hermons Bjerg og al Basan indtil Salka, **12** hele Ogs Rige i Basan, han som regerede i Astharoth og i Edrei og var een af de overblevne Kæmper. Og Mose slog dem og fordrev dem; **13** men Israels Børn fordreve ikke Gesuriterne og Maakathiterne; men Gesur og

Maakath boede iblandt Israel indtil denne Dag. **14** Alene Levi Stamme gav han ikke Arv; Herrens, Israels Guds Ildofre, de ere hans Arv, som han havde sagt til dem. **15** Men Mose havde givet Rubens Børns Stamme Arv efter deres Slægter; **16** og deres Landemærke var fra Aroer, som ligger ved Bredden af Arnons Bæk, og fra den Stad, som er midt i Dalen, og alt det jævne Land ved Medba, **17** Hesbon og alle dens Stæder, som ligger paa det jævne Land, Dibon og Bamoth-Baal og Beth-Baal-Meon **18** og Jahza og Kedemoth og Mefaath **19** og Kirjathaim og Sibma og Zereth-Sahar paa Dalens Bjerg **20** og Beth-Peor og Asdoth-Pisga og Beth-Jesimoth **21** og alle Stæderne paa det jævne Land og hele Sihons, den amoritiske Konges Rige, han, som regerede i Hesbon, hvilken Mose slog, tillige med Fyrsterne af Midian, nemlig Evi og Rekem og Zur og Hur og Reba, Sihons ypperste Mænd, som boede i Landet. **22** Og Bileam, Beors Søn, Spaamanden, slog Israels Børn ihjel med Sværd, tillige med de andre ihjelslagne. **23** Og Rubens Børns Landemærke vare Jordanen og Landemærket derhos; denne er Rubens Børns Arv efter deres Slægter, Stæderne og deres Landsbyer. **24** Og Mose havde givet Gads Stamme, Gads Børn, Arv efter deres Slægter. **25** Og Jaeser og alle Stæderne i Gilead vare deres Landemærke og Halvdelen af Ammons Børns Land, indtil Aroer, som ligger lige over for Rabbah, **26** og fra Hesbon indtil Ramath-Mizpe og Bethonim og fra Mahanaim indtil Debirs Landemærke; **27** og i Dalen: Beth-Haram og Beth-Nimra og Sukoth og Zafon, som var bleven tilovers af Sihons, Hesbons Konges, Rige, Jordanen og Landemærket derhos, indtil Enden af Kinnereths Hav, paa hin Side Jordanen mod Østen. **28** Denne er Gads Børns Arv efter deres Slægter, Stæderne og deres Landsbyer. **29** Og Mose havde givet den halve Manasse Stamme Arv, og den hørte den halve Manasse Børns Stamme til efter deres Slægter. **30** Og deres Landemærke var fra Mahanaim, hele Basan, hele Ogs, Kongen af Basans Rige, og alle Jairs Byer, som ligge i Basan, tresindstyve Stæder. **31** Og Halvdelen af Gilead og Astaroth og Edrei, Ogs Riges Stæder i Basan, gav han Makirs, Manasse Søns, Børn, Halvdelen nemlig af Makirs Børn efter deres Slægter. **32** Dette er det, som Mose uddelte til Arv paa Moabs slette Marker, paa hin Side Jordanen ved Jeriko mod Østen. **33** Men Levi Stamme havde Mose ikke givet Arv; Herren, Israels Gud, han er deres Arv, som han havde tilsagt dem.

14 Og dette er det, som Israels Børn arvede i Kanaans Land, som Eleasar, Præsten, og Josva, Nuns Søn, og Øversterne for Fædrenehusene iblandt Israels Børns Stammer, uddelte dem til Arv, **2** ved Lodkastning om deres Arv, som Herren havde befalet ved Mose, at give de ni Stammer og den halve Stamme. **3** Thi Mose havde givet de to Stammer og den halve Stamme Arv paa hin Side Jordanen; men han gav ikke Leviterne Arv midt iblandt dem. **4** Thi Josefs Børn vare to Stammer, Manasse og Efraim; men de gave ikke Leviterne nogen Del i Landet, uden Stæder at bo udi og Markerne deromkring for deres Kvæg og for deres Gods. **5** Som Herren bød Mose, saa gjorde Israels Børn, og de delte Landet. **6** Og Judas Børn gik frem til Josva i Gilgal, og Kaleb, Jefunne den Kenisiters Søn, sagde til ham: Du ved det Ord, som Herren talede til Mose, den Guds Mand, angaaende mig og dig i Kades-Barnea. **7** Jeg var fyrretyve Aar gammel, der Mose, Herrens Tjener, sendte mig fra Kades-Barnea til at spejde Landet; og jeg bragte ham Svar igen, ligesom jeg mente. **8** Men mine Brødre, som gik op med mig, mistrøstede Folkets Hjerte; men jeg efterfulgte Herren min Gud fuldkommeligen. **9** Da svor Mose paa den samme Dag og sagde: Det Land, som din Fod traadte paa, skal blive dig og dine Børn til Arv evindeligen, fordi du fuldkommeligen efterfulgte Herren min Gud. **10** Og nu, se, Herren har ladet mig leve, som han sagde, disse fyrretyve og fem Aar, fra den Tid, da Herren talede dette Ord til Mose, den Gang Israel vandrede i Ørken; og nu, se, jeg er i Dag fem og firsindstyve Aar gammel. **11** Jeg er endnu i Dag saa stærk, som paa den Dag, der Mose sendte mig: Som min Kraft var da, saa er og min Kraft nu til Krigen og til at gaa ud og til at gaa ind. **12** Saa giv mig nu dette Bjerg, som Herren talede om paa den samme Dag; thi du hørte paa den samme Dag, at Anakiterne ere der, og store og faste Stæder; maaske Herren vil være med mig, at jeg kan fordrive dem, ligesom Herren har sagt. **13** Saa velsignede Josva ham, og han gav Kaleb, Jefunne Søn, Hebron til Arv. **14** Derfor blev Hebron Kaleb, Jefunne den Kenisiters Søn, til Arv indtil denne Dag, fordi han fuldkommeligen efterfulgte Herren Israels Gud. **15** Men Hebron kaldtes tilforn Arbas Stad, han var det største Menneske iblandt Anakiterne; og Landet hvilede fra Krig.

15 Og Judas Børns Stammes Lod efter deres Slægter gik indtil Edoms Landemærke, til Ørken Zin mod Sønden, yderst Sønder paa. **2** Og deres Landemærke i Sønden var fra Salthavets Ende, fra den Odde, som vender imod Sønden. **3** Og det gaar ud Sønden om Opgangen til Akrabbim og gaar igennem til Zin og gaar op Sønden for Kades-Barnea og gaar igennem Hezron og gaar op til Addar og gaar omkring til Karkaa. **4** Og det gaar igennem til Azmon og gaar ud til Ægyptens Bæk, og Landemærkets Udgang er til Havet; dette skal være eder Landemærket Sønder paa. **5** Og Landemærket Øster paa er Salthavet indtil Jordanens Udløb; og Landemærket mod den nordre Side er fra samme Havs Odde, fra Udløbet af Jordanen. **6** Og Landemærket gaar op til Beth-Hogla og gaar igennem Norden om Beth-Araba, og Landemærket gaar saa op til Bohans, Rubens Søns, Sten. **7** Og Landemærket gaar op til Debir fra Akors Dal og vender sig mod Nord til Gilgal, som ligger tværs overfor Opgangen til Adummim, som er Sønden for Bækken, og Landemærket gaar igennem til det Vand ved En-Semes, og Udgangen derpaa er En-Rogel. **8** Og Landemærket gaar saa op til Hinnoms Søns Dal, mod den søndre Side af Jebus, det er Jerusalem; og Landemærket gaar op til Toppen af Bjerget, som ligger tværs over for Hinnoms Dal mod Vesten, og som er ved Enden af Refaims Dal mod Norden. **9** Og Landemærket bøjer sig fra Bjergets Top til Nefthoa Vandkilde og gaar ud til Stæderne paa Efrons Bjerg, og Landemærket bøjer sig til Baala, det er Kirjath-Jearim. **10** Og Landemærket gaar fra Baala mod Vesten omkring til det Bjerg Sejr og gaar igennem til den nordre Side af Har-Jearim, det er Kesalon, og det kommer ned til Beth-Semes og gaar igennem Thimna. **11** Og Landemærket gaar ud ved Nordsiden af Ekron, og Landemærket bøjer sig til Sikron og gaar over til Baala Bjerg og gaar ud ved Jabneel, og Landemærkets Udgang er mod Havet. **12** Og Landemærket Vester paa er det store Hav og Landemærket derhos; dette er Judas Børns Landemærke trindt omkring efter deres Slægter. **13** Og Kaleb, Jefunne Søn, gav man Del midt iblandt Judas Børn efter Herrens Ord til Josva, nemlig Arbas, Anaks Faders, Stad, det er Hebron. **14** Og Kaleb fordrev derfra de tre Anaks Sønner: Sesai og Ahiman og Talmai, Anaks Sønner. **15** Og han drog derfra op til Indbyggerne i Debir; men Debir hed fordum Kirjath-Sefer. **16** Og Kaleb sagde: Hvo som slaar Kirjath-Sefer og indtager den, ham vil jeg give min Datter Aksa til Hustru. **17** Saa indtog Othniel, en Søn af Kenas, Kalebs Broder, den; og han gav ham sin Datter Aksa til Hustru. **18** Og det skete, der hun kom, da tilskyndte hun ham til at begære en Ager af sin Fader, og hun sprang ned af Asenet, og Kaleb sagde til hende: Hvad fattes dig? **19** Og hun sagde: Giv mig en Velsignelse, thi du gav mig et Land Sønder paa, giv mig og Vandkilder; saa gav han hende de øvre og nedre Vandkilder. **20** Denne er Judas Børns Stammes Arv efter deres Slægter. **21** Og disse vare Stæderne ved Enden af Judas Børns Stamme op mod Edoms Landemærke Sønder paa: Kabzeel og Eder og Jagur **22** og Kina og Dimona og Adada **23** og Kedes og Hazor og Jithnan, **24** Sif og Telem og Bealoth **25** og Hazor-Hadatta og Kirjoth-Hezron, det er Hazor, **26** Amam og Sema og Molada **27** og Hazor-Gadda og Hesmon og Beth-Peleth **28** og Hazor-Sual og Beer-Seba og Bisjothja, **29** Baala og Jim og Ezem **30** og Eltholad og Kesil og Horma **31** og Ziklag og Madmanna og Sansanna **32** og Lebaoth og Silhim og Ain og Rimmom; i alt ni og tyve Stæder og deres Landsbyer. **33** I Lavlandet var: Esthaol og Zora og Asna **34** og Sannoa og En-Gannim, Thappua og Enam, **35** Jarmuth og Adullam, Soko og Aseka **36** og Saaraim og Adithaim og Gedera og Gederothaim; fjorten Stæder og deres Landsbyer. **37** Zenan og Hadasa og Migdal-Gad **38** og Dilan og Mizpe og Joktheel, **39** Lakis og Boskath og Eglon **40** og Kabbon og Lakmas og Kithlis **41** og Gederoth, Beth-Dagon og Naama og Makkeda; seksten Stæder og deres Landsbyer. **42** Libna og Ether og Asan **43** og Jifta og Asna og Nezip **44** og Keila og Aksib og Maresa; ni Stæder og deres Landsbyer. **45** Ekron med de tilliggende Stæder og dens Landsbyer; **46** fra Ekron og til Havet, alle de, som ere ved Siden af Asdod, og deres Landsbyer; **47** Asdod, med dens tilliggende Stæder og dens Landsbyer; Gaza med dens tilliggende Stæder og dens Landsbyer indtil Ægyptens Bæk og det store Hav og Landemærket derhos. **48** Men paa Bjerget var: Samir og Jathir og Soko **49** og Danna og Kirjath Sanna, det er Debir, **50** og Anab og Esthemo og Anim **51** og Gosen og Holon og Gilo; elleve Stæder og deres Landsbyer. **52** Arab og Duma og Esean **53** og Janum og Beth-Thappua og Afeka **54** og Humta og Kirjath-Arba, det er Hebron, og Zior; ni Stæder og deres Landsbyer. **55** Maon, Karmel og Sif og Juta **56** og Jisreel og Jokdeam og Sanoa, **57** Kain, Gibea og Timna; ti Stæder og deres Landsbyer. **58**

Halhul, Bethzur og Gedor 59 og Maarath og Beth-Anoth og Elthekon, seks Stæder og deres Landsbyer. 60 Kirjath-Baal, det er Kirjath-Jearim, og Rabba; to Stæder og deres Landsbyer. 61 I Ørken var: Beth-Araba, Middin og Sekaka 62 og Nibsan og Ir-Melak og En-Gedi; seks Stæder og deres Landsbyer. 63 Men Jebusiterne, som boede i Jerusalem, dem kunde Judas Børn ikke fordrive; saa boede Jebusiterne tillige med Judas Børn i Jerusalem indtil denne Dag.

16 Og Lodden udkom for Josefs Børn: Fra Jordanen ved Jeriko, ved Vandet fra Jeriko mod Østen, den Ørk, som gaar op fra Jeriko til Bjerget ved Bethel. 2 Og Landemærket gaar videre fra Bethel til Lus og gaar igennem til Arkiternes Landemærke til Ataroth. 3 Og det gaar ned mod Vest til Jaflethiternes Landemærke, indtil det nedre Beth-Horons Landemærke og indtil Geser, og dets Udgang er til Havet. 4 Og dette arvede Josefs Børn, Manasse og Efraim. 5 Og Efraims Børns Landemærke efter deres Slægter, deres Arvs Landemærke var mod Østen, fra Ataroth-Addar indtil det øvre Beth-Horon. 6 Og Landemærket gaar i Vesten ud fra Nordsiden af Mikmethath, og Landemærket gaar omkring i Øster til Thaanath-Silo, og det gaar forbi den, Østen for Janoa. 7 Og det kommer ned fra Janoa til Ataroth og Naara og skyder op mod Jeriko og gaar ud til Jordan. 8 Fra Thappua gaar Landemærket i Vester til Bækken Kana; og dets Udgang er til Havet; dette er Efraims Børns Stammes Arv efter deres Slægter. 9 Hertil kom de Stæder, som vare udlagte for Efraims Børn midt iblandt Manasse Børns Arv, alle Stæderne og deres Landsbyer. 10 Og de fordreve ikke Kananiten, som boede i Geser; men Kananiten boede iblandt Efraim indtil denne Dag og blev en skatskyldig Tjener.

17 Og Lodden faldt for Manasse Stamme, thi han er Josefs førstefødte; for Makir, Manasse førstefødte, Gileads Fader, fordi han var en Krigsmand, derfor blev Gilead og Basan hans. 2 Men for de øvrige af Manasse Børn iblandt deres Slægter var og falden en Lod, nemlig for Abiesers Børn og for Heleks Børn og for Asriels Børn og for Sekems Børn og for Hefers Børn og for Semidas Børn; disse ere Manasse, Josefs Søns, Børn, de af Mandkøn iblandt deres Slægter. 3 Men Zelafehad, en Søn af Hefer, en Søn af Gilead, en Søn af Makir, en Søn af Manasse, han havde ikke Sønner, men Døtre; og disse ere hans Døtres Navne: Mahela og Noa, Hogla, Milka og Tirza. 4 Og de kom frem for Eleasars, Præstens, Ansigt, og for Josvas, Nuns Søns, Ansigt, og for Fyrsternes Ansigt, og sagde: Herren bød Mose, at han skulde give os Arv midt iblandt vore Brødre; og man gav dem Arv efter Herrens Mund, midt iblandt deres Faders Brødre. 5 Og der faldt ti Parter for Manasse, foruden Gileads Land og Basan, som ligger paa hin Side Jordanen. 6 Thi Manasse Døtre fik Arv midt iblandt hans Sønner; men Manasse øvrige Børn havde faaet Landet Gilead. 7 Og Manasse Landemærke var fra Aser til Mikmethath, som ligger lige for Sikem; og Landemærket gaar ud paa den højre Side til Indbyggerne i En-Thappua. 8 Thappua Land hørte Manasse til; men Thappua ved Manasse Landemærke hørte Efraims Børn til. 9 Og Landemærket gaar ned til Bækken Kana, Sønden for Bækken; disse Stæder høre Efraim til midt iblandt Manasse Stæder; men Manasse Landemærke er Norden for Bækken, og dets Udgang er ved Havet. 10 Mod Sønden var Efraims og mod Norden var Manasse Arv, og Havet var hans Landemærke; og de støde op til Aser mod Norden og til Isaskar mod Østen. 11 Men Manasse havde iblandt Isaskar og iblandt Aser: Beth-Sean med dens tilhørende Stæder og Jibleam med dens tilhørende Stæder og Indbyggerne i Dor med dens tilhørende Stæder og Indbyggerne i En-Dor med dens tilhørende Stæder og Indbyggerne i Thaanak med dens tilhørende Stæder og Indbyggerne i Megiddo med dens tilhørende Stæder, som ere de tre Høje. 12 Og Manasse Børn kunde ikke indtage disse Stæder, men Kananiten boede roligt i samme Land. 13 Og det skete, der Israels Børn bleve stærke, da gjorde de Kananiten skatskyldig; men de fordreve ham ikke aldeles. 14 Og Josefs Børn talede med Josva og sagde: Hvorfor gav du mig ikkun een Lod og een Part til Arv? Jeg er et stort Folk, eftersom Herren har velsignet mig hidindtil. 15 Og Josva sagde til dem: Dersom du er et stort Folk, da gak op i Skoven og udhug dig der et Stykke i Feresiternes og Kæmpernes Land, efterdi Efraims Bjerg er dig for trangt. 16 Da sagde Josefs Børn: Dette Bjerg er ikke tilstrækkeligt for os; tilmed er der Jernvogne hos alle Kananiterne, som bo i Dallandet, hos dem, som bo i Beth-Sean med dens tilliggende Stæder, og hos dem, som bo i Jisreels Dal. 17 Og Josva sagde til Josefs Hus, til Efraim og til Manasse, sigende: Du er et stort Folk, og du har stor Styrke, du skal ikke have een Lod blot. 18 Thi et

Bjerg skal høre dig til, og fordi det er en Skov, da skal du hugge den af, og dens Udgange skulle høre dig til; thi du skal fordrive Kananiten, enddog han har Jernvogne, enddog han er stærk.

18 Og al Israels Børns Menighed samledes i Silo og satte der Forsamlingens Paulun, og Landet var dem underlagt. **2** Og der var endnu syv Stammer tilovers af Israels Børn, som ikke havde delt deres Arv. **3** Og Josva sagde til Israels Børn: Hvor længe ere I saa efterladne med at komme til at eje Landet, som Herren, eders Fædres Gud, har givet eder? **4** Vælger eder tre Mænd for hver Stamme, saa vil jeg udsende dem, at de kunne gøre sig rede og gaa igennem Landet og beskrive det for at kunne bestemme deres Arv, og de skulle komme til mig igen. **5** Og de skulle dele det i syv Dele; Juda skal blive i sit Landemærke mod Sønden; og Josefs Hus, de skulle blive i deres Landemærke mod Norden. **6** Men I skulle beskrive Landet og dele det i syv Dele og føre Beskrivelsen herhid til mig; saa vil jeg her kaste Lod for eder, for Herrens vor Guds Ansigt. **7** Thi Leviterne have ingen Del midt iblandt eder, men Herrens Præstedømme er deres Arv; og Gad og Ruben og den halve Manasse Stamme have taget deres Arv paa hin Side Jordanen mod Østen, som Mose, Herrens Tjener, gav dem. **8** Da gjorde Mændene sig rede og gik; og Josva befalede dem, som gik hen at beskrive Landet, og sagde: Gaar og vandrer om i Landet og beskriver det og kommer tilbage til mig, saa vil jeg her kaste Lod for eder, for Herrens Ansigt, i Silo. **9** Saa gik Mændene hen og gik igennem Landet og beskreve det i en Bog efter Stæderne og delte det i syv Dele; og de kom tilbage til Josva til Lejren i Silo. **10** Saa kastede Josva Lod for dem i Silo, for Herrens Ansigt; og Josva delte der Landet for Israels Børn, efter deres Afdelinger. **11** Og Benjamins Børns Stammes Lod kom ud efter deres Slægter, og Landemærket for deres Lod gik ud imellem Judas Børn og imellem Josefs Børn. **12** Og deres Landemærke paa den nordre Side var fra Jordanen; Landemærket gaar op til Nordsiden af Jeriko og gaar op til Bjerget imod Vesten, og Udgangene derpaa vare mod Ørken ved Beth-Aven. **13** Og Landemærket gaar derfra over til Lus, til den søndre Side af Lus, det er Bethel; og Landemærket gaar ned til Atharoth-Addar over Bjerget, som ligger Sønden for det nedre Beth-Horon. **14** Og Landemærket gaar videre og bøjer sig om den venstre Side mod Sønden, fra Bjerget, som ligger tværs over for Beth-Horon mod Sønden, og Udgangen derpaa er til Kirjath-Baal, det er Kirjath-Jearim, Judas Børns Stad; dette er den vestre Side. **15** Men Sydsiden er fra det yderste af Kirjath-Jearim; og Landemærket gaar ud fra Vesten, og det gaar ud til Nefthoas Vandkilde. **16** Og Landemærket gaar ned til Enden af Bjerget, som ligger tværs over for Hinnoms Søns Dal, og som er i Refaims Dal mod Norden; og det gaar ned til Hinnoms Dal, mod den søndre Side af Jebus, og gaar ned til En-Rogel. **17** Og det bøjer sig fra Norden og gaar ud til En-Semes og gaar ud til Geliloth, som ligger tværs over for Opgangen til Adummim, og gaar ned til Bohans, Rubens Søns, Sten. **18** Og det gaar om til Siden tværs over for Araba, mod Norden; og det gaar ned til Araba. **19** Og Landemærket gaar om til Nordsiden af Beth-Hogla, og Landemærkets Udgang er ved den nordlige Odde af Salthavet, ved Jordanens Udløb mod Sønden; dette er det søndre Landemærke. **20** Men Jordanen sætter Grænse derfor mod den østre Side; dette er Benjamins Børns Arv i deres Landemærker rundt omkring efter deres Slægter. **21** Og Benjamins Børns Stammes Stæder efter deres Slægter, vare: Jeriko og Beth-Hogla og Emek-Keziz **22** og Beth-Araba og Zemarajim og Bethel **23** og Avim og Para og Ofra **24** og Kefar-Ammonai og Ofnai og Geba; tolv Stæder og deres Landsbyer. **25** Gibeon og Rama og Beeroth **26** og Mizpe og Kefira og Moza **27** og Rekem og Jirpeel og Tharala **28** og Zela, Elef og Jebusi, det er Jerusalem, Gibeath, Kirjath; fjorten Stæder og deres Landsbyer; dette er Benjamins Børns Arv, efter deres Slægter.

19 Og den anden Lod kom ud for Simeon, for Simeons Børns Stamme, efter deres Slægter; og deres Arv laa midt i Judas Børns Arv. **2** Og til deres Arv hørte: Beersaba og Seba og Molada, **3** og Hazar-Sual og Bala og Ezem, **4** og El-Tholad og Bethul og Horma, **5** og Ziklag og Beth-Marcaboth og Hazar-Susa, **6** og Beth-Lebaoth og Saruhen; tretten Stæder og deres Landsbyer. **7** Ajin, Rimmon og Ether og Asan; fire Stæder og deres Landsbyer; **8** og alle de Landsbyer, som ligge rundt omkring disse Stæder indtil Baalath-Beer, det er Ramath mod Sønden; denne er Simeons Børns Stammes Arv efter deres Slægter. **9** Thi Simeons Børns Arv er af Judas Børns Part; fordi Judas Børns Del var dem for stor, derfor arvede Simeons Børn midt i disses Arv. **10** Og den tredje Lod kom ud for Sebulons

Børn efter deres Slægter, og Landemærket paa deres Arv var indtil Sarid. **11** Og deres Landemærke gaar op mod Vest og til Marala og støder op til Dabbaseth og støder op til Bækken, som er lige for Jokneam. **12** Og det vender om fra Sarid mod Østen, mod Solens Opgang, ved Kisloth-Thabors Landemærke, og gaar ud til Dabrath og gaar op til Jafia. **13** Og det gaar derfra over mod Østen, mod Solens Opgang, til Githa-Hefer, Eth-Kazin, og gaar ud mod Rimmon-Hammethoar, til Nea. **14** Og Landemærket gaar omkring den mod Nord til Hannathon; og dets Udgang er i Jiftha-Els Dal. **15** Dertil fik de Kattath og Nahalal og Simron og Jidala og Bethlehem; tolv Stæder og deres Landsbyer. **16** Denne er Sebulons Børns Arv efter deres Slægter, disse Stæder og deres Landsbyer. **17** Den fjerde Lod kom ud for Isaskar, for Isaskars Børn efter deres Slægter. **18** Og deres Landemærke var: Jisreela og Kesulloth og Sunem **19** og Hafarajim og Skion og Anaharath **20** og Rabbith og Kisjon og Ebez **21** og Remeth og En-Gannim og En-Hadda og Beth-Pazzez. **22** Og Landemærket støder op til Thabor og Sahazim og Beth-Semes, og deres Landemærkes Udgang er Jordanen; seksten Stæder og deres Landsbyer. **23** Denne er Isaskars Børns Stammes Arv, efter deres Slægter, Stæderne og deres Landsbyer. **24** Og den femte Lod kom ud for Asers Børns Stamme, efter deres Slægter. **25** Og deres Landemærke var: Helkath og Hali og Beten og Aksaf **26** og Allammelek og Amead og Miseal og støder op til Karmel mod Vesten og til Sihor-Libnath **27** og vender om mod Solens Opgang til Beth-Dagon og støder op til Sebulon og til Jeftha-Els Dal, Nord om Beth-Emek og Negiel, og gaar ud til Kabul, paa den venstre Side, **28** og Ebron og Rehob og Hammon og Kana, indtil det store Zidon. **29** Og Landemærket vender om mod Rama og indtil den faste Stad Tyrus, og Landemærket vender om til Hosa, og dets Udgang er ved Havet og strækker sig efter Strøget mod Aksib; **30** og Umma og Afek og Rehob; to og tyve Stæder og deres Landsbyer. **31** Denne er Asers Børns Stammes Arv, efter deres Slægter, disse Stæder og deres Landsbyer. **32** Den sjette Lod kom ud for Nafthali Børn, for Nafthali Børn efter deres Slægter. **33** Og deres Landemærke er fra Helef, fra Egen i Zaanannim og Adami-Nekeb og Jabneel indtil Lakkum, og Udgangen derpaa er Jordanen. **34** Og Landemærket vender sig mod Vesten til Asnoth-Thabor og gaar ud derfra til Hukok og støder op til Sebulon mod Sønden og støder til Aser mod Vesten og til Juda ved Jordanen, mod Solens Opgang. **35** Og der er faste Stæder: Ziddim, Zer og Hamath, Rakkath og Kinnereth **36** og Adama og Rama og Hazor **37** og Kedes og Edrei og En-Hazor **38** og Jiron og Migdal-El, Horem og Beth-Anath og Beth-Semes; nitten Stæder og deres Landsbyer. **39** Denne er Nafthali Børns Stammes Arv efter deres Slægter, Stæderne og deres Landsbyer. **40** For Dans Børns Stamme, efter deres Slægter, kom den syvende Lod ud. **41** Og deres Arvs Landemærke var: Zora og Esthaol og Ir-Semes **42** og Saalabbin og Ajalon og Jithla **43** og Elon og Thimnata og Ekron **44** og Eltheke og Gibbethon og Baalath **45** og Jehud og Bne-Berak og Gath-Rimmon **46** og Me-Jarkon og Rakkon med det Landemærke tværs over for Jafo. **47** Og Dans Børns Landemærke udkom for lidet for dem; derfor droge Dans Børn op og strede mod Lesem og indtoge den og sloge den med skarpe Sværd og toge den til Eje og boede i den, og de kaldte Lesem Dan, efter Dans deres Faders Navn. **48** Denne er Dans Børns Stammes Arv, efter deres Slægter, disse Stæder og deres Landsbyer. **49** Og de bleve færdige med at dele Landet til Arv efter deres Landemærker; og Israels Børn gave Josva, Nuns Søn, Arv midt iblandt sig. **50** Efter Herrens Mund gave de ham den Stad, som han begærede, nemlig Thimnath-Sera, paa Efraims Bjerg; og han byggede Staden op og boede i den. **51** Disse ere de Arvedele, som Eleasar, Præsten, og Josva, Nuns Søn, og Øversterne for Fædrenehusene iblandt Israels Børns Stammer uddelte til Arv ved Lod i Silo, for Herrens Ansigt, for Forsamlingens Pauluns Dør; og de bleve færdige med at dele Landet.

20 Og Herren talede til Josva og sagde: **2** Tal til Israels Børn, sigende: Afgiver for eder de Tilflugtsstæder, om hvilke jeg talede til eder ved Mose, **3** at en Manddraber, som af Vaade, uforsætlig slaar en Person ihjel, kan fly derhen, og at de kunne være eder til Tilflugt for Blodhævneren. **4** Og han skal fly til en af disse Stæder, og han skal staa uden for Indgangen til Stadens Port og tale sine Ord for de Ældstes Øren af samme Stad, saa skulle de tage ham ind i Staden til sig og give ham et Sted, hvor han kan bo hos dem. **5** Og naar Blodhævneren forfølger ham, da skulle de ikke overantvorde Manddraberen i hans Haand, efterdi han slog sin Næste uforsætlig og ikke tilforn var hans Fjende. **6** Saa skal han bo i den samme Stad, indtil han har staaet for Menighedens

Ansigt for Retten, indtil den Ypperstepræst, som var i de Dage, er død; da maa Manddraberen vende tilbage og komme til sin Stad og til sit Hus, til Staden, hvorfra han flyede. 7 Saa helligede de Kedes i Galilæa paa Nafthali Bjerg og Sikem paa Efraims Bjerg og Kirjath-Arba, det er Hebron, paa Judas Bjerg. 8 Og paa hin Side Jordanen ved Jeriko, mod Østen, afgave de Bezer i Ørken paa Sletten af Rubens gtamme og Ramoth i Gilead af Gads Stamme og Golan i Basan af Manasse Stamme. 9 Disse vare de Stæder, som vare beskikkede for alle Israels Børn og for den fremmede, som var fremmed midt iblandt dem, at hver den, som slog en Person af Vaade, maatte fly derhen, at han ikke skulde dø ved Blodhævnerens Haand, inden han havde staaet for Menighedens Ansigt.

21 Da gik Øversterne for Leviternes Fædrenehuse frem til Eleasar, Præsten, og til Josva, Nuns Søn, og til Øversterne for Fædrenehusene blandt Israels Børns Stammer, 2 og de talede til dem i Silo i Kanaans Land og sagde: Herren bød ved Mose, at man skulde give os Stæder at bo udi og deres Marker til vort Kvæg. 3 Da gave Israels Børn Leviterne af deres Arv, efter Herrens Mund, disse Stæder og deres Marker. 4 Og Lodden kom ud for Kahathiternes Slægter; og Arons, Præstens Børn af Leviterne fik af Judas Stamme og Simeons Stamme og af Benjamins Stamme ved Lodkastningen tretten Stæder. 5 Men de øvrige Kahaths Børn fik af Efraims Stammes Slægter og af Dans Stamme og af den halve Manasse Stamme ved Lodkastningen ti Stæder. 6 Og Gersons Børn fik af Isaskars Stammes Slægter og af Asers Stamme og af Nafthali Stamme og af den halve Manasse Stamme i Basan ved Lodkastningen tretten Stæder. 7 Merari Børn efter deres Slægter fik af Rubens Stamme og af Gads Stamme og af Sebulons Stamme tolv Stæder. 8 Saa gave Israels Børn Leviterne ved Lodkastning disse Stæder og deres Marker, ligesom Herren havde budet ved Mose. 9 Og de gave dem af Judas Børns Stamme og af Simeons Børns Stamme disse Stæder, som man nævnede ved Navn. 10 Og Arons Børn af Kahathiternes Slægter, af Levi Børn, fik disse — thi den første Lod var deres — 11 og de gave ham Arba, Anoks Faders Stad, det er Hebron paa Judas Bjerg, og dens Agerland rundt omkring den. 12 Og Stadens Mark og dens Landsbyer gave de Kaleb, Jefunne Søn, til hans Ejendom. 13 Og de gave Arons, Præstens Børn Tilflugtsstaden for Manddrabere Hebron og dens Marker og Libna og dens Marker 14 og Jathir og dens Marker og Esthemoa og dens Marker 15 og Holon og dens Marker og Debir og dens Marker 16 og Ajin og dens Marker og Jutta og dens Marker og Beth-Semes og dens Marker, ni Stæder af disse to Stammer; 17 men af Benjamins Stamme: Gibeon og dens Marker, Geba og dens Marker, 18 Anathoth og dens Marker og Almon og dens Marker, fire Stæder. 19 Alle Præsternes, Arons Børns, Stæder vare tretten Stæder og deres Marker. 20 Men Kahaths Børns Slægter, af Leviterne, de andre af Kahaths Børn, fik de Stæder, som hørte til deres Lod, af Efraims Stamme. 21 Og de gave dem Tilflugtsstaden for Manddrabere Sikem og dens Marker, paa Efraims Bjerg, og Geser og dens Marker 22 og Kibzaim og dens Marker og Beth-Horon og dens Marker, fire Stæder; 23 og af Dans Stamme: Eltheke og dens Marker, Gibbethon og dens Marker, 24 Ajalon og dens Marker, Gath-Rimmon og dens Marker, fire Stæder; 25 og af den halve Manasse Stamme: Thaanak og dens Marker og Gath-Rimmon og dens Marker, to Stæder. 26 Alle Stæder vare ti og deres Marker for de andre Kahaths Børns Slægter. 27 Og Gersons Børn af Leviternes Slægter gave de af den halve Manasse Stamme: Tilflugtsstaden for Manddrabere Golan i Basan og dens Marker og Beesthera og dens Marker, to Stæder; 28 og af Isaskars Stamme: Kisjon og dens Marker, Dabrath og dens Marker, 29 Jarmuth og dens Marker, En-Gannim og dens Marker, fire Stæder; 30 og af Asers Stamme: Miseal og dens Marker, Abdon og dens Marker, 31 Helkath og dens Marker, og Rehob og dens Marker, fire Stæder; 32 og af Nafthali Stamme: Tilflugtsstaden for Manddrabere Kedes i Galilæa og dens Marker og Hamoth-Dor og dens Marker og Karthan og dens Marker, tre Stæder; 33 alle Gersoniternes Stæder efter deres Slægter vare tretten Stæder og deres Marker. 34 Men til Merari Børns Slægter, som vare de øvrige af Leviterne, gave de af Sebulons Stamme: Jokneam og dens Marker, Kartha og dens Marker, 35 Dimna og dens Marker, Nahalal og dens Marker, fire Stæder; 36 og af Rubens Stamme: Bezer og dens Marker og Jahza og dens Marker, 37 Kedemoth og dens Marker og Mefaath og dens Marker, fire Stæder; 38 og af Gads Stamme: Tilflugtsstaden for Manddrabere Ramoth i Gilead og dens Marker og Mahanajim og dens Marker, 39 Hesbon og dens Marker, Jaeser og dens Marker; alle de Stæder

vare fire. 40 Alle disse vare Merari Børns Stæder efter deres Slægter, de øvrige af Leviternes Slægter, og deres Lod var tolv Stæder. 41 Alle Leviternes Stæder midt i Israels Børns Ejendom, vare otte og fyrretyve Stæder og deres Marker. 42 Disse Stæder laa hver for sig, med deres Marker trindt omkring; saaledes havde det sig med alle disse. 43 Og Herren gav Israel alt det Land, som han havde svoret at give deres Fædre, og de toge det i Eje og boede derudi. 44 Og Herren gav dem Rolighed trindt omkring, efter alt det, som han havde svoret deres Fædre; og ingen bestod for deres Ansigt af alle deres Fjender; Herren gav alle deres Fjender i deres Haand. 45 Der blev ikke et Ord til intet af alle de gode Ord, som Herren havde talet til Israels Hus, det opfyldtes alt sammen.

22 Da kaldte Josva ad Rubeniterne og ad Gaditerne og ad den halve Manasse Stamme, 2 og han sagde til dem: I have holdt alt det, som Mose, Herrens Tjener, bød eder, og I have hørt min Røst i alt det, som jeg har budet eder. 3 I have ikke forladt eders Brødre i disse mange Aar indtil denne Dag; men I have taget Vare paa, hvad I skulle varetage, Herrens, eders Guds, Bud. 4 Og nu har Herren eders Gud skaffet eders Brødre Rolighed, som han havde tilsagt dem; saa vender eder nu og drager til eders Telte til eders Ejendoms Land, som Mose, Herrens Tjener, gav eder paa hin Side Jordanen. 5 Alene tager Vare paa at gøre det Bud og den Lov, som Mose, Herrens Tjener, bød eder, at elske Herren eders Gud og at vandre i alle hans Veje og at holde hans Bud og at hænge ved ham og at tjene ham af eders ganske Hjerte og af eders ganske Sjæl. 6 Saa velsignede Josva dem og lod dem fare, og de gik til deres Telte. 7 Og Mose havde givet den halve Manasse Stamme Arv i Basan, og Halvdelen deraf gav Josva Arv med deres Brødre paa denne Side Jordanen mod Vesten. Og tilmed der Josva lod dem fare til deres Telte og havde velsignet dem, 8 da sagde han til dem saalunde: Drager tilbage til eders Telte med meget Gods og med saare meget Kvæg, med Sølv og med Guld og med Kobber og med Jern og med saare mange Klæder, deler Byttet fra eders Fjender med eders Brødre! 9 Saa vendte Rubens Børn og Gads Børn og den halve Manasse Stamme tilbage og gik fra Israels Børn fra Silo, som er i Kanaans Land, for at gaa til Gileads Land, til deres Ejendoms Land, i hvilket de havde taget Arv efter Herrens Befaling ved Mose. 10 Og der de kom til Geliloth, som ligger i Kanaans Land, ved Jordanen, da byggede Rubens Børn og Gads Børn og den halve Manasse Stamme der et Alter ved Jordanen, et Alter stort af Anseelse. 11 Og Israels Børn hørte sige: Se, Rubens Børn og Gads Børn og den halve Manasse Stamme have bygget et Alter foran i Kanaans Land, i Geliloth ved Jordan, over for Israels Børn. 12 Der Israels Børn hørte det, da forsamlede sig al Israels Børns Menighed i Silo, til at drage op imod dem til Strid. 13 Saa sendte Israels Børn til Rubens Børn og til Gads Børn og til den halve Manasse Stamme, til Gileads Land, Pinehas, Præsten Eleasars Søn, 14 og ti Fyrster med ham, een Fyrste, hver for et Fædrenehus, af hver af Israels Stammer; og hver af dem var Øverste for deres Fædres Hus, for Israels Tusinder. 15 Og der de kom til Rubens Børn og til Gads Børn og til den halve Manasse Stamme, til Gileads Land, da talede de med dem og sagde: 16 Saa siger al Herrens Menighed: Hvad er denne for en Troløshed, som I have vist mod Israels Gud, i Dag at vende eder bort fra Herren, idet I bygge eder et Alter, saa at I ville i Dag være genstridige mod Herren? 17 Er Misgerningen ved Peor os for liden, fra hvilken vi ikke have renset os indtil denne Dag, og Plagen kom dog over Herrens Menighed? 18 Og I vende eder i Dag bort fra Herren! og det sker, om I i Dag ere genstridige imod Herren, at han herefter bliver vred paa al Israels Menighed. 19 Men dersom eders Ejendoms Land er urent, da kommer over til Herrens Ejendoms Land, hvor Herrens Tabernakel boer, og tager Arv midt iblandt os; og værer ikke genstridige imod Herren, og værer ikke genstridige imod os, saa at I bygge eder et Alter foruden Herrens, vor Guds, Alter. 20 Mon ikke Akan, Seras Søn, forgreb sig saare paa det bandlyste? og der kom en Vrede over al Israels Menighed, og denne ene Mand, han var ikke den eneste, som omkom for sin Misgerning. 21 Da svarede Rubens Børn og Gads Børn og den halve Manasse Stamme, og de sagde til de Øverste for Israels Tusinder: 22 Den stærke, Gud, Herren, den stærke, Gud, Herren, han ved det, og Israel skal vide det: Ej er det Genstridighed, og ej er det Overtrædelse imod Herren — saa frelse du os ikke paa denne Dag! — 23 at vi vilde bygge os et Alter, for at vende os bort fra Herren; og ej er det for at ofre Brændoffer derpaa eller Madoffer, og ej er det for at gøre Takoffer derpaa — saa hjemsøge Herren det selv! — 24 men vi

gjorde det af Omhyggelighed, for den Sags Skyld, at vi sagde: Eders Børn maatte ellers herefter sige til vore Børn: Hvad have I at gøre med Herren, Israels Gud? **25** Herren har jo sat Jordanen til Landemærke imellem os og imellem eder, I Rubens Børn og Gads Børn, I have ingen Del i Herren: Saa maatte eders Børn bringe vore Børn til at høre op med at frygte Herren. **26** Derfor sagde vi: Lader os dog gøre dette, at bygge et Alter, ikke til Brændoffer og ej til Slagtoffer; **27** men det skal være et Vidne imellem os og imellem eder og imellem vore Efterkommere efter os, at vi betjene Herrens Tjeneste for hans Ansigt med vore Brændofre og med vore Slagtofre og med vore Takofre, og at eders Børn ikke herefter skulle sige til vore Børn: I have ingen Del i Herren. **28** Derfor sagde vi: Naar det sker, at de sige sligt til os eller til vore Efterkommere herefter, da ville vi sige: Ser den Lignelse af Herrens Alter, som vore Fædre gjorde ikke til Brændoffer og ikke til Slagtoffer, men til et Vidne imellem os og imellem Eder. **29** Dette skal være langt fra os at være genstridige mod Herren og at vende os i Dag bort fra Herren, til at bygge et Alter til Brændoffer, til Madoffer og til Slagtoffer, foruden Herren vor Guds Alter, som er foran hans Tabernakel. **30** Der Pinehas, Præsten, og Menighedens Fyrster og Øversterne over Israels Tusinder, som vare med ham, hørte de Ord, som Rubens Børn og Gads Børn og Manasse Børn sagde, da var det godt for deres Øjne. **31** Og Pinehas, Præsten Eleasars Søn, sagde til Rubens Børn og til Gads Børn og til Manasse Børn: I Dag kende vi, at Herren er midt iblandt os, idet I ikke have vist en saadan Troløshed imod Herren, da I have reddet Israels Børn af Herrens Haand. **32** Da drog Pinehas, Præsten Eleasars Søn, og Fyrsterne fra Rubens Børn og fra Gads Børn fra Gileads Land til Kanaans Land igen, til Israels Børn; og de bragte dem Svar igen. **33** Og det Ord var godt for Israels Børns Øjne, og Israels Børn lovede Gud, og de sagde ikke, at de vilde drage op imod dem til Strid for at ødelægge det Land, som Rubens Børn og Gads Børn boede udi. **34** Og Rubens Børn og Gads Børn gave Alteret det Navn: „det er Vidne imellem os, at Herren er Gud".

23 Og det skete mange Aar efter, at Herren havde skaffet Israel Rolighed for alle deres Fjender trindt omkring, og Josva var gammel, var kommen til Aars: **2** Da kaldte Josva ad alt Israel, ad deres Ældste og deres Øverster og deres Dommere og deres Fogeder, og han sagde til dem: Jeg er gammel, jeg er kommen til Aars. **3** Og I have set alt, hvad Herren eders Gud har gjort ved alle disse Folk for eders Ansigt; thi Herren eders Gud, han er den, som har stridt for eder. **4** Ser, jeg har ladet disse Folk, som ere overblevne, tilfalde eder til Arv for eders Stammer, fra Jordanen af, tillige med alle de Folk, som jeg har udryddet, og indtil det store Hav mod Solens Nedgang. **5** Og Herren eders Gud, han skal udstøde dem fra eders Ansigt, og han skal fordrive dem fra at være for eders Ansigt; og I skulle eje deres Land, som Herren eders Gud har tilsagt eder. **6** Saa værer saare stærke til at holde og at gøre alt det, som er skrevet i Mose Lovbog, saa at I ikke vige derfra til højre eller venstre Side, **7** at I ikke komme iblandt disse Folk, som ere tilovers hos eder, og I ikke nævne eller lade sværge ved deres Guders Navn og ikke tjene dem og ikke tilbede dem; **8** men I skulle hænge fast ved Herren eders Gud, som I have gjort indtil denne Dag; **9** thi Herren har fordrevet store og stærke Folk fra eders Ansigt; og ingen har bestaaet for eders Ansigt indtil denne Dag. **10** Een Mand af eder skal forfølge tusinde; thi Herren eders Gud, han er den, som strider for eder, som han har tilsagt Eder. **11** Derfor tager nøje Vare paa eders Sjæle, at I elske Herren, eders Gud. **12** Thi dersom I vende eder bort og hænge ved disse øvrige Hedninger, disse, som ere tilovers hos eder, og I gøre Svogerskab med dem, og I komme iblandt dem, og de iblandt eder: **13** Da skulle I visseligen vide, at Herren eders Gud skal ikke ydermere fordrive disse Folk fra eders Ansigt; men de skulle blive eder til en Fælde og til en Snare og til en Svøbe paa eders Sider og til Brodde i eders Øjne, indtil I omkomme af dette gode Land, som Herren eders Gud har givet eder. **14** Og se, jeg gaar i Dag al Jordens Gang; og I skulle vide i eders ganske Hjerte og i eders ganske Sjæl, at ikke eet Ord er faldet af alle de gode Ord, som Herren eders Gud har talet over eder, at de jo alle ere opfyldte for eder, der faldt ikke et Ord af dem. **15** Og det skal ske, at ligesom alle de gode Ord ere opfyldte over eder, som Herren eders Gud har talet til eder, saaledes skal Herren lade alle de onde Ord opfyldes over eder, indtil han udrydder eder af dette gode Land, som Herren eders Gud gav eder. **16** Naar I overtræde Herrens, eders Guds Pagt, som han bød eder, og gaa og tjene andre Guder og tilbede dem, da skal Herrens Vrede optændes imod

eder, og I skulle snart omkomme af det gode Land, som han har givet eder.

24 Og Josva samlede alle Israels Stammer til Sikem, og han sammenkaldte Israels Ældste og deres Øverster og deres Dommere og deres Fogeder, og de stillede sig for Guds Ansigt. **2** Da sagde Josva til alt Folket: Saa siger Herren, Israels Gud: Eders Fædre boede fordum paa hin Side Floden, Thara, Abrahams Fader og Nakors Fader, og de tjente andre Guder. **3** Og jeg tog eders Fader Abraham fra hin Side Floden og lod ham vandre om i hele Kanaans Land, og jeg formerede hans Sæd og gav ham Isak. **4** Og Isak gav jeg Jakob og Esau; og jeg gav Esau Sejrs Bjerg til Eje, men Jakob og hans Børn droge ned til Ægypten. **5** Da sendte jeg Mose og Aron og slog Ægypterne, ligesom jeg gjorde midt iblandt dem; og derefter førte jeg eder ud. **6** Og jeg udførte eders Fædre af Ægypten, og I kom til Havet; og Ægypterne forfulgte eders Fædre med Vogne og med Ryttere til det røde Hav. **7** Da raabte de til Herren, og han satte et Mørke imellem eder og imellem Ægypterne og lod Havet komme over dem, og det skjulte dem, og eders Øjne have set det, som jeg gjorde i Ægypten; og I bleve i Ørken mange Aar. **8** Og jeg førte eder ind i Amoriternes Land, som boede paa hin Side Jordanen, og de strede mod eder; og jeg gav dem i eders Haand, saa at I indtoge deres Land til Ejendom, og jeg ødelagde dem for eders Ansigt. **9** Da gjorde Balak, Zippors Søn, Moabs Konge, sig rede og stred mod Israel, og han sendte hen og kaldte Bileam, Beors Søn, til at forbande eder. **10** Men jeg vilde ikke høre Bileam; og han velsignede eder, og jeg reddede eder af hans Haand. **11** Og der I gik over Jordanen og kom til Jeriko, da strede Mændene af Jeriko, Amoriterne og Feresiterne og Kananiterne og Hethiterne og Girgasiterne og Heviterne og Jebusiterne imod eder; men jeg gav dem i eders Haand. **12** Og jeg sendte foran eder Gedehamse, som uddreve dem fra eders Ansigt, saa vel som de to Amoriters Konger, ikke med dit Sværd, ej heller med din Bue. **13** Og jeg gav eder et Land, paa hvilket du ikke har arbejdet, og Stæder, som I ikke have bygget, og I bo udi dem; af Vingaarde og af Oliegaarde, som I ikke have plantet, æde I. **14** Saa frygter nu Herren og tjener ham i Oprigtighed og i Sandhed, og borttager de Guder, som eders Fædre tjente paa hin Side Floden og i Ægypten, og tjener Herren! **15** Og om det mishager eder at tjene Herren, saa udvælger eder i Dag, hvem I ville tjene, enten de Guder, som eders Fædre, der vare paa hin Side Floden, tjente, eller Amoriternes Guder, i hvis Land I bo; men jeg og mit Hus, vi ville tjene Herren. **16** Da svarede Folket og sagde: Det være langt fra os at forlade Herren for at tjene andre Guder. **17** Thi Herren vor Gud, han er den, som førte os og vore Fædre op af Ægyptens Land, af Trælles Hus, og som gjorde disse store Tegn for vore Øjne og bevarede os paa al den Vej, hvorpaa vi gik, og iblandt alle de Folk, vi have gaaet midt igennem. **18** Og Herren har uddrevet alle Folkene, endog Amoriten, som boede i Landet, fra vort Ansigt; ogsaa vi ville tjene Herren, thi han er vor Gud. **19** Og Josva sagde til Folket: I kunne ikke tjene Herren, thi han er en hellig Gud, han er en nidkær Gud, han skal ikke bære over med eders Overtrædelser og eders Synder. **20** Naar I forlade Herren og tjene fremmede Guder, da skal han vende om og gøre eder ondt og fortære eder, efter at han har gjort eder godt. **21** Og Folket sagde til Josva: Ingenlunde! men vi ville tjene Herren. **22** Da sagde Josva til Folket: I ere selv Vidner imod eder, at I have udvalgt eder Herren til at tjene ham; og de sagde: Vi ere Vidner. **23** Saa borttager nu de fremmede Guder, som ere midt iblandt eder, og bøjer eders Hjerter til Herren, Israels Gud. **24** Og Folket sagde til Josva: Vi ville tjene Herren vor Gud, og vi ville høre hans Røst. **25** Saa gjorde Josva paa den samme Dag en Pagt med Folket, og han lagde dem Lov og Ret for i Sikem. **26** Og Josva skrev disse Ord i Guds Lovbog; og han tog en stor Sten og lod den oprejse der under Egen, som var ved Herrens Helligdom. **27** Og Josva sagde til alt Folket: Se, denne Sten skal være til Vidnesbyrd imod os, thi den har hørt alle Herrens Ord, som han har talet med os; ja, den skal være til Vidnesbyrd imod eder, at I ikke skulle fornægte eders Gud. **28** Saa lod Josva Folket fare, hver til sin Arv. **29** Og det skete efter disse Handler, da døde Josva, Nuns Søn, Herrens Tjener, hundrede og ti Aar gammel. **30** Og de begrove ham i hans Arvs Landemærke i Thimnath-Sera, som ligger paa Efraims Bjerg, Norden for Gaas Bjerg. **31** Og Israel tjente Herren, saa længe Josva levede, og saa længe de Ældste levede, som levede længe efter Josva, og som kendte al Herrens Gerning, hvilken han havde gjort mod Israel. **32** Og Josefs Ben, som Israels Børn havde ført op af Ægypten, begrove de i Sikem, paa den Agers Del, som Jakob havde købt af Hemors,

Sikems Faders, Børn for hundrede Penninge; og de bleve Josefs Børn til Arv. **33** Og Eleasar, Arons Søn, døde, og de begrove ham i Gibea, som hørte hans Søn Pinehas til og var given ham paa Efraims Bjerg.

Dommer

1 Og det skete efter Josvas Død, da adspurgte Israels Børn Herren og sagde: Hvo skal først drage op af os imod Kananiterne, til at stride imod dem? **2** Og Herren sagde: Juda skal drage op; se, jeg har givet Landet i hans Haand. **3** Da sagde Juda til Simeon sin Broder: Drag op med mig til min Lod, saa ville vi stride imod Kananiterne, saa vil jeg ogsaa gaa med dig til din Lod; saa gik Simeon med ham. **4** Og Juda drog op, og Herren gav Kananiterne og Feresiterne i deres Haand, og de sloge dem i Besek, ti Tusinde Mand. **5** Og de fandt Adoni-Besek i Besek og strede imod ham, og de sloge Kananiterne og Feresiterne. **6** Men Adoni-Besek flyede, og de forfulgte ham; og de grebe ham og afhuggede hans Tommelfingre og hans Tommeltæer. **7** Da sagde Adoni-Besek: Halvfjerdsindstyve Konger, hvis Tommelfingre og Tommeltæer vare afhugne, sankede op under mit Bord; som jeg har gjort, saa har Gud betalt mig; og de førte ham til Jerusalem, og der døde han. **8** Og Judas Børn strede imod Jerusalem og indtoge den og sloge den med skarpe Sværd og satte Ild paa Staden. **9** Derefter droge Judas Børn ned for at stride imod Kananiterne, som boede paa Bjerget og imod Sønden og i Lavlandet. **10** Og Juda drog hen imod Kananiterne, som boede i Hebron, og Hebrons Navn var fordum Kirjath-Arba, og de sloge Sesai, Ahiman og Talmai. **11** Og han drog derfra mod Debirs Indbyggere; og Debirs Navn var fordum Kirjath-Sefer. **12** Og Kaleb sagde: Hvo der slaar Kirjath-Sefer og indtager den, ham vil jeg give Aksa, min Datter, til Hustru. **13** Da indtog Othniel, en Søn af Kenas, Kalebs yngre Broder, den; og han gav ham Aksa, sin Datter, til Hustru. **14** Og det skete, der hun kom, da tilskyndte hun ham til at begære af hendes Fader en Ager, og hun sprang ned af Asenet; da sagde Kaleb til hende: Hvad fattes dig? **15** Og hun sagde til ham: Giv mig en Velsignelse, thi du har givet mig et Land mod Sønden, giv mig og Vandkilder; da gav Kaleb hende de øvre Vandkilder og de nedre Vandkilder. **16** Og Keniterens, Mose Svigerfaders, Børn droge op fra Palmestaden med Judas Børn til Judas Ørk, som er Sønden for Arad, og gik hen og boede der hos Folket. **17** Og Juda drog ud med sin Broder Simeon, og de sloge Kananiten, som boede i Zefat; og de bandlyste den, og man kaldte Stadens Navn Horma. **18** Og Juda indtog Gaza og dens Landemærke og Askion og dens Landemærke og Ekron og dens Landemærke. **19** Og Herren var med Juda, saa han fordrev dem, som boede paa Bjerget; men han mægtede ikke at fordrive Indbyggerne i Dalen, fordi de havde Jernvogne. **20** Og de gave Kaleb Hebron, som Mose havde sagt, og han fordrev derfra de tre Anaks Sønner. **21** Og Benjamins Børn fordreve ikke Jebusiten, som boede i Jerusalem; men Jebusiten boede hos Benjamins Børn i Jerusalem indtil denne Dag. **22** Og Josefs Hus drog ogsaa op imod Bethel, og Herren var med dem. **23** Og Josefs Hus bespejdede Bethel; men Stadens Navn var fordum Lus. **24** Og de, som holdt Vagt, saa en Mand, som gik ud af Staden; og de sagde til ham: Vis os, kære, hvor vi kunne komme ind i Staden, da ville vi bevise dig Miskundhed. **25** Og der han havde vist dem, hvor de kunde komme ind i Staden, da sloge de Staden med skarpe Sværd; men Manden og al hans Slægt lode de gaa. **26** Da gik Manden til Hethiternes Land, og han byggede en Stad og kaldte dens Navn Lus, det er dens Navn indtil denne Dag. **27** Og Manasse fordrev ikke Indbyggerne i Beth-Sean med dens tilhørende Stæder eller i Thaanak med dens tilhørende Stæder eller Indbyggerne i Dor med dens tilhørende Stæder eller Indbyggerne i Jibleam med dens tilhørende Stæder eller Indbyggerne i Megiddo med dens tilhørende Stæder; og Kananiten boede roligt i det samme Land. **28** Og det skete, der Israel blev stærk, da gjorde han Kananiten skatskyldig; men han fordrev ham ikke aldeles. **29** Og Efraim fordrev ikke Kananiten, som boede i Geser; men Kananiten boede midt iblandt dem i Geser. **30** Sebulon fordrev ikke Indbyggerne i Kitron eller Indbyggerne i Nahalol; men Kananiten boede midt iblandt dem og blev skatskyldig. **31** Aser fordrev ikke Indbyggerne i Akko eller Indbyggerne i Zidon og Alab og Aksib og Helba og Afik og Rehob. **32** Og Aseriterne boede iblandt Kananiterne, Landets Indbyggere; thi de fordreve dem ikke. **33** Nafthali fordrev ikke Indbyggerne i Beth-Semes eller Indbyggerne i Beth-Anath, men boede midt iblandt Kananiterne, som boede i Landet; men Indbyggerne i Beth-Semes og Beth-Anath bleve dem skatskyldige. **34** Og Amoriterne trængte Dans Børn hen til Bjerget; thi de tilstedte dem ikke at komme ned i Dalen. **35** Og Amoriterne boede roligt i Har-Heres, i Ajalon og i Saalbim; dog var Josefs Huses Haand dem svar; og de bleve skatskyldige. **36**

Og Amoriternes Landemærke var fra Opgangen til Akrabbim, fra Klippen og op efter.

2 Og Herrens Engel kom op fra Gilgal til Bokim og sagde: Jeg har ført eder op af Ægypten og bragt eder i det Land, som jeg tilsvor eders Fædre, og jeg sagde: Jeg vil ikke rygge min Pagt med eder i Evighed. **2** Og I skulle ikke gøre Pagt med dette Lands Indbyggere, I skulle nedbryde deres Altre; men I hørte ikke min Røst; hvad er det, I have gjort? **3** Da sagde jeg ogsaa: Jeg vil ikke uddrive dem fra eders Ansigt; men de skulle være eder paa Siderne, og deres Guder skulle være eder til en Snare. **4** Og det skete, der Herrens Engel havde talet disse Ord til alle Israels Børn, da opløftede Folket sin Røst, og de græd. **5** Og de kaldte det samme Steds Navn Bokim, og de ofrede til Herren der. **6** Og der Josva lod Folket fare, og Israels Børn gik hver til sin Arv for at eje Landet, **7** da tjente Folket Herren, saa længe Josva levede, og saa længe de ældste levede, som levede længe efter Josva, hvilke havde set al Herrens store Gerning, som han havde gjort imod Israel. **8** Men der Josva, Nuns Søn, Herrens Tjener, var død, hundrede og ti Aar gammel, **9** og de havde begravet ham i hans Arvs Landemærke, i Thimnat-Heres, paa Efraims Bjerg, Norden for det Bjerg Gaas, **10** og der hele den samme Slægt ogsaa var forsamlet til sine Fædre, da kom en anden Slægt op efter dem, som ikke kendte Herren, ej heller den Gerning, som han havde gjort mod Israel. **11** Da gjorde Israels Børn det onde for Herrens Øjne, og de tjente Baalerne. **12** Og de forlode Herren deres Fædres Gud, som havde udført dem af Ægyptens Land, og vandrede efter andre Guder; af de Folks Guder, som vare trindt omkring dem, og tilbade dem; og de opirrede Herren. **13** Og de forlode Herren og tjente Baal og Astharoth. **14** Saa optændtes Herrens Vrede over Israel, og han gav dem i Røveres Haand, og disse røvede fra dem; og han solgte dem i deres Fjenders Haand trindt omkring, og de kunde ikke ydermere bestaa for deres Fjenders Ansigt. **15** I alt det, som de udgik til, var Herrens Haand imod dem til det onde, som Herren havde sagt, og som Herren havde svoret dem; og de bleve saare ængstede. **16** Og Herren oprejste Dommere, og de frelste dem af deres Røveres Haand. **17** Men de vare heller ikke deres Dommere lydige, thi de bolede med andre Guder og tilbade dem; de vege snart fra den Vej, som deres Fædre havde vandret paa ved at lyde Herrens Bud, de gjorde ikke saaledes. **18** Og naar Herren oprejste dem Dommere, da var Herren med Dommeren, og han frelste dem af deres Fjenders Haand, saa længe den Dommer levede; thi Herren ynkedes over dem for deres Suk over dem, som trængte dem og fortrykte dem. **19** Men det skete, naar Dommeren døde, da vendte de om og gjorde værre end deres Fædre ved at vandre efter andre Guder, at tjene dem og at tilbede dem; de lode ikke af fra deres Gerninger eller fra deres haarde Vej. **20** Og Herrens Vrede optændtes over Israel, og han sagde: Efterdi dette Folk har overtraadt min Pagt, som jeg har budt deres Fædre, og de løde ikke min Røst, **21** da vil jeg heller ikke ydermere fordrive fra deres Ansigt nogen af Hedningerne, som Josva efterlod, der han døde, **22** for at forsøge Israel ved dem, om de vilde tage Vare paa Herrens Vej, at vandre paa den, ligesom deres Fædre toge Vare derpaa, eller ej. **23** Saa lod Herren disse Hedninger blive, saa at han ikke snart fordrev dem; og han havde ikke givet dem i Josvas Haand.

3 Og disse ere de Hedninger, som Herren lod blive for ved dem at forsøge alle dem af Israel, som ikke vidste noget af alle Krigene med Kanaan; **2** kun for at Israels Børns Slægter kunde lære at forstaa sig paa Krig, kun de, som ikke tilforn havde kendt dertil: **3** Filisternes fem Fyrster og alle Kananiterne, og Sidonierne og Heviterne, som boede paa Libanons Bjerg fra Bjerget Baal-Hermon, indtil man kommer til Hamath. **4** Og de bleve for at forsøge Israel ved dem, for at faa at vide, om de vilde lyde Herrens Bud, hvilke han havde budt deres Fædre ved Mose. **5** Og Israels Børn boede midt iblandt Kananiterne, Hethiterne og Amoriterne og Feresiterne og Heviterne og Jebusiterne. **6** Og de toge sig deres Døtre til Hustruer, og deres Døtre gave de til deres Sønner, og de tjente deres Guder. **7** Og Israels Børn gjorde det, som var ondt for Herrens Øjne, og forglemte Herren deres Gud og tjente Baalerne og Astarterne. **8** Da optændtes Herrens Vrede over Israel, og han solgte dem i Kusan-Risathaims Haand, som var Konge i Aram Naharaim, og Israels Børn tjente Kusan-Risathaim otte Aar. **9** Da raabte Israels Børn til Herren, og Herren oprejste Israels Børn en Frelser, og han frelste dem, nemlig Othniel, en Søn af Kenas, Kalebs yngre Broder. **10** Og Herrens Aand var over ham, og han

dømte Israel og drog ud til Krig, og Herren gav Kusan-Risathaim, Kongen af Aram, i hans Haand, og hans Haand var stærk over Kusan-Risathaim. **11** Og Landet havde Ro fyrretyve Aar; og Othniel, Kenas Søn, døde. **12** Men Israels Børn bleve ved at gøre det, som var ondt for Herrens Øjne, og Herren styrkede Eglon, Moabiternes Konge, imod Israel, fordi de gjorde det, som var ondt for Herrens Øjne. **13** Og han samlede til sig Ammons Børn og Amalek; og han gik hen og slog Israel, og indtoge Palmestaden. **14** Og Israels Børn tjente Eglon, Moabiternes Konge, atten Aar. **15** Da raabte Israels Børn til Herren, og Herren oprejste dem en Frelser, Ehud, Geras Søn, en Benjaminit, en Mand, som var kejthaandet; og Israels Børn sendte Eglon, Moabiternes Konge, Skænk ved hans Haand. **16** Og Ehud gjorde sig et Sværd, og det var tveægget, en Alen langt; og han spændte det under sine Klæder paa sin højre Hofte, **17** og han førte Skænken frem til Eglon, Moabiternes Konge; men Eglon var en saare fed Mand. **18** Og det skete, der han var færdig med at fremføre Skænken, da lod han Folket fare, som havde baaret Skænken. **19** Men han vendte tilbage fra Stenbrudene, som vare ved Gilgal, og han lod sige: Jeg har et hemmeligt Ord til dig, o Konge! Da sagde denne: Stille! og alle, som stode hos ham, gik ud fra ham. **20** Og Ehud kom ind til ham, og han sad ene i sin Sommersal, og Ehud sagde: Jeg har Guds Ord til dig; da stod han op af Tronen. **21** Og Ehud udrakte sin venstre Haand og tog Sværdet fra sin højre Hofte, og han stødte det i hans Bug. **22** Og Hæftet gik ogsaa ind efter Bladet, og Fedmen lukkede til efter Bladet; thi han drog ikke Sværdet ud af hans Bug, og Skarnet gik ud. **23** Da gik Ehud ud igennem Forsalen; og han tillukkede Salsdørene efter sig og lukkede dem i Laas. **24** Der han var gaaet ud, da kom hins Tjenere ind, og de saa, og se, Salsdørene vare lukkede i Laas; og de sagde: Han tildækker visseligen sine Fødder i Kammeret ved Sommersalen. **25** Og de ventede, indtil de skammede sig, og se, han oplukkede ikke Salsdørene; da toge de Nøglen og lukkede op, og se, da var deres Herre falden til Jorden og var død. **26** Men Ehud undkom, medens de tøvede; og han gik forbi Stenbrudene og undkom til Seirath. **27** Og det skete, der han kom derhen, da blæste han i Trompeten paa Efraims Bjerg; og Israels Børn droge ned med ham af Bjerget, og han gik foran dem. **28** Og han sagde til dem: Følger efter mig, thi Herren har givet eders Fjender Moabiterne i eders Haand; og de droge ned efter ham og indtoge Jordanens Færgesteder for Moab, og de lode ingen Mand gaa over. **29** Og de sloge Moabiterne paa den Tid, ved ti Tusinde Mænd, hver trivelig og hver kraftig Mand; og ikke een Mand undkom. **30** Saa bleve Moabiterne ydmygede paa den samme Dag under Israels Haand, og Landet havde Ro firsindstyve Aar. **31** Og efter ham var Samgar, Anaths Søn, og han slog Filisterne, seks Hundrede Mænd, med en Oksedriverstav; og han frelste ogsaa Israel.

4 Og Israels Børn bleve ved at gøre ondt for Herrens Øjne, der Ehud var død. **2** Og Herren solgte dem i Jabins, Kanaans Konges, Haand, som regerede i Hazor; og Sisera var hans Stridshøvedsmand, og han boede i Haroseth Hagojim. **3** Og Israels Børn raabte til Herren; thi han havde ni Hundrede Jernvogne, og han havde undertrykt Israels Børn med Magt tyve Aar. **4** Og Debora, en Kvinde, en Profetinde, Lapidoths Hustru, dømte Israel paa den samme Tid. **5** Og hun boede under Deboras Palmetræ, imellem Rama og Bethel, paa Efraims Bjerg; og Israels Børn gik op til hende for Retten. **6** Og hun sendte hen og lod kalde Barak, Abinoams Søn, af Kedes i Nafthali, og hun sagde til ham: Har ikke Herren Israels Gud budet: Gak og saml Folk paa Thabors Bjerg, og tag ti Tusinde Mænd med dig af Nafthali Børn og af Sebulons Børn. **7** Og jeg vil drage Sisera, Jabins Stridshøvedsmand, til dig, til Bækken Kison, og hans Vogne og hans Hob; og jeg vil give ham i din Haand. **8** Og Barak sagde til hende: Dersom du vil gaa med mig, da vil jeg gaa; men dersom du ikke vil gaa med mig, vil jeg ikke gaa. **9** Og hun sagde: Jeg vil visseligen gaa med dig; men du vil dog ikke faa Æren paa den Vej, som du gaar paa, thi Herren skal sælge Sisera i en Kvindes Haand; saa gjorde Debora sig rede og gik med Barak til Kedes. **10** Da kaldte Barak Sebulon og Nafthali sammen til Kedes; og der drog op efter ham ti Tusinde Mænd, og Debora drog op med ham. **11** Og Keniteren Heber havde skilt sig fra Keniterne, Hobabs, Mose Svigerfaders, Børn; og han slog sit Telt op indtil Lunden i Zaannaim, som er ved Kedes. **12** Da gave de Sisera til Kende, at Barak, Abinoams Søn, var dragen op paa Bjerget Thabor. **13** Og Sisera sammenkaldte alle sine Vogne, ni Hundrede Jernvogne, og alt Folket, som var med ham, fra Haroseth Hagojim til Bækken Kison. **14** Og Debora sagde til Barak: Staa op, thi dette er den Dag,

paa hvilken Herren har givet Sisera i din Haand; er Herren ikke dragen ud for dit Ansigt? Saa drog Barak ned af Bjerget Thabor, og de ti Tusinde Mænd efter ham. **15** Da forfærdede Herren Sisera og alle Vognene og al Hæren ved skarpe Sværd for Baraks Ansigt; og Sisera steg af Vognen og flyede til Fods. **16** Men Barak forfulgte Vognene og Hæren indtil Haroseth Hagojim; og hele Siseras Lejr faldt for skarpe Sværd, der blev end ikke een tilovers. **17** Men Sisera flyede til Fods til Jaels, Keniteren Hebers Hustrus, Telt, thi der var Fred imellem Jabin, Kongen af Hazor, og imellem Keniteren Hebers Hus. **18** Da gik Jael ud imod Sisera og sagde til ham: Tag ind, min Herre! tag ind til mig, frygt ikke; og han tog ind til hende i Teltet, og hun dækkede ham til med et By. **19** Og han sagde til hende: Kære, giv mig lidt Vand at drikke, thi jeg tørster; da aabnede hun en Mælkeflaske og lod ham drikke og dækkede ham til. **20** Og han sagde til hende: Stil dig ved Døren af Teltet, og sker det, at der kommer nogen og spørger dig og siger: Er her nogen? da skal du sige: Her er ingen. **21** Da tog Jael, Hebers Hustru, en Teltnagel og tog en Hammer i sin Haand og gik ind til ham sagteligen og slog Naglen igennem hans Tinding, at den gik ned i Jorden (thi han sov haardt og var træt), og han døde. **22** Og se, der Barak forfulgte Sisera, da gik Jael ud imod ham og sagde til ham: Kom, saa vil jeg vise dig den Mand, som du søger efter; og han kom ind til hende, og se, Sisera laa der og var død, og Naglen sad i hans Tinding. **23** Saa ydmygede Gud paa den Dag Jabin, Kanaans Konge, for Israels Børns Ansigt. **24** Og Israels Børns Haand fik Fremgang og blev haard over Jabin, Kanaans Konge, indtil de fik Jabin, Kanaans Konge, udryddet.

5 Da sang Debora og Barak, Abinoams Søn, paa den Dag og sagde: **2** Lover Herren, fordi der er taget Hævn i Israel, der Folket var villigt dertil. **3** Hører, I Konger! mærker, I Fyrster! jeg vil synge for Herren; Herren, Israels Gud, vil jeg lovsynge. **4** Herre! der du uddrog fra Seir, der du gik frem fra Edoms Mark, da bævede Jorden, ogsaa Himlene dryppede, ja Skyerne dryppede med Vand. **5** Bjergene fløde hen for Herrens Ansigt, Sinai selv, for Herrens, Israels Guds, Ansigt. **6** I Samgars, Anaths Søns, Dage, i Jaels Dage vare Stierne tomme; og de vejfarende gik ad krogede Stier. **7** Landsbyerne i Israel vare tomme, de vare tomme, indtil jeg Debora stod frem, indtil jeg stod frem, en Moder i Israel. **8** Da man udvalgte nye Guder, da var der Krig i Portene; der blev ikke set Skjold eller Spyd iblandt fyrretyve Tusinde i Israel. **9** Mit Hjerte slaar for Israels Høvdinger, de som beviste sig villige iblandt Folket; lover Herren! **10** I, som ride paa hvide Aseninder, I, som sidde paa Tæpper, og I, som gaa paa Vejen, taler frit! **11** Skytternes Bøst lyder fra de Steder, hvor man drager Vand, der prise de Herrens Retfærdighed, Retfærdighed imod hans Landsbyer i Israel. Da steg Herrens Folk ned til Portene. **12** Vaagn op, vaagn op, Debora, vaagn op, vaagn op, istem en Sang! gør dig rede, Barak, og før dine Fanger fangne bort, du Abinoams Søn! **13** Da drog en Levning af de herlige, af Folket ned; Herren drog ned for mig blandt de vældige. **14** De af Efraim, som havde Bod i Amalek, stege ned efter dig Benjamin med dine Folk; af Makir nedstege Høvdinger og af Sebulon de, som føre Herskerstaven. **15** Ogsaa var der Fyrster af Isaskar med Debora, og som Isaskar saa Barak, i Dalen styrtede han frem! Ved Rubens Vandbække vare Hjertets Betænkninger store. **16** Hvorfor blev du imellem Faarestierne, at høre paa Hyrdefløjten? medens Ruben blev ved sine Vandbække, var der store Ransagninger i Hjertet. **17** Gilead blev boende paa hin Side Jordanen; og hvorfor blev Dan ved Skibene? Aser blev ved Havets Bred og blev boende ved sine Havbugter. **18** Sebulon var et Folk, som agtede sit Liv ringe indtil Døden, i lige Maade Nafthali, paa Markens høje Steder. **19** Kongerne kom, de strede; da strede Kanaans Konger udi Thaanak ved Megiddo Vand; de fik ingen Vinding af Sølv. **20** Fra Himmelen stredes der; Stjernerne fra deres høje Baner strede mod Sisera. **21** Bækken Kison bortfejede dem, de gamles Bæk, Bækken Kison; træd frem, min Sjæl, med Styrke! **22** Da trampede Hestenes Hove ved deres Heltes jagende, jagende Fart. **23** Forbander Meros, sagde Herrens Engel, forbander, forbander dens Indbyggere, fordi de ikke kom Herren til Hjælp, Herren til Hjælp iblandt de vældige. **24** Velsignes skal Jael, Keniteren Hebers Hustru, fremfor Kvinderne; velsignes skal hun fremfor Kvinderne i noget Paulun. **25** Han begærede Vand, hun gav Mælk; hun bar Fløde frem i de herliges Skaal. **26** Sin Haand rakte hun ud efter Naglen og sin højre Haand efter Smedehammeren; og hun slog Sisera, sønderslog hans Hoved og knuste og igennemstak hans Tinding. **27** Imellem hendes Fødder krummede han sig, faldt, laa; imellem hendes Fødder krummede han sig, faldt; hvor han krummede sig, der faldt

han og var tilintetgjort. 28 Siseras Moder saa ud af Vinduet, og skreg overlydt igennem Sprinkelværket: Hvi tøver hans Vogn med at komme? hvi blive hans Vognhjul tilbage? 29 De vise iblandt hendes Fyrstinder svarede hende, ogsaa svarede hun sig selv paa sine Ord: 30 Skulde de ikke finde, ja uddele til Bytte en Pige, to Piger for hver Mand? for Sisera brogede Klæder til Bytte, brogede, stukne Klæder til Bytte? brogede, stukne paa begge Sider om Halsen, til Bytte? 31 Saa skulle, Herre! alle dine Fjender omkomme, men de, som elske ham, skulle være ligesom Solen, der gaar frem i sin Kraft. — Og Landet havde Ro fyrretyve Aar.

6 Og Israels Børn gjorde ondt for Herrens Øjne, og Herren gav dem i Midianiternes Haand syv Aar. 2 Og der Midianiternes Haand blev stærk over Israel, da gjorde Israels Børn sig Kløfter, som vare i Bjergene, og Huler og Befæstninger for Midianiternes Skyld. 3 Og det skete, naar Israel havde saaet, da kom Midianiterne og Amalekiterne op og de Folk af Østen, de kom op over dem. 4 Og de lejrede sig imod dem, og de ødelagde Landets Grøde, indtil man kommer til Gaza; og de lode ikke Føde blive tilovers i Israel, ej heller Faar eller Okse eller Asen. 5 Thi de kom op med deres Kvæg og deres Telte; de kom ligesom Græshopper i Mangfoldighed, saa at der ikke var Tal paa dem og deres Kameler; og de kom i Landet at ødelægge det. 6 Og Israel blev forarmet for Midianiternes Ansigt, og Israels Børn raabte til Herren. 7 Og det skete, der Israels Børn raabte til Herren for Midianiternes Skyld, 8 da sendte Herren en Mand, en Profet, til Israels Børn, og han sagde til dem: Saa siger Herren, Israels Gud: Jeg førte eder op af Ægypten og udførte eder af Trælles Hus. 9 Og jeg udfriede eder af Ægypternes Haand og af alle deres Haand, som trængte eder; og jeg uddrev dem fra eders Ansigt og gav eder deres Land. 10 Og jeg sagde til eder: Jeg er Herren eders Gud, frygter ikke Amoriternes Guder, i hvis Land I bo; men I have ikke været min Røst lydige. 11 Og Herrens Engel kom og satte sig under den Eg, som er i Ofra, som hørte Joas, den Abiesriter, til; og hans Søn Gideon tærskede Hvede i en Vinperse, at han kunde føre det hastig bort fra Midianiternes Ansigt. 12 Da aabenbaredes Herrens Engel for ham, og han sagde til ham: Herren være med dig, du vældige til Strid! 13 Men Gideon sagde til ham: Hør mig, min Herre! om Herren er med os, hvi har da alt dette ramt os? og hvor ere alle hans underlige Ting, som vore Fædre fortalte os og sagde: Førte Herren os ikke op af Ægypten? men nu har Herren forladt os og givet os i Midianiternes Haand. 14 Da vendte Herren sig til ham og sagde: Gaa hen i denne din Kraft, og du skal frelse Israel af Midianiternes Haand; har jeg ikke sendt dig? 15 Og han sagde til ham: Hør mig, Herre! hvormed skal jeg frelse Israel? se, min Slægt er den ringeste i Manasse, og jeg er den yngste i min Faders Hus. 16 Og Herren sagde til ham: Sandelig, jeg vil være med dig; og du skal slaa Midianiterne som een Mand. 17 Da sagde han til ham: Kære, dersom jeg har fundet Naade for dine Øjne, da gør mig et Tegn, at du er den, deltaler med mig. 18 Kære, vig ikke bort herfra, indtil jeg kommer til dig og bringer min Skænk og sætter den frem for dit Ansigt; og han sagde: Jeg vil blive, indtil du kommer tilbage. 19 Og Gideon kom og tilberedte et Gedekid og en Efa Mel til usyrede Kager, han lagde Kødet i en Kurv og kom Suppen i en Potte, og han førte det ud til ham under Egen og satte det frem. 20 Da sagde den Guds Engel til ham: Tag Kødet og de usyrede Kager og læg det paa denne Klippe og udøs Suppen; og han gjorde saaledes. 21 Da udrakte Herrens Engel det yderste af den Kæp, som han havde i sin Haand, og rørte ved Kødet og ved de usyrede Kager; og der udfor Ild af Klippen og fortærede Kødet og de usyrede Kager, og Herrens Engel for bort fra hans Øjne. 22 Der Gideon saa, at det var Herrens Engel, da sagde Gideon: Ak Herre, Herre! — thi derfor har jeg set Herrens Engel Ansigt til Ansigt. 23 Og Herren sagde til ham: Fred være med dig, frygt ikke, du skal ikke dø. 24 Da byggede Gideon Herren et Alter der og kaldte det: Herren er Fred; indtil denne Dag staar det endnu i Ofra, som hører Abiesriterne til. 25 Og det skete den samme Nat, at Herren sagde til ham: Tag en ung Okse, som er din Faders, og den anden syvaarige Okse, og du skal nedbryde Baals Alter, som er din Faders, og omhugge Astartebilledet, som staar derhos. 26 Og du skal bygge Herren din Gud et Alter oven paa denne stærke Klippe, hvor den er jævn; og du skal tage den anden Okse og ofre et Brændoffer ved Træet af Astartebilledet, som du skal omhugge. 27 Da tog Gideon ti Mænd af sine Tjenere og gjorde, som Herren havde sagt til ham; og det skete, eftersom han frygtede for sin Faders Hus og for Mændene i

Staden at gøre det om Dagen, da gjorde han det om Natten. **28** Og Mændene i Staden stode aarle op om Morgenen, og se, da var Baals Alter nedbrudt, og Astartebilledet, som var derhos, var omhugget; og den anden Okse var ofret paa det byggede Alter. **29** Da sagde den ene til den anden: Hvo har gjort denne Gerning? Og der de ransagede og eftersøgte, da sagde de: Gideon, Joas's Søn, har gjort denne Gerning. **30** Da sagde Mændene i Staden til Joas: Før din Søn hid, thi han skal dø, fordi han har nedbrudt Baals Alter, og fordi han har omhugget Astartebilledet, som var derhos. **31** Da sagde Joas til alle dem, som stode hos ham: Ville I stride for Baal? mon I ville frelse ham? hvo som strider for ham, han skal dødes inden Morgen; dersom han er Gud, da stride han for sig selv, fordi man nedbrød hans Alter. **32** Og man kaldte ham paa den Dag Jerub-Baal, idet man sagde: Baal stride imod ham, efterdi han har nedbrudt hans Alter. **33** Og alle Midianiterne og Amalekiterne og Folkene af Øster samledes til Hobe, og de droge over og sloge Lejr i Jisreels Dal. **34** Da iførte Herrens Aand sig Gideon, og han lod blæse i Trompeten, og Abiesers Slægt opbødes til at følge ham. **35** Og han sendte Bud til hele Manasse, og de bleve ogsaa opbudne til at følge ham; han sendte og Bud til Aser og til Sebulon og til Nafthali, og de kom dem i Møde. **36** Og Gideon sagde til Gud: Dersom du vil frelse Israel ved min Haand, ligesom du har sagt, **37** se, da lægger jeg et Uldskind i Gaarden; dersom der vorder Dug paa Uldskindet alene og tørt paa al Jorden, da ved jeg, at du vil frelse Israel ved min Haand, som du har sagt. **38** Og det skete saa; og der han stod anden Dag aarle op, da trykkede han Uldskindet ud og udkrystede Dug af Uldskindet, en Skaal fuld af Vand. **39** Og Gideon sagde til Gud: Lad din Vrede ikke optændes mod mig, at jeg taler alene denne Gang; kære, jeg vil ikkun forsøge det endnu denne Gang med Uldskindet; kære, lad være tørt paa Uldskindet alene, og lad Dug være paa al Jorden. **40** Og Gud gjorde det saaledes i den samme Nat, og der var tørt paa Uldskindet alene, og der var Dug paa al Jorden.

7 Da stod Jerub-Baal, det er Gideon, tidlig op, og alt Folket, som var med ham, og de lejrede sig ved Kilden Harod; og Midians Lejr var Norden for ham bag Højen More, i Dalen. **2** Og Herren sagde til Gideon: Folket, som er med dig, er flere, end at jeg skulde give Midianiterne i deres Haand, at Israel ikke skal rose sig mod mig og sige: Min Haand har frelst mig. **3** Saa udraab nu dog for Folkets Øren og sig: Hvo er frygtagtig og forskrækket? han vende tilbage og skynde sig aarle fra Gileads Bjerg; da vendte to og tyve Tusinde af Folket tilbage, og ti Tusinde bleve tilovers. **4** Og Herren sagde til Gideon: Folket er endnu for mange, før dem ned til Vandet, saa vil jeg der prøve det for dig; og det skal ske, den, om hvem jeg siger til dig: Denne skal gaa med dig, han skal gaa med dig; men hver den, om hvem jeg siger til dig: Denne skal ikke gaa med dig, han skal ikke gaa. **5** Og han førte Folket ned til Vandet, og Herren sagde til Gideon: Hver, som laber med sin Tunge af Vandet, som Hunden laber, ham skal du stille for sig, saa og hver, som bøjer sig paa sine Knæ at drikke. **6** Da var deres Tal, som havde labet af deres Haand til deres Mund, tre Hundrede Mænd; og det øvrige Folk alt sammen bøjede sig paa deres Knæ at drikke Vand. **7** Og Herren sagde til Gideon: Med de tre Hundrede Mænd, de som have labet, vil jeg frelse eder og give Midianiterne i din Haand; men alt det andet Folk maa gaa hver til sit Sted. **8** Og Folket tog Tæring med sig og deres Trompeter, men de andre Israeliter lod han alle fare, hver til sit Telt, og han beholdt de tre Hundrede Mænd hos sig, og Midianiternes Lejr var neden for ham i Dalen. **9** Og det skete i den samme Nat, at Herren sagde til ham: Staa op, gak ned mod Lejren; thi jeg har givet den i din Haand. **10** Men om du frygter for at gaa ned, da gaa du og Pura, din Dreng, ned til Lejren. **11** Og du skal høre, hvad de tale, og derefter skulle dine Hænder blive styrkede, og du skal drage ned mod Lejren; og han gik ned, han og Pura, hans Dreng, til det yderste af de bevæbnede, som vare i Lejren. **12** Og Midianiterne og Amalekiterne og alle Folk af Østen havde lagt sig ned i Dalen, som Græshopper i Mangfoldighed; og deres Kameler vare utallige som Sandet, der er paa Havets Bred, i Mangfoldighed. **13** Og Gideon kom, og se, da fortalte en Mand sin Næste en Drøm, og han sagde: Se, jeg drømte en Drøm, og se, et askebagt Bygbrød vendte sig hid og did i Midianiternes Lejr; og der det kom til Teltet, da slog det derpaa, saa at det faldt, og det kastede det over Ende, og Teltet faldt. **14** Da svarede den anden og sagde: Det er intet andet end Gideons, den israelitiske Mands, Joas' Søns, Sværd; Gud har givet Midianiterne og den ganske Lejr i hans

Haand. 15 Og det skete, der Gideon hørte Fortællingen og Udlæggelsen af Drømmen, da tilbad han; og han vendte tilbage til Israels Lejr og sagde: Staar op, thi Herren har givet Midianiternes Lejr i eders Haand. 16 Og han delte de tre Hundrede Mænd i tre Hobe; og han gav dem alle Trompeter i deres Haand og tomme Krukker og Blus midt udi Krukkerne. 17 Og han sagde til dem: I skulle se paa mig, og saaledes skulle I gøre; og se, naar jeg kommer til det yderste af Lejren, da skal det ske, at ligesom jeg vil gøre, saa skulle I gøre. 18 Og naar jeg blæser i Trompeten, jeg og hver, som er med mig, da skulle I ogsaa blæse i Trompeterne trindt omkring den ganske Lejr og sige: For Herren og for Gideon! 19 Saa kom Gideon og de hundrede Mænd, som vare med ham, til det yderste af Lejren i den midterste Vagts Begyndelse, de havde lige sat Vagten ud; og de blæste i Trompeterne og søndersloge Krukkerne, som vare i deres Haand. 20 Saa blæste de tre Hobe i Trompeterne og sønderbrøde Krukkerne, men de holdt Blussene fast i deres venstre Haand og Trompeterne i deres højre Haand til at blæse udi, og de raabte: Sværd for Herren og for Gideon! 21 Og de stode hver paa sit Sted omkring Lejren; da løb den ganske Lejr, og de skrege og flyede. 22 Og de blæste i de tre Hundrede Trompeter, og Herren satte den enes Sværd imod den anden og imod den ganske Lejr; og Lejren flyede til Beth-Sitta til Zerera, indtil Grænsen af Abel Mehola ved Tabbath. 23 Og Israels Mænd af Nafthali og af Aser og af hele Manasse bleve opbudne; og de forfulgte Midianiterne. 24 Og Gideon sendte Bud paa det ganske Efraims Bjerg og lod sige: Kommer ned imod Midianiterne og besætter Vandene for dem indtil Beth-Bara, og Jordanen; da blev opbudet hver Mand i Efraim, og de besatte Vandene indtil Beth-Bara og Jordanen. 25 Og de grebe to af Midianiternes Fyrster, Oreb og Seeb, og de dræbte Oreb paa Klippen Oreb, og Seeb dræbte de i Vinpersen Seeb, og de forfulgte Midianiterne; og de førte Orebs og Seebs Hoveder til Gideon hinsides Jordanen.

8 Og Mændene af Efraim sagde til ham: Hvad er det for en Ting, du har gjort os, at du ikke kaldte os, der du gik at stride imod Midianiterne? og de kivede stærkt med ham. 2 Og han sagde til dem: Hvad har jeg nu gjort som I? er ikke Efraims Efterhøst bedre end Abiesers Vinhøst? 3 Gud har givet Midianiternes Fyrster, Oreb og Seeb, i eders Haand, og hvad formaar jeg at gøre som I? Der han havde sagt det Ord, da lod deres Vrede af fra ham. 4 Der Gideon kom til Jordanen, gik han over og de tre Hundrede Mænd, som vare med ham, trætte af at forfølge. 5 Og han sagde til Mændene i Sukot: Kære, giver det Folk, som er i Følge med mig, nogle Brød; thi de ere trætte, og jeg forfølger Seba og Zalmuna, Midianiternes Konger. 6 Men de Øverste i Sukot sagde: Er da Sebas og Zalmunas Haand nu i din Haand, at vi skulle give din Hær Brød? 7 Og Gideon sagde: Derfor naar Herren giver Seba og Zalmuna i min Haand, da vil jeg tærske eders Kød med Torne af Ørken og med Tidsler. 8 Og han drog derfra op til Pnuel og talede til dem paa samme Maade; og Mændene i Pnuel svarede ham, ligesom Mændene i Sukot svarede. 9 Og han sagde ogsaa til Mændene i Pnuel saalunde: Naar jeg kommer tilbage med Fred, da vil jeg nedbryde dette Taarn. 10 Men Seba og Zalmuna vare i Karkor og med dem deres Lejr ved femten Tusinde, som vare alle de overblevne af den ganske Lejr af Folkene i Østen; men der var falden hundrede og tyve Tusinde Mænd, som kunde drage Sværd. 11 Og Gideon drog op ad deres Vej, som bo i Telte, Østen for Noba og Jogbea; og han slog den Lejr, thi Lejren var tryg. 12 Og Seba og Zalmuna flyede, men han forfulgte dem; og han greb de to Midianiternes Konger, Seba og Zalmuna, og forfærdede den ganske Lejr. 13 Men der Gideon, Joas's Søn, kom tilbage fra Krigen fra Opgangen til Heres, 14 da greb han en ung Karl af Mændene i Sukot og adspurgte ham; og denne skrev op for ham de Øverste i Sukot og de Ældste sammesteds, halvfjerdsindstyve og syv Mænd. 15 Og han kom til Mændene i Sukot og sagde: Se, her er Seba og Zalmuna, med hvilke I forhaanede mig og sagde: Er da Sebas og Zalmunas Haand nu i din Haand, at vi skulle give dine Folk, som ere trætte, Brød? 16 Og han tog de Ældste af Staden og Torne af Ørken og Tidsler og lod Folket i Sukot faa Forstand ved dem. 17 Og Pnuels Taarn nedbrød han, og han ihjelslog Mændene i Staden. 18 Og han sagde til Seba og til Zalmuna: Hvordan vare de Mænd, som I sloge ihjel ved Thabor? og de sagde: Som du, saa vare de, hver af dem saa ud som en Kongesøn. 19 Og han sagde: De vare mine Brødre, min Moders Sønner: Saa vist som Herren lever, dersom I havde ladet dem leve, da vilde jeg ikke slaget eder ihjel. 20 Og han sagde til Jether, sin førstefødte: Staa op, slaa dem ihjel; men Drengen drog ikke sit Sværd ud, thi han frygtede,

efterdi han var endnu en Dreng. 21 Men Seba og Zalmuna sagde: Staa du op og fald an paa os, thi som Manden er, saa er hans Styrke; saa stod Gideon op og slog Seba og Zalmuna ihjel og toge de Halvmaaner, som vare paa deres Kamelers Halse. 22 Da sagde hver Mand i Israel til Gideon: Hersk over os, baade du og saa din Søn, saa og din Søns Søn, efterdi du har frelst os af Midianiternes Haand. 23 Og Gideon sagde til dem: Jeg vil ikke herske over eder; og min Søn skal ikke herske over eder; Herren skal herske over eder. 24 Og Gideon sagde til dem: Jeg har en Begæring til eder: Hver give mig dog en Bing af hans Bytte; thi hine havde Guldringe, eftersom de vare Ismaeliter. 25 Og de sagde: Vi ville gerne give, og de bredte et Klæde ud; og de kastede hver en Bing af sit Bytte derpaa. 26 Og Vægten af de Guldringe, som han begærede, var tusinde og syv Hundrede Sekel Guld, foruden de Halvmaaner og de Halskæder og de Purpurklæder, som Midianiternes Konger havde paa sig, og foruden de Kæder, som vare om deres Kamelers Halse. 27 Og Gideon anvendte det til en Livkjortel og henlagde den i sin Stad udi Ofra, og al Israel bolede med den; og det blev Gideon og hans Hus til en Snare. 28 Saa bleve Midianiterne ydmygede for Israels Børn og bleve ikke ved at opløfte deres Hoved, og Landet havde Bo fyrretyve Aar i Gideons Dage. 29 Og Jerub-Baal, Joas's Søn, gik bort og boede i sit Hus. 30 Og Gideon havde halvfjerdsindstyve Sønner, som vare udkomne af hans Lænd; thi han havde mange Hustruer. 31 Og hans Medhustru, som var i Sikem, fødte ham ogsaa en Søn; og han gav ham Navnet Abimelek. 32 Og Gideon, Joas's Søn, døde i en god Alderdom, og han blev begraven udi sin Faders, Abiesriteren Joas's, Grav i Ofra. 33 Og det skete, der Gideon var død, da vendte Israels Børn om og bolede med Baalerne; og de gjorde sig Baal-Berith til en Gud. 34 Og Israels Børn kom ikke Herren, deres Gud, i Hu, som havde friet dem af alle deres Fjenders Haand trindt omkring. 35 Og de viste ikke Kærlighed mod Jerub-Baals, det er Gideons Hus, efter alt det gode, som han havde gjort mod Israel.

9 Og Abimelek, Jerub-Baals Søn, gik til Sikem til sin Moders Brødre og talede til dem og til al sin Morfaders Huses Slægt og sagde: 2 Kære, taler for alle Mændenes Øren udi Sikem: Hvilket er eder bedst, enten at halvfjerdsindstyve Mænd, alle Jerub-Baals Sønner, herske over eder? eller at een Mand hersker over eder? kommer og i Hu, at jeg er eders Ben og eders Kød. 3 Da talede hans Moders Brødre alle disse Ord om ham for alle Mændenes Øren i Sikem, og deres Hjerter bøjede sig efter Abimelek, thi de sagde: Han er vor Broder. 4 Og de gave ham 70 Sekel Sølv af Baal-Beriths Hus, og Abimelek lejede derfor løse og letfærdige Mænd, og de fulgte ham. 5 Og han kom til sin Faders Hus i Ofra og ihjelslog sine Brødre, Jerub-Baals Sønner, halvfjerdsindstyve Mænd, paa een Sten; men Jotham, Jerub-Baals yngste Søn, blev tilovers, thi han havde skjult sig. 6 Og alle Mændene i Sikem og det ganske Millo Hus forsamledes og gik hen og gjorde Abimelek til Konge ved den Lund, som staar ved Sikem. 7 Og man gav Jotham det til Kende, og han gik hen og stod paa Garizims Bjergs Top og opløftede sin Bøst og raabte og sagde til dem: Hører mig, I Mænd i Sikem, saa skal Gud høre eder! 8 Træerne gik engang hen for at salve en Konge over sig, og de sagde til Olietræet: Reger over os! 9 Og Olietræet sagde til dem: Skulde jeg forlade min Fedme, som Gud og Menneskene ære hos mig, og gaa hen at svære over Træerne? 10 Da sagde Træerne til Figentræet: Kom du, reger over os! 11 Men Figentræet sagde til dem: Skulde jeg forlade min Sødme og min gode Frugt og gaa hen at svære over Træerne? 12 Da sagde Træerne til Vinstokken: Kom du, reger over os! 13 Og Vinstokken sagde til dem: Skulde jeg forlade min Most, som glæder Guder og Mennesker, og gaa hen at svære over Træerne? 14 Da sagde alle Træerne til Tornebusken: Kom du, reger over os! 15 Og Tornebusken sagde til Træerne: Er det i Sandhed saa, at I ville salve mig til Konge over eder, da kommer, skjuler eder under min Skygge; men hvis ikke, da komme Ild ud af Tornebusken og fortære Cedrene paa Libanon. 16 Og dersom I nu have handlet troligt og redeligt, ved at I have gjort Abimelek til Konge, og I have gjort godt imod Jerub-Baal og imod hans Hus, og I have gjort imod ham, som han har fortjent, 17 da min Fader har ført Krig for eders Skyld, og han har sat sig i Livsfare og friet eder af Midianiternes Haand; 18 og I dog ere staaede op imod min Faders Hus i Dag og have ihjelslaget hans Sønner, halvfjerdsindstyve Mænd, paa een Sten, og have gjort Abimelek, hans Tjenestekvindes Søn, til Konge over Mændene i Sikem, fordi han er eders Broder; 19 ja, dersom I have handlet troligt og redeligt imod Jerub-Baal og imod hans Hus paa denne Dag: Da værer glade

over Abimelek, og han være ogsaa glad over eder; **20** men hvis ikke, da udkomme Ild fra Abimelek og fortære Mændene i Sikem og Millo Hus; der udkomme og Ild fra Mændene i Sikem og af Millo Hus og fortære Abimelek! **21** Og Jotham flyede og undveg og gik til Beer, og han boede der borte fra sin Broder, Abimeleks Ansigt. **22** Og Abimelek var Fyrste over Israel tre Aar. **23** Og Gud sendte en ond Aand imellem Abimelek og imellem Mændene i Sikem, og Mændene i Sikem bleve utro mod Abimelek, **24** for at den Vold mod de halvfjerdsindstyve Jerub-Baals Sønner skulde komme, og deres Blod skulde lægges paa Abimelek, deres Broder, som havde ihjelslaget dem, og paa Mændene i Sikem, som havde styrket hans Hænder til at ihjelslaa sine Brødre. **25** Og Mændene i Sikem lagde et Baghold for ham paa Bjergenes Toppe, og de røvede fra hver, der gik forbi dem paa Vejen; og det blev Abimelek tilkendegivet. **26** Men Gaal, Ebeds Søn og hans Brødre kom, og de gik over til Sikem; og Mændene i Sikem forlode sig paa ham. **27** Og de gik ud paa Marken og høstede deres Vingaarde og traadte Vindruerne og gjorde sig Forlystelser, og de gik ind i deres Guders Huse og aade og drak og bandede Abimelek. **28** Og Gaal, Ebeds Søn, sagde: Hvo er Abimelek og hvo er Sikem, at vi skulle tjene ham? er han ikke Jerub-Baals Søn, og Sebul hans Befalingsmand? tjener I Hemors, Sikems Faders, Folk! men vi, hvorfor skulle vi tjene ham? **29** Og hvo vil give dette Folk under min Haand, saa vil jeg bortskaffe Abimelek; men han sagde til Abimelek: Formér din Hær og drag ud! **30** Der Sebul, den Øverste i Staden, hørte Gaals, Ebeds Søns, Ord, da optændtes hans Vrede. **31** Og han sendte i Smug Bud til Abimelek og lod sige: Se, Gaal, Ebeds Søn, og hans Brødre ere komne til Sikem, og se, de opægge Staden imod dig. **32** Saa gør dig nu rede om Natten, du og Folket, som er hos dig, og lur paa Marken! **33** Og det skal ske, om Morgenen, naar Solen gaar op, da staa aarle op og overfald Staden; og se, naar han og det Folk, som er hos ham, drage ud imod dig, da maa du gøre med ham, som din Haand magter. **34** Og Abimelek stod op om Natten og alt det Folk, som var hos ham, og de lurede paa Sikem med fire Hobe. **35** Og Gaal, Ebeds Søn, gik ud og stod ved Indgangen af Stadsporten; men Abimelek stod op og det Folk, som var med ham, af Bagholdet. **36** Og der Gaal saa Folket, da sagde han til Sebul: Se, der kommer Folk ned fra Bjergenes Toppe; da sagde Sebul til ham: Du anser Skyggen af Bjergene for Folk. **37** Og Gaal blev ydermere ved at tale og sagde: Se, der kommer Folk ned fra Landets Højder, og een Hob kommer fra Vejen til Troldmændenes Eg. **38** Da sagde Sebul til ham: Hvor er nu din Mund, du som sagde: Hvo er Abimelek, at vi skulle tjene ham? er dette ikke det Folk, som du foragtede? Kære, gak du nu ud og strid imod det! **39** Og Gaal gik ud, frem for Mændene i Sikem, og stred imod Abimelek. **40** Men Abimelek forfulgte ham, og han flyede for hans Ansigt; og der faldt mange ihjelslagne indtil Indgangen til Porten. **41** Og Abimelek blev i Aruma; men Sebul uddrev Gaal og hans Brødre, saa at de ikke maatte blive i Sikem. **42** Og det skete den anden Dag, da gik Folket ud paa Marken, og de gave Abimelek det til Kende. **43** Da tog han Folket og delte dem i tre Hobe og lagde et Baghold paa Marken; og han saa, og se, Folket gik ud af Staden, og han rejste sig imod dem og slog dem. **44** Og Abimelek og de Hobe, som vare hos ham, overfaldt dem og stillede sig for Indgangen til Stadens Port, og to Hobe overfaldt alle dem, som vare paa Marken, og sloge dem. **45** Da stred Abimelek imod Staden den ganske Dag og indtog Staden og ihjelslog Folket, som var der udi; og han nedbrød Staden og besaaede den med Salt. **46** Der alle Mændene i Taarnet i Sikem hørte det, da gik de ind i Beriths Gudshuses Taarn. **47** Og det kundgjordes Abimelek, at alle Mændene paa Taarnet i Sikem havde samlet sig. **48** Da gik Abimelek op paa Bjerget Zalmon, han og alt Folket, som var med ham, og Abimelek tog Øksen i sin Haand og huggede en Gren af Træerne og løftede den op og lagde den paa sin Skulder; og han sagde til Folket, som var med ham: Hvad I saa, jeg gjorde, skynder eder at gøre som jeg! **49** Da huggede ogsaa alt Folket hver sin Gren af, og de gik efter Abimelek og lagde dem op til Taarnet og satte med dem Ild paa Taarnet, saa at ogsaa alle Mænd paa Taarnet i Sikem døde, ved Tusinde Mænd og Kvinder. **50** Saa drog Abimelek til Thebez; og han lejrede sig mod Thebez og indtog den. **51** Men der var et stærkt Taarn midt i Staden, derhen flyede alle Mændene og Kvinderne, ja alle Borgerne i Staden og lukkede til efter sig; og de stege op paa Taget af Taarnet. **52** Da kom Abimelek til Taarnet og stred derimod; og han kom nær til Døren paa Taarnet forat opbrænde det med Ild. **53** Men en Kvinde kastede et Stykke af en Møllesten paa Abimeleks Hoved og knuste hans Hovedpande. **54** Da raabte han hasteligen ad den unge

Karl, som bar hans Vaaben, og sagde til ham: Drag dit Sværd ud og slaa mig ihjel, at de ikke skulle sige om mig: En Kvinde slog ham ihjel; og hans unge Karl stak ham igennem, og han døde. **55** Og de israelitiske Mænd saa, at Abimelek var død, da gik de hver til sit Sted. **56** Saa betalte Gud Abimelek det onde, som han havde gjort imod sin Fader, der han ihjelslog sine halvfjerdsindstyve Brødre. **57** Og al Sikems Mænds Ondskab lod Gud komme tilbage paa deres Hoved; og Jothams, Jerub-Baals Søns, Forbandelse kom over dem.

10 Og efter Abimelek opstod Thola, en Søn af Pua, Dodos Søn, en Mand af Isaskar, at frelse Israel; og han boede i Samir paa Efraims Bjerg. **2** Og han dømte Israel tre og tyve Aar, og han døde og blev begraven i Samir. **3** Og efter ham opstod Gileaditeren Jair og dømte Israel to og tyve Aar. **4** Og han havde tredive Sønner, som rede paa tredive Asenfoler, og de havde tredive Stæder; dem kaldte de Jairs Byer indtil denne Dag, de ligge i Gileads Land. **5** Og Jair døde og blev begraven i Kamon. **6** Og Israels Børn bleve ved at gøre ondt for Herrens Øjne og tjente Baalerne og Astarterne og Syriens Guder og Zidons Guder og Moabs Guder og Ammons Børns Guder og Filisternes Guder; og de forlode Herren og tjente ham ikke. **7** Da optændtes Herrens Vrede imod Israel, og han solgte dem i Filisternes Haand og Ammons Børns Haand. **8** Og de nedsloge og knuste Israels Børn i det samme Aar; atten Aar plagede de alle Israels Børn, som vare paa hin Side Jordanen i Amoriternes Land, som er i Gilead. **9** Og Ammons Børn droge over Jordanen at stride endog imod Juda og imod Benjamin og imod Efraims Hus, saa at Israel var saare trængt. **10** Da raabte Israels Børn til Herren og sagde: Vi have syndet imod dig, fordi vi have forladt vor Gud og tjent Baalerne. **11** Og Herren sagde til Israels Børn: Havde ikke Ægypter og Amoriter, Ammons Børn og Filister **12** og Zidonier og Amalek og Maon undertrykket eder? og I raabte til mig, og jeg frelste eder af deres Haand. **13** Og I forlode mig og tjente andre Guder; derfor vil jeg ikke blive ved at frelse eder. **14** Gaar og raaber til de Guder, som I have udvalgt; lad dem frelse eder i eders Trængsels Tid. **15** Da sagde Israels Børn til Herren: Vi have syndet; gør du med os efter alt det, som er godt for dine Øjne; dog, kære, udfri os paa denne Dag. **16** Og de kastede de fremmedes Guder bort fra sig og tjente Herren; og han ynkedes inderlig over Israels Nød. **17** Og Ammons Børn bleve sammenkaldte, og de lejrede sig i Gilead; men Israels Børn samledes og lejrede sig i Mizpa. **18** Og Folket, Fyrsterne i Gilead, sagde den ene til den anden: Hvo er den Mand, som vil begynde at stride imod Ammons Børn? han skal være Hoved for alle dem, som bo i Gilead.

11 Og Gileaditeren Jeftha var vældig til Strid, men han var en Horekvindes Søn; og Gilead havde avlet Jeftha. **2** Og Gileads Hustru fødte ham Børn; da Hustruens Børn bleve store, udstødte de Jeftha og sagde til ham: Du skal ikke arve i vor Faders Hus, thi du er en anden Kvindes Søn. **3** Da flyede Jeftha fra sine Brødres Ansigt og boede i Landet Tob; og der samlede sig til Jeftha løse Mænd, og de droge ud med ham. **4** Og det skete efter nogle Aar, da strede Ammons Børn imod Israel. **5** Og det skete, der Ammons Børn strede mod Israel, da gik de Ældste af Gilead hen at hente Jeftha fra Landet Tob. **6** Og de sagde til Jeftha: Kom, saa skal du være vor Øverste, og vi ville stride imod Ammons Børn. **7** Og Jeftha sagde til de Ældste af Gilead: Have I ikke hadet mig og udstødt mig af min Faders Hus? hvorfor komme I nu til mig, efterdi I have Trængsel? **8** Og de Ældste af Gilead sagde til Jeftha: Derfor vende vi nu tilbage til dig, at du skal gaa med os og stride imod Ammons Børn; og du skal være vort Hoved, ja alle deres, som bo i Gilead. **9** Og Jeftha sagde til de Ældste af Gilead: Dersom I hente mig for at stride imod Ammons Børn, og Herren giver dem for mit Ansigt, skal jeg da være eders Hoved? **10** Da sagde de Ældste af Gilead til Jeftha: Herren skal være Vidne imellem os, dersom vi ikke gøre saaledes efter dine Ord. **11** Saa gik Jeftha med de Ældste af Gilead, og Folket satte ham over sig til et Hoved og til en Øverste, og Jeftha talede alle sine Ord for Herrens Ansigt i Mizpa. **12** Da sendte Jeftha Bud til Ammons Børns Konge og lod sige: Hvad har jeg med dig at gøre, at du kommer til mig at stride imod mit Land? **13** Ammons Børns Konge sagde til Jefthas Bud: Fordi Israel har taget mit Land, der han drog op af Ægypten, fra Arnon og indtil Jakob og indtil Jordanen; saa giv mig nu de Stæder tilbage med Fred! **14** Men Jeftha sendte atter Bud til Ammons Børns Konge. **15** Og han lod sige til ham: Saa siger Jeftha: Israel har ikke taget Moabs Land eller Ammons Børns Land; **16** thi der de droge op af Ægypten, da vandrede Israel i Ørken indtil det

røde Hav, og kom til Kades. 17 Og Israel sendte Bud til Edomiternes Konge og lod sige: Kære, lad mig drage igennem dit Land, men Edomiternes Konge vilde ikke høre; han sendte ogsaa Bud til Moabiternes Konge, men denne vilde heller ikke; saa blev Israel i Kades. 18 Derefter vandrede han i Ørken og drog omkring Edomiternes Land og Moabiternes Land og kom fra Solens Opgang til Moabiternes Land, og de lejrede sig paa hin Side Arnon; og de kom ikke i Moabiternes Landemærke; thi Arnon er Moabiternes Landemærke. 19 Og Israel sendte Bud til Sihon, Amoriternes Konge, Kongen i Hesbon, og Israel lod ham sige: Kære, lad os drage igennem dit Land indtil mit Sted. 20 Men Sihon troede ikke Israel, saa at han lod ham drage igennem sit Landemærke; men Sihon samlede alt sit Folk, og de lejrede sig i Jahza, og han stred imod Israel. 21 Da gav Herren, Israels Gud, Sihon og alt hans Folk i Israels Haand, og de sloge dem; saa indtog Israel til Ejendom hele Landet fra Amoriterne, som boede sammesteds. 22 Og de indtoge alt Amoriternes Landemærke til Ejendom, fra Arnon og indtil Jabok og fra Ørken og indtil Jordanen. 23 Saa har nu Herren, Israels Gud, fordrevet Amoriterne fra sit Folks Israels Ansigt; og du vil tage det i Eje? 24 Mon du ikke tager til Eje det, som din Gud Kamos giver dig i Eje? og alt hvad Herren vor Gud har gjort ryddeligt for vort Ansigt, det tage vi i Eje. 25 Og nu, er du vel meget bedre end Balak, Zippors Søn, Moabiternes Konge? har han vel trættet med Israel, eller har han vel ført Krig imod dem? 26 Da Israel har boet i Hesbon og i dens tilhørende Stæder og i Aroer og i dens tilhørende Stæder og i alle Stæderne, som ligge ved Arnons Bredder, tre Hundrede Aar, hvorfor friede I dem da ikke i den Tid? 27 Og jeg har intet syndet imod dig, og du gør dette onde imod mig, at du strider imod mig; Herren, som er Dommer, skal dømme i Dag imellem Israels Børn og imellem Ammons Børn. 28 Men Ammons Børns Konge hørte ikke Jefthas Ord, hvilke han sendte til ham. 29 Og Herrens Aand var over Jeftha, og han drog igennem Gilead og Manasse; og han drog over til Mizpa i Gilead, og fra Mizpa i Gilead drog han over til Ammons Børn, 30 og Jeftha lovede Herren et Løfte og sagde: Dersom du giver Ammons Børn i min Haand, 31 da skal det ske, at det, som gaar ud, ja det, som gaar ud af mit Huses Døre imod mig, naar jeg kommer tilbage med Fred fra Ammons Børn, det skal høre Herren til, og jeg vil ofre det til et Brændoffer. 32 Saa drog Jeftha over til Ammons Børn for at stride imod dem, og Herren gav dem i hans Haand. 33 Og han slog dem fra Aroer, og indtil man kommer til Minnith, tyve Stæder, og indtil Abel-Keramim med et saare stort Slag; saa bleve Ammons Børn ydmygede for Israels Børns Ansigt. 34 Og Jeftha kom til Mizpa til sit Hus, og se, hans Datter gik ud mod ham med Trommer og med Dans, og hun var hans eneste; han havde ellers hverken Søn eller Datter. 35 Og det skete, der han saa hende, da sønderrev han sine Klæder og sagde: Ak, min Datter! du har nedbøjet mig saare, og du har bedrøvet mig inderligen; thi jeg oplod min Mund til Herren, og jeg kan ikke kalde det tilbage. 36 Og hun sagde til ham: Min Fader! har du opladt din Mund til Herren, da gør med mig, som det er udgaaet af din Mund, efter at Herren har skaffet dig fuldkommen Hævn over dine Fjender, over Ammons Børn. 37 Og hun sagde til sin Fader: Denne Ting lad mig vederfares, giv mig Frist to Maaneder, at jeg maa gaa og fare ned paa Bjergene og begræde min Jomfrustand, jeg og mine Veninder. 38 Og han sagde: Gak hen, og han gav hende Frist to Maaneder; da gik hun med sine Veninder hen og begræd sin Jomfrustand, paa Bjergene. 39 Og det skete, der to Maaneder vare til Ende, da kom hun tilbage til sin Fader, og han gjorde med hende efter sit Løfte, som han havde lovet; og hun kendte ikke Mand. Og det blev en Skik i Israel: 40 Israels Døtre gaa fra Aar til Aar for at prise Gileaditeren Jefthas Datter fire Dage om Aaret.

12 Og hver Mand af Efraim blev opbudt og drog over mod Norden, og de sagde til Jeftha: Hvorfor gik du over til at stride imod Ammons Børn og kaldte os ikke at gaa med dig? Vi ville brænde dit Hus over dig med Ild. 2 Og Jeftha sagde til dem: Jeg og mit Folk havde en svar Trætte med Ammons Børn; og jeg kaldte ad eder, men I frelste mig ikke af deres Haand. 3 Der jeg saa, at du ikke vilde frelse, da satte jeg mit Liv i min Haand og drog over til Ammons Børn; og Herren gav dem i min Haand; og hvorfor komme I op til mig paa denne Dag at stride imod mig? 4 Og Jeftha samlede alle Mænd i Gilead og stred imod Efraim; og Mændene i Gilead sloge Efraim; thi de havde sagt: I Mænd af det Gilead, som ligger imellem Efraim og Manasse, ere Overløbere fra Efraim. 5 Thi Gileaditerne indtoge Jordanens Færgestæder overfor

Efraim, og det skete, naar nogen af de undkomne af Efraim sagde: Jeg vil gaa over, da sagde Mændene af Gilead til ham: Er du en Efratiter? og han sagde: Nej. 6 Da sagde de til ham: Kære, sig: Sjibboleth, og han sagde: Sibboleth, og kunde saaledes ikke udtale det ret; saa grebe de ham og sloge ham ihjel ved Jordanens Færgestæder, og der faldt paa den samme Tid af Etraim to og fyrretyve Tusinde. 7 Og Jeftha dømte Israel seks Aar; og Gileaditeren Jeftha døde og blev begraven i en af Stæderne udi Gilead. 8 Og efter ham dømte Ibzan af Bethlehem Israel. 9 Og han havde tredive Sønner, og tredive Døtre udstyrede han og indførte tredive Døtre til sine Sønner udenfra; og han dømte Israel syv Aar. 10 Og Ibzan døde og blev begraven i Bethlehem. 11 Og efter ham dømte Sebuloniteren Elon Israel; og han dømte Israel ti Aar. 12 Og Sebuloniteren Elon døde, og han blev begraven i Ajalon udi Sebulons Land. 13 Og efter ham dømte Pireathoniteren Abdon, Hillels Søn, Israel. 14 Og han havde fyrretyve Sønner og tredive Sønnesønner, som rede paa halvfjerdsindstyve Asenfoler; og han dømte Israel otte Aar. 15 Og Abdon, Pireathoniteren Hillels Søn døde; og han blev begraven i Pireathon udi Efraims Land paa Amalekiternes Bjerg.

13 Og Israels Børn bleve ved at gøre det, som var ondt for Herrens Øjne, og Herren gav dem i Filisternes Haand fyrretyve Aar. 2 Og der var en Mand fra Zora, af en Daniters Slægt, og hans Navn var Manoa; og hans Hustru var ufrugtbar og fødte ikke. 3 Og Herrens Engel aabenbaredes for Kvinden, og han sagde til hende: Se, kære, du er ufrugtbar og føder ikke, men du skal blive frugtsommelig og føde en Søn. 4 Saa, kære, forvar dig nu, at du ikke drikker Vin ej heller stærk Drik, og at du ikke æder noget urent. 5 Thi se, du skal vorde frugtsommelig og føde en Søn, og paa hans Hoved skal ikke komme Bagekniv; thi Drengen skal være en Guds Nasiræer fra Moders Liv af, og han skal begynde at frelse Israel af Filisternes Haand. 6 Da kom Kvinden og sagde til sin Mand: Der kom en Guds Mand til mig, og hans Udseende var som en Guds Engels Udseende, saare forfærdelig; og jeg spurgte ham ikke, hvorfra han var, og han kundgjorde mig ikke sit Navn. 7 Men han sagde til mig: Se, du skal vorde frugtsommelig og føde en Søn; saa skal du nu ikke drikke Vin eller stærk Drik og ikke æde noget urent; thi Drengen skal være en Guds Nasiræer fra Moders Liv af indtil sin Dødsdag. 8 Da bad Manoa til Herren og sagde: Hør mig, Herre! Kære, lad den Guds Mand, som du udsendte, atter komme til os, at han kan lære os, hvad vi skulle gøre ved Drengen, som skal fødes. 9 Og Gud hørte Manoas Bøst; og Guds Engel kom atter til Kvinden, og hun sad paa Marken; men hendes Mand Manoa var ikke hos hende. 10 Da hastede Kvinden og løb og gav sin Mand det til Kende, og hun sagde til ham: Se, den Mand, der kom til mig hin Dag, aabenbaredes for mig. 11 Da stod Manoa op og gik efter sin Hustru, og han kom til Manden og sagde til ham: Er du den Mand, som talede med Kvinden? og han sagde: Ja, jeg er. 12 Og Manoa sagde: Naar det nu kommer, som du har sagt, hvad skulle vi iagttage med Drengen, og hvad skulle vi gøre ved ham? 13 Og Herrens Engel sagde til Manoa: For alt det, som jeg har sagt til Kvinden, skal hun tage sig i Vare. 14 Hun skal ikke æde af noget, som kommer af Vinstokken, og ikke drikke Vin eller stærk Drik og intet urent æde; alt det, som jeg har budet hende, skal hun holde. 15 Og Manoa sagde til Herrens Engel: Kære, lad os opholde dig lidt, saa ville vi lave et Bukkekid for dit Ansigt. 16 Men Herrens Engel sagde til Manoa: Dersom du opholder mig, æder jeg dog ikke af din Mad, men dersom du vil gøre dit Brændoffer, maa du ofre Herren det; thi Manoa vidste ikke, at det var Herrens Engel. 17 Og Manoa sagde til Herrens Engel: Hvad er dit Navn, at vi kunne ære dig, naar det kommer, som du har sagt. 18 Og Herrens Engel sagde til ham: Hvi spørger du om mit Navn? se, det er underligt. 19 Da tog Manoa et Bukkekid og Madofret og ofrede det for Herren paa Klippen; og Engelen gjorde et Under, men Manoa og hans Hustru saa til. 20 Og det skete, der Luen for op fra Alteret til Himmelen, da for Herrens Engel op i Luen fra Alteret; der Manoa og hans Hustru saa det, da faldt de paa deres Ansigt til Jorden. 21 Og Herrens Engel lod sig ikke ydermere se for Manoa og for hans Hustru; da fornam Manoa, at det var Herrens Engel. 22 Og Manoa sagde til sin Hustru: Vi dø visseligen; thi vi have set Gud. 23 Men hans Hustru sagde til ham: Om Herren havde haft Lyst til at ihjelslaa os, havde han ikke taget Brændoffer og Madoffer af vor Haand, ej heller ladet os se alt dette og paa denne Tid ej ladet os høre saadanne Ting. 24 Og Kvinden fødte en Søn og kaldte hans Navn Samson; og Drengen blev stor, og

Herren velsignede ham. 25 Og Herrens Aand begyndte at drive ham i Dans Lejr imellem Zora og Esthaol.

14 Og Samson gik ned til Thimna og saa en Kvinde af Filisternes Døtre i Thimna. 2 Og han kom op og gav sin Fader og sin Moder det til Kende og sagde: Jeg har set en Kvinde af Filisternes Døtre i Thimna; saa tager mig nu hende til Hustru. 3 Og hans Fader og hans Moder sagde til ham: Er der ingen Kvinde iblandt dine Brødres Døtre og iblandt alt mit Folk, at du gaar hen at tage en Hustru af de uomskaarne Filister? Og Samson sagde til sin Fader: Tag mig denne, thi hun er den rette for mine Øjne. 4 Men hans Fader og hans Moder vidste ikke, at det var af Herren, thi han søgte en Anledning fra Filisterne selv; men Filisterne herskede paa den Tid over Israel. 5 Saa gik Samson og hans Fader og hans Moder ned til Thimna; og de kom til Thimnas Vingaarde, og se, da kom en ung Løve brølende imod ham. 6 Og Herrens Aand kom heftig over ham, og han sled den i Stykker, som man slider et Kid, og han havde ikke noget i sin Haand; og han gav ikke sin Fader eller sin Moder til Kende, hvad han havde gjort. 7 Og han kom ned og talede med Kvinden, og hun var den rette for Samsons Øjne. 8 Og nogen Tid derefter kom han tilbage for at tage hende, og han bøjede af fra Vejen for at bese Løvens Aadsel; og se, der var en Bisværm og Honning i Løvens Krop. 9 Og han tog den i sine Hænder, og medens han gik videre, aad han og gik saa til sin Fader og til sin Moder og gav dem, og de aade, men han gav dem ikke til Kende, at han havde taget Honningen af Løvens Krop. 10 Og der hans Fader kom ned til Kvinden, da gjorde Samson der et Gæstebud; thi saaledes plejede de unge Karle at gøre. 11 Og det skete, der de saa ham, da toge de tredive Selskabsbrødre, og de vare hos ham. 12 Da sagde Samson til dem: Kære, jeg vil fremsætte for eder en mørk Tale; dersom I forklare mig den i disse syv Gæstebuds Dage og finde derpaa, da vil jeg give eder tredive Skjorter og tredive Klædninger til at skifte med. 13 Men kunne I ikke forklare mig den, da skulle I give mig tredive Skjorter og tredive Klædninger til at skifte med; og de sagde til ham: Fremsæt din mørke Tale og lad os høre den! 14 Og han sagde til dem: Der udgik Mad af Æderen, og der udgik Sødme af den stærke; og de kunne ikke forklare den mørke Tale i tre Dage. 15 Og det skete paa den syvende Dag, da sagde de til Samsons Hustru: Lok din Mand til, at han forklarer os den mørke Tale, at vi ikke skulle brænde dig og din Faders Hus med Ild; have I indbudet os, at I ville gøre os fattige eller ikke? 16 Da græd Samsons Hustru over ham og sagde: Du hader mig ikkun og har mig ikke kær, du har fremsat en mørk Tale for mit Folks Børn og ikke forklaret den for mig; og han sagde til hende: Se, jeg har ikke forklaret den for min Fader eller for min Moder, og skulde jeg forklare den for dig? 17 Og hun græd over ham i de syv Dage, som de havde Gæstebud; og det skete, paa den syvende Dag forklarede han den for hende, thi hun trængte ham, og hun forklarede den mørke Tale for sit Folks Børn. 18 Da sagde Mændene af Staden til ham paa den syvende Dag, før Solen gik ned: Hvad er sødere end Honning? og hvad er stærkere end en Løve? Da sagde han til dem: Dersom I ikke havde pløjet med min Kalv, da havde I ikke fundet paa min mørke Tale. 19 Og Herrens Aand kom heftig over ham, og han gik ned til Askalon og slog tredive Mænd af dem og tog deres Klæder og gav Klædninger til at skifte med til dem, som forklarede den mørke Tale; og hans Vrede optændtes, og han gik op til sin Faders Hus. 20 Men Samsons Hustru blev given hans Selskabsbroder, som havde været i Selskab med ham.

15 Og det skete nogen Tid derefter, udi Hvedehøstens Dage, at Samson besøgte sin Hustru med et Gedekid, og han sagde: Jeg vil gaa til min Hustru ind i Kammeret, og hendes Fader tilstedte ham ikke at komme ind. 2 Og hendes Fader sagde: Jeg tænkte, at du havde faaet Had til hende, og jeg gav din Selskabsbroder hende; er ikke hendes yngre Søster bedre end hun? Kære, lad hende være din i Stedet for denne. 3 Da sagde Samson til dem: Jeg er denne Gang uden Skyld for Filisterne, naar jeg gør ondt imod dem. 4 Og Samson gik hen og greb tre Hundrede Bæve, og han tog Blus og vendte Stjært til Stjært og satte et Blus midt imellem to Stjærte. 5 Og han tændte Ild i Blussene og lod dem fare ind iblandt Filisternes staaende Korn, og han satte Ild baade paa Negene og paa det staaende Korn og paa Olivenhaverne. 6 Da sagde Filisterne: Hvo har gjort dette? og de sagde: Samson, den Thimniters Svigersøn, fordi han tog hans Hustru og gav hans Selskabsbroder hende; da droge Filisterne op og opbrændte hende og hendes Fader med Ild. 7 Men Samson sagde til dem: Naar I gøre saaledes, da vil jeg ikke holde op, førend jeg

faar hævnet mig paa eder. 8 Og han slog dem med et stort Slag paa Hoften og paa Laarene; og han gik ned og boede i en Hule i Klippen Etham. 9 Da droge Filisterne op og lejrede sig imod Juda og adspredte sig i Leki. 10 Og Judas Mænd sagde: Hvi ere I dragne op imod os? og de sagde: Vi ere komne op for at binde Samson, for at gøre ved ham, ligesom han har gjort ved os. 11 Da droge tre Tusinde Mænd af Juda ned til Hulen i Klippen Etham, og de sagde til Samson: Ved du ikke, at Filisterne herske over os, og hvorfor har du gjort dette imod os? og han sagde til dem: Ligesom de gjorde ved mig, saa har jeg gjort ved dem. 12 Og de sagde til ham: Vi ere komne ned for at binde dig, for at give dig i Filisternes Haand, og Samson sagde til dem: Sværger mig, at I ikke ville anfalde mig. 13 Og de sagde til ham: Nej, men vi ville kun binde dig og give dig i deres Haand, men ikke slaa dig ihjel; og de bandt ham med to nye Reb, og de førte ham op fra Klippen. 14 Der han kom til Leki, da skrege Filisterne mod ham; men Herrens Aand kom heftig over ham, og de Reb, som vare om hans Arme, bleve som Traade, brændte af Ilden, og hans Baand smuldrede og faldt af hans Hænder. 15 Og han fandt en frisk Asenkæft, og han udrakte sin Haand og tog den og slog dermed tusinde Mand. 16 Og Samson sagde: Med en Asenkæft har jeg slaget en Hob, ja to Hobe, med en Asenkæft har jeg slaget tusinde Mand. 17 Og det skete, der han havde fuldendt at tale, da kastede han Kæften af sin Haand; og han kaldte det samme Sted Ramath-Leki. 18 Men han tørstede saare, og han kaldte paa Herren og sagde: Du har givet denne store Frelse ved din Tjeners Haand; men nu maa jeg dø af Tørst og falde udi de uomskaarnes Haand. 19 Da flakte Gud Kindtanden, som var i Kæften, og der udgik Vand af den, og han drak, og hans Aand kom igen, og han blev ved Live; derfor kaldte man dens Navn En-Hakore Asker-Baleki indtil paa denne Dag. 20 Og han dømte Israel i Filisternes Dage, tyve Aar.

16 Og Samson gik til Gaza, og han saa der en Kvinde, en Skøge, og kom til hende. 2 Og man sagde til Gaziterne: Samson er kommen hid, og de gik omkring og lurede paa ham den ganske Nat ved Stadsporten; men de vare stille den ganske Nat, og de sagde: Naar det bliver lyst i Morgen, da ville vi slaa ham ihjel. 3 Og Samson laa indtil Midnatten, og han stod op om Midnat og tog fat paa Dørene af Stadens Port og paa begge Stolperne og løftede dem op tillige med Slaaerne og lagde dem paa sine Skuldre, og han bar dem op paa Toppen af det Bjerg, som er lige for Hebron. 4 Og det skete derefter, at han fik Kærlighed til en Kvinde ved Bækken Sorek, og hendes Navn var Dalila. 5 Og Filisternes Fyrster kom op til hende og sagde til hende: Lok ham, og se, hvorudi hans store Kraft bestaar, og hvormed vi formaa noget imod ham, saa ville vi binde ham for at plage ham; og vi ville hver give dig tusinde og hundrede Sekel Sølv. 6 Og Dalila sagde til Samson: Kære, giv mig til Kende, hvorudi din store Kraft bestaar, og hvormed du kan bindes, at man kan plage dig. 7 Og Samson sagde til hende: Dersom de bandt mig med syv grønne Bast, som ikke ere blevne tørre, da blev jeg svag og blev som et andet Menneske. 8 Da bragte Filisternes Fyrster hende syv grønne Bast, som ikke vare tørre; og hun bandt ham med dem. 9 Og hun havde een, som lurede, siddende i Kammeret; og hun sagde til ham: Filisterne ere over dig, Samson! men han sønderrev Bastene, som en Traad af Blaar sønderrives, naar den berøres af Ilden, og man fik ej at vide, hvori hans Kraft bestod. 10 Da sagde Dalila til Samson: Se, du har bedraget mig og sagt Løgn for mig; kære, giv mig nu til Kende, hvormed du kan bindes. 11 Og han sagde til hende: Dersom de bandt mig fast med nye Beb, med hvilken ingen Gerning er gjort, da blev jeg svag og blev som et andet Menneske. 12 Da tog Dalila nye Beb og bandt ham med dem, og hun sagde til ham: Filisterne ere over dig, Samson! men hun havde een, som lurede, siddende i Kammeret; og han rev dem af sine Arme som en Traad. 13 Og Dalila sagde til Samson: Hidindtil har du bedraget mig og sagt Løgn for mig, giv mig dog til Kende, hvormed du kan bindes? og han sagde til hende: Dersom du vævede mine syv Hovedlokker om Væverstangen. 14 Og hun fæstede dem til med en Nagle, og hun sagde til ham: Filisterne ere over dig, Samson! men han vaagnede op af sin Søvn og rykkede Vævernaglen op tillige med Væverstangen. 15 Og hun sagde til ham: Hvorledes kan du sige: Jeg elsker dig, da dit Hjerte ikke er med mig? nu har du tre Gange bedraget mig og ikke givet mig til Kende, hvori din store Kraft bestaar. 16 Men det skete, der hun trængte ham alle Dage med sine Ord og plagede ham meget, da blev hans Sjæl bekymret indtil Døden. 17 Og han gav hende sit ganske Hjerte til Kende og sagde til hende: Der kom ikke Bagekniv paa mit Hoved, thi jeg

er en Guds Nasiræer fra Moders Liv af; dersom jeg rages, da viger min Kraft fra mig, og jeg bliver svag og bliver som alle andre Mennesker. **18** Der Dalila saa, at han havde givet hende sit ganske Hjerte til Kende, da sendte hun hen og lod kalde Filisternes Fyrster og sige: Kommer denne Gang op, thi han har givet mig sit ganske Hjerte til Kende; da kom Filisternes Fyrster op til hende og bragte Sølvet op i deres Haand. **19** Og hun lod ham sove paa sine Knæ og kaldte ad en Mand og lod hans syv Hovedlokker afrage; og hun begyndte at plage ham; da var hans Kraft vegen fra ham. **20** Og hun sagde: Filisterne ere over dig, Samson! og han vaagnede op af sin Søvn og sagde: Jeg vil gaa ud, som jeg mange Gange har gjort, og slide mig løs; men han vidste ikke, at Herren var vegen fra ham. **21** Men Filisterne grebe ham og stak hans Øjne ud; og de førte ham ned til Gaza og bandt ham med to Kobberlænker, og han malede i Fangernes Hus. **22** Og hans Hovedhaar begyndte at gro, hvor han var raget. **23** Men Filisternes Fyrster samledes, for at ofre til deres Gud, Dagon, et stort Offer og for at være glade; thi de sagde: Vor Gud har givet vor Fjende Samson i vor Haand. **24** Og der Folket saa ham, da lovede de deres Gud; thi de sagde: Vor Gud har givet vor Fjende i vor Haand, og den, som ødelagde vort Land og slog mange af vore ihjel. **25** Og det skete, der deres Hjerter vare vel til Mode, da sagde de: Kalder ad Samson og lader ham lege for os; da kaldte de Samson ud af Fangernes Hus, og han legede for deres Aasyn, og de stillede ham imellem Pillerne. **26** Men Samson sagde til den unge Karl, som holdt ham ved hans Haand: Lad mig hvile og lad mig føle paa de Piller, som bære Huset, at jeg kan hælde mig op til dem. **27** Og Huset var fuldt af Mænd og Kvinder, der var og alle Filisternes Fyrster, og paa Taget vare ved tre Tusinde Mænd og Kvinder, som saa til, da Samson legede. **28** Men Samson kaldte paa Herren og sagde: Herre, Herre! Kære, kom mig i Hu! og styrk mig dog, Gud! denne Gang, at jeg maa een Gang hævne mig til Gavns paa Filisterne for begge mine Øjnes Skyld. **29** Og Samson greb omkring de to midterste Piller, som bare Huset, og han støttede sig mod dem, den ene var i hans højre og den anden i hans venstre Haand. **30** Og Samson sagde: Min Sjæl dø med Filisterne! og han bøjede sig med Kraft: Da faldt Huset paa Fyrsterne og paa alt Folket, som vare derudi, og de døde vare flere, som han dræbte ved sin Død, end han dræbte i sit Liv. **31** Da kom hans Brødre og hans Faders ganske Hus ned, og de toge ham op, og de droge op og begravede ham imellem Zora og Esthaol, hans Fader Manoas Grav; men han havde dømt Israel tyve Aar.

17 Og der var en Mand fra Efraims Bjerg, og hans Navn var Mika. **2** Og han sagde til sin Moder: De tusinde og hundrede Sekel Sølv, som ere tagne fra dig, og om hvilke du har udtalt en Forbandelse og sagt det endog i mit Paahør, se, det Sølv er hos mig, jeg har taget det; da sagde hans Moder: Velsignet være du, min Søn, for Herren! **3** Saa gav han sin Moder de tusinde og hundrede Sekel Sølv tilbage; og hans Moder sagde: Jeg har helliget Herren det Sølv fra min Haand for min Søn til at gøre et udskaaret og støbt Billede, derfor giver jeg dig det nu tilbage. **4** Men han gav sin Moder Sølvet tilbage; da tog hans Moder to Hundrede Sekel Sølv og gav Guldsmeden det, og han gjorde et udskaaret og støbt Billede deraf, og det var i Mikas Hus. **5** Og den Mand Mika havde et Guds Hus, og han gjorde en Livkjortel og Husguder og fyldte een af sine Sønners Haand, at han blev hans Præst. **6** I de samme Dage var ingen Konge i Israel; hver gjorde, hvad ret var for hans Øjne. **7** Og der var en ung Karl fra Bethlehem i Juda, af Judas Slægt; men han var en Levit, og han var fremmed der. **8** Men denne Mand gik fra Staden Bethlehem i Juda for at opholde sig, hvor han fandt Lejlighed; og han kom paa Efraims Bjerg til Mikas Hus for at fortsætte sin Vej. **9** Da sagde Mika til ham: Hvorfra kommer du? og han sagde til ham: Jeg er en Levit fra Bethlehem i Juda, og jeg gaar hen for at opholde mig, hvor jeg finder en Lejlighed. **10** Da sagde Mika til ham: Bliv hos mig, og bliv min Fader og Præst, saa vil jeg hvert Aar give dig ti Sekel Sølv og behørige Klæder og din Føde; og Leviten gik ind. **11** Og Leviten samtykkede i at blive hos Manden; og den unge Karl var ham som en af hans Sønner. **12** Og Mika fyldte Levitens Haand, og den unge Karl blev hans Præst; og han var i Mikas Hus. **13** Og Mika sagde: Nu ved jeg, at Herren skal gøre vel imod mig, efterdi jeg har en Levit til Præst.

18 I de samme Dage var ingen Konge i Israel, og i de samme Dage søgte Daniternes Stamme sig en Lod, hvor de kunde bo; thi der var indtil den Dag ikke tilfaldet dem nogen Arv iblandt Israels Stammer. **2** Og Dans Børn udsendte af deres Slægt fem Mænd af deres hele Tal, stridbare Mænd fra Zora og fra Esthaol

for at bespejde Landet og at udforske det, og de sagde til dem: Gaar hen, udforsker Landet; og de kom paa Efraims Bjerg, til Mikas Hus, og bleve der om Natten. **3** Disse vare ved Mikas Hus, og disse kendte den unge Karls, Levitens Bøst, og de toge derind og sagde til ham: Hvo har ført dig herhid? og hvad gør du paa dette Sted? og hvad har du her? **4** Og han sagde til dem: Paa den og den Maade har Mika gjort imod mig, og han har lejet mig, og jeg er bleven hans Præst. **5** Og de sagde til ham: Kære, spørg Gud ad, at vi maa vide, om vor Vej, som vi vandre paa, skal blive lykkelig. **6** Og Præsten sagde til dem: Gaar med Fred! eders Vej, som I vandre paa, er for Herren. **7** Da gik de fem Mænd og kom til Lais; og de saa, at det Folk, som der var, boede tryggeligen, efter Zidoniernes Vis, roligt og trygt; og der var ingen, som lastede nogen Ting i Landet, eller som havde arvelig Magt; og de vare langt fra Zidonierne og havde intet at gøre med noget Menneske. **8** Og de kom til deres Brødre i Zora og Esthaol, og deres Brødre sagde til dem: Hvad sige I? **9** Og de sagde: Staar op og lader os drage op imod dem; thi vi have set Landet; og se, det er saare godt; og I tie? værer ikke lade til at gaa hen til at komme til at tage Landet til Eje. **10** Naar I komme, da skulle I komme til et trygt Folk, og Landet er vidt og bredt; thi Gud har givet det i eders Haand, et Sted, hvor der ikke er Mangel paa nogen Verdens Ting. **11** Da rejste derfra af Daniternes Slægt, fra Zora og Esthaol, seks Hundrede Mænd omgjordede med Krigsvaaben. **12** Og de droge op og lejrede sig i Kirjath-Jearim i Juda; derfor kaldte de det samme Sted Dans Lejr indtil denne Dag, se, den er bag Kirjath-Jearim. **13** Og de gik derfra over paa Efraims Bjerg, og de kom til Mikas Hus. **14** Da talte de fem Mænd, som vare gangne til at bespejde Landet Lais, og sagde til deres Brødre: Vide I, at i disse Huse er en Livkjortel og Husguder og et udskaaret og støbt Billede? derfor skønner nu, hvad I skulle gøre. **15** Og de toge derind og kom til den unge Karls, Levitens Hus, i Mikas Hus, og de hilsede ham. **16** Men de seks Hundrede Mænd, som vare omgjordede med deres Krigsvaaben, og som vare af Dans Børn, stode for Indgangen til Porten. **17** Og de fem Mænd, som vare udgangne til at bespejde Landet, gik op, de kom derhen, de toge det udskaarne Billede og Livkjortlen og Husguderne og det støbte Billede; og Præsten stod for Indgangen til Porten og de seks Hundrede Mænd, som vare omgjordede med Krigsvaaben. **18** Og der disse vare komne i Mikas Hus og havde taget det udskaarne Billede, Livkjortlen og Husguderne og det støbte Billede, da sagde Præsten til dem: Hvad gøre I? **19** Og de svarede ham: Ti, læg din Haand paa din Mund og gak med os, og vær vor Fader og Præst; er det bedre, at du er Præst for een Mands Hus, eller at du er Præst for en Stamme og for en Slægt i Israel? **20** Og Præstens Hjerte blev vel til Mode, og han tog Livkjortlen og Husguderne og det udskaarne Billede, og han kom midt iblandt Folket. **21** Og de vendte sig og gik bort; og de satte de smaa Børn og Kvæget, og hvad de havde at føre, foran. **22** Der de vare langt fra Mikas Hus, da bleve de Mænd, som vare i Husene ved Mikas Hus, sammenkaldte, og de indhentede Dans Børn. **23** Og de raabte til Dans Børn, og de vendte sig om, og de sagde til Mika: Hvad fattes dig, at du og de andre ere sammenkaldte? **24** Og han sagde: I have taget mine Guder, som jeg havde gjort, og Præsten, og I gaa bort; og hvad har jeg ydermere? hvi sige I da til mig: Hvad fattes dig? **25** Da sagde Dans Børn til ham: Lad din Røst ikke høres hos os, at de Mænd, som ere bitre i Sindet, ikke skulle anfalde eder, og du forspilde dit Liv og dit Folks Liv. **26** Saa gik Dans Børn deres Vej; og Mika saa, at de vare stærkere end han, og han vendte sig og kom tilbage til sit Hus. **27** Men de toge det, som Mika havde gjort, og Præsten, som han havde haft, og kom over Lais, over et roligt og trygt Folk, og sloge dem med skarpe Sværd; og de opbrændte Staden med Ild. **28** Og der var ingen, som friede den, thi den var langt fra Zidon, og de havde intet at gøre med noget Menneske; og den laa i Dalen, som er ved Beth-Rekob; saa byggede de Staden og boede derudi. **29** Og de kaldte Stadens Navn Dan, efter deres Fader Dans Navn, denne var en Søn af Israel; dog fra Begyndelsen var Stadens Navn Lais. **30** Og Dans Børn oprejste sig det udskaarne Billede; og Jonathan, en Søn af Gerson, Manasse Søn, var med sine Børn Præster for Daniternes Stamme, indtil den Dag, de flyttedes ud af Landet. **31** Saa satte de iblandt sig Mikas udskaarne Billede, som han havde gjort, alle de Dage, Guds Hus var i Silo.

19 Og det skete i de samme Dage, da der ingen Konge var i Israel, at der var en levitisk Mand, som opholdt sig som fremmed i de fjernere Egne af Efraims Bjerg og havde taget sig en Kvinde til Medhustru fra Bethlehem i Juda. **2** Og der hans

Medhustru havde bedrevet Hor hos ham, da gik hun fra ham til sin Faders Hus, til Bethlehem i Juda; og hun blev der en fire Maaneders Tid. **3** Og hendes Mand gjorde sig rede og gik efter hende, at han vilde tale kærligen med hende for at føre hende tilbage, og han havde sin Dreng og et Par Asener med sig; og hun førte ham ind i sin Faders Hus, og der den unge Kvindes Fader saa ham, da blev han glad og gik ham i Møde. **4** Og hans Svigerfader, Kvindens Fader, holdt paa ham, at han blev hos ham i tre Dage; og de aade og drak og bleve der om Natten. **5** Og det skete paa den fjerde Dag, da stode de aarle op om Morgenen, og han gjorde sig rede til at gaa; da sagde den unge Kvindes Fader til sin Svigersøn: Vederkvæg dit Hjerte med et Stykke Brød, og derefter maa I gaa. **6** Og de satte sig og aade begge tilsammen og drak; da sagde den unge Kvindes Fader til Manden: Kære, samtyk, og bliv Natten over og lad dit Hjerte være vel til Mode. **7** Og Manden stod op for at gaa, og hans Svigerfader nødte ham, og han vendte tilbage og blev der om Natten. **8** Og han stod aarle op om Morgenen paa den femte Dag for at gaa, da sagde den unge Kvindes Fader: Kære, vederkvæg dit Hjerte; og de tøvede, indtil Dagen hældede, og de aade begge. **9** Og Manden stod op for at gaa, han og hans Medhustru og hans Dreng; men hans Svigerfader, den unge Kvindes Fader, sagde til ham: Se, kære, Dagen lider, og det bliver Aften, kære, bliver Natten over; se, Dagen er ad Ende, bliv her i Nat og lad dit Hjerte være vel til Mode, saa kunne I i Morgen staa aarle op for at gaa eders Vej, og du kan gaa til dit Telt. **10** Men Manden vilde ikke blive om Natten, men gjorde sig rede og gik bort og kom til tværs over for Jebus, det er Jerusalem; og et Par sadlede Asener vare med ham, og hans Medhustru var med ham. **11** Da de vare ved Jebus, hældede Dagen saare, og Drengen sagde til sin Herre: Kære, kom og lad os tage ind i denne Jebusiternes Stad og blive der i Nat. **12** Da sagde hans Herre til ham: Vi ville ikke tage ind i en fremmed Stad, som ikke tilhører Israels Børn; men vi ville gaa forbi til Gibea. **13** Og han sagde til sin Dreng: Gak frem, at vi kunne komme nær til een af Stæderne, og vi ville blive i Nat udi Gibea eller i Bama. **14** Og de gik forbi og vandrede, og Solen gik ned for dem, der de vare hart ved Gibea, som hører Benjamin til. **15** Og de toge ind der og kom for at blive Natten over i Gibea; og der han kom ind, da satte han sig paa Gaden i Staden; thi der var ingen, som annammede dem i Hus og lod dem blive hos sig om Natten. **16** Og se, der kom en gammel Mand fra sin Gerning fra Marken om Aftenen, og Manden var fra Efraims Bjerg, og han var en fremmed i Gibea, men Mændene paa det Sted vare Benjaminiter. **17** Og han opløftede sine Øjne og saa den vejfarende Mand paa Stadens Gade; da sagde den gamle Mand: Hvor vil du gaa hen, og hvorfra kommer du? **18** Og han sagde til ham: Vi gaa fra Bethlehem i Juda til de fjernere Egne af Efraims Bjerg, hvor jeg er fra, og jeg var gangen til Bethlehem i Juda; men jeg gaar til Herrens Hus, og der er ingen Mand, som annammer mig i Hus. **19** Og jeg har baade Straa og Foder til vore Asener, saa har jeg og Brød og Vin til mig og din Tjenestekvinde og til Drengen, som er med din Tjener; vi have ingen Mangel paa nogen Ting. **20** Og den gamle Mand sagde: Fred være med dig, lad ikkun, hvad du trænger til, være min Sag; bliv kun ikke Natten over paa Gaden. **21** Og han førte ham ind i sit Hus og gav Asenerne Foder; og de toede deres Fødder, og de aade og drak. **22** Der disse gjorde deres Hjerter til Gode, se, da omringede Mændene af Staden, Mænd, som vare Belials Børn, Huset, og bankede paa Døren; og de sagde til den gamle Mand, som var Husets Herre, sigende: Før den Mand ud, som kom i dit Hus, at vi kunne kende ham. **23** Men den Mand, som var Husets Herre, gik ud til dem, og sagde til dem: Ikke saa, mine Brødre, gører ikke ondt; efter at denne Mand er kommen i mit Hus, saa gører dog ikke denne Daarlighed! **24** Se, her er min Datter, som er Jomfru, og hans Medhustru; dem vil jeg udføre, og dem maa I krænke og gøre ved dem, hvad som godt er for eders Øjne; men gører ikke denne daarlige Gerning mod denne Mand! **25** Men Mændene vilde ikke høre ham; da tog Manden fat paa sin Medhustru og førte hende ud til dem udenfor; og de kendte hende og handlede skændeligen med hende den ganske Nat indtil om Morgenen, men der Morgenrøden gik op, lode de hende fare. **26** Da kom Kvinden, der Morgenen frembrød, og hun faldt ned for Døren af den Mands Hus, hvor hendes Herre var inde, indtil det blev lyst. **27** Og der hendes Herre stod op om Morgenen og oplod Dørene paa Huset og gik ud at vandre sin Vej, se, da var Kvinden, hans Medhustru, falden foran Husets Dør, og hendes Hænder laa paa Dørtærskelen. **28** Da sagde han til hende: Staa op og lad os vandre, men ingen svarede; da tog han hende op paa Asenet, og Manden gjorde sig rede og gik til

sit Sted. 29 Og der han kom til sit Hus, da tog han en Kniv og tog fat paa sin Medhustru og huggede hende efter hendes Ben i tolv Stykker, og han sendte hende om til alt Israels Landemærke. 30 Og det skete, hver den, som saa det, sagde: Saadant er ikke sket eller set fra den Dag, Israels Børn droge op af Ægyptens Land, indtil denne Dag; tager dette til Hjerte, giver Raad og siger frem!

20 Da droge alle Israels Børn ud, og Menigheden blev samlet som een Mand, fra Dan indtil Beersaba og Landet Gilead, til Herren i Mizpa. 2 Og Høvdingerne for hele Folket, alle Israels Stammer, stillede sig frem i Guds Folks Forsamling: Fire Hundrede Tusinde Mand Fodfolk, som kunde føre Sværd. 3 Og Benjamins Børn hørte, at Israels Børn vare dragne op til Mizpa; og Israels Børn sagde: Siger, hvorledes er dette onde sket? 4 Da svarede den levitiske Mand, Manden til den Kvinde, som var ihjelslagen, og sagde: Jeg og min Medhustru kom til Gibea, som hører Benjamin til, for at blive der om Natten. 5 Og Mændene i Gibea stode op imod mig og omringede mig i Huset om Natten; de tænkte at ihjelslaa mig, og de have krænket min Medhustru, saa at hun er død. 6 Da tog jeg fat paa min Medhustru og huggede hende i Stykker og sendte hende om til al Israels Arvs Land; thi de have gjort en Skændsel og en Daarlighed i Israel. 7 Se, alle I ere Israels Børn; taler tilsammen og raadslaar her! 8 Da gjorde alt Folket sig rede som een Mand og sagde: Vi ville ikke, at nogen gaar til sit Telt, og at nogen viger herfra til sit Hus. 9 Men det er nu den Gerning, som vi ville gøre mod Gibea: Vi ville drage mod den efter Lodkastning. 10 Og vi ville tage ti Mænd af hundrede, af alle Israels Stammer, og hundrede af Tusinde, og tusinde af ti Tusinde, at de hente Tæring til Folket, at de kunne, naar de komme til Gibea i Benjamin, gengælde den al den Daarlighed, som den har gjort i Israel. 11 Saa bleve alle Israels Mænd samlede mod Staden; som een Mand vare de forbundne. 12 Og Israels Stammer sendte Mænd til alle Benjamins Slægter og lode sige: Hvad er dette for en Ondskab, som er sket iblandt eder? 13 Saa giver nu de Mænd hid, de Belials Børn, som ere i Gibea, at vi kunne slaa dem ihjel og borttage det onde af Israel; men Benjamins Børn vilde ikke høre deres Brødres, Israels Børns, Røst. 14 Og Benjamins Børn bleve samlede fra Stæderne til Gibea, til at drage ud til Krigen mod Israels Børn. 15 Og Benjamins Børn fra Stæderne bleve samme Dag talte, seks og tyve Tusinde Mand, som kunde føre Sværd, foruden Indbyggerne i Gibea, som bleve talte, syv Hundrede udvalgte Mænd. 16 Iblandt alt dette Folk vare syv Hundrede udvalgte Mænd, som vare kejthaandede, af hvilke enhver slyngede med en Sten paa et Haar og fejlede ikke. 17 Men Mændene af Israel, foruden dem af Benjamin, bleve talte, fire Hundrede Tusinde Mand, som kunde føre Sværd; enhver af dem var Krigsmand. 18 Da gjorde de sig rede og droge op til Guds Hus og adspurgte Gud, og Israels Børn sagde: Hvo skal drage op for os at begynde Krigen mod Benjamins Børn? og Herren sagde: Juda skal begynde. 19 Saa gjorde Israels Børn sig rede om Morgenen, og de lejrede sig imod Gibea. 20 Og hver Mand af Israel gik ud til Krigen imod Benjamin, og hver Mand af Israel rustede sig til Krig mod dem, mod Gibea. 21 Da gik Benjamins Børn ud af Gibea, og de sloge af Israel paa den samme Dag to og tyve Tusinde Mand til Jorden. 22 Men Folket af Israels Mænd styrkede sig og stillede sig atter op til Slag paa det samme Sted, hvor de havde stillet sig op paa den første Dag. 23 Og Israels Børn droge op og græd for Herrens Ansigt indtil Aften, og de adspurgte Herren og sagde: Skal jeg ydermere blive ved at drage op til Krig mod Benjamins, min Broders, Børn? og Herren sagde: Drager op mod ham! 24 Og Israels Børn kom nær til Benjamins Børn paa den anden Dag. 25 Og Benjamin gik ud fra Gibea imod dem paa den anden Dag, og de sloge af Israels Børn endnu atten Tusinde Mænd til Jorden; alle disse kunde føre Sværd. 26 Da droge alle Israels Børn op, ja alt Folket, og kom til Guds Hus og græd og bleve der for Herrens Ansigt, og de fastede den samme Dag indtil Aften, og de ofrede Brændofre og Takofre for Herrens Ansigt. 27 Og Israels Børn adspurgte Herren; og Guds Pagts Ark var der i de Dage. 28 Og Pinehas, en Søn af Eleasar, Arons Søn, stod for hans Ansigt i de Dage og sagde: Skal jeg blive ved ydermere at drage ud til Krig imod Benjamins, min Broders, Børn, eller lade af? og Herren sagde: Drager op; thi i Morgen vil jeg give ham i din Haand. 29 Og Israel satte Baghold ved Gibea trindt omkring. 30 Saa droge Israels Børn op imod Benjamins Børn paa den tredje Dag, og de stillede sig op imod Gibea, som to Gange tilforn. 31 Da gik Benjamins Børn ud imod Folket, de droges bort fra Staden, og de begyndte at ihjelslaa nogle af Folket, som to Gange tilforn, paa de

alfare Veje, af hvilke een løber op til Bethel og een til Gibea paa Marken, henved tredive Mand i Israel. **32** Da sagde Benjamins Børn: De ere slagne for vort Ansigt ligesom i Førstningen; men Israels Børn sagde: Lader os fly, at vi kunne drage ham bort fra Staden, paa de alfare Veje. **33** Da gjorde alle Israels Mænd sig rede af deres Sted og stillede sig op i Baal-Thamar, og Israels Baghold drog ud fra deres Sted, fra Hulen ved Geba. **34** Og ti Tusinde Mand, udvalgte af al Israel, kom tværs over for Gibea, og Krigen blev svar; men den vidste ikke, at det onde skulde ramme den. **35** Saa slog Herren Benjamin for Israels Ansigt, og Israels Børn sloge af Benjamin paa den samme Dag fem og tyve Tusinde og hundrede Mand; alle disse kunde føre Sværd. **36** Og Benjamins Børn saa, at de vare slagne; thi Israels Børn gave Benjamin Rum, fordi de forlode sig paa Bagholdet, som de havde lagt mod Gibea. **37** Og Bagholdet skyndte sig og faldt ind paa Gibea; og Bagholdet drog frem og slog den ganske Stad med skarpe Sværd. **38** Og Mændene af Israel havde gjort en bestemt Aftale med Bagholdet, at de skulde lade megen og høj Røg opgaa af Staden. **39** Da vendte Israels Mænd sig i Slaget, og Benjamin havde begyndt at ihjelslaa af Israels Mænd henved tredive Mand; thi de sagde: Visseligen han er slagen for vort Ansigt som i det første Slag. **40** Da begyndte en høj Røg, en Støtte af Røg, at stige op af Staden, og Benjamin saa om bag sig, og se, den hele Stad gik op i Røg mod Himmelen. **41** Og Israels Børn vendte sig, men Benjamins Mænd forfærdedes; thi de saa, at ondt vilde ramme dem. **42** Og de vendte sig for Israels Mænds Ansigt ad Vejen til Ørken, men Kampen indhentede dem; og de fra Stæderne nedhuggede dem midt imellem sig. **43** De omringede Benjamin, de forfulgte ham; hvor han hvilede, lode de ham nedtrædes, indtil tværs over for Gibea mod Solens Opgang. **44** Og der faldt af Benjamin atten Tusinde Mand; alle disse vare stridbare Mænd. **45** Da vendte de sig og flyede mod Ørken, til Klippen Rimmon, og hine sloge her og der paa de alfare Veje fem Tusinde Mand og forfulgte dem indtil Gideom, og de sloge af dem to Tusinde Mand. **46** Og alle de, som faldt af Benjamin, vare fem og tyve Tusinde Mand, som kunde føre Sværd, paa den Dag; alle disse vare stridbare Mænd. **47** Og seks Hundrede Mænd vendte sig og flyede mod Ørken til Klippen Rimmon; og de bleve paa Klippen Rimmon fire Maaneder. **48** Og Israels Mænd vendte tilbage til Benjamins Børn og sloge dem med skarpe Sværd, baade Folket af Stæderne og Kvæget, ja alt det, som fandtes; ogsaa alle Stæderne, som fandtes, satte de Ild paa.

21 Og Israels Mænd havde svoret i Mizpa og sagt: Der skal ingen af os give Benjamin sin Datter til Hustru. **2** Og Folket kom til Guds Hus, og de bleve der indtil Aftenen for Guds Ansigt; og de opløftede deres Røst og græd med en stor Graad. **3** Og de sagde: Herre, Israels Gud! hvorfor er dette sket i Israel, at i Dag een Stamme savnes af Israel? **4** Og det skete den anden Dag, da stod Folket aarle op, og de byggede der et Alter, og de ofrede Brændofre og Takofre. **5** Og Israels Børn sagde: Hvo er den, som ikke er kommen med op til Forsamlingen af alle Israels Stammer til Herren? Thi der var svoret en høj Ed imod den, som ikke kom op til Herren i Mizpa, saa der sagdes: Han skal visseligen dødes. **6** Og det gjorde Israels Børn ondt for deres Broder Benjamin, og de sagde: I Dag er een Stamme afhuggen af Israel. **7** Hvad ville vi gøre dem, som ere overblevne, at de kunne faa Hustruer? thi vi have svoret ved Herren, at vi ikke ville give dem af vore Døtre til Hustruer. **8** Og de sagde: Hvad er det for en af Israels Stammer, som ikke er kommen op til Herren i Mizpa? Og se, der var ingen Mand kommen til Lejren fra Jabes i Gilead til Forsamlingen. **9** Thi Folket blev talt; og se, da var der ingen af Indbyggerne fra Jabes i Gilead. **10** Da sendte de derhen af Menigheden tolv Tusinde Mand af Stridsfolkene; og de bøde dem og sagde: Gaar hen og slaar Indbyggerne i Jabes i Gilead med skarpe Sværd, samt Hustruerne og de smaa Børn. **11** Og denne er den Gerning, som I skulle gøre: Alt Mandkøn og alle Kvinder, som have haft Samkvem med nogen Mand, skulle I ødelægge. **12** Og de fandt af Indbyggerne i Jabes i Gilead fire Hundrede unge Piger, Jomfruer, som ikke havde kendt nogen Mand og ikke haft Samkvem med nogen Mand, og de førte dem til Lejren i Silo, som er i Landet Kanaan. **13** Da sendte den ganske Menighed hen, og de lode tale med Benjamins Børn, som vare paa Klippen Bimmon; og de tilbøde dem Fred. **14** Saa kom Benjamin tilbage paa samme Tid, og de gave dem de Hustruer, som de havde ladet leve af Kvinderne fra Jabes i Gilead; og de fandt ikke saaledes nok til dem. **15** Da gjorde det Folket ondt for Benjamin, fordi Herren havde gjort et Skaar i Israels Stammer. **16** Og Menighedens Ældste sagde: Hvad skulle vi gøre ved de overblevne, at de

kunne faa Hustruer? thi Kvinderne af Benjamin ere udryddede. **17** Og de sagde: De undkomnes Ejendom skal høre Benjamin til, at ikke een Stamme skal blive udslettet af Israel. **18** Men vi kunne ikke give dem Hustruer af vore Døtre; thi Israels Børn have svoret og sagt: Forbandet være den, som giver Benjamin en Hustru! **19** Og de sagde: Se, der er Aar for Aar Herrens Højtid i Silo, som ligger Nord for Bethel, mod Solens Opgang, paa den alfare Vej, som gaar op fra Bethel til Sikem, og Syd for Lebona. **20** Og de befalede Benjamins Børn og sagde: Gaar hen og lurer i Vingaardene! **21** Og I skulle se til, og se, dersom Silos Døtre gaa ud at danse, da maa I gaa ud af Vingaardene og gribe eder hver sin Hustru af Silos Døtre, og I skulle gaa til Benjamins Land. **22** Og det skal ske, naar deres Fædre eller deres Brødre komme at gaa i Rette med os, da ville vi sige til dem: Værer dem naadige for vor Skyld, fordi vi ikke have skaffet dem hver sin Hustru i Krigen; thi I have heller ikke givet dem Hustruer; eller skulle I nu have været skyldige. **23** Og Benjamins Børn gjorde saaledes og toge Hustruer efter deres Tal af dem, som dansede, hvilke de røvede; og de gik og kom tilbage til deres Arv og byggede Stæderne og boede i dem. **24** Saa vandrede Israels Børn derfra paa samme Tid, hver til sin Stamme og til sin Slægt; og de udgik derfra, hver til sin Arv. **25** I disse Dage var ingen Konge i Israel; hver gjorde det, som var ret for hans Øjne.

Rut

1 Og det skete i de Dage, da Dommerne dømte, da var der en Hunger i Landet; og en Mand fra Bethlehem i Juda gik hen at opholde sig i Moabiternes Land, han og hans Hustru og hans to Sønner. **2** Og Mandens Navn var Elimelek og hans Hustrus Navn Noomi og hans to Sønners Navn Malon og Kiljon, Efratiter fra Bethlehem i Juda; og de kom i Moabiternes Land og bleve der. **3** Og Elimelek, Noomi Mand, døde; og hun og hendes to Sønner bleve tilbage. **4** Og disse toge sig moabitiske Hustruer, den enes Navn var Orpa, og den andens Navn Ruth; og de boede der ved ti Aar. **5** Da døde ogsaa de begge, Malon og Kiljon; og Kvinden blev tilbage efter hendes tvende Sønner og efter hendes Mand. **6** Da gjorde hun sig rede, hun og hendes Sønners Hustruer, og vendte tilbage fra Moabiternes Land; thi hun havde hørt i Moabiternes Land, at Herren havde besøgt sit Folk og givet dem Brød. **7** Og hun gik ud fra det Sted, hvor hun havde været, og begge hendes Sønners Hustruer med hende, og de gik paa Vejen for at komme tilbage til Judas Land. **8** Da sagde Noomi til begge sine Sønners Hustruer: Gaar hen, vender tilbage hver til sin Moders Hus; Herren gøre Miskundhed imod eder, ligesom I have gjort imod de døde og imod mig! **9** Herren give eder, at I maa finde Rolighed hver i sin Mands Hus! Og hun kyssede dem, og de opløftede deres Røst og græd. **10** Og de sagde til hende: Vi ville vende tilbage med dig til dit Folk. **11** Da sagde Noomi: Vender tilbage, mine Døtre! hvorfor ville I gaa med mig? mon jeg har Børn ydermere i mit Liv, som kunne blive eders Mænd? **12** Vender tilbage, mine Døtre! gaar bort, thi jeg er for gammel til at faa en Mand; dersom jeg end sagde: Der er Forventelse for mig, ja, dersom jeg havde en Mand i denne Nat og endog fødte Sønner, **13** mon I skulde vente paa dem, indtil de bleve store? mon I skulde opholdes derefter, saa at I ikke skulde faa Mænd? Nej, mine Døtre! thi det er mig saare bittert, mere end eder, at Herrens Haand er udgangen over mig. **14** Da opløftede de deres Røst og græd ydermere; og Orpa kyssede sin Mands Moder, men Ruth hængte ved hende. **15** Da sagde hun: Se, din Svigerinde er vendt tilbage til sit Folk og til sin Gud; vend tilbage efter din Svigerinde! **16** Og Ruth sagde: Vær mig ikke imod, at jeg skulde forlade dig og vende tilbage, fra dig; thi hvor du gaar hen, der vil jeg gaa hen, og hvor du bliver om Natten, der vil jeg blive om Natten; dit Folk er mit Folk, og din Gud er min Gud. **17** Hvor du vil dø, der vil jeg dø, og der vil jeg begraves; Herren gøre nu og fremdeles saa og saa imod mig, saa vist som Døden alene skal skille imellem dig og imellem mig. **18** Og der hun saa, at hun havde fast foresat sig at gaa med hende, da lod hun af at tale til hende derom. **19** Og de gik begge, indtil de kom til Bethlehem; og det skete, der de kom til Bethlehem, da kom den ganske Stad i Bevægelse over dem, og de sagde: Er dette Noomi? **20** Og hun sagde til dem: Kalder mig ikke Noomi, kalder mig Mara, thi den Almægtige har gjort det saare besk for mig. **21** Jeg gik bort med fulde Hænder, men Herren har ført mig med tomme Hænder tilbage; hvi skulde I kalde mig Noomi, efterdi Herren har vidnet imod mig, og den Almægtige handlet ilde med mig? **22** Saa kom Noomi tilbage, og Ruth den moabitiske, hendes Sønnekone, var med hende, som kom tilbage af Moabiternes Land; og de kom til Bethlehem i Byghøstens Begyndelse.

2 Og Noomi havde en Kynding af hendes Mands, en Mand af Vælde og Formue, af Elimeleks Slægt, og hans Navn var Boas. **2** Og Ruth den moabitiske sagde til Noomi: Kære, jeg vil gaa ud paa Marken, og jeg vil sanke op af Aksene efter den, for hvis Øjne jeg finder Naade; og hun sagde til hende: Gak, min Datter! **3** Og hun gik og kom og sankede op paa Marken efter Høstfolkene; og det hændte sig ved en Hændelse for hende, at en Del af Marken hørte Boas til, som var af Elimeleks Slægt. **4** Og se, Boas kom fra Bethlehem og sagde til Høstfolkene: Herren være med eder! og de sagde til ham: Herren velsigne dig! **5** Og Boas sagde til sin unge Karl, som var sat over Høstfolkene: Hvem hører den unge Kvinde til? **6** Og den unge Karl, som var sat over Høstfolkene, svarede og sagde: Det er den moabitiske unge Kvinde, som er kommen tilbage med Noomi af Moabiternes Land. **7** Og hun har sagt: Kære, jeg vil sanke op og samle iblandt Negene efter Høstfolkene; og hun er kommen og har staaet siden i Morges og indtil nu; nu sad hun lidet hjemme. **8** Da sagde Boas til Ruth: Hører du ikke min Datter? du skal ikke gaa at sanke op paa en anden Ager, og gak heller ikke bort herfra, men hold dig her nær til mine unge Piger! **9** Hold dine Øjne til den Ager, hvor de skære paa, og gaa efter dem; har jeg ikke befalet de unge Karle, at ingen skal røre dig? og tørster du,

da gaa til Karrene og drik af det, som de unge Karle øse af. 10 Da faldt hun paa sit Ansigt og bøjede sig til Jorden, og hun sagde til ham: Hvorfor har jeg fundet Naade for dine Øjne, at du kender mig, og jeg er dog fremmed? 11 Og Boas svarede og sagde til hende: Det er mig nok tilkendegivet, alt hvad du har gjort for din Mands Moder, efter din Mands Død, at du har forladt din Fader og din Moder og dit Fædreneland og er gaaet til et Folk, som du ikke kendte tilforn. 12 Herren gengælde din Gerning, og din Løn være fuldkommen for Herren Israels Gud, til hvem du er kommen for at søge Ly under hans Vinger! 13 Og hun sagde: Lad mig finde Naade for dine Øjne, min Herre, fordi du har trøstet mig, og fordi du har talet kærligen til din Tjenestekvinde; og jeg er ikke som en af dine Tjenestepiger. 14 Og Boas sagde til hende: Naar det er Tid til at æde, da kom herhid og æd af Brødet og dyp din Bid i Eddiken; og hun satte sig ved Høstfolkenes Side, og han rakte ristede Aks til hende, og hun aad og blev mæt og levnede. 15 Og hun stod op at sanke; og Boas befalede sine unge Karle og sagde: Lader hende ogsaa opsanke imellem Negene og beskæmmer hende ikke! 16 Plukker ogsaa noget af Negene til hende, og lader det tilbage, at hun kan opsanke det, og I skulle ikke skælde paa hende. 17 Saa sankede hun op paa Ageren indtil Aftenen; og hun slog det af, som hun havde sanket op, og det var ved en Efa Byg. 18 Og hun løftede det op og kom i Staden, og hendes Mands Moder saa det, som hun havde opsanket; og hun tog frem og gav hende det, hun havde levnet, da hun var mæt. 19 Da sagde hendes Mands Moder til hende: Hvor opsankede du i Dag, og hvor havde du at gøre? velsignet være den, som dig kendte; da gav hun sin Mands Moder til Kende, hos hvem hun havde haft at gøre, og sagde: Den Mands Navn, som jeg har haft at gøre hos i Dag, er Boas. 20 Og Noomi sagde til sin Sønnekone: Velsignet være han for Herren, som ikke har forladt sin Miskundhed mod de levende eller mod de døde; og Noomi sagde til hende: Den Mand hører os nær til, han er een af vore Løsere. 21 Og Ruth den moabitiske sagde: Tilmed har han sagt til mig: Du skal holde dig fast til mine Folk, indtil de have endt al den Høst, som jeg har. 22 Og Noomi sagde til Ruth, sin Sønnekone: Det er godt, min Datter, at du gaar ud med hans unge Piger, at de ikke skulle gøre dig Fortræd paa en anden Ager. 23 Saa holdt hun sig fast til Boas' unge Piger for at opsanke, indtil Byghøsten og Hvedehøsten var endt; og hun blev hos sin Mands Moder.

3 Og Noomi, hendes Mands Moder, sagde til hende: Min Datter, mon jeg ikke skulde søge Rolighed for dig, at det maa gaa dig vel? 2 Og nu, mon ikke Boas, hos hvis unge Piger du har været, er af vort Frændskab? se, han kaster Byg i Nat paa Loen. 3 Saa bad dig og salv dig og tag dine Klæder paa dig og gak ned i Loen; giv dig ikke til Kende for Manden, før han er færdig med at æde og drikke. 4 Og det skal ske, naar han lægger sig, saa mærk det Sted, hvor han lægger sig, og kom og slaa op ved hans Fødder og læg dig; og han skal give dig til Kende, hvad du skal gøre. 5 Og hun sagde til hende: Alt det, som du siger mig, vil jeg gøre. 6 Og hun gik ned i Loen og gjorde efter alt det, som hendes Mands Moder havde befalet. 7 Der Boas havde ædt og drukket, og hans Hjerte var vel til Mode, da kom han at lægge sig i Udkanten af en Korndynge; og hun kom sagteligen og slog op ved hans Fødder og lagde sig. 8 Og det skete om Midnatten, da blev Manden forskrækket og greb omkring sig, og se, en Kvinde laa ved hans Fødder. 9 Og han sagde: Hvo er du? Og hun svarede: Jeg er Ruth, din Tjenestekvinde, udbred din Flig over din Tjenestekvinde, thi du er Løseren. 10 Og han sagde: Velsignet være du for Herren, min Datter; du har bevist din Kærlighed sidste Gang bedre end første Gang, idet du ikke er gaaet efter de unge Karle, enten fattig eller rig. 11 Og nu, min Datter, frygt ikke, alt det, du siger, vil jeg gøre dig; thi mit Folk i den ganske Stad ved, at du er en duelig Kvinde. 12 Og nu er det vel saa i Sandhed, at jeg er Løseren; men der er dog en nærmere Løser end jeg. 13 Bliv her Natten over, og det skal ske i Morgen, dersom han vil løse dig, godt, da maa han løse dig, men dersom han ikke har Lyst til at løse dig, da vil jeg løse dig, saa vist som Herren lever; bliv liggende indtil Morgenen! 14 Og hun laa ved hans Fødder indtil Morgenen og stod op, førend en kunde kende den anden, og han sagde: Lad det ikke vides, at en Kvinde er kommen i Loen. 15 Og han sagde: Giv hid dit Forklæde, som du har for dig, og hold derved; og hun holdt derved, og han maalte seks Maal Byg og lagde paa hende, og hun gik ind i Staden. 16 Og hun kom til sin Mands Moder, og hun sagde: Hvorledes gaar det dig, min Datter? og hun forkyndte hende alt det, Manden havde gjort hende. 17 Og hun

sagde: Disse seks Maal Byg gav han mig; thi han sagde til mig: Du skal ikke komme tomhændet til din Mands Moder. 18 Og hun sagde: Bliv, min Datter, indtil du faar at vide, hvorledes Sagen vil falde ud; thi den Mand hviler ikke, før han i Dag gør Ende paa denne Sag.

4 Og Boas gik op til Porten og sad der, og se, Løseren gik forbi, som Boas havde talt om, og han sagde til denne: Træd nærmere, sæt dig her, min Ven; og han traadte nærmere og satte sig. 2 Og han tog ti Mænd af de Ældste i Staden og sagde: Sætter eder her, og de satte sig. 3 Da sagde han til Løseren: Den Del af Marken, som hørte vor Broder Elimelek til, den har Noomi, som er kommen tilbage af Moabiternes Land, solgt. 4 Og jeg sagde: Jeg vil aabenbare det for dine Øren, og sige: Køb det i Overværelse af Indbyggerne og de Ældste af mit Folk: Dersom du vil løse det, løs det, men dersom du ikke vil løse det, giv mig det til Kende, at jeg kan vide det; thi der er ingen uden du til at løse det og jeg efter dig; og han sagde: Jeg vil løse det. 5 Og Boas sagde: Paa hvilken Dag du køber det Land af Noomis Haand, da køber du det og af den moabitiske Ruth, den dødes Hustru, for at oprejse den døde et Navn paa hans Arv. 6 Da sagde Løseren: Jeg kan ikke løse det for mig, at jeg ikke skal fordærve min egen Arv; løs du det for dig, det jeg skulde løse; thi jeg kan ikke løse det. 7 Og dette var fordum Sædvane i Israel ved Løsning og ved Skiften til at stadfæste al Handel, at een drog sin Sko af og gav sin Næste; og det var Vidnesbyrdet i Israel. 8 Og Løseren sagde til Boas: Køb dig det; og han drog sin Sko af. 9 Da sagde Boas til de Ældste og til alt Folket: I ere Vidner i Dag, at jeg har købt alt det, som hørte Elimelek til, og alt det, som hørte Kiljon og Malon til, af Noomis Haand. 10 Og tilmed har jeg taget Ruth den moabitiske, Malons Hustru, mig til en Hustru, til at oprejse den døde et Navn paa hans Arv, at den dødes Navn ikke skal udslettes blandt hans Brødre og af hans Steds Port; dertil ere I Vidner i Dag. 11 Og alt Folket, som var i Porten, og de Ældste sagde: Vi ere Vidner; Herren give, at den Kvinde, der kommer i dit Hus, maa blive som Rakel og som Lea, hvilke begge byggede Israels Hus; og bliv du mægtig i Efrata og bliv navnkundig i Bethlehem! 12 Og dit Hus vorde ligesom Perez' Hus, hvem Thamar fødte Juda, ved den Sæd, som Herren skal give dig af denne unge Kvinde. 13 Saa tog Boas Ruth, og hun blev ham til Hustru, og han gik ind til hende, og Herren gav hende, at hun blev frugtsommelig, og hun fødte en Søn. 14 Da sagde Kvinderne til Noomi: Velsignet være Herren, som ikke vilde lade dig fattes en Løser i Dag, og hans Navn vorde priset i Israel! 15 Og han skal være dig til at vederkvæge Sjælen og til at opholde dig i din Alderdom; thi din Sønnekone, som dig elskede, har født ham, hun, som er dig bedre end syv Sønner. 16 Og Noomi tog Barnet og lagde det paa sit Skød, og hun blev hans Fostermoder. 17 Og Naboerskerne kaldte ham med Navn, sigende: Noomi er født en Søn; de kaldte hans Navn Obed, han var Fader til Isai, Davids Fader. 18 Og disse ere Perez' Slægter: Perez avlede Hezron, 19 og Hezron avlede Ram, og Ram avlede Amminadab, 20 og Amminadab avlede Nahesson, og Nahesson avlede Salmon, 21 og Salmon avlede Boas, og Boas avlede Obed, 22 og Obed avlede Isai, og Isai avlede David.

1 Samuel

1 Og der var en Mand fra Ramathaim-Zofim fra Efraims Bjerg, og hans Navn var Elkana, en Søn af Jeroham, som var en Søn af Elihu, der var en Søn af Thobu, Efratiteren Zufs Søn. **2** Og han havde to Hustruer, den enes Navn var Hanna og den andens Navn Peninna; og Peninna havde Børn, men Hanna havde ingen Børn. **3** Og denne Mand drog op af sin Stad aarlig for at tilbede og at ofre til den Herre Zebaoth i Silo; og der vare de to Elis Sønner, Hofni og Pinehas, Præster for Herren. **4** Og det skete paa den Dag, at Elkana ofrede, da gav han Peninna, sin Hustru, og alle hendes Sønner og hendes Døtre deres Dele. **5** Men han gav Hanna een Del, som var dobbelt saa stor; thi han elskede Hanna, men Herren havde lukket til for hendes Liv. **6** Og hendes Modstanderinde opirrede hende ogsaa højligen for at opvække hendes Harme, fordi Herren havde lukket til for hendes Liv. **7** Og saaledes skete det fra Aar til Aar, naar som helst hun gik op til Herrens Hus, opirrede hun hende saaledes, at hun græd og aad ikke. **8** Da sagde Elkana, hendes Mand, til hende: Hanna, hvorfor vil du græde? og hvorfor vil du ikke æde? og hvorfor har dit Hjerte saa ondt? er jeg dig ikke bedre end ti Sønner? **9** Da stod Hanna op, efter at de havde ædt, og efter at de havde drukket i Silo; og Eli, Præsten, sad paa en Stol ved Dørstolpen af Herrens Tempel. **10** Og hun var beskeligen bedrøvet i Sjælen, og hun bad ydmygeligen til Herren og græd saare. **11** Og hun lovede et Løfte og sagde: Herre Zebaoth, om du ser til din Tjenestekvindes Elendighed og kommer mig i Hu og ikke glemmer din Tjenestekvinde og giver din Tjenestekvinde mandlig Sæd: Da vil jeg give ham til Herren for alle hans Livsdage, og der skal ingen Ragekniv komme paa hans Hoved. **12** Og det skete, der hun længe havde bedet for Herrens Ansigt, da tog Eli Vare paa hendes Mund. **13** Thi Hanna talede i sit Hjerte, hendes Læber rørte sig blot, men hendes Røst hørtes ikke; derfor holdt Eli hende for at være drukken. **14** Og Eli sagde til hende: Hvor længe vil du være drukken? bortskaf din Vin fra dig! **15** Og Hanna svarede og sagde: Det er ikke saa, min Herre; jeg er en Kvinde, som er hart bedrøvet i Aanden, og jeg har ikke drukket Vin eller stærk Drik; men jeg har udøst mit Hjerte for Herrens Ansigt. **16** Agt ikke din Tjenestekvinde ligesom en Belials Datter; thi jeg har hidindtil talet af min Klages og min Harmes Mangfoldighed. **17** Og Eli svarede og sagde: Gak hen med Fred! og Israels Gud skal give dig din Begæring, som du begærede af ham. **18** Og hun sagde: Lad din Tjenestekvinde finde Naade for dine Øjne! Da gik Kvinden sin Vej og aad, og hendes Ansigt var ikke ydermere bedrøvet. **19** Og de stode tidlig op om Morgenen, og der de havde tilbedet for Herrens Ansigt, da vendte de tilbage og kom til deres Hus i Rama; og Elkana kendte Hanna sin Hustru, og Herren kom hende i Hu. **20** Og det skete, der Aaret var omme, da undfangede Hanna og fødte en Søn, og hun kaldte hans Navn Samuel; thi jeg, sagde hun, har begæret ham af Herren. **21** Og Manden, Elkana, drog op og alt hans Hus at ofre til Herren det aarlige Offer og sit Løfte. **22** Men Hanna drog ikke op; thi hun sagde til sin Mand: Jeg vil bie, indtil Barnet bliver afvant, da vil jeg føre ham hen, at han skal ses for Herrens Ansigt, og han skal blive der evindelig. **23** Og Elkana, hendes Mand, sagde til hende: Gør det, som er godt for dine Øjne; bliv, indtil du har afvant ham, kun at Herren vil stadfæste sit Ord! Saa blev Kvinden hjemme og gav sin Søn at die, indtil hun afvante ham. **24** Og hun førte ham op med sig, der hun havde afvant ham, med tre Okser og een Efa Mel og en Flaske Vin, og hun førte ham til Herrens Hus i Silo; og Drengen var endnu liden. **25** Og de slagtede Oksen, og de førte Drengen til Eli. **26** Og hun sagde: Hør mig, min Herre, saa vist som din Sjæl lever, min Herre, jeg er den Kvinde, som stod her hos dig for at bede ydmygelig til Herren. **27** Jeg bad ydmygelig om denne Dreng; og Herren har givet mig min Begæring, som jeg begærede af ham. **28** Derfor har jeg ogsaa skænket ham til Herren alle de Dage, han skal være til, thi han er begæret af Herren; og de tilbade der for Herren.

2 Da bad Hanna og sagde: Mit Hjerte har frydet sig i Herren, mit Horn er ophøjet i Herren; min Mund er vidt opladt over mine Fjender, thi jeg har glædet mig i din Frelse. **2** Der er ingen hellig som Herren; thi der er ingen foruden dig og ingen Klippe som vor Gud. **3** Taler ikke saa mange Ord, saa saare høje Ting, lader ikke noget frækt udgaa af eders Mund; thi Herren er Vidskabs Gud, skulde hans Gerninger ikke være rette? **4** De stærkes Bue er brudt, og de skrøbelige ere omgjordede med Styrke. **5** De mætte lade sig leje for Brød, de hungrige hungre ej mere; ja,

den ufrugtbare føder syv, men hun med de mange Sønner visner hen. 6 Herren er den, som døder og gør levende, som nedfører til Dødsriget og fører op igen. (Sheol h7585) 7 Herren er den, som gør fattig og gør rig, han er den, som nedtrykker, og den, som ophøjer; 8 han oprejser den ringe af Støvet, han ophøjer den fattige af Skarnet, for at sætte dem hos Fyrsterne og lade dem arve Ærens Trone; thi Jordens Grundvold hører Herren til, og han har sat Jorderige derpaa. 9 Han skal bevare sine frommes Fødder, men ugudelige skulle vorde stumme i Mørket; thi en Mand bliver ikke vældig ved sin Kraft. 10 De, som trætte med Herren, skulle forskrækkes, han skal lade tordne i Himmelen over dem; Herren skal dømme Jorderiges Ender, og han skal give sin Konge Styrke og ophøje sin salvedes Horn. 11 Derefter gik Elkana til Rama, til sit Hus; men Drengen tjente Herren for Præsten Elis Ansigt. 12 Og Elis Sønner vare Belials Sønner; de kendte ikke Herren. 13 Thi det var Præsternes Vis med Folket: Naar nogen Mand ofrede et Offer, da kom Præstens Dreng, naar Kødet kogte, og havde en Madkrog med tre Grene i sin Haand. 14 Og han stak i Kedlen eller i Gryden eller i Panden eller i Potten; alt hvad Madkrogen drog op, det tog Præsten dermed; saaledes gjorde de mod al Israel, som kom derhen til Silo. 15 Ogsaa førend de gjorde Røgoffer af Fedtet, da kom Præstens Dreng og sagde til den Mand, som ofrede: Giv mig Kød til at stege til Præsten; thi han vil ikke tage kogt Kød af dig, men raat. 16 Naar Manden sagde til ham: Man skal gøre Røgoffer af Fedtet i Dag; tag dig siden, saaledes som dit Hjerte begærer; da sagde han til ham: Nu skal du dog give det, og hvis ikke, vil jeg tage det med Magt. 17 Og de unge Mænds Synd var saare stor for Herrens Ansigt; thi Mændene foragtede Herrens Madoffer. 18 Og Samuel tjente for Herrens Ansigt og var en Dreng, iført en linnet Livkjortel. 19 Og hans Moder gjorde ham en liden Overkjortel og bragte ham den op fra Aar til Aar, naar hun gik op med sin Mand til at ofre det aarlige Offer. 20 Og Eli velsignede Elkana og hans Hustru og sagde: Herren give dig Sæd af denne Kvinde, i Stedet for ham, som begæredes for Herren, og de gik til deres Sted. 21 Men Herren besøgte Hanna, at hun undfangede og fødte tre Sønner og to Døtre; og Drengen Samuel blev stor hos Herren. 22 Og Eli var saare gammel, og han hørte alt det, hans Sønner gjorde mod al Israel, og at de laa hos de Kvinder, som kom i Hobetal for Forsamlingens Pauluns Dør. 23 Og han sagde til dem: Hvorfor gøre I disse Ting? thi jeg hører disse eders onde Handeler af alt dette Folk. 24 Ikke saa, mine Sønner; thi det er ikke et godt Rygte, som jeg hører; I komme Herrens Folk til at begaa Overtrædelse. 25 Dersom en Mand synder mod en Mand, da skal Gud dømme ham; men dersom nogen synder mod Herren, hvo skal da bede for ham? Men de hørte ikke deres Faders Røst; thi Herren havde Villie til at slaa dem ihjel. 26 Men Drengen Samuel tiltog i Alder og i Velbehagelighed, baade for Herren saa og for Menneskene. 27 Og en Guds Mand kom til Eli, og han sagde til ham: Saaledes siger Herren: Har jeg ikke aabenbaret mig for din Faders Hus, der de vare i Ægypten i Faraos Hus? 28 Og jeg har udvalgt ham af alle Israels Stammer mig til en Præst, til at ofre paa mit Alter, til at røge med Røgelse, til at bære Livkjortlen for mit Ansigt, og jeg har givet din Faders Hus alle Israels Børns Ildofre. 29 Hvorfor vanære I mit Slagtoffer og mit Madoner, som jeg bød at ofre i Boligen? og du ærer dine Sønner mere end mig, idet I fede eder med det bedste af alt mit Folks Israels Madofre! 30 Derfor siger Herren, Israels Gud: Vistnok har jeg sagt: Dit Hus og din Faders Hus skulle vandre for mit Ansigt til evig Tid; men nu siger Herren: Det være langt fra mig; thi dem, som ære mig, vil jeg ære, og de, som foragte mig, skulle ringeagtes. 31 Se, de Dage komme, at jeg vil afhugge din Arm og din Faders Huses Arm, at der ikke skal være en gammel i dit Hus. 32 Og du skal se Trængsel for Boligen i alt, hvori det skulde gaaet Israel vel; og der skal ingen gammel være i dit Hus nogen Sinde. 33 Og jeg vil ikke udrydde hver Mand af dig fra mit Alter til at fortære dine Øjne og at bedrøve din Sjæl; dog skal hele dit Huses Mangfoldighed dø som Mænd. 34 Og dette skal være dig et Tegn, som skal komme over dine to Sønner, over Hofni og Pinehas: Paa een Dag skulle de begge dø. 35 Og jeg vil oprejse mig en trofast Præst, han skal gøre, ligesom det er i mit Hjerte og i min Sjæl; og jeg vil bygge ham et bestandigt Hus, og han skal vandre for min salvedes Ansigt alle Dage. 36 Og det skal ske, hver den, som bliver tilovers i dit Hus, skal komme at nedbøje sig for ham for en Sølvpenning og for et Stykke Brød; og han skal sige: Kære, lad mig komme til een af Præstetjenesterne at æde en Mundfuld Brød.

3 Og Drengen Samuel tjente Herren for Elis Ansigt; og Herrens Ord var dyrt i de samme Dage; der udbrød intet Syn. **2** Og det skete paa den samme Dag, der Eli laa paa sit Sted, og hans Øjne begyndte at blive dunkle, at han ikke kunde se; **3** og Samuel havde lagt sig, førend Guds Lampe sluktes i Herrens Tempel, hvor Guds Ark var: **4** Da kaldte Herren ad Samuel, og han sagde: Se, her er jeg. **5** Og han løb til Eli og sagde: Se, her er jeg, thi du kaldte ad mig; men han sagde: Jeg kaldte ikke, gak tilbage, læg dig; og han gik hen og lagde sig. **6** Da blev Herren ved at kalde ydermere ad Samuel, og Samuel stod op og gik til Eli og sagde: Se, her er jeg, thi du kaldte ad mig; og han sagde: Jeg kaldte ikke, min Søn, gak tilbage, læg dig! **7** Men Samuel kendte endnu ikke Herren, og Herrens Ord var endnu ikke aabenbaret for ham. **8** Da blev Herren ved at kalde ad Samuel tredje Gang, og han stod op og gik til Eli og sagde: Se, her er jeg, thi du kaldte ad mig; da forstod Eli, at Herren kaldte ad Drengen. **9** Og Eli sagde til Samuel: Gak, læg dig, og det skal ske, dersom han kalder ad dig, da skal du sige: Tal, Herre, thi din Tjener hører; og Samuel gik hen og lagde sig paa sit Sted. **10** Da kom Herren og stillede sig frem og kaldte som de forrige Gange: Samuel! Samuel! og Samuel sagde: Tal, thi din Tjener hører. **11** Og Herren sagde til Samuel: Se, jeg gør en Ting i Israel, at hvo den hører, for ham skulle begge hans Øren klinge. **12** Paa den samme Dag vil jeg stadfæste over Eli alt det, som jeg har talet imod hans Hus; jeg vil begynde og fuldende det. **13** Thi jeg har givet ham det til Kende, at jeg vil være Dommer over hans Hus til evig Tid for den Misgernings Skyld, at han vidste, at hans Sønner droge Forbandelse over sig, og han saa ikke mørkt til dem. **14** Derfor har jeg svoret Elis Hus, at Elis Huses Misgerning ikke skal blive forsonet med Slagtoffer eller med Madoffer til evig Tid. **15** Og Samuel laa indtil om Morgenen, og han lod Døren op for Herrens Hus; men Samuel frygtede for at give Eli det Syn til Kende. **16** Da kaldte Eli ad Samuel og sagde: Samuel, min Søn! og han sagde: Se, her er jeg. **17** Og han sagde: Hvad er det for et Ord, som han sagde til dig? Kære, dølg intet for mig; Gud gøre nu og fremdeles saa og saa imod dig, dersom du dølger for mig et Ord af alle de Ord, som han talede til dig. **18** Da forkyndte Samuel ham alle de Ord og dulgte dem ikke for ham; og han sagde: Han er Herren, han gøre, hvad som er godt for hans Øjne. **19** Og Samuel blev stor, og Herren var med ham og lod ikke noget af alle sine Ord falde til Jorden. **20** Og al Israel fra Dan og indtil Beersaba kendte, at Samuel var betroet til at være en Profet for Herren. **21** Og Herren blev ved at lade sig se i Silo; thi Herren havde aabenbaret sig for Samuel i Silo ved Herrens Ord.

4 Og Samuels Ord skete til al Israel, og Israel drog ud imod Filisterne til Krig, og de lejrede sig ved Eben-Ezer, men Filisterne havde lejret sig i Afek. **2** Og Filisterne rustede sig imod Israel, og Striden bredte sig ud; og Israel blev slagen for Filisternes Ansigt; og disse sloge i Slagordenen paa Marken ved fire Tusinde Mand. **3** Og der Folket kom til Lejren, da sagde Israels Ældste: Hvorfor har Herren slaget os i Dag for Filisternes Ansigt? lader os hente Herrens Pagts Ark fra Silo og lader den komme midt iblandt os, saa skal den frelse os af vore Fjenders Haand. **4** Og Folket sendte til Silo, og de bare derfra Herren Zebaoths Pagts Ark, han som sidder over Keruber; og de to Elis Sønner, Hofni og Pinehas, vare der med Guds Pagts Ark. **5** Og det skete, der Herrens Pagts Ark kom til Lejren, da skreg al Israel med et stort Frydeskrig, saa at Jorden rystede. **6** Der Filisterne hørte det Frydeskrigs Røst, da sagde de: Hvad er dette for et stort Frydeskrigs Røst i Hebræernes Lejr? Og de fik at vide, at Herrens Ark var kommen til Lejren. **7** Da frygtede Filisterne, thi de sagde: Gud er kommen i Lejren; og de sagde: Ve os! thi der er ikke sket noget som dette tilforn. **8** Ve os! hvo vil fri os af disse herlige Guders Haand? disse ere de Guder, som sloge Ægypten med alle Haande Plager i Ørken. **9** Værer frimodige og værer Mænd, I Filister! at I ikke skulle tjene Hebræerne, som de have tjent eder; ja værer Mænd og strider! **10** Da strede Filisterne, og Israel blev slagen, og de flyede hver til sine Telte, og der skete et saare stort Slag, saa at der faldt af Israel tredive Tusinde Fodfolk. **11** Og Guds Ark blev tagen, og begge Elis Sønner, Hofni og Pinehas, døde. **12** Da løb en Mand af Benjamin fra Slagordenen og kom til Silo paa den samme Dag; og hans Klæder vare sønderrevne, og der var Jord paa hans Hoved. **13** Og han kom, og se, Eli sad paa en Stol ved Siden af Vejen og saa sig om, thi hans Hjerte var saare bange for Guds Ark; der Manden kom til at forkynde det i Staden, da skreg den ganske Stad. **14** Og der Eli hørte Skrigets Røst, da sagde han: Hvad er dette for et Bulders Røst? Og

Manden skyndte sig og kom og gav Eli det til Kende. 15 Og Eli var otte og halvfemsindstyve Aar gammel; og hans Øjne vare dunkle, og han kunde ikke se. 16 Og Manden sagde til Eli: Jeg kommer fra Slagordenen, og jeg er flyet fra Slagordenen i Dag; og han sagde: Min Søn, hvad for en Ting skete der? 17 Da svarede den, som bar Budskab, og sagde: Israel flyede for Filisternes Ansigt, og der skete ogsaa et stort Slag paa Folket; og dine to Sønner, Hofni og Pinehas, ere ogsaa døde, og Guds Ark er tagen. 18 Og det skete, der han meldte om Guds Ark, da faldt han baglæns ned af Stolen ved Siden af Porten, og hans Halsben blev brudt, og han døde, thi Manden var gammel og svær; og han havde dømt Israel fyrretyve Aar. 19 Og hans Sønnekone, Pinehas Hustru, var frugtsommelig, nær ved at føde; der hun hørte det Rygte, at Guds Ark var tagen, og at hendes Svoger og hendes Mand var død, da bøjede hun sig ned og fødte, thi hendes Veer betoge hende. 20 Og den Tid hun døde, da sagde de Kvinder, som stode hos hende: Frygt ikke, thi du har født en Søn; men hun svarede ikke og lagde det ikke paa sit Hjerte. 21 Og hun kaldte Barnet Ikabod, sigende: Herligheden er flyttet fra Israel; fordi Guds Ark var tagen, og for hendes Svogers og for hendes Mands Skyld. 22 Og hun sagde: Herligheden er flyttet fra Israel; thi Guds Ark er tagen.

5 Og Filisterne toge Guds Ark, og de førte den fra Eben-Ezer til Asdod. 2 Og Filisterne toge Guds Ark og førte den ind i Dagons Hus, og de satte den hos Dagon. 3 Men Asdoditerne stode tidlig op den næste Dag, og se, Dagon var falden paa sit Ansigt til Jorden foran Herrens Ark; og de toge Dagon og satte ham paa sit Sted igen. 4 Og de stode den næste Dag tidlig op om Morgenen, og se, Dagon var falden paa sit Ansigt til Jorden foran Herrens Ark; og Dagons Hoved og begge hans Hænder laa afhugne paa Dørtærskelen, kun Dagons Krop stod der endnu. 5 Derfor træde hverken Dagons Præster eller nogen af dem, som gaa ind i Dagons Hus, paa Dagons Dørtærskel i Asdod indtil denne Dag. 6 Og Herrens Haand blev svar over Asdoditerne, og han ødelagde dem; og han slog Folket i Asdod og i dens Landemærker med Bylder. 7 Der Folket i Asdod saa, at det gik saaledes til, da sagde de: Israels Guds Ark skal ikke blive hos os; thi hans Haand er svar over os og over Dagon, vor Gud. 8 Og de sendte hen og samlede alle Filisternes Fyrster til sig og sagde: Hvad skulle vi gøre med Israels Guds Ark? Og de sagde: Lader Israels Guds Ark flyttes om til Gath; og de bragte Israels Guds Ark om. 9 Og det skete, efter at de havde bragt den om, da var Herrens Haand mod Staden med en saare stor Forstyrrelse, og han slog Folket i Staden, baade smaa og store, og der brød Bylder ud paa dem. 10 Da sendte de Guds Ark til Ekron; og det skete, der Guds Ark kom til Ekron, da raabte Ekroniterne og sagde: De have baaret Israels Guds Ark om til mig for at slaa mig og mit Folk ihjel. 11 Saa sendte de hen og samlede alle Filisternes Fyrster og sagde: Sender Israels Guds Ark hen, at den kan komme igen til sit Sted og ikke slaa mig og mit Folk ihjel; thi der var en døds Forstyrrelse i hele Staden; Guds Haand var der meget svar. 12 Og de Mennesker, som ikke døde, bleve slagne med Bylder; og Skriget fra Staden steg op til Himmelen.

6 Der Herrens Ark havde været i Filisternes Land i syv Maaneder, 2 da kaldte Filisterne ad Præsterne og ad Spaamændene og sagde: Hvad skulle vi gøre ved Herrens Ark? lader os vide, hvormed vi skulle sende den til sit Sted. 3 Og de sagde: Dersom I sende Israels Guds Ark bort, da sender den ikke bort uden Gave; men I skulle give den et Skyldoffer med tilbage, da skulle I blive lægte, og det skal blive eder vitterligt, hvorfor hans Haand ikke vilde vige fra eder. 4 Da svarede de: Hvad er det for et Skyldoffer, som vi skulle give den med tilbage? Og de sagde: Efter Filisternes Fyrsters Tal, fem Guldbylder og fem Guldmus; thi der har været een Plage over dem alle og over eders Fyrster. 5 Og I skulle gøre Billeder af eders Bylder og Billeder af eders Mus, som have ødelagt Landet, og I skulle give Israels Gud Ære; maaske han letter sin Haand fra eder og fra eders Guder og fra eders Land. 6 Og hvorfor ville I forhærde eders Hjerte, ligesom Ægypterne og Farao forhærdede deres Hjerte? er det ikke saa, at der han havde ladet dem føle sin Magt, da lode de dem fare, og de gik. 7 Saa tager nu og gører en ny Vogn og tager to nybære Køer, paa hvilke der ikke er kommen Aag; og I skulle spænde Køerne for Vognen og føre deres Kalve tilbage hjem fra dem. 8 Og I skulle tage Herrens Ark og sætte den paa Vognen, og Guldtøjet, som I give den med tilbage til Skyldoffer, skulle I lægge i et Skrin ved dens Side; og I skulle sende den hen og lade den fare. 9 Og I skulle se til: Dersom den farer op ad Vejen til Landemærket imod

Beth-Semes, da er det ham, som har gjort os dette store onde, og hvis ikke, da vide vi, at hans Haand ikke har rørt os, det har været os en Hændelse. **10** Og Mændene gjorde saaledes og toge to nybære Køer og spændte dem for Vognen; og de lukkede deres Kalve inde hjemme. **11** Og de satte Herrens Ark paa Vognen og Skrinet og Guldmusene og deres Bylders Billeder. **12** Og Køerne gik ret frem paa Vejen, ad Vejen til Beth-Semes, paa den ene alfare Vej gik de stedse og bøgede og vege ikke til højre eller venstre Side; og Filisternes Fyrster gik efter dem indtil Beth-Semes' Landemærke. **13** Og Bethsemiterne høstede Hvede i Dalen; og de løftede deres Øjne op og saa Arken, og de bleve glade, da de saa den. **14** Og Vognen kom paa Bethsemiteren Josvas Ager og blev staaende der, og der var en stor Sten; og de flakte Træet af Vognen og ofrede Køerne til Brændoffer for Herren. **15** Og Leviterne løftede Herrens Ark ned tillige med Skrinet, som stod ved den, og i hvilket Guldtøjet var, og satte det alt paa den store Sten; og Mændene af Beth-Semes ofrede Brændofre og slagtede Slagtofre paa samme Dag for Herren. **16** Og der de fem Filisters Fyrster havde set, det, da vendte de tilbage til Ekron paa samme Dag. **17** Disse ere de Guldbylder, som Filisterne gave med til Skyldoffer: For Asdod een, for Gaza een, for Askion een, for Gath een, for Ekron een; **18** og de Guldmus efter Tallet paa alle Filisternes Stæder, som tilhørte de fem Fyrster, saavel de befæstede Stæder, som de ubefæstede Landsbyer, indtil den store Sten Abel, som de satte Herrens Ark paa, og som er indtil denne Dag paa Bethsemiteren Josvas Ager. **19** Og han slog blandt Mændene i Beth-Semes, fordi de saa i Herrens Ark, og han slog af Folket halvfjerdsindstyve Mænd, halvtredsindstyve Tusinde Mænd; da sørgede Folket, fordi Herren havde slaget blandt Folket med et stort Slag. **20** Og Mændene af Beth-Semes sagde: Hvo kan bestaa for Herrens, denne hellige Guds, Ansigt? og til hvem skal han drage op fra os? **21** Og de sendte Bud til Indbyggerne i Kirjath-Jearim og lode sige: Filisterne have ført Herrens Ark tilbage, kommer ned og henter den op til eder!

7 Og Mændene af Kirjath-Jearim kom og hentede Herrens Ark op og førte den til Abinadabs Hus paa Højen; og de helligede hans Søn Eleasar til at tage Vare paa Herrens Ark. **2** Og fra den Dag, at Arken blev i Kirjath-Jearim, forløb lang Tid, saa at det blev tyve Aar, og hele Israels Hus sukkede efter Herren. **3** Da talede Samuel til al Israels Hus, sigende: Dersom I omvende eder til Herren af eders ganske Hjerte, saa borttager de fremmede Guder og Astartebillederne af eders Midte, og bereder eders Hjerte til Herren og tjener ham alene, og han skal fri eder af Filisternes Haand. **4** Da borttoge Israels Børn Baal og Astartebillederne, og de tjente Herren alene. **5** Og Samuel sagde: Samler al Israel til Mizpa, og jeg vil ydmygeligen bede for eder til Herren. **6** Og de samledes til Mizpa, og de droge Vand op og udøste det for Herrens Ansigt og fastede paa samme Dag og sagde der: Vi have syndet for Herren; og Samuel dømte Israels Børn i Mizpa. **7** Der Filisterne hørte, at Israels Børn havde samlet sig i Mizpa, da droge Filisternes Fyrster op mod Israel; der Israels Børn hørte det, da frygtede de for Filisternes Ansigt. **8** Og Israels Børn sagde til Samuel: Hør ikke op med at raabe for os til Herren vor Gud, at han frelser os fra Filisternes Haand. **9** Saa tog Samuel et diende Lam og ofrede det til et Brændoffer helt for Herren; og Samuel raabte til Herren for Israel, og Herren svarede ham. **10** Og Samuel ofrede Brændofret, og Filisterne kom frem til Krigen imod Israel; men Herren lod tordne med en svar Torden paa den samme Dag over Filisterne og forfærdede dem, og de bleve slagne for Israels Ansigt. **11** Og Israels Mænd droge ud af Mizpa og forfulgte Filisterne; og de sloge dem indtil neden for Beth-Kar. **12** Da tog Samuel en Sten og satte den imellem Mizpa og imellem Sen og kaldte dens Navn Eben-Ezer; og han sagde: Hidindtil har Herren hjulpet os. **13** Saa bleve Filisterne ydmygede og kom ikke ydermere i Israels Landemærke, og Herrens Haand var imod Filisterne, saa længe Samuel levede. **14** Og de Stæder, som Filisterne havde taget fra Israel, kom til Israel igen, fra Ekron og indtil Gath; tilmed udfriede Israel deres Landemærke af Filisternes Haand; men der var Fred imellem Israel og imellem Amoriterne. **15** Og Samuel dømte Israel alle sine Livsdage. **16** Og han gik hvert Aar og vandrede omkring til Bethel og Gilgal og Mizpa og dømte Israel i alle disse Stæder. **17** Og han kom tilbage til Rama, thi der var hans Hus, og der dømte han Israel; og han byggede der Herren et Alter.

8 Og det skete, der Samuel var gammel, da satte han sine Sønner til Dommere over Israel. **2** Men

hans førstefødte Søns Navn var Joel og hans anden Søns Abia; de vare Dommere i Beersaba. **3** Men hans Sønner vandrede ikke i hans Veje, men bøjede sig efter Vinding; og de toge Gave og bøjede Retten. **4** Da samlede sig alle de Ældste af Israel, og de kom til Samuel i Rama. **5** Og de sagde til ham: Se, du er bleven gammel, og dine Sønner, de vandre ikke i dine Veje; saa sæt nu en Konge over os til at dømme os, ligesom alle Hedningerne have. **6** Men det Ord var ondt for Samuels Øjne, at de sagde: Giv os en Konge at dømme os; og Samuel bad ydmygeligen til Herren. **7** Og Herren sagde til Samuel: Hør Folkets Røst i alt det, som de talede til dig; thi ikke dig have de forkastet, men mig have de forkastet, at jeg ikke skal regere over dem. **8** Efter alle de Gerninger, som de have gjort, fra den Dag jeg opførte dem af Ægypten og indtil denne Dag, da de have forladt mig og tjent andre Guder: Saaledes gøre de ogsaa ved dig. **9** Saa hør nu deres Røst; dog at du skal vidne klarligen for dem og forkynde dem Kongens Vis, som skal regere over dem. **10** Og Samuel sagde alle Herrens Ord til Folket, som begærede en Konge af ham. **11** Og han sagde: Dette skal være Kongens Vis, som skal regere over eder: Eders Sønner skal han tage sig og sætte dem hos sine Vogne og iblandt sine Ryttere, og de skulle løbe frem foran hans Vogn, **12** og han skal sætte sig dem til Høvedsmænd over tusinde og Høvedsmænd over halvtredsindstyve og til at pløje hans Pløjning og til at høste hans Høst og til at gøre hans Krigstøj og hans Vogntøj. **13** Og eders Døtre skal han tage til at lave ham Salver og til Kokkepiger og til Bagersker. **14** Han skal og tage eders Agre og eders Vingaarde og eders Oliegaarde, dem som ere gode, og give sine Tjenere. **15** Og af eders Sæd og eders Vingaarde skal han tage Tiende og give sine Hofbetjente og sine Tjenere. **16** Og eders Tjenere og eders Tjenestepiger og eders udvalgte bedste unge Karle og eders Asener skal han tage og bruge til sin Gerning. **17** Han skal tage Tiende af eders smaa Kvæg, og I skulle være hans Tjenere. **18** Og naar I da raabe paa den samme Dag over eders Konge, som I have udvalgt eder, da skal Herren ikke svare eder paa den Dag. **19** Og Folket vægrede sig ved at høre Samuels Røst, og de sagde: Ingenlunde! men der skal være en Konge over os. **20** Og vi ville ogsaa være som alle Hedningerne, og vor Konge skal dømme os og drage ud for vort Ansigt og føre vore Krige. **21** Der Samuel havde hørt alle Folkets Ord, da talede han dem for Herrens Øren. **22** Da sagde Herren til Samuel: Hør deres Røst, og lad en Konge regere over dem; og Samuel sagde til Israels Mænd: Gaar, hver til sin Stad.

9 Og der var en Mand af Benjamin, og hans Navn var Kis, en Søn af Abiel, der var en Søn af Zeror, der var en Søn af Bekorath, en Søn af Afla, en benjaminitisk Mands Søn, — en vældig Stridsmand. **2** Og han havde en Søn, hvis Navn var Saul, udvalgt og skøn, og der var ingen af Israels Børn skønnere end han; fra sin Skulder og opad var han højere end alt Folket. **3** Og Kis', Sauls Faders, Aseninder vare blevne borte; da sagde Kis til Saul, sin Søn: Kære, tag en af Drengene med dig og gør dig rede, gak hen, led Aseninderne op! **4** Og han gik over Efraims Bjerg og gik over Salisas Land, og de fandt dem ikke; siden gik de over Saalims Land, men de vare ikke der; derefter gik han igennem det benjaminitiske Land, og de fandt dem ikke. **5** Der de kom i Zufs Land, da sagde Saul til sin Dreng, som var med ham: Kom, lader os vende tilbage; maaske min Fader lader af med at tænke paa Aseninderne og bliver bekymret for os. **6** Men han sagde til ham: Kære, se, der er en Guds Mand i denne Stad, og han er en æret Mand, alt det han siger, det kommer visseligen; lader os nu gaa derhen, maaske han kundgør os noget om vor Vej, som vi gaa paa. **7** Da sagde Saul til sin Dreng: Men se, om vi gaa, hvad skulle vi give Manden? thi Brødet er borte af vore Poser, og vi have ingen Skænk at bringe den Guds Mand; hvad have vi med os? **8** Og Drengen blev ved at svare Saul og sagde: Se, der findes hos mig en Fjerdepart af en Sekel Sølv; den ville vi give den Guds Mand, at han kundgør os vor Vej. **9** Fordum i Israel sagde hver Mand saaledes, naar han gik at adspørge Gud: Kommer og lader os gaa til Seeren; thi den, der nu kaldes Profeten, kaldtes fordum Seeren. **10** Da sagde Saul til sin Dreng: Dit Ord er godt, kom, lader os gaa; og de gik til Staden, hvor den Guds Mand var. **11** Da de gik op ad Opgangen til Staden, da fandt de nogle unge Piger, som gik ud at drage Vand op, og de sagde til dem: Er Seeren her? **12** Og de svarede dem og sagde: Ja, se, der for dit Ansigt; skynd dig nu, thi i Dag er han kommen i Staden, efterdi Folket har Slagtoffer i Dag paa Højen. **13** Naar I komme i Staden, da skulle I lige finde ham, førend han gaar op paa Højen at æde, thi Folket maa ikke æde, førend han kommer; thi han skal velsigne Slagtofret,

derefter skulle de æde, som ere budne; derfor gaar nu op, thi i Dag skulle I finde ham. 14 Og de gik op til Staden; der de vare komne midt i Staden, se, da kom Samuel dem i Møde for at gaa op paa Højen. 15 Men Herren havde aabenbaret for Samuels Øre den Dag, førend Saul kom, og sagt: 16 Ved denne Tid i Morgen vil jeg sende dig til en Mand af Benjamins Land, og ham skal du salve til en Fyrste over mit Folk Israel, og han skal frelse mit Folk af Filisternes Haand; thi jeg har set til mit Folk, efterdi dets Skrig er kommet for mig. 17 Der Samuel saa Saul, da svarede Herren ham: Se, det er Manden, om hvem jeg sagde dig: Denne skal styre mit Folk. 18 Og Saul kom frem til Samuel midt i Porten og sagde: Kære, kundgør mig, hvor er Seerens Hus? 19 Da svarede Samuel Saul og sagde: Jeg er Seeren, gak op foran mig paa Højen, og I skulle æde med mig i Dag; og i Morgen vil jeg lade dig fare, og alt det, der er i dit Hjerte, vil jeg kundgøre dig. 20 Og de Aseninder, som bleve borte for dig i Dag for tre Dage siden, dem skal du ikke lægge dig paa Hjerte, thi de ere fundne; og til hvem er al Israels Længsel? mon ikke til dig og din Faders ganske Hus? 21 Og Saul svarede og sagde: Er jeg ikke en Benjaminit, af de mindste af Israels Stammer? og min Slægt er mindre end alle Benjamins Stammes Slægter, og hvorfor har du talet til mig paa denne Maade? 22 Saa tog Samuel Saul og hans Dreng og ledte dem ind i Kammeret, og han gav dem Sted øverst iblandt de budne, og de vare ved tredive Mænd. 23 Da sagde Samuel til Kokken: Giv hid det Stykke, som jeg gav dig, om hvilket jeg sagde til dig: Læg det hos dig. 24 Saa frembar Kokken en Bov, og det, som var derpaa, og han lagde det for Saul og sagde: Se, dette er blevet tilovers, læg det for dig, æd; thi til den bestemte Tid er det forvaret til dig, der jeg sagde: Jeg har indbudet Folket; saa aad Saul med Samuel paa den samme Dag. 25 Og de gik ned fra Højen til Staden, og han talede med Saul paa Taget. 26 Og de stode tidlig op, og det skete, der Morgenrøden gik op, da kaldte Samuel Saul op paa Taget og sagde: Staa op, saa vil jeg lade dig fare; og Saul stod op, og de gik begge ud, han og Samuel, udenfor. 27 Der de kom ned til Enden af Staden, da sagde Samuel til Saul: Sig til Drengen, at han skal gaa frem foran os; og han gik hen; men staa du nu stille, saa vil jeg lade dig høre Guds Ord.

10 Og Samuel tog en Oliekrukke og øste paa hans Hoved og kyssede ham og sagde: Mon det ikke være saa, at Herren har salvet dig til en Fyrste over hans Arv? 2 Naar du gaar fra mig i Dag, da skal du finde to Mænd ved Rakels Grav i Benjamins Landemærke i Zelza; og de skulle sige til dig: De Aseninder ere fundne, som du gik at lede efter, og se, din Fader har ladet Sagen om Aseninderne fare og er bekymret for eder og siger: Hvad skal jeg gøre for min Søn? 3 Og naar du gaar frem derfra og bedre frem og kommer til Thabors Lund, da skulle tre Mænd finde dig der, som gaa op til Gud i Guds Hus: En, som bærer tre Kid, og en, som bærer tre hele Brød, og en, som bærer en Flaske Vin. 4 Og de skulle hilse dig og give dig to Brød, og du skal annamme dem af deres Haand. 5 Derefter skal du komme til Guds Høj, hvor Filisternes Besætninger ere; og det skal ske, naar du kommer der til Staden, da skal du møde en Hob Profeter, som komme ned fra Højen, og foran dem skal være Salter og Tromme og Pibe og Harpe, og de skulle profetere. 6 Og Herrens Aand skal komme heftig over dig, at du skal profetere med dem; og du skal omskiftes til en anden Mand. 7 Og det skal ske, naar disse Tegn indtræffe for dig, saa skal du udføre, hvad du lægger Haand paa; thi Gud er med dig. 8 Og du skal gaa ned for mit Ansigt til Gilgal, og se, jeg vil komme ned til dig til at ofre Brændoffer og at slagte Takofre; syv Dage skal du bie, indtil jeg kommer til dig, saa vil jeg lade dig vide, hvad du skal gøre. 9 Og det skete, der han vendte Ryggen for at gaa fra Samuel, da gav Gud ham et helt andet Hjerte; og alle disse Ting indtraf samme Dag. 10 Og de kom derhen til Højen, se, da kom en Hob Profeter imod ham, og Guds Aand kom heftig øver ham, og han profeterede midt iblandt dem. 11 Og det skete, der alle de, som kendte ham tilforn, saa det, og se, han profeterede med Profeterne, da sagde Folket, hver til sin Næste: Hvad er det, som er Kis' Søn vederfaret? er og Saul iblandt Profeterne? 12 Da svarede en Mand derfra og sagde: Hvo er dog deres Fader? Derfor blev det til et Ordsprog: Er og Saul iblandt Profeterne? 13 Der han havde holdt op med at profetere, da kom han til Højen. 14 Og Sauls Farbroder sagde til ham og til hans Dreng: Hvor gik I hen? Og han sagde: At lede efter Aseninderne, og der vi saa, at de ikke vare nogensteds, kom vi til Samuel. 15 Da sagde Sauls Farbroder: Kære, kundgør mig, hvad sagde Samuel til eder? 16 Og Saul svarede sin Farbroder: Han gav os til

Kende, at Aseninderne vare fundne; men Ordet om Kongedømmet, som Samuel havde sagt, tilkendegav han ham ikke. 17 Og Samuel lod Folket kalde til Hobe til Herren i Mizpa. 18 Og han sagde til Israels Børn: Saa sagde Herren Israels Gud: Jeg førte Israel op af Ægypten, og jeg friede eder af Ægypternes Haand og af alle de Rigers Haand, som fortrykte eder. 19 Men I have i Dag forkastet eders Gud, ham, som frelste eder af alt eders onde og eders Trængsler, og I sagde til ham: Du skal sætte en Konge over os; og nu stiller eder frem for Herrens Ansigt efter eders Stammer og efter eders Tusinder. 20 Og Samuel lod alle Israels Stammer komme frem, da blev Benjamins Stamme ramt. 21 Der han lod Benjamins Stamme komme frem efter dens Slægter, da blev Matris Slægt ramt; og Saul, Kis' Søn blev ramt; og de ledte efter ham, men han fandtes ikke. 22 Da adspurgte de Herren ydermere: Kommer der endnu Nogen herhid? Og Herren sagde: Se, han er skjult ved Tøjet. 23 Da løb de og hentede ham derfra, og han stillede sig midt iblandt Folket; og han var højere end alt Folket fra sin Skulder og derover. 24 Og Samuel sagde til alt Folket: Ser I den, som Herren har udvalgt? thi ingen er som han iblandt alt Folket. Da raabte alt Folket og sagde: Kongen leve! 25 Og Samuel talede til Folket om Kongedømmets Ret og skrev den i en Bog og lod den blive for Herrens Ansigt; saa lod Samuel alt Folket fare, hver til sit Hus. 26 Og Saul gik ogsaa til sit Hus til Gibea; og de af Skaren, hvis Hjerte Gud rørte, gik med ham. 27 Men nogle Belials Børn sagde: Hvad! skal denne frelse os? Og de foragtede ham og bragte ham ikke Skænk; men han var, som han havde været døv.

11 Men Ammoniteren Nahas drog op og lejrede sig mod Jabes i Gilead; og alle Mænd i Jabes sagde til Nahas: Gør en Pagt med os, saa ville vi tjene dig. 2 Og Ammoniteren Nahas sagde til dem: Paa det Vilkaar vil jeg gøre Pagt med eder, at jeg maa stikke det højre Øje ud paa eder alle, og jeg vil lægge den Skændsel paa al Israel. 3 Da sagde de Ældste af Jabes til ham: Lader os være i Fred i syv Dage, at vi kunne sende Bud til alt Israels Landemærke; og dersom der er ingen, som frelser os, da ville vi gaa ud til dig. 4 Saa kom Budene til Sauls Gibea og talede Ordene for Folkets Øren; da opløftede alt Folket deres Røst, og de græd. 5 Og se, Saul kom bagefter Øksnene fra Marken, og Saul sagde: Hvad skader Folket, at de græde? Da fortalte de ham Mændenes Ord af Jabes. 6 Da kom Guds Aand heftig over Saul, der han hørte disse Ord, og hans Vrede optændtes saare. 7 Og han tog et Par Øksne og huggede dem i Stykker og udsendte dem til al Israels Landemærke med Bud og lod sige: Hvo som ikke drager ud efter Saul og efter Samuel, med hans Øksne skal der gøres saaledes; da faldt Herrens Frygt paa Folket, at de droge ud som een Mand. 8 Og han talte dem i Besek, og Israels Børn vare tre Hundrede Tusinde, og Judas Mænd tredive Tusinde. 9 Da sagde de til Budene, som vare komne: Saa skulle I sige til Mændene i Jabes i Gilead: I Morgen skal eder vederfares Frelse, naar Solen bliver hed. Der Budene kom og kundgjorde det for Mændene i Jabes, da bleve de glade. 10 Og Mændene i Jabes sagde: I Morgen ville vi gaa ud til eder, saa maa I gøre os efter alt det, som er godt for eders Øjne. 11 Og det skete den næste Dag, da satte Saul Folket i tre Hobe, og de kom midt i Lejren i Morgenvagten, og de sloge Ammoniterne, indtil Dagen blev hed; og det skete, at de, som bleve tilovers, bleve saa adspredte, at der ikke blev tilovers af dem to sammen. 12 Da sagde Folket til Samuel: Hvo er den, som sagde: Skulde Saul regere over os? giver de Mænd hid, saa ville vi slaa dem ihjel. 13 Men Saul sagde: Der skal ingen Mand dø paa denne Dag; thi Herren har i Dag givet Frelse i Israel. 14 Og Samuel sagde til Folket: Kommer og lader os gaa til Gilgal, og der ville vi paa ny give ham Riget. 15 Da gik alt Folket til Gilgal og gjorde der Saul til Konge for Herrens Ansigt i Gilgal og slagtede der Takofre for Herrens Ansigt; og Saul glædede sig der og alle Israels Mænd saare meget.

12 Da sagde Samuel til al Israel: Se jeg hørte eders Røst i alt det, I sagde til mig, og jeg har sat en Konge til at regere over eder. 2 Og nu se, der vandrer Kongen for eders Ansigt, og jeg er vorden gammel og graahærdet, og se, mine Sønner ere hos eder; og jeg har vandret for eders Ansigt fra min Ungdom indtil denne Dag. 3 Se, her er jeg, vidner imod mig for Herren og for hans salvede: Hvis Okse har jeg taget, og hvis Asen har jeg taget, og hvem har jeg gjort Vold, hvem har jeg fortrykt, og af hvis Haand har jeg taget Bestikkelse, saa jeg derved lukkede mine Øjne? Og jeg vil give eder det igen. 4 Da sagde de: Du har hverken gjort os Vold, ej heller fortrykt os, og ej taget noget af nogens Haand. 5 Da sagde han til dem: Herren er Vidne mod eder, og hans salvede er

Vidne paa denne Dag, at I ikke have fundet noget i min Haand; og Folket sagde: Han skal være Vidne. **6** Fremdeles sagde Samuel til Folket: Det er Herren, som beskikkede Mose og Aron, og som førte eders Fædre op af Ægyptens Land. **7** Og nu stiller eder frem, og jeg vil gaa i Rette med eder for Herrens Ansigt om alle Herrens retfærdige Gerninger, som han har gjort imod eder og imod eders Fædre. **8** Der Jakob var kommen til Ægypten, da raabte eders Fædre til Herren, og Herren sendte Mose og Aron, og de udførte eders Fædre af Ægypten og lode dem bo paa dette Sted. **9** Men de forglemte Herren deres Gud; og han solgte dem i Siseras Haand, Krigshøvedsmandens i Hazor, og i Filisternes Haand og i Moabiternes Konges Haand, og disse strede imod dem. **10** Da raabte de til Herren og sagde: Vi have syndet, fordi vi forlode Herren og tjente Baal- og Astartebillederne; men fri os nu fra vore Fjenders Haand, saa ville vi tjene dig. **11** Da sendte Herren Jerub-Baal og Bedan og Jeftha og Samuel; og han friede eder af eders Fjenders Haand trindt omkring, at I boede tryggeligen. **12** Og der I saa, at Nahas, Ammons Børns Konge, kom imod eder, da sagde I til mig: Ikke saa, men en Konge skal regere over os, skønt Herren eders Gud var eders Konge. **13** Og nu, se, der er Kongen, som I have udvalgt, som I have begæret; og se, Herren har sat en Konge over eder. **14** Dersom I frygte Herren og tjene ham og høre hans Røst og ikke ere genstridige mod Herrens Mund: Da skulle baade I og Kongen, som regerer over eder, være Herren eders Gud til Behag. **15** Men dersom I ikke høre Herrens Røst, men ere genstridige mod Herrens Mund, da skal Herrens Haand være imod eder, som imod eders Fædre. **16** Stiller eder nu ogsaa frem og ser denne store Ting, som Herren skal gøre for eders Øjne. **17** Er det ikke Hvedehøst i Dag? Jeg vil kalde paa Herren, saa skal han give Torden og Regn: Saa vider og ser, at det onde, som I have gjort for Herrens Øjne, er stort, idet at I have begæret eder en Konge. **18** Da raabte Samuel til Herren, og Herren gav Torden og Regn paa den samme Dag; derfor frygtede alt Folket saare for Herren og Samuel. **19** Og alt Folket sagde til Samuel: Bed ydmygeligen for dine Tjenere til Herren din Gud, at vi ikke skulle dø; thi vi lagde det onde til alle vore Synder, at vi begærede os en Konge. **20** Da sagde Samuel til Folket: Frygter ikke! I have vel gjort alt dette onde; viger dog ikke fra Herren, men tjener Herren i eders ganske Hjerte! **21** Og viger ikke af; thi saa følge I forfængelige Ting, som ej gavne eller hjælpe, thi de ere Forfængelighed. **22** Thi Herren skal ikke forlade sit Folk for sit store Navns Skyld, efterdi Herren har haft Villie til at gøre eder til sit Folk. **23** Ogsaa jeg — det være langt fra mig at synde imod Herren, at jeg skulde lade af at bede ydmygeligen for eder; men jeg vil lære eder den gode og den rette Vej. **24** Frygter ikkun Herren og tjener ham i Sandhed af eders ganske Hjerte; thi ser, hvor store Ting han gør imod eder. **25** Men gøre I alligevel ilde, da skulle baade I og eders Konge omkomme.

13 Saul var. . Aar, da han blev Konge, og han regerede paa andet Aar over Israel. **2** Da udvalgte Saul sig tre Tusinde af Israel, og to Tusinde vare med Saul i Mikmas og paa Bethels Bjerg, og tusinde vare med Jonathan i Benjamins Gibea; men de øvrige Folk lod han fare, hver til sine Telte. **3** Og Jonathan slog Filisternes Besætning, som var paa Højen, og Filisterne hørte det; derfor lod Saul blæse i Trompeten i hele Landet og sige: Lad Hebræerne høre det! **4** Og al Israel hørte, at der sagdes: Saul har slaget Filisternes Besætning, og Israel har gjort sig forhadt hos Filisterne; da blev Folket sammenkaldt efter Saul til Gilgal. **5** Og Filisterne samledes til at stride med Israel, tredive Tusinde Vogne og seks Tusinde Ryttere og Folk som Sand, der er ved Havbredden i Mangfoldighed; og de droge op og lejrede sig i Mikmas, Østen for Beth-Aven. **6** Der Israels Mænd saa sig i Nød (thi Folket blev trængt), da skjulte Folket sig i Hulerne og i Tornebuskene og i Klipperne og i de faste Taarne og i Grøfterne. **7** Og Hebræere gik over Jordanen til Gads Land og til Gilead; og Saul var endnu i Gilgal, og alt Folket var forskrækket og fulgte efter ham. **8** Og han tøvede i syv Dage til den Tid, som var bestemt af Samuel, men Samuel kom ikke til Gilgal; da adspredtes Folket fra ham. **9** Da sagde Saul: Fører hid til mig Brændofret og Takofrene; og han ofrede Brændofret. **10** Og det skete, der han var færdig med at ofre Brændofret, se, da kom Samuel! og Saul gik ud imod ham at hilse paa ham. **11** Da sagde Samuel: Hvad har du gjort? og Saul sagde: Da jeg saa, at Folket adspredtes fra mig, og du kom ikke til den bestemte Tid, og Filisterne vare samlede udi Mikmas, **12** da sagde jeg: Nu komme Filisterne ned mod mig i Gilgal, og jeg har ikke bedet for Herrens Ansigt; da tog jeg Mod til mig og ofrede Brændofret. **13** Da sagde

Samuel til Saul: Du har handlet daarligen; du har ikke holdt Herren din Guds Bud, som han bød dig; saa havde Herren nu stadfæstet dit Kongedømme over Israel evindelig. **14** Men nu skal dit Kongedømme ikke bestaa; Herren har opsøgt sig en Mand efter sit Hjerte, og ham har Herren budet at være en Fyrste over sit Folk, fordi du ikke har holdt det, som Herren har befalet dig. **15** Og Samuel gjorde sig rede og gik op fra Gilgal til Gibea i Benjamin; og Saul talte det Folk, som fandtes hos ham, ved seks Hundrede Mand. **16** Og Saul og Jonathan, hans Søn, og det Folk, som fandtes hos dem, bleve i Gibea i Benjamin; men Filisterne havde lejret sig i Mikmas. **17** Og der uddrog en ødelæggende Skare af Filisternes Lejr i tre Hobe; den ene Hob vendte sig ad Vejen imod Ofra, til Landet Sual; **18** og den anden Hob vendte sig ad Vejen til Beth-Horon; og den tredje Hob vendte sig mod Vejen ved Skellet, der rager frem over Zeboims Dal, ad Ørken til. **19** Og der blev ingen Smed funden i al Israels Land; thi Filisterne sagde: At Hebræerne ikke skulde gøre Sværd eller Spyd. **20** Derfor maatte al Israel fare ned til Filisterne, at hver kunde faa sit Plovjern og sin Hakke og sin Økse og sin Spade skærpet; **21** og de havde skarpe File til Spader og Hakker og Treforke og Økser, og saa ofte Æggen var sløvet paa Spader, og naar de skulde have en Braad sat ind. **22** Og det skete paa Stridens Dag, at der ikke blev funden Sværd eller Spyd i nogen af Folkets Haand, som var med Saul og med Jonathan; dog fandtes der hos Saul og hos Jonathan, hans Søn. **23** Og Filisternes Besætning drog ud til Kløftvejen ved Mikmas.

14 Og det hændte sig en Dag, at Jonathan, Sauls Søn, sagde til den unge Karl, som bar hans Vaaben: Gak med, saa ville vi gaa over til Filisternes Besætning, som er paa hin Side; og han gav sin Fader det ikke til Kende. **2** Men Saul blev ved det yderste af Gibea under Granattræet, som var i Migron; og det Folk, som var hos ham, var ved seks Hundrede Mand. **3** Og Ahia, Ahitobs Søn, Ikabods Broder, som var en Søn af Pinehas, Elis Søn, Herrens Præst i Silo, bar Livkjortlen; men Folket vidste ikke, at Jonathan var gaaet bort. **4** Og imellem Kløftvejene, hvor Jonathan søgte at gaa over mod Filisternes Besætning, var en spids Klippe paa denne Side og en spids Klippe paa hin Side, og den enes Navn var Bozez og den andens Navn Sene. **5** Den ene Spids stod Norden imod Mikmas og den anden Sønden imod Geba. **6** Og Jonathan sagde til den unge Karl, som bar hans Vaaben: Kom, saa ville vi gaa over til disse uomskaarnes Besætning, maaske Herren udretter noget for os; thi hos Herren er intet til Hinder i at frelse ved mange eller ved faa. **7** Og hans Vaabendrager sagde til ham: Gør alt det, som er i dit Hjerte; bøj af Vejen, se, jeg er med dig efter dit Hjerte. **8** Og Jonathan sagde: Se, vi gaa over til Mændene og lade os se af dem. **9** Dersom de sige saaledes til os: Staar stille, indtil vi komme nær til eder, saa ville vi staa paa vort Sted og ikke gaa op til dem. **10** Men dersom de sige saaledes: Kommer op til os, saa ville vi stige op; thi Herren har givet dem i vor Haand; og dette skal være os et Tegn. **11** Der de begge bleve sete af Filisternes Besætning, da sagde Filisterne: Se, Hebræerne ere udgangne af Hulerne, hvor de skjulte sig. **12** Og Mændene i Besætningen tiltalede Jonathan og hans Vaabendrager og sagde: Kommer op til os, saa ville vi lære eder noget. Da sagde Jonathan til sin Vaabendrager: Stig op efter mig; thi Herren har givet dem i Israels Haand. **13** Og Jonathan steg op paa sine Hænder og paa sine Fødder og hans Vaabendrager efter ham; da faldt de for Jonathans Ansigt, og hans Vaabendrager slog ihjel efter ham. **14** Og det første Slag, som Jonathan og hans Vaabendrager slog, var ved tyve Mand, paa omtrent den halve Længde af en Dags Pløjeland. **15** Og der var en Forfærdelse i Lejren, paa Marken og iblandt alt Folket; Besætningen og den ødelæggende Skare bleve ogsaa forfærdede, ja, Landet skælvede; thi det var en Forfærdelse fra Gud. **16** Og Sauls Skildvagt i Gibea i Benjamin saa til, og se, Hoben splittedes og gik, og de stødte hverandre. **17** Da sagde Saul til Folket, som var hos ham: Tæller dog, og ser til, hvo der er gaaet bort fra os. Og de talte og se, Jonathan og hans Vaabendrager vare der ikke. **18** Da sagde Saul til Ahia: Lad Guds Ark komme hid; thi Guds Ark var paa den samme Dag hos Israels Børn. **19** Og det skete, der Saul endnu talede med Præsten, at det Bulder, som var i Filisternes Lejr, fik Fremgang og blev stort; da sagde Saul til Præsten: Lad kun være! **20** Og Saul og alt det Folk, som var hos ham, blev sammenkaldt, og de kom til Striden, og se, den enes Sværd var imod den andens, og der var en saare stor Forstyrrelse. **21** Og de Hebræer, som havde været med Filisterne tilforn, og som vare dragne op med dem i Lejren trindt omkring, de kom ogsaa for at være med Israel, som var med Saul og Jonathan. **22** Og alle

Israels Mænd, som havde skjult sig paa Efraims Bjerg, der de hørte, at Filisterne flyede, da satte de efter dem i Striden. **23** Saa frelste Herren Israel paa den samme Dag, og Striden naaede forbi Beth-Aven. **24** Og Israels Mænd bleve haardt anstrengte paa den samme Dag; thi Saul havde besvoret Folket og sagt: Forbandet være den Mand, som æder noget Mad indtil Aftenen, at jeg kan faa mig hævnet paa mine Fjender; derfor smagte det ganske Folk ingen Mad. **25** Og Folket fra det ganske Land kom ind i Skoven; men der var Honning paa Marken. **26** Og Folket kom ind i Skoven, se, da flød Honningen; og ingen førte sin Haand til sin Mund; thi Folket frygtede for Besværgelsen. **27** Men Jonathan havde ikke hørt det, der hans Fader besvor Folket, men han udrakte det yderste af Kæppen, som han havde i sin Haand, og dyppede den i en Honningkage; og han førte sin Haand til sin Mund, og hans Øjne bleve klare. **28** Da svarede en Mand af Folket og sagde: Din Fader besvor Folket haardeligen og sagde: Forbandet være hver Mand, som æder nogen Mad i Dag. Og Folket var træt. **29** Da sagde Jonathan: Min Fader har gjort Uret imod Landet; se, kære, mine Øjne ere blevne klare, fordi jeg smagte lidet af denne Honning. **30** Ja, gid Folket havde ædt i Dag af sine Fjenders Bytte, som de fandt; thi hidtil har Nederlaget ikke været meget stort paa Filisterne. **31** Og de sloge Filisterne paa den Dag fra Mikmas indtil Ajalon, og Folket blev meget træt. **32** Og Folket tillavede, hvad de havde gjort til Bytte, og de toge Faar og Øksne og Kalve og slagtede paa Jorden, og Folket aad det med Blodet. **33** Da forkyndte de Saul det, og sagde: Se, Folket synder for Herren, at de æde det med Blodet, og han sagde: I have forsyndet eder, vælter nu en stor Sten hen til mig! **34** Og Saul sagde: Adspreder eder iblandt Folket og siger til dem: Fører hver sin Okse og hver sit Lam hid til mig, og slagter dem her og æder, og synder ikke imod Herren ved at æde med Blodet; da førte alt Folket hver sin Okse ved sin Haand derhen om Natten, og de slagtede der. **35** Da byggede Saul Herren et Alter; det var det første Alter, han byggede Herren. **36** Og Saul sagde: Lader os drage ned efter Filisterne i Nat og gøre Bytte iblandt dem, indtil det bliver lys Morgen, saa at vi ikke lade en Mand af dem blive tilovers; og de sagde: Gør alt det, som er godt for dine Øjne; men Præsten sagde: Lader os her holde os nær til Gud. **37** Og Saul adspurgte Gud: Skal jeg drage ned efter Filisterne? vil du give dem i Israels Haand? Men han svarede ham ikke paa den Dag. **38** Da sagde Saul: Kommer her hid, alle Folkets Øverster, og kender og ser, hvorved denne Synd i Dag er sket. **39** Thi saa vist som Herren lever, han, der frelser Israel! dersom det endog var Jonathan, min Søn, da skal han visseligen dø; og ingen svarede ham af alt Folket. **40** Og han sagde til al Israel: I skulle være paa den ene Side, men jeg og Jonathan, min Søn, vi ville være paa den anden Side; og Folket sagde til Saul: Gør det, som godt er for dine Øjne. **41** Og Saul sagde til Herren, Israels Gud: Lad Sandheden komme frem; og Jonathan og Saul blev ramt, men Folket gik fri. **42** Da sagde Saul: Kaster Lod imellem mig og imellem Jonathan, min Søn; da blev Jonathan ramt. **43** Og Saul sagde til Jonathan: Giv mig til Kende, hvad du har gjort? Og Jonathan gav ham til Kende og sagde: Jeg smagte med det yderste af den Kæp, som er i min Haand, lidt Honning, se, her er jeg, skal jeg dø? **44** Da sagde Saul: Gud gøre mig nu og fremdeles saa og saa, du skal visseligen dø, Jonathan! **45** Men Folket sagde til Saul: Skulde Jonathan dø, som har bragt denne store Frelse i Israel? det være langt fra! Saa vist som Herren lever, skal der ikke falde et af hans Hovedhaar til Jorden, thi han har gjort dette paa denne Dag ved Gud; saa udfriede Folket Jonathan, at han ikke skulde dø. **46** Da drog Saul op fra at jage efter Filisterne, og Filisterne gik til deres Sted. **47** Og Saul havde taget Kongemagten over Israel; og han stred imod alle sine Fjender trindt omkring, imod Moabiterne og imod Ammons Børn og imod Edomiterne og imod Kongerne af Zoba og imod Filisterne, og hvor han vendte sig hen, revsede han dem. **48** Og han gjorde mægtige Gerninger og slog Amalek og friede Israel af deres Haand, som havde plyndret dem. **49** Og Sauls Sønner vare: Jonathan og Jisui og Malkisua, og hans to Døtres Navne vare, den førstefødtes Navn Merab, og den yngstes Navn Mikal. **50** Og Sauls Hustrus Navn var Ahinoam, Ahimaaz' Datter; og hans Stridshøvedsmands Navn var Abner, en Søn af Ner, Sauls Farbroder. **51** Og Kis, Sauls Fader, i lige Maade Ner, Abners Fader, var Abiels Søn. **52** Og Krigen var haard imod Filisterne alle Sauls Dage; og hvor Saul saa en vældig Mand eller nogen duelig Mand, da drog han ham til sig.

15 Og Samuel sagde til Saul: Herren sendte mig til at salve dig til Konge over sit Folk, over Israel: Saa hør nu Herrens Ords Røst! **2** Saaledes sagde Herren

Zebaoth: Jeg vil hjemsøge over det, som Amalek gjorde ved Israel, da han satte sig imod ham paa Vejen, der han drog op af Ægypten. **3** Gak nu hen, og du skal slaa Amalek, og I skulle ødelægge alt det, han har, og du skal ikke spare ham; men du skal slaa ihjel baade Mand og Kvinde, baade spædt og diende Barn, baade Okse og Lam, baade Kamel og Asen. **4** Og Saul lod Folket høre det og talte dem i Telaim, to Hundrede Tusinde Fodfolk og ti Tusinde Mand af Juda. **5** Der Saul kom til Amaleks Stad, da lagde han et Baghold i Dalen. **6** Og Saul sagde til Keniten: Gak hen, vig bort, drag ned fra Amalek, at jeg ikke skal lægge dig øde med ham; thi du gjorde Miskundhed mod alle Israels Børn, der de droge op af Ægypten; saa drog Keniten fra Amalek. **7** Da slog Saul Amalek, fra Hevila indtil man kommer til Sur, som ligger lige for Ægypten. **8** Og han greb Agag, Amalekiternes Konge, levende, og han ødelagde alt Folket med skarpe Sværd. **9** Men Saul og Folket sparede Agag, og hvad der var godt af smaat Kvæg og stort Kvæg og det næstbedste og Lammene, ja, alt det, som var godt, og de vilde ikke ødelægge det; men hver ringe og ubrugbar Ting ødelagde de. **10** Da skete Herrens Ord til Samuel saaledes: **11** Det angrer mig, at jeg gjorde Saul til Konge, thi han har vendt sig bort fra mig og har ikke holdt mine Ord; og Samuels Vrede optændtes, og han raabte til Herren den ganske Nat. **12** Og Samuel stod tidlig op for at gaa Saul i Møde om Morgenen; og det blev Samuel tilkendegivet og sagt: Saul var kommen til Karmel, og se, han har sat sig et Mindesmærke, og han er vendt om, draget forbi og gaaet ned til Gilgal. **13** Og Samuel kom til Saul, og Saul sagde til ham: Velsignet være du for Herren! jeg har holdt Herrens Ord. **14** Men Samuel svarede: Hvad er dette for en Lyd af smaat Kvæg for mine Øren? og Lyd af stort Kvæg, som jeg hører? **15** Da sagde Saul: De have ført det fra Amalekiterne, idet Folket sparede det, som var godt af smaat Kvæg og af stort Kvæg, for at ofre til Herren din Gud; men det øvrige have vi ødelagt. **16** Da sagde Samuel til Saul: Hold op! saa vil jeg give dig til Kende, hvad Herren har talet til mig i Nat; og han sagde til ham: Tal! **17** Og Samuel sagde: Er det ikke saa? der du var liden i dine Øjne, blev du Israels Stammers Hoved, og Herren salvede dig til en Konge over Israel. **18** Og Herren sendte mig paa Vejen og sagde: Drag hen, ødelæg de Syndere, Amalekiterne, og strid imod dem, indtil du faar gjort Ende paa dem. **19** Og hvorfor adlød du ikke Herrens Røst? men du styrtede dig over Byttet, og gjorde det onde for Herrens Øjne. **20** Da sagde Saul til Samuel: Jeg adlød dog Herrens Røst og gik paa den Vej, paa hvilken Herren sendte mig; og jeg førte Agag, Amalekiternes Konge, hid, og ødelagde Amalekiterne; **21** men Folket tog af Rovet smaat Kvæg og stort Kvæg, det ypperste af det, som var sat i Band, for at ofre til Herren din Gud i Gilgal. **22** Men Samuel sagde: Mon Herren har Behagelighed i Brændofre og Slagtofre, saaledes som i Lydighed mod Herrens Røst? se, at adlyde er bedre end Offer og at være hørsom end det fede af Vædre. **23** Thi Genstridighed er en Trolddoms Synd, og Haardnakkethed er Uretfærdighed og Afgudsdyrkelse; efterdi du har forkastet Herrens Ord, da har han og forkastet dig, at du ikke skal være Konge. **24** Da sagde Saul til Samuel: Jeg har syndet ved, at jeg har overtraadt Herrens Befaling og dine Ord; thi jeg frygtede for Folket og adlød dets Røst. **25** Og nu, kære, borttag min Synd, og vend tilbage med mig, saa vil jeg tilbede for Herren. **26** Da sagde Samuel til Saul: Jeg vil ikke vende tilbage med dig; thi du har forkastet Herrens Ord, og Herren har forkastet dig, at du ikke skal være Konge over Israel. **27** Der Samuel vendte sig omkring for at gaa, da holdt han fast ved Fligen af hans Kappe, og den blev reven itu. **28** Da sagde Samuel til ham: Herren har i Dag revet Israels Kongerige fra dig, og han har givet det til din Næste, som er bedre end du. **29** Og han, som er Israels Herlighed, lyver ikke, og det skal ikke angre ham; thi han er ikke et Menneske, at han skulde angre. **30** Og han sagde: Jeg har syndet, men, kære, ær mig nu for mit Folks Ældste og for Israel; og vend tilbage med mig, at jeg maa tilbede for Herren din Gud. **31** Saa vendte Samuel tilbage med Saul, og Saul tilbad for Herren. **32** Da sagde Samuel: Fører Agag, Amalekiternes Konge, frem til mig, og Agag gik til ham lystelig, og Agag sagde: Visseligen, Dødens Beskhed er bortvegen. **33** Men Samuel sagde: Ligesom dit Sværd har berøvet Kvinder deres Børn, saa skal iblandt Kvinderne din Moder berøves sine Børn; og Samuel sønderhuggede Agag for Herrens Ansigt i Gilgal. **34** Og Samuel gik til Rama; men Saul drog op til sit Hus i Sauls Gibea. **35** Og Samuel besøgte ikke Saul mere indtil sin Døds Dag, thi Samuel sørgede over Saul; og det angrede Herren, at han havde gjort Saul til Konge over Israel.

16 Og Herren sagde til Samuel: Hvor længe vil du sørge for Saul? og jeg har forkastet ham, at han ikke skal være Konge over Israel; fyld dit Horn med Olie og gak hen, jeg vil sende dig til Bethlehemiteren Isai, thi jeg har udset mig en Konge iblandt hans Sønner. **2** Men Samuel sagde: Hvorledes kan jeg gaa? thi Saul skulde høre det og slaa mig ihjel; da sagde Herren: Tag en Kalv af Kvæget med dig, og du skal sige: Jeg er kommen at slagte Slagtoffer for Herren. **3** Og du skal byde Isai til det Slagtoffer; og jeg vil lade dig vide, hvad du skal gøre, og du skal salve mig den, som jeg siger dig. **4** Og Samuel gjorde det, som Herren sagde, og kom til Bethlehem; da forfærdedes de Ældste i Staden og gik ham i Møde og sagde: Er det med Fred, at du kommer? **5** Og han sagde: Det er med Fred, jeg er kommen for at slagte Slagtoffer for Herren, helliger eder og kommer med mig til Slagtofret; og han helligede Isai og hans Sønner og indbød dem til Ofringen. **6** Og det skete, der de kom, da saa han Eliab; og han tænkte: Visseligen er han for Herren hans salvede. **7** Og Herren sagde til Samuel: Se ikke til hans Anseelse eller til hans høje Vækst, thi jeg har forkastet ham; thi jeg agter ikke det, som et Menneske ser paa; thi et Menneske ser det, som er for Øjnene, men Herren ser til Hjertet. **8** Da kaldte Isai ad Abinadab og lod ham gaa forbi for Samuels Ansigt, og han sagde: Denne har Herren ikke heller udvalgt. **9** Derefter lod Isai Samma gaa forbi, og han sagde: Denne har Herren ikke heller udvalgt. **10** Saa lod Isai sine syv Sønner gaa forbi for Samuels Ansigt; men Samuel sagde til Isai: Herren har ikke udvalgt disse. **11** Fremdeles sagde Samuel til Isai: Er det alle Drengene? og han sagde: Den yngste er endnu tilbage, og se, han vogter Smaakvæg; da sagde Samuel til Isai: Send hen og lad ham hente, thi vi sætte os ikke til Bords, før han kommer hid. **12** Da sendte han hen og lod ham føre frem, og han var rødmusset med dejlige Øjne og skøn af Anseelse; da sagde Herren: Staa op, salv ham, thi ham er det. **13** Saa tog Samuel Oliehornet og salvede ham midt iblandt hans Brødre, og Herrens Aand kom heftig over David fra den samme Dag og fremdeles; derefter gjorde Samuel sig rede og gik til Rama. **14** Men Herrens Aand veg fra Saul, og en ond Aand fra Herren forfærdede ham. **15** Da sagde Sauls Tjenere til ham: Se, kære, en ond Aand fra Gud forfærder dig. **16** Vor Herre sige dog til dine Tjenere, som staa for dit Ansigt, at de opsøge en Mand, som forstaar at lege paa Harpe; og det skal ske, naar den onde Aand fra Gud er over dig, og hin leger med sin Haand, da skal det blive godt med dig. **17** Da sagde Saul til sine Tjenere: Kære, ser mig om efter en Mand, som kan lege godt, og fører ham til mig. **18** Da svarede een af de unge Karle og sagde: Se, jeg saa Bethlehemiteren Isais Søn, han forstaar at lege og er vældig til Strid, en Krigsmand og forstandig i Ord, en Mand, som er dejlig af Skikkelse, og Herren er med ham. **19** Da sendte Saul Bud til Isai og lod sige: Send til mig David, din Søn, som er hos Smaakvæget. **20** Da tog Isai et Asen tillige med Brød og en Flaske Vin og et Gedekid og sendte det ved David sin Søns Haand til Saul. **21** Saa kom David til Saul og stod for hans Ansigt; og han elskede ham saare, og han blev hans Vaabendrager. **22** Derefter sendte Saul til Isai og lod sige: Kære, lad David staa for mit Ansigt, thi han har fundet Naade for mine Øjne. **23** Og det skete, naar Aanden fra Gud var over Saul, da tog David Harpen og legede med sin Haand; og Saul blev vederkvæget, og det blev godt med ham, og den onde Aand veg fra ham.

17 Og Filisterne havde samlet deres Lejre til Krigen og samlede sig i Soko, som er i Juda; og de lejrede sig imellem Soko og imellem Aseka ved Efes-Dammim. **2** Og Saul og Israels Mænd samledes og lejrede sig i Egens Dal, og de stillede sig op til Slag imod Filisterne. **3** Og Filisterne stode paa Bjerget paa hin Side, og Israeliterne stode paa Bjerget paa denne Side, og Dalen var imellem dem. **4** Da udgik en Kæmper af Filisternes Lejre, hans Navn var Goliath af Gath, han var seks Alen og en Haandbred høj. **5** Og der var en Kobberhjelm paa hans Hoved, og han var iført en Skælbrynje, og Brynjens Vægt var fem Tusinde Sekel Kobber. **6** Og han havde Kobberskinner over sine Fødder, og et Kobberkastespyd imellem sine Skuldre. **7** Og hans Spydstage var som en Væverstang, og Bladet paa hans Spyd var seks Hundrede Sekel Jern; og Skjolddrageren gik frem for hans Ansigt. **8** Og han stod og raabte til Israels Slagordener og sagde til dem: Hvorfor droge I ud at stille eder op til Slag? er jeg ikke en Filister og I Sauls Tjenere? udvælger eder en Mand, at han kommer ned til mig. **9** Dersom han kan stride med mig, og han slaar mig, da ville vi være eders Tjenere; men dersom jeg kan faa Magt over ham og slaar ham, da skulle I være vore Tjenere og tjene os. **10** Fremdeles sagde Filisteren:

Jeg har forhaanet Israels Slagordener paa denne Dag; giver mig en Mand, saa ville vi stride sammen. **11** Der Saul og al Israel hørte disse Filisternes Ord, da bleve de forfærdede, og de frygtede saare. **12** Men David var hin efratitiske Mands Søn fra Bethlehem i Juda, hvis Navn var Isai og, som havde otte Sønner; og Manden var gammel i Sauls Dage og kommen til Aars iblandt Mændene. **13** Og de tre ældste Isais Sønner vare gangne med Saul i Krigen; men hans tre Sønners Navne, som vare gangne i Krigen, vare Eliab den førstefødte, og Abinadab den næstældste, og Samma den tredje. **14** Men David var den yngste, og de tre ældste vare gangne med Saul. **15** Og David var gaaet og vendt tilbage fra Saul at vogte sin Faders Smaakvæg i Bethlehem. **16** Og Filisteren kom frem om Morgenen og om Aftenen og stillede sig frem i fyrretyve Dage. **17** Og Isai sagde til David, sin Søn: Kære, tag til dine Brødre denne Efa ristede Aks og disse ti Brød og løb til Lejren til dine Brødre. **18** Men disse ti ferske Oste skal du bringe til Høvedsmanden over de tusinde; og du skal se til dine Brødre, om det gaar dem vel, og du skal medtage et Pant fra dem. **19** Og Saul og de og alle Israels Mænd vare i Egens Dal for at stride imod Filisterne. **20** Da stod David tidlig op om Morgenen og overlod Smaakvæget til en Vogter, og han tog hine Sager og gik, saaledes som Isai havde befalet ham; og han kom til Vognborgen, og Hæren var uddragen i Slagordenen, og de havde raabt ud til Slag. **21** Og Israel havde stillet sig op imod Filisterne, Slagorden imod Slagorden. **22** Da gav David sit Tøj fra sig til ham, som forvarede Tøjet, og løb hen til Slagordenen; og han kom og spurgte til sine Brødres Velgaaende. **23** Og der han talede med dem, se, da kom hin Kæmper, hvis Navn var Goliath, Filisteren af Gath, op fra Filisternes Slagordener, og talede de samme Ord; og David hørte det. **24** Men hver Mand af Israel, naar de saa Manden, da flyede de for ham og frygtede saare. **25** Og hver Mand af Israel sagde: Have I set denne Mand, som kommer op? thi han kommer op for at forhaane Israel; og det skal ske, den Mand, som slaar ham, vil Kongen berige med stor Rigdom og give ham sin Datter og vil gøre hans Faders Hus frit i Israel. **26** Da sagde David til Mændene, som stode hos ham: Hvad skal der gøres ved den Mand, som slaar denne Filister og borttager Forhaanelsen fra Israel? thi hvo er denne uomskaarne Filister, at han forhaaner den levende Guds Slagordener? **27** Da sagde Folket til ham de samme Ord: Saaledes skal der gøres ved den Mand, som slaar ham. **28** Og hans ældste Broder Eliab hørte, der han talede til Mændene; og Eliabs Vrede optændtes imod David, og han sagde: Hvorfor kom du herned? og hvem overlod du det lidet Smaakvæg i Ørken? jeg kender din Hovmodighed og dit Hjertes Ondskab, thi du er kommen herned for at se Krigen. **29** Da sagde David: Hvad har jeg nu gjort? det er jo kun et Ord. **30** Og han vendte sig omkring fra ham hen til en anden og sagde de samme Ord; og Folket gav ham Svar igen som forrige Gang. **31** Og de Ord bleve hørte, som David sagde, og man gav Saul dem til Kende, og han lod ham hente. **32** Og David sagde til Saul: Intet Menneskes Hjerte blive mistrøstigt for hans Skyld; din Tjener skal gaa og stride med denne Filister. **33** Og Saul sagde til David: Du kan ikke gaa hen til denne Filister for at stride med ham; thi du er en ung Person, men han er en Krigsmand fra sin Ungdom af. **34** Da sagde David til Saul: Din Tjener var sin Faders Hyrde hos Smaakvæget, og en Løve kom og en Bjørn og borttog et Lam af Hjorden. **35** Og jeg gik ud efter den og slog den og reddede det af dens Mund; og den rejste sig imod mig, men jeg holdt fast ved dens Skæg og slog den og dræbte den. **36** Baade Løven og Bjørnen har din Tjener slaget; og denne uomskaarne Filister skal vorde som en af dem, thi han har forhaanet den levende Guds Slagordener. **37** Fremdeles sagde David: Herren, som friede mig fra Løvens Vold og fra Bjørnens Vold, han skal fri mig fra denne Filisters Haand; da sagde Saul til David: Gak, og Herren skal være med dig. **38** Og Saul iførte David sine Klæder og satte en Kobberhjelm paa hans Hoved og gav ham en Brynje paa. **39** Og David bandt hans Sværd oven over sine Klæder og begyndte at gaa, thi han havde ikke forsøgt det; da sagde David til Saul: Jeg kan ikke gaa i dem, thi jeg har ikke forsøgt det; og David lagde dem bort fra sig. **40** Og han tog sin Kæp i sin Haand og udvalgte sig fem glatte Stene af Bækken og lagde dem i Hyrdeposen, som han havde, nemlig i Tasken, og havde sin Slynge i sin Haand og gik frem imod Filisteren. **41** Og Filisteren gik fluks og kom nær til David; og Skjolddrageren gik frem for hans Ansigt. **42** Der Filisteren saa op og saa David, da foragtede han ham; thi han var en ung Person, rødmusset, dejlig af Anseelse. **43** Og Filisteren sagde til David: Er jeg en Hund, at du kommer til mig med Kæppe? og Filisteren bandede David ved sine Guder.

44 Og Filisteren sagde til David: Kom hid til mig, saa vil jeg give Fuglene under Himmelen og Dyrene paa Marken dit Kød. 45 Men David sagde til Filisteren: Du kommer til mig med Sværd og med Lanse og med Kastespyd; men jeg kommer til dig i Herren Zebaoths Navn, han som er Israels Slagordeners Gud, hvilken du har forhaanet. 46 Paa denne Dag skal Herren overantvorde dig i min Haand, og jeg skal slaa dig og afhugge dit Hoved og give de døde Kroppe i Filisternes Lejr paa denne Dag til Fuglene under Himmelen og til vilde Dyr paa Jorden, at alt Landet skal vide, at der er en Gud i Israel. 47 Og hele denne Forsamling skal vide, at Herren ikke frelser ved Sværd eller ved Spyd; thi Krigen er Herrens, og han skal give eder i vor Haand. 48 Og det skete, der Filisteren stod op og gik og kom nær imod David, da skyndte David sig og løb hen imod Slagordenen, Filisteren i Møde. 49 Og David stak sin Haand i Posen og tog en Sten deraf og slog med Slyngen og traf Filisteren i hans Pande, saa at Stenen fæstedes dybt i hans Pande, og at han faldt paa sit Ansigt til Jorden. 50 Og David blev ved Slyngen og ved Stenen Filisteren overlegen og slog Filisteren og dræbte ham, og David havde ikke Sværd i Haanden. 51 Og David løb hen og stod hos Filisteren og tog hans Sværd og drog det af Balgen og slog ham ihjel og afhuggede hans Hoved dermed; der Filisterne saa, at den vældige iblandt dem var død, da flyede de. 52 Da gjorde Israels og Judas Mænd sig rede og raabte og forfulgte Filisterne, indtil man kommer til Dalen, ja indtil Ekrons Porte; og Filisterne, som bleve ihjelslagne, faldt paa Vejen til Saarajim og indtil Gath og indtil Ekron. 53 Derefter vendte Israels Børn om fra at jage efter Filisterne, og de plyndrede deres Lejr. 54 Men David tog Filisterens Hoved og førte det til Jerusalem og lagde hans Vaaben i sit Telt. 55 Men der Saul saa David, da han gik ud imod Filisteren, sagde han til Abner, Stridshøvedsmanden: Hvis Søn er denne unge Karl, Abner? Og Abner sagde: Saa vist som din Sjæl lever, o Konge! jeg ved det ikke. 56 Og Kongen sagde: Spørg du, hvis Søn denne unge Karl er! 57 Og der David kom tilbage, der han havde slaget Filisteren, da tog Abner ham og ledte ham ind for Sauls Ansigt; og han havde Filisterens Hoved i sin Haand. 58 Og Saul sagde til ham: Hvis Søn er du, unge Karl? Og David sagde: Jeg er Bethlehemiteren Isais, din Tjeners, Søn.

18 Og det skete, der han havde holdt op med at tale til Saul, da blev Jonathans Sjæl bunden til Davids Sjæl, og Jonathan elskede ham som sin egen Sjæl. 2 Og Saul tog ham paa den Dag til sig og tilstedte ham ikke at komme tilbage til hans Faders Hus. 3 Og Jonathan og David gjorde en Pagt, fordi han elskede ham som sin egen Sjæl. 4 Og Jonathan førte sig af Kappen, som han havde over sig, og gav David den og sine Klæder, ja endog sit Sværd og sin Bue og sit Bælte. 5 Og David drog ud, hvorhen Saul sendte ham, og handlede klogeligen; og Saul satte ham over Krigsmændene, og han var godt lidt af hele Folket, endogsaa af Sauls Tjenere. 6 Men det hændte sig, der de kom, da David vendte tilbage fra Kampen med Filisterne, at Kvinderne af alle Israels Stæder gik ud med Sang og Dans imod Kong Saul, med Tromme, med Glæde og med Strengeleg. 7 Og Kvinderne sang mod hverandre og legede og sagde: Saul har slaget sine tusinde, og David sine ti Tusinde. 8 Da optændtes Sauls Vrede saare, og dette Ord var ondt for hans Øjne, og han sagde: De gave David ti Tusinde og mig gave de tusinde, og fremdeles vil Riget sandelig blive hans. 9 Og Saul saa skævt til David fra den Dag og derefter. 10 Og det skete den næste Dag, at den onde Aand fra Gud kom heftig over Saul, og han rasede i Huset; men David legede med sin Haand som hver Dag, og Saul havde et Spyd i Haanden. 11 Og Saul kastede Spydet og sagde: Jeg vil stikke det igennem David ind i Væggen; men David vendte sig to Gange om fra ham. 12 Og Saul frygtede for David; thi Herren var med ham, men han var veget fra Saul. 13 Da fjernede Saul ham fra sig og satte ham for sig til en Høvedsmand over tusinde; og han drog ud og drog ind for Folkets Ansigt. 14 Og David handlede klogeligen paa alle sine Veje, og Herren var med ham. 15 Og der Saul saa, at han handlede saare klogeligen, da gruede han for hans Ansigt. 16 Men al Israel og Juda elskede David; thi han drog ud og drog ind for deres Ansigt. 17 Og Saul sagde til David: Se, min ældste Datter Merab, hende vil jeg give dig til Hustru, vær ikkun en duelig Mand for mig og strid Herrens Krige; thi Saul sagde: Min Haand skal ikke være paa ham, men Filisternes Haand skal være paa ham. 18 Og David sagde til Saul: Hvo er jeg, og hvad er mit Liv, ja min Faders Slægt i Israel, at jeg skulde blive Kongens Svigersøn? 19 Og det skete, der Tiden kom, at Merab, Sauls Datter, skulde gives David, da blev hun given Meholathiteren Adriel til

Hustru. 20 Men Mikal, Sauls Datter, elskede David, og de gave Saul det til Kende, og den Sag var ret for hans Øjne. 21 Og Saul sagde: Jeg vil give ham hende, at hun skal vorde ham til en Snare, og Filisternes Haand være over ham; da sagde Saul til David: Ved den anden skal du i Dag blive besvogret med mig. 22 Og Saul bød sine Tjenere: Taler hemmeligt med David og siger: Se, Kongen har Behag i dig, og alle hans Tjenere elske dig, bliv derfor nu Kongens Svigersøn! 23 Og Sauls Tjenere talede disse Ord for Davids Øren, og David sagde: Er det en ringe Ting i eders Øjne at blive Kongens Svigersøn, og jeg er en fattig og ringe Mand? 24 Og Sauls Tjenere gave ham det til Kende og sagde: Saadanne Ord talede David. 25 Da sagde Saul: Saaledes skulle I sige til David: Kongen har ingen Lyst til Morgengave, men til Forhuden af hundrede Filister, for at hævne sig paa Kongens Fjender; thi Saul tænkte, at han vilde lade David falde for Filisternes Haand. 26 Da sagde hans Tjenere disse Ord til David, og denne Sag var ret for Davids Øjne, at han skulde vorde Kongens Svigersøn, men Dagene vare endnu ikke udløbne. 27 Da gjorde David sig rede og drog hen, han og hans Mænd, og slog iblandt Filisterne to Hundrede Mænd, og David bragte deres Forhud, og de fyldestgjorde Kongen med dem, for at han kunde blive Kongens Svigersøn; saa gav Saul ham Mikal, sin Datter, til Hustru. 28 Og Saul saa og vidste, at Herren var med David, og Mikal, Sauls Datter, elskede ham. 29 Da blev Saul ved ydermere at frygte for Davids Ansigt, og Saul var Davids Fjende alle Dage. 30 Og Filisternes Høvedsmænd droge ud, og det skete, naar de droge ud, handlede David klogere end alle Sauls Tjenere, og hans Navn var saare højt agtet.

19 Og Saul talede til Jonathan, sin Søn, og til alle sine Tjenere, at de skulle slaa David ihjel; men Jonathan, Sauls Søn, fandt stort Behag i David. 2 Og Jonathan forkyndte David det og sagde: Min Fader Saul søger efter at slaa dig ihjel; saa var dig nu, kære, i Morgen, og bliv i Skjul og hold dig gemt! 3 Og jeg vil gaa ud og staa ved min Faders Side paa Marken, hvor du er, og jeg vil tale med min Fader om dig, og naar jeg har set, hvad det er, da vil jeg kundgøre dig det. 4 Saa talede Jonathan godt om David til Saul sin Fader, og sagde til ham: Kongen synde ikke imod sin Tjener, imod David, thi han har ikke syndet imod dig, saa ere og hans Gerninger dig meget gode. 5 Thi han har sat sit Liv i sin Haand og slaget Filisteren, og Herren beredte en stor Frelse for al Israel, det har du set og glædedes derved; og hvorfor vil du synde imod uskyldigt Blod ved at ihjelslaa David uforskyldt? 6 Da adlød Saul Jonathans Røst, og Saul svor; Saa vist som Herren lever, han skal ikke dødes. 7 Og Jonathan kaldte ad David, og Jonathan gav ham alle disse Ord til Kende; og Jonathan førte David til Saul, og han var for hans Ansigt som tilforn. 8 Og Krigen varede ved; og David drog ud og stred mod Filisterne og slog dem med et stort Slag, og de flyede for hans Ansigt. 9 Og den onde Aand fra Herren kom paa Saul, og han sad i sit Hus og havde sit Spyd i sin Haand, og David legede paa Strenge med Haanden. 10 Og Saul søgte efter at stikke Spydet igennem David ind i Væggen; men denne gik bort fra Sauls Ansigt; og han stak Spydet i Væggen; saa flyede David og undkom den samme Nat. 11 Og Saul sendte Bud til Davids Hus for at vare paa ham og at slaa ham ihjel om Morgenen; men Mikal, hans Hustru, forkyndte David det og sagde: Dersom du ikke redder dit Liv i Nat, bliver du dræbt i Morgen. 12 Saa lod Mikal David ned igennem et Vindue, og han gik og flyede og undkom. 13 Og Mikal tog Gudebilledet og lagde det i Sengen og lagde et Gedeskind under dets Hoved og bedækkede det med et Klæde. 14 Da sendte Saul Bud for at lade David hente, og hun sagde: Han er syg. 15 Saa sendte Saul Bud hen at se David og sagde: Bærer ham op til mig i Sengen, at man kan slaa ham ihjel. 16 Og Budene kom, og se, Gudebilledet laa i Sengen, og Gedeskindet under dets Hoved. 17 Da sagde Saul til Mikal: Hvorfor bedrog du mig saa og lod min Fjende fare, at han undkom? Og Mikal sagde til Saul: Han sagde til mig: Lad mig gaa, hvorfor skulde jeg slaa dig ihjel? 18 Og David flyede og undkom og kom til Samuel i Rama og gav ham alt det til Kende, som Saul havde gjort ham; og han og Samuel gik hen, og de bleve i Najoth. 19 Og det blev Saul tilkendegivet, og der sagdes: Se, David er i Najoth i Rama. 20 Da sendte Saul Bud, at de skulde hente David, og de saa en Forsamling af Profeter, som profeterede, og Samuel, som var sat over dem, stod hos; og Guds Aand kom over Sauls Bud, saa at ogsaa de profeterede. 21 Der de gave Saul det til Kende, da sendte han andre Bud, og de profeterede ogsaa; og Saul sendte ydermere tredje Gang Bud, og de profeterede ogsaa. 22 Siden gik han selv til Rama, og der han kom til den store Brønd, som er i Seku, da spurgte han og sagde: Hvor er Samuel og David? og en

sagde: Se, de ere i Najoth i Rama. 23 Da gik han derhen til Najoth i Rama; og Guds Aand kom ogsaa over ham, og han vedblev at gaa og profetere, indtil han kom til Najoth i Rama. 24 Og han førte sig ogsaa af sine Klæder og profeterede ogsaa for Samuels Ansigt og kastede sig nøgen ned hele den Dag og hele den Nat; derfor siger man: Er Saul ogsaa iblandt Profeterne?

20 Da flyede David fra Najoth i Rama og kom og sagde for Jonathans Ansigt: Hvad har jeg gjort? hvad er min Misgerning, og hvad er min Synd for din Faders Ansigt, at han søger efter mit Liv? 2 Og han sagde til ham: Det være langt fra, du skal ikke dø, se, min Fader gør ikke nogen Gerning, stor eller liden, at han jo aabenbarer den for mine Øren; og hvorfor skulde min Fader skjule denne Gerning for mig? det er ikke saa. 3 Da svor David fremdeles og sagde: Din Fader ved vist, at jeg har fundet Naade for dine Øjne, derfor siger han: Jonathan skal ikke vide dette, det maatte bedrøve ham; og sandelig, saa vist som Herren lever, og saa vist som din Sjæl lever, der er ikkun et Trin imellem mig og imellem Døden. 4 Og Jonathan sagde til David: Hvad dit Hjerte siger, vil jeg og gøre dig. 5 Og David sagde til Jonathan: Se, det er i Morgen Nymaane, og jeg skulde jo sidde hos Kongen at æde; saa lad mig fare, at jeg kan skjule mig paa Marken indtil den tredje Dag ad Aften. 6 Dersom da din Fader savner mig, saa sig: David begærede meget af mig, at han maatte løbe til Bethlehem til sin Stad, thi den ganske Slægt har der et aarligt Slagtoffer. 7 Dersom han siger saaledes: Det er godt, saa staar det vel med din Tjener; men dersom hans Vrede optændes, da vid, at det onde er fast besluttet hos ham. 8 Saa gør Miskundhed mod din Tjener, thi du har ladet din Tjener indgaa en Pagt med dig for Herren; men dersom der er nogen Misgerning hos dig, saa slaa du mig ihjel, og hvorfor vilde du føre mig hen til din Fader. 9 Da sagde Jonathan: Det være langt fra dig; men dersom jeg kan fornemme, at det onde er fast besluttet hos min Fader, saa at det vil komme over dig, skulde jeg da ikke give dig det til Kende? 10 Og David sagde til Jonathan: Hvo skal give mig det til Kende? eller: Hvad haardt din Fader svarer dig? 11 Da sagde Jonathan til David: Kom, saa ville vi gaa ud paa Marken; og de gik begge ud paa Marken. 12 Og Jonathan sagde til David: Herre, Israels Gud! naar jeg udforsker min Fader ved den Tid i Morgen eller den tredje Dag, og se, det staar vel for David, og jeg da ikke sender til dig og aabenbarer det for dine Øren: 13 Da gøre Herren Jonathan nu og fremdeles saa og saa; men finder min Fader for godt at gøre dig ondt, vil jeg og aabenbare det for dine Øren og lade dig fare, at du skal gaa med Fred; og Herren være med dig; ligesom han har været med min Fader. 14 Skulde du ikke, dersom jeg da lever, ja, skulde du da ikke gøre Herrens Miskundhed imod mig, saa at jeg ikke skal dø? 15 Ja, du vil ikke borttage din Miskundhed fra mit Hus evindeligen, selv ej, naar Herren faar udryddet Davids Fjender hver især af Jordens Kreds. 16 Saa gjorde Jonathan en Pagt med Davids Hus: „Og Herren skal kræve det af Davids Fjenders Haand". 17 Og Jonathan blev ved at besværge David, fordi han elskede ham; thi han elskede ham, som han elskede sin egen Sjæl. 18 Og Jonathan sagde til ham: Det er i Morgen Nymaane, saa savnes du; thi man skal savne dig paa din Plads. 19 Og naar du har været borte i tre Dage, skal du drage ned i Hast og komme til Stedet, hvor du skjulte dig paa hin Gernings Dag; og du skal blive ved den Sten Asel. 20 Saa vil jeg skyde tre Pile ud til Siden, ligesom jeg vilde udskyde dem for mig efter et Maal. 21 Og se, jeg vil sende Drengen og sige: Gak, led Pilene op; siger jeg til Drengen: Se, Pilene ligge paa denne Side af dig, tag dem: Kom da! thi der er Fred for dig, og der er ingen Ting at frygte for, saa vist som Herren lever. 22 Men siger jeg saaledes til den unge Dreng: Se, Pilene ligge foran dig, bedre frem: Da gak! thi Herren har ladet dig fare. 23 Og hvad det Ord angaar, som vi have talet, du og jeg, se, Herren er imellem mig og imellem dig evindeligen. 24 Og David skjulte sig paa Marken; og det blev Nymaane, og Kongen satte sig til Bords at æde. 25 Og Kongen satte sig paa sin Plads, som ellers, paa Pladsen ved Væggen, og Jonathan stod op, men Abner satte sig ved Sauls Side; og Davids Plads var tom. 26 Og Saul talede ikke noget den Dag; thi han tænkte: Ham er noget vederfaret, han er ikke ren, sandelig, han er ikke ren. 27 Og det skete Dagen efter Nymaane, den anden Dag i Maaneden, der Davids Plads var tom, da sagde Saul til Jonathan, sin Søn: Hvorfor kom Isais Søn ikke til Maaltid hverken i Gaar eller i Dag? 28 Og Jonathan svarede Saul: David begærede meget af mig, at han maatte gaa til Bethlehem. 29 Og han sagde: Kære, lad mig fare, thi vor Slægt har et Slagtoffer i Staden, og min Broder har selv paalagt mig det, og

nu, dersom jeg har fundet Naade for dine Øjne, kære, da tillad mig, at jeg maa se mine Brødre; derfor er han ikke kommen til Kongens Bord. **30** Da blev Sauls Vrede optændt imod Jonathan, og han sagde til ham: Du forvendte og genstridige Kvindes Søn! ved jeg ikke, at du har udvalgt Isais Søn til din Skam og til din Moders Skændsel? **31** Thi alle de Dage, som Isais Søn lever paa Jorden, bliver hverken du stadfæstet eller dit Rige; derfor send nu og lad hente ham til mig, thi han er et Dødens Barn. **32** Da svarede Jonathan Saul, sin Fader, og han sagde til ham: Hvorfor skal han dødes? hvad har han gjort? **33** Da kastede Saul Spydet efter ham, for at stikke ham; da fornam Jonathan, at det var fast besluttet hos hans Fader at slaa David ihjel. **34** Saa stod Jonathan op fra Bordet med fnysende Vrede, og han aad ikke Brød paa denne anden Dag i Nymaanen; thi han var bedrøvet for David, fordi hans Fader havde haanet ham. **35** Og det skete om Morgenen, at Jonathan gik ud paa Marken ved den Tid, han havde bestemt David, og en liden Dreng med ham. **36** Og han sagde til sin Dreng: Løb, led nu, kære, de Pile op, som jeg skyder ud; Drengen løb, og han skød en Pil, den lod han fare hen over ham. **37** Og der Drengen kom til det Sted, hvor Pilen laa, som Jonathan skød ud, da raabte Jonathan efter Drengen og sagde: Er ikke Pilen foran dig, bedre frem? **38** Og Jonathan raabte efter Drengen: Vær snar, skynd dig, staa ikke stille; da samlede Jonathans Dreng Pilene og kom til sin Herre. **39** Og Drengen vidste ikke noget; ikkun Jonathan og David vidste Sagen. **40** Da gav Jonathan Drengen, som han havde, sine Vaaben, og sagde til ham: Gak hen, bær dem ind i Staden! **41** Da Drengen gik ind, saa stod David op Sønder fra og faldt paa sit Ansigt til Jorden og bøjede sig ned tre Gange, og de kyssede den ene den anden og græd den ene med den anden; men David græd mest. **42** Da sagde Jonathan til David: Gak i Fred! hvad vi begge have svoret i Herrens Navn og sagt: Herren være Vidne imellem mig og imellem dig, og imellem min Sæd og imellem din Sæd evindeligen. . . Og han stod op og gik bort; men Jonathan kom til Staden.

21 Og David kom til Nobe, til Akimelek, Præsten, og Akimelek blev forfærdet, da han mødte David, og sagde til ham: Hvorfor er du alene og ikke en Mand med dig? **2** Og David sagde til Akimelek, Præsten: Kongen befalede mig en Sag og sagde til mig: Lad ingen Mand vide noget om den Sag, som jeg har sendt dig ud for, og som jeg befalede dig; og de unge Karle har jeg tilsagt til det og det Sted. **3** Og nu, hvad har du ved Haanden? giv fem Brød i min Haand, eller hvad der findes. **4** Og Præsten svarede David og sagde: Jeg har intet almindeligt Brød ved Haanden; men der er helligt Brød; dersom ikkun de unge Mænd havde holdt sig fra Kvinder. **5** Og David svarede Præsten og sagde til ham: Ja visselig, Kvinderne have været os forholdte i Gaar og i Forgaars; der jeg gik ud, vare de unge Mænds Kar hellige; tilmed er dette Brød paa Vej til at blive almindeligt, da desforuden andet i Dag skal helliges i Karrene. **6** Da gav Præsten ham det hellige; thi der var intet Brød uden Skuebrød, som toges bort fra Herrens Ansigt for at lægge varmt Brød i Stedet paa den Dag, man tog det bort. **7** Men der var en Mand af Sauls Tjenere paa den samme Dag, som opholdt sig for Herrens Ansigt, og hans Navn var Edomiteren Doeg, den mægtigste af Sauls Hyrder. **8** Og David sagde til Akimelek: Har du ikke her ved Haanden et Spyd eller et Sværd? thi jeg tog end ikke mit Sværd og mine Vaaben med mig, eftersom Kongens Ærinde havde Hast. **9** Da sagde Præsten: Filisteren Goliaths Sværd, som du slog i Egens Dal, se, det er svøbt i et Klæde, bag Livkjortlen; dersom du vil tage dig det, saa tag det, thi her er intet andet uden det; og David sagde: Der er ikke noget som det, giv mig det! **10** Og David gjorde sig rede og flyede samme Dag fra Sauls Ansigt, og kom til Akis, Kongen i Gath. **11** Og Akis Tjenere sagde til ham: Er dette ikke David, Landets Konge? sang de ikke om denne mod hverandre i Dansen, og sagde: Saul har slaget sine tusinde, og David sine ti Tusinde? **12** Og David lagde disse Ord paa sit Hjerte og frygtede saare for Akis, Kongen af Gath. **13** Derfor anstillede han sig afsindig for deres Øjne og rasede mellem deres Hænder og tegnede paa Portens Døre og lod Fraaden flyde ned paa sit Skæg. **14** Da sagde Akis til sine Tjenere: Se, I se, at Manden er gal, hvi førte I ham til mig? **15** Mon jeg fattes galne, at I førte denne hid at rase for mig? skulde denne komme i mit Hus?

22 Og David gik derfra og undkom til Hulen ved Adullam; og der hans Brødre og hans Faders ganske Hus hørte det, da kom de derhen ned til ham. **2** Og hver Mand, som var i Trang, og hver Mand, som trykkedes af Gæld, og hver Mand, som var beskeligen

bedrøvet i Sjælen, samlede sig til ham, og han var Høvedsmand over dem; og der var ved fire Hundrede Mænd hos ham. **3** Og David gik derfra til Mizpe i Moab og sagde til Moabiternes Konge: Kære, lad min Fader og min Moder gaa ud til eder, indtil jeg fornemmer, hvad Gud vil gøre med mig. **4** Og han førte dem for Moabiternes Konges Ansigt, og de bleve hos ham al den Tid, David var i Befæstningen. **5** Da sagde Profeten Gad til David: Du skal ikke blive i Befæstningen, gak hen, og kom til Judas Land; da gik David hen og kom til Hareths Skov. **6** Og Saul hørte, at David og de Mænd, som han havde hos sig, vare blevne kendte; men Saul sad i Gibea under Tamarisketræet paa Højen, og han havde sit Spyd i sin Haand, og alle hans Tjenere stode hos ham. **7** Og Saul sagde til sine Tjenere, som stode hos ham: Kære, hører, I Benjaminiter! skal ogsaa Isais Søn give eder alle sammen Agre og Vingaarde, sætte eder alle sammen til Høvedsmænd over tusinde og Høvedsmænd over hundrede? **8** at I have alle forbundet eder imod mig, og der er ingen, som aabenbarede det for mine Øren, da min Søn har gjort en Pagt med Isais Søn, og der er ingen af eder, som det smerter for min Skyld, og som aabenbarer det for mine Øren; thi min Søn har sat min Tjener op imod mig til at efterstræbe mig, som det sker paa denne Dag. **9** Da svarede Edomiteren Doeg, som var sat over Sauls Tjenere, og sagde: Jeg saa Isais Søn komme til Nobe, til Akimelek, Ahitobs Søn; **10** og denne adspurgte Herren for ham og gav ham Tæring; og Filisteren Goliaths Sværd gav han ham. **11** Da sendte Kongen hen at kalde Akimelek, Ahitobs Søn, Præsten, og hans Faders ganske Hus, Præsterne, som vare i Nobe, og de kom alle sammen til Kongen. **12** Og Saul sagde: Hør dog, Ahitobs Søn! og han sagde: Se, her er jeg, min Herre! **13** Da sagde Saul til ham: Hvorfor have I forbundet eder mod mig, du og Isais Søn, idet du gav ham Brød og Sværd og adspurgte Gud for ham, for at han kunde staa op imod mig og efterstræbe mig, som det sker paa denne Dag? **14** Og Akimelek svarede Kongen og sagde: Hvilken er og iblandt alle dine Tjenere trofast som David, han, der er Kongens Svigersøn og har Adgang til din Fortrolighed og er æret i dit Hus? **15** Har jeg begyndt i Dag at spørge Gud for ham? det være langt fra mig; Kongen lægge ikke sin Tjener eller min Faders ganske Hus den Sag til Last; thi din Tjener vidste intet af alt dette, hverken lidet eller stort. **16** Da sagde Kongen: Akimelek, du skal visseligen dø, du og din Faders ganske Hus! **17** Og Kongen sagde til Drabanterne, som stode hos ham: Vender eder omkring og slaar Herrens Præster ihjel, thi deres Haand er ogsaa med David, og der de vidste, at han flyede, da aabenbarede de det ikke for mine Øren; men Kongens Tjenere vilde ikke udrække deres Haand at falde an paa Herrens Præster. **18** Da sagde Kongen til Doeg: Vend du dig om, og fald an paa Præsterne; og Edomiteren Doeg vendte sig om, og han anfaldt Præsterne og ihjelslog paa den Dag fem og firsindstyve Mænd, som bare linnet Livkjortel. **19** Han slog og Nobe, Præsternes Stad, med skarpe Sværd, baade Mand og Kvinde, baade spædt og diende Barn og Okse og Asen og Faar med skarpe Sværd. **20** Men der undkom en af Akimeleks, Ahitobs Søns, Sønner, og hans Navn var Abjathar, og han flyede efter David. **21** Og Abjathar forkyndte David, at Saul havde ihjelslaget Herrens Præster. **22** Da sagde David til Abjathar: Jeg vidste paa den samme Dag, der Edomiteren Doeg var der, at han vilde give Saul det til Kende; jeg har været Aarsag til det, som skete imod alle din Faders Huses Sjæle. **23** Bliv hos mig, frygt intet; thi hvo som søger efter mit Liv, skal søge efter dit Liv; thi du skal være i Forvaring hos mig.

23 Og de gave David til Kende og sagde: Se, Filisterne stride imod Keila, og de røve paa Loerne. **2** Da spurgte David Herren ad og sagde: Skal jeg gaa og slaa disse Filister? Og Herren sagde til David: Gak, og du skal slaa Filisterne og frelse Keila. **3** Men Davids Mænd sagde til ham: Se, vi ere i Frygt her i Juda; og vi ville dog gaa til Keila mod Filisternes Slagordener! **4** Da blev David ydermere ved at adspørge Herren, og Herren svarede ham og sagde: Staa op, drag ned til Keila, thi jeg giver Filisterne i din Haand. **5** Saa gik David og hans Mænd til Keila, og han stred imod Filisterne og drev deres Kvæg bort og slog dem med et stort Slag; saa frelste David Indbyggerne i Keila. **6** Men det skete, da Abjathar, Akimeleks Søn, flyede til David i Keila, da kom Livkjortlen ned med ham. **7** Da blev det Saul tilkendegivet, at David var kommen til Keila; og Saul sagde: Gud har overgivet ham i min Haand, da han er indelukt, idet han er kommen i en Stad med dobbelte Porte og Stænger. **8** Og Saul opbød alt Folket til Krigen for at drage ned til Keila og belejre David og hans Mænd. **9** Der David fornam, at Saul hemmeligen optændte det onde imod ham, da

sagde han til Præsten Abjathar: Bring Livkjortlen hid! **10** Og David sagde: Herre, Israels Gud! Din Tjener har hørt for vist, at Saul søger at komme til Keila for at ødelægge Staden for min Skyld. **11** Mon Mændene af Keila skulde overantvorde mig i hans Haand? mon Saul skal komme ned, saaledes som din Tjener har hørt? Herre, Israels Gud! Kære, forkynd din Tjener det; og Herren sagde: Han skal komme ned. **12** Da sagde David: Mon Mændene af Keila skulle overantvorde mig og mine Mænd i Sauls Haand? og Herren sagde: De skulle overantvorde dig. **13** Da gjorde David sig rede med sine Mænd, ved seks Hundrede Mand, og de droge ud af Keila og vandrede hen, hvor de kunde vandre, og det blev Saul tilkendegivet, at David var undkommen fra Keila; da opgav han at drage ud. **14** Og David blev i Ørken i Befæstningerne, og han tog Ophold paa Bjerget i Ørken Sif; og Saul søgte efter ham alle Dage, men Gud gav ham ikke i hans Haand. **15** Der David saa, at Saul var draget ud for at søge efter hans Liv, da blev David i Ørken Sif i Skoven. **16** Da gjorde Jonathan, Sauls Søn, sig rede og gik hen i Skoven til David, og han styrkede hans Kraft i Gud. **17** Og han sagde til ham: Frygt ikke, thi min Fader Sauls Haand skal ikke finde dig; men du skal blive Konge over Israel, og jeg vil være den anden hos dig; og Saul, min Fader, ved det ogsaa. **18** Saa gjorde de begge en Pagt for Herrens Ansigt; og David blev i Skoven, men Jonathan gik til sit Hus. **19** Men Sifiterne droge op til Saul til Gibea og sagde: Har ikke David skjult sig hos os i Befæstningerne i Skoven paa Hakilas Høj, som ligger til højre for Jesimon? **20** Har du nu rigtig Lyst, o Konge! til at drage ned, da drag ned; vor Sag skal det være at overantvorde ham i Kongens Haand. **21** Da sagde Saul: Velsignede være I for Herren, at I ynkes over mig! **22** Kære, gaar, bereder Sagen fremdeles, og faar at vide og ser hans Sted, hvor hans Gang er, hvo der har set ham der; thi man har sagt mig, at han skal være meget træsk. **23** Derfor ser og skaffer eder at vide iblandt alle Skjulesteder, hvor han skjuler sig, og kommer tilbage til mig, naar I ere visse derpaa, saa vil jeg gaa med eder; og det skal ske, dersom han er i Landet, da vil jeg ransage efter ham blandt alle Tusinder i Juda. **24** Da gjorde de sig rede og gik til Sif forud for Saul; men David og hans Mænd vare i Maons Ørk paa den slette Mark, til højre for Jesimon. **25** Og Saul gik og hans Mænd for at søge, og det blev David tilkendegivet, og han drog ned fra Klippen og blev i Maons Ørk; der Saul hørte det, da forfulgte han David i Maons Ørk. **26** Og Saul gik paa denne Side af Bjerget, og David og hans Mænd paa den anden Side af Bjerget; og der David skyndte sig at komme bort fra Sauls Ansigt, da omringede Saul og hans Mænd David og hans Mænd for at gribe dem. **27** Men der kom et Bud til Saul og sagde: Skynd dig og kom; thi Filisterne ere faldne ind i Landet. **28** Da vendte Saul tilbage fra at forfølge David og drog imod Filisterne; derfor kalder man dette Sted Sela-Hamahlekoth. **29** Og David drog op derfra og blev udi Befæstningerne i Engedi.

24 Og det skete, der Saul kom tilbage fra Filisterne, da forkyndte de ham og sagde: Se, David er i Engedi Ørk. **2** Da tog Saul tre Tusinde Mand, udvalgte af al Israel, og gik hen for at opsøge David og hans Mænd paa Stengedernes Klipper. **3** Og der han kom til Faarestierne ved Vejen, da var der en Hule, og Saul gik ind for at tildække sine Fødder; men David og hans Mænd sade i det inderste af Hulen. **4** Da sagde Davids Mænd til ham: Se, dette er den Dag, om hvilken Herren har sagt dig: Se, jeg giver dig din Fjende i din Haand, at du skal gøre med ham, som godt er for dine Øjne; og David stod op og afskar hemmelig en Flig af Kappen, som Saul havde paa. **5** Og det skete derefter, da slog Davids Hjerte ham, fordi han havde afskaaret Fligen, som hørte Saul til. **6** Og han sagde til sine Mænd: Herren lade det være langt fra mig, at jeg skulde gøre denne Gerning ved min Herre, Herrens Salvede, at lægge min Haand paa ham; thi han er Herrens Salvede. **7** Og David holdt sine Mænd i Ave med Ord og tilstedte dem ikke at staa op imod Saul. Og Saul stod op af Hulen og gik hen ad Vejen. **8** Men derefter stod David op og gik ud af Hulen, og raabte efter Saul og sagde: Min Herre Konge! Da saa Saul sig tilbage, og David bøjede sit Ansigt til Jorden og kastede sig ned. **9** Og David sagde til Saul: Hvorfor hører du paa de Menneskers Ord, som sige: Se, David søger efter din Ulykke? **10** Se, dine Øjne have set paa denne Dag, at Herren har givet dig i Dag i min Haand i Hulen, og man talede til mig om, at jeg skulde slaa dig ihjel, men jeg sparede dig; thi jeg sagde: Jeg vil ikke lægge Haand paa min Herre, thi han er Herrens Salvede. **11** Og min Fader, se! se dog Fligen af din Kappe i min Haand; thi af det, at jeg afskar Fligen af din Kappe og ikke slog dig ihjel, kan du kende og se, at der ikke er Ondskab eller

Overtrædelse i min Haand, jeg har heller ikke syndet imod dig, og du jager efter mit Liv for at borttage det. **12** Herren skal dømme imellem mig og imellem dig, og Herren skal hævne mig paa dig, men min Haand skal ikke være paa dig; **13** ligesom man siger i et gammelt Ordsprog: Fra Ugudelige skal udgaa Ugudelighed; men min Haand skal ikke være paa dig. **14** Efter hvem er Israels Konge udgangen? hvem jager du efter? efter en død Hund, efter en Loppe? **15** Men Herren skal være Dommer og dømme imellem mig og imellem dig, og han skal se og udføre min Sag og dømme mig fri for din Haand. **16** Og det skete, der David havde fuldendt at tale disse Ord til Saul, da sagde Saul: Er dette din Røst, min Søn David? Og Saul opløftede sin Røst og græd. **17** Og han sagde til David: Du er retfærdigere end jeg; thi du har betalt mig godt, men jeg har betalt dig ondt. **18** Og du har givet til Kende i Dag, at du har gjort mig godt; thi Herren havde overgivet mig i din Haand, og du slog mig ikke ihjel. **19** Naar en Mand finder sin Fjende, skulde han da sende ham paa en god Vej? Men Herren skal betale dig godt for denne Dag, for det, som du har gjort mig. **20** Og nu se, jeg ved, at du skal blive Konge, og Israels Rige skal stadfæstes i din Haand. **21** Saa sværg mig nu ved Herren, at du ikke vil udrydde min Sæd efter mig, og at du ikke vil udslette mit Navn af min Faders Hus. **22** Da tilsvor David Saul dette, og Saul gik til sit Hus, men David og hans Folk gik op i Befæstningen.

25 Og Samuel døde, og al Israel samlede sig og sørgede over ham, og de begrove ham i hans Hjem udi Rama, og David gjorde sig rede og drog ned til Ørken i Paran. **2** Og der var en Mand i Maon, og han havde sin Bedrift paa Karmel, og samme Mand var meget rig, og han havde tre Tusinde Faar og Tusinde Geder; og han klippede netop sine Faar ved Karmel. **3** Og Mandens Navn var Nabal, og hans Hustrus Navn Abigail; og Kvinden var af god Forstand og dejlig af Skikkelse, men Manden var haard og ond i sine Gerninger; og han var en Kalebiter. **4** Men David hørte i Ørken, at Nabal klippede sine Faar. **5** Da udsendte David ti unge Karle, og David sagde til de unge Karle: Gaar op til Karmel, og naar I komme til Nabal, da hilser ham i mit Navn. **6** Og siger saaledes: Til Lykke! Fred være med dig og Fred være med dit Hus og Fred være med alt det, du har! **7** Og nu har jeg hørt, at du har Faareklipning; nu! de Hyrder, som du har, have været sammen med os, vi have ikke forhaanet dem, og de savnede intet alle de Dage, de vare i Karmel. **8** Spørg dine unge Karle, og de skulle kundgøre dig det, og lad vore unge Karle finde Naade for dine Øjne, thi vi ere komne paa en god Dag; kære, giv dine Tjenere og din Søn David, hvad din Haand formaar. **9** Og Davids unge Karle kom og talede til Nabal efter alle disse Ord i Davids Navn, og de holdt sig rolige. **10** Og Nabal svarede Davids Tjenere og sagde: Hvo er David? og hvo er Isais Søn? der ere nu om Stunder mange Tjenere, som løbe bort fra deres Herres Ansigt. **11** Og skulde jeg tage mit Brød og Vand og mit Slagtekvæg, som jeg har slagtet til dem, som klippe for mig, og give de Mænd, om hvem jeg ikke ved, hvorfra de ere? **12** Da vendte Davids unge Karle sig for at gaa deres Vej, de vendte tilbage og kom og forkyndte ham alle disse Ord. **13** Da sagde David til sine Mænd: Ombinder hver sit Sværd; og de ombandt hver sit Sværd, og David ombandt ogsaa sit Sværd, og der droge op efter David ved fire Hundrede Mand, men to Hundrede bleve ved Tøjet. **14** Og en af de unge Karle gav Abigail, Nabals Hustru, det til Kende og sagde: Se, David sendte Bud fra Ørken, at velsigne vor Herre, men han foer løs paa dem. **15** Og de Mænd have været os saare gode, og vi bleve ikke forhaanede, og vi savnede ikke noget alle de Dage, vi vandrede hos dem, naar vi vare paa Marken. **16** De have været en Mur for os baade Nat og Dag alle de Dage, vi vare hos dem og vogtede Faarene. **17** Saa vid nu og se, hvad du vil gøre, thi en Ulykke er fast besluttet over vor Herre og over alt hans Hus; og han er et Belials Barn, saa at man ikke kan tale til ham. **18** Da skyndte Abigail sig og tog to Hundrede Brød og to Flasker Vin og fem tillavede Faar og fem Maal ristede Aks og hundrede Klaser Rosiner og to Hundrede Klumper Figen, og hun lagde det paa Asener. **19** Og hun sagde til sine Drenge: Gaar foran mig, se, jeg kommer efter eder; men hun gav ikke Nabal sin Mand det til Kende. **20** Og det skete, der hun red paa Asenet og drog ned i Skjul af Bjerget, se, da drog David og hans Mænd ned imod hende, og hun mødte dem. **21** Men David havde sagt: Visseligen, jeg har forgæves bevaret alt det, denne havde i Ørken, og der savnedes ikke noget af alt det, som han havde; men han betalte mig ondt for godt. **22** Gud gøre ved Davids Fjender nu og fremdeles saa og saa, om jeg skal lade overblive af alt det, han har, indtil Morgen, det bliver lyst, nogen af Mandkøn! **23** Der Abigail saa David, da skyndte hun sig og steg

ned af Asenet, og hun faldt ned paa sit Ansigt for Davids Ansigt og nedbøjede sig paa Jorden. **24** Og hun faldt ned for hans Fødder og sagde: Hør mig, min Herre! denne Misgerning skal være min; Kære, lad din Tjenerinde tale for dine Øren og hør din Tjenerindes Ord. **25** Min Herre vende ikke sit Hjerte imod denne Belials Mand, imod Nabal, thi som hans Navn er, saa er han: Nabal er hans Navn, og Daarlighed er hos ham; men jeg, din Tjenerinde, saa ikke min Herres unge Karle, som du havde udsendt. **26** Og nu, min Herre, saa vist som Herren lever, og saa vist som din Sjæl lever, da har Herren forhindret dig i at udøse Blod og i at tage dig selv til Rette, saa skulle nu dine Fjender og de, som søge min Herres Ulykke, vorde som Nabal. **27** Og her er nu denne Foræring, som din Tjenerinde førte til min Herre, og lad den gives de unge Karle, som følge min Herre. **28** Kære, forlad din Tjenerindes Overtrædelse; thi Herren skal berede min Herre et bestandigt Hus; thi min Herre fører Herrens Krige, og intet ondt skal times dig i dine Dage. **29** Naar noget Menneske rejser sig til at forfølge dig og til at søge efter dit Liv: Saa skal min Herres Sjæl være bunden i de levendes Knippe hos Herren din Gud; men dine Fjenders Sjæl, den skal han udslynge ud af Slyngen. **30** Og det skal ske, naar Herren gør min Herre efter alt det gode, som han har talet over dig, og sætter dig til en Fyrste over al Israel, **31** da skal dette ikke være dig til Selvbebrejdelse eller min Herres Hjerte til Anstød, at han har udøst uskyldigt Blod, og at min Herre har taget sig selv til Rette; og naar Herren gør vel imod min Herre, da skal du komme din Tjenerinde i Hu. **32** Da sagde David til Abigail: Lovet være Herren, Israels Gud, som sendte dig mig i Møde i Dag, **33** og velsignet være din Fornuftighed, og velsignet være du, som forhindrede mig paa denne Dag fra at udøse Blod og fra at tage mig selv til Rette! **34** Og sandelig, saa vist som Herren, Israels Gud, lever, som forhindrede mig i at gøre dig ondt: Om du ikke havde skyndt dig og var kommen mig i Møde, da havde Nabal ikke beholdt tilovers indtil Morgen, naar det bliver lyst, nogen af Mandkøn. **35** Saa tog David af hendes Haand det, som hun førte til ham, og han sagde til hende: Drag med Fred op til dit Hus, se, jeg adlød din Røst og ansaa din Person. **36** Og Abigail kom til Nabal, og se, han havde et Gæstebud i sit Hus, som en Konges Gæstebud, og Nabals Hjerte var vel til Mode, og han var saare drukken; men hun kundgjorde ham ikke noget, hverken lidet eller stort, før det blev lyst om Morgenen. **37** Og det skete om Morgenen, da Nabals Rus var forbi, da kundgjorde hans Hustru ham disse Ting; og hans Hjerte døde i ham, og han blev som en Sten. **38** Og det skete ved ti Dage derefter, da slog Herren Nabal, og han døde. **39** Og der David hørte, at Nabal var død, da sagde han: Lovet være Herren, som udførte min Forsmædelses Sag imod Nabal og forhindrede sin Tjener fra ondt, og Herren lod Nabals Ondskab falde tilbage paa hans Hoved; og David sendte hen og lod tale med Abigail om at tage sig hende til Hustru. **40** Og der Davids Tjenere kom til Abigail ved Karmel, da talede de til hende og sagde: David sendte os til dig for at tage dig til sin Hustru. **41** Og hun stod op og bøjede sig med sit Ansigt til Jorden, og sagde: Se, her er din Tjenerinde til en Tjenestekvinde til at to min Herres Tjeneres Fødder. **42** Og Abigail skyndte sig og gjorde sig rede og red paa et Asen med fem af hendes Piger, og hun drog efter Davids Bud og blev hans Hustru. **43** David tog og Ahinoam at Jisreel; og de bleve ogsaa begge hans Hustruer. **44** Men Saul havde givet Mikal sin Datter, Davids Hustru, til Palti, Lais Søn, som var fra Gallim.

26 Og Sifiterne kom til Saul i Gibea og sagde: Har ikke David skjult sig paa Hakilas Høj lige for Ørken? **2** Da gjorde Saul sig rede og drog ned til Ørken Sif, og tre Tusinde Mand, udvalgte af Israel, med ham, for at søge efter David i Ørken Sif. **3** Og Saul lejrede sig ved Hakilas Høj, som ligger lige for Ørken ved Vejen; men David blev i Ørken, og han saa, at Saul kom efter ham i Ørken. **4** Da sendte David Spejdere og fik at vide, at Saul virkelig var kommen. **5** Og David gjorde sig rede og kom til det Sted, hvor Saul havde lejret sig, og David saa Stedet, hvor Saul laa tillige med Abner, Ners Søn, hans Stridshøvedsmand; thi Saul laa i Vognborgen, og Folket havde lejret sig omkring ham. **6** Da svarede David og sagde til Hethiteren Akimelek, og til Abisai, Zerujas Søn, Joabs Broder, saaledes: Hvo vil gaa ned med mig til Saul i Lejren? og Abisai svarede: Jeg vil gaa ned med dig. **7** Saa kom David og Abisai til Folket om Natten, og se, Saul laa og sov i Vognborgen, og hans Spyd var stukket i Jorden ved hans Hovedgærde, og Abner og Folket laa omkring ham. **8** Da sagde Abisai til David: Gud har i Dag overgivet din Fjende i din Haand, saa vil jeg nu stikke Spydet igennem ham og ned i Jorden een Gang, at jeg ej behøver at gøre det anden Gang. **9**

Men David sagde til Abisai: Dræb ham ikke; thi hvo vil lægge Haand paa Herrens Salvede og bliver uskyldig? **10** Fremdeles sagde David: Saa vist som Herren lever, uden saa er, at Herren slaar ham, eller hans Dag kommer, at han dør, eller han drager ned i Krigen og omkommer, **11** saa lade Herren det være langt fra mig, at udrække min Haand mod Herrens Salvede; men nu, kære, tag Spydet, som er ved hans Hovedgærde, og Vandkrukken, og lader os gaa. **12** Saa tog David Spydet og Vandkrukken fra Sauls Hovedgærde, og de gik bort; og der var ingen, som saa det, og ingen, som vidste det, og ingen, som opvaagnede, thi de sov allesammen; thi der var falden en dyb Søvn fra Herren paa dem. **13** Der David var kommen over paa hin Side, da stod han paa Bjergets Top langt fra; der var et stort Rum imellem dem. **14** Og David raabte til Folket og til Abner, Ners Søn, og sagde: Vil du ikke svare, Abner? og Abner svarede og sagde: Hvo er du, som raaber til Kongen? **15** Men David sagde til Abner: Er du ikke en Mand? og hvo er som du i Israel? og hvorfor har du ikke vaaget over din Herre Kongen? thi der er kommen een af Folket ind for at dræbe Kongen, din Herre. **16** Dette er ikke en god Ting, som du har gjort; saa vist som Herren lever, I ere Dødens Børn, fordi I ikke have vaaget over eders Herre, Herrens Salvede; og se nu, hvor er Kongens Spyd og den Vandkrukke, som var ved hans Hovedgærde? **17** Da kendte Saul Davids Røst og sagde: Er dette din Røst, min Søn David? og David sagde: Det er min Røst, min Herre Konge! **18** Og han sagde: Hvorfor forfølger min Herre saa sin Tjener? thi hvad har jeg gjort, og hvad ondt er der i min Haand? **19** Og nu høre dog min Herre Kongen sin Tjeners Ord: Dersom Herren har tilskyndet dig imod mig, da lad ham lugte et Madoffer, men dersom det er Menneskens Børn, da være de forbandede for Herrens Ansigt; thi de have uddrevet mig i Dag, at jeg ikke kan holde mig til Herrens Arv, og de sige: Gak bort, tjen andre Guder! **20** Og nu, lad ej mit Blod falde til Jorden, fjernt fra Herrens Ansigt; thi Israels Konge er dragen ud for at opsøge en Loppe, ligesom man jager efter en Agerhøne paa Bjergene. **21** Da sagde Saul: Jeg har syndet, kom tilbage min Søn David; thi jeg vil ikke ydermere gøre dig ondt, fordi mit Liv var dyrebart for dine Øjne paa denne Dag, se, jeg har handlet daarlig og er faret vild saare meget. **22** Da svarede David og sagde: Se, her er Kongens Spyd; men lad een af de unge Karle komme over og hente det. **23** Men Herren betale den Mand hans Retfærdighed og hans Troskab, i hvis Haand Herren har givet dig i Dag; men jeg vilde ikke udrække min Haand mod Herrens Salvede. **24** Og se, ligesom din Sjæl var storligen agtet paa denne Dag for mine Øjne: Saa skal min Sjæl blive storligen agtet for Herrens Øjne, og han skal fri mig af al Angest. **25** Da sagde Saul til David: Velsignet være du, min Søn David! ja, hvad du tager dig for, skal du ogsaa magte! Saa gik David sin Vej, og Saul vendte om til sit Sted.

27 Og David sagde i sit Hjerte: Jeg omkommer nu en Dag ved Sauls Haand; intet er mig bedre, end at jeg flyr til Filisternes Land, at Saul kan opgive at søge efter mig ydermere i alt Israels Landemærke, og at jeg kan undgaa hans Haand. **2** Da gjorde David sig rede og gik over, han og seks Hundrede Mand, som vare med ham, til Akis, Maoks Søn, Kongen i Gath. **3** Og David boede hos Akis i Gath, han og hans Mænd, hver med sit Hus; David og hans to Hustruer: Ahinoam, den Jisreelitiske, og Abigail, Nabals Hustru, den Karmelitiske. **4** Og det blev Saul tilkendegivet, at David var flyet til Gath; da blev han ikke ydermere ved at søge efter ham. **5** Og David sagde til Akis: Kære, dersom jeg har fundet Naade for dine Øjne, saa lad dem give mig et Sted i een af Byerne i Landet, at jeg maa blive der; thi hvorfor skal din Tjener bo i den kongelige Stad hos dig? **6** Da gav Akis ham Ziklag samme Dag; derfor er Ziklag Judas Kongers indtil denne Dag. **7** Og Tallet paa de Dage, i hvilke David boede i Filisternes Land, var eet Aar og fire Maaneder. **8** Saa drog David og hans Mænd op, og de overfaldt Gesuriterne og Girsiterne og Amalekiterne; thi disse boede i Landet, som hørte dem til fra gammel Tid, i Retningen af Schur og indtil Ægyptens Land. **9** Og David slog Landet og lod hverken Mand eller Kvinde leve og tog smaat Kvæg og stort Kvæg og Asener og Kameler og Klæder og vendte tilbage til Akis. **10** Naar Akis sagde: Hvor faldt I ind i Dag? da sagde David: Imod Sønden i Juda og imod Sønden mod Jerahmeeliterne og imod Sønden mod Keniterne. **11** Og David lod ikke en Mand eller Kvinde leve, saa at han førte dem til Gath; thi han sagde: At de ikke skulle forkynde noget imod os og sige: Saaledes gjorde David; og saaledes var hans Vis alle de Dage, han boede i Filisternes Land. **12** Derfor troede Akis David og sagde: Han har gjort sig forhadt for sit Folk, for Israel, derfor skal han være min Tjener evindelig.

28 Og det skete i de samme Dage, at Filisterne samlede deres Hære til Striden for at føre Krig imod Israel; og Akis sagde til David: Du skal vide, at du skal drage ud med mig i Lejren, du og dine Mænd. **2** Da sagde David til Akis: Derfor skal du og fornemme, hvad din Tjener vil gøre; og Akis sagde til David: Derfor vil jeg sætte dig til Vogter over mit Hoved alle Dage. **3** Men Samuel var død, og al Israel havde sørget over ham og begravet ham i Rama, og det ved hans Stad; og Saul havde bortskaffet Spaakvinder og Tegnsudlæggere af Landet. **4** Og der Filisterne samledes og kom og lejrede sig i Sunem, da samlede Saul al Israel, og de lejrede sig i Gilboa. **5** Der Saul saa Filisternes Lejr, da frygtede han, og hans Hjerte var saare forfærdet. **6** Og Saul adspurgte Herren, men Herren svarede ham intet, hverken ved Drømme eller ved Urim eller ved Profeterne. **7** Da sagde Saul til sine Tjenere: Opleder mig en Kvinde, som har en Spaadoms Aand, at jeg kan gaa til hende og adspørge hende; og hans Tjenere sagde til ham: Se, der er en Kvinde, som har Spaadoms Aand, i Endor. **8** Og Saul gjorde sig ukendelig og førte sig i andre Klæder, og han gik hen og to Mænd med ham, og de kom til Kvinden om Natten, og han sagde: Kære, spaa mig ved en Spaadoms Aand, og man mig den frem, som jeg siger dig. **9** Og Kvinden sagde til ham: Se, du ved, hvad Saul har gjort, hvorledes han har ladet udrydde Spaakvinder og Tegnsudlæggere af Landet, og hvorfor vil du sætte en Snare for min Sjæl til at lade mig slaa ihjel? **10** Da tilsvor Saul hende ved Herren og sagde: Saa vist som Herren lever, skal denne Gerning ikke regnes dig til Misgerning. **11** Da sagde Kvinden: Hvem skal jeg da mane dig frem? og han sagde: Lad mig Samuel komme op. **12** Der Kvinden saa Samuel, da raabte hun med stærk Røst; og Kvinden sagde til Saul: Hvi har du bedraget mig? du er jo Saul. **13** Da sagde Kongen til hende: Frygt ikke! men hvad har du set? og Kvinden sagde til Saul: Jeg har set Guder stige op af Jorden. **14** Og han sagde til hende: Hvordan er hans Skikkelse? og hun sagde: Der kommer en gammel Mand op, og han er klædt i en Kappe; da fornam Saul, at det var Samuel, og han bøjede sit Ansigt til Jorden og kastede sig ned. **15** Og Samuel sagde til Saul: Hvorfor gjorde du mig Uro og lod mig hente op? Da sagde Saul: Jeg er saare angst, thi Filisterne stride imod mig, og Gud er vegen fra mig og svarer mig ikke ydermere, hverken ved Profeter eller ved Drømme, derfor lod jeg dig kalde, at du skulde lade mig vide, hvad jeg skal gøre. **16** Da sagde Samuel: Men hvorfor vil du spørge mig, efterdi Herren er vegen fra dig og er bleven din Fjende? **17** Thi Herren har nu gjort saaledes, som han sagde ved mig, og Herren har revet Riget af din Haand og givet David din Næste det, **18** fordi du ikke adlød Herrens Røst og ikke fuldbyrdede hans strenge Vrede imod Amalek; derfor har Herren gjort denne Gerning imod dig paa denne Dag. **19** Og Herren skal endog give Israel tillige med dig i Filisternes Haand, og du og dine Sønner skulle være hos mig i Morgen; Herren skal endog give Israels Lejre i Filisternes Haand. **20** Da faldt Saul hasteligen til Jorden, saa lang som han var, og frygtede saare for Samuels Ord; der var heller ingen Kraft i ham, thi han havde ikke smagt Brød den ganske Dag og den ganske Nat. **21** Og Kvinden kom hen til Saul og saa, at han var saare forfærdet; og hun sagde til ham: Se, din Tjenerinde adlød din Røst, og jeg satte mit Liv i min Haand og adlød dine Ord, som du talede til mig. **22** Saa adlyd nu ogsaa, kære, din Tjenerindes Røst, saa vil jeg sætte en Mundfuld Brød for dig, og æd, at der kan være Kraft i dig, naar du gaar paa Vejen. **23** Men han vægrede sig og sagde: Jeg vil ikke æde; da nødte baade hans Tjenere og Kvinden ham, og han adlød deres Røst, og han stod op fra Jorden og satte sig paa Sengen. **24** Og Kvinden havde en Fedekalv i Huset, og hun skyndte sig og slagtede den, og hun tog Mel og æltede og bagede deraf usyrede Kager. **25** Og hun bar det frem for Saul og for hans Tjenere, og de aade, og de stode op og gik bort den samme Nat.

29 Og Filisterne havde samlet alle deres Lejre i Afek, og Israel lejrede sig ved den Kilde, som er udi Jisreel. **2** Og Filisternes Fyrster gik over med Hundreder og med Tusinder; men David og hans Mænd gik over til sidst med Akis. **3** Da sagde Filisternes Fyrster: Hvad skulle disse Hebræer? Og Akis sagde til Filisternes Fyrster: Er det ikke David, Sauls, Israels Konges, Tjener, som nu har været hos mig i Aar og Dag, og jeg har ikke fundet noget hos ham, siden den Tid, han faldt fra, indtil denne Dag? **4** Men Filisternes Fyrster bleve vrede paa ham, og Filisternes Fyrster sagde til ham: Lad den Mand gaa bort og vende tilbage til sit Sted, hvor du har beskikket ham hen, men han skal ikke drage ned med os i Krigen, at han ikke skal blive os en Modstander i Krigen; thi hvormed kunde

denne gøre sig selv behagelig hos sin Herre? mon ikke med disse Mænds Hoveder? 5 Mon denne ikke være David, om hvilken de sang mod hverandre i Dansene, sigende: Saul slog sine Tusinde, men David sine Titusinde? 6 Da kaldte Akis ad David og sagde til ham: Saa vist som Herren lever, du er oprigtig, og din Udgang og din Indgang med mig i Lejren er god for mine Øjne, thi jeg har intet ondt fundet hos dig, fra den Dag du kom til mig, indtil denne Dag; men du er ikke god for Fyrsternes Øjne. 7 Saa vend nu tilbage og gak i Fred, at du ikke skal gøre det, som er ondt for Filisternes Fyrsters Øjne. 8 Da sagde David til Akis: Men hvad har jeg gjort? eller hvad har du fundet hos din Tjener, fra den Dag, jeg har været for dit Ansigt indtil denne Dag, at jeg ikke maa komme og stride imod min Herre Konges Fjender? 9 Og Akis svarede og sagde til David: Jeg ved det, thi du er god for mine Øjne, som en Guds Engel; dog have Filisternes Fyrster sagt: Lad ham ikke drage op med os i Krigen. 10 Saa staa du nu tidlig op i Morgen, du og din Herres Tjenere, som ere komne med dig; og naar I ere tidligen opstandne i Morgen, og det er lyst for eder, saa gaar bort! 11 Saa stod David tidligen op, han og hans Mænd, for at gaa bort om Morgenen og komme tilbage til Filisternes Land; og Filisterne droge op imod Jisreel.

30 Og det skete, der David og hans Mænd kom paa den tredje Dag til Ziklag, vare Amalekiterne faldne ind imod Sønden og imod Ziklag og havde slaaet Ziklag og opbrændt den med Ild, 2 og de havde taget Kvinderne, som vare derudi, desuden baade smaa og store fangne; de havde ingen slaaet ihjel, men de havde bortført dem og vare gangne deres Vej. 3 Og David og hans Mænd kom til Staden, og se, den var opbrændt med Ild, og deres Hustruer og deres Sønner og deres Døtre vare fangne. 4 Da opløftede David og det Folk, som var hos ham, deres Røst og græd, indtil der ikke mere var Kraft i dem til at græde. 5 Og Davids to Hustruer vare fangne: Ahinoam, den jisreelitiske, og Abigail, Karmeliteren Nabals Hustru. 6 Og David blev saare angest, thi Folket havde sagt, at de vilde stene ham; thi det ganske Folks Sjæle vare beskeligen bedrøvede, hver for sine Sønner og for sine Døtre; men David styrkede sig i Herren sin Gud. 7 Og David sagde til Abjathar, Præsten, Akimeleks Søn: Kære, før mig Livkjortlen frem; og Abjathar førte Livkjortlen frem til David. 8 Og David adspurgte Herren og sagde: Skal jeg forfølge denne Trop? mon jeg kan naa den? Og han sagde til ham: Forfølg, thi du skal naa den og bringe Redning. 9 Saa gik David hen, han og seks Hundrede Mand, som vare hos ham, og de kom til Bækken Besor; der bleve de øvrige staaende. 10 Men David forfulgte dem, han og fire Hundrede Mand, og to Hundrede Mand bleve staaende, som vare for trætte til at gaa over Besors Bæk. 11 Og de fandt en ægyptisk Mand paa Marken, og de toge ham med sig til David; og de gave ham Brød, og han aad, og de gave ham Vand at drikke. 12 De gave ham og en Klump Figen og to Klaser Rosiner, og han aad, og hans Aand kom til Kræfter igen; thi han havde ikke smagt Brød eller drukket Vand i tre Dage og tre Nætter. 13 Og David sagde til ham: Hvem hører du til, og hvorfra er du? og han sagde: Jeg er en ægyptisk ung Karl, en amalekitisk Mands Tjener, og min Herre forlod mig, thi jeg blev syg for tre Dage siden. 14 Vi vare faldne ind Sønder paa imod Kreti og imod det, som hører til Juda, og Sønder paa imod Kaleb, og vi opbrændte Ziklag med Ild. 15 Da sagde David til ham: Vil du føre mig ned til denne Trop? og han sagde: Sværg mig ved Gud, at du ikke vil slaa mig ihjel eller overantvorde mig i min Herres Haand, saa vil jeg føre dig ned til denne Trop. 16 Og han førte ham ned, og se, de vare adspredte over hele Landet; de aade og drak og holdt Højtid over alt det store Bytte, som de havde taget fra Filisternes Land og fra Judas Land. 17 Og David slog dem fra Tusmørket og indtil Aftenen paa den følgende Dag, og ingen undkom af dem uden fire Hundrede Mænd, unge Karle, som rede paa Kamelerne og undflyede. 18 Saa reddede David alt det, som Amalekiterne havde taget; David reddede ogsaa sine to Hustruer. 19 Og der var ingen borte af dem, hverken liden eller stor, hverken Sønner eller Døtre, hverken af Byttet eller af alt det, som de havde taget med sig; David førte det alt sammen tilbage. 20 Og David tog alt smaat Kvæg og stort Kvæg, og de førte det frem foran det øvrige Kvæg, og de sagde: Dette er Davids Bytte. 21 Der David kom til de to Hundrede Mænd, som vare blevne for trætte til at gaa efter David og vare blevne ved Besors Bæk, da gik de ud imod David og imod det Folk, som var hos ham, og David gik frem til Folket og hilsede dem. 22 Da svarede hver ond og Belials Mand blandt de Mænd, som vare gangne med David, og sagde: Efterdi de ikke gik med

os, da skulle vi ikke give dem af Byttet, som vi have reddet, uden enhver hans Hustru og hans Børn, dem kunne de føre med sig og gaa bort. **23** Da sagde David: I skulle ikke gøre saa, mine Brødre, med det, som Herren har givet os, han som har bevaret os og givet denne Trop, som var kommen over os, i vore Hænder. **24** Og hvo skulde høre eder i denne Sag? thi som hans Del er, som drog ned til Slaget, saa skal og hans Del være, som blev hos Tøjet, de skulle dele lige. **25** Og det blev saaledes fra den samme Dag og derefter; thi han gjorde det til en Skik og til en Ret i Israel indtil denne Dag. **26** Og der David kom til Ziklag, da sendte han til de Ældste i Juda, til sine Venner af Byttet og lod sige: Se, der have I en Velsignelse af Herrens Fjenders Bytte; **27** nemlig til dem i Bethel og til dem i Ramoth mod Sønden og til dem i Jatthir **28** og til dem i Aroer og til dem i Sifmoth og til dem i Esthemoa **29** og til dem i Rakal og til dem i Jerameeliternes Stæder og til dem i Keniternes Stæder **30** og til dem i Horma og til dem i Kor-Asan og til dem i Athak **31** og til dem i Hebron og til alle de Stæder, hvor David havde vandret, han og hans Mænd.

31 Og Filisterne strede imod Israel, og Israels Mænd flyede for Filisternes Ansigt, og de faldt ihjelslagne paa Gilboas Bjerg. **2** Og Filisterne forfulgte Saul og hans Sønner, og Filisterne sloge Jonathan og Abinadab og Malkisua, Sauls Sønner. **3** Og Kampen blev svar imod Saul, og Skytterne, som førte Bue, naaede ham, og han blev saare angest for Skytterne. **4** Da sagde Saul til sin Vaabendrager: Drag dit Sværd ud og stik mig igennem dermed, at ikke disse uomskaarne skulle komme og gennemstikke mig og handle ilde med mig; men hans Vaabendrager vilde ikke, thi han frygtede saare; da tog Saul Sværdet og styrtede sig deri. **5** Der hans Vaabendrager saa, at Saul var død, da styrtede ogsaa han sig i sit Sværd og døde med ham. **6** Saa døde Saul og hans tre Sønner og hans Vaabendrager, ogsaa alle hans Mænd til Hobe paa den samme Dag. **7** Og der Israels Mænd, som vare paa hin Side Dalen, og som vare paa hin Side Jordanen, saa, at Israels Mænd vare flygtede, og at Saul og hans Sønner vare døde, da forlode de Stæderne og flyede; og Filisterne kom og boede i dem. **8** Og det skete den anden Dag, da Filisterne kom for at plyndre de ihjelslagne, at de fandt Saul og hans tre Sønner faldne paa Gilboas Bjerg. **9** Da afhuggede de hans Hoved og afførte ham hans Vaaben, og de sendte hen i Filisternes Land trindt omkring for at bringe Budskab derom i deres Afguders Hus og iblandt Folket. **10** Og de lagde hans Vaaben i Astarte-Billedernes Hus og hængte hans Krop ud paa Muren i Bethsan. **11** Der Indbyggerne i Jabes udi Gilead hørte om ham, hvad Filisterne havde gjort mod Saul, **12** da gjorde de sig rede, hver stridbar Mand, og de gik den ganske Nat, og de toge Sauls Legeme og hans Sønners Legemer ned af Muren i Bethsan, og de kom til Jabes og brændte dem der. **13** Og de toge deres Ben og begrove dem under Tamariske-Træet i Jabes, og de fastede syv Dage.

2 Samuel

1 Og det skete efter Sauls Død, der David var kommen tilbage efter at have slaaet Amalekiterne, da blev David i Ziklag to Dage. **2** Og det skete paa den tredje Dag, se, da kom en Mand fra Lejren fra Saul, og hans Klæder vare sønderrevne, og der var Jord paa hans Hoved, og det skete, der han kom til David, da faldt han ned paa Jorden og nedbøjede sig. **3** Og David sagde til ham: Hvorfra kommer du? og han sagde til ham: Jeg er undkommen af Israels Lejr. **4** Og David sagde til ham: Hvad er der sket for en Sag? Kære, kundgør mig det! Og han sagde: Alt Folket flyede fra Slaget, der faldt ogsaa meget af Folket og døde, ja endog Saul og Jonathan, hans Søn, ere døde. **5** Og David sagde til den unge Karl, som forkyndte ham dette: Hvorledes ved du, at Saul og Jonathan, hans Søn, ere døde? **6** Da sagde den unge Karl, som forkyndte ham det: Det hændte sig, at jeg kom paa Gilboas Bjerg, og se, Saul støttede sig paa sit Spyd, og se, Vogne og Rytternes Anførere trængte ind paa ham. **7** Og han saa omkring bag sig og saa mig, og han kaldte ad mig, og jeg sagde: Se, her er jeg. **8** Og han sagde til mig: Hvo er du? og jeg sagde til ham: Jeg er en Amalekiter. **9** Da sagde han til mig: Kære, træd hen til mig, og dræb mig, thi Krampen har grebet mig; men Livet er endnu ganske i mig. **10** Og jeg traadte hen til ham og dræbte ham, thi jeg vidste, at han ikke kunde leve efter sit Fald; og jeg tog Kronen, som var paa hans Hoved, og Armsmykket, som var paa hans Arm, og har bragt dem hid til min Herre. **11** Da tog David fat i sine Klæder og sønderrev dem, og ligervis alle Mændene, som vare hos ham. **12** Og de sørgede og græd og fastede indtil Aftenen over Saul og over Jonathan, hans Søn, og over Herrens Folk og over Israels Hus, at de vare faldne ved Sværdet. **13** Og David sagde til den unge Karl, som gav ham det til Kende: Hvorfra er du? og han sagde: Jeg er en fremmed amalekitisk Mands Søn. **14** Og David sagde til ham: Hvorledes frygtede du ikke for at udrække din Haand til at dræbe Herrens Salvede? **15** Og David kaldte ad en af de unge Karle og sagde: Kom frem, fald an paa ham; og han slog ham, saa at han døde. **16** Og David sagde til ham: Dit Blod være over dit Hoved; thi din Mund vidnede imod dig, da du sagde: Jeg har dræbt Herrens Salvede. **17** Og David sang denne Klagesang over Saul og over Jonathan, hans Søn, **18** og han befalede, at man skulde lære Judas Børn „Buen"; se, den er skreven i den oprigtiges Bog: **19** O Israels Pryd! paa dine Høje ligger han ihjelslagen; hvorledes ere de vældige faldne? **20** Giver det ikke til Kende i Gath, bebuder det ikke paa Gaderne i Askalon, at Filisternes Døtre ikke skulle glæde sig, at de uomskaarnes Døtre ikke skulle fryde sig! **21** I Bjerge udi Gilboa! der skal ikke komme Dug, ej heller Regn paa eder, der skal ej heller være Agre med Offergaver; thi der er de vældiges Skjold besmittet, Sauls Skjold ikke salvet med Olie. **22** Jonathans Bue vendte ikke tilbage fra de ihjelslagnes Blod, fra de vældiges Fedme, og Sauls Sværd kom ikke tilbage forgæves. **23** Saul og Jonathan vare elskelige og liflige i deres Liv, de bleve heller ikke adskilte i deres Død; de vare lettere end Ørne, de vare stærkere end Løver. **24** I Israels Døtre! græder over Saul, ham, som klædte eder stadseligt med Skarlagen, ham, som lod sætte Prydelse af Guld paa eders Klæder. **25** Hvorledes ere de vældige faldne midt i Slaget? Jonathan er ihjelslagen paa dine Høje! **26** Jeg er saare bedrøvet for dig, min Broder Jonathan! du var mig saare liflig, din Kærlighed var mig underfuldere end Kvinders Kærlighed. **27** Hvorledes ere de vældige faldne, og Krigsvaaben gaaet tabte?

2 Og det skete derefter, at David spurgte Herren ad og sagde: Skal jeg drage op i en af Judas Stæder? og Herren sagde til ham: Drag op! og David sagde: Hvorhen skal jeg drage op? og han sagde: Til Hebron. **2** Saa drog David op derhen, saa og hans to Hustruer, Ahinoam, den jisreelitiske, og Abigail, Karmeliteren Nabals Hustru. **3** Derhen førte David sine Mænd op, som vare hos ham, hver med sit Hus, og de boede i Hebrons Stæder. **4** Og Judas Mænd kom og salvede der David til Konge over Judas Hus; og de gave David til Kende og sagde: Mændene af Jabes i Gilead ere de, som have begravet Saul. **5** Da sendte David Bud til Mændene af Jabes i Gilead og lod dem sige: Velsignede være I for Herren, at I gjorde denne Miskundhed imod eders Herre, imod Saul, at I begrove ham. **6** Og nu vise Herren Miskundhed og Trofasthed imod eder, og jeg vil ogsaa vise imod eder denne Godhed, fordi I gjorde denne Gerning. **7** Saa være nu eders Hænder stærke, og værer tapre Mænd, skønt eders Herre Saul er død; thi ogsaa Judas Hus har salvet mig til Konge over sig. **8** Men Abner, Ners Søn, Stridshøvedsmanden, som Saul havde havt, tog Isboseth, Sauls Søn, og førte ham

over til Mahanaim. 9 Og han gjorde ham til Konge over Gilead og over Assuri og over Jisreel og over Efraim og over Benjamin, ja, over al Israel. 10 Isboseth, Sauls Søn, var fyrretyve Aar gammel, der han blev Konge over Israel, og han havde regeret to Aar; Judas Hus alene var efter David. 11 Men Tallet paa de Dage, David var Konge i Hebron over Judas Hus, var syv Aar og seks Maaneder. 12 Og Abner, Ners Søn, drog ud med Isboseths, Sauls Søns, Tjenere fra Mahanaim til Gibeon. 13 Og Joab, Zerujas Søn, og Davids Tjenere droge ogsaa ud, og de stødte sammen ved Gibeons Dam; og de bleve, disse paa denne Side af Dammen, og de andre paa den anden Side af Dammen. 14 Og Abner sagde til Joab: Lad dog de unge Karle gøre sig rede og holde Kampleg for vort Ansigt; Joab sagde: Lad dem gøre sig rede. 15 Saa gjorde de sig rede og gik over efter Tallet; tolv for Benjamin, det er for Isboseth, Sauls Søn, og tolv af Davids Tjenere. 16 Og den ene tog den anden fat ved Hovedet og stødte sit Sværd i den andens Side, og de faldt til Hobe, og man kaldte det Sted Helkat-Zurim, som er ved Gibeon. 17 Og Striden blev samme Dag saare haard; men Abner og Israels Mænd bleve slagne for Davids Tjeneres Ansigt. 18 Men der var tre Zerujas Sønner, Joab og Abisaj og Asael; men Asael var let paa sine Fødder, som en af Raaerne, der ere paa Marken. 19 Og Asael forfulgte Abner, og han bøjede ikke af til at gaa til den højre eller venstre Side fra Abner. 20 Da saa Abner sig tilbage og sagde: Er det dig, Asael? og han sagde: Ja det er. 21 Og Abner sagde til ham: Bøj dig til din højre eller til din venstre Side, og grib dig en af de unge Karle og tag dig hans Rustning; men Asael vilde ikke vige fra ham. 22 Da blev Abner ydermere ved og sagde til Asael: Vig du fra mig; hvorfor skulde jeg slaa dig til Jorden? og hvorledes skulde jeg da opløfte mit Ansigt for din Broder Joab? 23 Men han vægrede sig ved at vige; da stak Abner ham med Bagenden af Spydet i Underlivet, og Spydet gik bag ud af ham, og han faldt der og døde paa Stedet; og det skete, hver den, som kom til det Sted, hvor Asael var falden og var død, de stode stille. 24 Men Joab og Abisaj forfulgte Abner, og Solen gik ned, da de kom paa Ammas Høj, som er lige for Gia paa Vejen til Gibeons Ørk. 25 Og Benjamins Børn samlede sig om Abner og bleve en Klynge, og de stode paa Toppen af en Høj. 26 Da raabte Abner til Joab og sagde: Skal Sværdet fortære evindeligt? ved du ikke, at det vil vorde bittert paa det sidste? og hvor længe varer det, inden du siger til Folket, at de skulle vende om fra at forfølge deres Brødre? 27 Og Joab svarede: Saa vist som Gud lever, dersom du ikke havde talt, da var Folket draget herfra i Morges, uden at forfølge hver sin Broder. 28 Saa blæste Joab i Trompeten, og alt Folket standsede og forfulgte ikke ydermere Israel, og de bleve ej heller ydermere ved at stride. 29 Men Abner og hans Mænd gik hele denne Nat over den slette Mark, og de gik over Jordanen og vandrede igennem hele Bithron og kom til Mahanaim. 30 Og Joab vendte tilbage fra at forfølge Abner og samlede alt Folket, og der savnedes nitten Mænd af Davids Tjenere og Asael. 31 Men Davids Tjenere havde slaget af Benjamin og af Abners Mænd, saa at der vare tre Hundrede og tresindstyve Mand døde. 32 Og de toge Asael op og begrove ham i hans Faders Grav, som var i Bethlehem, og Joab og hans Mænd gik den ganske Nat, saa at de i Dagbrækningen vare i Hebron.

3 Og der var en langvarig Krig imellem Sauls Hus og imellem Davids Hus; men David blev bestandig stærkere, men Sauls Hus blev bestandig svagere. 2 Og Sønner bleve fødte for David i Hebron, og hans førstefødte var Amnon af Ahinoam, den jisreelitiske; 3 og hans anden var Kileab af Abigail, Karmeliteren Nabals Hustru; og den tredje var Absalom, en Søn af Maaka, der var en Datter af Thalmaj, Kongen i Gesur; 4 og den fjerde var Adonja, Hagiths Søn; og den femte var Safatja, Abitals Søn; 5 og den sjette var Jethream af Egla, Davids Hustru. Disse bleve fødte for David i Hebron. 6 Og det skete, da der var Krig imellem Sauls Hus og Davids Hus, at Abner blev vældig i Sauls Hus. 7 Og Saul havde en Medhustru, hvis Navn var Rizpa, Ajas Datter; og Isboseth sagde til Abner: Hvi gik du ind til min Faders Medhustru? 8 Da optændtes Abners Vrede saare over Isboseths Ord, og han sagde: Er jeg et Hundehoved, som holder med Juda? i Dag viser jeg Miskundhed imod din Fader Sauls Hus, imod hans Brødre og imod hans Venner, og har ikke overgivet dig i Davids Haand, og du irettesætter mig for Misgerningen med Kvinden i Dag! 9 Gud gøre Abner nu og i Fremtiden saa og saa! som Herren har tilsvoret David, saaledes vil jeg gøre imod ham: 10 Jeg vil føre Kongedømmet fra Sauls Hus og oprejse Davids Trone over Israel og over Juda fra Dan og indtil Beersaba. 11 Da kunde han ikke svare Abner et Ord igen, fordi han frygtede for ham. 12 Og Abner sendte

Bud for sig til David og lod sige: Hvem hører Landet til? og han lod sige: Gør Pagt med mig, og se, min Haand skal være med dig til at vende al Israel om til dig. **13** Og han sagde: Godt, jeg vil gøre en Pagt med dig, dog begærer jeg een Ting af dig, nemlig: Du skal ikke se mit Ansigt, uden du først fører Mikal, Sauls Datter, til mig, naar du kommer for at se mit Ansigt. **14** Og David sendte Bud til Isboseth, Sauls Søn, og lod sige: Giv mig min Hustru Mikal, som jeg trolovede mig for hundrede Filisters Forhud. **15** Og Isboseth sendte hen og tog hende fra Manden, fra Paltiel, Lais Søn. **16** Og hendes Mand gik med hende, gik og græd bag hende, indtil Bahurim, da sagde Abner til ham: Gak bort, vend tilbage; og han vendte tilbage. **17** Og Abner talede med de Ældste af Israel, og han sagde: I have tilforn søgt David, at han skulde være Konge over eder. **18** Saa gører det nu; thi Herren sagde til David: Jeg vil frelse Israel, mit Folk, ved Davids, min Tjeners Haand, af Filisternes Haand og af alle deres Fjenders Haand. **19** Og Abner talede ogsaa for Benjamins Øren, og Abner gik ogsaa hen at tale for Davids Øren i Hebron alt det, som var godt for Israels Øjne og for hele Benjamins Huses Øjne. **20** Og Abner kom til David i Hebron og tyve Mænd med ham; da gjorde David Abner og de Mænd, som vare med ham, et Gæstebud. **21** Og Abner sagde til David: Jeg vil gøre mig rede og gaa hen og samle al Israel til min Herre Kongen, at de skulle gøre en Pagt med dig, og du skal være Konge over alt det, som din Sjæl begærer; saa lod David Abner fare, og han gik bort med Fred. **22** Og se, Davids Tjenere og Joab kom fra Hæren, og de førte meget Rov med sig; men Abner var ikke hos David i Hebron, thi han havde ladet ham fare, og han var gaaet bort med Fred. **23** Der Joab og den ganske Hær, som var med ham, vare komne, da gave de Joab til Kende og sagde: Abner, Ners Søn, var kommen til Kongen, og han lod ham fare, og han er gaaet bort med Fred. **24** Da kom Joab til Kongen og sagde: Hvad har du gjort? se, Abner er kommen til dig; hvorfor lod du ham fare, saa at han er gaaet frit bort? **25** Du kender jo Abner, Ners Søn; thi han er kommen for at bedrage dig og for at vide din Udgang og din Indgang og at vide alt det, du gør. **26** Og der Joab gik ud fra David, da sendte han Bud efter Abner, og de hentede ham tilbage fra Brønden Sira; men David vidste det ikke. **27** Der Abner kom tilbage til Hebron, da ledte Joab ham til Side midt i Porten for at tale med ham i Stilhed og stak ham der i Underlivet, saa at han døde, for hans Broder Asaels Blods Skyld. **28** Der David siden hørte det, da sagde han: Jeg og mit Rige er uskyldig for Herren evindeligt i Abners, Ners Søns, Blod. **29** Det skal blive paa Joabs Hoved og paa hele hans Faders Hus, og Joabs Hus skal aldrig være fri for den, som har Flod og er spedalsk, og som holder sig ved Stav, og som falder ved Sværdet og har Mangel paa Brød. **30** Thi Joab og hans Broder Abisaj havde slaget Abner ihjel, fordi han slog Asael, deres Broder, ihjel ved Gibeon i Krigen. **31** Og David sagde til Joab og til alt Folket, som var med ham: Sønderriver eders Klæder og binder Sæk om eder og gaar sørgende foran Abner; og Kong David gik efter Ligbaaren. **32** Og de begrove Abner i Hebron; og Kongen opløftede sin Røst og græd ved Abners Grav, og alt Folket græd. **33** Og Kongen sang en Klagesang over Abner og sagde: Mon Abner skulde dø, som en Daare dør? **34** Dine Hænder vare ikke bundne, og dine Fødder ikke lagte i Kobberlænker, du er falden, som man falder for uretfærdige Folk; — da blev alt Folket ved at græde over ham. **35** Der alt Folket kom ind for at faa David til at æde Brød, medens det endnu var Dag, da svor David og sagde: Gud gøre mig nu og fremdeles saa og saa, om jeg smager Brød eller nogen Ting, førend Solen gaar ned! **36** Da forstod alt Folket det, og det syntes godt for deres Øjne; ligesom alt, hvad Kongen gjorde, syntes godt for alt Folkets Øjne. **37** Og alt Folket og hele Israel kendte paa den samme Dag, at det ikke var udgaaet fra Kongen at lade Abner, Ners Søn, slaa ihjel. **38** Og Kongen sagde til sine Tjenere: Vide I ikke, at der paa denne Dag er falden en Fyrste og en stor Mand i Israel? **39** Og jeg er endnu svag, skønt jeg er salvet til Konge; men disse Mænd, Zerujas Børn, ere stærkere end jeg; Herren skal betale den, som gjorde det onde, efter hans Ondskab.

4 Der Sauls Søn hørte, at Abner var død i Hebron, da sank hans Hænder, og al Israel forfærdedes. **2** Og Sauls Søn havde to Mænd, som vare Høvedsmænd for Tropperne, den enes Navn var Baena og den andens Navn Rekab, Beerothiteren Rimmons Sønner, af Benjamins Børn; thi Beeroth blev ogsaa regnet iblandt Benjamin. **3** Og Beerothiterne vare flygtede til Gitthajim og vare der som fremmede indtil denne Dag. **4** Og Jonathan, Sauls Søn, havde en Søn, som var lam paa begge Ben; han var fem Aar gammel, da Rygtet om Saul og Jonathan kom fra Jisreel, og

hans Fostermoder tog ham og flyede, og det skete, der hun hastede med at fly, da faldt han og blev lam, og hans Navn var Mefiboseth. **5** Saa gik Beerothiteren Rimmons Sønner, Rekab og Baena, og kom, der Dagen var hed, til Isboseths Hus; men han laa paa Sengen om Middagen. **6** Og de kom ind i Huset, som om de vilde hente Hvede, og stak ham i Underlivet, og Rekab og Baena, hans Broder, undkom. **7** Thi de vare komne i Huset, der han laa paa sin Seng i sit Sovekammer, og de sloge ham og dræbte ham og borttoge hans Hoved, og de toge hans Hoved og gik bort ad Vejen over den slette Mark den ganske Nat. **8** Og de førte Isboseths Hoved til David i Hebron, og de sagde til Kongen: Se, her er Hovedet af Isboseth, en Søn af din Fjende Saul, som søgte efter dit Liv; saa har Herren paa denne Dag givet min Herre, Kongen, Hævn over Saul og over hans Sæd. **9** Da svarede David Rekab og hans Broder Baena, Beerothiteren Rimmons Sønner, og sagde til dem: Saa vist som Herren lever, som har forløst min Sjæl af al Angest, **10** da en forkyndte mig og sagde: Se, Saul er død, og han var i sine egne Øjne som den, der bringer et godt Budskab, da greb jeg ham og ihjelslog ham i Ziklag, ham, som jeg skulde have givet Løn for hans Budskab; **11** meget mere disse ugudelige Mænd, som have ihjelslaget en retfærdig Mand i hans Hus paa hans Seng; og nu, skulde jeg ikke udkræve hans Blod af eders Haand og udrydde eder af Jorden? **12** Og David bød de unge Karle, og de sloge dem ihjel og afhuggede deres Hænder og deres Fødder og hængte dem over Fiskedammen i Hebron, men de toge Isboseths Hoved og begrove det i Abners Grav i Hebron.

5 Da kom alle Israels Stammer til David i Hebron, og de sagde saaledes: Se, her ere vi, vi ere dine Ben og dit Kød. **2** Ogsaa tilforn, der Saul var Konge over os, da var du den, som førte Israel ud og ind; saa har Herren sagt til dig: Du skal vogte mit Folk Israel, og du skal være Fyrste over Israel. **3** Og alle de Ældste af Israel kom til Kongen i Hebron, og Kong David gjorde en Pagt med dem i Hebron for Herrens Ansigt, og de salvede David til Konge over Israel. **4** David var tredive Aar gammel, der han blev Konge, han regerede fyrretyve Aar. **5** Han regerede i Hebron over Juda syv Aar og seks Maaneder og regerede i Jerusalem i tre og tredive Aar over hele Israel og Juda. **6** Og Kongen drog hen og hans Mænd til Jerusalem imod Jebusiterne, som boede i Landet; og de sagde til David: Du skal ikke komme herind, men de blinde og lamme skulle drive dig bort; hvormed de vilde sige: David skal ikke komme herind. **7** Men David indtog Zions Befæstning, det er Davids Stad. **8** Thi David havde sagt paa den samme Dag: Hvo som helst der slaar Jebusiterne og naar til Vandrenden og slaar de halte og de blinde, som ere Davids Sjæl forhadte —; derfor siger man: En blind eller en lam skal ikke komme ind i Huset. **9** Saa boede David i Befæstningen og kaldte den Davids Stad, og David byggede trindt omkring fra Millo af og indadtil. **10** Og David gik stedse frem og blev stor; thi Herren Zebaoths Gud var med ham. **11** Og Hiram, Kongen af Tyrus, sendte Bud til David med Cedertræ og Mestre til at udhugge i Træ og Mestre til at udhugge i Sten til Vægge, og de byggede David et Hus. **12** Og David fornam, at Herren havde stadfæstet ham til Konge over Israel, og at han havde ophøjet hans Kongedømme for sit Folk Israels Skyld. **13** Og David tog endnu Medhustruer og Hustruer af Jerusalem, efter at han var kommen fra Hebron; og der fødtes endnu Sønner og Døtre for David. **14** Og disse ere deres Navne, som ham fødtes i Jerusalem: Sammua og Sobab og Nathan og Salomo **15** og Jibkar og Elisua og Nefeg og Jafla **16** og Elisama og Eljada og Elifelet. **17** Der Filisterne hørte, at de havde salvet David til Konge over Israel, da droge alle Filisterne op for at søge efter David; der David hørte det, da drog han ned til Befæstningen. **18** Og Filisterne kom, og de spredte sig i Refaims Dal. **19** Og David spurgte Herren ad og sagde: Skal jeg drage op imod Filisterne? vil du give dem i min Haand? Og Herren sagde til David: Drag op, thi jeg vil give Filisterne i din Haand. **20** Og David kom til Baal-Perazim, og David slog dem der og sagde: Herren har brudt igennem mine Fjender for mit Ansigt, som Vand bryder igennem; derfor kalder man det samme Steds Navn Baal-Perazim. **21** Og de efterlode deres Afguder der, og David og hans Mænd toge dem op. **22** Men Filisterne bleve endnu ved at drage op og spredte sig i Refaims Dal. **23** Og David spurgte Herren ad, men han sagde: Du skal ikke drage op; men kom omkring bag paa dem, at du kommer til dem tværs over for Morbærtræerne. **24** Og det skal ske, naar du hører en Lyd af en Skriden hen over Morbærtræernes Toppe, da maa du røre dig; thi da er Herren udgangen for dit Ansigt til at slaa Filisternes Lejr. **25** Og David gjorde saaledes, ligesom

Herren havde befalet ham, og slog Filisterne fra Geba indtil hen imod Geser.

6 Derefter samlede David atter alle udvalgte i Israel, tredive Tusinde. **2** Og David gjorde sig rede og gik hen, han og alt Folket, som var hos ham, fra Baale-Juda, for derfra at føre Guds Ark op, over hvilken der nævnes et Navn, den Herre Zebaoths Navn, som sidder over Keruber. **3** Og de førte Guds Ark paa en ny Vogn og toge den fra Abinadabs Hus, som var paa Højen; men Ussa og Ahio, Abinadabs Sønner, førte den nye Vogn. **4** Saa toge de den fra Abinadabs Hus, som var paa Højen, og fulgte med Guds Ark; men Ahio gik foran Arken. **5** Da legede David og alt Israels Hus for Herrens Ansigt med alle Haande Strengeleg af Fyrretræ, med Harper og med Citere og med Trommer og med Bjælder og med Cymbler. **6** Og der de kom til Nakons Lade, da udrakte Ussa Haanden til Guds Ark og greb fat paa den; thi Øksnene vege ud af Sporet. **7** Da optændtes Herrens Vrede imod Ussa, og Gud slog ham der for hans Forseelses Skyld, og han døde der ved Guds Ark. **8** Da blev David ilde tilfreds, fordi Herren havde gjort et Skaar paa Ussa, og man kaldte det Sted Perez-Ussa indtil denne Dag. **9** Og David frygtede for Herren samme Dag og sagde: Hvorledes skal Herrens Ark komme til mig? **10** Og David vilde ikke føre Herrens Ark til sig i Davids Stad; men David lod den føre hen til Githiteren Obed-Edoms Hus. **11** Og Herrens Ark blev tre Maaneder i Githiteren Obed-Edoms Hus, og Herren velsignede Obed-Edom og alt hans Hus. **12** Og det blev Kong David tilkendegivet, idet der sagdes: Herren har velsignet Obed-Edoms Hus og alt det, han har, for Guds Arks Skyld; da gik David hen og førte Guds Ark op af Obed-Edoms Hus til Davids Stad med Glæde. **13** Og det skete, naar de, som bare Herrens Ark, vare gaaede seks Trin, da ofrede man Øksne og fedt Kvæg. **14** Og David dansede af alle Kræfter for Herren Ansigt, og David var iført en linnet Livkjortel. **15** Saa førte David og alt Israels Hus Herrens Ark op med Frydeskrig og med Basuns Lyd. **16** Og det skete, der Herrens Ark kom i Davids Stad, da saa Mikal, Sauls Datter, ud igennem Vinduet og saa Kong David springe af alle Kræfter for Herrens Ansigt, og hun foragtede ham i sit Hjerte. **17** Og de førte Herrens Ark ind og satte den paa sit Sted midt i Paulunet, som David havde opslaaet til den; og David ofrede Brændofre og Takofre for Herrens Ansigt. **18** Der David var færdig med at ofre Brændofre og Takofre, da velsignede han Folket i den Herre Zebaoths Navn. **19** Og han uddelte til alt Folket og til al Israels Mangfoldighed, baade Mand og Kvinde, til hver en Brødkage og et godt Stykke Kød og en Rosinkage; da gik alt Folket bort, hver til sit Hus. **20** Der David kom tilbage for at velsigne sit Hus, da gik Mikal, Sauls Datter, ud imod David og sagde: Hvor æret var Israels Konge i Dag, som blottede sig i Dag for sine Tjeneres Tjenestepigers Øjne, ligesom en af løse Folk ubluelig blotter sig. **21** Da sagde David til Mikal: Det gjorde jeg for Herrens Ansigt, hans, som mig udvalgte fremfor din Fader og fremfor alt hans Hus, saa han befalede mig at være en Fyrste over Herrens Folk, over Israel, og jeg har leget for Herrens Ansigt. **22** Og jeg vil endnu blive ringere end saa og ydmyge mig i mine egne Øjne; og de Tjenestepiger, som du talede om, med dem vil jeg æres. **23** Men Mikal, Sauls Datter, fik ikke noget Barn indtil sin Dødsdag.

7 Og det skete, der Kongen sad i sit Hus, og Herren havde skaffet ham Rolighed trindt omkring for alle hans Fjender, **2** da sagde Kongen til Nathan, Profeten: Kære, se, jeg bor i et Hus af Cedertræ, og Guds Ark bor inden for Tæpper. **3** Og Nathan sagde til Kongen: Gak, gør alt det, som er i dit Hjerte; thi Herren er med dig. **4** Men det skete i den samme Nat, at Herrens Ord skete til Nathan og sagde: **5** Gak og sig til min Tjener, til David: Saaledes sagde Herren: Skulde du bygge mig et Hus, som jeg skulde bo udi? **6** da jeg ikke har boet i et Hus, fra den Dag, jeg opførte Israels Børn af Ægypten og indtil denne Dag, men jeg vandrede i Paulun og i Tabernakel. **7** Ihvor jeg vandrede iblandt alle Israels Børn, har jeg der talt noget Ord med nogen i Israels Stammer, hvem jeg havde befalet at vogte mit Folk Israel, og sagt: Hvi bygge I mig ikke et Hus af Cedertræ? **8** Men nu skal du sige saaledes til min Tjener David: Saaledes sagde den Herre Zebaoth: Jeg tog dig fra Faarestien, fra Faarene, til at være en Fyrste over mit Folk, over Israel, **9** og jeg har været med dig, ihvor du gik, og har udryddet alle dine Fjender for dit Ansigt og gjort dig et stort Navn, som de stores Navn, som ere paa Jorden, **10** og jeg har beredet mit Folk Israel et Sted og plantet det, at det skal bo paa sit Sted og ikke ydermere forstyrres, og uretfærdige Folk skulle ikke blive ved at plage det, som i Begyndelsen, **11** og som fra den Dag, der jeg gav Dommere Befaling over mit Folk, Israel; og jeg

giver dig Ro for alle dine Fjender, og Herren kundgør dig, at Herren vil gøre dig et Hus. **12** Naar dine Dage ere til Ende, og du ligger med dine Fædre, da vil jeg oprejse din Sæd efter dig, ham, som skal komme af dit Liv, og jeg vil stadfæste hans Rige. **13** Han skal bygge mit Navn et Hus, og jeg vil stadfæste hans Riges Stol evindelig. **14** Jeg vil være ham en Fader, og han skal være mig en Søn, hvem jeg, naar han handler ilde, vil straffe med Menneskens Ris og Menneskens Børns Plager; **15** men min Miskundhed skal ikke vige fra ham, saaledes som jeg lod den vige fra Saul, hvem jeg borttog fra dit Ansigt. **16** Men dit Hus og dit Rige skal blive bestandigt evindeligt for dit Ansigt, din Stol skal være fast evindelig. **17** Efter alle disse Ord og efter alt dette Syn talede Nathan til David. **18** Da gik Kong David ind og blev for Herrens Ansigt og sagde: Hvo er jeg, Herre, Herre! og hvad er mit Hus, at du har ført mig hidindtil? **19** Men dette var endnu lidet agtet for dine Øjne, Herre, Herre! saa du talede og om din Tjeners Hus i Fremtiden; og dette er Loven for Mennesker, o Herre, Herre! **20** Og hvad skal David ydermere blive ved at tale til dig? thi du kender din Tjener, Herre, Herre! **21** For dit Ords Skyld og efter dit Hjerte har du gjort al denne store Ting, at du vilde lade din Tjener vide det. **22** Derfor er du stor, Herre Gud! thi der er ingen som du, og der er ingen Gud uden du, efter alt det, som vi have hørt med vore Øren. **23** Og hvor er et Folk paa Jorden som dit Folk, som Israel, for hvis Skyld Gud gik hen for at udløse sig det til et Folk og for at sætte sig et Navn og at gøre for eders Skyld de store og forfærdelige Ting imod dit Land for dit Folks Ansigt, som du udløste dig af Ægypten, fra Hedningerne og deres Guder. **24** Og du beredte dig dit Folk Israel, dig til et Folk evindelig, og du, Herre! du er bleven deres Gud. **25** Og nu, Herre Gud! det Ord, som du talede over din Tjener og over hans Hus, lad det staa fast evindelig, og gør, ligesom du har talt. **26** Saa bliver dit Navn stort til evig Tid, at man skal sige: Herren Zebaoth er Gud over Israel; og David din Tjeners Hus skal blive fast for dit Ansigt. **27** Thi du, Herre Zebaoth, Israels Gud! du har aabenbaret for din Tjeners Øre og sagt: Jeg vil bygge dig et Hus; derfor har din Tjener fundet sit Hjerte til at bede denne Bøn til dig. **28** Og nu, Herre, Herre! du er den Gud, og dine Ord skulle blive Sandhed, og du har talt dette gode til din Tjener. **29** Saa begynd nu og velsign din Tjeners Hus, at det maa blive evindelig for dit Ansigt; thi du, Herre, Herre! du har talt det, og med din Velsignelse skal din Tjeners Hus velsignes i Evighed.

8 Og det skete derefter, at David slog Filisterne og ydmygede dem, og David tog Metheg-Ha-Amma ud af Filisternes Haand. **2** Og han slog Moabiterne og maalte dem med en Snor, idet han lod dem lægge sig paa Jorden, og han maalte to Snore fulde til at slaa ihjel, og en Snor fuld til at lade leve; saa bleve Moabiterne Davids Tjenere, og de bragte ham Skænk. **3** David slog og Hadad-Eser, Rekobs Søn, Kongen i Zoba, der denne drog hen at vende sin Haand mod Floden Frat. **4** Og David tog fra ham tusinde og syv Hundrede Ryttere og tyve Tusinde Mand Fodfolk, og David lammede alle Vognheste og lod hundrede Heste blive tilovers af dem. **5** Men Syrerne af Damaskus kom for at hjælpe Hadad-Eser, Kongen af Zoba, og David slog af Syrerne to og tyve Tusinde Mænd. **6** Og David lagde Besætning i det damascenske Syrien; saa bleve Syrerne Davids Tjenere, som bragte ham Skænk; og Herren frelste David, ihvor han drog hen. **7** Og David tog de Guldskjolde, som vare hos Hadad-Esers Tjenere, og førte dem til Jerusalem. **8** Men af Betha og af Berothaj, Hadad-Esers Stæder, tog Kong David saare meget Kobber. **9** Der Thoi, Kongen af Hamath, hørte, at David havde slaget hele Hadad-Esers Hær, **10** da sendte Thoi sin Søn Joram til Kong David for at hilse ham og for at velsigne ham, fordi han havde stridt imod Hadad-Eser og slaget ham; thi Hadad-Eser førte stedse Krig imod Thoi; og han havde Sølvkar og Guldkar og Kobberkar med sig. **11** Ogsaa dem helligede Kong David for Herren, tillige med det Sølv og det Guld, som han helligede fra alle de Hedninger, som han havde undertvunget, **12** fra Syrien og fra Moab og fra Ammons Børn og fra Filisterne og fra Amalek og af Byttet fra Hadad-Eser, Rekobs Søn, Kongen af Zoba. **13** Og David gjorde sig navnkundig, der han kom tilbage, efter at han havde slaget Syrerne, og (slog af Edomiterne) udi Saltdalen atten Tusinde. **14** Og han lagde Besætning udi Edom, udi hele Edom lagde han Besætning, og alle Edomiterne bleve Davids Tjenere; og Herren frelste David, ihvor han drog hen. **15** Saa var David Konge over al Israel, og David gjorde Ret og Retfærdighed for alt sit Folk. **16** Og Joab, Zerujas Søn, var over Hæren, og Josafat, Ahiluds Søn, var Historieskriver; **17** og

Zadok, Ahitubs Søn, og Akimelek, Abjathars Søn, vare Præster, og Seraja var Skriver; 18 og Benaja, Jojadas Søn, var over de Krethi og de Plethi, og Davids Sønner vare hans ypperste Raad.

9 Og David sagde: Mon der endnu er nogen, som er overbleven af Sauls Hus? saa vil jeg gøre Miskundhed imod ham for Jonathans Skyld. 2 Og der var en Tjener af Sauls Hus, og hans Navn var Ziba, og de kaldte ham til David, og Kongen sagde til ham: Er du Ziba? og han sagde: Ja, din Tjener. 3 Og Kongen sagde: Mon der ikke endnu er nogen af Sauls Hus, saa vil jeg gøre Guds Miskundhed imod ham; og Ziba sagde til Kongen: Der er endnu Jonathans Søn, som er lam paa Fødderne. 4 Og Kongen sagde til ham: Hvor er han? og Ziba sagde til Kongen: Se, han er i Makirs, Ammiels Søns, Hus, i Lodebar. 5 Da sendte Kong David hen og lod ham hente af Makirs, Ammiels Søns, Hus fra Lodebar. 6 Og Mefiboseth, en Søn af Jonathan, Sauls Søn, kom til David og faldt ned paa sit Ansigt og nedbøjede sig, og David sagde: Mefiboseth! og han sagde: Se, her er jeg, din Tjener. 7 Og David sagde til ham: Du skal ikke frygte, thi jeg vil gøre Miskundhed imod dig for Jonathans, din Faders Skyld, og jeg vil give dig igen al din Fader Sauls Mark; men du skal stedse æde Brød ved mit Bord. 8 Og han nedbøjede sig og sagde: Hvad er din Tjener, at du ser til en død Hund, saaledes som jeg er? 9 Da kaldte Kongen ad Ziba, Sauls Svend, og sagde til ham: Alt det, som hørte Saul og alt hans Hus til, har jeg givet din Herres Søn. 10 Saa skal du og dine Sønner og dine Tjenere dyrke hans Land og indhøste Afgrøden, for at din Herres Søn maa have Brød, at han kan æde deraf; men Mefiboseth, din Herres Søn, skal stedse æde Brød ved mit Bord. — Og Ziba havde femten Sønner og tyve Tjenere, 11 og Ziba sagde til Kongen: Efter alt det, som min Herre Kongen befaler sin Tjener, saa skal din Tjener gøre. — Og Mefiboseth skal æde ved mit Bord som en af Kongens Børn. 12 Og Mefiboseth havde en liden Søn, hvis Navn var Mika, og alle, som boede i Zibas Hus, de vare Mefiboseths Tjenere. 13 Og Mefiboseth boede i Jerusalem, thi han aad stedse ved Kongens Bord, og han var lam paa begge sine Fødder.

10 Og det skete derefter, at Ammons Børns Konge døde, og Hanon, hans Søn, blev Konge i hans Sted. 2 Da sagde David: Jeg vil gøre Miskundhed imod Hanon, Nahas's Søn, ligesom hans Fader gjorde Miskundhed imod mig; og David sendte hen for at trøste ham ved sine Tjenere over hans Fader, og Davids Tjenere kom til Ammons Børns Land. 3 Da sagde Ammons Børns Fyrster til Hanon, deres Herre: Synes det for dine Øjne, at David ærer din Fader, ved at han sender dig Trøstere? mon David ikke har sendt sine Tjenere til dig for at udforske Staden og for at bespejde den og omstyrte den? 4 Da tog Hanon Davids Tjenere og lod rage Halvdelen af deres Skæg og afskar Halvdelen af deres Klæder indtil Sædet og lod dem fare. 5 Der de gave David det til Kende, da sendte han dem et Bud i Møde; thi Mændene vare saare forhaanede; og Kongen lod sige: Bliver i Jeriko, indtil eders Skæg vokser, og kommer da tilbage. 6 Der Ammons Børn saa, at de havde gjort sig forhadte for David, da sendte Ammons Børn hen og lejede Syrerne af Rekobs Hus og Syrerne af Zoba, tyve Tusinde Mand Fodfolk, og tusinde Mand af Kongen af Maaka og Mændene af Tob, tolv Tusinde Mand. 7 Der David hørte det, da udsendte han Joab og de vældiges ganske Hær. 8 Og Ammons Børn droge ud og opstillede deres Slagorden ved Indgangen til Porten; men Syrerne af Zoba og Rekob og Mændene af Tob og Maaka stode for sig alene paa Marken. 9 Der Joab saa, at Krigen truede ham for og bagfra, da udvalgte han nogle af alle de udvalgte i Israel og opstillede sig imod Syrerne. 10 Og det øvrige Folk gav han under sin Broder Abisajs Haand, og denne opstillede sig imod Ammons Børn. 11 Og han sagde: Dersom Syrerne blive mig for stærke, da skal du være mig til Hjælp; men dersom Ammons Børn blive dig for stærke, da vil jeg komme til at hjælpe dig. 12 Vær frimodig, og lader os være frimodige for vort Folk og for vor Guds Stæder; men Herren gøre, hvad som er godt for hans Øjne. 13 Da drog Joab frem og det Folk, som var hos ham, til Kamp imod Syrerne, og de flyede for hans Ansigt. 14 Der Ammons Børn saa, at Syrerne flyede, flyede de og for Abisajs Ansigt og kom i Staden. Saa vendte Joab tilbage fra Ammons Børn og kom til Jerusalem. 15 Og der Syrerne saa, at de vare slagne for Israels Ansigt, da samledes de til Hobe. 16 Og Hadad-Eser sendte hen og førte Syrerne, som vare paa hin Side Floden, frem, og de kom til Helam; og Sobak, som var Hadad-Esers Stridshøvedsmand, var i Spidsen for dem. 17 Der det blev David tilkendegivet, da samlede han al Israel og drog over Jordanen og kom til Helam, og Syrerne opstillede sig imod David og strede med ham.

18 Men Syrerne flyede for Israels Ansigt, og David ødelagde blandt Syrerne syv Hundrede Vogne og fyrretyve Tusinde Ryttere, tillige slog han og Sobak, hans Stridshøvedsmand, saa at denne døde der. 19 Der alle de Konger, som vare Hadad-Esers Tjenere, saa, at de vare slagne for Israels Ansigt, da gjorde de Fred med Israel og tjente dem; og Syrerne frygtede for at hjælpe Ammons Børn ydermere.

11 Og det skete, der Aaret var omme, paa den Tid Kongerne pleje at uddrage til Krig, da sendte David Joab og sine Tjenere med ham og al Israel, og de ødelagde Ammons Børn og belejrede Rabba; men David blev i Jerusalem. 2 Og det skete ved Aftens Tid, at David stod op af sin Seng og vandrede paa Taget af Kongens Hus og saa fra Taget en Kvinde, som badede sig, og den Kvinde var saare dejlig af Udseende. 3 Og David sendte hen og lod spørge efter Kvinden, og en sagde: Er det ikke Bathseba, Eliams Datter, Hethiteren Urias Hustru? 4 Da sendte David Bud og lod hende hente, og der hun kom til ham, da laa han hos hende; men hun rensede sig efter sin Urenhed, og hun vendte tilbage til sit Hus. 5 Og Kvinden blev frugtsommelig; og hun sendte hen og lod det kundgøre for David og sige: Jeg er bleven frugtsommelig. 6 Da sendte David til Joab og lod sige: Send Hethiteren Uria til mig; og Joab sendte Uria til David. 7 Og der Uria kom til ham, da spurgte David, om det stod vel med Joab og vel med Folket og vel med Krigen. 8 Siden sagde David til Uria: Gak ned i dit Hus og to dine Fødder. Der Uria gik ud af Kongens Hus, da fulgte kongelig Skænk ud efter ham. 9 Men Uria lagde sig ved Døren af Kongens Hus med alle sin Herres Tjenere, og han gik ikke ned i sit Hus. 10 Og de gave David det til Kende og sagde: Uria gik ikke ned i sit Hus. Da sagde David til Uria: Kommer du ikke fra Rejsen? hvi gik du ikke ned i dit Hus? 11 Og Uria sagde til David: Arken og Israel og Juda blive i Teltene, og Joab, min Herre, og min Herres Tjenere have lejret sig paa Marken, skulde jeg da gaa ind i mit Hus at æde og drikke og at ligge hos min Hustru? saa vist som du lever, og din Sjæl lever, jeg gør ikke denne Gerning. 12 Da sagde David til Uria: Bliv her og i Dag, saa vil jeg i Morgen lade dig fare. Saa blev Uria i Jerusalem den Dag og den næste Dag. 13 Og David indbød ham, at han aad og drak for hans Ansigt, og han gjorde ham drukken. Og han gik ud om Aftenen at lægge sig paa sin Seng med sin Herres Tjenere og gik ikke ned i sit Hus. 14 Og det skete om Morgenen, da skrev David et Brev til Joab og sendte det ved Urias Haand. 15 Og han skrev i Brevet: Sætter Uria foran, hvor Kampen er stærkest, og viger tilbage fra ham, at han kan blive slagen og dø. 16 Og det skete, der Joab tog Vare paa Staden, da satte han Uria paa det Sted, hvor han vidste, at der var stridbare Mænd. 17 Og der Mændene af Staden gik ud at stride imod Joab, da faldt der nogle af Folket, af Davids Tjenere, og Hethiteren Uria døde ogsaa. 18 Da sendte Joab hen og gav David Beretning om alle Begivenheder i Kampen. 19 Og han befalede Budet og sagde: Naar du har udtalt til Kongen om alle Begivenhederne i Kampen, 20 og det sker, at Kongen bliver vred, og han siger til dig: Hvi kom I saa nær til Staden at stride? vidste I ikke, hvorledes de skyde fra Muren? 21 hvo slog Abimelek, Jerub-Beseths Søn? kastede ej en Kvinde et Stykke at en Møllesten ned paa ham fra Muren, saa han døde i Thebez? hvorfor kom I saa nær til Muren? da skal du sige: Din Tjener, Hethiteren Uria, er ogsaa død. 22 Og Budet gik og kom og gav David til Kende alt det, som Joab havde sendt ham for. 23 Og Budet sagde til David: Mændene fik Overhaand over os og gik ud imod os paa Marken, og vi forfulgte dem indtil Indgangen til Porten. 24 Men Skytterne skøde fra Muren paa dine Tjenere, og der er nogle ihjelslagne af Kongens Tjenere; dertil er Hethiteren Uria, din Tjener, ogsaa død. 25 Og David sagde til Budet: Saa skal du sige til Joab: Lad ikke denne Gerning synes ond for dine Øjne, thi Sværdet fortærer paa den og den Maade; hold fast ved med din Krig imod Staden og nedbryd den; og gør ham frimodig. 26 Der Urias Hustru hørte, at Uria hendes Mand var død, da sørgede hun over sin Husbonde. 27 Men der Sorgen var gaaet over, sendte David hen og lod hende hente til sit Hus, og hun blev hans Hustru og fødte ham en Søn. Men den Gerning, som David gjorde, var ond for Herrens Øjne.

12 Og Herren sendte Nathan til David, og der han kom ind til ham, da sagde han til ham: Der var to Mænd i en Stad, en rig og en fattig. 2 Den rige havde smaat Kvæg og stort Kvæg, saare meget. 3 Men den fattige havde aldeles intet uden et lidet Faar, som han havde købt og fødte op, og det var blevet stort hos ham tillige med hans Børn; det aad af hans Brød og drak af hans Bæger og laa i hans Skød, og det var ham som en Datter. 4 Men der en Vandringsmand kom til den rige Mand, da nænnede han ikke at tage af sit

smaa Kvæg og af sit store Kvæg for at lave noget til den vejfarende Mand, som kom til ham; men han tog den fattige Mands Faar og lavede det til den Mand, som var kommen til ham. **5** Da optændtes Davids Vrede saare imod den Mand, og han sagde til Nathan: Saa vist som Herren lever, den Mand er et Dødsens Barn, som det gjorde. **6** Og han skal betale det Faar firdobbelt, fordi han gjorde denne Gerning, og fordi han ikke viste Skaansel. **7** Da sagde Nathan til David: Du er Manden! Saa sagde Herren, Israels Gud: Jeg salvede dig til Konge over Israel, og jeg udfriede dig af Sauls Haand, **8** og jeg gav dig din Herres Hus og din Herres Hustruer i dit Skød og gav dig Israels og Judas Hus, og dersom det var for lidet, da vilde jeg lagt dig saadant og saadant til. **9** Hvorfor har du foragtet Herrens Ord, at du gjorde det, som er ondt for hans Øjne? Hethiteren Uria har du slaget med Sværdet, og hans Hustru har du taget dig til Hustru; men ham har du slaget ihjel ved Ammons Børns Sværd. **10** Saa skal nu Sværdet ikke vige fra dit Hus evindeligt, fordi du foragtede mig og tog Hethiteren Urias Hustru, at hun skulde være dig til en Hustru. **11** Saa sagde Herren: Se, jeg rejser Ulykke over dig fra dit eget Hus og tager dine Hustruer for dine Øjne og giver din Næste dem, at han skal ligge hos dine Hustruer for den klare Sol. **12** Thi du har gjort det i Løndom; men jeg vil gøre denne Gerning for al Israel og for Solens Lys. **13** Da sagde David til Nathan: Jeg har syndet imod Herren. Og Nathan sagde til David: Herren har ogsaa forladt dig din Synd, du skal ikke dø. **14** Dog, fordi du ved denne Gerning har givet Herrens Fjender Lejlighed til at spotte, skal ogsaa den Søn, som dig er født, visselig dø. **15** Saa gik Nathan til sit Hus, og Herren slog Barnet, som Urias Hustru havde født David, at det blev sygt. **16** Og David søgte Gud for Drengen, og David fastede meget og gik ind og blev Natten over og laa paa Jorden. **17** Da opstode de ældste af hans Hus for ham og vilde rejse ham op fra Jorden; men han vilde ikke og aad ikke Brød med dem. **18** Og det skete paa den syvende Dag, da døde Barnet, og Davids Tjenere frygtede for at give ham til Kende, at Barnet var død; thi de sagde: Se, der Barnet var levende, talede vi til ham, og han hørte ikke paa vor Røst, hvorledes skulle vi da sige til ham: Barnet er død? thi det maatte gøre ham ondt. **19** Men David saa, at hans Tjenere hviskede, og David forstod, at Barnet var død; og David sagde til sine Tjenere: Er Barnet død? og de sagde: Det er død. **20** Da stod David op fra Jorden og toede sig og salvede sig og omskiftede sine Klæder og gik ind i Herrens Hus og bad; og der han kom til sit Hus, da begærede han Mad, og de satte Mad for ham, og han aad. **21** Da sagde hans Tjenere til ham: Hvad er det for en Ting, som du har gjort? du fastede og græd for Barnet, da det levede, men da Barnet er død, staar du op og æder Brød? **22** Og han sagde: Der Barnet endnu levede, fastede og græd jeg; thi jeg sagde: Hvo ved? Herren tør vorde mig naadig, at Barnet maa leve. **23** Men nu det er død, hvorfor skal jeg da faste? kan jeg endnu hente det tilbage? jeg farer til det, men det kommer ikke tilbage til mig. **24** Derefter trøstede David Bathseba sin Hustru og gik ind til hende og laa hos hende, og hun fødte en Søn, og han kaldte hans Navn Salomo, men ham elskede Herren; **25** og han sendte Bud ved Nathan, Profeten, og denne kaldte hans Navn Jedid-Ja, for Herrens Skyld. **26** Men Joab stred imod Ammons Børns Rabba og indtog Kongestaden. **27** Og Joab sendte Bud til David og lod sige: Jeg har stridt imod Rabba og har ogsaa indtaget Vandstaden. **28** Saa saml du nu det øvrige Folk, og belejr Staden, og indtag den, at ikke jeg skal indtage Staden, og jeg skulde blive navnkundig deraf. **29** Saa samlede David alt Folket og drog til Rabba og stred imod den og indtog den. **30** Og han tog deres Konges Krone fra hans Hoved; den havde en Vægt af et Centner Guld og var besat med Ædelstene, og den kom over Davids Hoved, og han udførte af Staden saare meget Bytte. **31** Men Folket, som var derudi, førte han ud og lagde dem under Save og Tærskeslæder af Jern og under Økser af Jern og lod dem gaa igennem Teglovnen; og saaledes gjorde han ved alle Ammons Børns Stæder. Siden vendte David og alt Folket tilbage til Jerusalem.

13 Og det skete derefter, da Absalom, Davids Søn, havde en dejlig Søster, hvis Navn var Thamar, at Amnon, Davids Søn, elskede hende. **2** Og Amnon pintes, saa at han blev syg for Thamar, sin Søsters, Skyld; thi hun var en Jomfru, og det syntes umuligt for Amnons Øjne at gøre hende noget. **3** Men Amnon havde en Ven, hvis Navn var Jonadab, en Søn af Simea, Davids Broder, og Jonadab var en saare klog Mand. **4** Og han sagde til ham: Hvorfor bliver du saa mager, du Kongens Søn, Dag for Dag? kan du ikke give mig det til Kende? Da sagde Ammon til ham: Jeg

elsker Thamar, Absaloms, min Broders, Søster. **5** Og Jonadab sagde til ham: Læg dig paa din Seng og gør dig syg; naar din Fader kommer at besøge dig, da sig til ham: Kære, lad Thamar, min Søster, komme, at give mig Brød at æde og lave Mad for mine Øjne, at jeg kan se derpaa og æde af hendes Haand. **6** Saa lagde Amnon sig og gjorde sig syg; der Kongen kom at besøge ham, da sagde Amnon til Kongen: Kære, lad Thamar, min Søster, komme og tillave to søde Kager for mine Øjne, at jeg kan æde af hendes Haand. **7** Da sendte David til Thamar i Huset og lod sige: Kære, gak hen i Amnons, din Broders, Hus og lav ham Mad. **8** Og Thamar gik til Amnons, sin Broders, Hus, og han laa, og hun tog en Dejg og æltede og tillavede Kager for hans Øjne og bagte søde Kager. **9** Og hun tog Panden og slog dem ud for hans Ansigt, men han vægrede sig for at æde; da sagde Amnon: Lad hver Mand gaa ud fra mig, og de gik ud fra ham alle sammen. **10** Da sagde Amnon til Thamar: Bær Maden ind i Kammeret, at jeg kan æde af din Haand; da tog Thamar de søde Kager, som hun havde lavet, og bar dem ind til Amnon, sin Broder, i Kammeret. **11** Og der hun bar dem frem til ham, at han skulde æde, da tog han fat paa hende og sagde til hende: Kom, min Søster, og lig hos mig. **12** Og hun sagde til ham: Ikke saa, min Broder! krænk mig ikke, thi man bør ikke saaledes gøre i Israel; gør ikke denne Daarlighed. **13** Men jeg, hvor skulde jeg gaa hen med min Skam? og du, du skulde være ligesom en af Daarerne i Israel; men nu, kære, tal til Kongen, thi han nægter dig mig ikke. **14** Men han vilde ikke høre paa hendes Røst og var stærkere end hun, og han krænkede hende og laa hos hende. **15** Siden hadede Amnon hende med et saare stort Had; thi det Had, som han hadede hende med, var større end Kærligheden, med hvilken han havde elsket hende; og Amnon sagde til hende: Staa op, gak bort. **16** Og hun sagde til ham: Vold mig ikke den Ulykke, som er større end det andet, som du gjorde imod mig, saa at du udstøder mig; men han vilde ikke høre hende. **17** Og han kaldte ad sin Dreng, som tjente ham, og sagde: Driv dog denne ud fra mig udenfor, og luk du Døren i Laas efter hende. **18** Og hun havde en broget Kjortel paa; thi i saadanne Kjortler plejede Kongens Døtre at klæde sig, saalænge de vare Jomfruer; og hans Tjener drev hende ud udenfor og lukkede Døren i Laas efter hende. **19** Da tog Thamar Aske paa sit Hoved og sønderrev den brogede Kjortel, som hun havde paa, og lagde sin Haand paa sit Hoved og gik og raabte uafladelig. **20** Og Absalom, hendes Broder, sagde til hende: Har din Broder Amnon været hos dig? og nu, min Søster, ti! han er din Broder, læg ikke denne Sag paa dit Hjerte. Saa sad Thamar enlig i sin Broder Absaloms Hus. **21** Der Kong David hørte alle disse Gerninger, da blev han saare vred. **22** Men Absalom talede ikke med Amnon, hverken ondt eller godt; men Absalom hadede Amnon, fordi han havde krænket Thamar, hans Søster. **23** Og det skete to Aar derefter, da havde Absalom Faareklipning i Baal-Hazor, som er ved Efraim, og Absalom indbød alle Kongens Børn. **24** Og Absalom kom til Kongen og sagde: Kære, se, din Tjener har Faareklipning, Kongen og hans Tjenere komme dog med din Tjener! **25** Og Kongen sagde til Absalom: Nej, min Søn, lad os dog ikke alle gaa, at vi ikke skulle besvære dig; der han nødte ham, vilde han dog ikke gaa, men velsignede ham. **26** Og Absalom sagde: Hvis du ikke vil, lad dog Amnon, min Broder, gaa med os; og Kongen sagde til ham: Hvorfor skal han gaa med dig? **27** Da nødte Absalom ham, og han lod Amnon og alle Kongens Børn gaa med ham. **28** Men Absalom bød sine unge Karle og sagde: Ser til, naar Amnons Hjerte er vel til Mode af Vinen, og jeg siger til eder: Slaar Amnon! saa dræber ham, frygter ikke; er det ikke mig, som har befalet eder det? værer frimodige og værer raske Folk! **29** Saa gjorde Absaloms unge Karle ved Amnon, saaledes som Absalom havde befalet. Da stode alle Kongens Sønner op og rede hver paa sin Mule og flyede. **30** Og det skete, der de vare paa Vejen, da kom Rygtet til David, og der sagdes: Absalom har slaget alle Kongens Sønner, og der blev ikke een af dem tilovers. **31** Da stod Kongen op og sønderrev sine Klæder og lagde sig paa Jorden, og alle hans Tjenere stode med sønderrevne Klæder. **32** Da svarede Jonadab, en Søn af Simea, Davids Broder, og sagde: Min Herre sige ikke, at de have ihjelslaget alle de unge Mænd, Kongens Sønner; thi Amnon alene er død; thi det Forsæt har været i Absaloms Mund fra den Dag, at han krænkede Thamar, hans Søster. **33** Saa lægge nu min Herre Konge ikke det Ord paa sit Hjerte, som siges, at alle Kongens Sønner ere døde; thi Amnon alene er død. **34** Men Absalom flyede. Og den unge Karl, som stod paa Vagt, opløftede sine Øjne og saa, og se, der drog meget Folk frem paa Vejen efter hverandre ved Siden af Bjerget. **35** Da sagde Jonadab til Kongen: Se, Kongens Sønner

komme; som din Tjeners Ord var, saaledes er det sket. **36** Og det skete, der han havde endt at tale, se, da kom Kongens Sønner, og de opløftede deres Røst og græd, og Kongen ogsaa, og alle hans Tjenere græd med en saare stor Graad. **37** Men Absalom flyede og drog til Thalmaj, Ammihuds Søn, Kongen i Gesur. Og han sørgede over sin Søn alle de Dage. **38** Der Absalom var flygtet og var draget til Gesur, da blev han der tre Aar. **39** Og Kong David længtes efter at drage ud til Absalom; thi han havde trøstet sig over Amnon, der var død.

14 Og Joab, Zerujas Søn, vidste, at Kongens Hjerte var til Absalom. **2** Og Joab sendte hen til Thekoa og lod hente en viis Kvinde derfra, og han sagde til hende: Kære, anstil dig sørgende, og før dig i Sørgeklæderne og salv dig ikke med Olie, men vær som en Kvinde, der mange Dage har sørget over en død. **3** Og du skal gaa ind til Kongen og tale til ham paa denne Maade; og Joab lagde Ordene i hendes Mund. **4** Og den thekoitiske Kvinde talede til Kongen og faldt ned til Jorden paa sit Ansigt og nedbøjede sig, og hun sagde: Frels, o Konge! **5** Og Kongen sagde til hende: Hvad fattes dig? og hun sagde: Sandelig, jeg er en Enke, og min Mand er død. **6** Og din Tjenerinde havde to Sønner, og de kom i Trætte paa Marken, og der var ingen, som kunde tale dem til Rette; da slog den ene den anden og dræbte ham. **7** Og se, den ganske Slægt staar op imod din Tjenerinde og siger: Giv os den hid, som slog sin Broder, saa ville vi dræbe ham for hans Broders Sjæl, hvem han ihjelslog, og ødelægge ogsaa Arvingen; og de ville udslukke min Glød, som er tilovers, at min Mand ikke skal beholde et Navn og nogen overbleven efter sig paa Jorden. **8** Da sagde Kongen til Kvinden: Gak til dit Hus, og jeg vil give Befaling for dig. **9** Og den thekoitiske Kvinde sagde til Kongen: Min Herre Konge, Skylden derfor være paa mig og min Faders Hus! men Kongen og hans Trone være skyldfri! **10** Og Kongen sagde: Den, som taler imod dig, den skal du føre til mig, saa skal han ikke ydermere røre ved dig. **11** Og hun sagde: O Konge! Kære, kom Herren din Gud i Hu, at Blodhævnere skulle ikke blive mange til Fordærvelse, og at de ikke lægge min Søn øde; og han sagde: Saa vist som Herren lever, der skal ikke falde et Haar af din Søn til Jorden. **12** Da sagde Kvinden: Kære, lad din Tjenerinde tale til min Herre Konge et Ord; og han sagde: Tal. **13** Og Kvinden sagde: Men hvorfor har du tænkt saadant imod Guds Folk? thi idet Kongen har talt saadanne Ord, bliver han selv ligesom skyldig, idet Kongen ikke lader sin udstødte komme tilbage. **14** Thi vi dø visselig og ere som Vandet, der bortflyder paa Jorden, hvilket ikke samles; men Gud tager ikke Livet bort, men tænker over, at den udstødte ikke altid skal være udstødt fra ham. **15** Saa er jeg nu kommen til at tale dette Ord til min Herre Kongen, fordi Folket gør mig bange; derfor sagde din Tjenerinde: Kære, jeg vil tale til Kongen, maaske gør Kongen efter sin Tjenerindes Ord. **16** Thi Kongen vil høre det for at redde sin Tjenerinde af den Mands Haand, som vil udslette baade mig og min Søn fra Guds Arv. **17** Og din Tjenerinde sagde: Min Herre Kongens Ord skal dog være mig til Trøst; thi som en Guds Engel er, saa er min Herre Kongen til at høre det gode og det onde, og Herren din Gud skal være med dig. **18** Og Kongen svarede og sagde til Kvinden: Dølg dog ikke for mig det Ord, som jeg vil spørge dig om; og Kvinden sagde: Min Herre Kongen tale dog. **19** Og Kongen sagde: Er ikke Joabs Haand med dig i alt dette? og Kvinden svarede og sagde: Saa vist som din Sjæl lever, min Herre Konge, der er ingen anden hverken til højre eller venstre af alle dem, som min Herre Kongen har talt om; thi din Tjener Joab bød mig det, og han lagde alle disse Ord i din Tjenerindes Mund. **20** At jeg skulde vende Sagen saaledes, den Gerning har din Tjener Joab gjort; men min Herre er viis efter en Guds Engels Visdom til at vide alle Ting, som ere paa Jorden. **21** Da sagde Kongen til Joab: Kære, se, du har gjort denne Gerning; saa gak, lad den unge Mand Absalom komme tilbage. **22** Da faldt Joab paa sit Ansigt til Jorden og nedbøjede sig og velsignede Kongen, og Joab sagde: I Dag fornemmer din Tjener, at jeg har fundet Naade for dine Øjne, min Herre Konge, idet Kongen gør efter sine Tjeneres Ord. **23** Saa gjorde Joab sig rede og drog til Gesur og førte Absalom til Jerusalem. **24** Men Kongen sagde: Lad ham vende tilbage til sit Hus og ikke se mit Ansigt. Saa vendte Absalom tilbage til sit Hus og saa ikke Kongens Ansigt. **25** Og der var ikke saa dejlig en Mand i al Israel som Absalom, saa at han blev saare rost, der var ingen Lyde paa ham fra hans Fodsaale og indtil hans Hovedisse. **26** Og naar han ragede sit Hoved (og det skete, naar hvert Aar var til Ende, at han ragede det, thi det var ham for svart, at han maatte rage det), da vejede hans Hovedhaar to

Hundrede Sekel efter Kongens Vægt. 27 Og Absalom bleve fødte tre Sønner og en Datter, og hendes Navn var Thamar, hun var en dejlig Kvinde af Udseende. 28 Saa blev Absalom to Aar i Jerusalem og saa ikke Kongens Ansigt. 29 Og Absalom sendte Bud til Joab for at sende ham til Kongen; men han vilde ikke komme til ham, og han sendte endnu anden Gang, dog vilde han ikke komme. 30 Da sagde han til sine Tjenere: Ser det Stykke af Joabs Ager ved Siden af min, som han har Byg paa, gaar og sætter Ild derpaa; da satte Absaloms Tjenere Ild paa det Stykke. 31 Da stod Joab op og kom til Absalom i Huset og sagde til ham: Hvorfor satte dine Tjenere Ild paa det Stykke, som hører mig til? 32 Og Absalom sagde til Joab: Se, jeg sendte Bud til dig og lod sige: Kom hid, at jeg kan sende dig til Kongen og lade sige: Hvorfor er jeg kommen fra Gesur? det var mig godt, at jeg var der endnu; saa lad mig nu se Kongens Ansigt, men er der en Misgerning hos mig, da slaa han mig ihjel. 33 Og Joab gik ind til Kongen og gav ham det til Kende, og han kaldte ad Absalom, og han kom ind til Kongen, og han nedbøjede sig paa sit Ansigt til Jorden for Kongens Ansigt, og Kongen kyssede Absalom.

15 Og det skete derefter, at Absalom skaffede sig Vogne og Heste og halvtredsindstyve Mænd, som løb frem for ham. 2 Og Absalom stod tidligt op og stod ved Siden af Vejen i Porten, og det skete, naar nogen Mand havde en Trætte og skulde komme for Kongen til Dom, da kaldte Absalom ad ham og sagde: Fra hvilken Stad er du? og han sagde: Din Tjener er fra en af Israels Stammer. 3 Da sagde Absalom til ham: Se, dine Sager ere gode og rette; men der er ingen beskikket af Kongen, som kan høre dig. 4 Og Absalom sagde: Gid man vilde sætte mig til Dommer i Landet, at hver Mand, som har Trætte og Dom, maatte komme til mig, at jeg kunde hjælpe ham til Rette. 5 Og det skete, naar nogen kom nær til og nedbøjede sig for ham, da udrakte han sin Haand og tog fat paa ham og kyssede ham. 6 Og Absalom gjorde paa denne Maade ved al Israel, som kom til Doms til Kongen, og Absalom stjal Israels Mænds Hjerte. 7 Og det skete, der fyrretyve Aar vare til Ende, da sagde Absalom til Kongen: Kære, lad mig gaa, og jeg vil betale mit Løfte, som jeg lovede Herren i Hebron. 8 Thi din Tjener lovede et Løfte, der jeg boede i Gesur i Syrien, og sagde: Dersom Herren fører mig tilbage til Jerusalem, da vil jeg bringe Herren et Offer. 9 Og Kongen sagde til ham: Gak med Fred! Og han gjorde sig rede og gik til Hebron. 10 Og Absalom sendte Spejdere til alle Israels Stammer og lod sige: Naar I høre Trompetens Lyd, da skulle I sige: Absalom er bleven Konge i Hebron. 11 Og der gik to Hundrede indbudne Mænd med Absalom af Jerusalem, men de gik i deres Troskyldighed, og de vidste intet af hele Sagen. 12 Og Absalom sendte til Giloniteren Akitofel, Davids Raadgiver, for at hente ham fra hans Stad Gilo, medens han ofrede Offeret; og Forbundet blev stærkt, og Folket blev bestandig talrigere om Absalom. 13 Da kom en, som forkyndte det for David og sagde: Hver Mands Hjerte i Israel er efter Absalom. 14 Da sagde David til alle sine Tjenere, som vare hos ham i Jerusalem: Staar op og lader os fly, thi der vil ellers ikke være Redning for os fra Absaloms Ansigt; skynder eder at gaa, at han ikke skal skynde sig og naa os og paaføre os Ulykke og slaa Staden med skarpe Sværd. 15 Og Kongens Tjenere sagde til Kongen: Se, dine Tjenere ere rede til alt det, som min Herre Kongen vælger. 16 Og Kongen gik ud og hele hans Hus efter ham, og Kongen lod ti Kvinder, Medhustruer, blive tilbage til at bevare Huset. 17 Og Kongen gik ud og alt Folket efter ham, og de bleve staaende ved Beth-Hammerkak. 18 Og alle hans Tjenere gik forbi ved hans Side, dertilmed gik alle de Krethi og alle de Plethi og alle Githiterne, seks Hundrede Mand, som havde fulgt ham fra Gath, forbi Kongens Ansigt. 19 Og Kongen sagde til Githiteren Ithaj: Hvorfor gaar ogsaa du med os? vend tilbage og bliv hos Kongen, thi du er fremmed, og du vanker desuden om efter et Sted for dig. 20 Du kom i Gaar, og skulde jeg i Dag lade dig vanke omkring ved at gaa med os? men jeg vil gaa, hvorhen jeg kan gaa; vend tilbage og før dine Brødre tilbage, med dig være Miskundhed og Troskab. 21 Og Ithaj svarede Kongen og sagde: Saa vist som Herren lever, og saa vist som min Herre Kongen lever, kun paa det Sted, hvor min Herre Kongen er, være sig til Døden eller til Livet, der skal og din Tjener være. 22 Og David sagde til Ithaj: Saa kom og gak forbi. Saa gik Githiteren Ithaj forbi, og alle hans Mænd og alle de smaa Børn, som vare med ham. 23 Og det ganske Land græd med høj Røst, og alt Folket gik forbi, og Kongen gik over Kedrons Bæk, og alt Folket gik forbi paa Vejen lige til Ørken. 24 Og se, Zadok var ogsaa der og alle Leviterne med ham, som bare Guds Pagts Ark, og de satte Guds Ark ned, og Abjathar drog op, indtil alt Folket var kommet

forbi, ud fra Staden. 25 Da sagde Kongen til Zadok: Bær Guds Ark tilbage til Staden; dersom jeg finder Naade for Herrens Øjne, da fører han mig tilbage og lader mig se den og sin Bolig. 26 Men dersom han siger saa: Jeg har ingen Behagelighed i dig! se, her er jeg, han gøre med mig, efter som det er godt for hans Øjne! 27 Og Kongen sagde til Præsten Zadok: Er du ikke Seeren? vend tilbage til Staden med Fred, og Ahimaaz, din Søn og Jonathan, Abjathars Søn, eders to Sønner, med eder. 28 Ser, jeg vil tøve paa den slette Mark i Ørken, indtil der kommer et Ord fra eder til Efterretning for mig. 29 Saa førte Zadok og Abjathar Guds Ark tilbage til Jerusalem, og de bleve der. 30 Men David gik op ad Opgangen til Oliebjerget. Som han gik op, saa græd han, og hans Hoved var tilhyllet, og han gik barfodet; dertil havde alt Folket, som var med ham, tilhyllet hver sit Hoved og gik op med Graad. 31 Og der det blev David tilkendegivet og sagt: Akitofel er i Forbund med Absalom, da sagde David: Herre, gør dog Akitofels Raad til Daarlighed! 32 Og det skete, da David kom op til Toppen, at han der vilde tilbede Gud, se, da kom Arkiteren Husaj ham i Møde med sin Kjortel sønderreven og med Jord paa sit Hoved. 33 Og David sagde til ham: Dersom du gaar bort med mig, da bliver du mig til en Byrde. 34 Men dersom du gaar tilbage til Staden og siger til Absalom: Jeg vil være din Tjener, o Konge! som jeg var din Faders Tjener tilforn, vil jeg nu være din Tjener: Saa gjorde du mig Akitofels Raad til intet. 35 Ere ikke ogsaa med dig Præsterne, Zadok og Abjathar? og det skal ske, at hvert Ord, som du hører fra Kongens Hus, det skal du forkynde Præsterne, Zadok og Abjathar. 36 Se, der er hos dem deres to Sønner, Ahimaaz, Zadoks, og Jonathan, Abjathars Søn, og I skulle ved dem sende mig hvert Ord, som I høre. 37 Saa kom Husaj, Davids Ven, til Staden, og Absalom kom til Jerusalem.

16 Da David var gaaet lidt frem fra Toppen, se, da kom Ziba, Mefiboseths Tjener, imod ham med et Par sadlede Asener, og paa dem vare to Hundrede Brød og hundrede Klaser Rosiner og hundrede Stykker Sommerfrugt og en Flaske Vin. 2 Og Kongen sagde til Ziba: Hvad vil du dermed? og Ziba sagde: Asenerne skulle være for Kongens Hus til at ride paa, og Brødet og Sommerfrugten til at æde for de unge Karle, og Vinen til at drikke for den, som bliver træt i Ørken. 3 Og Kongen sagde: Men hvor er din Herres Søn? og Ziba sagde til Kongen: Se, han blev i Jerusalem; thi han sagde: I Dag skal Israels Hus give mig min Faders Rige igen. 4 Og Kongen sagde til Ziba: Se, alt det, som Mefiboseth har, skal være dit; og Ziba sagde: Jeg nedbøjer mig, lad mig finde Naade for dine Øjne, min Herre Konge! 5 Og Kong David kom til Bahurim, og se, der gik en Mand derudfra af Sauls Huses Slægt, hvis Navn var Simei, Geras Søn, som gik ud og vedblev at bande ham. 6 Og han slog efter David og efter alle Kong Davids Tjenere med Stene, og alt Folket og alle de vældige vare ved højre og venstre Side af ham. 7 Og Simei sagde saa, der han bandede: Gak ud, gak ud, du blodgerrige Mand og du Belials Mand! 8 Herren har betalt dig alt Sauls Huses Blod, hans, i hvis Sted du er bleven Konge, og Herren har givet Riget i din Søn Absaloms Haand, og se, du er i din Ulykke, thi du er en blodgerrig Mand. 9 Da sagde Abisaj, Zerujas Søn, til Kongen: Hvorfor skulde denne døde Hund bande min Herre Kongen? Kære, lad mig gaa over, og jeg vil tage hans Hoved. 10 Men Kongen sagde: Hvad har jeg med eder at gøre, I Zerujas Sønner? naar han bander, og Herren har sagt til ham: Band David! hvo kan da sige: Hvorfor gjorde du saa? 11 Og David sagde til Abisaj og til alle sine Tjenere: Se, min Søn, som er kommen af mit Liv, søger efter mit Liv, og hvi skulde ikke meget mere nu denne Benjaminit gøre det? lader ham være og lader ham bande, thi Herren har sagt det til ham. 12 Maaske Herren skal se til min Elendighed, og Herren skal betale mig godt i Stedet for hans Forbandelse paa denne Dag. 13 Saa gik David og hans Mænd paa Vejen; men Simei gik frem ved Siden af Bjerget tværs over for ham og blev ved at bande og slog med Stene tværs over for ham og støvede med Støvet. 14 Og Kongen kom ind og alt Folket, som var med ham, som vare trætte, og de vederkvægedes der. 15 Men Absalom og alt Folket, Israels Mænd, kom til Jerusalem, og Akitofel med ham. 16 Og det skete, der Arkiteren Husaj, Davids Ven, kom til Absalom, da sagde Husaj til Absalom: Kongen leve! Kongen leve! 17 Men Absalom sagde til Husaj: Er dette din Miskundhed mod din Ven? hvorfor drog du ikke med din Ven? 18 Og Husaj sagde til Absalom: Ikke saa; thi hvem Herren og dette Folk og alle Israels Mænd udvælger, hans vil jeg være, og hos ham vil jeg blive. 19 Og for det andet, hvem skulde jeg tjene? skulde jeg ikke tjene for hans Søns Ansigt? ligesom jeg tjente for din Faders Ansigt, saa vil jeg være for

dit Ansigt. **20** Da sagde Absalom til Akitofel: Giver I nu Raad, hvad vi skulle gøre. **21** Og Akitofel sagde til Absalom: Gak ind til din Faders Medhustruer, som han lod blive tilbage til at bevare Huset, saa skal al Israel høre, at du er bleven forhadt hos din Fader, og alle deres Hænder, som ere hos dig, skulle blive stærke. **22** Da opsloge de et Telt paa Taget for Absalom, og Absalom gik ind til sin Faders Medhustruer for al Israels Øjne. **23** Men Akitofels Raad, som han raadede i de Dage, var, ligesom man havde adspurgt Gud om en Ting; saa var alt Akitofels Raad baade for David og for Absalom.

17 Og Akitofel sagde til Absalom: Kære, jeg vil udvælge tolv Tusinde Mand og gøre mig rede og forfølge David i Nat. **2** Og jeg vil overfalde ham den Stund, han er træt og afmægtig, og forfærde ham, og alt Folket, som er hos ham, skal fly, og jeg vil slaa Kongen, medens han er ene. **3** Og jeg vil føre alt Folket tilbage til dig; ligesom alle vendte sig efter den Mand, som du søger efter, saa skal alt Folket blive i Fred. **4** Og det Ord var ret for Absaloms Øjne og for alle de Ældstes Øjne i Israel. **5** Da sagde Absalom: Kære, kald ogsaa ad Arkiteren Husaj, og lader os høre, hvad ogsaa han har at sige. **6** Og der Husaj kom til Absalom, da sagde Absalom til ham: Paa denne Maade har Akitofel talt; skulle vi gøre efter hans Ord? hvis ikke, da tal du! **7** Og Husaj sagde til Absalom: Det Raad er ikke godt, som Akitofel har raadet denne Gang. **8** Og Husaj sagde: Du kender din Fader og hans Mænd, at de ere vældige, og at de ere bitre i Sindet som en Bjørn, hvem Ungerne røves fra paa Marken, dertil er og din Fader en Krigsmand og skal ikke blive Natten over hos Folket. **9** Se nu, han kan have skjult sig i en af Hulerne eller paa et af Stederne, og det kunde ske, om der faldt nogle af disse i Begyndelsen, at nogen let kunde høre det og sige: Der er sket et Nederlag iblandt det Folk, som følger efter Absalom, **10** og selv den, som var kæk, og havde et Hjerte som en Løves Hjerte, vilde blive mistrøstig; thi al Israel ved, at din Fader er vældig, og at de ere stridbare Mænd, som ere hos ham. **11** Men jeg raader, at al Israel fra Dan og indtil Beersaba samles til dig som Sand, der er hos Havet i Mangfoldighed, og at du selv drager med i Striden; **12** saa ville vi komme til ham paa et af Stederne, hvor han findes, og vi ville komme over ham, ligesom Duggen falder paa Jorden, at der ikke skal blive tilovers end een af hans og af alle de Mænd, som ere hos ham. **13** Men om han indeslutter sig i en Stad, da skal al Israel bære Reb til den samme Stad, og vi ville drage den ned til Dalen, indtil der ikke rindes end en liden Sten af den. **14** Da sagde Absalom og hver Mand i Israel: Arkiteren Husajs Raad er bedre end Akitofels Raad; men Herren bød det saa for at tilintetgøre Akitofels gode Raad, efterdi Herren vilde føre Ulykke over Absalom. **15** Og Husaj sagde til Præsterne Zadok og Abjathar: Saa og saa raadede Akitofel Absalom og de Ældste af Israel, og saa og saa har jeg raadet. **16** Saa sender nu hastelig Bud, og lader David vide det, og siger: Bliv ikke i Nat paa Ørkens slette Marker, men drag over, at Kongen og alt Folket, som er hos ham, ikke skal opsluges. **17** Og Jonathan og Ahimaaz stode ved En-Rogel, og en Tjenestepige gik bort og forkyndte dem det; men de gik hen og forkyndte Kong David det, thi de turde ikke lade sig se og komme i Staden. **18** Men en Dreng saa dem og gav Absalom det til Kende, og de gik begge hastelig bort og kom i en Mands Hus i Bahurim, og han havde en Brønd i sin Gaard, og de stege derned. **19** Og Konen tog og bredte et Klæde over Aabningen af Brønden og strøede Gryn derpaa, og Sagen blev ikke vitterlig. **20** Og der Absaloms Tjenere kom til Konen i Huset, da sagde de: Hvor ere Ahimaaz og Jonathan? og Konen sagde til dem: De gik over Vandbækken; og hine ledte, og de fandt intet, og de gik tilbage til Jerusalem. **21** Og det skete, efter at disse vare bortgangne, da stege hine op af Brønden og gik og gave Kong David det til Kende, og de sagde til David: Gører eder rede og gaar hastelig over Vandet, thi saa og saa har Akitofel raadet mod eder. **22** Da stod David op og alt Folket, som var hos ham, og gik over Jordanen, indtil det blev lys Morgen, indtil der fattedes ikke en, som jo var gaaet over Jordanen. **23** Og der Akitofel saa, at man ikke havde gjort efter hans Raad, da sadlede han Asenet og gjorde sig rede og drog til sit Hus, til sin Stad, og beskikkede sit Hus og hængte sig, og han døde og blev begraven i sin Faders Grav. **24** Men David kom til Mahanaim, og Absalom drog over Jordanen, han og alle Israels Mænd med ham. **25** Og Absalom havde sat Amasa i Joabs Sted over Hæren; men Amasa var en Søn af en Mand, hvis Navn var Jithra, en Jisreelit, som var gaaet ind til Abigail, Nahas's Datter, en Søster til Zeruja, som var Joabs Moder. **26** Og Israel og Absalom lejrede sig i Gileads Land. **27** Og det skete, der David

var kommen til Mahanaim, da førte Sobi, Nahas's Søn fra Ammons Børns Rabba, og Makir, Ammiels Søn af Lodebar, og Gileaditeren Barsillaj fra Roglim **28** Senge og Bækkener og Pottemagerkar og Hvede og Byg og Mel og ristede Aks og Bønner og Linser og tørrede Bælgfrugter **29** og Honning og Smør og Faar og Oste af Køer hen til David og til Folket, som var med ham, til at æde; thi de sagde: Folket er hungrigt og træt og tørstigt i Ørken.

18 Og David talte Folket, som var hos ham, og han satte over dem Høvedsmænd over Tusinde og Høvedsmænd over Hundrede. **2** Og David udsendte Folket, den tredje Part under Joabs Haand og den tredje Part under Abisaj', Zerujas Søns, Joabs Broders, Haand og den tredje Part under Githiteren Ithais Haand, og Kongen sagde til Folket: Ogsaa jeg vil drage ud med eder. **3** Men Folket sagde: Du skal ikke drage ud, thi om vi flyede, da vilde man ikke lægge sig det paa Hjerte for os, eller om Halvdelen af os døde, da vilde man ikke lægge sig det paa Hjerte for os, men nu er du ligesom ti Tusinde af os: Saa er det nu bedre, at du kommer os til Hjælp fra Staden. **4** Og Kongen sagde til dem: Hvad som godt er for eders Øjne, vil jeg gøre. Saa stod Kongen ved Siden af Porten, og alt Folket drog ud ved Hundreder og ved Tusinder. **5** Og Kongen bød Joab og Abisaj og Ithaj og sagde: Farer mig lemfældeligt med den unge Mand, med Absalom; og alt Folket hørte det, at Kongen bød alle Høvedsmændene angaaende Absalom. **6** Og der Folket kom ud paa Marken imod Israel, da stod Slaget i Efraims Skov. **7** Og Israels Folk blev der slaget for Davids Tjeneres Ansigt, og der skete samme Dag et stort Nederlag paa tyve Tusinde. **8** Og Krigen udbredte sig over hele Landet, og Skoven fortærede mangfoldige af Folket, flere end Sværdet fortærede den samme Dag. **9** Og Absalom kom lige imod Davids Tjenere, og Absalom red paa en Mule, og der Mulen kom under de indviklede Grene af den store Eg, da holdtes hans Hoved fast ved Egen, og han blev hængende imellem Himmelen og Jorden, men Mulen, som var under ham, løb videre. **10** Der en Mand saa det, da gav han Joab det til Kende, og han sagde: Se, jeg saa Absalom hænge i Egen. **11** Og Joab sagde til Manden, som gav ham det til Kende: Men se, saa du det, hvorfor slog du ham da ikke der til Jorden? saa vilde jeg have givet dig ti Sekel Sølv og et Bælte. **12** Men Manden sagde til Joab: Ja, havde jeg end faaet vejet tusinde Sekel Sølv i mine Hænder, da vilde jeg dog ikke have udrakt min Haand imod Kongens Søn; thi Kongen bød dig og Abisaj og Ithaj for vore Øren og sagde: Tager Vare, hvo I end ere, paa den unge Mand, paa Absalom. **13** Eller dersom jeg havde gjort nogen Svig imod hans Liv (efterdi ingenting bliver dulgt for Kongen), da havde du selv sat dig derimod. **14** Da sagde Joab: Jeg kan ikke saaledes tøve hos dig. Saa tog han tre smaa Spyd i sin Haand og stødte dem i Absaloms Hjerte, medens han endnu levede, midt i Egen. **15** Og ti unge Karle, som bare Joabs Vaaben, omringede og sloge Absalom og dræbte ham. **16** Da blæste Joab i Trompeten, og Folket kom tilbage fra at forfølge Israel; thi Joab forhindrede Folket derfra. **17** Og de toge Absalom og kastede ham i Skoven i en stor Hule og oprejste en saare stor Dynge Sten over ham, og al Israel flyede hver til sine Telte. **18** Og Absalom havde i levende Live taget og oprejst sig en Støtte, som staar i Kongens Dal; thi han sagde: Jeg har ingen Søn, derfor skal denne være til mit Navns Ihukommelse; og han kaldte denne Støtte efter sit Navn, og den kaldes Absaloms Mindesmærke indtil denne Dag. **19** Og Ahimaaz, Zadoks Søn, sagde: Kære, lad mig løbe og bringe Kongen Budskab, at Herren har skaffet ham Ret og friet ham af hans Fjenders Haand. **20** Men Joab sagde til ham: Du bliver ikke i Dag en Mand med et glædeligt Budskab, men en anden Dag kan du bringe Budskab; men i Dag kan du ikke bringe noget godt Budskab, fordi Kongens Søn er død. **21** Og Joab sagde til Kusiten: Gak hen, sig til Kongen det, som du har set; og Kusiten bøjede sig ned for Joab og løb. **22** Men Ahimaaz, Zadoks Søn, blev endnu ved og sagde til Joab: Det gaa, som det vil, kære, lad mig ogsaa løbe efter Kusiten; og Joab sagde: Hvorfor vil du løbe, min Søn? du har dog ikke et godt Budskab at bringe. **23** Det gaa, som det vil, saa vil jeg løbe; og han sagde til ham: Løb! saa løb Ahimaaz ad Vejen over Sletten og løb forbi Kusiten. **24** Og David sad imellem de to Porte, og Skildvagten gik paa Portens Tag over Muren og opløftede sine Øjne og saa, og se, en Mand kom løbende alene. **25** Da raabte Skildvagten og gav Kongen det til Kende, og Kongen sagde: Dersom han er alene, da er der et godt Budskab i hans Mund; og han kom stedse nærmere. **26** Da saa Skildvagten en anden Mand løbende, og Skildvagten raabte til Portneren og sagde: Se, en Mand kommer løbende alene, og Kongen sagde: Denne bringer ogsaa et godt

Budskab. 27 Og Skildvagten sagde: Jeg ser, den førstes Løb er som Ahimaaz, Zadoks Søns Løb, og Kongen sagde: Det er en god Mand, og han kommer med et godt Budskab. 28 Og Ahimaaz raabte og sagde til Kongen: Fred! og bøjede sig ned for Kongen paa sit Ansigt til Jorden, og han sagde: Velsignet være Herren din Gud, som har overantvordet dig de Mænd, der opløftede deres Haand imod min Herre, Kongen! 29 Og Kongen sagde: Gaar det den unge Mand Absalom vel? og Ahimaaz sagde: Jeg saa det store Bulder, der Joab sendte Kongens Tjener og mig, din Tjener; men jeg ved ikke, hvad det var. 30 Og Kongen sagde: Gak omkring, stil dig her; og han gik omkring og blev staaende. 31 Og se, da kom Kusiten, og Kusiten sagde: Det Budskab bringes min Herre Kongen, at Herren har skaffet dig Ret i Dag og friet dig af alle deres Haand, som stode op imod dig. 32 Og Kongen sagde til Kusiten: Gaar det den unge Mand Absalom vel? Og Kusiten sagde: Min Herre Kongens Fjender og alle de, som staa op imod dig til ondt, vorde som den unge Mand! 33 Da blev Kongen heftig bevæget og gik op paa Salen over Porten og græd, og der han gik, sagde han saaledes: Min Søn Absalom! min Søn, min Søn Absalom! gid jeg var død for dig, Absalom, min Søn, min Søn!

19 Og det blev Joab tilkendegivet: Se, Kongen græder og sørger over Absalom. 2 Og Frelsen blev paa den samme Dag til en Sorg for alt Folket; thi Folket hørte den samme Dag, at der sagdes: Kongen er bedrøvet for sin Søn. 3 Og Folket stjal sig den samme Dag til at komme i Staden, ligesom det Folk, som er beskæmmet, stjæler sig ind, naar de fly fra Krigen. 4 Og Kongen tilhyllede sit Ansigt, og Kongen raabte med høj Røst: Min Søn Absalom! Absalom, min Søn, min Søn! 5 Og Joab gik ind til Kongen i Huset og sagde: Du har i Dag beskæmmet alle dine Tjeneres Ansigt, de, som i Dag reddede dit Liv og dine Sønners og dine Døtres Liv og dine Hustruers Liv og dine Medhustruers Liv, 6 da du elsker dem, som hade dig, og hader dem, som elske dig; thi du giver til Kende i Dag, at du skøtter intet om Høvedsmændene og Tjenerne; thi jeg fornemmer i Dag, at om Absalom levede, og vi alle vare døde i Dag, at det da havde været ret for dine Øjne. 7 Og nu, staa op, gak ud og tal kærligt med dine Tjenere; thi jeg sværger ved Herren, at gaar du ikke ud, da bliver der ikke en Mand hos dig Natten over i denne Nat, og dette bliver dig værre end alt det onde, som er kommet over dig fra din Ungdom indtil nu. 8 Da stod Kongen op og satte sig i Porten, og det blev tilkendegivet for alt Folket og sagt: Se, Kongen sidder i Porten. Da kom alt Folket for Kongens Ansigt; men Israel var flyet hver til sine Telte. 9 Og alt Folket trættedes i alle Israels Stammer og sagde: Kongen friede os af vore Fjenders Haand, og han reddede os af Filisternes Haand, men nu er han flyet af Landet for Absalom. 10 Og Absalom, som vi havde salvet over os, er død i Krigen, og nu, hvorfor tie I stille om at hente Kongen tilbage? 11 Men Kong David sendte til Præsterne Zadok og Abjathar og lod sige: Taler med de Ældste i Juda og siger: Hvorfor ville I være de sidste til at hente Kongen tilbage til sit Hus? Thi al Israels Tale er kommen for Kongen i hans Hus. 12 I ere mine Brødre, mit Kød og Ben ere I, hvorfor ville I da være de sidste til at hente Kongen tilbage? 13 Og siger til Amasa: Er du ikke mit Kød og Ben? Gud gøre mig nu og fremdeles saa og saa, om du ikke skal være Stridshøvedsmand for mit Ansigt alle Dage i Joabs Sted. 14 Og han bøjede alle Mænds Hjerter i Juda som een Mands, og de sendte til Kongen og lode sige: Kom du tilbage og alle dine Tjenere. 15 Saa kom Kongen tilbage, og han kom indtil Jordanen, og Juda var kommen til Gilgal for at drage Kongen i Møde, for at de vilde føre Kongen over Jordanen. 16 Og Benjaminiten Simei, Geras Søn, som var fra Bahurim, skyndte sig, og han drog ned med Judas Mænd Kong David i Møde. 17 Og tusinde Mænd vare med ham af Benjamin og Tjeneren Ziba af Sauls Hus og hans femten Sønner og hans tyve Tjenere med ham, og de kom lykkeligt over Jordanen førend Kongen. 18 Og Færgen for over for at føre Kongens Hus over og at gøre, hvad ham godt syntes; og Simei, Geras Søn, faldt ned for Kongens Ansigt, der han var faren over Jordanen. 19 Og han sagde til Kongen: Min Herre, tilregn mig ikke den Misger ning, og kom ikke i Hu, hvad ondt din Tjener gjorde paa den Dag, som min Herre Kongen gik ud af Jerusalem, saa at Kongen skulde lægge sig det paa Hjerte. 20 Thi din Tjener erkender, at jeg har syndet; og se, jeg er i Dag den første, som er kommen af alt Josefs Hus at drage ned min Herre Kongen i Møde. 21 Men Abisaj, Zerujas Søn, svarede og sagde: Skulde ikke Simei lide Døden for denne Sags Skyld, thi han bandede Herrens Salvede? 22 Da sagde David: Hvad har jeg at skaffe

med eder, I Zerujas Sønner! at I ville i Dag blive mig til Satan? skulde nogen Mand i Dag lide Døden i Israel? thi mon jeg ikke ved, at jeg er bleven Konge i Dag over Israel? **23** Og Kongen sagde til Simei: Du skal ikke dø; og Kongen tilsvor ham det. **24** Og Mefiboseth, Sauls Søn, kom ned Kongen i Møde; og han havde ikke vadsket sine Fødder eller flyet sit Skæg og ej toet sine Klæder fra den Dag, Kongen var gaaet bort, indtil den Dag, der han kom igen med Fred. **25** Og det skete, der han i Jerusalem kom imod Kongen, da sagde Kongen til ham: Hvorfor gik du ikke med mig, Mefiboseth? **26** Og han sagde: Min Herre, Konge! min Tjener bedrog mig; thi din Tjener sagde: Jeg vil sadle mig Asenet og ride paa det og drage til Kongen, thi din Tjener er lam. **27** Og han bagtalede din Tjener for min Herre Kongen; men min Herre Kongen er som en Guds Engel, gør derfor, hvad dig synes godt. **28** Thi hele min Faders Hus havde ikke været andet end Dødens Mænd for min Herre Kongen; dog har du sat din Tjener iblandt dem, som æde ved dit Bord; hvad Ret har jeg da ydermere, og hvad har jeg ydermere at raabe om til Kongen? **29** Og Kongen sagde til ham: Hvorfor vil du ydermere tale om dine Sager? jeg har sagt det: Du og Ziba skulle dele Ageren. **30** Og Mefiboseth sagde til Kongen: Han maa ogsaa tage det alt sammen, efter at min Herre Kongen er kommen med Fred til sit Hus. **31** Og Gileaditeren Barsillaj kom ned fra Roglim og for med Kongen over Jordanen for at ledsage ham over Jordanen. **32** Og Barsillaj var saare gammel, firsindstyve Aar gammel, og han forsørgede Kongen, der han opholdt sig i Mahanaim, thi han var en saare mægtig Mand. **33** Og Kongen sagde til Barsillaj: Drag du over med mig, saa vil jeg forsørge dig hos mig i Jerusalem. **34** Men Barsillaj sagde til Kongen: Hvor længe har jeg vel endnu at leve, at jeg skulde drage op med Kongen til Jerusalem? **35** Jeg er i Dag firsindstyve Aar gammel; mon jeg skulde kende, hvad godt eller ondt er? mon din Tjener kunde smage, hvad jeg æder, eller hvad jeg drikker? mon jeg kan høre ydermere paa Sangeres eller Sangerskers Røst? hvorfor skulde da din Tjener ydermere være min Herre Konge til Byrde? **36** Din Tjener skal gaa lidet over Jordanen med Kongen; men hvorfor vil Kongen give mig saadant et Vederlag? **37** Kære, lad din Tjener vende om, at jeg maa dø i min Stad ved min Faders og min Moders Grav; men se, der er din Tjener Kimham, han skal drage over med min Herre Kongen; gør saa imod ham, hvad dig synes godt. **38** Og Kongen sagde: Kimham skal drage over med mig, og jeg vil gøre imod ham, hvad dig synes godt; ja alt det, som du da beder mig om, vil jeg gøre for dig. **39** Og alt Folket drog over Jordanen, og Kongen drog over; og Kongen kyssede Barsillaj og velsignede ham, og han vendte tilbage til sit Sted. **40** Der Kongen var dragen over til Gilgal, og Kimham var dragen over med ham, og alt Judas Folk og Halvdelen ogsaa af Israels Folk havde ført Kongen over, **41** se, da kom alle Israels Mænd til Kongen, og de sagde til Kongen: Hvorfor have vore Brødre, Judas Mænd, stjaalet dig og ført Kongen og hans Hus over Jordanen og alle Davids Mænd med ham? **42** Da svarede hver af Judas Mænd imod Israels Mænd: Fordi Kongen hører mig nær til, hvorfor er du da vred for denne Sags Skyld? have vi ladet os føde af Kongen? eller er nogen Gave skænket os? **43** Da svarede Israels Mænd Judas Mænd og sagde: Jeg har ti Gange mere Del i Kongen, dertil ogsaa i David, jeg end du, og hvorfor har du ringeagtet mig? var ikke mit Ord det første til at hente min Konge tilbage? Men Judas Mænds Ord vare haardere end Israels Mænds Ord.

20 Og der var tilfældigvis en Belials Mand, hvis Navn var Seba, Bikris Søn, en Mand af Benjamin, og han blæste i Trompeten og sagde: Vi have ingen Del i David, ej heller have vi Arv i Isais Søn; hver til sit Telt, o Israel! **2** Da drog hver Mand i Israel op fra David efter Seba, Bikris Søn; men Judas Mænd fulgte med deres Konge fra Jordanen og indtil Jerusalem. **3** Og David kom til sit Hus til Jerusalem, og Kongen tog de ti Kvinder, de Medhustruer, som han lod blive til at bevare Huset, og satte dem hen i et Hus i Forvaring og forsørgede dem, og han gik ikke ind til dem; og de vare indelukkede indtil deres Dødsdag, levende i Enkestand. **4** Og Kongen sagde til Amasa: Kald mig Mændene af Juda sammen til den tredje Dag, og vær saa her igen! **5** Og Amasa gik bort for at kalde Judas Mænd sammen; men han tøvede over den bestemte Tid, som var ham bestemt. **6** Da sagde David til Abisaj: Nu vil Seba, Bikris Søn, gøre os mere ondt end Absalom; tag du din Herres Tjener og forfølg ham, at han ikke rinder faste Stæder for sig og undkommer fra vore Øjne. **7** Da droge Joabs Mænd ud efter ham, og de Krethi og de Plethi og alle de vældige, og de droge ud af Jerusalem til at forfølge Seba, Bikris Søn. **8** Der de vare ved den store Sten, som er ved Gibeon,

da kom Amasa frem for dem; og Joab var iført sin Vaabenkjortel som sin Klædning, og derover havde han Bæltet med et Sværd, som hang ved hans Lænder i sin Balg, og der han gik frem, da faldt dette ud. **9** Og Joab sagde til Amasa: Gaar det dig vel, min Broder? og Joab greb Amasa ved Skægget med den højre Haand for at kysse ham. **10** Og Amasa tog sig ikke i Vare for Sværdet, som var i Joabs Haand, saa denne stak ham dermed i Underlivet og udøste hans Indvolde paa Jorden; og han stak ham ikke anden Gang, thi han var død; men Joab og hans Broder Abisaj forfulgte Seba, Bikris Søn. **11** Og der blev en Mand af Joabs unge Karle staaende hos ham og sagde: Hvo er der, som har Lyst til Joab, og hvo er der, som er for David, han følge efter Joab! **12** Og Amasa laa væltet i Blodet midt paa Landevejen; der Manden saa, at alt Folket blev staaende, da bragte han Amasa fra Landevejen over paa Ageren og kastede Klæder over ham, efterdi han saa, at hvo som kom til ham, blev staaende. **13** Der han var bragt bort fra Landevejen, da gik hver Mand frem efter Joab til at forfølge Seba, Bikris Søn. **14** Og han drog igennem alle Israels Stammer indtil Abel, nemlig Beth-Maaka og hele Berim; og de samledes og kom ogsaa efter ham. **15** Og de kom og indesluttede ham i Abel-Beth-Maaka og kastede en Vold op imod Staden, og den stod op til Muren; og alt Folket, som var med Joab, søgte at ødelægge og at nedrive Muren. **16** Da raabte en forstandig Kvinde af Staden: Hører, hører! siger dog til Joab: Kom nær herhid, og jeg vil tale til dig. **17** Og der han kom nær til hende, da sagde Kvinden: Er du Joab? og han sagde: Ja; og hun sagde til ham: Hør din Tjenerindes Tale; og han sagde: Jeg hører. **18** Og hun sagde: Fordum plejede man saaledes at tale, sigende: Man skal spørge sig for i Abel, og saaledes fuldbyrdede man det. **19** Jeg er en af de fredsommelige, de trofaste i Israel; du søger efter at dræbe en Stad og en Moder i Israel, hvorfor vil du opsluge Herrens Arv? **20** Og Joab svarede og sagde: Det være langt fra, det være langt fra mig, at jeg skulde opsluge, at jeg skulde ødelægge! **21** Sagen forholder sig ikke saaledes; men en Mand af Efraims Bjerg, hvis Navn er Seba, Bikris Søn, har opløftet sin Haand imod Kongen, imod David, giver mig ham alene, saa vil jeg drage fra Staden; og Kvinden sagde til Joab: Se, hans Hoved skal kastes til dig over Muren. **22** Og Kvinden kom til alt Folket med sin Visdom, og de afhuggede Sebas, Bikris Søns, Hoved, og kastede det ud til Joab; da blæste han i Trompeten, og de adspredtes fra Staden, hver til sine Telte; og Joab kom tilbage til Jerusalem, til Kongen. **23** Og Joab var over al Israels Hær, og Benaja, Jojadas Søn, var over Krethi og over Plethi; **24** og Adoram var Rentemester, og Josafat, Ahiluds Søn, var Historieskriver; **25** og Seja var Skriver, og Zadok og Abjathar vare Præster; **26** dertilmed var Jairiteren, Ira, ypperste Raad for David.

21 Og der var en Hungersnød i Davids Dage tre Aar, Aar efter Aar, og David søgte Herrens Ansigt, og Herren sagde: Det er for Sauls Skyld og for Blodhusets Skyld, fordi han ihjelslog Gibeoniterne. **2** Da lod Kongen kalde ad Gibeoniterne og sagde til dem: (Men Gibeoniterne vare ikke af Israels Børn, men af de overblevne Amoriter, og Israels Børn havde tilsvoret dem, men Saul søgte efter at slaa dem ihjel, fordi han var nidkær for Israels og Judas Børn) **3** og David sagde til Gibeoniterne: Hvad skal jeg gøre for eder? og hvormed skal jeg sone det, at I ville velsigne Herrens Arv? **4** Og Gibeoniterne sagde til ham: Det er os ikke om Sølv eller Guld at gøre hos Saul og hos hans Hus, og det er os ikke om at gøre at ihjelslaa nogen i Israel; da sagde han: Hvad I sige, vil jeg gøre for eder. **5** Og de sagde til Kongen: Den Mand, som udryddede os, og som tænkte det imod os, at vi skulde ødelægges, at vi ikke skulde bestaa inden al Israels Landemærke: **6** Af hans Sønner lad der gives os syv Mænd, at vi kunne hænge dem op for Herren i Sauls Gibea, den Herrens udvalgtes; og Kongen sagde: Jeg vil give eder dem. **7** Men Kongen sparede Mefiboseth, en Søn af Sauls Søn Jonathan, for Herrens Eds Skyld, som var imellem dem, imellem David og Jonathan, Sauls Søn. **8** Og Kongen tog de to Sønner af Rizpa, Ajas Datter, hvilke hun havde født Saul, nemlig: Armoni og Mefiboseth, og Mikals, Sauls Datters, fem Sønner, hvilke hun havde født Adriel, Meholathiteren Barsillajs Søn; **9** og han gav dem i Gibeoniternes Haand, og de hængte dem op paa Bjerget for Herrens Ansigt, og de faldt alle syv, og de bleve dræbte i Høstens første Dage, i Byghøstens Begyndelse. **10** Da tog Rizpa, Ajas Datter, Sørgeklædet og udbredte det paa Klippen, fra Høstens Begyndelse, indtil der faldt Vand fra Himmelen over dem; og hun tilstedte ikke Himmelens Fugle at hvile paa dem om Dagen og ej heller Markens Dyr om Natten. **11** Og det blev David tilkendegivet, det, som Rizpa, Ajas Datter, Sauls Medhustru, havde gjort. **12** Og David gik hen

og tog fra Mændene i Jabes udi Gilead Sauls Ben og hans Søns, Jonathans, Ben, som de havde stjaalet fra Torvet i Bethsan, hvor Filisterne havde hængt dem paa den Dag, Filisterne havde slaget Saul paa Gilboa, **13** og han førte Sauls Ben og Jonathans, hans Søns, Ben op derfra, og de samlede Benene af dem, som vare hængte. **14** Og de begrove Sauls og hans Søn Jonathans Ben i Benjamins Land, i Zela, udi Kis's, hans Faders, Grav, og de gjorde alt det, som Kongen havde befalet; saa bønhørte Gud derefter Landet. **15** Og Filisterne havde endnu en Krig imod Israel, og David drog ned, og hans Tjenere med ham, og stred imod Filisterne, og David blev træt. **16** Og Jisbi-Benob, som var en af Rafas Børn, havde et Spyd, hvis Vægt var en Vægt af tre Hundrede Sekel Kobber, og han var ombunden med et nyt Sværd, han tænkte paa at slaa David ihjel. **17** Men Abisaj, Zerujas Søn, hjalp denne og slog Filisteren og dræbte ham; da besvore Davids Mænd ham og sagde: Du skal ikke ydermere drage ud med os i Krigen, at du ikke skal udslukke Israels Lampe. **18** Og det skete derefter, at der var endnu Krig i Gob med Filisterne, da slog Husathiteren Sibkaj Saf, som var af Rafas Børn. **19** Og der var endnu en Krig i Gob med Filisterne, og El-Hanan, Jaare-Orgims Søn, slog Beth-Lahemi, Githiteren Goliath, hvis Spydstage var som en Væverstang. **20** Og der var endnu en Krig i Gath; og der var en høj Mand, som havde seks Fingre paa hver af sine Hænder, og seks Tær paa hver af sine Fødder, det er fire og tyve i Tallet, og han var ogsaa født for Rafa. **21** Og der han forhaanede Israel, da slog Jonathan, Davids Broder Simeas Søn, ham. **22** Disse fire vare fødte for Rafa i Gath, og de faldt ved Davids Haand og ved hans Tjeneres Haand.

22 Og David talede Ordene af denne Sang for Herren paa den Dag, Herren havde friet ham af alle hans Fjenders Haand og af Sauls Haand, **2** og han sagde: Herren er min Klippe og min Befæstning og den, som befrier mig. **3** Han er Gud, min Klippe, paa hvilken jeg tror, mit Skjold og min Frelses Horn, min Ophøjelse og min Tilflugt, min Frelser, fra Vold har du frelst mig. **4** Jeg vil paakalde Herren, som bør at loves, saa bliver jeg frelst fra mine Fjender. **5** Thi Dødens Bølger omspændte mig, Belials Bække forfærdede mig. **6** Helvedes Reb omgave mig, Dødens Snarer laa foran mig. **(Sheol h7585)** **7** Da jeg var i Angest, raabte jeg til Herren, ja, jeg raabte til min Gud, og han hørte min Røst af sit Tempel og mit Raab med sine Øren. **8** Og Jorden bævede og rystede, Himmelens Grundvolde bevægedes, og de bævede, thi han var vred. **9** Og der opgik en Røg af hans Næse, og Ild af hans Mund fortærede; gloende Kul brændte ud fra ham. **10** Og han bøjede Himmelen og for ned, og der var Mørkhed under hans Fødder. **11** Og han for paa Keruben og fløj, og han blev set over Vejrets Vinger. **12** Og han satte Mørkhed til Dække trindt omkring sig; der var Vandenes Forsamling og tykke Skyer. **13** Fra Glansen, som var for ham, brændte gloende Kul. **14** Herren tordnede fra Himmelen, og den højeste udgav sin Røst. **15** Og han udskød Pile og adspredte dem; der kom Lyn, og han forfærdede dem. **16** Da saas Havets Leje, Jordens Grundvolde blottedes ved Herrens Trusel, ved hans Næses Aandes Pust. **17** Han udrakte sin Haand fra det høje, han hentede mig, han drog mig af mange Vande. **18** Han friede mig fra min stærke Fjende, fra mine Hadere, thi de vare mig for stærke. **19** De overfaldt mig i min Modgangs Tid; men Herren var min Støtte. **20** Og han udførte mig i det vide Rum; han friede mig, thi han havde Lyst til mig. **21** Herren gengældte mig efter min Retfærdighed, han betalte mig efter mine Hænders Renhed. **22** Thi jeg har bevaret Herrens Veje, og jeg har ikke handlet ugudeligt imod min Gud. **23** Thi alle hans Domme ere mig for Øje, og hans Skikke, fra dem viger jeg ikke; **24** men jeg var fuldkommen for ham og vogtede mig for min Misgerning. **25** Og Herren betalte mig efter min Retfærdighed, efter min Renhed for hans Øjne. **26** Imod den fromme viser du dig from, imod den trofaste vældige viser du dig trofast. **27** Imod den rene viser du dig ren, og imod den forvendte viser du dig vrang. **28** Og du skal frelse det elendige Folk, og dine Øjne ere over de høje, dem fornedrer du. **29** Thi du, Herre, er min Lygte, og Herren skal gøre min Mørkhed klar. **30** Thi ved dig stormer jeg igennem Skaren, ved min Gud springer jeg over en Mur. **31** Guds Vej er fuldkommen, Herrens Tale er lutret; han er alle dem et Skjold, som haabe paa ham. **32** Thi hvo er en Gud foruden Herren? og hvo er en Klippe foruden vor Gud? **33** Gud er min Styrke og Kraft, og han letter min Vej fuldkomment. **34** Han gør mine Fødder som Hindernes og skal lade mig staa paa mine Høje. **35** Han lærer mine Hænder til Krigen, og en Kobberbue spændes med mine Arme. **36** Og du giver mig din Frelses Skjold; og idet du ydmyger mig, gør du mig stor. **37** Du gør mine Trin vide under mig, og

mine Knokler snublede ikke. 38 Jeg forfølger mine Fjender og ødelægger dem og vender ikke tilbage, før jeg har gjort Ende paa dem. 39 Ja, jeg har gjort Ende paa dem og knuset dem, at de ikke skulle rejse sig; og de faldt under mine Fødder. 40 Og du har omgjordet mig med Kraft til Krigen, du skal nedbøje dem under mig, som staa op imod mig. 41 Og du har jaget mig mine Fjender paa Flugt, ja mine Hadere, og jeg udrydder dem. 42 De saa sig om, men der var ingen Frelser; til Herren, men han svarede dem ikke. 43 Og jeg støder dem smaa som Jordens Støv, som Dynd paa Gader knuser jeg dem og tramper dem ned. 44 Og du udfriede mig fra mit Folks Kiv; du bevarede mig til Hedningernes Hoved, et Folk, som jeg ikke kendte, de tjene mig. 45 Den fremmedes Børn smigre for mig; da deres Øre hørte om mig, adløde de mig. 46 Den fremmedes Børn visne hen, og de gaa omgjordede ud af deres Borge. 47 Herren lever, og lovet være min Klippe, og Gud, min Frelses Klippe, skal ophøjes! 48 Den Gud, som giver mig Hævn, og som nedkaster Folkene under mig, 49 og som fører mig ud fra mine Fjender; du ophøjer mig over dem, som staa op imod mig, du redder mig fra Voldsmænd. 50 Derfor vil jeg bekende dig, Herre! iblandt Hedningerne og synge dit Navn Lov. 51 Han gør sin Frelse stor for sin Konge og gør Miskundhed imod sin Salvede, imod David og imod hans Sæd, evindelig.

23 Og disse ere de sidste Davids Ord: Saa sagde David, Isajs Søn, og saa sagde den Mand, som er højt ophøjet, Jakobs Guds Salvede, og lystelig ved Israels Salmer: 2 Herrens Aand talede ved mig, og hans Tale er paa min Tunge. 3 Israels Gud sagde, til mig talede Israels Klippe: Der skal være en, som hersker iblandt Menneskene, en retfærdig, en, som hersker i Guds Frygt, 4 og som Lys om Morgenen, naar Solen opgaar, om Morgenen, naar der ikke ere Skyer, naar Græsset vokser af Jorden ved Solskin efter Regnen. 5 Thi staar mit Hus sig ikke saa med Gud? thi han har sat mig en evig Pagt, som er ordentligt beskikket i alle Maader og bevaret; thi al min Frelse og al min Lyst, skulde han ej lade den spire frem? 6 Men Belials Børn, de skulle alle sammen være som Torne, der udkastes; thi de kunne ikke tages med Haand. 7 Men hver, som vil røre ved dem, maa være forsynet med Jern og Spydstage; og de skulle opbrændes med Ild, hvor de bo. 8 Disse ere Navnene paa de vældige, som hørte David til: Joseb-Basebeth Takmoni var en Øverste for Høvedsmændene, han svingede sin Lanse imod otte Hundrede, som bleve ihjelslagne paa een Gang. 9 Og efter ham var Eleasar, en Søn af Dodo, som var en Søn af Ahohi; han var iblandt de tre vældige med David, da de forhaanede Filisterne, som der vare forsamlede til Strid, medens Israels Mænd droge op. 10 Han stod op og slog Filisterne, indtil hans Haand blev træt, og hans Haand hang fast ved Sværdet, og Herren gjorde en stor Frelse paa den samme Dag; og Folket vendte tilbage efter ham kun for at udplyndre de ihjelslagne. 11 Og efter ham var Ararіteren Samma, Ages Søn; da Filisterne vare forsamlede i en Hob, da var der sammesteds et Stykke Land fuldt med Linser, og Folket flyede for Filisternes Ansigt, 12 og han stillede sig midt paa dette Stykke og friede det og slog Filisterne, og Herren gjorde en stor Frelse. 13 Og tre af de tredive ypperste gik ned og kom om Høsten til David til Hulen ved Adullam, og Filisternes Hob havde lejret sig i Refaims Dal. 14 Og David var da i Befæstningen; men Filisternes Befæstning var da i Bethlehem. 15 Og David fik Lyst og sagde: Hvo vil give mig Vand at drikke af den Brønd i Bethlehem, som er ved Porten? 16 Da brøde de tre vældige ind i Filisternes Lejr og droge Vand af den Brønd i Bethlehem, som er i Porten, og de bare og førte det til David; men han vilde ikke drikke deraf, men udøste det for Herren. 17 Og han sagde: Det være langt fra mig, o Herre! at jeg skulde gøre dette! er det ikke de Mænds Blod, som gik derhen med Livsfare? Og han vilde ikke drikke det. Dette gjorde de tre vældige. 18 Og Abisaj, Joabs Broder, Zerujas Søn, var en Øverste for Høvedsmændene, og han opløftede sit Spyd imod tre Hundrede, som bleve ihjelslagne; og han var navnkundig iblandt de tre. 19 Var han ikke herligere end de tre? og han var deres Øverste; men han naaede ikke de tre. 20 Og Benaja, Jojadas Søn, var en stridbar Mands Søn, stor i Gerninger, fra Kabzeel; han slog to Løvehelte af Moabiterne, og han gik ned og slog en Løve midt i en Brønd en Dag, da der var Sne. 21 Og han slog en ægyptisk Mand, som var anselig, og den Ægypter havde et Spyd i sin Haand; men han gik ned til ham med en Kæp, og han rykkede Spydet af Ægypterens Haand og slog ham ihjel med hans eget Spyd. 22 Disse Ting gjorde Benaja, Jojadas Søn, og han var navnkundig iblandt de tre vældige, 23 herligere end de tredive, men han naaede ikke de

tre; og David satte ham i sit Raad. 24 Asael, Joabs Broder, var iblandt de tredive; Elhanan, Dodos Søn af Bethlehem; 25 Haroditeren Samma; Haroditeren Elika; 26 Palthiteren Helez; Thekoiteren Ira, Ikes's Søn; 27 Anathothiteren Abieser; Husathiteren Mebunaj; 28 Ahohiteren Zalmon; Netofathiteren Maharaj; 29 Netofathiteren Heleb, Baenas Søn; Ithai, Ribajs Søn, af Benjamins Børns Gibea; 30 Pireathoniteren Benaja; Hiddai fra Gaas Bække; 31 Arbathiteren Abialbon; Barhumiteren Asmaveth; 32 Saalboniteren Eljaba; af Jasens Sønner, Jonathan; 33 Hararіteren Samma; Ararіteren Ahiam, Sarars Søn; 34 Elifelet, Ahasbajs Søn, en Maakathiters Søn; Giloniteren Eliam, Akitofels Søn; 35 Karmeliteren Hezraj; Arbiteren Paeraj; 36 Jigal, Nathans Søn, af Zoba; Gaditeren Bani; 37 Ammoniteren Zelek; Beerothiteren Naharaj, Joabs, Zerujas Søns, Vaabendrager; 38 Jithriteren Ira; Jithriteren Gareb; 39 Hethiteren Uria; I alt syv og tredive.

24 Og Herrens Vrede optændtes atter imod Israel, og han tilskyndte David imod dem, at han sagde: Gak hen, tæl Israel og Juda. 2 Og Kongen sagde til Joab, Stridshøvedsmanden, som var hos ham: Kære, gak omkring i alle Israels Stammer, fra Dan og indtil Beersaba, og tæller Folket, at jeg kan vide Folkets Tal. 3 Og Joab sagde til Kongen: Gid Herren din Gud vilde lægge til dette Folk hundrede Gange saa mange, som disse og disse ere, og min Herre Kongens Øjne maatte se det; men hvorfor har min Herre Kongen Lyst til denne Gerning? 4 Men Kongens Ord fik Overhaand imod Joab og imod Høvedsmændene for Hæren; saa drog Joab ud og Høvedsmændene for Hæren fra Kongens Ansigt til at tælle Folket Israel. 5 Og de gik over Jordanen, og de lejrede sig i Aroer paa den højre Side af Staden, som ligger midt i Gads Dal, og Jaeser. 6 Og de kom til Gilead og til det nedenfor liggende Land, som nylig var indtaget, og de kom til Dan-Jaan og trindt omkring til Zidon. 7 Og de kom til den faste Stad Tyrus og til alle Heviternes og Kananiternes Stæder, og de gik ud imod Sønden i Juda indtil Beersaba. 8 Og de gik omkring i alt Landet og kom, der ni Maaneder og tyve Dage vare til Ende, til Jerusalem. 9 Og Joab overgav Tallet paa Folket, som var talt, til Kongen, og der var i Israel otte Hundrede Tusinde stridbare Mænd, som kunde uddrage Sværd, og Judas Mænd vare fem Hundrede Tusinde Mand. 10 Da slog Davids Hjerte ham, efter at han havde talt Folket, og David sagde til Herren: Jeg har saare syndet, at jeg har gjort det, og nu, Herre, kære, borttag din Tjeners Misgerning; thi jeg har handlet meget daarligt. 11 Og der David stod op om Morgenen, da skete Herrens Ord til Gad, Profeten, Davids Seer, og han sagde: 12 Gak og sig til David: Saa sagde Herren: Jeg lægger dig tre Ting for, udvælg dig en af dem, den vil jeg gøre dig. 13 Og Gad kom til David og gav ham det til Kende, og han sagde til ham: Skal der komme dig syv Aars Hunger i dit Land? eller skal du fly tre Maaneder for din Fjendes Ansigt, og han skal forfølge dig? eller skal der være tre Dage Pest i dit Land? vid nu og se, hvad Svar jeg skal sige den igen, som sendte mig. 14 Og David sagde til Gad: Jeg er saare angest; kære, lad os falde i Herrens Haand, thi hans Barmhjertighed er stor, men jeg vil nødig falde i Menneskens Haand. 15 Saa lod Herren Pest komme i Israel fra Morgenen indtil den bestemte Tid, og der døde halvfjerdsindstyve Tusinde Mænd af Folket fra Dan og indtil Beersaba. 16 Og der Engelen udrakte sin Haand over Jerusalem til at ødelægge den, da angrede Herren det onde, og han sagde til Engelen, som ødelagde Folket: Det er nok, drag nu din Haand tilbage; og Herrens Engel var da ved Jebusiteren Aravnas Tærskeplads. 17 Og David sagde til Herren, der han saa Engelen, som slog iblandt Folket, og han sagde: Se, jeg har syndet, og jeg har handlet ilde; men disse Faar, hvad have de gjort? Kære, lad din Haand være imod mig og imod min Faders Hus. 18 Og Gad kom til David paa den samme Dag og sagde til ham: Gak op, oprejs Herren et Alter paa Jebusiteren Aravnas Tærskeplads. 19 Saa gik David op efter Gads Ord, som Herren havde befalet. 20 Og Aravna saa ud og saa Kongen og hans Tjenere komme over til sig; og Aravna gik ud og bøjede sit Ansigt for Kongen til Jorden. 21 Og Aravna sagde: Hvorfor kommer min Herre Kongen til sin Tjener? Og David sagde: For at købe denne Tærskeplads af dig til at bygge Herren et Alter, at denne Plage maa holde op for Folket. 22 Og Aravna sagde til David: Min Herre Kongen tage og ofre det, ham godt synes; se, der er en Okse til Brændofferet og Tærskeslæderne og Tøjet paa Oksen til Veddet. 23 Kong Aravna gav Kongen alt det, og Aravna sagde til Kongen: Herren din Gud have Behagelighed til dig! 24 Men Kongen sagde til Aravna: Ikke saa, men jeg vil købe det af dig for dets Værd, thi jeg vil ikke ofre Brændofre for intet til Herren min

Gud. Saa købte David Tærskepladsen og Oksen for halvtredsindstyve Sekel Sølv. **25** Og David byggede Herren der et Alter og ofrede Brændofre og Takofre; og Herren bønhørte Landet, og Plagen holdt op for Israel.

Første Kongebog

1 Og Kong David var gammel, kommen til Aars, og de dækkede ham til med Klæder, men han blev ikke varm. **2** Da sagde hans Tjenere til ham: Lad dem oplede til vor Herre Kongen en ung Pige, en Jomfru, at hun kan staa for Kongens Ansigt og pleje ham og ligge i din Arm, og min Herre Kongen kan blive varm. **3** Og de ledte efter en dejlig ung Pige inden alt Israels Landemærke, og de fandt Abisag, den sunamitiske, og de førte hende til Kongen. **4** Og Pigen var over maade dejlig, og hun plejede Kongen og tjente ham; men Kongen kendte hende ikke. **5** Og Adonia, Hagiths Søn, op højede sig selv og sagde: Jeg vil være Konge; og han skaffede sig Vogne og Ryttere og halvtredsindstyve Mænd, som løb foran ham **6** Og hans Fader havde ikke bedrøvet ham i sine Dage ved at sige: Hvorfor gør du saaledes? og han var saare dejlig af Skikkelse, og hans Moder havde født ham næst efter Absalom. **7** Og han førte Tale med Joab, Zerujas Søn, og med Præsten Abjathar, og de understøttede Adonia. **8** Men Zadok, Præsten, og Benaja, Jojadas Søn, og Nathan, Profeten, og Simei og Rei og de vældige, som David havde, de vare ikke med Adonia. **9** Og Adonia slagtede stort Kvæg og smaat Kvæg og fedt Kvæg ved Soheleths Sten, som ligger ved En-Rogel, og han indbød alle sine Brødre, Kongens Sønner, og alle Judas Mænd, Kongens Tjenere. **10** Men Nathan, Profeten, og Benaja og de vældige og Salomo, sin Broder, indbød han ikke. **11** Da talede Nathan til Bathseba, Salomos Moder, sigende: Har du ikke hørt, at Adonia, Hagiths Søn, er bleven Konge, og vor Herre David ved det ikke? **12** Saa gak nu, kære, jeg vil raade dig et Raad, at du skal redde dit Liv og din Søn Salomos Liv. **13** Gak hen og træd ind til Kong David, og du skal sige til ham: Du, min Herre Konge, har du ikke tilsvoret din Tjenestekvinde og sagt: Din Søn Salomo skal være Konge efter mig, og han skal sidde paa min Trone; hvorfor er da Adonia bleven Konge? **14** Se, naar du endnu taler der med Kongen, vil og jeg komme efter dig og fuldende din Tale. **15** Og Bathseba kom ind til Kongen i Kammeret; og Kongen var saare gammel, og Abisag, den sunamitiske, tjente Kongen. **16** Og Bathseba nejede og bøjede sig dybt for Kongen; da sagde Kongen: Hvad fattes dig? **17** Og hun sagde til ham: Min Herre! du har tilsvoret din Tjenestekvinde ved Herren din Gud: Din Søn Salomo skal blive Konge efter mig, og han skal sidde paa min Trone. **18** Men nu, se, Adonia er bleven Konge, og nu, min Herre Konge, du ved det ikke. **19** Og han har slagtet Øksne og fedt Kvæg og Faar i Mangfoldighed, og han har indbudt alle Kongens Sønner og Abjathar, Præsten, og Joab, Stridshøvedsmanden; men han har ikke indbudt din Tjener Salomo. **20** Men du, min Herre Konge, al Israels Øjne se paa dig, at du skal give dem til Kende, hvo der skal sidde paa min Herre Kongens Trone efter ham. **21** Ellers sker det, naar min Herre Kongen ligger med sine Fædre, at jeg og min Søn Salomo maa være som Syndere. **22** Og se, da hun endnu talede med Kongen, da kom Profeten Nathan. **23** Og de gave Kongen det til Kende og sagde: Se, der er Profeten Nathan; og der han kom for Kongens Ansigt, da bøjede han sig ned for Kongen paa sit Ansigt til Jorden. **24** Og Nathan sagde: Min Herre Konge, har du sagt: Adonia skal være Konge efter mig, og han skal sidde paa min Trone? **25** Thi han gik ned i Dag og slagtede Øksne og fedt Kvæg og Faar i Mangfoldighed, og han indbød alle Kongens Sønner og Høvedsmændene for Hæren og Abjathar, Præsten, og se, de æde og de drikke for hans Ansigt, og de sige: Kong Adonia leve! **26** Men mig, som er din Tjener, og Zadok, Præsten, og Benaja, Jojadas Søn, og Salomo, din Tjener, indbød han ikke. **27** Mon denne Sag skulde være sket af min Herre Kongen? og du lod din Tjener ikke vide, hvo der skal sidde paa min Herre Kongens Trone efter ham. **28** Og Kong David svarede og sagde: Kalder Bathseba til mig; og hun kom for Kongen og stod for Kongens Ansigt. **29** Da svor Kongen og sagde: Saa vist som Herren lever, han som har forløst min Sjæl af al Angest: **30** Ligesom jeg har tilsvoret dig ved Herren Israels Gud og sagt, at Salomo, din Søn, skal være Konge efter mig, og han skal sidde paa min Trone i mit Sted, saaledes vil jeg gøre paa denne Dag. **31** Da bøjede Bathseba sig med Ansigtet til Jorden og kastede sig ned for Kongen, og hun sagde: Min Herre, Kong David, leve i Evighed! **32** Og Kong David sagde: Kalder mig Zadok, Præsten, og Nathan, Profeten, og Benaja, Jojadas Søn; og de kom ind for Kongens Ansigt. **33** Da sagde Kongen til dem: Tager med eder eders Herres Tjenere, og lader min Søn Salomo ride paa den Mulæselinde, som hører mig til, og fører ham ned til Gihon. **34** Og Zadok, Præsten, og Nathan, Profeten, skulle der salve ham til Konge over Israel; og I skulle blæse i Trompeten og sige: Kong Salomo leve! **35** Og drager op efter ham, saa

skal han komme og sidde paa min Trone, og han skal være Konge i mit Sted; thi jeg har budet ham at være Fyrste over Israel og over Juda. 36 Da svarede Benaja, Jojadas Søn, Kongen og sagde: Amen! saa sige Herren, min Herre Kongens Gud: 37 Saasom Herren har været med min Herre Kongen, saa være han med Salomo, og gøre hans Trone større end min Herres, Kong Davids Trone! 38 Da gik Zadok, Præsten, og Nathan, Profeten, og Benaja, Jojadas Søn, og de Krethi og de Plethi ned og satte Salomo paa Kong Davids Mulæselinde, og de førte ham til Gihon. 39 Og Zadok, Præsten, tog Oliehornet af Paulunet og salvede Salomo; og de blæste i Trompeten, og alt Folket sagde: Kong Salomo leve! 40 Og alt Folket drog op efter ham, og Folket blæste paa Fløjter og glædede sig med en stor Glæde, saa at Jorden revnede af deres Skrig. 41 Og Adonia hørte det, og alle de indbudne, som vare hos ham, og de havde endt Maaltidet; og Joab hørte Trompetens Lyd og sagde: Hvorfor det Raab i den støjende Stad? 42 Der han endnu talede, se, da kom Jonathan, Præsten Abjathars Søn, og Adonia sagde: Kom, thi du er en duelig Mand og fører et godt Budskab. 43 Og Jonathan svarede og sagde til Adonia: Ja, vor Herre, Kong David, har gjort Salomo til Konge. 44 Og Kongen sendte Zadok, Præsten, og Nathan, Profeten, og Benaja, Jojadas Søn, og de Krethi og de Plethi med ham, og de lode ham ride paa Kongens Mulæselinde. 45 Og Zadok, Præsten, og Nathan, Profeten, salvede ham til Konge i Gihon og droge derfra glade op, saa at Staden er sat i Bevægelse derved; det er det Raab, som I have hørt. 46 Dertilmed sidder Salomo paa den kongelige Trone. 47 Og Kongens Tjenere kom ogsaa at velsigne vor Herre, Kong David, og sagde: Din Gud gøre Salomos Navn bedre end dit Navn og gøre hans Trone større end din Trone! og Kongen tilbad paa Sengen. 48 Og Kongen sagde ogsaa saaledes: Lovet være Herren, Israels Gud, som i Dag har givet en, som sidder paa min Trone, at mine Øjne se det! 49 Da bleve alle, som vare indbudne af Adonia, forfærdede og stode op; og de gik hver sin Vej. 50 Og Adonia frygtede for Salomos Ansigt, og han stod op og gik bort og tog fat paa Alterets Horn. 51 Og det blev Salomo kundgjort og sagt: Se, Adonia frygter for Kong Salomo, og se, han tager fat paa Alterets Horn og siger: Kong Salomo skal sværge mig paa denne Dag, at han ikke vil dræbe sin Tjener med Sværd. 52 Og Salomo sagde: Dersom han vil være en redelig Mand, skal der ikke falde et af hans Haar paa Jorden; men om der bliver fundet ondt hos ham, da skal han dø. 53 Og Kong Salomo sendte hen, og de hentede ham ned fra Alteret, og han kom og bøjede sig ned for Kong Salomo; og Salomo sagde til ham: Gak til dit Hus.

2 Og der Davids Dage kom nær til, at han skulde dø, da bød han sin Søn Salomo og sagde: 2 Jeg gaar bort ad al Jordens Vej, saa vær frimodig og vær en Mand, 3 og tag Vare paa, hvad Herren din Gud vil have varetaget, at du vandrer i hans Veje og holder hans Skikke, hans Bud og hans Befalinger og hans Vidnesbyrd efter det, som er skrevet i Mose Lov, at du kan handle viselig i alt det, du gør, og i alt det, du vender dig til, 4 paa det Herren skal stadfæste sit Ord, som han talede over mig og sagde: Dersom dine Børn bevare deres Vej, at vandre for mit Ansigt i Sandhed, af deres ganske Hjerte og af deres ganske Sjæl, da skal, sagde han, dig ikke fattes en Mand paa Israels Stol. 5 Og du ved ogsaa, hvad Joab, Zerujas Søn, gjorde ved mig, hvad han gjorde ved de to Stridshøvedsmænd i Israel, ved Abner, Ners Søn, og ved Amasa, Jethers Søn, som han slog ihjel, og udøste Krigsblod under Fred, og kom Krigsblod paa sit Bælte, som var om hans Lænder, og paa sine Sko, som vare paa hans Fødder. 6 Og du skal gøre efter din Visdom, at du ikke lader hans graa Haar nedfare til Graven med Fred. (Sheol h7585) 7 Men du skal gøre Miskundhed mod Gileaditeren Barsillajs Sønner, og de skulle være iblandt dem, som æde ved dit Bord; thi saaledes holdt de sig nær til mig, der jeg flyede for Absalom, din Broder. 8 Og se, du har hos dig Benjaminiten Simei, Geras Søn, fra Bahurim, som bandede mig med en gruelig Forbandelse, paa den Dag jeg gik til Mahanaim; men han kom ned imod mig til Jordanen, og jeg svor ham ved Herren og sagde: Jeg vil ikke slaa dig ihjel med Sværdet. 9 Men nu, du skal ikke holde ham uskyldig; thi du er en viis Mand, og du ved, hvad du skal gøre ved ham, saa at du lader hans graa Haar nedfare med Blod til Graven. (Sheol h7585) 10 Saa laa David med sine Fædre og blev begraven i Davids Stad. 11 Og de Dage, som David var Koige over Israel, vare fyrretyve Aar; han var Konge i Hebron syv Aar og var Konge i Jerusalem tre og tredive Aar. 12 Og Salomo sad paa sin Faders, Davids Trone, og hans Rige blev saare fast. 13 Og Adonia, Hagiths Søn, kom ind til Bathseba, Salomos Moder, og hun sagde: Kommer du med Fred? og han sagde: Med Fred. 14 Da sagde han: Jeg har et Ord til dig; og

hun sagde: Tal. 15 Og han sagde: Du ved, at Riget var mit, og al Israel havde vendt deres Ansigt til mig, at jeg skulde være Konge; men Riget er fravendt mig og blevet min Broders, thi det er blevet hans af Herren. 16 Og nu begærer jeg en Begæring af dig, du ville ikke afvise mig; men hun sagde til ham: Tal. 17 Da sagde han: Kære, tal til Kong Salomo, thi han afviser dig ikke, at han vil give mig Abisag, den sunamitiske, til Hustru. 18 Og Bathseba sagde: Godt; jeg vil tale for dig til Kongen. 19 Og Bathseba kom til Kong Salomo, at tale med ham for Adonia, og Kongen stod op imod hende og bøjede sig ned for hende, og satte sig paa sin Stol, og man satte en Stol til Kongens Moder, og hun sad ved hans højre Side. 20 Og hun sagde: Jeg begærer en liden Begæring af dig, du ville ikke afvise mig; Kongen sagde til hende: Begær, min Moder, thi jeg vil ikke afvise dig. 21 Og hun sagde: Lad Abisag, den sunamitiske, gives din Broder Adonia til Hustru. 22 Da svarede Kong Salomo og sagde til sin Moder: Men hvorfor begærer du Abisag, den sunamitiske, til Adonia? begær og Riget for ham, thi han er min Broder, ældre end jeg, og for Abjathar, Præsten, og Joab, Zerujas Søn. 23 Og Kong Salomo svor ved Herren og sagde: Gud gøre mig nu og fremdeles saa og saa! Adonia skal have talt det Ord imod sit Liv. 24 Og nu, saa vist som Herren lever, som har stadfæstet mig og ladet mig sidde paa min Fader Davids Trone, og som har givet mig et Hus, som han sagde: Da skal Adonia lide Døden i Dag. 25 Og Kong Salomo sendte ved Benaja, Jojadas Søns, Haand, og denne faldt an paa ham, saa at han døde. 26 Og Kongen sagde til Abjathar, Præsten: Gak til din Ager i Anathoth, thi du er en Dødens Mand; men jeg vil ikke slaa dig ihjel denne Dag, fordi du har baaret den Herre Herres Ark for Davids, min Faders, Ansigt, og fordi du har lidt Trængsel i alt, hvori min Fader har lidt Trængsel. 27 Saa udstødte Salomo Abjathar fra at være Herrens Præst, for at opfylde Herrens Ord, som han havde talt over Elis Hus i Silo. 28 Og der dette Rygte kom for Joab (thi Joab havde holdt med Adonia, men havde ikke holdt med Absalom), da flyede Joab til Herrens Paulun og tog fat paa Alterets Horn. 29 Og det blev Kong Salomo tilkendegivet, at Joab var flyet til Herrens Paulun, og se, han stod ved Alteret; da sendte Salomo Benaja, Jojadas Søn, hen og sagde: Gak, fald an paa ham. 30 Og der Benaja kom til Herrens Paulun, da sagde han til ham: Saa siger Kongen: Gak ud; og han sagde: Nej, thi her vil jeg dø; og Benaja førte Svar tilbage til Kongen og sagde: Saa har Joab talt, og saa har han svaret mig. 31 Da sagde Kongen til ham: Gør, saaledes som han har talt, og fald an paa ham og begrav ham; og du skal bortskaffe det uskyldige Blod, som Joab har udøst, fra mig og fra min Faders Hus. 32 Og Herren skal lade Blodet komme tilbage paa hans Hoved, fordi han faldt an paa to Mænd, som vare retfærdigere og bedre end han, og slog dem ihjel med Sværdet, og min Fader David vidste det ikke, nemlig Abner, Ners Søn, Stridshøvedsmand over Israel, og Amasa, Jethers Søn, Stridshøvedsmand over Juda, 33 at deres Blod skal komme tilbage paa Joabs Hoved og paa hans Sæds Hoved evindelig; men David og hans Sæd og hans Hus og hans Trone skal have Fred af Herren indtil evig Tid. 34 Og Benaja, Jojadas Søn, gik op og faldt an paa ham og dræbte ham; og han blev begraven i sit Hus i Ørken. 35 Og Kongen satte Benaja, Jojadas Søn, i hans Sted over Hæren, og Kongen satte Zadok, Præsten, i Abjathars Sted. 36 Og Kongen sendte hen og lod kalde Simei og sagde til ham: Byg dig et Hus i Jerusalem, og bo der, og gak ikke der ud fra hid eller did. 37 Thi det skal ske, paa hvilken Dag du gaar ud og gaar over Kedrons Bæk, da vid vist, at du skal dø; dit Blod skal være paa dit Hoved. 38 Og Simei sagde til Kongen: Det Ord er godt; ligesom min Herre Kongen har talt, saa skal din Tjener gøre. Saa boede Simei i Jerusalem mange Dage. 39 Og det skete, der tre Aar vare til Ende, at to af Simeis Tjenere flyede til Akis, Maekas Søn, Kongen i Gath; og de gave Simei det til Kende, sigende se, dine Tjenere ere i Gath. 40 Saa gjorde Simei sig rede og sadlede sit Asen og drog til Gath til Akis at oplede sine Tjenere; og Simei drog hen og førte sine Tjenere fra Gath. 41 Og det blev Salomo tilkendegivet, at Simei var dragen fra Jerusalem til Gath og var kommen tilbage. 42 Og Kongen sendte hen og lod Simei kalde og sagde til ham: Har jeg ikke besvoret dig ved Herren og vidnet for dig og sagt: Paa hvilken Dag du gaar ud og gaar hid eller did, skal du vist vide, at du skal dø? og du sagde til mig: Det Ord er godt, som jeg har hørt. 43 Hvorfor har du da ikke holdt Herrens Ed og det Bud, som jeg bød dig? 44 Og Kongen sagde til Simei: Du ved al den Ondskab, som dit Hjerte er sig bevidst, hvilken du gjorde min Fader David, og Herren har ladet din Ondskab komme tilbage paa dit Hoved. 45 Men Kong Salomo er velsignet, og Davids Trone skal være fast

for Herrens Ansigt til evig Tid. **46** Saa bød Kongen Benaja, Jojadas Søn, og han gik ud og faldt an paa ham, og han døde. Og Riget blev befæstet i Salomos Haand.

3 Og Salomo besvogrede sig med Farao, Kongen af Ægypten, og tog Faraos Datter og førte hende ind i Davids Stad, indtil han havde fuldendt at bygge sit Hus og Herrens Hus og Jerusalems Mur trindt omkring; **2** ikkun at Folket ofrede paa Højene; thi der var ikke bygget et Hus til Herrens Navn indtil disse Dage. **3** Men Salomo elskede Herren og vandrede efter Davids sin Faders Skikke, kun at han ofrede og gjorde Røgelse paa Højene. **4** Og Kongen gik til Gibeon for at ofre der, thi der var den store Høj, og Salomo ofrede tusinde Brændofre paa dette Alter. **5** Herren aabenbarede sig for Salomo i Gibeon om Natten i en Drøm, og Gud sagde: Begær, hvad jeg skal give dig. **6** Og Salomo sagde: Du har gjort stor Miskundhed imod din Tjener David, min Fader, ligesom han og vandrede for dit Ansigt i Sandhed og i Retfærdighed og i Hjertets Oprigtighed imod dig; og du har bevaret ham denne store Miskundhed og har givet ham en Søn, som sidder paa hans Trone, som det ses paa denne Dag. **7** Og nu, Herre, min Gud! du har gjort din Tjener til Konge i min Fader Davids Sted; men jeg er et ungt Menneske, og jeg forstaar ikke at gaa ud eller ind; **8** og din Tjener er midt iblandt dit Folk, som du har udvalgt, et stort Folk, saa det ikke kan tælles eller beregnes for Mangfoldigheds Skyld: **9** Saa giv din Tjener et forstandigt Hjerte til at dømme dit Folk og til med Forstand at skelne imellem godt og ondt; thi hvo kan dømme dette dit mægtige Folk? **10** Og det Ord var godt for Herrens Øjne, at Salomo begærede denne Ting. **11** Og Gud sagde til ham: Efterdi du har begæret denne Ting og ikke har begæret dig et langt Liv og ikke har begæret dig Rigdom og ikke har begæret dine Fjenders Sjæl, men har begæret dig Forstand til at holde Dom: **12** Se, saa har jeg gjort efter dit Ord, se, jeg har givet dig et viist og forstandigt Hjerte, at der ikke har været nogen som du før dig; ej heller nogen som du skal opstaa efter dig. **13** Og jeg har endog givet dig det, som du ikke har begæret, baade Rigdom og Ære, saa at der ikke har været nogen som du iblandt Kongerne i alle dine Dage. **14** Og dersom du vandrer i mine Veje, at holde mine Skikke og mine Bud, saaledes som David din Fader har vandret, da vil jeg forlænge dine Dage. **15** Og Salomo vaagnede, og se, det var en Drøm; og han kom til Jerusalem og stod foran Herrens Pagts Ark og ofrede Brændofre og gjorde Takofre og gjorde alle sine Tjenere et Gæstebud. **16** Da kom to Kvinder, som vare Skøger, til Kongen, og de stode for hans Ansigt. **17** Og den ene Kvinde sagde: Hør mig, min Herre! jeg og denne Kvinde boede i eet Hus, og jeg fødte hos hende i Huset. **18** Og det skete paa den tredje Dag, efter at jeg havde født, da fødte ogsaa denne Kvinde; og vi vare sammen, der var ingen fremmed hos os i Huset, uden vi to i Huset. **19** Og denne Kvindes Søn døde om Natten, thi hun laa paa ham. **20** Og hun stod op midt om Natten og tog min Søn fra min Side, der din Tjenestekvinde sov, og hun lagde ham i sin Arm, og lagde sin døde Søn i min Arm. **21** Og jeg stod op om Morgenen, at give min Søn at die, se, da var han død; men om Morgenen gav jeg nøje Agt paa ham, se, da var det ikke min Søn, som jeg havde født. **22** Og den anden Kvinde sagde: Det er ikke saa; thi den levende er min Søn, men den døde er din Søn; og denne sagde: Det er ikke saa; thi den døde er din Søn, men den levende er min Søn; og de talede saa for Kongens Ansigt. **23** Da sagde Kongen: Denne siger: Denne er min Søn, den levende, og den døde er din Søn; og denne siger: Det er ikke saa; thi den døde er din Søn, men den levende er min Søn. **24** Og Kongen sagde: Henter mig et Sværd; og de bragte Sværdet ind for Kongens Ansigt. **25** Da sagde Kongen: Deler det levende Barn i to Dele, og giver den ene Halvdelen og den anden Halvdelen. **26** Da sagde Kvinden, hvis Søn den levende var, til Kongen (thi hendes inderste brændte for hendes Søn), ja hun sagde: Hør mig, min Herre! giver hende det levende Barn, og slaar det dog ikke ihjel; men hin sagde: Det skal hverken være mit eller dit, deler det. **27** Og Kongen svarede og sagde: Giver denne det levende Barn, og slaar det ikke ihjel; hun er Moder til det. **28** Og al Israel hørte Dommen, som Kongen havde dømt, og de frygtede for Kongens Ansigt; thi de saa, at Guds Visdom var i ham til at holde Dom.

4 Og Kong Salomo var Konge over al Israel. **2** Og disse vare de fornemste Befalingsmænd, som han havde: Asarja, Zadoks Søn, var Yppersteepræst; **3** Elihoref og Ahia, Sisas Sønner, vare Skrivere; Josafat, Ahiluds Søn, var Historieskriver; **4** og Benaja, Jojadas Søn, var

over Hæren; og Zadok og Abjathar vare Præster; 5 og Asarja, Nathans Søn, var over Befalingsmændene; og Sabud, Nathans Søn, Præsten, var Kongens Ven; 6 og Ahisar var Hovmester; Adoniram, Abdas Søn, var Rentemester. 7 Og Salomo havde tolv Befalingsmænd over al Israel, og de forsynede Kongen og hans Hus; enhver havde en Maaned om Aaret at forsyne ham udi. 8 Og disse vare deres Navne: Hurs Søn paa Efraims Bjerg; 9 Dekers Søn i Makaz og i Saalbim og i Beth-Semes og Elon og Beth-Hanan; 10 Heseds Søn i Aruboth, han havde Soko og hele Landet Hefer; 11 Abinadabs Søn havde hele Egnen Dor, han havde Tafath, Salomos Datter, til Hustru; 12 Baena, Ahiluds Søn, havde Thaanak og Megiddo og hele Beth-Sean, som er ved Zarthan neden for Jisreel fra Beth-Sean indtil Abel-Mehola, indtil paa hin Side Jokmeam; 13 Gebers Søn var i Ramoth i Gilead; han havde Jairs, Manasse Søns, Byer, som ere i Gilead, han havde Argobs Egn, som er i Basan, tresindstyve store Stæder med Mure og med Kobberstænger; 14 Ahinadab, Iddos Søn, var i Mahanaim; 15 Ahimaaz var i Nafthali, han tog og Basmath, Salomos Datter, til Hustru; 16 Baena, Husais Søn, var i Aser og i Aloth; 17 Josafat, Faruas Søn, var i Isaskar; 18 Simei, Elas Søn, var i Benjamin; 19 Geber, Uris Søn, var i Gileads Land, i Sihons, den amoritiske Konges, og i Ogs, Kongen af Basans, Land, og det var kun een Befalingsmand, som var i dette Land. 20 Juda og Israel vare mange som Sand, der er ved Havet i Mangfoldighed; de aade og drak og vare glade. 21 Og Salomo var en Herre over alle Rigerne fra Floden til Filisternes Land og indtil Ægyptens Landemærke; de bragte ham Skænk og tjente Salomo alle hans Livsdage. 22 Og den Mad, der gik med for Salomo til hver Dag, var tredive Kor fint Mel og tresindstyve Kor Hvedemel; 23 ti fede Øksne og tyve Græsøksne og hundrede Faar, foruden Hjorte og Raadyr og Bøfler og alle Haande Fjerkræ paa Sti. 24 Thi han herskede i alt det, som laa paa denne Side af Floden, fra Thipsa og indtil Gaza, over alle Konger paa denne Side af Floden; og han havde Fred trindt omkring paa alle sine Sider. 25 Og Juda og Israel boede tryggelig, hver under sit Vintræ og under sit Figentræ, fra Dan og indtil Beersaba, alle Salomos Dage. 26 Salomo havde og fyrretyve Tusinde Stalde til sine Vognheste og tolv Tusinde Ryttere. 27 Og disse Befalingsmænd forsynede Kong Salomo og hver den, som nærmede sig til Kong Salomos Bord, hver i sin Maaned; de lode ikke fattes paa noget. 28 Og Byg og Straa til Kørehestene og til Ridehestene førte de hen til det Sted, hvor det skulde være, hver efter Anvisningen. 29 Og Gud gav Salomo Visdom og saare megen Indsigt og en omfattende Forstand, som Sand, der er ved Havets Bred. 30 Og Salomos Visdom var større end alle Østerlændernes Visdom og end alle Ægypternes Visdom. 31 Og han var visere end alle Mennesker, end Esrahiteren Ethan, og Heman og Kalkol og Darda, Mahols Sønner, og hans Navn var berømt hos alle Hedninger trindt omkring. 32 Og han fremsatte tre Tusinde Ordsprog, og hans Sange vare Tusinde og fem. 33 Og han talede om Træerne fra Cederen, som er paa Libanon, og indtil Isopen, som vokser ud af Væggen; og han talede om Dyrene og om Fuglene og om krybende Dyr og om Fiskene. 34 Og man kom fra alle Folk for at høre Salomos Visdom, fra alle Konger paa Jorden, som havde hørt om hans Visdom.

5 Og Hiram, Kongen af Tyrus, sendte sine Tjenere til Salomo, da han havde hørt, at de havde salvet ham til Konge i hans Faders Sted; thi Hiram havde elsket David alle Dage. 2 Derfor sendte Salomo til Hiram og lod sige: 3 Du ved, at min Fader David ikke kunde bygge Herrens, sin Guds, Navn et Hus for Krigens Skyld, med hvilken de havde omspændt ham, indtil Herren gav dem under hans Fødders Saaler. 4 Men nu har Herren min Gud skaffet mig Rolighed trindt omkring, her er ingen Modstander og intet ondt hændet. 5 Og se, jeg tænker at bygge Herrens, min Guds, Navn et Hus, som Herren talede til min Fader David og sagde: Din Søn, som jeg skal sætte i dit Sted paa din Trone, han skal bygge mit Navn Huset. 6 Saa befal nu, at man hugger mig Cedertræ fra Libanon, og mine Tjenere skulle være med dine Tjenere, og jeg vil give dig Løn til dine Tjenere efter alt det, som du siger; thi du ved, at her er ingen hos os, som forstaar at hugge Træer, som Zidonierne. 7 Og det skete, der Hiram hørte Salomos Ord, da blev han saare glad, og han sagde: Lovet være Herren i Dag, som har givet David en viis Søn over dette talrige Folk! 8 Og Hiram sendte hen til Salomo og lod sige: Jeg har hørt det, som du sendte til mig om; jeg vil gøre al din Villie med Cedertræer og med Fyrretræer. 9 Mine Tjenere skulle føre dem ned fra Libanon til Havet, og jeg vil lade dem lægge i Flaader paa Havet og bringe dem til det Sted, som du sender mig Bud om, og jeg vil lade dem

skille ad der, og du skal lade dem hente; men du skal gøre min Villie, at give mit Hus Kost. 10 Saa gav Hiram Salomo Cedertræer og Fyrretræer, alt efter hans Villie. 11 Og Salomo gav Hiram tyve Tusinde Kor Hvede til Spise for hans Hus og tyve Kor stødt Olivenolie; saa gav Salomo Hiram fra Aar til Aar. 12 Og Herren gav Salomo Visdom, som han havde tilsagt ham; og der var Fred imellem Hiram og imellem Salomo, og de gjorde begge en Pagt. 13 Og Kong Salomo udtog Pligtarbejdere af hele Israel, og Pligtarbejderne vare tredive Tusinde Mænd. 14 Og han sendte dem til Libanon, ti Tusinde hver Maaned, saa de skiftede; en Maaned vare de paa Libanon, og to Maaneder var hver i sit Hus, og Adoniram var over Pligtarbejderne. 15 Og Salomo havde halvfjerdsindstyve Tusinde Lastdragere og firsindstyve Tusinde Tømrere paa Bjerget, 16 foruden Salomos øverste Befalingsmænd, som vare over Arbejdet, nemlig tre Tusinde og tre Hundrede, som regerede over Folket, som gjorde Arbejdet. 17 Og Kongen bød det, og de bragte store Stene, kostbare Stene, hugne Stene til at lægge Grundvolden til Huset. 18 Og Salomos Bygningsmænd og Hirams Bygningsmænd og Gibliterne tilhuggede og beredte Træerne og Stenene til at bygge Huset.

6 Og det skete i det fire Hundrede og firsindstyvende Aar, efter at Israels Børn vare udgangne af Ægyptens Land, i det fjerde Aar i Maaneden Siv, det er den anden Maaned, efter at Salomo var bleven Konge over Israel, at han byggede Herren Huset. 2 Og det Hus, som Kong Salomo byggede Herren, dets Længde var tresindstyve Alen og dets Bredde tyve, og dets Højde var tredive Alen. 3 Og Forhallen foran Templets Hus, dens Længde var tyve Alen efter Husets Bredde, ti Alen var dens Bredde foran Huset. 4 Og han gjorde paa Huset Vinduer, med snever Udsigt. 5 Og han byggede ved Husets Væg en Omgang trindt omkring, ved Væggene af Huset trindt omkring, baade om Templet og Koret, og han gjorde Sidekamre deromkring. 6 Den nederste Omgang var fem Alen vid, og den midterste var seks Alen vid, og den tredje var syv Alen vid; thi han gjorde Afsætninger uden omkring Huset, at der skulde intet hæfte ved Husets Vægge. 7 Og Huset, der det blev bygget, blev det bygget af hele Stene, som bleve tilførte, og hverken Hamre eller Økse, ej heller noget Redskab af Jern blev hørt i Huset, der det byggedes. 8 Døren til det midterste Sidekammer var paa den højre Side af Huset, og man gik igennem Vindeltrapper op paa den midterste Omgang og fra den midterste op paa den tredje. 9 Og han byggede Huset og fuldendte det, og han lagde Tag paa Huset med Bjælker og Brædder af Cedertræ. 10 Og han byggede Omgangen ved hele Huset, fem Alen var dens Højde, og den hæftede til Huset med Cederbjælker. 11 Og Herrens Ord skete til Salomo og sagde: 12 Hvad angaar dette Hus, som du bygger, dersom du vandrer i mine Skikke og gør efter mine Befalinger og holder alle mine Bud ved at vandre efter dem: Saa vil jeg paa dig stadfæste mit Ord, som jeg talede til David, din Fader. 13 Og jeg vil bo midt iblandt Israels Børn og ikke forlade mit Folk Israel. 14 Saa byggede Salomo Huset og fuldendte det. 15 Og han byggede Husets Vægge indentil af Cederplanker, fra Gulvet i Huset indtil Loftets Vægge overklædte han det indentil med Træ; han overklædte og Gulvet i Huset med Fyrreplanker. 16 Og han byggede tyve Alen til fra Husets bageste Side af med Cederplanker, fra Gulvet indtil øverst paa Væggene, og han byggede Koret der indenfor til det allerhelligste. 17 Og Huset var fyrretyve Alen langt, nemlig det hellige udenfor. 18 Og Cedertræet indentil i Huset havde udskaarne Knapper og udsprungne Blomster; det var altsammen Ceder, der saas ingen Sten. 19 Og han beredte Koret indentil i Huset, at man der skulde sætte Herrens Pagtes Ark. 20 Og Korets Længde fortil var tyve Alen, og dets Bredde tyve Alen, og dets Højde tyve Alen, og han beslog det med fint Guld og overklædte et Alter med Cedertræ. 21 Og Salomo beslog Huset indentil med fint Guld, og han drog Kæder af Guld foran Koret og beslog det med Guld. 22 Og hele Huset beslog han med Guld, indtil han var bleven færdig med hele Huset, og hele Alteret, som var for Koret, beslog han med Guld. 23 Og han gjorde i Koret to Keruber af Olietræ, ti Alen var deres Højde. 24 Og den ene Kerubs Vinge var fem Alen, og den anden Kerubs Vinge var fem Alen; der var ti Alen fra den ene Vinges Ende og til den anden Vinges Ende. 25 Og den anden Kerub var ti Alen; de to Keruber havde eet Maal og een Udskæring. 26 Den ene Kerub var ti Alen høj og ligesaa den anden Kerub. 27 Og han satte Keruberne midt i Huset indentil, og Keruberne udbredte Vingerne, og den enes Vinge rørte ved den ene Væg, og den anden Kerubs Vinge rørte ved den anden Væg; men deres Vinger midt i Huset rørte Vinge ved Vinge. 28 Og han beslog Keruberne med

Guld. 29 Og paa alle Husets Vægge trindt omkring lod
han sætte Snitværk af udskaarne Keruber og Palmer
og udsprungne Blomster, indentil og udentil. 30 Og
han belagde Gulvet i Huset med Guld, indentil og
udentil. 31 Og Indgangen til Koret gjorde han med
Fløjdøre af Olietræ, Dørkarmen med Dørstolperne
udgjorde en Femtepart af Væggen. 32 Og paa de to
Fløjdøre af Olietræ satte han Snitværk af udskaarne
Keruber og Palmer og udsprungne Blomster og beslog
dem med Guld, og han udbredte Guld over Keruberne
og over Palmerne. 33 Saaledes gjorde han og for
Indgangen til det hellige Dørstolper af Olietræ, som
udgjorde den Fjerdepart af Væggen, 34 og to Dørfløje
af Fyrretræ, den ene Dør havde to Fløje, som kunde
opslaas, og den anden Dør havde to Fløje, som kunde
opslaas. 35 Og han udskar Keruber og Palmer og
udsprungne Blomster og beslog dem med Guld, som
var jævnt udbredt over det, som var udgravet. 36
Og han byggede den inderste Forgaard af tre Rader
udhugne Stene og en Rad tilhugne Cederstolper. 37 I
det fjerde Aar blev Grundvolden lagt til Herrens Hus,
i Siv Maaned. 38 Og i det ellevte Aar i Maaneden Bul,
som er den ottende Maaned, blev Huset fuldkommet
med alle sine Sager og med alt sit Tilbehør; og han
byggede paa det i syv Aar.

7 Men Salomo byggede paa sit eget Hus tretten
Aar og fuldendte hele sit Hus. 2 Og han byggede
Libanons Skovhus, hundrede Alen var dets Længde og
halvtredsindstyve Alen dets Bredde og tredive Alen
dets Højde, paa fire Rader Cedersøjler og udhugne
Cederbjælker paa Søjlerne. 3 Og det var tækket med
Ceder oventil over Bjælkerne, som hvilede paa fem
og fyrretyve Søjler, femten i hver Rad. 4 Og der var
Stokværk i tre Rader, og Vindue over for Vindue tre
Gange. 5 Og alle Døre og Dørstolper vare firkantede, af
Tømmerværk, og der var Vindue over for Vindue tre
Gange. 6 Og han gjorde Søjlehallen, halvtredsindstyve
Alen var dens Længde og tredive Alen dens Bredde,
og en Forhal foran den med Søjler og Opgangstrin
foran den. 7 Han gjorde ogsaa en Tronhal, hvor han
vilde dømme, en Retshal, og den var beklædt med
Ceder paa Gulvet fra den ene Ende til den anden. 8 Og
i hans Hus, hvori han boede, var en anden Forgaard
inden for Forhallen, den var gjort efter den samme
Vis; han gjorde ogsaa et Hus til Faraos Datter, som
Salomo havde taget til Hustru, ligesom denne Forhal.
9 Alt dette var af kostbare Stene, hugne Stene efter
Maal, savede med Save indadtil og udadtil, og det
fra Grunden indtil Lejderne, ogsaa udadtil indtil den
store Forgaard. 10 Grunden var ogsaa lagt af kostbare
Stene, af store Stene, af Stene paa ti Alen og Stene paa
otte Alen. 11 Og oventil vare kostbare Stene, hugne
Stene efter Maal, og Ceder. 12 Men den store Forgaard
trindt omkring var af tre Rader hugne Stene og en
Rad udhugne Cederbjælker; saaledes var og Herrens
Huses inderste Forgaard og Forhallen ved Huset. 13
Og Kong Salomo sendte hen og lod hente Hiram fra
Tyrus. 14 Han var en Enkes Søn af Nafthalis Stamme,
og hans Fader havde været en Mand fra Tyrus, en
Kobbersmed; og han var opfyldt med Visdom og
Forstand og Kundskab til at gøre alle Haande Gerning
af Kobber, og han kom til Kong Salomo og udførte alt
hans Arbejde. 15 Og han dannede to Kobberstøtter,
atten Alen var Højden af den ene Støtte, og en Traad
paa tolv Alen gik omkring den anden Støtte. 16 Og
han gjorde to Kroner til at sætte oven paa Støtternes
Hoveder, støbte af Kobber; Højden af den ene Krone
var fem Alen, og Højden af den anden Krone var fem
Alen. 17 Der var et Net, gjort som en Fletning, og
Snore, gjorte som Kæder, om Kronerne, som vare paa
Støtternes Hoveder, syv om den ene Krone og syv om
den anden Krone. 18 Og han gjorde Støtterne; og der
var to Rader rundt omkring ved det ene Net til at
dække Kronerne, som vare oven over Granatæblerne;
saaledes gjorde han og paa den anden Krone. 19 Og
Kronerne, som vare paa Støtternes Hoveder, vare
gjorte som en Lillie, ved Forhallen, fire Alen. 20
Og Kroner vare paa de to Støtter, ja tæt oven for
Bugningen, som var oven over Nettet; og der var to
Hundrede Granatæbler i to Rader rundt omkring ved
den anden Krone. 21 Og han oprejste Støtterne ved
Templets Forhal, og han oprejste den højre Støtte og
kaldte dens Navn Jakin, og han oprejste den venstre
Støtte og kaldte dens Navn Boas. 22 Og paa Støtternes
Hoveder var der gjort som en Lillie; saa blev Arbejdet
med Støtterne fuldendt. 23 Og han gjorde et støbt
Hav; det var ti Alen fra den ene Rand til den anden
Rand og var rundt trindt omkring, og fem Alen var
dets Højde, og en Snor tredive Alen lang gik om det
trindt omkring. 24 Og der var Knapper rundt omkring
under Randen derpaa, og de gik trindt omkring det, ti
paa hver Alen, og de omgave Havet trindt omkring;
der var to Rader Knapper, som vare støbte i een

Støbning med det selv. 25 Det stod paa tolv Okser, tre vare vendte mod Norden, og tre vare vendte mod Vesten, og tre vare vendte mod Sønden, og tre vare vendte mod Østen, og oven paa dem stod Havet, og deres Bagdele vare alle indad. 26 Og Tykkelsen derpaa var en Haandbred, og Randen derpaa var gjort som Randen paa et Bæger, ligesom et Lillieblomster; det kunde holde to Tusinde Bath. 27 Han gjorde ogsaa ti Kobberstole; Længden paa hver Stol var fire Alen og dens Bredde fire Alen og dens Højde tre Alen. 28 Og hver Stol var gjort saaledes: De havde Fyldinger, ja Fyldinger imellem Listerne. 29 Og paa Fyldingerne, som vare imellem Listerne, var der Løver, Okser og Keruber, og over Listerne var der en fast Fod oventil, og neden for Løverne og Okserne var der Løvværk af nedhængende Arbejde. 30 Og hver Stol havde fire Kobberhjul med Kobberaksler, og de fire Ben derpaa havde Skulderstykker; neden under Kedelen vare Skulderstykkerne støbte til; over for hvert var der Løvværk. 31 Og Mundingen derpaa inden for Krandsen og opad var en Alen høj, og Mundingen i denne var rund, gjort som et Fodstykke, halvanden Alen vid, og der var ogsaa om dens Munding alle Haande udskaaret Arbejde, og Fyldingerne derpaa vare firkantede, ikke runde. 32 Og de fire Hjul vare neden under Fyldingerne, og de Stykker, som grebe om Hjulakslerne, vare gjorte faste til Stolen, og hvert Hjuls Højde var halvanden Alen. 33 Og Hjulene vare gjorte, som Vognhjul gøres; de Stykker, som grebe om Akslerne, og deres Fælger og deres Eger og deres Nav vare alle støbte. 34 Og der vare fire Skulderstykker paa hver Stols fire Hjørner; ud fra Stolen gik dens Skulderstykker frem. 35 Og paa Overstykket af Stolen var der i en halv Alens Højde en Runding trindt omkring; og paa Overstykket af Stolen vare dens Haandgreb og dens Fyldinger ud af eet med den. 36 Og han lod udgrave paa Fladerne af dens Haandgreb og paa dens Fyldinger Keruber, Løver og Palmer, hvor der var bart paa enhver, og Løvværk trindt omkring. 37 Saaledes gjorde han de ti Stole, der var een Støbning, eet Maal, een Udgravning for dem alle sammen. 38 Og han gjorde ti Kobberkedler, hver Kedel kunde holde 40 Bath, hver Kedel var fire Alen, der var en Kedel paa hver Stol af de ti Stole. 39 Og han satte de fem Stole ved Siden af Huset paa den højre Side og fem ved Siden af Huset paa den venstre Side deraf; men Havet satte han paa den højre Side af Huset mod Sydøst. 40 Og Hiram gjorde Kedlerne og Ildskufferne og Skaalene, og Hiram blev færdig med alt Arbejdet, som han gjorde for Kong Salomo til Herrens Hus: 41 De to Støtter og de runde Kroner, som vare paa Hovedet af de to Støtter, og de to Net til at dække de to runde Kroner, som vare paa Hovedet af Støtterne; 42 og de fire Hundrede Granatæbler til de to Net; to Rader Granatæbler til ethvert Net for at dække de tvende runde Kroner, som vare oven paa Støtterne; 43 og de ti Stole og de ti Kedler oven paa Stolene; 44 og det ene Hav og de tolv Okser under Havet; 45 og Gryderne og Ildskufferne og Skaalene. Og alle de Kar, som Hiram gjorde for Kong Salomo til Herrens Hus, vare af poleret Kobber. 46 Paa Jordanens Slette lod Kongen dem støbe, i den faste Jord, imellem Sukot og Zarthan. 47 Og Salomo lod alle Karrene være uvejede for den saare store Mængdes Skyld; Kobberets Vægt blev ikke undersøgt. 48 Og Salomo lod gøre alle Redskaberne, som hørte til Herrens Hus, nemlig Guldalteret og Bordet, som Skuebrødene vare paa, af Guld, 49 og de fem Lysestager paa den højre Side og de fem paa den venstre Side lige for Koret, af fint Guld, og Blomsterne og Lamperne og Saksene af Guld, 50 og Bækkenerne og Knivene og Skaalene og Røgelseskaalene og Ildkarrene af fint Guld; og Hængslerne til Dørene i Huset indentil i det allerhelligste og til Husets Døre i Templet af Guld. 51 Saa blev alt Arbejdet færdigt, som Kong Salomo gjorde til Herrens Hus; og Salomo førte de Ting, som hans Fader David havde helliget, derind, nemlig Sølvet og Guldet og Karrene, og han lagde det i Herrens Huses Skatkammer.

8 Da lod Salomo de Ældste af Israel og alle Stammernes Øverster, Fædrenehusenes Fyrster iblandt Israels Børn forsamle sig til Kong Salomo i Jerusalem, for at føre Herrens Pagts Ark op fra Davids Stad, det er Zion. 2 Og alle Israels Mænd samledes til Kong Salomo i Ethanim Maaned paa Højtiden, det er den syvende Maaned. 3 Og alle de Ældste af Israel kom, og Præsterne opløftede Arken. 4 Og de førte Herrens Ark op tillige med Forsamlingens Paulun og alle Helligdommens Redskaber, som vare i Paulunet; Præsterne og Leviterne førte dem op. 5 Og Kong Salomo og al Israels Menighed, de som vare forsamlede om ham, stode hos ham foran Arken, de ofrede smaat Kvæg og stort Kvæg, som ikke kunde tælles og ikke regnes for Mangfoldigheden.

6 Og Præsterne førte Herrens Pagts Ark til dens Sted, til Koret udi Huset, ind i det allerhelligste hen under Kerubernes Vinger. 7 Thi Keruberne udbredte Vingerne imod Arkens Sted, og Keruberne dækkede over Arken og oven over dens Stænger. 8 Og man drog Stængerne langt ud, og Stængernes Knapper saas fra det hellige lige for Koret, men udenfor kunde de ikke ses, og de bleve der indtil denne Dag. 9 Der var intet i Arken uden de to Stentavler, som Mose lagde deri ved Horeb, der Herren gjorde Pagt med Israels Børn, der de vare dragne ud fra Ægyptens Land. 10 Og det skete, der Præsterne gik ud af Helligdommen, da fyldte Skyen Herrens Hus, 11 saa at Præsterne ikke kunde staa at gøre Tjeneste for Skyen; thi Herrens Herlighed fyldte Herrens Hus. 12 Da sagde Salomo: Herren sagde, at han vilde bo i Mørket. 13 Jeg har bygget dig en Boligs Hus, en fast Bolig, at du skal bo deri i al Evighed. 14 Og Kongen vendte sit Ansigt omkring og velsignede al Israels Forsamling, og al Israels Forsamling stod. 15 Og han sagde: Lovet være Herren, Israels Gud, som talede med sin Mund til David min Fader og opfyldte det med sin Haand og sagde: 16 Fra den Dag, da jeg udførte mit Folk Israel at Ægypten, har jeg ikke udvalgt en Stad af alle Israels Stammer, at man skulde bygge et Hus, for at mit Navn skulde være der; men jeg udvalgte David, at han skulde være over mit Folk Israel. 17 Og det var i min Fader Davids Hjerte, at bygge Herrens, Israels Guds, Navn et Hus. 18 Men Herren sagde til David, min Fader: Eftersom det har været i dit Hjerte at bygge mit Navn et Hus, saa gjorde du vel deri, at det var i dit Hjerte. 19 Dog skal du ikke bygge det Hus, men din Søn, han som udgaar af dine Lænder, han skal bygge mit Navn et Hus. 20 Og Herren har opfyldt sit Ord, som han talede; thi jeg er kommen op i Davids, min Faders, Sted og sidder paa Israels Trone, saaledes som Herren talede, og har bygget Herrens, Israels Guds, Navn et Hus. 21 Og jeg har beskikket der et Sted til Arken, hvori Herrens Pagt er, som han gjorde med vore Fædre, der han førte dem ud af Ægyptens Land. 22 Og Salomo stod foran Herrens Alter for al Israels Forsamling og udbredte sine Hænder imod Himmelen, 23 og han sagde: Herre, Israels Gud! der er ingen Gud som du i Himmelen oventil eller paa Jorden nedentil, du som holder Pagten og Miskundheden med dine Tjenere, som vandre for dit Ansigt af deres ganske Hjerte; 24 du, som har holdt din Tjener David, min Fader, det, som du har tilsagt ham; du har talt det med din Mund og opfyldt det med din Haand, som det ses paa denne Dag; 25 og nu, Herre Israels Gud! hold din Tjener David, min Fader, det, du har tilsagt ham og sagt: Dig skal ikke fattes en Mand for mit Ansigt, som skal sidde paa Israels Trone, naar ikkun dine Børn bevare deres Vej, at vandre for mit Ansigt, saaledes som du har vandret for mit Ansigt. 26 Og nu, Israels Gud! lad dog dit Ord staa fast, som du talede til din Tjener David, min Fader. 27 Thi sandelig, monne Gud skulde bo paa Jorden? Se, Himlene og Himlenes Himle kunne ikke rumme dig, langt mindre dette Hus, som jeg har bygget. 28 Men vend dit Ansigt til din Tjeners Bøn og til hans ydmyge Begæring, Herre, min Gud! at høre paa det Raab og paa den Bøn, som din Tjener beder for dit Ansigt i Dag: 29 At dine Øjne maa være aabnede over dette Hus Nat og Dag, over dette Sted, om hvilket du har sagt: Mit Navn skal være der, til at høre den Bøn, som din Tjener beder paa dette Sted; 30 og at du vil høre din Tjeners og dit Folk Israels ydmyge Begæring, som de skulle bede paa dette Sted, og at du vil høre paa det Sted, hvor du bor i Himmelen, og vil høre og forlade. 31 Naar nogen synder imod sin Næste, og man paalægger ham en Ed, som han skal sværge, og den Ed kommer for dit Alter i dette Hus: 32 Da vil du høre i Himmelen og gøre derefter og dømme dine Tjenere, saa at du fordømmer den ugudelige og fører hans Vej over hans Hoved og retfærdiggør den retfærdige og giver ham efter hans Retfærdighed. 33 Naar dit Folk Israel bliver slaget for Fjendens Ansigt, fordi de have syndet imod dig, og de da omvende sig til dig og bekende dit Navn og bede og bønfalde dig om Naade i dette Hus: 34 Da vil du høre i Himmelen og forlade dit Folk Israels Synd og føre dem tilbage i det Land, som du har givet deres Fædre. 35 Naar Himmelen bliver tillukt, og der vorder ikke Regn, fordi de have syndet imod dig, og de bede paa dette Sted og bekende dit Navn og omvende sig fra deres Synder, fordi du ydmyger dem: 36 Da vil du høre i Himmelen og forlade dine Tjeneres og dit Folk Israels Synd, fordi du viser dem den gode Vej, paa hvilken de skulle vandre, og vil give Regn over dit Land, som du har givet dit Folk til Arv. 37 Naar der vorder Hunger i Landet, naar der vorder Pest, naar der vorder Tørke, Brand i Korn, Græshopper, Kornorme, naar hans Fjende ængster ham i hans Stæders Land, naar der kommer alle

Haande Plage, alle Haande Sygdom: 38 Al Bøn, al ydmyg Begæring, som sker af hvert Menneske eller af alt dit Folk Israel, som kender hver sit Hjertes Plage og udbreder sine Hænder til dette Hus, 39 den vil du da høre i Himmelen, i den faste Bolig, i hvilken du bor, og forlade og gøre derefter og give enhver efter alle hans Veje, ligesom du kender hans Hjerte; thi du alene kender alle Menneskenes Børns Hjerter; 40 paa det de skulle frygte dig alle de Dage, hvilke de leve i Landet, som du har givet vore Fædre. 41 Ja ogsaa den fremmede, som ikke er af dit Folk Israel, naar han kommer fra et langtfra liggende Land for dit Navns Skyld; 42 (thi de skulle høre om dit store Navn og om din stærke Haand og din udrakte Arm) og nogen kommer og beder mod dette Hus: 43 Ham vil du da høre i Himmelen, i den faste Bolig, i hvilken du bor, og gøre efter alt det, som den fremmede raaber til dig om, paa det at alle Folk paa Jorden kunne kende dit Navn og frygte dig, ligesom dit Folk Israel, og at de skulle vide, at dette Hus, som jeg har bygget, er kaldet efter dit Navn. 44 Naar dit Folk drager ud i Krigen imod sin Fjende paa den Vej, hvor du sender dem hen, og de bede til Herren, vendte mod den Stad, som du udvalgte, og imod det Hus, som jeg har bygget til dit Navn: 45 Da vil du høre i Himmelen deres Bøn og deres ydmyge Begæring og skaffe dem Ret. 46 Naar de synde imod dig, (thi der er intet Menneske, som jo synder) og du bliver vred paa dem og giver dem hen for Fjendens Ansigt, og de, som have fanget dem, føre dem fangne til Fjendens Land, langt borte eller nær hos; 47 og de tage det igen til Hjerte i Landet, hvori de ere fangne, og omvende sig og bede til dig om Naade i deres Land, som have taget dem fangne, og sige: Vi have syndet og handlet ilde, vi have været ugudelige; 48 og de omvende sig til dig af deres ganske Hjerte og af deres ganske Sjæl i deres Fjenders Land, som have taget dem fangne, og de bede til dig, vendte imod deres Land, som du har givet til deres Fædre, imod Staden, som du udvalgte, og Huset, som jeg har bygget for dit Navn: 49 Da vil du høre i Himmelen, i din faste Bolig, i hvilken du bor, deres Bøn og deres ydmyge Begæringer og skaffe dem Ret 50 og forlade dit Folk det, som de have syndet imod dig, og alle deres Overtrædelser, som de have begaaet imod dig, og lade dem finde Barmhjertighed for deres Ansigt, som holde dem fangne, at disse maa forbarme sig over dem; 51 thi de ere dit Folk og din Arv, som du udførte af Ægypten, midt ud af Jernovnen; 52 at dine Øjne maa være aabnede til din Tjeners ydmyge Begæring og til dit Folk Israels ydmyge Begæring, at du vil høre dem i alt det, hvori de paakalde dig. 53 Thi du udskilte dig dem af alle Folk paa Jorden til en Arv, saaledes som du talede ved Mose, din Tjener, da du udførte vore Fædre af Ægypten, Herre, Herre! 54 Og det skete, der Salomo havde fuldendt at bede til Herren hele denne Bøn og ydmyge Begæring, da stod han op fra Herrens Alter, fra at knæle paa sine Knæ, med sine Hænder udbredte imod Himmelen, 55 og han stod og velsignede hele Israels Forsamling med høj Røst og sagde: 56 Lovet være Herren, som har givet sit Folk Israel Rolighed efter alt det, som han har talt! der blev ikke et Ord til intet af alle hans gode Ord, som han talede ved Mose, sin Tjener. 57 Herren vor Gud være med os, ligesom han har været med vore Fædre! Han forlade os ikke og overgive os ikke! 58 at han vil bøje vort Hjerte til sig, saa at vi vandre i alle hans Veje og holde hans Bud og hans Skikke og hans Befalinger, som han har budet vore Fædre, 59 og at disse mine Ord, som jeg har bedet ydmygeligt med for Herrens Ansigt, maa komme nær for Herren vor Gud Dag og Nat, at han vil skaffe sin Tjener Ret og sit Folk, Israel, Ret, hver Dags Sag paa sin Dag, 60 paa det at alle Folk paa Jorden skulle vide, at Herren han er Gud, og ingen ydermere, 61 og at eders Hjerter maa være retskafne for Herren vor Gud til at vandre i hans Skikke og til at holde hans Bud som paa denne Dag. 62 Og Kongen og al Israel med ham ofrede Offer for Herrens Ansigt. 63 Og Salomo ofrede Takofre, som han ofrede til Herren, to og tyve Tusinde Øksne og Hundrede og tyve Tusinde Faar; saa indviede Kongen og alle Israels Børn Herrens Hus. 64 Paa den samme Dag helligede Kongen den mellemste Part af Forgaarden, som var lige for Herrens Hus; thi han lavede der Brændofret og Madofret og Takofrenes Fedtstykker, fordi det Kobberalter, som stod for Herrens Ansigt, var for lidet til at tage imod Brændofret og Madofret og Takofrenes Fedtstykker. 65 Og Salomo holdt paa den samme Tid Højtiden og al Israel med ham, en stor Forsamling fra Strækningen mellem Hamath og Ægyptens Bæk, for Herrens vor Guds Ansigt i syv Dage og atter i syv Dage, det var fjorten Dage. 66 Paa den ottende Dag lod han Folket fare, og de velsignede Kongen, og de gik glade til deres Telte og vel til Mode

i Hjertet over alt det gode, som Herren havde gjort David, sin Tjener, og Israel, sit Folk.

9 Og det skete, der Salomo havde fuldendt at bygge Herrens Hus og Kongens Hus og alt, som Salomo begærede, som han havde Lyst til at gøre: **2** Da aabenbarede Herren sig for Salomo anden Gang, ligesom han havde aabenbaret sig for ham i Gibeon. **3** Og Herren sagde til ham: Jeg har hørt din Bøn og din ydmyge Begæring, som du ydmygeligt har bedet med for mit Ansigt, jeg har helliget dette Hus, som du har bygget, at jeg vil sætte mit Navn der indtil evig Tid, og mine Øjne og mit Hjerte skulle være der alle Dage. **4** Og du, dersom du vandrer for mit Ansigt, ligesom David, din Fader, vandrede, med et fuldkomment Hjerte og med Oprigtighed til at gøre efter alt det, som jeg har budet dig, og du holder mine Skikke og mine Forskrifter: **5** Da vil jeg stadfæste dit Riges Trone over Israel evindeligt, ligesom jeg talte til David, din Fader, og sagde: Dig skal ikke fattes en Mand paa Israels Trone. **6** Dersom I vende eder bort, I og eders Børn, fra mig og ikke holde mine Bud og mine Skikke, som jeg gav for eders Ansigt, og I gaa hen og tjene andre Guder og tilbede dem: **7** Da vil jeg udrydde Israel fra at være i Landet, som jeg har givet dem, og det Hus, som jeg har helliget til mit Navn, vil jeg forkaste fra mit Ansigt, og Israel skal blive til et Ordsprog og til en Spot iblandt alle Folk. **8** Og saa højt end dette Hus monne være, skulle dog alle, som gaa forbi det, grue og hvisle, og de skulle sige: Hvorfor har Herren gjort saaledes ved dette Land og ved dette Hus? **9** Og de skulle sige: Fordi de forlode Herren deres Gud, som udførte deres Fædre af Ægyptens Land, og holdt fast ved andre Guder og tilbade dem og tjente dem, derfor har Herren ladet alt dette onde komme over dem. **10** Og det skete, der de tyve Aar vare til Ende, i hvilke Salomo byggede de to Huse, Herrens Hus og Kongens Hus, **11** og Hiram, Kongen i Tyrus, havde hjulpet Salomo med Cedertræer og Fyrretræer og med Guldet efter al hans Lyst: Da gav Kong Salomo Hiram tyve Stæder i Galilæas Land. **12** Og Hiram drog ud af Tyrus for at bese de Stæder, som Salomo havde givet ham, og de behagede ham ikke. **13** Og han sagde: Hvad er dette for Stæder, min Broder, som du har givet mig? og han kaldte dem Kabul-Land indtil denne Dag. **14** Og Hiram havde sendt til Kongen Hundrede og tyve Centner Guld. **15** Saaledes forholdt det sig med de Pligtarbejdere, som Kong Salomo udtog til at bygge Herrens Hus og sit Hus og Millo og Jerusalems Mur og Hazor og Megiddo og Geser: — **16** Farao, Kongen af Ægypten, var dragen op og havde indtaget Geser og opbrændt den med Ild og ihjelslaget Kananiten, som boede i Staden, og givet sin Datter, Salomos Hustru, den til Medgift. **17** Saa byggede Salomo Geser og det nedre Beth-Horon **18** og Baalath og Thadmor i Ørken udi Landet **19** og alle de Forraadsstæder, som Salomo havde, og Vognstæder og Stæder til Ryttere og det, som Salomo begærede, som han havde Lyst til at bygge i Jerusalem og paa Libanon og i hele sit Herredømmes Land: — **20** Alt det Folk, som var overblevet af Amoriter, Hethiter, Feresiter, Heviter og Jebusiter, de, som ikke vare af Israels Børn, **21** deres Børn, som vare overblevne efter dem i Landet, og som Israels Børn ikke havde kunnet ødelægge, dem udtog Salomo til at være arbejdspligtige Tjenere indtil denne Dag. **22** Men Salomo gjorde ikke nogen af Israels Børn til Træl; men de vare Krigsmænd og hans Tjenere og hans Fyrster og hans Høvedsmænd og Øverster over hans Vogne og hans Ryttere. **23** Disse vare de øverste Befalingsmænd, som vare over Salomos Arbejder, fem Hundrede og halvtredsindstyve, de som regerede over det Folk, som gjorde Arbejdet. **24** Der Faraos Datter drog op fra Davids Stad ind i sit Hus, som han havde bygget til hende, da byggede han Millo. **25** Og Salomo ofrede tre Gange om Aaret Brændofre og Takofre paa det Alter, som han byggede Herren, og gjorde Røgelse paa det, som var for Herrens Ansigt, og han havde fuldendt Huset. **26** Og Kong Salomo lod gøre Skibe i Eziongeber, som er ved Eloth, ved det røde Havs Bred, i Edoms Land **27** Og Hiram sendte sine Tjenere paa de Skibe, Skibsmænd, forfarne til Søs, med Salomos Tjenere. **28** Og de kom til Ofir og hentede derfra fire Hundrede og tyve Centner Guld og førte det til Kong Salomo.

10 Og Dronningen af Seba hørte Salomos Rygte i Herrens Navn og kom for at prøve ham med mørke Taler. **2** Og hun kom til Jerusalem med en saare stor Skare, med Kameler, som bare vellugtende Urter og saare meget Guld og kostbare Stene; og hun kom til Salomo og talte med ham alt det, som var i hendes Hjerte. **3** Og Salomo udtydede hende alle hendes Ord; der var ikke et Ord skjult for Kongen, som han ej udtydede hende. **4** Da Dronningen af Seba saa al Salomos Visdom og Huset, som han havde bygget,

5 og Maden til hans Bord og hans Tjeneres Bolig, og hvordan de stode, som opvartede ham, og deres Klæder og hans Mundskænke og hans Opgang, ad hvilken han gik op til Herrens Hus: Da var hun ude af sig selv. 6 Og hun sagde til Kongen: Det Ord er sandt, som jeg har hørt i mit Land om dine Sager og om din Visdom. 7 Og jeg troede ikke Ordene, førend jeg kom, og mine Øjne saa det, og se, ikke Halvdelen er mig forkyndt; du har mere Visdom og godt end efter Rygtet, sofh jeg hørte. 8 Salige ere dine Mænd, salige ere disse dine Tjenere, som stedse staa for dit Ansigt, og som høre din Visdom. 9 Lovet være Herren din Gud, som havde Lyst til at sætte dig paa Israels Trone; fordi Herren elsker Israel evindeligt, derfor satte han dig til Konge at gøre Ret og Retfærdighed. 10 Og hun gav Kongen Hundrede og tyve Centner Guld og saare mange vellugtende Urter og kostbare Stene, der kom ikke ydermere saadanne Urter i Mangfoldighed som disse, hvilke Dronningen af Seba gav Kong Salomo. 11 Dertilmed havde Hirams Skibe, som bragte Guld fra Ofir, ført saare meget Hebentræ og kostbare Stene fra Ofir. 12 Og Kongen lod gøre Piller i Herrens Hus og i Kongens Hus af Hebentræ og Harper og Salter til Sangerne; saadant Hebentræ kom ikke og blev ikke ydermere set indtil denne Dag. 13 Og Kong Salomo gav Dronningen af Seba alt det, hun havde Lyst til, som hun begærede, foruden det, han gav hende efter Kong Salomos Formue; og hun vendte om og drog til sit Land, hun og hendes Tjenere. 14 Og Vægten paa det Guld, som kom til Salomo paa et Aar, var seks Hundrede seks og tresindstyve Centner Guld, 15 foruden det, som indkom fra Toldbetjentene og Kræmmernes Købmandskab og fra alle Kongerne i Arabien og Fyrsterne i Landet. 16 Og Kong Salomo lod gøre to Hundrede Skjolde af drevet Guld; seks Hundrede Sekel Guld lod han gaa paa hvert Skjold; 17 og tre Hundrede smaa Skjolde af drevet Guld; tre Pund Guld lod han gaa paa hvert Skjold; og Kongen lagde dem i Libanons Skovhus. 18 Og Kongen lod gøre en stor Trone af Elfenben og beslog den med lutret Guld. 19 Tronen havde seks Trin, og Hovedet paa Tronen var rundt bagtil, og der var Arme paa begge Sider til Sædets Sted, og to Løver stode ved Armene. 20 Og der stod tolv Løver paa de seks Trin paa begge Sider; saadant er ikke gjort i noget Rige. 21 Og alle Kong Salomos Drikkekar vare af Guld, og alle Kar i Libanons Skovhus vare af fint Guld; der var intet Kar af Sølv, det agtedes ikke for noget i Salomos Dage; 22 fordi Kongen havde Tharsisskibe paa Havet med Hirams Skibe, een Gang i tre Aar kom Tharsisskibene, som bragte Guld og Sølv, Elfenben og Aber og Paafugle. 23 Og Kong Salomo blev større end alle Konger paa Jorden ved Rigdom og ved Visdom. 24 Og fra alle Lande søgte de Salomo for at høre hans Visdom, som Gud havde givet i hans Hjerte. 25 Og de førte hver sin Skænk, Sølvkar og Guldkar og Klæder og Rustning og vellugtende Urter, Heste og Muler, hvilket skete aarligt. 26 Og Salomo samlede Vogne og Ryttere, saa at han havde Tusinde og fire Hundrede Vogne og tolv Tusinde Ryttere, og han lod dem blive i Vognstæderne og hos Kongen i Jerusalem. 27 Og Kongen gjorde Sølvet i Jerusalem som Stenene og gjorde Cedertræerne som Morbærtræerne, der ere i Lavlandet, i Mangfoldighed. 28 Og Udførselen af Heste skete for Salomo fra Ægypten; og en Skare af Kongens Købmænd hentede en Skare for rede Penge. 29 Og der kom op og udførtes en Vogn af Ægypten for seks Hundrede Sekel Sølv og en Hest for Hundrede og halvtredsindstyve; og saaledes førte de dem ud til alle Hethiternes Konger og til Kongerne i Syrien ved egen Haand.

11 Og Kong Salomo elskede mange fremmede Kvinder foruden Faraos Datter, moabitiske, ammonitiske, edomitiske, zidonitiske, hethitiske, 2 af de Hedninger, om hvilke Herren havde sagt til Israels Børn: Gaar ikke ind til dem og lader dem ikke komme ind til eder, de skulle visselig bøje eders Hjerter efter deres Guder; ved disse hængte Salomo med Kærlighed. 3 Og hans Hustruer vare syv Hundrede Fruer og tre Hundrede Medhustruer; og hans Hustruer bøjede hans Hjerte. 4 Og det skete, den Tid Salomo blev gammel, bøjede hans Hustruer hans Hjerte efter andre Guder; og hans Hjerte var ikke helt med Herren hans Gud som Davids, hans Faders, Hjerte. 5 Thi Salomo vandrede efter Astoreth, Zidoniernes Gud, og efter Milkom, Ammoniternes Vederstyggelighed. 6 Og Salomo gjorde det, som var ondt for Herrens Øjne, og vandrede ikke fuldkommelig efter Herren som David, hans Fader. 7 Da byggede Salomo en Høj til Kamos, Moabs Vederstyggelighed, paa Bjerget, som ligger lige for Jerusalem, og til Molek, Ammons Børns Vederstyggelighed. 8 Og saa gjorde han for alle sine fremmede Kvinder, som gave Røgelse og ofrede

til deres Guder. 9 Og Herren blev vred paa Salomo, fordi hans Hjerte bøjede sig fra Herren, Israels Gud, som havde aabenbaret sig for ham to Gange, 10 og som havde givet ham Befaling om denne Sag, at han ikke skulde vandre efter andre Guder, og han holdt ikke det, som Herren havde befalet. 11 Derfor sagde Herren til Salomo: Efterdi saadant er hos dig, og du ikke har holdt min Pagt og mine Skikke, som jeg har budet dig, vil jeg visselig rive Riget fra dig og give din Tjener det. 12 Dog vil jeg ikke gøre det i dine Dage, for Davids, din Faders, Skyld; af din Søns Haand vil jeg rive det. 13 Dog vil jeg ikke rive det ganske Rige fra dig; een Stamme vil jeg give din Søn, for Davids, min Tjeners Skyld, og for Jerusalems Skyld, som jeg har udvalgt. 14 Og Herren opvakte Salomo en Modstander, nemlig Edomiteren Hadad, han var af Kongens Sæd i Edom. 15 Thi det skete, der David var i Edom, der Joab, Stridshøvedsmanden, drog op at begrave de ihjelslagne, da slog han alt Mandkøn i Edom. 16 Thi Joab og al Israel bleve der seks Maaneder, indtil han havde udryddet alt Mandkøn i Edom. 17 Men Hadad flyede, han og nogle edomitiske Mænd af hans Faders Tjenere med ham, for at komme til Ægypten, og Hadad var en liden Dreng. 18 Og de droge op fra Midian og kom til Paran, og de toge Mænd med sig fra Paran og kom til Ægypten til Farao, Kongen i Ægypten, og han gav ham et Hus og tilsagde ham Underholdning og gav ham Land. 19 Og Hadad fandt stor Naade for Faraos Øjne; og han gav ham til Hustru sin Hustrus Søster, Dronning Takfenes's Søster. 20 Og Takfenes's Søster fødte ham Genubath, hans Søn, og Takfenes afvante ham udi Faraos Hus, og Genubath var i Faraos Hus midt iblandt Faraos Børn. 21 Der Hadad hørte i Ægypten, at David laa med sine Fædre, og at Joab, Stridshøvedsmanden, var død, da sagde Hadad til Farao: Lad mig fare, at jeg kan drage til mit Land. 22 Og Farao sagde til ham: Men hvad fattes dig hos mig? og se, du søger at drage til dit Land; og han sagde: Mig fattes intet, men lad mig dog fare. 23 Gud opvakte ham ogsaa en Modstander, Reson, Eljadas Søn, som flyede fra sin Herre Hadad-Eser, Kongen af Zoba, 24 og samlede Mænd til sig og blev Høvedsmand for en Trop, der David slog dem; og de droge til Damaskus og boede i den og regerede i Damaskus. 25 Og han var Israels Modstander alle Salomos Dage, og det var foruden det onde, som Hadad gjorde; og han hadede Israel og blev Konge over Syrien. 26 Og Jeroboam, Nebats Søn, en Efratiter fra Zareda, hvis Moders Navn var Zerua, en Enke, Salomos Tjener, han opløftede ogsaa Haand imod Kongen. 27 Og dette er Sagen, hvorfor han opløftede Haand imod Kongen: Salomo byggede Millo og tillukkede det aabne Sted paa Davids sin Faders Stad. 28 Og Manden Jeroboam var et dygtigt Menneske, og der Salomo saa den unge Karl, at han udrettede Gerningen vel, da beskikkede han ham over alt Josefs Hus's Arbejde. 29 Og det skete paa samme Tid, da Jeroboam gik ud af Jerusalem, at Siloniteren Ahia, Profeten, traf ham paa Vejen og han var iført et nyt Klædebon, og de to vare alene paa Marken. 30 Og Ahia tog fat i det nye Klædebon, som han havde paa sig, og han rev det i tolv Stykker. 31 Og han sagde til Jeroboam: Tag ti Stykker til dig; thi saa siger Herren, Israels Gud: Se, jeg river Riget af Salomos Haand og vil give dig de ti Stammer. 32 Men han skal have den ene Stamme for min Tjener Davids Skyld og for Jerusalems Stads Skyld, som jeg udvalgte af alle Israels Stammer; 33 fordi de have forladt mig og nedbøjet sig for Astoreth, Zidoniernes Gud, for Kamos, Moabiternes Gud, og for Milkom, Ammons Børns Gud, og de have ikke vandret i mine Veje til at gøre, hvad ret var for mine Øjne, og mine Skikke og mine Forskrifter som David hans Fader. 34 Dog vil jeg ikke tage noget af Riget ud af hans Haand; men jeg vil lade ham blive en Fyrste i alle hans Livs Dage, for Davids min Tjeners Skyld, som jeg udvalgte, som holdt mine Bud og mine Skikke. 35 Men jeg vil tage Riget ud af hans Søns Haand og give dig de ti Stammer. 36 Og jeg vil give hans Søn en Stamme, paa det David, min Tjener, skal alle Dage have et Lys for mit Ansigt i Jerusalem, den Stad, som jeg udvalgte mig, at sætte mit Navn der. 37 Og dig vil jeg antage, at du skal regere over alt det, din Sjæl begærer, og du skal være Konge over Israel. 38 Og det skal ske, dersom du hører alt det, jeg byder dig, og vandrer i mine Veje og gør det, som er ret for mine Øjne, at holde mine Skikke og mine Bud, saaledes som David, min Tjener, gjorde: Da vil jeg være med dig og bygge et bestandigt Hus, saaledes som jeg byggede David, og give dig Israel. 39 Og jeg vil ydmyge Davids Sæd for denne Sags Skyld, dog ikke alle Dage. 40 Og Salomo søgte efter at dræbe Jeroboam; da gjorde Jeroboam sig rede og flyede til Ægypten, til Sisak, Kongen i Ægypten, og blev i Ægypten, indtil Salomo døde. 41 Men det øvrige af Salomos Handeler, og alt,

hvad han har gjort, og hans Visdom, ere de Ting ikke skrevne i Salomos Krønikers Bog? 42 Men Dagene, som Salomo var Konge i Jerusalem over al Israel, vare fyrretyve Aar. 43 Og Salomo laa med sine Fædre og blev begraven i Davids, sin Faders, Stad; og Roboam, hans Søn, blev Konge i hans Sted.

12 Og Roboam drog til Sikem; thi al Israel var kommen til Sikem for at gøre ham til Konge. 2 Og det skete, der Jeroboam, Nebats Søn, hørte det — han var endnu i Ægypten, hvorhen han var flygtet fra Kong Salomos Ansigt, og Jeroboam boede i Ægypten, 3 og de sendte hen og kaldte ham — saa kom Jeroboam og al Israels Menighed, og de talte med Roboam og sagde: 4 Din Fader gjorde vort Aag haardt; men gør du os nu din Faders haarde Tjeneste og hans svare Aag, som han lagde paa os, lettere, saa ville vi tjene dig. 5 Og han sagde til dem: Gaar hen endnu i tre Dage, og kommer igen til mig; og Folket gik. 6 Og Kong Roboam raadførte sig med de ældste, som havde staaet for hans Fader Salomos Ansigt, der han var levende, og sagde: Hvorledes raade I at give dette Folk Svar tilbage? 7 Og de sagde til ham saaledes: Dersom du vil være dette Folk til Tjeneste i Dag, og tjene dem og svare dem vel og tale gode Ord til dem, da blive de dine Tjenere alle Dage. 8 Men han forlod de ældstes Raad, som de madede ham, og raadførte sig med de unge, som vare opvoksede med ham, dem som stode for hans Ansigt. 9 Og han sagde til dem: Hvad raade I, at vi skulle give dette Folk for Svar tilbage, som talte til mig, sigende: Gør du os dette Aag lettere, som din Fader lagde paa os? 10 Og de unge, som vare opvoksede med ham, talte til ham, sigende: Saa skal du sige til det Folk, som talte til dig og sagde: Din Fader gjorde vort Aag svart, men gør du os det lettere, saa skal du tale til dem: Min Lillefinger skal være tykkere end min Faders Lænder. 11 Nu da, min Fader lagde eder et svart Aag paa, men jeg, jeg vil gøre eders Aag svarere; min Fader tugtede eder med Svøber, men jeg, jeg vil tugte eder med Skorpioner. 12 Saa kom Jeroboam og alt Folket til Roboam paa den tredje Dag, som Kongen havde talt og sagt: Kommer igen til mig paa den tredje Dag! 13 Og Kongen svarede Folket haardt og forlod de ældstes Raad, som de havde raadet ham. 14 Og han talte til dem efter de unges Raad og sagde: Min Fader gjorde eders Aag svart, men jeg, jeg vil gøre eders Aag svarere; min Fader tugtede eder med Svøber, men jeg, jeg vil tugte eder med Skorpioner. 15 Og Kongen hørte ikke Folket; thi Aarsagen var fra Herren, for at han kunde stadfæste sit Ord, som Herren havde talt ved Siloniteren Ahia til Jeroboam, Nebats Søn. 16 Der al Israel saa, at Kongen ikke vilde høre dem, da gav Folket Kongen et Svar tilbage og sagde: Hvad Del have vi da i David? vi have ingen Lod i Isajs Søn; Israel! drag til dine Telte; se nu til dit Hus, o David! Saa gik Israel til sine Telte. 17 Dog Israels Børn, som boede i Judas Stæder, over dem regerede Roboam. 18 Da sendte Kong Roboam Adoram, som var Rentemester, til dem, og al Israel stenede ham med Stene, saa at han døde; men Kong Roboam brugte al sin Styrke til at komme op i Vognen for at fly til Jerusalem. 19 Saa faldt Israel af fra Davids Hus indtil denne Dag. 20 Og det skete, der al Israel hørte, at Jeroboam var kommen tilbage, da sendte de hen og kaldte ham til Menigheden og gjorde ham til Konge over al Israel; der var ingen, som fulgte efter Davids Hus, undtagen Judas Stamme alene. 21 Der Roboam kom til Jerusalem, da samlede han alt Judas Hus og Benjamins Stamme, hundrede og firsindstyve Tusinde udvalgte Krigsmænd, for at stride imod Israels Hus, at føre Riget tilbage til Roboam, Salomos Søn. 22 Men Guds Ord skete til Semaja, den Guds Mand, og sagde: 23 Tal til Roboam, Salomos Søn, Judas Konge, og til al Judas Hus og Benjamin og til det øvrige Folk, og sig: 24 Saaledes sagde Herren: I skulle ikke drage op og ej stride imod eders Brødre, Israels Børn, vender tilbage hver til sit Hus, thi denne Handel er sket af mig; og de adløde Herrens Ord og vendte tilbage for at gaa bort efter Herrens Ord. 25 Og Jeroboam byggede Sikem paa Efraims Bjerg og boede derudi, og han drog ud derfra og byggede Pnuel. 26 Og Jeroboam tænkte i sit Hjerte: Nu maatte Riget vende tilbage til Davids Hus. 27 Dersom dette Folk skal gaa op at gøre Offer i Herrens Hus i Jerusalem, saa maatte dette Folks Hjerte vende tilbage til deres Herre, til Roboam, Judas Konge, ja de maatte slaa mig ihjel og vende tilbage til Roboam, Judas Konge. 28 Derfor holdt Kongen et Raad og gjorde to Guldkalve; og han sagde til dem: Det er eder for meget at gaa op til Jerusalem; se dine Guder, Israel! som førte dig op af Ægyptens Land. 29 Og han satte den ene i Bethel, og den anden satte han i Dan. 30 Og denne Gerning blev til Synd; og Folket lige til Dan gik hen til en af dem. 31 Han gjorde Huset paa Højene og gjorde Præster af Folket i Flæng, som

ikke vare af Levi Børn. 32 Og Jeroboam gjorde en Højtid i den ottende Maaned paa den femtende Dag i Maaneden ligesom Højtiden, som var i Juda, og ofrede paa Alteret; saaledes gjorde han i Bethel for at ofre til Kalvene, som han havde gjort; og han beskikkede Præster i Bethel til Højene, som han havde gjort. 33 Og han ofrede paa Alteret, som han havde gjort i Bethel, paa den femtende Dag i den ottende Maaned, i Maaneden, som han havde optænkt af sit eget Hjerte, og gjorde en Højtid for Israels Børn og ofrede paa Alteret til at gøre Røgelse.

13 Og se, der kom en Guds Mand af Juda efter Herrens Ord til Bethel, medens Jeroboam stod ved Alteret for at gøre Røgelse. 2 Og han raabte imod Alteret efter Herrens Ord og sagde: Alter! Alter! saa sagde Herren: Se, for Davids Hus skal fødes en Søn, hvis Navn skal være Josias, og han skal ofre paa dig Højenes Præster, som gøre Røgelse paa dig, og de skulle opbrænde Menneskers Ben paa dig. 3 Og han gav paa den samme Dag et underligt Tegn og sagde: Dette er det underlige Tegn paa, at Herren har talt dette: Se, Alteret skal revne, og Asken, som er derpaa, skal adspredes. 4 Og det skete, der Kongen hørte den Guds Mands Ord, som raabte imod Alteret i Bethel, da rakte Jeroboam sin Haand ud fra Alteret og sagde: Griber ham! og hans Haand visnede, som han udrakte imod ham, saa at han ikke kunde drage den tilbage til sig. 5 Og Alteret revnede, og Asken blev adspredt fra Alteret efter det underlige Tegn, som den Guds Mand havde givet ved Herrens Ord. 6 Da svarede Kongen og sagde til den Guds Mand: Kære, bed ydmygeligt for Herren din Guds Ansigt, og bed for mig, at min Haand maa komme tilbage til mig igen. Da bad den Guds Mand ydmygeligt for Herrens Ansigt, og Kongens Haand kom tilbage til ham og blev, som den var tilforn. 7 Og Kongen sagde til den Guds Mand: Kom hjem med mig, og vederkvæg dig, og jeg vil give dig en Gave. 8 Men den Guds Mand sagde til Kongen: Dersom du vilde give mig Halvdelen af dit Hus, gaar jeg dog ikke med dig, og jeg vil ikke æde Brød og ikke drikke Vand paa dette Sted. 9 Thi det er mig saa budet ved Herrens Ord og sagt: Du skal ikke æde Brød og ej drikke Vand, og du skal ikke vende tilbage ad den Vej, paa hvilken du kom. 10 Og han gik bort ad en anden Vej og vendte ikke tilbage ad den Vej, som han var kommen til Bethel. 11 Og der boede en gammel Profet i Bethel, og hans Søn kom og fortalte ham al den Gerning, som den Guds Mand gjorde den Dag i Bethel, de Ord, som han talte til Kongen, og de fortalte deres Fader dem. 12 Og deres Fader sagde til dem: Hvor er den Vej, han gik ad? thi hans Sønner havde set Vejen, ad hvilken den Guds Mand, som var kommen fra Juda, gik bort. 13 Da sagde han til sine Sønner: Sadler mig Asenet; og de sadlede Asenet til ham, og han red derpaa. 14 Og han drog efter den Guds Mand og fandt ham siddende under Egen og sagde til ham: Er du den Guds Mand, som kom fra Juda? og han sagde: Ja. 15 Da sagde han til ham: Kom hjem med mig og æd Brød! 16 Og han sagde: Jeg kan ikke vende tilbage med dig og komme med dig, jeg vil hverken æde Brød, ej heller drikke Vand med dig paa dette Sted. 17 Thi der skete et Ord til mig ved Herrens Ord: Du skal hverken æde Brød, ej heller drikke Vand der, du skal ikke vende tilbage, at gaa ad den Vej, paa hvilken du kom. 18 Og han sagde til ham: Jeg er og en Profet som du, og en Engel talte med mig ved Herrens Ord og sagde: Før ham tilbage med dig til dit Hus, at han æder Brød og drikker Vand; men han løj for ham. 19 Og han vendte tilbage med ham, og han aad Brød i hans Hus og drak Vand. 20 Og det skete, der de sade til Bords, da skete Herrens Ord til Profeten, som havde ført ham tilbage, 21 og han raabte til den Guds Mand, som var kommen fra Juda, og sagde: Saa sagde Herren: Fordi du har været genstridig imod Herrens Mund og ikke har holdt det Bud, som Herren din Gud bød dig, 22 men du vendte tilbage og aad Brød og drak Vand paa det Sted, om hvilket jeg sagde dig: Du skal hverken æde Brød, ej heller drikke Vand: Derfor skal dit Legeme ikke komme til dine Fædres Grav. 23 Og det skete, efter at han havde ædt Brød, og efter at han havde drukket, da sadlede han Asenet til ham, nemlig til Profeten, som han havde ført tilbage. 24 Saa drog han bort, og en Løve mødte ham paa Vejen og dræbte ham; og hans Legeme var kastet paa Vejen, og Asenet stod hos det, og Løven stod hos Legemet. 25 Og se, Folket som gik der forbi og saa Legemet kastet paa Vejen og Løven staa hos Legemet, de kom og sagde det i Staden, som den gamle Profet boede udi. 26 Der Profeten, som havde ført ham tilbage af Vejen, hørte det, da sagde han: Det er den Guds Mand, som var genstridig imod Herrens Mund, derfor gav Herren ham til Løven, og den sønderrev ham og dræbte ham efter Herrens Ord, som han talte til ham. 27 Og han

talte til sine Sønner og sagde: Sadler mig Asenet; og de sadlede det. 28 Og han drog hen og fandt hans Legeme kastet paa Vejen og Asenet og Løven staaende hos Legemet; Løven havde ikke ædt Legemet og ikke sønderrevet Asenet. 29 Da tog Profeten den Guds Mands Legeme op og lagde det paa Asenet og førte det tilbage; saa kom den gamle Profet til Staden for at begræde og begrave ham. 30 Og han lagde hans Legeme i sin egen Grav, og de begræd ham, sigende: Ak, min Broder! 31 Og det skete, efter at han havde begravet ham, da sagde han til sine Sønner: Naar jeg dør, da skulle I begrave mig i Graven, i hvilken den Guds Mand er begraven: Lægger mine Ben hos hans Ben! 32 Thi det Ord skal vist ske, som han raabte efter Herrens Ord imod Alteret, som er i Bethel, og imod alle Huse paa Højene, som ere i Samarias Stæder. 33 Efter denne Handel vendte Jeroboam ikke om fra sin onde Vej; men han vendte om og gjorde Højenes Præster af Folket i Flæng; hvem der havde Lyst, hans Haand fyldte han, og de bleve Præster paa Højene. 34 Og denne Gerning blev Jeroboams Hus til Synd, saa at det skulde udslettes og udryddes af Jorderige.

14 Paa samme Tid blev Abia, Jeroboams Søn, syg. 2 Og Jeroboam sagde til sin Hustru: Kære, gør dig rede og forklæd dig, at de ikke skulle kende, at du er Jeroboams Hustru, og gak til Silo; se, der er Ahia, Profeten, han talte til mig, at jeg skulde være Konge over dette Folk. 3 Og du skal tage ti Brød og Kager med dig og en Krukke med Honning og gaa til ham; han skal kundgøre dig, hvad der skal vederfares Drengen. 4 Og Jeroboams Hustru gjorde saa og gjorde sig rede og gik til Silo og kom til Ahias Hus, og Ahia kunde ikke se, thi hans Øjne vare dunkle af hans høje Alder. 5 Men Herren havde sagt til Ahia: Se, Jeroboams Hustru kommer at udspørge dig i en Sag om sin Søn, thi han er syg; saa og saa skal du tale til hende, og det skal ske, naar hun kommer, da vil hun anstille sig fremmed. 6 Og det skete, der Ahia hørte hendes Fødders Lyd, da hun gik ind ad Døren, da sagde han: Kom ind, Jeroboams Hustru! hvi anstiller du dig fremmed? thi jeg er sendt til dig med et haardt Budskab. 7 Gak, sig til Jeroboam: Saa sagde Herren, Israels Gud: Fordi jeg har ophøjet dig midt af Folket og sat dig til en Fyrste over mit Folk Israel, 8 og jeg har revet Riget fra Davids Hus og givet dig det, og du har ikke været som min Tjener David, som holdt mine Bud, og som vandrede efter mig af sit ganske Hjerte til at gøre alene, hvad ret var for mine Øjne; 9 men du har gjort ilde fremfor alle, som have været før dig, og du er gaaet hen og har gjort dig andre Guder og støbte Billeder til at opirre mig og har kastet mig bag din Ryg: 10 Se, derfor vil jeg føre Ulykke over Jeroboams Hus, og jeg vil udrydde af Jeroboams enhver, som er af Mandkøn, baade den bundne og den løsladte i Israel, og borttage Jeroboams Hus's Efterkommere, ligesom man borttager Skarnet, indtil det er aldeles ude med ham. 11 Den af Jeroboams, som dør i Staden, skulle Hundene æde, og den, der dør paa Marken, skulle Himmelens Fugle æde; thi Herren har talt det. 12 Saa gør du dig rede, gak til dit Hus; naar dine Fødder komme ind i Staden, da skal Barnet dø. 13 Og al Israel skal begræde ham, og de skulle begrave ham, thi denne aleneste skal komme i Graven af Jeroboams, fordi der er noget godt fundet hos ham, for Herren Israels Gud, i Jeroboams Hus. 14 Og Herren skal oprejse sig en Konge over Israel, som skal udrydde Jeroboams Hus paa samme Dag; og hvad om det alt nu sker? 15 Og Herren skal slaa Israel, ligesom Røret bevæges i Vandet, og oprykke Israel af dette gode Land, som han gav deres Fædre, og bortstrø dem paa hin Side Floden, fordi de gjorde sig Astartebilleder og opirrede Herren. 16 Og han skal overgive Israel for Jeroboams Synders Skyld, med hvilke han forsyndede sig, og kom Israel til at synde. 17 Da gjorde Jeroboams Hustru sig rede og gik og kom til Thirza; der hun kom paa Dørtærskelen af Huset, da døde Drengen. 18 Og de begrove ham, og al Israel begræd ham, efter Herrens Ord, som han talte ved sin Tjener Ahia, Profeten. 19 Men det øvrige af Jeroboams Handeler, hvorledes han stred, og hvorledes han regerede, se, de Ting ere skrevne i Israels Kongers Krønikers Bog. 20 Men de Dage, i hvilke Jeroboam var Konge, ere to og tyve Aar, og han laa med sine Fædre, og hans Søn, Nadab, blev Konge i hans Sted. 21 Og Roboam, Salomos Søn, var Konge i Juda; Roboam var et og fyrretyve Aar gammel, der han blev Konge, og regerede sytten Aar i Jerusalem, den Stad, som Herren havde udvalgt af alle Israels Stammer til at sætte sit Navn der; og hans Moders Navn var Naema, den ammonitiske. 22 Og Juda gjorde det onde for Herrens Øjne, og de opvakte hans Nidkærhed langt mere, end deres Fædre havde gjort, med deres Synder, hvormed de syndede. 23 Thi ogsaa de opførte sig Høje og Støtter og Astartebilleder

paa hver ophøjet Høj og under hvert grønt Træ. 24 Og der var ogsaa Skørlevnere i Landet, de gjorde efter alle de Hedningers Vederstyggeligheder, som Herren havde fordrevet fra Israels Børns Ansigt. 25 Og det skete i Kong Roboams femte Aar, at Sisak, Kongen af Ægypten, drog op imod Jerusalem. 26 Og han tog Liggendefæet i Herrens Hus og Liggendefæet i Kongens Hus og borttog alle Ting og tog alle de Skjolde af Guld, som Salomo havde ladet gøre. 27 Og Kong Roboam lod gøre Kobberskjolde i deres Sted og betroede dem i de øverste Drabanters Haand, som toge Vare paa Døren for Kongens Hus. 28 Og det skete, saa tidt Kongen gik ind i Herrens Hus, bare Drabanterne dem frem, og de bare dem tilbage i Drabanternes Kammer. 29 Men det øvrige af Roboams Handeler og alt det, han gjorde, ere de Ting ikke skrevne i Judas Kongers Krønikers Bog? 30 Og der var Krig imellem Roboam og imellem Jeroboam alle Dagene. 31 Og Roboam laa med sine Fædre og blev begraven hos sine Fædre i Davids Stad, og hans Moders Navn var Naema, den ammonitiske; og Abiam, hans Søn, blev Konge i hans Sted.

15 Og i det attende Kong Jeroboams, Nebats Søns, Aar blev Abiam Konge over Juda. 2 Han regerede tre Aar i Jerusalem, og hans Moders Navn var Maeka, Abisaloms Datter. 3 Og han vandrede i alle sin Faders Synder, som han gjorde før ham, og hans Hjerte var ikke helt med Herren hans Gud, som Davids, hans Faders, Hjerte. 4 Men Herren hans Gud gav ham et Lys i Jerusalem for Davids Skyld, ved at han oprejste hans Søn efter ham og lod Jerusalem bestaa; 5 fordi David gjorde det, som ret var for Herrens Øjne, og veg ikke fra alt det, som han bød ham, alle sine Livs Dage, uden i den Handel med Hethiteren Uria. 6 Og der var Krig imellem Roboam og imellem Jeroboam alle hans Livs Dage. 7 Men det øvrige af Abiams Handeler og alt det, som han har gjort, ere de Ting ikke skrevne i Judas Kongers Krønikers Bog? Og der var Krig imellem Abiam og Jeroboam. 8 Og Abiam laa med sine Fædre, og de begrove ham i Davids Stad, og Asa, hans Søn, blev Konge i hans Sted. 9 Og i det tyvende Jeroboams, Israels Konges, Aar blev Asa Konge over Juda. 10 Og han regerede et og fyrretyve Aar i Jerusalem, og hans Moders Navn var Maeka, Abisaloms Datter. 11 Og Asa gjorde det, som ret var for Herrens Øjne, som David hans Fader. 12 Og han fordrev Skørlevnerne af Landet og bortskaffede alle stygge Afguder, som hans Fædre havde gjort. 13 Tilmed afsatte han Maeka, sin Moder, at hun ikke skulde være Dronning, fordi hun havde gjort sig et grueligt Billede af Astarte, og Asa udryddede hendes gruelige Billede og opbrændte det ved Kedrons Bæk. 14 Men Højene toges ikke bort; dog var Asas Hjerte helt med Herren alle hans Dage. 15 Og han førte de Ting, som hans Fader havde helliget, og hvad som han selv havde helliget, ind i Herrens Hus, Sølv og Guld og Kar. 16 Og der var Krig mellem Asa og Baesa, Israels Konge, alle deres Dage. 17 Thi Baesa, Israels Konge, drog op imod Juda og byggede Rama, for ikke at tilstede Asa, Judas Konge, at nogen drog ud eller kom ind. 18 Da tog Asa alt det Sølv og Guld, de Ting, som vare blevne tilovers af Herrens Hus's Liggendefæ og af Kongens Hus's Liggendefæ, og gav sine Tjenere dem i Hænderne, og Kong Asa sendte dem til Benhadad, en Søn af Tabrimmon, Hesions Søn, Kongen i Syrien, som boede i Damaskus og lod sige: 19 Der er en Pagt imellem mig og imellem dig, imellem min Fader og imellem din Fader, se, jeg sender dig Skænk, Sølv og Guld, drag hen, gør til intet din Pagt med Baesa, Israels Konge, at han maa drage op fra mig. 20 Og Benhadad adlød Kong Asa og sendte de Hærførere, som han havde, imod Israels Stæder og slog Ijon og Dan og Abel-Beth-Maaka og hele Kinneroth, tillige med alt Nafthalis Land. 21 Og det skete, der Baesa hørte det, da lod han af fra at bygge Rama og blev i Thirza. 22 Saa lod Kong Asa hele Juda opbyde, der blev ingen fri, og de toge Stenene bort af Rama tillige med Tømmeret der, som Baesa havde bygget med, og Kong Asa byggede dermed Geba i Benjamin og Mizpa. 23 Men det øvrige af alle Asas Han deler og al hans Vælde og alt, hvad han har gjort, og de Stæder, som han har bygget, ere de Ting ikke skrevne i Judas Kongers Krønikers Bog? Dog i sin Alderdoms Tid blev han syg i sine Fødder. 24 Og Asa laa med sine Fædre og blev begraven med sine Fædre i Davids, sin Faders Stad, og Josafat, hans Søn, blev Konge i hans Sted. 25 Og Nadab, Jeroboams Søn, blev Konge over Israel i det andet Asas, Judas Konges, Aar og regerede over Israel to Aar. 26 Og han gjorde det onde for Herrens Øjne og vandrede i sin Faders Veje og i hans Synd, som han kom Israel til at synde med. 27 Men Baesa, Ahias Søn, af Isaskars Hus, gjorde et Forbund imod ham, og Baesa slog ham ved Gibbethon, som hørte Filisterne til, der Nadab og al

Israel belejrede Gibbethon. 28 Og Baesa slog ham ihjel i det tredje Asas, Judas Konges, Aar og blev Konge i hans Sted. 29 Og det skete, der han var Konge, da slog han hele Jeroboams Hus, han lod ikke nogen af Jeroboams blive tilovers, som havde Aande, indtil han havde ødelagt ham, efter Herrens Ord, som han talte ved Siloniteren Ahia, sin Tjener, 30 for Jeroboams Synders Skyld, som han syndede med, og som han kom Israel til at synde med, og for den Opirrelse, med hvilken han opirrede Herren, Israels Gud. 31 Men det øvrige af Nadabs Handeler, og alt det, som han har gjort, ere de Ting ikke skrevne i Israels Kongers Krønikers Bog? 32 Og der var Krig imellem Asa og imellem Baesa, Israels Konge, alle deres Dage. 33 I det tredje Asas, Judas Konges, Aar blev Baesa, Ahias Søn, Konge over al Israel i Thirza, fire og tyve Aar. 34 Og han gjorde det onde for Her-Tens Øjne og vandrede i Jeroboams Vej og i hans Synd, som han kom Israel til at synde med.

16 Og Herrens Ord skete til Jehu, Hananis Søn, imod Baesa saaledes: 2 Fordi jeg ophøjede dig af Støvet og satte dig til en Fyrste over mit Folk Israel, og du vandrede i Jeroboams Vej og kom mit Folk Israel til at synde, til at opirre mig med deres Synder: 3 Se, saa borttager jeg Baesas Efterkommere og hans Hus's Efterkommere, og jeg vil gøre ved dit Hus ligesom ved Jeroboams, Nebats Søns, Hus. 4 Den, som dør af Baesas i Staden, skulle Hundene æde, og den, der dør af hans paa Marken, skulle Himmelens Fugle æde. 5 Men det øvrige af Baesas Handeler, og hvad han har gjort, og hans Vælde, ere de Ting ikke skrevne i Israels Kongers Krønikers Bog? 6 Og Baesa laa med sine Fædre og blev begraven i Thirza, og hans Søn Ela blev Konge i hans Sted. 7 Saa skete ogsaa Herrens Ord ved Jehu, Hananis Søn, Profeten, over Baesa og over hans Hus, baade for alt det onde, som han gjorde for Herrens Øjne til at opirre ham ved sine Hænders Gerning, saa at han blev ligesom Jeroboams Hus, og fordi han havde slaaet dette. 8 I det seks og tyvende Asas, Judas Konges, Aar blev Ela, Baesas Søn, Konge over Israel i Thirza, i to Aar. 9 Og hans Tjener Simri, Høvedsmand over Halvdelen af Vognene, gjorde et Forbund imod ham, medens han i Thirza drak og var drukken i Arzas Hus, som var Hovmester i Thirza. 10 Og Simri kom og slog ham og dræbte ham i det syv og tyvende Asas, Judas Konges, Aar, og blev Konge i hans Sted. 11 Og det skete, der han var bleven Konge, der han sad paa sin Trone, da slog han det ganske Baesas Hus, han lod ingen blive tilovers for ham af alt Mandkøn, hverken hans næste Slægtninge eller hans Venner. 12 Saa ødelagde Simri hele Baesas Hus, efter Herrens Ord, som han talte til Baesa ved Jehu, Profeten, 13 for alle Baesas Synders og Elas, hans Søns, Synders Skyld, hvormed de syndede, og hvormed de kom Israel til at synde, saa at de opirrede Herren Israels Gud ved deres Afguder. 14 Men det øvrige af Elas Handeler, og alt det, han har gjort, ere de Ting ikke skrevne i Israels Kongers Krønikers Bog? 15 I det syv og tyvende Asas, Judas Konges, Aar blev Simri Konge i Thirza i syv Dage; men Folket havde lejret sig imod Gibbethon, som var Filisternes. 16 Der Folket, som havde lejret sig der, hørte sige: Simri har gjort et Forbund og slaget Kongen ihjel, da gjorde al Israel paa den samme Dag Omri, Stridshøvedsmanden, til Konge over Israel i Lejren. 17 Og Omri drog op og al Israel med ham fra Gibbethon og belejrede Thirza. 18 Og det skete, der Simri saa, at Staden var indtagen, da gik han ind i Kongens Hus's Palads og opbrændte over sig Kongens Hus med Ild og døde 19 for sine Synders Skyld, hvormed han havde forsyndet sig, idet han gjorde det onde for Herrens Øjne og vandrede i Jeroboams Vej og i hans Synd, som han forsyndede sig med, og hvormed han bragte Israel til at synde. 20 Men det øvrige af Simris Handeler og hans Forbund, som han stiftede, ere de Ting ikke skrevne i Israels Kongers Krønikers Bog? 21 Da delte Israels Folk sig i to Dele, Halvdelen af Folket holdt med Thibni, Ginaths Søn, for at gøre ham til Konge, og Halvdelen holdt med Omri. 22 Men det Folk, som holdt med Omri, blev stærkere end det Folk, som holdt med Thibni, Ginaths Søn; og Thibni døde, og Omri blev Konge. 23 I det et og tredivte Asas, Judas Konges, Aar blev Omri Konge over Israel i tolv Aar; i Thirza regerede han i seks Aar. 24 Og han købte Samarias Bjerg af Semer for to Centner Sølv og byggede paa Bjerget og kaldte Stadens Navn, som han byggede, efter Semers Navn, som havde været Herre over Bjerget, Samaria. 25 Og Omri gjorde det onde for Herrens Øjne, ja han gjorde ondt fremfor alle, som havde været før ham. 26 Og han vandrede i al Jeroboams, Nebats Søns, Vej og i hans Synder, hvormed han kom Israel til at synde, saa at de opirrede Herren, Israels Gud med deres Afguder. 27 Men det øvrige af Omris Handeler, hvad han gjorde, og hans Magt, hvilken han skaffede sig, ere de Ting

ikke skrevne i Israels Kongers Krønikers Bog? 28 Og Omri laa med sine Fædre og blev begraven i Samaria, og Akab, hans Søn, blev Konge i hans Sted. 29 Og i det otte og tredivte Asas, Judas Konges, Aar blev Akab, Omris Søn, Konge over Israel, og Akab, Omris Søn, regerede over Israel i Samaria to og tyve Aar. 30 Og Akab, Omris Søn, gjorde det onde for Herrens Øjne fremfor alle, som havde været før ham. 31 Og det skete, som var det ham for lidet, at han vandrede i Jeroboams, Nebats Søns, Synder, at han tog til Hustru Jesabel, Eth-Baals, Zidoniernes Konges Datter, og han gik hen og tjente Baal og tilbad ham. 32 Og han oprejste Baal et Alter i Baals Hus, som han byggede i Samaria. 33 Akab gjorde og Astartebilledet, og Akab gjorde mere til at opirre Herren, Israels Gud, end alle Israels Konger, som vare før ham. 34 I hans Dage byggede Betheliteren Hiel Jeriko; det kostede ham Abiram, hans førstefødte Søn, der han lagde dens Grundvold, og Segub, hans yngste Søn, der han satte dens Porte, efter Herrens Ord, som han havde talet ved Josva, Nuns Søn.

17 Og Thisbiteren Elias, en af dem, som boede i Gilead, sagde til Akab: Saa vist som Herren, Israels Gud, lever, for hvis Ansigt jeg staar, skal der hverken komme Dug eller Regn i disse Aar, uden efter mit Ord. 2 Og Herrens Ord skete til ham og sagde: 3 Gak herfra og vend dig imod Østen og skjul dig ved Bækken Krith, som er lige over for Jordanen. 4 Og det skal ske, at du skal drikke af Bækken, og jeg har budet Ravnene, at de skulle forsørge dig der. 5 Og han gik og gjorde efter Herrens Ord og gik og blev ved Bækken Krith, som er lige over for Jordanen. 6 Og Ravnene bragte ham Brød og Kød om Morgenen og Brød og Kød om Aftenen, og han drak af Bækken. 7 Og det skete efter en Tids Forløb, da blev Bækken tør, thi der var ikke Regn i Landet. 8 Da skete Herrens Ord til ham og sagde: 9 Staa op og gak til Sarepta, som er ved Sidon, og bliv der; se, jeg har budet der en Enke, at hun skal forsørge dig. 10 Og han stod op og gik til Sarepta og kom til Stadsporten, og se, der var en Enke, som sankede Ved; og han kaldte ad hende og sagde: Kære, hent mig lidt Vand i Karret, at jeg kan drikke. 11 Da gik hun at hente, og han kaldte ad hende og sagde: Kære, tag mig et Stykke Brød med i din Haand. 12 Men hun sagde: Saa vist som Herren din Gud lever, jeg har ikke en Kage, kun en Haandfuld Mel i en Krukke og lidet Olie i et Krus; og se, jeg sanker et Par Stykker Brænde og gaar ind og vil lave det til mig og til min Søn, at vi maa æde det og dø. 13 Og Elias sagde til hende: Frygt ikke, gak ind, gør det efter dine Ord; dog lav mig først en liden Kage deraf og bring mig den ud, siden skal du lave dig og din Søn noget. 14 Thi saa siger Herren, Israels Gud: Melet i Krukken skal ikke fortæres, og Oliekruset skal ikke blive tomt indtil den Dag, at Herren skal give Regn over Jorderige. 15 Og hun gik og gjorde efter Elias's Ord; og hun aad, ja, han og hun og hendes Hus i en god Tid. 16 Melet i Krukken blev ikke fortæret, og Oliekruset blev ikke tomt, efter Herrens Ord, som han talte ved Elias. 17 Og det skete efter disse Handeler, at samme Kvindes, Husets Ejerindes, Søn blev syg, og hans Sygdom var saare svar, indtil der ikke mere var Aande i ham. 18 Og hun sagde til Elias: Hvad har jeg at gøre med dig, du Guds Mand? du er kommen til mig at lade min Misgerning kommes i Hu og at dræbe min Søn. 19 Og han sagde til hende: Giv mig hid din Søn; og han tog ham af hendes Skød og bar ham op paa Salen, hvor han boede, og han lagde ham paa sin Seng, 20 og han raabte til Herren og sagde: Herre, min Gud! har du virkelig bragt Ulykke over denne Enke, som jeg opholder mig hos, saa at du dræber hendes Søn? 21 Saa udstrakte han sig over Barnet tre Gange og raabte til Herren og sagde: Herre, min Gud! Kære, lad dette Barns Sjæl komme inden i det igen! 22 Og Herren hørte Elias's Røst, og Barnets Sjæl kom inden i det igen, og det blev levende. 23 Og Elias tog Barnet og førte det ned fra Salen i Huset og gav hans Moder det, og Elias sagde: Se, din Søn lever. 24 Og Kvinden sagde til Elias: Nu ved jeg dette, at du er en Guds Mand, og at Herrens Ord i din Mund er Sandhed.

18 Og det skete mange Dage derefter, at Herrens Ord skete til Elias i det tredje Aar og sagde: Gak, lad dig se for Akab, saa vil jeg give Regn paa Jorderige. 2 Elias gik for at lade sig se for Akab. Og Hungeren var svar i Samaria. 3 Og Akab havde kaldet ad Obadias, som var Hovmester; (men Obadias frygtede Herren saare; 4 thi det skete, der Jesabel udryddede Herrens Profeter, at Obadias tog hundrede Profeter og skjulte dem, halvtredsindstyve Mænd i hver Hule, og forsørgede dem med Brød og Vand); 5 og Akab havde sagt til Obadias: Drag igennem Landet til alle Vandkilder og til alle Bække, maaske vi kunne

finde Græs og beholde Hestene og Mulerne i Live, at ikke Kvæget omkommer for os. 6 Og de delte Landet imellem sig for at drage igennem det; Akab drog alene paa en Vej, og Obadias drog alene paa en anden Vej. 7 Men det skete, der Obadias var paa Vejen, se, da mødte Elias ham, og han kendte ham og faldt paa sit Ansigt og sagde: Er det dig, min Herre Elias? 8 Han sagde til ham: Det er mig; gak, sig til din Herre: Se, Elias er her! 9 Og han sagde: Hvad har jeg syndet, at du vil give din Tjener i Akabs Hænder, at han skal dræbe mig? 10 Saa vist som Herren din Gud lever, der er intet Folk eller Rige, til hvilket min Herre jo har sendt hen, for der at lede efter dig, og de sagde: Han er ikke her; og han tog en Ed af det Rige og det Folk, at man ikke havde fundet dig. 11 Og du siger nu: Gak, sig din Herre: Se, Elias er her! 12 Og det maatte ske, naar jeg gik fra dig, at Herrens Aand tog dig bort, jeg ved ikke hvorhen, og jeg kom at give Akab det til Kende, og han fandt dig ikke, da slog han mig ihjel; men din Tjener frygter dog Herren fra sin Ungdom af. 13 Er det ikke givet min Herre til Kende, hvad jeg gjorde, der Jesabel slog Herrens Profeter ihjel, at jeg skjulte hundrede Mænd af Herrens Profeter, her halvtredsindstyve og der halvtredsindstyve Mænd i en Hule, og forsørgede dem med Brød og Vand? 14 Og du siger nu: Gak, sig din Herre: Se, Elias er her! og han vil slaa mig ihjel. 15 Og Elias sagde: Saa vist som Herren Zebaoth lever, for hvis Ansigt jeg staar, i Dag vil jeg lade mig se for ham. 16 Da gik Obadias Akab i Møde og gav ham det til Kende, og Akab gik Elias i Møde. 17 Og det skete, der Akab saa Elias, da sagde Akab til ham: Er det dig, som forstyrrer Israel? 18 Da sagde han: Ikke jeg har forstyrret Israel, men du og din Faders Hus, idet I forlode Herrens Bud, og du vandrede efter Baalerne. 19 Men nu sende du Bud og samle al Israel til mig til Karmels Bjerg, samt de fire Hundrede og halvtredsindstyve Baals Profeter og de fire Hundrede Astartes Profeter, som æde af Jesabels Bord. 20 Saa sendte Akab hen iblandt alle Israels Børn og samlede Profeterne til Karmels Bjerg. 21 Da gik Elias frem til alt Folket og sagde: Hvor længe ville I halte til begge Sider? dersom Herren er Gud, da vandrer efter ham, men dersom Baal er det, saa vandrer efter ham! Men Folket svarede ham ikke et Ord. 22 Da sagde Elias til Folket: Jeg er ene tilbage som Herrens Profet; men Baals Profeter ere fire Hundrede og halvtredsindstyve Mænd. 23 Saa lader dem give os to Okser, og de maa udvælge sig den ene Okse og hugge den i Stykker og lægge den paa Veddet, men ikke lægge Ud dertil, saa vil jeg lave den anden Okse til og lægge den paa Veddet, men ikke lægge Ild dertil. 24 Saa kalder paa eders Guds Navn, og jeg vil kalde paa Herrens Navn, og det skal ske: Den Gud, som svarer ved Ilden, han er Gud; og alt Folket svarede og sagde: Det Ord er godt. 25 Og Elias sagde til Baals Profeter: Udvælger eder den ene Okse og laver den først til, thi I ere de mange, og kalder paa eders Guds Navn, men lægger ikke Ild dertil. 26 Og de toge Oksen, som han gav dem, og lavede den til og kaldte paa Baals Navn, fra Morgenen og indtil Middagen, og sagde: O Baal! bønhør os! Men der var ingen Røst og ej heller nogen, som svarede; og de gik haltende om Alteret, som man havde opført. 27 Og det skete om Middagen, da spottede Elias dem og sagde: Raaber med høj Røst, thi han er jo en Gud; thi han er vel falden i Tanker, eller er gaaet til Side eller er paa Rejse — maaske sover han — at han kan opvaagne. 28 Og de raabte med høj Røst og saarede sig efter deres Vis med Knive og med Syle, indtil Blodet flød ned over dem. 29 Og det skete, der Middagen var gaaet forbi, at de profeterede, indtil man skulde ofre Madofferet; og der var ingen Røst og ingen, som svarede, og ingen, som agtede derpaa. 30 Da sagde Elias til alt Folket: Kommer hid til mig! og alt Folket kom frem til ham, og han helede Herrens Alter, som var nedbrudt. 31 Og Elias tog tolv Stene, efter Jakobs Børns Stammers Tal, hans, til hvem Herrens Ord var sket, sigende: Dit Navn skal være Israel. 32 Og han byggede af de Stene et Alter i Herrens Navn, og han gjorde en Grav, saa rummelig som til to Maaders Udsæd, omkring Alteret. 33 Og han lagde Veddet til Rette og huggede Oksen i Stykker og lagde den paa Veddet. 34 Og han sagde: Fylder fire Krukker med Vand og øser det paa Brændofferet og paa Veddet; og han sagde: Gører det anden Gang, og de gjorde det anden Gang; og han sagde: Gører det tredje Gang, og de gjorde det tredje Gang. 35 Og Vandet løb trindt omkring Alteret, og han fyldte ogsaa Graven med Vand, 36 Og det skete, ved den Tid man ofrer Madofferet, da traadte Profeten Elias frem og sagde: Herre, Abrahams, Isaks og Israels Gud! lad det kendes i Dag, at du er Gud i Israel, og at jeg er din Tjener, og at jeg har gjort alle disse Gerninger efter dit Ord. 37 Bønhør mig, Herre! bønhør mig, at dette Folk maa vide, at du, Herre, du er Gud,

og at du har vendt deres Hjerter tilbage. 38 Da faldt Herrens Ild ned og fortærede Brændofferet og Veddet og Stenene og Støvet og slikkede Vandet op, som var i Graven. 39 Og alt Folket saa det og faldt ned paa deres Ansigt og sagde: Herren, han er Gud! Herren, han er Gud! 40 Da sagde Elias til dem: Griber Baals Profeter, at ingen Mand undkommer af dem; og de grebe dem, og Elias førte dem ned til Kisons Bæk og nedhuggede dem der. 41 Og Elias sagde til Akab: Drag op, æd og drik; thi der høres en Susen af megen Regn. 42 Og Akab drog op for at æde og at drikke; og Elias gik op paa Karmels Top og bøjede sig imod Jorden og satte sit Ansigt ned imellem sine Knæ. 43 Og han sagde til sin Dreng: Kære, gak op, se ud ad Vejen til Havet; og han gik op og saa til og sagde: Der er ikke noget; og han sagde: Gak igen derhen, syv Gange. 44 Og det skete den syvende Gang, at han sagde: Se, en liden Sky stiger op fra Havet, som en Mands Haand; og han sagde: Gak op, sig til Akab: Spænd for og far ned, at Regnen ikke skal opholde dig. 45 Og det skete i en Haandevending, da blev Himmelen sort af Skyer og Vejr, og der kom en stor Regn; men Akab for af Sted og drog til Jisreel. 46 Og Herrens Haand var over Elias, og han ombandt sig om sine Lænder og løb frem foran Akab, lige til Jisreel.

19 Og Akab fortalte Jesabel om alt det, som Elias havde gjort, og om alle dem, han havde ihjelslaget med Sværdet, nemlig alle Profeterne. 2 Da sendte Jesabel et Bud til Elias og lod sige: Guderne gøre mig nu og fremdeles saa og saa, om jeg ikke i Morgen paa denne Tid gør imod din Sjæl, ligesom der er gjort imod en af disses Sjæle. 3 Der han saa det, da stod han op og gik bort for at redde sit Liv og kom til Beersaba, som tilhører Juda; og han lod sin Dreng blive der. 4 Og han gik selv i Ørken en Dags Rejse og kom og satte sig under et Enebærtræ; og han ønskede sig Døden og sagde: Det er nok, tag nu min Sjæl, Herre! thi jeg er ikke bedre end mine Fædre. 5 Saa lagde han sig og sov under et Enebærtræ; og se, der var en Engel, som rørte ved ham og sagde til ham: Staa op, æd! 6 Og han saa til, og se, ved hans Hovedgærde var en Kage, bagt paa Gløder, og en Krukke med Vand; saa aad og drak han og lagde sig igen. 7 Og Herrens Engel kom anden Gang igen og rørte ved ham og sagde: Staa op, æd; thi Vejen er for lang for dig. 8 Og han stod op og aad og drak, og han gik ved den samme Mads Kraft i fyrretyve Dage og fyrretyve Nætter indtil Guds Bjerg Horeb. 9 Og der gik han ind i en Hule og blev der om Natten; og se, Herrens Ord kom til ham og sagde til ham: Hvad har du her at gøre, Elias? 10 Og han sagde: Jeg har været nidkær for Herren Zebaoths Gud, fordi Israels Børn have forladt din Pagt, de have nedbrudt dine Altre og slaget dine Profeter ihjel med Sværd; og jeg alene er bleven tilovers, og de søge efter mit Liv for at tage det fra mig. 11 Og han sagde: Gak ud, og du skal staa ved Bjerget for Herrens Ansigt; og se, Herren gik forbi, og et stort og stærkt Vejr, som sønderrev Bjergene og sønderbrød Klipperne for Herrens Ansigt: Herren var ikke i Vejret; og der kom et Jordskælv efter Vejret: Herren var ikke i Jordskælvet. 12 Og efter Jordskælvet kom en Ild: Herren, var ikke i Ilden; men efter Ilden kom der en stille, sagte Lyd. 13 Og det skete, der Elias hørte det, da tilhyllede han sit Ansigt med sin Kappe og gik ud og stod i Døren paa Hulen, og se, da kom der en Røst til ham og sagde: Hvad har du her at gøre, Elias? 14 Og han sagde: Jeg har været nidkær for Herren Zebaoths Gud, fordi Israels Børn have forladt din Pagt, nedbrudt dine Altre og ihjelslaget dine Profeter med Sværd, og jeg alene er bleven tilovers, og de søge efter mit Liv for at tage det fra mig. 15 Og Herren sagde til ham: Gak, vend tilbage ad din Vej igennem Ørken til Damaskus, og du skal gaa ind og salve Hasael til Konge over Syrien; 16 og du skal salve Jehu, Nimsis Søn, til Konge over Israel og salve Elisa, Safats Søn fra Abel-Mehola, til Profet i dit Sted: 17 Og det skal ske, at hvo som undkommer fra Hasaels Sværd, den skal Jehu ihjelslaa, og hvo som undkommer fra Jehus Sværd, den skal Elisa ihjelslaa. 18 Og jeg har ladet syv Tusinde blive tilovers i Israel, nemlig alle Knæ, som ikke have bøjet sig for Baal, og hver Mund, som ikke har kysset ham. 19 Saa gik han derfra og fandt Elisa, Safats Søn, der pløjede med tolv Spand Øksne foran sig, og han selv var med det tolvte; og Elias gik over til ham og kastede sin Kappe paa ham. 20 Og han forlod Øksnene og løb efter Elias og sagde: Kære, lad mig kysse min Fader og min Moder, saa vil jeg følge dig! og han sagde til ham: Gak, kom igen, thi hvad har jeg gjort dig? 21 Saa gik han fra ham igen, og han tog et Spand Øksne og ofrede dem og kogte deres Kød ved Tøjet paa Øksnene og gav Folket, og de aade; og han stod op og fulgte Elias og tjente ham.

20 Og Benhadad, Kongen i Syrien samlede hele sin Hær, og der var to og tredive Konger med ham og Heste og Vogne; og han drog op og belejrede Samaria og stred imod den. **2** Og han sendte Bud til Akab, Israels Konge, til Staden. **3** Og han lod ham sige: Saa siger Benhadad: Dit Sølv og dit Guld, det er mit, og dine smukkeste Hustruer og Børn, de ere mine. **4** Og Israels Konge svarede og sagde: Efter dine Ord skal det være, min Herre Konge! jeg er din og alt det, jeg har. **5** Derefter kom Budene igen og sagde: Saa siger Benhadad: Efterdi jeg sendte til dig og lod sige: Du skal give mig dit Sølv og dit Guld og dine Hustruer og dine Børn: **6** Saa vil jeg sende mine Tjenere til dig i Morgen paa denne Tid, og de skulle ransage i dit Hus og i dine Tjeneres Huse, og det skal ske, alt det, som er lysteligt for dine Øjne, skulle de lægge i deres Hænder og tage det bort. **7** Da kaldte Israels Konge ad alle Landets ældste og sagde: Kære, mærker og ser, at denne søger det, som ondt er; thi han sendte til mig om mine Hustruer og om mine Børn og om mit Sølv og om mit Guld, og jeg har ikke nægtet ham det. **8** Da sagde alle de ældste og alt Folket til ham: Du skal ikke adlyde og ikke samtykke. **9** Da sagde han til Benhadads Bud: Siger min Herre Kongen: Alt det, du sendte til din Tjener første Gang om, vil jeg gøre, men denne Gerning kan jeg ikke gøre, og Budene gik og bragte ham Svar igen. **10** Da sendte Benhadad til ham og lod sige: Guderne gøre mig nu og fremdeles saa og saa, om Støvet af Samaria skal blive nok til, at alt Folket, som er i Følge med mig, skal kunne føre hver en Haandfuld derfra. **11** Da svarede Israels Konge og sagde: Siger: Den, som ombinder Bæltet, skal ikke rose sig som den, der løser det. **12** Og det skete, der han hørte dette Ord, medens han drak, han og Kongerne i Teltene, da sagde han til sine Tjenere: Sætter an; og de satte an imod Staden. **13** Og se, en Profet gik frem til Akab, Israels Konge, og sagde: Saa sagde Herren: Har du set hele denne store Hob? se, jeg vil give den i Dag i din Haand, at du skal fornemme, at jeg er Herren. **14** Og Akab sagde: Ved hvem? og han sagde: Saa siger Herren: Ved Landshøvdingenes Drenge; og han sagde: Hvem skal begynde Striden? og han sagde: Du. **15** Saa talte han Landshøvdingenes Drenge, og de vare to Hundrede og to og tredive; og efter dem talte han hele Folket, alle Israels Børn, syv Tusinde. **16** Og de droge ud om Middagen; og Benhadad drak og var drukken i Teltene, han og Kongerne, nemlig de to og tredive Konger, som hjalp ham. **17** Og Landshøvdingenes Drenge droge først ud; og Benhadad sendte nogle hen, og de gave ham til Kende og sagde: Der drager Mænd ud fra Samaria. **18** Og han sagde: Dersom de ere uddragne for Freds Skyld, saa griber dem levende, og dersom de ere uddragne for Krigs Skyld, saa griber dem levende! **19** Da de vare uddragne af Staden, nemlig Landshøvdingenes Drenge og Hæren, som fulgte dem: **20** Da sloge de hver sin Mand, og Syrerne flyede, og Israel forfulgte dem; og Benhadad, Kongen af Syrien, undkom paa en Hest med Rytterne. **21** Og Israels Konge drog ud og slog Heste og Vogne og slog Syrerne med et stort Slag. **22** Da gik Profeten frem til Israels Konge og sagde til ham: Gak, forstærk dig, og vid og se, hvad du skal gøre; thi naar Aaret er omme, vil Kongen af Syrien drage op imod dig. **23** Og Kongen af Syriens Tjenere sagde til ham: Deres Guder ere Bjergenes Guder, derfor ere de stærkere end vi; men lader os stride imod dem paa det jævne Land; hvad gælder det, om vi ikke skulle blive stærkere end de? **24** Og gør denne Gerning: Tag Kongerne bort, hver fra sin Plads, og sæt Statholdere i deres Sted! **25** Og tæl dig en Hær, som denne Hær var, som er falden for dig, og Heste som de Heste og Vogne som de Vogne, og lader os stride imod dem paa det jævne Land; hvad gælder det, om vi ikke skulle blive stærkere end de? og han adlød deres Røst og gjorde saa. **26** Og det skete, der Aaret var omme, da talte Benhadad Syrerne og drog op til Afek, til Krigen imod Israel. **27** Og Israels Børn bleve talte og forsynede, og de droge imod dem; og Israels Børn lejrede sig imod dem som to smaa Gedehjorde; men Syrerne havde opfyldt Landet. **28** Og der kom en Guds Mand frem og talte til Israels Konge og sagde: Saa sagde Herren: Fordi Syrerne have sagt: Herren er Bjergenes Gud og ikke Dalenes Gud, derfor har jeg givet hele denne store Hob i din Haand, for at I skulle fornemme, at jeg er Herren. **29** Og disse lejrede sig over for dem syv Dage, og det skete paa den syvende Dag, da begyndte Slaget, og Israels Børn sloge Syrerne, hundrede Tusinde Fodfolk paa een Dag. **30** Og de, som bleve tilovers, flyede til Afek ind i Staden, og Muren faldt paa syv og tyve Tusinde Mænd, som vare blevne tilovers; og Benhadad flyede og kom i Staden, fra et Kammer til et andet. **31** Da sagde hans Tjenere til ham: Kære, se, vi have hørt, at Israels Konger ere naadige Konger; kære, lader os lægge Sække om vore Lænder og Reb om vore

Hoveder og gaa ud til Israels Konge, maaske han lader din Sjæl leve. **32** Og de bandt Sække om deres Lænder og Reb om deres Hoveder, og de kom til Israels Konge og sagde: Benhadad, din Tjener siger: Kære, lad min Sjæl leve; og han sagde: Lever han endnu? han er min Broder. **33** Og Mændene udlagde sig det til det gode og skyndte sig med at faa ham til at sige, om det var hans Alvor, og de sagde: Benhadad er din Broder; og han sagde: Gaar ind, henter ham hid; da gik Benhadad ud til ham, og han lod ham stige op paa Vognen. **34** Og Benhadad sagde til ham: Jeg vil give dig igen de Stæder, som min Fader tog fra din Fader, og du maa anlægge dig Gader i Damaskus, ligesom min Fader anlagde i Samaria; og jeg, sagde Akab, vil med den Pagt lade dig fare. Saa gjorde han en Pagt med ham og lod ham fare. **35** Og en Mand af Profeternes Børn sagde til sin Næste ved Herrens Ord: Kære, slaa mig; men Manden vægrede sig ved at slaa ham. **36** Da sagde han til ham: Fordi du ikke adlød Herrens Røst, se, da skal en Løve slaa dig, naar du gaar fra mig; og han gik fra ham, og en Løve traf ham og slog ham. **37** Og han traf en anden Mand og sagde: Kære, slaa mig; og Manden slog ham haardt og saarede ham. **38** Da gik Profeten og stod for Kongen paa Vejen og gjorde sig ukendelig med et Klæde over sine Øjne. **39** Og det skete, da Kongen drog forbi, at han raabte til Kongen og sagde: Din Tjener var dragen ud midt i Krigen, og se, en Mand veg af Vejen og førte en Mand til mig og sagde: Forvar denne Mand; dersom han savnes, da skal dit Liv være i Stedet for hans Liv, eller du skal betale et Centner Sølv. **40** Og det skete, der din Tjener havde at gøre her og der, da var han ikke mere der; og Israels Konge sagde til ham: Saa er din Dom, du har selv fældet den. **41** Da skyndte han sig og tog Klædet bort fra sine Øjne, og Israels Konge kendte ham, at han var en af Profeterne. **42** Og han sagde til ham: Saa sagde Herren: Fordi du slap den Mand, som jeg har sat i Band, af din Haand, da skal din Sjæl være i Stedet for hans Sjæl, og dit Folk i Stedet for hans Folk. **43** Saa drog Israels Konge til sit Hus, ilde tilfreds og vred; og han kom til Samaria.

21 Og det skete efter disse Handeler, at Jisreeliteren Naboth havde en Vingaard, som var i Jisreel ved Akabs Palads, Kongens i Samaria. **2** Og Akab talede til Naboth og sagde: Giv mig din Vingaard, at den maa være mig til en Urtehave, efterdi den er nær ved mit Hus, og jeg vil give dig en Vingaard for den, som er bedre end denne; eller om dig godt synes, vil jeg give dig Penge for den, saa meget som den er værd. **3** Og Naboth sagde til Akab: Herren lade det være langt fra mig, at jeg skulde give dig mine Fædres Arv. **4** Da kom Akab ilde tilfreds og vred til sit Hus for det Ords Skyld, søm Jisreeliteren Naboth havde talt til ham og sagt: Jeg vil ikke give dig mine Fædres Arv; og han lagde sig paa sin Seng og vendte sit Ansigt omkring og aad ikke Brød. **5** Da kom Jesabel, hans Hustru, til ham, og hun sagde til ham: Hvad er det for noget, at din Aand er saa ilde tilfreds, at du ikke æder Brød? **6** Og han sagde til hende: Fordi jeg talte til Jisreeliteren Naboth og sagde til ham: Giv mig din Vingaard for Penge, eller om du har Lyst dertil, da vil jeg give dig en anden Vingaard for den, og han sagde: Jeg vil ikke give dig min Vingaard. **7** Da sagde Jesabel, hans Hustru, til ham: Du, jo, du skulde nu have Kongemagt over Israel! staa op, æd Brød og lad dit Hjerte være vel til Mode, jeg vil give dig Jisreeliteren Naboths Vingaard. **8** Og hun skrev Breve i Akabs Navn og forseglede dem med hans Signet, og hun sendte Brevene til de ældste og til de ypperste, som vare i hans Stad, og som boede ved Naboth. **9** Og hun skrev i Brevene og sagde: Lader udraabe en Faste, og sætter Naboth øverst iblandt Folket! **10** Og sætter to Mænd, Belials Børn, tværs overfor ham, som skulle vidne imod ham og sige: Du har bandet Gud og Kongen; og fører ham ud og stener ham, at han dør. **11** Og de ældste Mænd og ypperste i hans Stad, som boede i hans Stad, gjorde, ligesom Jesabel havde ladet sige til dem, ligesom der var skrevet i Brevene, som hun havde sendt til dem. **12** Delode udraabe en Faste og satte Naboth øverst iblandt Folket. **13** Og de to Mænd, de Belials Børn, kom og satte sig tværs overfor ham, og de Belials Mænd vidnede imod Naboth for Folket og sagde: Naboth bandede Gud og Kongen; og de førte ham ud uden for Staden og stenede ham med Stene, at han døde. **14** Og de sendte til Jesabel og lode sige: Naboth er stenet og er død. **15** Og det skete, der Jesabel hørte, at Naboth var stenet og var død, da sagde Jesabel til Akab: Staa op, tag til Eje Jisreeliteren Naboths Vingaard, som han vægrede sig ved at give dig for Penge; thi Naboth lever ikke, men er død. **16** Og det skete, der Akab hørte, at Naboth var død, da stod Akab op at gaa ned i Jisreeliteren Naboths Vingaard for at tage den til Eje. **17** Og Herrens Ord skete til Thisbiteren Elias og sagde:

18 Staa op, gak ned imod Akab, Israels Konge, som er i Samaria; se, han er i Naboths Vingaard, hvorhen han er gaaet ned for at tage den til Ejendom. 19 Og du skal tale til ham og sige: Saaledes sagde Herren: Har du baade myrdet og tilmed taget en Ejendom? Fremdeles skal du tale til ham og sige: Saa siger Herren: Paa det Sted, hvor Hundene slikkede Naboths Blod, skulle Hundene slikke dit Blod, ja ogsaa dit. 20 Og Akab sagde til Elias: Har du fundet mig, min Fjende? Og han sagde: Jeg har fundet dig, fordi du har solgt dig selv til at gøre det onde for Herrens Øjne. 21 Se, jeg vil føre Ulykke over dig og borttage dine Efterkommere og udrydde af alt Akabs Hus enhver af Mandkøn og den bundne og den løsladte i Israel. 22 Og jeg vil gøre dit Hus som Jeroboams, Nebats Søns, Hus, og som Baesas, Ahias Søns, Hus, for den Opirrelses Skyld, som du har opirret mig med, og fordi du kom Israel til at synde. 23 Og om Jesabel har Herren ogsaa talt og sagt: Hundene skulle æde Jesabel inden Jisreels Mure. 24 Hvo som dør i Staden af Akabs Hus, skulle Hundene æde, og hvo som dør paa Marken, skulle Fuglene under Himmelen æde. 25 Dog var der ingen som Akab, der havde solgt sig selv til at gøre det onde for Herrens Øjne, fordi hans Hustru Jesabel tilskyndte ham; 26 og han handlede saare vederstyggeligt, idet han vandrede efter de stygge Afguder, aldeles ligesom Amoriterne gjorde, hvilke Herren fordrev for Israels Børns Ansigt. 27 Og det skete, der Akab hørte disse Ord, da sønderrev han sine Klæder og lagde Sæk om sin Krop og fastede, og han laa i Sæk og gik sagtelig. 28 Og Herrens Ord skete til Thisbiteren Elias og sagde: 29 Har du set, at Akab har ydmyget sig for mit Ansigt? fordi han har ydmyget sig for mit Ansigt, vil jeg ikke lade det onde komme i hans Dage; i hans Søns Dage vil jeg føre det onde over hans Hus.

22 Og de sade stille tre Aar; der var ingen Krig imellem Syrerne og Israel. 2 Men det skete i det tredje Aar, da drog Josafat, Judas Konge, ned til Israels Konge. 3 Og Israels Konge sagde til sine Tjenere: Vide I, at Ramoth i Gilead hører os til? og vi tie stille om at tage den tilbage af Syriens Konges Haand! 4 Derefter sagde han til Josafat: Vil du drage med mig til Krig imod Ramoth i Gilead? og Josafat sagde til Israels Konge: Jeg vil være som du, mit Folk skal være som dit Folk, mine Heste som dine Heste. 5 Fremdeles sagde Josafat til Israels Konge: Kære, adspørg i Dag Herrens Ord! 6 Da samlede Israels Konge Profeterne, ved fire Hundrede Mænd, og sagde til dem: Skal jeg drage til Krig imod Ramoth i Gilead eller lade det være? og de sagde: Drag op, og Herren skal give den i Kongens Haand. 7 Men Josafat sagde: Er her ikke endnu en Herrens Profet, at vi kunde spørge ham ad? 8 Og Israels Konge sagde til Josafat: Her er endnu een Mand, ved hvem man kan adspørge Herren, men jeg hader ham, fordi han spaar ikke godt over mig, men ondt, det er Mika, Jimlas Søn; og Josafat sagde: Kongen sige ikke saa! 9 Da kaldte Israels Konge ad en af Kammertjenerne og sagde: Hent hurtigt Mika, Jimlas Søn! 10 Og Israels Konge og Josafat, Judas Konge, sade hver paa sin Trone, iførte Kongedragt, paa en fri Plads ved Indgangen til Samarias Port, og alle Profeterne spaaede for deres Ansigt. 11 Og Zedekia, Knaanas Søn, havde gjort sig Jernhorn, og han sagde: Saaledes sagde Herren: Med disse skal du stange Syrerne, indtil de aldeles udryddes. 12 Og alle Profeterne spaaede saaledes og sagde: Drag op imod Ramoth i Gilead og vær lykkelig, og Herren skal give den i Kongens Haand. 13 Og Budet, som var gaaet bort for at kalde paa Mika, talte til ham sigende: Kære, se, Profeternes Ord ere som af een Mund gunstige for Kongen; kære, lad dit Ord være ligesom Ordet af en af dem og tal gunstigt! 14 Da sagde Mika: Saa vist som Herren lever, det som Herren siger mig, det vil jeg tale. 15 Og han kom til Kongen, og Kongen sagde til ham: Mika! skulle vi drage imod Ramoth i Gilead til Krig eller lade være? Og han sagde til ham: Drag op og vær lykkelig, og Herren skal give den i Kongens Haand. 16 Og Kongen sagde til ham: Hvor mange Gange skal jeg besværge dig, at du intet siger mig uden Sandheden i Herrens Navn? 17 Da sagde han: Jeg saa al Israel adspredt paa Bjergene ligesom Faarene, der ingen Hyrde have; og Herren sagde: Disse have ingen Herre, lad dem vende tilbage hver til sit Hus med Fred! 18 Da sagde Israels Konge til Josafat: Har jeg ikke sagt dig: Han spaar mig ikke godt, men ondt? 19 Og han sagde: Hør derfor Herrens Ord: Jeg saa Herren sidde paa sin Trone, og al Himmelens Hær staaende hos ham ved hans højre og ved hans venstre Side. 20 Og Herren sagde: Hvo vil overtale Akab, at han skal drage op og falde ved Ramoth i Gilead? og den ene sagde saa, og den anden sagde saa. 21 Da gik en Aand ud og stod for Herrens Ansigt og sagde: Jeg vil overtale ham; og Herren sagde til ham: Hvormed?

22 Og han sagde: Jeg vil gaa ud og være en løgnagtig Aand i alle hans Profeters Mund; og han sagde: Du skal overtale ham, ja ogsaa formaa det; gak ud og gør saa! **23** Og nu, se, Herren har givet en løgnagtig Aand i alle disse dine Profeters Mund; men Herren har talt ondt over dig. **24** Da gik Zedekia, Knaanas Søn, frem og slog Mika paa Kinden og sagde: Hvorledes? er Herrens Aand gaaet over fra mig for at tale med dig? **25** Og Mika sagde: Se, du skal se det paa den Dag, naar du gaar ind fra et Kammer til et andet for at skjule dig. **26** Da sagde Israels Konge: Tag Mika og før ham tilbage til Amon, Stadens Befalingsmand, og til Joas, Kongens Søn. **27** Og du skal sige: Saa siger Kongen: Sætter denne i Fængsels Hus og bespiser ham med Trængsels Brød og Trængsels Vand, indtil jeg kommer med Fred. **28** Og Mika sagde: Dersom du kommer tilbage med Fred, da har Herren ikke talt ved mig; og han sagde: Hører, I Folk alle sammen! **29** Saa drog Israels Konge og Josafat, Judas Konge, op imod Ramoth i Gilead. **30** Og Israels Konge sagde til Josafat: Jeg vil forklæde mig og saa gaa i Kampen, men tag du dine egne Klæder paa; og Israels Konge forklædte sig og gik i Slaget. **31** Men Kongen af Syrien bød sine to og tredive øverste for Vognene og sagde: I skulle ikke stride imod liden eller stor, uden imod Israels Konge alene. **32** Og det skete, der de øverste for Vognene saa Josafat, da sagde de: Han er visselig Israels Konge, og de bøjede af for at stride imod ham. Da raabte Josafat. **33** Og det skete, der de øverste for Vognene saa, at han ikke var Israels Konge, da vendte de tilbage fra ham. **34** Og en Mand spændte Buen paa Lykke og Fromme og skød Israels Konge mellem Remmene og Panseret; da sagde denne til sin Køresvend: Vend din Haand om og før mig ud af Hæren; thi jeg er saaret. **35** Og Kampen tog til paa den samme Dag, og Kongen blev holdt staaende i Vognen over for Syrerne, og han døde om Aftenen, og Blodet flød af Saaret midt i Vognen. **36** Og man udraabte igennem Lejren, der Solen gik ned, og sagde: Hver gaa til sin Stad og hver til sit Land! **37** Saa døde Kongen og blev ført til Samaria, og de begrove Kongen i Samaria. **38** Og man skyllede Vognen ved Samarias Dam; og Hundene slikkede hans Blod, hvor Skøgerne badede sig, efter Herrens Ord, som han havde talt. **39** Men det øvrige af Akabs Handeler, og alt det han gjorde, og om det Elfenbens Hus, som han byggede, og om alle Stæderne, som han byggede, er det ikke skrevet i Israels Kongers Krønikers Bog? **40** Og Akab laa med sine Fædre, og Ahasia, hans Søn, blev Konge i hans Sted. **41** Og Josafat, Asas Søn, blev Konge over Juda i Akabs, Israels Konges, fjerde Aar. **42** Josafat var fem og tredive Aar gammel, der han blev Konge, og regerede fem og tyve Aar i Jerusalem, og hans Moders Navn var Asuba, Silhis Datter. **43** Og han vandrede i alle sin Fader Asas Veje og veg ikke derfra, men gjorde det, som var ret for Herrens Øjne. **44** Dog bleve Højene ikke borttagne; Folket ofrede endnu og gjorde Røgelse paa Højene. **45** Og Josafat holdt Fred med Israels Konge. **46** Men det øvrige af Josafats Handeler og hans Magt, hvilken han skaffede sig, og hvorledes han har stridt, er det ikke skrevet i Judas Kongers Krønikers Bog? **47** Og de øvrige af Skørlevnerne, som vare blevne tilbage fra Asas, hans Faders, Dage, borttog han af Landet. **48** Og der var ingen Konge i Edom; men en Befalingsmand var Konge. **49** Og Josafat havde ti Tharsisskibe, som skulde drage til Ofir efter Guld; men de droge ikke derhen, thi Skibene bleve sønderslagne i Ezion-Geber. **50** Da sagde Ahasia, Akabs Søn, til Josafat: Lad mine Tjenere fare med dine Tjenere paa Skibene; men Josafat vilde ikke. **51** Og Josafat laa med sine Fædre og blev begraven med sine Fædre i Davids, sin Faders, Stad; og Joram, hans Søn, blev Konge i hans Sted. **52** Ahasia, Akabs Søn, blev Konge over Israel i Samaria udi Josafats, Judas Konges, syttende Aar og var Konge over Israel to Aar. **53** Og han gjorde det, som ondt var for Herrens Øjne, og vandrede i sin Faders Vej og i sin Moders Vej og i Jeroboams, Nebats Søns, Vej, hans, som kom Israel tir at synde. Og han tjente Baal og tilbad ham og opirrede Herren, Israels Gud, alt ligesom hans Fader gjorde.

Anden Kongebog

1 Og Moab faldt af fra Israel efter Akabs Død. **2** Og Ahasia faldt igennem Sprinkelværket i sin Sal i Samaria og blev syg; og han sendte Bud og sagde til dem: Gaar hen, adspørger Baal-Sebub, Ekrons Gud, om jeg skal leve efter denne Sygdom. **3** Men Herrens Engel sagde til Thisbiteren Elias: Staa op, gak hen at møde Kongen af Samarias Bud, og sig til dem: Mon det er, fordi der er ingen Gud i Israel, at I gaa bort at adspørge Baal-Sebub, Ekrons Gud? **4** Derfor saa sagde Herren: Du skal ikke komme op af din Seng, som du lagde dig paa, men visselig dø; og Elias gik bort. **5** Der Budene kom tilbage til ham, da sagde han til dem: Hvi komme I allerede igen? **6** Og de sagde til ham: Der kom en Mand op imod os og sagde til os: Gaar, vender tilbage til Kongen, som sendte eder, og siger til ham: Saa siger Herren: Mon det er, fordi der er ingen Gud i Israel, at du sender hen at adspørge Baal-Sebub, Ekrons Gud? derfor skal du ikke komme op af Sengen, som du lagde dig paa, men visselig dø. **7** Og han sagde til dem: Hvorledes var den Mands Skikkelse, som kom eder i Møde og sagde disse Ord til eder? **8** Og de sagde til ham: Det var en Mand, som havde en laadden Kappe paa og var ombunden med et Læderbælte om sine Lænder; da sagde han: Det er Thisbiteren Elias. **9** Og han sendte en Høvedsmand over halvtredsindstyve med hans halvtredsindstyve til ham, og denne kom op til ham, og se, han sad paa Bjergets Top, og han sagde til ham: Du Guds Mand! Kongen siger: Kom ned! **10** Men Elias svarede og sagde til Høvedsmanden over halvtredsindstyve: Dersom jeg er en Guds Mand, da falde Ild ned fra Himmelen og fortære dig og dine halvtredsindstyve; og Ild faldt ned fra Himmelen og fortærede ham og hans halvtredsindstyve. **11** Og han sendte atter en anden Høvedsmand over halvtredsindstyve med hans halvtredsindstyve til ham, og denne tog Ordet og sagde til ham: Du Guds Mand! saa sasr de Kongen: Kom straks ned! **12** Og Elias svarede og sagde til dem: Dersom jeg er en Guds Mand, da falde Ild ned fra Himmelen og fortære dig og dine halvtredsindstyve; og Guds Ild faldt ned fra Himmelen og fortærede ham og hans halvtredsindstyve. **13** Da sendte han igen en Høvedsmand over det tredje halvtredsindstyve med hans halvtredsindstyve; og den tredje Høvedsmand for halvtredsindstyve steg op og kom og bøjede sig paa sine Knæ for Elias og bad ham om Naade og talte til ham: Du Guds Mand! kære, lad min Sjæl og disse dine halvtredsindstyve Tjeneres Sjæle være dyrebare for dine Øjne. **14** Se, der faldt Ild ned fra Himmelen og fortærede de to første Høvedsmænd over halvtredsindstyve og deres halvtredsindstyve; men nu, lad min Sjæl være dyrebar for dine Øjne! **15** Da sagde Herrens Engel til Elias: Gak ned med ham, frygt ikke for hans Ansigt; og han gjorde sig rede og gik ned med ham til Kongen. **16** Og han talte til ham: Saa sagde Herren: At du sendte Bud til at adspørge Baal-Sebub, Ekrons Gud, mon det var, fordi der var ingen Gud i Israel, at du kunde adspørge hans Ord? derfor skal du ikke komme op af Sengen, som du lagde dig paa, men visselig dø. **17** Saa døde han efter Herrens Ord, som Elias havde talt; og Joram blev Konge i hans Sted i det andet Jorams, Josafats Søns, Judas Konges, Aar, fordi han havde ingen Søn. **18** Men det øvrige af Ahasias Handeler, hvad han gjorde, er det ikke skrevet i Israels Kongers Krønikers Bog?

2 Og det skete, der Herren vilde hente Elias op til Himmelen i en Storm, da gik Elias og Elisa fra Gilgal. **2** Og Elias sagde til Elisa: Kære, bliv her; thi Herren sendte mig til Bethel; men Elisa sagde: Saa vist som Herren lever og din Sjæl lever, jeg forlader dig ikke; og de kom ned til Bethel. **3** Da gik Profeternes Børn, som vare i Bethel, ud til Elisa og sagde til ham: Ved du, at Herren i Dag vil tage din Herre fra dit Hoved? og han sagde: Jeg ved det ogsaa, tier! **4** Og Elias sagde til ham: Elisa, kære, bliv her, thi Herren har sendt mig til Jeriko; men han sagde: Saa vist som Herren lever, og din Sjæl lever, jeg forlader dig ikke; og de kom til Jeriko. **5** Og Profeternes Børn, som vare i Jeriko, gik frem til Elisa og sagde til ham: Ved du, at Herren i Dag vil tage din Herre fra dit Hoved? og han sagde: Jeg ved det ogsaa, tier! **6** Og Elias sagde til ham: Kære, bliv her, thi Herren har sendt mig til Jordanen; men han sagde: Saa vist som Herren lever, og din Sjæl lever, jeg forlader dig ikke; og de gik begge sammen. **7** Og halvtredsindstyve Mænd af Profeternes Børn gik frem og stode tværs overfor langtfra; men de stode begge ved Jordanen. **8** Da tog Elias sin Kappe og svøbte den sammen og slog Vandet, og det skiltes ad til begge Sider, og de gik begge igennem paa det tørre. **9** Og det skete, der de kom over, da sagde Elias til Elisa: Bed, hvad jeg skal gøre for dig, før jeg tages fra dig;

og Elisa sagde: Kære, at der maa være to Dele af din Aand over mig! **10** Og han sagde: Du har bedet om en svar Ting; dog, dersom du ser mig, naar jeg tages fra dig, skal det ske dig saa, men hvis ikke, da sker det ikke. **11** Og det skete, der de gik videre og talte, se, da kom der en gloende Vogn og gloende Heste, og de gjorde Skilsmisse imellem dem begge, og Elias for op i en Storm til Himmelen. **12** Og Elisa saa det, og han raabte: Min Fader, min Fader, Israels Vogne og hans Ryttere! og han saa ham ikke ydermere, og han tog fat i sine Klæder og rev dem i to Stykker. **13** Og han tog Elias's Kappe op, som var falden af ham, og vendte tilbage og stod ved Jordanens Bred. **14** Og han tog Elias's Kappe, som var falden af ham, og slog Vandet og sagde: Hvor er Herren, Elias's Gud? ja hvor er han? og han slog Vandet, og det skiltes ad til begge Sider, og Elisa gik over. **15** Og der Profeternes Børn, som vare i Jeriko tværs overfor, saa det, da sagde de: Elias's Aand hviler paa Elisa; og de gik ham i Møde, og de bøjede sig ned for ham imod Jorden. **16** Og de sagde til ham: Kære, se, her er halvtredsindstyve Mænd iblandt dine Tjenere, stærke Folk; lad dem dog gaa og lede efter din Herre, maaske Herrens Aand har optaget ham og kastet ham paa et af Bjergene eller i en af Dalene; men han sagde: Lader dem ikke gaa! **17** Men de nødte ham, indtil han bluedes derved og sagde: Lader dem gaa; og de udsendte halvtredsindstyve Mænd, og de ledte i tre Dage, men de fandt ham ikke. **18** Da kom de tilbage til ham, medens han var bleven i Jeriko; og han sagde til dem: Sagde jeg ej til eder, at I ikke skulde gaa? **19** Og Mændene i Staden sagde til Elisa: Kære, se, her er godt at bo i Staden, ligesom min Herre ser; men Vandet er slet, og Landet volder utidige Fødsler. **20** Og han sagde: Henter mig en ny Skaal og lægger Salt derudi; og de hentede det til ham. **21** Da gik han ud til Vandets Udspring, og han kastede Saltet deri og sagde: Saa sagde Herren: Jeg har gjort dette Vand sundt, at der skal ingen Død eller Ufrugtbarhed ydermere komme deraf. **22** Saa blev Vandet sundt indtil denne Dag, efter Elisas Ord, som han talte. **23** Og han gik derfra op til Bethel; men der han gik op paa Vejen, da kom der smaa Drenge ud af Staden og spottede ham og sagde til ham: Kom op, du skaldede! kom op, du skaldede! **24** Og han vendte sig om, og der han saa dem, da bandede han dem i Herrens Navn; da kom der to Bjørne ud af Skoven og sønderreve af dem to og fyrretyve Børn. **25** Og han gik derfra til Bjerget Karmel, og han vendte tilbage derfra til Samaria.

3 Og Joram, Akabs Søn, blev Konge over Israel i Samaria i det attende Josafats, Judas Konges, Aar og regerede tolv Aar. **2** Og han gjorde det, som var ondt for Herrens Øjne, dog ikke som hans Fader og hans Moder; thi han borttog den Baals Støtte, som hans Fader lod gøre. **3** Dog blev han hængende ved Jeroboams, Nebats Søns, Synder, som han kom Israel til at synde med, han veg ikke fra nogen af dem. **4** Og Mesa, Moabiternes Konge, havde meget Kvæg, og han betalte Israels Konge hundrede Tusinde Lam og hundrede Tusinde Vædre med Ulden. **5** Men det skete, der Akab var død, da faldt Moabiternes Konge af fra Israels Konge. **6** Da drog Kong Joram ud paa den samme Dag af Samaria og mønstrede al Israel. **7** Og han drog hen og sendte til Josafat, Kongen i Juda, og lod sige: Moabiternes Konge er falden af fra mig, vil du drage med mig imod Moabiterne til Krigen? Og han sagde: Jeg vil drage op, jeg vil være som du, mit Folk som dit Folk, mine Heste som dine Heste. **8** Og han sagde: Ad hvilken Vej skulle vi drage op? og han sagde: Ad Vejen igennem Edoms Ørk. **9** Saa droge Israels Konge og Judas Konge og Edoms Konge af Sted, og da de havde draget syv Dages Rejse omkring, var der ikke Vand for Hæren og for Lastdyrene, som vare i Følge med dem. **10** Da sagde Israels Konge: Ak, at Herren har kaldet disse tre Konger for at give dem i Moabs Haand! **11** Og Josafat sagde: Er her ingen Herrens Profet, at vi kunne adspørge Herren ved ham? Da svarede en af Israels Konges Tjenere og sagde: Her er Elisa, Safats Søn, som øste Vand paa Elias's Hænder. **12** Og Josafat sagde: Herrens Ord er hos ham; saa droge Israels Konge og Josafat og Edoms Konge ned til ham. **13** Da sagde Elisa til Israels Konge; Hvad har jeg at gøre med dig? gak til din Faders Profeter og til din Moders Profeter; og Israels Konge sagde til ham: Nej; thi Herren har kaldet disse tre Konger for at give dem i Moabs Haand. **14** Og Elisa sagde: Saa vist som den Herre Zebaoth lever, for hvis Ansigt jeg staar, dersom jeg ikke ansaa Josafats, Judas Konges, Person, da vilde jeg ikke vende Øjet til dig eller anse dig. **15** Saa henter mig nu en Harpespiller; og det skete, der Harpespilleren legede paa Harpen, da kom Herrens Aand over ham. **16** Og han sagde: Saa siger Herren: Gører Grøfter ved Grøfter i denne

Dal; 17 thi saa siger Herren: I skulle ikke se Vejr, ikke
heller se Regn, alligevel skal denne Dal blive fuld af
Vand, at I skulle drikke, baade I og eders Kvæg og
eders Lastdyr. 18 Og dette er en ringe Ting for Herrens
Øjne; han skal ogsaa give Moab i eders Haand. 19 Og
I skulle nedslaa alle faste Stæder og alle udvalgte
Stæder og fælde alle gode Træer og tilstoppe alle
Vandkilder, og I skulle fordærve alle gode Stykker
Land med Stene. 20 Og det skete om Morgenen ved
Madofferets Tid, se, da kom der Vand ad Vejen fra
Edom, og Landet fyldtes med Vandet. 21 Og der alle
Moabiterne hørte, at Kongerne vare dragne op til at
stride imod dem, da bleve de sammenkaldte, baade
alle, som ombandt Bælte, og de, som vare ældre, og
de opstillede sig ved Landemærket. 22 Og der de stode
aarle op om Morgenen, og Solen gik op over Vandet,
da saa Moabiterne tværs overfor, at Vandet var rødt
som Blod. 23 Og de sagde: Det er Blod, Kongerne have
aldeles ødelagt hverandre, og den ene har slaget den
anden; op nu, Moab! efter Bytte. 24 Der de kom til
Israels Lejr, da stod Israel op og slog Moab, og de
flyede for deres Ansigt, og de kom ind i Landet og
sloge Moab. 25 Og de nedbrøde Stæderne, og hver
kastede sin Sten paa alle gode Stykker Land og fyldte
dem og tilstoppede alle Vandkilder og fældede alle
gode Træer, indtil ikkun Stenene i Kir-Hareseth bleve
tilovers af den; og Slyngekasterne omringede den og
sloge den. 26 Og Moabs Konge saa, at Krigen var ham
for stærk, da tog han syv Hundrede Mænd til sig,
som kunde uddrage Sværd, for at bryde igennem til
Kongen af Edom; men de kunde ikke. 27 Da tog han
sin Søn den førstefødte, som skulde blevet Konge i
hans Sted, og ofrede ham til Brændoffer paa Muren;
da brød der en stor Vrede løs over Israel, og de droge
fra ham og kom tilbage til deres Land.

4 Og en Kvinde af Profeternes Børns Hustruer raabte
til Elisa og sagde: Din Tjener, min Mand, er død, og
du ved, at din Tjener frygtede Herren; nu kommer
Aagerkarlen og vil tage begge mine Sønner til sine
Trælle. 2 Og Elisa sagde til hende: Hvad skal jeg gøre
for dig? giv mig til Kende, hvad har du i Huset? Og
hun sagde: Din Tjenerinde har intet i Huset uden
et Krus Olie. 3 Og han sagde: Gak hen, laan dig Kar
derude fra alle dine Naboer, tomme Kar, du skal ikke
lade det blive faa. 4 Og du skal gaa ind og lukke Døren
til efter dig og efter dine Sønner og øse i alle disse
Kar, og du skal lade dem sætte hen, hvert, naar det er
fuldt. 5 Og hun gik fra ham og lukkede Døren efter sig
og efter sine Sønner; de bare frem til hende, og hun
øste i. 6 Og det skete, der hun havde fyldt Karrene, da
sagde hun til sin Søn: Bær endnu et Kar frem til mig;
og han sagde til hende: Der er ikke et Kar mere; og
Olien standsede. 7 Da kom hun og gav den Guds Mand
det til Kende, og han sagde: Gak bort, sælg Olien og
betal din Gæld, saa maa du og dine Sønner leve af
det, som bliver tilovers. 8 Og det skete en Dag, at
Elisa gik over til Sunem, og der var en rig Kvinde, og
hun holdt paa ham, at han skulde æde Brød; og det
skete, saa tidt han gik derigennem, tog han derhen at
æde Brød. 9 Og hun sagde til sin Mand: Kære, se, jeg
ved, at denne Guds Mand, som kommer idelig ind
til os, er hellig. 10 Kære, lad os gøre et lidet muret
Kammer ovenpaa og derudi sætte ham en Seng og et
Bord og en Stol og en Lysestage, og det skal ske, naar
han kommer til os, at han kan tage derind. 11 Og det
hændte sig paa en Dag, at han kom derhen, og han
gik op paa Kammeret, og han laa der. 12 Og han sagde
til Gihesi, sin Dreng: Kald ad denne sunamitiske; og
der han kaldte ad hende, da traadte hun frem for
hans Ansigt. 13 Og han sagde til ham: Kære, sig til
hende: Se, du har haft Omhu for os med al denne
Omhyggelighed, hvad skal man gøre dig? er der nogen
Ting, hvori man kan tale for dig til Kongen eller til
Stridshøvedsmanden? og hun sagde: Jeg bor midt
iblandt mit Folk. 14 Da sagde han: Hvad kan man da
gøre hende? og Gihesi sagde: Sandelig, hun har ingen
Søn, og hendes Mand er gammel. 15 Derfor sagde
han: Kald ad hende; og der han kaldte ad hende, da
traadte hun frem i Døren. 16 Og han sagde: Paa denne
bestemte Tid, ved denne Aarets Tid skal du tage en
Søn i Favn; og hun sagde: Nej, min Herre, du Guds
Mand! lyv ikke for din Tjenerinde! 17 Og Kvinden blev
frugtsommelig og fødte en Søn paa den bestemte Tid,
ved denne Aarets Tid, som Elisa havde sagt til hende.
18 Og Barnet blev stort; og det skete en Dag, at det gik
ud til sin Fader til Høstfolkene, 19 og det sagde til
sin Fader: Mit Hoved! mit Hoved! og han sagde til en
Dreng: Bær ham til hans Moder! 20 Og han bar ham
og bragte ham til hans Moder; og han sad paa hendes
Knæ indtil om Middagen, da døde han. 21 Saa gik hun
op og lagde ham paa den Guds Mands Seng, og hun
lukkede for ham og gik ud. 22 Og hun kaldte ad sin
Mand og sagde: Kære, send mig en af Drengene og

en af Aseninderne, og jeg vil skynde mig hen til den Guds Mand og komme igen. 23 Og han sagde: Hvorfor vil du gaa til ham i Dag, da det ikke er Nymaane, ej heller Sabbat? og hun sagde: Lad det være godt! 24 Og hun sadlede Aseninden og sagde til sin Dreng: Led den og gaa, ophold mig ikke i at ride fort, uden jeg siger dig til. 25 Saa drog hun bort og kom til den Guds Mand, til Karmels Bjerg; og det skete, der den Guds Mand saa hende i Afstand, da sagde han til Gihesi, sin Dreng: Se, denne sunamitiske er der. 26 Kære, løb hende nu i Møde og sig til hende: Gaar det dig vel? gaar det din Mand vel? gaar det Barnet vel? Og hun sagde: Vel. 27 Og der hun kom til den Guds Mand paa Bjerget, holdt hun fast ved hans Fødder; da gik Gihesi frem at støde hende bort; men den Guds Mand sagde: Lad hende være, thi hendes Sjæl er beskelig bedrøvet i hende, og Herren har skjult det for mig og ikke givet mig det til Kende. 28 Og hun sagde: Begærede jeg en Søn af min Herre? sagde jeg ikke, at du skulde ikke bedrage mig? 29 Og han sagde til Gihesi: Bind om dine Lænder og tag min Stav i din Haand og gak: Om du møder nogen, da hils ham ikke, og om nogen hilser dig, da svar ham ikke, og læg min Stav paa Drengens Ansigt! 30 Og Drengens Moder sagde: Saa vist, som Herren lever, og din Sjæl lever, jeg forlader dig ikke; da stod han op og gik efter hende. 31 Og Gihesi var gaaet foran dem og lagde Staven paa Drengens Ansigt; men der var ingen Lyd og ingen Følelse; saa gik han tilbage og mødte ham og gav ham det til Kende og sagde: Drengen vaagnede ikke op. 32 Og der Elisa kom i Huset, se, da var den døde Dreng lagt paa hans Seng. 33 Og han gik ind og lukkede Døren til for dem begge og bad til Herren. 34 Og han steg op og lagde sig over Barnet og lagde sin Mund paa dets Mund og sine Øjne paa dets Øjne og sine Hænder paa dets Hæn der og bredte sig ud over det, saa at Barnets Legeme blev varmt. 35 Og han trak sig tilbage og gik i Huset, en Gang hid og en Gang did, og steg op og bredte sig ud over ham, da gispede Drengen indtil syr Gange, og Drengen oplod sine Øjne. 36 Og han kaldte ad Gihesi og sagde: Kald ad den sunamitiske; og der han kaldte ad hende, da kom hun til ham, og han sagde: Tag din Søn! 37 Da kom hun og faldt ned for hans Fødder og bøjede sig ned til Jorden, og hun tog sin Søn og gik ud. 38 Og Elisa kom tilbage til Gilgal, og der var Hunger i Landet, og Profeternes Børn sade for hans Ansigt; og han sagde til sin Dreng: Sæt en stor Gryde til og kog en Ret til Profeternes Børn! 39 Da gik en ud paa Marken at sanke Urter og fandt en vild Ranke og samlede deraf sit Klæde fuldt af vilde Græskar, og der han kom, da skar han dem i Gryden til en Ret; thi de kendte dem ikke. 40 Og de øste det op for Mændene til at æde; og det skete, der de aade af den Ret, da raabte de og sagde: Døden er i Gryden, du Guds Mand! og de kunde ikke æde deraf. 41 Da sagde han: Tager Mel hid! og han kastede det i Gryden og sagde: Øs op for Folket, at de maa æde; da var der intet ondt i Gryden. 42 Og en Mand kom fra Baal-Salisa og bragte den Guds Mand Førstegrødes Brød, tyve Bygbrød, og nyt Korn i sin Pose, og han sagde: Giv Folket, at de maa æde. 43 Og hans Tjener sagde: Hvad! skal jeg sætte dette frem for hundrede Mænd? og han sagde: Giv Folket det, at de maa æde; thi saa sagde Herren: Man skal æde, og der skal levnes. 44 Og han satte det frem for dem, og de aade og levnede efter Herrens Ord.

5 Og Naaman, Kongen af Syriens Stridshøvedsmand, var en mægtig Mand for sin Herres Ansigt og højt anset, thi Herren gav Syrien Frelse ved ham; og den Mand var vældig til Strid, men spedalsk. 2 Men nogle Tropper af Syrien havde gjort et Udfald og havde ført en liden Pige fangen af Israels Land, og hun tjente Naamans Hustru. 3 Og hun sagde til sin Frue: Ak! var min Herre for den Profets Ansigt, som er i Samaria, da skulde denne skille ham af med hans Spedalskhed. 4 Da gik han ind og gav sin Herre det til Kende og sagde: Saa og saa har den Pige talt, som er fra Israels Land. 5 Da sagde Kongen af Syrien: Drag af Sted, kom derhen, saa vil jeg sende et Brev til Israels Konge; og han drog bort og tog ti Centner Sølv med sig og seks Tusinde Sekel Guld og ti Klædninger til at skifte med. 6 Og han bragte Brevet til Israels Konge, hvori han lod sige: Og nu, naar dette Brev kommer til dig, se, da har jeg sendt Naaman min Tjener til dig, at du skal skille ham af med hans Spedalskhed. 7 Og det skete, der Israels Konge læste Brevet, da sønderrev han sine Klæder og sagde: Er jeg Gud, at jeg kan ihjelslaa og give Liv, efterdi denne sender til mig, at jeg skal skille en Mand af med hans Spedalskhed? Men, kære, mærker dog og ser, hvorledes han søger Aarsag imod mig. 8 Men det skete, der Elisa, den Guds Mand, hørte, at Israels Konge havde sønderrevet sine Klæder, da sendte han til Kongen og lod sige: Hvorfor har du sønderrevet dine Klæder? Kære, lad ham komme til

mig, saa skal han fornemme, at her er en Profet i Israel. 9 Saa kom Naaman med sine Heste og sin Vogn og holdt for Elisas Hus's Dør. 10 Da sendte Elisa et Bud til ham og lod sige: Gak hen og to dig syv Gange i Jordanen, saa skal dit Kød komme sig paa dig igen, og du skal blive ren. 11 Da blev Naaman vred og for bort, og han sagde: Se, jeg tænkte, han skulde komme ud til mig og staa og paakalde Herren sin Guds Navn og røre med sin Haand paa Stedet og skille mig af med Spedalskheden. 12 Ere ikke Floderne Abana og Farfar i Damaskus bedre, end alle Vandene i Israel? kunde jeg ikke to mig i dem og blive ren? Og han vendte sig og drog bort med Vrede. 13 Da gik hans Tjenere frem og talte til ham, og de sagde: Min Fader! havde Profeten talt til dig om en stor Ting, vilde du da I ikke have gjort det? og hvor meget mere nu, da han sagde til dig: To dig, saa skal du blive ren! 14 Da drog han ned og dyppede sig i Jordanen syv Gange efter den Guds Mands Ord, og hans Kød blev igen ligesom en liden Drengs Kød, og han blev ren. 15 Og han vendte om til den Guds Mand igen, han og hele hans Hær, og han kom og stod for hans Ansigt og sagde: Kære, se, jeg ved, at der er ikke en Gud paa al Jorden uden i Israel; og nu, kære, tag en Gave af din Tjener! 16 Men han sagde: Saa vist som Herren lever, for hvis Ansigt jeg staar, jeg tager den ikke; og han nødte ham til at tage den, men han vægrede sig. 17 Da sagde Naaman: Hvis ikke, saa lad der, kære, gives din Tjener saa meget Jord, som et Par Muler kunne bære, thi din Tjener vil ikke ydermere gøre Brændoffer eller Slagtoffer til andre Guder, men til Herren. 18 Ikkun den Ting vilde Herren forlade din Tjener: Naar min Herre gaar ind i Rimmons Hus at tilbede der, og han hælder sig til min Haand, og jeg nedbøjer mig i Rimmons Hus, naar jeg altsaa nedbøjer mig i Rimmons Hus, da vilde Herren forlade din Tjener denne Ting. 19 Og han sagde til ham: Drag bort med Fred! Og han for fra ham et Stykke Vej. 20 Da sagde Gihesi, Elisas, den Guds Mands, Dreng: Se, min Herre sparede denne Syrer Naaman og tog ikke af hans Haand det, han bragte; saa vist som Herren lever, jeg vil løbe efter ham og tage noget af ham. 21 Saa løb Gihesi hastelig efter Naaman, og der Naaman saa, at han løb efter ham, da sprang han af Vognen og gik ham i Møde og sagde: Staar det vel til? 22 Og han sagde: Vel! Min Herre sendte mig til dig og lod sige: Se, der kom nu to unge Mennesker til mig fra Efraims Bjerg af Profeternes Børn; kære, giv dem et Centner Sølv og to Klædninger til at skifte med. 23 Og Naaman sagde: Vil du, da tag to Centner; og han nødte ham, og han bandt to Centner Sølv i to Punge og tog to Klædninger til at skifte med og gav det til to af sine Drenge, og de bare det foran ham. 24 Og han kom til Højen, da tog han det af deres Haand og nedlagde det i Huset, og han lod Mændene gaa, og de gik bort. 25 Og han selv kom og traadte frem for sin Herre; men Elisa sagde til ham: Hvorfra kommer du, Gihesi? og han sagde: Din Tjener er hverken gaaet hid eller did. 26 Men han sagde til ham: Vandrede ikke mit Hjerte med, der Manden vendte sig fra sin Vogn imod dig? var det nu Tid til at tage Sølv og at tage Klæder og Oliegaarde og Vingaarde og smaat Kvæg og stort Kvæg og Tjenere og Tjenestepiger? 27 Derfor skal Naamans Spedalskhed hænge ved dig og ved din Sæd evindeligt; og han gik ud fra hans Ansigt, spedalsk som Sne.

6 Og Profeternes Børn sagde til Elisa: Kære, se, det Sted, hvor vi bo for dit Ansigt, er os for trangt. 2 Lader os dog gaa til Jordanen, og hver hente derfra en Bjælke, at vi der maa bygge os et Sted at bo der; og han sagde: Gaar! 3 Og den ene sagde: Kære, vil du, da gak med dine Tjenere; og han sagde: Ja, jeg vil gaa med. 4 Og han gik med dem; og der de kom til Jordanen, da fældede de Træer. 5 Og det skete, der en fældede et Træ til en Bjælke, da faldt Jernet i Vandet; og han raabte og sagde: Ak! min Herre, tilmed er det laant. 6 Og den Guds Mand sagde: Hvor faldt det? og der han havde vist ham Stedet, da huggede han et Stykke Træ af og kastede det derhen og kom Jernet til at svømme. 7 Og han sagde: Tag dig det op; da udrakte han sin Haand og tog det. 8 Og Kongen af Syrien førte Krig imod Israel, og han raadslog med sine Tjenere og sagde: Jeg vil lejre mig paa det og det Sted. 9 Men den Guds Mand sendte til Israels Konge og lod sige: Forvar dig, at du ikke drager dette Sted forbi; thi Syrerne ville lægge sig der. 10 Saa sendte Israels Konge til det Sted, som den Guds Mand havde sagt til ham og paamindet ham om, og han forvarede sig der, ikke een Gang og ikke to Gange alene. 11 Da blev Kongen af Syriens Hjerte heftig oprørt over denne Sag, og han kaldte ad sine Tjenere og sagde til dem: Ville I ikke give mig til Kende, hvem af os der holder med Israels Konge? 12 Da sagde en af hans Tjenere: Ikke saa, min Herre Konge! men Elisa, den Profet, som er i

Israel, giver Israels Konge de Ord til Kende, som du taler i dit Sengekammer. 13 Og han sagde: Gaar og ser, hvor han er, at jeg kan sende hen og lade ham hente; og det blev ham tilkendegivet, at der sagdes: Se, han er i Dothan. 14 Da sendte han derhen Heste og Vogne og en stor Hær, og der de kom om Natten, da omringede de Staden. 15 Og den Guds Mands Tjener stod aarle op at gøre sig rede, og han gik ud, og se, da havde en Hær omringet Staden med Heste og Vogne; da sagde Drengen til ham: Ak, min Herre, hvad skulle vi gøre? 16 Og han sagde: Frygt intet; thi de ere flere, som ere hos os, end de, som ere hos dem. 17 Og Elisa bad og sagde: Herre! oplad dog hans Øjne, at han maa se; da oplod Herren Drengens Øjne, og han saa, og se, da var Bjerget fuldt af gloende Heste og Vogne trindt omkring Elisa. 18 Der de kom ned til ham, da bad Elisa til Herren og sagde: Kære, slaa dette Folk med Blindhed; og han slog dem med Blindhed efter Elisas Ord. 19 Da sagde Elisa til dem: Dette er ikke Vejen, og dette er ikke Staden, gaar efter mig, saa vil jeg føre eder til den Mand, som I lede efter; og han førte dem til Samaria. 20 Og det skete, der de kom ind i Samaria, da sagde Elisa: Herre! oplad Øjnene paa disse, at de maa se; og Herren oplod deres Øjne, at de saa, og se, da vare de midt i Samaria. 21 Og Israels Konge sagde til Elisa, der han saa dem: Min Fader, maa jeg slaa dem ihjel? maa jeg slaa dem ihjel? 22 Og han sagde: Du skal ikke slaa dem ihjel! vilde du slaa dem ihjel, som du har fanget med dit Sværd og med din Bue? sæt Brød og Vand for dem, at de maa æde og drikke og drage til deres Herre. 23 Da beredte han dem et stort Maaltid; og der de havde ædt og drukket, da lod han dem fare, og de droge til deres Herre; og de syriske Tropper bleve ikke ved at komme i Israels Land. 24 Og det skete derefter, at Benhadad, Kongen af Syrien, samlede hele sin Hær, og han drog op og belejrede Samaria. 25 Og der blev en stor Hunger i Samaria, thi se, de belejrede den, indtil et Asens Hoved gjaldt firsindstyve Sekel Sølv, og en Fjerdepart af en Kab Duemøg fem Sekel Sølv. 26 Og det skete, der Israels Konge gik forbi paa Muren, da raabte en Kvinde til ham og sagde: Frels, min Herre Konge! 27 Og han sagde: Da Herren ikke frelser dig, hvorfra skal jeg da skaffe dig Frelse? af Laden eller af Vinpersen? 28 Og Kongen sagde til hende: Hvad fattes dig? Og hun sagde: Denne Kvinde sagde til mig: Giv din Søn hid, saa ville vi æde ham i Dag, og i Morgen ville vi æde min Søn. 29 Saa have vi kogt min Søn og ædt ham; men der jeg sagde til hende paa den anden Dag: Giv din Søn hid og lader os æde ham, da havde hun skjult sin Søn. 30 Og det skete, der Kongen hørte Kvindens Ord, da sønderrev han sine Klæder, medens han gik forbi paa Muren; da saa Folket, og se, der var Sæk indentil paa hans Krop. 31 Og han sagde: Gud gøre mig nu og fremdeles saa og saa, om Elisas, Safats Søns, Hoved, skal blive siddende paa ham i Dag. 32 Og Elisa sad i sit Hus, og de Ældste sade hos ham, og han sendte en Mand frem foran sig; men førend dette Bud kom til ham, da sagde han til de Ældste: Have I set, at denne Søn af en Morder har sendt hid at lade mit Hoved tage? ser til, naar Budet kommer, lukker Døren og trykker ham tilbage med Døren; høres ikke Lyden af hans Herres Fødder bag efter ham? 33 Der han end talte med dem, se, da kom Budet ned til ham; og han sagde: Se, dette er Ulykken fra Herren, hvad skal jeg vel ydermere vente af Herren.

7 Da sagde Elisa: Hører Herrens Ord! saa sagde Herren: I Morgen ved denne Tid skal en Maade Mel koste en Sekel, og to Maader Byg en Sekel i Samarias Port. 2 Men Høvedsmanden, til hvis Haand Kongen hældede sig, svarede den Guds Mand og sagde: Se, om Herren gjorde Vinduer paa Himmelen, mon dette Ord kunde ske? og han sagde: Se, du skal se det med dine Øjne, men ikke æde deraf. 3 Men der var fire spedalske Mænd, ved Indgangen til Porten, og de sagde den ene til den anden: Hvorfor blive vi her, indtil vi dø? 4 Om vi sige: Vi ville gaa ind i Staden, saa er der Hunger i Staden, og vi dø der, og om vi blive her, da maa vi og dø; saa kommer nu og lader os gaa over til Syrernes Lejr, lade de os leve, saa leve vi, og dræbe de os, saa dø vi. 5 Og de gjorde sig rede i Tusmørket at komme til Syrernes Lejr; der de kom til det yderste af Syrernes Lejr, se, da var der ikke en Mand. 6 Thi Herren havde ladet Syrernes Lejr høre en Lyd af Vogne og en Lyd af Heste, ja, en Lyd af en stor Hær, og de sagde, den ene til den anden: Se, Israels Konge har lejet imod os Hethiternes Konger og Ægypternes Konger til at komme over os. 7 Derfor gjorde de sig rede og flyede i Tusmørket og forlode deres Telte og deres Heste og deres Asener og Lejren, som den stod, og flyede for at redde deres Liv. 8 Der disse spedalske kom til det yderste af Lejren, da kom de til et Telt og aade og drak og toge derfra Sølv og Guld og Klæder og gik bort og skjulte det, og de vendte tilbage og kom til et andet

Telt og toge ogsaa noget derfra og gik bort og skjulte det. 9 Da sagde de, den ene til den anden: Vi gøre ikke ret, denne Dag er et godt Budskabs Dag, og skulde vi tie? dersom vi bie, indtil det bliver lys Morgen, da rammer vor Misgerning os; velan da, lader os gaa og give det til Kende for Kongens Hus! 10 Og der de kom, raabte de til Stadens Portvagt, og de gave den det til Kende og sagde: Vi kom til Syrernes Lejr, og se, der var ikke en Mand eller et Menneskes Røst, men Heste bundne og Asener bundne og Teltene, saaledes som de vare. 11 Da raabte Portvagten og forkyndte det inde i Kongens Hus! 12 Og Kongen stod op om Natten og sagde til sine Tjenere: Jeg vil kundgøre eder, hvad Syrerne have gjort imod os: De vide, at vi lide Hunger, derfor ere de udgangne af Lejren for at skjule sig paa Marken, sigende: Naar de gaa ud af Staden, da ville vi gribe dem levende og komme ind i Staden. 13 Da svarede en af hans Tjenere og sagde: Lad dem dog tage fem af Hestene, som ere tilovers, som ere overblevne herinde; se, de ere som al Israels Hob, som ere overblevne herinde, se, de ere som al Israels Hob, der er omkommen; og lader os dog sende hen og se til! 14 Da toge de to Vogne med Heste, og Kongen sendte dem efter Syrernes Hær og sagde: Drager hen og ser til! 15 Og der de droge efter dem indtil Jordanen, se, da laa hele Vejen fuld af Klæder og Tøj, som Syrerne havde kastet fra sig, der de hastede af Sted; og Budene kom igen og gave Kongen det til Kende. 16 Saa gik Folket ud og plyndrede Syrernes Lejr; og en Maade Mel kostede en Sekel og to Maader Byg en Sekel, efter Herrens Ord. 17 Men Kongen beskikkede den Høvedsmand, hvis Haand han hældede sig til, til at være ved Porten, og Folket traadte ham ned i Porten, saa at han døde, ligesom den Guds Mand havde talt, som havde talt det, der Kongen kom ned til ham. 18 Thi det skete, som den Guds Mand havde talt til Kongen og sagt: I Morgen paa denne Tid skulle to Maader Byg koste en Sekel og en Maade Mel en Sekel i Samarias Port. 19 Og Høvedsmanden havde svaret den Guds Mand og sagt: Ja se, om Herren gjorde Vinduer paa Himmelen, mon det kunde ske efter dette Ord? og han havde sagt: Se, du skal se det med dine Øjne og ikke æde deraf. 20 Og det gik ham saaledes; thi Folket traadte ham ned i Porten, saa at han døde.

8 Og Elisa talte til den Kvinde, hvis Søn han havde gjort levende, og sagde: Gør dig rede og gak bort, du og dit Hus, og ophold dig, hvor du kan være som fremmed; thi Herren kalder ad Hungeren, og den skal komme i Landet i syv Aar. 2 Og Kvinden gjorde sig rede og gjorde efter den Guds Mands Ord; og hun drog bort, hun og hendes Hus, og opholdt sig i Filisternes Land i syv Aar. 3 Og det skete, der de syv Aar vare til Ende, da kom Kvinden tilbage fra Filisternes Land, og hun gik ud at raabe til Kongen om sit Hus og om sin Ager. 4 Og Kongen talte med Gihesi, den Guds Mands Tjener, og sagde: Kære, fortæl mig alle de store Gerninger, som Elisa har gjort. 5 Og det skete, der han fortalte Kongen, at han havde gjort en død levende, se, da raabte den Kvinde, hvis Søn han havde gjort levende, til Kongen om sit Hus og om sin Ager; da sagde Gihesi: Min Herre Konge! denne er Kvinden, og denne er hendes Søn, som Elisa gjorde levende. 6 Saa spurgte Kongen Kvinden ad, og hun fortalte ham det; da gav Kongen hende en Hofbetjent med og sagde: Skaf hende alt det igen, som hører hende til, med al Agerens Indkomme fra den Dag af, hun forlod Landet, og indtil nu. 7 Derefter kom Elisa til Damaskus, da Benhadad, Kongen i Syrien, var syg; og man gav ham det til Kende og sagde: Den Guds Mand er kommen hid. 8 Da sagde Kongen til Hasael: Tag en Gave med dig, og gak den Guds Mand i Møde, og spørg Herren ad ved ham og sig: Skal jeg komme mig af denne Sygdom? 9 Og Hasael gik ham i Møde og tog en Gave med sig og alle Haande godt fra Damaskus, fyrretyve Kamelers Byrde, og han kom og stod for hans Ansigt og sagde: Din Søn, Benhadad, Kongen i Syrien, sendte mig til dig og lader sige: Mon jeg skal komme mig af denne Sygdom? 10 Og Elisa sagde til ham: Gak og sig: Du skal aldeles ikke leve; thi Herren har ladet mig se, at han visselig skal dø. 11 Og han saa stift paa ham og det saa længe, indtil han bluedes derved; og den Guds Mand græd. 12 Da sagde Hasael: Hvi græder min Herre? Og han sagde: Fordi jeg ved det onde, som du skal gøre Israels Børn; du skal sætte Ild paa deres faste Stæder og slaa deres unge Mandskab ihjel med Sværd og knuse deres spæde Børn og sønderhugge deres frugtsommelige Kvinder. 13 Og Hasael sagde: Men hvad er din Tjener, den Hund, at han skulde gøre denne store Ting? Og Elisa sagde: Herren har ladet mig se, at du skal blive Konge over Syrien. 14 Saa gik han fra Elisa og kom til sin Herre, og denne sagde

til ham: Hvad sagde Elisa dig? Og han sagde: Han sagde mig: Du skal visselig leve. **15** Og det skete den næste Dag, da tog han Ryet og dyppede det i Vandet og udbredte det over hans Ansigt, og han døde; og Hasael blev Konge i hans Sted. **16** Og i Jorams, Akabs Søns, Israels Konges, femte Aar, da Josafat var Konge i Juda, blev Joram, Josafats Søn, Konge i Juda. **17** Han var to og tredive Aar gammel, der han blev Konge, og regerede otte Aar i Jerusalem. **18** Og han vandrede i Israels Kongers Vej, ligesom Akabs Hus gjorde, thi Akabs Datter var hans Hustru; og han gjorde det onde for Herrens Øjne. **19** Men Herren vilde ikke ødelægge Juda for Davids, sin Tjeners, Skyld, saaledes som han havde tilsagt ham, at han vilde give ham i hans Sønner et Lys alle Dage. **20** I hans Dage faldt Edom af fra Judas Herredømme og satte en Konge over sig. **21** Derfor drog Joram over til Zair, og alle Vognene med ham; og det skete, at han gjorde sig rede om Natten og slog Edom, som havde omringet ham, dertilmed de øverste over Vognene, og Folket flyede til deres Telte. **22** Dog faldt Edom af fra Judas Herredømme indtil denne Dag; da faldt og Libna fra paa den samme Tid. **23** Men det øvrige af Jorams Handeler, og alt det, han gjorde, ere de Ting ikke skrevne i Judas Kongers Krønikers Bog? **24** Og Joram laa med sine Fædre og blev begraven hos sine Fædre, i Davids Stad, og Ahasia, hans Søn, blev Konge i hans Sted. **25** I Israels Konge Jorams, Akabs Søns, tolvte Aar blev Ahasia, Jorams Søn, Konge i Juda. **26** Ahasia var to og tyve Aar gammel, der han blev Konge, og regerede et Aar i Jerusalem, og hans Moders Navn var Athalia, Sønnedatter af Israels Konge Omri. **27** Og han vandrede i Akabs Hus's Vej og gjorde det, som var ondt for Herrens Øjne, ligesom Akabs Hus; thi han var besvogret med Akabs Hus. **28** Og han drog i Krig med Joram, Akabs Søn, imod Hasael, Kongen af Syrien, til Ramoth i Gilead, og Syrerne sloge Joram. **29** Da vendte Kong Joram tilbage for at lade sig læge i Jisreel af de Saar, som Syrerne havde slaget ham ved Rama, der han stred imod Hasael, Kongen af Syrien; og Ahasia, Jorams Søn, Judas Konge, kom ned at besøge Joram, Akabs Søn, i Jisreel, fordi han laa syg.

9 Da kaldte Profeten Elisa ad en af Profeternes Børn, og han sagde til ham: Bind om dine Lænder og tag denne Oliekrukke i din Haand og gak til Ramoth i Gilead! **2** Og naar du kommer derhen, da se dig om efter Jehu, en Søn af Josafat, Nimsis Søn, og gak ind og lad ham staa op midt iblandt sine Brødre og led ham fra et Kammer til et andet; **3** og tag Oliekrukken og øs paa hans Hoved og sig: Saa sagde Herren: Jeg har salvet dig til Konge over Israel; og du skal oplade Døren og fly og ikke bie. **4** Og Drengen, Profetens Dreng, gik til Ramoth i Gilead. **5** Og der han kom derhen, se, da sade Høvedsmændene over Hæren der, og han sagde: Jeg har et Ord til dig, Høvedsmand! Og Jehu sagde: Til hvem iblandt os alle? og han sagde: Til dig, Høvedsmand! **6** Da stod han op og gik ind i Huset, og han øste Olie paa hans Hoved og sagde til ham: Saa sagde Herren, Israels Gud: Jeg har salvet dig til Konge over Herrens Folk, over Israel. **7** Og du skal slaa Akabs, din Herres, Hus, og jeg vil hævne mine Tjeneres, Profeternes, Blod og alle Herrens Tjeneres Blod paa Jesabel. **8** Og hele Akabs Hus skal omkomme, og jeg vil udrydde af Akabs alt Mandkøn, baade den bundne og den løsladte i Israel. **9** Og jeg vil gøre Akabs Hus ligesom Jeroboams, Nebats Søns, Hus og som Baesas, Ahias Søns, Hus. **10** Og Hundene skulle æde Jesabel paa Jisreels Ager, og ingen skal begrave hende; og han lod Døren op og flyede. **11** Og der Jehu gik ud til sin Herres Tjenere, sagde man til ham: Staar det sig vel? hvorfor kommer denne gale Mand til dig? Og han sagde til dem: I kende Manden og hans Tanke. **12** Og de sagde: Det er falsk! giv os det dog til Kende; og han sagde: Saa og saa talte han til mig og sagde: Saa sagde Herren: Jeg har salvet dig til Konge over Israel. **13** Da skyndte de sig, og de toge hver sine Klæder og lagde under ham paa det øverste af Trapperne, og de blæste i Trompeten, og de sagde: Jehu er Konge. **14** Saa gjorde Jehu, en Søn af Josafat, Nimsis Søn, et Forbund imod Joram; og Joram laa for Ramoth i Gilead, han og al Israel, imod Hasael, Kongen af Syrien. **15** Men Kong Joram var kommen tilbage for at lade sig læge i Jisreel af de Saar, som Syrerne sloge ham, der han stred imod Hasael, Kongen af Syrien; og Jehu sagde: Dersom det er efter eders Sind, da skal ingen undkomme og slippe ud af Staden for at gaa bort og kundgøre det i Jisreel. **16** Da red Jehu hen og drog til Jisreel, fordi Joram laa der; og Ahasia, Judas Konge, var kommen ned at besøge Joram. **17** Og Skildvagten stod paa Taarnet i Jisreel og saa Jehus Hob, der han kom, og han sagde: Jeg ser en Hob; da sagde Joram: Tag en Rytter og send dem i Møde, og han skal sige: Er der Fred? **18** Og Rytteren drog ham i Møde og sagde: Saa siger Kongen: Er der Fred? Og

Jehu sagde: Hvad har du med Freden at gøre? vend dig omkring og følg mig; og Skildvagten kundgjorde det og sagde: Budet kom til dem og kommer ikke tilbage. **19** Da sendte han en anden Rytter; der han kom til dem, da sagde han: Saa sagde Kongen: Er der Fred? Og Jehu sagde: Hvad har du med Freden at gøre? vend dig omkring og følg mig! **20** Og Skildvagten kundgjorde det og sagde: Han kom til dem og kommer ikke tilbage, og det er en Fart ligesom Jehus, Nimsis Søns, Fart; thi han farer af Sted, som han var gal. **21** Da sagde Joram: Spænd for, og man spændte for hans Vogn; og de droge ud, Joram, Israels Konge, og Ahasia, Judas Konge, hver paa sin Vogn, og de droge ud Jehu i Møde, og de traf ham paa Jisreeliteren Naboths Ager. **22** Og det skete, der Joram saa Jehu, da sagde han: Jehu, er der Fred? Og han sagde: Hvad Fred? medens din Moder Jesabels Horerier og hendes Trolddomskunster ere saa mange! **23** Da vendte Joram om og flyede og sagde til Ahasia: Det er Forræderi, Ahasia! **24** Men Jehu greb med fuld Magt fat paa Buen og skød Joram imellem hans Arme, at Pilen for ud af hans Hjerte, og han segnede ned i sin Vogn. **25** Og han sagde til sin Høvedsmand Bidekar: Tag ham op og kast ham paa Jisreeliteren Naboths Ager; thi kom i Hu, der jeg og du rede sammen efter hans Fader Akab, at Herren udtalte denne Spaadom over ham: **26** Mon jeg ikke i Gaar saa Naboths Blod og hans Sønners Blod, siger Herren, og skal betale dig paa den Ager? siger Herren. Saa tag ham nu op og kast ham paa Ageren efter Herrens Ord! **27** Der Ahasia, Judas Konge, saa det, da flyede han ad Vejen til Havehuset; og Jehu forfulgte ham og sagde: Slaar ogsaa ham paa Vognen! Dette skete ved Opgangen til Gur, der ligger ved Jibleam; og han flyede til Megiddo og døde der. **28** Og hans Tjenere lode ham føre til Jerusalem og begravede ham i hans Grav hos hans Fædre i Davids Stad. **29** Og i Jorams, Akabs Søns, ellevte Aar, var Ahasia bleven Konge over Juda. **30** Og Jehu kom til Jisreel; og Jesabel hørte det og satte Sminke paa sine Øjne og smykkede sit Hoved og saa ud igennem Vinduet. **31** Og der Jehu kom i Porten, da sagde hun: Er der Fred, du Simri, som slog sin Herre ihjel? **32** Og han løftede sit Ansigt op til Vinduet og sagde: Hvo er med mig, hvo? Da saa to eller tre Hofbetjente ud til ham. **33** Og han sagde: Styrter hende ned! og de styrtede hende ned, og af hendes Blod overstænkedes Væggen og Hestene, og man søndertraadte hende. **34** Og der han var kommen ind og havde ædt og drukket, da sagde han: Kære, ser efter denne forbandede og begraver hende, thi hun er en Konges Datter. **35** Og der de gik hen at begrave hende, da fandt de intet af hende uden Pandeskallen og Fødderne og det flade af Hænderne. **36** Da kom de igen og gave ham det til Kende, og han sagde: Det er det Herrens Ord, som han talte ved sin Tjener Thisbiteren Elias og sagde: Hundene skulle æde Jesabels Kød paa Jisreels Ager. **37** Og Jesabels døde Krop skal være som Møg paa Marken paa Jisreels Ager, saa at de ikke skulle kunne sige: dette er Jesabel.

10 Og Akab havde halvfjerdsindstyve Sønner i Samaria; og Jehu skrev Breve og sendte til Samaria, til de øverste i Jisreel, de Ældste, og til de af Akab indsatte Fosterfædre og lod sige: **2** Og nu, naar dette Brev kommer til eder — efterdi eders Herres Sønner ere hos eder, og Vognene ere hos eder og Hestene, samt en fast Stad og Vaabnene — **3** saa ser, hvem der er den bedste og den rette af eders Herres Sønner, og sætter ham paa hans Faders Trone og strider for eders Herres Hus! **4** Men de frygtede saare meget og sagde: se, de to Konger kunde ikke staa sig for hans Ansigt, hvorledes ville vi da kunne staa os? **5** Og den, som var over Huset og den, som var over Staden, og de Ældste og Fosterfædrene sendte til Jehu og lode sige: Vi ere dine Tjenere, vi ville gøre alt det, som du siger til os, vi ville ingen gøre til Konge; gør det, som dig synes godt. **6** Da skrev han et andet Brev til dem og lod sige: Dersom I ere mine og høre min Røst, saa tager Hovederne af Mændene, eders Herres Sønner, og kommer til mig i Morgen ved denne Tid til Jisreel. Men Kongens Sønner, halvfjerdsindstyve Mænd, vare hos de store i Staden, som fødte dem op. **7** Og det skete, der Brevet kom til dem, da toge de Kongens Sønner og slagtede dem, halvfjerdsindstyve Mænd, og lagde deres Hoveder i Kurve og sendte dem til ham i Jisreel. **8** Og der Budet kom og gav ham det til Kende og sagde: De have bragt Kongens Sønners Hoveder hid, da sagde han: Lægger dem i to Hobe ved Indgangen til Porten indtil i Morgen! **9** Og det skete om Morgenen, der han gik ud og stod der, da sagde han til alt Folket: I ere retfærdige! se, jeg har gjort et Forbund imod min Herre og slaaet ham ihjel; men hvo har slaget alle disse? **10** Vider nu, at der er ikke eet af Herrens Ord, som Herren har talt over Akabs

Hus, faldet til Jorden; thi Herren har gjort, som han talte ved sin Tjener Elias. **11** Saa ihjelslog Jehu alle, som vare overblevne af Akabs Hus i Jisreel og alle hans store Mænd og hans Kyndinger og hans Præster, indtil han ikke levnede ham een tilovers. **12** Og han gjorde sig rede og drog hen og kom til Samaria. Og der han var ved Hyrdernes Beth-Eked paa Vejen, **13** da traf Jehu paa Ahasias, Judas Konges, Brødre og sagde: Hvem ere I? og de sagde: Vi ere Ahasias Brødre og fare ned for at hilse paa Kongens Børn og Dronningens Børn. **14** Da sagde han: Griber dem levende, og de grebe dem levende; og de slagtede dem ved Grøften ved Beth-Eked, to og fyrretyve Mænd, og man lod ikke een Mand blive tilovers af dem. **15** Og der han drog derfra, da traf han Jonadab, Rekabs Søn, som mødte ham og velsignede ham, og han sagde til ham: Mon dit Hjerte er oprigtigt, som mit Hjerte imod dit Hjerte? og Jonadab sagde: Det er. Er det saa, da giv mig din Haand; og han gav ham sin Haand, og han lod ham stige op til sig i Vognen. **16** Og han sagde: Gak med mig, og se paa min Nidkærhed for Herren; og de kørte ham paa hans Vogn. **17** Og der han kom til Samaria, da slog han alle ihjel, som vare overblevne af Akabs i Samaria, indtil han havde ødelagt ham, efter Herrens Ord, som han talte til Elias. **18** Og Jehu samlede alt Folket og sagde til dem: Akab tjente Baal lidet; Jehu vil tjene ham meget. **19** Saa kalder nu alle Baals Profeter, alle hans Tjenere og alle hans Præster til mig, at ingen savnes, thi jeg har et stort Slagtoffer for til Baal, hvo som savnes, skal ikke leve; men Jehu gjorde det med Svig, at han kunde ødelægge Baals Tjenere. **20** Og Jehu sagde: Helliger Baal en Højtidsdag; og de udraabte den. **21** Og Jehu sendte til hele Israel, og alle Baals Tjenere kom, og ingen blev tilbage, som ej kom; og de kom i Baals Hus, at Baals Hus blev fuldt her og der. **22** Da sagde han til dem, som vare over Klædekammeret: Bærer Klæder ud til alle Baals Tjenere; og man bar Klæderne ud til dem. **23** Og Jehu og Jonadab, Rekabs Søn, gik ind i Baals Hus; og han sagde til Baals Tjenere: Ransager og ser til, at her ikke er nogen af Herrens Tjenere iblandt eder, men alene Baals Tjenere. **24** Og der de gik ind til at gøre Slagtofre og Brændofre, da beskikkede Jehu sig firsindstyve Mænd udenfor og sagde: Dersom nogen af de Mænd skulde undkomme, som jeg har ført hid under eders Hænder, da skal der bødes med Liv for Liv. **25** Og det skete, der man var færdig med at bringe Brændofferet, da sagde Jehu til Drabanterne og Høvedsmændene: Gaar ind, slaar dem, ingen maa komme ud; og de sloge dem med skarpe Sværd, og Drabanterne og Høvedsmændene kastede dem hen, og de gik til Baals Hus's Stad. **26** Og de bare Støtterne af Baals Hus ud og opbrændte dem. **27** Og de nedbrøde Baals Støtte og nedbrøde Baals Hus og gjorde et hemmeligt Mag deraf indtil denne Dag. **28** Saa ødelagde Jehu Baal af Israel. **29** Dog fra Jeroboams, Nebats Søns, Synder, som kom Israel til at synde, dem veg Jehu ikke fra, nemlig fra de Guldkalve, den som var i Bethel, og den som var i Dan. **30** Og Herren sagde til Jehu: Fordi du fuldkommelig har gjort det, som er ret for mine Øjne, og har gjort imod Akabs Hus efter alt det, som var i mit Hjerte, da skulle dine Sønner i fjerde Led sidde paa Israels Trone. **31** Dog tog Jehu ikke Vare paa at vandre i Herrens, Israels Guds, Lov af sit ganske Hjerte; han veg ikke fra Jeroboams Synder, med hvilke han kom Israel til at synde. **32** I de samme Dage begyndte Herren at tage Stykker bort af Israel; thi Hasael slog dem i hele Israels Landemærke, **33** fra Jordan af, imod Solens Opgang, det hele Gileads Land, Gaditerne og Rubeniterne og Manassiterne, fra Aroer, som er ved Arnons Bæk, baade Gilead og Basan. **34** Men det øvrige af Jehus Handeler, og alt det, han har gjort, og al hans Vælde, ere de Ting ikke skrevne i Israels Kongers Krønikers Bog? **35** Og Jehu laa med sine Fædre, og de begravede ham i Samaria, og Joahas, hans Søn, blev Konge i hans Sted. **36** Og de Aar, som Jehu regerede over Israel i Samaria, vare otte og tyve Aar.

11 Der Athalia, Ahasias Moder, saa, at hendes Søn var død, da gjorde hun sig rede og udryddede al kongelig Sæd. **2** Men Joseba, Kong Jorams Datter, Ahasias Søster, tog Joas, Ahasias Søn, og stjal ham midt ud af Kongens Børn, som bleve dræbte, ham og hans Amme i Sengekammeret; og de skjulte ham for Athalias Ansigt, saa at han ikke blev dræbt. **3** Og han var hos hende i Herrens Hus skjult i seks Aar; men Athalia var Dronning i Landet. **4** Men i det syvende Aar sendte Jojada og tog de øverste over hundrede for Livvagten og Drabanterne og lod dem komme til sig i Herrens Hus; og han gjorde en Pagt med dem og tog en Ed af dem i Herrens Hus og viste dem Kongens Søn. **5** Og han bød dem og sagde: Dette er den Gerning, som I skulle gøre: Den tredje Part af eder, som træde til om Sabbaten, skal holde Vagt imod Kongens Hus. **6**

Og den tredje Part skal være ved Porten Sur og den tredie Part ved Porten, som er bag Drabanterne, og I skulle holde Vagt for Huset for at afspærre det. 7 Men de to Parter af eder, nemlig alle, som træde fra om Sabbaten, de skulle holde Vagt i Herrens Hus om Kongen. 8 Og I skulle omringe Kongen trindt omkring, enhver med sine Vaaben i sin Haand, og hvo som trænger ind igennem Rækkerne, skal dødes; og I skulle være hos Kongen, naar han gaar ud, og naar han gaar ind. 9 Og de øverste for hundrede gjorde efter alt det, som Jojada, Præsten, bød, og de toge hver sine Mænd, som traadte til om Sabbaten, tillige med dem, som traadte fra om Sabbaten, og de kom til Præsten Jojada. 10 Og Præsten gav Høvedsmændene for hundrede Spydene og Skjoldene, som havde hørt Kong David til, og som vare i Herrens Hus. 11 Og Drabanterne stode, hver med sine Vaaben i sin Haand, fra den højre Side af Huset til den venstre Side af Huset, hen imod Alteret og Huset, trindt omkring Kongen. 12 Siden førte han Kongens Søn ud og satte Kronen paa ham og overgav ham Vidnesbyrdet, og de gjorde ham til Konge og salvede ham, og de klappede i Hænderne og sagde: Kongen leve! 13 Der Athalia hørte Drabanternes og Folkets Røst, da kom hun til Folket i Herrens Hus. 14 Og hun saa, og se, da stod Kongen paa Forhøjningen, som Skik var, og Fyrsterne og Basunerne vare om Kongen, og alt Folket i Landet var glad og blæste i Basunerne; da sønderrev Athalia sine Klæder og raabte: Oprør! Oprør! 15 Men Jojada, Præsten, bød de øverste over hundrede, som vare beskikkede over Hæren, og sagde til dem: Fører hende ud hen uden for Rækkerne, og hvo som følger hende, dræber ham med Sværd; thi Præsten havde sagt, at hun ikke skulde dræbes i Herrens Hus. 16 Og de gjorde Plads for hende til begge Sider, og hun gik den Vej, ad hvilken Hestene gaa til Kongens Hus, og hun blev dræbt der. 17 Da gjorde Jojada en Pagt imellem Herren og imellem Kongen og Folket, at de skulde være Herrens Folk, og imellem Kongen og imellem Folket. 18 Da kom alt Folket i Landet ind i Baals Hus, og de nedbrøde hans Altre, og hans Billeder sønderbrøde de aldeles og sloge Matthan, Baals Præst, ihjel lige for Altrene; men Præsten beskikkede Tilsyn i Herrens Hus. 19 Og han tog de øverste over hundrede og Livvagten og Drabanterne og alt Folket fra Landet, og de førte Kongen ned fra Herrens Hus og kom ad Vejen igennem Drabanternes Port til Kongens Hus; og han satte sig paa Kongernes Trone. 20 Og alt Folket i Landet var glad, og Staden blev rolig, efter at de havde slaget Athalia ihjel med Sværd i Kongens Hus. 21 Joas var syv Aar gammel, der han blev Konge.

12 I Jehus syvende Aar blev Joas Konge og regerede fyrretyve Aar i Jerusalem, og hans Moders Navn var Zibja fra Beersaba. 2 Og Joas gjorde det, som ret var for Herrens Øjne, alle sine Dage, i hvilke Jojada, Præsten, vejledede ham. 3 Dog bleve Højene ikke borttagne; Folket ofrede og gjorde Røgelse endnu paa Højene. 4 Og Joas sagde til Præsterne: Alle Penge for de Ting, som helliges, som bringes til Herrens Hus, nemlig Penge for hver, som gaar over i Mandtallet, Penge, som de give for Personer, hver efter sin Vurdering, alle Penge, som hver Mand ofrer af et frivilligt Hjerte for at bringe dem til Herrens Hus, 5 dem skulle Præsterne modtage, hver af sin Kynding, og de skulle istandsætte Husets Brøst, nemlig alt det, som findes der brøstfældigt. 6 Men i Kong Joas's tre og tyvende Aar havde Præsterne endnu ikke istandsat det, som var brøstfældigt i Huset. 7 Da kaldte Kong Joas ad Jojada, Præsten, og de andre Præster og sagde til dem: Hvi istandsætte I ikke det, som er brøstfældigt i Huset? nu vel, modtager ikke Penge af eders Kyndinger, men afgiver dem til det, som er brøstfældigt i Huset. 8 Og Præsterne samtykkede deri, saa at de ikke modtoge Penge af Folket og ikke istandsatte det, som var brøstfældigt i Huset. 9 Men Jojada, Præsten, tog en Kiste og borede et Hul i Laaget derpaa og satte den ved den højre Side af Alteret, hvor man gaar ind i Herrens Hus, og Præsterne, som toge Vare paa Dørtærskelen, lagde deri alle Penge, som bleve bragte til Herrens Hus. 10 Og det skete, naar de saa, at der var mange Penge i Kisten, da kom Kongens Skriver og Ypperstepræsten op, og de sammenbandt og talte Pengene, som fandtes i Herrens Hus. 11 Og de gave Pengene, som vare aftalte, i deres Hænder, som havde med Gerningen at gøre, og som vare beskikkede over Herrens Hus; og de gave dem ud til Tømmermændene og til Bygningsmændene, som arbejdede paa Herrens Hus, 12 og til Murmestere og Stenhuggere og til at købe Træ og hugne Sten til at istandsætte det, som var brøstfældigt paa Herrens Hus, ja til alt det, som gik med til Husets Istandsættelse. 13 Dog blev der ikke gjort Sølvbækkener, Knive, Skaaler, Basuner eller noget Kar af Guld eller Kar af Sølv til

Herrens Hus for de Penge, som bragtes til Herrens Hus. 14 Men de gave dem til dem, som havde med Gerningen at gøre, og de istandsatte Herrens Hus for dem. 15 Og de holdt ikke Regnskab med Mændene, i hvis Haand de overgave Pengene, for at give dem til dem, som gjorde Gerningen; thi de handlede med Troskab. 16 Men Pengene for Skyldofferet og Pengene for Syndofferet bleve ikke bragte til Herrens Hus, de hørte Præsterne til. 17 Da drog Hasael, Kongen af Syrien, op og stred imod Gath og indtog den, og Hasael rettede sit Ansigt til at drage op imod Jerusalem. 18 Da tog Joas, Judas Konge, alle de hellige Ting, som Josafat og Joram og Ahasia, hans Fædre, Judas Konger, havde helliget, og hvad han selv havde helliget, dertil alt det Guld, som man fandt i Herrens Hus's og i Kongens Hus's Skatkamre, og sendte det til Hasael, Kongen af Syrien; og denne drog da bort fra Jerusalem. 19 Men det øvrige af Joas's Handeler, og alt det, som han gjorde, ere de Ting ikke skrevne i Judas Kongers Krønikers Bog? 20 Og hans Tjenere rejste sig og indgik et Forbund, og de ihjelsloge Joas i Millos Hus, hvor man gaar ned til Silla: 21 Nemlig Josakar, Simeaths Søn, og Josabad, Somers Søn, hans Tjenere, sloge ham ihjel, og han døde; og de begravede ham hos hans Fædre i Davids Stad, og Amazia, hans Søn, blev Konge i hans Sted.

13 Idet tre og tyvende Joas's, Ahasias Søns, Judas Konges, Aar blev Joahas, Jehus Søn, Konge over Israel i Samaria i sytten Aar. 2 Og han gjorde det onde for Herrens Øjne og vandrede efter Jeroboams, Nebats Søns, Synder, med hvilke han kom Israel til at synde, han veg ikke derfra. 3 Derfor optændtes Herrens Vrede over Israel, og han gav dem i Hasaels, Syriens Konges, Haand og i Benhadads, Hasaels Søns, Haand alle Dage. 4 Men Joahas bad ydmygeligt til Herren, og Herren hørte ham; thi han saa til Israels Trængsel, thi Kongen af Syrien trængte dem. 5 Og Herren gav Israel en Frelser, og de slap fri for at være under Syrernes Magt; og Israels Børn boede i deres Telte som tilforn. 6 Dog vege de ikke fra Jeroboams Hus's Synder, som han kom Israel til at synde med, men man vandrede derudi, og Astartebilledet blev ogsaa staaende i Samaria. 7 Men Joahas beholdt ikke flere Folk tilovers end halvtredsindstyve Ryttere og ti Vogne og ti Tusinde Fodfolk; thi Kongen af Syrien havde ødelagt dem og gjort dem til Støv at træde paa. 8 Men det øvrige af Joahas's Handeler og alt, hvad han gjorde, og hans Vælde, ere de Ting ikke skrevne i Israels Kongers Krønikers Bog? 9 Og Joahas laa med sine Fædre, og de begravede ham i Samaria, og hans Søn, Joas blev Konge i hans Sted. 10 I det syv og tredivte Joas's, Judas Konges, Aar blev Joas, Joahas's Søn, Konge over Israel i Samaria i seksten Aar. 11 Og han gjorde det, som var ondt for Herrens Øjne; han veg ikke fra nogen af Jeroboams, Nebats Søns, Synder, som han kom Israel til at synde med, men han vandrede deri. 12 Men det øvrige af Joas's Handeler og alt, hvad han gjorde og hans Vælde, hvorledes han stred med Amazia, Judas Konge, ere de Ting ikke skrevne i Israels Kongers Krønikers Bog? 13 Og Joas laa med sine Fædre, og Jeroboam sad paa hans Trone; og Joas blev begraven i Samaria hos Israels Konger. 14 Og Elisa blev syg af sin Sygdom, af hvilken han døde; og Joas, Israels Konge, kom ned til ham og græd for hans Ansigt og sagde: Min Fader, min Fader! Israels Vogne og hans Ryttere! 15 Da sagde Elisa til ham: Tag Bue og Pile; og han tog Bue og Pile til ham. 16 Da sagde han til Israels Konge: Læg din Haand paa Buen; og han lagde sin Haand paa den, og Elisa lagde sine Hænder paa Kongens Hænder. 17 Og han sagde: Luk det Vindue op imod Østen! og han lukkede det op; og Elisa sagde: Skyd! og han skød. Og han sagde: En Frelses Pil fra Herren og en Frelses Pil imod Syrerne, og du skal slaa Syrerne i Afek, indtil du gør Ende paa dem. 18 Og han sagde: Tag Pilene; og han tog dem; og han sagde til Kongen af Israel: Slaa imod Jorden; og han slog tre Gange, og saa holdt han op. 19 Da blev den Guds Mand vred paa ham og sagde: Havde du slaget fem eller seks Gange, da skulde du have slaget Syrerne, indtil du havde gjort Ende paa dem; men nu skal du slaa Syrerne tre Gange. 20 Og Elisa døde, og de begravede ham; og Moabs Tropper kom i Landet først paa Aaret. 21 Og det skete, at de begravede en Mand, og se, da de saa Troppen, da kastede de Manden i Elisas Grav; og der Manden kom ned og rørte ved Elisas Ben, da blev han levende og stod op paa sine Fødder. 22 Og Hasael, Kongen af Syrien, havde trængt Israel alle Joahas's Dage. 23 Men Herren var dem naadig og forbarmede sig over dem og vendte sig til dem for sin Pagts Skyld med Abraham, Isak og Jakob og vilde ikke ødelægge dem og bortkastede dem endnu ikke fra sit Ansigt. 24 Og Hasael, Kongen af Syrien, døde, og hans Søn Benhadad blev Konge i

hans Sted. 25 Og Joas, Joahas's Søn, tog de Stæder igen fra Benhadads, Hasaels Søns, Haand, som han havde taget fra Joahas's, hans Faders, Haand i Krigen; tre Gange slog Joas ham og fik Israels Stæder igen.

14 I Israels Konge Joas's, Joahas's Søns, andet Aar blev Amazia, Joas's, Judas Konges Søn, Konge. 2 Han var fem og tyve Aar gammel, der han blev Konge, og regerede ni og tyve Aar i Jerusalem; og hans Moders Navn var Joadan fra Jerusalem. 3 Og han gjorde ret for Herrens Øjne, dog ikke som David, hans Fader; han gjorde efter alt det, som Joas, hans Fader, gjorde. 4 Dog bleve Højene ikke borttagne; Folket ofrede og gjorde Røgelse endnu paa Højene. 5 Og det skete, der Riget blev befæstet i hans Haand, da ihjelslog han sine Tjenere, som havde ihjelslaget Kongen, hans Fader. 6 Men Mordernes Børn dræbte han ikke, som skrevet er i Moses Lovbog, som Herren bød og sagde: Forældre skulle ikke dødes for Børnenes Skyld, og Børnene ikke dødes for Forældrenes Skyld, men hver skal dødes for sin Synds Skyld. 7 Han slog ti Tusinde af Edom i Saltdalen og indtog Sela i samme Krig og kaldte dens Navn Jokthel indtil denne Dag. 8 Da sendte Amazia Bud til Joas, en Søn af Joahas, Jehus Søn, Kongen i Israel, og lod sige: Kom og lader os se hinandens Ansigt! 9 Men Joas, Israels Konge, sendte til Amazia, Judas Konge, og lod sige: Tornebusken, som er paa Libanon, sendte til Cedertræet, som er paa Libanon, og lod sige: Giv min Søn din Datter til Hustru; men vilde Dyr paa Marken, som vare paa Libanon, gik over og nedtraadte Tornebusken. 10 Du har jo slaget Edom, og dit Hjerte gør dig hovmodig; behold din Ære, og bliv i dit Hus; hvi søger du Ulykke, at du skal falde, du og Juda med dig? 11 Men Amazia vilde ikke høre; saa drog Joas, Israels Konge, op, og de saa hinandens Ansigt, han og Amazia, Judas Konge, i Beth-Semes, som hører til Juda. 12 Men Juda blev slagen for Israels Ansigt, og de flyede hver til sit Telt. 13 Og Joas, Israels Konge, fangede Amazia, Judas Konge, en Søn af Joas, Ahasias Søn, i Beth-Semes; og han kom til Jerusalem og nedrev af Jerusalems Mur fra Efraims Port indtil Hjørneporten et Stykke paa fire Hundrede Alen. 14 Og han tog alt Guldet og Sølvet og alle Karrene, som fandtes i Herrens Hus og i Kongens Hus's Skatkamre, tilmed Børn som Gidsler, og vendte tilbage til Samaria. 15 Men det øvrige af Joas's Handeler, hvad han gjorde og hans Vælde, og hvorledes han stred imod Amazia, Judas Konge, ere de Ting ikke skrevne i Israels Kongers Krønikers Bog? 16 Og Joas laa med sine Fædre og blev begraven i Samaria hos Israels Konger, og hans Søn Jeroboam blev Konge i hans Sted. 17 Og Amazia, Joas's Søn, Judas Konge, levede efter Joas's, Joahas's Søns, Israels Konges, Død femten Aar. 18 Men det øvrige af Amazias Handeler, ere de Ting ikke skrevne i Judas Kongers Krønikers Bog? 19 Og de indgik et Forbund imod ham i Jerusalem, og han flyede til Lakis; men de sendte efter ham til Lakis og dræbte ham der. 20 Og de førte ham paa Heste, og han blev begraven i Jerusalem hos sine Fædre i Davids Stad. 21 Og alt Judas Folk tog Asaria, men han var seksten Aar gammel, og de gjorde ham til Konge i hans Fader Amazias Sted. 22 Han byggede Elath og bragte den igen til Juda, efter at Kongen laa hos sine Fædre. 23 I Amazias, Joas's Søns, Judas Konges, femtende Aar blev Jeroboam, en Søn af Israels Konge Joas, Konge i Samaria, et og fyrretyve Aar. 24 Og han gjorde det, som var ondt for Herrens Øjne; han veg ikke fra nogen af Jeroboams, Nebats Søns, Synder, som han kom Israel til at synde med. 25 Han indtog igen Israels Landemærke fra Hamath af indtil Havet ved den slette Mark efter Herren Israels Guds Ord, som han talte ved sin Tjener Jona, Amithajs Søn, den Profet, som var fra Gath-Hefer. 26 Thi Herren saa Israels Elendighed, som var saare bitter, ja at baade den bundne var intet, og den løsladte var intet, og at der var ingen Hjælper for Israel. 27 Og Herren havde ikke sagt, at han vilde udslette Israels Navn under Himmelen; men han frelste dem ved Jeroboams, Joas's Søns, Haand. 28 Men det øvrige af Jeroboams Handeler og alt det, som han gjorde, og hans Vælde, hvorledes han stred, og at han bragte Damaskus og Hamath, som havde tilhørt Juda, tilbage til Israel, ere de Ting ikke skrevne i Israels Kongers Krønikers Bog? 29 Og Jeroboam laa med sine Fædre, med Israels Konger, og hans Søn Sakaria blev Konge i hans Sted.

15 I det syv og tyvende Jeroboams, Israels Konges, Aar blev Asaria, Amazias, Judas Konges, Søn, Konge. 2 Han var seksten Aar gammel, der han blev Konge, og regerede to og halvtredsindstyve Aar i Jerusalem, og hans Moders Navn var Jekolia fra Jerusalem. 3 Og han gjorde det, som var ret for Herrens Øjne, efter alt det, som hans Fader Amazia gjorde. 4 Dog kom Højene ikke bort; Folket ofrede

endnu og gjorde Ragelse paa Højene. 5 Og Herren slog Kongen, at han blev spedalsk indtil sin Dødsdag og boede udi et særskilt Hus; men Jotham, Kongens Søn, var over Huset og dømte Folket i Landet. 6 Men det øvrige af Asarias Handeler og alt, hvad han gjorde, er det ikke skrevet i Judas Kongers Krønikers Bog? 7 Og Asaria laa med sine Fædre, og de begavede ham hos hans Fædre i Davids Stad, og Jotham, hans Søn, blev Konge i hans Sted. 8 Og i det otte og tredivte Asarias, Judas Konges, Aar blev Sakaria, Jeroboams Søn, Konge over Israel i Samaria seks Maaneder. 9 Og han gjorde det, som var ondt for Herrens Øjne, ligesom hans Fædre gjorde, han veg ikke fra Jeroboams, Nebats Søns, Synder, som han kom Israel til at synde med. 10 Og Sallum, Jabes's Søn, gjorde et Forbund imod ham og slog ham i Folkets Paasyn og dræbte ham og blev Konge i hans Sted. 11 Men det øvrige af Sakarias Handeler, se, de Ting ere skrevne i Israels Kongers Krønikers Bog. 12 Dette er Herrens Ord, som han talte til Jehu, sigende: Dine Sønner i det fjerde Led skulle sidde paa Israels Trone; og det skete saa. 13 Sallum, Jabes's Søn, blev Konge i det ni og tredivte Usias, Judas Konges, Aar, og regerede en Maaneds Tid i Samaria. 14 Og Menahem, Gadis Søn, drog op fra Thirza og kom til Samaria og slog Sallum, Jabes's Søn, i Samaria og dræbte ham og blev Konge i hans Sted. 15 Men det øvrige af Sallums Handeler og hans Forbund, som han indgik, se, de Ting ere skrevne i Israels Kongers Krønikers Bog. 16 Da slog Menahem Thipsa og alle, som vare deri, og dens Landemærke, da han drog ud fra Thirza; fordi man ikke havde villet indlade ham, derfor slog han dem; alle de frugtsommelige derudi søndersled han. 17 Og i det ni og tredivte Asarias, Judas Konges, Aar blev Menahem, Gadis Søn, Konge over Israel, ti Aar i Samaria. 18 Og han gjorde det, som var ondt for Herrens Øjne, han veg ikke fra Jeroboams, Nebats Søns, Synder, som han kom Israel til at synde med, alle sine Dage. 19 Ful, Kongen af Assyrien, kom over Landet, og Menahem gav Ful tusinde Centner Sølv, at han skulde holde med ham og befæste Riget i hans Haand. 20 Og Menahem indkrævede det Sølv af Israel, af alle de formuende, til at give Kongen af Assyrien, nemlig halvtredsindstyve Sekel Sølv for hver Mand; saa drog Kongen af Assyrien tilbage og blev ikke der i Landet. 21 Men det øvrige af Menahems Handeler og alt det, han gjorde, er det ikke skrevet i Israels Kongers Krønikers Bog? 22 Og Menahem laa med sine Fædre, og Pekaja, hans Søn, blev Konge i hans Sted. 23 I det halvtredsindstyvende Asarias, Judas Konges, Aar blev Pekaja, Menahems Søn, Konge over Israel i Samaria i to Aar. 24 Og han gjorde det, som var ondt for Herrens Øjne, han veg ikke fra Jeroboams, Nebats Søns, Synder, som han kom Israel til at synde med. 25 Og Peka, Remalias Søn, hans Høvedsmand, gjorde et Forbund imod ham og ihjelslog i Samaria, i Kongens Hus's Palads, ham og Argob og Arje; og han havde med sig halvtredsindstyve Mænd af Gileaditernes Børn og dræbte ham og blev Konge i hans Sted. 26 Men det øvrige af Pekajas Handeler og alt det, han gjorde, se, de Ting ere skrevne i Israels Kongers Krønikers Bog. 27 I det to og halvtredsindstyvende Asarias, Judas Konges, Aar blev Peka, Remalias Søn, Konge over Israel i Samaria i tyve Aar. 28 Og han gjorde det, som var ondt for Herrens Øjne, han veg ikke fra Jeroboams, Nebats Søns, Synder, som han kom Israel til at synde med. 29 I Pekas, Israels Konges, Dage kom Thiglath-Pileser, Kongen af Assyrien, og tog Ijon og Abel-Beth-Maaka og Ianoa og Kedes og Hasor og Gilead og Galilæa, alt Nafthalis Land, og han bortførte dem til Assyrien. 30 Og Hosea, Elas Søn, gjorde et Forbund imod Peka, Remalias Søn, og slog ham og dræbte ham og blev Konge i hans Sted, i det tyvende Jothams, Ussias Søns, Aar. 31 Men det øvrige af Pekas Handeler og alt det, han gjorde, se, de Ting ere skrevne i Israels Kongers Krønikers Bog. 32 I det andet Pekas, Remalias Søns, Israels Konges, Aar blev Jotham, en Søn af Judas Konge Ussia, Konge. 33 Han var fem og tyve Aar gammel, der han blev Konge, og han regerede seksten Aar i Jerusalem, og hans Moders Navn var Jerusa, Zadoks Datter. 34 Og han gjorde det, som var ret for Herrens Øjne, efter alt det, som Ussia, hans Fader, gjorde. 35 Dog blev Højene ikke borttagne, Folket ofrede endnu og gjorde Røgelse paa Højene; han byggede den øverste Port paa Herrens Hus. 36 Men det øvrige af Jothams Handeler og alt det, han gjorde, ere de Ting ikke skrevne i Judas Kongers Krønikers Bog? 37 I de Dage begyndte Herren at sende Rezin, Kongen af Syrien, og Peka, Remalias Søn, mod Juda. 38 Og Jotham laa med sine Fædre og blev begraven hos sine Fædre i Davids, sin Faders, Stad, og Akas, hans Søn, blev Konge i hans Sted.

16 Idet syttende Pekas, Remalias Søns, Aar blev Akas, en Søn af Judas Konge Jotham, Konge. **2** Akas var tyve Aar gammel, der han blev Konge, og regerede i seksten Aar i Jerusalem, og han gjorde ikke det, som var ret for Herrens, hans Guds, Øjne, som David, hans Fader, **3** men han vandrede i Israels Kongers Vej; tilmed lod han sin Søn gaa igennem Ilden efter de Hedningers Vederstyggeligheder, hvilke Herren havde fordrevet for Israels Børns Ansigt. **4** Han ofrede ogsaa og gjorde Røgelse paa de høje Steder og paa Højene og under alle grønne Træer. **5** Da drog Rezin, Kongen af Syrien, og Peka, Remalias Søn, Kongen i Israel, op imod Jerusalem til Krig og belejrede Akas, men de kunde ikke komme til at stride. **6** Paa den samme Tid bragte Rezin, Kongen af Syrien, Elath igen til Syrien og fordrev Jøderne af Elath, og Syrerne kom til Elath og boede der indtil denne Dag. **7** Saa sendte Akas Bud til Thiglath-Pileser, Kongen af Assyrien, og lod sige: Jeg er din Tjener og din Søn, kom op og frels mig af Syriens Konges Haand, og af Israels Konges Haand, hvilke have oprejst sig imod mig. **8** Og Akas tog det Sølv og det Guld, som fandtes i Herrens Hus og i Kongens Hus's Skatkammer og sendte Kongen af Assyrien det til Skænk. **9** Og Kongen af Assyrien adlød ham, og Kongen af Assyrien drog op til Damaskus og indtog den og førte dem bort til Kir, og han dræbte Rezin. **10** Da drog Kong Akas hen til Damaskus at møde Thiglath-Pileser, Kongen af Assyrien, og han saa det Alter, som var i Damaskus; da sendte Kong Akas en Afbildning af Alteret og en Lignelse af det, efter alt dets Arbejde, til Præsten Uria. **11** Og Præsten Uria byggede et Alter; efter alt som Kong Akas sendte fra Damaskus, saa gjorde Præsten Uria, indtil Kong Akas kom fra Damaskus. **12** Og der Kongen kom fra Damaskus, da saa Kongen Alteret, og Kongen nærmede sig Alteret og ofrede paa det. **13** Og han gjorde Røgofre af sit Brændoffer og sit Madoffer og udøste sit Drikoffer, og han stænkede Takofrenes Blod, som han havde, paa Alteret. **14** Men Kobberalteret, som stod for Herrens Ansigt, flyttede han længere bort fra Huset, at det ikke skulde staa imellem Alteret og imellem Herrens Hus; og han satte det op ved Siden af Alteret imod Norden. **15** Og Kong Akas bød Præsten Uria og sagde: Gør Røgoffer paa det store Alter af Brændofferet om Morgenen og Madofferet om Aftenen og af Kongens Brændoffer og hans Madoffer og af alt Folkets Brændoffer i Landet og deres Madoffer og deres Drikofre, og alt Brændofferets Blod og alt Slagtofferets Blod skal du stænke derpaa; men Kobberalteret skal være mig til at adspørge ved. **16** Og Præsten Uria gjorde efter alt det, som Kong Akas befalede. **17** Og Kong Akas afbrød Fyldingerne af Stolene og borttog Kedelen af dem, og Havet tog han ned af de Kobberøksne, som vare derunder, og han satte det paa et Stengulv, **18** og den bedækkede Sabbatsgang, som de havde hygget ved Huset, og den ydre Opgang for Kongen vendte han indad imod Herrens Hus, for Kongen af Assyriens Skyld. **19** Men det øvrige af Akas's Handeler, og hvad han gjorde, ere de Ting ikke skrevne i Judas Kongers Krønikers Bog? **20** Og Akas laa med sine Fædre og blev begraven hos sine Fædre i Davids Stad, og Ezekias, hans Søn, blev Konge i hans Sted.

17 Idet tolvte Akas's, Judas Konges, Aar blev Hosea, Elas Søn, Konge i Samaria over Israel i ni Aar. **2** Og han gjorde det, som var ondt for Herrens Øjne, dog ikke som Israels Konger, som vare før ham. **3** Salmanasser, Kongen af Assyrien, drog op imod ham; og Hosea blev hans Tjener og gav ham Skænk. **4** Men Kongen af Assyrien saa et Forbund deri, at Hosea havde sendt Bud til So, Kongen af Ægypten, og ikke bragt Skat til Kongen af Assyrien Aar for Aar; da satte Kongen af Assyrien ham fast og lagde ham bunden i et Fængsel. **5** Thi Kongen af Assyrien drog op i det ganske Land og drog op til Samaria og belejrede den i tre Aar. **6** I Hoseas niende Aar indtog Kongen af Assyrien Samaria og førte Israel bort til Assyrien; og han lod dem bo i Hala og i Habor ved Floden Gosan og i Medernes Stæder. **7** Og det skete, fordi Israels Børn havde syndet imod Herren deres Gud, som havde ført dem op af Ægyptens Land, fra at være under Faraos, Kongen af Ægyptens, Magt, og fordi de frygtede andre Guder; **8** og de vandrede i de Hedningers Skikke, hvilke Herren havde fordrevet for Israels Børns Ansigt, og i dem, som Israels Konger havde indført; **9** og Israels Børn skjulte Ting, som ikke var ret for Herren deres Gud og byggede sig Høje i alle Stæder, fra Vogternes Taarn indtil hver fast Stad; **10** og de oprejste sig Støtter og Astartebilleder paa hver ophøjet Høj og under hvert grønt Træ; **11** og de gjorde Røgelse der paa alle Højene ligesom Hedningerne, hvilke Herren havde bortført fra deres Ansigt, og de gjorde onde Ting til at opirre Herren; **12** og de tjente

de stygge Afguder, om hvilke Herren havde sagt til dem: I skulle ikke gøre denne Ting; **13** og Herren lod vidne i Israel og i Juda ved alle sine Profeter, alle Seere, sigende: Vender om fra eders onde Veje og holder mine Bud, mine Skikke, efter den hele Lov, som jeg bød eders Fædre, og efter det, som jeg sendte til eder om ved mine Tjenere, Profeterne; **14** men de havde ikke været lydige, men de forhærdede deres Nakke, ligesom deres Fædres Nakke, de, som ikke troede paa Herren deres Gud; **15** tilmed forkastede de hans Skikke og hans Pagt, som han havde gjort med deres Fædre, og hans Vidnesbyrd, som han havde vidnet for dem, og de vandrede efter Forfængelighed og bleve forfængelige, og efter Hedningerne, der vare trindt omkring dem, om hvilke Herren havde budet dem, at de ikke skulde gøre som de; **16** ja de forlode alle Herren deres Guds Bud og gjorde sig støbte Billeder, to Kalve, og de gjorde Astartebilleder og tilbade al Himmelens Hær og tjente Baal; **17** og de lode deres Sønner og deres Døtre gaa igennem Ilden og omgikkes med Spaadom og agtede paa Fugleskrig og solgte sig til at gøre det, som var ondt for Herrens Øjne, for at opirre ham: — **18** derfor blev Herren saare vred paa Israel og bortdrev dem fra sit Ansigt; der blev ingen tilovers uden Judas Stamme alene. **19** Heller ikke Juda holdt Herrens, deres Guds, Bud; men de vandrede efter Israels Skikke, som de havde indført. **20** Saa forkastede Herren al Israels Sæd og plagede dem og gav dem i Røveres Hænder, indtil han havde bortstødt dem fra sit Ansigt. **21** Thi Israel havde revet sig løs fra Davids Hus, og de gjorde Jeroboam, Nebats Søn, til Konge; og Jeroboam drog Israel bort fra Herren og kom dem til at synde en stor Synd. **22** Og Israels Børn vandrede i alle Jeroboams Synder, som han gjorde; de vege ikke derfra, **23** indtil Herren bortdrev Israel fra sit Ansigt, saaledes som han havde sagt ved alle sine Tjenere, Profeterne; saa blev Israel bortført fra sit Land til Assyrien indtil denne Dag. **24** Og Kongen af Assyrien lod komme Folk af Babel og af Kut og af Ava og af Hamath og Sefarvajm og lod dem bo i Samarias Stæder, i Israels Børns Sted, og de indtoge Samaria til Ejendom og boede i dens Stæder. **25** Og det skete, der de begyndte at bo der, at de ikke frygtede Herren; da sendte Herren Løver iblandt dem, og disse sønderreve nogle af dem. **26** Derfor sagde de til Kongen af Assyrien: De Hedninger, som du lod forflytte og bo i Samarias Stæder, kende ikke, hvad der er ret imod Landets Gud; derfor sendte han Løver iblandt dem, og se, disse sønderreve dem, fordi de ikke kende, hvad der er ret imod Landets Gud. **27** Da bød Kongen af Assyrien og sagde: Fører en af de Præster derhen, som I bortførte derfra, og lader ham drage hen og bo der, at han kan lære dem, hvad der er ret imod Landets Gud. **28** Saa kom en af Præsterne, som de havde bortført fra Samaria, og boede i Bethel og lærte dem, hvorledes de skulde frygte Herren. **29** Men hvert Folk gjorde sig sin Gud, og de satte dem i Husene paa de Høje, som Samaritanerne gjorde, hvert Folk i sine Stæder, hvori de boede. **30** Thi de Mænd af Babel havde gjort Sukoth-Benoth, og de Mænd af Kut havde gjort Nergal, og de Mænd af Hamath havde gjort Asima, **31** og de al Ava havde gjort Nibhas og Tharthak, og de af Sefarvajm opbrændte deres Sønner i Ilden for Adramelek og Anamelek, Sefarvajms Guder. **32** De frygtede ogsaa Herren og gjorde sig i Flæng Præster paa Højene og gjorde Offer for dem i Husene paa Højene. **33** De frygtede Herren, og de tjente deres Guder efter de Hedningers Vis, som de vare bortførte fra. **34** De gøre efter den første Vis, indtil denne Dag; de frygte ikke Herren, ej heller gøre de efter deres Skikke og efter deres Befalinger og efter Loven og efter Budet, som Herren bød Jakobs Børn, hvis Navn han kaldte Israel; **35** og Herren gjorde en Pagt med dem og bød dem, sigende: I skulle ikke frygte andre Guder og ikke tilbede dem og ikke tjene dem og ikke ofre til dem. **36** Men Herren, som førte eder op af Ægyptens Land med stor Kraft og med en udrakt Arm, ham skulle I frygte, og ham skulle I tilbede og ofre til. **37** Og I skulle holde de Skikke og Befalinger og Loven og Budet, som han lod skrive for eder, at gøre derefter alle Dage; men I skulle ikke frygte andre Guder. **38** Og I skulle ikke forglemme den Pagt, som jeg gjorde med eder, og ikke frygte andre Guder. **39** Men I skulle frygte Herren eders Gud, og han skal fri eder fra alle eders Fjenders Haand. **40** Dog, de hørte ikke; men de gjorde efter deres første Vis. **41** Saa frygtede disse Hedninger Herren og tjente deres Billeder; ogsaa deres Børn og deres Børnebørn, efter som deres Fædre gjorde, saa gøre de indtil denne Dag.

18 Og det skete i Israels Konge Hoseas's, Elas Søns, tredje Aar, da blev Ezekias, Akas's, Judas Konges, Søn, Konge. **2** Han var fem og tyve Aar gammel, der han blev Konge, og regerede ni og tyve Aar i Jerusalem, og hans Moders Navn var Abi, Sakarias

Datter. 3 Og han gjorde det, som var ret for Herrens Øjne efter alt det, som hans Fader David gjorde. 4 Han borttog Højene og sønderbrød Støtterne og udryddede Astartebillederne og sønderknuste den Kobberslange, som Mose havde gjort, fordi Israels Børn gjorde Røgoffer til den indtil denne Dag, og man kaldte den Nekuskthan. 5 Han forlod sig paa Herren, Israels Gud, saa at efter ham var ingen som han iblandt alle Judas Konger, ej heller af dem, som havde været for ham. 6 Thi han hang ved Herren, veg ikke fra ham og holdt hans Bud, som Herren bød Mose. 7 Og Herren var med ham, og han handlede klogelig paa hvert Sted, hvor han drog ud; tilmed faldt han fra Kongen af Assyrien og tjente ham ikke. 8 Han slog Filisterne indtil Gaza og dens Landemærke, fra Vogternes Taarn indtil den faste Stad. 9 Og det skete i Kong Ezekias's fjerde Aar, hvilket var det syvende Hoseas's, El as Søns, Israels Konges, Aar, at Salmanasser, Kongen af Assyrien, drog op imod Samaria og belejrede den. 10 Og de indtoge den, da tre Aar vare til Ende, i Ezekias's sjette Aar, det er Hoseas's, Israels Konges, niende Aar, da blev Samaria indtagen. 11 Og Kongen af Assyrien førte Israel bort til Assyrien og satte dem i Hala og i Habor og ved Floden Gosan og i Medernes Stæder; 12 fordi de ikke havde hørt Herren, deres Guds, Røst, men overtraadte hans Pagt, nemlig alt det, som Mose, Herrens Tjener, havde budet, og de havde ikke hørt det, ej heller gjort det. 13 Og i Kong Ezekias's fjortende Aar drog Senakerib, Kongen af Assyrien, op imod alle Judas faste Stæder og indtog dem. 14 Da sendte Ezekias, Judas Konge, til Kongen af Assyrien, til Lakis og lod sige: Jeg har syndet, vend tilbage fra mig, jeg vil bære, hvad du lægger paa mig; da paalagde Kongen af Assyrien Ezekias, Judas Konge, tre Hundrede Centner og tredive Centner Guld. 15 Saa gav Ezekias alt det Sølv, som fandtes i Herrens Hus og i Kongens Hus's Skatkamre. 16 Paa den samme Tid afbrød Ezekias Guldet af Dørene paa Herrens Tempel og af Dørstolperne, som Ezekias, Judas Konge, havde ladet beslaa, og gav Kongen af Assyrien det. 17 Da sendte Kongen af Assyrien Thartan og Rabsaris og Rabsake fra Lakis til Kong Ezekias med en svar Hær til Jerusalem; og de droge op og kom til Jerusalem og droge op og kom og stode ved den øverste Dams Vandledning, som er ved den alfare Vej, til Blegerens Ager. 18 Og de kaldte ad Kongen; da gik Eliakim, Hilkias Søn, som var Hovmester, og Sebna, Kansleren, og Ioa, Asafs Søn, Historieskriveren ud til dem. 19 Og Rabsake sagde til dem: Siger til Ezekias: Saa siger den store Konge, Kongen af Assyrien: Hvad er det for en Tillid, som du forlader dig paa? 20 Du siger — dog det er ikkun Læbers Ord — at der er Klogskab og Styrke til Krigen; nu, paa hvem forlader du dig, eftersom du er affalden fra mig? 21 Nu se, du forlader dig paa denne brudte Rørkæp, paa Ægypten; støtter nogen sig paa den, da gaar den ind i hans Haand og borer den igennem; saaledes er Farao, Kongen i Ægypten, for alle dem, som forlade sig paa ham. 22 Og om I ville sige til mig: Vi forlade os paa Herren vor Gud, er det da ikke ham, hvis Høje og hvis Altre Ezekias har borttaget, idet han sagde til Juda og Jerusalem: For dette Alter skulle I tilbede i Jerusalem? 23 Og nu, indgaa Væddemaal med min Herre, med Kongen af Assyrien, saa vil jeg give dig to Tusinde Heste, om du kan skaffe dig Ryttere til dem. 24 Hvorledes vilde du da drive en Fyrstes Magt tilbage, hørte han end til min Herres ringeste Tjenere? men du forlader dig paa Ægypten for Vognes og for Rytteres Skyld. 25 Nu, mon jeg vel uden Herren er dragen op imod dette Sted for at ødelægge det? Herren sagde til mig: Drag op imod dette Land og ødelæg det! 26 Da sagde Eliakim, Hilkias Søn, og Sebna og Ioa til Rabsake: Kære, tal til dine Tjenere paa Syrisk, thi vi forstaa det, og tal ikke med os paa Jødisk for Folkets Øren, som er paa Muren. 27 Men Rabsake sagde til dem: Har min Herre sendt mig til din Herre eller til dig for at tale disse Ord? mon ikke og til de Mænd, som sidde paa Muren at æde deres eget Skarn og drikke deres eget Vand med eder? 28 Saa stod Rabsake og raabte med høj Røst paa jødisk og talte og sagde: Hører den store Konges Ord, Kongens af Assyrien! 29 Saa sagde Kongen: Lader ikke Ezekias bedrage eder; thi han formaar ikke at redde eder af hans Haand. 30 Og lader ikke Ezekias faa eder til at forlade eder paa Herren, idet han siger: Herren skal visselig fri os, og denne Stad skal ikke gives i Kongen af Assyriens Haand. 31 Lyder ikke Ezekias ad; thi saa sagde Kongen af Assyrien: Slutter Fred med mig og gaar ud til mig og æder hver af sit Vintræ og hver af sit Figentræ og drikker hver Vand af sin Brønd, 32 indtil jeg kommer og henter eder til et Land som eders Land, et Land, i hvilket der er Korn og Vin, et Land, i hvilket der er Brød og Vingaarde, et Land, i hvilket der er Olietræer, Olie og Honning: Saa skulle I blive ved Live og ikke dø; og lyder ikke Ezekias ad,

naar han tilskynder eder og siger: Herren skal fri os. **33** Have Hedningernes Guder vel friet hver sit Land fra Kongen af Assyriens Haand? **34** Hvor ere de Guder af Hamath og Arfad? hvor ere de Guder af Sefarvajm, Hena og Iva? mon de have reddet Samaria af min Haand? **35** Hvo iblandt alle Guderne i Landene ere de, som have friet deres Land af min Haand, at Herren skulde redde Jerusalem fra min Haand? **36** Og Folket tav og svarede ham ikke et Ord; thi det var Kongens Befaling, som havde sagt: Svarer ham intet! **37** Da kom Eliakim, Hilkias Søn, som var Hovmester, og Sebna, Kansleren, og Ioa, Asafs Søn, Historieskriveren, til Ezekias med sønderrevne Klæder, og de gave ham Rabsakes Ord til Kende.

19 Og det skete, der Kong Ezekias hørte det, da sønderrev han sine Klæder og iførte sig Sæk og gik ind i Herrens Hus. **2** Og han sendte Eliakim, som var Hovmester, og Sebna, Kansleren, og de ældste af Præsterne, som havde iført sig Sæk, til Profeten Esajas, Amoz's Søn. **3** Og de sagde til ham: Saa sagde Ezekias: Denne Dag er Nødens og Tugtelsens og Bespottelsens Dag; thi Børnene ere komne til Fødselens Sted, og der er ingen Kraft til at føde. **4** Maaske Herren din Gud vil høre alle Rabsakes Ord, hvem hans Herre, Kongen af Assyrien, sendte for at forhaane den levende Gud, og han vil straffe ham for de Ord, som Herren din Gud har hørt; saa opløft din Bøn folde overblevne, som findes. **5** Der Kong Ezekias's Tjenere kom til Esajas, **6** da sagde Esajas til dem: Saa skulle I sige til eders Herre: Saa sagde Herren: Frygt ikke for de Ord, som du hørte, de, hvormed Kongen af Assyriens Tjenere forhaanede mig. **7** Se, jeg vil indgive ham en Aand, og han skal høre et Rygte og drage tilbage til sit Land, og jeg vil fælde ham med Sværd i hans Land. **8** Og der Rabsake kom tilbage, da fandt han, at Kongen af Assyrien stred imod Libna; thi han havde hørt, at han var rejst fra Lakis. **9** Og der han hørte om Thirhaka, Morlands Konge, og der sagdes: Se, han er dragen ud at stride imod dig, da sendte han igen Bud til Ezekias og lod sige: **10** Saa skulle I sige til Ezekias, Judas Konge: Lad din Gud, som du forlader dig paa, ikke bedrage dig, saa at du siger: Jerusalem skal ikke gives i Kongen af Assyriens Haand. **11** Se, du har hørt, hvad Kongerne af Assyrien have gjort ved alle Landene, at de have ødelagt dem, og skulde du blive friet? **12** Have Hedningernes Guder friet dem, som mine Fædre ødelagde, nemlig Gosan og Karan og Rezef og Edens Børn, som vare i Thelassar? **13** Hvor er Kongen af Hamath og Kongen af Arfad og Kongen af Sefarvajms Stad, af Hena og Iva? **14** Og Ezekias tog Brevene af Budenes Haand og læste dem; og han gik op til Herrens Hus, og Ezekias udbredte dem for Herrens Ansigt. **15** Og Ezekias bad for Herrens Ansigt og sagde: Herre! Israels Gud, du som sidder over Keruber, du alene er Gud over alle Riger paa Jorden, du gjorde Himmelen og Jorden. **16** Herre, bøj dine Øren og hør! Herre, oplad dine Øjne og se! og hør Senakeribs Ord, som han sendte for at haane den levende Gud! **17** Det er sandt, Herre! Kongerne af Assyrien have ødelagt Hedningerne og deres Land. **18** Og de have overgivet deres Guder til Ilden, fordi de ikke vare Guder, men Menneskens Hænders Gerning, Træ og Sten, og de tilintetgjorde dem. **19** Men nu, Herre, vor Gud! kære, frels os fra hans Haand, at alle Riger paa Jorden maa kende, at du, Herre, du alene er Gud. **20** Da sendte Esajas, Amoz's Søn, til Ezekias og lod sige: Saa siger Herren, Israels Gud: Jeg har hørt, hvad du har bedet mig om imod Senakerib, Kongen af Assyrien. **21** Dette er det Ord, som Herren har talt imod ham: Jomfruen, Zions Datter, foragter dig og spotter dig, Jerusalems Datter ryster med Hovedet ad dig. **22** Hvem har du bespottet og forhaanet? og imod hvem opløftede du Røsten? du opløftede dine Øjne højt imod Israels hellige. **23** Du bespottede Herren ved dine Sendebud og sagde: Med mine Vognes Mangfoldighed er jeg opfaren paa Bjergenes Højder, Libanons Toppe, og jeg vil afhugge dens høje Cedere, dens udvalgte Fyrre, jeg vil komme til dens yderste Bolig, til dens frodige Skov. **24** Jeg har gravet Brønde og drukket de fremmede Vande og udtørret alle dybe Floder med mine Fødders Saaler. **25** Har du ikke hørt, at jeg har gjort dette for lang Tid siden, at jeg har beskikket det i gamle Dage? nu har jeg ladet det komme, og det skal være til at ødelægge de faste Stæder, at de blive til øde Grushobe. **26** Og de, som bo deri, bleve afmægtige, bleve knuste og beskæmmede, de bleve som Græs paa Marken og som de grønne Urter, som Hø paa Tagene og som Korn, der er blevet forbrændt, før det sætter Aks. **27** Og jeg ved din Bolig og din Udgang og din Indgang, og at du raser imod mig. **28** Efterdi du raser imod mig, og din Sorgløshed er kommen op for mine Øren, saa vil jeg lægge min Krog i din Næse og mit Bidsel i dine Læber og føre dig ad den Vej tilbage, som du kom paa. **29** Og dette skal være

dig Tegnet: At man i dette Aar skal æde det, som opvokser uden Arbejde, og i det andet Aar det, som vokser af sig selv; men i det tredje Aar saar da og høster og planter Vingaarde og æder deres Frugt! **30** Thi det undkomne, som er overblevet af Judas Hus, skal atter faa Rødder nedefter og bære Frugt opefter. **31** Thi fra Jerusalem skal der udgaa nogle overblevne og fra Zions Bjerg nogle undkomne; Herren Zebaoths Nidkærhed skal gøre det. **32** Derfor saa sagde Herren om Kongen af Assyrien: Han skal ikke komme ind i denne Stad og ikke skyde en Pil derind og ikke komme for den med Skjold og ingen Vold opkaste imod den. **33** Han skal drage ad den Vej tilbage, som han kom paa, og ikke komme ind i denne Stad, siger Herren. **34** Thi jeg vil beskærme denne Stad for at frelse den for min Skyld og for Davids, min Tjeners, Skyld. **35** Og det skete i den samme Nat, at Herrens Engel for ud og slog i Assyrernes Lejr Hundrede og fem og firsindstyve Tusinde, og der man stod aarle op om Morgenen, se, da vare de alle sammen døde Kroppe. **36** Saa rejste Senakerib, Kongen af Assyrien, og drog bort og vendte tilbage og blev i Ninive. **37** Og det skete, der han tilbad i Nisroks, sin Guds Hus, da ihjelsloge Adra-Melek og Sar-Ezer, hans Sønner, ham med Sværd, og de undkom til Ararats Land, og hans Søn Asarhaddon blev Konge i hans Sted.

20 I de Dage blev Ezekias dødssyg; og Esajas, Amoz's Søn, Profeten, kom til ham og sagde til ham: Saa sagde Herren: Beskik dit Hus, thi du skal dø og ikke leve. **2** Og han vendte sit Ansigt omkring til Væggen og bad til Herren og sagde: **3** Ak, Herre! kom dog i Hu, at jeg har trolig og med et retskaffent Hjerte vandret for dit Ansigt og gjort det, som er godt for dine Øjne; og Ezekias græd bitterligt. **4** Og det skete, der Esajas endnu ikke var gaaet ud af den mellemste Forgaard, da skete Herrens Ord til ham, sigende: **5** Vend tilbage og sig til Ezekias, mit Folks Fyrste: Saa sagde Herren, Davids, din Faders, Gud: Jeg har hørt din Bøn, jeg har set din Graad; se, jeg læger dig; paa den tredje Dag skal du gaa op til Herrens Hus. **6** Og jeg vil lægge til dine Dage femten Aar og fri dig og denne Stad fra Kongen af Assyriens Haand og beskærme denne Stad for min Skyld og for Davids, min Tjeners, Skyld. **7** Og Esajas sagde: Henter en Figenkage; og de hentede den og lagde den paa Bylden, og han blev i Live. **8** Og Ezekias sagde til Esajas: Hvilket er Tegnet paa, at Herren vil læge mig, og at jeg skal gaa op paa den tredje Dag i Herrens Hus? **9** Og Esajas sagde: Du skal have dette Tegn af Herren paa, at Herren skal gøre denne Gerning, som han har sagt: Skal Skyggen gaa ti Streger frem eller gaa ti Streger tilbage? **10** Og Ezekias sagde: Det er let, at Skyggen bøjer ti Streger fremad, men ikke at Skyggen gaar ti Streger tilbage. **11** Og Esajas, Profeten, raabte til Herren, og han lod Skyggen paa Timestregerne gaa de ti Streger igen tilbage, som den var gaaet fremad paa Akas's Solviser. **12** Paa den samme Tid sendte Berodak Baladan, Baladans Søn, Kongen af Babel, Breve og Skænk til Ezekias; thi han havde hørt, at Ezekias havde været syg. **13** Og Ezekias hørte paa dem og viste dem hele Huset med sine dyrebare Sager, Sølvet og Guldet og de vellugtende Urter og den bedste Olie og hele sit Vaabenhus og alt det, som fandtes i hans Skatkamre; der var ingen Ting, som Ezekias ej viste dem i sit Hus og i sit hele Rige. **14** Da kom Esajas, Profeten, til Kong Ezekias og sagde til ham: Hvad have disse Mænd sagt, og hvorfra ere de komne til dig? Og Ezekias sagde, De ere komne fra et Land langt borte, fra Babel. **15** Og han sagde: Hvad have de set i dit Hus? Og Ezekias sagde: De have set alt det, som er i mit Hus; der var ingen Ting, som jeg ej viste dem i mine Skatkamre. **16** Da sagde Esajas til Ezekias: Hør Herrens Ord: **17** Se, de Dage komme, da alt det, som er i dit Hus, og hvad dine Fædre have samlet til Liggendefæ indtil denne Dag, skal føres til Babel; der skal ingen Ting blive tilovers, siger Herren. **18** Og af dine Sønner, som nedstamme fra dig, som du skal avle, skulle de tage nogle ud, og de skulle være Kammertjenere i Kongen af Babels Palads. **19** Men Ezekias sagde til Esajas: Det. Herrens Ord, som du har talt, er godt; og han sagde: Mon det ikke er godt, naar der bliver Fred og Trofasthed i mine Dage? **20** Men det øvrige af Ezekias's Handeler og al hans Vælde og det, han gjorde, Dammen og Vandledningen, hvorved han førte Vandet ind i Staden: Ere de Ting ikke skrevne i Judas Kongers Krønikers Bog? **21** Og Ezekias laa med sine Fædre, og Manasse, hans Søn, blev Konge i hans Sted.

21 Manasse var tolv Aar gammel, der han blev Konge, og regerede fem og halvtredsindstyve Aar i Jerusalem, og hans Moders Navn var Hefziba. **2** Og han gjorde det, som var ondt for Herrens Øjne, efter de Hedningers Vederstyggeligheder, hvilke Herren havde

fordrevet fra Israels Børns Ansigt. 3 Og han byggede igen de Høje, som Ezekias, hans Fader, havde ødelagt, og oprejste Altre for Baal og gjorde et Astartebillede, ligesom Akab, Israels Konge, havde gjort, og tilbad al Himmelens Hær og tjente dem. 4 Og han byggede Altre i Herrens Hus, om hvilket Herren havde sagt: Jeg vil sætte mit Navn i Jerusalem. 5 Og han byggede Altre til Himmelens hele Hær i begge Forgaardene til Herrens Hus. 6 Og han lod sin Søn gaa igennem Ilden og var en Dagvælger og agtede paa Fugleskrig og beskikkede Spaamænd og Tegnsudlæggere; han gjorde meget ondt for Herrens Øjne til at opirre ham. 7 Og han satte det Astartebillede, som han havde gjort, i det Hus, om hvilket Herren havde sagt til David og til hans Søn Salomo: I dette Hus og i Jerusalem, som jeg udvalgte af alle Israels Stammer, vil jeg sætte mit Navn evindeligt; 8 og jeg vil ikke ydermere lade Israels Fødder vandre bort fra Landet, som jeg gav deres Fædre, naar de kun holde ved at gøre efter alt det, som jeg har budet dem, og efter hele Loven, som Mose, min Tjener, bød dem. 9 Men de adløde ikke; og Manasse forførte dem til at handle værre end Hedningerne, hvilke Herren havde ødelagt for Israels Børns Ansigt. 10 Da talte Herren ved sine Tjenere, Profeterne, og sagde: 11 Fordi Manasse, Judas Konge, har gjort disse Vederstyggeligheder, saa han har gjort noget værre end alt det, som Amoriterne gjorde, som vare for ham, og fordi han kom ogsaa Juda til at synde med sine stygge Afguder: 12 Derfor saa sagde Herren Israels Gud: Se, jeg vil føre Ulykke over Jerusalem og Juda, at hvo det hører, for ham skulle begge hans Øren klinge. 13 Og jeg vil udstrække Samarias Maalesnor over Jerusalem, samt veje den med Akabs Hus's Vægt, og jeg vil afviske Jerusalem, som den, der afvisker et Fad, afvisker og vender det helt om. 14 Og jeg vil bortstøde det overblevne af min Arv og give dem i deres Fjenders Haand, saa at de skulle blive til Bytte og til Rov for alle deres Fjender, 15 fordi de gjorde det, som er ondt for mine Øjne, og opirrede mig fra den Dag, da deres Fædre droge ud af Ægypten, og indtil denne Dag. 16 Tilmed udøste Manasse ogsaa saare meget uskyldigt Blod, indtil han fyldte Jerusalem fra den ene Ende til den anden; foruden hans Synd, med hvilken han kom Juda til at synde, til at gøre det onde for Herrens Øjne. 17 Men det øvrige af Manasses Handeler og alt det, han har gjort, og hans Synd, som han syndede, ere de Ting ikke skrevne i Judas Kongers Krønikers Bog? 18 Og Manasse laa med sine Fædre og blev begraven i sit Hus's Have, som var i Ussas Have, og Amon, hans Søn, blev Konge i hans Sted. 19 Amon var to og tyve Aar gammel, der han blev Konge, og regerede to Aar i Jerusalem; og hans Moders Navn var Mesullemeth, Haruz's Datter fra Jotba. 20 Og han gjorde det onde for Herrens Øjne, ligesom Manasse, Hans Fader, havde gjort. 21 Og han vandrede i al den Vej, som hans Fader havde vandret, og tjente de stygge Afguder, som hans Fader havde tjent, og tilbad dem. 22 Og han forlod Herren, sine Fædres Gud, og vandrede ikke i Herrens Vej. 23 Og Amons Tjenere forbandt sig imod ham, og de dræbte Kongen i hans Hus. 24 Og Folket i Landet ihjelslog alle dem, som havde forbundet sig imod Kong Amon; og Folket i Landet gjorde Josias, hans Søn, til Konge i hans Sted. 25 Men det øvrige af Amons Handeler, hvad han har gjort, ere de Ting ikke skrevne i Judas Kongers Krønikers Bog? 26 Og man begrov ham i hans Grav, udi Ussas Have, og Josias, hans Søn, blev Konge i hans Sted.

22 Josias var otte Aar gammel, der han blev Konge, og regerede et og tredive Aar i Jerusalem, og hans Moders Navn var Jedida, Adajas Datter fra Bozkath. 2 Og han gjorde det, som var ret for Herrens Øjne, og vandrede i al Davids, sin Faders, Vej og veg ikke til den højre eller venstre Side. 3 Og det skete i Kong Josias's attende Aar, da sendte Kongen Safan, en Søn af Azalia, Mesullams Søn, Kansleren, til Herrens Hus og sagde: 4 Gak op til Hilkia, Ypperstepræsten, og lad ham samle i en Sum de Penge, som ere bragte til Herrens Hus, som Dørvogterne have samlet ind fra Folket, 5 og lad dem give dem i deres Haand, som have med Gerningen at gøre, og som ere beskikkede til Opsynsmænd ved Herrens Hus; og disse skulle give dem til dem, som gøre Gerningen, som sker ved Herrens Hus, for at udbedre Husets Brøst: 6 Til Tømmermændene og Bygningsmændene og Murmestrene og til at købe Træ og hugne Stene til at udbedre Huset. 7 Dog tog man ikke Regnskab af dem for de Penge, som gaves i deres Haand; thi de handlede redeligt. 8 Og Hilkia, Ypperstepræsten, sagde til Safan, Kansleren: Jeg har fundet Lovbogen i Herrens Hus; og Hilkia gav Safan Bogen, og han læste den. 9 Og Safan, Kansleren, kom til Kongen og bragte Kongen Svar tilbage og sagde: Dine Tjenere samlede de Penge, som fandtes i Huset,

og gave dem i deres Haand, som have med Gerningen at gøre, og som ere beskikkede til Opsynsmænd ved Herrens Hus. **10** Og Safan, Kansleren, forkyndte Kongen og sagde: Hilkia, Præsten, gav mig en Bog, og Safan læste den for Kongens Ansigt. **11** Og det skete, der Kongen hørte Lovbogens Ord, da sønderrev han sine Klæder. **12** Og Kongen bød Hilkia, Præsten, og Ahikam, Safans Søn, og Akbor, Mikajas Søn, og Safan, Kansleren, og Asaja, Kongens Tjener, og sagde: **13** Gaar hen, adspørger Herren for mig og for Folket og for al Juda om denne Bogs Ord, som er funden; thi stor er Herrens Vrede, som er optændt imod os, fordi vore Fædre ikke have hørt paa denne Bogs Ord, saa de have gjort efter alt det, som er skrevet for os. **14** Da gik Hilkia, Præsten, og Ahikam og Akbor og Safan og Asaja til Profetinden Hulda, som var gift med Sallum, der var en Søn af Tikva, en Søn af Harhas, og havde Tilsyn med Klæderne, og hun boede i Jerusalem i den anden Del, og de talte til hende. **15** Og hun sagde til dem: saa sagde Herren, Israels Gud: Siger til den Mand, som sendte eder til mig: **16** Saa sagde Herren: Se, jeg fører Ulykke over dette Sted og over dets Indbyggere, nemlig alle Bogens Ord, som Judas Konge læste. **17** Fordi de have forladt mig og gjort Røgelse for andre Guder til at opirre mig med al deres Hænders Gerning, derfor skal min Vrede optændes imod dette Sted og ikke udslukkes. **18** Men til Judas Konge, som sendte eder for at adspørge Herren, til ham skulle I sige saaledes: Saa sagde Herren, Israels Gud, angaaende de Ord, som du har hørt: **19** Fordi dit Hjerte er blevet blødt, og du ydmygede dig for Herrens Ansigt, da du hørte, hvad jeg har talt imod dette Sted og imod dets Indbyggere, at de skulle blive til Ødelæggelse og til Forbandelse, og du sønderrev dine Klæder og græd for mit Ansigt: Saa har ogsaa jeg hørt det, siger Herren. **20** Derfor se, jeg vil samle dig til dine Fædre, og du skal samles med dem i din Grav i Fred, og dine Øjne skulle ikke se paa al den Ulykke, som jeg vil føre over dette Sted. Og de bragte Kongen Svar tilbage.

23 Og Kongen sendte hen, og alle de Ældste i Juda og Jerusalem samlede sig om ham. **2** Og Kongen gik op i Herrens Hus, og alle Judas Mænd og alle Jerusalems Indbyggere med ham og Præsterne og Profeterne og alt Folket, baade smaa og store, og han læste for deres Øren alle Ordene i Pagtens Bog, som var funden i Herrens Hus. **3** Og Kongen stod paa Forhøjningen og gjorde Pagten for Herrens Ansigt, at de skulde vandre efter Herren og holde hans Bud og hans Vidnesbyrd og hans Skikke af ganske Hjerte og af ganske Sjæl for at hævde denne Pagts Ord, som vare skrevne i denne Bog; og alt Folket indgik Pagten. **4** Og Kongen bød Hilkia, Ypperstepræsten, og Præsterne af anden Rang og Dørvogterne, at de skulde udføre af Herrens Tempel alle de Redskaber, som vare gjorte til Baal og til Astarte og til al Himmelens Hær; og de opbrændte dem uden for Jerusalem paa Kedrons Marker, og Støvet af dem lod han bringe til Bethel. **5** Og han afsatte de afgudiske Præster, som Judas Konger havde indsat, og som havde gjort Røgelse paa Højene i Judas Stæder og i dem, som laa omkring Jerusalem, samt dem, som gjorde Røgelse for Baal, for Solen og for Maanen og for Himmeltegnene og for al Himmelens Hær. **6** Og han lod Astartebilledet føre ud af Herrens Hus uden for Jerusalem til Kedrons Bæk og opbrændte det ved Kedrons Bæk og stødte det smaat til Støv, og han kastede dets Støv paa Folkets Børns Grave. **7** Og han nedbrød de Skørlevneres Huse, som vare ved Herrens Hus, i hvilke Kvinderne vævede Telte for Astarte. **8** Og han lod alle Præsterne komme fra Judas Stæder og vanhelligede Højene, hvor Præsterne havde gjort Røgelse, fra Geba indtil Beersaba; og han nedbrød Højene ved Portene, den, som var ved Indgangen til Josvas, Stadsfyrstens, Port, og den, som var til venstre, naar man gaar ind ad Stadens Port. **9** Dog ofrede ikke Højenes Præster paa Herrens Alter i Jerusalem, endskønt de aad usyrede Brød midt iblandt deres Brødre. **10** Og han vanhelligede Tofet, som var i Hinnoms Børns Dal, for at ikke nogen skulde lade sin Søn eller sin Datter gaa igennem Ilden til Molek. **11** Og han afskaffede de Heste, som Judas Konger havde indviet til Solen, foran Indgangen til Herrens Hus, ved Hofbetjenten Nethan-Meleks Kammer, hvilket var paa Parvarim, og han opbrændte Solens Vogne med Ild. **12** Og de Altre, som vare paa Akas's Sals Tag, og som Judas Konger havde opført, og de Altre, som Manasse havde opført i de to Herrens Huses Forgaarde, nedbrød Kongen, og han skyndte sig derfra og lod deres Støv kaste i Kedrons Bæk. **13** Og de Høje, som vare lige for Jerusalem, som vare paa den højre Haand af Mashiths Bjerg, hvilke Salomo, Israels Konge, havde bygget for Astarte, Zidoniernes Vederstyggelighed, og for Kamos, Moabiternes Vederstyggelighed, og

for Milkom, Ammons Børns Vederstyggelighed, vanhelligede Kongen. 14 Og han sønderslog Støtterne og udryddede Astartebillederne og opfyldte deres Sted med Menneskeben. 15 Ja ogsaa det Alter, som var i Bethel, og Højen, som Jeroboam, Nebats Søn, som kom Israel til at synde, havde gjort, ja det Alter og Højen nedbrød han, og han opbrændte Højen og gjorde den til fint Støv og opbrændte Astartebilledet. 16 Og Josias vendte sig og saa de Grave, som vare der paa Bjerget, og han sendte hen og lod tage Benene af Gravene og opbrændte dem paa Alteret og vanhelligede det efter Herrens Ord, som den Guds Mand havde udraabt, han som udraabte disse Ord. 17 Og han sagde: Hvad er det for et Gravmæle, som jeg ser? og Mændene i Staden sagde til ham: Det er den Guds Mands Grav, som kom fra Juda og raabte disse Ting, som du har gjort imod Alteret i Bethel. 18 Og han sagde: Lader ham hvile, ingen flytte hans Ben; og de reddede hans Ben tillige med den Profets Ben, som kom fra Samaria. 19 Ja ogsaa alle Højenes Huse, som vare i Samarias Stæder, og som Israels Konger havde opført til at opirre Gud, borttog Josias og gjorde ved dem ganske paa samme Maade, som han havde gjort i Bethel. 20 Og han slagtede alle Højenes Præster, som der vare, paa Altrene, og opbrændte Menneskeben paa dem; og han kom tilbage til Jerusalem. 21 Og Kongen bød alt Folket og sagde: Holder Paaske for Herren eders Gud, saaledes som der er skrevet i denne Pagts Bog. 22 Thi der var ikke holdt en Paaske som denne fra Dommernes Dage af, som dømte Israel, og gennem alle Israels Kongers og Judas Kongers Dage. 23 Men i Kong Josias's attende Aar blev denne Paaske holdt for Herren i Jerusalem. 24 Men ogsaa Spaakvinderne og Tegnsudlæggerne og Husguderne og de stygge Afguder og alle de Vederstyggeligheder, som bleve sete i Judas Land og i Jerusalem, borttog Josias, for at holde Lovens Ord, som vare skrevne i Bogen, som Hilkia, Præsten, havde fundet i Herrens Hus. 25 Og der var ingen Konge som han før ham, der omvendte sig til Herren af sit ganske Hjerte og af sin ganske Sjæl og af al sin Formue efter al Moses Lov, og der opstod ej nogen efter ham som han. 26 Dog vendte Herren ikke om fra sin store Vredes Ild, hvormed hans Vrede var optændt imod Juda, for alle de Opirrelser, som Manasse havde opirret ham med. 27 Og Herren sagde: Jeg vil ogsaa bortkaste Juda fra mit Ansigt, ligesom jeg bortkastede Israel, og jeg vil forkaste denne Stad, som jeg udvalgte, Jerusalem, og det Hus, om hvilket jeg sagde: Mit Navn skal være der. 28 Men det øvrige af Josias's Handeler og alt, hvad han gjorde, ere de Ting ikke skrevne i Judas Kongers Krønikers Bog? 29 I hans Dage drog Farao Neko, Kongen af Ægypten, op imod Kongen af Assyrien til Floden Frat, og Kong Josias drog imod ham; men denne dræbte ham i Megiddo, der han havde set ham. 30 Og hans Tjenere førte ham død fra Megiddo og førte ham til Jerusalem og begravede ham i hans Grav; og Folket i Landet tog Joakas, Josias's Søn, og salvede ham og gjorde ham til Konge i hans Faders Sted. 31 Joakas var tre og tyve Aar gammel, der han blev Konge, og regerede tre Maaneder i Jerusalem, og hans Moders Navn var Hamutal, Jeremias's Datter fra Libna. 32 Og han gjorde det, som var ondt for Herrens Øjne, efter alt det, som hans Fædre gjorde. 33 Og Farao Neko lod ham lægge i Lænker i Ribla udi Hamaths Land, at han ikke skulde regere i Jerusalem, og han lagde en Straf paa Landet, hundrede Centner Sølv og et Centner Guld. 34 Og Farao Neko gjorde Eliakim, Josias's Søn, til Konge i hans Faders, Josias's Sted, og omvendte hans Navn til Jojakim; men Joakas tog han med, og denne kom til Ægypten og døde der. 35 Og Jojakim gav Farao Sølvet og Guldet, men han lignede en Skat paa Landet for at kunne give Pengene efter Faraos Befaling; eftersom Skatten var lignet paa hver især, inddrev han Sølvet og Guldet af Folket i Landet for at give det til Farao Neko. 36 Jojakim var fem og tyve Aar gammel, der han blev Konge, og regerede elleve Aar i Jerusalem, og hans Moders Navn var Sebuda, Pedajas Datter fra Ruma. 37 Og han gjorde det, som var ondt for Herrens Øjne, efter alt det, som hans Fædre havde gjort.

24 I hans Dage drog Nebukadnezar, Kongen af Babel, op, og Jojakim blev hans Tjener i tre Aar; derefter vendte han om og faldt fra ham. 2 Og Herren sendte Kaldæernes Tropper og Syrernes Tropper og Moabiternes Tropper og Ammons Børns Tropper imod ham og sendte dem ind i Juda til at ødelægge det efter Herrens Ord, som han havde talt ved sine Tjenere, Profeterne. 3 Visselig skete det i Juda efter Herrens Ord, at han bortkastede dem fra sit Ansigt for Manasses Synders Skyld, efter alt det, som han havde gjort; 4 saa og for det uskyldige Blod, som han udøste, da han fyldte Jerusalem med uskyldigt Blod; derfor vilde Herren ikke tilgive. 5 Men det øvrige af Jojakims Handeler og alt, hvad han gjorde,

ere de Ting ikke skrevne i Judas Kongers Krønikers Bog? 6 Og Jojakim laa med sine Fædre, og hans Søn Jojakin blev Konge i hans Sted. 7 Men Kongen af Ægypten blev ikke ydermere ved at drage ud af sit Land; thi Kongen af Babel havde taget fra Ægyptens Bæk indtil Floden Frat alt det, som var Kongen af Ægyptens. 8 Jojakin var atten Aar gammel, der han blev Konge, og regerede tre Maaneder i Jerusalem, og hans Moders Navn var Nehustha, Elnathans Datter fra Jerusalem. 9 Og han gjorde det, som var ondt for Herrens Øjne, efter alt det, som hans Fader havde gjort. 10 Paa den Tid droge Nebukadnezars, Babels Konges, Tjenere op til Jerusalem, og Staden blev belejret. 11 Og Nebukadnezar, Kongen af Babel, kom til Staden, og hans Tjenere belejrede den. 12 Men Jojakin, Kongen i Juda, gik ud til Kongen af Babel, han og hans Moder og hans Tjenere og hans Fyrster og hans Hofbetjente, og Kongen af Babel tog ham fangen i sin Regerings ottende Aar. 13 Og han udførte derfra alle Skattene i Herrens Hus og Skattene i Kongens Hus og afbrød alt det Guldtøj, som Salomo, Israels Konge, havde ladet gøre i Herrens Tempel, som Herren havde talt. 14 Og han bortførte hele Jerusalem, baade alle Øversterne og alle de vældige til Strid, ti Tusinde fangne, og alle Tømmermændene og Smedene, der blev ikke uden det ringeste Folk i Landet tilbage. 15 Og han bortførte Jojakin til Babel, og Kongens Moder og Kongens Hustruer og hans Hofbetjente og de mægtige i Landet lod han gaa fangne fra Jerusalem til Babel; 16 og alle stridbare Mænd, syv Tusinde, Tømmermænd og Smede, tusinde, alle vældige, som kunde føre Krig, dem førte Kongen af Babel ogsaa fangne til Babel. 17 Og Kongen af Babel gjorde Mathania, hans Farbroder, til Konge i hans Sted, og han omvendte hans Navn til Zedekias. 18 Zedekias var et og tyve Aar gammel, der han blev Konge, og regerede elleve Aar i Jerusalem, og hans Moders Navn var Hamutal, Jeremias's Datter fra Libna. 19 Og han gjorde det, som var ondt for Herrens Øjne, efter alt det, som Jojakim havde gjort. 20 Men det gik efter Herrens Vrede i Jerusalem og Juda, indtil han forkastede dem fra sit Ansigt; og Zedekias faldt fra Kongen af Babel.

25 Og det skete i hans Regerings niende Aar, i den tiende Maaned, paa den tiende Dag i Maaneden, da kom Nebukadnezar, Kongen af Babel, han og hele hans Hær, imod Jerusalem og lejrede sig imod den, og de byggede et Bolværk imod den trindt omkring. 2 Saa blev Staden belejret indtil Kong Zedekias's ellevte Aar. 3 Paa den niende Dag i Maaneden, da fik Hungeren Overhaand i Staden, og der var ikke Brød for Folket i Landet. 4 Og man brød ind i Staden, og alle Krigsmænd flyede om Natten ad Vejen gennem Porten imellem de to Mure, hvilken gaar til Kongens Have; og Kaldæerne laa trindt omkring Staden, og Kongen drog hen ad Vejen til den slette Mark. 5 Men Kaldæernes Hær forfulgte Kongen, og de naaede ham paa den slette Mark ved Jeriko, og hele hans Hær blev adspredt fra ham. 6 Og de grebe Kongen og førte ham op til Kongen af Babel, til Ribla, og holdt Ret over ham. 7 Og de nedhuggede Zedekias's Sønner for hans Øjne, og man blindede Zedekias's Øjne, og de bandt ham med to Kobberlænker og førte ham til Babel. 8 Og i den femte Maaned paa den syvende Dag i Maaneden (det Aar var Kong Nebukadnezars, Babels Konges, nittende Aar) kom Nebusar-Adan, Øversten for Livvagten, Kongen af Babels Tjener, til Jerusalem. 9 Og han opbrændte Herrens Hus og Kongens Hus; og alle Husene i Jerusalem, ja alle store Huse opbrændte han med Ild. 10 Og hele Kaldæernes Hær, som var med den øverste for Livvagten, nedbrød Jerusalems Mur trindt omkring. 11 Men det øvrige Folk, de overblevne i Staden og de frafaldne, som vare gaaede over til Kongen af Babel, og den øvrige Hob førte Nebusar-Adan, Øversten for Livvagten, bort. 12 Og Øversten for Livvagten lod nogle af de ringeste i Landet blive tilbage til Vingaardsmænd og til Agermænd. 13 Og Kobberstøtterne, som vare i Herrens Hus, og Stolene og Kobberhavet, som var i Herrens Hus, sønderbrøde Kaldæerne, og de førte Kobberet af dem til Babel. 14 Og Gryderne og Skufferne og Knivene og Røgelseskaalerne og alle Kobberkarrene, som brugtes til Tjenesten, toge de bort. 15 Og Ildkarrene og Skaalerne, hvad som var helt Guld, og som var helt Sølv, tog den øverste for Livvagten. 16 De to Støtter og det ene Hav og de Stole, som Salomo havde gjort til Herrens Hus: — Der var ikke Vægt paa Kobberet af alle disse Ting. 17 Højden af den ene Støtte var atten Alen, og Kronen derpaa var af Kobber, og Kronens Højde var tre Alen; og Nettet og Granatæblerne trindt omkring paa Kronen var alt sammen af Kobber, og paa samme Maade var den anden Støtte med Nettet. 18 Og Øversten for Livvagten tog Ypperstepræsten Seraja og Zefania, Præsten af anden Rang, og tre, som toge Vare paa Dørtærskelen;

19 og af Staden tog han een Hofbetjent, som var Befalingsmand over Krigsmændene, og fem Mænd af dem, som saa Kongens Ansigt og som fandtes i Staden, og Skriveren, som var hos Stridshøvedsmanden, og som udskrev Folket i Landet, og tresindstyve Mænd af Folket i Landet, som fandtes i Staden. **20** Og Nebusar-Adan, den øverste for Livvagten, tog dem og førte dem til Kongen af Babel, til Ribla. **21** Og Kongen af Babel slog dem ihjel og dræbte dem i Ribla, i Hamaths Land; saa blev Juda bortført fra sit Land. **22** Men over Folket, som blev tilbage i Judas Land, som Nebukadnezar, Kongen af Babel, lod blive tilbage, over dem satte han Gedalia, en Søn af Ahikam, Safans Søn. **23** Der alle Stridshøvedsmændene, de og deres Mænd, hørte, at Kongen af Babel havde sat Gedalia over dem, da kom de til Gedalia til Mizpa, baade Ismael, Nethanias Søn, og Johanan, Kareaks Søn, og Seraja, Netofatiten Thanhumeths Søn, og Maakatiten Jaasanias Søn, de og deres Mænd. **24** Og Gedalia tilsvor dem og deres Mænd og sagde til dem: Frygter ikke for Kaldæernes Tjenere; bliver i Landet og tjener Kongen af Babel, saa skal det gaa eder vel. **25** Men det skete i den syvende Maaned, at Ismael, en Søn af Nethania, Elisamas Søn, af kongelig Sæd, kom og ti Mænd med ham, og de sloge Gedalia, saa at han døde tillige med Jøderne og Kaldæerne, som vare hos ham i Mizpa. **26** Da gjorde alt Folket sig rede, baade smaa og store, tillige med Hærenes Øverster og drog til Ægypten; thi de frygtede for Kaldæerne. **27** Og det skete i det syv og tredivte Aar, efter at Jojakin, Kongen af Juda, var bortført, i den tolvte Maaned, paa den syv og tyvende Dag i Maaneden, da opløftede Evilmerodak, Kongen af Babel, i det Aar han blev Konge, Jojakins, Judas Konges Hoved fra Fængselets Hus. **28** Og han talede gode Ord med ham, og han satte hans Stol over de Kongers Stole, som vare hos ham i Babel. **29** Og han omskiftede sine Fængselsklæder, og han aad stedse Brød for hans Ansigt i alle sine Livsdage. **30** Og angaaende hans Underholdning, da gaves ham stadig Underholdning af Kongen, hver Dag hvad han behøvede for den Dag, alle hans Livsdage.

Første Krønikebog

1 Adam, Seth, Enos, **2** Kenan, Mahalaleel, Jared, **3** Enok, Metusela, Lamek, **4** Noa, Sem, Kam og Jafet. **5** Jafets Sønner vare: Gomer og Magog og Madaj og Javan og Thubal og Mesek og Thiras. **6** Og Gomers Sønner vare: Askenas og Difat og Thogarma. **7** Og Javans Sønner vare: Elisa og Tharsis, Kithim og Rodanim. **8** Kams Sønner vare: Kus og Mizraim, Put og Kanaan. **9** Og Kus's Sønner vare: Seba og Havila og Sabtha og Raema og Sabteka; og Raemas Sønner vare: Skeba og Dedan. **10** Og Kus avlede Nimrod; han begyndte at blive vældig paa Jorden. **11** Og Mizraim avlede Luder og Anamer og Lehaber og Naftuher **12** og Pathruser og Kasluher, fra hvilke Filister udgik, og Kafthorer. **13** Og Kanaan avlede Zidon, sin førstefødte, og Heth **14** og Jebusiter og og Amoriter og Girgasiter **15** og Heviter og Arkiter og Siniter **16** og Arvaditer og Zemariter og Hamathiter. **17** Sems Sønner vare: Elam og Assur og Arfaksad og Lud og Aram og Uz og Hul og Gether og Mesek. **18** Og Arfaksad avlede Sala, og Sala avlede Eber. **19** Og for Eber bleve fødte to Sønner, den enes Navn var Peleg, fordi Jorden blev skiftet i hans Dage, og hans Broders Navn var Joktan. **20** Og Joktan avlede Almodad og Salef og Hazarmaveth og Jara **21** og Hadoram og Usal og Dikla **22** og Ebal og Abimael og Skeba **23** og Ofir og Havila og Jobab; alle disse ere Joktans Sønner. **24** Sem, Arfaksad, Salak, **25** Eber, Peleg, Reu, **26** Serug, Nakor, Thara, **27** Abram, det er Abraham. **28** Abrahams Sønner vare: Isak og Ismael. **29** Disse ere deres Slægter: Nebajoth, Ismaels førstefødte, og Kedar og Adbeel og Mibsam, **30** Misma og Duma, Massa, Hadad og Thema, **31** Jethur, Nafis og Kedma; disse vare Ismaels Sønner. **32** Og Keturas, Abrahams Medhustrus, Sønner: hun fødte Simran og Joksan og Medan og Midian, Jisbak og Sua; og Joksans Sønner vare: Skeba og Dedan. **33** Og Midians Sønner vare: Efa og Efer og Kanok og Abida og Eldaa; alle disse vare Keturas Sønner. **34** Og Abraham avlede Isak; Isaks Sønner vare: Esau og Israel. **35** Og Esaus Sønner vare: Elifas, Reguel og Jeus og Jaelam og Kora. **36** Elifas's Sønner vare: Theman og Omar, Zefi og Gaetham, Kenas, og af Thimna Amalek. **37** Reguels Børn vare: Nahath, Sera, Samma og Missa. **38** Og Seirs Sønner vare: Lotan og Sobal og Zibeon og Ana og Dison og Ezer og Disan. **39** Og Lotans Sønner vare: Hori og Homam, og Thimna var Lotans Søster. **40** Sobals Sønner vare: Aljan og Manahat og Ebal, Sifi og Onam; og Zibeons Sønner vare: Aja og Ana. **41** Anas Sønner vare: Dison; og Disons Sønner vare: Hamran og Esban og Jithran og Keran. **42** Ezers Sønner vare: Bilhan og Saavan og Jaakan; Disans Sønner vare: Uz og Aran. **43** Og disse ere de Konger, som regerede i Edoms Land, førend nogen Konge regerede over Israels Børn: Bela, Beors Søn, og hans Stads Navn var Dinhaba. **44** Og Bela døde, og Jobab, Seras Søn af Bozra, blev Konge i hans Sted. **45** Og Jobab døde, og Husam af Themaniternes Land blev Konge i hans Sted. **46** Og Husam døde, og Hadad, Bedads Søn, blev Konge i hans Sted; denne slog Midianiterne paa Moabs Mark, og hans Stads Navn var Avith. **47** Og Hadad døde, og Samla af Masreka blev Konge i hans Sted. **48** Og Samla døde, og Saul af Rekoboth ved Floden blev Konge i hans Sted. **49** Og Saul døde, og Baal-Hanan, Akbors Søn, blev Konge i hans Sted. **50** Og Baal-Hanan døde, og Hadad blev Konge i hans Sted, og hans Stads Navn var Pai, og hans Hustrus Navn Mehetabeel, en Datter af Matred, Mesahabs Datter. **51** Der Hadad døde, da blev der Fyrster i Edom: Fyrsten Thimna, Fyrsten Alva, Fyrsten Jeteth, **52** Fyrsten Oholibama, Fyrsten Ela, Fyrsten Pinon, **53** Fyrsten Kenas, Fyrsten Theman, Fyrsten Mibzar, **54** Fyrsten Magdiel, Fyrsten Iram; disse vare Fyrsterne i Edom.

2 Disse vare Israels Sønner: Ruben, Simeon, Levi og Juda, Isaskar og Sebulon, **2** Dan, Josef og Benjamin, Nafthali, Gad og Aser. **3** Judas Sønner vare: Er og Onan og Sela, disse tre bleve ham fødte af Suas Datter den kananitiske; og Er, Judas førstefødte, var ond for Herrens Øjne, derfor dræbte han ham. **4** Men Thamar, hans Sønnekone, fødte ham Perez og Sera; alle Judas Sønner vare fem. **5** Perez's Sønner vare: Hezron og Hamul. **6** Og Seras Sønner vare: Simri og Ethan og Heman og Kalkol og Dara, fem i alt. **7** Og Karmis Sønner vare: Akar, som forstyrrede Israel, og som forgreb sig paa det bandlyste Gods. **8** Og Ethans Sønner vare: Asaria. **9** Og Hezrons Sønner, som fødtes ham, vare: Jerameel og Ram og Kalubaj. **10** Og Ram avlede Amminadab, og Amminadab avlede Nahesson, en Fyrste for Judas Børn. **11** Og Nahesson avlede Salma, og Salma avlede Boas. **12** Og Boas avlede Obed, og Obed avlede Isaj. **13** Og Isaj avlede Eliab, sin førstefødte, og Abinadab den anden, og Simea den tredje, **14** Nethaneel den fjerde, Raddaj den femte,

15 Ozem den sjette, David den syvende. 16 Og deres Søstre vare: Zeruja og Abigail; og Zerujas Sønner vare: Abisaj og Joab og Asael, de tre. 17 Og Abigail fødte Amasa; og Amasas Fader var Jether, Ismaeliten. 18 Og Kaleb, Hezrons Søn, avlede Børn med Asuba, sin Hustru, og med Jerioth; og af hin ere disse Sønner: Jeser og Sobab og Ardon. 19 Der Asuba døde, da tog Kaleb sig Efrat, og hun fødte ham Hur 20 Og Hur avlede Uri, og Uri avlede Bezaleel. 21 Og derefter gik Hezron ind til Makirs, Gileads Faders, Datter og tog hende, der han var tresindstyve Aar gammel, og hun fødte ham Segub. 22 Og Segub avlede Jair; og han havde tre og tyve Stæder i Gileads Land. 23 Og Gesur og Aram toge Jairs Byer fra dem, samt Kenath med dens tilliggende Byer, tresindstyve Stæder; alle disse vare Efterkommere af Makir, Gileads Fader. 24 Og efter Hezrons Død i Kaleb Efrata fødte Abia, Hezrons Hustru, ham Ashur, Thekoas Fader. 25 Og Jerahmeels, Hezrons førstefødtes, Sønner vare: Ram, den førstefødte, og Buna og Oren og Ozem, af Ahia. 26 Og Jerahmeel havde en anden Hustru, hvis Navn var Athara; hun var Onams Moder. 27 Og Rams, Jerahmeels førstefødtes, Sønner vare: Maaz og Jamin og Eker. 28 Og Onams Sønner vare: Sammaj og Jada; og Sammajs Sønner vare: Nadab og Abisur. 29 Og Abisurs Hustrus Navn var Abikail, og hun fødte ham Akban og Molid. 30 Og Nadabs Sønner vare: Seled og Appaim, og Seled døde uden Børn. 31 Og Appaims Sønner vare: Jisei; og Jiseis Sønner vare: Sesan; og Sesans Børn vare: Ahelaj. 32 Og Jadas, Sammajs Broders, Sønner vare: Jether og Jonathan; og Jether døde uden Børn. 33 Og Jonathans Sønner vare: Peleth og Sasa; disse vare Jerahmeels Børn. 34 Og Sesan havde ingen Sønner, men Døtre, og Sesan havde en ægyptisk Tjener, hvis Navn var Jarha. 35 Og Sesan gav Jarha, sin Tjener, sin Datter til Hustru, og hun fødte ham Athaj, 36 og Athaj avlede Nathan, og Nathan avlede Sabad, 37 og Sabad avlede Eflal, og Eflal avlede Obed, 38 og Obed avlede Jehu, og Jehu avlede Asaria, 39 og Asaria avlede Halez, og Halez avlede Eleasa, 40 og Eleasa avlede Sismaj, og Sismaj avlede Sallum, 41 og Sallum avlede Jekamia, og Jekamia avlede Elisama. 42 Og Kalebs, Jerahmeels Broders, Sønner vare: Mesa, hans førstefødte, han var Stamfader til Sif og til Maresas, Hebrons Faders, Sønner. 43 Og Hebrons Sønner vare: Kora og Thappua og Rekem og Sema. 44 Og Sema avlede Raham, Jorkeams Fader, og Rekem avlede Sammaj. 45 Og Sammajs Søn hed Maon, og Maon var Bethzurs Fader. 46 Og Efa, Kalebs Medhustru, fødte Haran og Moza og Gases; men Haran avlede Gases. 47 Og Jedajs Sønner vare: Regem og Jotham og Gesan og Peleth og Efa og Saaf. 48 Med Maaka, sin Medhustru, avlede Kaleb Seber og Tirhena. 49 Og hun fødte Saaf, Fader til Madmanna, og Seva, Fader til Makbena og Fader til Gibea; og Aksa var Kalebs Datter. 50 Disse vare Kalebs Efterkommere: En Søn af Hur, Efratas førstefødte, var Sobal, Kirjath-Jearims Fader, 51 Salma, Bethlehems Fader, og Haref, Bethgaders Fader. 52 Og Sobals, Kirjath-Jearims Faders, Sønner vare: Haroe og Kazi-Hammenukoth. 53 Og Slægterne i Kirjath-Jearim vare: Jithriter og Puthiter og Sumathiter og Misraiter; og fra disse udgik Zorathiter og Esthaoliter. 54 Salmas Børn vare: Bethlehem og Nethopathi, Athroth-Beth-Joab og Kazi-Hammanahathi og Zori, 55 og Skrivernes Slægter, som boede i Jaebez, Thireathiterne, Simeathiterne, Sukathiterne; disse ere de Keniter, som ere komne af Hamath, som var Rekabs Hus's Fader.

3 Og disse vare Davids Sønner, som bleve ham fødte i Hebron: den førstefødte Amnon af Ahinoam den jisreelitiske; den anden Daniel af Abigail den karmelitiske; 2 den tredje Absalom, en Søn af Maaka, som var en Datter af Thalmaj, Kongen i Gesur; den fjerde Adonia, Hagiths Søn; 3 den femte Safatja af Abital; den sjette Jithream af Egla hans Hustru. 4 Disse seks bleve ham fødte i Hebron; thi han regerede der i syv Aar og seks Maaneder, og tre og tredive Aar regerede han i Jerusalem. 5 Og disse bleve ham fødte i Jerusalem: Simea og Sobab og Nathan og Salomo, alle fire af Bathsua, Ammiels Datter; 6 dertil Jibkar og Elisama og Elifelet, 7 og Noga og Nefeg og Jafia, 8 og Elisama og Eljada og Elifelet, i alt ni. 9 Alle disse vare Davids Sønner, foruden Medhustruernes Sønner; og Thamar var deres Søster. 10 Og Salomos Søn var Rhoboam, hans Søn var Abia, hans Søn var Assa, hans Søn var Josafat, 11 hans Søn var Joram, hans Søn var Ahasia, hans Søn var Joas, 12 hans Søn var Amazia, hans Søn var Asaria, hans Søn var Jotham, 13 hans Søn var Akas, hans Søn var Ezekias, hans Søn var Manasse, 14 hans Søn var Amon, hans Søn var Josias. 15 Og Josias's Sønner vare: den førstefødte Johanan, den anden Jojakim, den tredje Zedekias, den fjerde Sallum. 16 Og Jojakims Sønner vare: Jekonia, hans Søn, Zedekia, hans Søn. 17 Og den fangne Jekonias

Sønner vare: Sealthiel, hans Søn, 18 og Malkiram og Pedaja og Seneazar, Jekamia, Hosama og Nedabja. 19 Og Pedajas Sønner vare: Serubabel og Simei; og Serubabels Sønner vare: Mesullam og Hanania, og Selomith var deres Søster, 20 dertil Hasuba og Ohel og Berekia og Hasadja, Jusab-Hesed, fem i alt. 21 Og Hananias Sønner vare: Pelatja og Jesaja; fra disse nedstammede Refajas Sønner, Arnans Sønner, Obadias Sønner, Sekanias Sønner. 22 Og Sekanias Sønner vare: Semaja; og Semajas Sønner vare: Hatus og Jigeal og Barja og Nearia og Safat, tilsammen seks. 23 Og Nearias Sønner vare: Elioenaj og Hiskia og Asrikam, tre i alt. 24 Og Elioenajs Sønner vare: Hodajeva og Eliasib og Plaja og Akkub og Johanan og Delaja og Anani, i alt syv.

4 Judas Sønner vare: Perez, Hezron og Karmi og Hur og Sobal. 2 Og Reaja, Sobals Søn, avlede Jahath, og Jahath avlede Ahumaj og Lahad; disse ere Zorathiternes Slægter. 3 Ligeledes disse: Abi-Etam, Jisreel og Jisma og Jidbas; og deres Søsters Navn var Hazlelponi. 4 Og Pnuel var Gedors Fader, og Eser var Husas Fader; disse ere Børn af Hur, som var Efratas førstefødte, Bethlehems Fader. 5 Og Ashur, Thekoas Fader, havde to Hustruer: Helea og Naara. 6 Og Naara fødte ham Ahusam og Hefer og Themni og Ahastari; disse ere Naaras Sønner. 7 Og Heleas Sønner vare: Zereth, Jezuhar og Etnan. 8 Og Koz avlede Anub og Hazobeba, og fra ham stamme Aharhels, Harums Søns, Slægter. 9 Og Jaebez var æret fremfor sine Brødre; og hans Moder kaldte hans Navn Jaebez; thi hun sagde: jeg fødte ham med Smerte. 10 Og Jaebez paakaldte Israels Gud og sagde: vilde du dog velsigne mig og forøge mit Landemærke, og maatte din Haand blive med mig, og du gøre det saa, at det onde ikke smerter mig! og Gud lod det ske, som han begærede. 11 Og Kelub, Suhas Broder, avlede Mekir, han blev Esthons Fader. 12 Og Esthon avlede Beth-Rafa og Pasea og Thehinna, Ir-Nahas Fader; disse ere de Mænd af Reka. 13 Og Kenas Sønner vare: Othniel og Seraja; og Othniels Sønner vare: Kathath 14 og Meonothaj, denne avlede Ofra; og Seraja avlede Joab, en Fader til dem i Tømmermandsdalen; thi de vare Tømmermænd. 15 Og Kalebs, Jefunnes Søns, Sønner vare: Iru, Ela og Naam og Elas Sønner og Kenas. 16 Og Jehaleleels Sønner vare: Sif og Sifa, Thirja og Asareel. 17 Og Esras Sønner vare: Jether og Mered og Efer og Jalon; og hun undfangede Mirjam og Sammaj og Jisbak, Esthemoas Fader. 18 Og hans Hustru af Judas Stamme fødte Jered, Gedors Fader, og Heber, Sokos Fader, og Jekuthiel, Sanoas Fader; men hine vare Bithjas, Faraos Datters, Børn, som Mered havde taget. 19 Og Hodijas Hustrus, Nahams Søsters, Sønner vare: Keilas Fader, Garmiten, og Esthemoa, Maakathiten. 20 Og Simeons Sønner vare: Amnon og Rinna, Ben-Hanan og Thilon; og Jiseis Sønner vare: Soheth og Ben-Soheth. 21 Selas, Judas Søns, Sønner vare: Er, Lekas Fader, og Laeda, Maresas Fader, og Slægterne af Asbeas Hus, som forfærdigede de fine Linklæder; 22 desuden Jokim, og de Mænd af Koseba og Joas og Saraf, de som herskede i Moab, og Jasubi-Lahem; men dette er gamle Ting. 23 Disse bleve Pottemagere, som boede paa de beplantede og indhegnede Steder; de bleve der hos Kongen i hans Arbejde. 24 Simeons Sønner vare: Nemuel og Jamin, Jarib, Sera, Saul. 25 Hans Søn var Sallum, hans Søn var Mibsam, hans Søn var Misma. 26 Og Mismas Efterkommere vare: Hans Søn Hamuel, dennes Søn Zakur, dennes Søn Simei. 27 Og Simei havde seksten Sønner og seks Døtre, men hans Brødre havde ikke mange Børn; og alle deres Slægter formerede sig ikke som Judas Børn. 28 Og de boede i Beersaba og Molada og Hazar-Sual 29 og i Bilha og i Ezem og i Tholad 30 og i Bethuel og i Horma og i Ziklag 31 og i Beth-Markaboth og i Hazar-Susim og i Beth-Biri og i Saaraim; disse vare deres Stæder, indtil David blev Konge. 32 Og deres Byer vare: Etam og Ajn, Rimmon og Thoken og Asan, fem Stæder, 33 med alle deres Landsbyer, som vare trindt omkring disse Stæder, indtil Baal; disse ere deres Boliger, og de havde deres egen Slægtfortegnelse. 34 Og Mesobab og Jamlek og Josa, Amazias Søn, 35 og Joel og Jehu, en Søn af Josibia, som var en Søn af Seraja, Asiels Søn, 36 og Elioenaj og Jaakoba og Jesohaja og Asaja og Adiel og Jesimiel og Benaja 37 og Sisa, en Søn af Sifei, som var en Søn af Allon, der var en Søn af Jedaja, der var en Søn af Simri, en Søn af Semaja; 38 disse, som ere anførte ved Navn, vare Fyrster iblandt deres Slægter; og deres Fædres Hus udbredte sig i Mangfoldighed. 39 Og de droge hen imod Indgangen til Gedor, indtil den østre Del af Dalen, at søge Føde til deres Smaakvæg. 40 Og de fandt fed og god Græsgang, og Landet var vidt og bredt og roligt og trygt; thi de, som boede der tilforn, nedstammede fra Kam. 41 Og de, som ere optegnede ved Navn, kom i Ezekias, Judas Konges,

Dage og nedsloge disses Telte og Boliger, som fandtes der, og ødelagde dem indtil denne Dag og toge Bolig i deres Sted, fordi der var Græsgang der for deres Smaakvæg. 42 Og af dem, nemlig af Simeons Børn, droge fem Hundrede Mænd til Seirs Bjerg; og Pelatja og Nearia og Refaja og Ussiel, Jiseis Sønner, vare deres Øverster. 43 Og de sloge den Levning, som var bleven tilovers af Amalek, og de toge Bolig der indtil denne Dag.

5 Og Rubens, Israels førstefødtes, Sønner — thi han var den førstefødte, men fordi han besmittede sin Faders Seng, blev hans Førstefødselsret givet Josefs, Israels Søns, Børn; dog denne blev ikke regnet i Slægtregisteret som den førstefødte; 2 thi vel var Juda vældig iblandt sine Brødre, og Fyrsten skulde være af ham; men Førstefødselsretten blev Josefs — 3 Rubens, Israels førstefødtes, Sønner vare: Hanok og Pallu, Hezron og Karmi. 4 Joels Efterkommere vare: hans Søn Semaja, dennes Søn Gog, dennes Søn Simei, 5 dennes Søn Mika, dennes Søn Reaja, dennes Søn Baal, 6 dennes Søn Beera, hvilken Thilgath-Pilneser, Kongen af Assyrien, førte bort; han var en Fyrste for Rubeniterne. 7 Men hans Brødre, efter deres Slægter, naar de bleve regnede i Slægtregister efter deres Nedstammelse, ere Jeiel som den første og Sakaria 8 og Bela, en Søn af Asa, en Søn af Sema, som var en Søn af Joel; han boede i Aroer og indtil Nebo og Baal-Meon. 9 Og han boede imod Østen, hen imod Ørken, fra Floden Frat af: Thi deres Kvæg var blevet meget i Gileads Land. 10 Og i Sauls Dage førte de Krig imod Hagarenerne, og disse faldt for deres Haand, og de toge Bolig i deres Telte ved hele Østsiden af Gilead. 11 Og Gads Børn boede tværs over for dem i Basans Land indtil Salka: 12 Joel, den første, og Safan, den anden, og Jaenaj og Safat — i Basan. 13 Og deres Brødre efter deres Fædres Hus vare: Mikael og Mesullam og Seba og Joraj og Jaekan og Sia og Eber, i alt syv. 14 Disse ere Sønner af Abihail, en Søn af Huri, som var en Søn af Jaroa, en Søn af Gilead, en Søn af Mikael, en Søn af Jesisaj, en Søn af Jahdo, en Søn af Bus. 15 Ahi, en Søn af Abdiel, som var en Søn af Guni, var den ypperste i deres Fædres Hus. 16 Og de boede i Gilead udi Basan og i dens tilliggende Stæder og paa alle Sarons Marker indtil deres Grænser. 17 Disse bleve alle indførte i Slægtregisteret i Jothams, Judas Konges, Dage, og i Jeroboams, Israels Konges, Dage. 18 Rubens Børn og Gaditerne og Manasses halve Stamme, som vare stridbare Folk, Mænd, som bare Skjold og Sværd og spændte Buer og vare oplærte til Krig, vare fire og fyrretyve Tusinde og syv Hundrede og tresindstyve, som kunde drage ud i Hæren. 19 Og de førte Krig imod Hagarenerne og imod Jethur og Nafis og Nodab. 20 Og de fik Hjælp imod dem, og Hagarenerne og alt det, som var med dem, bleve givne i deres Haand; thi de raabte til Gud i Krigen, og han bønhørte dem, thi de forlode sig paa ham. 21 Og de førte deres Kvæg bort, deres Kameler, halvtredsindstyve Tusinde, og to Hundrede og halvtredsindstyve Tusinde Faar og to Tusinde Asener og hundrede Tusinde Menneskesjæle. 22 Thi der faldt mange ihjelslagne, thi Krigen var af Gud; og de boede i deres Sted, indtil de bleve bortførte. 23 Og Manasses halve Stammes Børn boede i Landet, fra Basan indtil Baal-Hermon og Senir og Hermons Bjerg; de vare blevne mange. 24 Og disse vare de øverste for deres Fædrenehuse: Efer og Jisei og Eliel og Asriel og Jeremia og Hoda via og Jadiel, vældige Stridsmænd, navnkundige Mænd, de øverste for deres Fædrenehuse. 25 Men de forsyndede sig imod deres Fædres Gud og bolede efter de Folks Guder i Landet, hvilke Gud havde ødelagt for deres Ansigt. 26 Og Israels Gud opvakte Fuls Aand, Kongens af Assyrien, og Thilgath-Pilnesers Aand, Kongens af Assyrien, at han bortførte dem, Rubeniterne og Gaditerne og den halve Manasses Stamme, og han bragte dem til Hala og Habor og Hara og til Floden Gosan, indtil denne Dag.

6 Levis Sønner vare: Gersom, Kahath og Merari. 2 Men Kahaths Sønner vare: Amram, Jizehar og Hebron og Ussiel. 3 Og Amrams Børn vare: Aron og Mose og Maria; og Arons Sønner vare: Nadab og Abihu, Eleasar og Ithamar. 4 Eleasar avlede Pinehas, Pinehas avlede Abisua, 5 og Abisua avlede Bukki, og Bukki avlede Ussi, 6 og Ussi avlede Seraja, og Seraja avlede Merajoth, 7 Merajoth avlede Amarja, og Amarja avlede Ahitub, 8 og Ahitub avlede Zadok, og Zadok avlede Ahimaaz, 9 og Ahimaaz avlede Asaria, og Asaria avlede Johanan, 10 og Johanan avlede Asaria, ham, som havde Præsteembede i det Hus, som Salomo havde bygget i Jerusalem. 11 Og Asaria avlede Amaria, og Amaria avlede Ahitub, 12 og Ahitub avlede Zadok, og Zadok avlede Sallum, 13 og Sallum avlede Hilkia, og Hilkia avlede Asaria, 14 og Asaria avlede Seraja, og Seraja avlede Jozadak; 15 men Jozadak gik med, der Herren

lod Juda og Jerusalem bortføre ved Nebukadnezar. **16** Levis Sønner vare: Gersom, Kahath og Merari. **17** Og Gersoms Sønners Navne ere disse: Libni og Simei. **18** Men Kahaths Sønner vare: Amram og Jizehar og Hebron og Ussiel. **19** Meraris Sønner vare: Maheli og Musi; og disse ere Leviternes Slægter efter deres Fædre. **20** Gersoms Søn var Libni, hans Søn var Jahath, hans Søn var Simma, **21** hans Søn var Joa, hans Søn var Iddo, hans Søn var Sera, hans Søn var Jeathraj. **22** Kahaths Efterkommere vare: Hans Søn Amminadab, dennes Søn Kora, dennes Søn Assir, **23** dennes Søn Elkana og hans Søn Abiasaf og hans Søn Assir, **24** dennes Søn Thahath, dennes Søn Uriel, dennes Søn Ussia og dennes Søn Saul. **25** Og Elkanas Sønner vare: Amasaj og Ahimoth. **26** Dennes Søn var Elkana, Elkanas Søn var Zofaj, og hans Søn var Nahath. **27** Dennes Søn var Eliab, dennes Søn var Jeroham, dennes Søn var Elkana. **28** Og Samuels Sønner vare: den førstefødte Vasni, og Abija. **29** Meraris Efterkommere vare: Maheli, dennes Søn Libni, dennes Søn Simei, og hans Søn Ussa, **30** dennes Søn Simea, dennes Søn Hagija og hans Søn Asaja. **31** Og disse ere de, som David ansatte til Sangens Tjeneste i Herrens Hus, efter at Arken var kommen til Hvile. **32** Og de gjorde Tjeneste ved Sangen foran Forsamlingens Pauluns Tabernakel, indtil Salomo byggede Herrens Hus i Jerusalem, og de forestode deres Tjeneste efter deres bestemte Vis. **33** Og disse ere de, som der stode med deres Sønner: Af Kahathiterens Sønner: Sangeren Heman, en Søn af Joel, der var en Søn af Samuel, **34** en Søn af Elkana, en Søn af Jeroham, en Søn af Eliel, en Søn af Thoa, **35** en Søn af Zuf, en Søn af Elkana, en Søn af Mahath, en Søn af Amasaj, **36** en Søn af Elkana, en Søn af Joel, en Søn af Asaria, en Søn af Zefania, **37** en Søn af Thahat, en Søn af Asir, en Søn af Abiasaf, en Søn af Kora, **38** en Søn af Jizehar, en Søn af Kahath, en Søn af Levi, en Søn af Israel. **39** Og hans Broder Asaf stod ved hans højre Side; Asaf var en Søn af Berekia, der var en Søn af Simea, **40** en Søn af Mikael, en Søn af Baaseja, en Søn af Malkija, **41** en Søn af Ethni, en Søn af Sera, en Søn af Adaja, **42** en Søn af Ethan, en Søn af Simma, en Søn af Simei, **43** en Søn af Jahath, en Søn af Gersom, en Søn af Levi. **44** Og Meraris Børn, deres Brødre, stode ved den venstre Side: Ethan, en Søn af Kisi, der var en Søn af Abdi, en Søn af Malluk, **45** en Søn af Husabja, en Søn af Amazia, en Søn af Hilkia, **46** en Søn af Amzi, en Søn af Bani, en Søn af Samer, **47** en Søn af Maheli, en Søn af Musi, en Søn af Merari, en Søn af Levi. **48** Og deres Brødre Leviterne vare givne dem til alle Haande Tjeneste i Guds Huses Tabernakel. **49** Men Aron og hans Sønner gjorde Røgoffer paa Brændofferets Alter og paa Røgofferalteret, de vare beskikkede til al Gerning i det Allerhelligste og til at gøre Forligelse for Israel efter alt det, som Mose, Guds Tjener, havde befalet. **50** Og disse ere Arons Efterkommere: Hans Søn var Eleasar, dennes Søn Pinehas, dennes Søn Abisua, **51** dennes Søn Bukki, dennes Søn Ussi, dennes Søn Seraja, **52** dennes Søn Merioth, dennes Søn Amaria, dennes Søn Ahitub, **53** dennes Søn Zadok, dennes Søn Ahimaaz. **54** Og disse vare deres Boliger efter deres Byer i deres Landemærke, for Arons Børn, efter Kahathiternes Slægt; thi denne Lod faldt for dem. **55** Og de gave dem Hebron i Judas Land og dens Marker trindt omkring den. **56** Og Stadens Jord og dens Landsbyer gave de Kaleb, Jefunnes Søn. **57** Saa gave de til Arons Børn Tilflugtsstæderne Hebron og Libna og dens Marker og Jathir og Esthemoa og dens Marker **58** og Hilen og dens Marker, Debir og dens Marker **59** og Asan og dens Marker og Bethsemes og dens Marker **60** og af Benjamins Stamme: Geba og dens Marker, Allemeth og dens Marker og Anathoth og dens Marker; alle deres Stæder vare tretten Stæder for deres Slægter. **61** Men de øvrige, Kahaths Børn, af Stammens Slægt tilfaldt af den halve Manasses Stammes Halvdel ved Lod ti Stæder. **62** Og Gersoms Børn i deres Slægter havde af Isaskars Stamme og af Asers Stamme og af Nafthalis Stamme og af Manasses Stamme i Basan tretten Stæder. **63** Meraris Børn i deres Slægter havde af Rubens Stamme og af Gads Stamme og af Sebulons Stamme ved Lod tolv Stæder. **64** Saa gave Israels Børn Leviterne Stæderne og deres Marker. **65** Og de gave ved Lod af Judas Børns Stamme og af Simeons Børns Stamme og af Benjamins Børns Stamme disse Stæder, som de nævnede ved Navn. **66** Og de af Kahaths Børns Slægter fik Ejendoms Stæder af Efraims Stamme. **67** Thi de gave dem Tilflugtsstæderne Sikem og dens Marker paa Efraims Bjerg og Geser og dens Marker **68** og Jokmeam og dens Marker og Beth-Horon og dens Marker **69** og Ajalon og dens Marker og Gath-Rimmon og dens Marker **70** og af den halve Manasses Stamme: Aner og dens Marker og Bileam og dens Marker. Dette var for de øvrige, Kahaths Børns Slægt. **71** Gersoms Børn gave de af den halve Manasses Stammes Slægt:

Golan i Basan og dens Marker og Astharoth og dens Marker 72 og af Isaskars Stamme: Kedes og dens Marker, Dobrath og dens Marker 73 og Ramoth og dens Marker og Anem og dens Marker 74 og af Asers Stamme: Masal og dens Marker og Abdon og dens Marker, 75 og Hukok og dens Marker og Rekob og dens Marker 76 og af Nafthalis Stamme: Kedes i Galilæa og dens Marker og Ham mon og dens Marker og Kirjathaim og dens Marker. 77 De øvrige, Meraris Børn, gave de af Sebulons Stamme Rimono og dens Marker, Thabor og dens Marker. 78 Og paa hin Side Jordanen ved Jeriko, Østen for Jordanen, gave de dem af Rubens Stamme: Bezer i Ørken og dens Marker og Jahza og dens Marker 79 og Kedemoth og dens Marker og Mefat og dens Marker 80 og af Gads Stamme Ramoth i Gilead og dens Marker og Mahanaim og dens Marker 81 og Hesbon og dens Marker og Jaeser og dens Marker.

7 Og Isaskars Sønner vare: Thola og Fua, Jasub og Simron, i alt fire. 2 Og Tholas Sønner vare: Ussi og Refaja og Jeriel og Jahmaj og Jibsam og Samuel, Øverster for deres Fædrenehuse for Thola, vældige til Strid i deres Slægter; deres Tal var i Davids Dage to og tyve Tusinde og seks Hundrede. 3 Og Ussis Sønner vare: Jisraja; og Jisrajas Sønner vare: Mikael og Obadia og Joel og Jissija; disse fem vare alle sammen Øverster, 4 Og med dem efter deres Slægter, efter deres Fædrenehuse, vare seks og tredive Tusinde Mand som Tropper til Krigshæren; thi de havde mange Hustruer og Børn. 5 Men deres Brødre af alle Isaskars Slægter vare vældige til Strid; der var syv og firsindstyve Tusinde, da de alle bleve indførte i Slægtregisteret. 6 Benjamins Sønner vare: Bela og Beker og Jedial, ialt tre. 7 Og Belas Sønner vare: Ezbon og Ussi og Ussiel og Jerimoth og Iri, fem Øverster for deres Fædrenehuse, vældige til Strid; og de vare, da de bleve indførte i Slægtregisteret, to og tyve Tusinde og fire og tredive. 8 Og Bekers Sønner vare: Semira og Joas og Elieser, Elioenaj og Omri og Jerimoth og Abia og Anathoth og Alemeth; alle disse vare Bekers Børn. 9 Og da de bleve indførte i Slægtregisteret efter deres Slægter, efter Øversterne for deres Fædrenehuse, vældige til Strid, da var der tyve Tusinde og to Hundrede. 10 Og Jediaels Sønner vare Bilhan; og Bilhans Sønner vare: Jeus og Benjamin og Ehud og Knaana og Sethan og Tharsis og Ahisahar. 11 Disse vare alle Jediaels Børn, Øverster for deres Fædrenehuse, vældige til Strid; sytten Tusinde og to Hundrede vare de, som uddroge i Hæren til Krig; 12 desuden Suppim og Huppim, Irs Børn. Husim var Ahers Børn. 13 Nafthalis Sønner vare: Jahziel og Guni og Jezer og Sallum, Efterkommere af Bilha. 14 Manasses Sønner vare: Asriel, som hans Hustru fødte; hans Medhustru, den syriske, fødte Makir, Gileads Fader. 15 Og Makir tog til Hustru Huppims og Suppims Søster, hvis Navn var Maaka; og den anden Søns Navn var Zelafehad, og Zelafehad havde Døtre. 16 Og Maaka, Makirs Hustru, fødte en Søn og kaldte hans Navn Peres, og hans Broders Navn var Seres, og hans Sønner vare Ulam og Rekem. 17 Og Ulams Sønner vare: Bedan; disse ere Gileads Børn, han var en Søn af Makir, Manasses Søn. 18 Og hans Søster var Hammoleket, hun fødte Ishod og Abieser og Mahela. 19 Og Semidas Sønner vare: Ahjan og Sekem og Likhi og Aniam. 20 Og Efraims Sønner vare: Suthela og hans Søn Bered og hans Søn Thahat og hans Søn Eleada og hans Søn Thahat 21 og hans Søn Sabad og hans Søn Suthelah, samt Eser og Elead; men dem sloge Mændene af Gath, som vare fødte i Landet, ihjel, fordi de vare dragne ned at tage deres Kvæg. 22 Derfor sørgede Efraim, deres Fader, mange Dage, og hans Brødre kom at trøste ham. 23 Og han gik ind til sin Hustru, og hun blev frugtsommelig og fødte en Søn, og han kaldte hans Navn Beria; thi det var sket under Ulykke i hans Hus. 24 Og hans Datter var Seera, og hun byggede det nedre og det øvre Beth-Horon og Ussen-Seera. 25 Og hans Søn var Refa, og Resef og Thela var hans Søn, og Thahan var hans Søn, 26 Ladan hans Søn, Ammihud hans Søn, Elisama hans Søn, 27 Non hans Søn, Josva hans Søn. 28 Og deres Ejendom og deres Boliger vare: Bethel og dens tilliggende Stæder og imod Østen Naaran og imod Vesten Geser og dens tilliggende Stæder, og Sikem og dens tilliggende Stæder, indtil Gaza og dens tilliggende Stæder. 29 Og paa Manasses Børns Side laa Beth-Sean og dens tilliggende Stæder, Thaanak og dens tilliggende Stæder, Megiddo og dens tilliggende Stæder, Dor og dens tilliggende Stæder; udi disse boede Josefs, Israels Søns, Børn. 30 Asers Sønner vare Jimna og Jisva og Jisvi og Beria, og deres Søster var Sera. 31 Og Berias Sønner vare: Heber og Malkiel; denne er Birsaviths Fader. 32 Og Heber avlede Jaflet og Somer og Hotham og Sua, deres Søster. 33 Jaflets Sønner vare: Pasak og Bimhal og Asvath; disse vare

Jaflets Sønner. 34 Og Semers Sønner vare: Ahi og Rahda, Jehubba og Aram. 35 Og Helems, hans Broders, Sønner vare: Zofa og Jimna og Seles og Amal. 36 Zofas Sønner vare: Sua og Harnefer og Sual og Beri og Jimra, 37 Beser og Hod og Samma og Silsa og Jitran og Beera. 38 Og Jethers Sønner vare: Jefunne og Fispa og Ara. 39 Og Ullas Sønner vare: Arak og Haniel og Rizia. 40 Alle disse vare Asers Børn, Øverster for deres Fædrenehuse, udvalgte, vældige til Strid, Øverster iblandt Fyrsterne; og da de indførtes i Slægtregisteret til Hæren i Krigen, var deres Tal seks og tyve Tusinde Mænd.

8 Og Benjamin avlede Bela sin førstefødte, Asbel den anden og Ahra den tredje, 2 Noha den fjerde og Rafa den femte. 3 Og Bela havde Sønner: Addar og Gera og Abihud 4 og Abisua og Naaman og Ahoa 5 og Gera og Sefufan og Huram. 6 Og disse ere Ehuds Børn: — Disse vare Øverster for deres Fædrenehuse iblandt Indbyggerne i Geba, men bleve førte bort til Manahath, 7 da Naaman og Ahia og Gera førte dem bort — han avlede nemlig Ussa og Ahihud. 8 Og Saharajim avlede Børn i Moabs Land, efter at han havde skilt sig ved Husim og Baara, sine Hustruer; 9 og han avlede af Hodes, sin Hustru: Joab og Zibja og Mesa og Malkam 10 og Jeuz og Sokja og Mirma; disse vare hans Sønner, Øverster for deres Fædrenehuse. 11 Og af Husim havde han avlet Abitub og Elpaal. 12 Og Elpaals Sønner vare: Eber og Miseam og Semer; denne byggede Ono og Lod og dens tilliggende Stæder; 13 og Beria og Sema, de vare Øverster for deres Fædrenehuse iblandt Indbyggerne i Ajalon; disse dreve Indbyggerne i Gath paa Flugt; 14 og Ahio, Sasak og Jeremoth 15 og Sebadja og Arad og Eder 16 og Mikael og Jispa og Joha, Berias Sønner, 17 og Sebadja og Mesullam og Hiski og Heber 18 og Jismeraj og Jisslia og Jobab, Elpaals Sønner, 19 og Jakim og Sikri og Sabdi 20 og Elienaj og Zilthaj og Eliel 21 og Adaja og Beraja og Simrath, Simei Sønner, 22 og Jispan og Eber og Eliel 23 og Abdon og Sikri og Hanan 24 og Hananja og Elam og Anthothija 25 og Jifdeja og Pniel, Sasaks Sønner, 26 og Samseraj og Seharja og Athalja, 27 og Jaaresia og Elija og Sikri, Jerohams Sønner: 28 Disse vare Øverster for deres Fædrenehuse, Øverster for deres Slægter; og disse boede i Jerusalem. 29 Men i Gibeon boede Gibeons Fader, og hans Hustrus Navn var Maaka. 30 Og hans førstefødte Søn var Abdon, derefter Zur og Kis og Baal og Nadab 31 og Gedor og Ahio og Seker. 32 Og Mikloth avlede Simea; og disse boede ogsaa tværs over for deres Brødre i Jerusalem med deres Brødre. 33 Og Ner avlede Kis, og Kis avlede Saul, og Saul avlede Jonathan og Malkisua og Abinadab og Esbaal. 34 Og Jonathans Søn var Merib-Baal, og Merib-Baal avlede Mika. 35 Og Mikas Sønner vare: Pithon og Melek og Thaerea og Akas. 36 Og Akas avlede Joadda, og Joadda avlede Alemeth og Asmaveth og Simri, og Simri avlede Moza. 37 Og Moza avlede Bina; og dennes Søn var Rafa, dennes Søn Eleasa, dennes Søn Azel. 38 Og Azel havde seks Sønner, og disse vare deres Navne: Asrikam, Bokru og Jismael og Searja og Obadja og Hanan; alle disse vare Azels Sønner. 39 Og hans Broder Eseks Sønner vare: Ulam hans førstefødte, Jeus den anden og Elifelet den tredje. 40 Og Ulams Sønner vare Mænd, som vare vældige til Strid, som kunde spænde Buen, og som havde mange Sønner og Sønnesønner, Hundrede og halvtredsindstyve; alle disse vare af Benjamins Børn.

9 Og hele Israel blev indført i Slægtregisteret, og se, de ere optegnede i Israels Kongers Bog; men Juda var bortført til Babel for sin Forsyndelses Skyld. 2 Og de første Indbyggere, som boede i deres Ejendom, i deres Stæder, vare: Israel, Præsterne, Leviterne og Templets Livegne. 3 Men der boede i Jerusalem af Judas Børn og af Benjamins Børn og af Efraims og Manasses Børn: 4 Uthaj, en Søn af Amihud, der var en Søn af Omri, der var en Søn af Imri, der var en Søn af Bani, af Perez's, Judas Søns, Børn; 5 og af Seloniten: Asaja den førstefødte og hans Sønner; 6 og af Seras Sønner: Jeuel og deres Brødre, seks Hundrede og halvfemsindstyve; 7 og af Benjamins Børn: Sallu en Søn af Mesullam, som var en Søn af Hodavia, en Søn af Hassenua, 8 og Jibneja, Jerohams Søn, og Ela, der var en Søn af Ussi, en Søn af Mikri, og Mesullam, der var en Søn af Sefatja, der var en Søn af Revel, Jibnijas Søn. 9 Og deres Brødre i deres Slægter vare ni Hundrede og seks og halvtredsindstyve; alle disse Mænd vare Øverster for deres Fædrenehuse efter deres Fædrenehuse. 10 Men af Præsterne: Jedaja og Jojarib og Jakin; 11 og Asaria, en Søn af Hilkia, der var en Søn af Mesullam, en Søn af Zadok, en Søn af Merejoth, en Søn af Ahitub, en Fyrste i Guds Hus; 12 og Ada ja, der var en Søn af Jeroham, der var en Søn af Pashur, der var en Søn af Malkia; og Maesaj,

der var en Søn af Adiel, en Søn af Jahsera, en Søn af Mesullam, en Søn af Mesillemeth, en Søn af Immer; **13** tilmed deres Brødre, Øverster i deres Fædrenehuse, Tusinde og syv Hundrede og tresindstyve, dygtige Mænd, til Tjenestens Gerning i Guds Hus. **14** Men af Leviterne: Semaja, en Søn af Hasub, der var en Søn af Asrikam, en Søn af Hasabja, af Meraris Børn; **15** og Bakbakar, Heres og Galal, og Mathania, en Søn af Mika, der var en Søn af Sikri, Asafs Søn, **16** og Obadja, en Søn af Semaja, der var en Søn af Galal, Jeduthuns Søn; og Berekia, en Søn af Asa, Elkanas Søn, som boede i Nethofathiternes Landsbyer. **17** Og Portnerne: Sallum og Akkub og Talmon og Ahiman; og for deres Brødre var Sallum den øverste; **18** og indtil nu er han ved Kongens Port imod Østen; disse ere Portnere for Levis Børns Lejre. **19** Og Sallum, en Søn af Kore, der var en Søn af Abiasaf, Koras Søn, og hans Brødre af hans Faders Hus, Korhiterne, vare over Tjenestens Gerning, og de toge Vare paa Paulunets Dørtærskler, ligesom deres Fædre havde været over Herrens Lejr og havde taget Vare paa Indgangen. **20** Og Pinehas, Eleasars Søn, var fordum en Fyrste over dem; Herren var med ham. **21** Sakaria, Meselemias Søn, var Portner for Forsamlingens Pauluns Dør. **22** Alle disse, som vare udvalgte til Portnere ved Dørtærsklerne, vare to Hundrede og tolv; de vare indførte i Slægtregisteret i deres Landsbyer; dem havde David og Seeren Samuel beskikket paa Tro og Love. **23** Og de og deres Børn vare ved Portene til Herrens Hus, til Paulunets Hus, til at holde Vagt. **24** Portnerne vare beskikkede imod de fire Vejr: Imod Øst, Vest, Nord og Syd. **25** Og deres Brødre i deres Landsbyer skulde komme ind hver syvende Dag, fra Tid til Tid tillige med disse. **26** Thi hine fire mægtige iblandt Portnerne vare beskikkede paa Tro og Love; disse vare Leviterne, og de vare over Kamrene og over Guds Huses Skatte. **27** Og de bleve om Natten trindt omkring Guds Hus; thi det tilkom dem at holde Vagt, og de havde Nøgle at oplade med, og det hver Morgen. **28** Og nogle af dem vare over Tjenestens Redskaber; thi de bragte dem ind efter Tal og bragte dem ud efter Tal. **29** Og nogle af dem vare satte til at være over Redskaberne, ja over alle Helligdommens Redskaber, og over Melet og Vinen og Olien og Virakken og de vellugtende Urter. **30** Men nogle af Præsternes Børn lavede ved Kunst Salven af de vellugtende Urter. **31** Og Mathithja af Leviterne, som var Korhiteren Sallums førstefødte, var paa Tro og Love beskikket til at forestaa Tilberedelsen af Bagværket. **32** Og af Kahathiternes Børn, af deres Brødre, vare nogle over Skuebrødene for at berede dem hver Sabbat. **33** Af disse vare og Sangerne, Øverster for deres Fædrenehuse iblandt Leviterne, frie for anden Tjeneste i Kamrene; thi det paalaa dem Dag og Nat at være ved denne Gerning. **34** Disse ere Øversterne for deres Fædrenehuse iblandt Leviterne, Øverster for deres Slægter; disse boede i Jerusalem. **35** Men i Gibeon boede Gibeons Fader, Jejel, og hans Hustrus Navn var Maaka. **36** Og hans førstefødte Søn var Abdon, derefter Zur og Kis og Baal og Ner og Nadab **37** og Gedor og Ahio og Sakaria og Mikloth. **38** Og Mikloth avlede Simeon; og de boede ogsaa, tværs over for deres Brødre, i Jerusalem med deres Brødre. **39** Og Ner avlede Kis, øg Kis avlede Saul, og Saul avlede Jonathan og Malkisua og Abinadab og Esbaal. **40** Og Merib-Baal var Jonathans Søn, og Merib-Baal avlede Mika. **41** Og Mikas Sønner vare: Pithon og Melek og Thaerea. **42** Og Akas avlede Jaera, og Jaera avlede Alemeth og Asmaveth og Simri, og Simri avlede Moza. **43** Og Moza avlede Bina, og dennes Søn var Refaja, dennes Søn var Eleasa, og hans Søn var Azel. **44** Og Azel havde seks Sønner, og disse vare deres Navne: Asrikam, Bokru og Ismael og Searja og Obadja og Hanan; disse vare Azels Sønner.

10 Og Filisterne strede imod Israel, og Israels Mænd flyede for Filisternes Ansigt og faldt ihjelslagne paa Gilboas Bjerg. **2** Og Filisterne forfulgte Saul og hans Sønner, og Filisterne ihjelsloge Jonathan og Abinadab og Malkisua, Sauls Sønner. **3** Og Krigen blev svar imod Saul, og Skytterne, som førte Bue, naaede ham, og han blev saare angst for Skytterne. **4** Da sagde Saul til sin Vaabendrager: Drag dit Sværd ud og stik mig igennem dermed, at ikke disse uomskaarne skulle komme og handle ilde med mig; men hans Vaabendrager vilde ikke, thi han frygtede saare; da tog Saul Sværdet og styrtede sig deri. **5** Der hans Vaabendrager saa, at Saul var død, da styrtede ogsaa han sig i sit Sværd og døde. **6** Saa døde Saul og hans tre Sønner og alt hans Hus, de døde til Hobe. **7** Der alle Israels Mænd, som vare i Dalen, saa, at de flyede, og at Saul og hans Sønner vare døde, da forlode de deres Stæder og flyede, og Filisterne kom og boede i dem. **8** Og det skete den anden Dag, da Filisterne kom til at plyndre de ihjelslagne, da fandt de Saul og hans

Sønner faldne paa Gilboas Bjerg. 9 Og de udplyndrede ham og toge hans Hoved og hans Vaaben, og de sendte hen i Filisternes Land trindt omkring for at bringe Budskab derom til deres Afguder og til Folket. 10 Og de lagde hans Vaaben i deres Guds Hus og fæstede hans Hjerne skal paa Dagons Hus. 11 Der alle de i Jabes udi Gilead hørte alt det, som Filisterne havde gjort imod Saul, 12 da gjorde alle stridbare Mænd sig rede og toge Sauls Legeme og hans Sønners Legemer, og de førte dem til Jabes, og de begrove deres Ben under Egen i Jabes og fastede i syv Dage. 13 Saa døde Saul i sin Forsyndelse, som han havde begaaet imod Herren, fordi han ikke havde holdt Herrens Ord, men han havde endog adspurgt og søgt Spaakvinden. 14 Og han søgte ikke Herren, derfor dræbte han ham og vendte Riget til David, Isajs Søn.

11 Da samledes hele Israel til David i Hebron og sagde: Se, vi ere dine Ben og dit Kød. 2 Ogsaa tilforn, endog der Saul var Konge, har du ført Israel ud og ind; saa har og Herren din Gud sagt til dig: Du skal føde mit Folk Israel, og du skal være en Fyrste over mit Folk Israel. 3 Og alle Israels Ældste kom til Kongen i Hebron, og David gjorde en Pagt med dem i Hebron for Herrens Ansigt, og de salvede David til Konge over Israel efter Herrens Ord ved Samuel. 4 Og David og hele Israel drog hen til Jerusalem, det er Jebus; og Jebusiterne vare der Landets Indbyggere. 5 Og Indbyggerne i Jebus sagde til David: Du skal ikke komme herind; men David indtog Zions Befæstning, det er Davids Stad. 6 Og David sagde: Hvo som helst der først slaar Jebusiterne, skal være en Øverste og Høvedsmand; saa steg Joab, Zerujas Søn, først op og blev Øverste. 7 Og David boede i Befæstningen, derfor kaldte man den Davids Stad. 8 Og han byggede Staden deromkring, fra Milla og rundt omkring; og Joab udbedrede det øvrige af Byen. 9 Og David gik stedse frem og blev stor, og den Herre Zebaoth var med ham. 10 Og disse ere de Øverste iblandt de vældige, som David havde, som holdt mandeligen med ham i hans Regering tillige med hele Israel, saa at de gjorde ham til Konge efter Herrens Ord over Israel. 11 Og dette er Tallet paa de vældige, som David havde: Jasobeam, Hakmonis Søn, en Øverste for Høvedsmændene, han svingede sit Spyd imod tre Hundrede, som bleve ihjelslagne paa en Gang. 12 Og efter ham var Eleasar, Dodos Søn, Ahohiten, han var iblandt de tre vældige. 13 Han var med David i Pasdammin, der Filisterne vare samlede der til Striden, og der var et Stykke Ager fuldt med Byg, og Folket flyede for Filisternes Ansigt. 14 Og de stillede sig midt paa det Stykke og reddede det og sloge Filisterne, og Herren gjorde en stor Frelse. 15 Og tre af de tredive ypperste droge ned til David ved Klippen til Hulen ved Adullam; men Filisternes Lejr havde lejret sig i Refaims Dal. 16 Og David var da i Befæstningen, og Filisternes Besætning var da i Bethlehem. 17 Og David fik Lyst og sagde: Hvo vil give mig Vand at drikke af den Brønd i Bethlehem, som er ved Porten? 18 Da brøde de tre ind i Filisternes Lejr og droge Vand af den Brønd i Bethlehem, som var ved Porten, og toge det op og bragte det til David; men David vilde ikke drikke det, men udøste det for Herren. 19 Og han sagde: Min Gud lade det være langt fra mig at gøre dette; skulde jeg drikke disse Mænds Blod, da de have sat deres Liv i Fare? thi med Livsfare have de bragt det hid; og han vilde ikke drikke det; dette gjorde de tre vældige. 20 Og Abisaj, Joabs Broder, var den ypperste iblandt de tre, og han svingede sit Spyd imod tre Hundrede, som bleve ihjelslagne; og han var navnkundig iblandt de tre. 21 Af de tre var han herligere end de to, derfor blev han deres Høvedsmand; men han naaede ikke de første tre. 22 Benaja, Jojadas Søn, en stridbar Mands Søn, mægtig i Gerninger, fra Kabzeel, han slog to Løvehelte af Moabiterne, og han gik ned og slog en Løve midt i en Brønd en Dag, da der var Sne. 23 Og han slog en ægyptisk Mand, en Mand, fem Alen høj, og Ægypteren havde et Spyd i Haanden som en Væverstang; men han gik ned imod ham med en Kæp, og han rev Spydet af Ægypterens Haand og slog ham ihjel med hans eget Spyd. 24 Dette gjorde Benaja, Jojadas Søn, og han var navnkundig iblandt de tre vældige. 25 Se, han var mere æret end de tredive, dog naaede han ikke de tre; og David satte ham i sit Raad. 26 Men de vældige i Hærene vare: Asael, Joabs Broder; Elhanan, Dodos Søn af Bethlehem; 27 Sammoth, Haroriten; Helez, Peloniten; 28 Ira, Ikkes Søn, Thekoiten; Abieser, Anathothiten; 29 Sibekaj, Husathiten; Haj, Ahohiten; 30 Maharaj, Netofathiten; Heled, Baenas Søn, Netofathiten; 31 Ithaj, Ribajs Søn, af Benjamins Børns Gibea; Benaja, Pireathoniten; 32 Huraj fra Dalene ved Gaas; Abiel, Arbathiten; 33 Asmaveth, Baharumiten; Eljakbar, Saalboniten; 34 Hasems, Gisonitens, Børn; Jonathan, Sages Søn, Hararіten; 35

Ahiam, Sakars Søn, Hararitens; Elifal, Urs Søn; **36** Hefer, Makerathiten; Ahia, Peloniten; **37** Hezro, Karmeliten; Naeraj, Esbajs Søn; **38** Joel, Nathans Broder; Mibkar, Geris Søn; **39** Zelek, Ammoniten; Naheraj, Berothiten, Joabs, Zerujas Søns, Vaabendrager; **40** Ira, Jithriten; Gareb, Jithriten; **41** Uria, Hethiten; Sabad, Ahelajs Søn; **42** Adina, Sisas Søn, Rubeniten, Rubeniternes Øverste, og tredive foruden ham; **43** Hanan, Maakas Søn, og Josafat, Mithniten; **44** Usia, Asthratiten; Sama og Jejel, Hotams, Aroeritens, Sønner; **45** Jedial, Simris Søn, og Joha, hans Broder, Thiziten; **46** Eliel af Maheviterne; og Jeribaj og Josavja, Elnaams Sønner; og Jitma, Moabiten; **47** Eliel og Obed og Jaesiel af Mezobaja.

12 Og disse ere de, som kom til David i Ziklag, der han endnu maatte holde sig inde for Sauls, Kis's Søns, Ansigt; og de vare iblandt de vældige, som hjalp i Krigen; **2** de vare rustede med Bue, kastede med Stene med højre og venstre Haand og skøde Pile med Buen; de vare af Sauls Brødre, af Benjamin. **3** Ahieser var den ypperste, og Joas, Gibeathiten Semajas Sønner, og Jesiel og Peleth, Asmaveths Sønner, og Beraka og Jehu, Anathothiten. **4** Og Jismaja, Gibeoniten, var vældig iblandt de tredive og sat over de tredive, og Jeremia og Jahasiel og Johanan og Josabad, Gederathiten, **5** Elusaj og Jerimoth og Bealja og Semarja og Safatja, Harufiten, **6** Elkana og Jisija og Asareel og Joeser og Jasobeam, Koriterne, **7** og Joela, og Sebadja, Jerohams Sønner, af Gedor. **8** Og af Gaditerne gik nogle over til David til Befæstningen i Ørken, vældige til Strid, Stridsmænd til Krigen, rustede med Skjold og Spyd; og deres Ansigter vare som Løvers Ansigter, og de vare snare til at løbe som Raadyr paa Bjergene. **9** Eser var den første, Obadja den anden, Eliab den tredje, **10** Mismanna den fjerde, Jeremia den femte, **11** Athaj den sjette, Eliel den syvende, **12** Johanan den ottende, Elisabad den niende, **13** Jeremias den tiende, Makbannaj den ellevte. **14** Disse vare af Gads Børn, Øverster for Hæren; den ringeste af dem var mere end hundrede, og den største mere end tusinde. **15** Disse ere de, som gik over Jordanen i den første Maaned, da den var fuld over alle sine Bredder; og de dreve alle Dalenes Indbyggere paa Flugt imod Østen og imod Vesten. **16** Der kom og af Benjamins og Judas Børn til Befæstningen til David. **17** Og David gik ud til dem og svarede og sagde til dem: Dersom I komme med Fred til mig for at hjælpe mig, da skal mit Hjerte være forenet med eder; men dersom I komme for at bedrage mig og overgive mig til mine Fjender, enddog der ingen Uret er i mine Hænder, da se vore Fædres Gud til og straffe det! **18** Og Aanden iførte sig Amasaj, den øverste af Høvedsmændene, og han sagde: Dig, David, tilhøre vi, og med dig, du Isajs Søn, ere vi; Fred, ja Fred være med dig og Fred med dem, som hjælpe dig! thi din Gud hjælper dig. Da tog David imod dem og satte dem til Øverster for Troppen. **19** Og af Manasse vare nogle gaaede over til David, der han kom med Filisterne imod Saul til Krig, dog uden at hjælpe dem; thi Filisternes Fyrster lode ham fare efter en Raadslagning og sagde: Om han gik over til sin Herre Saul, maatte det koste os vore Hoveder. **20** Der han drog til Ziklag, gik over til ham af Manasse: Adna og Josabad og Jediael og Mikael og Josabad og Elihu og Zilthaj, Øverster over de tusinde, som hørte til Manasse. **21** Og de hjalp David imod Krigsfolkene, thi de vare alle vældige til Strid, og de bleve Høvedsmænd for Hæren. **22** Thi der kom til den Tid daglig nogle til David for at hjælpe ham, indtil det blev til en stor Lejr, som Guds Lejr. **23** Og dette er Tallet paa de Øverster over dem, som vare bevæbnede til Striden, de, som kom til David i Hebron for at skaffe ham Sauls Rige efter Herrens Mund: **24** Judas Børn, som bare Skjold og Spyd, vare seks Tusinde og otte Hundrede, bevæbnede til Strid; **25** af Simeons Børn, vældige til Strid, til Hæren, syv Tusinde og hundrede; **26** af Levis Børn, fire Tusinde og seks Hundrede. **27** Og Jojada var en Fyrste for Arons Børn, og der var tre Tusinde og syv Hundrede med ham. **28** Og Zadok var en ung Mand, vældig til Strid, og af hans Faders Hus vare to og tyve Høvedsmænd; **29** og af Benjamins Børn, Sauls Brødre, tre Tusinde; thi hidindtil havde den største Del af dem taget Vare paa, hvad der var at varetage i Sauls Hus. **30** Og af Efraims Børn tyve Tusinde og otte Hundrede, vældige til Strid, navnkundige Mænd i deres Fædres Hus; **31** og af den halve Manasses Stamme atten Tusinde, som vare nævnede ved Navn, for at komme at gøre David til Konge. **32** Og af Isaskars Børn, som vare kyndige og forstandige paa Tiderne, saa at de vidste, hvad Israel skulde gøre, var der to Hundrede Øverster, og alle deres Brødre fulgte deres Ord. **33** Af Sebulon, som droge ud til Strid, rustede til Krig med alle Haande Krigsvaaben, halvtredsindstyve Tusinde, og de stillede sig i Slagorden uden tvedelt Hjerte; **34** og at Nafthali tusinde Høvedsmænd og

med dem syv og tredive Tusinde, som førte Skjold og Spyd; 35 og af Daniterne rustede til Krig otte og tyve Tusinde og seks Hundrede; 36 og af Aser, som droge ud til Strid, at ruste sig til Krig, fyrretyve Tusinde; 37 og af dem paa hin Side Jordanen, af Rubeniterne og Gaditerne og den halve Manasses Stamme, med alle Haande Stridsvaaben til Krig, hundrede og tyve Tusinde. 38 Alle disse Krigsmænd, som stillede sig i Slagorden, kom med et retskaffent Hjerte til Hebron, at gøre David til Konge over hele Israel; og alle de øvrige af Israel havde ogsaa eet Hjerte til at gøre David til Konge. 39 Og de vare der hos David i tre Dage, aade og drak; thi deres Brødre havde beredt Mad for dem. 40 Ogsaa de, som vare nær hos dem indtil Isaskar og Sebulon og Nafthali, førte Brød paa Asenerne og paa Kamelerne og paa Mulerne og paa Øksnene, Spise af Mel, Figenkager og Klaser Rosiner og Vin og Olie og Øksne og Faar i Mangfoldighed; thi der var Glæde i Israel.

13 Og David holdt et Raad med Høvedsmændene over tusinde og over hundrede og med alle Fyrsterne. 2 Og David sagde til hele Israels Forsamling: Dersom det synes godt for eder, og det er fra Herren, vor Gud, saa lader os hastelig sende Bud til dem af vore Brødre, som ere blevne tilbage i alle Israels Lande, og ligervis til Præsterne og Leviterne i Stæderne paa deres Marker, at de kunne forsamle sig med os. 3 Og lader os flytte vor Guds Ark over til os; thi vi søgte den ikke i Sauls Dage. 4 Da sagde den hele Forsamling, at man skulde gøre saa; thi den Ting syntes at være ret for hele Folkets Øjne. 5 Saa samlede David hele Israel fra Ægyptens Sihor og til Hamath for at føre Guds Ark fra Kirjath-Jearim. 6 Og David og hele Israel drog op til Baalath, til Kirjath-Jearim, som hører til Juda, for at hente Gud Herrens Ark op derfra, hans, som sidder paa Keruber, og hvis Navn paakaldes. 7 Og de førte Guds Ark paa en ny Vogn fra Abinadabs Hus, og Ussa og Ahio førte Vognen. 8 Og David og hele Israel legede for Guds Ansigt af al Magt baade med Sange og med Harper og med Psaltre og med Trommer og med Cymbler og med Basuner. 9 Og der de kom til Kidons Lade, da udrakte Ussa sin Haand for at gribe fat paa Arken, thi Øksnene vege ud af Sporet. 10 Da optændtes Herrens Vrede imod Ussa, og han slog ham, fordi han udrakte sin Haand til Arken, og han døde der for Guds Ansigt. 11 Da blev David ilde tilfreds, fordi Herren havde gjort et Skaar paa Ussa, og han kaldte det samme Sted Perez-Ussa indtil denne Dag. 12 Og David frygtede for Gud paa den samme Dag og sagde: Hvorledes skal jeg lade Guds Ark komme til mig? 13 Og David vilde ikke føre Arken til sig i Davids Stad; men han lod den føre hen til Githiten Obed-Edoms Hus. 14 Og Guds Ark blev ved Obed-Edoms Hus, i hans Hus, i tre Maaneder, og Herren velsignede Obed-Edoms Hus og alt det, han havde.

14 Og Hiram, Kongen af Tyrus, sendte Bud til David med Cedertræ og Murmestre og Tømmermestre for at bygge ham et Hus. 2 Og David fornam, at Herren havde stadfæstet ham til Konge over Israel; thi hans Rige blev overmaade ophøjet for hans Folks Israels Skyld. 3 Og David tog endnu Hustruer i Jerusalem, og David avlede endnu Sønner og Døtre. 4 Og disse vare deres Navne, som bleve ham fødte i Jerusalem: Sammua og Sobab, Nathan og Salomo 5 og Jibkar og Elisua og Elifelet 6 og Noga og Nefeg og Jafla 7 og Elisama og Beeljada og Elifelet. 8 Og der Filisterne hørte, at David var salvet til Konge over hele Israel, da droge alle Filisterne op for at søge efter David; der David hørte det, da drog han ud imod dem. 9 Og Filisterne kom og udbredte sig i Refaims Dal. 10 Og David spurgte Gud ad og sagde: Skal jeg drage op imod Filisterne? og vil du give dem i min Haand? Og Herren sagde til ham: Drag op, thi jeg vil give dem i din Haand. 11 Og der de droge op til Baal-Perazim, da slog David dem der, og David sagde: Gud har brudt igennem mine Fjender ved min Haand, ligesom Vandet bryder igennem; derfor kaldte man det samme Steds Navn Baal-Perazim. 12 Og de efterlode deres Guder der; og David bød, og de bleve opbrændte med Ild. 13 Og Filisterne bleve endnu ved og udbredte sig i Dalen. 14 Og David adspurgte Gud ydermere, og Gud sagde til ham: Du skal ikke drage op efter dem, men vend dig fra dem, at du kan komme til dem tværs over for Morbærtræerne. 15 Og det skal ske, naar du hører en Lyd af en Skriden hen over Morbærtræernes Toppe, da skal du drage ud til Striden; thi Gud er udgangen for dit Ansigt at slaa Filisternes Lejr. 16 Og David gjorde, som Gud havde befalet ham, og de sloge Filisternes Lejr fra Gibeon og indtil Geser. 17 Og Davids Navn kom ud i alle Landene, og Herren lod Frygt for ham komme over alle Hedninger.

15 Og han byggede sig Huse i Davids Stad og beredte et Sted til Guds Ark og udslog et Paulun til den.

2 Da sagde David: Ingen skal bære Guds Ark uden Leviterne; thi Herren har udvalgt dem til at bære Guds Ark og at tjene ham indtil evig Tid. **3** Derfor samlede David hele Israel til Jerusalem for at føre Herrens Ark op til sit Sted, som han havde beredt til den. **4** Og David samlede Arons Børn og Leviterne; **5** af Kahaths Børn: Uriel den Øverste og hans Brødre, hundrede og tyve; **6** af Meraris Børn: Asaja den Øverste og hans Brødre, to Hundrede og tyve; **7** af Gersoms Børn: Joel den Øverste og hans Brødre, hundrede og tredive; **8** af Elisafans Børn: Semaja den Øverste og hans Brødre, to Hundrede; **9** af Hebrons Børn: Eliel den Øverste og hans Brødre, firsindstyve; **10** af Ussiels Børn: Amminadab den Øverste og hans Brødre, hundrede og tolv. **11** Og David kaldte ad Zadok og Abjathar, Præsterne, og ad Leviterne, ad Uriel, Asaja og Joel, Semaja og Eliel og Amminadab, **12** og han sagde til dem: I ere Øverster for Fædrenehuse iblandt Leviterne, helliger eder og eders Brødre og fører Herrens, Israels Guds, Ark op til det Sted, som jeg har beredt til den. **13** Thi fordi I ikke første Gang vare med, har Herren, vor Gud, gjort et Skaar iblandt os, fordi vi ikke søgte ham, saaledes som ret var. **14** Saa helligede Præsterne og Leviterne sig til at føre Herrens, Israels Guds, Ark op. **15** Og Levi Børn opløftede Guds Ark, saaledes som Mose havde befalet efter Herrens Ord, paa deres Skuldre, med Stængerne over den. **16** Og David sagde til Leviternes Øverster, at de skulde stille deres Brødre, Sangerne, frem med Sangens Instrumenter, Psaltre og Harper og Cymbler, for at de skulde lade sig høre ved at opløfte Røsten med Glæde. **17** Da fremstillede Leviterne Heman, Joels Søn, og af hans Brødre Asaf, Berekias Søn, og af Meraris Børn, deres Brødre: Ethan, Kusajas Søn. **18** Og med dem vare deres Brødre af anden Rang: Sakaria, Ben og Jaesiel og Semiramoth og Jehel og Unni, Eliab og Benaja og Maeseja og Mathithja og Elifeleja og Mikneja og Obed-Edom og Jeiel, Portnerne. **19** Og Sangerne, Heman, Asaf og Ethan, lode sig høre med Kobbercymbler. **20** Og Sakaria og Asiel og Semiramoth og Jehiel og Unni og Eliab og Maeseja og Benaja lode sig høre med Psaltre efter Alamoth. **21** Og Mathithja og Elifeleja og Mikneja og Obed-Edom og Jeiel og Asasia anførte dem, som spillede paa Harper efter Skeminith. **22** Og Kenanja, Leviternes Øverste, var over dem, som vare satte til at bære; han vejledede dem i at bære, thi han var; forstandig; **23** Og Berekia og Elkana vare Dørvogtere ved Arken. **24** Men Sebarija og Josafat og Nethaneel og Amasaj og Sakaria og Benaja og Elieser, Præsterne, som blæste i Basunerne; gik foran Guds Ark; og Obed-Edom og Jehia vare Dørvogtere ved Arken. **25** Saa skete det, at David og Israels Ældste og de Øverste over tusinde gik hen for at hente Herrens Pagts Ark op af Obed-Edoms Hus med Glæde. **26** Og det skete, der Gud hjalp Leviterne, som bare Herrens Pagts Ark, da ofrede de syv Okser og syv Vædre. **27** Og David var klædt med en Kappe af kosteligt Linklæde og ligesaa alle Leviterne, som bare Arken, og Sangerne og Kenanja, Øverste for dem, som bare, og Sangerne; og David havde en linnet Livkjortel paa. **28** Saa førte hele Israel Herrens Pagts Ark op med Frydeskrig og med Trompeters Lyd og med Basuner og med Cymbler, og de lode sig høre med Psaltre og Harper. **29** Og det skete, der Herrens Pagts Ark kom ind i Davids Stad, da saa Mikal, Sauls Datter, ud af Vinduet, og hun saa Kong David springe og lege, og hun foragtede ham i sit Hjerte.

16 Og de indførte Guds Ark og satte den midt i Paulunet, som David havde opslaget til den, og ofrede Brændofre og Takofre for Guds Ansigt. **2** Og der David var færdig med at ofre Brændofferet og Takofferet, da velsignede han Folket i Herrens Navn. **3** Og han uddelte til hver Mand i Israel, baade Mænd og Kvinder, til hver især et helt Brød og et Stykke Kød og en Rosinkage. **4** Og han satte nogle af Leviterne for Herrens Ark til Tjenere og til at prise og at takke og at love Herren Israels Gud; **5** — Asaf var den ypperste og den anden efter ham Sakaria; — Jeiel og Semiramoth og Jehiel og Mathithja og Eliab og Benaja og Obed-Edom og Jeiel med Psaltres Instrumenter og med Harper, og Asaf lod sig høre med Cymbler; **6** men Benaja og Jehasiel, Præsterne, med stedse lydende Basuner foran Guds Pagts Ark. **7** Paa den Dag overdrog David første Gang Asaf og hans Brødre at synge Lovsangen for Herren: **8** Lover Herren, paakalder hans Navn, kundgører hans Gerninger iblandt Folkene. **9** Synger for ham, synger Psalmer for ham, taler om alle hans underlige Gerninger! **10** Roser eder af hans hellige Navn; deres Hjerte skal glædes, som søge Herren. **11** Spørger efter Herren og hans Magt, søger hans Ansigt altid! **12** Kommer hans underlige Gerninger i Hu, som han har gjort, hans underlige Ting og hans Munds Domme. **13** I, hans

Tjener Israels Sæd! I Jakobs Børn, hans udvalgte! **14** Han er Herren vor Gud, hans Domme ere i al Verden. **15** Kommer evindeligt hans Pagt i Hu, det Ord, han har befalet, til tusinde Slægter, **16** som han indgik med Abraham, og hans Ed til Isak, **17** og stadfæstede for Jakob til en Skik, for Israel til en evig Pagt, **18** der han sagde: Dig vil jeg give Kanaans Land, eders Arvs Part; **19** der I vare en liden Hob Folk, ja faa og fremmede der. **20** Og de vandrede fra Folk til Folk, og fra et Rige til et andet Folk. **21** Han lod ingen Mand gøre dem Uret og straffede Konger for deres Skyld, sigende: **22** Rører ikke ved mine Salvede, og gører mine Profeter intet ondt! **23** Synger for Herren, alt Landet! bebuder fra Dag til Dag hans Frelse! **24** Fortæller hans Herlighed iblandt Hedningerne, hans underfulde Gerninger iblandt alle Folkene. **25** Thi Herren er stor og saare priselig, og han er forfærdelig over alle Guder. **26** Thi alle Folkenes Guder ere Afguder, men Herren gjorde Himmelen. **27** Ære og Hæder er for hans Ansigt, Styrke og Glæde er paa hans Sted. **28** Giver Herren, I Folks Slægter! giver Herren Ære og Styrke! **29** Giver Herren hans Navns Ære; fremfører Skænk og kommer for hans Ansigt, tilbeder Herren i hellig Prydelse! **30** Al Jorden bæve for hans Ansigt, og Jordens Kreds skal befæstes, at den ikke ryster. **31** Himlene skulle glædes, og Jorden frydes, og de skulle sige iblandt Hedningerne: Herren regerer. **32** Havet skal bruse og dets Fylde; Marken skal frydes, og alt det, som er paa den. **33** Da skulle Træerne i Skoven fryde sig for Herrens Ansigt, thi han kommer for at dømme Jorden. **34** Lover Herren, thi han er god, thi hans Miskundhed varer evindelig, **35** og siger: Frels os, vor Frelses Gud! og saml os og udfri os fra Hedningerne for at love dit hellige Navn, at berømme os af din Pris. **36** Lovet være Herren, Israels Gud, fra Evighed til Evighed! Og alt Folket sagde Amen, og: Lov Herren! **37** Saa lod han der blive foran Herrens Pagts Ark Asaf og hans Brødre til stadig Tjeneste foran Arken, til hver Dags Gerning paa sin Dag. **38** Og Obed-Edom og deres Brødre, otte og tresindstyve, ja Obed-Edom, Jeduthuns Søn, og Hosa satte han til Portnere. **39** Og Zadok, Præsten, og hans Brødre, Præsterne, lod han tjene foran Herrens Tabernakel paa den Høj, som er i Gibeon, **40** at de stadigt skulde bringe Herren Brændofre paa Brændofferets Alter, Morgen og Aften, og det efter alt det, som er skrevet i Herrens Lov, som han bød Israel. **41** Og med dem vare Heman og Jeduthun og de øvrige af de udvalgte, som vare nævnte ved Navn, til at love Herren, fordi hans Miskundhed varer evindelig. **42** Ja med dem vare Heman og Jeduthun, for dem, som lode sig høre med Basuner og Cymbler og med Guds Sanges Instrumenter; men Jeduthuns Sønner vare ved Porten. **43** Saa drog alt Folket hen, hver til sit Hus; og David vendte om for at velsigne sit Hus.

17 Og det skete, der David boede i sit Hus, da sagde David til Nathan, Profeten: Se, jeg bor i et Hus af Cedertræ, og Herrens Pagts Ark bor under Tæpper. **2** Da sagde Nathan til David: Gør alt det, som er i dit Hjerte; thi Gud er med dig. **3** Men det skete i den samme Nat, at Guds Ord lød til Nathan, sigende: **4** Gak, og du skal sige til David, min Tjener: Saa sagde Herren: Du skal ikke bygge mig et Hus til at bo udi, **5** efterdi jeg har ikke boet i et Hus fra den Dag, da jeg opførte Israel, og indtil denne Dag; men jeg vandrede fra Paulun til Paulun og fra Tabernakel til Tabernakel. **6** Hvor som helst jeg har vandret i al Israel, har jeg vel der talt noget Ord med en af Israels Dommere, som jeg har befalet at føde mit Folk, og sagt: Hvorfor bygge I mig ikke et Hus af Cedertræ? **7** Saa skal du nu sige saaledes til min Tjener, til David: Saa sagde den Herre Zebaoth: Jeg tog dig fra Faarestien, fra Faarene, at du skulde være en Fyrste over mit Folk Israel. **8** Og jeg har været med dig, i hvor du gik, og har udryddet alle dine Fjender for dit Ansigt og gjort dig et Navn som de stores Navn, som ere paa Jorden. **9** Og jeg har beredt mit Folk Israel et Sted og plantet det, at det skal bo paa sit Sted og ikke ydermere forstyrres; og uretfærdige Folk skulle ikke mere fortrykke det som i Begyndelsen, **10** endog fra de Dage, da jeg gav Dommere Befaling over mit Folk Israel; og jeg har ydmyget alle dine Fjender, og jeg kundgør dig, at Herren vil bygge dig et Hus. **11** Og det skal ske, naar dine Dage ere til Ende, at du gaar herfra med dine Fædre, da vil jeg oprejse din Sæd efter dig, det skal være en af dine Sønner, og jeg vil stadfæste hans Rige. **12** Han skal bygge mig et Hus, og jeg vil stadfæste hans Stol evindelig. **13** Jeg vil være ham en Fader, og han skal være mig en Søn; og jeg vil ikke lade min Miskundhed vige fra ham, saaledes som jeg lod den vige fra ham, som var før dig. **14** Men jeg vil befæste ham i mit Hus og i mit Rige evindelig, og hans Stol skal være fast evindelig. **15** Efter alle disse Ord og

efter hele dette Syn, saaledes talte Nathan til Kong David. 16 Da gik Kong David ind og blev for Herrens Ansigt, og sagde: Hvo er jeg, Herre Gud, og hvad er mit Hus, at du har ført mig hidindtil? 17 Men dette var endnu lidet agtet for dine Øjne, o Gud! saa du endog talte om din Tjeners Hus i Fremtiden; og du har set til mig paa Menneskers Vis, du Gud Herren i det høje! 18 Hvad skal David ydermere tale til dig om dem Ære, som du har bevist imod din Tjener; thi du kender din Tjener. 19 Herre! for din Tjeners Skyld og efter dit Hjerte har du gjort al denne store Ting, at du vilde lade mig vide alle de store Ting. 20 Herre! der er ingen som du, og der er ingen Gud uden du, efter alt det, som vi have hørt med vore Øren. 21 Og hvo er som dit Folk Israel, et eneste Folk paa Jorden, som Gud gik hen at forløse sig til et Folk, for at sætte dig et Navn ved store og forfærdelige Ting, ved at uddrive Hedningerne for dit Folks Ansigt, hvilket du forløste fra Ægypten. 22 Og du satte dit Folk Israel til et Folk evindelig, og du, Herre! du er bleven dem til en Gud. 23 Og nu, Herre! det Ord, som du talte over din Tjener og over hans Hus, blive bestandigt evindelig, og gør, som du har talt. 24 Ja, det blive bestandigt, og dit Navn blive stort til evig Tid, at man skal sige: Herren Zebaoth, Israels Gud, er Gud over Israel; og David, din Tjeners, Hus skal blive fast for dit Ansigt. 25 Thi du, min Gud! du har aabenbaret for din Tjeners Øre, at du vil bygge ham et Hus, derfor har din Tjener fundet sit Hjerte til at bede for dit Ansigt. 26 Og nu, Herre! du er den Gud, og du har talt dette gode til din Tjener. 27 Saa begynd nu at velsigne din Tjeners Hus, at det maa blive evindelig for dit Ansigt; thi du, Herre! har velsignet det, saa lad det blive velsignet evindelig!

18 Og det skete derefter, at David slog Filisterne og ydmygede dem, og han tog Gat og dens tilliggende Byer af Filisternes Haand. 2 Han slog og Moabiterne, og Moabiterne bleve Davids Tjenere og bragte ham Skænk. 3 David slog og Hadad-Eser, Kongen af Zoba, ved Hamat, der han drog hen at vende sin Haand imod Floden Frat. 4 Og David tog fra ham tusinde Vogne og syv Tusinde Ryttere og tyve Tusinde Fodfolk, og David lammede alle Vognhestene, og han lod kun hundrede Heste blive tilovers af dem. 5 Men Syrerne fra Damaskus kom for at hjælpe Hadad-Eser, Kongen af Zoba, og David slog af Syrerne to og tyve Tusinde Mand. 6 Og David lagde Besætning udi Syrien i Damaskus, og Syrerne bleve Davids Tjenere og bragte ham Skænk, og Herren frelste David, i hvor han drog hen. 7 Og David tog de Guldskjolde, som vare hos Hadad-Esers Tjenere, og førte dem til Jerusalem. 8 Og fra Tibehat og fra Kun, Hadad-Esers Stæder, tog David saare meget Kobber; deraf gjorde Salomo Kobberhavet og Støtterne og Kobberkarrene. 9 Og der Thou, Kongen af Hamat, hørte, at David havde slaget hele Hadad-Esers, Kongen af Zobas, Hær, 10 da sendte han sin Søn Hadoram til Kong David for at hilse ham og at velsigne ham, fordi han havde stridt imod Hadad-Eser og slaget ham; thi Hadad-Eser førte stedse Krig imod Thou; og han havde alle Haande Guldkar og Sølvkar og Kobberkar med sig. 11 Ogsaa dem helligede Kong David for Herren, tillige med det Sølv og Guld, som han havde taget fra alle Hedninger, fra Edom og fra Moab og fra Ammons Børn og fra Filisterne og fra Amalek. 12 Og Abisaj, Zerujas Søn, slog Edomiterne i Saltdalen, atten Tusinde. 13 Og han lagde Besætning i Edom, og alle Edomiterne bleve Davids Tjenere; og Herren frelste David, i hvor han drog hen. 14 Saa var David Konge over hele Israel, og han gjorde Ret og Retfærdighed for alt sit Folk. 15 Og Joab, Zerujas Søn, var over Krigshæren, og Josafat, Ahiluds Søn, var Historieskriver. 16 Og Zadok, Ahitubs Søn, og Abimelek, Abjathars Søn, vare Præster, og Sausa var Skriver. 17 Og Benaja, Jojadas Søn, var over de Krethi og de Plethi; og Davids Sønner vare de første ved Kongens Haand.

19 Og det skete derefter, at Nahas, Ammons Børns Konge, døde, og hans Søn blev Konge i hans Sted. 2 Da sagde David: Jeg vil gøre Miskundhed imod Hanon, Nahas Søn, thi hans Fader gjorde Miskundhed imod mig; og David sendte Bud at lade ham trøste over hans Fader, og Davids Tjenere kom til Ammons Børns Land, til Hanon, for at trøste ham. 3 Da sagde Ammons Børns Fyrster til Hanon: Mon David i dine Øjne ærer din Fader ved det han sender dig Trøstere? mon hans Tjenere ikke ere komne til dig for at udforske og at omstyrte og at udspejde Landet? 4 Da tog Hanon Davids Tjenere og lod dem rage og skar Halvdelen af deres Klæder indtil Skrævet og lod dem fare. 5 Og nogle gik og gave David det til Kende om de Mænd; da sendte han dem et Bud i Møde, thi Mændene vare saare forhaanede, og Kongen lod sige: Bliver i Jeriko, indtil eders Skæg vokser, og kommer da tilbage! 6 Der Ammons Børn saa, at de havde gjort sig forhadte for David, da sendte Hanon og Ammons Børn tusinde

Centner Sølv for at leje sig fra Mesopotamien og fra Syria-Maaka og fra Zoba Vogne og Ryttere. 7 Og de lejede sig to og tredive Tusinde Vognkæmpere og Kongen af Maaka og hans Folk, og de kom og lejrede sig lige for Medba; og Ammons Børn samlede sig fra deres Stæder og kom til Striden. 8 Der David hørte det, da udsendte han Joab og de vældiges hele Hær. 9 Og Ammons Børn droge ud og opstillede deres Slagorden foran Indgangen til Staden, men Kongerne, som vare komne, stillede særskilt paa Marken. 10 Der Joab saa, at Krigen truede ham for og bagfra, da udvalgte han nogle af alle de udvalgte i Israel og opstillede sig imod Syrerne. 11 Og det øvrige Folk gav han under sin Broder Abisajs Haand, og de opstillede sig imod Ammons Børn. 12 Og han sagde: Dersom Syrerne blive mig for stærke, da skal du være mig til Hjælp; men dersom Ammons Børn blive dig for stærke, da vil jeg hjælpe dig. 13 Vær frimodig, og lader os vise os frimodige for vort Folk og for vor Guds Stæder; men Herren gøre, hvad som godt er for hans Øjne. 14 Da drog Joab frem og det Folk, som var hos ham, til Striden imod Syrerne; og disse flyede for hans Ansigt. 15 Der Ammons Børn saa, at Syrerne flyede, da flyede de og for Abisaj, hans Broders, Ansigt, og kom til Staden; og Joab kom til Jerusalem. 16 Og der Syrerne saa, at devare slagne for Israels Ansigt, da sendte de Bud og lode de Syrer, som vare paa hin Side Floden, rykke ud, og Sofak, Hadad-Esers Stridshøvedsmand, anførte dem. 17 Der det blev David tilkendegivet, da samlede han hele Israel og drog over Jordanen, og han kom til dem og stillede sig imod dem, og David stillede sig i Slagorden imod Syrerne, og de strede med ham. 18 Men Syrerne flyede for Israels Ansigt, og David ihjelslog af Syrerne syv Tusinde Vognkæmpere og fyrretyve Tusinde Fodfolk, ligeledes dræbte han Sofak, Stridshøvedsmanden. 19 Der Hadad-Esers Tjenere saa, at de vare slagne for Israels Ansigt, da gjorde de Fred med David og tjente ham; og Syrerne vilde ikke ydermere hjælpe Ammons Børn.

20 Og det skete paa den Tid, der Aaret var omme, paa den Tid Kongerne pleje at uddrage til Krig, da førte Joab Stridshæren ud og ødelagde Ammons Børns Land, og han kom og belejrede Rabba, men David blev i Jerusalem; og Joab slog Rabba og nedbrød den. 2 Og David tog deres Konges Krone fra hans Hoved og fandt, at dens Vægt var et Centner Guld, og der var kostbare Stene i den, og den kom over Davids Hoved; og han bortførte af Staden saare meget Bytte. 3 Men Folket, som var derudi, førte han ud, og han skar dem over med Save og med Jerntærskeslæder og med Knive, og saaledes gjorde David ved alle Ammons Børns Stæder; siden vendte David og alt Folket tilbage til Jerusalem. 4 Og det skete derefter, at der stod et Slag i Geser med Filisterne; da slog Husathiten, Sibekaj, Sifaj af Rafas Børn, og de bleve ydmygede. 5 Og der var endnu en Krig med Filisterne; og Elhanan, Jairs Søn, slog Lahemi, Goliaths, Githitens, Broder, hvis Spydstage var som en Væverstang. 6 Og der var endnu Krig i Gat, og der var en høj Mand, og han havde seks Fingre paa hver Haand og seks Tæer paa hver Fod, i alt fire og tyve, og han var ogsaa født for Rafa. 7 Og der han forhaanede Israel, da slog Jonathan, en Søn af Davids Broder Simea, ham ihjel. 8 Disse vare fødte for Rafa i Gat, og de faldt ved Davids Haand og ved hans Tjeneres Haand.

21 Og Satan stod Israel imod, og han tilskyndede David til at tælle Israel. 2 Og David sagde til Joab og til Folkets Høvedsmænd: Gaar, tæller Israel fra Beersaba og indtil Dan, og bringer mig Besked, at jeg kan vide deres Tal. 3 Da sagde Joab: Herren lægge til sit Folk, som disse ere, hundrede Gange saa mange! ere de ikke, min Herre Konge, alle sammen min Herres Tjenere? hvorfor forlanger min Herre da dette? hvorfor skal dette være til en Skyld paa Israel? 4 Men Kongens Ord fik Overhaand imod Joab; saa drog Joab ud og vandrede igennem hele Israel og kom til Jerusalem. 5 Og Joab gav David Tallet paa Folket, som var talt; og det hele Israel var elleve Hundrede Tusinde Mænd, som kunde uddrage Sværd, og Juda fire Hundrede og halvfjerdsindstyve Tusinde Mænd, som kunde uddrage Sværd. 6 Dog talte han ikke Levi og Benjamin med iblandt dem; thi Kongens Ord var Joab vederstyggeligt. 7 Men denne Gerning var ond for Guds Øjne, derfor slog han Israel. 8 Da sagde David til Gud: Jeg har syndet saare, at jeg har gjort denne Gerning; men nu, kære, borttag din Tjeners Misgerning, thi jeg handlede meget daarligt. 9 Og Herren talte til Gad, Davids Seer, og sagde: 10 Gak og tal til David og sig: Saa sagde Herren: Jeg lægger dig tre Ting for, udvælg dig een af dem, og den vil jeg gøre dig. 11 Der Gad kom til David, da sagde han til ham:

Saa sagde Herren: Tag du imod **12** enten Hunger i tre Aar, eller imod Nederlag for dine Modstanderes Ansigt tre Maaneder, og at dine Fjenders Sværd naar dig, eller imod Herrens Sværd, det er Pest, tre Dage udi Landet, saa at Herrens Engel udbreder Ødelæggelse i hele Israels Landemærke; saa se nu til, hvad Svar jeg skal sige til den igen, som mig udsendte. **13** Da sagde David til Gad: Jeg er saare angst; kære, jeg vil falde i Herrens Haand, thi hans Barmhjertighed er saare stor, og jeg vil ikke falde i Menneskens Haand. **14** Saa lod Herren Pest komme i Israel, og der faldt af Israel halvfjerdsindstyve Tusinde Mænd. **15** Og Gud sendte en Engel til Jerusalem for at ødelægge den, og der han ødelagde den, saa Herren til og angrede det onde og sagde til Engelen, som ødelagde: Det er nok, drag nu din Haand tilbage; og Herrens Engel stod ved Ornans, Jebusitens Tærskeplads. **16** Der David opløftede sine Øjne og saa Herrens Engel staa imellem Jorden og imellem Himmelen og det dragne Sværd i hans Haand udrakt over Jerusalem, da faldt David og de Ældste, skjulte med Sæk, paa deres Ansigt. **17** Og David sagde til Gud: Har jeg ikke sagt, at man skulde tælle Folket? ja jeg, jeg er den, som syndede og gjorde meget ilde, men disse Faar, hvad have de gjort? Herre, min Gud! kære, lad din Haand være imod mig og imod min Faders Hus, og ikke imod dit Folk til Plage. **18** Da sagde Herrens Engel til Gad, at han skulde sige til David, at David skulde gaa op for at rejse Herren et Alter paa Ornans, Jebusitens, Tærskeplads. **19** Saa gik David op efter Gads Ord, som denne talte i Herrens Navn. **20** Der Oman vendte sig om, da saa han Engelen, og hans fire Sønner, som vare hos ham, skjulte sig; men Ornan tærskede Hvede. **21** Og David kom til Ornan, og Ornan saa sig om og saa David, og han gik frem fra Tærskepladsen og bøjede sig ned for David med Ansigtet til Jorden. **22** Og David sagde til Ornan: Giv mig den Tærskeplads, saa vil jeg bygge Herren et Alter derpaa; giv mig den for fuld Betaling, at Plagen maa holde op for Folket. **23** Da sagde Ornan til David: Tag du den og gør, min Herre Konge! det, som er godt for dine Øjne; se, jeg giver Okserne til Brændoffer og Tærskeslæderne til Veddet, og Hveden til Madofferet, jeg giver det alt. **24** Og Kong David sagde til Ornan: Ikke saa, men jeg vil visselig købe det for fuld Betaling; thi jeg vil ikke tage det, som tilhører dig, til Herren og til at ofre Brændoffer for intet. **25** Saa gav David Ornan for Stedet seks Hundrede Sekel Guld efter Vægt. **26** Og David byggede Herren der et Alter og ofrede Brændofre og Takofre; og der han kaldte paa Herren, da bønhørte han ham ved Ild fra Himmelen paa Brændofferets Alter. **27** Og Herren sagde til Engelen, at han skulde stikke sit Sværd i Skeden igen. **28** Samme Tid, der David saa, at Herren bønhørte ham paa Ornans, Jebusitens, Tærskeplads, da ofrede han der. **29** Thi Herrens Tabernakel, som Mose havde ladet gøre i Ørken, og Brændofferets Alter var paa den samme Tid paa Højen udi Gibeon. **30** Og David kunde ikke gaa hen foran den for at søge Gud; thi han var forfærdet for Herrens Engels Sværd.

22 Og David sagde: Her skal den Herre Guds Hus være, og her skal Israels Brændoffers Alter være. **2** Og David befalede at samle de fremmede, som vare i Israels Land, og han beskikkede Stenhuggere for at tildanne hugne Sten til at bygge Guds Hus. **3** Og David skaffede Jern i Mangfoldighed til Søm til Dørene i Portene og til Kramper og Kobber i Mangfoldighed, saa at der vidstes ingen Vægt derpaa, **4** og Cedertræ uden Tal; thi Zidonierne og Tyrierne førte Cedertræ i Mangfoldighed til David. **5** Thi David sagde: Salomo, min Søn, er en ung Mand og blødhjertet, og Huset, som skal bygges Herren, skal være overmaade stort, navnkundigt og berømmeligt i alle Lande; jeg vil forberede det for ham. Saa forberedte David saare meget før sin Død. **6** Da kaldte han ad Salomo, sin Søn, og bød ham bygge Herrens, Israels Guds, Hus. **7** Og David sagde til Salomo: Min Søn! hvad mig angaar, da stod mit Hjerte til at bygge Herren min Guds Navn et Hus; **8** men Herrens Ord skete til mig og sagde: Du har udøst meget Blod og ført store Krige, du skal ikke bygge mit Navn et Hus, fordi du udøste meget Blod paa Jorden for mit Ansigt. **9** Se, den Søn, som dig skal fødes, han skal være en Rolighedens Mand, thi jeg vil skaffe ham Rolighed for alle hans Fjender trindt omkring; thi Salomo skal være hans Navn; og jeg vil give Fred og Rolighed over Israel i hans Dage. **10** Han skal bygge mit Navn et Hus, og han skal være mig en Søn, og jeg vil være ham en Fader, og jeg vil stadfæste hans Riges Trone over Israel til evig Tid. **11** Nu, min Søn, Herren skal være med dig, og du skal blive lykkelig og bygge Herren din Gud et Hus, som han talte om dig. **12** Visselig, Herren skal give dig Klogskab og Forstand og give dig Befaling over Israel; men du skal holde Herren din Guds Lov. **13** Da skal

du være lykkelig, naar du beflitter dig paa at gøre efter de Skikke og Love, som Herren bød Israel ved Mose; vær frimodig og stærk, du skal ikke frygte og ikke ræddes. **14** Og se, jeg har beredt til Herrens Hus i min Trængsel hundrede Tusinde Centner Guld og tusinde Gange tusinde Centner Sølv; dertil Kobber og Jern, som ej er til at veje, thi der er meget deraf; jeg har og beredt Træ og Sten, og dertil maa du lægge mere. **15** Saa har du og mange hos dig, som kunne gøre Arbejdet, Stenhuggere og Mestre til at arbejde i Sten og Træ og alle Haande kløgtige Mænd til alle Haande Gerning. **16** Paa Guldet, paa Sølvet og paa Kobberet og paa Jernet er intet Tal; gør dig rede og udfør det, og Herren være med dig! **17** Og David bød alle Israels Fyrster at hjælpe Salomo, hans Søn: **18** Er ej Herren eders Gud med eder og har skaffet eder Rolighed trindt omkring? thi han har givet Landets Indbyggere i min Haand, og Landet er undertvunget for Herrens Ansigt og for hans Folks Ansigt. **19** Giver nu eders Hjerte og eders Sjæl hen til at søge Herren eders Gud, og gører eder rede og bygger Gud Herrens Helligdom for at indføre Herrens Pagts Ark og Guds Helligdoms Kar i Huset, som skal bygges for Herrens Navn.

23 Der David var gammel og mæt af Dage, da gjorde han Salomo, sin Søn, til Konge over Israel. **2** Og han samlede alle Israels Fyrster, Præsterne og Leviterne. **3** Og Leviterne bleve talte fra tredive Aar gamle og derover, og deres Tal var, Hoved for Hoved, Mand for Mand, otte og tredive Tusinde. **4** Af dem skal der til at forestaa Gerningen ved Herrens Hus være fire og tyve Tusinde, og til Fogeder og Dommere seks Tusinde; **5** og fire Tusinde til Portnere og fire Tusinde til at love Herren med Instrumenterne, som jeg har gjort til Lovsangen. **6** Og David delte dem i Skifter efter Levis Sønner, Gerson, Kahath og Merari. **7** Af Gersoniterne vare Ladan og Simei. **8** Ladans Sønner vare: Jehiel den første og Setham og Joel, i alt tre. **9** Simeis Sønner vare: Selomith og Hasiel og Haran, i alt tre; disse vare Øverster for Ladans Fædrenehuse. **10** Og Simeis Sønner vare: Jahath, Sisa og Jeus og Beria; disse fire vare Simeis Sønner. **11** Og Jahath var den første og Sisa den anden; men Jeus og Beria havde ikke mange Sønner, derfor bleve de regnede for eet Fædrenehus. **12** Kahaths Sønner vare: Amram, Jizehar, Hebron og Ussiel, i alt fire. **13** Amrams Sønner vare: Aron og Mose; og Aron blev udtagen til at hellige det Højhellige, han og hans Sønner til evig Tid, til at gøre Røgelse for Herrens Ansigt, til at tjene ham og at velsigne i hans Navn til evig Tid. **14** Men Mose, den Guds Mand, hans Sønner regnedes til Levi Stamme. **15** Moses Sønner vare: Gersom og Elieser. **16** Og Gersoms Sønner vare: Sebuel den første. **17** Og Eliesers Sønner vare: Rehabia den første; og Elieser havde ikke andre Sønner, men Rehabias Børn formerede sig overmaade. **18** Jizehars Sønner vare: Selomith den første. **19** Hebrons Sønner vare: Jerija den første, Amaria den anden, Jehasiel den tredje og Jekameam den fjerde. **20** Ussiels Sønner vare: Mika den første, Jesija den anden. **21** Meraris Sønner vare: Maheli og Mufi; Mahelis Sønner vare: Eleasar og Kis. **22** Og Eleasar døde og havde ingen Sønner, men Døtre; men Kis's Sønner, deres Brødre, toge dem til Ægte. **23** Musis Sønner vare: Maheli og Eder og Jeremoth, i alt tre. **24** Disse ere Levis Børn efter deres Fædres Hus, Fædrenehusenes Øverster, som bleve regnede efter Navnes Tal, efter deres Hoveder, og som gjorde Gerningen til Herrens Hus's Tjeneste, fra tyve Aar gamle og derover. **25** Thi David havde sagt: Herren, Israels Gud, har skaffet sit Folk Rolighed, og det skal bo i Jerusalem ind til evig Tid, **26** og Leviterne behøve heller ikke at bære Tabernaklet eller noget af dets Redskaber, som høre til dets Tjeneste. **27** Thi efter Davids sidste Ord vare de, som udgjorde Tallet af Levis Børn, de fra tyve Aar gamle og derover. **28** Thi de bleve satte ved Siden af Arons Børn til Herrens Hus's Tjeneste, over Forgaardene og over Kamrene og over alle Haande hellige Tings Renselse og til Gerning ved Guds Hus's Tjeneste **29** og ved Skuebrødene og ved Melet til Madofferet og til de usyrede, tynde Kager og ved Panden og ved det, som ældtedes, og ved Hulmaal og Længdemaal **30** og til at staa hver Morgen for at takke og for at love Herren og ligesaa om Aftenen **31** og til at ofre Herren alle Brændofre paa Sabbaterne, paa Nymaanederne og paa de bestemte Højtider efter Tal, som deres Vis var, idelig for Herrens Ansigt. **32** Og de skulde tage Vare paa, hvad der var at varetage ved Forsamlingens Paulun, og paa hvad der var at varetage ved Helligdommen, og paa hvad der var at varetage for Arons Børn, deres Brødre, til Herrens Hus's Tjeneste.

24 Men for Arons Børn vare Skifterne disse: Arons Sønner vare Nadab og Abihu, Eleasar og Ithamar. **2** Men Nadab og Abihu døde for deres Faders Ansigt, og de havde ingen Børn; og Eleasar og Ithamar gjorde Præstetjeneste. **3** Og David tillige med Zadok af Eleasars Børn og Akimelek af Ithamars Børn inddelte dem til deres Embede i deres Tjeneste. **4** Og der blev flere fundne af Eleasars Børn, som vare Øverster for Mændene, end af Ithamars Børn, da de delte dem; af Eleasars Børn var der seksten Øverster for deres Fædrenehuse, men af Ithamars Børn for deres Fædrenehuse var der otte. **5** Og de inddelte dem efter Lodkastning, disse med hine; thi der havde været Helligdommens Fyrster og Guds Fyrster saavel af Eleasars Børn som af Ithamars Børn. **6** Og Semaja, Nethaneels Søn, Skriveren, en af Leviterne, opskrev dem i Paasyn af Kongen og Fyrsterne, og Zadok, Præsten, og Akimelek, Abjathars Søn, og Øversterne for Fædrenehusene blandt Præsterne og Leviterne; et Fædrenehus blev udtrukket for Eleasar, et andet blev skiftevis udtrukket for Ithamar. **7** Den første Lod kom ud for Jojarib, den anden for Jedaja, **8** den tredje for Harim, den fjerde for Seorim, **9** den femte for Malkia, den sjette for Mijamin, **10** den syvende for Hakkoz, den ottende for Abia, **11** den niende for Jesua, den tiende for Sekania, **12** den ellevte for Eljasib, den tolvte for Jakim, **13** den trettende for Hufa, den fjortende for Jesebab, **14** den femtende for Bilga, den sekstende for Immer, **15** den syttende for Hesir, den attende for Hafizez, **16** den nittende for Petakia, den tyvende for Ezekiel, **17** den en og tyvende for Jakin, den to og tyvende for Gamul, **18** den tre og tyvende for Delaja, den fire og tyvende for Maaseja. **19** Disses Embedsgerning var det at gaa ind i Herrens Hus, som deres Vis var, efter deres Faders, Arons, Anvisning, saaledes som Herren, Israels Gud havde budt ham. **20** Og hvad de øvrige af Levis Børn angaar, da var der af Amrams Sønner Subael, af Subaels Sønner Jedeja. **21** Hvad Rehabia angaar, da var af Rehabias Sønner Jissija den første. **22** Af Jizehariterne var der Selomoth, af Selomoths Sønner var der Jahath; **23** og Jerijas Sønner: Amaria var den anden, Jehasiel den tredje, Jekameam den fjerde. **24** Af Ussiels Sønner var der Mika, af Mikas Sønner var der Samir. **25** Jissija var Mikas Broder; af Jissijas Sønner var der Sakaria. **26** Meraris Sønner vare: Maheli og Musi, Børn af hans Søn Jasia. **27** Meraris Børn af hans Søn Jasia vare baade Skoam og Sakur og Ibri. **28** Af Maheli var der Eleasar, og han havde ingen Sønner. **29** Hvad Kis angaar, Kis's Sønner vare Jeramel. **30** Og Musis Sønner vare: Maheli og Eder og Jerimoth; disse ere Leviternes Børn efter deres Fædres Hus. **31** Ogsaa de kastede Lod ligesom deres Brødre, Arons Børn, i Paasyn af Kong David og Zadok og Akimelek, og Øversterne for Fædrenehusene iblandt Præsterne og Leviterne, Øversten for Fædrenehuset saavel som hans yngste Broder.

25 Og David og Stridshøvedsmændene udtoge til Tjeneste af Asafs og Hemans og Jeduthuns Børn dem, som skulde profetere med Harper og med Psaltre og med Cymbler, og Tallet paa Mændene efter deres Embedsgerning var: **2** Af Asafs Børn: Sakur og Josef og Nathania og Asareela, Asafs Sønner, under Asaf, som profeterede efter Kongens Anvisning; **3** af Jeduthun: Jeduthuns Sønner vare: Gedalja og Zeri og Jesaja og Hasabja og Mathithja, i alt seks, med Harper, under deres Fader Jeduthun, som profeterede ved at takke og love Herren; **4** af Heman: Hemans Sønner vare: Bukkija, Mathanja, Ussiel, Sebuel og Jerimoth, Hananja, Hanani, Eliatha, Giddalthi og Romamthi-Eser, Josbekasa, Mallothi, Hothir, Mahasioth. **5** Alle disse vare Sønner af Heman, Kongens Seer i Guds Ord, de skulde lade Hornet lyde; og Gud havde givet Heman fjorten Sønner og tre Døtre. **6** Alle disse vare under deres Fædre ved Sangen i Herrens Hus, med Cymbler, Psaltre og Harper til Guds Hus's Tjeneste, efter Kongens, Asafs og Jeduthuns og Hemans Anvisning. **7** Og deres Tal tillige med deres Brødres, som vare oplærte i Herrens Sang, alle Mestrene vare to Hundrede, otte og firsindstyve. **8** Og de kastede Lod om, hvad de skulde tage Vare paa, saavel den yngste som den ældste, saavel Mesteren som Lærlingen. **9** Og den første Lod kom ud for Asaf, nemlig for Josef; den anden for Gedalja, ham og hans Brødre og hans Sønner, i alt tolv; **10** den tredje for Sakur, hans Sønner og hans Brødre, i alt tolv; **11** den fjerde for Jizri, hans Sønner og hans Brødre, i alt tolv; **12** den femte for Nethania, hans Sønner og hans Brødre, i alt tolv; **13** den sjette for Bukkija, hans Sønner og hans Brødre, i alt tolv; **14** den syvende for Isareela, hans Sønner og hans Brødre, i alt tolv; **15** den ottende for Jesaja, hans Sønner og hans Brødre, i alt tolv; **16** den niende for Mathanja, hans Sønner og hans Brødre, i alt tolv; **17**

den tiende for Simei, hans Sønner og hans Brødre, i alt tolv; 18 den ellevte for Asareel, hans Sønner og hans Brødre, i alt tolv; 19 den tolvte for Hasabia, hans Sønner og hans Brødre, i alt tolv; 20 den trettende for Subael, hans Sønner og hans Brødre, i alt tolv; 21 den fjortende for Mathithja, hans Sønner og hans Brødre, i alt tolv; 22 den femtende for Jerimoth, hans Sønner og hans Brødre, i alt tolv; 23 den sekstende for Hananja, hans Sønner og hans Brødre, i alt tolv; 24 den syttende for Josbekasa, hans Sønner og hans Brødre, i alt tolv; 25 den attende for Hanani, hans Sønner og hans Brødre, i alt tolv; 26 den nittende for Mallothi, hans Sønner og hans Brødre, i alt tolv; 27 den tyvende for Eliatha, hans Sønner og hans Brødre, i alt tolv; 28 den en og tyvende for Hothir, hans Sønner og hans Brødre, i alt tolv; 29 den to og tyvende for Giddalthi, hans Sønner og hans Brødre, i alt tolv; 30 den tre og tyvende for Mahesioth, hans Sønner og hans Brødre, i alt tolv; 31 den fire og tyvende for Romamthi-Eser, hans Sønner og hans Brødre, i alt tolv.

26 Hvad Portnernes Skifter angaar, saa var der af Koriterne Meselemia, Kores Søn, af Asafs Børn. 2 Og Meselemia havde Sønner: Sakaria den førstefødte, Jedial den anden, Sebadja den tredje, Jathniel den fjerde, 3 Elam den femte, Johanan den sjette, Eljoenaj den syvende. 4 Og Obed-Edom havde Sønner: Semaja den førstefødte, Josabad den anden, Joa den tredje og Sakar den fjerde og Nethaneel den femte, 5 Ammiel den sjette, Isaskar den syvende, Peulthaj den ottende; thi Gud havde velsignet ham. 6 Og for hans Søn Semaja bleve Sønner fødte, som herskede i deres Fædres Hus; thi de vare vældige i Styrke. 7 Semajas Sønner vare: Othni og Refael og Obed, Elsabad, hans Brødre, duelige Folk, Elihu og Semakja. 8 Alle disse vare af Obed-Edoms Sønner, de med deres Sønner og deres Brødre, duelige Mænd og stærke til Tjenesten; der var to og tresindstyve af Obed-Edom. 9 Og Meselemias Sønner og Brødre, duelige Folk, vare atten. 10 Og Hosa af Meraris Børn havde Sønner: Simri var den første, enddog han ikke var den førstefødte, men hans Fader havde sat ham til at være den første; 11 Hilkia den anden, Tebalia den tredje, Sakaria den fjerde; alle Hosas Sønner og Brødre vare tretten. 12 Efter disse, nemlig Mændenes Øverster, faldt Portnernes Skifter til Vagterne, i Forening med deres Brødre, for at gøre Tjeneste i Herrens Hus. 13 Og de kastede Lod, saavel for den yngste som for den ældste, efter deres Fædres Hus, til hver Port. 14 Og Lodden imod Østen faldt for Selemia; og de kastede Lod for hans Søn Sakaria, en klog Raadgiver, og hans Lod faldt ud imod Norden. 15 For Obed-Edom faldt Lodden imod Sønden, og for hans Sønner imod Skatkamrenes Hus. 16 For Suppim og for Hosa faldt Lodden imod Vesten ved Skalleket Port, paa Vejen, som gaar op ad; der var Vagt over for Vagt. 17 Imod Østen vare seks af Leviterne, imod Norden vare fire hver Dag, imod Sønden fire hver Dag og ved Skatkamrene to og to. 18 Ved Parbar imod Vesten: Fire var der paa Vejen, to hen imod Parbar. 19 Disse vare Portnernes Skifter af Koriternes Børn og af Meraris Børn. 20 Men af Leviterne var Ahia over Guds Hus's Skatte og de hellige Tings Skatte. 21 Ladans Sønner, nemlig Gersonitens Sønner af Ladan, Øversterne for Gersoniten Ladans Fædrenehuse, var Jehieli. 22 Jehielis Sønner vare Setham og Joel, hans Broder, som vare over Herrens Hus's Skatte. 23 Af Amramiterne, af Jizehariterne, af Hebroniterne, af Ussieliterne, 24 var Sebuel en Søn af Gersom, Moses Søn, Opsynsmand over Skattene. 25 Men hvad angaar hans Brødre, dem af Elieser, saa var dennes Søn Rehabia og dennes Søn Jesaja og dennes Søn Joram og dennes Søn Sikri og dennes Søn Selomoth. 26 Denne Selomoth og hans Brødre vare over alle Skattene af de hellige Ting, som Kong David samt Øversterne for Fædrenehusene, Høvedsmændene over tusinde, over hundrede og Stridshøvedsmændene havde helliget. 27 Fra Krigene og af Byttet havde de helliget det til at udbedre Herrens Hus med. 28 Og alt hvad Samuel, Seeren og Saul, Kis's Søn, og Abner, Ners Søn, og Joab, Zerujas Søn, havde helliget, alt hvad hver havde helliget, det var under Selomiths og hans Brødres Haand. 29 Af Jizehariterne vare Kenanja og hans Sønner beskikkede over Israel, til den udvortes Gerning, som Fogeder og som Dommere. 30 Af Hebroniterne vare Hasabia og hans Brødre, duelige Folk, tusinde og syv Hundrede, beskikkede over Embederne i Israel paa denne Side Jordanen imod Vesten, til alle Haande Herrens Gerning og til Kongens Tjeneste. 31 Af Hebroniterne var Jerija den Øverste for Hebroniterne efter deres Slægter, efter deres Fædrenehuse; i det fyrretyvende Aar af Davids Regering blev der søgt og fundet iblandt dem vældige Helte i Jaeser i Gilead. 32 Og hans Brødre vare duelige Mænd, to Tusinde og syv Hundrede,

Øverster for Fædrenehuse; og Kong David satte dem over Rubeniterne og Gaditerne og den halve Manasses Stamme i alle Guds Sager og alle Kongens Sager.

27 Og Israels Børn efter deres Tal, Øversterne for Fædrenehusene og Høvedsmændene over tusinde og over hundrede og deres Fogeder, de, som tjente Kongen i hver Sag, som paalaa Skifterne, hvilke traadte til og gik fra, Maaned for Maaned, i alle Aarets Maaneder, vare i ethvert Skifte fire og tyve Tusinde. **2** Over det første Skifte i den første Maaned var Jasabeam, Sabdiels Søn, og udi hans Skifter vare fire og tyve Tusinde. **3** Han var af Perez's Børn, den øverste over alle Stridshøvedsmændene, i den første Maaned. **4** Og over den anden Maaneds Skifte var Dodaj, Ahohiten, og ved hans Skifte var ogsaa Fyrsten Mikloth, og udi hans Skifte vare fire og tyve Tusinde. **5** Den tredje Stridshøvedsmand for den tredje Maaned var Benaja, Jojadas Søn, Præsten, han var en Øverste, og udi hans Skifte vare fire og tyve Tusinde. **6** Denne Benaja var vældig iblandt de tredive og over de tredive; og ved hans Skifte var hans Søn Ammi-Sabad. **7** Den fjerde i den fjerde Maaned var Asael, Joabs Broder, og Sabadja, hans Søn, efter ham, og i hans Skifte vare fire og tyve Tusinde. **8** Den femte i den femte Maaned var den Fyrste Samhuth, Jisrehiten, og i hans Skifte vare fire og tyve Tusinde. **9** Den sjette i den sjette Maaned var Ira, Ikes's Søn, Thekoiten, og i hans Skifte vare fire og tyve Tusinde. **10** Den syvende i den syvende Maaned var Helez, Peloniten, af Efraims Børn, og i hans Skifte vare fire og tyve Tusinde. **11** Den ottende i den ottende Maaned var Sibekaj, Husathiten, af Serahiterne, og i hans Skifte vare fire og tyve Tusinde. **12** Den niende i den niende Maaned var Abieser, Anathothiten, af Benjaminiterne, og i hans Skifte vare fire og tyve Tusinde. **13** Den tiende i den tiende Maaned var Maharaj, Netofathiten, af Serahiterne, og i hans Skifte vare fire og tyve Tusinde. **14** Den ellevte i den ellevte Maaned var Benaja, Pireathoniten, af Efraims Børn, og i hans Skifte vare fire og tyve Tusinde. **15** Den tolvte i den tolvte Maaned var Heldaj, Netofathiten, af Othniels Slægt, og i hans Skifte vare fire og tyve Tusinde. **16** Og over Israels Stammer var: For Rubeniterne en Fyrste Elieser, Sikris Søn; for Simeoniterne Sefatja, Maakas Søn; **17** for Levi Hasabja, Kemuels Søn; for Aron Zadok; **18** for Juda Elihu, en af Davids Brødre; for Isaskar Omri, Mikaels Søn; **19** for Sebulon Jesmaja, Obadjas Søn; for Nafthali Jerimoth, Asriels Søn; **20** for Efraims Børn Hosea, Asasias Søn; for den halve Manasses Stamme Joel, Pedajas Søn; **21** for den halve Manasses Stamme i Gilead Iddo, Sakarias Søn; for Benjamin Jaasiel, Abners Søn; **22** for Dan Asareel, Jerohams Søn; disse vare Israels Stammers Fyrster. **23** Men David tog ikke Tal paa dem, som vare fra tyve Aar gamle og derunder; thi Herren havde sagt, at han vilde formere Israel som Stjernerne paa Himmelen. **24** Joab, Zerujas Søn, havde begyndt at tælle, men fuldendte det ikke, fordi der blev en Vrede derfor over Israel; og Tallet blev ikke opført i Tallet i Kong Davids Krønikers Bog. **25** Og over Kongens Skatte var Asmaveth, Adiels Søn; og over Forraadet paa Marken, i Stæderne og i Byerne og i Taarnene var Jonathan, Ussias Søn. **26** Og over dem, som gjorde Markarbejdet ved at dyrke Jorden, var Esri, Kelubs Søn. **27** Og over Vingaardene var Simei, Ramathiten; og over Vingaardenes Forraad af Vin var Sabdi, Sifmiten. **28** Og over Oliegaardene og Morbærtræerne, som vare i Lavlandet, var Baal-Hanan, Gederiten; og over Forraadet af Olie var Joas. **29** Og over det store Kvæg, som græssede i Saron, var Sitri, Saroniten; og over Øksnene i Dalene var Safat, Adlajs Søn. **30** Og over Kamelerne var Obil, Ismaeliten; og over Aseninderne var Jedeja, Meronothiten. **31** Og over Smaakvæget var Jasis, Hagariten; alle disse vare Opsynsmænd over det Gods, som hørte Kong David til. **32** Men Jonathan, Davids Faders Broder, var Raadgiver, en forstandig Mand, han var og Skriver; og Jehiel, Hakmonis Søn, var hos Kongens Sønner. **33** Og Akitofel var Kongens Raadgiver; og Husaj, Arkiten, var Kongens Ven. **34** Og efter Akitofel kom Jojada, Benajas Søn, og Abjathar; men Joab var Kongens Stridshøvedsmand.

28 Da samlede David alle Israels Fyrster, Stammernes Øverster og Øversterne over de Skifter, som tjente Kongen, og Øversterne over tusinde og Øversterne over hundrede og Øversterne over alt Kongens og hans Sønners Gods og Kvæg, med Hofmændene og de vældige og alle de vældige i Strid, til Jerusalem. **2** Og Kong David rejste sig paa sine Fødder og sagde: Hører mig, mine Brødre og mit Folk! mit Hjerte stod til at bygge et Hvilehus til Herrens Pagts Ark og til vor Guds Fødders Skammel, og jeg havde forberedt Bygningen; **3** men Gud sagde til mig: Du skal ikke bygge mit Navn

et Hus; thi du er en Krigsmand og har udøst Blod. 4 Nu har Herren, Israels Gud, udvalgt mig af hele min Faders Hus til at være Konge over Israel evindelig; thi han udvalgte Juda til en Fyrste, og i Judas Hus min Faders Hus, og iblandt min Faders Sønner havde han Behagelighed til mig, saa han gjorde mig til Konge over al Israel. 5 Og af alle mine Sønner (thi Herren har givet mig mange Sønner) har han udvalgt Salomo, min Søn, til at sidde paa Herrens Riges Trone over Israel. 6 Og han har sagt mig: Din Søn Salomo, han skal bygge mit Hus og mine Forgaarde; thi jeg har udvalgt mig ham til en Søn, og jeg vil være ham en Fader. 7 Og jeg vil stadfæste hans Puge til evig Tid, dersom han holder fast ved at gøre mine Bud og mine Befalinger som paa denne Dag. 8 Og nu for det ganske Israels, Herrens Forsamlings, Øjne og for vor Guds Øren, ser hen til og søger alle Herrens, eders Guds, Bud, paa det I maa eje det gode Land og efterlade eders Børn det til Arv efter eder til evig Tid. 9 Og du, Salomo, min Søn! kend din Faders Gud, og tjen ham med et retskaffent Hjerte og med en villig Sjæl, thi Herren ransager alle Hjerter og forstaar alle Tankers Digten; dersom du søger ham, skal han findes af dig, og dersom du forlader ham, skal han forkaste dig i Evighed. 10 Se nu til, thi Herren har udvalgt dig til at bygge et Hus til en Helligdom; vær frimodig og udfør det! 11 Og David gav Salomo sin Søn en Afbildning af Forhallen og dets Bygninger og dets Skatkamre og dets Sale og dets inderste Kamre og af Naadestolens Hus; 12 og en Afbildning af alt det, som stod for ham i Aanden, af Herrens Hus's Forgaarde og af alle Kamrene trindt omkring, som vare bestemte for Guds Hus's Skatte og for de hellige Tings Skatte 13 og for Præsternes og Leviternes Skifter og for al Tjenestens Gerning i Herrens Hus og for alle Kar til Herrens Hus's Tjeneste; 14 af Guldet efter Vægten paa Guldet til alle Haande Kar, hvert til sin Tjeneste; af alle Haande Sølvkar efter Vægten, til ajle Haande Kar, hvert til sin Tjeneste. 15 Og han gav ham Vægten paa Guldlysestagerne og deres Guldlamper, efter Vægten paa hver Lysestage og dens Lamper; og paa Sølvlysestagerne, efter Vægten paa hver Lysestage og dens Lamper, hver Lysestage til sin Tjeneste, 16 og Guldet efter Vægt til Skuebrødenes Borde, til hvert Bord, og Sølvet til Sølvbordene. 17 Og han gav ham Madkrogene og Bækkenerne og de Skaaler, som skulde være af purt Guld, og Guldbægerne efter Vægt paa hvert Bæger og Sølvbægerne efter Vægt paa hvert Bæger 18 og Røgelsealteret, som skulde være af lutret Guld efter Vægten, Afbildningen af Vognen, nemlig Guldkeruberne, som skulde udbrede Vingerne og dække over Herrens Pagts Ark. 19 Om alle disse Ting har han undervist mig, sagde David, ved Skrift fra Herrens Haand, om alle Tingene efter Afbildningen. 20 Og David sagde til sin Søn Salomo: Vær frimodig og stærk og udfør det, frygt ikke og ræddes ikke; thi Gud Herren, min Gud, skal være med dig, han skal ikke slippe dig og ej forlade dig, indtil du har fuldkommet al Gerningen til Tjenesten i Herrens Hus. 21 Og se, her ere Præsternes og Leviternes Skifter til al Tjenesten i Guds Hus; ogsaa ere hos dig til alle Gerninger alle de, som ere frivillige og begavede med Visdom til al Tjenesten, dertil Fyrsterne og alt Folket beredt efter alle dine Ord.

29 Og Kong David sagde til hele Forsamlingen: Salomo, den eneste af mine Sønner, som Gud har udvalgt, er en ung Person og blødhjertet, men Gerningen er stor; thi det Slot er ikke for et Menneske, men for den Herre Gud. 2 Og af al min Kraft har jeg til min Guds Hus samlet Guld til Guldtøj og Sølv til Sølvtøj og Kobber til Kobbertøj og Jern til Jerntøj og Træ til Trætøj, Onyksstene og Stene til at indfatte, og Karbunkelstene og stukne Klæder og alle Haande kostbare Stene og mange Marmorstene. 3 Og desuden, fordi jeg har Behagelighed til min Guds Hus, har jeg givet, hvad jeg ejer af Guld og Sølv; dette har jeg givet til min Guds Hus foruden alt det, som jeg har samlet til Helligdommens Hus: 4 Tre Tusinde Centner Guld af Oflrs Guld og syv Tusind Centner lutret Sølv til at beslaa Husenes Vægge med, 5 at der kan være Guld til Guldtøjet og Sølv til Sølvtøjet og til alt det Arbejde, der udføres ved Mestres Haand; og hvo er villig til at fylde sin Haand i Dag for Herren? 6 Da gave Øversterne for Fædrenehusene og Israels Stammers Øverster og Øversterne over tusinde og over hundrede og Øversterne over Kongens Arbejde frivilligt. 7 Og de gave til Arbejdet paa Guds Hus fem Tusinde Centner Guld og ti Tusinde Drakmer og ti Tusinde Centner Sølv og atten Tusinde Centner Kobber og hundrede Tusinde Centner Jern. 8 Og de, hos hvem der blev fundet Stene, gave dem til Herrens Hus's Skat ved Jehiels Gersonitens Haand. 9 Og Folket var glad over, at de gave frivilligt; thi de

gave Herren af et retskaffent Hjerte, frivilligt; og Kong David glædede sig ogsaa med stor Glæde. **10** Og David lovede Herren for den ganske Forsamlings Øjne, og David sagde: Lovet være du, Herre, Israels vor Faders Gud, fra Evighed og til Evighed! **11** Dig, Herre! hører Majestæt og Vælde og Herlighed og Sejr og Ære til; thi alt i Himmelen og paa Jorden er dit, ja, dit, Herre! er Riget, og du er ophøjet over alt til et Hoved. **12** Og Rigdom og Ære er for dit Ansigt, og du regerer over alting, og Kraft og Vælde er i din Haand; og i din Haand staar det at gøre alt stort og stærkt. **13** Og nu, vor Gud! vi takke dig og love din Herligheds Navn. **14** Thi hvad er jeg, og hvad er mit Folk, at vi skulle have Kraft til at give frivilligt, som det her er sket? thi det er alt af dig, og af din Haand have vi givet dig det. **15** Thi vi ere fremmede for dit Ansigt og Gæster som alle vore Fædre: Vore Dage paa Jorden ere som en Skygge, og her er ingen Forhaabning. **16** Herre, vor Gud! al denne Mængde, som vi have samlet til at bygge dig et Hus for til dit hellige Navn, den er af din Haand, og det er alt sammen dit. **17** Og, min Gud! jeg ved, at du prøver Hjerter og har Behag til Oprigtighed, jeg har i mit Hjertes Oprigtighed givet alle disse Ting frivilligt og har nu med Glæde set dit Folk, som her fandtes, at det har givet dig frivilligt. **18** Herre, Abrahams, Isaks og Israels, vore Fædres Gud! bevar dette evindeligt som dit Folks Hjertes Tanker og Sind, og bered deres Hjerter til dig! **19** Og giv min Søn Salomo et retskaffent Hjerte til at holde dine Bud, dine Vidnesbyrd og dine Skikke og til at gøre det alt sammen og til at bygge det. Slot, som jeg har forberedt. **20** Siden sagde David til den ganske Forsamling: Kære, lover Herren, eders Gud; og al Forsamlingen lovede Herren, deres Fædres Gud, og bøjede sig og nedkastede sig for Herren og for Kongen. **21** Og de bragte Herren Slagtofre og ofrede Brændofre for Herren, den følgende Dags Morgen, nemlig tusinde Okser, tusinde Vædere, tusinde Lam, og deres Drikofre og Slagtofre i Mængde for al Israel. **22** Og de aade og drak for Herrens Ansigt paa den samme Dag med stor Glæde og gjorde anden Gang Salomo, Davids Søn, til Konge og salvede ham for Herren til Fyrste og Zadok til Præst. **23** Saa sad Salomo paa Herrens Trone som Konge i sin Fader Davids Sted og blev lykkelig, og al Israel var ham lydig. **24** Og alle Fyrsterne og de vældige, ja ogsaa alle Kong Davids Sønner, de underkastede sig Kong Salomo. **25** Og Herren gjorde Salomo overmaade stor for al Israels Øjne og gav ham kongelig Ære, som ingen Konge havde haft før ham over Israel. **26** Og David, Isajs Søn, havde været Konge over al Israel. **27** Men Dagene, som han havde været Konge over Israel, vare fyrretyve Aar; i Hebron regerede han syv Aar, og i Jerusalem regerede han tre og tredive Aar. **28** Og han døde i en god Alder, mæt af Dage, Rigdom og Ære; og Salomo, hans Søn, blev Konge i hans Sted. **29** Men Kong Davids Gerninger, de første og sidste, se, de ere beskrevne med i Samuel Seerens Krønike og med i Nathan Profetens Krønike og med i Gad Seerens Krønike; **30** tillige med hele hans Regering og hans Vælde og Tiderne, som forløb over ham og over Israel og over alle Landes Riger.

Anden Krønikebog

1 Og Salomo, Davids Søn, vandt Magt i sit Rige; og Herren, hans Gud, var med ham og gjorde ham overmaade stor. **2** Og Salomo gav Befaling til al Israel, til Øversterne over tusinde og hundrede og til Dommerne og til alle Øversterne for al Israel, Øversterne for Fædrenehusene, **3** og de gik hen, Salomo og hele Forsamlingen med ham, til Højen, som var i Gibeon; thi der var Guds Forsamlings Paulun, hvilket Mose, Herrens Tjener, havde gjort i Ørken. **4** Men David havde ført Guds Ark op fra Kirjath-Jearim til Stedet, som David havde beredt til den; thi han havde opslaaet et Paulun til den i Jerusalem. **5** Og det Kobberalter, som Bezaleel, en Søn af Uri, Hurs Søn, havde forfærdiget, var sat foran Herrens Tabernakel; og Salomo og Forsamlingen søgte hen til det. **6** Og Salomo ofrede for Herrens Ansigt paa Kobberalteret, som var for Forsamlingens Paulun, og han ofrede paa det tusinde Brændofre. **7** I samme Nat aabenbarede Gud sig for Salomo og sagde til ham: Begær, hvad jeg skal give dig. **8** Og Salomo sagde til Gud: Du har gjort stor Miskundhed imod David, min Fader, og gjort mig til Konge i hans Sted. **9** Lad nu, Herre, Gud! dit Ord til min Fader David blive Sandhed; thi du har gjort mig til Konge over et Folk, som er talrigt som Støv paa Jorden. **10** Giv mig nu Visdom og Kundskab, at jeg kan gaa ud og gaa ind for dette Folk; thi hvo kan ellers dømme dette dit store Folk? **11** Da sagde Gud til Salomo: Efterdi dette var i dit Hjerte, at du ikke har begæret Rigdom, Gods og Ære, eller deres Liv, som hade dig, og end ikke har begæret et langt Liv, men begæret dig Visdom og Kundskab, at du kan dømme mit Folk, over hvilket jeg har gjort dig til Konge: **12** Saa være Visdom og Kundskab givet dig; tilmed vil jeg give dig Rigdom og Gods og Ære, saadant som de Konger, der have været før dig, ikke have haft, og som ingen efter dig skal have. **13** Og Salomo kom til Jerusalem fra Højen, som var i Gibeon, fra Forsamlingens Paulun, og regerede over Israel. **14** Og Salomo samlede Vogne og Ryttere, og han havde tusinde og fire Hundrede Vogne og tolv Tusinde Ryttere; og han lod dem blive i Vognstæderne og hos Kongen i Jerusalem. **15** Og Kongen gjorde Sølvet og Guldet i Jerusalem som Stenene, og Cedertræerne gjorde han som Morbærtræerne, der ere i Lavlandet i Mangfoldighed. **16** Og Udførselen af Heste skete for Salomo fra Ægypten; og en Skare af Kongens Købmænd hentede en Skare for rede Penge. **17** Og de droge op og udførte fra Ægypten en Vogn for seks Hundrede Sekel Sølv, og en Hest for hundrede og halvtredsindstyve; og saaledes førte de dem ud til alle Hethithernes Konger og til Kongerne i Syrien ved egen Haand.

2 Og Salomo sagde, at han vilde bygge Herrens Navn et Hus og sit Rige et Hus. **2** Og Salomo talte halvfjerdsindstyve Tusinde Mænd til Lastdragere og firsindstyve Tusinde til at fælde Træer paa Bjerget og tre Tusinde og seks Hundrede til Opsynsmænd over dem. **3** Og Salomo sendte til Huram, Kongen i Tyrus, og lod ham sige: Ligesom du gjorde imod David, min Fader, og sendte ham Ceder til at bygge sig et Hus at bo i, saa gør og imod mig! **4** Se, jeg vil bygge Herren min Guds Navn et Hus, og hellige det for ham til at bringe Røgoffer for Herrens Ansigt med Røgelse af kostelige Urter og til bestandigt at fremlægge Skuebrød og til Brændofre, om Morgenen og om Aftenen, paa Sabbaterne og Nymaanederne og paa Herrens, vor Guds, bestemte Tider; dette skal evindelig paahvile Israel. **5** Og det Hus, som jeg vil bygge, skal være stort; thi vor Gud er større end alle Guderne. **6** Dog, hvo formaar med sin Kraft at bygge ham et Hus? thi Himlene og Himlenes Himle kunne ikke rumme ham; og hvad er jeg, at jeg skulde bygge ham et Hus, uden til at bringe Røgelse for hans Ansigt? **7** Saa send mig nu en kyndig Mand til at arbejde i Guld og i Sølv og i Kobber og i Jern og i Purpur og Skarlagen og blaat uldent, og en, som forstaar at gøre udskaaret Arbejde, og som kan være sammen med de kyndige Mænd, som ere hos mig i Juda og i Jerusalem, hvilke David, min Fader, har beskikket. **8** Og send mig Cedertræ, Fyrretræ og Hebentræ fra Libanon; thi jeg ved, at dine Tjenere forstaa at hugge Træer paa Libanon; og se, mine Tjenere skulle være med dine Tjenere, **9** og det for at berede mig Tømmer i Mangfoldighed; thi det Hus, som jeg vil bygge, skal være stort og vidunderligt. **10** Og se, jeg vil give dine Tjenere, som hugge og fælde Træerne, tyve Tusinde Kor stødt Hvede og tyve Tusinde Kor Byg og tyve Tusinde Bath Vin og tyve Tusinde Bath Olie. **11** Da lod Huram, Kongen af Tyrus, sige i et Brev, han sendte til Salomo: Fordi Herren elsker sit Folk, har han sat dig til Konge over dem. **12** Fremdeles sagde Huram: Lovet

være Herren, Israels Gud, som har gjort Himmelen og Jorden, at han gav Kong David en viis Søn, som har Forstand og Klogskab, som skal bygge Herren et Hus og sit Rige et Hus! **13** Saa sender jeg nu en viis Mand, som har Forstand, nemlig Huram-Abi; **14** han er Søn af en Kvinde iblandt Dans Døtre, og hans Fader er en Mand fra Tyrus, og han forstaar at arbejde i Guld og i Sølv, i Kobber, i Jern, i Sten og i Træ, i Purpur, i blaat uldent og i kosteligt Linklæde og i Skarlagen og at gøre alle Haande udskaaret Arbejde og at udtænke alle Haande Kunstværker, som opgives ham, at han kan være sammen med dine kyndige Mænd, med min Herre Davids, din Faders, kyndige Mænd. **15** Saa sende nu min Herre Hveden og Bygget, Olien og Vinen til sine Tjenere, som han har sagt. **16** Og vi ville hugge Træerne paa Libanon efter alt, som du behøver, og vi ville føre dem til dig i Flaader paa Havet ned til Jafo, og du skal føre dem op til Jerusalem. **17** Og Salomo talte alle de fremmede Mænd, som vare i Israels Land, efter den Tælling, som David, hans Fader, havde optaget over dem, og der bleve fundne hundrede og tre og halvtredsindstyve Tusinde og seks Hundrede. **18** Og han beskikkede halvfjerdsindstyve Tusinde af dem til Lastdragere og firsindstyve Tusinde til at hugge paa Bjerget og tre Tusinde og seks Hundrede til Opsynsmænd, som skulde holde Folket til Arbejde.

3 Og Salomo begyndte at bygge Herrens Hus i Jerusalem paa Moria Bjerg, hvor han havde aabenbaret sig for David, hans Fader, paa det Sted, jsom David havde beredt paa Ornans, Jebusitens, Tærskeplads. **2** Og han begyndte at bygge i den anden Maaned paa den anden Dag, i sin Regerings fjerde Aar. **3** Og saaledes lagde Salomo Grundvolden til Bygningen af Guds Hus: Længden i Alen efter gammelt Maal Tar tresindstyve Alen og Bredden tyve Alen. **4** Og Forhallen, som var foran, var efter Bredden paa Huset tyve Alen lang, men Højden var hundrede og tyve Alen; og han beslog den indentil med purt Guld. **5** Men det store Hus beklædte han med Fyrretræ og beslog det med fint Guld, og gjorde derpaa Palmer og Kæder. **6** Og han besatte Huset med kostbare Stene til Prydelse, og Guldet var af Parvajims Guld. **7** Og han beslog Huset, Bjælkerne, Dørtærsklerne og dets Vægge og dets Døre med Guld og lod udgrave Keruber paa Væggene. **8** Han byggede ogsaa det Allerhelligstes Hus: Dets Længde var tyve Alen efter Husets Bredde, og dets Bredde var tyve Alen; og han beslog det med henved seks Hundrede Centner fint Guld. **9** Og Vægten paa Søm var halvtredsindstyve Sekel Guld; og han beslog Salene med Guld. **10** Han gjorde og i det Allerhelligstes Hus to Keruber med Billedskærerarbejde; og man beslog dem med Guld. **11** Og Længden af Vingerne paa Keruberne var tyve Alen; den ene Vinge var fem Alen og rørte ved Husets Væg, og den anden Vinge var og fem Alen og rørte ved den anden Kerubs Vinge. **12** Og den anden Kerubs Vinge var fem Alen lang og rørte ved Husets Væg, og den anden Vinge var fem Alen og naaede til den anden Kerubs Vinge. **13** Disse Keruber bredte Vingerne tyve Alen ud og stode paa deres Fødder, og deres Ansigter vare vendte imod Huset. **14** Han gjorde og Forhænget af blaat uldent og Purpur og Skarlagen og kosteligt Linklæde og gjorde Keruber derpaa. **15** Han gjorde og foran Huset to Støtter, hvis Længde var fem og tredive Alen, og Knappen, som var oven paa den, var fem Alen. **16** Og han gjorde Kæder som i Koret og satte dem oven paa Støtterne og gjorde hundrede Granatæbler og satte dem paa Kæderne. **17** Og han oprejste Støtterne foran Templet, een til den højre Side og een til venstre Side; og han kaldte Navnet paa den til højre Jakin og Navnet paa den til venstre Boas.

4 Han gjorde og et Kobberalter; tyve Alen var dets Længde og tyve Alen dets Bredde og ti Alen dets Højde. **2** Tilmed gjorde han et støbt Hav; det var ti Alen fra den ene Rand til den anden Rand; det var rundt trindt omkring, og fem Alen var dets Højde, og en Snor, tredive Alen lang, gik om det trindt omkring. **3** Og under det var trindt omkring Billeder af Okser, som omgave det, ti paa en Alen, og de omringede Havet trindt omkring; i to Rader vare Okserne, støbte i een Støbning med det selv. **4** Det stod paa tolv Okser, tre vare vendte imod Norden, og tre vare vendte imod Vesten, og tre vare vendte imod Sønden, og tre vare vendte imod Østen, og Havet stod oven paa dem; og deres Bagdele vare alle vendte indad. **5** Og Tykkelsen derpaa var en Haandbred, og Randen derpaa var gjort som Randen paa et Bæger, ligesom et Lillieblomster; det holdt Bath, tre Tusinde rummede det. **6** Og han gjorde ti Kedler og satte fem paa den højre Side og fem paa den venstre Side til at to sig i dem; Brændofferet, som tillavedes, afskyllede de i dem; men Havet var for Præsterne til at to sig i.

7 Og han gjorde ti Lysestager af Guld efter deres Bestemmelse; og han satte dem i Templet, fem paa den højre Side og fem paa den venstre Side. 8 Og han gjorde ti Borde og satte dem i Templet, fem paa den højre og fem paa den venstre Side; og han gjorde hundrede Skaaler af Guld. 9 Han gjorde og en Forgaard for Præsterne og en stor Gaard og Døre paa Gaarden og beslog dens Fløje med Kobber. 10 Og han satte Havet ved det højre Hjørne imod Sydøst. 11 Tilmed gjorde Huram Gryder og Ildskuffer og Skaaler. Saa blev Huram færdig med at gøre Gerningen, som han udførte for Kong Salomo ved Guds Hus: 12 De to Støtter med runde Kroner oven paa de to Støtter, og tvende Net til at dække begge de runde Kroner, som vare oven paa Støtterne, 13 og de fire Hundrede Granatæbler til de to Net, to Rader Granatæbler til ethvert Net for at dække de tvende runde Kroner, som vare oven over Støtterne. 14 Og han gjorde Stolene og gjorde Kedlerne paa Stolene; 15 det ene Hav og de tolv Okser derunder; 16 ogsaa Gryderne og Ildskufferne og Madkrogene og samtlige Redskaber dertil gjorde Huram-Abi for Kong Salomo til Herrens Hus af poleret Kobber. 17 Paa Jordanens Slette lod Kongen dem støbe i den faste Jord, imellem Sukot og Zeredatha. 18 Og Salomo gjorde alle disse Redskaber i stor Mangfoldighed, saa at Kobberets Vægt ikke blev undersøgt. 19 Og Salomo lod gøre alle Redskaberne, som hørte til Guds Hus, og Guldalteret og Bordene til Skuebrødene 20 og Lysestagerne med deres Lamper af fint Guld for at tænde dem, som Skik var, lige for Koret 21 og Blomsterne og Lamperne og Lysesaksene af Guld, det var af det fineste Guld, 22 og Knivene og Skaalerne og Røgelseskaalerne og Ildkarrene af fint Guld; og hvad Indgangen til Huset angaar, da vare dens inderste Døre til det Allerhelligste og Dørene til Templets Hus af Guld.

5 Saa blev alt Arbejdet færdigt, som Salomo lod gøre til Herrens Hus; og Salomo førte det ind, som David, hans Fader, havde helliget, og Sølvet og Guldet og alle Redskaberne lagde han i Guds Hus's Skatkammer. 2 Da samlede Salomo til Jerusalem de Ældste i Israel og alle Stammernes Øverster, Fyrster for Fædrenehusene iblandt Israels Børn, for at føre Herrens Pagts Ark op fra Davids Stad, det er Zion. 3 Og alle Israels Mænd samledes til Kongen paa Højtiden, det er, i den syvende Maaned. 4 Og alle Israels Ældste kom, og Leviterne bare Arken. 5 Og de førte Arken op tillige med Forsamlingens Paulun og alle de hellige Redskaber, som vare i Paulunet; Præsterne, Leviterne, førte dem op. 6 Men Kong Salomo og al Israels Menighed, de, som vare samlede om ham foran Arken, ofrede smaat Kvæg og stort Kvæg, som ikke kunde tælles eller regnes for Mangfoldighed. 7 Saa førte Præsterne Herrens Pagts Ark til dens Sted, ind i Koret udi Huset i det Allerhelligste, hen under Kerubernes Vinger. 8 Og Keruberne udbredte Vingerne over Arkens Sted, og Keruberne dækkede over Arken og over dens Stænger ovenfil. 9 Og man drog Stængerne langt ud, saa at man saa Knapperne paa Arkens Stænger lige for Koret, men udenfil saa man dem ikke; og den blev der indtil denne Dag. 10 Der var intet i Arken uden de to Tavler, som Mose lagde deri ved Horeb, der Herren gjorde Pagt med Israels Børn, der de droge ud af Ægypten. 11 Og det skete, der Præsterne gik ud af det Hellige (thi alle Præster, som fandtes, havde helliget sig, saa at de ikke holdt sig efter Skifterne; 12 og Leviterne, Sangerne, alle sammen, baade Asaf, Heman og Jeduthun og deres Børn og deres Brødre, iførte kosteligt Linklæde, med Cymbler og med Psaltre og Harper, stode Østen ved Alteret og hos dem hundrede og tyve Præster, som blæste i Basunerne); 13 ja det skete, der de som een Mand blæste i Basuner og sang for enstemmigt at lade sig høre med Lov og Tak til Herren, og der de opløftede Røsten med Basuner og med Cymbler og med andre Sanginstrumenter, og der de lovede Herren, at han er god, og hans Miskundhed er evindelig: Da blev Huset i Herrens Hus fyldt med en Sky. 14 Og Præsterne kunde ikke staa og gøre Tjeneste for Skyen; thi Herrens Herlighed fyldte Guds Hus.

6 Da sagde Salomo: Herren har sagt, at han vilde bo i Mørket. 2 Og jeg har bygget dig en Boligs Hus, ja en fast Bolig, at du skal bo der evindelig. 3 Og Kongen vendte sig om og velsignede al Israels Menighed; thi al Israels Menighed stod. 4 Og han sagde: Lovet være Herren, Israels Gud! som talte med sin Mund til David, min Fader, og opfyldte det med sine Hænder og sagde: 5 Fra den Dag da jeg udførte mit Folk af Ægyptens Land, har jeg ikke udvalgt nogen Stad af alle Israels Stammer, til at man skulde bygge et Hus, at mit Navn skulde være der; ikke heller har jeg udvalgt nogen Mand til at være en Fyrste over mit Folk Israel; 6 men

jeg udvalgte Jerusalem, at mit Navn skal være der, og jeg udvalgte David, at han skulde være over mit Folk Israel. 7 Og det var i min Fader Davids Hjerte at bygge Herren Israels Guds Navn et Hus. 8 Men Herren sagde til David, min Fader: Fordi det har været i dit Hjerte at bygge mit Navn et Hus, da gjorde du vel deri, at det var i dit Hjerte. 9 Dog skal du ikke bygge det Hus; men din Søn, som skal udgaa af dine Lænder, han skal bygge mit Navn et Hus. 10 Og Herren har stadfæstet sit Ord, som han talte; thi jeg er kommen op i Davids, min Faders, Sted og sidder paa Israels Trone, som Herren talte, og har bygget Herren Israels Guds Navn et Hus. 11 Og der har jeg sat Arken, hvori Herrens Pagt er, som han gjorde med Israels Børn. 12 Og han stod foran Herrens Alter, for al Israels Forsamling, og udbredte sine Hænder. 13 Men Salomo havde gjort en Forhøjning af Kobber og sat den midt i Gaarden, fem Alen var dens Længde, og fem Alen var dens Bredde og tre Alen var dens Højde; og han stod paa den og knælede paa sine Knæ for al Israels Forsamling og udbredte sine Hænder imod Himmelen. 14 Og han sagde: Herre, Israels Gud! der er ingen Gud som du, i Himmelen eller paa Jorden, du, som holder Pagten og Miskundheden med dine Tjenere, som vandre for dit Ansigt af deres ganske Hjerte, 15 du, som har holdt din Tjener David, min Fader, det, du talte til ham; thi du har talt med din Mund og fuldkommet med din Haand, som det ses paa denne Dag. 16 Og nu, Herre, Israels Gud! hold din Tjener David, min Fader, det, som du har tilsagt ham, og sagt: Dig skal ikke fattes en Mand for mit Ansigt, som skal sidde paa Israels Trone, naar ikkun dine Børn bevare deres Vej, at vandre i min Lov, saaledes som du har vandret for mit Ansigt. 17 Og nu, Herre, Israels Gud! lad dit Ord staa fast, som du talede til din Tjener, til David. 18 Thi sandelig, monne Gud skulde bo hos Menneskene paa Jorden? se, Himlene og Himlenes Himle kunne ikke rumme dig, hvor langt mindre dette Hus, som jeg har bygget? 19 Men vend dit Ansigt til din Tjeners Bøn og til hans ydmyge Begæring, Herre, min Gud! at høre paa det Raab og paa den Bøn, som din Tjener beder for dit Ansigt: 20 At dine Øjne maa være aabnede over dette Hus Dag og Nat, over det Sted, som du har sagt om, at du vilde sætte dit Navn der til at høre den Bøn, som din Tjener beder paa dette Sted; 21 og at du vilde høre paa din Tjeners og dit Folk Israels ydmyge Begæringer, som de skulle bede paa dette Sted; og at du vilde høre det fra det Sted, hvor du bor i Himmelen, ja at du vilde høre og forlade. 22 Dersom nogen synder imod sin Næste, og man paalægger ham en Ed i at lade ham sværge, og den Ed kommer for dit Alter i dette Hus: 23 Da ville du høre fra Himmelen af og gøre derefter og dømme dine Tjenere, saa at du betaler den ugudelige og fører hans Vej over hans Hoved og retfærdiggør den retfærdige og giver ham efter hans Retfærdighed. 24 Og dersom dit Folk Israel bliver slaget for Fjendens Ansigt, naar de have syndet imod dig, og de da omvende sig og bekende dit Navn og bede og bønfalde om Naade for dit Ansigt i dette Hus: 25 Da Ville du høre fra Himmelen af og forlade dit Folks, Israels, Synd og føre dem tilbage til det Land, som du har givet dem og deres Fædre. 26 Naar Himmelen bliver tillukket, og der ikke vorder Regn, fordi de have syndet imod dig, og de da bede paa dette Sted og bekende dit Navn og omvende sig fra deres Synd, fordi du ydmyger dem: 27 Da ville du høre i Himmelen og forlade dine Tjeneres og dit Folks, Israels, Synd, fordi du viser dem den gode Vej, paa hvilken de skulle vandre; og du ville give Regn over dit Land, som du har givet dit Folk til Arv. 28 Naar der vorder Hunger i Landet, naar der vorder Pest, naar der vorder Tørke og Brand i Korn, Græshopper og Kornorme, naar hans Fjender ængste ham i hans Stæders Land, naar der kommer alle Haande Plage og alle Haande Sygdom; 29 al Bøn, al ydmyg Begæring, som sker af hvert Menneske eller af alt dit Folk Israel, som kender hver sin Plage og sin Smerte og udbreder sine Hænder til dette Hus: 30 Den ville du da høre fra Himmelen af, fra den faste Bolig, i hvilken du bor, og forlade og give enhver efter alle hans Veje, ligesom du kender hans Hjerte; thi du alene kender for dig Menneskens Børns Hjerter, 31 paa det de skulle frygte dig og vandre i dine Veje alle de Dage, hvilke de leve i Landet, som du har givet vore Fædre. 32 Ja, ogsaa den fremmede, som ikke er af dit Folk Israel, men kommer fra et langt fraliggende Land for dit store Navns og for din stærke Haands og din udrakte Arms Skyld, og de komme og bede imod dette Hus: 33 Ham ville du da høre fra Himmelen af, fra den faste Bolig, i hvilken du bor, og gøre efter alt det, som den fremmede raaber til dig om; paa det at alle Folk paa Jorden maa kende dit Navn og frygte dig, ligesom dit Folk Israel, og at de maa vide, at dette Hus, som jeg har bygget, er kaldet efter dit Navn. 34 Naar dit Folk

drager ud til Krigen imod sine Fjender, paa den Vej, hvor du sender dem hen, og de bede til dig, vendte imod Vejen til den Stad, som du udvalgte, og imod det Hus, som jeg har bygget til dit Navn: **35** Da ville du høre deres Bøn og deres ydmyge Begæring fra Himmelen af og skaffe dem Ret. **36** Naar de synde imod dig (thi der er intet Menneske, som jo synder), og du bliver vred paa dem og giver dem hen for deres Fjenders Ansigt, og de, som have fanget dem, føre dem fangne bort til et Land langt borte eller nær hos, **37** og de tage det igen til Hjerte udi Landet, hvori de ere fangne, og omvende sig og bede til dig om Naade i deres Fangenskabs Land, og de sige: Vi have syndet, handlet ilde og været ugudelige; **38** og de omvende sig til dig af deres ganske Hjerte og af deres ganske Sjæl i deres Fangenskabs Land, hvor de holde dem fangne; og de bede, vendte imod Vejen til deres Land, som du har givet deres Fædre, og imod Staden, som du udvalgte, og imod Huset, som jeg har bygget for dit Navn: **39** Da ville du høre fra Himmelen af, fra den faste Bolig, som du bor udi, deres Bøn og deres ydmyge Begæringer og skaffe dem Ret og forlade dit Folk det, som de have syndet imod dig. **40** Nu, min Gud! kære, lad dine Øjne være aabnede, og lad dine Øren give Agt paa den Bøn, som sker paa dette Sted. **41** Saa staa nu op, Herre, Gud! til din Hvile, du og din Magts Ark: Herre, Gud! lad dine Præster iføres Frelse, og lad dine hellige glæde sig i det gode! **42** Herre, Gud! forskyd ikke din Salvedes Ansigt; kom den Naade, du viste imod din Tjener David, i Hu!

7 Og der Salomo havde fuldendt at bede, da faldt Ild ned fra Himmelen og fortærede Brændofferet og Slagtofrene, og Herrens Herlighed fyldte Huset. **2** Og Præsterne kunde ikke gaa ind i Herrens Hus; thi Herrens Herlighed fyldte Herrens Hus. **3** Der alle Israels Børn saa Ilden og Herrens Herlighed nedfalde over Huset, da bøjede de sig ned med Ansigtet til Jorden imod Gulvet og tilbade og takkede Herren, at han er god, at hans Miskundhed er evindelig. **4** Og Kongen og alt Folket ofrede Slagtoffer for Herrens Ansigt. **5** Og Kong Salomo ofrede som Slagtoffer to og tyve Tusinde Okser og hundrede og tyve Tusinde Faar; og Kongen og alt Folket indviede Guds Hus. **6** Men Præsterne stode i deres Tjeneste og Leviterne med Herrens Sanginstrumenter, som Kong David havde ladet gøre til at takke Herren med, at hans Miskundhed er evindelig, der David ved dem lovede Gud; og Præsterne blæste i Basunerne tværs over for dem, og det hele Israel stod. **7** Og Salomo helligede den mellemste Part af Forgaarden, som var foran Herrens Hus; thi han tillavede der Brændofrene og Fedtstykkerne af Takofrene, fordi det Kobberalter, som Salomo havde ladet gøre, ikke kunde tage imod Brændofferet og Madofferet og Fedtstykkerne. **8** Og Salomo holdt paa den samme Tid en Højtid paa syv Dage og al Israel med ham, en saare stor Forsamling, fra Strækningen imellem Hamath og Ægyptens Bæk. **9** Og paa den ottende Dag holdt de en Slutningshøjtid; thi de holdt Alterets Indvielse i syv Dage og Højtiden i syv Dage. **10** Men paa den tre og tyvende Dag i den syvende Maaned lod han Folket fare til deres Telte, glade og ved et godt Mod over det gode, som Herren havde gjort imod David og Salomo og sit Folk Israel. **11** Saa fuldendte Salomo Herrens Hus og Kongens Hus; og alt det, som var opkommet i Salomos Hjerte at gøre i Herrens Hus og i sit Hus, det fik han Lykke til. **12** Og Herren aabenbarede sig for Salomo om Natten og sagde til ham: Jeg har hørt din Bøn og udvalgt mig dette Sted til et Offerhus. **13** Se, naar jeg tillukker Himmelen, at der ikke vorder Regn, og se, naar jeg byder Græshopper at æde Landet, eller naar jeg lader Pest komme iblandt mit Folk, **14** og mit Folk, som er kaldet efter mit Navn, ydmyger sig, og de bede og søge mit Ansigt og omvende sig fra deres onde Vej: Saa vil jeg høre fra Himmelen af og forlade dem deres Synder og gøre deres Land sundt. **15** Nu skulle mine Øjne være aabnede og mine Øren give Agt paa den Bøn, som sker paa dette Sted. **16** Og nu har jeg udvalgt og helliget mig dette Hus, at mit Navn skal være der indtil evig Tid, og mine Øjne og mit Hjerte skulle være der alle Dage. **17** Og du, om du vandrer for mit Ansigt, ligesom David, din Fader, har vandret, saa at du gør efter alt det, som jeg befalede dig, at du holder mine Skikke og mine Befalinger: **18** Saa vil jeg ogsaa stadfæste dit Riges Trone, ligesom jeg har gjort en Pagt med din Fader David og sagt: Dig skal ikke fattes en Mand, som skal herske i Israel. **19** Men dersom I vende eder bort og forlade mine Skikke og mine Bud, som jeg har givet for eders Ansigt, og I gaa hen og tjene andre Guder og tilbede dem: **20** Da vil jeg oprykke eder af mit Land, som jeg har givet eder, og dette Hus, som jeg har helliget til mit Navn, vil jeg forkaste fra mit Ansigt, og jeg vil gøre det til et

Ordsprog og til en Spot iblandt alle Folk. 21 Og dette Hus, som har været højt, skulle alle, som gaa forbi det, grue for og sige: Hvorfor har Herren gjort saa imod dette Land og imod dette Hus? 22 Og de skulle sige: Fordi de forlode Herren, deres Fædres Gud, som udførte dem af Ægyptens Land, og holdt fast ved andre Guder og tilbade dem og tjente dem: Derfor har han ladet alt dette onde komme over dem.

8 Og det skete, der de tyve Aar vare til Ende, i hvilke Salomo byggede Herrens Hus og sit Hus, 2 da byggede Salomo de Stæder, som Huram gav Salomo tilbage, og lod Israels Børn bo der. 3 Derefter drog Salomo til Hamath-Zoba og fik Overhaand over den. 4 Han byggede og Thadmor i Ørken og alle de Forraadsstæder, som han byggede i Hamath. 5 Og han byggede det øvre Beth-Horon og det nedre Beth-Horon, faste Stæder med Mure og dobbelte Porte og Stænger; 6 og Baalath og alle de Forraadsstæder, som Salomo havde, og alle Vognstæder og Stæder til Ryttere og alt det, som Salomo begærede, som han havde Lyst til at bygge i Jerusalem og paa Libanon og i hele sit Herredømmes Land. 7 Alt det Folk, som var overblevet af Hethiter og Amoriter og Feresiter og Heviter og Jebusiter, de som ikke vare af Israel — 8 af deres Børn, som vare overblevne efter dem i Landet, og som Israels Børn ikke havde udryddet, dem udtog da Salomo til at være arbejdspligtige indtil denne Dag. 9 Men af Israels Børn var der ingen, som Salomo gjorde til Trælle til sin Gerning; men de vare Krigsmænd og Øverster over hans Høvedsmænd og Øverster over hans Vogne og hans Ryttere. 10 Og disse vare de øverste Befalingsmænd, som Kong Salomo havde, to Hundrede og halvtredsindstyve, som regerede over Folket. 11 Og Salomo lod Faraos Datter drage op fra Davids Stad ind i det Hus, som han havde bygget til hende; thi han sagde: Min Hustru skal ikke bo i Davids, Israels Konges, Hus; thi de Huse ere hellige, efterdi Herrens Ark er kommen i dem. 12 Da ofrede Salomo Herren Brændofre paa Herrens Alter, som han havde bygget foran Forhallen, 13 og hvad der hørte til hver Dag at ofre efter Mose Bud, paa Sabbaterne og Nymaanederne og de bestemte Tider, tre Gange om Aaret, nemlig: Paa de usyrede Brøds Højtid og paa Ugernes Højtid og paa Løvsalernes Højtid. 14 Og han beskikkede efter Davids, sin Faders, Vis Præsternes Skifter til deres Tjeneste og Leviterne til deres Vagter, til at love og at gøre Tjeneste over for Præsterne, efter hvad der hørte til hver Dag, og Portnerne i deres Skifter til hver Port; thi saaledes var Davids, den Guds Mands, Befaling. 15 Og de vege ikke fra Kongens Befaling om Præsterne og Leviterne angaaende enhver Sag og angaaende Skattene. 16 Og al Salomos Gerning var beredt til den Dag, Grundvolden blev lagt til Herrens Hus, og indtil han havde fuldendt det. Herrens Hus blev fuldkommet. 17 Da drog Salomo til Ezion-Geber og til Eloth, til Havets Bred i Edoms Land. 18 Og Huram sendte ham Skibe ved sine Tjenere og Tjenere forfarne til Søs, og de kom med Salomos Tjenere til Ofir og hentede derfra fire Hundrede og halvtredsindstyve Centner Guld, og de førte det til Kong Salomo.

9 Og Dronningen af Seba hørte Salomos Rygte og kom for at prøve Salomo med mørke Taler til Jerusalem med en saare stor Skare af Kameler, som bare vellugtende Urter og Guld i Mangfoldighed og dyrebare Stene; og hun kom til Salomo og talte med ham alt det, som var i hendes Hjerte. 2 Og Salomo udtydede hende alle hendes Ord, og der var ikke et Ord skjult for Salomo, som han ej udtydede hende. 3 Da Dronningen af Seba saa Salomos Visdom og det Hus, som han havde bygget, 4 og Maden til hans Bord og hans Tjeneres Bolig, og hvordan de stode, som opvartede ham, og deres Klæder og hans Mundskænke og deres Klæder og hans Opgang, ad hvilken han gik op til Herrens Hus: Da var hun ude af sig selv. 5 Og hun sagde til Kongen: Det Ord er sandt, som jeg har hørt i mit Land om dine Sager og om din Visdom; 6 og jeg vilde ikke tro deres Ord, førend jeg kom, og mine Øjne have set det, og se, ikke Halvdelen er mig forkyndt af din megen Visdom; du har mere end efter Rygtet, som jeg har hørt. 7 Salige ere dine Mænd, og salige ere disse dine Tjenere, som stedse staa for dit Ansigt, og som høre din Visdom! 8 Lovet være Herren din Gud, som havde Lyst til dig, at sætte dig paa sin Trone til Konge for Herren, din Gud! Fordi din Gud elsker Israel og vil befæste det evindelig, derfor satte han dig til Konge over dem, til at gøre Ret og Retfærdighed. 9 Og hun gav Kongen hundrede og tyve Centner Guld og saare mange vellugtende Urter og dyrebare Stene; der var ikke saadanne Urter som disse, hvilke Dronningen af Seba gav Kong Salomo. 10 Dertil med havde Hurams Tjenere og Salomos Tjenere

bragt Guld fra Ofir og bragt Hebentræ og dyrebare Stene. 11 Og af Hebentræet lod Kongen gøre Gange til Herrens Hus og til Kongens Hus, samt Harper og Psaltre til Sangerne; og der blev ikke tilforn set saadant som dette i Judas Land. 12 Og Kong Salomo gav Dronningen af Seba alt det, hun havde Lyst til, som hun begærede, foruden Gaver for det, som hun havde medbragt til Kongen; og hun vendte om og drog til sit Land, hun og hendes Tjenere. 13 Og Vægten paa det Guld, som kom til Salomo paa eet Aar, var seks Hundrede og seks og tresindstyve Centner Guld 14 foruden det, som indkom fra Toldbetjentene, og det, som Købmændene bragte; og alle Kongerne af Arabia og Fyrsterne i Landet bragte Guld og Sølv til Salomo. 15 Og Kong Salomo lod gøre to Hundrede Skjolde af drevet Guld; seks Hundrede Sekel drevet Guld lod han gaa paa hvert Skjold; 16 og tre Hundrede smaa Skjolde af drevet Guld, tre Hundrede Sekel Guld lod han gaa paa hvert Skjold; og Kongen lagde dem i Libanons Skovhus. 17 Og Kongen lod gøre en stor Trone af Elfenben og beslog den med purt Guld. 18 Og Tronen havde seks Trin og en Skammel, som med Guld vare fastgjorte til Tronen, og der var Arme paa begge Sider omkring Sædets Sted, og to Løver stode ved Armene. 19 Og der stod tolv Løver paa de seks Trin paa begge Sider; saadant er ikke gjort i noget Rige. 20 Og alle Kong Salomos Drikkekar vare af Guld, og alle Karrene i Libanons Skovhus vare af fint Guld; Sølv agtedes ikke for noget i Salomos Dage. 21 Thi Kongens Skibe fore til Tharsis med Hurams Tjenere; een Gang i tre Aar kom de Tharsis Skibe, som bragte Guld og Sølv, Elfenben, Aber og Paafugle. 22 Og Kong Salomo blev større end alle Konger paa Jorden ved Rigdom og Visdom. 23 Og alle Jordens Konger søgte Salomos Ansigt for at høre hans Visdom, som Gud havde givet i hans Hjerte. 24 Og de førte hver sin Skænk: Sølvkar og Guldkar og Klæder, Rustninger og vellugtende Urter, Heste og Muler, hvilket skete aarligt. 25 Og Salomo havde fire Tusinde Stalde til Heste og Vogne og tolv Tusinde Ryttere, og han lod dem blive i Vognstæderne og hos Kongen i Jerusalem. 26 Og han herskede over alle Kongerne, fra Floden og indtil Filisternes Land og indtil Ægyptens Landemærke. 27 Og Kongen gjorde Sølvet i Jerusalem som Stenene og gjorde Cedertræerne som Morbærtræerne, der ere i Lavlandet i Mangfoldighed. 28 Og man udførte Heste til Salomo fra Ægypten og fra alle Landene. 29 Men det øvrige af Salomos Handeler, de første og de sidste, ere de Ting ikke skrevne i Profeten Nathans Krønike og i Siloniten Ahias Profeti og i Seeren Jeddis Syn imod Jeroboam, Nebats Søn? 30 Og Salomo regerede i Jerusalem over al Israel fyrretyve Aar. 31 Og Salomo laa med sine Fædre, og de begrove ham i Davids, hans Faders, Stad; og Roboam, hans Søn, blev Konge i hans Sted.

10 Og Roboam drog til Sikem; thi al Israel var kommen til Sikem for at gøre ham til Konge. 2 Og det skete, der Jeroboam, Nebats Søn, hørte det — thi han var i Ægypten, hvorhen han var flygtet for Kong Salomos Ansigt — da kom Jeroboam tilbage fra Ægypten. 3 Thi de sendte hen og kaldte ham; og Jeroboam kom og al Israel, og de talte til Roboam, sigende: 4 Din Fader gjorde vort Aag haardt; men let nu din Faders haarde Tjeneste og hans svare Aag, som han lagde paa os, saa ville vi tjene dig. 5 Og han sagde til dem: Om tre Dage saa kommer til mig igen; og Folket gik. 6 Og Kong Roboam raadførte sig med de ældste, som havde staaet for hans Fader Salomos Ansigt, der han var levende, og sagde: Hvorledes raade I at give dette Folk Svar tilbage? 7 Og de talte til ham, sigende: Vil du være dette Folk god og behage dem og tale gode Ord til dem, da blive de dine Tjenere alle Dage! 8 Men han forlod de ældstes Raad, som de raadede ham, og raadførte sig med de unge, som vare opvoksede med ham, de, som stode for hans Ansigt. 9 Og han sagde til dem: Hvad raade I, at vi skulle give dette Folk for Svar tilbage, som talte til mig, sigende: Gør du os det Aag lettere, som din Fader lagde paa os? 10 Og de unge, som vare opvoksede med ham, talte til ham, sigende: Saa skal du sige til det Folk, som talte til dig og sagde: Din Fader gjorde vort Aag svart, men gør du os det lettere, — saa skal du sige til dem: Min Lillefinger skal være tykkere end min Faders Lænder. 11 Nu da, min Fader lagde eder et svart Aag paa, men jeg vil gøre eders Aag svarere; min Fader tugtede eder med Svøber, men jeg vil tugte eder med Skorpioner. 12 Da kom Jeroboam og alt Folket til Roboam paa den tredje Dag, som Kongen havde talt og sagt: Kommer igen til mig paa den tredje Dag! 13 Og Kongen svarede dem haardt, og Kong Roboam forlod de ældstes Raad. 14 Og han talte til dem efter de unges Raad og sagde: Min Fader gjorde eders Aag svart, men jeg vil gøre det svarere; min Fader tugtede eder med Svøber, men

jeg vil tugte eder med Skorpioner. 15 Og Kongen hørte ikke Folket; thi Aarsagen var fra Gud, for at Herren kunde stadfæste sit Ord, som han havde talt ved Siloniten Ahia til Jeroboam, Nebats Søn. 16 Der al Israel saa, at Kongen ikke vilde høre dem, da gav Folket Kongen et Svar tilbage og sagde: Hvad Del have vi i David? og: Vi have ingen Lod i Isajs Søn; Israel! drag til dine Telte; se nu til dit Hus, o David! Saa gik al Israel til sine Telte, hver især. 17 Dog Israels Børn, som boede i Judas Stæder, over dem regerede Roboam. 18 Da sendte Kong Roboam Hadoram, som var Rentemester, men Israels Børn stenede ham med Stene, saa at han døde; men Kong Roboam brugte al sin Styrke til at komme op i Vognen for at fly til Jerusalem. 19 Saa faldt Israel af fra Davids Hus indtil denne Dag.

11 Der Roboam kom til Jerusalem, da samlede han Judas Hus og Benjamin, hundrede og firsindstyve Tusinde udvalgte Krigsmænd, at stride imod Israel for at føre Riget tilbage til Roboam. 2 Men Herrens Ord skete til Semaja, den Guds Mand, og sagde: 3 Tal til Roboam, Salomos Søn, Judas Konge, og til al Israel, som er i Juda og Benjamin, og sig: 4 Saa sagde Herren: I skulle ikke drage op og ej stride imod eders Brødre; vender tilbage, hver til sit Hus, thi denne Handel er sket af mig; og de adløde Herrens Ord og vendte tilbage og droge ikke imod Jeroboam. 5 Og Roboam boede i Jerusalem og byggede Stæder til Befæstning i Juda. 6 Og han byggede Bethlehem og Etam og Thekoa 7 og Bethzur og Soko og Adullam 8 og Gath og Maresa og Sif 9 og Adora'im og Lakis og Aseka 10 og Zora og Ajalon og Hebron, som vare i Juda og i Benjamin, saa de bleve faste Stæder. 11 Og han gjorde de faste Stæder stærke og lagde Befalingsmænd i dem og Forraad af Spise og Olie og Vin 12 og Skjolde og Spyd i alle Stæderne, hvilke han befæstede saare meget; og Juda og Benjamin vare hans. 13 Og Præsterne og Leviterne, som vare udi al Israel, de gik over til ham fra alt deres Landemærke. 14 Thi Leviterne forlode deres Marker og deres Ejendom og droge til Juda og til Jerusalem; thi Jeroboam og hans Sønner forkastede dem og lode dem ikke gøre Præstetjeneste for Herren. 15 (Men han beskikkede sig Præster til Højene og til Skovtroldene og til de Kalve, som han opstillede.) 16 Og efter hine fulgte af alle Israels Stammer de, som gave deres Hjerte til at søge Herren Israels Gud; de kom til Jerusalem for at ofre til Herren, deres Fædres Gud. 17 Og de styrkede Judas Rige og gjorde Roboam, Salomos Søn, mægtig i tre Aar; thi de vandrede i Davids og i Salomos Vej i tre Aar. 18 Og Roboam tog sig en Hustru foruden Mahalath, Jerimoths, Davids Søns, Datter, nemlig Abihail, en Datter af Eliab, Isajs Søn. 19 Og hun fødte ham Sønner: Je'us og Semarja og Saham. 20 Og efter hende tog han Maaka, Absaloms Datter; og hun fødte ham Abia og Athaj og Sisa og Selomith. 21 Men Roboam elskede Maaka, Absaloms Datter, mere end alle sine Hustruer og Medhustruer; thi han tog atten Hustruer og tresindstyve Medhustruer; og han avlede otte og tyre Sønner og tresindstyve Døtre. 22 Og Roboam satte Abia, Maakas Søn, til den ypperste, til en Fyrste iblandt hans Brødre; thi han tænkte at gøre ham til Konge. 23 Og han handlede forstandig og fordelte alle sine Sønner i alle Judas og Benjamins Lande, i alle faste Stæder, og gav dem rigeligt Underhold; og han begærede mange Hustruer for dem.

12 Og det skete, der Roboams Rige var befæstet, og der han var bleven mægtig, da forlod han og hele Israel med ham Herrens Lov. 2 Og det skete i Kong Roboams femte Aar, da drog Sisak, Kongen af Ægypten, op imod Jerusalem (thi de havde forsyndet sig imod Herren) 3 med tusinde og to Hundrede Vogne og med tresindstyve Tusinde Ryttere, og der var ikke Tal paa det Folk, som kom med ham af Ægypten: Libyer, Sukiter og Morianer. 4 Og han indtog de faste Stæder, som hørte til Juda, og kom til Jerusalem. 5 Da kom Semaja, Profeten, til Roboam og til de Øverste i Juda, som havde samlet sig til Jerusalem for Sisaks Skyld, og sagde til dem: Saa sagde Herren: I have forladt mig, og jeg har derfor overladt eder i Sisaks Haand. 6 Da ydmygede de Øverste udi Israel sig tillige med Kongen, og de sagde: Herren er retfærdig. 7 Og der Herren saa, at de ydmygede sig, da skete Herrens Ord til Semaja og sagde: De have ydmyget sig, jeg vil ikke ødelægge dem; men om en kort Tid vil jeg lade dem undkomme, og min Fortørnelse skal ikke udøses over Jerusalem ved Sisak. 8 Dog skulle de vorde hans Tjenere, at de kunne fornemme, hvad det er at tjene mig og at tjene Landenes Riger. 9 Saa drog Sisak, Kongen af Ægypten, op imod Jerusalem, og han tog Liggendefæet i Herrens Hus og Liggendefæet i Kongens Hus, han tog alting bort; og han tog de

Skjolde af Guld, som Salomo havde ladet gøre. 10 Og Kong Roboam lod gøre Kobberskjolde i deres Sted og betroede dem i de øverste Drabanters Haand, som toge Vare paa Døren for Kongens Hus. 11 Og det skete, saa tidt Kongen gik ind i Herrens Hus, da kom Drabanterne og bare dem ud, og de bare dem tilbage i Drabanternes Kammer. 12 Og da han ydmygede sig, blev Herrens Vrede vendt af fra ham, thi han vilde ikke ødelægge ham aldeles; thi der var ogsaa nogle gode Ting i Juda. 13 Og Kong Roboam befæstede sig i Jerusalem og regerede; thi Roboam var et og fyrretyve Aar gammel, der han blev Konge, og regerede sytten Aar i Jerusalem, i den Stad, som Herren af alle Israels Stammer havde udvalgt for der at sætte sit Navn; og hans Moders Navn var Naema, den ammonitiske. 14 Og han gjorde det, som var ondt; thi han beredte ikke sit Hjerte til at søge Herren. 15 Men Roboams Handeler, de første og de sidste, ere de ikke skrevne i Profeten Semajas Krønikers Bog og hos Seeren Iddo, hvor han opregner Slægtregistrene? og der var Krige imellem Roboam og Jeroboam alle Dage. 16 Og Roboam laa med sine Fædre, og blev begraven i Davids Stad; og Abia, hans Søn, blev Konge i hans Sted.

13 I Kong Jeroboams attende Aar, da blev Abia Konge over Juda. 2 Han regerede tre Aar i Jerusalem, og hans Moders Navn var Mikaja, Uriels Datter fra Gibea; og der var Krig imellem Abia og imellem Jeroboam. 3 Og Abia begyndte Krigen med en Hær af vældige Krigsfolk, fire Hundrede Tusinde udvalgte Mænd; og Jeroboam rustede sig imod ham til Krig med otte Hundrede Tusinde udvalgte Mænd, vældige til Strid. 4 Og Abia stod frem paa Zemaraims Bjerg, som hører til Efraims Bjerge, og sagde: Hører mig, Jeroboam og Israel! 5 Burde det ikke eder at vide, at Herren, Israels Gud, har givet David Regeringen over Israel evindelig, ham og hans Sønner ved en Saltpagt? 6 Men Jeroboam, Nebats Søn, Salomos, Davids Søns, Tjener, rejste sig og affaldt fra sin Herre. 7 Og løse Mænd, Belials Børn, samlede sig til ham og satte sig vældig op imod Roboam, Salomos Søn; thi Roboam var ung og blødhjertet, saa at han ikke kunde vise Styrke imod dem. 8 Og nu tænke I, at I ville vise eders Styrke imod Herrens Rige, som er i Davids Sønners Haand, fordi I ere en stor Hob og have hos eder Guldkalve, som Jeroboam gjorde til Guder for eder. 9 Have I ikke fordrevet Herrens Præster, Arons Sønner og Leviterne, og gjort eder selv Præster ligesom Folkene i Landene? hver den, som kommer for at fylde sin Haand med en ung Tyr og syv Vædre, han bliver Præst for dem, som ikke ere Guder. 10 Men hvad os angaar, da er Herren vor Gud, og vi have ikke forladt ham; og Præsterne, som tjene Herren, Arons Børn og Leviterne, ere i Tjenesten; 11 og de antænde Brændofrene for Herren hver Morgen og hver Aften og Røgofferet af vellugtende Urter og sætte Skuebrødene paa det rene Bord og Guldlysestagen og dens Lamper, der tændes hver Aften; thi vi holde Herren vor Guds Skik, men I, I have forladt ham. 12 Derfor se, med os, i Spidsen for os er Gud og hans Præster, og de stærktlydende Basuner, der skulle lyde imod eder; I, Israels Børn, strider ikke imod Herren, eders Fædres Gud; thi det skal ikke lykkes eder. 13 Men Jeroboam lod et Baghold gaa omkring for at komme bag paa dem, saa de selv vare foran Juda og Bagholdet bag dem. 14 Og Juda saa sig om, og se, da var der Kamp foran dem og bag dem, og de raabte til Herren, og Præsterne blæste i Basunerne. 15 Og Judas Mænd skrege, og det skete, der Judas Mænd skrege, da slog Gud Jeroboam og al Israel for Abias og Judas Ansigt. 16 Og Israels Børn flyede for Judas Ansigt, og Gud gav dem i deres Haand. 17 Og Abia og hans Folk slog dem med et stort Slag, og de ihjelslagne, som faldt af Israel, vare fem Hundrede Tusinde udvalgte Mænd. 18 Saa bleve Israels Børn ydmygede samme Tid, men Judas Børn bleve styrkede; thi de forlode sig fast paa Herren, deres Fædres Gud. 19 Og Abia forfulgte Jeroboam og tog Stæder fra ham, nemlig Bethel med dens tilhørende Byer og Jesana med dens tilhørende Byer og Efron med dens tilhørende Byer. 20 Og Jeroboam kom ikke ydermere til Kræfter i Abias Dage, og Herren slog ham, saa han døde. 21 Men Abia blev mægtig og tog sig fjorten Hustruer og avlede to og tyve Sønner og seksten Døtre. 22 Men det øvrige af Abias Handeler, baade hans Veje og hans Ord, ere skrevne i Profeten Iddos Historie.

14 Og Abia laa med sine Fædre, og de begrove ham i Davids Stad, og Asa, hans Søn, blev Konge i hans Sted; i hans Dage havde Landet Ro i ti Aar. 2 Og Asa gjorde det, som var godt og ret for Herrens hans Guds Øjne. 3 Og han borttog de fremmede Altre og Højene og sønderbrød Støtterne og sønderhuggede

Astartebillederne. 4 Og han sagde til Juda, at de skulde søge Herren, deres Fædres Gud, og gøre Loven og Budet. 5 Og han borttog Højene og Solbillederne fra alle Stæder i Juda, og Riget havde Ro under ham. 6 Og han byggede faste Stæder i Juda, fordi Landet havde Ro, og der var ingen Krig imod ham i disse Aar; thi Herren skaffede ham Rolighed. 7 Og han sagde til Juda: Lader os bygge disse Stæder og føre Mur op omkring dem med Taarne, dobbelte Porte og Stænger, da Landet endnu ligger for os; thi vi have søgt Herren vor Gud, vi have søgt ham, og han har skaffet os Rolighed trindt omkring. Saa byggede de, og det lykkedes for dem. 8 Og Asa havde en Hær, som bar Skjold og Spyd, af Juda tre Hundrede Tusinde og af Benjamin, som bare Skjold og spændte Bue, to Hundrede og firsindstyve Tusinde; alle disse vare vældige til Strid. 9 Og Morianen Sera drog ud imod dem med en Hær, tusinde Gange tusinde, og med tre Hundrede Vogne; og han kom lige til Maresa. 10 Og Asa drog ud imod ham, og de rustede sig til Slag i Zefatas Dal ved Maresa. 11 Og Asa raabte til Herren sin Gud og sagde: Herre! hos dig, naar du vil hjælpe, gør det ingen Forskel, om en har megen eller ingen Kraft; hjælp os, Herre vor Gud! thi vi forlade os fast paa dig, og vi ere komne i dit Navn imod denne Hob; Herre! du er vor Gud, intet Menneske skal formaa noget imod dig. 12 Og Herren slog Morianerne for Asas Ansigt og for Judas Ansigt, og Morianerne flyede. 13 Og Asa og Folket, som var med ham, forfulgte dem indtil Gerar; og der faldt af Morianerne saa mange, at ingen af dem blev levende; thi de bleve knuste for Herrens Ansigt og for hans Hær; og man gjorde et saare stort Bytte. 14 Og de sloge alle Stæder trindt omkring Gerar, thi Herrens Frygt var over disse; og de udplyndrede alle Stæderne, thi der var meget Bytte i dem. 15 Og de sloge ogsaa Kvægteltene, og bortførte smaat Kvæg i Mangfoldighed og Kameler, og de kom tilbage til Jerusalem.

15 Og Asaria, Odeds Søn — over ham kom Guds Aand. 2 Og han gik ud imod Asa og sagde til ham: Hører mig, Asa og al Juda og Benjamin! Herren er med eder, fordi I ere med ham, og dersom I søge ham, skal han lade sig finde af eder, men om I forlade ham, skal han forlade eder. 3 Og der var mange Dage for Israel, da de vare uden sand Gud og uden Præst, som underviste dem, og uden Lov. 4 Og de omvendte sig i deres Nød til Herren, Israels Gud, og søgte ham, og han lod sig finde af dem. 5 Men i hine Tider havde ingen Fred, naar han gik ud, og naar han gik ind; thi et stort Bulder gik over alle Indbyggerne i Landene, 6 og de bleve sønderknuste, Folk imod Folk, og Stad imod Stad; thi Gud forfærdede dem med alle Haande Angest. 7 Men I, værer frimodige og lader ikke eders Hænder synke; thi der er Løn for eders Gerning. 8 Der Asa hørte disse Ord og Profeten Odeds Profeti, blev han frimodig og borttog Vederstyggelighederne fra det ganske Judas og Benjamins Land og fra de Stæder, som han havde indtaget af Efraims Bjerg, og fornyede Herrens Alter, som var foran Herrens Forhal. 9 Og han samlede al Juda og Benjamin og de fremmede hos dem af Efraim og af Manasse og af Simeon; thi mangfoldige af Israel gik over til ham, der de saa, at Herren hans Gud var med ham. 10 Og de samlede sig til Jerusalem, i den tredje Maaned i Asas Regerings femtende Aar. 11 Og de ofrede til Herren samme Dag af det Bytte, som de havde ført hjem, syv Hundrede Øksne og syv Tusinde Faar. 12 Og de indgik Pagten om at søge Herren, deres Fædres Gud, af deres ganske Hjerte og af deres ganske Sjæl. 13 Og hver, som ikke vilde søge Herren, Israels Gud, skulde dødes, baade liden og stor, baade Mand og Kvinde. 14 Og de tilsvore Herren med høj Røst og med Frydeskrig og med Basuner og med Trompeter. 15 Og al Juda var glad over Eden; thi de havde svoret af deres ganske Hjerte og søgte ham med deres ganske Villie, og han lod sig finde af dem; og Herren skaffede dem Rolighed trindt omkring. 16 Og Kong Asa afsatte ogsaa sin Moder Maaka, at hun ikke skulde være Dronning, fordi hun havde gjort sig et grueligt Billede af Astarte, og Asa udryddede hendes gruelige Billede og stødte det smaat og opbrændte det ved Kedrons Bæk. 17 Men Højene toges ikke bort af Israel, dog var Asas Hjerte retskaffent alle hans Dage. 18 Og han førte de Ting, som hans Fader havde helliget, og det, som han selv havde helliget, ind i Guds Hus, Sølv og Guld og Kar. 19 Og der var ingen Krig indtil det fem og tredivte Aar af Asas Regering.

16 I Asas Regerings seks og tredivte Aar drog Baesa, Israels Konge, op imod Juda og byggede Rama for ikke at tilstede Asa, Judas Konge, at nogen drog ud eller kom ind. 2 Men Asa tog Sølv og Guld af Herrens Hus's og Kongens Hus's Liggendefæ og sendte til

Benhadad, Kongen af Syrien, som boede i Damaskus, og lod sige: 3 Der er en Pagt imellem mig og imellem dig og imellem min Fader og imellem din Fader; se, jeg sender dig Sølv og Guld, drag hen, gør til intet din Pagt med Baesa, Israels Konge, at han maa drage op fra mig. 4 Og Benhadad adlød Kong Asa og sendte de Hærførere, som han havde, imod Israels Stæder, og de slog Ijon og Dan og Abel-Maim og alle Nafthalis Forraadsstæder. 5 Og det skete, der Baesa hørte (Jet, da lod han af med at bygge Rama og lod sit Arbejde høre op. 6 Da tog Kong Asa hele Juda med sig, og de toge Stenene bort fra Rama tillige med Tømmeret der, som Baesa havde bygget med, og han byggede dermed Geba og Mizpa. 7 Og paa den samme Tid kom Hanani, Seeren, til Asa, Judas Konge, og sagde til ham: Fordi du forlod dig fast paa Kongen af Syrien og forlod dig ikke fast paa Herren din Gud, derfor er Kongen af Syriens Hær undsluppen fra din Haand. 8 Vare ikke Morianerne og Libyerne en stor Hær med saare mange Vogne og Ryttere? dog, der du forlod dig fast paa Herren, gav han dem i din Haand. 9 Thi Herrens Øjne skue omkring paa al Jorden, og han viser sig stærk i at hjælpe dem, hvis Hjerte er helt med ham; du handlede daarligt i denne Sag; thi fra nu af skal der være Krig imod dig. 10 Men Asa blev fortørnet paa Seeren og satte ham i Fængsels Hus, thi han blev vred paa ham for dette; og Asa fortrykte nogle af Folket paa den samme Tid. 11 Og se, Asas Handeler, de første og de sidste, se, de ere skrevne i Judas og Israels Kongers Bog. 12 Og Asa blev syg i sine Fødder i sin Regerings ni og tredivte Aar, indtil hans Sygdom tog til over Maade; og selv i sin Sygdom søgte han ikke Herren, men Lægerne. 13 Og Asa laa med sine Fædre og døde i sin Regerings et og fyrretyvende Aar. 14 Og de begrove ham i hans Gravsted, som han havde ladet grave i Davids Stad, og de lagde ham paa et Leje, som man havde fyldt med alle Slags vellugtende Urter, sammensatte paa Kunstens Vis ved en Blanding, og de brændte saare meget ham til Ære.

17 Og Josafat, hans Søn, blev Konge i hans Sted og befæstede sig imod Israel. 2 Og han lagde en Krigshær i alle Judas faste Stæder og satte Befalingsmænd i Judas Land og i Efraims Stæder, som hans Fader Asa havde indtaget. 3 Og Herren var med Josafat; thi han vandrede i sin Fader Davids første Veje og søgte ikke Baalerne; 4 men han søgte sin Faders Gud og vandrede i hans Bud og ikke efter Israels Gerning. 5 Og Herren stadfæstede Riget i hans Haand, og al Juda gav Josafat Skænk; og han havde Rigdom og Ære i Mangfoldighed. 6 Og der hans Hjerte blev modigt paa Herrens Veje, da borttog han fremdeles Højene og Astartebillederne af Juda. 7 Og i sin Regerings tredje Aar udsendte han sine Fyrster: Ben Hail og Obadja og Sakarja og Nethaneel og Mikaja for at lære i Judas Stæder; 8 og med dem Leviterne: Semaja og Nethania og Sebadja og Asael og Semiramoth og Jonathan og Adonia og Tobia og Tob-Adonia, Leviterne; og med dem Elisama og Joram, Præsterne. 9 Og de lærte i Juda, og de havde Herrens Lovbog med sig, og de droge omkring i alle Judas Stæder og lærte iblandt Folket. 10 Og Frygt for Herren kom over alle Landenes Riger, som laa trindt omkring Juda, saa at de ikke strede imod Josafat. 11 Og af Filisterne bragte nogle Josafat Skænk og Sølvafgiften; ogsaa Araberne bragte ham smaat Kvæg, syv Tusinde og syv Hundrede Vædre og syv Tusinde og syv Hundrede Bukke. 12 Saa tiltog Josafat overmaade i Magt, og han byggede Slotte og Forraadsstæder i Juda. 13 Og han havde meget at gøre i Judas Stæder og Krigsmænd, vældige til Strid, i Jerusalem. 14 Og dette var deres Tal efter deres Fædres Hus: I Juda vare Øverster over tusinde, Adna den Øverste, og med ham vare tre Hundrede Tusinde, vældige til Strid. 15 Og næst ham var Johanan den Øverste, og med ham vare to Hundrede og firsindstyve Tusinde. 16 Og næst ham var Amasia, Sikris Søn, Herrens frivillige, og med ham vare to Hundrede Tusinde, vældige til Strid. 17 Og af Benjamin var Eljada, en vældig Mand til Strid, og med ham vare to Hundrede Tusinde, udrustede med Bue og Skjold. 18 Og næst ham var Josabad, og med ham vare hundrede og firsindstyve Tusinde, bevæbnede til Strid. 19 Disse tjente Kongen foruden dem, som Kongen havde lagt i de faste Stæder i al Juda.

18 Og Josafat havde Rigdom og Ære i Mangfoldighed, og han gjorde Svogerskab med Akab. 2 Og der nogle Aar vare til Ende, drog han ned til Akab til Samaria, og Akab lod slagte smaat Kvæg og stort Kvæg i Mangfoldighed til ham og til det Folk, som var med ham, og han tilskyndede ham til at drage op til Ramoth i Gilead. 3 Thi Akab, Israels Konge, sagde til Josafat, Judas Konge: Vil du drage med mig til Ramoth i Gilead? Og han sagde til ham: Jeg vil være ligesom du, og mit Folk skal være ligesom dit

Folk, og vi ville være med dig i Krigen. **4** Fremdeles sagde Josafat til Israels Konge: Kære, adspørg i Dag Herrens Ord! **5** Da samlede Israels Konge Profeterne, fire Hundrede Mænd, og sagde til dem: Skulle vi drage imod Ramoth i Gilead til Krig, eller skal jeg lade være? og de sagde: Drag op, og Gud skal give den i Kongens Haand. **6** Men Josafat sagde: Er her ikke endnu en Herrens Profet, at vi kunne spørge ham ad? **7** Og Israels Konge sagde til Josafat: Her er endnu en Mand, ved hvilken man kan adspørge Herren (men jeg hader ham, fordi han spaar ikke godt over mig, men alle sine Dage ondt), det er Mika, Jimas Søn; og Josafat sagde: Kongen sige ikke saa! **8** Da kaldte Israels Konge ad en Kammertjener og sagde: Hent hurtigt Mika, Jimlas Søn! **9** Og Israels Konge og Josafat, Judas Konge, sade hver paa sin Trone, iførte Kongedragt, og de sade paa en fri Plads foran Indgangen til Samarias Port; og alle Profeterne spaaede for deres Ansigt. **10** Og Zedekias, Kna'anas Søn, havde gjort sig Jernhorn og sagde: Saa sagde Herren: Med disse skal du stange Syrerne, indtil de aldeles udryddes. **11** Og alle Profeterne spaaede saaledes og sagde: Drag op til Ramoth i Gilead og vær lykkelig, og Herren skal give den i Kongens Haand. **12** Og Budet, som var gaaet bort for at kalde Mika, talte til ham, sigende: Se, Profeternes Ord ere som af een Mund gunstige for Kongen; kære, lad dit Ord og være som Ordet af een af dem, og tal gunstigt! **13** Da sagde Mika: Saa vist som Herren lever, det som min Gud siger, det vil jeg tale. **14** Og han kom til Kongen, og Kongen sagde til ham: Mika, skulle vi drage imod Ramoth i Gilead til Krig, eller skal jeg lade være? Og han sagde: Drager op og værer lykkelige, og de skulle gives i eders Haand. **15** Og Kongen sagde til ham: Hvor mange Gange skal jeg besværge dig, at du intet siger mig uden Sandheden i Herrens Navn? **16** Da sagde han: Jeg saa al Israel adspredt paa Bjergene som Faar, der ingen Hyrde have; og Herren sagde: Disse have ingen Herre, lad dem vende tilbage, hver til sit Hus med Fred. **17** Da sagde Israels Konge til Josafat: Har jeg ikke sagt dig: Han spaar mig ikke godt, men ondt? **18** Og han sagde: Hører derfor Herrens Ord: Jeg saa Herren sidde paa sin Trone, og al Himmelens Hær staaende ved hans højre og ved hans venstre Side; **19** og Herren sagde: Hvo vil overtale Akab, Israels Konge, at han skal drage op og falde ved Ramoth i Gilead? Og han sagde: Den ene sagde saa, og den anden sagde saa. **20** Da gik en Aand ud og stod for Herrens Ansigt og sagde: Jeg vil overtale ham; og Herren sagde til ham: Hvormed? **21** Og han sagde: Jeg vil gaa ud og være en løgnagtig Aand i alle hans Profeters Mund; og han sagde: Du skal overtale ham og ogsaa formaa det; gak ud og gør saaledes! **22** Og nu se, Herren har givet en løgnagtig Aand i disse dine Profeters Mund; men Herren har talt ondt over dig. **23** Da gik Zedekias, Kna'anas Søn, frem, og slog Mika paa Kinden og sagde: Hvor er den Vej, ad hvilken Herrens Aand er gaaet bort fra mig til at tale med dig? **24** Og Mika sagde: Se, du skal se det paa den Dag, naar du gaar ind fra et Kammer i et andet for at skjule dig. **25** Da sagde Israels Konge: Tager Mika og fører ham tilbage til Amon, Stadens Befalingsmand, og til Joas, Kongens Søn, **26** og siger: Saa siger Kongen: Sætter denne i Fængsels Hus og bespiser ham med Trængsels Brød og Trængsels Vand, indtil jeg kommer tilbage med Fred. **27** Og Mika sagde: Dersom du kommer tilbage med Fred, da har Herren ikke talt ved mig; og han sagde: Hører, I Folk alle sammen! **28** Saa drog Israels Konge og Josafat, Judas Konge, op imod Ramoth i Gilead. **29** Og Israels Konge sagde til Josafat: Jeg vil forklæde mig og gaa i Kampen, men tag du dine egne Klæder paa; og Israels Konge forklædte sig, og de gik i Kampen. **30** Men Kongen af Syrien bød de Øverste for Vognene, som han havde, og sagde: I skulle ikke stride imod liden eller stor, uden imod Israels Konge alene. **31** Og det skete, der de Øverste for Vognene saa Josafat, da sagde de: Han er Israels Konge; og de omringede ham for at stride; men Josafat raabte, og Herren hjalp ham, og Gud tilskyndede dem til at vende sig fra ham. **32** Og det skete, der de Øverste for Vognene saa, at det ikke var Israels Konge, da vendte de tilbage fra ham. **33** Og en Mand spændte Buen paa Lykke og Fromme og skød Israels Konge imellem Remmene og Panseret; da sagde han til Køresvenden: Vend din Haand om og før mig ud af Hæren; thi jeg er saaret. **34** Og Kampen tog til paa den samme Dag, og Israels Konge blev staaende i Vognen over for Syrerne indtil Aftenen; og han døde ved den Tid, da Solen gik ned.

19 Men Josafat, Judas Konge, kom tilbage til sit Hus med Fred til Jerusalem. **2** Og Jehu, Hananis Søn, Seeren, gik ud imod ham og sagde til Kong Josafat: Skal du hjælpe den ugudelige og elske dem, som hade Herren? derfor er der Vrede over dig fra Herrens

Ansigt. 3 Dog er der nogle gode Ting fundne hos dig, at du har borttaget Astartebillederne af Landet og beredet dit Hjerte til at søge Gud. 4 Saa blev Josafat i Jerusalem; og han drog ud igen iblandt Folket fra Beersaba indtil Efraims Bjerg og førte dem tilbage til Herren, deres Fædres Gud. 5 Og han beskikkede Dommere i Landet, i alle Judas faste Stæder, i hver Stad. 6 Og han sagde til Dommerne: Ser til, hvad I gøre, thi I holde ikke Dom for et Menneske, men for Herren; og han er med eder i Dommens Handel. 7 Derfor lader nu Herrens Frygt være over eder; tager eder i Agt, i hvad I gøre; thi der er ingen Uret hos Herren vor Gud, ej heller Persons Anseelse, ej heller Gavers Annammelse. 8 Tilmed beskikkede Josafat ogsaa i Jerusalem nogle af Leviterne og Præsterne og af Øversterne for Fædrenehusene iblandt Israel til at dømme i Herrens Sager og i Tvistigheder. Og de vendte tilbage til Jerusalem. 9 Og han bød dem og sagde: Gører saa i Herrens Frygt, trolig og med et retskaffent Hjerte! 10 Og ved alle Tvistigheder, som komme for eder og fra eders Brødre, som bo i deres Stæder, imellem Blod og Blod, imellem Lov og Bud, Skikke og Forskrifter, skulle I paaminde dem, at de ikke blive skyldige for Herren, og der maatte komme en Vrede over eder og over eders Brødre; gører saa, da skulle I ikke blive skyldige. 11 Og se, Ypperstepræsten Amaria er over eder i alle Herrens Sager og Sebadja, Ismaels Søn, Fyrsten i Judas Hus, i alle Kongens Sager, saa ere og Leviterne Fogeder for eders Ansigt; værer frimodige og gører dette, og Herren skal være med den gode.

20 Og det skete derefter, at Moabs Børn og Ammons Børn og med dem nogle af Meuniterne kom imod Josafat til Krig. 2 Og man kom og gav Josafat det til Kende og sagde: Der kommer en stor Hob imod dig fra hin Side Havet fra Syrien, og se, de ere i Hazezon-Thamar, det er Engedi. 3 Og Josafat frygtede og vendte sit Ansigt til at søge Herren og lod udraabe en Faste over al Juda. 4 Og Juda samlede sig for at søge Hjælp af Herren; ogsaa af alle Judas Stæder kom de for at søge Herren. 5 Og Josafat stod i Judas og Jerusalems Forsamling, i Herrens Hus foran den nye Forgaard, 6 og han sagde: Herre, vore Fædres Gud! er du ej selv den Gud i Himmelen? ja, du er den, som regerer i alle Hedningernes Riger, og i din Haand er Kraft og Vælde, og der er ingen, som kan bestaa imod dig. 7 Har du ikke, vor Gud! fordrevet dette Lands Indbyggere fra dit Folk Israels Ansigt og givet det til Abrahams, din Vens, Sæd evindelig? 8 Og de have boet derudi og bygget dig en Helligdom deri for dit Navn og sagt: 9 Om Ulykke kommer over os, Sværd, Straffedom eller Pest eller Hunger, skulle vi staa foran dette Hus og for dit Ansigt (thi dit Navn er i dette Hus), og raabe til dig i vor Nød, saa ville du høre og frelse! 10 Nu da, se, Ammons Børn og Moab og de fra Sejrs Bjerg, hos hvilke du ikke tilstedte Israel at drage igennem, der de kom fra Ægyptens Land — thi de gik af Vejen for dem og ødelagde dem ikke — 11 se, disse betale os det med at komme for at udstøde os af din Ejendom, som du har ladet os indtage til Eje. 12 Vor Gud! vil du ikke holde Dom over dem? thi der er ingen Kraft i os imod denne store Hob, som kommer imod os, og vi vide ikke, hvad vi skulle gøre; men vore Øjne ere vendte til dig. 13 Og al Juda stod for Herrens Ansigt ogsaa deres smaa Børn, deres Hustruer og deres Sønner. 14 Men over Jehasiel, en Søn af Sakaria, der var en Søn af Benaja, der var en Søn af Jejel, en Søn af Matthania, Leviten af Asafs Børn, kom Herrens Aand midt iblandt Forsamlingen, 15 og han sagde: Giver Agt, alle I af Juda og I, Indbyggere i Jerusalem, og du, Kong Josafat! saa sagde Herren til eder: I skulle ikke frygte og ikke ræddes for denne store Hob, thi Krigen er ikke eders, men Guds. 16 I Morgen skulle I drage ned imod dem; se, de drage op ad Opgangen til Ziz, og I skulle finde dem ved Enden af Dalen lige over for Jeruels Ørk. 17 Det skal ikke være eders Sag at stride her, stiller eder hen, bliver staaende og ser, hvorledes Herren frelser eder, o Juda og Jerusalem! I skulle ikke frygte og ikke ræddes, drager i Morgen ud imod dem, thi Herren skal være med eder. 18 Da bøjede Josafat sit Ansigt ned til Jorden, og al Juda og Indbyggerne i Jerusalem faldt ned for Herrens Ansigt, at nedbøje sig for Herren. 19 Og Leviterne af Kahathiternes Børn og af Koriternes Børn stode op at love Herren, Israels Gud, med overmaade høj Røst. 20 Og de stode tidligt op om Morgenen og droge ud til Thekoas Ørk; og der de droge ud, stod Josafat og sagde: Hører mig, Juda, og I, Indbyggere i Jerusalem! tror paa Herren eders Gud, saa skulle I være sikre, tror paa hans Profeter, saa skulle I faa Lykke. 21 Og han raadførte sig med Folket og beskikkede Sangere for Herren, at de skulde love den hellige Majestæt, og, naar de droge ud frem for de bevæbnede, da skulde de

sige: Lover Herren, thi hans Miskundhed er evindelig. 22 Og den Tid de begyndte med Frydeskrig og Lovsang, lod Herren et Baghold komme over Ammons Børn, Moab og dem fra Sejrs Bjerg, som vare komne imod Juda, og de kæmpede med hinanden. 23 Thi Ammons Børn og Moab stode imod Indbyggerne af Sejrs Bjerg for at bandlyse og ødelægge dem; og der de havde gjort Ende paa Indbyggerne af Sejr, hjalp de den ene den anden med at ødelægge hinanden. 24 Der Juda var kommen til Bjerghøjden ved Ørken, da vendte de deres Ansigter over imod Hoben, og se, der laa de døde Kroppe, som vare faldne til Jorden, og der var ingen undkommen. 25 Og Josafat og hans Folk kom for at røve deres Bytte, og de fandt hos dem i Mangfoldighed baade Gods hos de døde Kroppe og kosteligt Tøj, og de toge for sig, saa de ikke kunde bære det; og de røvede Bytte i tre Dage, thi der var meget. 26 Og paa den fjerde Dag forsamledes de i Lovsangsdalen, thi der lovede de Herren; derfor kaldte de samme Steds Navn Lovsangsdal indtil denne Dag. 27 Siden vendte hver Mand af Juda og Jerusalem om, og Josafat fremmerst for dem, for at drage tilbage til Jerusalem med Glæde; thi Herren havde givet dem Glæde over deres Fjender. 28 Og de kom til Jerusalem med Psaltre og med Harper og med Basuner op til Herrens Hus. 29 Og Frygt for Gud kom over alle Landenes Riger, der de hørte, at Herren havde stridt imod Israels Fjender. 30 Saa fik Josafats Rige Hvile, og hans Gud skaffede ham Rolighed trindt omkring. 31 Og Josafat regerede over Juda; han var fem og tredive Aar gammel, der han blev Konge, og regerede fem og tyve Aar i Jerusalem, og hans Moders Navn var Asuba, Silhis Datter. 32 Og han vandrede i Asas, sin Faders, Vej og veg ikke fra den, idet han gjorde det, som var ret for Herrens Øjne. 33 Dog bleve Højene ikke borttagne; thi Folket havde endnu ikke rettelig beredet deres Hjerte for deres Fædres Gud. 34 Men det øvrige af Josafats Handeler, de første og de sidste, se, de Ting ere skrevne i Jehu, Hananis Søns, Krønike, som er indrykket i Israels Kongers Bog. 35 Men derefter forbandt Josafat, Judas Konge, sig med Ahasia, Israels Konge; denne var ugudelig i sine Gerninger. 36 Og han forbandt sig med ham om at udruste Skibe, som skulde fare til Tharsis, og de udrustede Skibe i Ezion-Geber. 37 Men Elieser, Dodavas Søn, fra Maresa, spaaede imod Josafat og sagde: Fordi du forbandt dig med Ahasia, har Herren sønderrevet, hvad du har for; da bleve Skibene sønderslagne, og de formaaede ikke at fare til Tharsis.

21 Og Josafat laa med sine Fædre og blev begraven hos sine Fædre i Davids Stad, og hans Søn Joram blev Konge i hans Sted. 2 Og han havde Brødre, Sønner af Josafat: Asaria og Jehiel og Sakaria og Asaria og Mikael og Sefatja; alle disse vare Josafats, Israels Konges, Sønner. 3 Og deres Fader gav dem mange Gaver af Sølv og af Guld og kostbare Sager, tillige med faste Stæder i Juda; men Riget gav han Joram, thi han var den førstefødte. 4 Og der Joram havde overtaget sin Faders Rige og havde befæstet sig, slog han alle sine Brødre ihjel med Sværdet, ja ogsaa nogle af de Øverste i Israel. 5 Joram var to og tredive Aar gammel, der han blev Konge, og regerede otte Aar i Jerusalem. 6 Og han vandrede i Israels Kongers Vej, ligesom Akabs Hus gjorde; thi Akabs Datter var hans Hustru; og han gjorde det, som var ondt for Herrens Øjne. 7 Dog vilde Herren ikke ødelægge Davids Hus for den Pagts Skyld, som han havde gjort med David, og saaledes som han havde sagt, at han vilde give ham og hans Sønner et Lys alle Dage. 8 I hans Dage faldt Edom af fra Judas Herredømme, og de satte en Konge over sig. 9 Derfor drog Joram over med sine Øverster og alle Vognene med ham, og han gjorde sig rede om Natten og slog Edom, som var trindt omkring ham, og de Øverste for deres Vogne. 10 Dog faldt Edom af fra Judas Herredømme indtil denne Dag; da faldt ogsaa Libna paa samme Tid af fra hans Herredømme; thi han forlod Herren, sine Fædres Gud. 11 Han gjorde ogsaa Høje paa Judas Bjerge og forførte Indbyggerne i Jerusalem til at bole, ja han drev Juda dertil. 12 Og der kom en Skrivelse til ham fra Elias, Profeten, hvori han sagde: Saa siger Herren, din Fader Davids Gud: Fordi du ikke har vandret i din Fader Josafats Veje, ej heller i Asas, Judas Konges, Veje; 13 men du har vandret i Israels Kongers Vej og forført Juda og Jerusalems Indbyggere til at bole efter Akabs Hus's Bolerier, og du tilmed har ihjelslaget dine Brødre af din Faders Hus, hvilke vare bedre end du: 14 Se, derfor skal Herren slaa dit Folk og dine Børn og dine Hustruer og alt dit Gods med stor Plage 15 og dig selv med mange Smerter, ved en Sygdom i dine Indvolde, indtil dine Indvolde gaa ud formedelst Smerten, der skal vare fra Dag til Dag. 16 Saa opvakte Herren imod Joram Filisternes Aand og de Arabers, som bo ved Siden af

Morianerne. 17 Og de droge op i Juda og brøde ind derudi og bortførte alt Godset, som fandtes i Kongens Hus og tilmed hans Sønner og hans Hustruer; og han beholdt ikke en Søn tilovers uden Joakas, den yngste af hans Sønner. 18 Og efter alt dette plagede Herren ham i hans Indvolde med Smerte, saa at der var ingen Lægedom. 19 Og det holdt ved fra Dag til Dag, og ved Enden af det andet Aar, da gik hans Indvolde ud under hans Sygdom, saa at han døde i gruelige Smerter; og hans Folk brændte intet til hans Ære, saaledes som de havde gjort for hans Fædre. 20 Han var to og tredive Aar gammel, der han blev Konge, og regerede otte Aar i Jerusalem, og han vandrede saa, at ingen havde Længsel efter ham, og de begrove ham i Davids Stad, men ikke iblandt Kongernes Grave.

22 Og Indbyggerne i Jerusalem gjorde Ahasia, hans yngste Søn, til Konge i hans Sted; thi den Trop, som kom med Araberne til Lejren, havde ihjelslaaet alle de første; og Ahasia, Jorams Søn, regerede søm Konge i Juda. 2 Ahasia var to og fyrretyve Aar gammel, der han blev Konge, og regerede et Aar i Jerusalem, og hans Moders Navn var Athalia, Omris (Søns) Datter. 3 Og han vandrede i Akabs Hus's Veje; thi hans Moder var hans Raadgiver til at handle ugudeligt. 4 Og han gjorde det, som var ondt for Herrens Øjne ligesom Akabs Hus; thi de vare hans Raadgivere efter hans Faders Død til Fordærvelse for ham. 5 Han vandrede ogsaa efter deres Raad og drog med Joram, Israels Konge, Akabs Søn, i Krig imod Hasael, Kongen af Syrien, imod Ramoth i Gilead; men Syrerne sloge Joram. 6 Og han vendte tilbage for at lade sig læge i Jisreel af de Saar, som de havde slaget ham ved Rama, der han stred med Hasael, Kongen af Syrien; og Asaria, Jorams Søn, Judas Konge, drog ned at besøge Joram, Akabs Søn, i Jisreel, thi han laa syg. 7 Og af Gud var Ahasias Undergang, saa at han kom til Joram; thi der han kom, da drog han ud med Joram imod Jehu, Nimsis Søn, som Herren havde salvet til at udrydde Akabs Hus. 8 Og det skete, da Dommen udførtes af Jehu imod Akabs Hus, da traf han de Øverste af Juda og Ahasias Brodersønner, som tjente Ahasia, og slog dem ihjel. 9 Siden ledte han efter Ahasia, og de grebe ham, da han havde skjult sig i Samaria, og de førte ham til Jehu og dræbte ham og begrove ham; thi de sagde: Han er en Søn af Josafat, som søgte Herren af sit ganske Hjerte; og der var ingen af Ahasias Hus, som formaaede at overtage Riget. 10 Der Athalia, Ahasias Moder, saa, at hendes Søn var død, da gjorde hun sig rede og udryddede hele den kongelige Slægt i Judas Hus. 11 Men Josabeath, Kongens Datter, tog Joas, Ahasias Søn, og stjal ham midt ud fra Kongens Sønner, som bleve dræbte, og satte ham med sin Amme i Sengekammeret; og Josabeath, Kong Jorams Datter, Præsten Jojadas Hustru, skjulte ham (thi hun var Ahasias Søster) for Athalias Ansigt, saa at hun ikke fik ham dræbt. 12 Og han var skjult hos dem i Guds Hus seks Aar; men Athalia var Dronning i Landet.

23 Men i det syvende Aar tog Jojada Mod til sig og tog de Øverste over hundrede, nemlig Asaria, Jerohams Søn, og Ismael, Johanans Søn, og Asaria og Maefeja, Adajas Søn, Obeds Søn, og Elisafat, Sikris Søn, i Pagt med sig. 2 Og de droge omkring i Juda og samlede Leviterne af alle Judas Stæder og Øversterne for Fædrenehusene iblandt Israel, og de kom til Jerusalem. 3 Og hele Forsamlingen gjorde en Pagt med Kongen i Guds Hus, og han sagde til dem: Se, Kongens Søn skal være Konge, saaledes som Herren sagde om Davids Sønner. 4 Dette er det, som I skulle gøre: Den tredje Part af eder, de, som træde til om Sabbaten af Præsterne og af Leviterne skulle være Portnere ved Dørtærsklerne. 5 Og den tredje Part skal være i Kongens Hus, og den tredje Part ved Grundporten; men alt Folket skal være i Herrens Hus's Forgaarde. 6 Men ingen skal komme ind i Herrens Hus uden Præsterne og Leviterne, som der tjene, de skulle gaa ind, thi de ere hellige; men alt Folket skal tage Vare paa, hvad Herren vil have varetaget. 7 Og Leviterne skulle omgive Kongen trindt omkring, hver med sine Vaaben i sin Haand, og hvo som kommer til Huset, skal dræbes, men værer I hos Kongen, naar han gaar ind, og riaar han gaar ud. 8 Og Leviterne og hele Juda gjorde efter alt det, som Jojada, Præsten, havde befalet, og de toge hver sine Mænd, som traadte til paa Sabbaten, tillige med dem, som traadte af paa Sabbaten; thi Jojada, Præsten, lod ikke Skifterne gaa bort. 9 Og Jojada, Præsten, gav de Øverste over hundrede Spyd og smaa Skjolde og andre Skjolde, som havde hørt Kong David til, og som vare i Guds Hus. 10 Og han opstillede alt Folket, saa hver havde sit Vaaben i sin Haand, fra den højre Side af Huset indtil den venstre Side af Huset, hen imod Alteret og hen imod Huset, hos Kongen, trindt omkring. 11

Siden førte de Kongesønnen ud og satte Kronen paa ham og overgave ham Vidnesbyrdet og gjorde ham til Konge; og Jojada og hans Sønner salvede ham, og de sagde: Kongen leve! **12** Der Athalia hørte Røsten af Folket, som løb til og lovede Kongen, da kom hun til Folket i Herrens Hus. **13** Og hun saa, og se, Kongen stod paa sin Forhøjning ved Indgangen, og de Øverste og Basunerne vare om Kongen, og alt Folket i Landet var glad og blæste i Basuner, og Sangerne vare til Stede med Sanginstrumenter, og de, som kundgjorde, at man skulde synge Lovsang; da sønderrev Athalia sine Klæder og sagde: Oprør! Oprør! **14** Men Jojada, Præsten, lod de Øverste over hundrede, som vare beskikkede over Hæren, gaa ud og sagde til dem: Fører hende ud uden for Rækkerne, og hvo som følger hende, skal dræbes med Sværd; thi Præsten havde sagt: I skulle ikke dræbe hende i Herrens Hus. **15** Og de gjorde Plads for hende til begge Sider, og hun kom til Indgangen til Hesteporten ved Kongens Hus, og de dræbte hende der. **16** Og Jojada gjorde en Pagt imellem sig og imellem alt Folket og imellem Kongen, at de skulde være Herrens Folk. **17** Siden gik alt Folket ind i Baals Hus og nedbrøde det og sønderbrøde hans Altre og hans Billeder, og de ihjelsloge Matthan, Baals Præst, for Altrene. **18** Og Jojada beskikkede Tilsyn i Herrens Hus ved Præsterne, Leviterne, hvilke David havde fordelt til Herrens Hus, for at ofre Herren Brændofre, som skrevet er i Moses Lov, med Glæde og med Sang efter Davids Indretning. **19** Han beskikkede og Portnere ved Herrens Hus's Porte, at ingen, som var uren ved nogen Ting, maatte komme derind. **20** Og han tog de Øverste over hundrede og de mægtige og dem, som herskede iblandt Folket, og alt Folket fra Landet, og han førte Kongen ned fra Herrens Hus, og de kom midt igennem den høje Port til Kongens Hus; og de satte Kongen paa den kongelige Trone. **21** Og alt Folket fra Landet var glad, og Staden var rolig, efter at de havde dræbt Athalia med Sværdet.

24 Joas var syv Aar gammel, der han blev Konge, og regerede fyrretyve Aar i Jerusalem, og hans Moders Navn var Zibna fra Beersaba. **2** Og Joas gjorde det, som var ret for Herrens Øjne, i alle Præsten Jojadas Dage. **3** Og Jojada tog ham to Hustruer, og han avlede Sønner og Døtre. **4** Og det skete derefter, at det laa Joas paa Hjerte at forny Herrens Hus. **5** Og han samlede Præsterne og Leviterne og sagde til dem: Drager ud til Judas Stæder og samler Penge ind af al Israel til at udbedre eders Guds Hus Aar for Aar, og I skulle skynde eder med Gerningen; men Leviterne skyndte sig ikke. **6** Da kaldte Kongen ad Jojada, den Ypperstepræst, og sagde til ham: Hvorfor giver du ikke Agt paa Leviterne, at de fra Juda og Jerusalem bringe det Paalæg, som Mose, Herrens Tjener, og Israels Menighed har bestemt, ind til Vidnesbyrdets Paulun? **7** Thi under den ugudelige Athalia havde hendes Sønner gjort Brud paa Guds Hus; ja endog alt det, som var helliget til Herrens Hus, havde de anvendt til Baalerne. **8** Da befalede Kongen, og de gjorde en Kiste, og de satte den udenfor i Herrens Hus's Port. **9** Og de lode udraabe i Juda og i Jerusalem, at de skulde bringe for Herren det Paalæg, som Mose, Guds Tjener, havde lagt paa Israel i Ørken. **10** Da bleve alle Øverster og alt Folket glade, og de bragte det ind og lagde det i Kisten, indtil alt var kommet ind. **11** Og det skete, naar man ved Leviterne bragte Kisten ind efter Kongens Befaling, og man da saa, at der var mange Penge i den, da kom Kongens Skriver og Ypperstepræstens Befalingsmand, og de tømte Kisten og bare den hen og satte den igen paa sit Sted; saa gjorde de Dag for Dag og samlede Penge i Mangfoldighed. **12** Og Kongen og Jojada gav dem til den, som havde at gøre med Gerningen i Herrens Hus's Tjeneste, og de lejede Stenhuggere og Tømmermænd til at fornye Herrens Hus, saa og Mestre til at arbejde i Jern og Kobber, til at udbedre Herrens Hus. **13** Saa arbejdede Folkene, og Udbedringen af det, der arbejdedes paa, gik frem ved deres Haand; og de satte Guds Hus i Stand efter dets Maal og gjorde det stærkt. **14** Og der de havde fuldendt det, bragte de de øvrige Penge frem for Kongens og Jojadas Ansigt, og for disse gjorde man Redskaber til Herrens Hus, Redskaber til Tjenesten og til at ofre, Røgelseskaaler og Guldkar og Sølvkar; og de ofrede stedse Brændofre i Herrens Hus alle Jojadas Dage. **15** Og Jojada blev gammel og mæt af Dage og døde; han var hundrede og tredive Aar gammel, der han døde. **16** Og de begrove ham i Davids Stad iblandt Kongerne, fordi han havde gjort godt i Israel og imod Gud og hans Hus. **17** Men efter Jojadas Død kom de Øverste af Juda og nedbøjede sig for Kongen; da føjede Kongen dem. **18** Saa forlode de Herrens, deres Fædres Guds, Hus og tjente Astartebillederne og Afguderne; og der kom en Vrede over Juda og Jerusalem for denne deres Syndeskyld. **19** Og han

sendte Profeter til dem at omvende dem til Herren; og disse vidnede for dem, men de vilde ikke høre dem. **20** Og Guds Aand iførte sig Sakaria, Præsten Jojadas Søn, og han stod oven over Folket og sagde til dem: Saa sagde Gud: Hvorfor overtræde I Herrens Bud? derfor skulle I ikke være lykkelige, thi I have forladt Herren, og han har forladt eder. **21** Men de sammensvore sig imod ham og stenede ham med Stene, efter Kongens Bud, i Forgaarden til Herrens Hus. **22** Og Kong Joas kom ikke den Miskundhed i Hu, som Jojada, hans Fader, havde gjort imod ham, men slog hans Søn ihjel; og der denne døde, sagde han: Herren skal se og hjemsøge det. **23** Og det skete, der Aaret var omme, drog Syrernes Hær op imod ham, og de kom til Juda og Jerusalem og udryddede af Folket alle Folkets Øverster, og de sendte alt deres Rov til Kongen af Damaskus. **24** Skønt Syrernes Hær kom med faa Mænd, gav Herren dog en saare stor Hær i deres Haand, fordi den havde forladt Herren, sine Fædres Gud; og de udførte Straffedommene over Joas. **25** Og der de vare dragne fra ham, hvem de forlode i en svar Sygdom, indgik hans Tjenere et Forbund imod ham for Præsten Jojadas Sønners Blods Skyld, og de sloge ham ihjel paa hans Seng, og han døde; og de begrove ham i Davids Stad; men de begrove ham ikke i Kongernes Grave. **26** Og de, som indgik Forbund imod ham, vare: Sabad, Simeaths den ammonitiske Kvindes Søn, og Josabad, Simriths den moabitiske Kvindes Søn. **27** Og hvad angaar hans Sønner og den svare Byrde, som var lagt paa ham, og Grundforbedringen af Guds Hus, se, om alt dette er skrevet i Kongernes Bogs Historie. Og hans Søn Amazia blev Konge i hans Sted.

25 Amazia var fem og tyve Aar gammel, der han blev Konge, og regerede ni og tyve Aar i Jerusalem, og hans Moders Navn var Joadan fra Jerusalem. **2** Og han gjorde det, som var ret for Herrens Øjne, dog ikke af fuldt Hjerte. **3** Og det skete, der Riget befæstedes under ham, da slog han sine Tjenere ihjel, som havde ihjelslaget Kongen, hans Fader. **4** Men han dræbte ikke deres Børn; thi han gjorde, saaledes som er skrevet i Loven i Moses Bog, det, som Herren bød, sigende: Forældre skulle ikke dø for Børnene, og Børnene skulle ikke dø for Forældrene; men de skulle dø hver for sin Synds Skyld. **5** Og Amazia samlede Juda og opstillede dem efter deres Fædres Hus, efter Øverster over tusinde og efter Øverster over hundrede, hele Juda og Benjamin; og han talte dem, fra tyve Aar gamle og derover, og fandt af dem tre Hundrede Tusinde udvalgte, som kunde drage ud i Strid, og som kunde føre Spyd og Skjold. **6** Tilmed lejede han af Israel hundrede Tusinde, vældige til Strid, for hundrede Centner Sølv. **7** Men der kom en Guds Mand til ham og sagde: O Konge! lad ikke Israels Hær drage med dig; thi Herren er ikke med Israel eller med nogen af Efraims Børn. **8** Men kom du alene, udfør det selv, styrk dig til Krigen: Gud skulde ellers lade dig falde for Fjendens Ansigt, thi der er Kraft i Gud til at hjælpe og til at lade falde. **9** Og Amazia sagde til den Guds Mand: Hvad skal man da gøre med de hundrede Centner, som jeg har givet den Trop af Israel? Og den Guds Mand sagde: Herren har meget mere at give dig end dette. **10** Da fraskilte Amazia den Trop, som var kommen til ham af Efraim, for at de kunde gaa til deres Hjem; men deres Vrede optændtes saare imod Juda, og de vendte tilbage til deres Hjem med fnysende Vrede. **11** Og Amazia viste sig stærk og førte sit Folk ud og drog til Saltdalen og slog af Sejrs Børn ti Tusinde. **12** Tilmed fangede Judas Børn ti Tusinde levende og førte dem op paa Klippens Top, og de kastede dem ned fra Klippens Top, saa de alle sammen bleve knuste. **13** Men de Folk af den Trop, som Amazia lod vende tilbage, at de ikke skulde drage i Krig med ham, de faldt ind i Judas Stæder fra Samaria og indtil Beth-Horon, og de sloge af dem tre Tusinde og gjorde et stort Bytte. **14** Thi det skete, der Amazia kom tilbage efter at have slaaet Edomiterne, at han førte Sejrs Børns Guder med sig og tog sig dem til Guder og tilbad for deres Ansigt og gjorde Røgelse for dem. **15** Da optændtes Herrens Vrede imod Amazia, og han sendte en Profet til ham, og han sagde til ham: Hvorfor søger du det Folks Guder, som ikke kunde redde deres Folk af din Haand? **16** Men det skete, der han talte til ham, da sagde han til ham: Mon vi have sat dig til Kongens Raadgiver? lad du af! hvorfor skulle de slaa dig ihjel? Da lod Profeten af og sagde: Jeg fornemmer, at Gud har besluttet at ødelægge dig, fordi du gjorde dette og ikke adlød mit Raad. **17** Og Amazia, Judas Konge, holdt Raad og sendte Bud til Joas, en Søn af Joakas, der var en Søn af Jehu, Israels Konge, og lod sige: Kom og lader os se hinandens Ansigt! **18** Men Joas, Israels Konge, sendte til Amazia, Judas Konge, og lod sige: Tornebusken, som er paa Libanon, sendte til Cedertræet, som er paa

Libanon, og lod sige: Giv min Søn din Datter til Hustru; men vilde Dyr paa Marken, som vare paa Libanon, gik over og nedtraadte Tornebusken. **19** Du siger: Se, du har slaget Edomiterne, og dit Hjerte gør dig hovmodig, saa du vil æres; nu, bliv i dit Hus; hvi søger du Ulykke, at du skal falde, du og Juda med dig? **20** Men Amazia adlød ikke; thi det var af Gud, for at give dem i Fjendehaand, fordi de havde søgt Edomiternes Guder. **21** Saa drog Joas, Israels Konge, op, og de saa hinandens Ansigt, han og Amazia, Judas Konge, ved Beth-Semes, som hører til Juda. **22** Men Juda blev slagen for Israels Ansigt, og de flyede hver til sine Telte. **23** Og Joas, Israels Konge, fangede Amazia, Judas Konge, en Søn af Joas, der var en Søn af Joakas, ved Beth-Semes; og han førte ham til Jerusalem og nedrev Jerusalems Mur fra Efraims Port indtil Hjørneporten, et Stykke paa fire Hundrede Alen. **24** Og han tog alt Guldet og Sølvet og alle Redskaber, som fandtes i Guds Hus, hos Obed-Edom, og Skattene i Kongens Hus og Gidslerne, og han vendte tilbage til Samaria. **25** Og Amazia, Joas's Søn, Judas Konge, levede efter Joas's, Joakas's Søns, Israels Konges Død, femten Aar. **26** Men det øvrige af Amazias Handeler, de første og de sidste, se, ere de Ting ikke skrevne i Judas og Israels Kongers Bog? **27** Og fra den Tid, der Amazia veg af fra Herren, da indgik de et Forbund imod ham i Jerusalem, og han flyede til Lakis; da sendte de efter ham til Lakis og dræbte ham der. **28** Og de førte ham paa Heste og begrove ham hos hans Fædre i Judas Stad.

26 Da tog alt Judas Folk Ussia, da han var seksten Aar gammel, og de gjorde ham til Konge i hans Faders Amazias Sted. **2** Han byggede Eloth og bragte den til Juda igen, efter at Kongen laa hos sine Fædre. **3** Ussia var seksten Aar gammel, der han blev Konge, og regerede to og halvtredsindstyve Aar i Jerusalem; og hans Moders Navn var Jekolia fra Jerusalem. **4** Og han gjorde det, som var ret for Herrens Øjne, efter alt det, som hans Fader Amazia gjorde. **5** Og han søgte Gud i Sakarias Dage, og denne forstod sig paa Guds Syner; og i de Dage, han søgte Herren, gav Gud ham Lykke. **6** Thi han drog ud og stred imod Filisterne og nedrev Murene i Gath og Murene i Jabne og Murene i Asdod og byggede Stæder ved Asdod og iblandt Filisterne. **7** Og Gud hjalp ham imod Filisterne og imod de Araber, som boede i Gur-Baal, og imod Meuniterne. **8** Og Ammoniterne gave Ussia Skænk, og han blev navnkundig indtil Ægypten, thi han blev saare mægtig. **9** Tilmed byggede Ussia Taarne i Jerusalem ved Hjørneporten og ved Dalporten og paa Hjørnet og befæstede dem. **10** Han byggede og Taarne i Ørken og udhuggede mange Brønde; thi han havde meget Kvæg, baade i Lavlandet og paa Sletten, Agerdyrkere og Vingaardsmænd paa Bjergene og paa de frugtbare Marker; thi han var en Elsker af Jordbrug. **11** Og Ussia havde en Hær, som kunde føre Krig, og som tropvis drog ud i Strid, efter det Mandtal, som var optaget af Skriveren Jejel og af Fogeden Maeseja under Tilsyn af Hanania, en af Kongens Øverster. **12** Det hele Tal af de Øverste for Fædrenehusene, af de vældige til Strid, var to Tusinde og seks Hundrede. **13** Og Stridshæren under deres Haand var tre Hundrede Tusinde og syv Tusinde og fem Hundrede, som kunde føre Krig med vældig Kraft til at hjælpe Kongen imod Fjenden. **14** Og Ussia beredte for dem, for den ganske Hær, Skjolde og Spyd og Hjelme og Pansere og Buer og Slyngestene. **15** Han indrettede ogsaa i Jerusalem kunstige Krigsredskaber, udtænkte af Kunstnere, for at sætte dem paa Taarnene og paa Hjørnerne, for at udskyde Pile og store Stene; og hans Navn kom ud indtil langt fraliggende Steder, fordi han vidunderligt blev hjulpen, indtil han blev stærk. **16** Men der han var bleven stærk, ophøjede hans Hjerte sig, indtil han handlede fordærveligt, og han forgreb sig imod Herren sin Gud og gik ind i Herrens Tempel for at gøre Røgelse paa Røgofferalteret. **17** Men Asaria, Præsten, og firsindstyve Herrens Præster med ham, duelige Folk, gik ind efter ham. **18** Og de stode Kong Ussia imod og sagde til ham: Ussia! at gøre Røgoffer for Herren hører ikke dig til, men Præsterne, Arons Børn, som ere helligede til at gøre Røgoffer; gak ud af Helligdommen, thi du forgriber dig, og det bliver dig ikke til Ære for Gud Herren. **19** Da blev Ussia vred, og han havde et Røgelsekar i Haanden til at gøre Røgoffer; og som han blev vred paa Præsterne, da brød Spedalskheden frem i hans Pande i Præsternes Paasyn i Herrens Hus ved Røgofferalteret. **20** Og Asaria, den Ypperstepræst, og alle Præsterne vendte Ansigtet imod ham, og se, da var han spedalsk i sin Pande, og de hastede med ham derfra; ja, han skyndte sig selv ogsaa at gaa ud, thi Herren havde slaget ham. **21** Saa var Kong Ussia spedalsk indtil sin Dødsdag og boede spedalsk udi et særskilt Hus, thi han var udelukket fra Herrens Hus; og Jotham, hans Søn, var

over Kongens Hus og dømte Folket i Landet. 22 Men det øvrige af Ussias Handeler, de første og de sidste, har Profeten Esajas, Amoz's Søn, beskrevet. 23 Og Ussia laa med sine Fædre, og de begrove ham hos hans Fædre i den Begravelsesager, som hørte Kongerne til; thi de sagde: Han er spedalsk; og Jotham, hans Søn, blev Konge i hans Sted!

27 Jotham var fem og tyve Aar gammel, der han blev Konge, og regerede seksten Aar i Jerusalem, og hans Moders Navn var Jerusa, Zadoks Datter. 2 Og han gjorde det, som var ret for Herrens Øjne, efter alt det, som Ussia, hans Fader, havde gjort, kun kom han ikke i Herrens Tempel; og Folket handlede endnu fordærveligt. 3 Han byggede den øverste Port paa Herrens Hus, han byggede og meget paa Ofels Mur. 4 Tilmed byggede han Stæder paa Judas Bjerg, og i Skovene byggede han Slotte og Taarne. 5 Han stred og imod Ammons Børns Konge og fik Overhaand over dem, og Ammons Børn gave ham det samme Aar hundrede Centner Sølv og ti Tusinde Kor Hvede og ti Tusinde Kor Byg; dette gav Ammons Børn ham atter baade i det andet og i det tredje Aar. 6 Saa blev Jotham befæstet; thi han beredte sine Veje for Herren sin Guds Ansigt. 7 Men det øvrige af Jothams Handeler og alle hans Krige og hans Veje, se, de Ting ere skrevne i Israels og Judas Kongers Bog. 8 Han var fem og tyve Aar gammel, der han blev Konge, og regerede seksten Aar i Jerusalem. 9 Og Jotham laa med sine Fædre, og de begrove ham i Davids Stad; og hans Søn Akas blev Konge i hans Sted.

28 Akas var tyve Aar gammel, der han blev Konge, og regerede seksten Aar i Jerusalem og gjorde ikke det, som var ret for Herrens Øjne som David hans Fader. 2 Men han vandrede i Israels Kongers Veje, tilmed gjorde han støbte Billeder for Baalerne. 3 Og han gjorde Røgelse i Hinnoms Søns Dal og brændte sine Sønner i Ilden efter de Hedningers Vederstyggeligheder, hvilke Herren havde fordrevet fra Israels Børns Ansigt. 4 Tilmed ofrede han og gjorde Røgoffer paa de høje Steder og paa Højene og under alle grønne Træer. 5 Derfor gav Herren hans Gud ham i Kongen af Syriens Haand, saa at de sloge ham og bortførte en stor Hob af hans Folk som Fanger og bragte dem til Damaskus; og han blev ogsaa given i Kongen af Israels Haand, og denne slog ham med et stort Slag. 6 Thi Peka, Remaljas Søn, ihjelslog i Juda hundrede og tyve Tusinde paa een Dag, alle vaabendygtige Folk, fordi de forlode Herren, deres Fædres Gud. 7 Og Sikri, en vældig Mand af Efraim, ihjelslog Maeseja, Kongens Søn, og Asrikam, Forstanderen for Huset, og Elkana, den anden efter Kongen. 8 Og Israels Børn førte af deres Brødre to Hundrede Tusinde, Kvinder, Sønner og Døtre bort som Fanger og røvede tilmed meget Bytte fra dem, og de førte Byttet til Samaria. 9 Og her var der en Herrens Profet, hvis Navn var Oded, og han gik ud imod den Hær, som kom til Samaria, og sagde til dem: Se, efterdi Herrens, eders Fædres Guds, Fortørnelse var over Juda, gav han dem i eders Haand; men I have hugget ned iblandt dem i Vrede; den er naaet indtil Himmelen. 10 Og nu sige I, at I ville Undertvinge Judas Børn og Jerusalem til at være eders Trælle og Trælkvinder; have ikke I, netop I, Skyld for Herren eders Gud? 11 Saa hører mig nu og sender de fangne tilbage, som I have bortført fra eders Brødre; thi Herrens strenge Vrede er over eder. 12 Da stode nogle Mænd af de Øverste iblandt Efraims Børn, nemlig Asaria, Johanans Søn, Berekia, Mesillemoths Søn, og Jehiskias, Sallums Søn, og Amasa, Hadlajs Søn, op imod dem, som kom fra Hæren. 13 Og de sagde til dem: I skulle ikke føre de fangne herind; thi til Skyld over os for Herren tænke I at forøge vore Synder og vor Skyld; thi vi have megen Skyld paa os, og der er streng Vrede over Israel. 14 Da gave de bevæbnede Slip paa Fangerne og paa Byttet for deres Øversters og den ganske Forsamlings Ansigt. 15 Da stode de Mænd, som ere nævnede ved Navn, op og toge de fangne, og alle nøgne iblandt dem klædte de af Byttet, ja, de klædte dem og gave dem Sko paa og gave dem at æde og gave dem at drikke og salvede dem, og alle skrøbelige førte de paa Asenerne, og de bragte dem til Jeriko, til Palmestaden til deres Brødre, og de vendte tilbage til Samaria. 16 Paa den samme Tid sendte Kong Akas til Kongerne af Assyrien, at de skulde hjælpe ham. 17 Fremdeles vare og Edomiterne komne og havde slaget Juda og ført nogle fangne bort. 18 Tilmed vare Filisterne faldne ind i Stæderne i Lavlandet og imod Sønden i Juda og havde indtaget Beth-Semes og Ajalon og Gederoth og Soko og dens tilliggende Byer og Thimna og dens tilliggende Byer og Gimso og dens tilliggende Byer, og de boede der. 19 Thi Herren havde ydmyget Juda for Akas's, Israels Konges, Skyld, fordi han havde bragt Tøjlesløshed) i Juda og forgrebet sig

saare imod Herren. 20 Og Tilgath-Pilneser, Kongen af Assyrien, kom til ham, og han ængstede ham, men styrkede ham ikke. 21 Thi Akas tog en Del fra Herrens Hus og fra Kongens Hus og fra Fyrsternes, og han gav Kongen af Assyrien det, men det hjalp ham intet. 22 Ja, paa den Tid denne ængstede ham, da blev han ved at forgribe sig imod Herren; saadan var Kong Akas. 23 Thi han ofrede til Damaskus's Guder, som havde slaget ham, og sagde: Efterdi Syriens Kongers Guder have hjulpet dem, da vil jeg ofre til dem, at de og maa hjælpe mig; men de vare ham og al Israel til Fald. 24 Og Akas samlede Guds Hus's Kar og sønderbrød Guds Hus's Kar og lukkede Dørene paa Herrens Hus og gjorde sig Altre i hvert Hjørne af Jerusalem. 25 Og i alle Stæder i Juda gjorde han Høje til at gøre Røgelse for andre Guder, og han opirrede Herren, sine Fædres Gud. 26 Men det øvrige af hans Handeler og alle hans Veje, de første og de sidste, se, de Ting ere skrevne i Judas og Israels Kongers Bog. 27 Og Akas laa med sine Fædre, og de begrove ham i Staden Jerusalem, men de bragte ham ikke ind i Israels Kongers Grave; og hans Søn Ezekias blev Konge i hans Sted.

29 Ezekias var fem og tyve Aar gammel, der han blev Konge, og regerede ni og tyve Aar i Jerusalem, og hans Moders Navn var Abia, Sakarias Datter. 2 Og han gjorde det, som var ret for Herrens Øjne, efter alt det, som David hans Fader gjorde. 3 Han oplukkede i sin Regerings første Aar, i den første Maaned, Dørene til Herrens Hus og istandsatte dem. 4 Og han førte Præsterne og Leviterne ind og samlede dem paa den aabne Plads imod Østen. 5 Og han sagde til dem: Hører mig, I Leviter! helliger eder selv nu, og helliger Herrens, eders Fædres Guds, Hus, og bringer Urenheden bort fra Helligdommen! 6 Thi vore Fædre have forsyndet sig og gjort det onde for Herren vor Guds Øjne og forladt ham, og de have vendt deres Ansigt bort fra Herrens Tabernakel og vendt det Ryggen. 7 De have og tillukket Dørene til Forhallen og udslukket Lamperne og ikke røget Røgelse og ej ofret Brændoffer i Helligdommen for Israels Gud. 8 Derfor er Herrens Vrede over Juda og Jerusalem, og han har givet dem hen til Forfærdelse, til Ødelæggelse og til Spot, ligesom I se med eders Øjne. 9 Thi se, vore Fædre ere faldne for Sværdet; tilmed ere vore Sønner og vore Døtre og vore Hustruer bortførte i Fangenskab for denne Sags Skyld. 10 Nu ligger det mig paa Hjerte at gøre en Pagt med Herren Israels Gud, at hans strenge Vrede maa vendes fra os. 11 Nu, mine Sønner! værer ikke efterladne; thi Herren har udvalgt eder til at staa for hans Ansigt, for at tjene ham og til at være dem, som tjene ham og gøre Røgoffer. 12 Da gjorde Leviterne sig rede, Mahath, Amasajs Søn, og Joel, Asarias Søn, af Kahathiternes Børn; og af Meraris Børn, Kis, Abdis Søn, og Asaria, Jehaleleels Søn; og af Gersoniterne, Joa, Simmas Søn, og Eden, Joas Søn; 13 og af Elizafans Børn, Simri og Jejel; og af Asafs Børn, Sakaria og Matthania; 14 og af Hemans Børn, Jehiel og Simei; og af Jeduthuns Børn, Semaja og Ussiel. 15 Og de samlede deres Brødre og helligede sig selv og kom paa Kongens Befaling efter Herrens Ord for at rense Herrens Hus. 16 Men Præsterne gik ind i det indre af Herrens Hus til at rense, og de bragte al Urenhed, som de fandt i Herrens Tempel, ud i Herrens Hus's Forgaard; og Leviterne toge imod det for at bringe det ud udenfor til Kedrons Bæk. 17 De begyndte paa den første Dag i den første Maaned at hellige, og paa den ottende Dag i samme Maaned gik de ind i Herrens Forhal og helligede Herrens Hus i otte Dage, og de fuldendte det paa den sekstende Dag i den første Maaned. 18 Siden gik de ind til Kong Ezekias og sagde: Vi have renset hele Herrens Hus og Brændofferets Alter og alt dets Redskab og Skuebrødenes Bord og alt dets Redskab. 19 Og alle Redskaber, som Kong Akas havde kastet bort, der han var Konge, der han forsyndede sig, dem have vi sat i Stand og helliget, og se, de ere foran Herrens Alter. 20 Da stod Kong Ezekias tidligt op og samlede de Øverste i Staden og gik op til Herrens Hus. 21 Og de førte frem syv Okser og syv Vædre og syv Lam og syv Gedebukke til Syndoffer for Riget og for Helligdommen og for Juda, og han sagde til Arons Børn, Præsterne, at de skulde ofre paa Herrens Alter. 22 Da slagtede de Øksnene, og Præsterne toge imod Blodet og stænkede det paa Alteret; de slagtede og Vædrene og stænkede Blodet paa Alteret, i lige Maade slagtede de Lammene og stænkede Blodet paa Alteret. 23 Derefter førte de Bukkene frem til Syndoffer for Kongens og Forsamlingens Ansigt, og de lagde deres Hænder paa dem. 24 Og Præsterne slagtede dem og rensede med deres Blod Alteret fra Synd, til at gøre Forligelse for hele Israel; thi Kongen havde sagt, at Brændofferet og Syndofferet var for hele Israel. 25 Og han beskikkede Leviterne i Herrens Hus med

Cymbler, med Psaltre og med Harper, efter Davids og Gads, Kongens Seers, og Nathans, Profetens Befaling; thi den Befaling var fra Herren, ved hans Profeter. **26** Og Leviterne stode med Davids Instrumenter og Præsterne med Basunerne. **27** Og Ezekias sagde til dem, at de skulde ofre Brændofferet paa Alteret, og paa den Tid Brændofferet begyndte, begyndte Herrens Sang med Basunerne, og det efter Davids, Israels Konges, Instrumenter. **28** Og den ganske Forsamling nedbøjede sig, naar man sang Sangene og blæste i Basunerne, alt sammen, indtil Brændofferet var fuldendt. **29** Og der de vare færdige med at ofre, knælede de, Kongen og alle de, som fandtes hos ham, og nedbøjede sig. **30** Siden sagde Kong Ezekias og de Øverste til Leviterne, at man skulde love Herren med Davids og Asafs, Seerens Ord; og de lovede ham med Glæde og bøjede sig og tilbade. **31** Og Ezekias svarede og sagde: I have nu fyldt eders Haand for Herren, kommer frem og fører Slagtofre og Takofre til Herrens Hus; og Forsamlingen førte frem Slagtofre og Takofre, og hver den, hvis Hjerte var villigt, bragte Brændofre. **32** Og Tallet paa Brændofferet, som Forsamlingen førte frem, var halvfjerdsindstyve Øksne, hundrede Vædre, to Hundrede Lam, alt sammen Herren til Brændoffer. **33** Og hvad der blev helliget, var seks Hundrede Øksne og tre Tusinde Faar. **34** Dog Præsterne vare faa og kunde ikke flaa alle Brændofrene, derfor hjalp deres Brødre Leviterne dem, indtil den Gerning blev fuldendt, og indtil Præsterne havde helliget sig; thi Leviterne vare oprigtigere af Hjertet til at hellige sig end Præsterne. **35** Tilmed var Brændofferet ogsaa meget, tillige Fedtstykkerne til Takofrene, samt Drikofrene til Brændofferet. Saa blev. Tjenesten beskikket i Herrens Hus. **36** Og Ezekias og alt Folket glædede sig over det, at Gud havde gjort Folket beredvilligt; thi den Gerning skete hastelig.

30 Siden sendte Ezekias til al Israel og Juda og skrev ogsaa Breve til Efraim og Manasse, at de skulde komme til Herrens Hus i Jerusalem, at holde Herren, Israels Gud, Paaske. **2** Thi Kongen havde holdt et Raad med sine Fyrster og hele Forsamlingen i Jerusalem, at de vilde holde Paaske i den anden Maaned. **3** Thi de kunde ikke holde den til den rette Tid; thi Præsterne havde ikke helliget sig i tilstrækkeligt Antal, og Folket var ikke samlet til Jerusalem. **4** Og den Sag syntes ret for Kongens Øjne og for den ganske Forsamlings Øjne. **5** Og de toge den Bestemmelse, at de vilde lade udraabe igennem al Israel fra Beersaba og indtil Dan, at de skulde komme og holde Herren, Israels Gud, Paaske i Jerusalem; thi de havde ikke holdt den i noget stort Antal, som det var foreskrevet. **6** Og Løberne gik med Breve fra Kongens og hans Øversters Haand igennem al Israel og Juda og efter Kongens Befaling og sagde: I Israels Børn! vender om til Herren, Abrahams, Isaks og Israels Gud, saa skal han vende sig om til de undkomne, som ere blevne tilovers for eder fra Assyriens Kongers Haand. **7** Og værer ikke som eders Fædre og som eders Brødre, der forgrebe sig imod Herren, deres Fædres Gud; derfor gav han dem hen til en Ødelæggelse, saaledes som I se. **8** Nu, forhærder ikke eders Nakke som eders Fædre, giver Herren Haanden og kommer til hans Helligdom, som han har helliget evindelig, og tjener Herren eders Gud, saa skal hans strenge Vrede vende sig fra eder. **9** Thi naar I omvende eder til Herren, skulle eders Brødre og eders Børn finde Barmhjertighed for deres Ansigt, som holde dem fangne, saa at de skulle komme tilbage til dette Land; thi Herren eders Gud er naadig og barmhjertig og skal ikke lade sit Ansigt vige fra eder, dersom I omvende eder til ham. **10** Og Løberne gik fra den ene Stad til den anden i Efraims og Manasses Land og indtil Sebulon; men man lo ad dem og bespottede dem. **11** Dog nogle af Aser og Manasse og af Sebulon ydmygede sig og kom til Jerusalem. **12** Guds Haand var og over Juda, saa at han gav dem et Hjerte til at gøre efter Kongens og de Øverstes Bud, efter Herrens Ord. **13** Og der samledes meget Folk til Jerusalem for at holde de usyrede Brøds Højtid i den anden Maaned, en saare stor Forsamling. **14** Og de gjorde sig rede og borttoge Altrene, som vare i Jerusalem, og de borttoge alle Røgelsekar og kastede dem i Kedrons Bæk. **15** Og de slagtede Paaskelammet den fjortende Dag i den anden Maaned; og Præsterne og Leviterne bleve skamfulde, og de helligede sig og førte Brændofre til Herrens Hus. **16** Og de stode paa deres Sted, efter deres Skik, efter Moses, den Guds Mands Lov; Præsterne stænkede Blodet, hvilket de modtoge af Leviternes Haand. **17** Thi der var mange i Forsamlingen, som ikke havde helliget sig, derfor slagtede Leviterne Paaskelammene for alle dem, som ikke vare rene, for at hellige dem for Herren. **18** Thi der var meget Folk, meget af Efraim og Manasse, Isaskar og Sebulon, som ikke vare rensede, men dog

aade Paaskelam, ikke som det var foreskrevet; men Ezekias bad for dem og sagde: Herren, som er god, gøre Forligelse **19** for hver den, som har beredet sit Hjerte til at søge Gud Herren, sine Fædres Gud, om det end ikke er efter Helligdommens Renhed! **20** Og Herren bønhørte Ezekias og lægede Folket. **21** Saa holdt Israels Børn, som fandtes i Jerusalem, de usyrede Brøds Højtid syv Dage med stor Glæde; og Præsterne og Leviterne lovede Herren Dag for Dag med stærkt lydende Instrumenter for Herren. **22** Og Ezekias talte kærligt til alle de Leviter, som viste god Forstand paa, hvad der vedkom Herren; og de aade Højtidsofre syv Dage og ofrede Takofre og takkede Herren, deres Fædres Gud. **23** Da den ganske Forsamling havde holdt Raad om at holde andre syv Dage, saa holdt de endnu syv Dage med Glæde. **24** Thi Ezekias, Judas Konge, gav til Forsamlingen tusinde Okser og syv Tusinde Faar, og de Øverste gave til Forsamlingen tusinde Okser og ti Tusinde Faar; saa helligede mange Præster sig. **25** Og hele Forsamlingen af Juda glædede sig og Præsterne og Leviterne og den hele Forsamling, som var kommen fra Israel, og de fremmede, som vare komne fra Israels Land, og de som boede i Juda. **26** Og der var en stor Glæde i Jerusalem; thi fra Salomos, Davids Søns, Israels Konges, Dage af var ikke sket noget saadant i Jerusalem. **27** Da stode Præsterne, Leviterne, op og velsignede Folket, og deres Røst blev hørt; thi deres Bøn kom til hans hellige Bolig i Himmelen.

31 Og der alt dette var fuldendt, drog al Israel, som var til Stede, ud i Judas Stæder, og de sønderbrøde Støtterne og huggede Astartebillederne itu og nedbrøde Højene og Altrene i hele Juda og Benjamin og i Efraim og i Manasse, indtil de havde fuldendt det; siden vendte alle Israels Børn tilbage, hver til sin Ejendom, til deres Stæder. **2** Og Ezekias beskikkede Præsternes og Leviternes Skifter, efter deres Skifter, enhver efter hans Tjenestes Beskaffenhed, saavel for Præsterne som for Leviterne, til at bringe Brændoffer og Takofre, at de skulde tjene og takke og love i Herrens Lejres Porte; **3** og den Del, Kongen gav af sit Gods, var til Brændofre, til Brændofre om Morgenen og om Aftenen og til Brændofre om Sabbaterne og ved Nymaanederne og Højtiderne, som skrevet er i Herrens Lov. **4** Og han sagde til Folket, til Indbyggerne i Jerusalem, at de skulde give Præsterne og Leviterne deres Del, paa det de kunde holde fast ved Herrens Lov. **5** Og der det Ord kom ud, gave Israels Børn meget af Førstegrøden af Korn, Most og Olie og Honning og af alt, hvad der kom ind af Marken, og de bragte Tiende af alt i Mangfoldighed. **6** Og Israels og Judas Børn, som boede i Judas Stæder, de bragte ogsaa Tiende af stort Kvæg og smaat Kvæg og Tiende af de hellige Ting, som vare helligede Herren deres Gud; de bragte dette og lagde Hob ved Hob. **7** I den tredje Maaned begyndte de at lægge Grund til Hobene, og i den syvende Maaned bleve de færdige med dem. **8** Og der Ezekias og de Øverste kom og saa Hobene, da velsignede de Herren og hans Folk Israel. **9** Og Ezekias spurgte Præsterne og Leviterne angaaende Hobene. **10** Og Asaria, den Ypperstepræst af Zadoks Hus, sagde til ham: Siden man begyndte med at bringe Gaven til Herrens Hus, have vi ædt og ere blevne mætte, og vi have levnet i Mangfoldighed; thi Herren har velsignet sit Folk, saa at denne Hob er bleven tilovers. **11** Da sagde Ezekias, at man skulde indrette Kamre i Herrens Hus, og de indrettede dem. **12** Og de bragte Gaven og Tienden og de helligede Ting trolig derind; og Kanania, Leviten, var den første Opsynsmand over dem, og Simei, hans Broder, var den anden. **13** Men Jehiel, Asasia og Nahath og Asahel og Jerimoth og Josabad og Eliel og Jismakia og Mabath og Benaja vare Tilsynsmænd under Kanania og Simei, hans Broder, efter Befaling af Kong Ezekias og Asaria, Guds Hus's Fyrste. **14** Og Kore, Jimnas Søn, Leviten, Portneren imod Østen, var sat over de frivillige Gaver til Gud for at uddele Gaven, som bragtes Herren, tillige med de højhellige Ting. **15** Og næst ham var Eden og Minjamin og Jesua og Semaja, Amaria og Sekanja ansatte i Præsternes Stæder paa Tro og Love for at uddele til deres Brødre i Skifterne, til den mindste som til den største, **16** undtagen til dem, som vare opførte i Slægtregisteret over Mandkønnet, fra tre Aar gamle og derover, nemlig alle dem, som gik i Herrens Hus til den daglige Gerning, til deres Tjeneste, i hvad de havde at varetage, efter deres Skifter. **17** Og Præsterne, som vare opførte i Slægtregisteret efter deres Fædrenehuse, og Leviterne fra tyve Aar gamle og derover, vare paa deres Vagter, i deres Skifter. **18** Og i Slægtregisteret vare opførte alle deres smaa Børn, deres Hustruer og deres Sønner og deres Døtre, den hele Forsamlings; thi de skulde hellige sig til det,

som var dem betroet, i Hellighed. 19 Og for Arons Børn, Præsterne, som boede paa Markerne til deres Stæder, til hver Stad især, var der Mænd, som vare nævnede ved Navn, som skulde uddele til alt Mandkøn iblandt Præsterne og til alle dem, som vare opførte i Slægtregisteret over Leviterne. 20 Og paa denne Maade gjorde Ezekias i hele Juda; og han gjorde det, som var godt og ret og sandt for Herrens hans Guds Ansigt. 21 Og i al den Gerning, som han begyndte i Guds Hus's Tjeneste og i Loven og i Budet, idet han søgte sin Gud, handlede han af sit ganske Hjerte og havde Lykke.

32 Efter disse Handeler og denne Troskab kom Senakerib, Kongen af Assyrien, og drog ind i Juda og lejrede sig imod de faste Stæder og tænkte at rive dem til sig. 2 Der Ezekias saa, at Senakerib kom, og at hans Hu var til Krig imod Jerusalem, 3 da raadførte han sig med sine Øverster og sine vældige om at tilstoppe Vandet fra Kilderne, som vare uden for Staden; og de hjalp ham. 4 Thi meget Folk samlede sig og tilstoppede alle Kilder og den Bæk, som flød midt igennem Landet, og han sagde: Hvorfor skulde Assyriens Konger komme og finde meget Vand? 5 Og han tog Mod til sig og byggede den ganske Mur, som var nedreven, og førte den op indtil Taarnene og en anden Mur der udenfor; og han befæstede Millo i Davids Stad og lod gøre Vaaben i Mangfoldighed og Skjolde. 6 Og han satte Krigsøverster over Folket og samlede dem til sig paa Pladsen ved Stadens Port og talte kærligt med dem og sagde: 7 Værer frimodige og værer stærke, frygter ikke og ræddes ikke for Kongen af Assyrien, ej heller for hele den Hob, som er med ham; thi der er en større med os end med ham. 8 Med ham er en kødelig Arm, men med os er Herren vor Gud, som vil hjælpe os og stride i vore Krige; og Folket forlod sig fast paa Ezekias, Judas Konges, Ord. 9 Derefter sendte Senakerib, Kongen af Assyrien, sine Tjenere til Jerusalem, medens han laa for Lakis med hele sit Riges Magt, til Ezekias, Judas Konge, og til al Juda, som var i Jerusalem, og lod sige: 10 Saa siger Senakerib, Kongen af Assyrien: Hvorpaa forlade I eder, at I blive i Jerusalem under en Belejring? 11 Tilskynder ikke Ezekias eder for at give eder hen til at dø af Hunger og af Tørst og siger: Herren vor Gud skal fri os af Kongen af Assyriens Haand? 12 Er det ikke Ezekias, som har borttaget hans Høje og hans Altre og sagt til Juda og til Jerusalem: I skulle tilbede for et eneste Alter og derpaa gøre Røgelse? 13 Vide I ikke, hvad jeg og mine Fædre have gjort ved alle Folk i Landene? Kunde vel Hedningernes Guder i Landene fri deres Land fra min Haand? 14 Hvo iblandt alle Guderne hos disse Hedninger, hvilke mine Fædre have bandlyst, var den, som kunde fri sit Folk fra min Haand, saa at eders Gud skulde kunne fri eder fra min Haand? 15 Saa lader nu Ezekias ikke bedrage eder og ikke tilskynde eder paa denne Maade, og tror ham ikke; thi ingen Gud hos noget Folk eller Rige har kunnet fri sit Folk fra min Haand og fra mine Fædres Haand; hvor meget mindre skulde eders Guder fri eder fra min Haand? 16 Tilmed talte hans Tjenere ydermere imod Gud Herren og imod hans Tjener Ezekias. 17 Han skrev og Breve for at forhaane Herren, Israels Gud, og at tale imod ham, sigende: Ligesom Guderne hos Hedningerne i Landene ikke friede deres Folk fra min Haand, saaledes skal ikke heller Ezekias's Gud fri sit Folk fra min Haand. 18 Og de raabte med høj Røst paa jødisk til Jerusalems Folk, som var paa Muren, for at gøre dem frygtagtige og forfærde dem, for at de kunde indtage Staden. 19 Og de talte om Jerusalems Gud ligesom om Jordens Folks Guder, der ere Menneskens Hænders Gerning. 20 Men Kong Ezekias og Esajas, Amoz's Søn, Profeten, bade angaaende denne Sag, og de raabte til Himmelen. 21 Og Herren sendte en Engel, og han tilintetgjorde alle de vældige til Strid og Fyrsterne og de Øverste i Kongen af Assyriens Lejr; og denne drog tilbage til sit Land med sit Ansigts Blusel, og der han gik ind i sin Guds Hus, da fældede de, som vare udkomne af hans Liv, ham der med Sværd. 22 Saa frelste Herren Ezekias og Indbyggerne i Jerusalem fra Senakeribs, Kongen af Assyriens, Haand og fra alles Haand og beskærmede dem trindt omkring. 23 Og mange bragte Gaver til Herren til Jerusalem og dyrebar Skænk til Ezekias, Judas Konge, saa at denne derefter kom til at staa højt i alle Hedningernes Øjne. 24 I de samme Dage blev Ezekias dødssyg, og han bad til Herren, og denne talte til ham og gav ham et underfuldt Tegn. 25 Men Ezekias gengældte ikke den Velgerning, som var bevist ham, thi hans Hjerte ophøjede sig; derfor kom en Vrede over ham og over Juda og Jerusalem. 26 Dog ydmygede Ezekias sig, efter at hans Hjerte havde ophøjet sig, han og Indbyggerne i Jerusalem; derfor kom Herrens Vrede ikke over dem i Ezekias's Dage.

27 Og Ezekias havde saare stor Rigdom og Ære, og
han gjorde sig Skatkamre til Sølv og Guld og kostbare
Stene og vellugtende Urter og Skjolde og alle Haande
kostelige Redskaber 28 og Forraadshuse til, hvad der
kom ind af Korn og Most og Olie, og Stalde for alle
Haande Kvæg og skaffede sig Hjorde til Staldene. 29
Og han byggede sig Stæder og havde Fæ af smaat og
stort Kvæg i Mangfoldighed; thi Gud gav ham saare
meget Gods. 30 Og denne Ezekias tilstoppede ogsaa
det øverste Vandløb fra Gihon og ledede det ned,
Vest for Davids Stad; og Ezekias var lykkelig i al sin
Gerning. 31 Men det skete saa, da der var sendt Tolke
til ham fra Fyrsterne i Babel for at spørge om det
underfulde Tegn, som var sket i Landet, da forlod
Gud ham for at forsøge ham og for at kende alt det,
som var i hans Hjerte. 32 Men det øvrige af Ezekias's
Handeler og hans fromme Gerninger, se, de Ting ere
skrevne i Profeten Esajas's, Amoz's Søns Syn, i Judas
og Israels Kongers Bog. 33 Og Ezekias laa med sine
Fædre, og de begrove ham oven for Davids Børns
Grave; og det ganske Juda og Jerusalems Indbyggere
beviste ham Ære i hans Død, og hans Søn Manasse
blev Konge i hans Sted.

33 Manasse var tolv Aar gammel, der han blev
Konge, og regerede fem og halvtredsindstyve
Aar i Jerusalem. 2 Og han gjorde det, som
var ondt for Herrens Øjne, efter de Hedningers
Vederstyggeligheder, som Herren havde fordrevet for
Israels Børns Ansigt. 3 Thi han opbyggede igen de
Høje, som Ezekias, hans Fader, havde nedbrudt, og
oprejste Altre til Baalerne og gjorde Astartebilleder
og tilbad al Himmelens Hær og tjente dem. 4 Og han
byggede Altre i Herrens Hus, om hvilke Herren havde
sagt: I Jerusalem skal mit Navn være evindelig. 5
Tilmed byggede han Altre til hele Himmelens Hær
i begge Forgaardene til Herrens Hus. 6 Og han lod
sine Sønner gaa igennem Ilden i Hinnoms Søns
Dal og var en Dagvælger og agtede paa Fugleskrig
og brugte Trolddom og beskikkede Spaamænd og
Tegnsudlæggere, han gjorde meget ondt for Herrens
Øjne til at opirre ham. 7 Han satte og et udskaaret
Billede, som han lod gøre, i Guds Hus, om hvilket Gud
havde sagt til David og til Salomo, hans Søn: I dette
Hus og i Jerusalem, som jeg har udvalgt fremfor alle
Israels Stammer, vil jeg sætte mit Navn evindelig.
8 Og jeg vil ikke mere lade Israels Fod fortrænges
fra Landet, som jeg bestemte for deres Fædre; kun
saafremt de tage Vare paa at gøre alt det, jeg har budet
dem, efter hele Loven og Skikkene og Budene ved
Mose. 9 Men Manasse forførte Juda og Indbyggerne i
Jerusalem til at handle værre end Hedningerne, som
Herren havde ødelagt for Israels Børns Ansigt. 10
Og Herren talte til Manasse og til hans Folk; men de
gave ikke Agt derpaa. 11 Derfor lod Herren Kongen af
Assyriens Hærførere komme over dem, og de grebe
Manasse iblandt Tornebuskene, og de bandt ham med
to Kobberlænker og førte ham til Babel. 12 Og der han
kom i Angest, bad han ydmygelig for Herren sin Guds
Ansigt og ydmygede sig saare for sine Fædres Guds
Ansigt. 13 Ja, han bad til ham, og Gud bønhørte ham og
hørte hans ydmyge Begæring og førte ham tilbage til
Jerusalem, til hans Rige; da kendte Manasse, at Herren
var Gud. 14 Og derefter byggede han den yderste Mur
for Davids Stad, Vesten for Gihon i Dalen, og hen til
Fiskeporten, og han førte den omkring Ofel og gjorde
den saare høj; og han lagde Stridshøvedsmænd i alle
Judas faste Stæder. 15 Og han borttog de fremmede
Guder og hint Billede fra Herrens Hus og alle Altrene,
som han havde bygget paa Herrens Hus's Bjerg og i
Jerusalem, og han kastede dem uden for Staden. 16
Og han istandsatte Herrens Alter og ofrede derpaa
Takofre og Lovofre; og han sagde til Juda, at de skulde
tjene Herren, Israels Gud. 17 Dog ofrede Folket endnu
paa Højene, men kun til Herren deres Gud. 18 Men det
øvrige af Manasses Handeler og hans Bøn til hans Gud
og de Seeres Taler, som talte til ham i Herren Israels
Guds Navn, se, dette er skrevet i Israels Kongers
Krønike. 19 Og hans Bøn, og at han blev bønhørt, og al
hans Synd og Forgribelse og de Steder, paa hvilke han
byggede Højene og satte Astartebilleder og udskaarne
Billeder, førend han blev ydmyget; se, dette er skrevet
i Seernes Krønike. 20 Og Manasse laa med sine Fædre,
og de begrove ham i hans Hus, og hans Søn Amon
blev Konge i hans Sted. 21 Amon var to og tyve Aar
gammel, der han blev Konge, og regerede to Aar i
Jerusalem. 22 Og han gjorde det, som var ondt for
Herrens Øjne, ligesom Manasse, hans Fader, havde
gjort, og til alle de udskaarne Billeder, som Manasse,
hans Fader, havde gjort, ofrede Amon og tjente dem.
23 Men han ydmygede sig ikke for Herrens Ansigt, som
hans Fader Manasse havde ydmyget sig; thi denne
Amon gjorde Skylden mangfoldig. 24 Og hans Tjenere
gjorde et Forbund imod ham og dræbte ham i hans
Hus. 25 Men Folket i Landet slog alle dem ihjel, som

havde gjort Forbund imod Kong Amon, og Folket i Landet gjorde Josias, hans Søn, til Konge i hans Sted.

34 Josias var otte Aar gammel, der han blev Konge, og regerede et og tredive Aar i Jerusalem. **2** Og han gjorde det, som var ret for Herrens Øjne, og vandrede i Davids, sin Faders, Veje og veg hverken til højre eller venstre Side. **3** Thi i sin Regerings ottende Aar, der han endnu var et ungt Menneske, begyndte han at søge sin Fader Davids Gud; og i det tolvte Aar begyndte han at rense Juda og Jerusalem fra Højene og Astartebillederne og de udskaarne og støbte Billeder. **4** Og de nedbrøde for hans Ansigt Baalernes Altre, og han omhuggede de Solbilleder, som vare oven paa dem; han sønderbrød baade Astartebilleder og de udskaarne og støbte Billeder og stødte dem smaa og strøede dem oven paa deres Grave, som havde ofret til dem. **5** Og han opbrændte Præsternes Ben paa deres Altre og rensede Juda og Jerusalem. **6** Og udi Manasses og Efraims og Simeons Stæder, ja indtil Nafthali, i deres ødelagte Stæder trindt omkring, **7** der nedbrød han Altrene og Astartebillederne og sønderknuste de udskaarne Billeder og stødte dem smaa og omhuggede alle Solbillederne i alt Israels Land og vendte tilbage til Jerusalem. **8** Og i sin Regerings attende Aar, der han havde renset Landet og Huset, sendte han Safan, Azalias Søn, og Maeseja, Stadens Befalingsmand, og Joa, Joakas's Søn, Historieskriveren, for at istandsætte Herrens, sin Guds Hus. **9** Og de kom til Hilkia, Ypperstepræsten, og overgave Pengene, som vare bragte til Guds Hus, hvilke Leviterne, som toge Vare paa Dørtærskelen, havde samlet af Manasses og Efraims Haand og af alle overblevne i Israel og af al Juda og Benjamin, og med hvilke de vendte tilbage til Jerusalem. **10** Og de gave dem i deres Haand, som havde med Gerningen at gøre, og som vare beskikkede over Herrens Hus; og disse gave dem til dem, som gjorde Gerningen, og som arbejdede paa Herrens Hus for at udbedre og istandsætte Huset. **11** Og de gave dem ud til Tømmermændene og Bygningsmændene og til at købe hugne Stene og Træ til Bjælkeværk og til at sammentømre Husene med, som Judas Konger havde ødelagt. **12** Og Mændene arbejdede trolig paa Gerningen, og over dem vare Jahath og Obadia, Leviterne af Meraris Børn, og Sakaria og Mesullam af Kahathiternes Børn, beskikkede til at have Opsyn, og alle de Leviter, som forstode sig paa Sangens Instrumenter. **13** De vare og over Lastdragerne og havde Opsyn over hver den, som gjorde Gerningen ved ethvert enkelt Arbejde; men af Leviterne var der Skrivere og Fogeder og Portnere. **14** Og der de udtoge Pengene, som vare indbragte i Herrens Hus, fandt Præsten Hilkia Herrens Lovbog, af Mose. **15** Og Hilkia svarede og sagde til Safan, Kansleren: Jeg har fundet Lovbogen i Herrens Hus; og Hilkia gav Safan Bogen. **16** Og Safan bragte Bogen til Kongen, fremdeles gav han og Kongen Underretning, sigende: Alt det, som er givet i dine Tjeneres Hænder, det gøre de; **17** og de havde samlet Pengene, som fandtes i Herrens Hus, og givet dem i deres Haand, som ere beskikkede over Arbejdet, og i deres Haand, som gøre Gerningen. **18** Og Kansleren Safan gav Kongen til Kende og sagde: Hilkia, Præsten, gav mig en Bog; og Safan læste i den for Kongens Ansigt. **19** Og det skete, der Kongen hørte Lovens Ord, da sønderrev han sine Klæder. **20** Og Kongen bød Hilkia og Ahikam, Safans Søn, og Abdon, Mikas Søn, og Safan, Kansleren, og Asaja, Kongens Tjener, og sagde: **21** Gaar hen, adspørger Herren for mig og for de overblevne i Israel og i Juda om den Bogs Ord, som er funden; thi stor er Herrens Vrede, som er udøst over os, fordi vore Fædre ikke have holdt Herrens Ord, saa at de gjorde efter alt det, som er skrevet i denne Bog. **22** Da gik Hilkia og Kongens Folk til den Profetinde Hulda, som var gift med Sallum, der var en Søn af Takhat, en Søn af Hasra, og som havde Tilsyn med Klæderne, og hun boede i Jerusalem i den anden Del; og de talte saadant med hende. **23** Og hun sagde til dem: Saa sagde Herren, Israels Gud: Siger til den Mand, som sendte eder til mig: **24** Saa sagde Herren: Se, jeg fører Ulykke over dette Sted og over dets Indbyggere, nemlig alle de Forbandelser, som ere skrevne i denne Bog, som de læste for Judas Konge; **25** fordi de have forladt mig og gjort Røgoffer for andre Guder for at opirre mig med alle deres Hænders Gerninger, derfor skal min Vrede udøses over dette Sted og ikke udslukkes. **26** Men til Judas Konge, som sendte eder for at adspørge Herren, til ham skulle I sige saaledes: Saa sagde Herren, Israels Gud, angaaende de Ord, som du har hørt: **27** Fordi dit Hjerte er blevet blødt, og du ydmygede dig for Guds Ansigt, der du hørte hans Ord imod dette Sted og imod dets Indbyggere, ja, ydmygede dig for mit Ansigt og sønderrev dine Klæder og græd for mit Ansigt: Saa har ogsaa jeg hørt det, siger Herren. **28**

Se, jeg vil samle dig til dine Fædre, og du skal samles til din Grav i Fred, og dine Øjne skulle ikke se paa al den Ulykke, som jeg vil føre over dette Sted og over dets Indbyggere. Og de bragte Kongen Svar tilbage. **29** Da sendte Kongen hen og lod alle de Ældste samles i Juda og Jerusalem. **30** Og Kongen gik op i Herrens Hus og alle Judas Mænd og Indbyggerne i Jerusalem, Præsterne og Leviterne og alt Folket, baade store og smaa, og han læste for deres Øren alle Ordene i Pagtens Bog, som var funden i Herrens Hus. **31** Og Kongen stod paa sit Sted og gjorde en Pagt for Herrens Ansigt, at han vilde vandre efter Herren og holde hans Bud og hans Vidnesbyrd og hans Skikke af sit ganske Hjerte og af sin ganske Sjæl for at opfylde Pagtens Ord, som vare skrevne i denne Bog. **32** Og han lod alle dem, som bleve fundne i Jerusalem og i Benjamin, træde til, og Jerusalems Indbyggere gjorde efter Guds, deres Fædres Guds, Pagt. **33** Og Josias borttog alle Vederstyggeligheder af alle Lande, som hørte Israels Børn til, og han holdt dem alle, som fandtes i Israel, til at tjene Herren deres Gud; i alle hans Dage vege de ikke fra Herren, deres Fædres Gud.

35 Og Josias holdt Paaske for Herren i Jerusalem, og de slagtede Paaskelam paa den fjortende Dag i den første Maaned. **2** Og han beskikkede Præsterne til det, de skulde varetage, og styrkede dem til deres Tjeneste i Herrens Hus. **3** Og han sagde til Leviterne, som underviste al Israel om de hellige Ting for Herren: Sætter den hellige Ark i Huset, som Salomo, Davids Søn, Israels Konge, har bygget; I have ingen Byrde at bære paa Skuldre, tjener nu Herren eders Gud og hans Folk Israel, **4** og bereder eder efter eders Fædrenehuse, efter eders Skifter, som det er foreskrevet af David, Israels Konge, og foreskrevet af Salomo, hans Søn; **5** og staar i Helligdommen efter Afdelingerne af Fædrenehusene iblandt eders Brødre, Folkets Børn, og efter hver Afdeling af Fædrenes Huse iblandt Leviterne; **6** og slagter Paaskelam, helliger eder og bereder det for eders Brødre, idet I gøre efter Herrens Ord ved Mose. **7** Og Josias gav Folkets Børn smaat Kvæg, Lam og Kid, alt sammen til Paaske for alle dem, som vare til Stede, efter Tallet tredive Tusinde, og tre Tusinde Øksne; disse bleve givne af Kongens Gods. **8** Ogsaa gave hans Fyrster en frivillig Gave til Folket, til Præsterne og til Leviterne, nemlig Hilkia og Sakaria og Jehiel, Øverster i Guds Hus, gave Præsterne to Tusinde og seks Hundrede Stykker smaat Kvæg til Paaske og tre Hundrede Øksne. **9** Men Kanania og Semaja og Nethaneel, hans Brødre, ligeledes Hasabia og Jehiel og Josabad, Leviternes Øverster, gave fem Tusinde Stykker smaat Kvæg til Paaske og fem Hundrede Øksne. **10** Saa blev Tjenesten beredet; og Præsterne stode paa deres Sted, og Leviterne efter deres Skifter ifølge Kongens Befaling, **11** og disse slagtede Paaskelammene, og Præsterne stænkede med Blodet, som de modtoge af deres Hænder, og Leviterne flaaede Lammene. **12** Og de skilte Brændofferet derfra, at de kunde give det til Afdelingerne af Fædrenehusene iblandt Folkets Børn for at ofre det til Herren, som der er skrevet i Mose Bog; og ligervis med Øksnene. **13** Og de stegte Paaskelammet ved Ilden paa sædvanlig Vis, men det, som var helliget, kogte de i Gryder og i Kedler og i Pander, og de sendte det i Hast til alle Folkets Børn. **14** Og derefter tilberedte de for sig og for Præsterne; thi Præsterne, Arons Børn, havde Brændofferet og Fedtstykkerne at ofre indtil Natten; derfor tilberedte Leviterne for sig og for Præsterne, Arons Børn. **15** Og Sangerne, Asafs Børn, stode paa deres Sted efter Davids og Asafs og Hemans og Jeduthuns, Kongens Seeres, Bud og Portnerne ved hver Port; de maatte ikke vige fra deres Tjeneste, thi deres Brødre Leviterne tilberedte for dem. **16** Saa blev al Herrens Tjeneste beskikket paa samme Dag med at holde Paaske og at ofre Brændofre paa Herrens Alter efter Kong Josias Befaling. **17** Saa holdt Israels Børn, som vare til Stede, Paasken paa den samme Tid og de usyrede Brøds Højtid syv Dage. **18** Og der var ikke holdt Paaske som denne i Israel fra Profeten Samuels Dage af, og ingen Konge i Israel havde holdt saadan Paaske, som Josias holdt med Præsterne og Leviterne og hele Juda og Israel, som vare til Stede, og Indbyggerne i Jerusalem. **19** I det attende Josias's Regerings Aar blev denne Paaske holdt. **20** Efter alt dette, da Josias havde istandsat Huset, drog Neko, Kongen af Ægypten, op at stride ved Karkemis ved Frat, og Josias drog ud imod ham. **21** Da sendte han Bud til ham og lod sige: Hvad har jeg at gøre med dig, Judas Konge? imod dig kommer jeg ikke paa denne Dag, men imod det Hus, som har Krig med mig, og Gud har sagt, at jeg skulde haste; hold op med at være imod Gud, som er med mig, at han ikke lægger dig øde! **22** Dog vendte Josias ikke sit Ansigt bort fra ham, men forklædte

sig for at stride imod ham og lød ikke Nekos Ord, som vare fra Guds Mund, men han kom at stride i Megiddo Dal. **23** Og Skytterne skøde paa Kong Josias; da sagde Kongen til sine Tjenere: Fører mig bort, thi jeg er svarlig saaret. **24** Og hans Tjenere førte ham bort fra Vognen og lode ham køre bort paa den anden Vogn, som han havde, og førte ham til Jerusalem, og han døde og blev begraven i sine Fædres Grave; og hele Juda og Jerusalem sørgede over Josias. **25** Og Jeremias sang en Klagesang over Josias, i lige Maade talte alle Sangerne og Sangerskerne i deres Klagesange om Josias indtil denne Dag, og de gjorde en Skik deraf i Israel; og se, de ere opskrevne iblandt Klagesangene. **26** Men det øvrige at Josias's Handeler, og hans fromme Gerninger, eftersom skrevet er i Herrens Lov, **27** ja hans Handeler, de første og de sidste, se, de ere skrevne i Israels og Judas Kongers Bog.

36 Og Folket i Landet tog Joakas, Josias's Søn, og de gjorde ham til Konge i hans Faders Sted, i Jerusalem. **2** Joakas var tre og tyve Aar gammel, der han blev Konge, og regerede tre Maaneder i Jerusalem; **3** men Kongen af Ægypten afsatte ham i Jerusalem og straffede Landet paa hundrede Centner Sølv og et Centner Guld. **4** Og Kongen af Ægypten gjorde Eliakim, hans Broder, til Konge over Juda og Jerusalem og omvendte hans Navn til Jojakim; men Neko tog hans Broder Joakas og førte ham til Ægypten. **5** Jojakim var fem og tyve Aar gammel, der han blev Konge, og regerede elleve Aar i Jerusalem; og han gjorde det, som var ondt for Herrens, hans Guds, Øjne. **6** Nebukadnezar, Kongen af Babel, drog op imod ham og bandt ham med to Kobberlænker for at føre ham til Babel. **7** Og Nebukadnezar førte nogle af Herrens Hus's Kar til Babel og lagde dem i sit Tempel i Babel. **8** Men det øvrige af Jojakims Handeler og hans Vederstyggeligheder, som han gjorde, og det, som fandtes hos ham, se, de Ting ere skrevne i Israels og Judas Kongers Bog; og Jojakin, hans Søn, blev Konge i hans Sted. **9** Jojakin var otte Aar gammel, der han blev Konge, og regerede tre Maaneder og ti Dage i Jerusalem og gjorde det, som var ondt for Herrens Øjne. **10** Men der Aaret var omme, sendte Kong Nebukadnezar hen og lod ham føre til Babel tillige med Herrens Hus's kostelige Kar og gjorde Zedekias, hans Broder, til Konge over Juda og Jerusalem. **11** Zedekias var et og tyve Aar gammel, der han blev Konge, og regerede elleve Aar i Jerusalem. **12** Og han gjorde det, som var ondt for Herren, hans Guds, Øjne; han ydmygede sig ikke for Profeten Jeremias, som talte af Herrens Mund. **13** Tilmed faldt han og af fra Kong Nebukadnezar, som havde ladet ham sværge ved Gud; og han gjorde sin Nakke stiv og forhærdede sit Hjerte og vilde ikke omvende sig til Herren, Israels Gud. **14** Og alle de øverste iblandt Præsterne og Folket forsyndede sig saare meget, idet de efterlignede alle Hedningernes Vederstyggeligheder og besmittede Herrens Hus, som han havde helliget i Jerusalem. **15** Og Herren, deres Fædres Gud, sendte til dem ved sine Sendebud tidligt og ideligt; thi han vilde skaane sit Folk og sin Bolig. **16** Men de bespottede Guds Sendebud og foragtede hans Ord og forhaanede hans Profeter, indtil Herrens Vrede tog til over hans Folk, indtil der var ingen Lægedom mere. **17** Og han førte Kaldæernes Konge op imod dem, og denne ihjelslog deres unge Karle med Sværd udi deres Helligdoms Hus og sparede hverken unge Karle eller Jomfruer, gamle eller udlevede; han gav dem alle i hans Haand. **18** Og alle Kar fra Guds Hus, store og smaa, og Herrens Hus's Skatte og Kongens og hans Fyrsters Skatte førte han alt sammen til Babel. **19** Og de opbrændte Guds Hus og nedbrøde Jerusalems Mure, og de opbrændte alle dens Paladser med Ild, og alle dens kostelige Kar bleve ødelagte. **20** Og han bortførte til Babel dem, som vare overblevne fra Sværdet, og de bleve hans og hans Sønners Tjenere, indtil Persiens Rige fik Magten; **21** at Herrens Ord skulde opfyldes, som var talt ved Jeremias's Mund, indtil Landet havde faaet nok af sine Sabbater; det hvilede den ganske Tid, som Ødelæggelsen varede, indtil halvfjerdsindstyve Aar bleve fyldte. **22** Men i Kyrus's, Kongen af Persiens, første Aar, da Herrens Ord, som var talt ved Jeremias's Mund, var fuldkommet, opvakte Herren Kyrus's, Kongen af Persiens, Aand, at han lod udraabe over sit ganske Rige, ja kundgøre ved Skrift, og sige: **23** Saa siger Kyrus, Kongen i Persien: Herren, Himmelens Gud, har givet mig alle Riger paa Jorden, og han har befalet mig at bygge sig et Hus i Jerusalem, som er i Juda. Hvo der maatte være iblandt eder af alle hans Folk, med ham være Herren hans Gud, og han drage op!

Ezra

1 Men i Kyrus's, Kongen af Persiens, første Aar, da Herrens Ord, som var talt ved Jeremias's Mund, var fuldkommet, opvakte Herren Kyrus's, Kongen af Persiens, Aand, at han lod udraabe over sit ganske Rige og kundgøre ved Skrift og sige: **2** Saa siger Kyrus, Kongen i Persien: Herren, Himmelens Gud, har givet mig alle Riger paa Jorden, og han har befalet mig at bygge sig et Hus i Jerusalem, som er i Juda. **3** Hvo der maatte være iblandt eder af alle hans Folk, med ham være Herren, hans Gud, og han drage op til Jerusalem, som er i Juda, og han bygge Herren Israels Guds Hus; han er den Gud, som er i Jerusalem. **4** Og hver, som er bleven tilovers, skulle fra alle Steder, hvor han er fremmed, hans Steds Folk understøtte med Sølv og med Guld og med Gods og med Kvæg, med en frivillig Gave til Guds Hus, som er i Jerusalem. **5** Da gjorde Øversterne for Fædrenehusene i Juda og Benjamin tillige med Præsterne og Leviterne sig rede, ja alle, hvis Aand Gud opvakte, til at drage op for at bygge Herrens Hus, som er i Jerusalem. **6** Og alle trindt omkring dem understøttede dem med Sølvkar, med Guld, med Gods og med Kvæg og med kostbare Skænk foruden alt det, som de gave frivilligt. **7** Og Kong Kyrus lod Herrens Hus's Kar, hvilke Nebukadnezar havde udført af Jerusalem og sat i sin Guds Hus, føre ud. **8** Men Kyrus, Kongen i Persien, førte dem ud ved Mithridates's, Skatmesterens Haand, og han talte Sesbazar, Judas Fyrste, dem til. **9** Og dette er Tallet paa dem: Tredive Guldbækkener, tusinde Sølvbækkener, ni og tyve Offerknive, **10** tredive Guldbægere, fire Hundrede og ti andre Sølvbægere, tusinde andre Kar. **11** Alle Kar af Guld og Sølv vare fem Tusinde og fire Hundrede; alt dette førte Sesbazar op, da de bortførte droge op fra Babel til Jerusalem.

2 Men disse ere Landskabets Folk, som af de bortførte Fangers Tal, hvilke Nebukadnezar, Kongen af Babel, havde bortført til Babel, droge op, og som kom tilbage til Jerusalem og Juda, hver til sin Stad, **2** hvilke kom med Serubabel: Jesua, Nehemia, Seraja, Reelia, Mardokaj, Bilsan, Mispar, Bigvaj, Rehum, Baena; Tallet paa Mændene af Israels Folk var: **3** Pareos's Børn, to Tusinde, et Hundrede, to og halvfjerdsindstyve; **4** Sefatjas Børn, tre Hundrede og to og halvfjerdsindstyve; **5** Araks Børn, syv Hundrede, fem og halvfjerdsindstyve; **6** Pahat-Moabs Børn af Jesuas og Joabs Børn, to Tusinde, otte Hundrede og tolv; **7** Elams Børn, tusinde, to Hundrede, fire og halvtredsindstyve; **8** Sathus Børn, ni Hundrede og fem og fyrretyve; **9** Saccajs Børn, syv Hundrede og tresindstyve; **10** Banis Børn, seks Hundrede og to og fyrretyve; **11** Bebais Børn, seks Hundrede og tre og tyve; **12** Asgads Børn, tusinde, to Hundrede og to og tyve; **13** Adonikams Børn, seks Hundrede og seks og tresindstyve; **14** Bigvajs Børn, to Tusinde og seks og halvtredsindstyve; **15** Adins Børn, fire Hundrede og fire og halvtredsindstyve; **16** Alters Børn af Ezekias, otte og halvfemsindstyve; **17** Bezajs Børn, tre Hundrede og tre og tyve; **18** Joras Børn, hundrede og tolv; **19** Hasums Børn, to Hundrede og tre og tyve; **20** Gibbars Børn, fem og halvfemsindstyve **21** Bethlehems Børn, hundrede og tre og tyve; **22** Nethofas Mænd, seks og halvtredsindstyve; **23** de Mænd af Anathoth, hundrede og otte og tyve; **24** Asmaveths Børn, to og fyrretyve; **25** de Børn af Kirjath-Arim, Kefira og Beeroth, syv Hundrede og tre og fyrretyve; **26** de Børn af Rama og Geba, seks Hundrede og en og tyve; **27** de Mænd af Mikmas, hundrede og to og tyve; **28** de Mænd af Bethel og Ai, to Hundrede og tre og tyve; **29** Nebos Børn, to og halvtredsindstyve; **30** de Børn af Magbis, hundrede og seks og halvtredsindstyve, **31** den anden Elams Børn, tusinde, to Hundrede og fire og halvtredsindstyve; **32** Harims Børn, tre Hundrede og tyve; **33** Lods, Hadids og Onos Børn, syv Hundrede og fem og tyve; **34** Jerikos Børn, tre Hundrede og fem og fyrretyve; **35** Senaas Børn, tre Tusinde og seks Hundrede og tredive. **36** Præsterne: Jejadas Børn af Jesuas Hus, ni Hundrede og tre og halvfjerdsindstyve; **37** Immers Børn, tusinde og to og halvtredsindstyve; **38** Pashurs Børn, tusinde og to Hundrede og syv og fyrretyve; **39** Harims Børn, tusinde og sytten. **40** Leviterne: Jesuas og Kadmiels Børn af Hodavias Børn, fire og halvfjerdsindstyve. **41** Sangerne: Asafs Børn, hundrede og otte og tyve. **42** Portnernes Børn: Sallums Børn, Aters Børn, Talmons Børn, Akkubs Børn, Hatitas Børn, Sobajs Børn; de vare alle sammen hundrede og ni og tredive. **43** De livegne: Zihas Børn, Hasufas Børn, Tabaoths Børn, **44** Keros's Børn, Siehas Børn, Padons Børn, **45** Lebanas Børn, Hagabas Børn, Akkubs Børn, **46** Hagabs Børn, Samlajs Børn, Hanans Børn, **47** Giddels Børn, Gahars Børn, Reajas Børn, **48** Rezins Børn, Nekodas Børn, Gassams Børn, **49** Ussas Børn,

Passeas Børn, Besajs Børn, **50** Asnas Børn, Meunims Børn, Nefusims Børn, **51** Bakbuks Børn, Hakufas Børn, Harhurs Børn, **52** Bazluths Børn, Mehidas Børn, Harsas Børn, **53** Barkos's Børn, Siseras Børn, Thamas Børn, **54** Nezias Børn, Hathifas Børn. **55** Salomos Tjeneres Børn: Sotajs Børn, Soferets Børn, Prudas Børn, **56** Jaelas Børn, Darkons Børn, Giddels Børn. **57** Sefatjas Børn, Hattils Børn, Pokereth-Hazzebajms Børn, Amis Børn. **58** Alle de livegne og Salomos Tjeneres Børn vare tre Hundrede og to og halvfemsindstyve. **59** Og disse ere de som droge op fra Thel-Mela, Thel-Harsa, Kerub, Addan og Immer; men de kunde ikke angive deres Fædres Hus og deres Slægt, om de vare af Israel, **60** nemlig Delajas Børn, Tobias Børn, Nekodas Børn, seks Hundrede og to og halvtredsindstyve. **61** Og af Præsternes Børn var der: Habajas Børn, Hakons Børn, Barsilfajs Børn, hans, som tog en Hustru af Barsillajs, Gileaditens, Døtre og blev nævnet efter deres Navn. **62** Disse ledte efter deres Fortegnelse i Slægtregistrene, men bleve ikke fundne deri, og de bleve som urene afviste fra Præstedømmet. **63** Og Hattirsatha sagde til dem, at de skulde ikke æde af de højhellige Ting, førend en Præst stod med Urim og med Thummim. **64** Hele Forsamlingen var til Hobe: To og fyrretyve Tusinde, tre Hundrede og tresindstyve **65** foruden deres Tjenere og deres Tjenestepiger: Disse vare syv Tusinde, tre Hundrede og syv og tredive, og de havde to Hundrede Sangere og Sangersker. **66** Deres Heste vare syv Hundrede og seks og tredive, deres Muler to Hundrede og fem og fyrretyve. **67** Deres Kameler vare fire Hundrede og fem og tredive, Asener seks Tusinde, syv Hundrede og tyve. **68** Og nogle af Øversterne for Fædrenehusene, der de kom til Herrens Hus, som var i Jerusalem, gave frivilligt til Guds Hus for at rejse det paa dets Grundvold. **69** De gave efter deres Formue, som Sammenskud til Arbejdet i Guld en og tresindstyve Tusinde Drakmer og fem Tusinde Pund Sølv og hundrede Præstekjortler. **70** Saa boede Præsterne og Leviterne og nogle af Folket og Sangerne og Portnerne og de livegne i sine Stæder; og al Israel boede i sine Stæder.

3 Og der den syvende Maaned var kommen, og Israels Børn vare i deres Stæder, da samledes Folket som een Mand til Jerusalem. **2** Og Jesua, Jozadaks Søn, og hans Brødre, Præsterne, gjorde sig rede tillige med Serubabel, Sealthiels Søn, og hans Brødre og byggede Israels Guds Alter til at ofre Brændoffer derpaa, som skrevet er i Moses, den Guds Mands Lov. **3** Og de oprejste Alteret paa dets Grundvold; thi der var Forfærdelse over dem for Folkene i Landene, og de ofrede derpaa Brændofre til Herren, Brændofre om Morgenen og om Aftenen. **4** Og de holdt Løvsalernes Højtid, som det var foreskrevet, og ofrede Brændofre hver Dag efter det fastsatte Tal, som Skik var, hver Dags Ting paa sin Dag; **5** derefter ogsaa det bestandige Brændoffer og det for Nymaanederne og for alle Herrens helligede Højtider og for enhver, siom bragte et frivilligt Offer for Herren. **6** Fra den første Dag i den syvende Maaned begyndte de at ofre Herren Brændofre, men Herrens Tempels Grundvold var ikke lagt. **7** Og de gave Penge til Stenhuggerne og Tømmermændene og Mad og Drikke og Olie til dem fra Sidon og Tyrus, at de skulde føre Cedertræer fra Libanon til Havet imod Jafo efter den Tilladelse, de havde faaet af Kyrus, Kongen af Persien. **8** Men i det andet Aar, efter at de vare komne til Guds Hus i Jerusalem, i den anden Maaned, da begyndte Serubabel, Sealthiels Søn, og Jesua, Jozadaks Søn, og de andre af deres Brødre, Præsterne og Leviterne og alle, som vare komne af Fangenskabet til Jerusalem, og de beskikkede Leviterne, fra tyve Aar gamle og derover, til at have Tilsyn med Arbejdet ved Herrens Hus. **9** Da stode Jesua, hans Sønner og hans Brødre, Kadmiel med hans Sønner og Judas Børn som een Mand for at have Tilsyn med dem, som arbejdede ved Guds Hus, i lige Maade Henadads Børn, deres Børn og deres Brødre, Leviterne. **10** Der Bygningsmændene lagde Grundvolden til Herrens Tempel, da lode de Præsterne staa iførte deres Præstedragt med Basuner og Leviterne, Asafs Børn, med Cymbler for at love Herren efter Davids, Israels Konges, Indretning. **11** Og de sang, idet de lovede og takkede Herren, at han er god, at hans Miskundhed er evindelig over Israel; og alt Folket raabte med et stort Frydeskrig, idet de lovede Herren, fordi Grundvolden til Herrens Hus var lagt. **12** Men mange af Præsterne og Leviterne og Øversterne for Fædrenehusene, de gamle, som havde set det første Hus, græd med høj Røst, da dette andet stod paa sin Grundvold for deres Øjne; men mange opløftede Røsten med Frydeskrig og med Glæde, **13** saa at Folket kunde ikke skelne Røsten af Glædens Frydeskrig fra Røsten af Folkets Graad, fordi Folket

raabte med et stort Skrig, saa at man hørte Røsten langt borte.

4 Der Judas og Benjamins Modstandere hørte, at de Folk, som havde været bortførte, byggede Templet for Herren, Israels Gud, **2** da kom de frem til Serubabel og til Øversterne for Fædrenehusene og sagde til dem: Lader os bygge med eder; thi vi ville søge eders Gud, ligesom I, og vi have ofret til ham fra de Dage af, da Kongen af Assyrien, Asar-Haddon, førte os hid op. **3** Men Serubabel og Jesua og de øvrige af Øversterne for Fædrenehusene for Israel sagde til dem: Det sømmer sig ikke, at I og vi bygge vor Guds Hus; men vi ville alene bygge for Herren, Israels Gud, som Kong Kyrus, Kongen af Persien, bød os. **4** Og Folket i Landet gjorde, at Judas Folk lode Hænderne synke, og de forstyrrede dem i at bygge. **5** Og de tingede Raadgivere imod dem for at gøre deres Raad til intet i alle Kyrus's, Kongen af Persiens, Dage, og indtil Darius's, Kongen af Persiens, Regering. **6** Og i Ahasverus's Regering, i hans Regerings Begyndelse, skreve de en Klage imod Indbyggerne i Juda og Jerusalem. **7** Og i Artakserkses's Dage skreve Bislam, Mithridates, Tabeel og de øvrige af hans Selskab til Artakserkses, Kongen i Persien, og Brevet var skrevet med syrisk Skrift og oversat paa Syrisk. **8** Rehum, Kansleren og Simsaj, Skriveren, skreve et Brev imod Jerusalem til Kong Artaksерkses, saalydende: **9** — Dengang var det, Rehum, Kansleren, og Simsaj, Skriveren, og de øvrige af deres Selskab, de af Dina og Afarsathka, Tarpela, Afarsa, Erek, Babel, Susan, Dehava, Elam **10** og de øvrige Folk, som den store og navnkundige Osnappar forflyttede og satte i Samarias Stad, og de øvrige paa denne Side Floden, og saa videre. — **11** Dette er Afskriften af Brevet, som de sendte til ham, til Kong Artakserkses: Dine Tjenere, de Mænd paa denne Side Floden, og saa videre: **12** Det skal være Kongen vitterligt, at Jøderne, som ere dragne op fra dig, ere komne til os til Jerusalem og bygge den oprørske og onde Stad og fuldføre Muren og udbedre Grunden, **13** Saa være det nu Kongen vitterligt, at dersom den Stad bliver bygget, og Murene blive fuldførte, da skulle de ikke ville give dig Skat, Told og aarlig Rente, og du skal lide Tab i Kongernes Indtægt. **14** Nu, efterdi vi have vor Løn fra Kongens Palads, og det ikke sømmer sig, at vi se paa Kongens Skade, derfor have vi sendt hen og lade Kongen det vide, **15** at man maa lede i dine Fædres Historiebog, at du kan finde i samme Historiebog og forfare, at den Stad er en genstridig Stad og skadelig for Konger og Lande, og at de have gjort Opstand derudi fra gammel Tid af; derfor er Staden ødelagt. **16** Vi give Kongen til Kende, at hvis denne Stad bliver bygget og dens Mure fuldførte, da beholder du ingen Del paa denne Side Floden. **17** Kongen sendte Svar til Rehum, Kansleren, og Simsaj, Skriveren, og de øvrige af deres Selskab, som boede i Samaria, og til de øvrige paa denne Side Floden: Fred! og saa videre: **18** Det Brev, som I sendte til os, er klarlig læst for mig, **19** og der er af mig given Befaling, at man skulde lede, og man har fundet, at denne Stad har fra gammel Tid af sat sig op imod Konger, og at der er gjort Opstand og Frafald derudi. **20** Og der har været mægtige Konger i Jerusalem, som have hersket over alt det, som er paa hin Side Floden, saa at dem blev given Skat, Told og aarlig Rente. **21** Saa giver nu Befaling om at forhindre disse Mænd, at den Stad ikke bliver bygget, førend der bliver givet Befaling af mig. **22** Saa værer paamindede, at I ikke begaa en Forseelse herudi; hvorfor skal det fordærvelige faa Overhaand, Kongerne til Skade? **23** Der nu Afskriften af Kong Artakserkses's Brev blev læst for Rehum af Simsaj, Skriveren, og deres Selskab, da droge de hastelig til Jerusalem til Jøderne og forhindrede dem med Arm og Magt. **24** Da forhindredes Arbejdet paa Guds Hus, som var i Jerusalem, og det blev forhindret indtil Darius's, Kongen i Persiens, andet Regeringsaar.

5 Og Profeterne, Profeten Haggaj og Sakarias, Iddo's Søn, profeterede for Jøderne, som vare i Juda og Jerusalem, i Israels Guds Navn, som var over dem. **2** Da gjorde Serubabel, Sealthiels Søn, og Jesua, Jozadaks Søn, sig rede og begyndte at bygge Guds Hus, som var i Jerusalem, og med dem de Guds Profeter, som styrkede dem. **3** Paa den Tid kom Thatnaj, Landshøvdingen paa denne Side Floden, og Sthar-Bosnaj og deres Selskab til dem og sagde til dem: Hvo har givet eder Befaling om at bygge dette Hus og at fuldføre denne Mur? **4** Da sagde vi altsaa til dem, hvad de Mænd hed, som byggede denne Bygning. **5** Og over Jødernes Ældste var deres Guds Øje, og man forhindrede dem ikke, indtil der kom Befaling fra Darius, og man da sendte dem Brev tilbage derom. **6** Afskriften af Brevet, som Thatnaj, Landshøvdingen paa denne Side Floden, og Sthar-Bosnaj og hans Selskab, de fra Afarsakta, som

vare paa den Side Floden, sendte til Kong Darius; — 7 de sendte Beretningen til ham, og saaledes var der skrevet i den: Kong Darius ønske vi al Fred! 8 Det være Kongen vitterligt, at vi kom til det Landskab Juda, til den store Guds Hus, og at man bygger det med storø Stene og lægger Træ i Væggene, og at Arbejdet gaar rask frem og lykkes ved deres Hænder. 9 Da spurgte vi disse. Ældste ad og sagde saaledes til dem: Hvo har givet eder Befaling om at bygge dette Hus og at fuldføre denne Mur? 10 Vi spurgte og om deres Navne for at give dig dem til Kende, at vi kunde skrive de Mænds Navne, som vare deres Øverster. 11 Og de gave os saadant Svar tilbage og sagde: Vi ere Himmelens og Jordens Guds Tjenere og bygge et Hus, som var fordum bygget, for mange Aar siden; thi en stor Konge i Israel havde bygget det og fuldført det. 12 Men efterdi vore Fædre havde fortørnet Himmelens Gud, gav han dem i Kongen af Babel, Kaldæeren Nebukadnezars Haand, og denne nedbrød dette Hus og førte Folket bort til Babel. 13 Men i Kongen af Babel, Kyrus's første Aar, gav Kong Kyrus Befaling at bygge dette Guds Hus. 14 Ja, ogsaa de Guds Hus's Kar, som vare af Guld og Sølv, hvilke Nebukadnezar havde udtaget af Templet, som var i Jerusalem, og ført til Templet i Babel, dem udtog Kong Kyrus af Templet i Babel, og de bleve givne en, hvis Navn var Sesbazar, hvilken han satte til Landshøvding. 15 Og han sagde til ham: Tag disse Kar, gak bort og bring dem ind i Templet, som er i Jerusalem, og lad Guds Hus bygges paa sit Sted! 16 Da kom den samme Sesbazar, han lagde Grundvolden til Guds Hus, som er i Jerusalem; og fra da af og indtil nu bygges det og er ikke fuldført. 17 Og dersom det nu synes godt for Kongen, saa lad der blive eftersøgt i Kongens Skatkammer, som er i Babel, om det er saa, at der er given Befaling af Kong Kyrus om at bygge dette Guds Hus i Jerusalem, og man sende os Kongens Vilje derom!

6 Da gav Kong Darius Befaling, og de ledte i Brevkammeret, hvor man lagde Skatten, i Babel. 2 Og der blev funden i Akmetha, paa Slottet, i Landskabet Medien, en Rulle, og i den var en Antegnelse saa skreven: 3 I Kong Kyrus's første Aar gav Kong Kyrus Befaling om Guds Hus i Jerusalem, at Huset skulde bygges til at være et Sted, hvor man ofrede Offer, og at dets Grundvold skulde føres op; tresindstyve Alen skulde dets Højde og tresindstyve Alen dets Bredde være; 4 der skulde være tre Lag store Stene og et Lag nyt Træ; og Bekostningen skulde udredes af Kongens Hus. 5 Tilmed skulde man og tilbagegive Guds Hus's Kar, som vare af Guld og Sølv, hvilke Nebukadnezar havde taget ud af Templet, som var i Jerusalem, og ført til Babel, og de skulde komme til Templet, som skal være i Jerusalem, til deres Sted, og man skulde bringe dem ind i Guds Hus. 6 Nu, du Thatnaj, Landshøvding paa hin Side Floden, du Sthar-Bosnaj og Selskabet, de af Afarsakta, som er paa hin Side Floden, holder eder langt derfra! 7 Lader dem arbejde paa dette Guds Hus, at Jødernes Landshøvding og Jødernes Ældste kunne bygge dette Guds Hus paa dets Sted. 8 Der er og given Befaling af mig om det, som I skulle gøre imod disse Jøders Ældste, at de kunne bygge dette Guds Hus, nemlig, at af Kongens Gods, af Skatten paa hin Side Floden, skulle Omkostningerne straks udredes til disse Mænd, at de ikke forhindres. 9 Og hvad de have fornødent, baade Kalve og Vædre og Lam til Brændoffer for Himmelens Gud, Hvede, Salt, Vin og Olie, skal man paa Forlangende af Præsterne, som ere i Jerusalem, Dag for Dag give dem; der maa ikke ske nogen Forseelse herudi, 10 paa det de kunne ofre til en sød Lugt for Gud i Himmelen og bede for Kongens og hans Børns Liv. 11 Fremdeles er der given Befaling af mig, at naar et Menneske forandrer denne Ting, saa skal der af hans Hus udrives en Bjælke, og han skal hænges op og slaas fast derpaa, og hans Hus skal gøres til en Møgdynge derfor. 12 Og Gud, som har ladet sit Navn bo der, nedslaa hver Konge og hvert Folk, som udrækker sin Haand for at forandre det, for at forstyrre dette Guds Hus, som er i Jerusalem; jeg, Darius har givet Befaling; det skal uopholdelig gøres. 13 Thatnaj, Landshøvding paa hin Side Floden, Sthar-Bosnaj og deres Selskab, gjorde derpaa uopholdelig derefter, fordi Kong Darius havde sendt Bud. 14 Og Jødernes Ældste byggede, og det lykkedes for dem efter Profeten Haggajs og Sakarias's, Iddos Søns, Profeti; og de byggede og fuldførte det efter Israels Guds Befaling og efter Kyrus's og Darius's og Artakserkses's, Kongen af Persiens, Befaling. 15 Og det Hus blev fuldt færdigt til den tredje Dag i Adar Maaned, i Kong Darius's Regerings sjette Aar. 16 Og Israels Børn, Præsterne og Leviterne og de andre af de Folk, som havde været bortførte, holdt dette Guds Hus's Indvielse med Glæde. 17 Og de ofrede til dette Guds Hus's Indvielse hundrede Øksne, to Hundrede Vædre, fire Hundrede Lam og tolv Gedebukke til

Syndoffer for hele Israel, efter Israels Stammers Tal. 18 Og de beskikkede Præsterne i deres Afdelinger og Leviterne i deres Skifter til Gudstjenesten i Jerusalem, som skrevet er i Mose Bog. 19 Og de Folk, som havde været bortførte, holdt Paaske paa den fjortende Dag i den første Maaned. 20 Thi Præsterne og Leviterne havde renset sig som een Mand, de vare alle rene, og de slagtede Paaskelam for alle de Folk, som havde været bortførte, og for deres Brødre, Præsterne, og for sig selv. 21 Saa aade Israels Børn, de, der vare komne tilbage af dem, som havde været bortførte, samt alle de, som havde sluttet sig til dem og forladt Hedningernes Urenhed, i Landet for at søge Herren Israels Gud. 22 Og de holdt de usyrede Brøds Højtid i syv Dage med Glæde; thi Herren havde glædet dem og vendt Assyriens Konges Hjerte til dem for at styrke deres Hænder til Arbejdet paa Guds, Israels Guds, Hus.

7 Og efter disse Begivenheder under Artakserkses, Kongen af Persiens, Regering, drog Esra op, en Søn af Seraja, der var en Søn af Asaria, en Søn af Hilkia, 2 en Søn af Sallum, en Søn af Zadok, en Søn af Ahitub, 3 en Søn af Amaria, en Søn af Asaria, en Søn af Merajoth, 4 en Søn af Serakia, en Søn af Ussi, en Søn af Bukki, 5 en Søn af Abisua, en Søn af Pinehas, en Søn af Eleasar, som var en Søn af Ypperstepræsten Aron, — 6 denne Esra drog op fra Babel, og han var en skriftlærd, forfaren i Mose Lov, som Herren Israels Gud havde givet, og Kongen gav ham, efterdi Herren, hans Guds Haand var over ham, al hans Begæring. 7 Og der drog nogle af Israels Børn og af Præsterne og Leviterne og Sangerne og Portnerne og de livegne op til Jerusalem i Kong Artakserkses's syvende Aar. 8 Og han kom til Jerusalem i den femte Maaned, det var Kongens syvende Aar. 9 Thi paa den første Dag i den første Maaned besluttede han at drage op fra Babel, og paa den første Dag i den femte Maaned kom han til Jerusalem, efterdi hans Guds gode Haand var over ham. 10 Thi Esra havde beredt sit Hjerte til at søge Herrens Lov og at gøre og at lære Israel Skik og Ret. 11 Og dette er Afskriften af Brevet, som Kong Artakserkses gav den skriftlærde Esra, Præsten, den skriftlærde i Herrens Ord, angaaende hans Bud og hans Skikke for Israel: 12 Artakserkses, Kongers Konge, til Esra, Præsten, den skriftlærde i Himmelens Guds Lov, og saa videre. 13 Der er givet Befaling af mig, at af Israels Folk og dets Præster og Leviter, hver i mit Rige, som frivilligt vil drage op til Jerusalem, maa drage med dig, 14 fordi du er sendt af Kongen og hans syv Raadsherrer til at anstille Undersøgelse i Juda og i Jerusalem ved din Guds Lov, som er i din Haand, 15 og for at føre med dig det Sølv og Guld, som Kongen og hans Raadsherrer frivilligt have givet til Israels Gud, hvis Bolig er i Jerusalem, 16 samt alt det Sølv og Guld, som du kan finde i hele Babels Land, tillige med den frivillige Gave, som Folket og Præsterne give frivilligt til deres Guds Hus, som er i Jerusalem. 17 Derfor skal du straks købe for samme Sølv: Øksne, Vædre, Lam og deres Madoffer og deres Drikoffer, og du skal ofre dem paa Alteret, som er ved eders Guds Hus, som er i Jerusalem. 18 Tilmed hvad der synes dig og dine Brødre godt at gøre med det øvrige Sølv og Guld, det gører efter eders Guds Vilje! 19 Og de Kar, som ere givne dig til din Guds Hus's Tjeneste, dem skal du aflevere for Gud i Jerusalem. 20 Og det øvrige, som behøves til din Guds Hus, som tilfalder dig at give, skal du udrede af Kongens Skatkammer. 21 Og af mig, mig Kong Artakserkses, er given Befaling til alle Skatmestre, som ere paa hin Side Floden, at hvad som Esra, Præsten, den skriftlærde i Himmelens Guds Lov, begærer af eder, det skal ydes straks, 22 indtil hundrede Centner Sølv og indtil hundrede Kor Hvede og indtil hundrede Bath Vin og indtil hundrede Bath Olie, og Salt uden foreskrevet Maal. 23 Alt det, som er efter Himmelens Guds Befaling, skal omhyggeligt udføres for Himmelens Guds Hus, at der ikke skal komme en Vrede over Kongens og hans Børns Rige. 24 Og vi lade eder vide om alle Præster og Leviter, Sangere, Portnere, livegne og dette Guds Hus's Tjenere, at I ikke skulle have Magt til at lægge Skat, Told eller aarlig Rente paa dem. 25 Og du, Esra, efter din Guds Visdom, som er hos dig, beskik Dommere og lovkyndige, at de maa dømme over alt Folket, som er paa hin Side Floden, over alle dem, som kender din Guds Lov; og den, som ikke kender den, skulle I bringe til at kende den. 26 Og hver den, som ikke gør efter din Guds Lov og Kongens Lov, over ham skal Dommen straks udføres, enten til Døden eller til Landflygtighed eller til Straf paa Gods eller til Fængsel. 27 Lovet være Herren, vore Fædres Gud, som har indgivet Kongens Hjerte saadant, at han vilde pryde Herrens Hus, som er i Jerusalem, 28 og har tilvendt mig Miskundhed fra Kongen og hans

Raadsherrer og fra alle Kongens vældige Fyrster! Og jeg følte mig stærk, efterdi Herrens, min Guds, Haand var over mig og samlede de Øverste af Israel til at drage op med mig.

8 Og disse ere Øversterne for deres Fædrenehuse og deres Slægt, de som droge op med mig under Kong Artakserkses's Regering, fra Babel: **2** Af Pinehas's Børn, Gersom; af Ithamars Børn, Daniel; af Davids Børn, Hattus; **3** af Sekanias Børn, af Pareos's Børn, Sakaria og med ham hans Slægt hundrede og halvtredsindstyve Mandspersoner; **4** af Pahath-Moabs Børn, Elioenaj, Serakias Søn, og med ham to Hundrede Mandspersoner; **5** af Sekanias Børn, Jehasiels Søn, og med ham tre Hundrede Mandspersoner; **6** af Adins Børn, Ebed, Jonathans Søn, og med ham halvtredsindstyve Mandspersoner; **7** og af Elams Børn, Jesaja, Athalias Søn, og med ham halvfjerdsindstyve Mandspersoner; **8** og af Sefatjas Børn, Sebadja, Mikaels Søn, og med ham firsindstyve Mandspersoner; **9** af Joabs Børn, Obadja, Jehiels Søn, og med ham to Hundrede og atten Mandspersoner; **10** af Selomiths Børn, Josifjas Søn, og med ham hundrede og tresindstyve Mandspersoner; **11** og af Bebajs Børn, Sakaria, Bebajs Søn, og med ham otte og tyve Mandspersoner; **12** og af Asgads Børn, Johanan, Hakkatans Søn, og med ham hundrede og ti Mandspersoner; **13** og af Adonikams Børn vare nogle senere, og deres Navne vare disse: Elifelet, Jeiel og Semaja, og med dem tresindstyve Mandspersoner; **14** og af Bigevajs Børn, Uthaj og Sabbud, og med dem halvfjerdsindstyve Mandspersoner. **15** Og jeg samlede dem ved Floden, som løber til Ahava, og der lejrede vi os tre Dage; og der jeg gav Agt paa Folket og paa Præsterne, da fandt jeg ingen af Levis Børn der. **16** Da sendte jeg Elieser, Ariel, Semaja og Elnathan og Jarib og Elnathan og Nathan og Sakaria og Messullam, de Øverste, og Jojarib og Elnathan, som vare forstandige Mænd, **17** og jeg sendte dem til Iddo, som var den Øverste i det Sted Kasfia; og jeg lagde Ordene i deres Mund, som de skulde tale med Iddo, Ahio og de livegne i det Sted Kasfia, for at bringe os Tjenere til vor Guds Hus. **18** Og de bragte os, efterdi vor Guds gode Haand var over os, en forstandig Mand af Mahelis Børn, som nedstammede fra Levi, Israels Søn, nemlig Serebia og hans Sønner og hans Brødre, atten Mænd. **19** Og Hasabia og tillige med ham Jesaja, af Meraris Børn, hans Brødre og deres Sønner, tyve Mænd. **20** Og af de livegne, som David og Fyrsterne gav til Leviternes Tjeneste, to Hundrede og tyve livegne; alle disse vare nævnede ved Navn. **21** Og jeg lod der udraabe en Faste ved den Flod Ahava for at ydmyge os for vor Guds Ansigt for at bede ham om en lykkelig Rejse for os og vore smaa Børn og alt vort Gods. **22** Thi jeg skammede mig ved at begære Krigsmagt og Ryttere af Kongen til at hjælpe os imod Fjenden paa Vejen; thi saaledes havde vi sagt til Kongen: Vor Guds Haand er over alle dem, som søge ham, til det gode, og hans Styrke og hans Vrede er over alle dem, som forlade ham. **23** Saa fastede vi og bade til vor Gud derom, og han bønhørte os. **24** Og jeg udskilte tolv af Præsternes Øverster, nemlig Serebia, Hasabia og med dem ti af deres Brødre, **25** og jeg tilvejede dem Sølvet og Guldet og Karrene, som vare en Gave til vor Guds Hus, som Kongen og hans Raadsherrer og hans Fyrster og al Israel, som fandtes, havde givet. **26** Og jeg tilvejede dem i deres Haand seks Hundrede og halvtredsindstyve Centner Sølv og Sølvkar til hundrede Centner, Guld til hundrede Centner **27** og tyve Guldbægere til tusinde Drakmer og to Kar af godt skinnende Kobber, kostelige som Guld. **28** Og jeg sagde til dem: I ere Herren hellige, og Karrene ere hellige, og Sølvet og Guldet er en frivillig Gave til Herren, eders Fædres Gud. **29** Værer aarvaagne og bevarer det, indtil I veje det ud for Præsternes og Leviternes Øverster og Øversterne for Fædrenehusene iblandt Israel i Jerusalem, i Herrens Hus's Kamre. **30** Da toge Præsterne og Leviterne imod samme Sølv og Guld og Kar efter Vægt for at føre det til Jerusalem, til vor Guds Hus. **31** Og vi rejste fra Ahavas Flod paa den tolvte Dag i den første Maaned for at drage til Jerusalem, og vor Guds Haand var over os og friede os for Fjendens Haand og dens, som lurede ved Vejen. **32** Og vi kom til Jerusalem, og vi bleve der tre Dage. **33** Men paa den fjerde Dag blev Sølvet og Guldet og Karrene i vor Guds Hus tilvejet Meremoth, Præsten Urias Søn, og med ham var Eleasar, Pinehas's Søn, og med dem vare Leviterne Josabad, Jesuas Søn, og Noadja, Binnuis Søn, **34** efter Tal, efter Vægten paa det alt sammen; og hele Vægten blev samme Tid opskreven. **35** Og de Folk, som havde været bortførte, de, som vare komne fra Fangenskabet, ofrede Israels Gud Brændofre, tolv Okser for al Israel, seks og halvfemsindstyve Vædre,

syv og halvfjerdsindstyve Lam, tolv Bukke til Syndofre, alt sammen til Brændoffer for Herren. 36 Og de overgave Kongens Statholdere og Landshøvdingene paa denne Side Floden Kongens Love, og de hjalp højlig Folket og Guds Hus.

9 Og der dette var fuldendt, gik de Øverste frem til mig og sagde: Israels Folk og Præsterne og Leviterne have ikke holdt sig adskilte fra Folkene i Landene, som de burde efter de Vederstyggeligheder, som begaas af Kananiterne, Hethiterne, Feresiterne, Jebusiterne, Ammoniterne, Moabiterne, Ægypterne og Amoriterne; 2 thi de have taget af deres Døtre for sig og for deres Sønner, og den hellige Sæd har blandet sig med Folkene i Landene; og de Øverstes og Forstandernes Haand har været den første i denne Forsyndelse. 3 Og der jeg hørte dette Ord, sønderrev jeg min Kjortel og min Kappe, og jeg rev Haar af mit Hoved og mit Skæg og sad forfærdet. 4 Da samledes til mig hver, der skælvede for Israels Guds Ord over deres Forsyndelses Skyld, som havde været bortførte, og jeg sad forfærdet indtil Aftenmadoffers Tid. 5 Og ved Aftenmadoffers Tid stod jeg op fra min Faste, efterat jeg havde sønderrevet min Kjortel og min Kappe, og jeg faldt paa mine Knæ og udbredte mine Hænder til Herren min Gud, 6 og jeg sagde: Min Gud! jeg blues og skammer mig ved at opløfte mit Ansigt til dig, min Gud; thi vore Misgerninger ere mangfoldige og gaa os over Hovedet, og vor Skyld er stor indtil Himmelen. 7 Fra vore Fædres Dage af have vi været i stor Skyld indtil denne Dag, og for vore Misgerningers Skyld ere vi, ja vi, vore Konger, vore Præster, givne i Kongernes Haand i Landene, givne hen til Sværd, til Fangenskab og til Rov og til vore Ansigters Blusel, som det ses paa denne Dag. 8 Men nu er et lidet Øjeblik sket os Naade af Herren vor Gud, at han har ladet os nogle undkomne blive tilovers og sat os som en Nagle paa sit hellige Sted, saa at vor Gud har opklaret vore Øjne og givet os et lidet Livsophold i vor Trældom; 9 thi vi ere Trælle; dog vor Gud har ikke forladt os i vor Trældom, og han har tilvendt os Miskundhed hos Kongerne i Persien for at give os Livsophold, at vi kunde opføre vor Guds Hus og oprejse dets øde Steder, og for at give os et Gærde i Juda og Jerusalem. 10 Og nu, vor Gud, hvad skulle vi sige herefter? da vi have forladt dine Bud, 11 hvilke du har budet ved dine Tjenere, Profeterne, sigende: Det Land, som I komme ind udi at eje, det er et Land, som er urent ved Landenes Folks Urenhed og ved deres Vederstyggelighed, hvormed de i deres Urenhed have opfyldt det, fra den ene Ende til den anden. 12 Saa skulle I nu ikke give eders Døtre til deres Sønner og ikke tage deres Døtre til eders Sønner og ikke søge deres Fred og deres gode indtil evig Tid, paa det I skulle blive stærke og æde det gode i Landet og indtage det til Ejendom for eders Børn indtil evig Tid. 13 Og efter alt det, som er kommet over os for vore onde Gerninger og for vor store Skyld, da du, vor Gud, har sparet os langt over vor Misgerning og givet os en Redning, som denne er: 14 Skulde vi da vende om og gøre dine Bud til intet og gøre Svogerskab med Folk, som have gjort disse Vederstyggeligheder? monne du ikke skulde blive vred paa os, indtil at der gjordes Ende paa os, saa at der ingen blev tilovers og ingen Redning? 15 Herre, Israels Gud! du er retfærdig, thi vi ere overblevne som en Levning, som det ses paa denne Dag; se, vi ere for dit Ansigt i vor Skyld, thi ved sligt kan ingen bestaa for dit Ansigt.

10 Og der Esra bad, og der han bekendte, græd og havde nedkastet sig foran Guds Hus, da samledes til ham en saare stor Forsamling af Israel, Mænd og Kvinder og Børn; thi Folket græd med megen Graad. 2 Og Sekania, Jehiels Søn, af Elams Børn, svarede og sagde til Esra: Vi have forgrebet os imod vor Gud, og vi have ladet fremmede Hustruer af Landets Folk bo hos os; men med dette er der end Forhaabning for Israel. 3 Saa lader os nu gøre en Pagt for vor Gud, at vi ville lade alle disse Hustruer og de af dem fødte drage ud, efter Raad af Herren og af dem, som ere forfærdede for vor Guds Bud; og lad der gøres efter Loven! 4 Staa op, thi den Sag paaligger dig, og vi ville være med dig; vær frimodig og gør det! 5 Da stod Esra op og tog en Ed af de øverste for Præsterne, Leviterne og al Israel, at de vilde gøre efter dette Ord; og de svore. 6 Og Esra stod op fra Stedet foran Guds Hus og gik til Johanans, Eliasibs Søns, Kammer; og han gik derhen, han aad ikke Brød og drak ikke Vand; thi han sørgede over deres Forsyndelse, som havde været bortførte. 7 Og de lode udraabe i Juda og Jerusalem til alle de Folk, som havde været bortførte, at de skulde samles til Jerusalem. 8 Og hver, som ikke vilde komme inden tre Dage, alt hans Gods skulde, efter de Øverstes og de Ældstes Raad, være sat i Band, og han selv skulde udelukkes fra deres

Forsamling, som havde været bortførte. 9 Og alle Judas og Benjamins Mænd samledes til Jerusalem efter tre Dage, det var den niende Maaned paa den tyvende Dag i Maaneden; og alt Folket sad paa Gaden foran Guds Hus og skælvede for den Sags Skyld og for den megen Regn. 10 Da stod Esra, Præsten, op og sagde til dem: I have forsyndet eder og ladet fremmede Kvinder bo hos eder for at lægge mere til Israels Skyld. 11 Saa gører nu Bekendelse for Herren eders Fædres Gud og gører hans Vilje og skiller eder fra Landets Folk og fra de fremmede Kvinder! 12 Da svarede den ganske Forsamling, og de sagde med høj Røst: Saaledes bør vi gøre efter dine Ord til os. 13 Dog her er meget Folk, og det er Regnvejr, saa at man ikke formaar at staa her ude, og det er ikke een ej heller to Dages Gerning; thi vi ere mange, som have begaaet Overtrædelse i denne Sag. 14 Kære, lad vore Øverster staa for den ganske Forsamling, og hver den, som i vore Stæder har ladet fremmede Hustruer bo hos sig, skal komme paa bestemte Tider og med dem hver Stads Ældste og dens Dommere, indtil vor Guds strenge Vrede vendes fra os, indtil denne Sag er afgjort. 15 Saa stode aleneste Jonathan, Asahels Søn, og Jehasia, Tikvas Søn, for denne Sag, og Mesullam og Leviten Sabtaj hjalp dem. 16 Og de Folk, som havde været bortførte, gjorde saa, og Esra, Præsten, og Mænd, som vare Øverster for deres Fædrenehuse, alle navngivne, bleve udvalgte; og de toge Sæde paa den første Dag i den tiende Maaned at ransage den Sag. 17 Og de bleve færdige med alle Mænd, som havde ladet fremmede Hustruer bo hos sig, indtil den første Dag i den første Maaned. 18 Og der fandtes nogle af Præsternes Børn, som havde ladet fremmede Hustruer bo hos sig, nemlig: Af Jesuas, Jozadaks Søns, og hans Brødres Børn, Maeseja og Elieser og Jarib og Gedalia. 19 Og de gave deres Haand paa, at de vilde lade deres Hustruer drage bort, og de gave en Væder af Kvæget til Skyldoffer for deres Skyld. 20 Og af Immers Børn fandtes Hanani og Sebadja; 21 og af Harims Børn, Maeseja og Elia og Semaja og Jehiel og Ussia; 22 og af Pashurs Børn, Elioenaj, Maeseja, Ismael, Nethaneel, Josabad og Eleasa; 23 og af Leviterne, Josabad og Simei og Kelajaf (det er Klita), Pethaja, Juda og Elieser; 24 og af Sangerne, Eliasib; og af Portnerne, Sallum og Telem og Uri; 25 og af Israel, af Pareos's Børn, Ramia og Jesia og Malkia og Mijamin og Eleasar og Malkia og Benaja; 26 og af Elams Børn, Matthania, Sakaria og Jehiel og Abdi og Jeremoth og Elia; 27 og af Sattus Børn, Elioenaj, Eliasib, Matthania og Jeremoth og Sabad og Asisa; 28 og af Bebajs Børn, Johanan, Hanania, Sabaj, Athlaj; 29 og af Banis Børn, Mesullam, Malluk og Adaja, Jasub og Seal og Jeramoth; 30 og af Pahath-Moabs Børn, Adna og Kelal, Benaja, Maeseja, Matthania, Bezaleel og Binnuj og Manasse; 31 og af Harims Børn, Elieser, Jisia, Malkia, Semaja, Simeon, 32 Benjamin, Malluk, Semarja; 33 af Hasums Børn, Mathnaj, Matthatha, Sabad, Elifelet, Jeremaj, Manasse, Simei; 34 af Banis Børn, Maedaj, Amram og Uel, 35 Benaja, Bedja, Keluj, 36 Vanja, Meremoth, Eliasib, 37 Matthania, Mathnaj og Jaesan, 38 og Bani og Binnuj, Semei, 39 og Selemia og Nathan og Adaja, 40 Maknadbaj, Sasaj, Sarak, 41 Asareel og Selemia, Semarja, 42 Sallum, Amarja, Josef; 43 af Nebos Børn, Jejel, Mathitja, Sabad, Sebina, Jaddaj og Joel og Benaja. 44 Alle disse havde taget fremmede Hustruer, og somme af dem havde Hustruer, med hvilke de havde Børn.

Nehemias

1 Nehemias, Hakalias Søns, Handeler. Og det skete udi Kislev Maaned, i det tyvende Aar, da jeg var i Susan paa Slottet, **2** da kom Hanani, en af mine Brødre, han og nogle Mænd fra Juda; og jeg spurgte dem om Jøderne, som vare undkomne, som vare overblevne af Fangenskabet, og om Jerusalem. **3** Og de sagde mig: De overblevne, som ere overblevne af Fangenskabet, ere der i Landskabet udi stor Ulykke og i Forsmædelse, og Jerusalems Mur er nedreven, og dens Porte ere opbrændte med Ild. **4** Og det skete, der jeg hørte disse Ord, satte jeg mig hen og græd og sørgede nogle Dage, og jeg fastede og bad for Guds Ansigt i Himmelen. **5** Og jeg sagde: Ak Herre, Himmelens Gud! den store og forfærdelige Gud, som holder Pagten og Miskundheden med dem, som ham elske og holde hans Bud! **6** Kære, lad dit Øre mærke derpaa, og dine Øjne være aabnede til at høre paa din Tjeners Bøn, som jeg beder for dit Ansigt i Dag, Dag og Nat for Israels Børn, dine Tjenere; og jeg bekender Israels Børns Synder, som vi have syndet imod dig, baade jeg og min Faders Hus have syndet. **7** Vi have handlet saare slet imoi dig og ikke holdt de Bud og de Skikke og de Love, som du har budet Mose, din Tjener. **8** Kære, kom det Ord i Hu, som du bød Mose, din Tjener, sigende: Naar I forsynde eder, da skal jeg adsprede eder iblandt Folkene; **9** men naar I vende om til mig og holde mine Bud og gøre efter dem, om da end nogen af eder er bortdreven indtil Himmelens Ende, saa vil jeg dog samle dem derfra og føre dem til det Sted, som jeg har udvalgt, til at lade mit Navn bo der. **10** De ere dog dine Tjenere og dit Folk, som du har forløst ved din store Kraft, og ved din stærke Haand. **11** Ak, Herre! Kære, lad dit Øre mærke paa din Tjeners Bøn og paa dine Tjeneres Bøn, deres, som have Velbehag i at frygte dit Navn, og lad det dog lykkes for din Tjener i Dag, og giv ham Barmhjertighed for denne Mands Ansigt. Men jeg var da Kongens Mundskænk.

2 Og det skete i Nisan Maaned i Kong Artakserkses's tyvende Aar, da stod der Vin for hans Ansigt, og jeg tog Vinen og gav Kongen, og jeg havde ikke vist mig sørgmodig for hans Ansigt. **2** Da sagde Kongen til mig: Hvorfor er du sørgmodig? og du er ikke syg, det er ikke dette, men dit Hjerte er sørgmodigt; da frygtede jeg saare meget. **3** Og jeg sagde til Kongen: Kongen leve evindelig! hvorfor skulde jeg ikke være sørgmodig, da den Stad, i hvilken mine Fædres Begravelsers Hus er, ligger øde, og dens Porte ere fortærede af Ild? **4** Da sagde Kongen til mig: Hvad er det, du søger om? da bad jeg til Gud i Himmelen. **5** Da sagde jeg til Kongen: Dersom det synes Kongen godt, og dersom din Tjener synes god for dit Ansigt, da sende du mig til Juda, til mine Fædres Begravelsers Stad, at jeg maa bygge den op. **6** Da sagde Kongen og Dronningen, som sad hos ham, til mig: Hvor længe skal din Rejse vare, og naar vil du komme igen? Og det syntes Kongen godt, og han sendte mig hen, og jeg satte ham en bestemt Tid. **7** Og jeg sagde til Kongen: Dersom det synes Kongen godt, da lad dem give mig Breve til Landshøvdingerne paa hin Side Floden, at de lade mig komme frem, indtil jeg kommer til Juda, **8** og Brev til Asaf, som har Opsyn over Kongens Lysthave, at han maa give mig Træ til at sammentømre Porten paa Borgen, som hører til Huset, og ligeledes til Stadsmurene og til det Hus, som jeg skal drage ind udi; og Kongen gav mig det, efterdi min Guds gode Haand var over mig. **9** Da kom jeg til Landshøvdingerne paa hin Side Floden og gav dem Kongens Breve, og Kongen sendte Stridshøvedsmænd og Ryttere med mig. **10** Men der Sanballat, Horoniten, og Tobia, den ammonitiske Tjener, hørte det, da gjorde det dem saare ondt, at der var kommet et Menneske til at søge Israels Børns Bedste. **11** Og der jeg kom til Jerusalem og havde været der i tre Dage, **12** da gjorde jeg mig rede om Natten, jeg og faa Mænd med mig, og jeg gav ikke til Kende for noget Menneske, hvad min Gud indgav mit Hjerte at gøre for Jerusalem, og der var intet Dyr med mig uden det Dyr, som jeg red paa. **13** Og jeg drog ud ad Dalporten om Natten og hen imod Dragekilden og hen til Møgporten, og jeg undersøgte Jerusalems Mure, som vare nedrevne, og dens Porte, som vare fortærede af Ild. **14** Og jeg drog over til Kildeporten og til Kongens Dam, og der var ikke Rum for Dyret til at komme frem under mig. **15** Og jeg drog om Natten op i Dalen, og jeg undersøgte Muren, og jeg vendte om og kom ind ad Dalporten og vendte tilbage. **16** Og Forstanderne vidste ikke, hvor jeg var gaaet hen, eller hvad jeg gjorde, og for Jøderne og Præsterne og de ypperste og Forstanderne og de øvrige, som skulde have med Gerningen at gøre, havde jeg ikke hidindtil tilkendegivet det. **17** Da sagde jeg til dem: I

se den Ulykke, i hvilken vi ere, at Jerusalem er øde, og dens Porte ere opbrændte af Ild: Kommer og lader os opbygge Jerusalems Mure, at vi ikke ydermere skulle være til Spot. 18 Og jeg fortalte dem om min Guds Haand, som var god over mig, tilmed om Kongens Ord, som han havde sagt mig; og de sagde: Lader os gøre os rede og bygge, og de styrkede deres Hænder til det gode Værk. 19 Men der Sanballat, Horoniten, og Tobia, den ammonitiske Tjener, og Gesem, Araberen, hørte det, da bespottede de os og foragtede os, og de sagde: Hvad er dette for en Ting, som I gøre? ville I være genstridige imod Kongen? 20 Da svarede jeg dem og sagde til dem: Gud i Himmelen, han skal lade det lykkes for os, og vi hans Tjenere, vi ville gøre os rede og bygge; men I have ikke Del eller Ret eller Ihukommelse i Jerusalem.

3 Og Eliasib, Ypperstepræsten, og hans Brødre, Præsterne, gjorde sig rede og byggede Faareporten; de helligede den og indsatte dens Døre, de helligede den indtil Meas Taarn, indtil Hananeels Taarn. 2 Og Jerikos Mænd byggede ved Siden af ham; og Sakur, Imris Søn, byggede ved Siden af dem igen. 3 Men Senaas Børn byggede Fiskeporten; de tømrede den og indsatte dens Døre med dens Laase og dens Stænger. 4 Og Meremoth, en Søn af Uria, Hakkoz's Søn, istandsatte et Stykke ved Siden af dem; og Mesullam, en Søn af Berekia, Mesesabeels Søn, istandsatte et Stykke ved Siden af dem; og Zadok, Baenas Søn, istandsatte et Stykke ved Siden af dem. 5 Og ved Siden af dem istandsatte de af Thekoa et Stykke; men de store iblandt dem bøjede ikke deres Hals til Arbejde for deres Herre. 6 Og den gamle Port istandsatte Jojada, Paseas Søn, og Mesullam, Besodias Søn; de tømrede den og indsatte dens Døre med dens Laase og dens Stænger. 7 Og Gibeoniten Melathia og Meronothiten Jadon, Mændene af Gibeon og Mizpa istandsatte et Stykke ved Siden af dem, indtil Boligen for Landshøvdingen paa denne Side Floden. 8 Ved hans Side istandsatte Ussiel, Harhajas Søn, en af Guldsmedene, et Stykke; og ved hans Side istandsatte Hanania, en Salvehandler, et Stykke; og de gjorde Jerusalem fast indtil den brede Mur. 9 Og ved Siden at dem istandsatte Refaja, Hurs Søn, Øversten over Halvdelen af Jerusalems Kreds, et Stykke. 10 Og ved Siden af dem istandsatte Jedaja, Harumafs Søn, et Stykke, og det tværs over for sit Hus; og ved hans Side istandsatte Hattus, Hasabenjas Søn, et Stykke. 11 Malkia, Harims Søn, og Hasub, Pahath-Moabs Søn, istandsatte en anden Strækning, tilmed Ovntaarnet. 12 Og ved Siden af ham istandsatte Sallum, Lohes's Søn, Øversten for den halve Del af Jerusalems Kreds, han og hans Døtre, et Stykke. 13 Dalporten istandsatte Hanun og Indbyggerne af Sanoa; de byggede den og indsatte dens Døre, med dens Laase og dens Stænger, og tusinde Alen paa Muren indtil Møgporten. 14 Men Malkia, Rekabs Søn, Øversten for Beth-Kerems Kreds, istandsatte Møgporten; han byggede den og indsatte dens Døre med dens Laase og Stænger. 15 Men Kildeporten istandsatte Sallum, Kol-Koses Søn, Øversten for Mizpas Kreds; han byggede den og tækkede den og indsatte dens Døre med dens Laase og dens Stænger; tilmed Muren ved Sela Dam hen imod Kongens Have og indtil Trapperne, som gaa ned fra Davids Stad. 16 Efter ham istandsatte Nehemia, Asbuks Søn, Øversten for den halve Del af Bethzurs Kreds, et Stykke, indtil tværs over for Davids Grave og indtil den Dam, som var anlagt, og indtil de vældiges Hus. 17 Efter ham istandsatte af Leviterne, Rehum, Banis Søn, et Stykke; ved Siden af ham istandsatte Hasabia, Øversten for den halve Del af Kej-Iks Kreds, et Stykke for sin Kreds. 18 Efter ham istandsatte af deres Brødre Bavaj, Henadads Søn, et Stykke; han var Øverste for den anden halve Del af Kejlas Kreds. 19 Og ved Siden af ham istandsatte Eser, Jesuas Søn, den Øverste i Mizpa, en anden Strækning tværs over for, hvor man gaar op til Rustkammeret ved Hjørnet. 20 Efter ham istandsatte Baruk, Sabbajs Søn, med Iver en anden Strækning, fra Hjørnet indtil Ypperstepræsten Eliasibs Hus's Dør. 21 Efter ham istandsatte Meremothj en Søn af Uria, Hakkoz's Søn, en anden Strækning, fra Eliasibs Hus's Dør og indtil Enden af Eliasibs Hus. 22 Og efter ham istandsatte Præsterne, Mændene fra Sletten, et Stykke. 23 Efter dem istandsatte Benjamin og Hasub et Stykke tværs over for deres Hus; efter ham istandsatte Asaria, en Søn af Maeseja, Ananias Søn, et Stykke ved sit Hus. 24 Efter ham istandsatte Bennuj, Henadads Søn, en anden Strækning, fra Asarias Hus indtil Krogen og indtil Hjørnet. 25 Palal, Ussajs Søn, byggede tværs over for Krogen og Taarnet, som springer frem fra Kongens høje Hus, og som er ved Vagtens Forgaard; efter ham byggede Pedaja, Pareos's Søn. 26 — Og de livegne boede i Ofel indtil tværs over for Vandporten imod Østen og til det

Taarn, som springer frem. — 27 Efter ham istandsatte de af Thekoa en anden Strækning tværs over for det store fremspringende Taarn og indtil Ofels Mur. 28 Fra Hesteporten istandsatte Præsterne et Stykke, hver tværs over for sit Hus. 29 Efter dem istandsatte Zadok, Immers Søn, et Stykke, tværs over for sit Hus; efter ham istandsatte Semaja, Sekanjas Søn, som tog Vare paa Østerporten, et Stykke. 30 Efter ham istandsatte Hanania, Selemias Søn, og Hanun, Zalafs sjette Søn, en anden Strækning; efter dem istandsatte Mesullam, Berekias Søn, et Stykke, tværs over for sit Kammer. 31 Efter ham istandsatte Malkia, Guldsmedens Søn, et Stykke indtil de livegnes og Kræmmernes Hus, tværs over for Befalingsmandsporten og indtil Opgangen ved Hjørnet. 32 Og imellem Opgangen ved Hjørnet og Faareporten istandsatte Guldsmedene og Kræmmerne et Stykke.

4 Og det skete, der Sanballat hørte, at vi byggede Muren, da optændtes hans Vrede, og han blev meget fortørnet, og han bespottede Jøderne. 2 Og han sagde i Paahør af sine Brødre og af Hæren i Samaria, han sagde: Hvad gøre de afmægtige Jøder? skulde man lade dem være? skulde de ofre? skulde de fuldende det paa denne Dag? skulde de lade Stenene leve op af Grusdyngerne, da de ere forbrændte? 3 Og Ammoniten Tobia var Jios ham, og han sagde: Om de end bygge, vil dog en Ræv, om den sprang op, nedrive deres Stenmur. 4 Hør, vor Gud! at vi ere foragtede, og lad deres Forsmædelse vende tilbage paa deres Hoved, og giv dem hen til Bytte i Fangenskabs Land; 5 og skjul ikke deres Misgerning, og lad deres Synd ikke udslettes fra dit Ansigt; thi de have opirret dig lige over for dem, som byggede. 6 Men vi byggede Muren, saa at den ganske Mur blev sammenføjet indtil dens halvs Højde; thi Folket havde Hjerte til at gøre det. 7 Og det skete, der Sanballat og Tobia og Araberne og Ammoniterne og Asdoditerne hørte, at Udbedringen havde taget til paa Murene i Jerusalem, og at Revnerne begyndte at lukkes til, da optændtes deres Vrede saare. 8 Og de gjorde alle et Forbund med hverandre om at komme at stride imod Jerusalem og at gøre en Forstyrrelse deri. 9 Men vi bade til vor Gud; og vi stillede Vagt imod dem Dag og Nat over for dem. 10 Da sagde Juda: Lastdragernes Kraft er skrøbelig, og Gruset er meget, og vi kunne ikke bygge paa Muren. 11 Og vore Modstandere sagde: De skulle ikke vide og ikke se det, førend vi komme midt iblandt dem og slaa dem ihjel; og vi ville gøre, at Gerningen skal holde op. 12 Og det skete, der Jøderne, som boede hos dem, kom og sagde vel ti Gange til os: I, som ere komne fra alle Steder, vender tilbage til os! 13 da stillede jeg Folket neden for Stedet, bag om Muren, paa de frie Pladser; og jeg stillede Folket efter Slægter med deres Sværd, deres Spyd og deres Buer. 14 Og jeg saa til og rejste mig og sagde til de ypperste og til Forstanderne og til det øvrige Folk: Frygter ikke for deres Ansigt, tænker paa den store og forfærdelige Herre og strider før eders Brødre, eders Sønner og eders Døtre, eders Hustruer og eders Huse! 15 Og det skete, der vore Fjender hørte, at det var os tilkendegivet, og at Gud havde gjort deres Raad til intet, da vendte vi os alle til Muren igen, hver til sin Gerning. 16 Og det skete fra den samme Dag af, at Halvdelen af mine unge Karle udførte Arbejdet, og den anden halve Del af dem holdt baade Spydene, Skjoldene og Buerne og Panserne, og Øversterne stode bag det ganske Judas Hus. 17 De, som byggede paa Muren, og Lastdragerne og de, som læssede paa, udførte med, deres ene Haand Arbejdet, og med den anden holdt de Vaabnet. 18 Og de, som byggede, havde hver sit Sværd bundet ved sine Lænder og byggede saa; og den, som blæste i Trompeten, var hos mig. 19 Og jeg sagde til de ypperste og til Forstanderne og til det øvrige Folk: Arbejdet er stort og vidtløftigt; men vi ere adspredte paa Murene, den ene langt fra den anden. 20 Paa hvilket Sted I høre Trompetens Lyd, samler eder derhen til os; vor Gud skal stride for os. 21 Saa udførte vi Arbejdet, medens Halvdelen af dem holdt paa Spydene, fra Morgenrøden gik op, indtil Stjernerne kom frem. 22 Ogsaa sagde jeg paa samme Tid til Folket: Hver blive med sin Tjener Natten over midt i Jerusalem, at vi maa have dem om Natten til Vagt og om Dagen til Gerningen. 23 Men hverken jeg eller mine Brødre eller mine Tjenere eller de Mænd paa Vagten, som vare bag mig, førte os af vore Klæder; hver havde sit Vaaben hos sig og Vand.

5 Og der rejste sig et stort Skrig af Folket og deres Hustruer imod deres Brødre, Jøderne. 2 Thi der var nogle, som sagde: Vi med vore Sønner og vore Døtre ere mange; saa lader os da faa Korn, at vi maa æde og leve. 3 Der var og dem, som sagde: Vi have pantsat vore Agre og vore Vingaarde og vore Huse; lader os

da faa Korn i denne Hungersnød! **4** Og der var dem, som sagde: Vi have laant Penge paa vore Agre og vore Vingaarde for at betale Kongen Skat. **5** Nu er dog vort Legeme saa godt som vore Brødres Legeme og vore Børn som deres Børn; men se, vi maa give vore Sønner og vore Døtre hen som Trælle, ja, der er nogle af vore Døtre alt givne hen og ere ikke i vore Hænders Magt, medens vore Agre og vore Vingaarde tilhøre andre. **6** Og min Vrede optændtes saare, der jeg hørte deres Skrig og disse Ord. **7** Og jeg overvejede Sagen i mit Hjerte, og jeg trættede med de ypperste og Forstanderne og sagde til dem: I trykke den ene den anden med Gæld! og jeg stillede en stor Forsamling imod dem, **8** Og jeg sagde til dem: Vi have løskøbt vore Brødre, Jøderne, som vare solgte til Hedningerne, efter vor Formue, og I, I ville derimod sælge eders Brødre, og skulle de sælge sig til os? Da tav de og fandt intet at svare. **9** Fremdeles sagde jeg: Det er ikke en god Ting, som I gøre; skulde I ikke vandre i vor Guds Frygt for Hedningernes, vore Fjenders, Forsmædelses Skyld? **10** Og jeg, mine Brødre og mine Tjenere, vi have betroet dem Penge og Korn; lader os dog eftergive denne Gæld! **11** Kære, tilbagegiver dem paa denne Dag deres Agre, deres Vingaarde, deres Oliegaarde og deres Huse, og den hundrede Part af Pengene og Kornet, Mosten og Olien, som I have betroet dem. **12** Da sagde de: Vi ville give det tilbage og intet kræve af dem, saaledes ville vi gøre, ligesom du har sagt; og jeg kaldte ad Præsterne og tog en Ed af dem, at de skulde gøre efter dette Ord. **13** Jeg udrystede ogsaa min Kjortelflig og sagde: Saaledes udryste Gud hver Mand fra sit Hus og fra sit Arbejde, naar han ikke holder dette Ord, og han blive saa udrystet og tom! Og den ganske Forsamling sagde: Amen! og de lovede Herren, og Folket gjorde efter dette Ord. **14** Ogsaa fra den Dag, da Kongen befalede mig at være deres Landshøvding i Judas Land, som var fra det tyvende Aar og indtil Kong Artakserkses's to og tredivte Aar, det er tolv Aar, aad jeg og mine Brødre ikke det Landshøvdingen tilkommende Brød. **15** Og de forrige Landshøvdinger, som havde været før mig, havde besværet Folket og taget Brød og Vin af dem og derefter fyrretyve Sekel Sølv, ogsaa deres Tjenere herskede over Folket; men jeg gjorde ikke saa for Guds Frygts Skyld. **16** Tilmed lagde jeg Haand paa Arbejdet med denne Mur, og vi købte ingen Agre; og alle mine Tjenere maatte forsamle sig der til Arbejdet. **17** Tilmed vare af Jøderne og Forstanderne hundrede og halvtredsindstyve Mænd, og de, som kom til os fra Hedningerne, der vare trindt omkring os, ved mit Bord. **18** Og det, som blev lavet til een Dag, var een Okse, seks udvalgte Faar samt Fugle, som bleve lavede til mig, og een Gang i Løbet af ti Dage var der Vin af al Slags i Overflødighed; desuagtet krævede jeg ikke det Landshøvdingen tilkommende Brød, thi Arbejdet laa svart paa dette Folk. **19** Min Gud! kom i Hu, mig til det gode, alt det, som jeg har gjort for dette Folk!

6 Og det skete, der det hørtes af Sanballat og Tobia og Gesem, Araberen, og vore øvrige Fjender, at jeg havde bygget Muren, og at der var intet Brud blevet tilbage paa den, enddog jeg ikke til den Tid havde indsat Døre i Portene, **2** da sendte Sanballat og Gesem til mig at lade sige: Gak med og lader os samles med hverandre i Landsbyerne i Dalen Ono; men de tænkte at gøre mig ondt. **3** Og jeg sendte Bud til dem og lod sige: Jeg har et stort Arbejde at udrette og kan ikke komme ned; hvorfor skulde Arbejdet holde op? som om jeg skulde lade af fra det og drage ned til eder! **4** Og de sendte fire Gange Bud til mig paa denne Maade, og jeg gav dem Svar igen paa denne Maade. **5** Da sendte Sanballat paa samme Maade femte Gang sin Tjener til mig med et aabent Brev i hans Haand. **6** Deri var skrevet: Det er hørt iblandt Hedningerne, og Gasmu har sagt det, at du og Jøderne tænke paa at falde fra, og at du derfor bygger Muren, og du vil være deres Konge efter dette Rygte, **7** og at du ogsaa har bestilt Profeter, som skulle udraabe om dig i Jerusalem og sige: Han er Konge i Juda; og nu maatte det høres for Kongen efter dette Rygte; derfor kom nu og lader os raadslaa sammen! **8** Men jeg sendte til ham at lade sige: Der er ikke sket noget af disse Ting, som du siger, men du har optænkt dem af dit eget Hjerte. **9** Thi de vilde alle sammen gøre os frygtagtige og sagde: Deres Hænder skulle drage sig tilbage fra Arbejdet, at det ikke fuldføres; men nu, styrk mine Hænder! **10** Der jeg kom i Huset hos Semaja, en Søn af Delaja, Mehetabeels Søn, medens han holdt sig indelukket, da sagde han: Lader os samles i Guds Hus, midt i Templet, og lukke Templets Døre; thi de ville komme for at slaa dig ihjel, ja de ville komme i Nat for at slaa dig ihjel. **11** Men jeg sagde: Skulde en Mand som jeg flygte? og hvilken Mand, der var som jeg, skulde gaa ind i Templet og leve? jeg vil ikke gaa derind. **12**

Thi jeg mærkede godt, at Gud ikke havde sendt ham; men han talte den Spaadom om mig, fordi Tobia og Sanballat havde lejet ham dertil. 13 Derfor var han lejet, at jeg skulde have frygtet og gjort saa og syndet, at det kunde have været dem til et ondt Rygte om mig, for at de kunde forhaane mig. 14 Min Gud! kom Tobia og Sanballat i Hu efter disse hans Gerninger, ja ogsaa den Profetinde Noadja og de øvrige Profeter, som vilde gøre mig frygtsom. 15 Og Muren blev færdig paa den fem og tyvende Dag i Elul Maaned, udi to og halvtredsindstyve Dage. 16 Og det skete, der alle vore Fjender havde hørt det, da frygtede alle Hedningerne, som vare trindt omkring os, og Modet syntes saare at falde paa dem; thi de kendte, at denne Gerning var gjort af vor Gud. 17 Ogsaa i de samme Dage skreve de ypperste af Juda deres mange Breve, som gik til Tobia, og Breve fra Tobia kom til dem. 18 Thi der var mange i Juda, som vare med Ed forbundne med ham; thi han var besvogret med Sekania, Aras Søn, og hans Søn, Johanan, havde taget Mesullams, Berekias Søns, Datter. 19 De talte ogsaa om hans mange gode Egenskaber for mig og bragte mine Ord til ham; saa sendte Tobia Breve for at gøre mig frygtsom.

7 Og det skete, der Muren var bygget, og jeg indsatte Dørene, da bleve beskikkede Portnere og Sangere og Leviter. 2 Og jeg beskikkede Hanani, min Broder, og Hanania, Slotshøvdingen, over Jerusalem; thi han var en trofast Mand og frygtede Gud fremfor mange; 3 og jeg sagde til dem: Jerusalems Porte skulle ikke oplades, førend Solen skinner hed; og medens de endnu staa der, skulle de tillukke Dørene og holde dem lukkede; og man skal beskikke Vagter af Jerusalems Indbyggere, hver paa sin Vagt og hver tværs over for sit Hus. 4 Thi Staden var vid og bred og stor, men der var lidet Folk midt i den, og Husene vare ikke byggede. 5 Og min Gud indgav mig i mit Hjerte, at jeg samlede de ypperste og Forstanderne og Folket for at indføre dem i Slægtregisteret; og jeg fandt en Slægtregisters Bog over dem, som i Førstningen vare dragne op, og fandt skrevet deri: 6 Disse ere de Folk af Landskabet, de, som droge op af Fangenskabet, hvilke Nebukadnezar, Kongen af Babel, havde bortført, og som vare komne tilbage til Jerusalem og til Juda, hver til sin Stad, 7 de, som kom med Serubabel, Jesua, Nehemia, Asaria, Raamia, Nakamani, Mordekaj, Bilsam, Misperet, Bigvaj, Nehum, Baena; dette er Tallet paa Mændene af Israels Folk: 8 Pareos's Børn, to Tusinde, hundrede og to og halvfjerdsindstyve; 9 Sefatjas Børn, tre Hundrede og to og halvfjerdsindstyve; 10 Aras Børn, seks Hundrede og to og halvtredsindstyve; 11 Pahath-Moabs Børn, af Jesuas og Joabs Børn, to Tusinde og otte Hundrede og atten; 12 Elams Børn, tusinde, to Hundrede og fire og halvtredsindstyve; 13 Sattus Børn, otte Hundrede og fem og fyrretyve; 14 Sakkajs Børn, syv Hundrede og tresindstyve; 15 Binnujs Børn, seks Hundrede og otte og fyrretyve; 16 Bebajs Børn, seks Hundrede og otte og tyve; 17 Asgads Børn, to Tusinde, tre Hundrede og to og tyve; 18 Adonikams Børn, seks Hundrede og syv og tresindstyve; 19 Bigvajs Børn, to Tusinde og syv og tresindstyve; 20 Adins Børn, seks Hundrede og fem og halvtredsindstyve; 21 Aters Børn, af Hiskia, otte og halvfemsindstyve; 22 Hasums Børn, tre Hundrede og otte og tyve; 23 Bezajs Børn, tre Hundrede og fire og tyve; 24 Harifs Børn, hundrede og tolv; 25 Folkene af Gibeon, fem og halvfemsindstyve; 26 Mændene af Bethlehem og Netofa, hundrede og otte og firsindstyve; 27 Mændene af Anathoth, hundrede og otte og tyve; 28 Mændene af Beth-Asmaveth, to og fyrretyve; 29 Mændene af Kirjath-Jearim, Kefira og Beeroth, syv Hundrede og tre og fyrretyve; 30 Mændene af Rama og Geba, seks Hundrede og een og tyve; 31 Mændene af Mikmas, hundrede og to og tyve; 32 Mændene af Bethel og Aj, hundrede og tre og tyve; 33 Mændene af det andet Nebo, to og halvtredsindstyve; 34 den anden Elams Børn, tusinde, to Hundrede og fire og halvtredsindstyve; 35 Harims Børn, tre Hundrede og tyve; 36 Folkene af Jeriko, tre Hundrede og fem og fyrretyve; 37 Folkene af Lod, Hadid og Ono, syv Hundrede og een og tyve; 38 Folkene af Senaa, tre Tusinde og ni Hundrede og tredive; 39 Præsterne: Jedajas Børn, af Jesuas Hus, ni Hundrede og tre og halvfjerdsindstyve; 40 Immers Børn, tusinde og to og halvtredsindstyve; 41 Pashurs Børn, tusinde, to Hundrede og syv og fyrretyve; 42 Harims Børn, tusinde og sytten; 43 Leviterne: Jesuas Børn, af Kadmiel, af Hodevas Børn, fire og halvfjerdsindstyve; 44 Sangerne: Asafs Børn, hundrede, otte og fyrretyve; 45 Portnerne: Sallums Børn, Aters Børn, Talmons Børn, Akkubs Børn, Hatitas Børn, Sobajs Børn, hundrede og otte og tredive; 46 de livegne: Zihas Børn, Hasufas Børn, Tabaoths Børn, 47 Keros's Børn, Sihas Børn, Padons Børn, 48 Lebanas Børn, Hagabas Børn, Salmajs Børn, 49 Hanans Børn, Giddels Børn, Gahars Børn, 50 Reajas Børn, Rezins Børn, Nekodas Børn, 51 Gassams Børn,

Ussas Børn, Paseas Børn, 52 Besajs Børn, Meunims Børn, Nefussims Børn, 53 Bakbuks Børn, Hakufas Børn, Harhurs Børn, 54 Bazliths Børn, Mehidas Børn, Harsas Børn, 55 Barkos's Børn, Siseras Børn, Thamas Børn, 56 Nezias Børn, Hatifas Børn; 57 Salomos Tjeneres Børn: Sotajs Børn, Sofereths Børn, Pridas Børn, 58 Jaelas Børn, Darkons Børn, Giddels Børn, 59 Sefatjas Børn, Hattils Børn, Pokeret-Hazzebajms Børn, Amons Børn. 60 Alle de livegne og Salomos Tjeneres Børn vare tre Hundrede og to og halvfemsindstyve. 61 Og disse vare de, som droge op af Thel-Mela, Thel-Harsa, Kerub, Addon og Immer, men ikke kunde opgive deres Fædres Hus eller deres Slægt, om de vare af Israel: 62 Delajas Børn, Tobias Børn, Nekodas Børn, seks Hundrede og to fyrretyve; 63 og af Præsterne: Habajas Børn, Hakkoz's Børn, Barsillajs Børn, hans, som tog en Hustru af Barsillajs Gileaditens Døtre og blev kaldet efter deres Navn. 64 Disse ledte efter deres Fortegnelse iblandt dem, som vare opførte i Slægtregisteret, men den blev ikke funden; og de bleve som urene afviste fra Præstedømmet. 65 Og Hattirsatha sagde til dem, at de ikke skulde æde af de højhellige Ting, førend der stod en Præst med Urim og Thummim. 66 Den hele Forsamling var tilsammen to og fyrretyve Tusinde, tre Hundrede og tresindstyve 67 foruden deres Tjenere og deres Tjenestepiger; disse vare syv Tusinde, tre Hundrede og syv og tredive, og de havde to Hundrede og fem og fyrretyve Sangere og Sangersker. 68 Deres Heste vare syv Hundrede og seks og tredive, deres Muler to Hundrede og fem og fyrretyve, 69 Kameler fire Hundrede og fem og tredive, Asener seks Tusinde og syv Hundrede og tyve. 70 Og en Del af Øversterne for Fædrenehusene gave til Gerningen: Hattirsatha gav til Skatten tusinde Drakmer i Guld, halvtredsindstyve Bækkener, fem Hundrede og tredive Præstekjortler. 71 Og andre af Øversterne for Fædrenehusene gave i Sammenskud til Arbejdet tyve Tusinde Drakmer i Guld og to Tusinde og to Hundrede Pund Sølv. 72 Og det, som de øvrige af Folket gave, vare tyve Tusinde Drakmer i Guld og to Tusinde Pund Sølv og syv og tresindstyve Præstekjortler. 73 Og Præsterne og Leviterne og Portnerne og Sangerne og nogle af Folket og af de livegne og al Israel boede i deres Stæder; og den syvende Maaned kom, og Israels Børn vare i deres Stæder.

8 Da samledes det hele Folk som een Mand paa Pladsen, som er foran Vandporten, og de sagde til Esra den skriftlærde, at han skulde bringe Bogen med Mose Lov frem, som Herren havde budet Israel. 2 Og Esra, Præsten, bragte Loven frem for Forsamlingens ansigt, baade for Mænd og Kvinder og for alle, som kunde forstaa at høre til, paa den første Dag i den syvende Maaned. 3 Og han læste i den lige for Pladsen, som er foran Vandporten, fra lys Morgen indtil midt paa Dagen, for Mænd og Kvinder og dem, som kunde forstaa det, og alt Folkets Øren agtede paa Lovbogen. 4 Og Esra, den skriftlærde, stod paa en Forhøjning af Træ, som de havde gjort til det samme, og hos ham stod Mathithja og Sema og Anaja og Uria og Hilkia og Maeseja ved hans højre Haand; og ved hans venstre Haand Pedaja og Misael og Malkia og Hasum og Hasbaddana, Sakaria og Mesullam. 5 Og Esra oplod Bogen for alt Folkets Øjne; thi han stod højere end alt Folket; og der han oplod den, blev alt Folket staaende. 6 Og Esra lovede Herren, den store Gud, og alt Folket svarede: Amen! Amen! med deres Hænder oprakte, og de kastede sig ned og bøjede sig ned for Herren med Ansigtet til Jorden. 7 Og Jesua og Bani og Serebja, Jamin, Akkub, Sabthaj, Hodija, Maeseja, Klita, Asarja, Josabad, Hanan, Plaja og Leviterne underviste Folket om Loven; og Folket stod paa sit Sted. 8 Og de læste i Bogen, i Guds Lov, klarlig og gave Folket Forstand derpaa, og dette forstod det læste. 9 Og Nehemia (det er Hattirsatha) og Esra, Præsten, den skriftlærde, og Leviterne, som underviste Folket, sagde til alt Folket: Denne Dag er Herren eders Gud hellig, derfor sørger ikke og græder ikke; thi alt Folket græd, der de hørte Lovens Ord. 10 Fremdeles sagde han til dem: Gaar, æder det fede og drikker det søde og sender den, som intet har beredt, en Del; thi denne Dag er vor Herre hellig; derfor værer ikke bekymrede, thi Herrens Glæde den er eders Styrke. 11 Og Leviterne fik alt Folket til at tie ved at sige: Værer stille, thi denne Dag er hellig, og værer ikke bekymrede! 12 Og alt Folket gik at æde og drikke og at sende en Del ud og at gøre sig en stor Glæde, fordi de havde forstaaet de Ord, som man havde kundgjort dem. 13 Og den anden Dag samledes Øversterne for Fædrenehusene iblandt alt Folket, Præsterne og Leviterne hos Esra, den skriftlærde, og det for ret at faa Forstand paa Lovens Ord. 14 Og de fandt skrevet i Loven, som Herren havde budet ved Mose, at Israels Børn skulde

bo i Hytter paa Højtiden i den syvende Maaned, 15 og at de skulde lade bekendtgøre og lade udraabe igennem alle deres Stæder og i Jerusalem og sige: Gaar ud paa Bjerget og bringer Oliegrene og vilde Olietræers Grene og Myrtegrene og Palmegrene og Grene af løvrige Træer til at gøre Hytter, som skrevet er. 16 Og Folket gik ud og bragte det frem og gjorde sig Hytter, paa hver sit Tag, og i deres Forgaarde og i Guds Hus's Forgaard og paa Pladsen ved Vandporten og paa Pladsen ved Efraims Port. 17 Og den hele Forsamling, de, som vare komne tilbage fra Fangenskabet, gjorde Hytter og boede i Hytter; thi Israels Børn havde ikke gjort saaledes siden Josvas, Nuns Søns, Dage indtil den Dag; og der var en saare stor Glæde. 18 Og man læste i Guds Lovbog Dag for Dag, fra den første Dag indtil den sidste Dag; og de holdt Højtid i syv Dage, og paa den ottende Dag holdt de Slutningshøjtid, som Skik er.

9 Og paa den fire og tyvende Dag i denne Maaned forsamledes Israels Børn med Faste og med Sæk og med Jord paa sig. 2 Og Israels Sæd adskilte sig fra alle de fremmede, og de stode og bekendte deres Synder og deres Fædres Misgerninger. 3 Og de stode op paa deres Sted og læste i Herren deres Guds Lovbog Fjerdeparten af Dagen, og den anden Fjerdepart aflagde de Bekendelsen og tilbade Herren deres Gud. 4 Og paa Leviternes Forhøjning gik Jesua og Bani, Kadmiel, Sebanja, Bunni, Serebja, Bani, Kenani op, og de raabte med høj Røst til Herren deres Gud. 5 Og Leviterne Jesua og Kadmiel, Bani, Hasabenja, Serebja, Hodija, Sebanja, Pethaja sagde: Staar op, lover Herren eders Gud fra Evighed til Evighed! Og man love din Herligheds Navn, du, som er ophøjet over al Velsignelse og Lov! 6 Du er Herren, du alene, du har gjort Himmelen, ja Himlenes Himle og al deres Hær, Jorden, og alt det, som er derpaa, Havet og alt det, som er deri, og du holder alle disse Ting i Live, og Himmelens Hær tilbeder dig. 7 Du er den Herre Gud, som udvalgte Abram og førte ham ud fra Ur i Kaldæa, og du gav ham Navnet Abraham. 8 Og du fandt hans Hjerte trofast for dit Ansigt og gjorde den Pagt med ham, at du vilde give, ja give hans Sæd Kananitens, Hethitens, Amoritens og Feresitens og Jebusitens og Girgasitens Land; og du har holdt dine Ord, thi du er retfærdig. 9 Og du saa vore Fædres Elendighed i Ægypten og hørte deres Raab ved det røde Hav. 10 Og du gjorde Tegn og underlige Gerninger paa Farao og paa alle hans Tjenere og paa alt Folket i hans Land; thi du vidste, at de havde handlet hovmodigt imod dem, og du gjorde dig et Navn, som det er paa denne Dag. 11 Og du adskilte Havet for deres Ansigt, at de gik midt igennem Havet paa det tørre, og du kastede deres Forfølgere i Dybene ligesom Sten i mægtige Vande. 12 Og du ledte dem om Dagen ved en Skystøtte og om Natten ved en Ildstøtte til at lyse for dem paa Vejen, som de skulde gaa paa. 13 Og du kom ned over Sinaj Bjerg og talte med dem fra Himmelen, og du gav dem rette Befalinger og sande Love, gode Skikke og Bud. 14 Og du kundgjorde dem din hellige Sabbat og bød dem Bud og Skikke og Lov ved Mose din Tjener. 15 Og du gav dem Brød af Himmelen for deres Hunger og udførte dem Vand af en Klippe folderes Tørst; og du sagde til dem, at de skulde gaa ind at indtage til Ejendom det Land, over hvilket du havde opløftet din Haand for at give dem det. 16 Men de og vore Fædre handlede hovmodigt, og de forhærdede deres Nakke og hørte ikke dine Bud. 17 Og de vægrede sig ved at høre dem og kom ikke dine underlige Ting i Hu, som du havde gjort med dem, men forhærdede deres Nakke og satte sig en Høvedsmand for i deres Genstridighed at vende tilbage til deres Trældom; men du er Forladelsens Gud, naadig og barmhjertig, langmodig og af megen Miskundhed, og du forlod dem ikke. 18 De gjorde sig endogen støbt Kalv og sagde: Det er din Gud, som opførte dig af Ægypten; og de tillode sig store Bespottelser. 19 Og du forlod dem ikke i Ørken efter din megen Barmhjertighed; Skystøtten veg ikke fra dem om Dagen, at den jo ledte dem paa Vejen, eller Ildstøtten om Natten, at den jo lyste for dem paa Vejen, som de skulde gaa paa. 20 Og du gav din gode Aand til at undervise dem og nægtede ikke dit Man for deres Mund og gav dem Vand for deres Tørst. 21 Saa forsørgede du dem i fyrretyve Aar i Ørken, at dem fattedes intet; deres Klæder blev ikke gamle, og deres Fødder hovnede ikke. 22 Og du gav dem Riger og Folk og fordelte dem til alle Sider; og de ejede Sihons Land, nemlig Hesbons Konges Land, og Ogs, Kongen af Basans, Land. 23 Og du gjorde deres Børn mangfoldige som Stjernerne paa Himmelen og førte dem til det Land, som du havde tilsagt deres Fædre, at de skulde komme og indtage det til Ejendom. 24 Og Sønnerne kom og indtoge Landet til Ejendom, og du ydmygede

Landets Indbyggere, Kananiterne, for deres Ansigt, og gav dem i deres Haand tillige med deres Konger og Folket i Landet, at de kunde gøre med dem efter deres Villie. **25** Og de indtoge faste Stæder og et fedt Land og ejede Huse, fulde af alle Haande Gods, udhugne Brønde, Vingaarde og Oliegaarde og Frugttræer i Mangfoldighed; og de aade og bleve mætte og bleve fede og levede i Vellyst ved din store Godhed. **26** Men de bleve genstridige og satte sig op imod dig og kastede din Lov bag deres Ryg og ihjelsloge dine Profeter, som vidnede for dem, for at omvende dem til dig, og de tillode sig store Bespottelser. **27** Derfor gav du dem i deres Fjenders Haand, og disse trængte dem; men der de raabte til dig i deres Trængsels Tid, da hørte du fra Himmelen, og efter din megen Barmhjertighed gav du dem Frelsere, og disse frelste dem af deres Fjenders Haand. **28** Men der de havde Rolighed, vendte de tilbage til at gøre ondt for dit Ansigt; saa overlod du dem i deres Fjenders Haand, at disse regerede over dem; og naar de omvendte sig og raabte til dig, da hørte du fra Himmelen og reddede dem efter din Barmhjertighed mange Gange. **29** Og du lod vidne for dem for at omvende dem til din Lov; men de handlede hovmodigt og hørte ikke dine Bud, men syndede imod dine Befalinger, hvilke et Menneske skal gøre, at han maa leve ved dem; og de vendte modvilligt Skuldrene bort, og de forhærdede deres Nakke og hørte ikke. **30** Og du lod det gaa hen med dem i mange Aar og lod vidne for dem ved din Aand ved dine Profeter, men de vendte ikke Øren dertil; derfor gav du dem i Folkenes Haand i Landene. **31** Men efter din megen Barmhjertighed gjorde du ikke aldeles Ende paa dem og forlod dem ikke; thi du er en naadig og barmhjertig Gud. **32** Og nu, vor Gud! du store, mægtige og forfærdelige Gud, som holder Pagten og Miskundheden, lad ikke al den Møje være agtet ringe for dit Ansigt, den, som har ramt os, vore Konger, vore Fyrster og vore Præster og vore Profeter og vore Fædre og dit ganske Folk fra Kongerne af Assyriens Dage og indtil denne Dag! **33** Og du er retfærdig i alt det, som er kommet over os; thi du handlede trolig, men vi, vi handlede ugudeligt. **34** Og vore Konger, vore Fyrster, vore Præster og vore Fædre have ikke gjort efter din Lov, ikke heller givet Agt paa dine Bud og dine Vidnesbyrd, som du lod vidne for dem. **35** Thi de tjente dig ikke, medens de vare et Rige, og under din store Velsignelse, som du gav dem, og i det vide og fede Land, som du gav for deres Ansigt, og de omvendte sig ikke fra deres onde Gerninger. **36** Vi ere Tjenere i Dag, ja, i det Land, som du gav vore Fædre at æde Frugten af og det gode af, se, derudi ere vi Tjenere. **37** Og sin Afgrøde bringer det rigeligt for de Konger, hvilke du satte over os for vore Synders Skyld, og de herske over vore Legemer og over vore Dyr efter deres Villie, og vi ere i stor Nød. **38** Og efter alt dette sluttede vi en fast Pagt og affattede den skriftligt, og paa den forseglede Skrift underskreve vore Fyrster, vore Leviter, vore Præster.

10 Og paa den forseglede Skrift underskreve: Nehemia, Hattirsatha, Hakalias Søn, og Zedekia, **2** Seraja, Asaria, Jeremia, **3** Pashur, Amaria, Malkia, **4** Hattus, Sebanja, Malluk, **5** Harim, Meremoth, Obadja, **6** Daniel, Ginthon, Baruk, **7** Mesullam, Abia, Mijamin, **8** Maasia, Bilgaj, Semaja; disse vare Præsterne. **9** Og Leviterne vare: Jesua, Asanias Søn, Binnuj af Henadads Børn, Kadmiel, **10** og deres Brødre: Sebanja, Hodija, Klita, Plaja, Hanan, **11** Mika, Rekob, Hasabja, **12** Sakur, Serebja, Sebanja, **13** Hodija, Bani, Beninu. **14** De Øverste af Folket vare: Pareos, Pahath-Moab, Elam, Sathu, Bani, **15** Bunni, Asgad, Bebaj, **16** Adonia, Bigevaj, Adin, **17** Ater, Hiskia, Assur, **18** Hodija, Hasum, Bezaj, **19** Harif, Anathoth, Nebaj, **20** Magpias, Mesullam, Hesir, **21** Mesesabeel, Zadok, Jaddua, **22** Platja, Hanan, Anaja, **23** Hosea, Hanania, Hasub, **24** Halohes, Pilha, Sobek, **25** Rehum, Hasabna, Maeseja **26** og Ahia, Hanan, Anan, **27** Malluk, Harim, Baena. **28** Og det øvrige Folk, Præsterne, Leviterne, Portnerne, Sangerne, de livegne og hver, som havde skilt sig fra Folkene i Landene for at følge Guds Lov, deres Hustruer, deres Sønner og deres Døtre, hver som havde Forstand og Indsigt, **29** de holdt sig fast til deres Brødre, til de ansete iblandt dem, og gik under Forbandelse og Ed ind paa, at de vilde vandre i Guds Lov, som er given ved Mose, den Guds Tjener, og at de vilde holde og gøre alle Herrens, vor Herres, Bud og hans Befalinger og hans Skikke; **30** og at vi ikke skulde give Folkene i Landet vore Døtre, ej heller tage deres Døtre til vore Sønner; **31** og naar Folkene i Landet førte Vare og alle Haande Korn til at sælge paa Sabbatsdagen, at vi da ikke vilde tage det af dem paa Sabbaten og paa Helligdage, og at vi vilde lade Marken hvile i det syvende Aar og give Henstand med alle Krav. **32** Og vi fastsatte det Bud for os, at give aarlig en tredje Del af en Sekel

til vor Guds Hus's Tjeneste, 33 til Skuebrød og det bestandige Madoffer og til det bestandige Brændoffer, dem paa Sabbaterne, Nymaanederne, til Højtidsofre og til de hellige Gaver og til Syndofrene til at gøre Forligelse for Israel og til al vor Guds Hus's Gerning. 34 Og vi kastede Lod om Gaven af Ved, Præsterne, Leviterne og Folket, at de skulde bringe det til vor Guds Hus, efter vore Fædrenehuse, paa bestemte Tider, aarligaars, til at brænde paa Herren vor Guds Alter, som det er skrevet i Loven. 35 Og vi fastsatte at fremføre vor Marks Førstegrøde og den første Grøde af al Frugt af alle Haande Træer, aarligaars, til Herrens Hus, 36 og de førstefødte af vore Sønner og af vore Dyr, som skrevet er i Loven; og de førstefødte af vort store Kvæg og smaa Kvæg skulde vi bringe til vor Guds Hus til Præsterne, som tjene i vor Guds Hus; 37 og det første af vor Dejg og vore Offergaver og alle Haande Træers Frugt, Most og Olie, skulde vi bringe til Præsterne, til Kamrene i vor Guds Hus, og Tienden af vor Mark til Leviterne, og Leviterne skulde selv tage Tiende i alle vore Stæder, hvor der var Agerbrug; 38 og Præsten, Arons Søn, skulde være med Leviterne, naar Leviterne toge Tiende; og Leviterne skulde bringe Tiende af Tienden til vor Guds Hus, til Kamrene i Forraadshuset. 39 Thi Israels Børn og Levis Børn skulde bringe Gaven af Kornet, Mosten og Olien til Kamrene, fordi der ere Helligdommens Kar, og Præsterne, som tjene, og Portnerne og Sangerne, at vi ikke skulde forlade vor Guds Hus.

11 Og Folkets Øverster boede i Jerusalem, og det øvrige Folk kastede Lod for at faa een af ti til at bo i Jerusalem i den hellige Stad, og de ni Dele i Stæderne. 2 Og Folket velsignede alle de Mænd, som vare villige til at bo i Jerusalem. 3 Og disse ere de Øverste af Landskabet, som boede i Jerusalem; og i Judas Stæder boede hver i sin Ejendom, i deres Stæder, nemlig Israel, Præsterne og Leviterne og de livegne og Salomos Tjeneres Børn. 4 Og i Jerusalem boede nogle af Judas Børn og af Benjamins Børn; af Judas Børn: Athaja, en Søn af Ussia, som var en Søn af Sakaria, der var en Søn af Amaria, en Søn af Sefatja, en Søn af Mahalaleel, af Perez's Børn; 5 og Maeseja, en Søn af Baruk, som var en Søn af Kol-Kose, en Søn af Hasaja, en Søn af Adaja, en Søn af Jojarib, en Søn af Sakaria, en Søn af en Seloniter. 6 Alle Perez's Børn, som boede i Jerusalem, vare fire Hundrede og otte og tresindstyve, duelige Mænd. 7 Og disse vare Benjamins Børn: Sallu, en Søn af Mesullam, der var en Søn af Joed, en Søn af Pedaja, en Søn af Kolaja, en Søn af Maeseja, en Søn af Ithiel, en Søn af Jesaja; 8 og efter ham, Gabaj-Sallaj, ni Hundrede og otte og tyve. 9 Og Joel, Sikris Søn, var deres Befalingsmand; og Juda, Senuas Søn, var den anden over Staden. 10 Af Præsterne: Jedaja, Jojaribs Søn, Jakin, 11 Seraja, en Søn af Hilkia, som var en Søn af Mesullam, en Søn af Zadok, en Søn af Merajoth, en Søn af Ahitub, Forstander over Guds Hus; 12 og deres Brødre, som gjorde Gerningen i Huset; otte Hundrede og to og tyve; og Adaja, en Søn af Jeroham, som var en Søn af Pelalja, en Søn af Amzi, en Søn af Sakaria, en Søn af Pashur, en Søn af Malkia, 13 og hans Brødre, Øversterne for Fædrenehusene: To Hundrede og to og fyrretyve, og Amassaj, en Søn af Asareel, som var en Søn af Aksaj, som var en Søn af Mesillemoth, en Søn af Immer, 14 og deres Brødre, vældige til Strid: Hundrede og otte og tyve; og Sabdiel, Gedolims Søn, var Befalingsmand over dem. 15 Og af Leviterne: Semaja, en Søn af Hasub, som var en Søn af Asrikam, som var en Søn af Hasabia, en Søn af Bunni; 16 og Sabthaj og Josabad, som vare over Guds Hus's udvortes Gerning af Leviternes Øverster, 17 og Matthanja, en Søn af Mika, som var en Søn af Sabdi, en Søn af Asaf, en Øverste, der begyndte Lovsangen ved Bønnen, og Bakbukja, den anden af hans Brødre, og Abda, en Søn af Sammua, der var en Søn af Galal, en Søn af Jeduthun. 18 Alle Leviterne i den hellige Stad vare to Hundrede og fire og firsindstyve. 19 Og Portnerne: Akub, Talmon og deres Brødre, de, som toge Vare paa Portene, vare hundrede og to og halvfjerdsindstyve. 20 Men det øvrige Israel, Præsterne og Leviterne, vare i alle Judas Stæder, hver i sin Arv. 21 Og de livegne boede i Ofel; og Ziha og Gispa vare over de livegne. 22 Men Leviternes Befalingsmand i Jerusalem var Ussi, en Søn af Bani, der var en Søn af Hasabia, der var en Søn af Matthanja, en Søn af Mika; han var af Asafs Børn, som vare Sangere ved Tjenesten i Guds Hus. 23 Thi der var en Befaling fra Kongen angaaende dem, og noget bestemt var fastsat til Sangerne, hver Dag, hvad de skulde have. 24 Og Pethaja, Messesabeels Søn, af Seras, Judas Søns, Børn, gik Kongen til Haande i ethvert Folkets Anliggende. 25 Men hvad Landsbyerne paa deres Marker angaar, da boede nogle af Judas Børn i Kirjath-Arba og dens Landsbyer og i Dibon og dens Landsbyer og i Jekabzeel

og dens Landsbyer 26 og i Jesua og i Molada og i Beth-Peleth 27 og i Hasar-Sual og i Beersaba og i dens Landsbyer 28 og i Ziklag og i Mekona og dens Landsbyer 29 og i En-Rimmon og i Zora og i Jarmuth, 30 Sanoa, Adullam og deres Landsbyer, Lakis og dens Marker, Aseka og dens Landsbyer; og de lejrede sig fra Beersaba indtil Hinnoms Dal. 31 Men Benjamins Børn boede fra Geba af i Mikmas og Aija og Bethel og dens Landsbyer, 32 Anathoth, Nob, Ananja, 33 Hazor, Rama, Gitthajm, 34 Hadid, Zeboim, Neballat, 35 Lod og Ono i Tømmermandsdalen. 36 Og af Leviterne kom Afdelinger af Juda til at høre til Benjamin.

12 Og disse ere Præsterne og Leviterne, som droge op med Serubabel, Sealthiels Søn, og Jesua: Seraja, Jeremia, Esra, 2 Amaria, Malluk, Hattus, 3 Sekanja, Rehum, Meremoth, 4 Iddo, Ginthoj, Abia, 5 Mijamin, Maadja, Bilga, 6 Semaja og Jojarib, Jedaja, 7 Sallu, Amok, Hilkia, Jedaja; disse vare Øverster for Præsterne og deres Brødre i Jesuas Dage. 8 Men Leviterne vare: Jesua, Binnuj, Kadmiel, Serebja, Juda, Matthanja; han og hans Brødre forestode Lovsangen. 9 Og Bakbukja og Unni, deres Brødre, holdt Vagt tillige med dem. 10 Og Jesua avlede Jojakim, og Jojakim avlede Eliasib, og Eliasib avlede Jojada, 11 og Jojada avlede Jonathan, og Jonathan avlede Jaddua. 12 Og Præster, Øverster for Fædrenehusene, vare i Jojakims Dage: Af Seraja Meraja, af Jeremia Hanania, 13 af Esra Mesullam, af Amaria Johanan, 14 af Meluku Jonathan, af Sebanja Josef, 15 af Harim Adna, af Merajoth Helkaj, 16 af Iddo Sakaria, af Ginthon Mesullam, 17 af Abia Sikri, af Mijamin, af Moadja Pilthaj, 18 af Bilga Sammua, af Semaja Jonathan, 19 af Jojarib Matnaj, af Jedaja Ussi, 20 af Sallaj Kallaj, af Amok Eber, 21 af Hilkia Hasabja, af Jedaja Nethaneel. 22 Blandt Leviterne bleve i Eliasibs, Jojadas og Johanans og Jadduas Dage Øversterne for Fædrenehusene opskrevne, saa og iblandt Præsterne indtil Perseren Darius's Regering. 23 Levi Børn, Øversterne for Fædrenehusene, bleve opskrevne i Krønikebogen, og det indtil Johanans, Eliasibs Søns, Dage. 24 Og Leviternes Øverster vare: Hasabja, Serebja og Jesua, Kadmiels Søn, og deres Brødre vare tillige med dem for at love og at takke efter Davids den Guds Mands Befaling, den ene Vagt saavel som den anden. 25 Matthanja og Bakbukja, Obadja, Mesullam, Thaimon og Akku, de havde Vagt som Portnere ved Skatkamrene i Portene. 26 Disse levede i Jojakims, Jesuas Søns, Dage, hans, som var en Søn af Jozadak, og i Fyrsten Nehemias og i Præsten Esras, den skriftlærdes, Dage. 27 Og til Murenes Indvielse i Jerusalem opsøgte de Leviterne fra alle deres Steder for at føre dem til Jerusalem, at holde Indvielsen med Glæde og med Taksigelser og med Sang, Cymbler, Psaltre og Harper. 28 Og Sangernes Børn samledes, baade fra Omegnen trindt omkring Jerusalem og fra Netofatiternes Landsbyer 29 og fra Gilgals Hus og fra Markerne ved Geba og Asmaveth; thi Sangerne havde bygget sig Landsbyer trindt omkring Jerusalem. 30 Og Præsterne og Leviterne rensede sig, og de rensede Folket og Portene og Muren. 31 Og jeg lod Judas Fyrster opstige paa Muren, og jeg beskikkede to store Taksigelseskor og Optog: Det ene gik til den højre Side oven paa Muren til Møgporten, 32 og Hosaja og Halvdelen af Judas Fyrster gik efter dem, 33 og Asaria, Esra og Mesullam, 34 Juda og Benjamin og Semaja og Jeremia 35 og nogle af Præsternes Børn med Basuner: Sakaria, en Søn af Jonathan, som var en Søn af Semaja, som var en Søn af Matthanja, en Søn af Mikaja, en Søn af Sakur, en Søn af Asaf; 36 og hans Brødre: Semaja og Asareel, Milalaj, Gilalaj, Maaj, Nethaneel og Juda, Hanani, med Davids, Guds Mands, Sanginstrumenter; og Esra, den skriftlærde, foran dem. 37 Og over Kildeporten og ligefrem for sig stege de op paa Trapperne til Davids Stad, ad Opgangen til Muren, hen op til Davids Hus, og indtil Vandporten imod Østen. 38 Og det andet Taksigelseskor gik i modsat Retning, og jeg efter det, og Halvdelen af Folket oven paa Muren, hen op til Ovntaarnet og indtil den brede Mur 39 og over Efraims Port og over den gamle Port og over Fiskeporten og forbi Hananeels Taarn og Meas Taarn og indtil Faareporten; og de bleve staaende ved Vagtens Port. 40 Saa stode da de to Taksigelseskor ved Guds Hus og jeg og Halvdelen af Forstanderne med mig, 41 og Præsterne: Eliakim, Maeseja, Minjamin, Mikaja, Elioenaj, Sakaria, Hanania, med Basunerne, 42 og Maeseja og Semaja og Eleasar og Ussi og Johanan og Malkia og Elam og Eser. Og Sangerne lode sig høre, og Jesraja var Formand. 43 Og de ofrede paa den samme Dag store Ofre og vare glade; thi Gud havde glædet dem med en stor Glæde, og endogsaa Kvinderne og Børnene glædede sig, saa at Jerusalems Glæde blev hørt indtil langt borte. 44 Og paa den samme Dag bleve Mænd beskikkede over Forraadskamrene, for

Offergaverne, for Førstegrøden og for Tienderne, til at samle i dem af Agrene ved Stæderne de lovbestemte Dele til Præsterne og Leviterne; thi Juda havde Glæde over Præsterne og over Leviterne, som stode i deres Tjeneste. **45** Og de toge Vare paa, hvad der var at varetage for deres Gud, og paa, hvad der var at varetage for Renselsen; og Sangerne og Portnerne vare der efter Davids og hans Søn Salomos Befaling. **46** Thi i Davids og i Asafs Dage, fra fordums Tid var der Øverster for Sangerne og Lovsangen og Taksigelserne til Gud. **47** Men al Israel gav Sangerne og Portnerne Underhold i Serubabels Dage og Nehemias Dage, hvad de skulde have til hver Dag, og de helligede det til Leviterne, og Leviterne helligede det til Arons Sønner.

13 Paa den samme Dag blev læst i Mose Bog for Folkets Øren; og der blev fundet skrevet i den, at en Ammonit og Moabit maatte ikke komme i Guds Forsamling indtil evig Tid, **2** fordi de ikke kom Israels Børn i Møde med Brød og med Vand, men lejede Bileam imod dem til at forbande dem, enddog vor Gud vendte den Forbandelse til en Velsignelse. **3** Og det skete, der de hørte Loven, da fraskilte de alle de fremmede fra Israel. **4** Og Eliasib, Præsten, som var sat over vor Guds Hus's Kamre, var tilforn bleven nær besvogret med Tobia. **5** Og han gjorde ham et stort Kammer, hvor de tilforn lagde Madofferet, Virakken og Karrene og Tienden af Kornet, Mosten og Olien, som var befalet at give Leviterne og Sangerne og Portnerne, og Afgiften til Præsterne. **6** Men under alt dette var jeg ikke i Jerusalem; thi i Artakserkses's, Kongen af Babels, to og tredivte Aar, kom jeg til Kongen, og efter at et Aars Tid var til Ende, begærede jeg igen Orlov af Kongen. **7** Og jeg kom til Jerusalem, og jeg lagde Mærke til det onde, som Eliasib havde gjort for Tobias Skyld, at han havde gjort ham et Kammer i Guds Hus's Forgaarde. **8** Og det gjorde mig meget ondt, og jeg kastede alt Tobias Bohave ud af Kammeret. **9** Og jeg bød, saa rensede de Kamrene, og jeg bragte igen Guds Hus's Kar, Madofferet og Virakken derhen. **10** Og jeg fik at vide, at Afgiften til Leviterne ikke blev dem given, saa at Leviterne og Sangerne, som skulde gøre Gerningen, vare bortflyede, hver til sin Ager. **11** Da trættede jeg med Forstanderne og sagde: Hvorfor er Guds Hus forladt? Og jeg samlede dem og beskikkede dem paa deres Sted. **12** Da bragte al Juda Tiende af Kornet og Mosten og Olien til Forraadshusene. **13** Og jeg satte til Skatgemmere over Forraadshusene Selemia, Præsten, og Zadok, Skriveren, og Pedaja af Leviterne, og for at gaa dem til Haande Hanan, en Søn af Sakur, der var en Søn af Matthanja; thi de vare ansete for tro, og dem paalaa det at dele ud til deres Brødre. **14** Min Gud! kom mig i Hu for dette, og udslet ikke mine Kærlighedsgerninger, som jeg har gjort imod min Guds Hus og i hans Tjeneste! **15** I de samme Dage saa jeg i Juda dem, som traadte Vinperser om Sabbaten og førte Neg ind og lagde dem paa Asener, ja og Vin, Druer og Figen og alle Haande Byrder og førte det til Jerusalem paa Sabbatens Dag, og jeg vidnede imod dem, paa den Dag, de solgte Spise. **16** I den boede og nogle Tyrier, som førte Fisk og alle Haande Varer ind, og de solgte dem paa Sabbaten til Judas Børn og i Jerusalem. **17** Da trættede jeg med de ypperste i Juda, og jeg sagde til dem: Hvad er dette for en ond Ting, som I gøre, at vanhellige Sabbatens Dag? **18** Gjorde ej eders Fædre saa, og vor Gud førte al denne Ulykke over os og over denne Stad? Og I føre mere Vrede over Israel ved at vanhellige Sabbaten. **19** Og det skete, saasnart det blev mørkt i Jerusalems Porte henimod Sabbaten, da bød jeg, saa bleve Portene lukkede, og jeg bød, at de ikke skulde oplade dem før efter Sabbaten, og jeg beskikkede nogle af mine Tjenere ved Portene, at ingen Byrde skulde komme ind paa Sabbatens Dag. **20** Da bleve Kræmmerne og de, som solgte alle Haande Varer, om Natten uden for Jerusalem, en Gang eller to. **21** Da vidnede jeg for dem og sagde til dem: Hvorfor bleve I om Natten tværs over for Muren? gøre I det anden Gang, da skal jeg lægge Haand paa eder; fra den Tid kom de ikke om Sabbaten. **22** Og jeg sagde til Leviterne, at de skulde rense sig og komme at tage Vare paa Portene for at hellige Sabbatens Dag. Min Gud! kom mig og i Hu for dette, og spar mig efter din megen Miskundhed! **23** Jeg saa ogsaa i de samme Dage, at Jøderne lode asdoditiske, ammonitiske, moabitiske Hustruer bo hos sig. **24** Og Halvdelen af deres Børn talte Asdoditisk, og de forstode ikke at tale jødisk; men de talte efter hvert sit Folks Tungemaal. **25** Og jeg trættede med dem og forbandede dem og slog nogle af dem og rev Haar af dem; og jeg tog en Ed af dem ved Gud: I skulle ikke give eders Døtre til deres Sønner og ej tage af deres Døtre til eders Sønner, eller til eder selv. **26** Har ikke Salomo, Israels Konge, syndet i disse Ting?

enddog der ikke var en Konge som han iblandt de mange Folkeslag, og han var sin Gud kær, og Gud satte ham til Konge over al Israel; og dog kom de fremmede Kvinder ham til at synde. **27** Skulde vi da høre det om eder, at I gøre alt dette store Onde, saa at I forsynde eder imod vor Gud ved at lade fremmede Kvinder bo hos eder? **28** Og en blandt Sønnerne af Jojada, Eliasib, Ypperstepræstens Søn, var bleven Sanballats, Horonitens, Svigersøn; derfor drev jeg ham fra mig. **29** Kom dem i Hu, min Gud! fordi de havde besmittet Præstedømmet, ja Præstedømmets og Leviternes Pagt. **30** Saa rensede jeg dem fra alt fremmed; og jeg beskikkede Præsternes og Leviternes Vagter, hver til sin Gerning, **31** og til at sørge for Gaven af Veddet til bestemte Tider og for Førstegrøderne. Kom mig i Hu, min Gud! til det gode.

Ester

1 Og det skete i Ahasverus's Dage (det er den Ahasverus, som regerede fra Indien og indtil Morland over hundrede og syv og tyve Landskaber), **2** i de samme Dage, da Kong Ahasverus sad paa sit Riges Trone, som var i Borgen Susan, **3** i sin Regerings tredje Aar, gjorde han alle sine Fyrster og sine Tjenere et Gæstebud; Persiens og Mediens Hær, de fornemste og Fyrsterne i Landskaberne vare for hans Ansigt, **4** der han lod se sit Kongedømmes herlige Rigdom og sin Majestæts prægtige Glans mange Dage, hundrede og firsindstyve Dage. **5** Og der disse Dage vare forløbne, gjorde Kongen alt Folket, som fandtes i Borgen Susan, baade store og smaa, et Gæstebud i syv Dage i Forgaarden til Haven ved Kongens Palads. **6** Der hang hvide, grønne og blaa Tæpper, hæftede ved Snorer af kosteligt Lin og Purpur til Sølvringe og til Marmorstøtter; der var Bænke af Guld og Sølv paa et Gulv, der var indlagt med Porfyr og hvidt Marmor og Perlemor og sort Marmor. **7** Og man gav dem at drikke i Guldkar, og Karrene vare af forskellig Slags; og der var megen kongelig Vin, saaledes som Kongen formaaede. **8** Og man drak, som det var foreskrevet: Ingen nødte; thi saa havde Kongen befalet alle sine Hushovmestre, at enhver kunde gøre efter sin frie Villie. **9** Vasthi, Dronningen, gjorde og et Gæstebud for Kvinderne i Kong Ahasverus's kongelige Hus. **10** Paa den syvende Dag, der Kongens Hjerte var vel til Mode af Vinen, sagde han til Mehuman, Bistha, Harbona, Bigtha og Abagtha, Sethar og Karkas, de syv Kammertjenere, de som tjente for Kong Ahasverus's Ansigt, **11** at de skulde føre Dronning Vasthi frem for Kongens Ansigt med kongelig Krone for at lade Folket og Fyrsterne se hendes Dejlighed; thi hun var dejlig af Anseelse. **12** Men Dronning Vasthi vægrede sig ved at komme efter Kongens Ord ved Kammertjenerne; da blev Kongen saare vred, og hans Harme optændtes i ham. **13** Og Kongen sagde til de vise, som forstode sig paa Tiderne — thi saaledes blev en Sag fra Kongen forhandlet for alle, som forstode sig paa Lov og Ret; **14** og de næste hos ham vare: Karsena, Sethar, Admatha, Tarsis, Meres, Marsena, Memukan, de syv Fyrster af Persien og Medien, som saa Kongens Ansigt og som sade øverst i Riget —: **15** Hvad skal man efter Loven gøre ved Dronning Vasthi, fordi hun ikke har gjort efter Kong Ahasverus's Ord ved Kammertjenerne? **16** Og Memukan sagde for Kongens og Fyrsternes Ansigt: Dronning Vasthi har ikke alene forbrudt sig imod Kongen, men imod alle Fyrsterne og imod alle Folkene, som ere i alle Kong Ahasverus's Landskaber. **17** Thi Dronningens Ord vil komme ud til alle Kvinderne, saa at de foragte deres Mænd for deres Øjne, naar de sige: Kongen, Ahasverus, sagde, at man skulde føre Dronning Vasthi frem for hans Ansigt, og hun kom ikke. **18** Og paa denne Dag ville Fyrstinderne i Persien og Medien sige ligesaa til alle Kongens Fyrster, naar de have hørt Dronningens Ord; og saa vil der komme nok af Foragt og Vrede. **19** Dersom det synes Kongen godt, saa udgaa et kongeligt Bud fra ham, og det vorde opskrevet iblandt Persers og Meders Love, saa at det ikke gaar tabt: At Vasthi ikke skal komme for Kong Ahasverus's Ansigt, og hendes kongelige Værdighed give Kongen til hendes Næste, som er bedre end hun. **20** Naar Kongens Befaling høres, som han udsteder i sit ganske Rige — thi det er stort — da skulle alle Kvinderne holde deres Mænd i Ære, baade store og smaa. **21** Og det Ord syntes godt for Kongens og Fyrsternes Øjne, og Kongen gjorde efter Memukans Ord. **22** Og han udsendte Breve til alle Kongens Landskaber, til hvert Landskab efter dets Skrift, og til hvert Folk efter dets Tungemaal; at hver Mand skal have Herredømmet i sit Hus og tale efter sit Folks Tungemaal.

2 Efter disse Begivenheder, der Kong Ahasverus's Harme var stillet, kom han Vasthi i Hu, og hvad hun havde gjort, og hvad der var besluttet over hende. **2** Da sagde Kongens Folk, som tjente ham: Man oplede til Kongen unge Jomfruer, dejlige af Anseelse, **3** og Kongen beskikke Befalingsmænd i alle sit Riges Landskaber, at de samle alle unge Jomfruer, som ere dejlige af Anseelse, til Borgen Susan, til Kvindernes Hus, under Hegajs, Kongens Kammertjeners, Haand, som tager Vare paa Kvinderne, og man give dem de Ting, som høre til deres Renselse; **4** og den unge Pige, som synes at være god for Kongens Øjne, hun vorde Dronning i Vasthis Sted! Og dette Ord syntes godt for Kongens Øjne, og han gjorde saa. **5** Der var en jødisk Mand i Borgen Susan, hvis Navn var Mardokaj, en Søn af Jair, der var en Søn af Simei, en Søn af Kis, en benjaminitisk Mand, **6** som var bortført fra Jerusalem med de Fanger, som bleve bortførte med Jekonia, Judas Konge, hvem Nebukadnezar, Kongen

af Babel, lod bortføre. 7 Og han var Fosterfader til Hadassa, det er Esther, hans Farbroders Datter, thi hun havde hverken Fader eller Moder; og den unge Pige var skøn af Skikkelse og dejlig af Anseelse, og der hendes Fader og hendes Moder døde, da tog Mardokaj hende til sig som Datter. 8 Og det skete, der Kongens Ord og hans Bud bleve hørt, og der mange unge Piger bleve samlede til Borgen Susan under Hegajs Haand, blev og Esther tagen til Kongens Hus, under Hegajs Haand, som tog Vare paa Kvinderne. 9 Og den unge Pige syntes god for hans Øjne og fik Yndest for hans Ansigt; derfor hastede han med at give hende de Ting, som hørte til hendes Renselse, og de Maaltider, hun skulde have, og med at give hende de syv udsete Piger af Kongens Hus, og han lod hende med hendes Piger flytte til det bedste Sted i Kvindernes Hus. 10 Esther havde ikke givet sit Folk og sin Slægt til Kende; thi Mardokaj havde befalet hende, at hun ikke skulde give det til Kende. 11 Og Mardokaj gik daglig foran Forgaarden ved Kvindernes Hus for at faa at vide, om det gik Esther vel, og hvad der skulde ske med hende. 12 Og naar Raden kom for hver Pige, at hun skulde gaa ind til Kong Ahasverus, efter at der i tolv Maaneder var sket med hende efter Forskriften angaaende Kvinderne — thi saa lang Tid medgaar der til deres Renselse, nemlig seks Maaneder med Olie af Myrra, og seks Maaneder med kostelige Urter og andre Ting, som høre til Kvindernes Renselse — 13 naar da den unge Pige gik ind til Kongen, blev alt, hvad hun sagde, givet hende, at hun dermed gik fra Kvindernes Hus ind i Kongens Hus. 14 Hun gik ind om Aftenen, og om Morgenen gik hun tilbage til Kvindernes andet Hus under Saasgas, Kongens Kammertjeners, Haand, hans, som tog Vare paa Medhustruerne; hun maatte ikke komme mere til Kongen, uden Kongen havde Lyst til hende, og hun blev kaldet ved Navn. 15 Og der Raden kom til Esther, Abihajls, Mardokajs Farbroders, Datter, som denne havde taget til sig som Datter, at hun skulde gaa ind til Kongen, da krævede hun ingen Ting, uden hvad Hegaj, Kongens Kammertjener, som tog Vare paa Kvinderne, sagde; og Esther fandt Naade for alles Øjne, som saa hende. 16 Og Esther blev tagen til Kong Ahasverus til hans kongelige Hus i den tiende Maaned, det er Thebet Maaned, i hans Regerings syvende Aar. 17 Og Kongen elskede Esther fremfor alle Kvinderne, og hun fik Naade og Miskundhed for hans Ansigt fremfor alle Jomfruerne, og han satte den kongelige Krone paa hendes Hoved og gjorde hende til Dronning i Vasthis Sted. 18 Og Kongen gjorde alle sine Fyrster og sine Tjenere et stort Gæstebud, det var Esthers Gæstebud, og han skænkede Landskaberne Hvile og uddelte Gaver efter Kongens Formue. 19 Og der Jomfruerne samledes anden Gang, og Mardokaj sad i Kongens Port — 20 Esther havde ikke givet sin Slægt, ej heller sit Folk til Kende, ligesom Mardokaj havde befalet hende; thi Esther gjorde efter Mardokajs Ord, ligesom da hun blev opfødt hos ham — 21 i de samme Dage, som Mardokaj sad i Kongens Port, bleve to af Kongens Kammertjenere, Bigtan og Theres, af dem, som holdt Vagt ved Dørtærskelen, vrede og søgte at lægge Haand paa Kong Ahasverus. 22 Og den Sag blev bekendt for Mardokaj, og han gav Dronning Esther den til Kende, og Esther sagde Kongen det i Mardokajs Navn. 23 Og Sagen blev undersøgt og funden rigtig, og de bleve begge hængte paa et Træ, og det blev skrevet i Krønikebogen for Kongens Ansigt.

3 Efter disse Tildragelser gjorde Kong Ahasverus Haman, Ham-Medathas Søn, Agagiten, stor og ophøjede ham og satte hans Stol over alle Fyrsters, som vare hos ham. 2 Og alle Kongens Tjenere, som vare i Kongens Port, knælede og bøjede sig ned for Haman, thi Kongen havde saa budet om ham; men Mardokaj knælede ikke og nedbøjede sig ikke. 3 Da sagde Kongens Tjenere, som vare i Kongens Port, til Mardokaj: Hvorfor overtræder du Kongens Bud? 4 Og det skete, der de sagde det daglig til ham, og han hørte dem ikke, da gave de Haman det til Kende for at se, om Mardokajs Ord skulde bestaa; thi han havde tilkendegivet dem, at han var en Jøde. 5 Der Haman saa, at Mardokaj ikke knælede eller nedbøjede sig for ham, da blev Haman opfyldt med Harme. 6 Og han fandt det altfor lidet i sine Øjne, at lægge Haand paa Mardokaj alene (thi de havde givet ham til Kende, af hvad Folk Mardokaj var); og Haman søgte at ødelægge alle Jøderne, som vare udi Ahasverus's ganske Rige, Mardokajs Folk. 7 I den første Maaned, det er Nisan Maaned, i Ahasverus's tolvte Aar, kastede man Pur, det er Lod, for Hamans Ansigt, fra Dag til Dag og fra Maaned til den tolvte Maaned, det er Adar Maaned. 8 Og Haman sagde til Kong Ahasverus: Her er et Folk adspredt og fordelt iblandt Folkene i alle dit Riges Landskaber; og deres Love ere anderledes end

alt Folkets, de gøre ikke heller efter Kongens Love, derfor er det ikke Kongen nyttigt at lade dem blive i Ro. 9 Dersom det synes godt for Kongen, saa lad der udstedes en Skrivelse om at udrydde dem: Saa vil jeg veje ti Tusinde Centner Sølv i Embedsmændenes Hænder, at de kunne føre dem i Kongens Skatkammer. 10 Da tog Kongen sin Ring af sin Haand og gav den til Haman, Ham-Medathas Søn, Agagiten, Jødernes Fjende. 11 Og Kongen sagde til Haman: Det Sølv skal være dig skænket, og Folket tillige, at gøre med det, som det synes godt for dine Øjne. 12 Da bleve Kongens Skrivere kaldte i den første Maaned, paa den trettende Dag i den, og der blev skrevet aldeles, som Haman havde befalet, til Kongens Statholdere og til Landshøvdingerne, som vare over hvert Landskab, og til hvert Folks Øverster, til hvert Landskab efter dets Skrift og til hvert Folk efter dets Tungemaal; i Kong Ahasverus's Navn blev der skrevet og beseglet med Kongens Ring. 13 Og Brevene bleve sendte ved Løbere til alle Kongens Landskaber om at ødelægge, at ihjelslaa og at omkomme alle Jøderne, baade unge og gamle, smaa Børn og Kvinder, paa en Dag, nemlig paa den tolvte Maaneds trettende Dag, det er Adar Maaned, og om at røve Bytte hos dem. 14 En Genpart af Skrivelsen var, at der skulde gives en Lov i alle og ethvert Landskab, at det skal være vitterligt for alle Folk, at de skulde være rede til den Dag. 15 Løberne gik ud og skyndte sig efter Kongens Ord, og den Lov blev given i Borgen Susan; og Kongen og Haman sade for at drikke, medens Staden Susan var i Forvirring.

4 Der Mardokaj fik alt det at vide, som var sket, da sønderrev Mardokaj sine Klæder og førte sig i Sæk og Aske og gik ud midt i Staden og raabte med stort og bittert Skrig. 2 Og han kom hen lige foran Kongens Port; thi man maatte ikke gaa ind ad Kongens Port, klædt i Sæk. 3 Og i hvert Landskab og paa hvert Sted, hvor Kongens Ord og hans Lov kom hen, var der en stor Sorg iblandt Jøderne og Faste og Graad og Hylen; mange laa i Sæk og Aske. 4 Da kom Esthers unge Piger og hendes Kammertjenere og gave hende det til Kende, og Dronningen blev meget bange, og hun sendte Klæder for at lade Mardokaj iføre sig dem og for at tage hans Sørgedragt bort fra ham; men han tog ikke imod dem. 5 Da kaldte Esther ad Hathak, en af Kongens Kammertjenere, som han havde beskikket til at staa for hendes Ansigt, og hun gav ham Befaling til Mardokaj for at fornemme, hvad det var, og hvorfor dette skete? 6 Da gik Hathak ud til Mardokaj paa Stadens Torv, som var foran Kongens Port. 7 Og Mardokaj gav ham til Kende alt, hvad ham var vederfaret, og Forklaring om det Sølv, som Haman havde sagt, at han vilde tilveje Kongens Skatkammer for Jøderne, hvis han maatte omkomme dem. 8 Og han gav ham Genparten af den skrevne Befaling, som var given i Susan, om at ødelægge dem for at lade Esther se den og underrette hende derom og for at paalægge hende at gaa ind til Kongen og bønfalde ham og bede ham om Naade for sit Folk. 9 Og Hathak kom og gav Esther Mardokajs Ord til Kende. 10 Da sagde Esther til Hathak og gav ham Befaling til Mardokaj: 11 Alle Kongens Tjenere og Folket i Kongens Landskaber vide, at for hver Mand eller Kvinde, som gaar til Kongen i den inderste Forgaard uden at være kaldet, er der en Lov, at man skal slaa ham ihjel, uden saa er, at Kongen udrækker Guldspiret imod ham, at han maa leve; jeg er ikke kaldet at komme til Kongen nu i tredive Dage. 12 Og de forkyndte Mardokaj Esthers Ord. 13 Da sagde Mardokaj, at de skulde give dette Svar tilbage til Esther: Tænk ikke i din Sjæl, at du vil redde dig i Kongens Hus ene af alle Jøderne. 14 Thi dersom du tier paa denne Tid, da skal en Vederkvægelse og Redning beskikkes for Jøderne fra et andet Sted, men du og din Faders Hus, I skulle omkomme; og hvo ved, om du, for en Tids Skyld som denne, er kommen til kongelig Værdighed? 15 Da sagde Esther, at man skulde give dette Svar tilbage til Mardokaj: 16 Gak, samler alle Jøderne, som findes i Susan, og faster for mig, og I skulle ikke æde, ej heller drikke i tre Dage, Nat og Dag, ogsaa jeg og mine unge Piger ville ligeledes faste; og saaledes vil jeg gaa ind til Kongen, hvilket ikke er efter Loven, og omkommer jeg saa, saa faar jeg at omkomme. 17 Og Mardokaj gik bort og gjorde efter alt det, som Esther havde befalet ham.

5 Og det skete paa den tredje Dag, da iførte Esther sig kongelige Klæder og stod i Kongens Hus's inderste Forgaard, lige for Kongens Hus, og Kongen sad paa sin kongelige Trone i det kongelige Hus, lige for Døren paa Huset. 2 Og det skete, der Kongen saa Esther, Dronningen, staa i Forgaarden, da fik hun Naade for hans Øjne, og Kongen udrakte Guldspiret, som var i hans Haand, imod Esther; da kom Esther frem og rørte ved Spidsen paa Spiret. 3 Da sagde Kongen til hende: Hvad fattes dig, Dronning Esther,

og hvad, er din Begæring? var det indtil Halvdelen af mit Rige, da skulde det gives dig. 4 Og Esther sagde: Dersom det synes Kongen godt, saa komme Kongen og Haman i Dag til det Gæstebud, som jeg har beredet for ham. 5 Og Kongen sagde: Lader Haman skynde sig at gøre efter Esthers Ord; og Kongen og Haman kom til Gæstebudet, som Esther havde beredet. 6 Da sagde Kongen til Esther under Gæstebudet ved Vinen: Hvad er din Bøn? og det skal gives dig; og hvad er din Begæring? var det indtil Halvdelen af Riget, da skal det ske. 7 Da svarede Esther og sagde: Min Bøn og min Begæring er: 8 Dersom jeg har fundet Naade for Kongens Øjne, og dersom det synes Kongen godt at tilstaa mig min Bøn og at opfylde min Begæring, saa komme Kongen og Haman til det Gæstebud, som jeg vil tillave for dem; saa vil jeg gøre i Morgen efter Kongens Ord. 9 Da gik Haman samme Dag ud, glad og ved et godt Mod, men som Haman saa Mardokaj i Kongens Port, at han ikke stod op, ej heller rørte sig for ham, da blev Haman opfyldt med Vrede imod Mardokaj. 10 Men Haman holdt sig, og han kom til sit Hus; og han sendte Bud og lod sine Venner og Seres, sin Hustru, hente. 11 Og Haman fortalte dem om sin Rigdoms Herlighed og om sine mange Sønner og om alt det, hvorved Kongen havde gjort ham stor og havde ophøjet ham over Fyrsterne og Kongens Tjenere. 12 Og Haman sagde: Ogsaa Dronning Esther lod ingen komme med Kongen til det Gæstebud, som hun havde beredet, uden mig; og jeg er ogsaa indbuden af hende til i Morgen med Kongen. 13 Men alt dette er mig ikke nok, al den Tid jeg ser Jøden Mardokaj sidde i Kongens Port. 14 Da sagde Seres, hans Hustru, og alle hans Venner til ham: Lad dem lave et Træ til, halvtredsindstyve Alen højt, og sig i Morgen til Kongen, at man skal hænge Mardokaj derpaa, og gaa saa glad til Gæstebudet med Kongen; og dette Ord syntes Haman vel om, og han lod Træet lave til.

6 Iden samme Nat kunde Kongen ikke sove, og han bød at hente Krønikebogen om de daglige Begivenheder; og de bleve læste for Kongen. 2 Og der fandtes skrevet, at Mardokaj havde gjort Angivelse om Bigtana og Theres, to af Kongens Kammertjenere, af dem, som holdt Vagt ved Dørtærskelen, og som havde søgt at lægge Haand paa Kong Ahasverus. 3 Og Kongen sagde: Hvad Ære og Ophøjelse er der sket Mardokaj for det? Da sagde Kongens Folk, som tjente ham: Ham er ikke sket nogen Ting. 4 Da sagde Kongen: Hvo er i Forgaarden? Og Haman var kommen i Kongens Hus's yderste Forgaard for at tale til Kongen om at hænge Mardokaj paa det Træ, som han havde ladet berede for ham. 5 Og Kongens Tjenere sagde til ham: Se, Haman staar i Forgaarden; og Kongen sagde: Lader ham komme ind! 6 Der Haman kom, sagde Kongen til ham: Hvad skal man gøre ved den Mand, som Kongen har Lyst til at ære? Og Haman sagde i sit Hjerte: Hvem skulde Kongen have Lyst til at gøre mere Ære end mig? 7 Derfor sagde Haman til Kongen: Er der en Mand, som Kongen har Lyst til at ære, 8 saa bringe man et kongeligt Klædebon, som Kongen har været iført, og en Hest, som Kongen har redet paa, og paa hvis Hoved en kongelig Krone er sat; 9 og man give det Klædebon og den Hest i Haanden paa en Mand af Kongens fornemste Fyrster, og man iføre den Mand, som Kongen har Lyst til at ære, det, og de skulle lade ham ride paa Hesten igennem Stadens Gader, og de skulle udraabe for hans Ansigt: Saaledes skal man gøre ved den Mand, som Kongen har Lyst til at ære. 10 Da sagde Kongen til Haman: Skynd dig, tag Klædebonnet og Hesten, som du har talt, og gør saa med Jøden Mardokaj, som sidder ved Kongens Port; undlad ikke noget af alt det, som du har talt! 11 Da tog Haman Klædebonnet og Hesten, lod Mardokaj iføre sig det og lod ham ride igennem Stadens Gader og udraabte for hans Ansigt: Saaledes skal man gøre ved den Mand, som Kongen har Lyst til at ære! 12 Og Mardokaj kom tilbage til Kongens Port; men Haman skyndte sig tilbage til sit Hus, sørgende og med tilhyllet Hoved. 13 Og Haman fortalte Seres, sin Hustru og alle sine Venner alt det, som ham var vederfaret; da sagde hans Vismænd og Seres, hans Hustru, til ham: Dersom Mardokaj, for hvis Ansigt du har begyndt at falde, er af jødisk Æt, da formaar du intet imod ham, men maa aldeles falde for hans Ansigt. 14 Der de endnu talte med ham, da kom Kongens Kammertjenere til, og de hastede med at føre Haman til Gæstebudet, som Esther havde beredet.

7 Der Kongen og Haman vare komne at drikke hos Dronning Esther, 2 da sagde Kongen til Esther ogsaa anden Dag under Gæstebudet ved Vinen: Hvad er din Bøn, Dronning Esther? og det skal gives dig; og hvad er din Begæring? var det indtil Halvdelen af Riget, da

skal det ske. 3 Og Dronning Esther svarede og sagde: Dersom jeg har fundet Naade for dine Øjne, o Konge! og dersom det synes Kongen godt, da lad der gives mig mit Liv for min Bøns Skyld og mit Folk for min Begærings Skyld! 4 Thi vi ere solgte, jeg og mit Folk, til at ødelægges, at ihjelslaaes og at udryddes; og vare vi endda solgte til Tjenere og til Tjenestepiger, saa vilde jeg have tiet; thi Fjenden kan ikke oprette Kongen den Skade. 5 Da svarede Kong Ahasverus og sagde til Dronning Esther: Hvo er den, eller hvor er han, som har taget sig for i sit Hjerte at gøre saaledes? 6 Og Esther sagde: Den Mand, den Modstander og Fjende, er denne onde Haman; og Haman blev forfærdet for Kongens og Dronningens Ansigt. 7 Og Kongen stod op i sin Harme fra Gæstebudet og Vinen og gik ned i Haven ved Paladset; og Haman blev staaende for at bede Dronning Esther om sit Liv; thi han saa, at der var besluttet en Ulykke over ham af Kongen. 8 Og Kongen kom tilbage fra Haven ved Paladset til Huset, hvor der havde været Gæstebud med Vin; men Haman var segnet ned over Bænken, som Esther sad paa; da sagde Kongen: Vil han og øve Vold imod Dronningen hos mig i Huset? Ordet var udgaaet af Kongens Mund, og de tilhyllede Hamans Ansigt. 9 Og Harbona, en af Kammertjenerne, som stode for Kongens Ansigt, sagde: Se, der staar ogsaa Træet, som Haman har lavet til for Mardokaj, der talte, hvad der var godt for Kongen, ved Hamans Hus, halvtredsindstyve Alen højt; da sagde Kongen: Hænger ham derpaa! 10 Saa hængte de Haman paa Træet, som han havde ladet lave til for Mardokaj; og Kongens Harme stilledes.

8 Paa den samme Dag gav Kong Ahasverus Dronning Esther Hamans, Jødernes Fjendes, Hus; og Mardokaj kom for Kongens Ansigt, thi Esther havde givet til Kende, hvad han var for hende. 2 Og Kongen tog sin Ring af, som han havde taget fra Haman, og gav Mardokaj den; og Esther satte Mardokaj over Hamans Hus. 3 Og Esther blev ved og talte for Kongens Ansigt og faldt ned for hans Fødder, og hun græd og bad ham om den Naade, at han vilde afværge Hamans, Agagitens, Ondskab og hans Anslag, som han havde optænkt imod Jøderne. 4 Saa udrakte Kongen Guldspiret til Esther, og Esther rejste sig og stod for Kongens Ansigt. 5 Og hun sagde: Dersom det saa synes Kongen godt, og dersom jeg har fundet Naade for hans Ansigt, og den Sag er ret for Kongens Ansigt, og jeg er behagelig for hans Øjne: Saa lad der skrives, for at tilbagekalde Brevene, det Anslag af Agagiten Haman, Ham-Medathas Søn, hvilke han har skrevet om at udrydde Jøderne, som ere i alle Kongens Landskaber; 6 thi hvorledes formaar jeg at se paa det onde, som vil ramme mit Folk? og hvorledes formaar jeg at se paa min Slægts Undergang? 7 Da sagde Kong Ahasverus til Dronning Esther og til Jøden Mardokaj: Se, jeg har givet Esther Hamans Hus, og ham have de hængt paa Træet, fordi han udrakte sin Haand imod Jøderne. 8 Saa skriver nu I om Jøderne, saasom eder godt synes, i Kongens Navn, og forsegler det med Kongens Ring; thi den Skrift, som er skreven i Kongens Navn og er bleven forseglet med Kongens Ring, er ikke til at tilbagekalde. 9 Saa bleve Kongens Skrivere kaldte paa den Tid, i den tredje Maaned, det er Sivan Maaned, paa den tre og tyvende Dag i samme, og der blev skrevet aldeles, som Mardokaj befalede, til Jøderne og til Statholderne og Fyrsterne og de Øverste i Landskaberne fra Indien og indtil Morland, hundrede og syv og tyve Landskaber, hvert Landskab efter dets Skrift og hvert Folk efter dets Tungemaal; og til Jøderne efter deres Skrift og efter deres Tungemaal. 10 Og han skrev i Kong Ahasverus's Navn og forseglede det med Kongens Ring, og sendte Brevene ved Ilbud til Hest, som rede paa Travere, Muler, faldne efter Hingste: 11 At Kongen gav Jøderne, som vare i hver Stad, Lov til at samles og at værge for deres Liv, at ødelægge, at ihjelslaa og at udrydde alt Folkets og Landskabernes Magt, som trængte dem, smaa Børn og Kvinder, og at røve Bytte fra dem, 12 paa een Dag i alle Kong Ahasverus's Landskaber, paa den trettende Dag i den tolvte Maaned, det er Adar Maaned. 13 En Genpart af Brevet var, at en Lov skulde gives i hvert Landskab, at det skal være vitterligt for alle Folk, at Jøderne skulde være rede paa denne Dag at hævne sig paa deres Fjender. 14 Ilbudene, som rede paa Travere, paa Muler, droge ud og hastede og skyndte sig efter Kongens Ord; og den Lov blev given i Borgen Susan. 15 Og Mardokaj gik ud fra Kongens Ansigt i et kongeligt Klædebon, blaat og hvidt, og med en stor Guldkrone og en kostelig Kappe af Linned og Purpur, og Staden Susan jublede og glædede sig. 16 Der var kommet Lys og Glæde for Jøderne og Fryd og Ære. 17 Og i ethvert Landskab og i enhver Stad, til hvilket Sted Kongens Ord og hans Lov ankom, var Glæde og Fryd iblandt Jøderne, Gæstebud og gode

Dage; og mange af Folkene i Landet bleve Jøder, thi Frygt for Jøderne var falden paa dem.

9 Og i den tolvte Maaned, det er Adar Maaned, paa den trettende Dag i den, der Kongens Ord og hans Lov skulde til at fuldbyrdes, paa den Dag som Jødernes Fjender havde ventet at skulle herske over dem, og det vendte sig om, saa at Jøderne selv herskede over deres Hadere, **2** da samledes Jøderne i deres Stæder i alle Kong Ahasverus's Landskaber for at lægge Haand paa dem, som søgte deres Ulykke; og ingen kunde bestaa for deres Ansigt, thi Frygt for dem var falden paa alle Folkene. **3** Og alle Øverster i Landskaberne og Statholdere og Fyrster og Kongens Embedsmænd holdt med Jøderne; thi Frygt for Mardokaj var falden paa dem, **4** fordi Mardokaj var stor i Kongens Hus, og hans Ry gik igennem alle Landskaberne; thi Manden Mardokaj vedblev at gaa frem i Magt. **5** Saa sloge Jøderne alle deres Fjender med Sværdslag og Drab og Ødelæggelse, og de gjorde efter deres Tykke imod deres Hadere. **6** Og i Borgen Susan ihjelsloge Jøderne og ødelagde fem Hundrede Mænd. **7** Og Parsandatha og Dalfon og Aspatha, **8** og Poratha og Adalja og Aridatha, **9** og Parmastha og Arisaj og Aridaj og Vajesatha, **10** ti Sønner af Haman, Ham-Medathas Søn, Jødernes Fjende sloge de ihjel; men de lagde ikke deres Haand paa Byttet. **11** Paa den samme Dag kom de ihjelslagnes Tal i Borgen Susan for Kongen. **12** Og Kongen sagde til Dronning Esther: Jøderne have ihjelslaget og ødelagt fem Hundrede Mænd og Hamans ti Sønner i Borgen Susan; hvad have de gjort i Kongens øvrige Landskaber? men hvad er din Bøn? og det skal gives dig, og hvad er ydermere din Begæring? og det skal ske. **13** Og Esther sagde: Dersom det synes Kongen godt, da lad der ogsaa i Morgen gives Jøderne, som ere i Susan, Tilladelse til at gøre efter denne Dags Lov og at hænge Hamans ti Sønner paa Træet. **14** Og Kongen befalede at gøre saa, og der blev givet en Lov i Susan, og de hængte Hamans ti Sønner. **15** Og Jøderne, som vare i Susan, samledes ogsaa paa den fjortende Dag i Adar Maaned og ihjelsloge i Susan tre Hundrede Mænd; men de lagde ikke deres Haand paa Byttet. **16** Men de øvrige Jøder, som vare i Kongens Landskaber, samledes og værgede for deres Liv og fik Ro for deres Fjender og ihjelsloge af deres Fjender fem og halvfjerdsindstyve Tusinde; men de lagde ikke deres Haand paa Byttet. **17** Dette skete paa den trettende Dag i Adar Maaned, og de hvilede paa den fjortende i den og gjorde den til Gæstebuds- og Glædesdag. **18** Men Jøderne, som vare i Susan, samledes paa den trettende i den og paa den fjortende i den; og de hvilede paa den femtende i den, og den gjorde de til Gæstebuds- og til Glædesdag. **19** Derfor gjorde Jøderne paa Landet, de, som boede i de ubefæstede Stæder, den fjortende Dag i Adar Maaned til Gæstebuds- og Glædes- og Lystighedsdag og til en, paa hvilken den ene sender den anden Gaver. **20** Og Mardokaj skrev disse Ting og sendte Breve til alle Jøderne, som vare i alle Kong Ahasverus's Landskaber, dem, som vare nær, og dem, som vare langt borte, **21** om at fastsætte for dem, at de skulde gøre den fjortende Dag i Adar Maaned og den femtende Dag i den, Aar for Aar, **22** som de Dage, paa hvilke Jøderne havde faaet Ro for deres Fjender, og den Maaned, som var bleven vendt for dem fra Bedrøvelse til Glæde og fra Sorg til Lystighedsdag: — At de skulde gøre samme til Gæstebuds- og Glædesdage, og at den ene skulde sende den anden Foræringer og Gaver til de fattige. **23** Og Jøderne vedtoge at gøre det, som de havde begyndt, og som Mardokaj havde skrevet dem til. **24** Thi Haman, Ham-Medathas Søn, Agagiten, alle Jøders Fjende, havde optænkt et Anslag imod Jøderne om at udrydde dem og havde ladet kaste Pur, det er Lod, for at ødelægge og udrydde dem. **25** Og da det var kommet for Kongens Ansigt, havde han ladet sige ved Brevet, at hans onde Anslag, som han havde optænkt imod Jøderne, skulde komme tilbage paa hans Hoved; og de hængte ham og hans Sønner paa Træet. **26** Derfor kaldte man de samme Dage Purim, efter Ordet Pur, for den Sags Skyld, for alle dette Brevs Ord, og hvad de derhos havde set, og hvad der var kommet over dem. **27** Jøderne stadfæstede og vedtoge det for sig og for deres Sæd og for alle dem, som sluttede sig til dem, som noget, ingen maatte overtræde, at de skulde holde disse to Dage efter deres Forskrift og deres bestemte Tid, Aar for Aar; **28** og at de Dage skulde blive ihukommede og holdte af enhver Slægt, al enhver Familie, hvert Landskab og hver Stad; og at disse Purims Dage ikke skulde forsømmes iblandt Jøderne, og deres Ihukommelse ikke ophøre for deres Sæd. **29** Og Dronning Esther, Abihajls Datter, og Jøden Mardokaj skreve eftertrykkeligt for at stadfæste dette andet Brev om Purim. **30** Og han sendte Breve til alle Jøderne, til hundrede og syv og tyve Landskaber i

Ahasverus's Rige med Fred og Sandheds Ord **31** til at stadfæste disse Purims Dage paa deres bestemte Tider, ligesom Jøden Mardokaj og Dronning Esther havde stadfæstet for dem, og ligesom de havde stadfæstet for sig selv og for deres Sæd angaaende Fasten og Veklagen. **32** Og Esthers Ord stadfæstede disse Forskrifter om Purim; og det er skrevet i Bogen.

10 Derefter lagde Kong Ahasverus Skat paa Landet og Øerne i Havet. **2** Men al hans Magt og hans Vældes Gerninger og Beretninger om Mardokajs Magt, som Kongen havde hævet ham til, ere de Ting ikke skrevne i Kongerne af Mediens og Persiens Krøniker? **3** Thi Jøden Mardokaj var den anden efter Kong Ahasverus og mægtig hos Jøderne og behagelig for sine Brødres Mangfoldighed, da han søgte sit Folks Vel og talte til Bedste for al sin Slægt.

Job

1 Der var en Mand i Uz Land, hans Navn var Job; og den samme Mand var oprigtig og retskaffen; han frygtede Gud og veg fra det onde. **2** Og ham bleve fødte syv Sønner og tre Døtre. **3** Og hans Kvæg var syv Tusinde Faar og tre Tusinde Kameler og fem Hundrede Par Øksne og fem Hundrede Aseninder, tillige med saare meget Tyende; og den samme Mand var mægtigere end alle Folkene imod Østen. **4** Og hans Sønner gik hen og gjorde Gæstebud hver i sit Hus paa sin Dag; og de sendte hen og indbøde deres tre Søstre til at æde og til at drikke med dem. **5** Og det skete, naar Gæstebudsdagene vare omme, da sendte Job hen og helligede dem og stod aarle op om Morgenen og ofrede Brændofre efter Tallet paa dem alle; thi Job sagde: Maaske mine Sønner have syndet og fornægtet Gud i deres Hjerte. Saaledes gjorde Job alle de Dage. **6** Og det skete en Dag, der Guds Børn kom at fremstille sig for Herren, da kom ogsaa Satan midt iblandt dem. **7** Da sagde Herren til Satan: Hvorfra kommer du? og Satan svarede Herren og sagde: Fra at gaa omkring i Landet og fra at vandre om derudi. **8** Og Herren sagde til Satan: Har du givet Agt paa min Tjener Job? thi der er ingen som han i Landet, en oprigtig og retskaffen Mand, som frygter Gud, og som viger fra det onde. **9** Men Satan svarede Herren og sagde: Mon Job frygter Gud for intet? **10** Har du ej sat Gærde om ham og om hans Hus og om alt det, han har trindt omkring? du har velsignet hans Hænders Gerning, og hans Kvæg har udbredt sig i Landet. **11** Men udræk nu din Haand og rør ved alt det, som han har; hvad gælder det, om han ikke skal fornægte dig lige for dit Ansigt? **12** Og Herren sagde til Satan: Se, alt det, han har, være i din Haand; kun paa ham selv lægge du ikke din Haand; da gik Satan ud fra Herrens Ansigt. **13** Og det skete en Dag, da hans Sønner og hans Døtre aade og drak Vin i deres førstefødte Broders Hus, **14** da kom deret Bud til Job og sagde: Øksnene pløjede og Aseninderne gik paa Græs ved Siden af dem, **15** da faldt de af Seba ind og toge dem og sloge Drengene med skarpe Sværd; og jeg alene er undkommen, jeg alene, for at give dig det til Kende. **16** Der denne endnu talte, da kom en anden og sagde: Guds Ild faldt fra Himmelen og brændte paa Faarene og paa Drengene og fortærede dem; og jeg alene er undkommen, jeg alene, for at give dig det til Kende. **17** Der denne endnu talte, da kom en anden og sagde: Kaldæerne gjorde tre Hobe og overfaldt Kamelerne og toge dem og sloge Drengene med skarpe Sværd; og jeg alene er undkommen, jeg alene, for at give dig det til Kende. **18** Men der denne endnu talte, da kom en anden og sagde: Dine Sønner og dine Døtre aade og drak Vin i deres førstefødte Broders Hus, **19** og se, der kom et stærkt Vejr fra hin Side Ørken og tog fat i Husets fire Hjørner, at det faldt paa Drengene, og de døde; og jeg alene er undkommen, jeg alene, for at give dig det til Kende. **20** Da stod Job op og sønderrev sin Kappe og klippede sit Hoved og faldt paa Jorden og nedbøjede sig, **21** og han sagde: Nøgen kom jeg af min Moders Liv, og nøgen vender jeg did tilbage; Herren gav, og Herren tog, Herrens Navn være lovet! **22** I alt dette syndede Job ikke og tillagde ikke Gud noget vrangt.

2 Og det skete en Dag, der Guds Børn kom for at fremstille sig for Herren, da kom ogsaa Satan midt iblandt dem for at fremstille sig for Herren. **2** Da sagde Herren til Satan: Hvorfra kommer du? og Satan svarede Herren og sagde: Fra at gaa omkring i Landet og vandre om derudi. **3** Og Herren sagde til Satan: Har du givet Agt paa min Tjener Job? thi der er ingen som han i Landet, en oprigtig og retskaffen Mand, som frygter Gud og viger fra det onde, og han holder endnu fast ved sin Retsindighed; men du har tilskyndet mig imod ham at ødelægge ham uden Aarsag. **4** Da svarede Satan Herren og sagde: Hud for Hud, ja alt det, en Mand har, giver han for sit Liv. **5** Dog udræk nu din Haand og rør ved hans Ben og hans Kød; hvad gælder det, om han ikke skal fornægte dig lige for dit Ansigt? **6** Og Herren sagde til Satan: Se, han være i din Haand; dog var hans Liv! **7** Da for Satan ud fra Herrens Ansigt og slog Job med onde Bylder fra hans Fodsaal og indtil hans Isse. **8** Og han tog sig et Potteskaar til at skrabe sig med, og han sad midt i Asken. **9** Og hans Hustru sagde til ham: Holder du endnu fast ved din Retsindighed? velsign Gud og dø! **10** Men han sagde til hende: Du taler, ligesom en af de daarlige Kvinder taler; skulde vi alene tage imod det gode af Gud og ikke tage imod det onde? I alt dette syndede Job ikke med sine Læber. **11** Og der Jobs tre Venner hørte al den Ulykke, som var kommen over ham, da kom de, hver fra sit Sted: Themaniten Elifas og Sukiten Bildad og Naamathiten Zofar, og de forenede sig med hverandre for at komme at vise

ham Medynk og trøste ham. 12 Men der de opløftede deres Øjne langtfra, da kendte de ham ikke, og de opløftede deres Røst og græd, og de sønderrev hver sin Kappe, og de kastede Støv paa deres Hoveder op imod Himmelen. 13 Og de sade hos ham paa Jorden syv Dage og syv Nætter, og ingen talte et Ord til ham; thi de saa, at Pinen var saare stor.

3 Herefter oplod Job sin Mund og forbandede sin Dag. 2 Og Job svarede og sagde: 3 Udslettet vorde den Dag, paa hvilken jeg er født, og den Nat, der man sagde: En Dreng er undfanget! 4 Den Dag vorde Mørke; Gud fra oven af spørge ikke efter den, og intet Lys skinne over den. 5 Mørkhed og Dødsskygge besmitte den, en Sky bo over den, den hede Damp om Dagen forfærde den! 6 Den Nat — Mørkhed indtage den! den glæde sig ikke iblandt Aarets Dage, den komme ikke i Maanedernes Tal! 7 Se, den Nat vorde ensom, intet Frydeskrig komme paa den! 8 De, som besværge Dage, forbande den; de, som ere rede til at opvække Leviathan! 9 Dens Dæmrings Stjerner vorde formørkede, den vente paa Lys, og det komme ikke; og ej se den Morgenrødens Øjenlaage, 10 fordi den ikke lukkede mig Moderlivets Døre og ikke skjulte Møje for mine Øjne. 11 Hvorfor døde jeg ikke fra Moders Liv af? hvorfor udkom jeg af Moderskød og opgav ikke straks Aanden? 12 Hvorfor optoge Knæ mig? og hvorfor er jeg opfostret ved Bryst? 13 Thi saa havde jeg nu ligget og været stille; jeg havde sovet, jeg havde da hvilet 14 med Kongerne og Raadsherrerne paa Jorden, som byggede sig de Steder, som nu ere øde, 15 eller med Fyrsterne, som havde Guld, som fyldte deres Huse med Sølv; 16 eller og jeg havde ikke været til, som et utidigt Foster, der blev i Skjul, som de spæde Børn, der ikke saa Lyset. 17 Der have de ugudelige ladet af at gøre Uro, og der hvile de kraftesløse; 18 der have de bundne Ro med hverandre; de høre ikke Fogedens Røst; 19 der er liden og stor og Tjeneren fri for sin Herre. 20 Hvorfor giver han en ussel Lyset, og dem Livet, som ere beskelig bedrøvede i Sjælen? 21 dem, som bie efter Døden, men den kommer ikke; og som grave efter den mere end efter de skjulte Skatte? 22 dem, som glæde sig med Fryd, og som juble, naar de finde Graven? 23 den Mand, hvis Vej er skjult, og hvem Gud har spærret for? 24 Thi før jeg æder mit Brød, kommer mit Suk, og min Hylen bryder frem som Vandet. 25 Thi det jeg frygtede saare for, det kom over mig, og det jeg gruede for, kom paa mig. 26 Jeg var ikke rolig og var ikke stille og hvilede ikke; men det blev til Uro.

4 Da svarede Elifas, Themaniten, og sagde: 2 Om man vilde forsøge et Ord paa dig, skulde du vel kedes derved? men hvo kan holde sig fra at tale? 3 Se, du har undervist mange og styrket de trætte Hænder; 4 dine Ord have oprejst den faldne, og du har styrket de bøjede Knæ; 5 men nu, det kommer til dig, da kedes du derved; det rammer dig, og du forfærdes! 6 Var ikke din Gudsfrygt dit Haab og dine Vejes Renhed din Fortrøstning? 7 Kære, tænk dig om, hvor er en uskyldig gaaet til Grunde? eller hvor ere de oprigtige udslettede? 8 Saa vidt jeg har set, komme de, som pløje Uret, og de, som udsaa Møje, til at høste ind derefter: 9 De omkomme for Guds Aande og fortæres af hans Vredes Aand. 10 Løvens Brøl og den grumme Løves Røst hører op, og de unge Løvers Tænder ere knuste; 11 Løven omkommer af Mangel paa Rov, og Løvindens Unger adspredes. 12 Men mig er et Ord tilbragt hemmeligt, og mit Øre fattede en sagte Lyd deraf 13 i Tanker, fremkaldte ved Syner om Natten, naar dyb Søvn falder paa Folk; 14 da kom Frygt og Bævelse paa mig og bragte mine Ben til at skælve; 15 og en Aand gik frem for mit Ansigt; Haarene rejste sig paa mit Legeme; 16 den blev staaende, og jeg kunde ikke kende dens Skikkelse; der svævede et Billede for mine Øjne; det var stille, og jeg hørte en Røst: 17 Mon et Menneske kan holdes retfærdigt for Gud? monne en Mand være ren for den, som skabte ham? 18 Se, han tror ikke paa sine Tjenere, og sine Engle tillægger han Daarskab, 19 endsige da dem, som bo i Lerhuse, og hvis Grundvold er i Støvet; man kan støde dem smaa før Møl; 20 fra Morgen og indtil Aften sønderknuses de; uden at der er nogen, som lægger det paa Hjerte, gaa de til Grunde. 21 Farer ikke deres Herlighed, som var i dem, bort? ja, de dø, men ikke i Visdom.

5 Raab, kære, om der er nogen, som svarer dig? og til hvem af de hellige vil du vende Ansigtet? 2 Thi Fortørnelse slaar en Daare ihjel, og Nidkærhed dræber den taabelige. 3 Jeg saa en Daare rodfæstet, og jeg forbandede hans Bolig hastelig. 4 Hans Børn vare langt fra Frelse og nedtraadtes i Porten, og der var ingen, som reddede dem. 5 Den hungrige opaad hans Høst og hentede den endog fra Tjørnehegnet, og Røverne opslugte hans Formue. 6 Thi Uretfærdighed

skyder ikke frem af Støvet, og Møje vokser ikke op af Jorden; 7 men et Menneske bliver født til Møje, ligesom Gnister maa flyve højt op. 8 Dog jeg vilde søge hen til Gud, og til Gud vilde jeg rette min Tale; 9 til ham, som gør store Ting, hvilke man ikke kan ransage, underlige Ting, saa der er intet Tal paa dem; 10 ham, som giver Regn paa Jorden og lader Vand komme paa Markerne; 11 for at sætte de ringe højt op, og at de sørgende ophøjes ved Frelse; 12 ham, som gør de træskes Anslag til intet, at deres Hænder ikke kunne udføre Sagen; 13 ham, som griber de vise i deres Træskhed, saa de underfundiges Raad hastelig omstødes; 14 om Dagen løbe de an i Mørket og føle sig for om Middagen, som var det Nat. 15 Og han frelser en fattig fra Sværd, fra deres Mund og fra den stærkes Haand, 16 saa der bliver Haab for den ringe, og Uretfærdighed maa lukke sin Mund. 17 Se, saligt er det Menneske, som Gud straffer; derfor foragte du ikke den Almægtiges Tugtelse! 18 Thi han gør Smerte og forbinder; han saargør, og hans Hænder læge. 19 I seks Angester skal han fri dig, og i syv skal intet ondt røre dig. 20 I Hunger skal han frelse dig fra Døden og i Krig fra Sværdets Vold. 21 Du skal finde Skjul for Tungens Svøbe og ikke frygte for Ødelæggelse, naar den kommer. 22 Du skal le ad Ødelæggelse og Hunger og ikke frygte for Jordens Dyr; 23 thi med Stenene paa Marken har du Pagt, og Markens Dyr skulle holde Fred med dig. 24 Og du skal forfare, at dit Telt har Fred, og du skal besøge din Bolig og intet savne. 25 Og du skal forfare, at din Sæd skal blive mangfoldig, og din Afkom som Græs paa Jorden. 26 Du skal komme til Graven i Alderdom, ligesom Neg optages i sin Tid. 27 Se dette, det have vi undersøgt, saa er det; hør det, og forstaa det vel!

6 Men Job svarede og sagde: 2 Gid min Harm maatte vejes, og man ligervis vilde lægge min Ulykke i Vægtskaaler! 3 Thi den er nu svarere end Sand i Havet; derfor bruse mine Ord frem. 4 Thi den Almægtiges Pile ere i mig, min Aand inddrikker deres Gift; Guds Rædsler stille sig op imod mig. 5 Mon Vildæselet skryder, naar det har Græs? eller mon Oksen bøger, naar den har Foder? 6 Mon det vamle kan ædes uden Salt? eller er der Smag i det hvide om Æggeblommen? 7 Hvad min Sjæl vægrede sig ved at røre, det er blevet mig som en usund Spise. 8 Gid det, jeg begærer, maatte komme, og Gud vilde opfylde mit Haab! 9 og at Gud vilde knuse mig, at han vilde lade sin Haand løs og afskære mig! 10 Da havde jeg endnu Trøst og kunde glæde mig i Smerten, i hvilken han ikke skaaner; thi jeg har ikke fornægtet den helliges Tale. 11 Hvad er min Kraft, at jeg skulde haabe? og hvad Ende venter mig, at jeg skulde forlænge mit Liv? 12 Mon min Kraft er Kraft af Sten? mon mit Kød er af Kobber? 13 Sandelig, der er ikke Hjælp i mig, og Kraften er vegen fra mig! 14 Den ulykkelige kan kræve Medynk af sin Ven, selv om han forlader den Almægtiges Frygt. 15 Mine Brødre have skuffet som en Bæk, som i Dalene Strømme, der fare forbi, 16 de, der ere mørke af Is, i hvilke Sneen skjuler sig. 17 Paa den Tid de optøes, da blive de borte; naar det bliver hedt, da forsvinde de fra deres Sted. 18 Rejsetog bøje af fra deres Vej, de drage op i Ørken og omkomme. 19 Rejsetog fra Thema skuede hen efter dem, vejfarende fra Seba satte Lid til dem. 20 De bluedes, at de havde forladt sig paa dem; de kom lige til dem og bleve skuffede. 21 Saaledes ere I nu blevne som intet; I se Rædsel og frygte. 22 Mon jeg har sagt: Giver mig og skænker for min Skyld noget af eders Formue? 23 eller redder mig af Fjendens Haand, og udløser mig af Voldsmænds Haand? 24 Lærer mig, og jeg vil tie, og viser mig, hvori jeg har faret vild. 25 Hvad ere Oprigtigheds Taler kraftige! Men hvad bevise eders Beviser? 26 Agte I Ord for at være Bevis og den mistrøstiges Taler for Mundsvejr? 27 Ja, I kunne kaste Lod om en faderløs og grave Grav for eders Næste. 28 Og nu, om I ville, da vender Ansigtet til mig, og mon jeg skulde lyve for eders Ansigt? 29 Kære, vender om, lader Uretfærdighed ikke ske; ja, vender om, endnu skal min Retfærdighed kendes i denne Sag! 30 Mon der være Uret paa min Tunge? mon min Gane ikke skulde skelne, hvad ondt er?

7 Er et Menneske ikke i Strid paa Jorden, og hans Dage som en Daglønners Dage? 2 Som en Arbejder, der higer efter Skyggen, og som en Daglønner, der venter paa sin Løn, 3 saaledes har jeg faaet mig Forfængeligheds Maaneder til Arv; og man har talt mig kummerfulde Nætter til. 4 Naar jeg lagde mig, da sagde jeg: Naar skal jeg staa op, og naar er Aftenen forbi? og jeg blev mæt af Uro inden Tusmørket. 5 Mit Kød er klædt med Orme og Jordskorpe; min Hud er sprukken og vædsker. 6 Mine Dage ere lettere end en Væverskytte; og de svinde hen uden Haab. 7 Kom i Hu, at mit Liv er et Aandepust: Mit Øje kommer ikke

mere til at se godt. 8 Dens Øje, som ser mig, skal ikke
mere skue mig; dine Øjne skulle se efter mig, men jeg
skal ikke findes. 9 En Sky forgaar og farer bort, ligesaa
skal den, der farer ned til Dødsriget, ikke komme op
igen. (Sheol h7585) 10 Han skal ikke komme mere igen til
sit Hus, og hans Sted skal ikke kende ham mere. 11
Derfor vil jeg ikke heller lægge Baand paa min Mund,
jeg vil tale i min Aands Angest, jeg vil klage i min
Sjæls Bitterhed. 12 Er jeg et Hav eller et Havuhyre, at
du vil sætte Vagt over mig? 13 Naar jeg sagde: Min
Seng skal trøste mig, mit Leje skal lette min Klage, 14
da forskrækker du mig med Drømme, og ved Syner
forfærder du mig, 15 saa min Sjæl foretrækker at være
kvalt, ja Døden fremfor disse mine Knokler. 16 Jeg
er ked deraf; jeg vil ikke leve evindelig; lad af fra
mig, thi mine Dage ere Forfængelighed! 17 Hvad er et
Menneske, at du vil agte ham stort, og at du vil lægge
dig ham paa Hjerte? 18 og at du vil besøge ham hver
Morgen og prøve ham hvert Øjeblik? 19 Hvorfor vil du
ikke se bort fra mig? vil ikke lade mig Ro saa længe,
at jeg kan synke mit Spyt? 20 Havde jeg syndet, hvad
kunde jeg gøre dig, du Menneskenes Vogter? hvorfor
har du sat mig til Anstød for dig, at jeg er mig selv
til en Byrde? 21 Og hvorfor vil du ikke borttage min
Overtrædelse og lade min Misgerning være tilgivet?
thi snart skal jeg ligge under Mulde, og naar du søger
mig, da er jeg ikke mere.

8 Da svarede Bildad, Sukiten, og sagde: 2 Hvor længe
vil du tale disse Ting, og hvor længe skal din
Munds Taler være et mægtigt Vejr? 3 Mon Gud
skulde forvende Retten, og mon den Almægtige skulde
forvende Retfærdighed? 4 Dersom dine Sønner have
syndet imod ham, da har han givet dem hen i deres
Overtrædelsers Vold. 5 Men vil du søge hen til Gud
og bede den Almægtige om Naade, 6 og er du ren
og oprigtig, da skal han vaage over dig og gøre, at
din Retfærdigheds Bolig skal have Fred. 7 Og var dit
første lidet, saa skal dit sidste blive saare stort. 8 Thi,
kære, spørg den henfarne Slægt og agt paa det, som
deres Fædre have udgrundet; 9 — thi vi ere fra i Gaar
og vide intet; thi en Skygge ere vore Dage paa Jorden;
— 10 skulle de ikke belære dig, ja sige dig det, og
fremføre Ord ud af deres Hjerte? 11 Kan et Siv opvokse
uden af Sump? kan Enggræs gro op uden Vand? 12
Endnu staar det i sin Grøde, det rykkes ikke op; men
før alt andet Græs borttørres det. 13 Saa ere alle deres
Veje, som glemme Gud; og den vanhelliges Haab slaar
fejl. 14 Thi hans Haab skal briste, og hans Tillid er
som en Spindelvæv. 15 Han forlader sig fast paa sit
Hus, men det skal ikke blive staaende; han holder
sig til det, men det skal ikke staa fast. 16 Han skyder
frodigt op for Solen; og hans unge Skud brede sig
ud over hans Have. 17 Hans Rødder gro i hverandre
om Stendyngen; han skuer op imod Stenhuset. 18
Men oprykkes han fra sit Sted, da skal dette fornægte
ham og sige: Jeg har ikke set dig. 19 Se, det er Glæden
af hans Vej, og en anden vokser frem af Støvet. 20
Se, Gud forkaster ikke den retsindige og holder ikke
fast ved de ondes Haand. 21 Endnu skal han fylde din
Mund med Latter og dine Læber med Frydeskrig. 22
De, som hade dig, skulle klædes med Skam, og de
ugudeliges Telt skal ikke mere findes.

9 Men Job svarede og sagde: 2 Sandelig, jeg ved, at
det er saaledes; og hvorledes skulde et Menneske
være retfærdigt for Gud? 3 Om det har Lyst til at
trætte med ham, kan det ikke svare ham til et af
tusinde. 4 Han er viis af Hjerte og stærk af Kraft;
hvo forhærdede sig imod ham og havde Fred? 5 han,
som flytter Bjergene, inden de mærke til det, han,
som omkaster dem i sin Vrede; 6 han, som bevæger
Jorden fra dens Sted, og dens Piller bæve; 7 han, som
taler til Solen, og den gaar ikke op, og som sætter
Segl for Stjernerne; 8 han er ene den, som udbreder
Himmelen, og som træder paa Havets Bølger; 9
han, som gjorde Bjørnen, Orion, og Syvstjernen og
Stjernekamrene imod Syden; 10 han, som gør store
Ting, saa de ikke staa til at ransage, og underlige Ting,
saa der ikke er Tal derpaa! 11 Se, han gaar forbi mig,
og jeg ser ham ikke, og han farer frem, og jeg mærker
ham ikke. 12 Se, han griber, hvo kan faa ham til at
give igen? hvo vil sige til ham: Hvad gør du? 13 Gud
kalder ikke sin Vrede tilbage; de, som ville hjælpe
den hovmodige, maatte bøje sig under ham. 14 Langt
mindre skulde jeg kunne svare ham, vælge mine Ord
over for ham. 15 Thi om jeg end var retfærdig, kunde
jeg ikke svare; jeg maatte bede om Naade hos min
Dommer. 16 Om jeg end kaldte, og han svarede mig, da
kunde jeg dog ikke tro, at han vilde bøje Øren til min
Røst. 17 Thi han vilde sønderknuse mig med en Storm
og gøre mig mange Saar uden Aarsag. 18 Han vilde
ikke tilstede mig at drage min Aande, men mætte mig
med Bitterheder. 19 Kom det an paa den stærkes Kraft,

siger han: „Se her!" og kom det an paa Ret: „Hvo stævner mig?" 20 Var jeg end retfærdig, saa skulde dog min Mund dømme mig at have Uret; var jeg end skyldfri, da skulde han dog forvende min Sag. 21 Jeg er skyldfri, men jeg kender ikke mig selv; jeg foragter mit Liv. 22 Det kommer ud paa eet! Derfor sagde jeg: Han udrydder den uskyldige med den skyldige. 23 Dræber Svøben hastelig, da spotter han de uskyldiges Prøvelse. 24 Et Land bliver givet i en ugudeligs Haand; han tilhyller dets Dommers Ansigt; gør han det ikke, hvo gør det da? 25 Og mine Dage have været lettere end en Løber; de flyede bort, de have ikke set det gode. 26 De ere fremfarne som ilende Skibe, som en Ørn, der flyver efter Spise. 27 Naar jeg siger: Jeg vil glemme min Klage, jeg vil lade mit Ansigts sorrigfulde Mine fare og vederkvæge mig, 28 da maa jeg frygte for alle mine Smerter; jeg ved, at du lader mig ikke være uskyldig. 29 Jeg skal jo være skyldig! hvorfor skulde jeg da forgæves gøre mig Møje? 30 Om jeg end toede mig med Snevand og rensede mine Hænder med Sæbe, 31 da vilde du dog dyppe mig ned i Pølen, saa mine Klæder vilde væmmes ved mig. 32 Thi han er ikke en Mand som jeg, at jeg kunde svare ham, at vi kunde møde med hinanden for Dommen. 33 Der er ingen, som kan skille Trætten ad imellem os, og som kan lægge sin Haand paa os begge. 34 Han borttage sit Ris fra mig, og hans Rædsel forfærde mig ikke! 35 Da vilde jeg tale og ikke frygte for ham; thi jeg er ikke af den Slags, det ved jeg med mig selv.

10 Min Sjæl kedes ved mit Liv; jeg vil løslade min Klage i mig, jeg vil tale i min Sjæls Bitterhed. 2 Jeg vil sige til Gud: Døm mig ikke skyldig, lad mig vide, hvorover du trætter med mig! 3 Mon det synes dig godt, at du gør Vold, at du forkaster dine Hænders Værk og lyser over de ugudeliges Raad? 4 Mon dine Øjne ere som Kødets? eller ser du, som et Menneske ser? 5 Ere dine Dage som et Menneskes Dage, ere dine Aar som en Mands Dage, 6 saa at du skulde spørge efter min Misgerning og søge efter min Synd, 7 da du dog ved, at jeg er skyldfri, og der er ingen, som kan redde af din Haand? 8 Dine Hænder have skabt og dannet mig hel og holden; og nu vil du opsluge mig! 9 Kære, kom i Hu, at du dannede mig som Ler, og nu vil du gøre mig til Støv igen! 10 Har du ej udgydt mig som Mælk og ladet mig løbe sammen som Ost? 11 Du har klædet mig med Hud og Kød, og sammenføjet mig med Ben og Sener? 12 du har skænket mig Liv og Miskundhed, og din Omhu har bevaret min Aand. 13 Men disse Ting havde du skjult i dit Hjerte: Jeg ved, at dette var besluttet hos dig: 14 Dersom jeg syndede, saa vilde du vare paa mig og vilde ikke kende mig fri for min Misgerning. 15 Havde jeg været skyldig, da ve mig! og var jeg retfærdig, da turde jeg dog ikke opløfte mit Hoved; jeg er mæt af Forsmædelse og har set nok af min Elendighed. 16 Og hævede mit Hoved sig, da vilde du jage mig som en Løve, og du vilde komme igen og handle underligt imod mig; 17 du vilde føre nye Vidner imod mig og lade din Fortørnelse tage til imod mig; der vilde komme nye Skarer, ja, en Hær imod mig. 18 Men hvorfor udførte du mig af Moders Liv? jeg havde opgivet Aanden, og intet Øje havde set mig! 19 Jeg skulde have været, som om jeg ikke havde været til, været ført til Graven fra Moders Liv. 20 Ere mine Dage ikke faa? hold dog op! lad af fra mig, at jeg maa vederkvæge mig lidt, 21 før jeg gaar bort og kommer ikke tilbage, hen til Mørkheds og Dødens Skygges Land, 22 et skummelt Land som Mørke — Dødens Skygge og ingen Orden — hvor selve Lyset er Mørke.

11 Da svarede Zofar, Naamathiten, og sagde: 2 Skal der ikke svares til de mange Ord? og mon en mundkaad Mand skal beholde Ret? 3 Skal din Skvalder bringe Folk til at tie? og skal du bespotte, og ingen beskæmme dig? 4 Thi du sagde: Min Lærdom er klar, og jeg er ren for dine Øjne. 5 Men gid dog Gud vilde tale og oplade sine Læber imod dig! 6 og at han vilde kundgøre dig Visdoms skjulte Ting! thi i den er dobbelt Kraft; da skulde du vide, at Gud endog eftergiver dig noget af din Misgerning. 7 Mon du kan naa til Guds Dybheder? mon du kan naa til den Almægtiges Begrænsning? 8 Den er saa høj som Himmelen, hvad vil du gøre? den er dybere end Helvede, hvad kan du vide? (Sheol h7585) 9 Dens Maal er længere end Jorden, den er bredere end Havet. 10 Naar han farer frem og lukker til eller forsamler, hvo vil da holde ham tilbage? 11 Thi han kender forfængelige Folk og ser Uretfærdighed; skulde han da ikke agte derpaa? 12 Men en uforstandig vil faa Forstand, naar et Vildæsels Føl fødes til Menneske. 13 Dersom du bereder dit Hjerte og udstrækker dine Hænder til ham, 14 dersom du kaster Uretfærdigheden, som er i din Haand, langt bort og ikke lader Uret bo i dine Telte, 15 da skal du, fri for Lyde, kunne opløfte dit

Ansigt og blive fast og ikke frygte. 16 Thi du skal glemme din Møje, du skal komme den i Hu som det Vand, der er løbet forbi. 17 Og din Levetid skal gaa frem klarere end Middagen, Mørket skal vorde som Morgenen. 18 Og du skal være tryg, thi der er Haab, og du skal spejde omkring dig og sove tryggelig. 19 Og du skal lægge dig, og ingen skal forfærde dig; og mange skulle bønfalde for dit Ansigt. 20 Men de ugudeliges Øjne skulle hentæres, og deres Tilflugt skal gaa tabt for dem, og deres Haab aandes ud med Livet.

12 Men Job svarede og sagde: 2 Sandelig, I ere Folket, og med eder dør Visdommen ud! 3 Jeg har ogsaa Forstand ligesom I, jeg falder ikke igennem for eder; og hvo ved ikke saadanne Ting? 4 Jeg er til Latter for min Ven, jeg, som raabte til Gud og fik Svar; den retfærdige, den oprigtige er til Latter. 5 En foragtet Lampe i den trygges Tanke er den, som er nær ved at snuble med Foden. 6 Ødelæggernes Telte have Ro, og de, som rase imod Gud, ere meget trygge, ja den, som sætter sin Haand som Gud. 7 Og sandelig, spørg dog Dyrene ad, og de skulle lære dig det; og Himmelens Fugle, og de skulle forkynde dig det. 8 Eller tal til Jorden, og den skal lære dig det, og Fiskene i Havet skulle fortælle dig det. 9 Hvo ved ikke om alle disse Ting, at Herrens Haand har gjort dette? 10 han, i hvis Haand hver levende Sjæl er, og Aanden i hvert Menneskes Kød! 11 Mon ikke Øret prøver Talen, og Ganen smager Maden? 12 Hos de graahærdede er Visdom, og Dagenes Længde giver Forstand. 13 Hos ham er Visdom og Vælde, ham hører Raad og Forstand til. 14 Se, han nedbryder, og det skal ikke bygges, han lukker til for en Mand, og der skal ikke lukkes op. 15 Se, han holder Vandene tilbage, og de borttørres, og han udlader dem, og de omvælte Landet. 16 Hos ham er Styrke og Kraft; ham hører den til, som farer vild, og den, som fører vild. 17 Han lader Raadgiverne gaa afklædte bort og gør Dommerne til Daarer. 18 Han løser Kongernes Herredømme og lægger Baand om deres Lænder. 19 Han lader Præsterne gaa afklædte bort og omkaster de stærke. 20 Han berøver de sikre Talere Mælet, tager Forstanden fra de gamle. 21 Han udøser Vanære over Fyrsterne og løser de stærkes Bælte. 22 Han aabenbarer de dybe Ting af Mørket og udfører Dødens Skygge til Lyset. 23 Han formerer Folkene og lader dem gaa til Grunde; han udbreder Folkene og bortfører dem. 24 Han borttager Forstand fra Folkets Øverster i Landet og lader dem fare vild i det øde, hvor ingen Vej er. 25 De famle i Mørke, hvor intet Lys er, og han bringer dem til at fare vild som den drukne.

13 Se, det har mit Øje set alt sammen; mit Øre har hørt og forstaaet sig derpaa. 2 Hvad I vide, det ved jeg, ogsaa jeg, jeg falder ikke igennem for eder. 3 Dog vilde jeg gerne tale til den Almægtige, og jeg havde Lyst til at gaa i Rette med Gud. 4 Men I sammensy Løgn: I ere alle sammen unyttige Læger. 5 Gid I vilde tie, saa skulde det regnes eder til Visdom! 6 Kære, hører min Bevisning og mærker paa det, som jeg strider for med mine Læber. 7 Ville I forsvare Gud med Uret og forsvare ham med Svig? 8 Ville I anse hans Person eller føre Sag for Gud? 9 Vil det gaa godt, naar han undersøger eder? ville I bedrage ham, ligesom man bedrager et Menneske? 10 Han skal visselig straffe eder, om I anse Personer i Løndom. 11 Skulde ikke hans Højhed forfærde eder og Rædsel for ham falde over eder? 12 Eders Tankesprog ere at ligne ved Aske, eders Borge ere Lerborge. 13 Tier for mig, at jeg kan tale, og lad saa overgaa mig, hvad der vil! 14 Hvorfor skulde jeg føre mit Kød bort i mine Tænder? jeg vil derimod sætte mit Liv i min Haand. 15 Se, han slaar mig ihjel, jeg har intet Haab; kunde jeg blot retfærdiggøre mine Veje for hans Ansigt! 16 Ogsaa dette skulde være mig en Frelse; thi der skal ingen vanhellig komme for hans Ansigt! 17 Hører flittig min Tale og det, jeg kundgør for eders Øren. 18 Se, kære, jeg har indledet Sagen, jeg ved, at jeg skal kendes retfærdig. 19 Hvo er den, som kan trætte med mig? thi da maatte jeg tie og opgive Aanden. 20 Dog, gør ikke to Ting imod mig, da vil jeg ikke skjule mig for dit Ansigt: 21 Lad din Haand være langt fra mig og Rædsel for dig ikke forfærde mig! 22 Kald saa, og jeg vil svare, eller jeg vil tale, og giv saa du mig Svar igen! 23 Hvor mange ere mine Misgerninger og Synder? lad mig vide min Overtrædelse og min Synd! 24 Hvorfor skjuler du dit Ansigt og holder mig for din Fjende? 25 Vil du jage det henvejrede Blad op og forfølge det tørre Straa? 26 Thi du skriver Bitterheder op imod mig og lader mig faa min Ungdoms Synder til Arv. 27 Og du lægger mine Fødder i Stokken og tager Vare paa alle mine Stier; du afstikker Grænser for mine Fødders Saaler, 28 skønt jeg er en Mand, der bliver

gammel som Trøske, som et Klæde, der ædes op af Møl.

14 Et Menneske, født af en Kvinde, lever en stakket
Tid og mættes af Uro. **2** Han gaar op som et
Blomster og henvisner, han flyr som en Skygge og
bestaar ikke. **3** Ogsaa over en saadan oplader du dine
Øjne og fører mig for din Dom. **4** Ja, kom der dog en
ren af en uren! men nej, ikke en eneste. **5** Dersom
hans Dage ere bestemte, hans Maaneders Tal fastsat
hos dig, dersom du har sat ham en Grænse, han ikke
kan overskride: **6** Da lad af fra ham, at han maa hvile;
at han dog som en Daglønner maa glæde sig ved sin
Dag. **7** Thi et Træ har Haab: Naar det er afhugget, kan
det igen skyde frem, og dets Kviste udeblive ikke. **8**
Om end dets Rod bliver gammel i Jorden, og dets Stub
dør i Støvet, **9** saa grønnes det dog igen af Vandets
Duft og skyder Grene som en frisk Plante. **10** Men dør
en Mand, er hans Kraft forbi, og opgiver et Menneske
Aanden, hvor er han da? **11** Vand løber ud af Søen, og
en Flod svinder og bliver tør: **12** Saaledes lægger og at
Menneske sig og staar ikke op; indtil Himlene ikke
mere ere, opvaagne de ikke, og de opvækkes ikke af
deres Søvn. **13** Gid du vilde gemme mig i Graven, ja
skjule mig, indtil din Vrede vendte om; at du vilde
sætte mig en beskikket Tid og vilde komme mig i Hu
igen! **(Sheol h7585)** **14** Naar en Mand dør, mon han da skal
leve op igen? saa vilde jeg vente alle mine Stridsdage,
indtil min Afløsning kom. **15** Du skulde kalde, og jeg
skulde svare dig; du skulde længes efter dine Hænders
Gerning! **16** Thi nu tæller du mine Skridt; du varer
ikke over min Synd. **17** Min Overtrædelse er forseglet i
et Knippe, og du syr til om min Misgerning. **18** Men et
Bjerg, som falder, smuldrer hen, og en Klippe flytter
sig fra sit Sted; **19** Vandet udhuler Stene, og dets
Strømme bortskylle Jordens Støv: Saaledes gør du et
Menneskes Forhaabning til intet. **20** Du overvælder
ham evindelig, og han farer hen; du forvender hans
Udseende og lader ham fare. **21** Ere hans Børn i Ære,
da ved han det ikke; ere de ringe, da mærker han det
ikke. **22** For ham er kun Smerten, hans Kød lider, og
for ham Sorgen, hans Sjæl føler.

15 Da svarede Elifas, Themaniten, og sagde: **2** Skal
en viis svare med Kundskab, som kun er Vejr, og
fylde sin Bug med Blæst, **3** idet han fører Bevis med
Ord, som ikke gavne, og med Taler, som intet baade!
4 Ja, du tilintetgør Gudsfrygt og svækker Bønnen
for Guds Ansigt. **5** Thi din egen Mund beviser din
Misgerning, og du vælger de træskes Tunge. **6** Din
egen Mund dømmer dig skyldig og ikke jeg, og dine
Læber vidne imod dig. **7** Mon du er født som det
første Menneske var, og er du avlet førend Højene? **8**
Mon du har hørt til i Guds hemmelige Raad og har
revet Visdommen til dig? **9** Hvad ved du, som vi ikke
vide? hvad forstaar du, og det skulde ikke være os
bekendt? **10** Der er baade graahærdede og bedagede
iblandt os, Mænd, som have levet længere end din
Fader. **11** Er Guds Trøst dig for ringe og det Ord, som
han i Mildhed har talt med dig? **12** Hvorfor betager
dit Hjerte dig, og hvorfor blinke dine Øjne? **13** Thi du
vender din Harme imod Gud, og du har ladet Taler
udfare af din Mund. **14** Hvad er et Menneske, at det
skulde være rent? eller at den skulde være retfærdig,
som er født af en Kvinde? **15** Se, han tror ikke sine
hellige, og Himlene ere ikke rene for hans Øjne: **16**
Hvor meget mindre den, som er vederstyggelig og
fordærvet, den Mand, der drikker Uretfærdighed som
Vand? **17** Jeg vil kundgøre dig det, hør mig; og hvad
jeg har set, vil jeg fortælle: **18** Hvad de vise have
forkyndt, og hvad de ikke have dulgt som en Arv
fra deres Fædre, **19** dem alene blev Landet givet,
og ingen fremmed trængte ind iblandt dem. **20** Den
ugudelige bæver alle sine Dage, og faa Aar i Tallet
ere henlagte til en Voldsmand. **21** Rædsler lyde for
hans Øren; midt i Freden kommer en Ødelægger over
ham. **22** Han kan ikke tro paa, at han vil komme
tilbage fra Mørket, og han er udset til at omkomme
ved Sværdet. **23** Han vanker hid og did efter Brødet
og siger: Hvor er det? han ved, at Mørkheds Dag
er bestemt, ja er ved hans Side. **24** Angest og Nød
forfærde ham, det overvælder ham, som var det en
Konge, der er rede til Striden; **25** thi han har udrakt
sin Haand imod Gud og har vældig sat sig op imod
den Almægtige; **26** han løb med oprakt Hals imod
ham under sine Skjoldes tætte Tag; **27** thi han har lagt
Fedt paa sit Ansigt og lagt sig ud over sin Lænd med
Fedme, **28** og han boede i Stæder, som vare ødelagte,
i Huse, som man ikke bor i, som ere bestemte til
Grushobe. **29** Han skal ikke blive rig, og hans Formue
skal ikke bestaa; og hvad de have erhvervet, skal ikke
udbredes i Landet. **30** Han skal ikke komme bort fra
Mørket, en Lue skal tørre hans Kvist; men han skal
komme bort ved hans Munds Aande. **31** Han skal ikke
forlade sig paa Forfængelighed, han skuffer sig; thi

Forfængelighed skal vorde ham Betaling. 32 Før hans Dag kommer, skal det opfyldes, og hans Gren skal ikke grønnes. 33 Som Vintræet skal han afryste sine sure Druer og som Olietræet kaste sit Blomster. 34 Thi den vanhelliges Forsamling skal blive øde, og Ild fortærer Bestikkelsens Telte. 35 De undfange Uret og føde Udaad, og deres Inderste bereder Svig.

16 Da svarede Job og sagde: 2 Jeg har hørt mange Ting som disse: I ere alle sammen besværlige Trøstere. 3 Bliver der Ende paa Ord, som kun ere Vind? eller hvad ægger dig, at du svarer? 4 Ogsaa jeg kunde tale som I, var kun eders Sjæl i min Sjæls Sted! jeg kunde sætte Ord sammen imod eder og ryste med Hovedet over eder. 5 Jeg kunde styrke eder med min Mund, og mine Læbers Trøst kunde bringe Lindring. 6 Vilde jeg tale, saa lindres min Smerte ikke; og vilde jeg lade være, hvad Lettelse finder jeg? 7 Dog, nu har han gjort mig træt; du har ødelagt min hele Forsamling. 8 Du har grebet mig, det blev et Vidne imod mig; og min Magerhed rejste sig imod mig, den taler imod mig. 9 Hans Vrede har revet mig bort og forfulgte mig, han skar Tænder imod mig, som min Modstander stirrer han med sine Øjne imod mig. 10 De opspilede deres Gab imod mig, de sloge mine Kinder med Forhaanelse, de flokkede sig til Hobe imod mig. 11 Gud overantvordede mig til en uretfærdig og lod mig komme i de ugudeliges Hænder. 12 Jeg var rolig; men han sønderrev mig og tog mig i Nakken og sønderslog mig og oprejste mig til en Skive for sig. 13 Hans Skytter omringe mig, han sønderskærer mine Nyrer og sparer ikke, han udgyder min Galde paa Jorden. 14 Han gennembryder mig med Stød paa Stød, han løber imod mig som en Krigshelt. 15 Jeg syede Sæk omkring min Hud og lagde mit Horn i Støvet. 16 Mit Ansigt blusser af Graad, og Dødens Skygge hviler over mine Øjenlaage, 17 skønt ingen Uret er i mine Hænder, og min Bøn er ren. 18 O Jord! skjul ikke mit Blod, og ingen Grænse være for mit Raab. 19 Alt nu, se, i Himmelen er mit Vidne, og min Talsmand er i det høje. 20 Mine Venner ere blevne mine Bespottere, med Taarer vender mit Øje sig til Gud, 21 at han vilde skifte Ret mellem Manden og Gud, imellem Menneskets Barn og hans Næste. 22 Thi faa Aar skulle endnu komme, saa gaar jeg bort ad en Vej, ad hvilken jeg ikke kommer tilbage.

17 Min Aand er brudt, mine Dage ere udslukkede, Gravene vente mig. 2 Er der ikke Spot omkring mig, og maa mit Øje ikke dvæle ved deres Genstridighed? 3 Kære, stil mig Borgen hos dig, lov for mig; hvo er der ellers, der giver mig Haandslag? 4 Thi du har lukket deres Hjerte for Indsigt, derfor skal du ikke ophøje dem. 5 Man byder Venner ud til Bytte, og deres Børns Øjne hentæres. 6 Men han har stillet mig til at være et Ordsprog iblandt Folkene, og jeg er bleven som den, man spytter i Ansigtet. 7 Derfor er mit Øje mørkt af Harm, og alle mine Lemmer ere som en Skygge. 8 For sligt maa de oprigtige forskrækkes, og den uskyldige harmes over den vanhellige. 9 Dog holder den retfærdige fast ved sin Vej, og den, som har rene Hænder, faar mere Styrke. 10 Men I, kommer kun alle frem igen, og jeg vil dog ikke finde en viis iblandt eder. 11 Mine Dage ere gangne forbi; oprykkede ere mine Tanker, hvilke mit Hjerte besad. 12 De gøre Nat til Dag; og Lyset skal være nær, naar Mørket kommer. 13 Dersom jeg end forventer noget, da er det Graven som min Bolig; jeg har redet mit Leje i Mørket. **(Sheol h7585)** 14 Jeg har raabt til Graven: Du er min Fader! til Ormen: Min Moder og min Søster! 15 Hvor skulde da min Forventelse være? ja min Forventelse — hvo skuer den? 16 Den skal nedfare til Gravens Porte, naar der tilmed bliver Ro i Støvet. **(Sheol h7585)**

18 Da svarede Bildad, Sukiten, og sagde: 2 Naar ville I gøre Ende paa Ord? forstaar først, og derefter ville vi tale. 3 Hvorfor blive vi agtede som Fæ og ere blevne urene for eders Øjne? 4 O du, som sønderslider din Sjæl i din Vrede, mon Jorden skal ligge forladt for din Skyld og en Klippe flyttes fra sit Sted? 5 Ja den ugudeliges Lys skal udslukkes, og hans Ilds Lue skal ikke skinne. 6 Lyset skal blive mørkt i hans Telt, og hans Lampe over ham skal udslukkes. 7 Hans Krafts Skridt skulle indsnævres, og hans eget Raad skal styrte ham. 8 Thi han føres i Garnet ved sine egne Fødder, og han vandrer over et Net; 9 Snaren holder ham om Hælen, Strikken snører sig fast om ham; 10 Garnet for ham ligger skjult paa Jorden, og Fælden for ham ved Stien; 11 Rædsler forfærde ham trindt omkring, og de drive ham hid og did, hvor han gaar; 12 hans Kraft vansmægter af Hunger, og Ulykke er beredt til hans Side. 13 Lemmerne under hans Hud skal Dødens førstefødte fortære, ja hans Lemmer skal den fortære. 14 Han rives op fra sit Telt,

som var hans Tillid, og han føres frem til Rædslernes Konge. **15** Der skal bo i hans Telt, hvad der ikke hører ham til; Svovl skal strøs over hans Bolig. **16** Hans Rødder skulle tørres nedentil, og oventil skal hans Gren afskæres. **17** Hans Ihukommelse skal udslettes af Landet, og han skal intet Navn have paa Gaderne. **18** De skulle udstøde ham fra Lyset til Mørket og bortjage ham fra Jorderige. **19** Han skal ikke have en Søn og ej en Sønnesøn iblandt sit Folk, og der skal ingen blive tilovers i hans Boliger. **20** Efterkommerne skulle forskrækkes over hans Dag, og de gamle skulle betages af Forfærdelse. **21** Visselig, saadanne ere den uretfærdiges Boliger og saadant dens Sted, som ikke kender Gud.

19 Men Job svarede og sagde: **2** Hvor længe ville I bedrøve min Sjæl og knuse mig med Ord? **3** I have nu ti Gange forhaanet mig, I skammede eder ikke ved at overdøve mig. **4** Og sandelig, om jeg end har faret vild, da bliver jo min Vildfarelse hos mig selv. **5** Dersom I virkelig vilde ophøje eder imod mig og overbevise mig om min Skam, **6** saa forstaar dog, at Gud har forvendt min Sag og har ladet sit Garn omringe mig. **7** Se, jeg raaber over Vold, og jeg faar ikke Svar; jeg skriger, og der er ingen Ret. **8** Han satte Gærde for min Vej, at jeg ikke kan komme over, og han lagde Mørkhed over mine Stier. **9** Han afførte mig min Ære og borttog mit Hoveds Krone. **10** Han nedbrød mig trindt omkring, og jeg for bort; han oprykkede mit Haab som et Træ; **11** og han optændte sin Vrede imod mig og agtede mig over for sig som sine Fjender. **12** Hans Tropper kom til Hobe og banede sig Vej imod mig, og de lejrede sig trindt omkring mit Telt. **13** Han fjernede mine Brødre fra mig, og de, som kende mig, holde sig aldeles fremmede for mig. **14** Mine nærmeste have forladt mig, og mine Kyndinge have glemt mig. **15** De, som bo hos mig i mit Hus, og mine Tjenestepiger agte mig som en fremmed, jeg er bleven en Udlænding for deres Øjne. **16** Jeg kaldte ad min Tjener, og han svarede ikke; med egen Mund maatte jeg bede ham bønligt. **17** Min Aand er bleven fremmed for min Hustru og min Kærlighed for min Moders Sønner. **18** Endogsaa Børn foragte mig; staar jeg op, tale de imod mig. **19** Alle de Mænd, som vare i min Fortrolighed, have Vederstyggelighed til mig, og de, som jeg elskede, have vendt sig imod mig. **20** Mine Ben hænge ved min Hud og ved mit Kød, og jeg er netop undsluppen med mine Tænders Hud. **21** Forbarmer eder over mig, forbarmer eder over mig, I, mine Venner! thi Guds Haand har rørt mig. **22** Hvi forfølge I mig, ligesom Gud, og kunne ikke mættes af mit Kød? **23** Gid dog mine Ord maatte blive opskrevne, gid de maatte blive prentede i en Bog, **24** ja, maatte de med en Jernstil og med Bly blive indhuggede i en Klippe til evig Tid! **25** Og jeg ved, at min Genløser lever, og at han som den sidste skal staa op over Støvet. **26** Og naar min Hud, saaledes sønderslidt, er borte, og jeg er blottet for mit Kød, skal jeg skue Gud, **27** hvem jeg skal skue som den, der er for mig, og hvem mine Øjne skulle se, og ikke en fremmed; mine Nyrer forsmægte i mit Indre. **28** Naar I sige: Hvor skulle vi dog forfølge ham! — og Sagens Rod skal være funden i mig —: **29** Da frygter for Sværdet; thi Vreden rammer Misgerninger, som fortjene Sværdet; paa det I skulle vide, at der er Dom til.

20 Da svarede Zofar, Naamathiten, og sagde: **2** Derfor give mine Tanker mig Svar, og fordi jeg har Hast i mit Indre. **3** Jeg maa høre en Undervisning til Forsmædelse for mig; men Aanden svarer mig ud af min Forstand. **4** Ved du dette, som har været af Evighed, siden Mennesker sattes paa Jorden: **5** At de ugudeliges Frydeskrig er stakket, og den vanhelliges Glæde kun varer et Øjeblik? **6** Om hans Højhed steg op til Himmelen, og hans Hoved naaede til Skyen, **7** saa skal han dog svinde hen for evigt som Skarn; de, som saa ham, skulle sige: Hvor er han? **8** Ligesom en Drøm skal han bortfly, og man skal ikke finde ham; og han skal forjages som et Syn om Natten. **9** Det Øje, som har set ham, skal ikke se ham mere, og hans Sted skal ikke beskue ham ydermere. **10** Hans Børn skulle søge at behage de ringe, og hans Hænder skulle give hans Formue tilbage. **11** Hans Ben vare fulde af Ungdomskraft, men den skal ligge i Støvet med ham. **12** Er Ondskab end sød i hans Mund, vilde han end dølge den under sin Tunge, **13** vilde han end spare den og ikke slippe den, men holde den tilbage i sin Gane: **14** Saa vilde dog hans Brød forvandle sig i hans Indvolde og blive til Øglegalde inden i ham. **15** Han nedslugte Gods, men han skal udspy det; Gud skal drive det ud af hans Bug. **16** Han indsugede Øglegift; Otterslangens Tunge skal dræbe ham. **17** Ej skue han Strømme, ej Bække, som flyde med Honning og Mælk. **18** Han skal tilbagegive det, han har havt Umage for,

og ikke nyde det; som Gods, han har erhvervet, og
han skal ikke fryde sig. 19 Thi han fortrykte de ringe
og lod dem ligge; han røvede et Hus, og han byggede
det ikke. 20 Fordi han ikke har vidst at være rolig i
sin Bug, skal han ikke undkomme ved sit kostelige
Gods. 21 Der var ingen tilovers, han jo fortærede,
derfor skal hans Lykke ikke blive varig. 22 Naar han
har fuldt op i Overflod, skal han dog blive bange, hver
lidendes Haand skal komme over ham. 23 For at fylde
hans Bug sende Gud sin grumme Vrede over ham,
og lade det regne over ham, som skal fortære ham!
24 Han skal fly for Jernrustning, en Kobberbue skal
gennemskyde ham. 25 Han drager Pilen ud, og den
gaar ud af hans Liv, den lynende Od kommer ud af
hans Galde; Forfærdelser overfalde ham. 26 Mørket
er helt opbevaret for hans Skatte, en Ild, der ikke
pustes til, skal fortære ham; det skal gaa den ilde,
som er bleven tilbage i hans Telt. 27 Himmelen skal
aabenbare hans Misgerning, og Jorden skal rejse sig
imod ham. 28 Hans Hus's Indtægt skal bortføres; den
skal flyde bort paa Guds Vredes Dag. 29 Dette er et
ugudeligt Menneskes Lod fra Gud og hans tilsagte Arv
fra Gud.

21 Men Job svarede og sagde: 2 hører, ja hører min
Tale, og lader dette være den Trøst, I yde! 3
Fordrager mig, og jeg vil tale, og naar jeg har talt, da
kan du spotte! 4 Mon min Klage gælder Mennesker?
og om saa er, hvorfor skulde ikke min Aand blive
utaalmodig? 5 Vender eder til mig, og gruer og lægger
Haanden paa Munden! 6 Thi kommer jeg det i Hu, da
forfærdes jeg, og Bævelse betager mit Kød. 7 Hvorfor
blive de ugudelige i Live, blive gamle, ja vældige i
Kraft? 8 Deres Sæd staar fast for deres Ansigt om dem
og deres Afkom for deres Øjne. 9 Deres Huse have
Fred, uden Frygt, og Guds Ris er ikke over dem. 10
Deres Tyr springer og ej forgæves; deres Ko kalver og
er ikke ufrugtbar. 11 De lade deres Børn løbe som en
Faarehjord, og deres Drenge springe. 12 De opløfte
deres Røst til Tromme og Harpe og glæde sig ved
Fløjtens Lyd. 13 De slide deres Dage hen i Lykke, og i
et Øjeblik synke de ned i de dødes Rige. (Sheol h7585)
14 Og dog sagde de til Gud: Vig fra os! thi vi have
ikke Lyst til Kundskab om dine Veje. 15 Hvad er den
Almægtige, at vi skulde tjene ham? eller hvad Gavn
skulde vi have af at bønfalde ham? 16 Se, deres Lykke
hviler dog ikke i deres egen Haand! De ugudeliges
Raad er langt fra mig. 17 Hvor tit udslukkes vel de
ugudeliges Lampe og kommer deres Ulykke over dem?
hvor tit uddeler Gud Smerter til dem i sin Vrede?
18 Blive de som Straa for Vejr og som Avner, hvilke
Hvirvelvind bortstjæler? 19 „Gud gemmer hans Uret
til hans Børn." Han skulde betale ham selv, at han
fornemmer det. 20 Hans egne Øjne skulle se hans
Fordærvelse, og han skulde drikke af den Almægtiges
Vrede. 21 Thi hvad bekymrer han sig om sit Hus efter
sig, naar hans Maaneders Tal er ude? 22 Mon nogen
vil lære Gud Kundskab, ham, som dømmer de høje?
23 Den ene dør i sin fulde Styrke, ganske rolig og tryg;
24 hans Kar vare fulde af Mælk, og Marven i hans Ben
var vædskefuld. 25 Men den anden maa dø med en
beskelig bedrøvet Sjæl og har ikke nydt noget godt. 26
De skulle ligge med hinanden i Støvet, og Ormene
skulle bedække dem. 27 Se, jeg kender eders Tanker, ja
eders Rænker, med hvilke I gøre Vold imod mig; 28 thi
I sige: Hvor er Voldsmandens Hus? og hvor er Teltet,
hvor de ugudelige boede? 29 Have I ikke adspurgt de
vejfarende, og erkende I ikke deres Vidnesbyrd, 30 at
den onde skulde spares til Ulykkens Dag, skulde føres
frem til Vredens Dag? 31 „Hvo vil forholde ham hans
Vej? naar han gør noget, hvo vil betale ham? 32 Og
han føres hen til Gravene, og ved Gravhøjen lever
hans Minde. 33 I Dalens Muld hviler han sødt, og han
drager hvert Menneske efter sig, og paa dem foran
ham er ikke Tal." 34 Hvorledes trøste I mig da med
Forfængelighed? og hvad der bliver tilbage af eders
Svar, er Troløshed.

22 Da svarede Elifas, Themaniten, og sagde: 2 Mon
en Mand kan gavne Gud? nej; men han gavner
sig selv, naar han handler klogelig. 3 Mon det er den
Almægtige en Fordel, at du er retfærdig? og mon det
er ham en Vinding, at du holder dine Veje fuldkomne?
4 Mon han af Frygt for dig skal overbevise dig og
gaa i Rette med dig? 5 Er ikke din Ondskab megen
og ingen Ende paa dine Misgerninger? 6 Thi du tog
Pant af dine Brødre uden Føje og trak Klæderne af
de nøgne. 7 Du gav ikke den trætte Vand at drikke
og nægtede den hungrige Brød. 8 Men den Mand,
hvis Arm var stærk, han havde Landet, og den, hvis
Person var anset, boede deri. 9 Du lod Enker fare
tomhændede, og de faderløses Arme knustes. 10
Derfor er der Snarer trindt omkring dig, og Rædsel
har hastelig forfærdet dig. 11 Eller ser du ikke Mørket
og Vandfloden, som bedækker dig? 12 Er ikke Gud i

den høje Himmel? og se de øverste Stjerner, hvor de ere høje! 13 Derfor siger du: Hvad ved Gud? skulde han kunne dømme igennem Mørket? 14 Skyerne ere et Skjul for ham, at han ikke ser, og han vandrer omkring Himlenes Kreds. 15 Vil du tage Vare paa Fortidens Vej, som de uretfærdige Folk have vandret paa, 16 de, som reves bort, førend det var deres Tid, hvis Grundvold opløstes i en Strøm; 17 de, som sagde til Gud: Vig fra os; og: Hvad den Almægtige vel skulde kunne gøre for dem. 18 Han havde dog fyldt deres Huse med godt; men de ugudeliges Raad er langt fra mig. 19 De retfærdige se det og glæde sig, og den uskyldige spotter dem: 20 „Sandelig, vor Modstander er tilintetgjort, og Ild har fortæret deres Herlighed". 21 Kære, hold dig til ham, og hav saa Fred! deraf skal komme godt til dig. 22 Kære, tag Lærdom af hans Mund, og læg hans Ord i dit Hjerte! 23 Dersom du vender om til den Almægtige, da bliver du bygget op igen, ja, naar du holder Uret langt fra dine Telte. 24 Og kast Guldet i Støvet og Ofirs Guld blandt Bækkens Stene: 25 Saa skal den Almægtige være dit Guld, og han skal være dit kostbare Sølv. 26 Thi da skal du forlystes ved den Almægtige og opløfte dit Ansigt til Gud. 27 Du skal bede til ham, og han skal høre dig, og du skal betale dine Løfter. 28 Naar du beslutter en Ting, da skal den lykkes for dig, og Lyset skal skinne over dine Veje. 29 Naar man trykker dig ned, da siger du: Opad! og han skal frelse den, som slaar Øjnene ned. 30 Han skal fri endogsaa den, der ikke er uskyldig, og denne skal udfries ved dine Hænders Renhed.

23 Men Job svarede og sagde: 2 Min Klage er end i Dag Genstridighed; min Haand ligger tungt over mit Suk. 3 Gid jeg kunde kende og finde ham og komme til hans faste Bolig! 4 Jeg vilde lægge Sagen frem for hans Ansigt og fylde min Mund med Bevisninger. 5 Jeg vilde gerne vide de Ord, som han kunde svare mig, og forstaa, hvad han vilde sige mig. 6 Mon han vilde trætte med mig i sin store Kraft? nej, han vilde kun agte paa mig. 7 Da vilde en retfærdig gaa i Rette med ham, og for evigt vilde jeg gaa fri ud fra den, som dømmer mig. 8 Se, vil jeg gaa fremad, da er han ikke der, eller tilbage, da mærker jeg ham ikke. 9 Gør han noget til venstre, da kan jeg ikke beskue ham; skjuler han sig til højre, da kan jeg ikke se ham. 10 Thi han kender den Vej, som ligger for mig; prøver han mig, gaar jeg ud som Guldet. 11 Min Fod holdt fast ved hans Spor, jeg tog Vare paa hans Vej og afveg ikke. 12 Fra hans Læbers Bud er jeg heller ikke afvegen, jeg gemte hans Munds Tale fremfor min egen Lov. 13 Men staar han fast ved et, hvo vil da holde ham tilbage? hvad hans Sjæl har Lyst til, det gør han. 14 Thi han skal fuldkomme det, mig er beskikket, og mange saadanne Ting har han for. 15 Derfor forfærdes jeg for hans Ansigt; tænker jeg efter, da frygter jeg for ham. 16 Og Gud har gjort mit Hjerte mistrøstigt, og den Almægtige har forfærdet mig, 17 fordi jeg ikke bortrykkedes fra Mørket, og han ikke har skjult Mulm for mit Ansigt.

24 Hvorfor ere Tider ikke gemte af den Almægtige? og hvorfor se de, som kender ham, ikke hans Dage? 2 Man forrykker Markskel, man røver Hjorder og vogter dem; 3 man driver de faderløses Asen bort, man tager en Enkes Okse til Pant; 4 man trænger de fattige ud af Vejen, de elendige i Landet maa skjule sig til Hobe. 5 Se, som Vildæsler i Ørken gaa de ud til deres Gerning, de staa aarle op efter Føde! Ørkenen giver dem Brød til Børnene. 6 De høste den ugudeliges Blandingssæd, og de holde Efterhøst i hans Vingaard. 7 Nøgne ligge de om Natten, uden Klæder, og uden Dække i Kulden. 8 De blive vaade af Bjergenes Vandskyl, og fordi de ingen Tilflugt have, favne de Klippen. 9 Man river den faderløse fra Moders Bryst, og af den elendige tager man Pant. 10 Nøgne gaa de uden Klæder, og hungrende bære de Neg. 11 De udperse Olie inden for hines Mure, de træde Vinperserne og tørste derved. 12 Fra Staden sukke Folk, og de gennemboredes Sjæle skrige; dog agter Gud ikke paa det urimelige deri. 13 Der er dem, som hade Lyset, de kende ikke dets Veje, og de blive ikke paa dets Stier. 14 Morderen staar op, naar det dages, slaar den elendige og fattige ihjel; og om Natten er han som Tyven. 15 Og Horkarlens Øjne vare paa Tusmørket, og han siger: Intet Øje skal skue mig; og han lægger et Dække over sit Ansigt. 16 I Mørket brydes ind i Husene, om Dagen lukke de sig inde; de kende ikke Lyset 17 Thi for dem alle er Dødsskygge Morgen; thi de ere bekendte med Dødsskyggens Rædsler. 18 Let farer en saadan bort paa Vandet, deres Arvelod er forbandet i Landet; han vender sig ikke til Vingaardenes Vej. 19 Tørhed, ja Hede borttager Snevand: Dødsriget dem, som have

syndet. (Sheol h7585) 20 Moders Liv glemmer ham, han
smager Ormene vel; han ihukommes ikke ydermere,
og Uretfærdigheden sønderbrydes som et Træ; 21
han, der udpinte den ufrugtbare, som ikke fødte, og
ikke vilde gøre en Enke godt. 22 Dog Gud opholder de
mægtige længe med sin Magt; de rejse sig, naar de
ikke mere tro paa deres Liv. 23 Han giver dem Tryghed,
og de forlade sig fast derpaa; og hans Øjne ere over
deres Veje. 24 De ere ophøjede; om en liden Stund
findes ingen af dem, og de synke hen, de indsamles
som alle andre, og de afhugges som Toppen paa et
Aks. 25 Og hvis det ikke er saa, hvo kan da straffe mig
for Løgn og gøre min Tale til intet?

25 Men Bildad, Sukiten, svarede og sagde: 2 Hos
ham er Herskermagt og Rædsel; han skaber Fred
i sine høje Boliger. 3 Mon der være Tal paa hans
Tropper? og over hvem opgaar ikke hans Lys? 4
Hvorledes kan da et Menneske være retfærdigt for
Gud? og hvorledes kan den, som er født af en Kvinde,
være ren? 5 Se, selv Maanen skinner ikke klar, og
Stjernerne ere ikke rene for hans Øjne. 6 Hvor meget
mindre Mennesket, den Orm, og Menneskets Barn,
den Maddike.

26 Da svarede Job og sagde: 2 Hvad har du hjulpet
den, som ingen Kraft havde? frelste du den Arm,
som ingen Styrke havde? 3 Hvorledes raadede du
den, som ingen Visdom havde, og kundgjorde Indsigt
til Overflod? 4 For hvem har du kundgjort Tale, og
hvis Aande talte ud af dig? 5 Dødningerne bæve
neden under Vandene og deres Beboere. 6 Dødsriget
ligger blottet for ham, og Afgrunden har intet Skjul.
(Sheol h7585) 7 Han udbreder Norden over det øde,
han hænger Jorden paa intet. 8 Han binder Vandet
sammen i sine Skyer, dog brister Skydækket ikke
under dem. 9 Han lukker for sin Trone, han udbreder
sin Sky over den. 10 Han har draget en Grænse oven
over Vandene indtil der, hvor Lyset ender i Mørke.
11 Himmelens Piller skælve og forfærdes for hans
Trusel. 12 Ved sin Kraft oprører han Havet, og med sin
Forstand bryder han dets Hovmod. 13 Ved hans Aande
blive Himlene dejlige; hans Haand gennemborer den
flygtende Slange. 14 Se, disse ere de yderste Grænser
af hans Veje, og hvor svag er Lyden af det Ord, som
vi have hørt deraf? Men hans Vældes Torden — hvo
forstaar den!

27 Og Job blev ved at fremføre sit Billedsprog og
sagde: 2 Saa sandt Gud lever, som har borttaget
min Ret, og den Almægtige, som har beskelig bedrøvet
min Sjæl! 3 — thi endnu er min Aand i mig, og Guds
Aande i min Næse — 4 skulle mine Læber ikke tale
Uret, og skal min Tunge ikke fremføre Svig. 5 Det
være langt fra mig, at jeg skulde give eder Ret; indtil
jeg opgiver Aanden, vil jeg ikke lade mig fratage min
Uskyldighed. 6 Jeg vil holde paa min Retfærdighed og
ikke lade af fra den; mit Hjerte skal ikke bebrejde mig
nogen af mine Dage. 7 Min Fjende skal staa som en
ugudelig, og den, som rejser sig imod mig, som en
uretfærdig. 8 Thi hvad er den vanhelliges Forventelse,
naar Gud bortskærer og bortrykker hans Sjæl! 9 Mon
Gud skulde høre hans Skrig, naar Angest kommer
over ham? 10 Kan han forlyste sig ved den Almægtige?
kan han til hver en Tid paakalde Gud? 11 Jeg vil lære
eder om Guds Haand; hvad der er hos den Almægtige,
vil jeg ikke dølge. 12 Se, I have jo alle set det; hvorfor
nære da en saadan Forfængelighed? 13 Dette er et
ugudeligt Menneskes Del hos Gud og Voldsmænds
Arv, som de faa af den Almægtige. 14 Har han mange
Børn, hjemfalde de til Sværdet, og hans Afkom vil
ikke mættes af Brød. 15 De, som blive tilovers af ham,
skulle begraves ved Døden, og hans Enker skulle ikke
begræde ham. 16 Naar han sanker Sølv som Støv
og samler Klæder som Dynd, 17 da samler han det
vel, men den retfærdige skal iføre sig det, og den
uskyldige skal dele Pengene. 18 Han byggede sit Hus
som Møl, og som en Hytte, en Vogter gør sig. 19 Rig
lægger han sig og bliver ikke ved; sine Øjne oplader
han og er ikke mere til. 20 Forskrækkelser skulle gribe
ham som Vande, en Hvirvelvind skal bortstjæle ham
om Natten. 21 Østenvejret skal løfte ham op, og han
farer bort, og det skal hvirvle ham bort fra sit Sted. 22
Og Gud skal skyde paa ham og ikke spare; med skal
han ville fly fra hans Haand. 23 Man skal klappe i
Hænderne over ham og pibe ham bort fra hans Sted.

28 Thi Sølvet har sit Sted, hvorfra det kommer, og
Guldet, man renser, har sit Sted. 2 Jern hentes af
Støvet og Stene, som smeltes til Kobber. 3 Man gør
Ende paa Mørket, og indtil det yderste ransager man
de Stene, som ligge i Mørket og Dødens Skygge. 4
Man bryder en Skakt ned fra Jordboen; forglemte
af Vandrerens Fod hænge de, borte fra Mennesker
sveve de. 5 Af Jorden fremkommer Brød, men indeni

omvæltes den som af Ild. 6 Dens Stene ere Safirens Sted, og den har Guldstøv i sig. 7 Stien derhen har ingen Rovfugl kendt, ingen Skades Øjne set. 8 De stolte Dyr have ikke betraadt den, og ingen Løve har gaaet ad den. 9 Man lægger Haand paa den haarde Flint, man omvælter Bjerge fra Roden af. 10 Man udhugger Gange i Klipperne, og Øjet ser alt det dyrebare. 11 Man binder for Strømmene, saa at ikke en Draabe siver ud, og fører de skjulte Ting frem til Lyset. 12 Men Visdommen — hvorfra vil man finde den? og hvor er Indsigtens Sted? 13 Et Menneske kender ikke dens Værdi, og den findes ikke i de levendes Land. 14 Afgrunden siger: Den er ikke i mig, og Havet siger: Den er ikke hos mig. 15 Den kan ikke faas for det fineste Guld, ej heller dens Værdi opvejes med Sølv. 16 Den kan ikke opvejes med Guld fra Ofir, ej heller med den dyrebare Onyks og Safir. 17 Den kan ikke vurderes lige med Guld og Krystal; man kan ikke tilbytte sig den for Kar af fint Guld. 18 Koraller og Ædelstene tales der ikke om; og Visdoms Besiddelse er bedre end Perler. 19 Topazer af Morland kunne ikke vurderes lige imod den; den kan ikke opvejes med det rene Guld. 20 Men Visdommen — hvorfra kommer den? og hvor er Indsigtens Sted? 21 Den er skjult for alle levendes Øjne, den er og dulgt for Fuglene under Himmelen. 22 Afgrunden og Døden sige: Kun et Rygte om den hørte vi med vore Øren. 23 Gud forstaar dens Vej, og han kender dens Sted. 24 Thi han skuer indtil Jordens Ender; han ser hen under al Himmelen. 25 Der han gav Vinden sin Vægt og bestemte Vandet dets Maal, 26 der han satte en Lov for Regnen og en Vej for Lynet, som gaar foran Torden, 27 da saa han den og kundgjorde den, beredte den, ja gennemskuede den. 28 Og han sagde til Mennesket: Se, Herrens Frygt, det er Visdom, og at vige fra det onde, det er Forstand.

29 Og Job blev ved at fremføre sit Billedsprog og sagde: 2 Gid jeg var som i de forrige Maaneder, som i de Dage, da Gud bevarede mig, 3 da hans Lampe lyste over mit Hoved, da jeg gik igennem Mørket ved hans Lys; 4 som det var med mig i min Høsts Dage, der Guds Fortrolighed var over mit Telt; 5 da den Almægtige endnu var med mig, da mine Drenge vare omkring mig; 6 da mine Trin badede sig i Mælk, og Klippen hos mig udgød Oliebække; 7 da jeg gik ud til Porten op til Staden, da jeg lod berede mit Sæde paa Torvet. 8 De unge saa mig og trak sig tilbage, og de gamle stode op og bleve staaende. 9 De Øverste holdt op at tale, og de lagde Haanden paa deres Mund. 10 Fyrsternes Røst forstummede, og deres Tunge hang ved deres Gane. 11 Thi det Øre, som hørte, priste mig salig, og det Øje, som saa mig, gav mig Vidnesbyrd. 12 Thi jeg reddede den fattige, som skreg, og den faderløse, som ingen Hjælper havde. 13 Dens Velsignelse, som ellers maatte omkommet, kom over mig, og jeg frydede Enkens Hjerte. 14 Jeg iførte mig Retfærdighed, og den klædte sig i mig; min Dom var mig som en Kappe og et Hovedsmykke. 15 Jeg var den blindes Øje, og jeg var den lammes Fod. 16 Jeg var de fattiges Fader, og den mig ubekendtes Retssag undersøgte jeg. 17 Og jeg sønderbrød den uretfærdiges Kindtænder, og jeg gjorde, at han maatte slippe Rovet af sine Tænder. 18 Og jeg sagde: I min Rede vil jeg opgive Aanden og have Dage mangfoldige som Sand. 19 Min Rod skal aabne sig for Vandet, og Duggen skal blive om Natten paa mine Grene. 20 Min Herlighed skal blive ny hos mig, og min Bue skal forynges i min Haand. 21 De hørte paa mig og ventede, og de tav til mit Raad. 22 Havde jeg talt, toge de ikke igen til Orde, og min Tale faldt som Draaber over dem; 23 de ventede paa mig som paa en Regn, og de aabnede Munden vidt som efter den sildige Regn. 24 Jeg smilte til dem, der vare mistrøstige; og de bragte ikke mit Ansigts Lys til at svinde. 25 Jeg udvalgte deres Vej og sad øverst, og jeg boede som en Konge iblandt Hærskaren, som den, der trøster de sørgende.

30 Men nu le de ad mig, som ere yngre af Aar end jeg, de, hvis Fædre jeg vilde have forsmaaet at sætte hos mine Faarehunde. 2 Ja, hvortil skulde deres Hænders Kraft have gavnet mig? hos dem er Styrken svundet bort. 3 De ere udtærede af Mangel og Hunger, de afgnave den golde Ørk, i Ødelæggelsens og Fordærvelsens Nat; 4 de oprykke Katost ved Buskene, og Gyveltræets Rod er deres Føde; 5 de uddrives fra Samfundet, man skriger efter dem som efter en Tyv; 6 de bo i Kløfter i Dalene, i Huler i Jorden og Klipper; 7 imellem Buske skryde de, de samles under Nælder. 8 Børn af Daarer, ja af Mænd uden Navn; de ere udstødte af Landet. 9 Men nu er jeg bleven en Spottesang for dem og maa tjene dem til Snak. 10 De have Vederstyggelighed til mig, de holde sig langt fra mig og spare ikke at spytte mig i Ansigtet. 11 Thi de

have løst Tøjlen af sig og plaget mig, og de have kastet Bidselet af for mit Ansigt. 12 Til højre for mig staar en Yngel frem, de støde mine Fødder bort, og de bane deres Fordærvelses Veje imod mig; 13 de bryde min Sti op, de hjælpe til min Ulykke, de have ingen Hjælper; 14 de komme som igennem et vidt Gab, de vælte sig frem under Bulder. 15 Rædsler ere vendte imod mig, som et Stormvejr forfølge de min Herlighed, og min Frelse er gaaet forbi som en Sky. 16 Men nu er min Sjæl hensmeltet i mig, Elendigheds Dage komme over mig. 17 Natten gennemborer mine Ben, saa at de falde af mig, og mine nagende Smerter hvile ikke. 18 Ved den overvættes Magt er min Klædning helt forandret, den omslutter mig som Kraven paa min Underkjortel. 19 Han har kastet mig i Dyndet, og jeg er lignet ved Støv og Aske. 20 Jeg skriger til dig, men du svarer mig ikke; jeg staar der, og du bliver ved at se paa mig. 21 Du har forvendt dig til at være grum imod mig; du modstaar mig med din Haands Styrke. 22 Du løfter mig op i Stormvejret, du lader mig fare hen, og du lader mig forgaa i dets Brag. 23 Thi jeg ved, du fører mig til Døden igen og til alle levendes Forsamlings Hus. 24 Mon en ikke udrækker Haanden i sit Fald? eller mon en ikke skriger i sin Ulykke? 25 Eller græd jeg ikke for den, som havde haarde Dage? ynkedes min Sjæl ikke over den fattige? 26 Thi der jeg forventede godt, da kom det onde, og der jeg haabede til Lys, da kom Mørkhed. 27 Mine Indvolde syde og ere ikke stille; Elendigheds Dage ere komne over mig. 28 Jeg gaar sort, uden Sol, jeg staar op, jeg skriger i Forsamlingen. 29 Jeg er bleven Dragers Broder og Strudses Stalbroder. 30 Min Hud er bleven sort og falder af mig, og Benene i mig brænde af Hede. 31 Og min Harpe er bleven til Sorrig, og min Fløjte til de grædendes Lyd.

31 Jeg gjorde en Pagt med mine Øjne, og hvad skulde jeg agte paa en Jomfru? 2 Og hvad for en Lod vilde Gud have givet ovenfra og hvad for en Arv den Almægtige fra det høje? 3 Mon ikke Ulykke er beredt for den uretfærdige og Undergang for dem, som gøre Uret? 4 Mon han ikke ser mine Veje og tæller alle mine Skridt? 5 Dersom jeg har vandret med Falskhed, og min Fod har hastet til Svig, 6 — han veje mig paa Retfærdigheds Vægtskaaler, og Gud kende min Uskyldighed — 7 dersom min Gang har bøjet af fra Vejen, og mit Hjerte er gaaet efter mine Øjne, og en Plet har klæbet ved mine Hænder: 8 Da gid jeg maa saa, men en anden æde, og mit Afkom maa oprykkes med Rod. 9 Dersom mit Hjerte er forlokket til en Kvinde, og jeg har luret ved min Næstes Dør: 10 Da gid min Hustru maa male for en anden, og andre bøje sig over hende. 11 Thi det var en Skændselsgerning, og det var en Misgerning, som hørte hen for Dommerne; 12 thi det var en Ild, som fortærede indtil Afgrunden, og som skulde have oprykket al min Afgrøde med Rode. 13 Dersom jeg havde foragtet min Tjeners eller min Tjenestepiges Ret, naar de trættede med mig; 14 — og hvad vilde jeg gøre, naar Gud vilde opstaa? og naar han vilde hjemsøge, hvad skulde jeg svare ham? 15 har ikke han, som skabte mig i Moders Liv, skabt ham? og har ikke en og den samme beredt os i Moderskød? — 16 dersom jeg har nægtet de ringe deres Begæring og ladet Enkens Øjne vansmægte, 17 og jeg har ædt min Mundbid for mig alene, saa at den faderløse ikke aad deraf; 18 — tværtimod, han er opvokset hos mig som hos en Fader fra min Ungdom af, og hende ledede jeg, fra min Moders Liv af — 19 dersom jeg har set en forkommen, uden Klæder, og at den fattige intet Dække havde; 20 dersom hans Lænder ikke have velsignet mig, medens han varmede sig ved Ulden af mine Faar; 21 dersom jeg har løftet min Haand imod den faderløse, fordi jeg saa Hjælp for mig i Porten: 22 Da gid min Skulder maa falde fra Skulderbladet, og min Arm brydes fra Armpiben! 23 Thi en Rædsel vilde være kommen over mig, en Ulykke fra Gud, og imod hans Højhed formaaede jeg intet. 24 Dersom jeg har sat Guld til mit Haab eller sagt til det kostelige Guld: Du er min Tillid; 25 dersom jeg har glædet mig, at mit Gods var meget, og at min Haand havde forhvervet mangfoldigt; 26 dersom jeg har set til Sollyset, naar det skinnede, eller til Maanen, naar den gaar herlig, 27 og mit Hjerte har ladet sig forlokke i Løndom, saa at min Mund kyssede min Haand: 28 — Ogsaa dette havde været en Misgerning, som hørte hen under Dommerne; thi jeg havde hyklet for Gud i det høje —! 29 dersom jeg har glædet mig over min Fjendes Undergang og jublet, naar Ulykken ramte ham; 30 — men jeg tilstedede ikke min Gane at synde, saa at jeg under Forbandelse begærede hans Sjæl — 31 dersom ikke Mændene i mit Telt have sagt: Hvor finder man nogen, som ikke er bleven mæt af hans Kød? 32 — den fremmede maatte ikke ligge udenfor om Natten, jeg lod mine Døre

op for vejfarende — 33 dersom jeg har skjult mine Overtrædelser som Adam og dulgt min Misgerning i min Barm, 34 fordi jeg frygtede den store Hob, og Slægters Foragt kunde have forfærdet mig, saa at jeg tav og ikke gik ud af en Dør — 35 Havde jeg dog den, som vilde høre paa mig! se her min Underskrift — den Almægtige svare mig — og her den Klage, min Modpart har opsat; 36 sandelig, jeg skulde tage den paa min Skulder, jeg skulde binde den omkring mig som et Hovedsmykke! 37 Jeg vil tilkendegive ham ethvert af mine Skridt, som en Fyrste vil jeg nærme mig ham. 38 Dersom min Ager raaber imod mig, og alle dens Furer græde; 39 dersom jeg har fortæret dens Grøde uden at have betalt den og udblæst Sjælen fra dens Ejermand: 40 Gid da vokse Tjørn i Stedet for Hvede, og Ukrudt i Stedet for Byg; — Jobs Ord have Ende.

32 Da lode disse tre Mænd af at svare Job, efterdi han var retfærdig i sine egne Øjne. 2 Men Vreden optændtes hos Elihu, Busiten, Barakels Søn, af Rams Slægt, hans Vrede optændtes imod Job, fordi han vilde holde sin Sjæl retfærdig over for Gud. 3 Hans Vrede optændtes ogsaa imod hans tre Venner, fordi de ikke fandt paa noget Svar og alligevel holdt Job for ugudelig. 4 Men Elihu havde biet efter, at Job skulde ende sine Ord; thi hine vare ældre af Aar end han. 5 Der Elihu saa, at der var intet Svar i de tre Mænds Mund, da optændtes hans Vrede. 6 Saa svarede Elihu, Busiten, Barakels Søn, og sagde: Jeg er ung af Aar, men I ere bedagede Mænd; derfor undsaa jeg mig og frygtede for at kundgøre eder min Kundskab. 7 Jeg sagde: Lad Dagene tale, og Aars Mangfoldighed kundgøre Visdom! 8 Sandelig, det er Aanden i Mennesket og den Almægtiges Aande, som gør ham forstandig. 9 De alderstegne ere ikke altid vise, ej heller forstaa de gamle altid Retten. 10 Derfor siger jeg: Hør paa mig; ogsaa jeg vil kundgøre min Kundskab. 11 Se, jeg biede efter eders Ord, jeg vendte mine Øren til eders forstandige Tale, indtil I kunde faa udgrundet, hvad I vilde tale. 12 Og jeg har agtet nøje paa eder, men se, der var ingen af eder, som gendrev Job, og som kunde svare paa hans Tale, 13 at I ikke skulde sige: Vi have fundet Visdom; Gud, men ikke et Menneske, kan fælde ham. 14 Men imod mig har han ikke stillet sin Tale, og med eders Ord vil jeg ikke give ham Svar. 15 De ere blevne forskrækkede, de kunne ikke svare mere, borte ere Ordene for dem. 16 Og jeg biede, thi de talte ikke; ja, de stode der, de svarede ikke mere. 17 Nu vil jeg ogsaa svare for min Del, ogsaa jeg vil kundgøre min Kundskab. 18 Thi jeg er fuld af Taler; Aanden i mit Indre trænger paa. 19 Se, mit Indre er som Vin, for hvilken der ikke er aabnet, det maa sprænges som nye Læderflasker. 20 Jeg maa tale, at jeg kan faa Luft, jeg maa oplade mine Læber og svare. 21 Ikke vil jeg anse nogens Person, og jeg vil ikke smigre for noget Menneske; 22 thi jeg forstaar ikke at smigre; lettelig vilde min Skaber rive mig bort.

33 Og Job, hør dog nu min Tale, og vend dine Øren til alle mine Ord! 2 Se nu, jeg har opladt min Mund, min Tunge taler allerede ved min Gane. 3 Mine Taler skulle udsige mit Hjertes Oprigtighed, og mine Læber skulle udtale rent det, som jeg ved. 4 Guds Aand har skabt mig, og den Almægtiges Aande gør mig levende. 5 Dersom du kan, saa giv mig Svar; rust dig for mit Ansigt og fremstil dig! 6 Se, jeg er ligesom du over for Gud, ogsaa jeg er dannet af Ler. 7 Se, Rædsel for mig skal ikke forfærde dig, og intet Tryk fra mig skal være svart over dig. 8 Men du sagde for mine Øren, og jeg hørte Talen, som lød: 9 Jeg er ren, uden Overtrædelse, jeg er skyldfri, og der er ingen Misgerning hos mig. 10 Se, han har fundet paa Fjendtligheder imod mig, han agter mig for sin Modstander; 11 han har lagt mine Fødder i Stok, han tager Vare paa alle mine Stier. 12 Se, heri har du ikke Ret! jeg vil svare dig; thi Gud er for høj for et Menneske. 13 Hvorfor har du trættet med ham, fordi han ikke gør dig Regnskab for nogen af sine Gerninger? 14 Men Gud taler een Gang og anden Gang; man agter ikke derpaa. 15 I Drøm, i Syn om Natten, naar den dybe Søvn falder paa Folk, naar de slumre paa Sengen, 16 da aabner han Menneskenes Øren, og besegler Formaningen til dem 17 for at bortdrage Mennesket fra hans Idrætter og for at fjerne Hovmodet fra Manden, 18 for at spare hans Sjæl fra Graven og hans Liv fra at omkomme ved Sværd. 19 Han straffes ogsaa med Pine paa sit Leje og med vedholdende Uro i hans Ben, 20 saa at hans Liv væmmes ved Brød og hans Sjæl ved lækker Mad; 21 hans Kød fortæres, saa man ikke kan se det, og hans Ben hensmuldre og ses ikke; 22 og hans Sjæl kommer nær til Graven og hans Liv nær til de dræbende Magter. 23 Dersom der da er en Engel, en

Talsmand, hos ham, en af de tusinde, til at kundgøre Mennesket hans rette Vej: **24** Saa skal Gud forbarme sig over ham og sige: Befri ham, at han ikke farer ned i Graven; jeg har faaet Løsepenge; **25** da skal hans Kød blive kraftigt mere end i den unge Alder; sin Ungdoms Dage skal han faa igen. **26** Han skal bede til Gud, og denne skal være ham naadig, og han skal se hans Ansigt med Frydeskrig, og han skal gengive Mennesket hans Retfærdighed. **27** Han skal synge for Mennesker og sige: Jeg har syndet og forvendt Retten; men det er ikke blevet mig gengældt. **28** Han har befriet min Sjæl, at den ikke farer ned i Graven, og mit Liv skal se paa Lyset. **29** Se, alle disse Ting gør Gud to, tre Gange ved en Mand **30** for at føre hans Sjæl tilbage fra Graven, at den maa beskinnes af de levendes Lys. **31** Mærk det, Job! hør mig; ti stille, og jeg vil tale. **32** Har du noget at sige, da giv mig Svar; tal, thi jeg har Lyst til at give dig Ret. **33** Men har du intet, da hør du paa mig; ti stille, saa vil jeg lære dig Visdom!

34 Fremdeles svarede Elihu og sagde: **2** Hører, I vise! min Tale, og I forstandige! vender eders Øren til mig; **3** thi Øret prøver Talen, og Ganen smager Maden. **4** Lader os vælge os det rette, lader os kende imellem os, hvad godt er. **5** Thi Job sagde: Jeg er retfærdig, men Gud har borttaget min Ret. **6** Uagtet jeg har Ret, skal jeg staa som en Løgner; ulægelig har Pilen truffet mig, skønt der ikke er Overtrædelse hos mig. **7** Hvor er en Mand som Job, der inddrikker Gudsbespottelse som Vand **8** og vandrer i Selskab med dem, som gøre Uret, og gaar med ugudelige Folk? **9** Thi han sagde: Det gavner ikke en Mand, om han har Behag i Gud. **10** Derfor, I Mænd af Forstand! hører paa mig: Det være langt fra Gud at være ugudelig, og fra den Almægtige at være uretfærdig. **11** Thi han betaler et Menneske efter dets Gerning og lader enhver faa efter hans Vej. **12** Ja, sandelig, Gud handler ikke uretfærdigt, og den Almægtige forvender ikke Retten. **13** Hvo har beskikket ham over Jorden? og hvo har grundet hele Jordens Kreds. **14** Dersom han vilde agte paa sig selv alene, samlede han sin Aand og sin Aande til sig: **15** Da maatte alt Kød til Hobe opgive Aanden, og Mennesket blive til Støv igen. **16** Dersom du har Forstand, saa hør dette, vend dine Øren til min Tales Røst! **17** Skulde vel den, som hader Ret, holde Styr? eller tør du sige den mægtige retfærdige at være uretfærdig? **18** Tør nogen sige til en Konge: Du Belial! til de ædle: Du ugudelige! **19** Han anser ikke Fyrsternes Personer og agter ikke den rige fremfor den ringe; thi de ere alle hans Hænders Gerning. **20** De dø i et Øjeblik, og det midt om Natten: Folk rystes og forgaa; og de mægtige tages bort, men ikke ved Menneskehaand. **21** Thi hans Øjne ere over hver Mands Veje, og han ser alle hans Skridt. **22** Der er intet Mørke og ingen Dødsskygge, hvori de som gøre Uret, kunne skjule sig. **23** Thi han behøver ikke at agte længe nogen, der skal stedes til Dom for Gud. **24** Han sønderslaar de mægtige uden at ransage, og han sætter andre i deres Sted. **25** Derfor kender han deres Gerninger og omkaster dem om Natten, at de blive knuste; **26** han slaar dem, hvor de ugudelige findes, paa det Sted, hvor Folk ser det. **27** Thi derfor vege de fra ham og agtede ikke paa nogen af hans Veje, **28** for at de kunde bringe den ringes Skrig ind for ham, og for at han maatte høre de elendiges Skrig. **29** Naar han skaffer Ro til Veje — hvo vil kalde ham uretfærdig? — og naar han skjuler sit Ansigt — hvo kan da beskue ham? — baade for et Folk og for et enkelt Menneske: **30** Saa er det, for at en vanhellig ikke skal regere, og at der ikke skal være Snarer for Folket. **31** Mon nogen har sagt til Gud: Jeg har faaet, hvad jeg ikke forskylder? **32** Lær du mig ud over det, jeg kan se; dersom jeg har gjort Uret, da vil jeg ikke gøre det mere. **33** Skal det være efter dit Skøn, at han skal gengælde? thi du har vraget, saa at du har at vælge, og ikke jeg? saa tal da, hvad du ved! **34** Folk af Forstand skulle sige til mig, og ligeledes den vise Mand, som hører mig: **35** „Job taler ikke med Forstand, og hans Ord ere ikke mere Klogskab". **36** O gid, at Job maatte prøves til fulde, fordi han har svaret som uretfærdige Mænd! **37** thi han lægger Overtrædelse til sin Synd, imellem os klapper han i Hænderne og gør mange Ord imod Gud.

35 Og Elihu svarede fremdeles og sagde: **2** Holder du dette for Ret — du sagde jo: Jeg er retfærdigere end Gud — **3** at du siger: Hvad gavner det dig? hvad Gavn har jeg deraf, fremfor om jeg syndede? **4** Jeg vil give Svar til dig og til dine Venner med dig: **5** Sku Himmelen og se og betragt Skyerne; de ere højt over dig. **6** Dersom du har syndet, hvad kan du gøre imod ham? og ere dine Overtrædelser mange, hvad kan du volde ham? **7** Dersom du er retfærdig, hvad kan du give ham? eller hvad skal han modtage af din Haand? **8** Et Menneske, som du er, vedkommer din Ugudelighed, og et Menneskes Barn din Retfærdighed.

9 Over de mangfoldige Undertrykkelser raaber man,
skriger om Hjælp imod de mægtiges Arm. 10 Men
ingen siger: Hvor er Gud, som skabte mig, han, som
giver Lovsange om Natten; 11 som belærer os fremfor
Dyrene paa Jorden og gør os visere end Fuglene under
Himmelen? 12 Der raabe de, men han svarer ikke,
for de ondes Hovmods Skyld. 13 Kun Forfængelighed
hører Gud ikke, og den Almægtige agter ikke derpaa.
14 Ogsaa naar du siger, du skuer ham ikke, saa er
Dommen alt for hans Ansigt, derfor vent paa ham!
15 Men nu, fordi hans Vrede ikke hjemsøger, og
han ikke agter stort paa Overmodet: 16 Saa oplader
Job sin Mund med Forfængelighed, han gør Ordene
mangfoldige uden Forstand.

36 Og Elihu blev ved og sagde: 2 Bi mig lidt, og jeg
vil belære dig, thi her er endnu noget at tale for
Gud. 3 Jeg vil hente min Kundskab langt borte fra og
skaffe den, som har skabt mig, Ret. 4 Thi sandelig,
mine Taler ere ikke Løgn; een, som er oprigtig i hvad
han ved, er hos dig. 5 Se, Gud er mægtig, og han vil
ikke forkaste nogen, han er mægtig i Forstandens
Styrke. 6 Han lader ikke en ugudelig leve, men skaffer
de elendige Ret. 7 Han drager ikke sine Øjne bort fra
de retfærdige, hos Konger paa Tronen, der sætter
han dem evindelig, og de skulle ophøjes. 8 Og om de
blive bundne i Lænker, blive fangne med Elendigheds
Snore, 9 da forkynder han dem deres Gerninger og
deres Overtrædelser, at de vare overmodige; 10 da
aabner han deres Øren for Formaningen og siger, at
de skulle omvende sig fra Uretfærdighed. 11 Dersom
de da ville høre og tjene ham, da skulle de ende deres
Dage i det gode og deres Aar i Liflighed; 12 men
dersom de ikke ville høre, da skulle de omkomme
ved Sværdet op opgive Aanden i Uforstand. 13 Og
de vanhellige af Hjerte nære Vrede, de raabe ej til
ham, naar han binder dem. 14 Deres Sjæl dør hen
i Ungdommen og deres Liv som Skørlevneres. 15
Han frier en elendig ved hans Elendighed og aabner
deres Øre ved Trængsel. 16 Ogsaa dig leder han ud af
Trængselens Strube til det vide Rum, hvor der ikke er
snævert; og hvad, som sættes paa dit Bord, er fuldt af
Fedme. 17 Men har du fuldt op af den uretfærdiges
Sag, skal Sag og Dom følges ad. 18 Thi lad ej Vreden
forlede dig til Spot og lad ej den store Løsesum forføre
dig! 19 Mon han skulde agte din Rigdom? nej, hverken
det skønne Guld eller nogen Magts Styrke! 20 Du skal
ikke hige efter Natten, da Folk borttages fra deres
Sted. 21 Forsvar dig, at du ikke vender dit Ansigt til
Uret; thi denne har du foretrukket fremfor det at lide.
22 Se, Gud er ophøjet ved sin Kraft; hvo er en Lærer
som han? 23 Hvo har foreskrevet ham hans Vej? og
hvo tør sige: Du har gjort Uret? 24 Kom i Hu, at du
ophøjer hans Gerning, hvilken Folk have besunget; 25
hvilken alle Mennesker have set, hvilken Mennesket
skuer langtfra. 26 Se, Gud er stor, og vi kunne ikke
kende ham, og man kan ikke udgrunde Tallet paa
hans Aar. 27 Thi han drager Vandets Draaber til sig;
gennem hans Dunstkreds beredes de til Regn, 28
hvilken Skyerne lade nedflyde, lade neddryppe over
mange Mennesker. 29 Mon ogsaa nogen forstaa hans
Skyers Udspænding, hans Hyttes Bragen? 30 Se, han
udbreder sit Lys om sig og skjuler Havets Rødder. 31
Thi derved dømmer han Folkene, giver dem Spise i
Overflødighed. 32 Over sine Hænder dækker han med
Lyset, og han giver det Befaling imod den, det skal
ramme. 33 Om ham forkynder hans Torden, ja om
ham Kvæget, naar han drager op.

37 Ta, over dette forfærdes mit Hjerte og farer op
fra sit Sted. 2 Hører, ja hører hans Røsts Drøn og
Bulderet, der udgaar af hans Mund. 3 Han lader det
fare ud under al Himmelen og sit Lys over Jordens
Flige. 4 Efter ham brøler Røsten, han tordner med sin
Højheds Røst; og han holder dem ikke tilbage, naar
hans Røst høres. 5 Gud tordner vidunderligt med sin
Røst; han gør store Ting, og vi kunne ikke kende dem.
6 Thi han siger til Sneen: Fald til Jorden! og ligesaa
til Regnskyllene, ja til hans Vældes Regnskyl. 7 Han
forsegler hver Mands Haand, at alle Folk, som ere
hans Skabning, skulle kende det. 8 Da gaa de vilde Dyr
i Hule og blive i deres Boliger. 9 Fra Syden kommer
Stormen, og med Nordenvindene kommer Kulden.
10 Ved Guds Aande kommer Is, og det brede Vand
snævres ind. 11 Ja, med Fugtighed fylder han Skyen;
han udbreder sin lysopfyldte Sky. 12 Og den vender
sig i Kredse, alt som han styrer den til dens Gerning,
til alt, hvad han byder den, hen over Jordens Kreds:
13 Enten til Revselse eller til hans Lands Bedste eller
til Velgerning lader han den ramme. 14 Job, vend dine
Øren til dette; staa stille og agt paa Guds underfulde
Ting! 15 Ved du, naar Gud tænker derpaa, og naar
han lader sin Skys Lys skinne? 16 Ved du hvorledes
Skyerne svæve? de underfulde Ting af ham, som er
fuldkommen i al Kundskab? 17 du, hvis Klæder blive

varme, naar han gør Landet lummert fra Sønden? 18 Udspænder du med ham de øverste Skyer, der ere faste som et støbt Spejl? 19 Lad os vide, hvad vi skulle sige til ham! vi kunne ikke fremføre noget ud fra Mørket. 20 Skal det fortælles ham, at jeg taler? eller mon nogen har ønsket, at han maatte blive opslugt? 21 Og nu, ser man ikke Lyset, som straaler i de øverste Skyer: Saa farer et Vejr frem og renser dem. 22 Af Norden kommer Guld; over Gud er der forfærdelig Majestæt. 23 Den Almægtige, ham kunne vi ikke naa til, ham, som er stor i Kraft; Ret og Retfærdigheds Fylde undertrykker han ikke. 24 Derfor frygte Folkene ham; han ser ikke til nogen, som er viis i Hjertet.

38 Derefter svarede Herren Job ud af Stormen og sagde: 2 Hvo er den, som formørker Guds Raad med Tale uden Forstand. 3 Bind op om dine Lænder som en Mand, saa vil jeg spørge dig, og undervis du mig! 4 Hvor var du, der jeg grundfæstede Jorden? forkynd det, hvis du har Indsigt? 5 Hvo har sat dens Maal? du ved det vel? eller hvo udstrakte Snoren over den? 6 Hvorpaa ere dens Piller nedsænkede? eller hvo har lagt dens Hjørnesten? 7 der Morgenstjerner sang til Hobe, og alle Guds Børn raabte af Glæde. 8 Og hvo lukkede for Havet med Døre, der det brød frem, gik ud af Moders Liv, 9 der jeg gjorde Sky til dets Klædning og Mørke til dets Svøb, 10 der jeg afstak for det min Grænse og satte Stang og Døre for det 11 og sagde: Hertil skal du komme og ikke længere; og her skal være sat Grænse for dine stolte Bølger? 12 Har du i dine Dage givet Befaling til Morgenen? har du vist Morgenrøden dens Sted, 13 til at gribe Jorden ved dens Flige, saa at de ugudelige rystes bort fra den? 14 saa denne forvandler sig som Leret, hvori Seglet trykkes, og Tingene fremstille sig som i deres Klædebon, 15 og de ugudelige unddrages deres Lys, og den opløftede Arm sønderbrydes? 16 Er du kommen til Havets Kilder? og har du vandret paa Dybets Bund? 17 Have Dødens Porte opladt sig for dig? eller saa du Dødens Skygges Porte? 18 Har du overskuet Jordens Bredde? forkynd det, dersom du kender det alt sammen! 19 Hvor er Vejen did, hvor Lyset mon bo, og hvor er Mørkets Sted, 20 at du kunde bringe det til dets Landemærke, og at du kendte Stierne til dets Hus? 21 Du ved det; thi den Gang blev du jo født, og dine Dages Tal er stort! 22 Er du kommen til Forraadskamrene for Sneen, eller saa du Forraadskamrene for Hagelen, 23 hvilke jeg har sparet til Trængsels Tid, til Strids og Krigs Dag. 24 Hvor er den Vej, hvor Lyset deler sig, hvor Østenvejret spreder sig over Jorden? 25 Hvo brød Render til Vandskyl og Vej til Lynet, som gaar foran Torden, 26 for at lade regne paa det Land, hvor ingen er, i Ørken, hvor intet Menneske er, 27 for at mætte de øde og ødelagte Steder og bringe Græsbunden til at spire? 28 Har Regnen vel en Fader? eller hvo har avlet Duggens Draaber? 29 Af hvis Moderliv er Frost udgangen? og hvo fødte Rimfrost under Himmelen? 30 Vandet skjuler sig, som var det en Sten, og Dybets Overflade slutter sig sammen. 31 Kan du knytte Syvstjernens Baand, eller løse Orions Reb? 32 Kan du lade Dyrekredsens Stjerner komme frem til deres Tid? eller føre Bjørnen med dens Unger frem? 33 Kender du Himmelens Love? eller kan du bestemme dens Herredømme over Jorden? 34 Kan du opløfte din Røst til Skyen, at Vands Mangfoldighed maa skjule dig? 35 Kan du udlade Lynene, at de fare frem, og at de sige til dig: Se, her ere vi? 36 Hvo lagde Visdom i Hjertets Inderste? eller hvo gav Forstand i Tanken? 37 Hvo kan tælle Skyerne med Visdom? og hvo kan udgyde Himmelens Vandbeholdere, 38 idet Støv løber sammen til en Støbning, og Jordklumperne hænge ved hverandre? 39 Kan du jage Rov til Løvinden og fylde de unge Løvers Graadighed, 40 naar de lægge sig ned i deres Boliger og blive i Skjul for at lure? 41 Hvo skaffer Ravnen dens Føde, naar dens Unger skrige til Gud, naar de fare hid og did, fordi de intet have at æde?

39 Ved du Tiden, naar Stengederne føde? har du taget Vare paa, naar Hinderne ville føde? 2 Tæller du de Maaneder, som de fylde, eller ved du Tiden, naar de føde? 3 De bøje sig sammen, de føde deres Unger og kaste deres Byrde. 4 Deres Unger blive stærke, de blive store paa Marken, de gaa ud og komme ikke tilbage til dem. 5 Hvo har ladet Vildæselet ud i det frie? og hvo løste Skovæselets Baand, 6 hvilket jeg har givet den slette Mark til dets Hjem og Saltørkenen til dets Bo. 7 Det ler ad Stadens Tummel; det hører ikke Driverens Buldren. 8 Hvad det opsporer paa Bjergene, er dets Føde, og det søger efter alt det grønne. 9 Mon Enhjørningen har Lyst til at trælle for dig? mon den vil blive Natten over ved din Krybbe? 10 Kan du tvinge Enhjørningen ved dens

Reb til at holde Furen? mon den vil harve Dalene efter dig? 11 Kan du forlade dig paa den, fordi dens Kraft er stor? og kan du overlade den dit Arbejde? 12 Kan du tro den til, at den vil føre dig din Sæd hjem og samle den hen til din Tærskeplads? 13 Strudsenes Vinge svinger sig lystigt; mon det er Storkens Vinge og Fjer? 14 Nej, den overlader sine Æg til Jorden og lader dem varmes i Støvet, 15 og den glemmer, at en Fod kunde trykke dem i Stykker, og et vildt Dyr paa Marken søndertræde dem. 16 Den handler haardt med sine Unger, som vare de ikke dens egne; er dens Møje end forgæves, er den uden Frygt. 17 Thi Gud har ladet den glemme Visdom og har ikke givet den Del i Forstand. 18 Paa den Tid, naar den svinger sig i Højden, da beler den Hesten og den, der rider paa den. 19 Kan du give Hesten Styrke eller klæde dens Hals med flagrende Manke? 20 Kan du gøre, at den springer som Græshoppen? dens prægtige Prusten er forfærdelig. 21 Den skraber i Dalen og fryder sig i Kraft; den farer frem imod den, som bærer Rustning 22 Den ler ad Frygt og forskrækkes ikke og vender ikke tilbage for Sværdets Skyld. 23 Pilekoggeret klirrer over den, ja, det blinkende Jern paa Spyd og Glavind. 24 Med Bulder og Fnysen sluger den Vejen og bliver ikke staaende stille, naar Trompetens Lyd høres. 25 Saa snart Trompeten lyder, siger den: Hui! og lugter Krigen i det fjerne, Fyrsternes Raab og Krigstummelen. 26 Er det efter din Forstand, at Spurvehøgen flyver, udbreder sine Vinger imod Sønden? 27 Eller er det efter din Befaling, at Ørnen flyver højt og bygger sin Rede i det høje? 28 Den bor paa Klippen og bliver der om Natten, paa Tinden af en Klippe og Borg. 29 Derfra spejder den efter Føde; dens Øjne se ud i det fjerne, 30 og dens Unger drikke Blod; og hvor der er ihjelslagne, der er den.

40 Og Herren svarede Job og sagde: 2 Vil Dadleren gaa i Rette med den Almægtige? den, som anklager Gud, han svare herpaa! 3 Da svarede Job Herren og sagde: 4 Se, jeg er ringe, hvad skal jeg give dig til Svar? jeg har lagt min Haand paa min Mund. 5 Jeg har talt een Gang, men vil ikke svare mere; og to Gange, men vil ikke blive ved. 6 Og Herren svarede Job ud af Stormen og sagde: 7 Bind op om dine Lænder som en Mand; jeg vil spørge dig, og undervis du mig! 8 Vil du gøre min Ret til intet? vil du dømme mig at være uretfærdig, for at du kan være retfærdig? 9 Eller har du en Arm som Gud, og kan du tordne med Lyn som han? 10 Pryd dig dog med Højhed og Herlighed, og ifør dig Ære og Pragt! 11 Udgyd din overstrømmende Vrede, og se til hver en hovmodig, og ydmyg ham! 12 Se til hver hovmodig, og tryk ham ned, og knus de ugudelige paa deres Sted! 13 Skjul dem i Støv til Hobe; fængsl deres Ansigt til Mørket! 14 Og da vil ogsaa jeg bekende om dig, at din højre Haand kan frelse dig. 15 Se dog Behemoth, som jeg skabte saavel som dig, den æder Græs som en Okse. 16 Se nu, dens Styrke er i dens Lænder, og dens Kraft er i dens Bugs Muskler. 17 Den strækker sin Stjert ud som et Cedertræ; dens Boves Sener ere sammenslyngede. 18 Benene i den ere som Kobberrør, dens Knogler ligesom en Jernstang. 19 Den er den første iblandt Guds Skabninger; han, som skabte den, rakte den dens Sværd. 20 Thi Bjergene bære Foder til den, og alle vilde Dyr paa Marken lege der. 21 Den ligger under Lotusbuske i Skjul af Rør og Dynd. 22 Lotusbuske dække den med Skygge; Piletræerne ved Bækken omgive den. 23 Se, Floden bliver vældig, men den flygter ej; den er tryg, om end Jordan svulmede op og naaede dens Mund. 24 Kan nogen fange den lige for dens Øjne eller trække et Reb igennem dens Næse?

41 Kan du trække Leviathan op med en Krog? eller drage dens Tunge med en Snor, du lader synke ned? 2 Kan du sætte et Sivreb i dens Næse eller gennembore dens Kæber med en Krog? 3 Mon den vil gøre mange ydmyge Begæringer til dig eller tale milde Ord for dig? 4 Mon den vil gøre en Pagt med dig, at du kan tage den til Tjener evindelig? 5 Kan du lege med den som med en Fugl? eller binde den fast, til Morskab for dine Smaapiger? 6 Skulle Deltagerne vel drive Handel med den? skulle de dele den ud iblandt Købmænd? 7 Kan du fylde dens Hud med Spyd, dens Hoved med Harpuner? 8 Læg din Haand paa den! Du vil huske den Kamp og ikke gøre det mere. 9 Se, Haabet derom slaar fejl; styrter man ikke ned endog kun ved Synet af den? 10 Der er ingen saa dumdristig, at han tør tirre den; hvo er da den, der vil bestaa for mit Ansigt? 11 — Hvo har givet mig noget først, at jeg skulde betale det? hvad der er under al Himmelen, det er mit — 12 jeg vil ikke tie om dens Lemmer og dens Styrkes Beskaffenhed og dens Legemsbygnings Yndelighed. 13 Hvo har afklædt den

dens ydre Bedækning? hvo tør komme ind imellem dens dobbelte Tandrækker? **14** Hvo har opladt dens Ansigts Døre? omkring dens Tænder er der Rædsel. **15** Dens Skjoldes Rande ere prægtige, lukkede som med et tæt Segl. **16** Den ene er saa nær ved den anden, at der ikke kan komme Vejr ind imellem dem. **17** Den ene hænger fast ved den anden; de gribe i hverandre og adskilles ikke. **18** Dens Nysen lader Lys skinne, og dens Øjne ere som Morgenrødens Øjenlaage. **19** Af dens Mund fare Blus, Ildgnister fare ud. **20** Af dens Næsebor udgaar Røg som af en sydende Gryde og af en Kedel. **21** Dens Aande kan stikke Ild i Kul, og en Lue gaar ud af dens Mund. **22** Paa dens Hals hviler Styrke, og Angest hopper foran den. **23** Dens Køds Stykker hænge fast sammen; det er som støbt paa den, det kan ikke bevæges. **24** Dens Hjerte er støbt fast som Sten, ja, støbt fast som den nederste Møllesten. **25** Naar den farer op, grue de stærke; af Angest forfejle de Maalet. **26** Angriber nogen den med Sværd, da bider det ikke paa, ej heller Spyd, Kastevaaben eller Lanse. **27** Den agter Jern som Straa, Kobber som raaddent Træ. **28** Ingen Pil jager den paa Flugt, Slyngestene blive for den som Avner. **29** Køllen agtes som Avner, og den ler ad det susende Glavind. **30** Under den ere skarpe Skæl, og det er, som den drager en Tærskeslæde hen over Dyndet. **31** Dybet syder som en Gryde; den gør Havet som en Salvekedel. **32** Den gør, at Vejen skinner efter den; man maatte holde Havet for graahaaret. **33** Der er ingen, som kat? lignes ved den paa Jorden, den er skabt til at være uden Frygt. **34** Den ser ned paa alt højt; den er en Konge over alle stolte Dyr.

42 Da svarede Job Herren og sagde: **2** Jeg ved, at du formaar alting, og at ingen Tanke er dig forment. **3** „Hvo er den, som fordunkler Guds Raad uden Forstand"? — Saa har jeg udtalt mig om det, som jeg ikke forstod, om de Ting, som vare mig for underlige, hvilke jeg ikke kendte. **4** Hør dog, og jeg vil tale; jeg vil spørge dig, og undervis du mig! **5** Jeg havde hørt om dig af Rygte, men nu har mit Øje set dig. **6** Derfor forkaster jeg, hvad jeg har sagt, og angrer i Støv og Aske. **7** Og det skete, efter at Herren havde talt disse Ord til Job, da sagde Herren til Elifas, Themaniten: Min Vrede er optændt imod dig og imod dine to Venner; thi I have ikke talt ret om mig, saaledes som min Tjener Job. **8** Saa tager eder nu syv Tyre og syv Vædre, og gaar til min Tjener Job, og ofrer Brændoffer for eder, og Job, min Tjener, skal bede for eder; ikkun hans Person vil jeg anse, at jeg ikke skal lade eders Daarlighed gaa ud over eder; thi I have ikke talt ret om mig, saaledes som min Tjener Job. **9** Saa gik Elifas Themaniten og Bildad Sukiten og Zofar Naamathiten, og de gjorde, ligesom Herren havde sagt til dem; og Herren ansaa Jobs Person. **10** Og Herren vendte Jobs Fangenskab, der han havde bedet for sine Venner; og Herren forøgede alt det, Job havde haft, til det dobbelte. **11** Og alle hans Brødre og alle hans Søstre og alle, som kendte ham tilforn, kom til ham og aade Brød med ham i hans Hus og viste ham Deltagelse og trøstede ham over alt det onde, som Herren havde ladet komme over ham; og de gave ham hver en Penning og hver et Smykke af Guld. **12** Og Herren velsignede Jobs sidste Levetid fremfor den første; og han fik fjorten Tusinde Faar og seks Tusinde Kameler og tusinde Par Øksne og tusinde Aseninder. **13** Og han fik syv Sønner og tre Døtre. **14** Og han kaldte den førstes Navn Jemima og den andens Navn Kezia og den tredjes Navn Keren-Happuk. **15** Og der blev ikke fundet saa dejlige Kvinder som Jobs Døtre i hele Landet, og deres Fader gav dem Arv iblandt deres Brødre. **16** Og Job levede derefter hundrede og fyrretyve Aar og saa sine Børn og sine Børnebørn i fjerde Slægt. **17** Og Job døde, gammel og mæt af Dage.

Salme

1 Salig den Mand, som ikke vandrer i de ugudeliges Raad, ej heller staar paa Synderes Vej, ej heller sidder i Spotteres Sæde; **2** men som har Lyst til Herrens Lov, og som grunder paa hans Lov Dag og Nat. **3** Han skal være som et Træ, der er plantet ved Vandbække, hvilket giver sin Frugt i sin Tid, og hvoraf ikke et Blad affalder; og alt hvad han gør, skal han faa Lykke til. **4** Saaledes ere de ugudelige ikke, men ligesom Avner, hvilke Vejret bortdriver. **5** Derfor skulle de ugudelige ikke bestaa i Dommen, ej heller Syndere i de retfærdiges Menighed. **6** Thi Herren kender de retfærdiges Vej; men de ugudeliges Vej skal forgaa.

2 Hvorfor fnyse Hedningerne, og grunde Folkene paa Forfængelighed? **2** Jordens Konger rejse sig, og Fyrsterne raadslaa tilsammen imod Herren og imod hans salvede: **3** „Lader os sønderrive deres Baand og kaste deres Reb af os!" **4** Han, som bor i Himlene, ler; Herren spotter dem. **5** Da skal han tale til dem i sin Vrede og forfærde dem i sin Harme: **6** „Jeg har dog indsat min Konge over Zion, mit hellige Bjerg." **7** Jeg vil fortælle om et beskikket Raad; Herren sagde til mig: Du er min Søn; jeg fødte dig i Dag. **8** Begær af mig, saa vil jeg give dig Hedningerne til din Arv og Jordens Grænser til din Ejendom. **9** Du skal sønderslaa dem med et Jernspir, ligesom Pottemagerkar skal du sønderbryde dem. **10** Og nu, I Konger, handler klogelig! lader eder undervise, I Dommere paa Jorden! **11** Tjener Herren med Frygt og fryder eder med Bæven! **12** Kysser Sønnen, at han ikke bliver vred, og I skulle omkomme paa Vejen; thi om et lidet vil hans Vrede optændes; salige alle de, som forlade sig paa ham!

3 En Psalme af David; der han flyede for Absaloms, sin Søns, Ansigt. **2** Herre! hvor ere mine Fjender mange! Mange staa op imod mig. **3** Mange sige til min Sjæl: Han har ingen Frelse hos Gud. (Sela) **4** Men du, Herre! er et Skjold for mig, min Ære, og den, der opløfter mit Hoved. **5** Jeg raaber til Herren med min Røst, og han bønhører mig fra sit hellige Bjerg. (Sela) **6** Jeg lagde mig og sov; jeg opvaagnede, thi Herren opholder mig. **7** Jeg vil ikke frygte for ti Tusinde af Folk, som have lagt sig trindt omkring imod mig. **8** Staa op, Herre! frels mig, min Gud! thi du har slaget alle mine Fjender paa Kinden; du har sønderbrudt de ugudeliges Tænder. Hos Herren er Frelsen; din Velsignelse være over dit Folk! (Sela)

4 Til Sangmesteren; med Strengeleg; en Psalme af David. **2** Naar jeg raaber, da bønhør mig, min Retfærdigheds Gud! i Trængsel skaffede du mig Rum; vær mig naadig og hør min Bøn! **3** I Menneskens Børn! hvor længe skal min Ære være til Skændsel? I elske Forfængelighed og søge Løgn. (Sela) **4** Vider dog, at Herren har udkaaret sin hellige; Herren hører, naar jeg raaber til ham. **5** Bliver vrede, men synder ikke; taler i eders Hjerte paa eders Leje; og værer stille! (Sela) **6** Ofrer Retfærdigheds Ofre, og forlader eder paa Herren! **7** Mange sige: Hvo vil vise os godt? Herre! opløft dit Ansigts Lys over os. **8** Du gav Glæde i mit Hjerte større end den, de havde, da deres Korn og deres Most var i Overflod. I Fred vil jeg baade lægge mig og sove; thi du, Herre! skal lade mig bo ene i Tryghed.

5 Til Sangmesteren; paa Nekiloth; en Psalme af David. **2** Herre! vend dine Øren til mine Ord, agt paa min Tanke! **3** Giv Agt paa mit Raabs Røst, min Konge og min Gud! thi til dig beder jeg. **4** Herre! om Morgenen høre du min Røst! jeg vil fremstille mig om Morgenen for dig og vente. **5** Thi du er ikke en Gud, som har Lyst til Ugudelighed; den onde skal ikke bo hos dig. **6** Daarer skulle ikke bestaa for dine Øjne! du hader alle dem, som gøre Uret. **7** Du lader dem, som tale Løgn, gaa til Grunde: Herren har Vederstyggelighed til en blodgerrig og falsk Mand. **8** Men jeg vil komme til dit Hus ved din store Miskundhed; jeg vil tilbede imod dit hellige Tempel i din Frygt. **9** Herre! led mig i din Retfærdighed for mine Fjenders Skyld; jævn din Vej for mit Ansigt! **10** Thi i deres Mund er intet bestandigt; deres Indre er Ondskab; deres Strube er en aaben Grav, de smigre med deres Tunge. **11** Gud! døm dem skyldige, at de falde formedelst deres Anslag; nedstød dem for deres mange Overtrædelsers Skyld, thi de ere genstridige imod dig. **12** Men alle, som forlade sig paa dig, skulle glæde sig, de skulle fryde sig evindelig, og du skal skjule over dem; og de, som elske dit Navn, skulle fryde sig i dig. Thi du, Herre! velsigner en retfærdig, du dækker ham med Naade som med et Skjold.

6 Til Sangmesteren; med Strengeleg; til Skeminith; en Psalme af David. O Herre! straf mig ikke i din

Vrede og tugt mig ikke i din Harme! 2 Herre! vær mig naadig, thi jeg er skrøbelig; læg mig, Herre! thi mine Ben skælve. 3 Og min Sjæl skælver saare: Men du, Herre! — hvor længe? 4 Vend om, Herre! fri min Sjæl, frels mig for din Miskundheds Skyld! 5 Thi der er ingen Ihukommelse af dig i Døden; hvo vil takke dig i Dødsriget? (Sheol h7585) 6 Jeg er træt af mit Suk, jeg væder min Seng den ganske Nat; jeg gennembløder mit Leje med min Graad. 7 Mit Øje er hentæret af Sorg; det er blevet gammelt for alle mine Fjenders Skyld. 8 Viger fra mig, alle I, som gøre Uret! thi Herren har hørt min Graads Røst. 9 Herren har hørt min ydmyge Begæring, Herren vil antage min Bøn. 10 Alle mine Fjender skulle blive til Skamme og skælve saare; de skulle vige tilbage, de skulle blive til Skamme i et Øjeblik.

7 En Skiggajon, af David, som han sang for Herren, over Benjaminiten Kus's Ord. 2 Herre, min Gud! jeg tror paa dig, frels mig fra alle mine Forfølgere og red mig, 3 at han ikke som en Løve skal slide min Sjæl, ja, rive den bort, uden at der er nogen, som redder. 4 Herre, min Gud! dersom jeg har gjort dette, dersom der er Uret i mine Hænder; 5 dersom jeg har vederlagt den ondt, som holder Fred med mig, — og jeg har dog friet den, som var min Fjende uden Aarsag —; 6 saa forfølge Fjenden min Sjæl og gribe den og nedtræde mit Liv til Jorden og lade min Ære bo i Støvet! (Sela) 7 Staa op, Herre! i din Vrede, hæv dig imod mine Fjenders Forbitrelse, og vaagn op mig til Hjælp; du har beskikket Ret. 8 Og lad Folkenes Forsamling omringe dig, og op over den vend tilbage til det høje! 9 Herren dømmer Folkene; døm mig, Herre! efter min Retfærdighed og efter min Oprigtighed, som er hos mig. 10 Lad dog de ugudeliges Ondskab faa Ende, men stadfæst den retfærdige, du, som prøver Hjerter og Nyrer, retfærdige Gud! 11 Mit Skjold er hos Gud, som frelser de oprigtige af Hjertet. 12 Gud er en retfærdig Dommer og en Gud, som vredes hver Dag. 13 Dersom de ikke ville omvende sig, da skal han skærpe sit Sværd; han har spændt sin Bue og beredt den; 14 og han har beredt dødelige Vaaben imod dem; sine Pile gør han brændende. 15 Se, han undfanger Uret; og han er frugtsommelig med Misgerning og føder Løgn. 16 Han har gravet en Grav og opkastet den; men han skal falde i Graven, som han gør. 17 Hans Misgerning skal komme tilbage paa hans Hoved, og hans Voldsfærd skal nedfare paa hans Isse. Jeg vil takke Herren efter hans Retfærdighed og lovsynge Herren den Højestes Navn.

8 Til Sangmesteren; til Githith; en Psalme af David. 2 Herre, vort Herskab! hvor herligt er dit Navn over al Jorden, du, som udbreder din Majestæt over Himlene! 3 Af de spædes og diendes Mund grundfæstede du en Magt for dine Fjenders Skyld for at standse Fjenden og den, som vil hævne sig. 4 Naar jeg ser din Himmel, dine Fingres Gerning, Maanen og Stjernerne, som du beredte, 5 hvad er da et Menneske, at du kommer ham i Hu, og et Menneskes Barn, at du besøger ham? 6 Og du har ladet ham blive lidet ringere end Englene; du kronede ham med Ære og Herlighed. 7 Du gør, at han hersker over dine Hænders Gerninger, du har lagt alting under hans Fødder: 8 Faar og Øksne, dem alle sammen, ja, ogsaa Markens Dyr, 9 Fuglene under Himmelen og Fiskene i Havet, hvad som farer hen ad Havets Veje. Herre, vort Herskab! hvor herligt er dit Navn over al Jorden!

9 Til Sangmesteren; til Muth-Labben; en Psalme af David. Jeg vil takke Herren af mit ganske Hjerte, jeg vil fortælle alle dine underfulde Gerninger. 2 Jeg vil glæde og fryde mig i dig, jeg vil lovsynge dit Navn, du Højeste! 3 Naar mine Fjender vige tilbage, da skulle de støde an og omkomme for dig. 4 Thi du har udført min Ret og min Sag; du har sat dig paa Tronen, du, som dømmer Retfærdighed. 5 Du truede Hedningerne, du tilintetgjorde den ugudelige, du, udslettede deres Navn evindelig og altid. 6 Fjenderne ere ikke mere, de ere ødelagte evindelig; og du har nedbrudt Stæderne, deres Ihukommelse er forsvunden med dem. 7 Men Herren skal blive evindelig; han har beredt sin Trone til Dom. 8 Og han skal dømme Verden med Retfærdighed; han skal afsige Dom over Folkene med Retvished. 9 Og Herren være den ringe en Ophøjelse, ja en Ophøjelse i Nødens Tider! 10 Og de, som kendte dit Navn, skulle forlade sig paa dig; thi du har ikke forladt dem, som søge dig, Herre! 11 Lovsynger Herren, som bor paa Zion, kundgører iblandt Folkene hans Gerninger! 12 Thi han, som hævner Blod, kommer dem i Hu, han har ikke glemt de elendiges Skrig. 13 Herre, vær mig naadig, se, kvad jeg maa taale af dem, som hade mig, du som ophøjer mig fra Dødens Porte, 14 paa det jeg kan fortælle al din Lov i Zions Datters Porte, at jeg

maa fryde mig i din Frelse. 15 Hedningerne ere sunkne i Graven, som de gjorde; deres Fod er greben i Garnet, som de skjulte. 16 Herren er bleven kendt, han har gjort Ret; den ugudelige er besnæret i sine Hænders Gerning. (Higgajon, Sela) 17 Lad de ugudelige vende om til Dødsriget, ja, alle Hedninger, som glemme Gud. (Sheol h7585) 18 Thi en fattig skal ikke glemmes evindelig, de elendiges Forventning ikke altid skuffes. 19 Herre! staa op, lad ikke et Menneske blive mægtigt; lad Hedningerne dømmes for dit Ansigt! 20 Lad Frygt, o Herre! komme paa dem; lad Hedningerne kende, at de ere Mennesker. (Sela)

10 Herre! hvorfor staar du saa langt borte! hvorfor skjuler du dig i Nødens Tider? 2 Ved den ugudeliges Hovmod ængstes de elendige; de gribes i de Tanker, hvilke han optænkte. 3 Thi den ugudelige roser sig af sin Sjæls Begæring, og den rovgerrige velsigner sig, Herren foragter han. 4 Den ugudelige sætter Næsen højt og siger: Der er ingen Hjemsøgelse; der er ingen Gud, saa ere alle hans Tanker. 5 Hans Veje lykkes altid, dine Domme ere ham for høje; han trodser alle sine Fjender. 6 Han siger i sit Hjerte: Jeg skal ikke rokkes, fra Slægt til Slægt skal jeg ikke komme i Ulykke. 7 Hans Mund er fuld af Banden og Svig og Bedrageri, under hans Tunge er Uret og Ondskab. 8 Han sidder paa Lur i Byerne, i Skjul ihjelslaar han en uskyldig; hans Øjne spejde efter den svage. 9 Han lurer i Skjul som en Løve i sin Hule, han lurer paa at gribe en elendig; han griber den elendige, idet han drager ham i sit Garn. 10 Knuste synke disse hen, og for hans vældige falde de svage. 11 Han siger i sit Hjerte: Gud har glemt det, han har skjult sit Ansigt, han ser det ikke i Evighed. 12 Staa op, Herre! Gud, opløft din Haand, glem ikke de elendige! 13 Hvorfor skal en ugudelig foragte Gud? han siger i sit Hjerte: Du hjemsøger ikke. 14 Du ser det! thi du skuer Møje og Fortræd, saa at de kunne lægges i din Haand; den svage forlader sig paa dig, du har været den faderløses Hjælper. 15 Sønderbryd den ugudeliges Arm; og hjemsøg den ondes Ugudelighed, indtil du ikke finder den mere. 16 Herren er Konge evindelig, og altid; Hedningerne omkomme af hans Land. 17 Du, Herre! hører de elendiges Begæring, du styrker deres Hjerte, du lader dit Øre mærke derpaa 18 for at skaffe den faderløse og ringe Ret; ej længer skal et Menneske, der er af Jorden, vedblive at volde Skræk.

11 Til Sangmesteren; af David. Jeg haaber paa Herren; hvorledes kunne I da sige til min Sjæl: Fly til eders Bjerg som en Fugl? 2 Thi se, de ugudelige spænde Buen, de berede deres Pil paa Strengen, at skyde i Mørke paa de oprigtige af Hjertet. 3 Thi Grundvoldene nedbrydes; hvad kunde en retfærdig udrette? 4 Herren er i sit hellige Tempel, Herrens Trone er i Himmelen; hans Øjne se, hans Øjenlaage prøve Menneskens Børn. 5 Herren prøver en retfærdig; men den ugudelige og den, som elsker Vold, dem hader hans Sjæl. 6 Han skal lade regne Snarer over de ugudelige; Ild og Svovl og et vældigt Stormvejr skal blive deres Bægers Del. 7 Thi Herren er retfærdig, elsker Retfærdighed; hans Ansigt skuer en oprigtig.

12 Til Sangmesteren; til Skeminith; en Psalme af David. 2 Frels, Herre! thi de fromme ere borte; thi de trofaste ere blevne faa iblandt Menneskens Børn. 3 De tale Løgn, hver med sin Næste; med smigrende Læber, snart af et, snart af et andet Hjerte tale de. 4 Herren udrydde alle smigrende Læber, den Tunge, som taler store Ord, 5 dem, som sige: Ved vor Tunge skulle vi faa Overhaand, vore Læber ere med os; hvo er vor Herre? 6 For de elendiges Ødelæggelses Skyld, for de fattiges Jamren vil jeg nu staa op, siger Herren; jeg vil sætte en Frelse for den, som han fnyser ad. 7 Herrens Ord ere rene Ord, ligesom Sølv, der er smeltet i en Ovn af Jord, lutret syv Gange. 8 Du, Herre! du vil bevare dem; du vil vogte os imod denne Slægt evindelig. De ugudelige færdes trindt omkring, naar Skarn ophøjes iblandt Menneskens Børn.

13 Til Sangmesteren; en Psalme, af David. 2 Herre, hvor længe? vil du evindelig glemme mig? hvor længe vil du skjule dit Ansigt for mig? 3 Hvor længe skal jeg være raadvild i min Sjæl og have Bedrøvelse i mit Hjerte om Dagen, hvor længe skal min Fjende ophøje sig over mig? 4 Se til, bønhør mig, Herre min Gud! opklar mine Øjne, at jeg ikke skal hensove i Døden, 5 at min Fjende ikke skal sige: Jeg fik Overhaand over ham; at min Modstander ikke skal fryde sig over, at jeg snubler. 6 Men jeg forlader mig paa din Miskundhed, lad mit Hjerte fryde sig i din Frelse; jeg vil synge for Herren, thi han har gjort vel imod mig.

14 Til Sangmesteren; af David. En Daare siger i sit Hjerte: Der er ingen Gud; fordærvelig,

vederstyggelig er deres Gerning; der er ingen, som gør godt. 2 Herren saa ned fra Himmelen paa Menneskens Børn, at se, om der var nogen forstandig, nogen, som søgte Gud. 3 De ere alle afvegne, de ere fordærvede til Hobe; der er ingen, som gør godt, end ikke een. 4 Have de ikke kendt det, alle de, som gøre Uret, som æde mit Folk, som de aade Brød? de kaldte ikke paa Herren. 5 Den Gang frygtede de saare, fordi Gud var med den retfærdiges Slægt. 6 Gører kun den elendiges Raad til Skamme; thi Herren er hans Tilflugt. 7 Gid der fra Zion kom Frelse for Israel! Naar Herren tilbagefører sit fangne Folk, da skal Jakob fryde sig, Israel glæde sig.

15 En Psalme af David. Herre, hvo skal være til Herberge i dit Paulun? hvo skal bo paa dit hellige Bjerg? 2 Den, som vandrer i Oprigtighed og gør Retfærdighed og taler Sandhed i sit Hjerte; 3 som ikke bagtaler med sin Tunge, ikke gør sin Næste ondt og ikke driver Spot med sin nærmeste; 4 i hvis Øjne den ugudelige er foragtet, men som ærer dem, som frygte Herren; den, som har svoret sig til Skade og ikke vil forandre det; 5 den, som ikke sætter sine Penge ud imod Aager og ikke tager Gave imod en uskyldig; hvo disse Ting gør, skal ikke rokkes evindelig.

16 Af David; et „gyldent Smykke". Gud! bevar mig; thi jeg tror paa dig. 2 Du sagde til Herren: Du er min Herre, jeg har intet Gode uden dig; 3 i Samfund med de hellige, som ere i Landet, og de herlige, til hvilke al min Lyst er. 4 Mange skulle deres Smerter blive, som haste efter en anden; jeg vil ikke udgyde deres Drikofre af Blod og ikke tage deres Navne paa mine Læber. 5 Herren er min Arvs Del og mit Bæger; du er den, som opholder min Lod. 6 Snorene faldt mig paa de liflige Steder, ja, en dejlig Arv tilfaldt mig. 7 Jeg vil love Herren, som gav mig Raad; ja, mine Nyrer paaminde mig om Nætterne. 8 Jeg har stedse sat Herren for mig; thi han er ved min højre Haand, jeg skal ikke rokkes. 9 Derfor glæder mit Hjerte sig, og min Ære fryder sig; ja, mit Kød skal bo tryggelig. 10 Thi du vil ikke overlade min Sjæl til Dødsriget; du skal ikke lade din hellige se Forraadnelse. (Sheol h7585) 11 Du vil kundgøre mig Livets Sti; for dit Ansigt er Mættelse af Glæder, Livsaligheder ved din højre Haand evindelig.

17 En Bøn af David. Herre! hør Retfærdighed, giv Agt paa mit Raab, vend Øren til min Bøn, som ikke sker med svigefulde Læber. 2 Lad min Ret udgaa fra dit Ansigt; lad dine Øjne beskue Retskaffenhed. 3 Du prøvede mit Hjerte, du besøgte det om Natten, du smeltede mig: Du fandt intet; jeg tænkte, min Mund skal ikke overtræde. 4 Med Hensyn paa Menneskenes Gerninger, da har jeg vogtet mig for Røveres Stier efter dine Læbers Ord. 5 Mine Skridt holdt sig paa dine Veje, mine Trin rokkedes ikke. 6 Jeg raaber til dig; thi du, Gud! bønhører mig; bøj dit Øre til mig, hør min Tale! 7 Bevis din underfulde Miskundhed, du, som med din højre Haand frelser dem, som tro, fra Modstanderne. 8 Bevar mig som Øjestenen, Øjets Datter, skjul mig under dine Vingers Skygge 9 for de ugudeliges Ansigt, som ødelægge mig, for min Sjæls Fjender, som omringe mig. 10 De lukke deres Hjerte til, de tale med deres Mund af Hovmod. 11 Hvor vi gaa, have de nu omringet os; deres Øjemed er, at vi maa glide paa Jorden. 12 Han er lig en Løve, der higer efter Rov, og lig en ung Løve, der sidder i Skjul. 13 Herre! staa op, forekom ham, bøj ham; frels min Sjæl fra den ugudelige ved dit Sværd, 14 fra Folk ved din Haand; Herre! fra Verdens Folk, som have deres Del i Livet, øg hvis Bug du fylder med dine Skatte; deres Børn mættes, og det, som de have tilovers, efterlade de til deres spæde Børn. 15 Men jeg skal beskue dit Ansigt i Retfærdighed; jeg skal mættes ved din Skikkelse, naar jeg opvaagner.

18 Til Sangmesteren; af David, Herrens Tjener, som talte Ordene af denne Sang for Herren paa den Dag, Herren havde friet ham fra alle hans Fjenders Haand og fra Sauls Haand. 2 Og han sagde: Herre! jeg har dig hjertelig kær, min Styrke! 3 Herren er min Klippe, min Befæstning og min Frelser; min Gud er min Klippe, paa hvem jeg forlader mig, mit Skjold og mit Frelsens Horn, min faste Borg. 4 Jeg vil paakalde Herren, som bør loves, saa bliver jeg frelst fra mine Fjender. 5 Dødens Reb omspændte mig, og Belials Bække forfærdede mig. (Sheol h7585) 6 Helvedes Reb omgave mig; Dødens Snarer kom over mig. (questioned) 7 Da jeg var i Angest, raabte jeg til Herren, ja, jeg raabte til min Gud; han hørte min Røst fra sit Tempel, og mit Raab til ham kom for hans Øren. 8 Og Jorden bævede og rystede, og Bjergenes Grundvolde skælvede; og de bævede, thi han var vred. 9 Der opgik Røg af

hans Næse, og Ild af hans Mund fortærede; Gløder gnistrede ud af den. **10** Og han bøjede Himmelen og for ned, og der var Mørkhed under hans Fødder. **11** Og han for paa Keruben og drog frem, og han fløj paa Vejrets Vinger. **12** Han satte Mørkhed til sit Skjul, til sit Paulun trindt omkring sig, mørke Vande og tykke Skyer. **13** Fra Glansen foran ham fore hans Skyer frem, Hagel og Gløder. **14** Og Herren tordnede i Himmelen, og den Højeste udgav sin Røst; der var Hagel og Gløder. **15** Og han udskød sine Pile og adspredte dem, og han lod det lyne stærkt og forfærdede dem. **16** Da saas Vandenes Leje, og Jordens Grundvolde blottedes ved din Trusel, Herre! ved din Næses Aandes Vejr. **17** Han udrakte sin Haand fra det høje, han hentede mig, han drog mig op af de store Vande. **18** Han friede mig fra min stærke Fjende og fra mine Avindsmænd; thi de vare mig for stærke. **19** De overfaldt mig i min Modgangs Tid; men Herren var min Understøttelse. **20** Og han førte mig ud i det frie; han frelste mig, thi han havde Lyst til mig. **21** Herren vederlagde mig efter min Retfærdighed; han betalte mig efter mine Hænders Renhed. **22** Thi jeg har bevaret Herrens Veje, og jeg er ikke funden skyldig for min Gud. **23** Thi alle hans Domme ere for mig, og fra hans Skikke viger jeg ikke. **24** Men jeg var oprigtig for ham og vogtede mig for min Synd. **25** Og Herren betalte mig efter min Retfærdighed, efter mine Hænders Renhed for hans Øjne. **26** Imod den fromme beviser du dig from; imod den oprigtige Mand viser du dig oprigtig; **27** imod den rene viser du dig ren, og imod den forvendte viser du dig forvendt. **28** Thi du frelser det elendige Folk, og du fornedrer de høje Øjne. **29** Thi du bringer min Lampe til at lyse; Herren min Gud opklarer mit Mørke. **30** Thi ved dig stormer jeg imod en Trop, og ved min Gud springer jeg over en Mur. **31** Guds Vej er fuldkommen; Herrens Tale er lutret, han er alle dem et Skjold, som tro paa ham. **32** Thi hvo er en Gud uden Herren? og hvo er en Klippe uden vor Gud? **33** Den Gud, som omgjorder mig med Kraft og gør min Vej fuldkommen, **34** han gør mine Fødder som Hindernes og lader mig staa fast paa mine Høje. **35** Han vænner mine Hænder til Striden, og mine Arme spænde Kobberbuen. **36** Og du giver mig din Frelses Skjold, og din højre Haand understøtter mig, og din Nedladelse gør mig stor. **37** Du gør Rummet vidt under mig for mine Skridt, og mine Ankler vakle ikke. **38** Jeg forfølger mine Fjender og naar dem og vender ikke tilbage, før jeg har udryddet dem. **39** Jeg knuser dem, at de ikke kunne staa op; de faldt under mine Fødder. **40** Og du har omgjordet mig med Kraft til Striden; du bøjede mine Modstandere under mig. **41** Og du har drevet mig mine Fjender paa Flugt; mine Hadere udryddede jeg. **42** De raabte, men der var ingen Frelser; til Herren, men han svarede dem ikke. **43** Og jeg støder dem smaa som Støv for Vejret, som Dynd paa Gader fejer jeg dem bort. **44** Du udfriede mig fra Folkenes Kiv, du satte mig til Hedningernes Hoved, et Folk, som jeg ikke kendte, de tjene mig. **45** Da deres Øren hørte om mig, adløde de mig, den fremmedes Børn smigrede for mig. **46** Den fremmedes Børn henvisne; de komme skælvende frem af deres Borge. **47** Herren lever, højlovet er min Klippe og højt ophøjet min Frelses Gud, **48** den Gud, som giver mig Hævn, og tvinger Folkene under mig. **49** Du er den, som udfrier mig fra mine Fjender, du sætter mig i Sikkerhed for mine Modstandere, du redder mig fra Voldsmanden. **50** Derfor vil jeg bekende dig, Herre! iblandt Hedningerne og lovsynge dit Navn. Stor Frelse beviser han sin Konge og gør Miskundhed imod sin Salvede, imod, David og imod hans Sæd evindelig.

19 Til Sangmesteren; en Psalme af David. **2** Himlene fortælle Guds Ære, og den udstrakte Befæstning forkynder hans Hænders Gerning. **3** En Dag udgyder sin Tale til den anden, og en Nat kundgør den anden Vidskab. **4** Der er ingen Tale og ej Ord, med hvilke deres Røst ej er hørt. **5** Deres Maalesnor er udgangen over al Jorden og deres Ord til Jorderiges Ende, han satte et Telt for Solen paa dem. **6** Og den gaar ud som en Brudgom af sit Brudekammer; den glæder sig som en Helt ved at løbe sin Bane. **7** Dens Udgang er fra Himmelens ene Ende, og dens Omgang indtil dens anden Ende, og intet er dækket for dens Hede. **8** Herrens Lov er fuldkommen, den vederkvæger Sjælen; Herrens Vidnesbyrd er trofast, det gør den vankundige viis. **9** Herrens Befalinger ere rette, de glæde Hjertet; Herrens Bud er rent, det oplyser Øjnene. **10** Herrens Frygt er ren, den bestaar evindelig; Herrens Domme ere Sandhed, de ere alle sammen retfærdige. **11** De ere kosteligere end Guld, ja, end meget fint Guld, og sødere end Honning og Honningkage. **12** Ogsaa din Tjener bliver paamindet ved dem; naar man holder dem, da er der stor Løn. **13** Hvo mærker Vildfarelserne? rens du mig fra lønlig Brøst! **14** Hold og din Tjener borte fra de hovmodige, at de ikke

skulle herske over mig, da bliver jeg urokkelig og uden Skyld for store Overtrædelser. Lad min Munds Ord og mit Hjertes Betænkning være til Behag for dit Ansigt, Herre, min Klippe og min Genløser!

20 Til Sangmesteren; en Psalme af David. **2** Herren bønhøre dig paa Nødens Dag! Jakobs Guds Navn ophøje dig! **3** Han sende dig Hjælp fra Helligdommen og understøtte dig fra Zion! **4** Han ihukomme alle dine Madofre, og dit Brændoffer finde han fedt! (Sela) **5** Han give dig efter dit Hjerte og opfylde alle dine Anslag! **6** Saa ville vi synge om din Frelse og i vor Guds Navn oprejse Banner; Herren opfylde alle dine Begæringer! **7** Nu ved jeg, at Herren frelser sin Salvede, han vil bønhøre ham fra sin hellige Himmel; ved hans frelsende højre Haands vældige Gerninger. **8** Disse forlade sig paa Vogne og disse paa Heste; men vi ville prise Herren vor Guds Navn. **9** De have maattet bøje sig og ere faldne; men vi staa og holde os oprejste. Frels, Herre! Kongen bønhøre os den Dag, vi raabe!

21 Til Sangmesteren; en Psalme af David. **2** Herre! Kongen glæder sig i din Kraft, og hvor saare fryder han sig ved din Frelse! **3** Du har givet ham hans Hjertes Begæring og ikke nægtet ham det, hans Læber ønskede. (Sela) **4** Thi du kommer ham i Møde med Velsignelser af godt, du sætter en Krone af Guld paa hans Hoved. **5** Han begærede Liv af dig, du gav ham det, et langt Levned, evindelig og altid. **6** Han har stor Ære ved din Frelse; du lægger Majestæt og Hæder paa ham. **7** Thi du sætter ham til Velsignelser altid, du fryder ham med Glæde for dit Ansigt. **8** Thi Kongen forlader sig paa Herren, og ved den Højestes Miskundhed skal han ikke rokkes. **9** Din Haand skal finde alle dine Fjender; din højre Haand skal finde dine Avindsmænd. **10** Du skal stille dem som for en gloende Ovn, naar du viser dit Ansigt; Herren skal opsluge dem i sin Vrede, og Ild skal fortære dem. **11** Du skal udslette deres Frugt af Jorden og deres Sæd iblandt Menneskens Børn. **12** Thi de paaførte dig ondt; de udtænkte Anslag, men de kunde ikke fuldkomme det. **13** Thi du skal gøre, at de fly; du sigter med dine Buestrenge imod deres Ansigt. Herre! ophøj dig i din Kraft; vi ville synge og love din Magt.

22 Til Sangmesteren; til „Morgenrødens Hind"; en Psalme af David. **2** Min Gud, min Gud! hvorfor har du forladt mig, du er fjern fra min Frelse, fra mit Klageskrig. **3** Min Gud! jeg raaber om Dagen, og du svarer ikke; og om Natten, og jeg kan ikke være stille. **4** Men du er hellig, du, som bor iblandt Israels Lovsange! **5** Vore Fædre forlode sig paa dig; de forlode sig paa dig, og du friede dem. **6** Til dig raabte de og frelstes; de forlode sig paa dig, og bleve ikke beskæmmede. **7** Men jeg er en Orm og ikke en Mand, Menneskens Spot og Folks Foragt. **8** Alle de, som se mig, spotte mig; de vrænge Mund, de ryste med Hovedet: **9** „Vælt det paa Herren, han befri ham; han redde ham, efterdi han har Lyst til ham"! **10** Du er dog den, som drog mig af Moders Liv, du lod mig hvile trygt ved min Moders Bryster. **11** Paa dig er jeg kastet fra Moders Liv af; du er min Gud fra min Moders Skød. **12** Vær ikke langt fra mig, thi Angest er nær; thi der er ingen Hjælper. **13** Mange Øksne have omgivet mig; Basans Tyre have omringet mig. **14** De oplode deres Gab imod mig som en Løve, der river og brøler. **15** Jeg er udøst som Vand, og alle mine Ben adskille sig; mit Hjerte er som Voks, det smelter midt i mit Liv. **16** Min Kraft er tørret som et Potteskaar, min Tunge hænger ved mine Gummer, og du lægger mig ned i Dødens Støv. **17** Thi Hunde have omgivet mig; de ondes Hob har omringet mig; de have gennemboret mine Hænder og mine Fødder. **18** Jeg kan tælle alle mine Ben; de se til, de se paa mig. **19** De dele mine Klæder imellem sig og kaste Lod om mit Klædebon. **20** Men du, Herre, vær ikke langt borte! min Styrke, skynd dig at hjælpe mig! **21** Red min Sjæl fra Sværdet, min eneste fra Hundes Vold! **22** Frels mig fra Løvens Gab og fra Enhjørningens Horn! Du har bønhørt mig. **23** Jeg vil forkynde dit Navn for mine Brødre, midt i Forsamlingen vil jeg love dig. **24** I, som frygte Herren, lover ham! al Jakobs Sæd, ærer ham! og bæver for ham, al Israels Sæd! **25** Thi han har ikke foragtet og ej havt Vederstyggelighed for den elendiges Elendighed og ikke skjult sit Ansigt for ham; men der han raabte til ham, hørte han det. **26** Fra dig begynder min Lovsang i en stor Forsamling; jeg vil betale mine Løfter i Paasyn af dem, som frygte ham. **27** De sagtmodige skulle æde og mættes, Herren skal prises af dem, som søge ham; eders Hjerter leve altid! **28** Alle Verdens Ender skulle komme det i Hu og omvende sig til Herren; og alle Hedningernes Slægter skulle tilbede for dit Ansigt. **29** Thi Riget hører Herren til, og han hersker over Hedningerne. **30** Alle mægtige

paa Jorden skulle æde og tilbede; for ham skulle alle de bøje sig, som sank i Muld, og den, som ikke kunde holde sin Sjæl i Live. **31** Efterkommerne skulle tjene ham; der skal fortælles om Herren til Efterslægten. De skulle komme og forkynde hans Retfærdighed for det Folk, som bliver født; thi han har gjort det.

23 En Psalme af David. Herren er min Hyrde, mig skal intet fattes. **2** Han lader mig ligge i skønne Græsgange; han leder mig til de stille rindende Vande. **3** Han vederkvæger min Sjæl; han fører mig paa Retfærdigheds Veje for sit Navns Skyld. **4** Naar jeg end skal vandre i Dødens Skygges Dal, vil jeg ikke frygte for ondt, thi du er med mig; din Kæp og din Stav, de skulle trøste mig. **5** Du bereder et Bord for mig over for mine Fjender; du har salvet mit Hoved med Olie, mit Bæger flyder over. **6** Ikkun godt og Miskundhed skal følge mig alle mine Livsdage, og jeg skal blive i Herrens Hus igennem lange Tider.

24 En Psalme af David. Herrens er Jorden og dens Fylde, Jorderige og de, der bo derpaa. **2** Thi han grundfæstede den paa Havene og gjorde den fast over Strømmene. **3** Hvo skal gaa op paa Herrens Bjerg? hvo skal staa paa hans hellige Sted? **4** Den, som har uskyldige Hænder og er ren af Hjertet; den, som ikke har sat sin Hu til Løgn og ej svoret svigeligt. **5** Han skal annamme Velsignelse fra Herren og Retfærdighed fra sin Frelses Gud. **6** Dette er den Slægt, som spørger efter ham, de, som søge dit Ansigt, Jakobs Børn. (Sela) **7** I Porte, opløfter eders Hoveder, ja, opløfter eden, I evige Døre, at Ærens Konge kan drage ind! **8** Hvo er denne Ærens Konge? Herren, stærk og mægtig, Herren, mægtig i Strid. **9** I Porte, opløfter eders Hoveder, ja opløfter eder, I evige Døre, at Ærens Konge kan drage ind! **10** Hvo er han, den Ærens Konge? Herren Zebaoth, han er Ærens Konge. (Sela)

25 En Psalme af David. Til dig, Herre! opløfter jeg min Sjæl. **2** Jeg forlader mig paa dig, min Gud! lad mig ikke beskæmmes, at mine Fjender ikke skulle fryde sig over mig. **3** Ja, ingen, som bier efter dig, skal beskæmmes; beskæmmes skulle de, som handle troløst uden Aarsag. **4** Herre! lad mig kende dine Veje, lær mig dine Stier. **5** Gør, at jeg gaar frem i din Sandhed, og lær mig den; thi du er min Frelses Gud, jeg bier efter dig den ganske Dag. **6** Herre! kom din Barmhjertighed og din Miskundhed i Hu; thi de have været fra Evighed. **7** Kom ikke mine Ungdoms Synder eller mine Overtrædelser i Hu; men kom du mig i Hu efter din Miskundhed for din Godheds Skyld, Herre! **8** Herren er god og oprigtig, derfor underviser han Syndere om Vejen. **9** Han skal gøre, at de ydmygede komme til Ret, og han skal lære de ydmygede sin Vej. **10** Alle Herrens Stier ere Miskundhed og Sandhed for dem, som bevare hans Pagt og hans Vidnesbyrd. **11** For dit Navns Skyld, Herre, forlad mig dog min Misgerning; thi den er stor. **12** Hvo er den Mand, som frygter Herren? han skal undervise ham om den Vej, som han skal udvælge. **13** Hans Sjæl skal bo i Lyksalighed, og hans Sæd skal arve Landet. **14** Herrens Omgang er med dem, som frygte ham, og hans Pagt er med dem, til at lade dem kende den. **15** Mine Øjne ere stedse til Herren; thi han skal drage mine Fødder ud af Garnet. **16** Vend dit Ansigt til mig og vær mig naadig; thi jeg er enlig og elendig. **17** Mit Hjertes Ængstelser have vidt udbredt sig; før mig ud af mine Trængsler! **18** Se hen til min Elendighed og min Møje, og forlad mig alle mine Synder! **19** Se hen til mine Fjender, thi de ere mange; og de hade mig med uretfærdigt Had. **20** Bevar min Sjæl og red mig, at jeg ikke beskæmmes, thi jeg tror paa dig. **21** Lad Retsindighed og Oprigtighed bevare mig; thi jeg bier efter dig. **22** Forløs, o Gud, Israel af al dets Nød!

26 Af David. Herre! skaf mig Ret, thi jeg har vandret i min Uskyldighed; og jeg forlader mig paa Herren, jeg skal ikke snuble. **2** Prøv mig, Herre! og forsøg mig, lutre mine Nyrer og mit Hjerte; **3** thi din Miskundhed er for mine Øjne, og jeg vandrer i din Sandhed. **4** Jeg sidder ikke hos falske Folk og kommer ikke hos underfundige. **5** Jeg hader de ondes Forsamling og sidder ikke hos de ugudelige. **6** Jeg tor mine Hænder i Uskyldighed og holder mig omkring dit Alter, Herre! **7** for at lade mig høre med Taksigelses Røst og for at fortælle alle dine underfulde Gerninger. **8** Herre! jeg elsker dit Hus's Bolig og din Æres Tabernakels Sted. **9** Bortryk ikke min Sjæl med Syndere, eller mit Liv med blodgerrige Folk, **10** i hvis Hænder der er Skændsel, og hvis højre Haand er fuld af Skænk. **11** Men jeg vil vandre i min Uskyldighed; forløs mig og vær mig naadig! **12** Min Fod staar paa det jævne; i Forsamlinger vil jeg love Herren.

27 Af David. Herren er mit Lys og min Frelse, for hvem skal jeg frygte? Herren er mit Livs Værn,

for hvem skal jeg ræddes? 2 Der de onde kom frem imod mig for at æde mit Kød, mine Modstandere og mine Fjender, da snublede de og faldt. 3 Dersom en Hær vilde lejre sig imod mig, da skal mit Hjerte ikke frygte; dersom en Krig rejses imod mig, da er jeg dog trøstig. 4 Een Ting har jeg begæret af Herren, den vil jeg søge efter; at jeg maa bo i Herrens Hus alle mine Livsdage for at beskue Herrens Livsalighed og at grunde i hans Tempel. 5 Thi han skal gemme mig i sin Hytte paa den onde Dag; han skal skjule mig i sit Pauluns Skjul, han skal ophøje mig paa en Klippe. 6 Og nu hæver mit Hoved sig over mine Fjender, som ere trindt omkring mig, og jeg vil ofre ham Ofre med Frydeklang i hans Paulun; jeg vil synge og lege for Herren. 7 Herre! hør min Røst, naar jeg raaber, og vær mig naadig og bønhør mig! 8 Til dig sagde mit Hjerte, der du sagde: „Søger mit Ansigt", jeg søger dit Ansigt, Herre! 9 Skjul ikke dit Ansigt for mig, forskyd ikke din Tjener i Vrede; du har været min Hjælp, opgiv mig ikke og forlad mig ikke, min Frelses Gud! 10 Thi min Fader og min Moder forlode mig; men Herren tager mig op. 11 Herre! lær mig din Vej og led mig paa den jævne Sti, for mine Fjenders Skyld. 12 Giv mig ikke i mine Fjenders Vold; thi falske Vidner og de, som aande Uretfærdighed, opstode imod mig. 13 Havde jeg ikke troet, at jeg skulde se Herrens Godhed i de levendes Land —! 14 Bi efter Herren, vær frimodig, og han skal styrke dit Hjerte; ja, bi efter Herren!

28 Af David. Herre! til dig vil jeg raabe; min Klippe! vær ikke tavs imod mig, at du ikke holder dig stille imod mig, og jeg bliver lig dem, som fare ned i Graven. 2 Hør mine ydmyge Begæringers Røst, naar jeg raaber til dig, naar jeg opløfter mine Hænder til dit hellige Kor. 3 Bortriv mig ikke med de ugudelige og med dem, som gøre Uret, dem, som tale Fred med deres Næste, enddog der er ondt i deres Hjerte. 4 Giv dem efter deres Gerning og efter deres Idrætters Ondskab; giv dem efter deres Hænders Gerning, betal dem, hvad de have fortjent. 5 Thi de agte ikke paa Herrens Værk, ej heller paa hans Hænders Gerning; han skal nedbryde dem og ikke bygge dem op. 6 Lovet være Herren; thi han har hørt mine ydmyge Begæringers Røst. 7 Herren er min Styrke og mit Skjold, mit Hjerte har forladt sig paa ham, og jeg er bleven hjulpen; og mit Hjerte fryder sig, og jeg vil takke ham med min Sang. 8 Herren er deres Styrke, og han er sin Salvedes Værn til Frelse. 9 Frels dit Folk og velsign din Arv og fød dem og ophøj dem indtil evig Tid.

29 Giver Herren, I Guds Børn! giver Herren Ære og Styrke. 2 Giver Herren hans Navns Ære, tilbeder for Herren i hellig Prydelse. 3 Herrens Røst er over Vandene; Ærens Gud tordner; Herren er over de store Vande. 4 Herrens Røst er med Kraft; Herrens Røst er med Herlighed. 5 Herrens Røst sønderbryder Cedre, og Herren har sønderbrudt Libanons Cedre. 6 Og han gør, at de springe som en Kalv, Libanon og Sirjon som en ung Enhjørning. 7 Herrens Røst slaar ned med Ildsluer. 8 Herrens Røst gør, at Ørken bæver; Herren gør, at Kades's Ørk bæver. 9 Herrens Røst bringer Hinder til at føde og blotter Skovene; men i hans Tempel siger enhver: „Ære!" 10 Herren har siddet ved Syndfloden, og Herren sidder, en Konge evindelig. 11 Herren skal give sit Folk Kraft; Herren skal velsigne sit Folk i Freden.

30 En Psalme, en Sang ved Husets Indvielse; af David. Herre! jeg vil ophøje dig; thi du har draget mig op, og du lod ikke mine Fjender glædes over mig. 2 Herre, min Gud! jeg raabte til dig, og du helbredede mig. 3 Herre! du førte min Sjæl op fra de døde, du lod mig leve, at jeg ikke for ned i Hulen. (Sheol h7585) 4 Synger for Herren, I hans hellige! og priser hans Helligheds Ihukommelse. 5 Thi et Øjeblik varer hans Vrede, men hans Naade Livet igennem; om Aftenen gæster os Graad, men om Morgenen Frydeskrig. 6 Og jeg sagde i min Tryghed: Jeg skal ikke rokkes evindelig. 7 Herre! i din Naade havde du befæstet mit Bjerg; du skjulte dit Ansigt, da blev jeg forfærdet. 8 Til dig, Herre! vil jeg raabe, og til Herren vil jeg bede ydmygeligt. 9 Hvad Vinding er der i mit Blod, at jeg farer ned til Graven? Kan Støv takke dig? Kan det forkynde din Sandhed? 10 Herre! hør, og vær mig naadig; Herre! vær min Hjælper. 11 Du har omskiftet min Sorg til Dans for mig; du har løst min Sæk og bundet op om mig med Glæde, 12 at min Ære maa lovsynge dig og ikke tie; Herre, min Gud! evindelig vil jeg takke dig.

31 Til Sangmesteren; en Psalme af David. Herre! jeg tror paa dig, lad mig ikke beskæmmes evindelig; udfri mig ved din Retfærdighed. 2 Bøj dit Øre til mig, red mig hastelig; vær mig en fast Klippe, en sikker Borg til at frelse mig. 3 Thi du er min Klippe og min

Befæstning, og for dit Navns Skyld vil du lede mig og føre mig. **4** Du vil udføre mig af Garnet, som de have skjult for mig; thi du er min Styrke. **5** I din Haand befaler jeg min Aand; du forløste mig, Herre, du sande Gud! **6** Jeg hader dem, som tage Vare paa Løgnens Gøglebilleder; men paa Herren forlader jeg mig. **7** Jeg vil fryde mig og være glad ved din Miskundhed; thi du har set min Elendighed, du har kendt min Sjæleangest. **8** Du overantvordede mig ikke i Fjendens Haand; du lod mine Fødder staa paa et vidt Rum. **9** Herre! vær mig naadig, thi jeg er angest; hentæret af Sorg er mit Øje, min Sjæl og min Krop. **10** Thi mit Liv er svundet hen i Bedrøvelse og mine Aar i Suk; min Kraft er brudt for min Misgernings Skyld, og mine Ben ere hentørrede. **11** Ved alle mine Fjender er jeg bleven til Spot, og det i rigt Maal for mine Naboer og til Forskrækkelse for mine Kyndinge; de, som saa mig udenfor, flyede fra mig. **12** Jeg blev glemt, ude af Sinde som en død, jeg var som et Kar, der gaar tabt. **13** Thi jeg hørte manges Bagtalelse, der var Rædsel trindt omkring; idet de raadsloge sammen over mig, tænkte de at tage Livet af mig. **14** Men jeg forlader mig paa dig, Herre! jeg sagde: Du er min Gud. **15** Mine Tider ere i din Haand; red mig fra mine Fjenders Haand og fra dem, som forfølge mig. **16** Lad dit Ansigt lyse over din Tjener; frels mig ved din Miskundhed. **17** Herre! lad mig ikke beskæmmes, thi jeg har kaldt paa dig; lad de ugudelige beskæmmes, lad dem tie i Dødsriget. **(Sheol h7585)** **18** Lad de falske Læber blive stumme, som tale frækt i Hovmod og Foragt imod den retfærdige. **19** Hvor stor er din Godhed, som du har gemt for dem, som dig frygte, hvilken du har udvist imod dem, som tro paa dig, for Menneskens Børn. **20** Du vil skjule dem i dit Ansigts Skjul for Menneskers Sammensværgelser; du vil gemme dem i en Hytte for Tungers Kiv. **21** Lovet være Herren! thi han har underligt bevist sin Miskundhed imod mig i en fast Stad. **22** Og jeg sagde, der jeg var forfærdet: Jeg er udryddet fra dine Øjne; men du hørte mine ydmyge Begæringers Røst, da jeg raabte til dig. **23** Elsker Herren, alle hans hellige! Herren bevarer de trofaste og betaler i Overmaal ham, som øver Hovmod. **24** Værer frimodige, og han skal styrke eders Hjerte, alle I, som haabe paa Herren!

32 Salig er den, hvis Overtrædelse er forladt, hvis Synd er skjult. **2** Saligt er det Menneske, hvem Herren ikke tilregner Skyld, og i hvis Aand der ikke er Svig. **3** Der jeg vilde tie, hentæredes mine Ben under min Jamren den ganske Dag. **4** Thi din Haand laa Dag og Nat svar paa mig; min Livskraft svandt hen i Sommerens Tørhed. (Sela) **5** Jeg bekendte min Synd for dig og skjulte ikke min Misgerning, jeg sagde: „Jeg vil bekende mine Overtrædelser for Herren", du forlod mig min Syndeskyld. (Sela) **6** Derfor skal hver hellig bede til dig til den Stund, du findes; komme store Vandskyl, skulle de ikke naa til ham. **7** Du er mit Skjul, du bevarer mig for Angest; med Frelsens Jubel omgiver du mig. (Sela) **8** Jeg vil undervise dig og lære dig den Vej, som du skal gaa; jeg vil raade dig ved mit Øje. **9** Værer ikke som Hest og Mule, der ikke have Forstand, hvis Prydelse er Tømme og Bidsel til at tvinge dem, naar de ikke ville komme nær til dig. **10** Den ugudelige har mange Smerter; men den, som forlader sig paa Herren, omgiver han med Miskundhed. **11** Glæder eder i Herren og fryder eder, I retfærdige! og synger med Fryd alle I, som ere oprigtige i Hjertet!

33 Synger med Fryd, I retfærdige, i Herren! Lovsang sømmer sig for de oprigtige. **2** Takker Herren med Harpe; og leger for ham paa Psaltre med ti Strenge. **3** Synger ham en ny Sang, leger lifligt paa Strengeleg med Frydeklang. **4** Thi Herrens Ord er ret, og al hans Gerning er trofast. **5** Han elsker Retfærdighed og Dom; Jorden er fuld af Herrens Miskundhed. **6** Himlene ere gjorte ved Herrens Ord og al deres Hær ved hans Munds Aande. **7** Han holder Vandet sammen i Havet som en Dynge; han lægger de dybe Vande i Forraadskamre. **8** Al Jorden frygte Herren! alle Verdens Indbyggere bæve for ham! **9** Thi han talte, og det skete; han bød, saa stod det der. **10** Herren gjorde Hedningernes Raad til intet, han forstyrrede Folkenes Tanker. **11** Herrens Raad bestaar evindelig, hans Hjertes Tanker fra Slægt til Slægt. **12** Saligt er det Folk, hvis Gud Herren er, det Folk, som han udvalgte sig til Arv. **13** Herren skuede ud fra Himmelen, han saa alle Menneskens Børn. **14** Han saa ned fra sit Højsæde til alle Jordens Indbyggere. **15** Han er den, som danner deres Hjerter til Hobe, som agter paa alle deres Gerninger. **16** En Konge frelses ikke ved stor Magt, en vældig fries ikke ved stor Kraft. **17** Hesten slaar fejl til Frelse og kan ikke redde ved sin store Styrke. **18** Se, Herrens Øje er til dem, som ham frygte, som haabe paa hans Miskundhed, **19**

for at fri deres Sjæl fra Død og holde dem i Live i Hungersnøden. 20 Vor Sjæl bier efter Herren, han er vor Hjælp og vort Skjold. 21 Thi i ham glædes vort Hjerte; thi vi forlade os paa hans hellige Navn. 22 Herre! din Miskundhed være over os, ligesom vi haabe paa dig!

34 Af David; der han anstillede sig afsindig for Abimeleks Ansigt, og denne uddrev ham, og han gik bort. 2 Jeg vil love Herren til hver Tid; hans Pris skal altid være i min Mund. 3 Min Sjæl skal rose sig i Herren; de sagtmodige skulle høre det og glæde sig. 4 Lover Herren storlig med mig og lader os tilsammen ophøje hans Navn. 5 Jeg søgte Herren, og han bønhørte mig og friede mig af al min Frygt. 6 De saa til ham og oplivedes, og deres Ansigt skal ingenlunde blive beskæmmet. 7 Denne elendige raabte, og Herren hørte og frelste ham af alle hans Angester. 8 Herrens Engel lejrer sig trindt omkring dem, som frygte ham, og frier dem. 9 Smager og ser, at Herren er god; salig den Mand, som forlader sig paa ham. 10 Frygter Herren, I hans hellige! thi de, som frygte ham, have ingen Mangel. 11 De unge Løver lide Nød og hungre; men de, som søge Herren, skulle ikke have Mangel paa noget godt. 12 Kommer, I Børn! hører mig; jeg vil lære eder Herrens Frygt. 13 Hvo er den Mand, som har Lyst til Livet, som ønsker sig Dage for at se godt? 14 Bevar din Tunge fra ondt og dine Læber fra at tale Svig. 15 Vig fra ondt, og gør godt; søg Fred, og tragt efter den! 16 Herrens Øjne ere vendte til de retfærdige og hans Øren til deres Raab. 17 Herrens Ansigt er imod dem, som gøre ondt, for at udrydde deres Ihukommelse af Jorden. 18 Hine raabte, og Herren hørte, og han friede dem af alle deres Angester. 19 Herren er nær hos dem, som have et sønderbrudt Hjerte, og han vil frelse dem, som have en sønderknust Aand. 20 Mange Genvordigheder vederfares den letfærdige; men Herren skal udfri ham af dem alle sammen, 21 Han bevarer alle hans Ben; ikke et af dem skal blive sønderbrudt. 22 Ulykken skal dræbe den ugudelige, og de, som hade den retfærdige, skulle dømmes skyldige. Herren forløser sine Tjeneres Sjæl; og alle de, som forlade sig paa ham, skulle ikke dømmes skyldige.

35 Af David. Herre! træt med dem, som trætte med mig; strid imod dem, som stride imod mig. 2 Grib Skjold og Værge, og staa op at hjælpe mig. 3 Tag Spydet frem og afskær Vejen for mine Forfølgere; sig til min Sjæl: Jeg er din Frelse. 4 Lad dem, som søge efter mit Liv, blues og blive til Skamme; lad dem, som ville mig ondt, vige tilbage og blive beskæmmede. 5 Lad dem blive som Avner for Vejret, og Herrens Engel støde dem bort. 6 Lad deres Vej blive mørk og slibrig, og Herrens Engel forfølge dem. 7 Thi de skjulte uden Skel deres Garn imod mig i en Grube, de grove en Grav for min Sjæl uden Skel. 8 Lad Ødelæggelse komme over dem, uden at de vente det; og lad deres Garn, som de skjulte, fange dem, lad dem falde deri til Ødelæggelse. 9 Men min Sjæl skal glæde sig i Herren, den skal fryde sig i hans Frelse. 10 Alle mine Ben skulle sige: Herre! hvo er som du? du, som frier en elendig fra den, som er ham for stærk, ja, en elendig og fattig fra den, som udplyndrer ham. 11 Der staa træske Vidner op, de affordre mig det, som jeg ikke ved. 12 De betale mig ondt for godt, min Sjæl føler sig forladt. 13 Men der de vare syge, iførte jeg mig Sæk, jeg plagede min Sjæl med Faste, og jeg bad med Hovedet sænket mod min Barm. 14 Jeg omgikkes med ham, som han havde været min Ven og Broder; jeg gik i Sørgeklæder og var nedbøjet som en, der sørger for sin Moder. 15 Men da jeg kom til at halte, glædede de sig og flokkedes; Uslinger flokkedes om mig, og jeg vidste af intet; de sønderslede og tav ikke. 16 Iblandt vanhellige og frække Spottere skare de Tænder imod mig. 17 Herre! hvor længe vil du se til? udfri min Sjæl fra deres Ødelæggelse, min eneste fra de unge Løver. 18 Jeg vil takke dig i en stor Forsamling, jeg vil love dig iblandt et talrigt Folk. 19 Lad dem, som ere mine Fjender uden Skel, ikke glædes over mig, eller dem, som hade mig uforskyldt, give Vink med Øjnene. 20 Thi de tale ikke Fred; men imod de stille i Landet optænke de svigefulde Anslag. 21 Og de lode deres Mund vidt op imod mig; de sagde: Ha, ha! vort Øje har set det. 22 Herre! du har set det; ti ikke, Herre! vær ikke langt fra mig. 23 Vaagn op og vær vaagen for min Ret, for min Sag, min Gud og min Herre! 24 Herre, min Gud! døm mig efter din Retfærdighed, og lad dem ikke glæde sig over mig, 25 at de ikke skulle sige i deres Hjerte: „Ha, ha! det var vor Lyst!" Lad dem ikke sige: „Vi have opslugt ham!" 26 Lad dem, som glæde sig ved min Ulykke, til Hobe blues og blive til Skamme; lad dem, som gøre sig store imod mig, klædes med Skam og Skændsel. 27 Lad dem frydes og glædes, som have Lyst til min Retfærdighed, og lad

dem altid sige: Herren bør storlig loves, han, som har Lyst til sin Tjeners Fred. 28 Saa skal min Tunge tale om din Retfærdighed, om din Pris den ganske Dag.

36 Til Sangmesteren; af David, Herrens Tjener. 2 Den ugudeliges Overtrædelser sige mig inden i mit Hjerte: Der er ikke Guds Frygt for hans Øjne. 3 Thi han smigrer for sig selv i sine Øjne, med Hensyn til, at hans Misgerning skulde blive fundet og hadet. 4 Hans Munds Ord ere Uret og Svig; han har ladet af at handle viselig, at gøre godt. 5 Han optænker Uret paa sit Leje; han stiller sig paa en Vej, der ikke er god, det onde forkaster han ikke. 6 Herre! din Miskundhed er i Himlene; din Sandhed naar til Skyerne. 7 Din Retfærdighed er som Gudsbjerge, dine Domme som det store Dyb; Herre! du frelser Mennesker og Dyr. 8 Gud! hvor dyrebar er din Miskundhed; og Menneskens Børn skulle skjule sig under dine Vingers Skygge. 9 De skulle mættes af dit Hus's Fedme, og du skal give dem at drikke af din Ligfligheds Bæk. 10 Thi hos dig er Livets Kilde; i dit Lys skulle vi se Lys. 11 Lad din Miskundhed vare ved imod dem, som dig kende, og din Retfærdighed imod de oprigtige af Hjertet. 12 Lad den hovmodiges Fod ikke komme over mig og de ugudeliges Haand ikke bortstøde mig. Hist faldt de, som gjorde Uret; de bleve nedstødte og kunde ikke staa op.

37 Af David. Lad din Vrede ikke optændes imod de onde; vær ikke nidkær imod dem, som gøre Uret; 2 thi de skulle hastelig falme som Græs, og visne som grønne Urter. 3 Forlad dig paa Herren og gør godt; bo i Landet og nær dig trolig; 4 og forlyst dig i Herren, saa skal han give dig dit Hjertes Begæring. 5 Vælt din Vej paa Herren og forlad dig paa ham, han skal gøre det. 6 Og han skal føre din Retfærdighed frem som Lyset og din Ret som Middagsglansen. 7 Ti for Herren og forvent ham; lad din Vrede ikke optændes imod den Mand, hvis Vej lykkes, imod den Mand, som øver Underfundighed. 8 Lad af fra Vrede og lad Heftighed fare, lad din Vrede ikke optændes, den er kun til at gøre ondt. 9 Thi de onde skulle udryddes, men de, som bie efter Herren, de skulle arve Landet. 10 Og endnu et lidet, saa er den ugudelige ikke mere; og naar du giver Agt paa hans Sted, da er han borte. 11 Men de sagtmodige skulle arve Landet og forlyste sig over stor Fred. 12 Den ugudelige optænker Skalkhed imod den retfærdige og skærer Tænder imod ham. 13 Herren skal le ad ham; thi han ser, at hans Dag er kommen. 14 De ugudelige have uddraget Sværd og spændt deres Bue at fælde en elendig og fattig, at tage Livet af dem, som vandre i Oprigtighed. 15 Deres Sværd skal komme i deres eget Hjerte, og deres Buer skulle sønderbrydes. 16 Det lidet, som den retfærdige har, er bedre end mange ugudeliges Gods. 17 Thi de ugudeliges Arme skulle sønderbrydes; men Herren opholder de retfærdige. 18 Herren kender de retsindiges Dage, og deres Arv skal blive evindelig. 19 De skulle ikke beskæmmes i den onde Tid, og de skulle mættes i Hungers Dage. 20 Thi de ugudelige skulle omkomme, ja, Herrens Fjender, som Engenes Pragt; de ere forsvundne, i Røg forsvundne. 21 En ugudelig maa tage til Laans, og kan ikke betale; men en retfærdig kan forbarme sig og giver. 22 Thi Herrens velsignede skulle arve Landet; men hans forbandede skulle udryddes. 23 Af Herren stadfæstes en Mands Gang, og han vil have Velbehag til hans Vej. 24 Naar han falder, bliver han ikke liggende; thi Herren holder fast ved hans Haand. 25 Jeg har været ung og er bleven gammel; men jeg har ikke set en retfærdig forladt eller hans Sæd at søge efter Brødet. 26 Han forbarmer sig den ganske Dag og laaner ud, og hans Sæd skal blive til en Velsignelse. 27 Vig fra ondt, og gør godt, saa skal du blive boende evindelig. 28 Thi Herren elsker Ret og forlader ikke sine hellige, de ere bevarede evindelig; men de ugudeliges Sæd er udryddet. 29 De retfærdige skulle arve Landet og bo der evindelig. 30 En retfærdigs Mund skal tale Visdom, og hans Tunge skal forkynde Ret. 31 Hans Guds Lov er i hans Hjerte; hans Trin skulle ikke glide. 32 En ugudelig lurer paa den retfærdige og søger efter at dræbe ham. 33 Herren skal ikke overlade ham i hans Haand og ej kende ham skyldig, naar han dømmes. 34 Bi efter Herren og var paa hans Vej, saa skal han ophøje dig til at arve Landet; du skal se paa de ugudeliges Udryddelse. 35 Jeg saa en ugudelig, en Voldsmand; han udbredte sig som et grønt Rodskud. 36 Men han forsvandt og se, han var ikke mere; og jeg søgte efter ham, men han fandtes ikke. 37 Tag Vare paa den retsindige, og se hen til den oprigtige, thi Fredens Mand har en Fremtid. 38 Men Overtrædere skulle ødelægges til Hobe; de ugudeliges Fremtid er borte. 39 Men de retfærdiges Frelse er af Herren, han er deres Styrke i Nødens Tid. 40 Og Herren skal hjælpe

dem og udfri dem; han skal udfri dem fra de ugudelige og frelse dem; thi de have forladt sig paa ham.

38 En Psalme af David; til Ihukommelse. **2** Herre! straf mig ikke i din Vrede og tugt mig ikke i din Harme. **3** Thi dine Pile ere dybt nedtrykte i mig, og din Haand har lagt sig paa mig. **4** Der er intet sundt paa mit Kød for din Vredes Skyld; der er ingen Fred i mine Ben for min Synds Skyld. **5** Thi mine Misgerninger ere gaaede mig over Hovedet; de ere blevne mig for svare som en svar Byrde. **6** Mine Saar lugte ilde, de ere raadne for min Daarskabs Skyld. **7** Jeg gaar kroget, jeg er saare nedbøjet; jeg gaar hver Dag i Sørgeklæder. **8** Thi mine Lænder ere fulde af Skorpe, og der er intet sundt paa mit Kød. **9** Jeg er bleven dødkold og saare sønderknust; jeg hyler ud af mit Hjertes Uro. **10** Herre! al min Begæring er for dig, og mit Suk er ikke skjult for dig. **11** Mit Hjerte slaar heftigt, min Kraft har forladt mig, og mine Øjnes Lys, endog det er svundet for mig. **12** Mine Venner og mine Frænder holde sig i Afstand fra min Plage, og mine nærmeste staa langt borte. **13** Og de, som søge efter mit Liv, satte Snarer, og de, som søge min Ulykke, førte Fordærvelsens Tale og grunde den ganske Dag paa alle Haande Svig. **14** Men jeg er som en døv, der ikke hører, og som en stum, der ikke oplader sin Mund. **15** Jeg er som en Mand, der ikke hører, og som intet Gensvar har i sin Mund. **16** Thi jeg bier paa dig, Herre; du, Herre min Gud! vil bønhøre. **17** Thi jeg sagde: De skulle ikke glæde sig over mig; da min Fod snublede, gjorde de sig store imod mig. **18** Thi jeg er nær ved at halte, og min Pine er stadig for mig. **19** Thi jeg maa bekende min Misgerning, jeg sørger over min Synd. **20** Men mine Fjender leve og ere mægtige, og der er mange, som hade mig uden Skel. **21** Og de, som betale ondt for godt, de staa mig imod, fordi jeg efterjager det gode. **22** Forlad mig ikke, Herre! min Gud, vær ikke langt fra mig! Skynd dig at hjælpe mig, Herre, min Frelse!

39 Til Sangmesteren; til Jeduthun; en Psalme af David. **2** Jeg sagde: Jeg vil vare paa mine Veje, at jeg ikke skal synde med min Tunge; jeg vil vare paa min Mund, at den holdes lukket, da den ugudelige endnu er for mig. **3** Jeg var stum i Tavshed, jeg tav, uden at det blev godt; og min Smerte blev oprørt. **4** Mit Hjerte blev hedt inden i mig, under min Betænkning optændtes en Ild; jeg talte med min Tunge. **5** Herre! lad mig kende mit Endeligt og mine Dages Maal, hvilket det monne være; maatte jeg kende, hvor snart jeg skal bort. **6** Se, du har sat mine Dage som en Haandbred og mit Livs Tid er som intet for dig; hvert Menneske er kun idel Forfængelighed, hvor fast han end staar. (Sela) **7** Mennesket vandrer kun som et Skyggebillede, de gøre sig kun Uro forgæves; han samler og kan ikke vide, hvo der skal sanke det hjem. **8** Og nu, Herre! hvad har jeg biet efter? Min Forventning er til dig. **9** Fri mig fra alle mine Overtrædelser, sæt mig ikke til Spot for Daaren! **10** Jeg var stum, jeg vilde ikke oplade min Mund; thi du har gjort det. **11** Borttag din Plage fra mig; jeg er forgaaet ved din Haands Slag. **12** Tugter du nogen med megen Straf for Misgerning, da bringer du hans Herlighed til at hensmuldre ligesom Møl; alle Mennesker ere kun Forfængelighed. (Sela) **13** Herre! hør min Bøn og vend dine Øren til mit Raab, ti ikke til min Graad; thi jeg er en fremmed hos dig, en Gæst som alle mine Fædre. Se bort fra mig, at jeg maa vederkvæges, førend jeg farer bort, og er ikke mere til.

40 Til Sangmesteren; en Psalme af David. **2** Jeg har biet taalmodigt efter Herren, og han bøjede sig til mig og hørte mit Raab. **3** Og han drog mig op af en brusende Grav, af det skidne Dynd; og han satte mine Fødder paa en Klippe, han befæstede mine Skridt. **4** Og han lagde en ny Sang i min Mund, en Lovsang til vor Gud; mange skulle se og frygte og forlade sig paa Herren. **5** Salig den Mand, som sætter sin Tillid til Herren og ikke vender sig til de hovmodige og til dem, som bøje sig til Løgn. **6** Herre, min Gud! du har gjort dine underfulde Ting og dine Tanker mangfoldige imod os; ingen kan opregne dem for dig, ellers skulde jeg kundgøre og udsige dem; de ere flere, end man kan tælle dem. **7** Du har ikke Lyst til Slagtoffer og Madoffer; du har aabnet mig Ørene; du har ikke begæret Brændoffer eller Syndoffer. **8** Da sagde jeg: Se, jeg er kommen; i Bogens Rulle er det foreskrevet mig. **9** Jeg har Lyst til at gøre din Villie, min Gud! og din Lov er midt i mit Inderste. **10** Jeg har bebudet Retfærdighed i en stor Forsamling; se, jeg vil ikke lukke mine Læber; Herre! du ved det. **11** Jeg har ikke skjult din Retfærdighed inden i mit Hjerte, jeg har talt om din Trofasthed og din Frelse; jeg har ikke dulgt din Miskundhed og din Sandhed for en stor Forsamling. **12** Du, Herre! vil ikke holde din

Barmhjertighed tilbage fra mig; din Miskundhed og din Sandhed ville altid bevare mig. 13 Thi Ulykker have omspændt mig, saa der er intet Tal derpaa, mine Misgerninger have grebet mig, og jeg kan ikke se; de ere flere end Haarene paa mit Hoved, og mit Hjerte har forladt mig. 14 Herre! lad det behage dig at udfri mig; Herre! skynd dig at hjælpe mig. 15 Lad dem til Hobe blues og blive til Skamme, som søge efter mit Liv for at tage det bort; lad dem vige tilbage og forhaanes, som ville mig ondt. 16 Lad dem forfærdes over deres egen Skændsel, dem, som sige om mig: Ha, ha! 17 Lad dem frydes og glædes i dig, alle som søge dig; lad dem altid sige: Herren være storlig lovet! dem, som elske din Frelse. Men jeg er elendig og fattig; Herren vil tænke paa mig; du er min Hjælp og den, som udfrier mig; min Gud! tøv ikke.

41 Til Sangmesteren; en Psalme af David. 2 Salig den, som handler forstandigt imod den ringe; Herren skal redde ham paa den onde Dag. 3 Herren skal bevare ham og holde ham ved Live, han skal blive lyksalig paa Jorden; og du skal ikke give ham hen i hans Fjenders Villie. 4 Herren skal opholde ham paa Sygesengen; du har hjulpet ham op igen fra hvert Sygeleje. 5 Jeg sagde: Herre! vær mig naadig, helbred min Sjæl; thi jeg har syndet imod dig. 6 Mine Fjender tale ondt om mig: Naar skal han dog dø og hans Navn forgaa? 7 Og dersom een kommer at se mig, taler han Falskhed, hans Hjerte samler paa Uret; gaar han ud udenfor, da taler han derom. 8 Alle mine Avindsmænd hviske sammen imod mig; de optænke imod mig det, som er mig ondt. 9 De sige: Der hænger en Niddingsdaad fast ved ham, og saasom han ligger, skal han ikke staa op mere. 10 Ogsaa den Mand, som havde Fred med mig, hvem jeg forlod mig paa, som aad mit Brød, han opløftede sin Hæl imod mig. 11 Men du, Herre! vær mig naadig og rejs mig op, saa vil jeg betale dem. 12 Derpaa kender jeg, at du har Behagelighed til mig, at min Fjende ikke skal faa Glæde over mig. 13 Men mig opholder du og sætter mig for dit Ansigt evindelig i min Oprigtighed. Lovet være Herren, Israels Gud, fra Evighed og indtil Evighed! Amen, ja, Amen.

42 Til Sangmesteren; en Undervisning; af Koras Børn. 2 Ligesom en Hjort skriger efter Vandstrømme, saa skriger min Sjæl til dig, o Gud! 3 Min Sjæl tørster efter Gud, efter den levende Gud; naar skal jeg dog komme og ses for Guds Ansigt? 4 Min Graad er bleven mit Brød Dag og Nat, da man siger til mig den ganske Dag: Hvor er din Gud? 5 Det vil jeg komme i Hu og udøse min Sjæl i mit Inderste: At jeg gik frem med Hoben og gik af Sted med den til Guds Hus, med Frydeskrigs- og Taksigelsesrøst, i den Hob, som holdt Højtid. 6 Hvorfor nedbøjer du dig, min Sjæl, og bruser i mit Indre? bi efter Gud, thi jeg skal endnu takke ham for Frelsen for hans Ansigt. 7 Min Gud! min Sjæl nedbøjer sig i mit Inderste; derfor kommer jeg dig i Hu fra Jordans Land og Hermon, fra det lille Bjerg. 8 Afgrund raaber til Afgrund efter Lyden af dine Sluser, alle dine Brændinger og dine Bølger ere gaaede over mig. 9 Herren skal befale sin Miskundhed om Dagen, og om Natten skal hans Sang være hos mig, en Bøn til mit Livs Gud. 10 Jeg vil sige til Gud, min Klippe: Hvorfor har du glemt mig? hvorfor maa jeg gaa i Sørgeklæder, idet Fjenden trænger mig? 11 Under Dødssmerterne i mine Ben forhaane mine Fjender mig, idet de sige den ganske Dag til mig: Hvor er din Gud? Hvorfor nedbøjer du dig, min Sjæl? hvorfor bruser du i mit Indre? Bi efter Gud; thi jeg skal endnu takke ham, mit Ansigts Frelse og min Gud.

43 Døm mig, o Gud! og udfør min Sag imod et umildt Folk; fra en falsk og uretfærdig Mand udfri mig! 2 Thi du er min Styrkes Gud, hvorfor har du forkastet mig? Hvorfor skal jeg gaa i Sørgeklæder, idet Fjenden trænger mig? 3 Send dit Lys og din Sandhed, at de maa ledsage mig, at de maa føre mig til dit hellige Bjerg og til dine Boliger; 4 og at jeg maa indgaa til Guds Alter, til Gud, som er min Fryd og Glæde, og takke dig paa Harpe, o Gud, min Gud! 5 Hvorfor nedbøjer du dig, min Sjæl? og hvorfor bruser du i mit Indre? Bi efter Gud; thi jeg skal endnu takke ham, mit Ansigts Frelse og min Gud.

44 Til Sangmesteren; af Koras Børn; en Undervisning. 2 Gud! vi have hørt det med vore Øren, vore Fædre have fortalt os det, den Gerning du gjorde i deres Dage, i fordums Dage. 3 Du fordrev Hedningerne ved din Haand, men dem plantede du; du handlede ilde med Folkene, men dem udbredte du. 4 Thi ikke ved deres Sværd indtoge de Landet, og deres Arm hjalp dem ikke, men din højre Haand og din Arm og dit Ansigts Lys, fordi du havde Behagelighed til dem. 5 Gud! du, ja, du er min Konge; befal Jakobs Frelse at komme! 6 Ved dig ville vi nedstøde vore

Fjender; i dit Navn ville vi nedtræde dem, som staa op imod os. 7 Thi jeg forlader mig ikke paa min Bue, og mit Sværd kan ikke frelse mig. 8 Men du har frelst os fra vore Fjender, og du har beskæmmet dem, som os hadede. 9 Vi prise Gud den ganske Dag, og vi takke dit Navn evindelig. (Sela) 10 Alligevel har du forkastet os og ladet os beskæmmes og vil ikke drage ud med vore Hære. 11 Du lader os vige tilbage for Modstanderen, og de, som os hade, have gjort sig Bytte. 12 Du giver os hen som Faar til at fortæres og har spredt os iblandt Hedningerne. 13 Du sælger dit Folk, og det for intet, og du fik ingen stor Pris for dem. 14 Du gør os til Skændsel for vore Naboer, til Spot og Haan for dem, som ere trindt omkring os. 15 Du gør os til et Ordsprog iblandt Hedningerne, saa man ryster Hovedet over os iblandt Folkene. 16 Min Forsmædelse er den ganske Dag for mig, og Bluelse har bedækket mit Ansigt 17 for hans Røsts Skyld, som bespotter og forhaaner, for Fjendens og den hævngerriges Skyld. 18 Alt dette er kommet over os, dog have vi ikke glemt dig, og vi have ikke handlet falskelig imod din Pagt. 19 Vort Hjerte vendte sig ikke bort, og vor Gang bøjede ikke af fra din Vej, 20 saa at du skulde knuse os i Dragers Bo og skjule os med Dødens Skygge. 21 Dersom vi havde glemt vor Guds Navn og udbredt vore Hænder til en fremmed Gud, 22 skulde Gud da ikke udfinde det? efterdi han kender Hjertets skjulte Tanker. 23 Men vi blive ihjelslagne for din Skyld den ganske Dag, vi ere regnede som Slagtefaar. 24 Vaagn op, hvorfor vil du sove, Herre? Vaagn op, forkast os ikke evindelig! 25 Hvorfor vil du skjule dit Ansigt, glemme vor Elendighed og vor Trængsel? 26 Thi vor Sjæl er nedbøjet i Støvet, vor Krop hænger ved Jorden. Rejs dig til vor Hjælp og forløs os for din Miskundheds Skyld!

45 Til Sangmesteren; til „Lillierne"; af Koras Børn; en Undervisning; en Sang om Kærlighed. 2 Mit Hjerte udgyder en god Tale; jeg siger: Mine Idrætter gælde Kongen; min Tunge er en Hurtigskrivers Pen. 3 Du er meget dejligere end Menneskens Børn, Ynde er udgydt paa dine Læber, derfor velsignede Gud dig evindelig. 4 Bind dit Sværd ved din Side, du vældige! i din Majestæt og din Herlighed; 5 og vær lykkelig i din Herlighed, far frem for Sandhed og Mildhed med Retfærdighed, og din højre Haand skal lære dig forfærdelige Ting. 6 Dine Pile ere skærpede; Folkene skulle falde under dig, Kongens Fjenders Hjerte rammes. 7 Gud! din Trone bliver evindelig og altid, dit Riges Spir er Rettens Spir. 8 Du elsker Retfærdighed og hader Ugudelighed; derfor har Gud, din Gud, salvet dig med Glædens Olie fremfor dine Medbrødre. 9 Alle dine Klæder dufte af Myrra og Aloe og Kasia; du gaar ud af de Elfenbens Paladser fra dem, som have glædet dig. 10 Kongedøtre ere iblandt dine Herligheder; Dronningen staar ved din højre Haand i Guld fra Ofir. 11 Hør, Datter! og se til og bøj dit Øre og glem dit Folk og din Faders Hus! 12 saa skal Kongen faa Lyst til din Skønhed; thi han er din Herre, og du skal tilbede ham. 13 Og Tyrus's Datter skal komme med Skænk og bede ydmygeligt for dit Ansigt: De rige iblandt Folket. 14 Kongedatteren derinde er aldeles herlig, hendes Klæder ere af Gyldenstykke. 15 Hun føres frem for Kongen i stukne Klæder; Jomfruerne, hendes Veninder, gaa efter hende, de føres ind til dig. 16 De føres frem med Glæde og Fryd, de komme i Kongens Palads. 17 Dine Sønner skulle være i dine Fædres Sted, dem skal du sætte til Fyrster paa den hele Jord. Jeg vil lade dit Navn ihukommes iblandt alle Slægter; derfor skulle Folkene love dig evindelig og altid.

46 Til Sangmesteren; af Koras Børn; en Sang; til Alamoth. 2 Gud er vor Tillid og Styrke, en Hjælp i Angester, prøvet til fulde. 3 Derfor ville vi ikke frygte, om end Jorden forandres, og Bjergene synke ned i Havets Dyb; 4 om end Vandene deri bruse og oprøres, Bjergene bæve for dets Vælde. (Sela) 5 Men en Strøm med sine Bække glæder Guds Stad, Helligdommen, den Højestes Boliger. 6 Gud er midt i den, den skal ikke rokkes; Gud skal hjælpe den, naar Morgenen frembryder. 7 Hedningerne brusede, Rigerne bevægedes; han udgav sin Røst, Jorden smeltedes. 8 Herren Zebaoth er med os, Jakobs Gud er vor faste Borg. (Sela) 9 Kommer, ser Herrens Gerninger, hvorledes han har anrettet Ødelæggelser paa Jorden. 10 Han, som kommer Krigene til at holde op indtil Jordens Ende, sønderbryder Buen og afhugger Spydet, opbrænder Vognene med Ild. 11 Lader af og vider, at jeg er Gud, ophøjet iblandt Hedningerne, ophøjet paa Jorden. Herren Zebaoth er med os, Jakobs Gud er vor faste Borg. (Sela)

47 Til Sangmesteren; af Koras Børn; en Psalme. 2 Alle Folkeslag! klapper i Haand, jubler for

Gud med frydefuld Røst. 3 Thi Herren, den Højeste, er forfærdelig, en stor Konge over al Jorden. 4 Han tvinger Folkene under os, ja, Folkefærd under vore Fødder. 5 Han udvælger til os vor Arv, Jakobs Herlighed, hvem han elsker. (Sela) 6 Gud for op med Frydeklang, Herren med Basunes Lyd. 7 Synger for Gud, synger; synger for vor Konge, synger Psalmer! 8 Thi Gud er al Jordens Konge; synger en lærerig Sang! 9 Gud regerer over Hedningerne, Gud sidder paa sin hellige Trone. Folkenes Fyrster samles til Abrahams Guds Folk; thi Jordens Skjolde høre Gud til, han er saare ophøjet.

48 En Sang, en Psalme af Koras Børn. 2 Herren er stor og saare priselig, i vor Guds Stad, paa hans hellige Bjerg. 3 Zions Bjerg hæver sig smukt, er det ganske Lands Glæde, yderst imod Nord, den store Konges Stad. 4 Gud i dens Paladser er kendt som en fast Borg. 5 Thi se, Kongerne havde samlet sig; de forsvandt til Hobe. 6 De saa, straks forundrede de sig; de forfærdedes, de hastede bort. 7 Bævelse betog dem der, Angest som en Kvindes, der føder. 8 Ved Østenvejr sønderbryder du Tharsis's Skibe. 9 Ligesom vi havde hørt, saaledes saa vi det i den Herre Zebaoths Stad, i vor Guds Stad; Gud befæster den indtil evig Tid. (Sela) 10 O Gud! vi tænke paa din Miskundhed midt i dit Tempel. 11 O Gud! som dit Navn er, saa er din Pris indtil Jordens Ender; din højre Haand er fuld af Retfærdighed. 12 Zions Bjerg glæder sig, Judas Døtre fryde sig for dine Dommes Skyld. 13 Gaar omkring Zion, rundt omkring den, tæller dens Taarne! 14 Lægger Mærke til dens Mur, betragter nøje dens Paladser, at I kunne fortælle det for den Slægt, som kommer. Thi her er Gud, vor Gud, evindelig og altid, han skal ledsage os til evige Tider.

49 Til Sangmesteren; af Koras Børn; en Psalme. Hører dette, alle Folkeslag! vender eders Øren hid, alle Verdens Indbyggere! 2 baade ringe og høje, rige og fattige til Hobe! 3 Min Mund udtaler Visdom og mit Hjertes Betænkning Forstand. 4 Jeg vil bøje mit Øre til Ordsprog; jeg vil udlægge min mørke Tale til Harpe. 5 Hvorfor skulde jeg frygte i de onde Dage, naar mine Efterstræberes Ondskab omgiver mig, 6 de, som forlade sig paa deres Gods og rose sig af deres store Rigdom? 7 Ingen Mand kan dog udløse en Broder, han kan ikke give Gud Løsepenge for ham. 8 Thi deres Sjæls Genløsning vil koste meget og maa i Evighed opgives, 9 saa at han skulde kunne leve hen bestandig uden at se Graven. 10 Thi den vil han faa at se; de vise dø, Daaren og den ufornuftige omkomme tilsammen, og de efterlade deres Gods til andre. 11 Deres inderste Tanker ere, at deres Huse skulle staa evindelig, deres Boliger fra Slægt til Slægt, de kalde deres Jorder op efter deres Navn. 12 Dog har et Menneske, som er i Værdighed, ikke Bestand; han bliver lig Dyrene, som udryddes. 13 Saa gaar det dem, som ere fulde af Selvtillid; dog love deres Efterkommere det med deres Mund. (Sela) 14 De lægge sig i Dødsriget som Faar, Døden skal fortære dem og de oprigtige skulle regere over dem, naar Morgenen oprinder; og Dødsriget skal afslide deres Skikkelse, saa at den ingen Bolig har mere. **(Sheol h7585)** 15 Men Gud skal forløse min Sjæl af Dødsrigets Vold, thi han antager mig. (Sela) **(Sheol h7585)** 16 Frygt ikke, naar en Mand bliver rig, naar hans Hus's Herlighed bliver stor; 17 thi han skal slet intet tage med sig, naar han dør, hans Herlighed skal ikke fare ned efter ham. 18 Skønt han velsigner sin Sjæl, medens han lever, og man priser ham, fordi han gør sig til gode: 19 Saa skal han dog komme til sine Fædres Slægt; i Evighed se de ikke Lyset. 20 Et Menneske, som er i Værdighed og ikke har Forstand, han bliver lig Dyrene, som udryddes.

50 En Psalme af Asaf. Den Almægtige, Gud Herren har talt og kaldet ad Jorden, fra Solens Opgang indtil dens Nedgang. 2 Fra Zion, Skønhedens Krone, aabenbarede Gud sig herligt. 3 Vor Gud skal komme og ikke tie; en Ild for hans Ansigt skal fortære, og omkring ham stormer det saare. 4 Han kalder ad Himmelen oventil og ad Jorden for at dømme sit Folk. 5 „Samler mig mine hellige, som have sluttet Pagt med mig ved Offer". 6 Og Himlene kundgjorde hans Retfærdighed; thi Gud, han er Dommer. (Sela) 7 Hør, mit Folk, og jeg vil tale; Israel! og jeg vil vidne imod dig; jeg er Gud, din Gud. 8 Jeg vil ikke gaa i Rette med dig for dine Slagtofre og for dine Brændofre, som ere altid for mig. 9 Jeg vil ikke tage en Okse af dit Hus, ej heller Bukke af dine Stalde. 10 Thi alle Dyrene i Skoven høre mig til, Dyrene paa Bjergene i Tusindtal. 11 Jeg kender alle Fuglene paa Bjergene, og hvad der vrimler paa Marken, er hos mig. 12 Dersom jeg hungrede, vilde jeg ikke sige dig det; thi Jorderige hører mig til og dets Fylde. 13 Skulde jeg vel æde Oksers Kød eller drikke Bukkes Blod? 14 Offer Gud

Taksigelse og betal den Højeste dine Løfter! 15 Og kald paa mig paa Nødens Dag; jeg vil udfri dig, og du skal ære mig. 16 Men til den ugudelige siger Gud: Hvad kommer det dig ved at tale om mine Skikke og at tage min Pagt i din Mund, 17 da du dog hader Tugt og kaster mine Ord bag dig? 18 Dersom du ser en Tyv, da er du Ven med ham, og med Horkarle er din Del. 19 Du skikker din Mund til ondt, og med din Tunge digter du Svig. 20 Du sidder og taler imod din Broder, du sætter Klik paa din Moders Søn. 21 Disse Ting har du gjort, og jeg har tiet; du har tænkt, at jeg vel var som du; men jeg vil straffe dig og stille det frem for dine Øjne. 22 Forstaar dog dette, I, som have glemt Gud! at jeg ikke skal rive bort, og der ingen er, som frier. 23 Den, som ofrer Taksigelse, han ærer mig, og den, som agter paa Vejen, ham vil jeg lade se Guds Frelse.

51 Til Sangmesteren; en Psalme af David, 2 der Profeten Nathan var kommen til ham, efter at han var gaaet ind til Bathseba. 3 Gud! vær mig naadig efter din Miskundhed, udslet mine Overtrædelser efter din store Barmhjertighed. 4 To mig vel af min Misgerning og rens mig Ira min Synd; 5 thi mine Overtrædelser kender jeg, og min Synd er altid for mig. 6 Imod dig, imod dig alene har jeg syndet og gjort det onde for dine Øjne, paa det du skal være retfærdig, naar du taler, være ren, naar du dømmer. 7 Se, jeg er født i Skyld, og min Moder har undfanget mig i Synd. 8 Se, til Sandhed i det inderste Hjerte har du Lyst; Visdommen i Hjertedybet lære du mig! 9 Rens mig fra Synd med Isop, saa jeg bliver ren; to mig, saa jeg bliver hvidere end Sne. 10 Lad mig høre Fryd og Glæde; lad de Ben fryde sig, som du har sønderstødt. 11 Skjul dit Ansigt for mine Synder og udslet alle mine Misgerninger! 12 Gud! skab mig et rent Hjerte og forny en stadig Aand inden i mig. 13 Bortkast mig ikke fra dit Ansigt og tag ikke din Helligaand fra mig! 14 Giv mig igen at glædes over din Frelse og ophold mig med en villig Aand! 15 Saa vil jeg lære Overtrædere dine Veje, og Syndere skulle omvende sig til dig. 16 Fri mig fra Blodskyld, Gud, min Frelses Gud! saa skal min Tunge synge med Fryd om din Retfærdighed. 17 Herre! oplad mine Læber, saa skal min Mund kundgøre din Pris. 18 Thi du har ikke Lyst til Slagtoffer, ellers vilde jeg give dig det; til Brændoffer har du ikke Behagelighed. 19 Ofre for Gud er en sønderbrudt Aand; et sønderbrudt og sønderstødt Hjerte skal du, o Gud! ikke foragte. Gør vel imod Zion efter din Velbehagelighed, byg Jerusalems Mure, da vil du have Lyst til Retfærdigheds Ofre, Brændofre og Helofre; da skulle de ofre Øksne paa dit Alter.

52 Til Sangmesteren; en Undervisning af David, 2 der Edomiteren Doeg kom med Underretning til Saul og sagde til ham: David er kommen i Akimeleks Hus. 3 Hvorfor roser du dig af Ondskab, du vældige? Guds Miskundhed varer den ganske Dag. 4 Paa idel Skade arbejder din Tunge, som en skærpet Ragekniv, du, som øver Svig! 5 Du elsker ondt mere end godt, Løgn fremfor at tale Retfærdighed. (Sela) 6 Du elsker alle fordærvelige Ord, du svigefulde Tunge! 7 Men Gud skal og nedbryde dig for evig Tid; han skal borttage dig og udrydde dig af Teltet, ja, oprykke dig med Rode af de levendes Land. (Sela) 8 Og de retfærdige skulle se det og frygte og spotte over ham og sige: 9 Se der den Mand, som ikke holdt Gud for sin Styrke, men forlod sig paa sin megen Rigdom, blev stærk ved sin Ondskab! Men jeg er som et grønt Olietræ i Guds Hus; jeg forlader mig paa Guds Miskundhed evindelig og altid. Jeg vil takke dig evindelig, thi du gjorde det; og jeg vil bie efter dit Navn — thi det er godt — i Paasyn af dine hellige.

53 Til Sangmesteren; til „Makalath"; en Undervisning af David. 2 En Daare siger i sit Hjerte: Der er ingen Gud; fordærvelig og vederstyggelig er deres onde Gerning; der er ingen, som gør godt. 3 Gud saa ned fra Himmelen paa Menneskens Børn, at se, om der var en forstandig, nogen, som søgte Gud. 4 Enhver er afvegen, de ere fordærvede til Hobe; der er ingen, som gør godt, end ikke een. 5 Have de ikke kendt det, de, som gøre Uret, som æde mit Folk, som de aade Brød? de kalde ikke paa Gud. 6 Den Gang frygtede de saare, hvor intet var at frygte; thi Gud spredte Benene af dem, som lejrede sig imod dig; du gjorde dem til Skamme, thi Gud havde forkastet dem. Gid der fra Zion kom Frelse for Israel; naar Gud tilbageforer sit fangne Folk, da skal Jakob fryde sig, Israel glæde sig.

54 Til Sangmesteren; med Strengeleg; en Undervisning af David, 2 der Sifiterne kom og sagde til Saul: Har David ikke skjult sig hos os? 3 Frels mig, Gud! ved dit Navn og beskik mig Ret ved din Magt. 4 Gud! hør min Bøn, vend Øren til min

Munds Tale. 5 Thi fremmede staa op imod mig, og Voldsmænd søge efter mit Liv; de have ikke Gud for Øje. (Sela) 6 Se, Gud hjælper mig; Herren er iblandt dem, som opholde min Sjæl. 7 Han skal betale mine Fjender det onde; udryd dem ifølge din Sandhed! Jeg vil ofre dig frivilligt Offer; jeg vil takke dit Navn, Herre! thi det er godt. Thi han friede mig af al Nød, og mit Øje saa sin Lyst paa mine Fjender.

55 Til Sangmesteren; med Strengeleg; en Undervisning af David. Gud! vend Øren til min Bøn og skjul dig ikke for min ydmyge Begæring. 2 Giv Agt paa mig og bønhør mig; jeg vil overlade mig til min Klage og hyle 3 over Fjendens Røst, over den ugudeliges Undertrykkelse; thi de vælte Uret paa mig og hade mig i Vrede. 4 Mit Hjerte er bange inden i mig, og Dødens Rædsler ere faldne paa mig. 5 Frygt og Bæven kom over mig, og Gru lægger sig over mig. 6 Og jeg sagde: Gid jeg havde Vinger som en Due, da vilde jeg flyve bort og fæste Bo. 7 Se, jeg vilde flygte langt bort; jeg vilde blive Natten over i Ørken. (Sela) 8 Jeg vilde haste til et Tilflugtssted for mig, fra Hvirvelvinden og Stormen. 9 Herre! opslug dem, gør deres Tunger uens; thi jeg har set Vold og Trætte i Staden. 10 Dag og Nat omringe de den paa dens Mure, og Uret og Møje er inden i den. 11 Ondskab hersker inden i den, og Bedrageri og Svig vige ikke fra dens Gade. 12 Thi det er ikke en Fjende, som forhaaner mig, ellers maatte jeg bære det; det er ikke min Avindsmand, som gør sig stor over mig, ellers kunde jeg skjule mig for ham; 13 men det er dig, et Menneske, som var min Jævnlige, min Ven og min Kynding, 14 vi, som venligt holdt Raad sammen, som vandrede i Guds Hus iblandt Skaren. 15 Døden føre Forglemmelse over dem! lad dem fare levende ned i Dødsriget; thi der er Ondskab i deres Boliger, i deres Inderste. (Sheol h7585) 16 Jeg vil raabe til Gud, og Herren skal frelse mig. 17 Jeg vil klage og hyle Aften og Morgen og Middag, og han vil høre min Røst. 18 Han har forløst min Sjæl i Fred fra Striden imod mig; thi de vare i Mængde mig imod. 19 Gud skal høre og svare dem, han, der bliver evindelig (Sela) efterdi der ingen Forandring er hos dem, og de ikke frygte Gud. 20 Han har lagt Haand paa dem, som havde Fred med ham; han har vanhelliget sin Pagt. 21 Hans Munds Ord ere glatte som Smør; men der er Strid i hans Hjerte; hans Ord ere blødere end Olie, og dog ere de dragne Sværd. 22 Kast din Sag paa Herren, og han skal forsørge dig; han skal ikke evindelig tilstede, at den retfærdige rokkes. 23 Men du, Gud! du skal støde dem ned i Gravens Dyb; blodgerrige og falske Mænd skulle ikke naa deres Dages halve Tal; men jeg vil forlade mig paa dig.

56 Til Sangmesteren; til „den stumme Due i det fjerne" af David; „et gyldent Smykke", der Filisterne havde grebet ham i Gath. 2 Gud! vær mig naadig; thi et Menneske søger at opsluge mig, Stridsmanden trænger mig den ganske Dag. 3 Mine Fjender søge den ganske Dag at opsluge mig; thi de ere mange, som i Hovmod stride imod mig. 4 Paa den Dag, jeg frygter, forlader jeg mig paa dig. 5 I Gud vil jeg prise hans Ord; jeg forlader mig paa Gud, jeg vil ikke frygte; hvad kan Kød gøre mig? 6 Den ganske Dag fordreje de mine Ord; alle deres Tanker ere imod mig til det onde. 7 De holde sig sammen, de skjule sig, de tage Vare paa mine Fodspor, ligesom de have tragtet efter mit Liv. 8 Skulde de undkomme ved deres Uretfærdighed? Gud! nedstød disse Folk i Vrede! 9 Du har talt mine Landflygtighedsdage; gem mine Taarer i din Flaske; staa de ikke i din Bog? 10 Da skulle mine Fjender vende tilbage paa den Dag, jeg raaber; dette ved jeg, at du er min Gud. 11 I Gud vil jeg prise Ordet; i Herren vil jeg prise Ordet. 12 Jeg forlader mig paa Gud, jeg vil ikke frygte; hvad skulde et Menneske gøre mig? 13 Gud! Løfter til dig hvile paa mig, med Taksigelse vil jeg betale dig. Thi du friede min Sjæl fra Døden, ja, mine Fødder fra Fald, at jeg skal vandre for Guds Ansigt i de levendes Lys.

57 Til Sangmesteren; „fordærv ikke"; af David; „et gyldent Smykke"; der han flyede fra Sauls Ansigt i Hulen. 2 Gud! vær mig naadig, vær mig naadig; thi min Sjæl forlader sig paa dig, og under dine Vingers Skygge søger jeg Ly, indtil al Ulykken er gaaet over. 3 Jeg vil raabe til Gud, den Højeste, til den Gud, som udfører min Sag. 4 Han skal sende fra Himmelen og frelse mig; den, som vilde opsluge mig, haaner. (Sela) Gud skal sende sin Miskundhed og sin Sandhed. 5 Min Sjæl er iblandt Løver, jeg maa ligge imellem dem, som sprude Ild, Menneskens Børn, hvis Tænder ere Spyd og Pile, og hvis Tunge er et skarpt Sværd. 6 Gud! ophøj dig over Himlene, din Ære være over al Jorden! 7 De stillede Garn for mine Trin, min Sjæl nedbøjede sig; de grove en Grav for mit Ansigt, de faldt selv

midt i den. (Sela) 8 Gud! mit Hjerte er trøstigt, mit Hjerte er trøstigt; jeg vil synge og lege paa Harpe. 9 Vaagn op, min Ære! vaagn op, Psalter og Harpe! jeg vil vække Morgenrøden. 10 Herre! jeg vil takke dig iblandt Folkene; jeg vil lege paa Harpe for dig iblandt Folkestammer. 11 Thi din Miskundhed er stor indtil Himlene og din Sandhed indtil Skyerne. Gud! ophøj dig over Himlene, din Ære være over al Jorden.

58 Til Sangmesteren; „fordærv ikke"; af David; „et gyldent Smykke". 2 Mon I virkelig, ved at være stumme, tale Retfærdighed, dømme Retvished, I Menneskens Børn? 3 Nej, I øve Uretfærdigheder i Hjertet; I veje eders Hænders Voldsdaad ud i Landet. 4 De ugudelige ere affaldne fra Moders Liv af; de, som tale Løgn, fore vild fra Moders Skød. 5 De have Gift lig en Slanges Gift; de ere som en døv Øgle, der stopper sit Øre, 6 at den ikke skal høre paa deres Røst, som besværge, paa Manerens, som er udlært til at mane. 7 Gud! bryd deres Tænder i deres Mund; Herre! knus de unge Løvers Kindtænder! 8 Lad dem henfly de som Vand, der løber bort; naar en skyder med sine Pile, da være disse som sløvede! 9 Lad dem være som en Snegl, der opløses, idet den gaar, som en Kvindes utidige Foster, som de, der ikke have set Solen. 10 Førend eders Gryder kunne fornemme Ilden af Tornebusken, skal Stormen hvirvle det bort, hvad enten det er frisk eller i Brand. 11 Den retfærdige skal glæde sig, fordi han har set Hævnen; han skal to sine Trin i den ugudeliges Blod. Og Mennesker skulle sige: Den retfærdige har dog Frugt; der er dog en Gud, som dømmer paa Jorden.

59 Til Sangmesteren; „fordærv ikke"; af David; „et gyldent Smykke"; der Saul sendte hen, og de toge Vare paa Huset for at slaa ham ihjel. 2 Min Gud! fri mig fra mine Fjender, sæt mig paa et højt Sted imod dem, som staa op imod mig. 3 Fri mig fra dem, som gøre Uret, og frels mig fra blodgerrige Mænd! 4 Thi se, de lure efter min Sjæl, de stærke holde sammen imod mig, uden min Overtrædelse og uden min Synd, o Herre! 5 Uden min Skyld storme de frem og stille sig op; vaagn op at møde mig og se til! 6 Ja, du, Herre, Gud Zebaoth! Israels Gud, vaagn op at hjemsøge alle Hedningerne! vær ingen naadig af alle de troløse Niddinger! (Sela) 7 De komme igen imod Aftenen, de tude som Hunde og løbe omkring i Staden. 8 Se, de udgyde Ord af deres Mund, der er Sværd paa deres Læber; thi „hvo hører det?" 9 Men du, Herre! du ler ad dem, du spotter alle Hedningerne. 10 Imod hans Styrke vil jeg vogte paa dig, thi Gud er min Befæstning. 11 Gud, som beviser mig Miskundhed, skal komme mig i Møde; Gud skal lade mig se med Lyst paa mine Fjender. 12 Slaa dem ikke ihjel, at mit Folk ikke skal glemme det; lad dem vanke hid og did for din Magt, og lad dem styrte, Herre, vort Skjold. 13 Deres Læbers Ord er Synd i deres Mund; lad dem gribes i deres Hovmod og for den Forbandelse og Løgn, som de udsige. 14 Gør Ende paa dem i din Vrede, gør Ende paa dem, at de ikke ere mere til; og de skulle vide, at Gud er den, som hersker i Jakob indtil Jordens Ender. (Sela) 15 Og de skulle komme igen om Aftenen, tude som Hunde og løbe omkring i Staden. 16 De skulle vanke hid og did efter Føde og overnatte, uden at de blive mætte. 17 Men jeg vil synge om din Styrke, jeg vil synge med Fryd om din Miskundhed om Morgenen; thi du var mig en Befæstning og en Tilflugt paa min Nøds Dag. Min Styrke! for dig vil jeg synge, thi Gud er min Befæstning, Gud, som beviser mig Miskundhed.

60 Til Sangmesteren; til Susan-Eduth; af David; „et gyldent Smykke"; til at læres; 2 der han stred med Mesopotamierne og med Syrerne af Zoba, og der Joab kom tilbage og slog Edomiterne i Saltdalen, tolv Tusinde. 3 Gud! du har forkastet os, du har sønderrevet os; du har været vred; vend om til os igen! 4 Du har bragt Jorden til at skælve, du har sønderslidt den, læg dens Brøst; thi den ryster. 5 Du lod dit Folk se haarde Ting; du gav os Vin at drikke, saa at vi tumlede. 6 Men nu har du givet dem, som dig frygte, et Banner, som hæver sig for Sandhedens Skyld (Sela) 7 paa det dine elskelige maa udfries; saa frels med din højre Haand og bønhør os! 8 Gud har talt i sin Helligdom, jeg vil fryde mig; jeg vil uddele Sikem og opmaale Sukots Dal. 9 Mig hører Gilead til, og mig hører Manasse til, og Efraim er mit Hoveds Værn, Juda er min Herskerstav. 10 Moab er mit Vadskefad; jeg vil kaste min Sko til Edom; bryd ud i Jubel over mig, du Filisterland! 11 Hvo vil føre mig til den faste Stad? Hvo har ledet mig indtil Edom? 12 Mon ikke du, Gud, som har forkastet os? og vil du, Gud, ikke uddrage med vore Hære? Fly os Hjælp af Nød; thi Menneskers Hjælp er Forfængelighed. Ved Gud ville vi vinde Kraft; og han skal nedtræde vore Fjender.

61 Til Sangmesteren; til Strengeleg; af David. **2** Gud! hør mit Raab, giv Agt paa min Bøn! **3** Jeg raaber til dig fra Landets Ende, naar mit Hjerte forsmægter; paa en Klippe, som ellers bliver mig for høj, fører du mig op. **4** Thi du har været min Tilflugt og et stærkt Taarn imod Fjenden. **5** Jeg vil bo i dit Paulun i al Evighed, jeg vil søge Ly under dine Vingers Skjul. (Sela) **6** Thi du, Gud! har hørt mine Løfter, du har givet mig Arv med dem, som frygte dit Navn. **7** Du vil lægge Dage til Kongens Dage, hans Aar blive som fra Slægt til Slægt! **8** Han sidde evindelig for Guds Ansigt; beskik Miskundhed og Sandhed til at bevare ham! Saa vil jeg lovsynge dit Navn til evig Tid, at jeg kan betale mine Løfter fra Dag til Dag.

62 Til Sangmesteren; for Jeduthun; en Psalme af David. **2** Kun for Gud er min Sjæl stille, fra ham kommer min Frelse. **3** Kun han er min Klippe og min Frelse, min Befæstning; jeg skal ikke rokkes meget. **4** Hvor længe storme I imod en Mand, alle tilsammen for at myrde ham, der er som en Væg, der hælder, som en Mur, der har faaet Stød? **5** Kun om at nedstøde ham fra hans Højhed raadslaa de, de have Behag i Løgn; de velsigne med deres Mund, og de forbande i deres Inderste. (Sela) **6** Kun for Gud vær stille min Sjæl; thi af ham er min Forventning. **7** Kun han er min Klippe og min Frelse, min Befæstning; jeg skal ikke rokkes. **8** Hos Gud er min Frelse og min Ære, min Styrkes Klippe, min Tilflugt er i Gud. **9** Forlader eder paa ham til hver Tid, I Folk! udøser eders Hjerte for hans Ansigt; Gud er vor Tilflugt. (Sela) **10** Kun Forfængelighed ere Menneskens Børn, Falskhed ere Menneskene; lægges de i Vægtskaalen, stige de til Vejrs, de ere Forfængelighed til Hobe. **11** Forlader eder ikke paa Vold og sætter ikke forfængeligt Haab til røvet Gods; falder Rigdom eder til, da sætter ikke Hjertet dertil! **12** Een Gang har Gud talt, ja, to Gange, hvad jeg har hørt: At Styrke hører Gud til. Og dig, Herre! hører Miskundhed til; thi du skal betale hver efter hans Gerning.

63 En Psalme af David, der han var i Judas Ørk. **2** Gud! du er min Gud, jeg vil søge aarle til dig; min Sjæl tørster efter dig, mit Kød længes efter dig udi et tørt og vansmægtende Land, hvor intet Vand er. **3** Saaledes saa jeg dig i Helligdommen for at beskue din Magt og din Ære. **4** Thi din Miskundhed er bedre end Livet; mine Læber skulle prise dig. **5** Saaledes vil jeg love dig i mine Livsdage; jeg vil opløfte mine Hænder i dit Navn. **6** Min Sjæl skal mættes som af det fede og kraftige Maaltid, og min Mund skal love dig med frydefulde Læber. **7** Naar jeg kommer dig i Hu paa mit Leje, vil jeg tænke paa dig i Nattevagterne. **8** Thi du har været min Hjælp, og under dine Vingers Skygge vil jeg synge med Fryd. **9** Min Sjæl hang efter dig, din højre Haand holdt paa mig. **10** Men de søge efter mit Liv til deres egen Ødelæggelse; de skulle komme i Jordens nederste Dybder. **11** Man skal give dem Sværdet i Vold, de skulle vorde Ræves Del. Men Kongen skal glædes i Gud; hver den, som sværger ved ham, skal rose sig; thi deres Mund skal stoppes, som tale Løgn.

64 Til Sangmesteren; en Psalme af David. **2** Gud! hør min Røst i min Klage, bevar mit Liv fra Fjendens frygtelige Magt. **3** Skjul mig for de ondes lønlige Raad, for deres Forsamling, som gøre Uret, **4** som skærpe deres Tunge som et Sværd; de skyde deres Pil, det bitre Ord, **5** for i Skjul at skyde den retsindige; hastelig skyde de paa ham og frygte ikke. **6** De styrke sig i deres onde Handel, de fortælle, hvorledes de ville skjule Snarer; de sige: Hvo kan se dem? **7** De udtænke Misgerninger, de fuldkomme, hvad de nøje udtænke: Ja, enhvers Inderste og Hjerte er et Dyb. **8** Men Gud skyder paa dem; Pilen kommer hastigt, den bliver deres Saar. **9** Og de skulle falde for deres Tunges Skyld; hver, som ser paa dem, skal fly langt bort. **10** Og alle Mennesker skulle frygte og forkynde Guds Gerning og forstaa, at det er hans Værk. Den retfærdige skal glædes i Herren og forlade sig paa ham; og alle oprigtige i Hjertet skulle prise sig lykkelige.

65 Til Sangmesteren; en Psalme af David; en Sang. **2** Gud! man lover dig i det stille i Zion, og dig skal betales Løfte. **3** Du, som hører Bønnen, hen til dig tyr alt Kød. **4** Misgerningerne ere blevne mig for svare; vore Overtrædelser, dem ville du sone! **5** Salig er den, som du udvælger og lader komme nær, at han maa bo i dine Forgaarde; vi skulle mættes med dit Hus's Gode, i dit Tempels Helligdom. **6** Forfærdelige Ting skal du, vor Frelses Gud, svare os i Retfærdighed, du, som er en Fortrøstning for den hele vide Jord og Havet i det fjerne. **7** Han gør Bjergene faste ved sin Kraft, han er omgjordet med Vælde; **8** han stiller Havets Brusen, dets Bølgers Brusen derudi og Folkenes Bulder. **9** Og

de, som bo ved det yderste, frygte for dine Tegn; du fylder Morgenens og Aftenens Frembrud med Jubel. **10** Du har besøgt Jorden og givet den Overflod, du gør den meget rig; Guds Bæk er fuld af Vand, du bereder dem Korn, thi dertil gør du Jorden skikket. **11** Du vander dens Furer, du nedtrykker det pløjede; du gør den blød med Regn, du velsigner dens Grøde. **12** Du kroner Aaret med dit Gode, og dine Fodspor dryppe med Fedme. **13** Græsgangene i Ørken dryppe, og Højene ere omgjordede med Fryd. Engene ere klædte med Faarehjorde, og Dalene ere skjulte med Korn; de juble, ja de synge.

66 Til Sangmesteren; en Psalmesang. Raaber med Glæde for Gud al Jorden! **2** Synger Psalmer til hans Navns Ære; giver ham Ære til hans Pris. **3** Siger til Gud: Hvor forfærdelige ere dine Gerninger! for din store Magts Skyld skulle dine Fjender smigre for dig. **4** Al Jorden skal tilbede dig og lovsynge dig; de skulle lovsynge dit Navn. (Sela) **5** Gaar hen og ser Guds Værk; han er forfærdelig i Gerning imod Menneskens Børn. **6** Han omvendte Havet til det tørre, de gik til Fods over Floden; der glædede vi os i ham. **7** Han hersker med sin Magt evindelig, hans Øjne vare paa Hedningerne; de genstridige ophøje sig ikke. (Sela) **8** I Folkefærd! lover vor Gud og lader Røsten høres til hans Pris! **9** Han holder vor Sjæl i Live og lader ikke vor Fod snuble. **10** Thi du har prøvet os, o Gud! du har lutret os, ligesom Sølv bliver lutret. **11** Du har ført os i Garnet, du lagde et Tryk paa vore Lænder. **12** Du lod Mennesker fare over vort Hoved; vi ere komne i Ild og i Vand, men du udførte os til at vederkvæges. **13** Jeg vil gaa ind i dit Hus med Brændofre, jeg vil betale dig mine Løfter, **14** dem, som mine Læber oplode sig med, og min Mund talte, da jeg var i Angest. **15** Jeg vil ofre dig Brændoffer af fedt Kvæg og Duften af Vædre; jeg vil tillave Øksne og Bukke. (Sela) **16** Kommer hid, hører til, alle I, som frygte Gud, saa vil jeg fortælle, hvad han har gjort ved min Sjæl. **17** Til ham raabte jeg med min Mund, og hans Pris kom paa min Tunge. **18** Dersom jeg havde set Uret i mit Hjerte, da vilde Herren ikke have hørt mig. **19** Dog har Gud hørt; han gav Agt paa min Bøns Røst. **20** Lovet være Gud, som ikke forskød min Bøn eller vendte sin Miskundhed fra mig!

67 Til Sangmesteren; med Strengeleg; en Psalme, en Sang. **2** Gud være os naadig og velsigne os; han lade sit Ansigt lyse for os (Sela) **3** at man maa kende din Vej paa Jorden, din Frelse iblandt alle Hedninger! **4** Dig skulle Folkestammerne prise, o Gud! dig skulle Folkestammerne prise alle tilsammen. **5** Folkeslag skulle glæde sig og synge med Fryd; thi du dømmer Folkestammer med Ret, og Folkeslag paa Jorden dem fører du. (Sela) **6** Dig skulle Folkestammerne prise, o Gud! dig skulle Folkestammerne prise alle tilsammen. **7** Landet har givet sin Grøde; Gud, vor Gud, vil velsigne os. Gud vil velsigne os, og alle Jordens Grænser skulle frygte ham.

68 Til Sangmesteren, af David; en Psalme, en Sang. **2** Gud staar op, hans Fjender adspredes, og de, som hade ham, fly for hans Ansigt. **3** Som Røg driver bort, vil du bortdrive dem; som Voks smelter for Ild, skulle de ugudelige omkomme for Guds Ansigt. **4** Men de retfærdige skulle glædes, de skulle fryde sig for Guds Ansigt og juble med Glæde. **5** Synger for Gud, lovsynger hans Navn, baner Vej for ham, som farer frem igennem Ørkenen; Herren er hans Navn, og fryder eder for hans Ansigt. **6** Faderløses Fader og Enkers Dommer er Gud i sin hellige Bolig. **7** Gud lader de enlige bo i Huse, han udfører de bundne i Frihed; kun de genstridige bo i det fortørrede Land. **8** Gud! da du drog ud foran dit Folk, da du skred frem gennem Ørkenen (Sela) **9** Da bævede Jorden, og Himlene dryppede for Guds Ansigt, hint Sinaj! for Guds, Israels Guds Ansigt. **10** En Regn af Gaver lod du strømme ned, o Gud! din Arv, som var træt, styrkede du. **11** Din Hjord bosatte sig i Landet; du beredte det, Gud! for den elendige ved din Godhed. **12** Herren lader. Ordet udgaa; de Kvinder, som bringe glad Budskab, ere en stor Hær. **13** Hærskarernes Konger fly, de fly; og hun, som bor i Huset, uddeler Bytte. **14** Naar I ligge mellem Foldene, er det som en Dues Vinger, skjulte med Sølv, og hvis Vingefjedre ere indsprængte med Guldets gyldengrønne Glans. **15** Naar den Almægtige spreder Konger derudi, da falder der Sne paa Zalmon. **16** Et Guds Bjerg er Basans Bjerg, et Bjerg med mange Tinder er Basans Bjerg. **17** Hvorfor se I Bjerge med de mange Tinder med Avind til det Bjerg, som Gud havde Lyst at bo paa? ja, Herren vil bo derpaa evindelig. **18** Guds Vogne ere to Gange ti Tusinde, tusinde Gange tusinde; Herren er iblandt dem som paa Sinaj i Hellighed. **19** Du opfor i Højheden, du bortførte Fanger, du annammede Gaver

iblandt Mennesker, ja, endog iblandt de genstridige, at du maa blive boende, o Herre, o Gud! **20** Lovet være Herren fra Dag til Dag! lægger han os en Byrde paa, saa er Gud dog vor Frelse. (Sela) **21** Vi have en Gud, som er en Gud til Frelse, og hos den Herre, Herre ere Udgange fra Døden. **22** Men Gud skal knuse sine Fjenders Hoved, dens haarrige Isse, som vandrer frem i sin Skyld. **23** Herren sagde: Jeg vil føre dem tilbage fra Basan, jeg vil føre dem tilbage fra Havets Dybheder, **24** paa det din Fod maa vade i Blod, og dine Hundes Tunge faa sin Del af Fjenderne. **25** Gud! de saa dine Tog, min Guds, min Konges Tog i Hellighed. **26** Foran gik Sangerne, bagefter de, som legede paa Strengeleg, midt imellem Pigerne, som sloge paa Tromme. **27** Lover Gud i Forsamlingerne; lover Herren, I, som ere af Israels Kilde! **28** Der er Benjamin, den lille, der herskede over dem, Judas Fyrster, som stenede dem, Sebulons Fyrster, Nafthalis Fyrster. **29** Din Gud har befalet dig at være stærk; styrk, o Gud! det, du har gjort os. **30** Fra dit Tempel i Jerusalem skulle Konger fremføre dig Gave. **31** Skæld paa Dyret iblandt Rørene, de stærke Øksnes Hob med Folkekalvene, som nedkaste sig med Sølvstykker; han adspredte Folkene, som have Lyst til Strid. **32** Fyrster skulle komme fra Ægypten; Morland skal hastelig udstrække sine Hænder til Gud. **33** I Riger paa Jorden! synger for Gud, lovsynger Herren (Sela) **34** ham, som farer i Himlenes Himle, som ere fra fordums Tid, se, han udgiver sin Røst, den mægtige Røst. **35** Giver Gud Magten; hans Højhed er over Israel og hans Magt i Skyerne. Forfærdelig er du, o Gud! fra dine Helligdomme; Israels Gud, han giver Folket Kraft og Styrke; lovet være Gud!

69 Til Sangmesteren; til „Lillierne"; af David. **2** Gud frels mig; thi Vandene ere komne indtil Sjælen. **3** Jeg er sunken i Dybets Dynd, hvor man ej kan fæste Fod; jeg er kommen i Vandenes Dyb, og Strømmen overskyller mig. **4** Jeg er bleven træt af det, jeg har raabt, min Strube er hæs; mine Øjne ere fortærede, idet jeg venter paa min Gud. **5** Flere end Haar paa mit Hoved ere de, som hade mig uden Aarsag; mægtige ere de, som søge at udrydde mig, mine Fjender uden Skel; jeg maa gengive det, jeg ikke har røvet. **6** Gud! du ved min Daarlighed, og min Skyld er ikke dulgt for dig. **7** Lad ikke dem, som bie efter dig, Herre, Herre Zebaoth! beskæmmes ved mig; lad ikke dem, som søge dig, Israels Gud, blive forhaanede ved mig. **8** Thi jeg bærer Forhaanelse for din Skyld; Skændsel har skjult mit Ansigt. **9** Jeg er bleven fremmed for mine Brødre og en Udlænding for min Moders Børn. **10** Thi Nidkærhed for dit Hus har fortæret mig, og deres Forhaanelser, som dig forhaane, ere faldne paa mig. **11** Og jeg græd min Sjæl ud under Faste; men det blev mig til Forhaanelser. **12** Og jeg brugte Sæk til mit Klædebon, og jeg blev dem til et Ordsprog. **13** De, som sidde i Porten, snakke om mig, og de, som drikke stærk Drik, synge Viser om mig. **14** Men jeg henflyr med min Bøn til dig, Herre! i Naadens Tid, o Gud! efter din megen Miskundhed: Bønhør mig for din Frelses Sandheds Skyld! **15** Frels mig af Dyndet, at jeg ikke synker; lad mig frelses fra mine Avindsmænd og fra Vandenes Dyb! **16** Lad Vandstrømmene ikke overskylle mig, ej heller Dybet sluge mig; lad og I ikke Hulen lukke sin Mund over mig! **17** Bønhør mig, Herre! thi din Miskundhed er god; vend dit Ansigt til mig efter din store Barmhjertighed! **18** Og skjul ikke dit Ansigt for din Tjener; thi jeg er angest, skynd dig, bønhør mig! **19** Hold dig nær til min Sjæl, genløs den, udfri mig for mine Fjenders Skyld! **20** Du kender min Forhaanelse og min Skam og min Skændsel; alle mine Modstandere ere aabenbare for dig. **21** Forhaanelse har brudt mit Hjerte, og jeg blev svag; og jeg ventede paa Medynk, men der var ingen, og paa Trøstere; men jeg fandt ikke nogen. **22** Og de gave mig Galde at æde og Eddike at drikke i min Tørst. **23** Deres Bord blive foran dem til en Strikke og til en Snare, naar de ere trygge. **24** Lad deres Øjne formørkes, at de ikke se, og lad deres Lænder altid rave! **25** Udøs din Harme over dem, og lad din brændende Vrede gribe dem! **26** Deres Bolig vorde øde; ingen være, som bor i deres Telte. **27** Thi de forfølge den, som du har slaget, og de fortælle om deres Pine, som du har saaret. **28** Læg Skyld til deres Skyld, og lad dem ikke komme til din Retfærdighed! **29** Lad dem udslettes af de levendes Bog, og lad dem ikke opskrives med de retfærdige! **30** Dog, jeg er elendig og har Smerte; Gud! lad din Frelse ophøje mig. **31** Jeg vil love Guds Navn med Sang, og jeg vil storlig ære ham med Taksigelse. **32** Og det skal bedre behage Herren end en ung Okse med Horn og Klove. **33** De sagtmodige have set det, de skulle glæde sig; I, som søge Gud — og eders Hjerte leve op! **34** Thi Herren hører de fattige og foragter ikke sin bundne. **35** Himmel og Jord skulle love ham, Havet og alt det, som vrimler derudi! **36** Thi Gud skal frelse Zion og

bygge Judas Stæder, og man skal bo der og eje det. Og hans Tjeneres Sæd skal arve det, og de, som elskede hans Navn, skulle bo derudi.

70 Til Sangmesteren; af David; „til Ihukommelse". **2** Gud! kom at fri mig; Herre! skynd dig at hjælpe mig! **3** Lad dem blues og blive beskæmmede, som søge efter mit Liv; lad dem vige tilbage og blive til Skamme, som have Lyst til min Ulykke. **4** Lad dem vende tilbage for deres Skændsels Skyld, de, som sige: Ha, ha! **5** Lad dem frydes og glædes i dig, alle de, som søge dig; lad dem, som elske din Frelse, altid sige: Gud være storlig lovet! Men jeg er elendig og fattig; Gud! skynd dig til mig; du er min Hjælp, og den, som udfrier mig; Herre! tøv ikke!

71 Herre! jeg forlader mig paa dig, lad mig ikke beskæmmes evindelig! **2** Red mig ved din Retfærdighed og udfri mig; bøj dit Øre til mig og frels mig! **3** Vær mig en Klippe til Bolig, hvorhen jeg altid kan ty, du, som har befalet at frelse mig; thi du er min Klippe og min Befæstning. **4** Min Gud! udfri mig af en ugudeligs Haand, af dens Haand, som gør Uret, og som undertrykker. **5** Thi du er min Fortrøstning; Herre, Herre! du er min Tillid fra min Ungdom af. **6** Paa dig har jeg forladt mig fast fra Moders Liv, du har draget mig af min Moders Skød; min Lovsang er altid om dig. **7** Jeg har været for mange som et Under; men du er min stærke Tillid. **8** Lad min Mund fyldes med din Lovsang, den ganske Dag med din Pris. **9** Forkast mig ikke i Alderdommens Tid; forlad mig ikke, naar min Kraft forgaar! **10** Thi mine Fjender tale imod mig, og de, som tage Vare paa min Sjæl, raadføre sig med hverandre, **11** sigende: Gud har forladt ham, forfølger og griber ham; thi der er ingen, som frier. **12** Gud! vær ikke langt fra mig; min Gud! skynd dig at hjælpe mig! **13** Lad dem beskæmmes, fortæres, som staa imod min Sjæl, lad dem iføres Forhaanelse og Skændsel, som søge min Ulykke. **14** Men jeg vil altid haabe, og al din Pris vil jeg endnu mangfoldiggøre. **15** Min Mund skal fortælle din Retfærdighed, din Frelse den ganske Dag; thi jeg ved ikke Tal derpaa. **16** Jeg vil komme frem med Herrens, Herrens vældige Gerninger; jeg vil minde om din Retfærdighed, din alene. **17** Gud! du har lært mig fra min Ungdom af, og indtil nu kundgør jeg dine underfulde Gerninger. **18** Ja, endog indtil Alderdommen og de graa Haar, o Gud! forlad mig ikke; indtil jeg kan kundgøre din Arm for Efterslægten, din Kraft for hver den, som komme skal. **19** Og din Retfærdighed strækker sig, o Gud! til det høje; du, som har gjort store Ting, Gud! hvo er som du? **20** Du, som har ladet mig se mange Angester og Ulykker, du vil gøre mig levende igen og hente mig op igen fra Jordens Afgrunde. **21** Gør min Herlighed stor og trøst mig igen! **22** Og jeg vil takke dig med Strengeleg for din Sandhed, min Gud! jeg vil synge for dig til Harpe, du Hellige i Israel! **23** Mine Læber skulle juble, naar jeg synger for dig; ja, min Sjæl, som du har genløst. **24** Og min Tunge skal tale den ganske Dag om din Retfærdighed; thi de ere beskæmmede, thi de ere blevne til Skamme, som søge min Ulykke.

72 Gud! giv Kongen dine Domme og Kongens Søn din Retfærdighed, **2** at han kan dømme dit Folk med Retfærdighed og dine elendige med Retvished. **3** Lad Bjergene bære Fred for Folket og Højene ligesaa ved Retfærdigheden. **4** Han skal skaffe de elendige iblandt Folket Ret, han skal frelse den fattiges Børn og knuse Voldsmanden. **5** De skulle frygte dig, saa længe Solen er til, og saa længe Maanen lyser, fra Slægt til Slægter. **6** Han stige ned som Regn paa den slaaede Eng, som Draaber, der væde Jorden! **7** I hans Dage blomstre den retfærdige og megen Fred, indtil Maanen ikke er mere! **8** Og han regerer fra Hav til Hav, og fra Floden indtil Jordens Ende! **9** De, som bo i Ørken, skulle bøje sig for hans Ansigt, og hans Fjender skulle slikke Støv. **10** Konger fra Tarsis og Øerne skulle bringe Skænk! Konger fra Skeba og Seba skulle fremføre Gave. **11** Og alle Konger skulle tilbede for ham; alle Hedninger skulle tjene ham. **12** Thi han skal fri den fattige, som raaber, samt den elendige, som ingen Hjælper har. **13** Han skal spare den ringe og fattige og frelse de fattiges Sjæle. **14** Han skal udløse deres Sjæl fra Undertrykkelse og fra Vold, og deres Blod skal være dyrebart for hans Øjne. **15** Og de skulle leve og give ham af Skebas Guld og altid bede for ham, love ham den ganske Dag. **16** Der vorde Overflod af Korn i Landet paa Bjergenes Top; dets Frugt suse som Libanon, og Folk blomstre frem af Staden som Urter paa Jorden! **17** Hans Navn blive evindelig; saa længe Solen lyser, forplante sig hans Navn, og de skulle velsigne sig selv i ham, alle Hedninger skulle prise ham salig! **18** Lovet være den Herre Gud, Israels Gud, han, som ene gør underfulde Ting! **19** Og lovet være hans Æres Navn evindelig; og al Jorden fyldes

med hans Ære! Amen, ja, Amen! 20 Davids, Isajs Søns Bønner have Ende.

73 Kun god er Gud imod Israel, imod de rene af Hjertet. 2 Men jeg — nær vare mine Fødder bøjede af Vejen; mine Skridt vare lige ved at glide ud. 3 Thi jeg blev nidkær over Daarerne; jeg maatte se, at det gik de ugudelige vel. 4 Thi der findes intet Baand for dem indtil deres Død, og deres Styrke er vel ved Magt. 5 De have ikke Møje som andre Folk, og de blive ikke plagede som andre Mennesker. 6 Derfor har Hovmod prydet dem som en Kæde, Vold skjuler dem som et Smykke. 7 Deres Øjne staa ud af Fedme; Hjertets Tanker faa Fremgang. 8 De haane og tale i Ondskab om at øve Vold; fra det høje tale de. 9 De sætte deres Mund i Himmelen, og deres Tunge farer frem paa Jorden. 10 Derfor vender deres Folk hid, og Vand i fulde Drag uddrikkes af dem. 11 Og de sige: Hvorledes skulde Gud vide det? og er der Kundskab hos den Højeste? 12 Se, disse ere de ugudelige; dog ere de rolige til evig Tid, de forøge deres Gods. 13 Kun forgæves har jeg renset mit Hjerte og toet mine Hænder i Uskyldighed. 14 Og dog blev jeg plaget den ganske Dag, og min Straf var der hver Morgen. 15 Dersom jeg havde sagt: Jeg vil føre saadan Tale; se, da havde jeg handlet troløst imod dine Børns Slægt. 16 Og jeg tænkte efter for at forstaa det; men det var en Kval i mine Øjne, 17 indtil jeg gik ind i Guds Helligdomme og gav Agt paa deres Endeligt. 18 Kun paa slibrige Steder sætter du dem; du lader dem falde til at ødelægges. 19 Hvorledes ere de i et Øjeblik gaaede til Grunde? de ere omkomne, de have faaet Ende ved Forskrækkelserne. 20 De ere ligesom en Drøm, naar een er opvaagnet; Herre! naar du opvaagner, vil du foragte deres Billede. 21 Da mit Hjerte var bittert, og det stak mig i mine Nyrer, 22 da var jeg ufornuftig og kunde ikke forstaa noget, jeg var som et Dyr for dig. 23 Men jeg vil stedse blive hos dig; du holder ved min højre Haand. 24 Du leder mig efter dit Raad, og derefter optager du mig til Ære. 25 Hvem har jeg i Himlene? og lige med dig har jeg ikke Lyst til noget paa Jorden. 26 Forsmægter mit Kød og mit Hjerte, saa er Gud mit Hjertes Klippe og min Del evindelig. 27 Thi se, de som holde sig langt borte fra dig, omkomme; du udrydder hver den, som ved Bolen viger af fra dig. 28 Men det er mig godt, at Gud er mig nær; jeg har sat mit Haab paa den Herre, Herre, at jeg kan fortælle alle dine Gerninger.

74 Gud! hvorfor har du forkastet os evindelig; din Vrede ryger imod din Græsgangs Hjord. 2 Kom din Menighed i Hu, som du forhvervede i fordums Tid, som du genløste, til at være din Arvs Stamme, dette Zions Bjerg, som du bor paa. 3 Opløft dine Trin til de evigt ødelagte Steder; Fjenden har handlet ilde med alting i Helligdommen. 4 Dine Modstandere have brølet midt i din Forsamling, de have sat deres Tegn op til Tegn. 5 Det ser ud, som naar een hæver Økserne højt imod Træets tætte Grene. 6 Og nu de Ting, som vare derudi af udskaaret Arbejde, dem have de sønderslaaet med Økser og Hamre. 7 De have sat Ild paa din Helligdom, de have vanhelliget dit Navns Bolig, lige til Jorden. 8 De have sagt i deres Hjerte: Lader os kue dem tilsammen; de have opbrændt alle Guds Forsamlingshuse i Landet. 9 Vi se ikke vore egne Tegn; der er ingen Profet ydermere og ingen hos os, som ved, hvor længe det skal vare. 10 Gud! hvor længe skal Modstanderen forhaane, skal Fjenden foragte dit Navn evindelig? 11 Hvorfor drager du din Haand, din højre Haand tilbage? Tag den ud fra din Barm, ødelæg dem! 12 Gud er dog min Konge fra fordums Tid, som skaber Frelse midt paa Jorden. 13 Du adskilte Havet med din Styrke, du sønderbrød Havuhyrernes Hoveder i Vandene. 14 Du knuste Leviathans Hoveder, du gav Folket i Ørken den til Spise. 15 Du lod Kilde og Bæk bryde frem, du udtørrede de altid rindende Floder. 16 Dagen hører dig til, Natten hører dig ogsaa til, du har beredt Lys og Sol. 17 Du har sat alle Jordens Grænser; Sommer og Vinter, dem har du beskikket. 18 Kom dette i Hu: Fjenden forhaanede Herren, og et Folk af Daarer foragtede dit Navn. 19 Giv ikke vilde Dyr din Turteldues Sjæl, glem ikke dine elendiges Liv evindelig! 20 Se til Pagten; thi Jordens mørke Steder ere fulde af Volds Boliger. 21 Lad den ringe ikke vende beskæmmet tilbage, lad den elendige og fattige love dit Navn! 22 Gud! gør dig rede, udfør din Sag; kom din Forhaanelse i Hu, som dig sker af Daaren den ganske Dag. 23 Glem ikke dine Fjenders Røst, dine Modstanderes Bulder, som stiger altid op.

75 Til Sangmesteren; „fordærv ikke"; en Psalme af Asaf, en Sang. 2 Vi takke dig, Gud! vi takke, og nær er dit Navn; man fortæller dine underfulde Gerninger. 3 Thi „jeg vil gribe den bestemte Tid, jeg

vil dømme med Retfærdighed, 4 Hensmeltede end Jorden og alle dens Beboere, jeg har dog sat dens Piller fast". (Sela) 5 Jeg sagde til Daarerne: Værer ikke Daarer! og til de ugudelige: Opløfter ikke Horn! 6 Opløfter ikke eders Horn imod det høje, taler ej med knejsende Nakke! 7 Thi Ophøjelse kommer ikke af Øster eller af Vester, ej heller af Ørken; 8 men Gud er den, som dømmer; han nedtrykker den ene og ophøjer den anden. 9 Thi der er et Bæger i Herrens Haand med skummende Vin; det er fuldt af blandet Vin, og han skænker ud deraf; men Bærmen deraf maa de indsuge og drikke, alle de ugudelige paa Jorden. 10 Og jeg vil forkynde det evindelig; jeg vil lovsynge Jakobs Gud. Og jeg vil afhugge alle de ugudeliges Horn; men den retfærdiges Horn skal ophøjes.

76 Til Sangmesteren; med Strengeleg; en Psalme af Asaf, en Sang. 2 Gud er kendt i Juda, hans Navn er stort i Israel, 3 og hans Paulun var i Salem, og hans Bolig i Zion. 4 Der sønderbrød han Buens Lyn, Skjold og Sværd og Krig. (Sela) 5 Du straaler i Glans og Herlighed fra de paa Bytte rige Bjerge. 6 De stolte af Hjerte blive plyndrede, de slumre deres Søvn; og ingen af Stridsmændene fandt Magt i deres Hænder. 7 For din Trusel, Jakobs Gud! er baade Hest og Vogn falden i den dybe Søvn. 8 Du, ja, du er forfærdelig, og hvo kan bestaa for dit Ansigt, saa snart som du bliver vred? 9 Du lod høre Dom fra Himmelen; Jorden frygtede og blev stille, 10 da Gud gjorde sig rede til Dom, til at frelse alle de sagtmodige paa Jorden. (Sela) 11 Thi et Menneskes Vrede bereder dig Pris; hvad der bliver tilovers af Vreden, omgjorde du dig med. 12 Gører Løfte og betaler Herren, eders Gud det; alle I, som ere omkring ham, skulle bringe ham, den forfærdelige, Gave. Han borttager Fyrsternes Mod, han er forfærdelig for Kongerne paa Jorden.

77 Til Sangmesteren; for Jeduthun; en Psalme af Asaf. 2 Min Røst er til Gud, og jeg vil raabe; min Røst er til Gud, og han vende sine Øren til mig! 3 Jeg søgte Herren paa min Nøds Dag; min Haand var om Natten udrakt og lod ikke af; min Sjæl vægrede sig ved at lade sig trøste. 4 Jeg vil komme Gud i Hu og jamre lydt; jeg vil tale, og min Aand maa forsmægte. (Sela) 5 Du holdt mine Øjne vaagne, jeg er bleven bekymret og taler ikke. 6 Jeg tænkte paa de fordums Dage, paa de længst henrundne Aar. 7 Jeg vil komme min Strengeleg i Hu om Natten; jeg vil tale i mit Hjerte, og min Aand skal granske. 8 Vil da Herren forkaste i al Evighed og ikke vedblive at være naadig mere? 9 Er hans Miskundhed ude evindelig? har hans Tilsagn faaet Ende fra Slægt til Slægt? 10 Har Gud glemt at være naadig? eller har han i Vrede tillukket sin Barmhjertighed? (Sela) 11 Da sagde jeg: Dette er min Lidelse; at forandre det staar i den Højestes højre Haand. 12 Jeg vil komme Herrens Gerninger i Hu; jeg vil komme dine underfulde Ting fra fordums Tid i Hu. 13 Og jeg vil grunde paa al din Gerning; og jeg vil tale om dine Idrætter. 14 O Gud! din Vej er i Hellighed; hvo er en Gud stor som Gud? 15 Du er den Gud, som gør underfulde Ting, du har kundgjort din Styrke iblandt Folkene. 16 Du genløste dit Folk ved din Arm, Jakobs og Josefs Børn. (Sela) 17 Vandene saa dig, Gud! Vandene saa dig, de bleve bange, ja, Afgrundene bævede. 18 De tykke Skyer udøste Vand, de øverste Skyer udgave Drøn, ja, dine Pile fore frem. 19 Din Tordens Drøn rullede, Lynet oplyste Jorderige; Jorden bævede og skælvede. 20 Din Vej var i Havet og dine Stier i de store Vande, og dine Fodspor bleve ikke kendte. Du førte dit Folk som Hjorden ved Mose og Arons Haand.

78 Mit Folk! vend dine Øren til min Lære, bøjer eders Øren til min Munds Tale! 2 Jeg vil oplade min Mund med Ordsprog, jeg vil udgyde mørke Taler fra fordums Tid, 3 dem, som vi have hørt og vide, og vore Fædre have fortalt os. 4 Dette ville vi ikke dølge for deres Børn, for den Slægt, som kommer herefter, men forkynde Herrens megen Pris og hans Styrke og hans underfulde Gerninger, som han har gjort. 5 Han oprettede et Vidnesbyrd i Jakob og satte en Lov i Israel, i hvilken han bød vore Fædre at kundgøre dem for deres Børn, 6 paa det den Slægt, som kom herefter, de Børn, som skulde fødes, kunde vide det, at de kunde staa op og fortælle det for deres Børn, 7 og at de maatte sætte deres Haab paa Gud og ikke glemme Guds Gerninger, men bevare hans Bud; 8 og at de ikke skulde vorde som deres Fædre, en modvillig og genstridig Slægt, en Slægt, som ikke beredte sit Hjerte, og hvis Aand ikke holdt trofast ved Gud. 9 Efraims Børn vare rustede Bueskytter, men svigtede paa Stridens Dag. 10 De holdt ikke Guds Pagt og vægrede sig ved at vandre i hans Lov. 11 Og de glemte hans Gerninger og hans underfulde Ting, som han havde ladet dem se. 12 For deres Fædre havde han gjort Undere i Ægyptens Land, paa Zoans Mark. 13 Han

adskilte Havet og lod dem gaa igennem og optaarnede Vandet som en Dynge. **14** Og han ledede dem om Dagen ved Skyen og den ganske Nat ved Ildens Lys. **15** Han kløvede Klipper i Ørken og gav dem at drikke som af store Dyb. **16** Og han lod Bække strømme frem af Klippen og lod Vand rinde ned som Floder. **17** Men de bleve endnu ved med at synde imod ham, med at være genstridige imod den Højeste i Ørken. **18** Og de fristede Gud i deres Hjerte, saa at de begærede Mad for deres Lyst. **19** Og de talte imod Gud; de sagde: Mon Gud kan berede et Bord i Ørken? **20** Se, han har slaget Klippen, saa at der flød Vand, og Bækkene løb over; mon han og kan give Brød; mon han kan skaffe Kød for sit Folk? **21** Derfor, da Herren hørte det, blev han fortørnet; og en Ild optændtes imod Jakob, og en Vrede opkom imod Israel, **22** fordi de ikke troede paa Gud og ikke forlode sig paa hans Frelse. **23** Og han bød Skyerne heroventil og oplod Himlenes Døre. **24** Og han lod Man regne paa dem til at æde og gav dem Himmelkorn. **25** Hver aad de stærkes Brød; han sendte dem Mad til Mættelse. **26** Han lod Østenvejr fare frem under Himmelen og førte Søndenvejr frem ved sin Styrke. **27** Og han lod Kød regne ned over dem som Støv og flyvende Fugle som Havets Sand. **28** Og han lod dem falde midt i sin Lejr, trindt omkring sine Boliger. **29** Og de aade og bleve saare mætte; han tilførte dem det, som de havde faaet Lyst til. **30** De havde ikke styret deres Lyst, deres Mad var endnu i deres Mund: **31** Da opsteg Guds Vrede imod dem, og han ihjelslog nogle iblandt de kraftigste af dem; og han nedslog de unge Mænd i Israel. **32** Med alt det syndede de endnu og troede ikke paa hans underfulde Gerninger. **33** Derfor lod han deres Dage svinde hen i Forfængelighed og deres Aar i Forskrækkelse. **34** Naar han slog dem ihjel, da søgte de ham, og de vendte om og søgte Gud aarle. **35** Og de kom i Hu, at Gud var deres Klippe, og Gud, den Højeste, deres Genløser. **36** Men de talte slesk for ham med deres Mund og løj for ham med deres Tunger. **37** Men deres Hjerte var ikke fast med ham, og de bleve ikke bestandige i hans Pagt. **38** Dog, han er barmhjertig, han soner Misgerning og fordærver ikke; han vendte sin Vrede mangfoldige Gange bort fra dem og lod ej sin Harme helt bryde frem. **39** Og han kom i Hu, at de vare Kød, et Aandepust, som farer hen og ej kommer tilbage. **40** Hvor tit vare de genstridige imod ham i Ørken, bedrøvede ham i de øde Steder. **41** Og de fristede Gud paany og mestrede den Hellige i Israel. **42** De kom ikke hans Haand i Hu paa den Dag, da han udløste dem af Nød; **43** da han satte sine Tegn i Ægypten og sine Undere paa Zoans Mark; **44** da han forandrede deres Floder til Blod og deres Strømme, saa at de ikke kunde drikke af dem; **45** og han sendte alle Haande Utøj paa dem, som aad dem, og Frøer, som voldte dem Fordærvelse; **46** og han gav Kornormen deres Grøde og Græshoppen deres Arbejde; **47** han slog deres Vintræer med Hagelen og deres Morbærtræer med Isstykker; **48** og han overantvordede deres Dyr til Hagelen og deres Kvæg til Lynene; **49** han sendte sin grumme Vrede paa dem, Harme og Fortørnelse og Angest, en Sending af Ulykkesbud; **50** han banede Vej for sin Vrede, han sparede ikke deres Sjæl fra Døden, og han overantvordede deres Liv til Pesten; **51** og han slog alle førstefødte i Ægypten, Kraftens Førstegrøde i Kams Telte; **52** men sit Folk lod han drage ud som Faareflokken og førte dem i Ørken som Hjorden; **53** og han ledede dem tryggelig, at de ikke flygtede; men Havet skjulte deres Fjender. **54** Og han førte dem til sin Helligheds Landemærke, til dette Bjerg, som hans højre Haand havde forhvervet; **55** og han uddrev Hedningerne for deres Ansigt og lod disses Land tilfalde dem som Arvedel; og han lod Israels Stammer bo i deres Telte. **56** Men de fristede Gud, den Højeste, og vare genstridige imod ham og agtede ikke paa hans Vidnesbyrd. **57** Og de vendte sig bort og bleve troløse som deres Fædre, de sloge tilbage som en falsk Bue. **58** Og de opirrede ham ved deres Høje og gjorde ham nidkær ved deres udskaarne Billeder. **59** Der Gud det hørte, da blev han fortørnet, og han foragtede Israel saare. **60** Han forlod Boligen i Silo, det Paulun, som han havde sat til at bo udi iblandt Menneskene. **61** Og han gav sin Magt i Fangenskab og sin Herlighed i Fjendens Haand. **62** Og han overantvordede sit Folk til Sværd og fortørnedes paa sin Arv. **63** Ild fortærede deres unge Mandskab, og deres Jomfruer fik ingen Brudesang. **64** Deres Præster faldt for Sværdet, og deres Enker begræd dem ikke. **65** Da opvaagnede Herren som en sovende, som en Helt, der jubler af Vin. **66** Og han slog sine Fjender tilbage, han gjorde dem en evig Skam. **67** Og han forkastede Josefs Telt og udvalgte ikke Efraims Stamme; **68** men han udvalgte Judas Stamme, Zions Bjerg, som han elskede. **69** Og han byggede sin Helligdom lig Højderne, lig Jorden, hvilke han har grundfæstet evindelig. **70** Og han udvalgte

David, sin Tjener, og tog ham fra Faarestierne; **71** fra Faarene, som gave Die, lod han ham komme at vogte Jakob sit Folk og Israel sin Arv. **72** Og han vogtede dem efter sit Hjertes Oprigtighed og ledede dem med forstandig Haand.

79 Gud! Hedningerne have brudt ind i din Arv, de have besmittet dit hellige Tempel, de have gjort Jerusalem til Stenhobe. **2** De have givet dine Tjeneres døde Kroppe hen som Føde til Fuglene under Himmelen, dine helliges Kød til de vilde Dyr i Landet. **3** De have udøst deres Blod som Vand trindt omkring Jerusalem, og der var ingen, som begrov dem. **4** Vi ere blevne vore Naboer til en Forsmædelse, dem, som ere trindt omkring os, til Spot og Haan. **5** Herre, hvor længe vil du være vred evindelig? skal din Nidkærhed brænde som en Ild? **6** Udøs din Harme over Hedningerne, som ikke kende dig, og over de Riger, som ikke paakalde dit Navn. **7** Thi man har fortæret Jakob og ødelagt hans Bolig. **8** Kom os ikke Forfædrenes Misgerninger i Hu; skynd dig, lad din Barmhjertighed komme os i Møde, thi vi ere blevne saare ringe. **9** Hjælp os, vor Frelses Gud! for dit Navns Æres Skyld og fri os og forlad os vore Synder for dit Navns Skyld. **10** Hvorfor skulle Hedningerne sige: Hvor er deres Gud? lad det kendes paa Hedningerne for vore Øjne, at dine Tjeneres Blod, som er udøst, bliver hævnet. **11** Lad den bundnes Jamren komme for dit Ansigt; hold efter din Arms Vælde dem i Live, som ere Dødens Børn. **12** Og betal vore Naboer syvfold i deres Barm deres Forsmædelse, hvormed de forhaanede dig, Herre! **13** Men vi, dit Folk og din Græsgangs Hjord ville takke dig evindelig; fra Slægt til Slægt ville vi forkynde din Pris.

80 Til Sangmesteren; til „Lillierne"; et Vidnesbyrd; af Asaf, en Psalme. **2** Du Israels Hyrde! vend dine Øren hid, du, der leder Josef som en Hjord, du, som sidder over Keruber, aabenbar dig herligt! **3** Rejs din Magt for Efraim og Benjamin og Manasse og kom os til Frelse! **4** Gud! hjælp os op igen og lad dit Ansigt lyse, saa blive vi frelste! **5** Herre, Gud Zebaoth! hvor længe har du ladet Vreden ryge uagtet dit Folks Bøn? **6** Du har bespist dem med Taarebrød og givet dem Taarer at drikke i fulde Maal. **7** Du sætter os til en Trætte for vore Naboer, og vore Fjender spotte os. **8** Gud Zebaoth! hjælp os op igen og lad dit Ansigt lyse, saa blive vi frelste. **9** Du førte en Vinstok fra Ægypten, du uddrev Hedningerne og plantede den. **10** Du ryddede for den, og den lod sine Rødder rodfæstes og opfyldte Landet. **11** Bjerge bleve skjulte med dens Skygge, og dens Grene vare som Guds Cedre. **12** Den udbreder sine Grene til Havet og sine unge Kviste til Floden. **13** Hvorfor har du nedrevet Gærdet om den, saa at alle de, som gaa forbi ad Vejen, plukke i den? **14** Svinet fra Skoven roder om den, og vilde Dyr paa Marken afæde den. **15** Gud Zebaoth! vend dog om; sku ned af Himmelen og se til og besøg denne Vinstok **16** og den Pode, som din højre Haand plantede, og den Søn, som du gjorde stærk for dig. **17** Den er brændt med Ild, den er omhugget; de omkomme for dit Ansigts Trusel. **18** Lad din Haand være over, din højre Haands Mand, over den Menneskens Søn, som du gjorde stærk for dig. **19** Saa ville vi ikke vige fra dig; lad du os leve, og vi ville paakalde dit Navn. Herre, Gud Zebaoth; hjælp os op igen, lad dit Ansigt lyse, saa blive vi frelste.

81 Til Sangmesteren; til Githith; af Asaf. **2** Synger med Fryd for Gud, vor Styrke, raaber med Glæde for Jakobs Gud! **3** Istemmer Lovsang, og giver Trommen, den liflige Harpe med Psalteren hid! **4** Blæser i Trompeten ved Nymaane, ved Fuldmaane, til vor Højtidsdag! **5** Thi den er en Skik i Israel, en Lov for Jakobs Gud. **6** Den satte han til et Vidnesbyrd i Josef, der han drog ud imod Ægyptens Land; jeg hørte en Røst, som jeg ikke kendte: **7** „Jeg tog Byrden bort fra hans Skuldre, hans Hænder bleve befriede fra Bærekurven. **8** Du paakaldte i Nøden, og jeg udfriede dig; jeg bønhørte dig fra Tordenskyens Skjul, jeg prøvede dig ved Meriba Vande. (Sela) **9** Hør, mit Folk! og jeg vil vidne imod dig; Israel! gid du vilde høre mig. **10** Der skal ingen fremmed Gud være hos dig, og du skal ikke tilbede andre Folks Gud. **11** Jeg er Herren din Gud, som førte dig op fra Ægyptens Land; lad din Mund vidt op, og jeg vil fylde den. **12** Men mit Folk hørte ikke min Røst, og Israel vilde ikke tjene mig. **13** Og jeg lod dem fare i deres Hjertes Stivhed; de vandrede efter deres egne Raad. **14** Gid mit Folk vilde høre mig! gid Israel vilde vandre paa mine Veje! **15** Da vilde jeg om et lidet ydmyge deres Fjender og vende min Haand imod deres Modstandere. **16** De, som hade Herren, skulde smigre for det, og deres Tid skulde vare evindelig. Og jeg skulde bespise det med den bedste Hvede, ja, jeg vilde mætte dig med Honning af en Klippe".

82 Gud staar i Guds Menighed; han dømmer midt iblandt Guder. **2** Hvor længe ville I dømme Uret og anse de ugudeliges Personer? (Sela) **3** Skaffer den ringe og den faderløse Ret; hjælper den elendige og den arme til Retfærdighed! **4** Redder den ringe og den fattige; udfrier ham af de ugudeliges Haand! **5** De skønne ikke og forstaa ikke, de vandre i Mørke; alle Jordens Grundpiller ryste. **6** Jeg har sagt: I ere Guder, og I ere alle den Højestes Sønner. **7** Men I skulle dø som Mennesker, og som en af Fyrsterne skulle I falde. **8** Gud! gør dig rede, døm Jorden; thi du skal tage Arv iblandt alle Hedninger.

83 En Sang; en Psalme, af Asaf. **2** Gud! ti du ikke; vær ikke tavs og hold dig ikke stille, o Gud! **3** Thi se, dine Fjender larme, og dine Avindsmænd have opløftet Hovedet. **4** De oplægge træskelig hemmeligt Anslag imod dit Folk, og de raadslaa imod dem, som sidde under dit Skjul. **5** De have sagt: Kommer og lader os udslette dem af Folkenes Tal, og Israels Navn skal ikke ydermere ihukommes. **6** Thi de have i Hjertet raadslaget med hverandre; de gøre en Pagt imod dig: **7** Edoms Telte og Ismaeliterne, Moabiterne og. Hagarenerne, **8** Gebal og Ammon og Amalek, Filisterne med Indbyggerne i Tyrus. **9** Assyrien har ogsaa sluttet sig til dem, de ere blevne Lots Børns Arm. (Sela) **10** Gør imod dem som imod Midianiterne, som imod Sisera, som imod Jabin ved Kisons Bæk, **11** hvilke bleve ødelagte ved Endor, bleve til Gødning for Marken. **12** Lad det gaa dem, deres Fyrster som Oreb og som Seeb, og alle deres ypperste som Seba og som Zalmuna, **13** dem, som have sagt: Vi ville indtage Guds Boliger til Ejendom. **14** Min Gud! lad dem hvirvle om som et Hjul, som Avner for Vejret. **15** Som en Ild, der antænder en Skov, og som en Lue, der stikker Ild paa Bjergene, **16** saa forfølge du dem med din Storm og forfærde dem med din Hvirvelvind! **17** Gør deres Ansigt fuldt af Skam og lad dem søge dit Navn, o Herre! **18** Lad dem blues og forfærdes altid og lad dem blive til Skamme og omkomme! Og lad dem kende, at du alene, hvis Navn er Herren, er den Højeste over al Jorden.

84 Til Sangmesteren; til Githith; af Koras Børn, en Psalme. **2** Hvor elskelige ere dine Boliger, Herre Zebaoth! **3** Min Sjæl begærer, ja længes efter Herrens Forgaarde; mit Hjerte og mit Kød raabe med Fryd til den levende Gud. **4** Ja, Spurven har fundet et Hus og Svalen sin Rede, hvor den har lagt sine Unger: Dine Altre, Herre Zebaoth, min Konge og min Gud! **5** Salige ere de, som bo i dit Hus, de skulle endnu love dig. (Sela) **6** Saligt er det Menneske, hvis Styrke er i dig, og i hvis Hjerte de rette Veje ere. **7** Naar de gaa igennem Morbærdalen, gøre de den til Kildevæld, ja, og en Regn med Velsignelser skal bedække dem. **8** De gaa frem fra Kraft til Kraft; de ses for Gud paa Zion. **9** Herre, Gud Zebaoth! hør min Bøn, Jakobs Gud! vend dit Øre til den. (Sela) **10** Gud, vort Skjold! se til og sku din Salvedes Ansigt. **11** Thi een Dag i dine Forgaarde er bedre end tusinde; jeg udvælger hellere at ligge ved Dørtærskelen i min Guds Hus end at bo i de ugudeliges Telte. **12** Thi Gud Herren er Sol og Skjold; Herren giver Naade og Ære, intet godt nægter han dem, som vandre i Oprigtighed. Herre Zebaoth! saligt er det Menneske, som forlader sig paa dig.

85 Til Sangmesteren; af Koras Børn, en Psalme. **2** Herre! du har haft Velbehag til dit Land, du har ført Jakobs fangne Folk tilbage. **3** Du har borttaget dit Folks Misgerning, du har skjult al deres Synd. (Sela) **4** Du har draget al din Harme tilbage, du har bortvendt din grumme Vrede. **5** Hjælp os op igen, vor Frelses Gud! og tilintetgør din Fortørnelse imod os. **6** Vil du evindelig være vred paa os? vil du udstrække din Vrede fra Slægt til Slægt? **7** Vil du ikke gøre os levende igen, at dit Folk maa glæde sig i dig? **8** Herre! lad os se din Miskundhed og giv os din Frelse. **9** Jeg vil høre, hvad Gud Herren tater; thi han skal tale Fred til sit Folk og til sine hellige, kun at de ikke vende tilbage til Daarlighed. **10** Ja, hans Frelse er nær hos dem, som ham frygte, at Herlighed maa bo i vort Land. **11** Miskundhed og Sandhed møde hinanden; Retfærdighed og Fred kysse hinanden. **12** Sandhed vokser op af Jorden, og Retfærdighed ser ned af Himmelen. **13** Dertil skal Herren give det gode, og vort Land give sin Grøde. Retfærdighed gaa frem for hans Ansigt og sætte sine Trin paa hans Vej!

86 Herre! bøj dit Øre, bønhør mig, thi jeg er elendig og fattig. **2** Bevar min Sjæl; thi jeg er hellig; frels din Tjener, du min Gud! ham, som forlader sig paa dig. **3** Herre! vær mig naadig; thi til dig raaber jeg den ganske Dag. **4** Glæd din Tjeners Sjæl; thi til dig, Herre, opløfter jeg min Sjæl. **5** Thi du Herre! er god og rund til at forlade og rig paa Miskundhed imod alle, som paakalde dig. **6** Herre! vend dit Øre til min Bøn og

giv Agt paa mine ydmyge Begæringers Røst. 7 Paa min Nøds Dag vil jeg paakalde dig; thi du bønhører mig. 8 Der er ingen som du iblandt Guder, Herre! og der er intet som dine Gerninger. 9 Alle Hedninger, som du har skabt, skulle komme og tilbede for dit Ansigt, Herre! og de skulle ære dit Navn. 10 Thi du er stor, og du gør underfulde Ting, du alene er Gud. 11 Lær mig, Herre! din Vej, jeg vil vandre i din Sandhed, vend mit Hjerte imod dette ene, at frygte dit Navn. 12 Jeg vil takke dig, Herre min Gud! af mit ganske Hjerte og ære dit Navn evindelig. 13 Thi din Miskundhed er stor over mig, og du friede min Sjæl fra det dybe Dødsrige. (Sheol h7585) 14 Gud! de hovmodige staa op imod mig, og Voldsmænds Hob søger efter mit Liv, og de have ikke sat dig for deres Øjne. 15 Men du, Herre! er en barmhjertig og naadig Gud, langmodig og af megen Miskundhed og Sandhed. 16 Vend dit Ansigt til mig og vær mig naadig! giv din Tjener din Styrke og frels din Tjenestekvindes Søn! 17 Gør et Tegn for mig til det gode, at de, som hade mig, maa se det og beskæmmes; thi du, Herre! har hjulpet mig og trøstet mig.

87 Han har grundlagt en Stad paa de hellige Bjerge. 2 Herren elsker Zions Porte fremfor alle Jakobs Boliger. 3 Der er herlige Ting sagt i dig, du Guds Stad! (Sela) 4 Jeg vil nævne Rahab og Babel iblandt dem, som kende mig; se, Filisteren og Tyrieren samt Morianen: „Denne, han er født der." 5 Men til Zion skal der siges: Denne og hin er født i den, den Højeste selv skal befæste den. 6 Herren skal tælle, naar han opskriver Folkene, og sige: „Denne er født der." (Sela) 7 Og de, som synge, tillige med dem, som danse, skulle sige: Alle mine Kilder ere i dig.

88 En Sang, en Psalme; af Koras Børn; til Sangmesteren; til Makalath-Leanoth; en Undervisning af Heman, Esrahiteren. Herre, min Frelses Gud! jeg har raabt om Dagen, ja, om Natten for dig. 2 Lad min Bøn komme for dit Ansigt, bøj dit Øre til mit Raab! 3 Thi min Sjæl er mæt af Ulykker, og mit Liv er Dødsriget nær. (Sheol h7585) 4 Jeg agtes lige med dem, som fare ned i Hulen, jeg er som en Mand uden Kraft, 5 løsladt iblandt de døde, som de ihjelslagne, der ligge i Graven, hvilke du ikke ydermere kommer i Hu, da de ere udrevne af din Haand. 6 Du har lagt mig i Hulen hernedenunder, i de mørke, i de dybe Steder. 7 Din Vrede har lagt sig tungt paa mig, og du trænger mig med alle dine Bølger. (Sela) 8 Du har fjernet mine Kyndinger langt fra mig, du har gjort mig vederstyggelig for dem, jeg er indelukket og gaar ikke ud. 9 Mit Øje er bedrøvet af Elendighed; Herre! jeg har raabt til dig den ganske Dag, jeg har udbredt mine Hænder til dig. 10 Vil du vel gøre Undere for de døde? eller skulle Dødninger opstaa, skulle de takke dig? (Sela) 11 Fortælles der vel i Graven om din Miskundhed? om din Sandhed i Dødens Bo? 12 Kendes vel dine Undere i Mørket? eller din Retfærdighed i Forglemmelsens Land? 13 Men jeg har raabt til dig Herre! og min Bøn kommer dig i Møde om Morgenen. 14 Hvorfor, Herre! forkaster du min Sjæl? du skjuler dit Ansigt for mig. 15 Elendig er jeg og som en døende fra min Ungdom af; jeg bærer paa Rædsel for dig, jeg maa fortvivle. 16 Din Vredes Flammer ere gaaede hen over mig; Rædsler for dig have tilintetgjort mig. 17 De have omringet mig som Vande den ganske Dag, de have omspændt mig tilsammen. 18 Du har fjernet min Ven og Stalbroder langt fra mig; mine Kyndinger ere Mørkets Sted.

89 En Undervisning; af Ethan, Esrahiteren. Jeg vil synge om Herrens Naadegerninger evindelig, jeg vil kundgøre din Sandhed med min Mund fra Slægt til Slægt. 2 Thi jeg har sagt: Din Naade skal bygges op evindelig, i Himlene skal du grundfæste din Sandhed: 3 „Jeg har gjort en Pagt med min udvalgte, jeg har tilsvoret David, min Tjener: 4 Evindelig vil jeg stadfæste din Sæd, og jeg har bygget din Trone fra Slægt til Slægt." (Sela) 5 Og Himlene, Herre! skulle prise din underfulde Gerning og din Sandhed i de helliges Menighed. 6 Thi hvem i Skyen kan maale sig med Herren? hvo er Herren lig iblandt Gudernes Børn? 7 en Gud saare frygtelig i de helliges hemmelige Raad og forfærdelig over alle, som ere trindt omkring ham! 8 Herre, Gud Zebaoth! hvo er som du stormægtig, o Herre? og din Sandhed er trindt omkring dig. 9 Du hersker over det hovmodige Hav; naar dets Bølger rejse sig, da bringer du dem til at lægge sig. 10 Du knuste Rahab, saa den blev som den ihjelslagne, du bortspredte dine Fjender med din stærke Arm. 11 Dig tilhøre Himlene, dig tilhører ogsaa Jorden, du har grundfæstet Jorderige og, hvad deri er. 12 Du skabte Norden og Sønden, Thabor og Hermon fryde sig i dit Navn. 13 Du har en Arm med Styrke, din Haand er stærk, din højre Haand

er ophøjet. 14 Retfærdighed og Dom ere din Trones Befæstning, Miskundhed og Sandhed gaa frem for dit Ansigt. 15 Saligt er det Folk, som kender Frydesangen; Herre! i dit Ansigts Lys vandre de. 16 I dit Navn skulle de fryde sig den ganske Dag, og i din Retfærdighed ophøjes de. 17 Thi du er deres Styrkes Pris, og i din Velbehagelighed ophøjer du vort Horn. 18 Thi Herren er vort Skjold og den Hellige i Israel vor Konge. 19 Da talte du til din Hellige i et Syn og sagde: Jeg har beredet Hjælp ved en Kæmpe, jeg har ophøjet en udvalgt ud af Folket. 20 Jeg har fundet David, min Tjener, jeg har salvet ham med min hellige Olie. 21 Ved ham skal min Haand holde fast, og min Arm skal styrke ham. 22 Fjenden skal ikke plage ham, og en uretfærdig Mand skal ikke trænge ham. 23 Men jeg vil sønderknuse hans Modstandere for hans Ansigt og slaa dem, som hade ham. 24 Men min Sandhed og min Miskundhed skulle være med ham, i mit Navn skal hans Horn ophøjes. 25 Og jeg vil udstrække hans Haand til Havet og hans højre Haand til Floderne. 26 Han skal paakalde mig og sige: Du er min Fader, min Gud og min Frelses Klippe. 27 Og jeg vil gøre ham til den førstefødte, til den højeste over Kongerne paa Jorden. 28 Jeg vil bevare ham min Miskundhed evindelig, og min Pagt skal holdes ham trolig. 29 Og jeg vil lade hans Sæd bestaa evindelig, og hans Trone, saa længe Himmelens Dage vare. 30 Dersom hans Børn forlade min Lov, og de ikke vandre i mine Befalinger, 31 dersom de vanhellige mine Skikke og ikke holde mine Bud: 32 Da vil jeg hjemsøge deres Overtrædelse med Riset og deres Misgerning med Plager. 33 Men min Miskundhed vil jeg ikke tage fra ham og ikke svige min Sandhed. 34 Jeg vil ikke vanhellige min Pagt og ikke forandre det, som er gaaet over mine Læber. 35 Eet har jeg svoret ved min Hellighed, jeg vil ikke lyve for David: 36 Hans Sæd skal blive evindelig, og hans Trone som Solen for mig; 37 den skal befæstes som Maanen evindelig; og Vidnet i Skyen er trofast. (Sela) 38 Men nu har du forkastet og foragtet ham, du er fortørnet paa din Salvede. 39 Du har tilintetgjort Pagten med din Tjener, du har vanhelliget hans Krone ned i Støvet. 40 Du har nedrevet alle hans Mure, du har bragt Ødelæggelse over hans Befæstninger. 41 Alle, som gik forbi paa Vejen, have plyndret ham, han er bleven til Spot for sine Naboer. 42 Du har ophøjet hans Modstanderes højre Haand, du har glædet alle hans Fjender. 43 Ja, du lader hans skarpe Sværd vige tilbage og har ikke ladet ham bestaa i Krigen. 44 Du har ladet hans Glans høre op og kastet hans Trone til Jorden. 45 Du har forkastet hans Ungdoms Dage, du har skjult ham med Haan. (Sela) 46 Hvor længe, Herre! vil du skjule dig evindelig? hvor længe skal din Harme brænde som Ild? 47 Kom i Hu, hvad en Levetid er, til hvilken Forfængelighed du har skabt alle Menneskens Børn? 48 Hvo er den Mand, som lever og ikke skal se Døden? som kan fri sin Sjæl fra Dødsrigets Vold? (Sela) (Sheol h7585) 49 Herre! hvor ere dine forrige Naadegerninger, som du tilsvor David i din Sandhed? 50 Herre! kom dine Tjeneres Forsmædelse i Hu, som jeg bærer i min Barm, den fra alle de mange Folkefærd, 51 med hvilken dine Fjender have bespottet, Herre! med hvilken de have bespottet din Salvedes Fodspor. 52 Lovet være Herren evindelig! Amen, ja, amen.

90 Herre! du har været vor Bolig fra Slægt til Slægt. 2 Før Bjergene bleve til, og du dannede Jorden og Jorderige, fra Evighed til Evighed er du Gud. 3 Du vender det med et Menneske, at han bliver knust; og du siger: Kommer igen, I Menneskens Børn! 4 Thi tusinde Aar ere for dine Øjne som den Dag i Gaar, naar den er forbigangen; og som en Nattevagt. 5 Du bortskyller dem, de blive som en Søvn, om Morgenen ere de som Græs, der gaar bort. 6 Om Morgenen blomstrer det, og det gaar bort, om Aftenen afhugges det og tørres. 7 Thi vi fortæres i din Vrede, og vi forfærdes i din Harme. 8 Du har sat vore Misgerninger for dine Øjne, vor skjulte Synd for dit Ansigts Lys. 9 Thi alle vore Dage ere svundne bort i din Vrede, vi have hentæret vore Aar som en Tanke. 10 Vore Aars Dage, de ere halvfjerdsindstyve Aar, og er der Styrke, firsindstyve Aar; og deres Stolthed er Møje og Forfængelighed; thi hastelig gaar den forbi, og vi flyve derfra. 11 Hvo kender din Vredes Magt og din Harme, saaledes som Frygten for dig udkræver? 12 Lær os saaledes at tælle vore Dage, at vi bekomme Visdom i Hjertet. 13 Vend om, Herre! hvor længe —? og lad det gøre dig ondt over dine Tjenere. 14 Mæt os aarle med din Miskundhed, saa ville vi synge med Fryd og være glade i alle vore Dage. 15 Glæd os efter de Dage, som du har plaget os, efter de Aar, som vi have set Ulykke. 16 Lad din Gerning aabenbares for dine Tjenere og din Herlighed over deres Børn. 17 Og Herrens, vor Guds, Livsalighed være over os, og

gør du vore Hænders Gerning fast for os, ja, gør vore Hænders Gerning fast!

91 Den, som bor i den Højestes Skjul, han skal blive
om Natten i den Almægtiges Skygge. **2** Jeg siger til Herren: Du er min Tillid og min Befæstning, min Gud, paa hvem jeg forlader mig. **3** Thi han skal fri dig fra Fuglefængerens Snare, fra Fordærvelsens Pest. **4** Han skal dække dig med sine Vingefjedre, og du skal finde Ly under hans Vinger; hans Sandhed er Skjold og Panser. **5** Du skal ikke frygte for Rædselen om Natten, for Pilen, som flyver om Dagen, **6** for Pest, som farer frem i Mørket, for Sot, som raser om Middagen. **7** Om tusinde falde ved din Side og ti Tusinde ved din højre Haand, skal det dog ikke komme nær til dig. **8** Du skal kun skue det med dine Øjne, og se, hvorledes der betales de ugudelige. **9** — Thi du, Herre! er min Tillid; — den Højeste har du gjort til din Bolig. **10** Dig skal intet ondt vederfares, og der skal ingen Plage komme nær til dit Telt. **11** Thi han skal befale sine Engle om dig at bevare dig paa alle dine Veje. **12** De skulle bære dig paa Hænderne, at du ikke skal støde din Fod paa nogen Sten. **13** Paa Løve og Øgle skal du træde, du skal nedtræde den unge Løve og Dragen. **14** „Efterdi han har holdt sig til mig, saa vil jeg udfri ham; jeg vil ophøje ham; thi han kender mit Navn. **15** Han skal paakalde mig, og jeg vil bønhøre ham, jeg er hos ham i Nød, jeg vil fri ham og herliggøre ham. **16** Jeg vil mætte ham med et langt Liv og lade ham se min Frelse."

92 En Psalme, en Sang paa Sabbatens Dag. **2** Det er
godt at takke Herren og at lovsynge dit Navn, du Højeste! **3** at kundgøre din Miskundhed om Morgenen og din Sandhed om Natten **4** paa de ti Strenge og paa Psalteren til Harpens Klang. **5** Thi, Herre! du har glædet mig ved dit Værk; jeg vil synge med Fryd om dine Hænders Gerninger. **6** Herre! hvor store ere dine Gerninger, dine Tanker ere meget dybe. **7** En ufornuftig Mand kender det ikke, og en Daare forstaar ikke dette. **8** Naar de ugudelige grønnes som en Urt, og alle de, som gøre Uret, blomstre, er det til deres Ødelæggelse stedse og altid. **9** Men du, Herre, er høj evindelig. **10** Thi se, dine Fjender, Herre! thi se, dine Fjender skulle omkomme, alle de, som gøre Uret, skulle adspredes. **11** Men du ophøjede mit Horn som Enhjørningens; jeg er overgydt med frisk Olie. **12** Og mit Øje saa paa mine Fjender, mine Øren hørte paa de onde, som opstode imod mig. **13** Den retfærdige skal grønnes som et Palmetræ, han skal vokse som et Cedertræ paa Libanon. **14** De, som ere plantede i Herrens Hus, de skulle grønnes i vor Guds Forgaarde. **15** De skulle endnu bære Frugt, naar de ere graahærdede, de skulle være saftige og grønne til at forkynde, at Herren er oprigtig, min Klippe, og at der ikke er Uret hos ham.

93 Herren regerer, han har iført sig Højhed; Herren,
han har iført sig, han har ombundet sig med Styrke; ja, Jorderige er befæstet, det skal ikke rokkes. **2** Fra fordums Tid staar din Trone fast, du er fra Evighed. **3** Herre! Strømme opløftede, Strømme opløftede deres Røst, Strømme opløftede deres Drøn. **4** Fremfor Røsten af de mange, de mægtige Vande, fremfor Havets Brændinger er Herren mægtig i det Høje. **5** Dine Vidnesbyrd ere saare trofaste, Hellighed sømmer sig for dit Hus, Herre! saa længe Dagene vare.

94 Herre! Gud, hvem Hævnen hører til, Gud, hvem
Hævnen hører til, aabenbar dig herligt! **2** Rejs dig, du Jordens Dommer! bring Gengældelse over de hovmodige. **3** Herre! hvor længe skulle de ugudelige, hvor længe skulle de ugudelige fryde sig? **4** De udgyde en Strøm af Ord, de føre fræk Tale; de rose sig selv, alle de, som øve Uret. **5** Herre! de knuse dit Folk og plage din Arv. **6** De ihjelslaa Enken og den fremmede og myrde de faderløse. **7** Og de sagde: Herren ser det ikke, og Jakobs Gud mærker det ikke. **8** Giver dog Agt, I ufornuftige iblandt Folket! og I Daarer! naar ville I blive kloge? **9** Mon han, som plantede Øret, ikke skulde høre? eller mon han, som dannede Øjet, ikke skulde se? **10** Mon han, som advarer Hedningerne, ikke skulde straffe? han, som lærer et Menneske Kundskab! **11** Herren kender Menneskenes Tanker, thi de ere Forfængelighed. **12** Salig er den Mand, som du, Herre! advarer, og den, du underviser ud af din Lov **13** for at skaffe ham Hvile fra de onde Dage, indtil der bliver gravet en Grav for den ugudelige. **14** Thi Herren skal ikke opgive sit Folk og ej forlade sin Arv. **15** Thi Retten skal vende tilbage til Retfærdighed, og alle de oprigtige af Hjertet skulle efterfølge den. **16** Hvo staar hos mig imod de onde? hvo stiller sig hos mig imod dem, som gøre Uret? **17** Dersom Herren ikke havde været min Hjælp, da havde min Sjæl paa lidet nær boet i det stille. **18** Der jeg sagde: Min

Fod snublede, da opholdt, o Herre! din Miskundhed mig. **19** Der jeg havde mange Bekymringer i mit Inderste, da forlystede din Trøst min Sjæl. **20** Skulde Ondskabens Trone have Samkvem med dig? den, som gør Uret tvært imod, hvad Ret er? **21** De slaa sig sammen skarevis imod en retfærdigs Sjæl, og de fordømme uskyldigt Blod. **22** Men Herren blev mig en Befæstning, og min Gud blev mig en Tilflugts Klippe. **23** Og han har ladet deres Uret falde tilbage over dem og skal udrydde dem for deres Ondskab; Herren vor Gud skal udrydde dem.

95 Kommer, lader os synge med Fryd for Herren, lader os raabe af Glæde for vor Frelses Klippe! **2** Lader os komme frem for hans Ansigt med Tak, lader os raabe af Glæde for ham med Psalmer! **3** Thi Herren er en stor Gud, ja, en stor Konge over alle Guder. **4** I hans Haand ere Jordens Dybder, og Bjergenes Højder høre ham til. **5** Havet er hans, og han har skabt det, og hans Hænder have dannet det tørre Land. **6** Kommer, lader os tilbede og nedbøje os, lader os bøje Knæ for Herren, vor Skabers Ansigt! **7** Thi han er vor Gud, og vi ere det Folk, han føder, og den Hjord, hans Haand leder: Vilde I dog i Dag høre hans Røst! **8** Forhærder ikke eders Hjerte, som ved Meriba, som paa den Dag ved Massa udi Ørken, **9** hvor eders Fædre fristede mig; de prøvede mig, og de saa min Gerning. **10** Fyrretyve Aar kededes jeg ved den Slægt og sagde: De ere et Folk, som farer vild med Hjertet, de kendte ikke mine Veje, **11** saa at jeg svor i min Vrede: De skulle ikke komme til min Hvile!

96 Synger for Herren en ny Sang, synger for Herren al Jorden! **2** Synger for Herren, lover hans Navn, bebuder hans Frelse fra Dag til Dag! **3** Forkynder hans Ære iblandt Hedningerne, hans underfulde Gerninger iblandt alle Folkeslag. **4** Thi Herren er stor og saare priselig, han er forfærdelig fremfor alle Guder. **5** Thi alle Folkenes Guder ere Afguder; men Herren har skabt Himmelen. **6** Majestæt og Herlighed ere for hans Ansigt, Magt og Prydelse ere i hans Helligdom. **7** Giver Herren, I Folkeslægter! giver Herren Ære og Magt! **8** Giver Herren hans Navns Ære, frembærer Skænk og kommer til hans Forgaarde! **9** Tilbeder Herren i hellig Prydelse, bæv for hans Ansigt al Jorden! **10** Siger iblandt Hedningerne: Herren regerer, og Jorderige staar fast, det rokkes ej; han skal dømme Folkene med Retvished. **11** Himlene glæde sig, og Jorden fryde sig; Havet bruse og dets Fylde! **12** Marken fryde sig og alt, hvad der er paa; da skulle alle Træer i Skoven synge med Fryd **13** for Herrens Ansigt; thi han kommer, thi han kommer til at dømme Jorden; han skal dømme Jorderige med Retfærdighed og Folkene med sin Sandhed.

97 Herren regerer! Jorden fryde sig, mange Øer glæde sig! **2** Sky og Mørke ere trindt omkring ham, Retfærdighed og Dom ere hans Trones Befæstning. **3** Ild gaar foran hans Ansigt og fortærer hans Fjender trindt omkring. **4** Hans Lyn oplyste Jorderige; Jorden saa det og bævede. **5** Bjergene smeltede som Voks for Herrens Ansigt, for hele Jordens Herres Ansigt. **6** Himlene kundgjorde hans Retfærdighed, og alle Folk saa hans Ære. **7** Beskæmmede skulle alle de vorde, som tjene et udskaaret Billede, de, som rose sig af Afguderne; tilbeder ham, alle Guder! **8** Zion hørte det og blev glad, og Judas Døtre frydede sig over dine Domme, Herre! **9** Thi du, Herre! er den Højeste over al Jorden, du er saare ophøjet over alle Guder. **10** I, som elske Herren! hader det onde; han bevarer sine helliges Sjæle, han frier dem af de ugudeliges Haand. **11** Lys er saaet for den retfærdige og Glæde for de oprigtige i Hjertet. **12** Glæder eder, I retfærdige i Herren, og priser hans hellige Ihukommelse!

98 Synger Herren en ny Sang; thi han har gjort underfulde Ting; hans højre Haand og hans hellige Arm frelste ham. **2** Herren har kundgjort sin Frelse; han har aabenbaret sin Retfærdighed for Hedningernes Øjne. **3** Han kom sin Miskundhed og sin Sandhed i Hu imod Israels Hus; alle Verdens Ender have set vor Guds Frelse. **4** Raaber med Glæde for Herren, al Jorden! raaber og synger med Fryd og lovsynger! **5** Lovsynger Herren med Harpe, med Harpe og Sanges Lyd, **6** med Basuner og Lyden af Trompeter; raaber med Glæde for Herren, den Konges Ansigt! **7** Havet bruse og dets Fylde, Jorderige og dets Beboere! **8** Floderne klappe med Haand; Bjergene synge med Fryd til Hobe **9** for Herrens Ansigt; thi han kommer for at dømme Jorden; han skal dømme Jorderige med Retfærdighed og Folkene med Retvished.

99 Herren regerer, Folkene bæve; han sidder over Keruber, Jorden ryster. **2** Herren er stor i Zion, og han er ophøjet over alle Folkene. **3** De skulle prise dit Navn som stort og forfærdeligt — hellig er han! — **4** Og Kongens Vælde elsker Ret; du har

befæstet Retvished, du har gjort Ret og Retfærdighed i Jakob. 5 Ophøjer Herren vor Gud og tilbeder for hans Fødders Fodskammel — hellig er han! — 6 Mose og Aron iblandt hans Præster og Samuel iblandt dem, som paakaldte hans Navn, raabte til Herren, og han bønhørte dem. 7 Han talte til dem i Skystøtten; de holdt hans Vidnesbyrd og den Skik, som han gav dem. 8 Herre, vor Gud! du bønhørte dem, du var dem en Gud, som tilgav dem, men ogsaa en Hævner over deres Gerninger. 9 Ophøjer Herren vor Gud og tilbeder for hans hellige Bjerg; thi hellig er Herren vor Gud.

100 Al Verden raabe med Glæde for Herren! 2 Tjener Herren med Glæde, kommer for hans Ansigt med Frydeskrig! 3 Kender, at Herren er Gud; han har skabt os, og ikke vi selv, til sit Folk og til den Hjord, han føder! 4 Gaar ind ad hans Porte med Pris, ad hans Forgaarde med Lovsang; takker ham, velsigner hans Navn. 5 Thi Herren er god, hans Miskundhed varer evindelig og hans Sandhed fra Slægt til Slægt.

101 Om Miskundhed og Ret vil jeg synge, for dig, Herre! vil jeg spille. 2 Jeg vil agte paa Fuldkommenhedens Vej; naar vil du dog komme til mig? jeg vil vandre i mit Hjertes Retsind inden mit Hus. 3 Jeg vil ikke sætte mig en Niddingsdaad for Øje; jeg hader det, Overtrædere begaa, det skal ikke hænge ved mig. 4 Et forvendt Hjerte skal vige fra mig, jeg vil ikke vide af den onde. 5 Den, som bagtaler sin Næste i Løndom, ham vil jeg udslette; den, som ser højt med Øjnene og har et stolt Hjerte, ham vil jeg ikke fordrage. 6 Mine Øjne se efter de trofaste i Landet, for at de skulle bo hos mig; den, som vandrer paa Fuldkommenhedens Vej, han skal tjene mig. 7 Den, som gør Svig, skal ikke blive inden i mit Hus; den, som taler Løgn, skal ikke bestaa for mine Øjne. 8 Aarle vil jeg udslette alle ugudelige i Landet for at skille Herrens Stad af med alle dem, som gøre Uret.

102 En elendigs Bøn, naar han forsmægter og udøser sin Klage for Herrens Ansigt. 2 Herre! hør min Bøn og lad mit Raab komme til dig. 3 Skjul ikke dit Ansigt for mig paa den Dag, jeg er i Angest; bøj dit Øre til mig; paa den Dag jeg paakalder, skynd dig og bønhør mig! 4 Thi mine Dage ere gaaede op i Røg, og mine Ben ere brændte som et Brandsted. 5 Mit Hjerte er rammet og tørret som en Urt; thi jeg har glemt at æde mit Brød. 6 Formedelst mine Klageraab hænge mine Ben ved mit Kød. 7 Jeg er bleven lig en Rørdrum i Ørken; jeg er bleven som en Ugle i det øde. 8 Jeg vaager og er bleven som en enlig Spurv paa Taget. 9 Mine Fjender have haanet mig den ganske Dag, de, som rase imod mig, sværge ved mig. 10 Thi jeg har tæret Aske som Brød og blandet min Drik med Graad 11 for din Vredens og din Fortørnelses Skyld; thi du løftede mig op og kastede mig bort. 12 Mine Dage are som en Skygge, der hælder, og jeg tørres som en Urt. 13 Men du, Herre! bliver evindelig, og din Ihukommelse fra Slægt til Slægt. 14 Du vil gøre dig rede, du vil forbarme dig over Zion; thi det er paa Tide, at du er den naadig; thi den bestemte Tid er kommen. 15 Thi dine Tjenere hænge med Behag ved dens Stene, og de have Medynk med dens Støv. 16 Og Hedningerne skulle frygte Herrens Navn, og alle Kongerne paa Jorden din Ære; 17 thi Herren har bygget Zion og har ladet sig se i sin Herlighed. 18 Han har vendt sit Ansigt til den enliges Bøn og ikke foragtet deres Bøn. 19 Dette skal skrives for den kommende Slægt; og det Folk, som skabes, skal love Herren. 20 Thi han saa ned fra sin Helligdoms Højsæde; Herren saa fra Himmelen til Jorden 21 for at høre den bundnes Jamren, for at løse Dødsens Børn, 22 for at de kunde forkynde Herrens Navn i Zion og hans Pris i Jerusalem, 23 naar Folkene samles til Hobe og Rigerne til at tjene Herren. 24 Han har ydmyget min Kraft paa Vejen, han har forkortet mine Dage. 25 Jeg siger: Min Gud! tag mig ikke bort midt i mine Dage, dine Aar vare fra Slægt til Slægt. 26 Du grundfæstede fordum Jorden, og Himlene er dine Hænders Gerning. 27 De skulle forgaa; men du bestaar; og de skulle alle blive gamle som et Klædebon; du skal omskifte dem som en Klædning, og de omskiftes. 28 Men du er den samme, og dine Aar faa ingen Ende. Dine Tjeneres Børn skulle fæste Bo, og deres Sæd skal stadfæstes for dit Ansigt.

103 Min Sjæl! lov Herren, og alt det, som i mig er, love hans hellige Navn. 2 Min Sjæl! lov Herren og glem ikke alle hans Velgerninger, 3 ham, som forlader dig alle dine Misgerninger; ham, som læger alle dine Sygdomme; 4 ham, som genløser dit Liv fra Graven; ham, som kroner dig med Miskundhed og Barmhjertighed; 5 ham, som mætter din Sjæl med

det gode, at du bliver ung igen som Ørnen. 6 Herren
øver Retfærdighed og Ret for alle fortrykte. 7 Han lod
Mose vide sine Veje, Israels Børn sine Gerninger. 8
Herren er barmhjertig og naadig, langmodig og af
megen Miskundhed. 9 Han skal ikke bestandig gaa i
Rette, ej heller beholde Vrede evindelig. 10 Han har
ikke gjort imod os efter vore Synder og ikke betalt os
efter vore Misgerninger. 11 Thi saa høj Himmelen er
over Jorden, har hans Miskundhed været mægtig over
dem, som frygte ham. 12 Saa langt som Østen er fra
Vesten, har han ladet vore Overtrædelser være langt
fra os. 13 Ligesom en Fader forbarmer sig over Børn,
saa forbarmer Herren sig over dem, som frygte ham.
14 Thi han kender vor Skabning, han kommer i Hu, at
vi ere Støv. 15 Et Menneskes Dage ere som Græs; som
et Blomster paa Marken, saa blomstrer han. 16 Naar et
Vejr farer over det, da er det ikke mere, og dets Sted
kender det ikke længere. 17 Men Herrens Miskundhed
er fra Evighed og indtil Evighed over dem, som frygte
ham, og hans Retfærdighed med Børnebørn, 18 med
dem, som holde hans Pagt, og med dem, som komme
hans Befalinger i Hu for at gøre derefter. 19 Herren
har befæstet sin Trone i Himmelen, og hans Rige
behersker alt. 20 Lover Herren, I hans Engle! I vældige
i Magt, som udrette hans Ord, idet I høre paa hans
Ords Røst! 21 Lover Herren, alle hans Hærskarer! I
hans Tjenere, som gøre hans Villie! 22 Lover Herren, I
hans Gerninger alle til Hobe! i alle hans Herredømmes
Steder: Min Sjæl, lov Herren!

104 Min Sjæl, lov Herren; Herre, min Gud! du
er saare stor, du har iført dig Majestæt og
Herlighed. 2 Han ifører sig Lys som et Klædebon, han
udbreder Himmelen som et Telt. 3 Han hvælver sine
Sale i Vandene; han gør Skyerne til sin Vogn, han
vandrer paa Vejrets Vinger. 4 Han gør Vindene til sine
Engle, gloende Ild til sine Tjenere. 5 Han grundfæstede
Jorden paa dens Grundvold, den skal ikke rokkes i al
Evighed. 6 Du havde skjult den med Havet som med
et Klæde, Vandene stode over Bjergene. 7 De flyede
for din Trusel, de fore hastelig bort for din Tordens
Røst. 8 Bjergene fore op, Dalene fore ned til det Sted,
som du grundfæstede for dem. 9 Du satte en Grænse,
hvorover de ikke skulde gaa; de skulde ikke skjule
Jorden igen. 10 Han lader Kilder opvælde i Dalene; de
rinde imellem Bjergene. 11 De give alle Markens Dyr
at drikke, Vildæsler slukke deres Tørst. 12 Over dem
bo Himmelens Fugle; ud fra Grenene lade de deres
Røst høre. 13 Han vander Bjergene fra sine høje Sale;
Jorden mættes af dine Gerningers Frugt. 14 Han lader
Græs gro for Kvæget og Urter til Menneskens Tjeneste
for at fremføre Brød af Jorden. 15 Og Vin glæder et
Menneskes Hjerte, hans Ansigt bliver frydefuldt af
Olie, og Brød vederkvæger et Menneskes Hjerte. 16
Herrens Træer mættes af Væde, Libanons Cedre, som
han har plantet; 17 der hvor Fuglene bygge Rede;
Storkens Bo er paa Fyrretræerne. 18 De høje Bjerge
ere for Stengederne, Klipperne ere en Tilflugt for
Kaninerne. 19 Han gjorde Maanen til at bestemme
Tiderne, Solen ved sin Nedgang. 20 Du gør Mørke,
og der bliver Nat, i den krybe alle Skovens Dyr frem.
21 De unge Løver brøle efter Rov og komme for at
kræve deres Føde af Gud. 22 Solen gaar op, saa trække
de sig tilbage og lægge sig i deres Huler. 23 Da gaar
Mennesket ud til sin Gerning og til sit Arbejde indtil
Aftenen. 24 Hvor mange ere dine Gerninger, Herre!
du gjorde dem alle viselig; Jorden er fuld af dine
Ejendomme. 25 Her er Havet stort og vidt til begge
Sider; der er Vrimmel uden Tal, der er Dyr, de smaa
med de store. 26 Der gaa Skibene; der er Leviathan,
som du dannede til at lege derudi. 27 De vente alle
paa dig, at du skal give dem deres Føde i rette Tid. 28
Giver du dem, da sanke de; oplader du din Haand,
da mættes de med godt. 29 Skjuler du dit Ansigt, da
forfærdes de; tager du Aanden tilbage fra dem, da dø
de og vende tilbage til deres Støv. 30 Udsender du din
Aand, skabes de, og du fornyer Jordens Skikkelse. 31
Herrens Ære blive evindelig, Herren glæde sig over
sine Gerninger! 32 Han ser til Jorden, og den bæver;
han rører ved Bjergene, og de ryge. 33 Jeg vil synge
for Herren, medens jeg lever, jeg vil lovsynge min
Gud, medens jeg er til. 34 Maatte min Tale behage
ham; jeg vil glædes i Herren. 35 Maatte dog Syndere
udryddes af Jorden, og ugudelige ikke være ydermere!
Min Sjæl, lov Herren! Halleluja.

105 Priser Herren, paakalder hans Navn, kundgører
hans Gerninger iblandt Folkene! 2 Synger for
ham, spiller for ham, taler om alle hans underfulde
Gerninger! 3 Roser eder af hans hellige Navn; deres
Hjerte glæder sig, som søge Herren! 4 Spørger efter
Herren og hans Magt, søger hans Ansigt alle Tider! 5
Ihukommer hans underfulde Gerninger, som han har
gjort, hans Jærtegn og hans Munds Domme. 6 I, hans

Tjener Abrahams Sæd! Jakobs Børn, hans udvalgte! **7** Han er Herren vor Gud; hans Domme ere over al Jorden. **8** Han kommer evindelig sin Pagt i Hu, det Ord, som han har befalet til tusinde Slægter, **9** som han har indgaaet med Abraham, og sin Ed til Isaak, **10** hvilken han opstillede for Jakob til en Skik, for Israel til en evig Pagt **11** sigende: Dig vil jeg give Kanaans Land til eders Arvs Lod; **12** der de vare en liden Hob, faa og fremmede deri; **13** og de vandrede fra Folk til Folk, fra et Rige til et andet Folkefærd. **14** Han tillod intet Menneske at gøre dem Vold og revsede Konger for deres Skyld: **15** „Rører ikke mine salvede og gører ikke mine Profeter noget ondt". **16** Og han kaldte Hunger over Landet, han formindskede alt Brøds Forraad. **17** Han sendte en Mand forud for dem; til Træl blev Josef solgt. **18** De plagede hans Fødder i Stokken; han selv kom i Jern **19** indtil den Tid, da hans Ord traf ind, da Herrens Tale havde lutret ham. **20** Kongen sendte hen og lod ham løs; han, som herskede over Folkene, gav ham fri. **21** Han satte ham til Herre over sit Hus og til Hersker over alt sit Gods, **22** at han kunde binde hans Fyrster efter sin Villie og lære hans Ældste Visdom. **23** Saa kom Israel til Ægypten og Jakob boede som fremmed i Kams Land. **24** Men sit Folk gjorde han saare frugtbart og mægtigere end dets Modstandere. **25** Disses Sind omskiftede han, saa at de hadede hans Folk og handlede træskelig imod hans Tjenere. **26** Han sendte Mose, sin Tjener, Aron, som han havde udvalgt. **27** De kundgjorde hans Tegns Ord iblandt dem og hans Undere i Kams Land. **28** Han sendte Mørke og lod det blive mørkt, og de vare ikke genstridige imod hans Ord. **29** Han vendte deres Vande om til Blod og dræbte deres Fisk. **30** Deres Land vrimlede af Frøer lige indtil i deres Kongers Kamre. **31** Han talte, saa kom der Utøj, Lus, over hele deres Landemærke. **32** Han lod deres Regnbyger blive til Hagel, til Ildslue i deres Land. **33** Og han slog deres Vinstokke og deres Figentræer og sønderbrød Træerne inden deres Landemærke. **34** Han talte, saa kom der Græshopper og Høskrækker, og der var ikke Tal paa dem. **35** Og de aade alle Urter i deres Land, og de aade Frugten paa deres Mark. **36** Han slog og alt førstefødt i deres Land, Førstegrøden af al deres Kraft. **37** Men hine førte han ud med Sølv og Guld, og der var ingen skrøbelig iblandt deres Stammer. **38** Ægypten blev glad, der de droge ud; thi Frygt for dem var falden paa det. **39** Han udbredte en Sky til Skjul og en Ild til at lyse om Natten. **40** De bade, saa lod han Vagtler komme og mættede dem med Himmelbrød. **41** Han oplod en Klippe, og der flød Vand, det løb igennem de tørre Steder som en Flod. **42** Thi han kom sit hellige Ord i Hu og sin Tjener Abraham. **43** Og han førte sit Folk ud med Glæde, sine udvalgte med Frydeskrig. **44** Og han gav dem Hedningernes Lande; og de arvede, hvad Folkene havde haft Møje for, **45** paa det de skulde holde hans Skikke og bevare hans Love. Halleluja!

106 Priser Herren! thi han er god, thi hans Miskundhed varer evindelig. **2** Hvo kan udsige Herrens vældige Gerninger, forkynde al hans Pris? **3** Salige ere de, som holde over Ret, og den, som øver Retfærdighed alle Tider. **4** Herre! kom mig i Hu med din Kærlighed til dit Folk, besøg mig med din Frelse, **5** at jeg maa skue dine udvalgtes Lykke, glæde mig ved dit Folks Glæde, prise mig lykkelig i Samfund med din Arv. **6** Vi have syndet med vore Fædre, vi have handlet ilde og gjort Ugudelighed. **7** Vore Fædre i Ægypten vilde ikke forstaa dine underfulde Gerninger, de kom ikke din store Miskundhed i Hu, men vare genstridige ved Havet, ved det røde Hav. **8** Dog frelste han dem for sit Navns Skyld, for at kundgøre sin Magt. **9** Og han truede det røde Hav, og det blev tørt, og han lod dem gaa igennem Dybet som igennem Ørken. **10** Og han frelste dem af Avindsmandens Haand og genløste dem af Fjendens Haand. **11** Og Vandene skjulte deres Modstandere, der blev ikke een tilovers af dem. **12** Da troede de paa hans Ord, de sang hans Pris. **13** Dog glemte de hans Gerninger snart, de biede ikke paa hans Raad. **14** Men de fik stor Begærlighed i Ørken og fristede Gud i det øde Land. **15** Da gav han dem det, de begærede, men lod deres Liv tæres hen. **16** Og de bare Avind imod Mose i Lejren, imod Aron, Herrens hellige. **17** Jorden oplod sig og opslugte Dathan, og den skjulte Abirams Hob. **18** Og Ild flammede op iblandt deres Hob, en Lue fortærede de ugudelige. **19** De dannede en Kalv ved Horeb og tilbade et støbt Billede. **20** Og de ombyttede deres Herlighed med Billedet af en Okse, som æder Urter. **21** De glemte Gud, deres Frelser, som havde gjort store Ting i Ægypten, **22** underfulde Gerninger i Kams Land, forfærdelige Ting ved det røde Hav. **23** Og han sagde, at han vilde ødelægge dem; dersom Mose, hans udvalgte, ikke havde stillet sig i Gabet for hans Ansigt, at afvende hans Vrede fra

at ødelægge dem —! 24 De foragtede ogsaa det yndige Land, de troede ikke hans Ord. 25 Men de knurrede i deres Telte, de hørte ikke paa Herrens Røst. 26 Og han svor dem med oprakt Haand, at han vilde lade dem falde i Ørken, 27 og at han vilde lade deres Afkom falde iblandt Hedningerne og bortstrø dem i Landene. 28 Og de bandt sig til Baal-Peor og aade af Ofrene til de døde Afguder. 29 Og de opirrede ham med deres Idrætter, saa at en Plage brød løs paa dem, 30 Da stod Pinehas frem og holdt Dom, og Plagen hørte op. 31 Og det blev regnet ham til Retfærdighed fra Slægt til Slægt evindelig. 32 De fortørnede ham ogsaa ved Meribas Vand, og det gik Mose ilde for deres Skyld. 33 Thi de vare genstridige imod hans Aand, og han talte ubetænksomt med sine Læber. 34 De ødelagde ikke Folkene, om hvilke Herren havde sagt det til dem. 35 Men de blandede sig med Hedningerne og lærte deres Gerninger. 36 Og de tjente deres Afguder, og disse bleve dem til en Snare. 37 Og de ofrede deres Sønner og deres Døtre til Magterne. 38 Og de udøste uskyldigt Blod, deres Sønners og deres Døtres Blod, som de ofrede til Kanaans Afguder, og Landet vanhelligedes af Blodet. 39 Og de besmittede sig ved deres Gerninger, og de bolede ved deres Idrætter. 40 Da optændtes Herrens Vrede imod hans Folk, og han fik en Vederstyggelighed til sin Arv. 41 Og han gav dem i Hedningernes Haand, og deres Avindsmænd herskede over dem. 42 Og deres Fjender trængte dem, og de bleve ydmygede under deres Haand. 43 Han friede dem mange Gange; men de satte sig op imod ham i deres Raad, og de bleve nedtrykte for deres Misgerningers Skyld. 44 Dog saa han til dem, da de vare i Angest, idet han hørte deres Raab. 45 Og han kom sin Pagt i Hu, dem til Bedste, og det angrede ham efter hans store Miskundhed. 46 Og han lod dem finde Barmhjertighed hos alle dem, som havde bortført dem. 47 Frels os, Herre, vor Gud! og saml os fra Hedningerne, at vi kunne takke dit hellige Navn, rose os af din Pris! 48 Lovet være Herren, Israels Gud, fra Evighed og indtil Evighed; og alt Folket siger: Amen. Halleluja!

107 Priser Herren! thi han er god, thi hans Miskundhed varer evindelig. 2 Det maa de sige, som ere genløste af Herren, de, han har genløst af Modstanderens Haand, 3 og de, som han har samlet hjem fra Landene, fra Øster og fra Vester, fra Norden og fra Havet. 4 De fore vild i Ørken, paa en øde Vej, de fandt ingen Stad, som de kunde bo udi; 5 de vare hungrige og tørstige tillige; deres Sjæl vansmægtede i dem. 6 Og de raabte til Herren, da de vare i Angest, han friede dem af deres Trængsler. 7 Og han førte dem paa den rette Vej, at de gik til en Stad, som de kunde bo udi. 8 Lad dem takke Herren for hans Miskundhed og for hans underfulde Gerninger imod Menneskens Børn; 9 thi han har mættet en tørstig Sjæl og har fyldt en hungrig Sjæl med godt. 10 De sade i Mørke, og i Dødens Skygge, bundne i Elendighed og Jern; 11 thi de havde været genstridige imod Guds Ord og havde foragtet den Højestes Raad; 12 og han ydmygede deres Hjerter ved Lidelse; de styrtede, og der var ingen Hjælper. 13 Og de raabte til Herren, da de vare i Angest, han frelste dem af deres Trængsler. 14 Han udførte dem af Mørket og Dødens Skygge og sønderrev deres Baand. 15 Lad dem takke Herren for hans Miskundhed og for hans underfulde Gerninger imod Menneskens Børn; 16 thi han har sønderbrudt Kobberporte og sønderhugget Jernslaaer. 17 De Daarer! de bleve plagede for deres Overtrædelsers Vej og for deres Misgerningers Skyld. 18 Deres Sjæl fik Vederstyggelighed til al Mad, og de kom nær til Dødens Porte. 19 Og de raabte til Herren, da de vare i Angest, han frelste dem af deres Trængsler. 20 Han sendte sit Ord og helbredede dem og reddede dem fra deres Grave. 21 Lad dem takke Herren for hans Miskundhed og for hans underfulde Gerninger imod Menneskens Børn 22 og ofre Takofre og fortælle hans Gerninger med Frydesang. 23 De fore ud paa Havet i Skibe, de udrettede deres Gerning paa de store Vande, 24 de saa Herrens Gerninger og hans Underværker paa Dybet. 25 Han bød og lod et Stormvejr rejse sig, og det opløftede dets Bølger. 26 De fore op imod Himmelen, de fore ned i Afgrundene, deres Sjæl forsagede under Ulykken. 27 De dreves omkring og ravede som den drukne, og al deres Visdom var udtømt. 28 Og de raabte til Herren, da de vare i Angest, og han udførte dem af deres Trængsler. 29 Han lod Stormen stille af, og Bølgerne lagde sig. 30 Da bleve de glade, at disse vare blevne stille; og han førte dem i Havn efter deres Begæring. 31 Lad dem takke Herren for hans Miskundhed og for alle hans underfulde Gerninger imod Menneskens Børn 32 og ophøje ham i Folkets Forsamling og prise ham der, hvor de gamle sidde. 33 Han gjorde Floder til en

Ørk og Kildegrund til tørre Steder; 34 et frugtbart Land til Saltland for deres Ondskabs Skyld, som boede deri. 35 Han gjorde Ørken til en vandrig Sø og tørt Land til Kildegrund. 36 Og han lod de hungrige bo der, og de grundede en Stad, som de kunde bo udi. 37 Og de besaaede Agre og plantede Vingaarde, og disse bare Frugt til Indtægt. 38 Og han velsignede dem, og de bleve saare formerede, og han formindskede ikke deres Kvæg. 39 Derefter bleve de formindskede og nedbøjede af Trængsel, Ulykke og Bedrøvelse. 40 Han udøser Foragt over Fyrster og lader dem fare vild i den vejløse Ørk. 41 Men han ophøjede en fattig af Elendighed og satte Slægterne som Hjorde. 42 De oprigtige skulle se det og glæde sig; men al Uretfærdighed har lukket sin Mund til. 43 Hvo er viis, at han bevarer disse Ting og forstaar Herrens Miskundhed!

108 En Sang, en Psalme af David. 2 Trøstigt er mit Hjerte, o Gud! jeg vil synge, jeg vil lege paa Harpe, ogsaa min Ære skal juble. 3 Vaagn op, Psalter og Harpe! jeg vil vække Morgenrøden. 4 Jeg vil takke dig, Herre! iblandt Folkene og lege paa Harpe for dig iblandt Folkestammer. 5 Thi din Miskundhed er stor over Himlene og din Sandhed indtil Skyerne. 6 Ophøj dig, Gud! over Himlene, og din Ære være over al Jorden! 7 Paa det dine elskelige maa udfries, saa frels med din højre Haand og bønhør os! 8 Gud har talt i sin Helligdom, jeg vil fryde mig; jeg vil uddele Sikem og opmaale Sukots Dal. 9 Mig hører Gilead til, mig hører Manasse til, og Efraim er mit Hoveds Værn, Juda er min Herskerstav. 10 Moab er mit Vadskefad; jeg vil kaste min Sko til Edom; bryd ud i Jubel over mig, du Filisterland! 11 Hvo vil føre mig tilden faste Stad? hvo har ledet mig til Edom? 12 Mon ikke du, Gud, som har forkastet os? og vil du, Gud, ikke uddrage med vore Hære? 13 Fly os Hjælp af Nød; thi Menneskers Hjælp er Forfængelighed. Ved Gud ville vi vinde Kraft; og han skal nedtræde vore Fjender.

109 Min Lovsangs Gud, ti ikke! 2 Thi de have opladt Ugudeligheds Mund og Falskheds Mund imod mig; de have talt imod mig med Løgnens Tunge, 3 og de have omringet mig med hadefulde Ord og stridt imod mig uden Aarsag. 4 Til Løn for min Kærlighed staa de mig imod, men jeg er stedse i Bøn. 5 Og de beviste mig ondt for godt, og Had for min Kærlighed. 6 Sæt en ugudelig over ham og lad en Anklager staa ved hans højre Haand! 7 Naar han dømmes, da lad ham gaa ud som skyldig, og lad hans Bøn blive tir Synd! 8 Hans Dage vorde faa, en anden annamme hans Embede! 9 Hans Børn vorde faderløse og hans Hustru Enke! 10 Og lad hans Børn vanke hid og did og tigge, og lad dem fra deres øde Hjem søge om Føde! 11 Lad Aagerkarlen kaste Garn ud efter alt det, han har, og fremmede røve Frugten af hans Arbejde. 12 Lad ham ikke finde nogen, som bevarer Miskundhed imod ham, og ingen forbarme sig over hans faderløse! 13 Hans Fremtid vorde afskaaren, deres Navn vorde udslettet i andet Led! 14 Hans Fædres Misgerning vorde ihukommet hos Herren og hans Moders Synd ikke udslettet! 15 De være Herren altid for Øje, og han udrydde deres Ihukommelse af Jorden; 16 fordi han ikke kom i Hu at gøre Miskundhed, men forfulgte en elendig og en fattig Mand og den, som var bedrøvet i Hjertet, for at dræbe ham. 17 Han elskede Forbandelse, den kom ogsaa over ham, og han havde ikke Lyst til Velsignelse, og den blev ogsaa langt fra ham. 18 Og han iførte sig Forbandelse som sit Klædebon, og den kom ind i ham som Vand og som Olie i hans Ben. 19 Den vorde ham som et Klædebon, hvilket han ifører sig, og som et Bælte, hvilket han altid ombinder sig med. 20 Dette er Lønnen fra Herren til dem, som staa mig imod, og som tale ondt imod min Sjæl! 21 Men du, Herre, Herre! gøre vel imod mig for dit Navns Skyld; red mig, fordi din Miskundhed er god. 22 Thi jeg er elendig og fattig, og mit Hjerte er saaret inden i mig. 23 Jeg svinder bort som en Skygge, naar den hælder, jeg bliver jaget bort som en Græshoppe. 24 Mine Knæ rave af Faste, og mit Kød er magert og har ingen Fedme. 25 Og jeg maa være deres Spot; de se mig, de ryste med deres Hoved. 26 Hjælp mig, Herre, min Gud! frels mig efter din Miskundhed, 27 at de maa kende, at dette er din Haand; du, Herre! du har gjort det. 28 Forbande de, saa velsigner du, de rejse sig, men blive til Skamme, og din Tjener glædes. 29 Lad mine Modstandere iføres Forsmædelse og klædes med deres Skam som med en Kappe. 30 Jeg vil takke Herren højlig med min Mund, og jeg vil love ham midt iblandt mange; 31 thi han staar ved den fattiges højre Haand for at frelse ham fra dem, som dømme hans Sjæl.

110 Herren sagde til min Herre: Sæt dig ved min højre Haand, indtil jeg lægger dine Fjender til

dine Fødders Fodskammel. 2 Herren skal sende din Magts Spir fra Zion; hersk midt iblandt dine Fjender! 3 Dit Folk fremstiller sig frivilligt paa din Vældes Dag; i hellig Prydelse kommer dit unge Mandskab til dig som Dug af Morgenrødens Moderskød. 4 Herren svor, og det skal ikke angre ham: „Du er Præst evindelig efter Melkisedeks Vis." 5 Herren er ved din højre Haand, han knuser Konger paa sin Vredes Dag. 6 Han dømmer iblandt Hedningerne, han fylder op med Lig, han knuser Hoveder over det vide Land. 7 Han drikker af Bækken paa Vejen, derfor løfter han Hovedet højt.

111 Jeg vil prise Herren af ganske Hjerte i de oprigtiges Raad og i Menigheden. 2 Herrens Gerninger ere store, de blive søgte af alle dem, som have Lyst til dem. 3 Hans Værk er Majestæt og Herlighed, og hans Retfærdighed bestaar alle Tider. 4 Han beskikkede en Ihukommelse om sine underfulde Gerninger; naadig og barmhjertig er Herren. 5 Han har givet dem Spise, som frygte ham, han kommer evindelig sin Pagt i Hu. 6 Han har ladet sine Gerningers Kraft forkynde for sit Folk, idet han har givet dem Hedningernes Arv. 7 Hans Hænders Gerninger ere Sandhed og Ret, alle hans Befalinger ere trofaste. 8 De ere grundfaste altid og evindelig, de ere satte i Sandhed og Oprigtighed. 9 Han sendte sit Folk Forløsning, han stiftede sin Pagt for evigt; hans Navn er helligt og forfærdeligt. 10 Herrens Frygt er Visdoms Begyndelse, en god Klogskab hos alle dem, som gøre derefter; hans Pris bestaar altid.

112 Salig den Mand, som frygter Herren, som har stor Glæde ved hans Bud. 2 Hans Sæd skal være mægtig paa Jorden; de oprigtiges Slægt skal velsignes. 3 Gods og Rigdom er i hans Hus, og hans Retfærdighed bestaar altid. 4 Der er opgaaet et Lys i Mørket for de oprigtige, for den, som er naadig og barmhjertig og retfærdig. 5 Lyksalig den Mand, som forbarmer sig og udlaaner, som opholder sine Sager ved Retfærdighed. 6 Thi han skal ikke rokkes evindelig, en retfærdig skal være til en evig Ihukommelse. 7 Han skal ikke frygte for onde Tidender, hans Hjerte er fast, han forlader sig paa Herren. 8 Hans Hjerte er grundfast, han skal ikke frygte, indtil han ser sin Glæde paa sine Fjender. 9 Han udspreder, han giver de fattige; hans Retfærdighed bestaar altid, hans Horn skal ophøjes med Ære. 10 Den ugudelige skal se det og harmes; han skal skære Tænder og hensmeltes; de ugudeliges Ønske bliver til intet.

113 Lover, I Herrens Tjenere, lover Herrens Navn! 2 Lovet være Herrens Navn fra nu og indtil evig Tid! 3 Fra Solens Opgang indtil dens Nedgang er Herrens Navn højlovet. 4 Herren er høj over alle Hedninger, hans Herlighed er over Himlene. 5 Hvo er som Herren vor Gud? han, som har sat sit Sæde højt; 6 han, som stiger dybt ned for at se, i Himlene og paa Jorden; 7 han, som oprejser den ringe af Støvet, som ophøjer en fattig af Skarnet 8 for at sætte ham hos Fyrster, hos sit Folks Fyrster; 9 han, som gør, at den ufrugtbare i Huset kommer til at bo som en glad Barnemoder. Halleluja.

114 Der Israel drog ud af Ægypten, Jakobs Hus fra et Folk, som havde et fremmed Maal, 2 da blev Juda til hans Helligdom, Israel til hans Herredømme. 3 Havet saa det og flyede; Jordanen vendte om og løb tilbage. 4 Bjergene sprang som Vædre, Højene som unge Lam. 5 Hvad skete dig, du Hav! at du flyede? du Jordan! at du vendte om og løb tilbage? 6 I Bjerge! at I sprang som Vædre? I Høje! som unge Lam? 7 Bæv, o Jord! for Herrens Ansigt, for Jakobs Guds Ansigt; 8 han, som forvandler Klippen til en vandrig Sø, Flint til et Kildevæld!

115 Ikke os, Herre! ikke os, men dit Navn give du Ære for din Miskundhed, for din Sandheds Skyld. 2 Hvorfor skulle Hedningerne sige: Hvor er nu deres Gud? 3 Men vor Gud er i Himlene, han gør alt, hvad ham behager. 4 Deres Billeder ere Sølv og Guld, Menneskehænders Gerning. 5 De have Mund, men kunne ikke tale; de have Øjne, men kunne ikke se. 6 De have Øren, men kunne ikke høre; de have Næse, men kunne ikke lugte. 7 De have Hænder, men kunne ikke føle; de have Fødder, men kunne ikke gaa; de kunne ikke tale med deres Strube. 8 Ligesom de ere, saa vorde de, der gøre dem, hver den, som forlader sig paa dem. 9 Israel! forlad dig paa Herren; han er deres Hjælp og deres Skjold. 10 Arons Hus! forlader eder paa Herren; han er deres Hjælp og deres Skjold. 11 I, som frygte Herren, forlader eder paa Herren; han er deres Hjælp og deres Skjold. 12 Herren kom os i Hu, han skal velsigne, han skal velsigne Israels Hus, han skal velsigne Arons Hus. 13 Han skal velsigne dem, som frygte Herren, de smaa med de store. 14 Herren

formere eder, eder og eders Børn! 15 Velsignede være I for Herren, som har gjort Himmel og Jord. 16 Himlene ere Herrens Himle, men Jorden gav han Menneskens Børn. 17 De døde love ikke Herren, ej heller nogen af dem, som nedfare til det stille. 18 Men vi, vi ville love Herren fra nu og indtil evig Tid. Halleluja!

116 Jeg elsker Herren; thi han hører min Røst, mine ydmyge Begæringer. 2 Thi han har bøjet sit Øre til mig, og hele mit Liv igennem vil jeg paakalde ham. 3 Dødens Reb have omspændt mig, og Helvedes Angest har fundet mig; jeg finder Angest og Bedrøvelse. (Sheol h7585) 4 Men jeg paakalder Herrens Navn: Kære Herre! udfri min Sjæl! 5 Herren er naadig og retfærdig, og vor Gud er barmhjertig. 6 Herren bevarer de enfoldige; jeg var ringe, dog frelste han mig. 7 Min Sjæl! kom tilbage til din Ro; thi Herren har gjort vel imod dig. 8 Thi du udfriede min Sjæl fra Døden, mit Øje fra Graad, min Fod fra Stød. 9 Jeg vil vandre for Herrens Ansigt i de levendes Lande. 10 Jeg troede, derfor talte jeg; jeg var saare plaget. 11 Jeg sagde, der jeg forfærdedes: Hvert Menneske er en Løgner. 12 Hvorledes skal jeg betale Herren alle hans Velgerninger imod mig? 13 Frelsens Kalk vil jeg tage og paakalde Herrens Navn. 14 Jeg vil betale Herren mine Løfter, og det for alt hans Folks Øjne. 15 Kostbar i Herrens Øjne er hans helliges Død. 16 Ak, Herre —! thi jeg er din Tjener; jeg er din Tjener, din Tjenestekvindes Søn, du har løst mine Baand. 17 Dig vil jeg ofre Takoffer og paakalde Herrens Navn. 18 Jeg vil betale Herren mine Løfter og det for alt hans Folks Øjne, 19 i Herrens Hus's Forgaarde, midt i dig, Jerusalem! Halleluja!

117 Lover Herren, alle Hedninger! priser ham, alle Folkestammer. 2 Thi hans Miskundhed har været mægtig over os, og Herrens Sandhed er evindelig. Halleluja!

118 Priser Herren; thi han er god; thi hans Miskundhed er evindelig. 2 Israel sige: Hans Miskundhed er evindelig. 3 De af Arons Hus sige: Hans Miskundhed er evindelig. 4 De, som frygte Herren, sige: Hans Miskundhed er evindelig. 5 I Trængselen kaldte jeg paa Herren; Herren bønhørte mig i det fri. 6 Herren er med mig, jeg vil ikke frygte, hvad kan et Menneske gøre mig? 7 Herren er med mig, han er min Hjælper; og jeg skal se min Glæde paa mine Avindsmænd. 8 Det er bedre at sætte Lid til Herren end at forlade sig paa Mennesker. 9 Det er bedre at sætte Lid til Herren end at forlade sig paa Fyrster. 10 Alle Hedninger have omringet mig; i Herrens Navn vil jeg nedhugge dem. 11 De have omringet mig, ja, de have omringet mig; i Herrens Navn vil jeg nedhugge dem. 12 De have omringet mig som Bier, de ere udslukte som Ild i Torne; i Herrens Navn vil jeg nedhugge dem. 13 Du stødte mig haardt, at jeg skulde falde; men Herren hjalp mig. 14 Herren er min Styrke og min Sang, og han blev mig til Frelse. 15 Fryds og Frelses Røst er i de retfærdiges Telte; Herrens højre Haand skaber Kraft. 16 Herrens højre Haand er ophøjet, Herrens højre Haand skaber Kraft. 17 Jeg skal ikke dø, men jeg skal leve, og jeg skal fortælle Herrens Gerninger. 18 Herren tugtede mig vel, men gav mig ikke hen i Døden. 19 Lader Retfærdigheds Porte op for mig, jeg vil gaa ind ad dem, jeg vil takke Herren. 20 Denne er Herrens Port, de retfærdige skulle gaa ind ad den. 21 Jeg vil takke dig; thi du bønhørte mig, og du blev mig til Frelse. 22 Den Sten, som Bygningsmændene forkastede, er bleven til en Hovedhjørnesten. 23 Af Herren er dette sket, det er underligt for vore Øjne. 24 Denne er Dagen, som Herren har beredt; lader os fryde og glæde os paa den! 25 Kære Herre! frels dog; kære Herre! lad det dog lykkes. 26 Velsignet være den, som kommer i Herrens Navn; vi velsigne eder fra Herrens Hus. 27 Herren er Gud, og han lod lyse for os; binder Højtidsofferet med Reb, indtil det bringes til Alterets Horn. 28 Du er min Gud, og jeg vil takke dig; min Gud, jeg vil ophøje dig. 29 Priser Herren; thi han er god; thi hans Miskundhed varer evindelig.

119 Salige ere de fuldkomne i Vandel, de, som vandre i Herrens Lov. 2 Salige ere de, som bevare hans Vidnesbyrd, de, som søge ham af ganske Hjerte; 3 og de, som ikke øve Uretfærdighed, men vandre paa hans Veje. 4 Du har givet dine Bud, for at de nøje skulle holdes. 5 Gid mine Veje maatte stadfæstes, at jeg kan holde dine Skikke; 6 da skal jeg ikke beskæmmes, naar jeg ser hen til alle dine Bud. 7 Jeg vil prise dig af et oprigtigt Hjerte, naar jeg lærer din Retfærdigheds Domme at kende. 8 Jeg vil holde dine Skikke, forlad mig ikke aldeles. 9 Hvormed skal en ung holde sin Sti ren? Derved at han holder sig efter dit Ord. 10 Jeg søgte dig af mit ganske Hjerte, lad mig ikke fare vild fra dine Bud! 11 Jeg gemte dit Ord i mit Hjerte, paa det jeg ikke skulde synde imod dig.

12 Lovet være du, Herre! lær mig dine Skikke. **13** Jeg forkyndte med mine Læber alle din Munds retfærdige Domme. **14** Jeg glædede mig ved dine Vidnesbyrds Vej som over alle Skatte. **15** Jeg vil grunde paa dine Befalinger og se til dine Stier. **16** Jeg finder min Lyst i dine Skikke, jeg vir ikke glemme dit Ord. **17** Gør vel imod din Tjener, at jeg maa leve, og jeg vil holde dit Ord. **18** Aabn mine Øjne, at jeg maa se de underfulde Ting i din Lov. **19** Jeg er fremmed paa Jorden, skjul ikke dine Bud for mig! **20** Min Sjæl er knust, saa at jeg længes efter dine Domme alle Tider. **21** Du skældte paa de hovmodige, de bleve forbandede, de, som fore vild fra dine Bud. **22** Vælt Forhaanelse og Foragt fra mig; thi jeg har bevaret dine Vidnesbyrd. **23** Endog Fyrster have sat sig ned og holdt Raad imod mig; men din Tjener grunder paa dine Skikke. **24** Jeg finder min Lyst i dine Vidnesbyrd, de ere mit Raads Mænd. **25** Min Sjæl hænger ved Støvet; hold mig i Live efter dit Ord! **26** Jeg opregnede mine Veje, og du bønhørte mig; lær mig dine Skikke! **27** Lad mig forstaa dine Befalingers Vej, og jeg vil grunde paa dine underfulde Gerninger. **28** Min Sjæl svinder hen af Bedrøvelse; oprejs mig efter dit Ord! **29** Vend Løgnens Vej fra mig, og skænk mig Naade i din Lov! **30** Jeg udvalgte Trofastheds Vej; jeg satte dine Domme for mig. **31** Jeg hang ved dine Vidnesbyrd; Herre! lad mig ikke beskæmmes. **32** Jeg vil løbe dine Buds Vej; thi du giver mit Hjerte at aande frit. **33** Lær mig, Herre! dine Skikkes Vej, og jeg vil bevare den indtil Enden. **34** Undervis mig, at jeg maa bevare din Lov og holde den af ganske Hjerte. **35** Led mig frem ad dine Buds Sti; thi til den har jeg Lyst; **36** Bøj mit Hjerte til dine Vidnesbyrd og ikke til ulovlig Vinding. **37** Bortvend mine Øjne, at de ikke se til Forfængelighed; hold mig i Live paa din Vej! **38** Opfyld for din Tjener dit Ord, som er knyttet til Frygt for dig. **39** Bortvend min Forsmædelse, som jeg frygtede for; thi dine Domme ere gode. **40** Se, jeg har Længsel efter dine Befalinger; hold mig i Live ved din Retfærdighed! **41** Lad din Miskundhed, o Herre! komme over mig, din Frelse, efter dit Ord. **42** Og jeg vil svare den, som forhaaner mig, et Ord; thi jeg har sat min Lid til dit Ord. **43** Og tag ikke Sandheds Ord aldeles fra min Mund; thi jeg har ventet paa dine Domme. **44** Og jeg vil stedse holde din Lov, evindelig og altid. **45** Og lad mig vandre i det fri; thi jeg har søgt dine Befalinger. **46** Og jeg vil tale om dine Vidnesbyrd for Konger og skal ikke beskæmmes. **47** Og jeg vil søge min Lyst i dine Bud, hvilke jeg elsker. **48** Og jeg vil opløfte mine Hænder til dine Bud, hvilke jeg elsker, og grunde paa dine Skikke. **49** Kom Ordet til din Tjener i Hu, efterdi du lod mig haabe. **50** Dette er min Trøst i min Elendighed; thi dit Ord har holdt mig i Live. **51** De hovmodige have spottet mig saa saare, jeg bøjede ikke af fra din Lov. **52** Herre! dine Domme af Evighed kom jeg i Hu og blev trøstet. **53** Der betog mig en heftig Harme over de ugudelige, som forlade din Lov. **54** Dine Bud have været mine Sange i min Udlændigheds Hus. **55** Om Natten kom jeg dit Navn i Hu, o Herre! og holdt din Lov. **56** Dette skete mig; thi dine Befalinger har jeg holdt. **57** Jeg sagde: Herren er min Del, jeg vil holde dine Ord. **58** Jeg bad ydmygt for dit Ansigt af ganske Hjerte: Vær mig naadig efter dit Ord! **59** Jeg betænkte mine Veje, og jeg vil vende mine Fødder tilbage til dine Vidnesbyrd. **60** Jeg hastede og tøvede ikke med at holde dine Bud. **61** De ugudeliges Garn omspændte mig; din Lov glemte jeg ikke. **62** Midt om Natten staar jeg op, at prise dig for din Retfærdigheds Domme. **63** Jeg har Samkvem med alle dem, som frygte dig, og med dem, som holde dine Befalinger. **64** Jorden er fuld af din Miskundhed, Herre! lær mig dine Skikke. **65** Du gjorde vel imod din Tjener, Herre! efter dit Ord. **66** Lær mig at faa god Sans og Forstand; thi jeg tror paa dine Bud. **67** Før jeg blev ydmyget, for jeg vild, men nu holder jeg dit Ord. **68** Du er god og gør godt; lær mig dine Skikke! **69** De hovmodige have opspundet Løgn imod mig; men jeg vil holde dine Befalinger af ganske Hjerte. **70** Deres Hjerte er følesløst som Fedt; men jeg forlyster mig ved din Lov. **71** Det var mig godt, at jeg blev ydmyget, at jeg kunde lære dine Skikke. **72** Din Munds Lov er mig bedre end tusinde Stykker Guld og Sølv. **73** Dine Hænder have skabt mig og beredt mig; giv mig Forstand, at jeg kan lære at kende dine Bud. **74** De, som frygte dig, skulle se mig og glæde sig; thi jeg haaber paa dit Ord. **75** Herre! jeg ved, at dine Domme ere Retfærdighed, og at du af Trofasthed ydmygede mig. **76** Lad dog din Miskundhed være mig til Trøst efter dit Ord til din Tjener. **77** Lad din Barmhjertighed komme over mig, at jeg maa leve; thi din Lov er min Lyst. **78** Lad de hovmodige beskæmmes, thi uden Skel have de forurettet mig; men jeg vil grunde paa dine Befalinger. **79** Lad dem vende tilbage til mig, som frygte dig, og som kende dine Vidnesbyrd. **80** Lad mit Hjerte være fuldkomment efter dine Skikke, at jeg ikke skal beskæmmes. **81** Min Sjæl forsmægter

af Længsel efter din Frelse; jeg haaber paa dit Ord. **82** Mine Øjne forsmægtede af Længsel efter dit Ord, idet jeg sagde: Naar vil du trøste mig? **83** Thi jeg var ligesom en Læderflaske i Røg; dine Skikke glemte jeg ikke. **84** Hvor mange ere vel din Tjeners Dage? naar vil du holde Dom over dem, som forfølge mig? **85** De hovmodige grove Grave for mig, og de skikke sig ikke efter din Lov. **86** Alle dine Bud ere Trofasthed; uden Grund forfølger man mig; hjælp mig! **87** De havde paa et lidet nær ødelagt mig i Landet; men jeg forlod ikke dine Befalinger. **88** Hold mig i Live efter din Miskundhed, saa vil jeg bevare din Munds Vidnesbyrd. **89** Herre! dit Ord bestaar evindelig i Himlene. **90** Din Trofasthed varer fra Slægt til Slægt; du befæstede Jorden, og den stod fast. **91** De bestaa endnu denne Dag efter dine Domme; thi de ere alle dine Tjenere. **92** Dersom ikke din Lov havde været min Lyst, da var jeg omkommen udi min Elendighed. **93** Jeg skal i Evighed ikke forglemme dine Befalinger; thi ved dem holdt du mig i Live. **94** Din er jeg; frels mig; thi jeg søger efter dine Befalinger. **95** De ugudelige biede paa mig for at lægge mig øde; jeg vil give Agt paa dine Vidnesbyrd. **96** Jeg har set Ende paa al Fuldkommenhed; men dit Bud strækker sig saare vidt. **97** Hvor kær har jeg din Lov! den er min Tanke den ganske Dag. **98** Dine Bud gøre mig visere end mine Fjender; thi de ere for mig evindelig. **99** Jeg blev klogere end alle mine Lærere; thi dine Vidnesbyrd ere min Tanke. **100** Jeg er bleven forstandigere end de gamle; thi jeg har bevaret dine Befalinger. **101** Jeg holdt mine Fødder tilbage fra al Ondskabens Sti, at jeg kunde holde dit Ord. **102** Jeg afveg ikke fra dine Domme; thi du har lært mig det. **103** Hvor vare dine Ord søde for min Gane, mere end Honning for min Mund. **104** Jeg er bleven forstandig af dine Befalinger; derfor hader jeg al Løgnens Sti. **105** Dit Ord er en Lygte for min Fod og et Lys paa min Sti. **106** Jeg har svoret og holdt det, at jeg vilde bevare din Retfærdigheds Domme. **107** Jeg er saare plaget; Herre! hold mig i Live efter dit Ord. **108** Lad min Munds frivillige Ofre behage dig, Herre! og lær mig dine Domme. **109** Jeg gaar altid med Livet i Hænderne; dog har jeg ikke glemt din Lov. **110** De ugudelige lagde Snarer for mig; dog for jeg ikke vild fra dine Befalinger. **111** Jeg fik dine Vidnesbyrd til Arv evindelig; thi de ere mit Hjertes Glæde. **112** Jeg bøjede mit Hjerte til at gøre efter dine Skikke evindelig indtil Enden. **113** De tvesindede hader jeg; men din Lov elsker jeg. **114** Du er mit Skjul og mit Skjold; jeg haaber paa dit Ord. **115** Viger fra mig, I onde! og jeg vil bevare min Guds Bud. **116** Ophold mig efter dit Ord, at jeg maa leve, og lad mig ikke blive til Skamme med mit Haab! **117** Styrk mig, at jeg maa blive frelst, og jeg vil altid se hen til dine Skikke. **118** Du forkaster alle dem, som fare vild fra dine Skikke; thi deres Svig er Løgn. **119** Du lod alle de ugudelige paa Jorden svinde bort som Skum; derfor elsker jeg dine Vidnesbyrd. **120** Af Frygt for dig gyste min Krop, og jeg frygtede for dine Domme. **121** Jeg gjorde Ret og Retfærdighed; du vil ikke overgive mig til dem, som gøre mig Vold! **122** Vær Borgen for din Tjener, ham til Bedste; lad de hovmodige ikke gøre mig Vold. **123** Mine Øjne forsmægte af Længsel efter din Frelse og efter din Retfærdigheds Ord. **124** Gør med din Tjener efter din Miskundhed, og lær mig dine Skikke! **125** Jeg er din Tjener; undervis mig, at jeg maa kende dine Vidnesbyrd. **126** Det er Tid, at Herren gør noget; de have brudt din Lov. **127** Derfor elsker jeg dine Bud mere end Guld og mere end fint Guld. **128** Derfor holder jeg alle dine Befalinger om alle Ting for at være rette; jeg hader al Løgnens Vej. **129** Dine Vidnesbyrd ere underfulde; derfor bevarer min Sjæl dem. **130** Dine Ords Aabenbaring spreder Lys og gør de enfoldige forstandige. **131** Jeg oplod min Mund og higede; thi jeg havde Længsel efter dine Bud. **132** Vend dig til mig, og vær mig naadig efter din Vis imod dem, der elske dit Navn. **133** Befæst mine Trin ved dit Ord, og lad ingen Uret herske over mig! **134** Udløs mig af Menneskers Vold, saa vil jeg holde dine Befalinger. **135** Lad dit Ansigt lyse over din Tjener, og lær mig dine Skikke! **136** Der nedflød Vandstrømme af mine Øjne, fordi man ikke holdt din Lov. **137** Du er retfærdig, Herre! og dine Domme ere retvise. **138** Du har sat dine Vidnesbyrd som Retfærdighed og Trofasthed overmaade. **139** Min Nidkærhed har lagt mig øde; thi mine Modstandere have glemt dine Ord. **140** Dit Ord er saare lutret, og din Tjener elsker det. **141** Jeg er liden og foragtet; men jeg glemmer ikke dine Befalinger. **142** Din Retfærdighed er Ret evindelig, og din Lov er Sandhed. **143** Angest og Trængsel ramte mig; dine Bud ere min Lyst. **144** Dine Vidnesbyrd ere Ret evindelig; undervis mig, saa lever jeg. **145** Jeg har raabt af ganske Hjerte; bønhør mig, Herre! jeg vil bevare dine Skikke. **146** Jeg har raabt til dig; frels mig, og jeg vil holde fast ved dine Vidnesbyrd. **147** Jeg kom aarle i Daggry

og raabte; jeg har haabet paa dit Ord. **148** Mine Øjne vare vaagne før Nattevagterne for at grunde paa dit Ord. **149** Hør min Røst efter din Miskundhed; Herre! hold mig i Live efter dine Domme; **150** De nærmede sig, som jage efter Skændselsgerninger; de vare langt borte fra din Lov. **151** Nær er du, o Herre! og alle dine Bud ere Sandhed. **152** Jeg har forlængst hentet Kundskab af dine Vidnesbyrd; thi du har grundfæstet dem evindelig. **153** Se min Elendighed, og udfri mig; thi din Lov har jeg ikke glemt. **154** Udfør min Sag, og genløs mig; hold mig i Live efter dit Ord. **155** Frelsen er fjern fra de ugudelige; thi de søge ikke dine Skikke. **156** Stor er din Barmhjertighed, o Herre! hold mig i Live efter dine Domme! **157** Mine Forfølgere og Modstandere ere mange; jeg har ikke bøjet mig fra dine Vidnesbyrd. **158** Jeg har set de troløse og væmmedes ved dem; thi de holde ikke dit Ord. **159** Se, hvor jeg har elsket dine Befalinger; Herre! hold mig i Live efter din Miskundhed. **160** Summen af dit Ord er Sandhed, og evig er al din Retfærdigheds Dom. **161** Fyrster forfulgte mig uden Aarsag, men mit Hjerte frygtede for dit Ord. **162** Jeg glæder mig over dit Ord som den, der finder et stort Bytte. **163** Jeg hader Løgn og har Vederstyggelighed dertil; din Lov elsker jeg. **164** Jeg lovede dig syv Gange om Dagen for din Retfærdigheds Dommes Skyld. **165** Der er stor Fred for dem, som elske din Lov, og der er ikke Anstød for dem. **166** Jeg ventede paa din Frelse, Herre! og jeg udførte dine Bud. **167** Min Sjæl holdt dine Vidnesbyrd, og jeg elskede dem saare. **168** Jeg holdt dine Befalinger og dine Vidnesbyrd; thi alle mine Veje ere aabenbare for dig. **169** Lad mit Raab komme nær for dit Ansigt, Herre! og undervis mig efter dit Ord! **170** Lad min ydmyge Begæring komme for dit Ansigt; fri mig efter dit Ord! **171** Mine Læber skulle udgyde Lovsang; thi du lærer mig dine Skikke. **172** Min Tunge skal genlyde af dit Ord; thi alle dine Bud ere Retfærdighed. **173** Lad din Haand være mig til Hjælp; thi jeg har udvalgt dine Befalinger. **174** Jeg har Længsel efter din Frelse, Herre! og din Lov er min Lyst. **175** Maatte min Sjæl dog leve og love dig, og dine Domme hjælpe mig! **176** Jeg har faret vild; opsøg din Tjener som det fortabte Faar; thi dine Bud har jeg ikke glemt.

120 Jeg raabte til Herren i min Nød, og han bønhørte mig. **2** Herre! fri min Sjæl fra Løgnens Læbe, fra en svigefuld Tunge. **3** Hvad giver han dig, og hvad giver han dig ydermere, du svigefulde Tunge? **4** Den vældiges skærpede Pile med Gløder af Enebærtræ! **5** Ve mig! thi jeg har været som fremmed iblandt Mesek, jeg har boet ved Kedars Telte. **6** Min Sjæl har længe nok boet hos dem, som hade Fred. **7** Jeg er fredsommelig; men naar jeg taler, da ere disse færdige til Krig.

121 Jeg opløfter mine Øjne til Bjergene; hvorfra skal min Hjælp komme? **2** Min Hjælp kommer fra Herren, som skabte Himmelen og Jorden. **3** Han tillade ikke din Fod at snuble, og han, som bevarer dig, slumre ikke! **4** Se, han slumrer ikke og sover ikke, han, som bevarer Israel! **5** Herren er den, der bevarer dig; Herren er din Skygge ved din højre Haand. **6** Solen skal ikke stikke dig om Dagen eller Maanen om Natten. **7** Herren skal bevare dig fra alt ondt, han skal bevare din Sjæl. **8** Herren skal bevare din Udgang og din Indgang fra nu af og indtil evig Tid.

122 Jeg glædede mig ved dem, som sagde til mig: Vi ville gaa til Herrens Hus. **2** Vore Fødder stode i dine Porte, Jerusalem! **3** Jerusalem, du, som er bygget op som en Stad, der er tæt sammenbygget, **4** hvorhen Stammerne droge op, Herrens Stammer efter Israels Lov, for at prise Herrens Navn. **5** Thi der var Stole satte til Dom, Stole for Davids Hus. **6** Beder om Jerusalems Fred; Ro finde de, som elske dig. **7** Der være Fred paa din Mur, Ro i dine Paladser! **8** For mine Brødres og mine Venners Skyld vil jeg sige: Fred være i dig! **9** For Herrens vor Guds Hus's Skyld vil jeg søge dit Bedste.

123 Til dig opløfter jeg mine Øjne, du, som sidder i Himmelen! **2** Se, som Tjeneres Øjne agte paa deres Herrers Haand, som en Tjenestepiges Øjne paa hendes Frues Haand, saa agte vore Øjne paa Herren vor Gud, indtil han vorder os naadig. **3** Vær os naadig, Herre! vær os naadig; thi vi ere saare mættede af Foragt. **4** Vor Sjæl er saare mættet af de sorgløses Spot og de hovmodiges Foragt.

124 Dersom Herren ikke havde været med os — saa sige Israel! — **2** dersom Herren ikke havde været med os, der Menneskene opstode imod os; **3** da havde de opslugt os levende, idet deres Vrede var optændt imod os; **4** da havde Vandene overskyllet os, Strømmen var gaaet over vor Sjæl; **5** da vare de gaaede over vor Sjæl, de stolte Vande! **6** Lovet være Herren,

som ikke gav os til Rov for deres Tænder! 7 Vor Sjæl er undkommen som en Fugl af Fuglefængernes Snare; Snaren er sønderreven, og vi ere undkomne. 8 Vor Hjælp er i Herrens Navn, hans, som skabte Himmel og Jord.

125 De, som forlade sig paa Herren, de ere som Zions Bjerg, der ikke rokkes, men bliver evindelig. 2 Der er Bjerge trindt omkring Jerusalem, og Herren er trindt omkring sit Folk fra nu og indtil evig Tid. 3 Thi Ugudelighedens Spir skal ikke hvile over de retfærdiges Lod, paa det de retfærdige ikke skulle udrække deres Hænder til Uretfærdighed. 4 Gør vel, Herre! imod de gode og imod dem, der ere oprigtige i deres Hjerter. 5 Men dem, som bøje ind paa deres Krogveje, skal Herren lade fare bort med dem, som øve Uret. Fred være over Israel!

126 Der Herren hjemførte Zions Folk, som vendte tilbage, da vare vi som drømmende, 2 da blev vor Mund fyldt med Latter og vor Tunge med Frydesang, da sagde man iblandt Hedningerne: Herren har gjort store Ting imod disse. 3 Herren har gjort store Ting imod os; vi bleve glade. 4 Hjemfør, Herre! vore fangne, lig Sydlandets Strømme. 5 De, som saa med Graad, skulle høste med Frydesang. 6 Den, som bærer Sæden, der saas, gaar sin Gang med Graad; men han skal komme med Frydesang, naar han hjembærer sine Neg.

127 Dersom Herren ikke bygger Huset, da arbejde de forgæves, som bygge derpaa; dersom Herren ikke bevarer Staden, da vaager Vægteren forgæves. 2 Det er forgæves, at I staa aarle op, sidde længe, æde Brød med Bekymring; thi sligt giver han sin Ven i Søvne. 3 Se, Børn ere en Arv fra Herren, Livsens Frugt er en Løn. 4 Som Pile i den vældiges Haand, saa ere Ungdoms Sønner. 5 Lyksalig den Mand, som har fyldt sit Kogger med dem; de skulle ikke beskæmmes, naar de tale med Fjender i Porten.

128 Lyksalig hver den, som frygter Herren, som gaar paa hans Veje! 2 Thi du skal æde Frugten af dine Hænders Arbejde; lyksalig er du, og det gaar dig vel. 3 Din Hustru er som et frugtbart Vintræ paa Siderne af dit Hus, dine Børn som Oliekviste omkring dit Bord. 4 Se, saaledes skal den Mand velsignes, som frygter Herren. 5 Herren skal velsigne dig fra Zion, og du skal se Jerusalems Lykke alle dit Livs Dage. 6 Og du skal se Børn af dine Børn! Fred være over Israel!

129 De trængte mig haardt fra min Ungdom af — saa sige Israel! — 2 de trængte mig haardt fra min Ungdom af; dog kunde de ikke overvælde mig. 3 Plovmændene pløjede paa min Ryg, de droge deres Furer lange. 4 Herren er retfærdig, han overhuggede de ugudeliges Reb. 5 De skulle beskæmmes og vige tilbage, alle de, som hade Zion. 6 De skulle blive som Græs paa Tagene, som tørres, førend nogen oprykker det; 7 af hvilket Høstmanden ikke fylder sin Haand, ej heller den, som binder Neg, sin Arm. 8 Og de, som gaa forbi, sige ikke: Herrens Velsignelse være over eder! Vi velsigne eder i Herrens Navn.

130 Af det dybe raaber jeg til dig, Herre! 2 Herre! hør paa min Røst; lad dine Øren mærke paa mine ydmyge Begæringers Røst. 3 Dersom du, Herre, vil tage Vare paa Misgerninger, Herre! hvo kan da bestaa? 4 Men hos dig er Forladelse, paa det du maa frygtes. 5 Jeg biede efter Herren, min Sjæl biede, og jeg haabede paa hans Ord. 6 Min Sjæl længes efter Herren mere end Vægtere efter Morgenen, Vægtere efter Morgenen. 7 Israel! haab paa Herren; thi hos Herren er Miskundhed, og megen Forløsning er hos ham. 8 Og han skal forløse Israel af alle dets Misgerninger.

131 Herre! mit Hjerte er ikke hovmodigt, og mine Øjne ere ikke stolte, og jeg vandrer ikke i store Ting eller i dem, som ere mig for underlige. 2 Har jeg ikke tysset og beroliget min Sjæl; som et afvant Barn hos sin Moder, ja, som det afvante Barn er min Sjæl inden i mig. 3 Israel! haab paa Herren, fra nu og indtil evig Tid!

132 Herre! kom David i Hu for alle hans Lidelser, 2 ham, som tilsvor Herren og lovede Jakobs mægtige: 3 „Jeg vil ikke gaa ind i mit Hus's Telt, jeg vil ikke opstige paa min Sengs Leje; 4 jeg vil ikke lade mine Øjne sove, eller mine Øjenlaage blunde, 5 førend jeg finder et Sted for Herren, en Bolig for Jakobs mægtige." 6 Se, vi hørte om den i Efrata; vi fandt den paa Jaars Mark. 7 Vi ville gaa ind i hans Bolig, vi ville tilbede for hans Fødders Fodskammel. 8 Herre! staa op til din Hvile, du og din Magts Ark. 9 Lad dine Præster klæde sig med Retfærdighed og dine hellige synge med Fryd. 10 For David, din Tjeners Skyld, forskyd ikke din Salvedes Ansigt! 11 Herren

tilsvor David den Sandhed, fra hvilken han ikke vilde vige: „Af dit Livs Frugt vil jeg sætte en Mand paa din Trone." 12 Dersom dine Børn holde min Pagt og mine Vidnesbyrd, som jeg vil lære dem, da skulle og deres Børn altid sidde paa din Trone. 13 Thi Herren har udvalgt Zion, han har begæret sig den til Bolig: 14 „Den er min Hvile altid, her vil jeg bo; thi jeg har begæret den. 15 Jeg vil velsigne Spisen der, jeg vil mætte de fattige der med Brød. 16 Og jeg vil klæde dens Præster med Salighed, og dens hellige skulle synge med Fryd. 17 Der vil jeg lade et Horn opvokse for David; jeg har beredt en Lampe for min Salvede. 18 Hans Fjender vil jeg klæde i Skam, men paa ham skal hans Krone blomstre.

133 Se, hvor godt og hvor lifligt er det, at Brødre
ogsaa bo tilsammen, 2 som den gode Olie paa Hovedet, hvilken nedflyder paa Skægget, Arons Skæg, der gaar ned over Sømmen af hans Klædebon; 3 som Hermons Dug, der falder ned over Zions Bjerge; thi der har Herren beskikket Velsignelsen, Livet indtil evig Tid.

134 Se, lover Herren, alle Herrens Tjenere. I, som
staa om Nætterne i Herrens Hus. 2 Opløfter eders Hænder til Helligdommen, og lover Herren! 3 Herren velsigne dig fra Zion, han, som gjorde Himmel og Jord.

135 Lover Herrens Navn, lover, I Herrens Tjenere!
2 I, som staa i Herrens Hus, i vor Guds Hus's Forgaarde. 3 Lover Herren; thi Herren er god; lovsynger hans Navn; thi det er lifligt. 4 Thi Herren har udvalgt sig Jakob, Israel til sin Ejendom. 5 Thi jeg ved, at Herren er stor, og at vor Herre er større end alle Guder. 6 Herren gør alt, hvad ham behager, i Himmelen og paa Jorden, i Havene og i alle Afgrunde. 7 Han gør, at Dampe opstige fra Jordens Grænse; han gør Lynene til Regn, han udfører Vejret af sine Forraadskamre. 8 Han, som slog de førstefødte i Ægypten, baade Mennesker og Dyr; 9 han sendte Tegn og underlige Ting i din Midte, Ægypten! paa Farao og paa alle hans Tjenere; 10 han, som slog mange Folk og ihjelslog stærke Konger: 11 Amoriternes Konge Sihon og Basans Konge Og samt alle Riger i Kanaan; 12 og han gav deres Land til Arv, til Arv for sit Folk Israel. 13 Herre! dit Navn bliver evindelig; Herre! din Ihukommelse bliver fra Slægt til Slægt. 14 Thi Herren skal dømme sit Folk, og det skal angre ham for hans Tjeneres Skyld. 15 Hedningernes Afguder ere Sølv og Guld, et Menneskes Hænders Gerning. 16 De have Mund, men tale ikke; de have Øjne, men se ikke. 17 De have Øren, men høre ikke, og der er ingen Aande i deres Mund. 18 Ligesom disse ere, saa blive de, som gøre dem, ja, hver den, som forlader sig paa dem. 19 Israels Hus! lover Herren; Arons Hus! lover Herren. 20 Levis Hus! lover Herren; I, som frygte Herren! lover Herren. 21 Lovet være Herren fra Zion, han, som bor i Jerusalem! Halleluja!

136 Priser Herren; thi han er god, thi hans
Miskundhed varer evindelig. 2 Priser Gudernes Gud; thi hans Miskundhed varer evindelig. 3 Priser Herrernes Herre; thi hans Miskundhed varer evindelig; 4 ham, som ene gør store, underfulde Ting; thi hans Miskundhed varer evindelig; 5 ham, som gjorde Himlene med Forstand; thi hans Miskundhed varer evindelig; 6 ham, som udbredte Jorden paa Vandene; thi hans Miskundhed varer evindelig; 7 ham, som gjorde de store Lys; thi hans Miskundhed varer evindelig; 8 Solen til at regere om Dagen; thi hans Miskundhed varer evindelig; 9 Maanen og Stjernerne til at regere om Natten; thi hans Miskundhed varer evindelig; 10 ham, som slog Ægypterne i deres førstefødte; thi hans Miskundhed varer evindelig; 11 og førte Israel ud af deres Midte; thi hans Miskundhed varer evindelig; 12 med en stærk Haand og en udrakt Arm; thi hans Miskundhed varer evindelig; 13 ham, som kløvede det røde Hav igennem; thi hans Miskundhed varer evindelig; 14 og lod Israel gaa midt igennem det; thi hans Miskundhed varer evindelig; 15 og udstødte Farao og hans Hær i det røde, Hav; thi hans Miskundhed varer evindelig; 16 ham, som førte sit Folk igennem Ørken; thi hans Miskundhed varer evindelig; 17 ham, som slog store Konger; thi hans Miskundhed varer evindelig; 18 og fældede mægtige Konger; thi hans Miskundhed varer evindelig; 19 Amoriternes Konge Sihon; thi hans Miskundhed varer evindelig; 20 og Basans Konge Og; thi hans Miskundhed varer evindelig; 21 og gav deres Land til Arv; thi hans Miskundhed varer evindelig; 22 til Arv for sin Tjener Israel, thi hans Miskundhed varer evindelig; 23 ham, som kom os i Hu i vor Fornedrelse; thi hans Miskundhed varer evindelig; 24 og udrev os fra vore Fjender; thi hans Miskundhed varer evindelig; 25 ham, som giver alt Kød Føde; thi hans Miskundhed

varer evindelig! 26 Priser Himlenes Gud; thi hans Miskundhed varer evindelig!

137 Ved Babylons Floder, der sad vi, og vi græd, naar vi kom Zion i Hu. 2 Paa Vidierne i Landet havde vi hængt vore Harper. 3 Thi der begærede de, som holdt os fangne, at vi skulde synge; og de, som plagede os, begærede, at vi skulde være glade: „Synger for os af Zions Sange!" 4 Hvorledes skulde vi synge Herrens Sang i et fremmed Land? 5 Dersom jeg glemmer dig, Jerusalem, da glemme mig min højre Haand! 6 Min Tunge hænge ved min Gane, hvis jeg ikke kommer dig i Hu, hvis jeg ikke ophøjer Jerusalem over min højeste Glæde. 7 Herre! kom Edoms Børn i Hu efter, hvad de gjorde paa Jerusalems Dag, da de sagde: „Gører bart, gører bart indtil Grundvolden i den." 8 Babels Datter, du ødelagte! lyksalig den, som betaler dig din Løn for, hvad du lønnede os med. 9 Lyksalig den, som griber og knuser dine spæde Børn imod Klippen.

138 Jeg vil prise dig af mit ganske Hjerte; over for Guderne vil jeg lovsynge dig. 2 Jeg vil kaste mig ned for dit hellige Tempel og prise dit Navn for din Miskundhed og for din Sandhed; thi du har gjort dit Ord herligt over al dit Navns Herlighed. 3 Den Dag, jeg kaldte, da bønhørte du mig; du gav mig Mod, i min Sjæl kom Styrke. 4 Herre! alle Konger paa Jorden skulle prise dig; thi de have hørt din Munds Ord. 5 Og de skulle synge om Herrens Veje; thi stor er Herrens Ære. 6 Thi Herren er høj og ser til den ringe, og den stolte kender han i det fjerne. 7 Naar jeg vandrer midt i Angest, vil du holde mig i Live; du vil udrække din Haand imod mine Fjenders Vrede, og din højre Haand vil frelse mig. 8 Herren skal fuldføre det for mig; Herre! din Miskundhed varer evindelig, opgiv ikke dine Hænders Gerninger.

139 Herre! du har ransaget mig og kender mig. 2 Hvad heller jeg sidder eller staar op, da ved du det, du forstaar min Tanke langtfra. 3 Du har omkringgivet min Sti og mit Leje, du kender grant alle mine Veje. 4 Thi der er ikke et Ord paa min Tunge, se, Herre! du kender det jo alt sammen. 5 Bagfra og forfra har du omsluttet mig, og paa mig har du lagt din Haand. 6 Saadant at forstaa er mig for underfuldt; det er for højt, jeg kan ikke naa det. 7 Hvor skal jeg gaa hen fra din Aand? og hvor skal jeg fly hen fra dit Ansigt? 8 Dersom jeg farer op til Himmelen, da er du der, og reder jeg Leje i Dødsriget, se, da er du der! (Sheol h7585) 9 Vilde jeg tage Morgenrødens Vinger, vilde jeg bo ved det yderste Hav, 10 saa skulde ogsaa der din Haand føre mig, og din højre Haand holde mig fast. 11 Og vilde jeg sige: Mørkhed maa dog skjule mig, saa er Natten et Lys omkring mig. 12 Mørkhed gør ikke Mørke hos dig, og Natten lyser som Dagen, Mørket er som Lyset. 13 Thi du ejede mine Nyrer; du skærmede om mig i Moders Liv. 14 Jeg vil prise dig, fordi jeg paa underfuld Maade er dannet saa herligt; underfulde ere dine Gerninger, og min Sjæl ved det saare vel. 15 Mine Ben vare ikke skjulte for dig, der jeg blev dannet i Løndom, der jeg blev kunstigt virket i det underjordiske Dyb. 16 Dine Øjne saa mig, der jeg endnu var Foster, og disse Ting vare alle sammen skrevne i din Bog; Dagene vare bestemte, før en eneste af dem var kommen. 17 Derfor, o Gud! hvor dyrebare for mig ere dine Tanker; hvor stor er dog deres Sum! 18 Vilde jeg tælle dem, da bleve de flere end Sand; opvaagner jeg, saa er jeg endnu hos dig. 19 Gid du, o Gud! vilde ihjelslaa den ugudelige; og I, blodgerrige Mænd! viger fra mig. 20 Thi de talte skændelig om dig, og som dine Fjender tage de dit Navn forfængeligt. 21 Skulde jeg ikke hade dem, som hade dig, o Herre! og kedes ved dem, som rejse sig imod dig? 22 Med fuldt Had hader jeg dem; de ere blevne mine Fjender. 23 Ransag mig, Gud! og kend mit Hjerte; prøv mig, og kend mine Tanker! 24 Og se, om jeg er paa en Vej, som fører til Smerte for mig, og led mig paa Evighedens Vej!

140 Til Sangmesteren; en Psalme, af David. 2 Herre! udfri mig fra onde Mennesker, bevar mig fra Voldsmænd! 3 de, som have optænkt ondt i Hjertet, hver Dag holde sig sammen til Krig. 4 De have skærpet deres Tunge som en Slange, der er Øglegift under deres Læber. (Sela) 5 Beskærm mig, Herre! imod den ugudeliges Hænder, bevar mig fra Voldsmænd, som tænke at lægge Stød for mine Trin. 6 De hovmodige have skjult en Snare for mig og Reb, de have udspændt et Garn ved Siden af Vejen, de have lagt Fælder for mig. (Sela) 7 Jeg har sagt til Herren: Du er min Gud; Herre! vend dine Øren til mine ydmyge Begæringers Røst. 8 Den Herre, Herre er min Frelses Styrke; du har dækket mit Hoved paa Rustningens Dag. 9 Tilsted ikke, Herre! den ugudelige hans Begæringer, lad ikke

hans onde Anslag faa Fremgang; de maatte ophøje sig deraf. (Sela) 10 Paa deres Hoved, som omringe mig, skal den Fortræd, deres Læber voldte, komme til at hvile. 11 Der skal rystes Gløder over dem, han skal lade dem falde i Ilden, i dybe Grave, at de ikke skulle staa op igen. 12 En mundkaad Mand skal ikke bestaa paa Jorden; en Voldsmand skal Ulykken jage, indtil han er ganske fordreven. 13 Jeg ved, at Herren skal udføre den elendiges Sag, de fattiges Ret. Ja, de retfærdige skulle prise dit Navn; de oprigtige skulle blive for dit Ansigt.

141 Herre! jeg har raabt til dig, skynd dig til mig, vend dine Øren til min Røst, naar jeg kalder paa dig. 2 Lad min Bøn staa som et Røgelseoffer for dit Ansigt, mine Hænders Opløftelse som et Aftenmadoffer. 3 Herre! sæt Vagt for min Mund, tag Vare paa mine Læbers Dør. 4 Bøj ikke mit Hjerte til nogen ond Handel, til at bedrive Misgerninger i Ugudelighed i Samfund med Mænd, som øve Uret; og lad mig ikke æde af deres lækre Mad! 5 Lad en retfærdig slaa mig i Kærlighed og revse mig; mit Hoved skal ikke vise Hovedolien fra sig; thi min Bøn skal fremdeles møde hines Ondskab. 6 Deres Dommere ere nedstyrtede i Klippens Favn; og de selv have hørt mine Ord, at de vare liflige. 7 Som naar en pløjer og furer Jorden, saa ere vore Ben spredte ved Dødsrigets Svælg. (Sheol h7585) 8 Thi til dig, Herre, Herre! se mine Øjne hen; paa dig forlader jeg mig; giv ikke min Sjæl til Pris! 9 Bevar mig fra Snaren, som de have udstillet for mig, og fra deres Garn, som gøre Uret. 10 Lad de ugudelige falde i deres eget Garn, medens jeg derhos slipper forbi.

142 En Undervisning; af David; da han var i Hulen; en Bøn. 2 Med min Røst vil jeg raabe til Herren; med min Røst vil jeg bede til Herren om Naade. 3 Jeg vil udøse min Klage for hans Ansigt, jeg vil give min Nød til Kende for hans Ansigt. 4 Naar min Aand er forsmægtet i mig, da kender du min Sti; paa Vejen, som jeg skulde gaa, have de skjult en Snare for mig. 5 Sku til højre, og se, der er ingen, som kendes ved mig; Tilflugt er forsvunden fra mig, ingen er omhyggelig for min Sjæl. 6 Jeg raabte til dig, Herre! jeg sagde: Du er min Tilflugt, min Del i de levendes Land. 7 Giv Agt paa mit Skrig; thi jeg er bleven saare ringe; fri mig fra dem, som forfølge mig; thi de ere mig for stærke. Udfør min Sjæl af Fængsel til at prise dit Navn; de retfærdige skulle omgive mig, naar du gør vel imod mig.

143 Herre! hør min Bøn, vend dine Øren til mine ydmyge Begæringer, bønhør mig i din Trofasthed, i din Retfærdighed, 2 og gaa ikke i Rette med din Tjener; thi ingen, som lever, er retfærdig for dig. 3 Thi Fjenden har forfulgt min Sjæl, han har knust mit Liv til Jorden, han har gjort, at jeg maa sidde i Mørket ligesom de, der ere døde i al Evighed. 4 Derfor er min Aand forsmægtet i mig, mit Hjerte er forfærdet inden i mig. 5 Jeg kommer de Dage fra fordum i Hu, jeg grunder paa alt dit Værk, jeg betænker dine Hænders Gerning. 6 Jeg har udbredt mine Hænder til dig, lig et udtørret Land længes min Sjæl efter dig. (Sela) 7 Skynd dig, bønhør mig, Herre! min Aand forgaar, skjul ikke dit Ansigt for mig, saa jeg bliver dem lig, der fare ned i Hulen. 8 Lad mig aarle høre din Miskundhed; thi jeg har forladt mig paa dig; kundgør mig den Vej, som jeg skal gaa paa; thi jeg har opløftet min Sjæl til dig. 9 Fri mig fra mine Fjender, Herre! hos dig har jeg søgt Skjul. 10 Lær mig at gøre din Villie; thi du er min Gud; din Aand er god, lad den føre mig paa det jævne Land! 11 For dit Navns Skyld, Herre! vil du holde mig i Live; for din Retfærdigheds Skyld vil du udføre min Sjæl af Trængsel. 12 For din Miskundheds Skyld vil du udslette mine Fjender og fordærve alle dem, som trænge min Sjæl; thi jeg er din Tjener.

144 Lovet være Herren, min Klippe! han, som lærer mine Hænder til Striden, mine Fingre til Krigen, 2 han, som er Miskundhed imod mig og min Befæstning, min faste Borg og min Befrier, mit Skjold og den, paa hvem jeg har forladt mig; han, som tvinger mit Folk under mig. 3 Herre! hvad er et Menneske, at du kendes ved ham? et Menneskes Barn, at du agter paa ham? 4 Mennesket er ligt et Aandepust, hans Dage ere som en Skygge, der farer forbi. 5 Herre! bøj dine Himle og far ned, rør ved Bjergene, saa at de ryge. 6 Lad Lynet lyne og adspred dem, udskyd dine Pile og forfærd dem! 7 Udræk dine Hænder fra det høje, udfri mig og red mig af de store Vande, af de fremmedes Haand, 8 hvis Mund taler Falskhed, og hvis højre Haand er Løgnens højre Haand. 9 Gud! jeg vil synge dig en ny Sang, jeg vil synge Psalmer for dig til Psalteren med ti Strenge, 10 ham, som giver Konger Frelse, som udriver

sin Tjener David fra det grumme Sværd! 11 Udfri mig og red mig af de fremmedes Haand, hvis Mund taler Falskhed, og hvis højre Haand er Løgnens højre Haand, 12 at vore Sønner maa være som Planter, der ere komne til Frodighed i deres Ungdom; vore Døtre som Hjørnepiller, der ere udhuggede efter Templets Stil; 13 at vore Forraadskamre maa være fulde, at de kunne frembyde baade det ene og det andet Slags; at vore Faar kunne føde tusinde, ja, ti Tusinde paa vore Gader; 14 at vore Øksne maa være kraftige, at der intet Brud og ingen Afgang maa være, ej heller Klagemaal paa vore Gader. 15 Saligt er det Folk, som det gaar saaledes; saligt er det Folk, hvis Gud Herren er!

145 Jeg vil ophøje dig, min Gud, du som er Kongen! og love dit Navn evindelig og altid. 2 Hver Dag vil jeg love dig og prise dit Navn evindelig og altid. 3 Herren er stor og saare priselig, og hans Magt er uransagelig. 4 En Slægt skal berømme for den anden dine Gerninger, og de skulle forkynde din Vælde. 5 Jeg vil betænke din Majestæts herlige Ære og dine underfalde Gerninger. 6 Og der skal tales om dine forfærdelige Gerningers Vælde, og jeg vil fortælle om din Magt. 7 De skulle udbrede din store Godheds Ihukommelse og synge med Fryd om din Retfærdighed. 8 Herren er naadig og barmhjertig, langmodig og af stor Miskundhed. 9 Herren er god imod alle, og hans Barmhjertighed er over alle hans Gerninger. 10 Dig, Herre! skulle alle dine Gerninger prise og dine hellige love dig. 11 De skulle forkynde dit Riges Ære, tale om din Vælde, 12 for at kundgøre for Menneskens Børn hans Vælde og hans Riges herlige Ære. 13 Dit Rige er et Rige i al Evighed, og dit Herredømme varer fra Slægt til Slægt. 14 Herren opholder alle dem, som falde, og oprejser alle de nedbøjede. 15 Alles Øjne vogte paa dig, og du giver dem deres Spise i sin Tid. 16 Du oplader din Haand og mætter alt det, som lever, med Velbehagelighed. 17 Herren er retfærdig i alle sine Veje og miskundelig i alle sine Gerninger. 18 Herren er nær hos alle, som kalde paa ham, hos alle, som kalde paa ham i Sandhed. 19 Han gør efter deres Velbehagelighed, som ham frygte, og han hører deres Skrig og frelser dem. 20 Herren bevarer alle dem, som elske ham, men han ødelægger alle de ugudelige. 21 Min Mund skal udtale Herrens Lov, og alt Kød skal love hans hellige Navn evindelig og altid.

146 Min Sjæl! lov Herren! 2 Jeg vil love Herren, medens jeg lever, jeg vil synge min Gud Psalmer, medens jeg er til. 3 Forlader eder ikke paa Fyrster, paa et Menneskes Barn, hos hvem der ingen Frelse er. 4 Hans Aand udfarer, han vender tilbage til sit Støv; paa den Dag er det forbi med hans stolte Anslag. 5 Salig er den, hvis Hjælp Jakobs Gud er, hvis Haab er til Herren hans Gud; 6 som gjorde Himmelen og Jorden, Havet og alt det, som der er i dem, han, som bliver Sandhed tro evindelig; 7 som skaffer dem Ret, der lide Vold, som giver de hungrige Brød; Herren løser de bundne. 8 Herren aabner de blindes Øjne; Herren oprejser de nedbøjede; Herren elsker de retfærdige. 9 Herren bevarer de fremmede; han opholder faderløse og Enker, men forvender de ugudeliges Vej. 10 Herren skal regere evindelig, din Gud, o Zion! fra Slægt til Slægt. Halleluja!

147 Lover Herren! thi det er godt at synge vor Gud Psalmer; thi det er lifligt, Lovsang sømmer sig. 2 Herren bygger Jerusalem, han samler de fordrevne af Israel. 3 Han helbreder dem, som have et sønderbrudt Hjerte, og forbinder deres Saar. 4 Han sætter Tal paa Stjernerne, han nævner dem alle sammen ved Navn. 5 Stor er vor Herre og vældig i Kraft, der er intet Maal paa hans Forstand. 6 Herren oprejser de sagtmodige; de ugudelige fornedrer han til Jorden. 7 Svarer Herren med Taksigelse, synger vor Gud Psalmer til Harpe; 8 ham, som bedækker Himmelen med Skyer, ham, som beskikker Regn paa Jorden, ham, som lader Græs gro paa Bjergene; 9 ham, som giver Føde til Kvæget, til Ravnens Unger, som skrige. 10 Hans Lyst er ikke Hestens Styrke; han har ikke Behag i Mandens raske Ben. 11 Behag har Herren til dem, som ham frygte, som haabe paa hans Miskundhed. 12 O, Jerusalem! pris Herren; o, Zion! lov din Gud. 13 Thi han har gjort dine Portes Stænger stærke, han har velsignet dine Børn i din Midte. 14 Han beskikker Fred i dine Landemærker, han mætter dig med den bedste Hvede. 15 Han sender sit Ord til Jorden, hans Beføling løber saare hastelig. 16 Han lader Sne lægge sig som Uld, han udstrør Rimfrost som Aske. 17 Han udkaster sin Is som Billinger; hvo kan staa for hans Kulde? 18 Han sender sit Ord og smelter den; han lader sit Vejr blæse, saa flyde Vandene hen. 19 Han kundgør Jakob sine Ord, Israel sine Skikke og sine Love. 20 Saaledes

har han ikke gjort ved noget andet Folk, og Lovene dem kende de ikke. Halleluja!

148 Lover Herren fra Himlene, lover ham i det høje! **2** Lover ham, alle hans Engle! lover ham, alle hans Hærskarer! **3** Lover ham, Sol og Maane! lover ham, alle Lysets Stjerner! **4** Lover ham, Himlenes Himle! og I Vande, som ere over Himlene! **5** De skulle love Herrens Navn; thi han bød, og de bleve skabte. **6** Og han har stillet dem hen for bestandig, evindelig; han satte dem en Lov, og den skal ikke overskrides. **7** Lover Herren fra Jorden, I Søuhyrer og alle Dyb! **8** Ild og Hagel, Sne og Røg og Stormvejr, som udretter hans Ord! **9** I Bjerge og alle Høje, Frugttræer og alle Cedre! **10** I vilde Dyr og alt Kvæg, Kryb og vingede Fugle! **11** I Konger paa Jorden og alle Folk, Fyrster og alle Dommere paa Jorden! **12** Unge Karle og Jomfruer tillige, de gamle med de unge! **13** De skulle love Herrens Navn; thi hans Navn alene er ophøjet, hans Majestæt er over Jorden og Himmelen. **14** Og han har ophøjet et Horn for sit Folk, han, der er en Lovsang for alle sine hellige, for Israels Børn, det Folk, der er ham nær. Halleluja!

149 Synger Herren en ny Sang, hans Lovsang i de helliges Menighed! **2** Israel glæde sig over sin Skaber, Zions Børn fryde sig over deres Konge! **3** De skulle love hans Navn med Dans, de skulle lovsynge ham til Tromme og Harpe. **4** Thi Herren har Behagelighed til sit Folk, han pryder de sagtmodige med Frelse. **5** De hellige skulle glæde sig i Herlighed, de skulle synge med Fryd paa deres Leje. **6** De skulle ophøje Gud med deres Strube, og der skal være et tveægget Sværd i deres Haand **7** for at øve Hævn paa Hedningerne og Straf paa Folkeslægterne; **8** for at binde deres Konger med Lænker og deres Hædersmænd med Jernbolte; **9** for at fuldbyrde paa dem den Dom, som staar skreven! Det er Æren for alle hans hellige. Halleluja!

150 Lover Gud i hans Helligdom, lover ham i hans Vældes udstrakte Befæstning! **2** Lover ham for hans vældige Gerninger, lover ham efter hans store Magt! **3** Lover ham med Basuns Klang, lover ham med Psalter og Harpe! **4** Lover ham med Tromme og Dans, lover ham med Strenge og Fløjte! **5** Lover ham med lydende Cymbler, lover ham med klingende Cymbler! **6** Alt det, som har Aande, love Herren! Halleluja!

Ordsprogene

1 Ordsprog af Salomo, Davids Søn, Israels Konge, **2** for
af dem at faa Visdom og Undervisning, for at forstaa
Forstandens Ord; **3** for at modtage Undervisning i
Klogskab, modtage Ret og Retfærdighed og Retvished;
4 for at give de uvidende Vid, de unge Kundskab og
Kløgt. **5** Hvo som er viis, høre til og gaa frem i Lærdom,
og hvo som er forstandig, vinde Evne til at styre; **6**
for at forstaa Ordsprog og Gaader, Vismænds Ord og
deres mørke Taler. **7** Herrens Frygt er Begyndelse til
Kundskab; Daarerne foragte Visdom og Undervisning.
8 Hør, min Søn! din Faders Undervisning, og forlad
ikke din Moders Lov; **9** thi de ere en yndig Krans til dit
Hoved og Kæder til din Hals. **10** Min Søn! naar Syndere
lokke dig, da samtyk ikke! **11** Dersom de sige: Gak med
os, vi ville lure efter Blod, vi ville efterstræbe den
uskyldige, som er uden Sag; **12** vi ville, som Dødsriget,
sluge dem levende, ja hele og holdne, som de, der
nedfare i Hulen; **(Sheol h7585)** **13** vi ville finde alle Haande
dyrebart Gods, vi ville fylde vore Huse med Rov; **14** du
skal tage din Lod iblandt os, vi ville alle sammen have
een Pose: **15** Min Søn! vandre ikke paa Vej med dem,
hold din Fod tilbage fra deres Sti; **16** thi deres Fødder
haste til ondt, og de skynde sig for at udøse Blod; **17**
thi forgæves udspændes Garn for alle Fugles Øjne; **18**
og de lure paa deres eget Blod, de efterstræbe deres
eget Liv. **19** Saa ere enhvers Veje, som er hengiven
til Gerrighed; den tager sine egne Herrers Liv. **20**
Visdommen raaber udenfor, den opløfter sin Røst
paa Gaderne; **21** paa Hjørnet af de befærdede Gader
raaber den; ved Indgangene til Portene, i Staden, taler
den sine Ord: **22** Hvor længe ville I uvidende elske
Uvidenhed, og Spotterne have Lyst til Spot, og Daarer
hade Kundskab? **23** Vender eder til min Revselse; se,
jeg vil udgyde min Aand over eder, jeg vil kundgøre
eder mine Ord. **24** Efterdi jeg raabte, og I vægrede
eder, jeg udrakte min Haand, og ingen gav Agt; **25**
og I lode alt mit Raad fare og vilde ikke vide af min
Revselse: **26** Saa vil jeg, jeg selv le i eders Ulykke, jeg
vil spotte, naar det kommer, som I frygte for; **27** naar
det, som I frygte for, kommer som en Ødelæggelse,
og eders Ulykke kommer som en Hvirvelvind, naar
Angest og Trængsel kommer over eder: **28** Da skulle
de paakalde mig, men jeg skal ikke svare, de skulle
søge mig, men ikke finde mig. **29** Fordi de hadede
Kundskab og udvalgte ikke Herrens Frygt, **30** fordi
de ikke vilde vide af mit Raad, men foragtede al min
Revselse: **31** Saa skulle de æde Frugten af deres Veje og
blive mætte af deres egne Raad. **32** Thi de uvidendes
Frafald skal volde dem Død, og Daarers Tryghed skal
ødelægge dem selv. **33** Men hvo mig lyder, skal bo
tryggelig og være rolig, uden Frygt for det onde.

2 Min Søn! dersom du vil tage imod mine Ord og
gemme mine Rud hos dig, **2** saa at du lader dit Øre
give Agt paa Visdommen, bøjer dit Hjerte til Indsigt;
3 ja, dersom du kalder paa Forstanden, opløfter din
Røst efter Indsigt; **4** dersom du søger efter den som
efter Sølv og ransager efter den som efter skjulte
Skatte: **5** Da skal du forstaa Herrens Frygt og finde
Guds Kundskab. **6** Thi Herren giver Visdom, af hans
Mund er Kundskab og Indsigt. **7** Han gemmer det
varige gode til de oprigtige; han er et Skjold for dem,
som vandre fuldkommelig, **8** saa han bevogter Rettens
Stier og bevarer sine helliges Vej. **9** Da skal du forstaa
Ret og Retfærdighed og Retvished, al god Vej. **10**
Thi Visdom skal komme i dit Hjerte og Kundskab
være liflig for din Sjæl. **11** Kløgt skal bevare dig og
Indsigt bevogte dig **12** for at fri dig fra Ondskabs
Vej, fra en Mand, som taler forvendte Ting; **13** fra
dem, som forlade Rettens Stier for at gaa paa Mørkets
Veje; **14** dem, som glæde sig ved at gøre ondt og
fryde sig i Ondskabs Forvendthed; **15** dem, hvis Stier
ere krogede, og hvis Veje ere bugtede; **16** for at fri
dig fra en fremmed Kvinde, fra en ubekendt, som
gør sine Ord glatte, **17** hende, som har forladt sin
Ungdoms Ven, og som har glemt sin Guds Pagt; **18** thi
hendes Hus bøjer ned imod Døden og hendes Veje til
Dødningerne; **19** alle de, som gaa ind til hende, skulle
ikke komme tilbage og ikke naa Livsens Stier; — **20**
paa det du kan vandre paa de godes Vej og holde dig
paa de retfærdiges Stier. **21** Thi de retskafne skulle bo
i Landet og de oprigtige blive tilovers derudi; **22** men
de ugudelige skulle udryddes af Landet og de troløse
udslettes deraf.

3 Min Søn! glem ikke min Lov, men lad dit Hjerte
bevare mine Bud. **2** Thi et langt Liv og mange
Aar at leve i og Fred skulle de bringe dig rigeligt. **3**
Miskundhed og Sandhed forlade dig ej; bind dem om
din Hals, skriv dem paa dit Hjertes Tavle; **4** saa skal du
finde Naade og god Forstand for Guds og Menneskens
Øjne. **5** Forlad dig paa Herren af dit ganske Hjerte,
men forlad dig ikke fast paa din Forstand! **6** Kend

ham paa alle dine Veje, og han skal gøre dine Stier rette. 7 Vær ikke viis i dine egne Øjne; frygt Herren, og vig fra det onde! 8 Det skal være en Lægedom for din Navle og en Vædske for dine Ben. 9 Ær Herren af dit Gods og af al din Avls Førstegrøde: 10 Saa skulle dine Lader blive fulde med Overflod og dine Persekar flyde over af Most. 11 Min Søn! foragt ikke Herrens Tugt, og vær ikke utaalmodig ved hans Revselse. 12 Thi Herren revser den, som han elsker, og som en Fader den Søn, i hvem han har Behag. 13 Saligt er det Menneske, som har fundet Visdom, og det Menneske, som vinder Forstand. 14 Thi det er bedre at købe den end at købe Sølv, og at vinde den er bedre end Guld. 15 Den er dyrebarere end Perler og alt det, du har Lyst til, kan ikke lignes ved den. 16 I dens højre Haand er langt Liv, i dens venstre er Rigdom og Ære. 17 Dens Veje ere yndige Veje, og alle dens Stier ere Fred. 18 Den er Livsens Træ for dem, som gribe den, og hver den, som holder fast paa den, skal prises salig. 19 Herren har grundfæstet Jorden med Visdom, han har beredt Himlene med Forstand. 20 Ved hans Kundskab skiltes Dybene, og ved den dryppe Skyerne med Dug. 21 Min Søn! lad dem ikke vige fra dine Øjne, bevar Fasthed og Kløgt. 22 Og de skulle være Liv for din Sjæl og et Smykke for din Hals. 23 Da skal du vandre tryggelig paa din Vej, og du skal ikke støde din Fod. 24 Naar du lægger dig, da skal du ikke frygte, og naar du har lagt dig, skal din Søvn være sød. 25 Du skal ikke frygte for pludselig Skræk, ej heller for Ødelæggelsen over de ugudelige, naar den kommer. 26 Thi Herren skal være dit Haab, og han skal bevare din Fod fra at fanges. 27 Hold ikke godt tilbage fra dem, som trænge dertil, naar din Haand har Evne til at gøre det. 28 Sig ikke til din Næste: Gak bort og kom igen, og i Morgen vil jeg give, naar du dog har det. 29 Optænk ikke ondt imod din Ven, naar han bor tryggelig hos dig. 30 Træt ikke med et Menneske uden Aarsag, naar han ikke har gjort dig ondt. 31 Misund ikke en Voldsmand, og udvælg ikke nogen af alle hans Veje! 32 Thi Herren har Vederstyggelighed til den, som er forvendt, men hans fortrolige Omgang er med de oprigtige. 33 Herrens Forbandelse er i den ugudeliges Hus, men han velsigner de retfærdiges Bolig. 34 Dersom de ere Spottere, da skal han spotte dem, men de ydmyge skal han give Naade. 35 De vise skulle arve Ære, men Daarerne skulle faa Skam til Del.

4 Hører, I Sønner! en Faders Undervisning og giver Agt for at faa Forstand; 2 thi jeg har givet eder en god Lærdom; forlader ikke min Lov! 3 Thi jeg var min Faders Søn, min Moders ømme og eneste Barn. 4 Og han lærte mig og sagde til mig: Lad dit Hjerte holde fast ved mit Ord, bevar mine Bud, saa skal du leve. 5 Køb Visdom, køb Forstand, glem ikke og vig ikke fra min Munds Ord. 6 Forlad den ikke, saa skal den bevare dig, elsk den, saa skal den bevogte dig. 7 Visdommens Begyndelse er: Køb Visdom, og for al din Ejendom køb Forstand! 8 Ophøj den, saa skal den ophøje dig, naar du tager den i Favn, saa skal den ære dig. 9 Den skal sætte en yndig Krans paa dit Hoved, den skal give dig en dejlig Krone. 10 Hør, min Søn! og tag imod mine Ord, saa skulle dine Leveaar blive mange. 11 Jeg underviser dig om Visdoms Vej, jeg leder dig paa jævne Stier. 12 Naar du gaar, skal din Gang ikke blive trang, og naar du løber, skal du ikke støde dig. 13 Hold fast ved Undervisning, lad den ikke fare, bevar den; thi den er dit Liv. 14 Kom ikke paa de ugudeliges Sti, og gak ikke frem paa de ondes Vej! 15 Lad den ligge, gak ikke frem paa den, vig fra den og gak forbi! 16 Thi de sove ikke, naar de ikke have gjort ilde; og deres Søvn flyr fra dem, naar de ikke have bragt nogen til Fald. 17 Thi de æde Ugudeligheds Brød og drikke Uretfærdigheds Vin. 18 Og de retfærdiges Sti er som et skinnende Lys, der bliver klarere og klarere indtil Middag. 19 De ugudeliges Vej er som Mørket, de vide ikke, hvorpaa de skulle støde sig. 20 Min Søn! giv Agt paa mine Ord, bøj dit Øre til min Tale. 21 Lad dem ikke vige fra dine Øjne, bevar dem i dit Hjerte! 22 Thi de ere Liv for hver den, som finder dem, og Lægedom for hans hele Legeme. 23 Bevar dit Hjerte fremfor alt det, der forvares; thi fra det udgaar Livet. 24 Hold dig fri for Munds Vanartighed, og lad Læbers Forvendthed være langt fra dig! 25 Lad dine Øjne se ligefrem, og lad dine Øjenlaage være ret frem for dig! 26 Overvej vel din Fods Sti, og alle dine Veje skulle faa Fasthed. 27 Bøj ikke af til højre eller venstre, vend din Fod fra det onde!

5 Min Søn! giv Agt paa min Visdom; bøj dit Øre til min Indsigt; 2 at du maa gemme kloge Raad, og at dine Læber maa bevare Kundskab. 3 Thi med Honning dryppe den fremmede Kvindes Læber, og glattere end Olie er hendes Gane. 4 Men paa det sidste er hun besk som Malurt, hvas som et tveægget Sværd. 5 Hendes

Fødder gaa nedad til Døden, hendes Skridt stunde imod Dødsriget. (Sheol h7585) 6 For at hun ikke skal tænke over Livets Sti, ere hendes Veje ustadige, uden at hun ved det. 7 Saa hører mig nu, I Børn! og viger ikke fra min Munds Ord. 8 Lad din Vej være langt fra hende, og nærm dig ikke Døren til hendes Hus, 9 at du ikke skal give andre din Ære og en grusom Herre dine Aar; 10 at fremmede ikke skulle mættes af din Formue, og alt, hvad du har arbejdet for, komme i anden Mands Hus; 11 saa at du skal hyle; paa det sidste, naar dit Kød og dit Huld tæres hen, 12 og sige: Hvorledes har jeg dog kunnet hade Undervisning og mit Hjerte kunnet foragte Revselse? 13 saa at jeg ikke hørte paa mine Læbers Røst, ej heller bøjede mit Øre til dem, som underviste mig. 14 Nær var jeg kommen i al Ulykke midt i Forsamlingen og Menigheden. 15 Drik Vand af din egen Brønd og frisk Vand af din egen Kilde! 16 Skulde vel dine Kilder flyde udenfor, dine Vandbække ud paa Gaderne? 17 Lad dem høre dig til, dig alene, og ikke de fremmede tillige med dig. 18 Din Kilde være velsignet, og glæd dig ved din Ungdoms Hustru, 19 en elskelig Hind og en yndig Stenged; hendes Barm beruse dig stedse, i hendes Kærlighed sværme du alle Tider. 20 Hvorfor vil du, min Søn! sværme for en fremmed Kvinde og favne en anden Kvindes Barm? 21 Thi en Mands Veje ere for Herrens Øjne, og han vejer alle hans Skridt. 22 Den ugudeliges Misgerninger skulle gribe ham selv, og han skal holdes fast i sin Synds Snorer. 23 Han skal dø, fordi han ikke vilde lade sig undervise, og han skal tumle om for sin Daarligheds Skyld.

6 Min Søn! dersom du er gaaet i Borgen hos din Næste, har givet Haandslag til den fremmede; 2 har du bundet dig ved din Munds Ord, ladet dig fange ved din Mands Ord: 3 Saa gør dog dette, min Søn! og red dig, fordi du er kommen i din Næstes Haand: Gak, nedkast dig for hans Fødder, og træng ind paa din Næste! 4 Tilsted ikke dine Øjne at sove eller dine Øjenlaage at slumre. 5 Fri dig som en Raa af Jægerens Haand og som en Fugl af Fuglefængerens Haand. 6 Du lade! gak til Myren, se dens Veje, og bliv viis. 7 Skønt den ikke har nogen Fyrste, Foged eller Hersker, 8 bereder den om Sommeren sin Mad, den samler om Høsten sin Spise. 9 Du lade! hvor længe vil du ligge? naar vil du staa op af din Søvn? 10 Sov lidt endnu, blund lidt, fold Hænderne lidt for at hvile: 11 Saa skal din Armod komme som en Landstryger og din Trang som skjoldvæbnet Mand. 12 Et nedrigt Menneske, en uretfærdig Mand er den, som gaar med en vanartig Mund; 13 den, som giver Vink med sine Øjne, gør Tegn med sine Fødder, peger med sine Fingre; 14 den, som har forvendte Ting i sit Hjerte og optænker ondt til hver Tid og kommer Trætter af Sted. 15 Derfor skal hans Ulykke komme hastelig, han skal snart sønderknuses, og der skal ingen Lægedom være. 16 Disse seks Stykker hader Herren, og de syv ere en Vederstyggelighed for hans Sjæl: 17 Stolte Øjne, en løgnagtig Tunge og Hænder, som udgyde den uskyldiges Blod; 18 et Hjerte, som optænker uretfærdige Tanker; Fødder, som haste med at løbe til det onde; 19 den, der som falsk Vidne taler Løgn; og den, som kommer Trætter af Sted imellem Brødre. 20 Min Søn! bevar din Faders Bud, og forlad ikke din Moders Lov. 21 Knyt dem til dit Hjerte for stedse, bind dem om din Hals! 22 Naar du vandrer, skal den lede dig, naar du lægger dig, skal den bevare dig, og naar du opvaagner, skal den tale til dig. 23 Thi Budet er en Lampe og Loven et Lys, og Undervisningens Revselse er Vej til Livet; 24 at den maa bevare dig fra en ond Kvinde, fra en fremmed Tunges Sledskhed. 25 Begær ikke hendes Dejlighed i dit Hjerte, og lad hende ikke indtage dig med sine Øjenlaage! 26 Thi for en Skøges Skyld gælder det kun om et Stykke Brød, men en anden Mands Hustru fanger den dyrebare Sjæl. 27 Mon nogen kan tage Ild i sin Barm, uden at hans Klæder brændes op? 28 Eller mon nogen kan gaa paa Gløder, uden at hans Fødder brændes? 29 Saa sker det ham, som gaar ind til sin Næstes Hustru; ingen, som rører hende, slipper fri for Straf. 30 Man ringeagter ikke, at en Tyv stjæler for at mætte sig, naar han er hungrig; 31 men naar han bliver greben, maa han betale syv Fold, han maa give alt sit Hus's Gods. 32 Den, som bedriver Hor med en Kvinde, fattes Forstand; den, som vil fordærve sin Sjæl, han, ja han gør sligt. 33 Plage og Skam skal ramme ham, og hans Skændsel skal ikke udslettes. 34 Thi nidkær er Mandens Vrede, og han skal ikke skaane paa Hævnens Dag; 35 han skal ikke tage nogen Bod for gyldig og ikke samtykke, om du end vilde give megen Skænk.

7 Min Søn! bevar mine Ord, og gem mine Bud hos dig. 2 Hold mine Bud, saa skal du leve, og min Lov som din Øjesten. 3 Bind dem om dine Fingre, skriv

dem paa dit Hjertes Tavle! 4 Sig til Visdommen: Du er
min Søster, og Forstanden kalde du din Kynding; 5 for
at den maa bevare dig fra en fremmed Kvinde, fra en
ubekendt, som gør sine Ord glatte. 6 Thi jeg saa ud
af mit Hus's Vindu, igennem mit Gitter; 7 og jeg saa
iblandt de uerfarne, jeg blev var iblandt Sønnerne et
ungt Menneske, som fattedes Forstand, 8 og han gik
forbi paa Gaden ved hendes Hjørne og skred frem ad
Vejen til hendes Hus, 9 i Tusmørket om Aftenen efter
Dagen, midt i Natten og Mørket. 10 Og se, en Kvinde
mødte ham i Horesmykke og underfundig i Hjertet, 11
støjende og ustyrlig, hendes Fødder kunne ikke blive i
hendes Hus. 12 Stundom er hun ude, stundom paa
Gaderne og lurer ved alle Hjørner. 13 Og hun tog fat
paa ham og kyssede ham, hun gjorde sit Ansigt frækt
og sagde til ham: 14 Der paalaa mig Takoffer, i Dag har
jeg betalt mine Løfter; 15 derfor er jeg gaaet ud at
møde dig, at søge dit Ansigt, og jeg har fundet dig. 16
Jeg har redet mit Leje med Tæpper, med stribet Tøj af
Garn fra Ægypten; 17 jeg har overstænket min Seng
med Myrra. Aloe og Kanel; 18 kom, lader os beruse os
i Kærlighed indtil Morgenen, lader os forlyste os i
Elskov; 19 thi Manden er ikke hjemme, han er faren
lang Vej bort; 20 han tog Pengeknuden med sig, han
kommer hjem til Fuldmaanedagen. 21 Hun bøjede
ham med sin megen Overtalelse, tilskyndte ham med
sine smigrende Læber. 22 Hvo der hastelig gaar efter
hende, kommer som Oksen til Slagterbænken og som i
Fodlænken, der er til Daarens Tugtelse, 23 indtil en Pil
sønderskærer hans Lever; ligesom Fuglen skynder sig
til Snaren og ved ikke, at det gælder dens Liv. 24 Saa
hører mig nu, I Børn! og agter paa min Munds Ord!
25 Lad dit Hjerte ikke vige af til hendes Veje, lad dig
ikke forvildes paa hendes Stier; 26 thi mange ere de
gennemborede, som hun har fældet, og mangfoldige
alle de, hun har ihjelslaget. 27 Hendes Hus ere Veje til
Dødsriget; de gaa ned til Dødens Kamre. **(Sheol h7585)**

8 Mon ikke Visdommen raaber, og Forstanden
opløfter sin Røst? 2 Paa Toppen af Højene ved
Vejen, midt paa Stierne staar den; 3 ved Siden af
Portene, ved Udgangen af Staden, ved Indgangen
til Portene raaber den: 4 Til eder, I Mænd, vil jeg
raabe, og min Røst lyde til Menneskens Børn. 5 I
uvidende! fatter Vid; og I Daarer! fatter Forstand. 6
Hører, thi jeg vil tale fyrstelige Ting og aabne mine
Læber med Retvished. 7 Thi min Gane taler Sandhed,
og Ugudelighed er en Vederstyggelighed for mine
Læber. 8 I Retfærdighed ere alle min Munds Ord; der
er intet fordrejet eller forvendt i dem. 9 De ere alle
rette for den forstandige og ligefremme for dem, som
finde Kundskab. 10 Tager imod min Undervisning og
ikke imod Sølv og imod Kundskab fremfor udsøgt
Guld. 11 Thi Visdom er bedre end Perler, og alle de
Ting, man har Lyst til, kunne ikke lignes ved den.
12 Jeg, Visdommen, jeg har taget Bolig i Vidskab og
besidder Kundskab om kløgtige Raad. 13 Herrens
Frygt er at hade ondt; Hoffærdighed og Hovmodighed
og Ondskabs Vej og den Mund, som taler forvendte
Ting, hader jeg. 14 Raad og hvad der har Bestand,
hører mig til; jeg er Forstand, mig hører Styrke til. 15
Ved mig regere Konger, og ved mig beskikke Fyrster
Ret. 16 Ved mig herske Herskere og Høvdinger, alle
Dommere paa Jorden. 17 Jeg elsker dem, som elske
mig, og de, som søge mig, skulle finde mig. 18 Rigdom
og Ære er hos mig, varigt Gods og Retfærdighed. 19
Min Frugt er bedre end Guld og ædelt Malm, og at
vinde mig er bedre end udsøgt Sølv. 20 Jeg vandrer
paa Retfærdigheds Vej, midt paa Rettens Stier, 21 til
at lade dem, som elske mig, arve varigt godt og til
at fylde deres Forraadskamre. 22 Herren ejede mig
som sin Vejs Begyndelse, forud for sine Gerninger,
fra fordums Tid. 23 Fra Evighed er jeg indsat, fra det
første af, før Jorden var. 24 Da Afgrundene endnu ikke
vare, er jeg født, da Kilderne, som have meget Vand,
ikke vare til. 25 Før Bjergene bleve nedsænkede, før
Højene bleve til, er jeg født. 26 Han havde endnu ikke
skabt Jorden eller Markerne eller det første af Jordens
Støv. 27 Der han beredte Himlene, da var jeg der,
der han slog en Kreds oven over Afgrunden; 28 der
han befæstede Skyerne heroventil, der Afgrundens
Kilder fik deres faste Sted; 29 der han satte Havet
dets Grænse, at Vandene ikke skulde overtræde hans
Befaling, der han lagde Jordens Grundvold: 30 Da var
jeg hos ham som Kunstnerinde, og jeg var hans Lyst
Dag for Dag, og jeg legede for hans Ansigt alle Tider;
31 jeg legede i Verden paa hans Jord, og min Lyst var
hos Menneskens Børn. 32 Og nu, Børn, hører mig! og
salige ere de, som tage Vare paa mine Veje. 33 Hører
Undervisning og bliver vise, og lader den ikke fare! 34
Saligt er det Menneske, som hører mig, saa at han
dagligt vaager ved mine Døre og tager Vare paa mine
Dørstolper. 35 Thi hvo mig finder, han finder Livet og
faar Velbehag hos Herren. 36 Men hvo, som synder

imod mig, skader sin Sjæl; alle, som mig hade, elske Døden.

9 Visdommen har bygget sit Hus, har udhugget sine syv Piller; **2** hun har slagtet sit Slagtekvæg, blandet sin Vin og dækket sit Bord; **3** hun har udsendt sine Piger, hun kalder fra Toppene af Stadens Høje: **4** Hvo der er uvidende, den vende sig hid; og til den, som fattes Forstand, siger hun: **5** Kommer hid, æder af mit Brød, og drikker af Vinen, som jeg har blandet. **6** Forlader Uvidenhed, saa skulle I leve, og gaar lige frem paa Forstandens Vej. **7** Hvo som revser en Spotter, henter sig Spot, og hvo som irettesætter den ugudelige, faar Skændsel til Løn. **8** Sæt ikke en Spotter i Rette, at han ikke skal hade dig; sæt en viis i Rette, og han skal elske dig. **9** Giv den vise, og han skal blive visere; undervis den retfærdige, og han skal tage til i Lærdom. **10** Herrens Frygt er Visdoms Begyndelse, og Kundskab om den Hellige er Forstand. **11** Thi ved mig skulle dine Dage blive mange, og flere Leveaar skulle vorde dig tillagte. **12** Dersom du er viis, er du viis til dit eget Gavn; men spotter du, skal du bære det alene. **13** Daarskaben er en urolig Kvinde, idel Uvidenhed, og kender ikke noget. **14** Og hun sidder ved sit Hus's Dør, paa en Stol paa Stadens Høje, **15** for at kalde paa dem, som gaa forbi ad Vejen, dem, som vandre ret frem paa deres Stier; **16** hvo der er uvidende, den vende sig hid; og den, som fattes Forstand, ham taler hun til. **17** Stjaalet Vand er sødt, og lønligt Brød er lækkert. **18** Men han ved ikke, at der er Dødninger der; de, som ere indbudne af hende, ere i Dødsrigets Dyb. **(Sheol h7585)**

10 En viis Søn glæder sin Fader, men en daarlig Søn er sin Moders Bedrøvelse. **2** Ugudeliges Liggendefæ gavner intet, men Retfærdighed redder fra Døden. **3** Herren lader ikke den retfærdiges Sjæl hungre, men de ugudeliges Begærlighed støder han tilbage. **4** Den, som arbejder med lad Haand, bliver fattig; men de flittiges Haand gør rig. **5** Den, som samler om Sommeren, er en klog Søn; den, som sover om Høsten, er en Søn, der gør Skam. **6** Velsignelser ere over den retfærdiges Hoved, men Vold skjuler de ugudeliges Mund. **7** Den retfærdiges Ihukommelse er til Velsignelse; men de ugudeliges Navn smuldrer hen. **8** Den, som er viis af Hjerte, tager imod Budene; men den, som er en Daare i sin Mund, styrtes. **9** Den, som vandrer i Oprigtighed, vandrer tryggelig; men den, som gaar Krogveje, bliver røbet. **10** Den, som giver Vink med Øjet, foraarsager Krænkelse; og den, som er en Daare i sin Mund, styrtes. **11** Den retfærdiges Mund er Livets Kilde, men Vold skjuler de ugudeliges Mund. **12** Had opvækker Trætter, men Kærlighed skjuler alle Overtrædelser. **13** Paa den forstandiges Læber findes Visdom; men en Kæp er for den uforstandiges Ryg. **14** De vise gemme paa Kundskab; men for Daarens Mund er Undergang nær. **15** Den riges Gods er hans faste Stad; men de fattiges Armod er deres egen Undergang. **16** Den retfærdiges Løn er til Livet; den ugudeliges Indtægt er til Synd. **17** At bevare Tugt er Vej til Livet; men den, som lader Tilrettevisning fare, vildleder. **18** Den, som dølger Had, har falske Læber, og den, som bringer ondt Rygte ud, er en Daare. **19** Hvor mange Ord ere, der lader Overtrædelse ikke af; men den, som sparer sine Læber, er klog. **20** Den retfærdiges Tunge er udsøgt Sølv; de ugudeliges Hjerte er intet værd. **21** Den retfærdiges Læber nære mange; men ved den uforstandige dø Daarer. **22** Herrens Velsignelse gør rig, og han føjer ikke Smerte til den. **23** Det er for Daaren som en Leg, naar han gør en skændig Ting; men den forstandige Mand har Visdom. **24** Hvad den ugudelige frygter for, det skal komme over ham; men de retfærdiges Begæring skal Gud give ham. **25** Naar Hvirvelvinden farer forbi, saa er den ugudelige ikke mere; men en retfærdig har en evig Grundvold. **26** Som Eddike er for Tænderne, og som Røg er for Øjnene, saa er den lade for dem, som udsende ham. **27** Herrens Frygt lægger Dage til; men de ugudeliges Aar forkortes. **28** De retfærdiges Forventelse er Glæde, men de ugudeliges Haab forgaar. **29** En fast Borg er Herrens Vej for den retskafne, men Fordærvelse for dem, som gøre Uret. **30** Den retfærdige skal ikke rokkes evindelig; men de ugudelige skulle ikke bo i Landet. **31** Den retfærdiges Mund fremfører Visdom, men den Tunge, som taler forvendte Ting, skal udryddes. **32** Den retfærdiges Læber kende, hvad der er velbehageligt, men de ugudeliges Mund fremfører forvendte Ting.

11 Falske Vægtskaaler ere Herren en Vederstyggelighed, men fuldvægtige Lodder ere ham en Velbehagelighed. **2** Hovmodighed kom, der kom og Forsmædelse; men hos de ydmyge er Visdom. **3** De retsindige, dem leder deres Oprigtighed; men de troløse, dem ødelægger deres forvendte

Væsen. 4 Gods hjælper ikke paa Vredens Dag, men Retfærdighed redder fra Døden. 5 Den oprigtiges Retfærdighed gør hans Vej jævn; men den ugudelige falder ved sin Ugudelighed. 6 De oprigtige, dem redder deres Retfærdighed; men de troløse, de fanges i deres egen Ondskab. 7 Naar et ugudeligt Menneske dør, er det forbi med hans Haab, og det er forbi med de uretfærdiges Forventelse. 8 Den retfærdige udfries af Nød, og den ugudelige kommer i hans Sted. 9 Med Munden ødelægger den vanhellige sin Næste; men ved Kundskab udfries de retfærdige. 10 En Stad skal fryde sig, naar det gaar de retfærdige vel, og naar de ugudelige omkomme, da bliver der Jubel. 11 Ved de retsindiges Velsignelse ophøjes en Stad; men ved de ugudeliges Mund nedbrydes den. 12 Den, som fattes Forstand, foragter sin Næste; men en Mand, som har Forstand, tier. 13 Den, der gaar omkring som en Bagvadsker, aabenbarer Hemmeligheder; men den, som er fast i Aanden, skjuler Sagen. 14 Hvor ingen Styrelse er, falder et Folk; hvor mange Raadgivere ere, der er Frelse. 15 Naar en borger for en fremmed, da faar han vist en Ulykke; men den, som hader at give Haandslag, er tryg. 16 En yndig Kvinde holder fast ved Ære, og Voldsmænd holde fast ved Rigdom. 17 Den, som gør vel imod sin Sjæl, er en barmhjertig Mand; men den, som plager sit Kød, er en grusom Mand. 18 Den ugudelige forhverver en Løn, som er falsk; men den, som saar Retfærdighed, faar en Løn, som er sand. 19 Saa er Retfærdighed til Liv; men den, der efterjager ondt, haster til sin Død. 20 De vanartige i Hjertet ere en Vederstyggelighed for Herren; men de, som vandre oprigtigt deres Vej, ere ham en Velbehagelighed. 21 Man kan give sin Haand paa, at den onde ikke bliver agtet uskyldig; men de retfærdiges Sæd skal undkomme. 22 Som et Smykke af Guld i Næsen paa en So, saa er en dejlig Kvinde, som intet Skøn har. 23 De retfærdiges Begæring er kun godt; men Vreden rammer de ugudeliges Forventning. 24 Der er den, som udspreder rigeligt, og ham tillægges end mere; og der er den, som holder tilbage mere, end ret er, og dog bliver der kun Mangel. 25 En Sjæl, som velsigner, skal blive rig; og den, som vederkvæger, skal selv blive vederkvæget. 26 Hvo som holder Korn tilbage, ham bander Folket; men Velsignelsen kommer paa dens Hoved, som sælger det ud. 27 Hvo der søger efter godt, stræber efter Velbehagelighed; men hvo der leder efter ondt, ham skal det vederfares. 28 Hvo, som forlader sig paa sin Rigdom, han skal falde; men de retfærdige skulle grønnes som et Blad. 29 Den, som forstyrrer sit Hus, arver Vind, og Daaren bliver Træl for den, som er viis i Hjertet. 30 Den retfærdiges Frugt er et Livsens Træ, og den vise vinder Sjæle. 31 Se, den retfærdige faar Betaling paa Jorden, hvor meget mere den ugudelige og Synderen?

12 Hvo, som elsker Tugt, elsker Kundskab; men hvo, som hader Revselse, er ufornuftig. 2 Den gode vinder Velbehag af Herren; men den rænkefulde Mand finder Fordømmelse. 3 Et Menneske befæstes ikke ved Ugudelighed; men de retfærdiges Rod rokkes ikke. 4 En duelig Hustru er sin Mands Krone; men naar hun beskæmmer ham, er hun som Raaddenhed i hans Ben. 5 De retfærdiges Tanker ere Ret; de ugudeliges Raadslag er Svig. 6 De ugudeliges Tale er om at lure paa Blod; men de oprigtiges Mund bringer Redning. 7 De ugudelige skulle omkastes, saa at de ikke ere mere til; men de retfærdiges Hus skal bestaa. 8 En Mand roses efter sin Forstands Beskaffenhed; men den, som er forvendt i Hjertet, bliver til Foragt. 9 Den, som er ringe agtet og har en Træl, er bedre faren end den, som ærer sig selv og fattes Brød. 10 Den retfærdige har Omsorg for sit Kvægs Liv; men de ugudeliges Barmhjertighed er Grusomhed. 11 Den, som dyrker sin Jord, mættes med Brød; men den, som løber efter Løsgængere, fattes Forstand. 12 Den ugudelige attraar Snaren, der er lagt for de onde; men de retfærdige slaa Rod. 13 I Læbers Forsyndelse er der en Snare for den onde; men den retfærdige skal komme ud af Angest. 14 En Mand skal mættes med godt af sin Munds Frugt, og hvad et Menneskes Hænder have fortjent, skal gengældes ham. 15 Daarens Vej er ret i hans egne Øjne, men den, som hører efter Raad, er viis. 16 Daarens Fortørnelse giver sig til Kende samme Dag; men den, som skjuler Forsmædelse er klog. 17 Den, som aander Trofasthed, forkynder, hvad Ret er; men et falsk Vidne forkynder Svig. 18 Der er den, som taler ubetænksomme Ord, der ere som Kaardestik; men de vises Tunge er Lægedom. 19 Sandheds Læbe bestaar altid; men Falskheds Tunge bliver kun et Øjeblik. 20 Der er Svig i deres Hjerte; som optænke ondt; men for dem, som raade til Fred, er der Glæde. 21 Den retfærdige skal ingen som helst Ulykke vederfares; men de ugudelige have fuldt op af ondt. 22 Falske Læber ere Herren en Vederstyggelighed; men de,

som handle trolig, ere ham en Velbehagelighed. 23 Et klogt Menneske skjuler sin Kundskab; men Daarers Hjerte udraaber deres Daarskab. 24 De flittiges Haand skal komme til at herske; men Ladhed skal vorde trælbunden. 25 Bekymring i en Mands Hjerte nedbøjer det; men et godt Ord glæder det. 26 Den retfærdige vejleder sin Ven; men de ugudeliges Vej vildleder dem selv. 27 Den lade skal ikke stege sin Jagt; men den flittige er en dyrebar Skat for et Menneske. 28 Paa Retfærdigheds Sti er Liv, og dens banede Vej er ikke til Døden.

13 En viis Søn modtager sin Faders Tugt; men en Spotter hører ikke paa Irettesættelse. 2 Af sin Munds Frugt nyder en Mand godt; men de troløses Sjæl høster Krænkelse. 3 Hvo som vogter sin Mund, bevarer sin Sjæl; den, som lader sine Læber vidt op, ham er det til Fordærvelse. 4 Den lades Sjæl begærer og faar intet; men de flittiges Sjæl næres rigeligt. 5 Den retfærdige hader Løgns Ord; men den ugudelige gør Skam og Vanære. 6 Retfærdighed bevarer den, som vandrer oprigtigt sin Vej; men Ugudelighed styrter Synderen. 7 Der er den, som holder sig for rig og har dog intet; og den, som holder sig for fattig og har meget Gods. 8 En Mands Rigdom er Løsepenge for hans Liv! men en fattig hører ikke paa Irettesættelse. 9 De retfærdiges Lys skinner frydeligt; men de ugudeliges Lampe skal udslukkes. 10 Ved Hovmod foraarsager man kun Trætte; men hos dem, som lade sig raade, er Visdom. 11 Gods formindskes ved Forfængelighed; men hvo som samler i Haanden, forøger det. 12 Forventning, som forhales, krænker Hjertet; men naar det kommer, som man begærer, da er det et Livsens Træ. 13 Hvo som foragter Ordet, bereder sig Fordærvelse; men hvo som frygter Budet, han faar Løn derfor. 14 Den vises Lærdom er Livets Kilde, saa at man viger fra Dødens Snarer. 15 En god Forstand giver Naade; men de troløses Vej er haard. 16 Hver, som er klog, gør sine Ting med Forstand; men Daaren udbreder Taabelighed. 17 Et ugudeligt Sendebud falder i Ulykke; men et trofast Bud er Lægedom. 18 Hvo, som lader Tugt fare, faar Armod og Skam; men den, som agter paa Revselse, faar Ære. 19 Naar det sker, som man begærer, da er det sødt for Sjælen; men at vige fra ondt, er Daarer en Vederstyggelighed. 20 Den, som omgaas med vise, bliver viis, men den, som er Ven med Daarer, faar Ulykke. 21 Ulykke forfølger Syndere; men den retfærdige betales med godt. 22 Den gode efterlader Børnebørn en Arv; men Synderes Gods er gemt til den retfærdige. 23 Den fattiges nyopdyrkede Land yder megen Føde; men der er den, som gaar til Grunde, fordi han ikke gør Ret. 24 Hvo som sparer sit Ris, hader sin Søn; men den, som elsker ham, tugter ham tidligt. 25 Den retfærdige kan spise, til hans Sjæl bliver mæt; men de ugudeliges Bug skal lide Mangel.

14 Kvinders Visdom har bygget sit Hus; men Daarskaben bryder det ned med sine Hænder. 2 Den, som vandrer i sin Oprigtighed, frygter Herren; men den, som gaar paa Krogveje, foragter ham. 3 I Daarens Mund er Hovmods Ris; men de vises Læber skulle bevare dem selv. 4 Hvor ingen Øksne ere, der er Krybben ren; men megen Indtægt kommer ved Oksens Kraft. 5 Et trofast Vidne lyver ikke; men et falsk Vidne udblæser Løgne. 6 Spotteren søger Visdom, og han finder den ikke; men for den forstandige er Kundskab let. 7 Gak bort fra en Mand, som er en Daare; thi du vil ikke have fundet Kundskab paa hans Læber. 8 Den kloges Visdom er, at han forstaar sig paa sin Vej; men Daarers Taabelighed er, at de blive bedragne. 9 Daarerne spottes af deres eget Skyldoffer; men med de oprigtige er Velbehageligheden. 10 Hjertet kender sin Sjæls Bitterhed, og en fremmed skal ikke blande sig i dets Glæde. 11 De ugudeliges Hus skal ødelægges; men de retsindiges Telt skal blomstre. 12 Der er en Vej, som kan synes en Mand ret; men til sidst bliver den Vej til Døden. 13 Selv under Latteren føler Hjertet Smerte, og til sidst bliver Glæden Bedrøvelse. 14 Den, hvis Hjerte er afveget, skal mættes ved sine Veje, men den gode Mand ved det, han har i Eje. 15 Den uerfarne tror alting, men den kloge agter paa sin Gang. 16 Den vise frygter og viger fra ondt; men en Daare er overmodig, og tryg. 17 Den, som er hastig til Vrede, gør Daarlighed, og den underfundige Mand hades. 18 De uvidende arve Daarlighed; men de kloge favne Kundskab. 19 De onde maa bøje sig for de godes Ansigt og de ugudelige for den retfærdiges Porte. 20 Selv for sin Ven er den fattige forhadt; men mange ere de, som elske den rige. 21 Hvo som foragter sin Næste, synder; men den, som forbarmer sig over de elendige, er lyksalig. 22 Fare ikke de vild, som optænke ondt? men de, som optænke godt, finde Miskundhed og Troskab. 23 I alt besværligt Arbejde er der Fordel; men hvor det bliver ved Læbers Ord,

fører det kun til Mangel. 24 De vises Rigdom er deres Krone; men Daarers Taabelighed bliver Taabelighed. 25 Et sanddru Vidne redder Sjæle, men den, som udblæser Løgn, er svigefuld. 26 I Herrens Frygt har en et stærkt Værn, og for hans Børn skal der være en Tilflugt. 27 Herrens Frygt er Livets Kilde, saa at man viger fra Dødens Snarer. 28 At have meget Folk er en Konges Ære; men hvor Folket er borte, er det en Fyrstes Fordærvelse. 29 Den langmodige har megen Forstand; men den, som er hastig i Sindet, forraader Daarskab. 30 Et blidt Hjerte er Liv for Legemet; men Hidsighed er Raaddenhed for Benene, 31 Hvo som fortrykker den ringe, forhaaner hans Skaber; men hvo som forbarmer sig over den fattige, ærer ham. 32 Den ugudelige styrtes for sin Ondskab; men den retfærdige har Fortrøstning i sin Død. 33 I den forstandiges Hjerte hviler Visdommen; men i Daarers Indre giver den sig til Kende. 34 Retfærdighed ophøjer et Folk; men Synden er Folkenes Skændsel 35 Kongens Velbehag er til en klog Tjener, men hans Vrede er over den, som gør Skam.

15 Et mildt Svar dæmper Vrede; men et bittert Ord vækker Fortørnelse. 2 De vises Tunge giver god Kundskab, men Daarers Mund udgyder Taabelighed. 3 Herrens Øjne ere alle Vegne, og de beskue onde og gode. 4 Tungens Blidhed er et Livsens Træ; men Forvendthed ved den er Sønderknuselse i Aanden. 5 Daaren foragter sin Faders Tugtelse; men den, som agter paa Revselse, handler klogt. 6 I den retfærdiges Hus er meget Gods; men der er Forstyrrelse i den ugudeliges Indtægt. 7 De vises Læber udstrø Kundskab; men Daarernes Hjerte er ikke saa. 8 De ugudeliges Offer er Herren en Vederstyggelighed; men de oprigtiges Bøn er ham en Velbehagelighed. 9 De ugudeliges Vej er Herren en Vederstyggelighed; men den, som stræber efter Retfærdighed, elsker han: 10 Streng Tugt venter den, som forlader Stien; den, som hader Irettesættelse, skal dø. 11 Dødsriget og Afgrunden ligge aabenbare for Herren, meget mere Menneskens Børns Hjerter. (Sheol h7585) 12 En Spotter elsker ikke den, som sætter ham i Rette, han gaar ikke til de vise. 13 Et glad Hjerte gør Ansigtet livligt; men ved Hjertets Bekymring nedslaas Modet. 14 Den forstandiges Hjerte søger Kundskab, men Daarers Mund finder Behag i Taabelighed. 15 Alle den elendiges Dage ere onde; men et glad Hjerte er et bestandigt Gæstebud. 16 Bedre er lidet med Herrens Frygt end stort Liggendefæ med Uro. 17 Bedre er en Ret grønne Urter, naar der er Kærlighed hos, end en fed Okse, naar der er Had hos. 18 En hidsig Mand opvækker Trætte, men en langmodig dæmper Kiv. 19 Den lades Vej er som et Tjørnegærde; men de oprigtiges Sti er banet. 20 En viis Søn glæder sin Fader; men et daarligt Menneske foragter sin Moder. 21 Daarskab er en Glæde for den, som fattes Forstand, men en forstandig Mand vandrer ret frem. 22 Anslag blive til intet, naar der ikke er holdt Raad; men hvor der er mange Raadgivere, der bestaa de. 23 Glæde har en Mand af sin Munds Svar; og et Ord i rette Tid — hvor godt! 24 Livsens Vej opadtil gaar den forstandige for at undgaa Dødsriget nedadtil. (Sheol h7585) 25 Herren nedriver de hovmodiges Hus; men han stadfæster Enkens Landemærke. 26 Den ondes Anslag ere Herren en Vederstyggelighed; men Lifligheds Ord ere rene. 27 Den, som jager efter Vinding, forstyrrer sit Hus; men den, som hader Gaver, skal leve. 28 Den retfærdiges Hjerte betænker sig paa at svare; men de ugudeliges Mund udgyder onde Ting. 29 Herren er langt borte fra de ugudelige, men hører de retfærdiges Bøn. 30 Lys for Øjnene glæder Hjertet; et godt Budskab giver Marv i Benene. 31 Det Øre, som hører efter Irettesættelse til Livet, han tager Bo midt iblandt de vise. 32 Den, som lader Tugt fare, foragter sin Sjæl; men den, som hører efter Irettesættelse, forhverver sig Forstand. 33 Herrens Frygt er Tugt til Visdom, og Ydmyghed gaar foran Ære.

16 Det staar til et Menneske, hvad han vil sætte sig for i Hjertet; men Tungens Svar er fra Herren. 2 Alle en Mands Veje ere rene for hans egne Øjne, men Herren er den, som vejer Aanderne. 3 Befal Herren dine Gerninger, saa skulle dine Anslag stadfæstes. 4 Herren har gjort al Ting efter dets Øjemed; ogsaa den ugudelige er til Ulykkens Dag. 5 Hver som er hovmodig i Hjertet, er Herren en Vederstyggelighed; man kan give sin Haand paa, at han ikke bliver agtet uskyldig. 6 Ved Miskundhed og Sandhed udsones Misgerning; og ved Herrens Frygt viger man fra det onde. 7 Naar Herren har Velbehag i en Mands Veje, da gør han, at ogsaa hans Fjender holde Fred med ham. 8 Bedre er lidet med Retfærdighed end store Indtægter med Uret. 9 Menneskets Hjerte optænker sin Vej; men Herren stadfæster hans Gang. 10 Der er Guddoms Ord

paa en Konges Læber, hans Mund maa ikke forsynde sig i Dom. 11 Ret Vægt og rette Vægtskaaler høre Herren til, alle Vægtlodder i Posen ere hans Værk. 12 Ugudeligheds Idræt er en Vederstyggelighed for Konger; thi ved Retfærdighed befæstes Tronen. 13 Retfærdigheds Læber ere Konger en Velbehagelighed; og den, som taler Oprigtighed, ham elsker han. 14 Kongens Vrede er Dødens Bud; men en viis Mand forsoner den. 15 I Kongens Ansigts Lys er Livet, og hans Bevaagenhed er som en Sky med sildig Regn. 16 At købe Visdom, hvor meget bedre er det end Guld? og at købe Forstand at foretrække for Sølv? 17 De oprigtiges slagne Vej er at vige fra det onde; hvo der vil bevare sin Sjæl, maa vare paa sin Vej. 18 Foran tindergang er Hovmod, og foran Fald gaar Stolthed. 19 Det er bedre at være ydmyg i Aanden med de elendige end at dele Bytte med de hovmodige. 20 Hvo som giver Agt paa Ordet, skal finde godt; og den, som forlader sig paa Herren, han er lyksalig. 21 Den, som er viis i Hjertet, skal kaldes forstandig, og Læbernes Sødme forøger Lærdom. 22 Klogskab er for den, som ejer den, Livets Kilde; men Daarers Tugt er Taabelighed. 23 Den vises Hjerte gør hans Mund forstandig og lægger end mere Lærdom paa hans Læber. 24 Liflige Taler ere Honningkage, sød for Sjælen og Lægedom for Benene. 25 Der er en Vej, som synes en Mand ret; men til sidst bliver den Vej til Døden. 26 Arbejderens Hunger arbejder for ham; thi hans Mund driver paa ham. 27 En nedrig Mand bereder Ulykke, og paa hans Læber er der som en brændende Ild. 28 En forvendt Mand kommer Trætte af Sted, og en Bagvadsker fjerner en fortrolig. 29 En Voldsmand bedaarer sin Næste og fører ham paa en Vej, som ikke er god. 30 Hvo der lukker sine Øjne for at optænke forvendte Ting, og hvo som bider sine Læber sammen, har alt fuldbragt det onde. 31 Graa Haar er en dejlig Krone, naar de findes paa Retfærdigheds Vej. 32 Den langmodige er bedre end den vældige, og den, som hersker over sin Aand, er bedre end den, der indtager en Stad. 33 Lodden kastes i Skødet; men den falder, alt som Herren vil.

17 Bedre er en tør Bid og Ro derhos end et Hus fuldt af slagtet Kvæg med Trætte. 2 En klog Tjener skal herske over en Søn, som gør Skam, og han skal dele Arv midt iblandt Brødre. 3 Diglen er til Sølvet og Ovnen til Guldet; men den, som prøver Hjerterne, er Herren. 4 Den onde agter paa uretfærdige Læber; Løgneren laaner Øre til den Tunge, der arbejder paa Fordærvelse. 5 Hvo som bespotter den fattige, forhaaner hans Skaber; hvo som glæder sig over Ulykke, skal ikke agtes uskyldig. 6 Børnebørn ere de gamles Krone, og Børnenes Pryd er deres Fædre. 7 Det staar ikke en Daare vel an at tale høje Ord, meget mindre en Fyrste at tale Løgn. 8 Skænk er en yndig Sten i deres Øjne, som modtage den; hvor som helst den vender sig hen, gør den Lykke. 9 Hvo som skjuler Overtrædelse, søger Kærlighed; men hvo som ripper op i en Sag, fjerner en fortrolig. 10 Skænd trænger dybere ind hos en forstandig end at slaa en Daare hundrede Gange. 11 Den onde søger kun at vise Genstridighed, men et grusomt Bud skal sendes imod ham. 12 Lad en Mand møde en Bjørn, som Ungerne ere fratagne, kun ikke en Daare i hans Taabelighed. 13 Hvo som gengiver godt med ondt, fra hans Hus skal det onde ikke vige. 14 Hvo som begynder Trætte, aabner for Vand; opgiv derfor Trætten, førend den vælter sig frem. 15 Den, som frikender den ugudelige, og den, som kender den retfærdige skyldig, ere begge Herren en Vederstyggelighed. 16 Hvortil skal dog Penge i Daarens Haand? er det for at købe Visdom, da han dog ikke har Forstand? 17 En Ven elsker altid, men en Broder fødes til Hjælp i Nød. 18 Et Menneske, som fattes Forstand, giver Haandslag og gaar i Borgen hos sin Næste. 19 Hvo der elsker Trætte, elsker Overtrædelse; hvo som søger Undergang, gør sin Dør høj. 20 Den, som er vanartig i Hjertet, skal ikke finde godt; og den, som taler forvendt med sin Tunge, skal falde i Ulykke. 21 Den, som avler en Daare, ham bliver det til Bedrøvelse, og en Daares Fader skal ikke glæde sig. 22 Et glad Hjerte er en god Lægedom; men et nedslaaet Mod udtørrer Benene. 23 Den ugudelige tager Gave i Smug for at bøje Rettens Stier. 24 For den forstandiges Ansigt er Visdommen; men en Daares Øjne ere ved Jordens Ende. 25 En daarlig Søn er sin Fader en Harm og sin Moder en Bedrøvelse. 26 Det er end ikke godt at lægge Bøder paa den retfærdige eller at slaa ædle Mænd tvært imod Ret. 27 Den, som sparer sine Ord, besidder Kundskab, og en koldsindig Mand er forstandig. 28 Ogsaa en Daare, om han tav, kunde regnes for viis; den, som holder sine Læber til, er forstandig.

18 Særlingen søger sin egen Lyst; han vælter sig
ind paa alt det, som staar fast. **2** Daaren har ikke
Behag i Forstand, men deri, at hans Hjerte aabenbarer
sig. **3** Naar en ugudelig kommer, kommer ogsaa Foragt
og med Skammen Forhaanelse. **4** Ord i en Mands Mund
ere dybe Vande, en sprudlende Bæk, Visdoms Kilde. **5**
Det er ikke godt at anse den ugudeliges Person, at
gøre en retfærdig Uret i Dommen. **6** Daarens Læber
blande sig i Trætte, og hans Mund raaber efter Slag. **7**
Daarens Mund er en Fordærvelse for ham selv, og hans
Læber ere en Snare for hans Sjæl. **8** En Bagvadskers
Ord lyde som Skæmt, dog trænge de ind i inderste
Bug. **9** Ogsaa den, som er efterladen i sin Gerning, er
Broder til den, som er en Ødeland. **10** Herrens Navn
er et fast Taarn, den retfærdige løber til det og bliver
beskyttet. **11** Den riges Gods er hans faste Stad og som
en høj Mur i hans egen Tanke. **12** Foran Undergang
hovmoder en Mands Hjerte sig; og foran Ære gaar
Ydmyghed. **13** Naar nogen giver Svar, før han hører,
er det ham en Daarskab og Skam. **14** En Mands Mod
opholder ham i hans Sygdom; men naar Modet er
nedslaaet, hvo kan bære det? **15** Den forstandiges
Hjerte køber Kundskab, og de vises Øre søger efter
Kundskab. **16** Et Menneskes Gave gør Rum for ham
og fører ham frem for store Herrer. **17** Den, som er
den første i sin Trætte, synes at have Ret; men hans
Modpart kommer og prøver ham. **18** Lodden gør, at
Trætter ophøre, og den gør Skel imellem de mægtige.
19 En Broder er mere genstridig end en fast Stad, og
Trætter med ham ere som Stænger for et Palads. **20**
En Mands Bug skal mættes af hans Munds Frugt, han
skal mættes af sine Læbers Frembringelser. **21** Død og
Liv ere i Tungens Vold, og hvo den elsker, skal æde
dens Frugt. **22** Hvo der har fundet en Hustru, har
fundet en god Ting og bekommer en Velbehagelighed
af Herren. **23** Den fattige taler med ydmyg Bøn; men
en rig svarer med haarde Ord. **24** En Mand med mange
Venner vil finde sig ilde stedt; men der er den Ven,
som hænger fastere ved end en Broder.

19 Bedre er en fattig, som vandrer i sin Oprigtighed
end den, hvis Læber ere forvendte, og som tilmed
er en Daare. **2** Ogsaa naar en Sjæl er uden Kundskab,
er det ikke godt, og den, som haster med Fødderne,
glider ud. **3** Menneskets Daarlighed forvender hans
Vej, og hans Hjerte vredes imod Herren. **4** Gods
tilfører mange Venner; men den ringe maa skilles fra
sin Ven. **5** Et falsk Vidne skal ikke agtes uskyldigt, og
den, som taler Løgn, skal ikke undkomme. **6** Mange
bejle til en Fyrstes Gunst, og enhver er Ven med en
gavmild Mand. **7** Alle den fattiges Brødre hade ham, ja,
endog hans Venner holde sig langt fra ham; han jager
efter Ord, som ikke ere til. **8** Den, som forhverver sig
Forstand, elsker sit Liv; den, som bevarer Indsigt, skal
finde godt. **9** Et falsk Vidne skal ikke agtes uskyldigt,
og den, som taler Løgn, skal omkomme. **10** Det staar
ikke en Daare vel an at leve højt, meget mindre
en Tjener at herske over Fyrster. **11** Et Menneskes
Klogskab gør ham langmodig, og det er ham en Ære at
overse Fornærmelse **12** Kongens Vrede er som en ung
Løves Brølen; men hans Bevaagenhed er ligesom Dug
paa Urter. **13** En daarlig Søn er sin Fader en Ulykke, og
en Kvindes Trætter ere et vedholdende Tagdryp. **14**
Hus og Gods arves efter Forældre; men en forstandig
Kvinde er fra Herren. **15** Dovenskab nedsænker i en
dyb Søvn, og en efterladen Sjæl skal hungre. **16** Hvo
som bevarer Budet, bevarer sin Sjæl; hvo der foragter
sine Veje, skal dødes. **17** Hvo som forbarmer sig over
den ringe, laaner Herren, og han skal betale ham
hans Velgerning. **18** Tugt din Søn, thi der er Haab;
men vend ikke din Hu til at dræbe ham! **19** Den, hvis
Vrede er stor, maa lide Straf; thi dersom du frier ham,
da maa du blive ved dermed. **20** Adlyd Raad, og tag
imod Tugt, at du kan blive viis paa dit sidste. **21** Der
er mange Anslag i en Mands Hjerte; men Herrens
Raad det skal bestaa. **22** Et Menneskes Lyst er hans
Kærlighed; og en fattig er bedre end en Løgner. **23** At
en frygter Herren, er til Liv; mæt skal han hvile, han
skal ikke hjemsøges med Ulykke. **24** Den lade stikker
sin Haand i Fadet; han lader den end ikke komme til
sin Mund igen. **25** Slaa Spotteren, at den uerfarne maa
blive forstandig; og irettesæt den forstandige, saa vil
han vinde Kundskab. **26** Den, der overfalder Faderen
og bortjager Moderen, er en Søn, som gør til Skamme
og Vanære. **27** Lad kun af, min Søn! med at høre paa
Formaning, saa du farer vild fra Kundskabs Ord. **28** Et
nedrigt Vidne spotter Retten, og de ugudeliges Mund
sluger Uret. **29** Straffedomme ere beredte til Spottere
og Slag til Daarers Ryg.

20 Vin er en Spotter, stærk Drik en Larmer, og
hver som raver deraf, bliver ikke viis. **2** Den
Forfærdelse, en Konge vækker, er som en ung Løves
Brølen; den, som fortørner ham, synder imod sit
Liv. **3** Det er en Ære for en Mand at blive fra Trætte,

men hver Daare vælter sig ind i den. 4 Fordi det er Vinter, vil den lade ikke pløje; om Høsten vil han søge, og der er intet. 5 Raad i en Mands Hjerte er dybt Vand, men en forstandig Mand drager det op. 6 Mange Mennesker udraabe hver sin Kærlighed; men hvo finder en trofast Mand? 7 Den, som vandrer frem i sin Oprigtighed, er retfærdig; lyksalige ere hans Børn efter ham. 8 En Konge, som sidder paa Domstolen, udskiller alle onde med sine Øjne. 9 Hvo kan sige: Jeg har renset mit Hjerte; jeg er ren for min Synd? 10 To Slags Vægt og to Slags Efa, de ere begge en Vederstyggelighed for Herren. 11 Ogsaa af sine Gerninger kendes den unge, om han er ren, og om hans Gerning er ret. 12 Et Øre, som hører, og et Øje, som ser, ogsaa dem begge har Herren gjort. 13 Elsk ikke Søvn, at du ikke skal blive fattig; slaa dine Øjne op, saa skal du mættes af Brød. 14 Det er slet! det er slet! siger Køberen; men naar han gaar bort, da roser han sig. 15 Der er Guld og mange Perler til; men Kundskabs Læber ere et dyrebart Kar. 16 Naar en gaar i Borgen for en fremmed, saa tag hans Klæder; og tag Pant af ham, naar det er for den ubekendte. 17 Brød, tjent ved Bedrag, smager en Mand vel; men siden bliver hans Mund fuld af Grus. 18 Beslutninger efter Raadslagning bestaa; før da Krig efter fornuftig Ledelse! 19 Den, der gaar om som en Bagvadsker, aabenbarer Hemmeligheder; og indlad dig ikke med den, som er aabenmundet. 20 Hvo som bander sin Fader eller sin Moder, hans Lampe skal udslukkes midt i Mørket. 21 Den Arv, som man i Førstningen higer efter, den skal ikke velsignes paa det sidste. 22 Sig ikke: Jeg vil betale ondt; bi efter Herren, og han skal frelse dig. 23 To Slags Vægt er en Vederstyggelighed for Herren, og falske Vægtskaaler ere ikke gode. 24 En Mands Gang er at Herren, og hvad forstaar et Menneske sig paa sin Vej? 25 Det er Mennesket en Snare ubesindigt at sige: „Helligt!" og først efter Løfterne betænke det. 26 En viis Konge udskiller de ugudelige og lader Hjulet gaa over dem. 27 Menneskens Aand er en Lampe fra Herren; den ransager alle Lønkamre i hans Indre. 28 Miskundhed og Sandhed bevare en Konge, og han støtter sin Trone ved Miskundhed. 29 En Pryd for de unge er deres Kraft, og et Smykke for de gamle ere de graa Haar. 30 En Salvelse for den onde ere Striber af Saar og Slag, der trænge dybt ind i hans Krop.

21 Kongens Hjerte i Herrens Haand er Vandbække; til alt det, han vil, bøjer han det. 2 Alle en Mands Veje ere rette for hans egne Øjne; men Herren vejer Hjerter. 3 At øve Retfærdighed og Ret er Herren kærere end Offer. 4 Øjnenes Hovmod og Hjertets Stolthed, de ugudeliges Lampe, er Synd. 5 Den flittiges Tanker bringe kun Overflod, men den ilfærdiges bringe det kun til Mangel. 6 At arbejde paa at samle Liggendefæ ved en falsk Tunge er Dunst, som bortvejres hos dem, som søge Døden. 7 De ugudeliges Ødelæggelse river dem bort; thi de have vægret sig ved at gøre Ret. 8 En skyldbetynget Mand gaar Krogveje; men den renes Gerning er ligefrem. 9 Det er bedre at bo i et Hjørne paa Taget end hos en trættekær Kvinde og i Hus sammen. 10 Den ugudeliges Sjæl har Lyst til det onde; hans Ven finder ikke Naade for hans Øjne. 11 Naar man lægger Straf paa en Spotter, bliver den uerfarne viis, og naar man belærer den vise, skal han modtage Kundskab. 12 Den retfærdige agter paa den ugudeliges Hus, naar det styrter de ugudelige i Ulykke. 13 Hvo som stopper sit Øre for den ringes Raab, han, ja, han skal raabe og ikke bønhøres. 14 En Gave i Løndom stiller Vrede, og en Skænk i Smug stiller heftig Fortørnelse. 15 Det bliver den retfærdige en Glæde at have gjort Ret; men der er Fordærvelse for dem, som gøre Uret. 16 Et Menneske, som farer vild fra Klogskabs Vej, skal hvile i Dødningers Forsamling. 17 Den, som elsker Glæde, skal have Mangel; den, som elsker Vin og Olie, skal ikke blive rig. 18 Den ugudelige bliver Løsepenge for den retfærdige og den troløse for de oprigtige. 19 Det er bedre at bo i et øde Land end hos en trættekær og arrig Kvinde. 20 I den vises Bolig er der kosteligt Liggendefæ og Olie; men et daarligt Menneske opsluger det. 21 Hvo der søger efter Retfærdighed og Miskundhed, skal finde Liv, Retfærdighed og Ære. 22 Den vise stormede de vældiges Stad og nedstyrtede dens sikre Værn. 23 Hvo der bevarer sin Mund og sin Tunge, bevarer sin Sjæl fra Trængsler. 24 Den pralende stolte, hans Navn er Spotter; han handler i Stoltheds Overmod. 25 Den lades Begæring dræber ham; thi hans Hænder have vægret sig ved at gøre noget. 26 Han begærer og begærer den hele Dag; men den retfærdige giver og holder ikke tilbage. 27 De ugudeliges Offer er en Vederstyggelighed, meget mere naar de bringe det med et skændigt Forsæt. 28 Et løgnagtigt Vidne skal omkomme; men en Mand, som hører efter, vil altid

kunne tale igen. 29 En ugudelig Mand forhærder sit Ansigt; men den oprigtige han befæster sin Vej. 30 Der gælder ikke Visdom, ej heller Forstand, ej heller Raad over for Herren. 31 Hesten beredes til Krigens Dag, men Frelsen hører Herren til.

22 Et godt Navn er at foretrække for stor Rigdom; Gunst er bedre end Sølv og Guld. 2 Rig og fattig mødtes; Herren har skabt dem alle. 3 Den kloge saa Ulykken og skjulte sig; men de uerfarne gik frem og maatte bøde. 4 Løn for Sagtmodighed og Herrens Frygt er Rigdom og Ære og Liv. 5 Torne og Snarer ere paa den forvendtes Vej; den, som vil bevare sin Sjæl, holde sig langt fra dem. 6 Oplær den unge efter hans Vejs Beskaffenhed; endog naar han bliver gammel, skal han ikke vige derfra. 7 Den rige hersker over de fattige; og den, som tager til Laans, bliver Træl for den Mand, som udlaaner. 8 Hvo som saar Uret, skal høste Ulykke, og hans Grumheds Ris skal tages bort. 9 Den, som har et godt Øje, skal velsignes; thi han gav den ringe af sit Brød. 10 Uddriv Spotteren, saa gaar Trætten med, saa skal Kiv og Forsmædelse høre op. 11 Den, som elsker Hjertets Renhed, hvis Læber ere yndige, hans Ven er Kongen. 12 Herrens Øjne vaage over Kundskab, og han kuldkaster den troløses Ord. 13 Den lade siger: Der er en Løve derude, jeg kunde blive revet ihjel midt paa Gaderne. 14 Fremmede Kvinders Mund er en dyb Grav; den, Herren er vred paa, skal falde deri. 15 Daarlighed er knyttet til den unges Hjerte; Tugtens Ris skal drive den langt fra ham. 16 Hvo som fortrykker den ringe for at formere sit eget, og hvo som giver en rig, skal kun have Mangel. 17 Bøj dit Øre, og hør de vises Ord, og vend dit Hjerte til min Kundskab! 18 Thi det er yndigt, dersom du bevarer dem i dit Indre; de skulle alle være rede paa dine Læber. 19 Paa det at din Tillid skal være til Herren, har jeg kundgjort det i Dag for dig, ja, for dig. 20 Har jeg ikke skrevet dig ypperlige Ting med Raad og Undervisning 21 for at kundgøre dig, hvad der er vist, Sandheds Ord, at du kan svare dem, som sendte dig, Ord, som ere Sandhed? 22 Røv ikke fra den ringe, fordi han er ringe, og knus ikke den elendige for Retten. 23 Thi Herren skal udføre deres Sag, og dem, som berøve dem, skal han berøve Livet. 24 Hold ikke Selskab med en vredagtig Mand, og kom ikke til en hidsig Mand, 25 at du ej skal lære hans Stier og faa en Snare for din Sjæl. 26 Vær ikke iblandt dem, som give Haandslag, iblandt dem, som borge for Gæld. 27 Dersom du intet har at betale med, hvorfor skulde man tage din Seng bort under dig? 28 Flyt ikke det gamle Landemærke, som dine Fædre have sat. 29 Ser du en Mand, som er snar i sin Gerning, han skal stille sig frem for Konger, han skal ikke stille sig frem for uansete Mænd.

23 Naar du sidder til Bords hos en Hersker, da agt vel paa, hvad der staar for dit Ansigt, 2 og at du sætter en Kniv paa din Strube, hvis du har Begærlighed. 3 Fat ikke Lyst til hans Livretter, da det er bedragerisk Mad. 4 Anstreng dig ikke for at blive rig, brug ej din Forstand dertil! 5 Skulde du lade dine Øjne flyve efter det, da det ikke er der? thi det skal gøre sig Vinger som en Ørn, der flyver imod Himmelen. 6 Æd ikke Brød hos den, der har et ondt Øje, og hav ikke Lyst til hans Livretter! 7 Thi ligesom han tænker i sit Hjerte, saa er han; han siger til dig: Æd og drik; men hans Hjerte er ikke med dig. 8 Din Mundfuld, som du har spist, skal du udspy og have spildt dine liflige Ord. 9 Tal ikke for Daarens Øren; thi han foragter din Tales Klogskab. 10 Flyt ikke det gamle Landemærke, og kom ikke paa de faderløses Agre! 11 Thi deres Løser er stærk; han skal udføre deres Sag imod dig. 12 Vend dit Hjerte til Undervisning og dine Øren til Kundskabs Ord! 13 Vægre dig ikke ved at tugte den unge; thi slaar du ham med Riset, dør han ikke deraf. 14 Du skal slaa ham med Riset og fri hans Sjæl fra Dødsriget. (Sheol h7585) 15 Min Søn! dersom dit Hjerte er viist, skal ogsaa mit Hjerte glæde sig, 16 og mine Nyrer skulle fryde sig, naar dine Læber tale Retvished. 17 Lad dit Hjerte ikke være misundeligt imod Syndere, men bliv hver Dag i Herrens Frygt! 18 Thi kommer der en Eftertid, saa vil din Forhaabning ikke tilintetgøres. 19 Hør du, min Søn! og bliv viis, og lad dit Hjerte gaa lige frem ad Vejen. 20 Vær ikke iblandt Vindrankere, iblandt dem, som fraadse i Kød. 21 Thi en Dranker og Fraadser skal blive fattig; og Søvn klæder en i Pjalter. 22 Adlyd din Fader, som avlede dig, og foragt ikke din Moder, naar hun bliver gammel. 23 Køb Sandhed, og sælg den ej, saa og Visdom, Lærdom og Forstand. 24 Den retfærdiges Fader skal fryde sig; den, som avler en viis, skal glædes ved ham. 25 Lad din Fader og din Moder glædes, og lad hende, som fødte dig, fryde sig! 26 Min Søn! giv mig dit Hjerte, og lad dine Øjne have Behag i mine Veje. 27 Thi Skøgen er en dyb Grav og den fremmede Kvinde en snæver Brønd. 28 Hun ligger paa Lur som efter Rov og formerer Tallet paa de

troløse iblandt Menneskene. 29 Hvo har Ak? hvo har Ve? hvo har Trætter? hvo har Bekymring? hvo har Saar uden Skel? hvo har røde Øjne? 30 De, som sidde længe ved Vinen, de, som gaa ind at prøve den stærke Drik. 31 Se ikke til Vinen, hvor den er rød, hvor den perler i Bægeret; glat gaar den ned. 32 Til sidst skal den bide som en Slange og stikke som en Basilisk; 33 dine Øjne ville se efter fremmede Kvinder, og dit Hjerte vil tale forvendte Ting; 34 og du vil blive som den, der sover midt paa Havet, og som den, der sover paa Toppen af Masten: 35 „De sloge mig, det smertede mig ikke; de stødte mig, jeg fornam det ikke; naar skal jeg opvaagne? jeg vil søge den endnu engang."

24 Vær ikke misundelig paa onde Mennesker, og hav ikke Lyst til at være hos dem! 2 Thi deres Hjerte grunder paa Ødelæggelse, og deres Læber udtale, hvad der er til Fortræd. 3 Ved Visdom bygges et Hus, og ved Forstand befæstes det; 4 og ved Kundskab blive Kamrene fulde af alt dyrebart og yndigt Gods. 5 En viis Mand er stærk, og en kyndig Mand styrker sin Kraft. 6 Thi efter Vejledning skal du føre din Krig, og hvor mange Raadgivere ere, der er Frelse. 7 Visdommen er for høj for en Daare, for Retten skal han ikke oplade sin Mund. 8 Hvo som tænker paa at gøre ondt, ham kalder man en skalkagtig Mand. 9 Daarskabs Anslag er Synd, og en Spotter er en Vederstyggelighed iblandt Folk. 10 Du viste Svaghed paa Nødens Dag; din Kraft var ringe. 11 Red dem, som føres til Døden, dem, som vaklende drage hen at miste Livet; maatte du dog holde dem tilbage! 12 Naar du siger: „Se, vi kende det ikke", mon da ikke den, som prøver Hjerter, forstaar det, og den, som tager Vare paa din Sjæl, kender det, saa at han betaler et Menneske efter dets Gerning? 13 Æd Honning, min Søn! thi den er god, og Honningkage er sød for din Gane; 14 lær saaledes Visdom for din Sjæl; naar du finder den, og der er en Eftertid, skal din Forhaabning ikke tilintetgøres. 15 Lur ikke, du ugudelige! paa den retfærdiges Bolig; ødelæg ikke hans Hjem! 16 Thi en retfærdig kan falde syv Gange og staa op igen; men de ugudelige skulle styrte i Ulykken. 17 Glæd dig ikke, naar din Fjende falder, og lad dit Hjerte ikke fryde sig, naar han snubler; 18 at ikke Herren skal se det, og det maatte være ondt i hans Øjne, og han skal vende sin Vrede fra ham til dig. 19 Lad ikke din Vrede optændes imod de onde; vær ikke misundelig paa de ugudelige! 20 Thi den onde skal ingen Eftertid have; de ugudeliges Lampe skal udslukkes. 21 Min Søn! frygt Herren og Kongen; bland dig ikke iblandt dem, der hige efter Forandringer! 22 Thi Ulykke fra dem kommer hastelig, og Fordærvelse fra dem begge — hvo kender den? 23 Ogsaa dette er af de vise: At anse Personer i Dommen er ikke godt. 24 Hvo som siger til den skyldige: Du er retfærdig, ham skulle Folkeslægter forbande; Folkefærd skulle vredes paa ham. 25 Men dem, som straffe ham, skal det gaa vel, og der skal komme en god Velsignelse over dem. 26 Kys paa Læber giver den, som svarer med rette Ord. 27 Beskik din Gerning derude, og gør den færdig for dig paa Ageren; byg saa siden dit Hus! 28 Bliv ikke letsindigt Vidne imod din Næste; og du skulde besvige med dine Læber? 29 Sig ikke: Ligesom han gjorde mig, saa vil jeg gøre ham; jeg vil betale enhver efter hans Gerning. 30 Jeg gik over en lad Mands Ager og over et uforstandigt Menneskes Vingaard, 31 og se, den var aldeles løbet op i Tidsler, dens Overflade var skjult med Nælder, og Stengærdet derom var nedbrudt. 32 Der jeg saa det, lagde jeg mig det paa Hjerte; jeg saa til, jeg annammede en Lærdom: 33 At sove lidt, at slumre lidt, at folde Hænderne lidt for at ligge —, 34 saa skal din Armod komme som en Vandringsmand og din Mangel som skjoldvæbnet Mand.

25 Disse ere ogsaa Salomos Ordsprog, hvilke Judas Konge, Ezekias's Mænd have samlet. 2 Det er Guds Ære at skjule en Ting, men det er Kongers Ære at ransage en Ting. 3 Himmelen i Højhed og Jorden i Dybde og Kongers Hjerte ere uransagelige. 4 Man borttog Slaggerne fra Sølvet, saa fik Guldsmeden et Kar ud deraf; 5 man borttage den ugudelige, som er for Kongens Ansigt, saa skal hans Trone befæstes ved Retfærdighed. 6 Bram ikke for Kongens Ansigt, og stil dig ikke paa de mægtiges Sted! 7 Thi det er bedre, at man siger til dig: Stig her op! end at man skal sætte dig ned for en Fyrstes Ansigt, som dine Øjne have set. 8 Gak ikke hastelig ud for at trætte, at du ikke skal begaa noget som helst paa det sidste, naar din Næste har beskæmmet dig. 9 Før din Sag imod din Næste; men aabenbar ikke en andens Hemmelighed, 10 paa det den, som det hører, ikke skal forhaane dig, og dit onde Rygte ikke vige fra dig. 11 Som Guldæbler i Sølvskaaler af udgravet Arbejde er det Ord, som tales i rette Tid. 12 Som et gyldent Smykke og en kostbar Prydelse vil den, som irettesætter viselig, være for det

Øre, som hører efter. 13 Som Sneens Kølighed paa en Høstdag er et trofast Bud for dem, som sende ham, og han vederkvæger sine Herrers Sjæl. 14 Som Taage og Vejr uden Regn er den Mand, som praler med at ville give, men skuffer. 15 Ved Langmodighed overtales en Fyrste, og en blød. Tunge sønderbryder Ben. 16 Har du fundet Honning, saa spis til din Nødtørft, at du ej skal mættes af den og udspy den. 17 Lad din Fod sjælden komme i din Vens Hus, at han ej skal blive ked af dig og hade dig. 18 Som en Hammer og et Sværd og en hvas Pil er den Mand, som siger falsk Vidnesbyrd imod sin Næste. 19 Som en skør Tand og en Fod, der snubler, er Tillid til den troløse paa Nødens Dag. 20 Som den, der aflægger Klæderne den Dag, det er koldt, som Eddike paa Salpeter, saa er den, som synger Sange for et bedrøvet Hjerte. 21 Dersom din Fjende hungrer, giv ham Brød at æde; og dersom han tørster, giv ham Vand at drikke; 22 thi du skal samle Gløder paa hans Hoved, og Herren skal betale dig det. 23 Nordenvejret føder Regn og den Tunge, som taler i Skjul, et vredt Ansigt. 24 Det er bedre at bo i Hjørnet paa et Tag end hos en trættekær Kvinde og i Hus sammen. 25 Som koldt Vand for en træt Sjæl, saa er et godt Budskab fra et langt fraliggende Land. 26 Som en plumret Kilde og en fordærvet Brønd er den retfærdige, som snubler for en ugudelig. 27 At æde megen Honning er ikke godt; ej heller er det en Ære, naar Folk ransage deres egen Ære. 28 Som en gennembrudt Stad uden Mur, saa er en Mand, som ikke kan tvinge sin Aand.

26 Som Sneen om Sommeren og som Regnen om Høsten saa passer Ære ikke for en Daare. 2 Som en Spurv i Fart, som en Svale i Flugt saaledes vil en Forbandelse, som sker uden Aarsag, ikke træffe ind. 3 En Svøbe er for Hesten og en Tømme for Asenet og et Ris for Daarers Ryg. 4 Svar ej en Daare efter hans Taabelighed, at ikke ogsaa du skal blive ham lig. 5 Svar en Daare efter hans Taabelighed, at han ikke skal være viis i sine egne Øjne. 6 Fødderne hugger den af sig, og Fortrædelighed maa den drikke, som sender Bud ved en Daare. 7 Tager Benene fra den halte og Tankesproget bort, som er i Daarers Mund. 8 Som den, der binder Stenen fast i Slyngen, saa er den, der giver en Daare Ære. 9 Som en Tjørnekæp, der kommer i den druknes Haand, saa er Tankesproget i Daarers Mund. 10 Som en Pil, der saarer alt, saa er den, der lejer en Daare, og den, der lejer vejfarende. 11 Ligesom en Hund vender sig til sit eget Spy, saa er Daaren, som gentager sin Taabelighed. 12 Har du set en Mand, som er viis i sine egne Øjne, da er der mere Forhaabning om en Daare end om ham. 13 Den lade siger: Der er en grum Løve paa Vejen, en Løve paa Gaderne. 14 Som Døren drejer sig om paa sine Hængsler, saa den lade paa sin Seng. 15 Den lade stikker sin Haand i Fadet; det bliver ham besværligt at lade den komme til sin Mund igen. 16 Den lade er visere i sine egne Øjne end syv, som svare forstandigt. 17 Som den, der griber Hunden fat ved Ørene, saa er den, der gaar forbi og kommer i Vrede over en Trætte, der ikke kommer ham ved. 18 Som en gal, der udkaster Gnister, Pile og Død, 19 saa er den Mand, der besviger sin Næste og siger: Skæmter jeg ikke? 20 Naar der intet Ved er mere, udslukkes Ilden; og naar der ingen Bagvadsker er, stilles Trætte. 21 Kul til Gløder og Ved til Ild: Saa er en trættekær Mand til at optænde Kiv. 22 En Bagvadskers Ord lyde som Skæmt, dog trænge de ind i inderste Bug. 23 Som et Potteskaar, der er overdraget med urent Sølv, saa ere brændende Læber og et ondt Hjerte. 24 Den hadefulde forstiller sig med sine Læber, men inden i sig nærer han Svig. 25 Naar han gør sin Røst yndig, da tro ham ikke; thi der er syv Vederstyggeligheder i hans Hjerte. 26 Den, hvis Had er skjult ved Bedrag, hans Ondskab skal blive aabenbaret i Forsamlingen. 27 Hvo som graver en Grav, skal selv falde i den; og hvo som vælter en Sten op, paa ham skal den falde tilbage. 28 En falsk Tunge hader dem, som den har knust, og en glat Mund bereder Fald.

27 Ros dig ikke af den Dag i Morgen; thi du ved ikke, hvad Dagen vil føde. 2 Lad en fremmed rose dig og ikke din egen Mund; en anden og ikke dine egne Læber! 3 Stenen er svar, og Sandet er tungt; men Daarens Fortørnelse er svarere end begge. 4 Hidsighed er grum, og Vrede strømmer over; men hvo kan staa for Skinsyge? 5 Aabenbar Irettesættelse er bedre end skjult Kærlighed. 6 Saar af en Elsker ere vel mente, men den hadefuldes Kys ere rigelige. 7 En mæt Sjæl vrager Honningkage; men alt besk er sødt for en hungrig Sjæl. 8 Ligesom en Spurv, der flagrer om borte fra sin Rede, saa er en Mand, der vanker omkring borte fra sit Sted. 9 Olie og Røgelse glæde Hjertet, og en Vens Sødhed glæder, naar den kommer fra hans Sjæls Raad. 10 Forlad ikke din Ven og din

Faders Ven, og gak ikke i din Broders Hus paa din Nøds Dag; bedre er en Nabo nær hos end en Broder langt borte. **11** Vær viis, min Søn! og glæd mit Hjerte, paa det jeg kan svare den, som forhaaner mig. **12** Den kloge saa Ulykken og skjulte sig; men de uerfarne gik frem og maatte bøde. **13** Naar en gaar i Borgen for en fremmed, tag saa hans Klæder, og tag Pant af ham for den fremmede Kvindes Skyld. **14** Hvo som velsigner sin Næste med høj Røst aarle om Morgenen, ham skal det regnes for en Forbandelse. **15** Et vedholdende Tagdryp paa en Regndag og en trættekær Kvinde ligne hinanden. **16** Hver som søger at skjule hende, skjuler Vind, og hans højre Haand griber i Olie. **17** Jern skærpes ved Jern, og en Mand skærpes over for hans Næstes Ansigt. **18** Hvo, som bevarer et Figentræ, skal æde Frugt deraf, og hvo der tager Vare paa sin Herre, skal æres. **19** Ligesom i Vandet Ansigt er imod Ansigt, saa er et Menneskes Hjerte imod et Menneske. **20** Dødsriget og Afgrunden kunne ikke mættes, saa kunne og Menneskens Øjne ikke mættes. **(Sheol h7585)** **21** Diglen er til Sølvet og Ovnen til Guldet, og en Mand prøves efter, hvad han roser. **22** Dersom du vilde støde en Daare i Morteren med Støderen midt iblandt Gryn, skal hans Daarskab dog ikke vige fra ham. **23** Du skal grant kende dine Faars Udseende; sæt din Hu til Hjordene! **24** Thi Gods er ikke evindelig, og mon en Krone varer. Ira Slægt til Slægt? **25** Naar Høet er bortført, saa lader Græsset sig se igen, og Urterne paa Bjergene sankes. **26** Lammene ere til dine Klæder, og Bukke ere en Ager værd. **27** Og du har Gedemælk nok til Føde for dig, til Føde for dit Hus, og Livs Ophold til dine Piger.

28 De ugudelige fly, og der er ingen, som forfølger dem; men de retfærdige ere trygge som en ung Løve. **2** Formedelst Landets Overtrædelse blive dets Fyrster mange; men iblandt Folk, der have Forstand og Kundskab, lever han længe. **3** Er han en fattig Mand, og trykker han den ringe, da bliver han som en Regn, der bortskyller, saa at der ikke bliver Brød. **4** De, som forlade Loven, rose de ugudelige; men de, som bevare Loven, strides med dem. **5** Onde Folk forstaa ikke Ret; men de, som søge Herren, forstaa alting. **6** Bedre er en fattig, som vandrer i sin Oprigtighed, end den forvendte, som vandrer paa tvende Veje, om han end er rig. **7** Den, som bevarer Loven, er en forstandig Søn; men den, som har Omgang med Fraadsere, beskæmmer sin Fader. **8** Hvo som formerer sit Gods ved Aager og Rente, samler det til at skænkes de ringe. **9** Hvo som vender sit Øre bort fra at høre Loven, endog hans Bøn er en Vederstyggelighed. **10** Hvo som leder de retsindige vild paa Ondskabs Vej, han skal falde i sin egen Grav; men de oprigtige skulle arve, hvad godt er. **11** En rig Mand er viis i sine egne Øjne; men den ringe, som er forstandig, skal ransage ham. **12** Naar de retfærdige fryde sig, da er der stor Herlighed; men naar ugudelige rejse sig, skal man lede efter Folk. **13** Den, som skjuler sine Overtrædelser, skal ikke have Lykke; men den, som bekender dem og afstaar fra dem, skal faa Barmhjertighed. **14** Saligt er det Menneske, som altid frygter; men den, som forhærder sit Hjerte, skal falde i Ulykke. **15** Som en brølende Løve og en omstrejfende Bjørn er den ugudelige, der hersker over et fattigt Folk. **16** En Fyrste, som fattes Forstand, er og en stor Undertrykker; men hvo der hader uretfærdig Vinding, skal forlænge sine Dage. **17** Et Menneske, betynget med en Sjæls Blod, flyr til Graven; man holde ikke paa ham. **18** Hvo som vandrer oprigtigt, skal frelses; men hvo som er forvendt og vandrer paa tvende Veje, skal falde paa een af dem. **19** Hvo som dyrker sin Jord, skal mættes af Brød; men den, som løber efter Løsgængere, skal mættes med Armod. **20** En trofast Mand skal faa mange Velsignelser; men den, som haster efter at blive rig, skal ikke kendes uskyldig. **21** Det er ikke godt at anse Personer; og dog kan en Mand forsynde sig for et Stykke Brøds Skyld. **22** En Mand med et ondt Øje haster efter Gods og ved ikke, at Mangel skal komme over ham. **23** Hvo der irettesætter et Menneske, skal derefter finde mere Gunst end den, som smigrer med Tungen. **24** Hvo der stjæler fra sin Fader eller sin Moder og siger: Det er ingen Synd, han er Stalbroder til en Ødeland. **25** Den, hvis Sjæl er stolt, vækker Trætte; men den, som forlader sig paa Herren, skal blive rig. **26** Hvo som forlader sig paa sit Hjerte, han er en Daare; men den, som vandrer i Visdom, han skal reddes. **27** Hvo som giver den fattige, skal ikke have Mangel; men over den, som lukker sine Øjne til, skal der være mange Forbandelser. **28** Naar de ugudelige rejse sig, skjule Folk sig; men naar de omkomme, ville de retfærdige blive mange.

29 Den Mand, som forhærder sin Nakke, vil tidt blive straffet; hastelig skal han sønderknuses, og der skal ingen Lægedom være. **2** Naar der bliver

mange retfærdige, skal Folket glædes; men naar en ugudelig hersker, skal Folket sukke. **3** En Mand, som elsker Visdom, glæder sin Fader; men hvo, som omgaas med Skøger, vil øde sit Gods. **4** En Konge befæster Landet ved Ret; men en Mand, som tager Gaver, nedbryder det. **5** En Mand, som smigrer for sin Næste, udbreder et Garn for hans Fødder. **6** Den onde Mands Overtrædelse er ham en Snare; men den retfærdige kan fryde og glæde sig. **7** En retfærdig kender de ringes Sag; den ugudelige forstaar sig ikke paa Kundskab. **8** Mænd, som ere Spottere, ophidse en Stad; men de vise stille Vreden. **9** Naar en viis Mand gaar i Rette med en taabelig Mand, bliver denne vred og ler, og der bliver ingen Ro. **10** Blodgerrige Mænd hade den retsindige; men de oprigtige drage Omhu for hans Liv. **11** En Daare udlader al sin Hidsighed, men en viis skal omsider stille den. **12** Naar en Hersker agter paa Løgnens Ord, blive alle hans Tjenere ugudelige. **13** En fattig og en Undertrykker mødes; Herren giver begges Øjne Lys. **14** En Konge, som dømmer de ringe efter Sandhed, hans Trone skal stadfæstes evindelig. **15** Ris og Revselse give Visdom; men en Dreng, som overlades til sig selv, beskæmmer sin Moder. **16** Naar der bliver mange ugudelige, bliver der megen Overtrædelse; men de retfærdige skulle se paa deres Fald. **17** Tugt din Søn, saa skal han skaffe dig Ro og bringe din Sjæl Glæder. **18** Naar der ikke er profetiske Syner, bliver et Folk tøjlesløst; men den, som bevarer Loven, han er lyksalig. **19** Med Ord tugtes ikke en Træl; thi han mærker det nok og svarer ikke. **20** Ser du, at en Mand er hastig i sine Ord, da er der mere Forhaabning om en Daare end om ham. **21** Forkæler en sin Træl fra hans Ungdom af, da vil han til sidst være en Søn. **22** En vredagtig Mand opvækker Trætte, og en hidsig Mand begaar megen Overtrædelse. **23** Menneskets Hovmod nedtrykker ham; men den ydmyge vinder Ære. **24** Hvo som deler med en Tyv, hader sin Sjæl; han hører Besværgelsen og giver det ikke til Kende. **25** At forfærdes for et Menneske fører i Snare; men den, som forlader sig paa Herren, bliver beskærmet. **26** Mange søge en Herskers Ansigt; men fra Herren er en Mands Ret. **27** En uretfærdig Mand er de retfærdige en Vederstyggelighed; og den, hvis Vej er ligefrem, er den ugudelige en Vederstyggelighed.

30 Agurs, Jakes Søns Ord, det varslende Ord, Udsagnet af Manden, til Ithiel, til Ithiel og Ukal. **2** Jeg var ufornuftigere end en Mand, og jeg havde ikke Forstand som et Menneske. **3** Og jeg havde ikke lært Visdom eller kendt Kundskab om den Hellige. **4** Hvo for op til Himmelen og for ned? hvo samlede Vejret i sine Næver? hvo bandt Vandet i et Klædebon? hvo har fastsat alle Jordens Grænser? hvad er hans Navn? og hvad er hans Søns Navn? du ved det jo. **5** Alt Guds Ord er lutret; han er et Skjold for dem, som forlade sig paa ham. **6** Læg intet til hans Ord, at han ikke skal straffe dig, og du skal staa som en Løgner. **7** Om tvende Ting har jeg bedet dig; nægt mig dem ej, før jeg dør: **8** Lad Forfængelighed og Løgnens Ord være langt fra mig; giv mig ikke Armod eller Rigdom, men tildel mig mit beskikkede Brød; **9** at jeg ikke, naar jeg mættedes, skulde fornægte dig og sige: Hvo er Herren? eller naar jeg blev fattig, skulde stjæle og forgribe mig paa min Guds Navn. **10** Bagtal ikke en Træl for hans Herre, at han ikke skal forbande dig, og du skal bære Skyld. **11** Der er en Slægt, som bander sin Fader og ikke velsigner sin Moder; **12** der er en Slægt, som er ren i sine egne Øjne, og hvis Skarn dog ikke er aftoet; **13** der er en Slægt, hvis Øjne ere høje, og hvis Øjenlaage hæve sig i Vejret; **14** der er en Slægt, hvis Tænder ere Sværd, og hvis Kindtænder ere Knive, som vil fortære de elendige i Landet og de fattige iblandt Menneskene. **15** Blodsugersken har to Døtre, „giv hid! giv hid!" Der er tre, som ikke kunne mættes, fire, som ikke sige: „Nok!" **16** Dødsriget og det ufrugtbare Moderliv; Jorden bliver ikke mæt af Vand, og Ilden siger ikke: „Nok!" **(Sheol h7585)** **17** Et Øje, som spotter Faderen og lader haant om at lyde Moderen, det skulle Ravnene ved Bækken udhugge, og Ørneunger skulle æde det. **18** Tre Ting ere mig forunderlige; og fire Ting kender jeg ikke: **19** Ørnens Vej imod Himmelen, Slangens Vej over Klippen, Skibets Vej midt paa Havet, og en Mands Vej til en Jomfru. **20** Saa er en Horekvindes Vej; hun spiser og afvisker sin Mund og siger: Jeg har ikke gjort Uret. **21** Under tre ryster et Land, og under fire kan det ikke holde ud: **22** Under en Træl, naar han kommer til at herske; og en Daare, naar han bliver mæt af Brød; **23** under en forhadt Kvinde, naar hun bliver gift; og en Trælkvinde, naar hun bliver sin Frues Arving. **24** Der er fire smaa paa Jorden, dog ere de vise, saare vise: **25** Myrerne ere ikke et stærkt Folk, alligevel berede de deres Spise om Sommeren; **26** Kaninerne ere et afmægtigt Folk, dog indrette de deres Hus i Klippen;

27 Græshopperne have ingen Konge, alligevel drage de ud, alle i sluttet Skare; 28 Firbenet griber fat med Hænder, og dog er det i Kongepaladser. 29 Der er tre, som have et smukt Skridt, og fire, som have en smuk Gang: 30 Løven, som er vældig iblandt Dyrene og ikke viger tilbage for nogens Ansigt; 31 Hesten, som er omgjordet om Lænderne; Bukken; og en Konge, som ingen tør rejse sig imod. 32 Har du handlet daarligt, der du ophøjede dig, og har du tænkt ondt, da læg Haand paa Mund! 33 Thi den, som trykker Mælk, faar Ost derudaf; og den, som trykker Næsen, faar Blod derudaf; og den, som trykker Vrede, faar Trætte derudaf.

31 Lemuels, en Konges, Ord; et varslende Ord, hvormed hans Moder underviste ham. 2 Hvad? min Søn! og hvad? mit Livs Søn! og hvad? mine Løfters Søn! 3 Giv ikke Kvinderne din Kraft, og giv dig ikke ind paa en Vej, der ødelægger Konger. 4 Det bør ikke Konger, Lemuel! det bør ikke Konger at drikke Vin, ej heller Fyrster at drikke stærk Drik, 5 at han ikke skal drikke og glemme det, som er Lov, og forvende alle elendige Folks Ret. 6 Giver stærk Drik til den, som er ved at omkomme, og Vin til den, som er beskelig bedrøvet i Sjælen, 7 at han maa drikke og glemme sin Armod og ikke mere komme sin Møje i Hu. 8 Oplad din Mund for den stumme til alle forladte Børns Ret. 9 Oplad din Mund, døm Retfærdighed, og skaf den elendige og fattige Ret! 10 Hvo finder en duelig Hustru? hun er langt mere værd end Perler. 11 Hendes Mands Hjerte forlader sig paa hende, og Indtægt mangler ikke. 12 Hun gør ham godt og intet ondt i alle sit Livs Dage. 13 Hun søger efter Uld og Hør og arbejder gerne med sine Hænder. 14 Hun er ligesom en Købmands Skibe, hun lader sit Brød komme langvejs fra. 15 Og hun staar op, medens det endnu er Nat, og giver sit Hus Mad og sine Piger deres bestemte Arbejde. 16 Hun tænker paa Agerland og faar det; af sine Hænders Frugt planter hun en Vingaard. 17 Hun omgjorder sine Lænder med Kraft og gør sine Arme stærke. 18 Hun skønner, at hendes Handel er god; hendes Lampe slukkes ikke om Natten. 19 Hun udstrækker sine Hænder til Rokken, og hendes Hænder tage fat paa Tenen. 20 Hun udbreder sin Haand til den elendige og udstrækker sine Hænder til den fattige. 21 Hun frygter ikke for sit Hus, naar der er Sne; thi hele hendes Hus er klædt i karmesinrødt Tøj. 22 Hun gør sig Tæpper; fint Linned og Purpur er hendes Klædning. 23 Hendes Mand er navnkundig i Portene, naar han sidder sammen med de ældste i Landet. 24 Hun gør kosteligt Linklæde og sælger det og bringer Købmanden Bælter til Salgs. 25 Kraft og Herlighed er hendes Klædebon, og hun ler ad den kommende Tid. 26 Hun oplader sin Mund med Visdom, og Kærligheds Lov er paa hendes Tunge. 27 Hun ser efter, hvorledes det gaar til i hendes Hus, og æder ikke Ladheds Brød. 28 Hendes Sønner staa op og prise hende; hendes Husbond roser hende ogsaa: 29 „Mange Døtre forhverve Formue; men du staar over dem alle sammen". 30 Yndighed er Bedrag, og Skønhed er Forfængelighed; men en Kvinde, som frygter Herren, hun skal roses. 31 Giver hende af hendes Hænders Frugt, og hendes Gerninger skulle prise hende i Portene.

Prædikeren

1 Ord af Prædikeren, Davids Søn, Kongen i
Jerusalem. **2** Forfængeligheders Forfængelighed!
sagde Prædikeren, Forfængeligheders Forfængelighed,
alt sammen Forfængelighed. **3** Hvad Fordel har
Mennesket af al sin Møje, som han plager sig med
under Solen? **4** En Slægt gaar, og en Slægt kommer;
men Jorden staar evindelig. **5** Og Solen gaar op, og
Solen gaar ned, og den higer hen til sit Sted, hvor den
gaar op. **6** Vinden gaar imod Sønden og drejer sig
om imod Norden; den gaar frem, idet den vedbliver
at dreje sig om, og til sine Kredse kommer Vinden
tilbage. **7** Alle Bække løbe i Havet, og Havet bliver ikke
fuldt; til det Sted, fra hvilket Floderne løbe, derhen
komme de tilbage for at løbe. **8** Alt hvad man kunde
nævne herom, vilde blive mat, ingen kunde udsige
det; Øjet mættes ej af at se, og Øret fyldes ej af at høre.
9 Hvad som var, det samme skal vorde, og hvad som er
sket, det samme skal ske; og der er slet intet nyt under
Solen. **10** Er der noget, om hvilket man kan sige: Se,
dette er nyt? Det var allerede i de forrige Tider, som
have været før os. **11** Der er ingen Ihukommelse om de
tidligere; og om de efterfølgende, som skulle komme,
om dem skal der heller ikke være nogen Ihukommelse
hos dem, som skulle være herefter. **12** Jeg, Prædikeren,
jeg var Konge over Israel i Jerusalem. **13** Og jeg gav
mit Hjerte hen til at ransage og til med Visdom at
udforske alt det, som sker under Himmelen; det er en
slem Plage, som Gud har givet Menneskens Børn at
plage sig med. **14** Jeg saa alle de Gerninger, som ere
gjorte under Solen, og se, det var alt Forfængelighed
og Aandsfortærelse. **15** Kroget kan ikke vorde ret, og
Brøst kunne ikke tælles. **16** Jeg talte med mit Hjerte
og sagde: Jeg, se, jeg er bleven stor og er gaaet frem i
Visdom mere end alle de, som have været før mig i
Jerusalem; og mit Hjerte har set megen Visdom og
Kundskab. **17** Og jeg gav mit Hjerte hen til at forstaa
Visdom og til at forstaa Galskab og Daarskab; jeg
fornam, at ogsaa dette var Aandsfortærelse. **18** Thi
hvor megen Visdom er, der er megen Græmmelse; og
den, som forøger sin Kundskab, forøger sin Smerte.

2 Jeg sagde i mit Hjerte: Nu velan, jeg vil forsøge dig
med Glæde, se da din Lyst paa det gode; men se,
ogsaa det var Forfængelighed. **2** Jeg sagde til Latteren:
Du er gal! og til Glæden: Hvad gør du? **3** Jeg prøvede i
mit Hjerte paa at pleje mit Kød med Vinen, medens
mit Hjerte styrede med Visdom, og paa at holde fast
ved Daarskab, indtil jeg kunde se, hvad der var godt
for Menneskens Børn, hvad de skulde gøre under
Himmelen, saa længe deres Livsdage vare. **4** Jeg gjorde
mine Gerninger store; jeg byggede mig Huse, jeg
plantede mig Vingaarde. **5** Jeg anlagde mig Haver og
Lystskove, og jeg plantede alle Haande Frugttræer i
dem. **6** Jeg gjorde mig Damme for af dem at vande den
Skov, som voksede op med Træer. **7** Jeg købte Tjenere
og Tjenestepiger, og jeg havde hjemfødt Tyende; jeg
havde ogsaa megen Ejendom af stort Kvæg og smaat
Kvæg, mere end alle de, som havde været før mig i
Jerusalem. **8** Jeg samlede mig ogsaa Sølv og Guld og
Ejendom af Konger og af Landskaberne; jeg beskikkede
mig Sangere og Sangersker og Menneskens Børns
Lyst: Hustru og Hustruer. **9** Og jeg blev mægtig og
tog til fremfor alle dem, som havde været før mig i
Jerusalem; ogsaa min Visdom blev hos mig. **10** Og alt,
hvad mine Øjne begærede, nægtede jeg dem ikke; jeg
forholdt ikke mit Hjerte nogen Glæde; thi mit Hjerte
havde Glæde af alt mit Arbejde, og dette var min Del
af alt mit Arbejde. **11** Og jeg vendte mit Ansigt til alle
mine Gerninger, som mine Hænder havde gjort, og til
det Arbejde, som jeg med Møje havde gjort: Og se,
alt var Forfængelighed og Aandsfortærelse, og der
var ingen Fordel under Solen. **12** Og jeg vendte mit
Ansigt til at betragte Visdom og Galskab og Daarskab;
thi hvad vil det Menneske gøre, som kommer efter
Kongen? — Det, som man allerede har gjort. **13** Da saa
jeg, at Visdom har Fortrin for Daarskab, som Lyset
har Fortrin for Mørket. **14** Den vise har Øjne i sit
Hoved, men Daaren vandrer i Mørket; og jeg fornam
ogsaa, at hvad der hændes den ene, hændes dem
alle. **15** Da sagde jeg i mit Hjerte: Som det hændes
Daaren, saa vil det og hændes mig, og hvorfor har
jeg da været saa overvættes viis? Og jeg sagde i
mit Hjerte: Saadant er ogsaa Forfængelighed. **16** Thi
hverken den vises eller Daarens Ihukommelse vil vare
evindelig; efterdi det alt sammen i de kommende
Dage forlængst vil være glemt; og mon ikke den vise
dør lige saa vel som Daaren! **17** Og jeg hadede Livet;
thi den Gerning, som sker under Solen, mishagede
mig; thi alt er Forfængelighed og Aandsfortærelse. **18**
Og jeg hadede alt mit Arbejde, som jeg har arbejdet
paa under Solen, at jeg skulde efterlade det til det
Menneske, som skal være efter mig. **19** Og hvo ved,

om han bliver en viis eller en Daare? og han skal dog herske over alt mit Arbejde, som jeg har arbejdet paa, og hvori jeg har været viis under Solen; ogsaa dette er Forfængelighed. **20** Da vendte jeg mig om for at lade mit Hjerte fortvivle over alt det Arbejde, som jeg havde arbejdet paa under Solen. **21** Thi der er et Menneske, hvis Arbejde er med Visdom og med Kundskab og med Duelighed, og til et Menneske, som ikke har arbejdet derpaa, maa han give det som hans Del; ogsaa dette er Forfængelighed og et stort Onde. **22** Thi hvad har dog Mennesket for alt sit Arbejde og for sit Hjertes Stræben, hvormed han har arbejdet under Solen? **23** Thi alle hans Dage ere Smerte, og hans Møje er Græmmelse, ogsaa om Natten har hans Hjerte ikke Ro; ogsaa dette er Forfængelighed. **24** Det gode staar ikke til Mennesket selv, det at han æder og drikker og lader sin Sjæl se det gode af sit Arbejde; ogsaa dette saa jeg, at det er af Guds Haand. **25** Thi hvo kunde æde, og hvo kunde skynde sig mere dermed end jeg? **26** Thi det Menneske, som er velbehageligt for hans Ansigt, giver han Visdom og Kundskab og Glæde; men Synderen giver han den Møje, at sanke og samle for at give det til den, som er velbehagelig for Guds Ansigt; ogsaa dette er Forfængelighed og Aandsfortærelse.

3 Alting har sin Stund; og enhver Idræt under Himmelen har sin Tid. **2** Der er en Tid til at føde og en Tid til at dø; en Tid til at plante og en Tid til at oprykke det plantede; **3** en Tid til at ihjelslaa og en Tid til at læge; en Tid til at nedrive og en Tid til at opbygge; **4** en Tid til at græde og en Tid til at le; en Tid til at sørge og en Tid til at springe af Glæde; **5** en Tid til at bortkaste Stene og en Tid til at samle Stene; en Tid til at tage i Favn og en Tid til at holde sig fra Favntag; **6** en Tid til at søge og en Tid til at tabe; en Tid til at forvare og en Tid til at bortkaste; **7** en Tid til at sønderrive og en Tid til at sy sammen; en Tid til at tie og en Tid til at tale; **8** en Tid til at elske og en Tid til at hade; en Tid til Krig og en Tid til Fred. **9** Hvad Fordel har den, som udfører noget af det, han arbejder paa? **10** Jeg har set den Plage, som Gud har givet Menneskens Børn at plage sig med. **11** Han har gjort alting smukt i sin Tid, ogsaa Evigheden har han lagt i deres Hjerte; kun at Mennesket ikke kan udfinde den Gerning, som Gud har gjort, fra Begyndelsen indtil Enden. **12** Jeg fornam, at det gode ikke staar til dem selv, men at man skal være glad og gøre godt i sit Liv; **13** og tillige, at det, at ethvert Menneske æder og drikker og ser det gode i alt sit Arbejde, er en Guds Gave. **14** Jeg fornam, at alt det, som Gud gør, skal blive evindelig, at man intet kan lægge til, og at man intet kan tage derfra; og at Gud gør det, for at de skulle frygte for hans Ansigt. **15** Det, som har været, havde allerede været, og det, som skal ske, har allerede været; og Gud søger det, som er fordrevet. **16** Og jeg saa ydermere under Solen Dommens Sted, der var Ugudeligheden, og Retfærdighedens Sted, der var Ugudeligheden. **17** Jeg sagde i mit Hjerte: Gud vil dømme den retfærdige og den ugudelige; thi der er en Tid for enhver Idræt og Tid fastsat hisset over al Gerning. **18** Jeg sagde i mit Hjerte: Dette sker for Menneskens Børns Skyld, for at Gud kan lutre dem, og at de maa se, at de i og for sig ere Dyr. **19** Thi hvad, som hændes Menneskens Børn, det hændes og Dyrene, og ens hændes dem begge; som disse dø, saa dø og hine, og de have alle en Aand, og Mennesket har intet Fortrin fremfor Dyret; thi alt er Forfængelighed. **20** De fare alle til et Sted; de ere alle komne af Støv, og de vende alle tilbage til Støv. **21** Hvo kender Menneskens Børns Aand, den som farer opad, og Dyrets Aand, den som farer ned ad til Jorden? **22** Og jeg saa, at intet er bedre, end at et Menneske er glad i sine Gerninger; thi det er hans Del; thi hvo vil bringe ham til at se paa det, som skal komme efter ham?

4 Og jeg vendte tilbage og saa alle de undertrykte, som ilde medhandles under Solen; og se, de undertryktes Taarer, og der var ingen, som trøstede dem, og fra deres Undertrykkeres Haand udgik Vold; derimod havde de ingen, som trøstede dem. **2** Da prisede jeg de døde, som alt vare døde, fremfor de levende, som endnu ere i Live; **3** men lykkelig fremfor begge dog den, som endnu ikke har været til, som ikke har set den onde Gerning, der gøres under Solen. **4** Og jeg saa alt Arbejde og al Dygtighed i Gerningen, at det paadrog en Mand Misundelse af hans Næste; ogsaa dette er Forfængelighed og Aandsfortærelse. **5** Daaren lægger sine Hænder sammen og fortærer sit eget Kød. **6** En Haandfuld med Ro er bedre end begge Næver fulde med Møje og Aandsfortærelse. **7** Og jeg vendte tilbage og saa Forfængelighed under Solen: **8** Der er den, som er ene og ikke har nogen anden og

har hverken Søn eller Broder; dog er der ingen Ende paa alt hans Arbejde, og hans Øjne mættes ikke af Rigdom; — og: „For hvem arbejder jeg og lader min Sjæl fattes det gode"? ogsaa dette er Forfængelighed og en slem Møje. **9** Bedre to end een; thi de have en god Løn for deres Arbejde. **10** Thi dersom de falde, kan den ene oprejse sin Stalbroder, men ve den, som er ene; naar han falder, er der ingen anden til at oprejse ham. **11** Ogsaa naar to ligge sammen, da have de Varme; men hvorledes kan en alene blive varm? **12** Og om nogen vilde overvælde ham, som er ene, kunde to staa ham imod; og den tredobbelte Traad sønderrives ikke saa snart. **13** Bedre faren er et ungt Menneske, som er viist, end en gammel Konge, som er en Daare, og som endnu ikke ved at lade sig advare. **14** Thi af Fangehuset udgik hin for at blive Konge, medens den, som var født i sit Kongerige, blev fattig. **15** Jeg saa alle dem, som leve, som vandre under Solen, at holde sig til det andet unge Menneske, der indtager hans Sted. **16** Der var ikke Ende paa alt det Folk, paa alt det, som han gik i Spidsen for, dog skulle Efterkommerne ikke glædes over ham: Thi ogsaa dette er Forfængelighed og Aandsfortærelse.

5 Forvar din Fod, naar du vil gaa til Guds Hus, og vær nær for at høre; dette er bedre, end naar Daarerne yde Slagtoffer; thi de vide ikke, at de gøre ondt. **2** Vær ikke snar med din Mund, og lad dit Hjerte ikke haste med at fremføre et Ord for Guds Ansigt; thi Gud er i Himmelen og du paa Jorden, derfor lad dine Ord være faa! **3** Thi hvor der er megen Møje, komme Drømme; og hvor der er mange Ord, der hører man Daarens Røst. **4** Naar du lover Gud et Løfte, tøv ikke med at betale det; thi han har ikke Velbehag til Daarer; hvad du lover, det betal! **5** Det er bedre, at du intet lover, end at du lover og ikke betaler. **6** Tilsted ikke din Mund at bringe Synd over dit Kød, og sig ikke for Engelens Ansigt, at det var en Overilelse; hvi skulde Gud fortørnes for din Røst og fordærve dine Hænders Gerning? **7** Thi hvor der er mange Drømme, der er Forfængelighed, og ligesaa, hvor der er mange Ord; men frygt Gud! **8** Dersom du ser, at en fattig fortrykkes, og at Ret og Retfærdighed krænkes i Landskabet, da forundre dig ikke over den Idræt; thi en Høj er Vogter over en Høj, og den Højeste over dem begge; **9** og en Fordel for Jorden i det Hele er det, at der er en Konge over det dyrkede Land. **10** Hvo der elsker Penge, kan ikke mættes af Penge, og hvo som elsker meget Gods, ikke af Indtægt; ogsaa dette er Forfængelighed. **11** Hvor Godset bliver meget, bliver der mange, som fortære det; hvad Fordel er der da for dem, som eje det, uden det, at deres Øjne se derpaa? **12** Hvo der arbejder, ham er Søvnen sød, hvad heller han æder lidet eller meget; men den riges Mættelse tillader ham ej at sove. **13** Der er et slemt Onde, som jeg saa under Solen, at Rigdom bevares af sin Herre til hans egen Ulykke; **14** og at denne Rigdom gaar til Grunde ved en uheldig Stræben, saa at, om han avlede en Søn, der ikke bliver noget i hans Haand. **15** Ligesom han udgik af sin Moders Liv, saa skal han atter nøgen gaa bort, som han kom; og han skal, trods sit Arbejde, ikke tage noget, som han kan føre i sin Haand. **16** Ogsaa dette er et slemt Onde, at han i alle Maader skal gaa bort, saaledes som han kom; hvad Fordel har han da deraf, at han har arbejdet hen i Vejret? **17** Ja, alle sine Dage æder han sit Brød i Mørket, og han har megen Græmmelse tillige med sin Sygdom og Harme. **18** Se her, hvad jeg har set: At det er godt og smukt at æde og drikke og at se godt af alt sit Arbejde, som man arbejder med under Solen i alle sine Levedage, som Gud har givet en; thi det er hans Del; **19** og naar der er et Menneske, som Gud har givet Rigdom og Gods og givet ham Magt at æde deraf og at modtage sin Del og at glæde sig i sit Arbejde: Da er dette en Guds Gave. **20** Thi han vil ikke tænke meget paa sit Livs Dage, efterdi Gud bønhører ham, i hvad der er hans Hjertes Glæde.

6 Der er en Ulykke, som jeg saa under Solen, og den er svar over Menneskene: **2** Naar der er en Mand, hvem Gud giver Rigdom og Gods og Ære, og han fattes intet for sin Sjæl af alt det, som han vil begære, og Gud giver ham ikke Magt til at æde deraf, men en fremmed Mand fortærer det: Da er dette Forfængelighed og en slem Lidelse. **3** Dersom en Mand avlede hundrede Børn og levede mange Aar, saa hans Aars Dage bleve mange, og hans Sjæl dog ikke mættedes af det gode, og han heller ingen Begravelse fik: Saa siger jeg, at et utidigt Foster er bedre faren end han. **4** Thi dette kom med Forfængelighed og gaar bort i Mørket, og dets Navn bliver skjult i Mørket. **5** Det hverken saa eller kendte Sol; det har mere Ro end han. **6** Ja, dersom han end levede tusinde Aar to Gange og ikke saa det gode, farer dog ikke enhver til et Sted? **7** Alt Menneskets Arbejde er for hans Mund; men

Sjælen kan dog ikke fyldes. 8 Thi hvad Fortrin har den vise fremfor Daaren? hvad har den fattige, som forstaar at vandre for de levende? 9 Bedre er, hvad man ser for Øjnene, end Sjælens Begær; ogsaa dette er Forfængelighed og Aandsfortærelse. 10 Hvad en er — hans Navn er allerede nævnt, og det er vitterligt, at han er et Menneske; og han kan ikke trætte med den, som er ham for mægtig. 11 Thi der er mange Ting, de foraarsage megen Forfængelighed; hvad Fordel har et Menneske deraf? 12 Thi hvo ved, hvad der er godt for Mennesket i dette Liv, i hans Forfængeligheds Livsdages Tal, hvilke han tilbringer som en Skygge? thi hvo vil kundgøre et Menneske, hvad der skal ske efter ham under Solen?

7 Bedre er et godt Navn end en god Salve og Dødens Dag end ens Fødselsdag. 2 Det er bedre at gaa til Sørgehuset end at gaa til Gæstebudshuset, fordi hint er hvert Menneskes Endeligt; og den levende skal lægge sig det paa Hjerte. 3 Græmmelse er bedre end Latter; thi, naar Ansigtet ser ilde ud, kan Hjertet have det godt. 4 De vises Hjerte er i Sorrigs Hus; men Daarernes Hjerte er i Glædes Hus. 5 Det er bedre at høre Skænd af den vise, end at man hører Sang af Daarer. 6 Thi som Tjørne sprage under Gryden, saa er Daarers Latter; ogsaa dette er Forfængelighed. 7 Thi Fortrykkelse kan gøre en viis gal, og Gave kan fordærve et Hjerte. 8 Enden paa en Ting er bedre end Begyndelsen derpaa; bedre langmodig end hovmodig. 9 Vær ikke hastig i dit Sind til at fortørnes; thi Fortørnelse hviler i Daarers Barm. 10 Sig ikke: Hvoraf kom det, at de forrige Dage vare bedre end disse? thi du spørger ikke om saadant af Visdom. 11 Visdom er god som et Arvegods, ja bedre for dem, som skue Solen; 12 thi at være under Visdoms Skygge, er at være under Penges Skygge; og Kundskabs Fortrin er: At Visdommen giver dem Livet, som eje den. 13 Se Guds Gerning; thi hvo kan gøre det lige, som han gør kroget? 14 Vær ved et godt Mod paa en god Dag, men betænk paa en ond Dag, at Gud har gjort denne ved Siden af den anden, for at Mennesket ikke skal finde noget, som skal ske efter ham. 15 Alt det har jeg set i min Forfængeligheds Dage: Der er en retfærdig, som omkommer i sin Retfærdighed, og der er en ugudelig, som lever længe i sin Ondskab. 16 Vær ikke alt for retfærdig, og te dig ikke overvættes viis; hvorfor vil du ødelægge dig selv? 17 Vær ikke alt for uretfærdig, og vær ikke en Daare; hvorfor skulde du dø i Utide? 18 Det er godt, at du holder fast ved det ene, men du skal og ikke lade din Haand af fra det andet; thi den, som frygter Gud, undgaar det alt. 19 Visdom styrker en viis mere end ti vældige, som ere i en Stad. 20 Thi der er ikke et Menneske retfærdigt paa Jorden, som gør godt og ikke synder. 21 Læg ikke heller paa dit Hjerte alle de Ord, som man siger, at du ikke skal høre din Tjener forbande dig. 22 Thi dit Hjerte ved ogsaa de mange Gange, da du selv har forbandet andre. 23 Alt det har jeg forsøgt med Visdommen; jeg sagde: Jeg vil opnaa Visdom, men den forblev langt fra mig. 24 Det, som er til, er langt borte og dybt, dybt! hvo kan finde det? 25 Jeg vendte mig om med mit Hjerte, for at forstaa og at udgranske og at søge Visdom og Fornuftighed og for at forstaa, at Ugudelighed er Daarskab, og at Daarskab er Vanvid. 26 Og jeg fandt, hvad der var beskere end Døden: Den Kvinde, hvis Hjerte var Snarer og Garn, og hvis Hænder vare Baand; den, som er velbehagelig for Guds Ansigt, skal undkomme fra hende, men en Synder skal fanges ved hende. 27 Se, dette har jeg fundet, sagde Prædikeren, det ene efter det andet, idet jeg vilde finde Fornuftighed, 28 hvilken min Sjæl endnu søger, men jeg ikke har fundet; iblandt tusinde fandt jeg een Mand, men fandt ikke en Kvinde iblandt dem alle. 29 Dog se, dette har jeg fundet, at Gud skabte Mennesket ret; men de søge mange Spidsfindigheder.

8 Hvo er som den vise? og hvo forstaar Sagens Udtydning? Menneskens Visdom opklarer hans Ansigt, og hans Ansigts Haardhed forandres. 2 Jeg siger: Agt paa Kongens Mund, og det formedelst Eden til Gud. 3 Vær ikke hastig til at gaa bort fra hans Ansigt, bliv ikke staaende ved en slet Sag; thi han kan gøre alt, hvad han har Lyst til, 4 efterdi Kongens Ord er et Magtsprog; og hvo tør sige til ham: Hvad gør du? 5 Hvo som holder Budet, skal intet ondt forfare, og den vises Hjerte kender Tid og Ret. 6 Thi for enhver Idræt er der Tid og Ret; thi Menneskets Ulykke hviler svar over ham. 7 Thi han ved ikke, hvad der skal ske: Thi hvo kan tilkendegive ham, hvorledes det skal vorde? 8 Mennesket har ikke Magt over Aanden til at holde Aanden tilbage og ingen Magt over Dødens Dag og kan i Striden ikke undslippe, og Ugudelighed kan ikke redde sin Ejermand. 9 Alt dette har jeg set, og jeg har lagt Mærke til al den Gerning, som gøres under Solen; der er en Tid, da Mennesket hersker over et Menneske til dettes Ulykke. 10 Og da saa jeg de

ugudelige at begraves og komme hjem og at gaa bort fra den Helliges Sted og at glemmes i Staden efter at have gjort saaledes; ogsaa dette er Forfængelighed. **11** Efterdi der ikke fældes en Dom, haster Ondskabens Gerning; derfor er Menneskenes Børns Hjerte inden i dem fuldt af at gøre ondt. **12** Lad endog en Synder gøre hundrede Gange ondt og leve længe! thi jeg ved dog, at det skal gaa dem vel, som frygte Gud, og som frygte for hans Ansigt. **13** Men det skal ikke gaa den ugudelige vel, og han skal ikke leve længe, han skal gaa bort ligesom en Skygge, fordi han ikke frygter for Guds Ansigt. **14** Der er en Forfængelighed, som sker paa Jorden: At der er retfærdige, hvem det rammer efter de ugudeliges Gerning, og at der er ugudelige, hvem det rammer efter de retfærdiges Gerning; jeg sagde, at ogsaa dette er Forfængelighed. **15** Og jeg prisede Glæden, efterdi et Menneske intet bedre har under Solen end at æde og at drikke og at være glad; og saadant følger ham for hans Arbejde i hans Livsdage, som Gud har givet ham under Solen. **16** Eftersom jeg gav mit Hjerte hen til at forstaa Visdom og til at se den Møje, som man gør sig paa Jorden, at der er den, som hverken Dag eller Nat ser Søvn i sine Øjne: **17** Da saa jeg al Guds Gerning, at et Menneske ikke kan udfinde den Gerning, som sker under Solen, idet Mennesket arbejder paa at udgranske den uden at kunne finde den; og selv om den vise vilde sige sig at forstaa den, kan han dog ikke finde den.

9 Thi alt dette har jeg lagt mig paa Hjerte, og det for at udgrunde det alt sammen, at de retfærdige og de vise og deres Gerninger ere i Guds Haand; om det er Kærlighed eller Had, ved intet Menneske; alt ligger for deres Ansigt. **2** Alt er ens for alle; det samme hændes den retfærdige og den ugudelige, den gode og den rene og den urene, og den, som ofrer, og den, der ikke ofrer; som den gode, saa gaar det Synderen, den, som sværger, gaar det som den, der frygter for Ed. **3** Ondt iblandt alt det, som sker under Solen, er dette: At det samme hændes alle; og tillige er Menneskens Børns Hjerte fuldt af Ondskab, og der er Daarskaber i deres Hjerte, saa længe de leve, og derefter fare de til de døde. **4** Thi hvo er den, som kan undtages? om alle dem, som leve, er der Haab; thi en levende Hund er bedre end en Løve, som er død; **5** thi de levende vide, at de skulle dø; men de døde vide ikke noget, og de have ingen Løn ydermere; men deres Ihukommelse er glemt. **6** Baade deres Kærlighed og deres Had og deres Avind er forlængst forsvunden, og de have i al Evighed ingen Del ydermere i alt det, som sker under Solen. **7** Gak hen, æd dit Brød med Glæde og drik din Vin med et godt Mod; thi Gud har forlængst Behag i dine Gerninger. **8** Lad dine Klæder altid være hvide, og lad Olie ikke fattes paa dit Hoved! **9** Nyd Livet med en Hustru, som du elsker, alle dine Forfængeligheds Levedage, som Gud har givet dig under Solen, alle dine Forfængeligheds Dage; thi det er din Del af Livet og af dit Arbejde, som du arbejder med under Solen. **10** Alt hvad din Haand formaar at gøre med din Kraft, gør det; thi der er hverken Gerning eller Tanke eller Kundskab eller Visdom i Dødsriget, hvor du farer hen. **(Sheol h7585)** **11** Jeg vendte tilbage og saa under Solen, at Løbet ikke er i de lettes Magt, og Krigen ikke i de vældiges, og ej heller Brødet i de vises, og ej heller Rigdommen i de forstandiges, og ej heller Gunst i de kløgtiges; thi Tid og Hændelse ramme dem alle. **12** Thi Mennesket ved heller ikke sin Tid, saa lidt som Fiskene, der fanges i det slemme Garn, og saa lidt som Fuglene, der fanges i Snaren; som disse, saa blive Menneskens Børn besnærede til Ulykkens Tid, eftersom den falder hastelig over dem. **13** Ogsaa dette saa jeg som Visdom under Solen, og den syntes mig stor: **14** Der var en liden Stad og faa Folk i den; og der kom en mægtig Konge imod den og omringede den og byggede store Belejringsværker om den; **15** og han fandt derudi en fattig, viis Mand, og denne reddede Staden ved sin Visdom; men intet Menneske kom denne fattige Mand i Hu. **16** Da sagde jeg: Visdom er bedre end Styrke; men den fattiges Visdom er foragtet, og hans Ord blive ikke hørte. **17** De vises Ord, hørte i Ro, ere bedre end Herskerens Skrig iblandt Daarer. **18** Bedre er Visdom end Stridsvaaben; og een Synder kan fordærve meget godt.

10 Døde Fluer bringe Salvekogerens Salve til at stinke og gære; saaledes kan en liden Daarskab veje mere end Visdom og Ære. **2** Den vises Hjerte er ved hans højre Side; men Daarens Hjerte er ved hans venstre Side. **3** Ogsaa naar Daaren vandrer paa Vejen, fattes han Forstand, og han siger om enhver, at han er en Daare. **4** Dersom Herskerens Vrede rejser sig imod dig, da forlad ikke din Plads; thi Sagtmodighed standser store Synder. **5** Der er et Onde, som jeg saa under Solen, ret som det var en Fejl, der udgaar fra Herskerens Ansigt: **6** Daarskaben er sat paa de store

Højder, men de rige sidde lavt. 7 Jeg saa Tjenere paa Heste og Fyrster gaa til Fods som Tjenere, paa Jorden. 8 Den som graver en Grav, skal falde i den; og den som nedriver et Gærde, ham skal en Slange bide. 9 Hvo som bryder Stene op, skal faa Smerte af dem; hvo som kløver Træ, skal komme i Fare derved. 10 Naar Jernet bliver sløvt, og man ikke skærper Æggen, da maa man siden anstrenge Kræfterne; men Visdom er nyttig til at gøre en Ting rettelig. 11 Dersom Slangen bider, gavner Besværgelse intet, og Tungens Ejermand har ingen Fordel. 12 Ordene af den vises Mund ere yndige; men Daarens Læber opsluge ham selv. 13 Hans Munds Ords Begyndelse er Daarskab; og det sidste af hans Mund er fordærvelig Galskab. 14 Og en Daare gør mange Ord; Mennesket kan ikke vide, hvad der skal ske; og hvo kan forkynde ham, hvad der skal ske efter ham. 15 Daarens Arbejde gør ham træt, efterdi han ikke kender Vej til By. 16 Ve dig, du Land! hvis Konge er et Barn, og hvis Fyrster æde om Morgenen. 17 Lykkeligt er du, Land! hvis Konge er født af de ypperste, og hvis Fyrster æde i rette Tid til Styrke og ikke til Drukkenskab. 18 Ved Ladhed synke Bjælkerne, og ved Hændernes Slaphed drypper det ned i Huset. 19 Man gør Maaltid for at le, og Vinen glæder de levende, og Penge gøre alting ud. 20 Band ikke Kongen, end ikke i din Tanke, og band ikke en rig i dit inderste Sengekammer; thi en Fugl under Himmelen kan føre Røsten frem, og den bevingede bringer Ordet ud.

11 Kast dit Brød paa Vandet; thi du skal finde det længe derefter. 2 Del ud til syv, ja, og til otte; thi du kan ikke vide, hvad for Ulykke der skal ske paa Jorden. 3 Naar Skyerne ere fulde af Regn, udgyde de den paa Jorden; og naar et Træ falder imod Sønden eller og imod Norden, paa hvilket Sted Træet vil falde, der falder det. 4 Hvo som agter paa Vejr, saar ikke, og hvo som ser paa Skyerne, høster ikke. 5 Ligesom du ikke ved, hvilken Vindens Vej er, saa lidet som du ved, hvorledes Benene dannes i den frugtsommeliges Liv, saaledes kan du heller ikke vide Guds Gerning, hvorledes han gør det alt sammen. 6 Saa din Sæd om Morgenen, og lad din Haand ikke hvile om Aftenen; thi du ved ikke, enten dette eller hint skal lykkes, eller om de begge skulle blive lige gode. 7 Og sødt er Lyset, og lysteligt er det for Øjnene at se Solen. 8 Thi lever Mennesket endog mange Aar, skal han glæde sig i dem alle og komme de mørke Dage i Hu; thi de ville blive mange; alt det, der kommer, er Forfængelighed. 9 Glæd dig, du unge! i din Ungdom, og lad dit Hjerte være vel til Mode i din Ungdoms Dage, og vandre efter dit Hjertes Veje og efter dine Øjnes Syn; men vid, at for alt dette skal Gud føre dig for Dommen. 10 Og bortfjern Græmmelse fra dit Hjerte, og lad Lidelser gaa bort fra dit Kød; thi Ungdom og Livets Morgenrøde ere Forfængelighed.

12 Og tænk paa din Skaber i din Ungdoms Dage, førend de onde Dage komme, og de Aar nærme sig, om hvilke du skal sige: Jeg har ikke Lyst til dem: 2 Førend Solen og Lyset og Maanen og Stjernerne formørkes, og Skyerne komme igen efter Regnen; 3 den Dag, da Husets Vogtere bæve, og de stærke Mænd krumme sig, og de, som betjene Møllen, holde op, fordi de ere blevne faa, og de, som se igennem Vinduerne, blive dunkle; 4 da begge Døre til Gaden lukkes, naar Møllens Røst bliver svag, og man staar op ved Fuglens Røst, og alle Sangens Døtre nedbøjes; 5 da de ogsaa frygte for den høje, og der er Rædsler paa Vejen, og Mandeltræet blomstrer, og Græshoppen bliver sig selv til en Byrde, og Begærligheden forgaar; thi Mennesket farer til sit evige Hus, og de sørgende gaa omkring paa Gaden; 6 førend Sølvsnoren borttages, og Guldlampen bliver knust; og Krukken sønderbrydes ved Kilden, og Hjulet sønderslaas ved Brønden; 7 og Støvet kommer til Jorden igen, som det var før, og Aanden kommer til Gud igen, som gav den. 8 Forfængeligheders Forfængelighed! sagde Prædikeren, alt er Forfængelighed! 9 Og forøvrigt, efterdi Prædikeren var en viis Mand, saa lærte han fremdeles Folket Kundskab og hørte og ransagede og forfattede mange Ordsprog. 10 Prædikeren søgte at finde behagelige Ord, og det, som er skrevet, er Ret, Sandheds Ord. 11 De vises Ord ere som Braadde og som Søm, der trænge dybt ind, I Samlingens Mestre! de ere givne af den ene Hyrde. 12 Og forøvrigt, min Søn! lad dig paaminde af dem; at gøre mange Bøger, saa at der er ingen Ende paa, og megen Læsning trætter Legemet. 13 Enden paa Sagen, naar alting er hørt, er denne: Frygt Gud og hold hans Bud; thi det bør hvert Menneske at gøre. 14 Thi Gud skal føre hver Gerning for Dom med alt det, som er skjult, enten det er godt eller ondt.

Højsangen

1 Højsangen, som er af Salomo. **2** Han kysse mig med Kys af sin Mund; thi din Kærlighed er bedre end Vin. **3** Dine Salver ere gode at lugte, dit Navn er som en Salve, der udgydes; derfor elske unge Piger dig. **4** Drag mig! efter dig ville vi løbe; Kongen førte mig ind i sine inderste Kamre; vi ville fryde os og glæde os i dig, vi ville prise din Kærlighed mere end Vin; de oprigtige elske dig. **5** Jeg er sort, dog yndig, I Jerusalems Døtre! som Kedars Pauluner, som Salomos Telte. **6** Ser ikke paa mig, at jeg er sort; thi Solen har brændt mig; min Moders Sønner ere blevne vrede paa mig, de have sat mig til Vingaardenes Vogterinde; min Vingaard, som jeg havde, har jeg ikke bevogtet. **7** Giv mig til Kende, du, hvem min Sjæl elsker! hvor du vogter, hvor du lader Hjorden ligge om Middagen, at jeg ikke skal være som en Kvinde, der gaar tilhyllet ved dine Medbrødres Hjorde. **8** Dersom du ikke ved det, du dejligste iblandt Kvinderne! da gak ud i Faarenes Spor, og vogt dine Kid ved Hyrdernes Boliger! **9** Ved Hestene for Faraos Vogn ligner jeg dig, min Veninde! **10** Dine Kinder ere yndige under Kæderne og din Hals under Perlesnorene. **11** Vi ville gøre dig Guldkæder med Sølvprikker. **12** Saa længe Kongen var i sin Kreds, gav min Nardus sin Lugt. **13** Min elskede er mig en Myrrakugle, som forbliver imellem mine Bryster. **14** Min elskede er mig en Koferdrue, i Vingaardene, udi En-Gedi. **15** Se, du, min Veninde! er dejlig; se, du er dejlig, dine Øjne ere Duer. **16** Se, du, min elskede! er yndig, ja yndig, ja, vort Leje er grønt. **17** Vore Huses Bjælker ere Cedre, vort Loft er Cypresser.

2 Jeg er Sarons Rose, Dalenes Lillie. **2** Som en Lillie iblandt Tornene, saa er min Veninde iblandt Døtrene. **3** Ligesom et Æbletræ iblandt Skovens Træer, saa er min elskede iblandt Sønnerne; jeg begærer at sidde under hans Skygge, og hans Frugt er sød for min Gane. **4** Han fører mig til Vinhuset, og Kærlighed er hans Banner over mig. **5** Styrker mig med Rosinkager, vederkvæger mig med Æbler! thi jeg er syg af Kærlighed. **6** Hans venstre Haand er under mit Hoved, og hans højre Haand omfavner mig. **7** Jeg besværger eder, I Jerusalems Døtre! ved Raaerne eller ved Hinderne paa Marken, at I ikke vække eller forstyrre den kære, førend hun har Lyst dertil. **8** Min elskedes Røst! se, der kommer han, springende over Bjergene, hoppende over Højene. **9** Min elskede er lig en Raa eller en ung Hjort: se, han staar bag vor Væg, han ser ind igennem Vinduerne, kiger igennem Vinduesgitteret. **10** Min elskede svarer og siger til mig: Staa op, min Veninde! min skønne! og gak frem. **11** Thi se, Vinteren er forbi, Regnen er gaaet over og dragen bort. **12** Blomsterne ere komne til Syne i Landet, Sangens Tid er kommen, og Turtelduens Røst er hørt i vort Land. **13** Figentræet har udskudt sine smaa Figen, og Vinstokkene staa i Blomster og dufte; staa du op, min Veninde! min skønne! og gak frem! **14** Min Due i Klippens Revner, i Fjeldvæggens Skjul, lad mig se din Skikkelse, lad mig høre din Røst! thi din Røst er sød, og din Skikkelse er yndig. **15** Griber os Rævene, de smaa Ræve, som fordærve Vingaardene; vore Vingaarde staa i Blomster. **16** Min elskede er min, og jeg er hans, som vogter Hjorden iblandt Lillierne. **17** Indtil Dagens Luftning kommer, og Skyggerne fly, vend om, bliv lig, min elskede! med en Raa eller en ung Hjort paa Adskillelsens Bjerge!

3 Paa mit Leje om Natten søgte jeg den, som min Sjæl elsker; jeg søgte efter ham, men fandt ham ikke. **2** Jeg vil dog staa op og gaa omkring i Staden, paa Stræderne og paa Gaderne, jeg vil søge efter den, som min Sjæl elsker; jeg søgte efter ham og fandt ham ikke. **3** Vægterne, som gaa omkring i Staden, fandt mig; til dem sagde jeg: Have I set den, som min Sjæl elsker? **4** Næppe var jeg kommen forbi dem, førend jeg fandt den, som min Sjæl elsker; jeg greb ham og vil ikke lade ham fare, førend jeg faar bragt ham til min Moders Hus og til hendes Kammer, som undfangede mig. **5** Jeg besværger eder, I Jerusalems Døtre! ved Raaerne eller Hinderne paa Marken, at I ikke vække eller forstyrre den kære, førend hun har Lyst dertil. **6** Hvo er hun, der kommer op fra Ørken, som Støtter af Røg, omduftet af Myrra og Virak, af alle Haande vellugtende Sager? **7** Se Salomos Seng! der staar tresindstyve vældige trindt omkring den, af de vældige i Israel. **8** Alle forstaa de at bruge Sværd, de ere oplærte til Krig; hver har sit Sværd ved sin Side imod Nattens Rædsel. **9** Kong Salomo lod sig gøre en Bærestol af Træ fra Libanon. **10** Dens Stolper gjorde han af Sølv og Ryggen dertil af Guld, dens Sæde af Purpur; dens Indre var belagt med Kærlighed af Jerusalems Døtre. **11** I Zions Døtre! gaar ud og ser paa Kong Salomo med den Krone, som hans Moder

kronede ham med paa hans Bryllupsdag og paa hans Hjertes Glædes Dag.

4 Se, du er dejlig, min Veninde! se, du er dejlig, dine Øjne ere Duer imellem dine Lokker; dit Haar er som en Gedehjord, der kommer op fra Gileads Bjerg. **2** Dine Tænder ere som en Hjord klippede Faar, som komme op af Svømmestedet, som alle sammen føde Tvillinger, og iblandt hvilke intet er ufrugtbart. **3** Dine Læber ere som en Skarlagens Snor, og din Tale er liflig; dine Tindinger ere som et Stykke af et Granatæble imellem dine Lokker. **4** Din Hals er som Davids Taarn, bygget til Rustkamre; der er hængte tusinde Skjolde derpaa, alle de vældiges Skjolde. **5** Dine to Bryster ere ligesom to unge Raatvillinger, som græsse iblandt Lillier. **6** Indtil Dagens Luftning kommer, og Skyggerne fly, vil jeg gaa til Myrrabjerget og til Virakshøjen. **7** Hel dejlig er du, min Veninde! og der er ingen Lyde paa dig. **8** Med mig, o Brud! fra Libanon, med mig fra Libanon skal du komme; du skal skue ned fra Amanas Top, fra Senirs og Hermons Top, fra Løvers Boliger, fra Parders Bjerge. **9** Du har opfyldt mit Hjerte, min Søster, o Brud! du har opfyldt mit Hjerte med et af dine Øjekast, med en af dine Halskæder. **10** Hvor liflig er din Kærlighed, min Søster, o Brud! hvor meget bedre end Vin er din Kærlighed og Duften af dine Salver fremfor alle vellugtende Urter. **11** Dine Læber, o Brud! dryppe af Honning; der er Honning og Mælk under din Tunge, og Duften af dine Klæder er ligesom Duften af Libanon. **12** Min Søster og Brud er en tillukt Have, et tillukt Væld, en forseglet Kilde. **13** Dine Vækster ere en Lysthave med Granatæbler, med kostelig Frugt, Koferblomster med Narder; **14** Nardus og Safran, Kalmus og Kanel, med alle Haande Viraks Træer, Myrra og Aloe, samt alle de bedste Urter; **15** en Kilde i Haverne, en Brønd med levende Vande og Strømme fra Libanon! **16** Vaagn op, Nordenvind! og kom, Søndenvind! blæs igennem min Have, at dens Vellugt maa brede sig ud; min elskede komme i sin Have og æde sine kostelige Frugter!

5 Jeg er kommen, min Søster, o Brud! i min Have, jeg har plukket min Myrra tillige med min duftende Urt, jeg har ædt min Honningkage tillige med min Honning, jeg har drukket min Vin tillige med min Mælk; æder, I Venner! drikker og bliver drukne, I elskelige! **2** Jeg sov, men mit Hjerte vaagede. Min elskedes Røst! Han banker: Luk op for mig, min Søster! min Veninde! min Due! min rene! thi mit Hoved er fuldt af Dug, mine Lokker af Nattens Draaber. — **3** Jeg har afført mig min Kjortel; hvorledes skal jeg iføre mig den igen? jeg har toet mine Fødder; hvorledes skal jeg gøre dem urene igen? **4** Min elskede stak sin Haand igennem Aabningen, og mit Indre blev heftigt bevæget for hans Skyld. **5** Da stod jeg op for at lukke op for min elskede; og mine Hænder dryppede med Myrra og mine Fingre med flydende Myrra over Haandfangene paa Laasen. **6** Jeg lukkede op for min elskede, men min elskede havde vendt sig bort, han var gaaet forbi; jeg var gaaet ud af mig selv, da han talte; jeg ledte efter ham, men fandt ham ikke; jeg kaldte ad ham, men han svarede mig ikke. **7** Vægterne, som gaa omkring i Staden, fandt mig, de sloge mig, de saarede mig; Vægterne paa Murene toge mit Slør fra mig. **8** Jeg besværger eder, I Jerusalems Døtre! om I finde min elskede, hvad skulle I forkynde ham? At jeg er syg af Kærlighed. **9** Hvad er din elskede fremfor en andens elskede, du dejligste iblandt Kvinderne? hvad er din elskede fremfor en andens elskede, at du har saaledes besvoret os? **10** Min elskede er hvid og rød, udmærket fremfor ti Tusinde. **11** Hans Hoved er fineste Guld; hans Lokker ere krusede, sorte som Ravnen. **12** Hans Øjne ere som Duer ved Vandbække, badende sig i Mælk, siddende ved fulde Strømme. **13** Hans Kinder ere som duftende Blomsterbede, Taarne af vellugtende Urter; hans Læber ere som Lillier, der dryppe med flydende Myrra; **14** hans Hænder ere Guldringe, besatte med Krysoliter; hans Bug er skinnende Elfenben, belagt med Safirer; **15** hans Ben ere Marmorstøtter, grundfæstede i Fodstykker af Guld; hans Skikkelse er som Libanon, udvalgt som Cedertræerne; **16** hans Gane er Sødhed, og han er lutter Yndighed; dette er min elskede, og dette er min Ven, I Jerusalems Døtre!

6 Hvor er din elskede hengangen, du dejligste iblandt Kvinderne? hvor har din elskede vendt sig hen? saa ville vi opsøge ham med dig. **2** Min elskede er nedgangen i sin Have, til de duftende Blomsterbede for at vogte Hjorden i Haverne og at sanke Lillier. **3** Jeg er min elskedes, og min elskede er min, han, som vogter Hjorden iblandt Lillierne. **4** Du, min Veninde! er skøn som Tirza, yndig som Jerusalem, forfærdelig som Hære under Banner. **5** Vend dine Øjne bort fra mig, thi de gøre mig heftig; dit Haar er som en Gedehjord,

der kommer op fra Gilead. 6 Dine Tænder ere som en Faarehjord, som kommer op af Svømmestedet, som alle sammen føde Tvillinger, og blandt hvilke intet er ufrugtbart. 7 Dine Tindinger ere som et Stykke af Granatæble imellem dine Lokker. 8 Der er tresindstyve Dronninger og firsindstyve Medhustruer og utallige Jomfruer. 9 Een er min Due, min fuldkomne, hun er sin Moders eneste, hun er ren for den, som hende fødte; Døtre saa hende og priste hende lykkelig, Dronninger og Medhustruer, og roste hende. 10 Hvo er hun, der titter frem som Morgenrøden, dejlig som Maanen, ren som Solen, forfærdelig som Hære under Banner? 11 Jeg var nedgangen i Nøddehaven at se, hvor det grønnedes i Dalen, at se, om Vintræet havde skudt, om Granattræerne havde blomstret. 12 Førend jeg vidste det, gjorde min Sjæl mig som mit ædle Folks Vogne. 13 Vend om, vend om, Sulamith! vend om, vend om, at vi maa se paa dig. Hvad ville I se paa Sulamith? Hun er som Dansen i Mahanaim.

7 Hvor skønne ere dine Trin i Skoene, du ædelbaarne! dine Lænders Bøjninger ere som Smykker, Værk af Kunstnerhaand. 2 Din Navle er det runde Bæger, — det mangler aldrig krydret Vin, din Bug er en Hvededynge, omhegnet med Lillier. 3 Dine to Bryster ere ligesom to unge Raatvillinger. 4 Din Hals er som Elfenbenstaarnet, dine Øjne ere Fiskedamme i Hesbon ved Bath-Rabbins Port, din Næse er som Libanons Taarn, der skuer ud imod Damaskus. 5 Dit Hoved paa dig er som Karmel, og Haaret paa dit Hoved er som Purpur; Kongen er fængslet i Lokkerne. 6 Hvor dejlig og hvor yndig er du, o kære! i Elskelighed. 7 Denne din ranke Vækst er ligt et Palmetræ og dine Bryster som Drueklaser. 8 Jeg sagde: Jeg vil stige op i Palmetræet, jeg vil tage fat paa dets Grene; og dine Bryster vorde som Vinstokkens Drueklaser og din Næses Aande som Æblerne; 9 og din Gane som den gode Vin, der gaar glat ned for min elskede og bringer sovendes Læber til at tale. 10 Jeg er min elskedes, og til mig er hans Attraa. 11 Kom, min elskede! lader os gaa ud paa Marken, lader os blive Natten over i Landsbyerne! 12 Lader os aarle gaa til Vingaardene, lader os se, om Vinstokken har skudt, om Blomsterne ere udsprungne, og om Granattræerne blomstre; der vil jeg skænke dig min Kærlighed. 13 Dudaim give Lugt, og ved vore Døre er der alle Haande kostelige Frugter, nye og gamle; o, min elskede! jeg har gemt dem til dig.

8 Gid du var mig som en Broder, som den, der diede min Moders Bryst! jeg skulde finde dig paa Gaden, jeg skulde kysse dig; og de skulde ikke foragte mig. 2 Jeg vilde lede dig, jeg vilde føre dig til min Moders Hus, du skulde lære mig; jeg skulde give dig af krydret Vin at drikke, af mit Granattræs Most. 3 Hans venstre Haand er under mit Hoved, og hans højre Haand omfavner mig. 4 Jeg besværger eder, I Jerusalems Døtre! hvi ville I vække, og hvi ville I forstyrre den kære, førend hun har Lyst dertil? 5 Hvo er hun, som drager op af Ørken, støttende sig til sin elskede? Jeg vækkede dig under Æbletræet; der fødte din Moder dig, der fødte hun, som bar dig. 6 Sæt mig som et Segl paa dit Hjerte, som et Segl paa din Arm; thi Kærlighed er stærk som Døden, Nidkærhed er haard som Dødsriget, dens Gløder ere brændende Gløder, en Herrens Lue. (Sheol h7585) 7 Mange Vande kunne ikke slukke Kærligheden, ej heller Strømme overskylle den; om nogen vilde give alt sit Hus's Gods for Kærlighed, man vilde dog foragte ham. 8 Vi have en liden Søster, og hun har ikke Bryster; hvad skulle vi gøre ved vor Søster paa den Dag, da der bejles til hende? 9 Dersom hun er en Mur, da ville vi bygge et Hus af Sølv over hende; og dersom hun er en Dør, da ville vi lukke for hende med Cederfjæle. 10 Jeg er en Mur, og mine Bryster ere som Taarne. Da blev jeg i hans Øjne som hun, der finder Fred. 11 Salomo havde en Vingaard i Baal-Hamon; han overgav Vingaarden til Vogterne, at enhver af dem skulde bringe ham for dens Frugt tusinde Sekel Sølv. 12 Min Vingaard, som hører mig til, er for mit Ansigt; de tusinde tilkomme dig, Salomo! men de to Hundrede dem, som vogte dens Frugt. 13 O du, som bor i Haverne! Medbrødre agte paa din Røst; lad mig høre den! 14 Fly min elskede! og vær lig en Raa eller en ung Hind paa de duftende Urters Bjerge.

Esajas

1 Esajas's, Amoz's Søns, Syn, hvilket han saa om Juda og Jerusalem i de Dage, da Usias, Jotham, Akas, Ezekias, vare Konger i Juda. **2** Hører, I Himle! og du Jord! mærk, thi Herren har talt; jeg har opdraget Børn og opfostret dem, men de have gjort Overtrædelse imod mig. **3** En Okse kender sin Ejermand og et Asen sin Herres Krybbe; Israel kender intet, mit Folk forstaar intet. **4** Ve et syndigt Folk, et Folk med svar Misgerning, en Slægt af onde, vanartede Børn! De forlode Herren, de opirrede den Hellige i Israel, de ere vegne tilbage. **5** Hvorfor ville I lade eder slaa ydermere? hvorfor ville I forøge eders Afvigelse? hvert Hoved er sygt, og hvert Hjerte er mat. **6** Fra Fodsaale og indtil Hovedet er intet helt paa det: Saar og Skrammer og friske Hug! de ere ikke trykkede ud og ikke forbundne og ikke lindrede med Olie. **7** Eders Land er en Ørk, eders Stæder ere opbrændte med Ild; fremmede fortære eders Land for eders Øjne, og der er en Ørk, som naar fremmede have væltet op og ned. **8** Og Zions Datter er bleven tilovers som en Hytte i en Vingaard, som et Natteskjul i en Græskarhave, som en frelst Stad. **9** Dersom ikke den Herre Zebaoth havde ladet os en liden Levning tilbage, havde vi været som Sodoma, været lige med Gomorra. **10** I Sodomas Fyrster! hører Herrens Ord; I Gomorras Folk! mærker paa vor Guds Lov! **11** Hvad skal jeg med eders mangfoldige Ofre? siger Herren; jeg er mæt af Brændofre af Vædre og af det fedede Kvægs Fedme, og jeg har ingen Lyst til Blod af Okser og Lam og Bukke. **12** Naar I komme for at ses for mit Ansigt, hvo har krævet dette af eder, at I skulle nedtræde mine Forgaarde? **13** Bærer ikke mere forfængeligt Madoffer frem, det er mig en vederstyggelig Røgelse; Nymaaneder og Sabbater og Højtids Forsamlinger —! jeg fordrager ikke Uret og Højtid. **14** Min Sjæl hader eders Nymaaneder og eders Højtider; de ere blevne mig til Byrde; jeg er træt af at taale dem. **15** Og naar I udbrede eders Hænder, skjuler jeg mine Øjne for eder; hvor meget I end bede, hører jeg dog ikke; eders Hænder ere fulde af Blod. **16** Toer eder, renser eder, borttager eders Idrætters Ondskab fra mine Øjne, lader af at gøre ilde! **17** Lærer at gøre godt, søger Ret, leder den vanartede paa rette Vej, skaffer den faderløse Ret, udfører Enkens Sag! **18** Kommer dog, og lader os gaa i Rette med hinanden, siger Herren. Dersom eders Synder end vare som Karmesin, da skulle de blive hvide som Sne; om de end vare røde som Skarlagen, skulle de blive som Uld. **19** Dersom I ere villige og lydige, skulle I æde Landets Gode. **20** Men dersom I vægre eder og ere genstridige, skulle I fortæres af Sværd; thi Herrens Mund har talt det. **21** Hvorledes er den trofaste Stad bleven til en Hore? den var fuld af Ret; Retfærdighed havde hjemme i den, men nu er der Mordere. **22** Dit Sølv er blevet til Slagger, din Drik er spædet med Vand. **23** Dine Fyrster ere Oprørere og Tyvenes Stalbrødre, de elske alle Skænk og jage efter Gaver; de ville ikke skaffe den faderløse Ret, og Enkens Sag maa ikke komme for dem. **24** Derfor siger Herren, den Herre Zebaoth, den Mægtige i Israel: Ve! jeg vil mætte min Vrede paa mine Modstandere og hævne mig paa mine Fjender. **25** Og jeg vil atter vende min Haand imod dig og udsmelte dine Slagger som med Ludsalt og borttage alt dit Tin. **26** Og jeg vil give dig Dommere igen som i Førstningen og Raadsherrer som i Begyndelsen; derefter skal du kaldes Retfærdigheds Stad, en trofast By. **27** Zion skal forløses ved Ret og de omvendte i den ved Retfærdighed. **28** Hen Overtrædere og Syndere skulle knuses til Hobe, og de, som forlade Herren, skulle omkomme. **29** Thi de skulle blive til Skamme for de Terebinters Skyld, som I havde Lyst tilog I skulle beskæmmes for de Havers Skyld, som vare eders Glæde. **30** Thi I skulle blive som en Terebinte, der fælder sit Blad, og som en Have, hvori der ikke er Vand. **31** Og den stærke skal blive til Blaar og hans Gerning til en Gnist; og de skulle begge brænde med hinanden, og der skal ingen være, som slukker.

2 Dette er det Ord, som Esajas, Amoz's Søn, saa om Juda og Jerusalem. **2** Og det skal ske i de sidste Dage, at Herrens Hus's Bjerg skal være grundfæstet oven paa Bjergene og ophøjet over Højene; og alle Hedninger skulle strømme til det. **3** Og mange Folkeslag skulle komme og sige: Kommer, og lader os gaa op til Herrens Bjerg, til Jakobs Guds Hus, at han maa lære os sine Veje, at vi maa vandre paa hans Stier; thi fra Zion skal udgaa Lov og Herrens Ord fra Jerusalem. **4** Og han skal dømme imellem Hedningerne og holde Ret for mange Folkeslag, og de skulle omsmede deres Sværd til Hakker og deres Spyd til Haveknive; et Folk skal ikke løfte Sværd imod et andet, og de skulle ikke ydermere øve sig i Krig. **5** Jakobs Hus! kommer, og lader os vandre i Herrens Lys! — **6** Men du har

forskudt dit Folk, Jakobs Hus; thi de have fuldt op af Østens Væsen og ere Tegnsudlæggere som Filisterne, og de have Behag i de fremmedes Børn. 7 Og deres Land fyldtes med Sølv og Guld, og der er ingen Ende paa deres Liggendefæ; og deres Land fyldtes med Heste, og der er ingen Ende paa deres Vogne. 8 Og deres Land fyldtes med Afguder; de tilbede deres Hænders Gerning, det, som deres Fingre have gjort. 9 Derfor nedbøjes Mennesket og Manden fornedres, og du tilgive dem det ej! 10 Gak ind i Klippen og skjul dig i Støvet for Herrens Frygts Skyld og for hans Majestæts Herligheds Skyld. 11 Et Menneskes stolte Øjne skulle ydmyges, og Mændenes Højhed skal nedbøjes; men Herren skal alene være høj paa den Dag. 12 Thi den Herre Zebaoths Dag skal komme over hver hovmodig og høj og over hver ophøjet, at han skal fornedres, 13 og over alle de høje og anselige Cedre paa Libanon og over alle Ege i Basan 14 og over alle høje Bjerge og over alle anselige Høje 15 og over hvert højt Taarn og over hver fast Mur 16 og over alle Tharsis's Skibe og over alt, hvad der er lysteligt at skue. 17 Og Menneskets Højhed skal nedbøjes, og Mændenes Højhed skal fornedres; og Herren skal alene være høj paa den Dag. 18 Og med Afguderne skal det være aldeles forbi. 19 Og de skulle gaa ind i Klippers Huler og i Jordens Kuler for Herrens Frygts Skyld og for hans Majestæts Herligheds Skyld, naar han rejser sig for at forfærde Jorden. 20 Paa den Dag skal Mennesket kaste sine Sølvafguder og sine Guldafguder, som de have gjort sig for at tilbede, bort til Muldvarpene og til Aftenbakkerne, 21 for at ty ind i Klippernes Kløfter, i Fjeldenes Huler for Herrens Frygts Skyld og for hans Majestæts Herligheds Skyld, naar han rejser sig for at forfærde jorden. 22 Slaar ikke længer eders Lid til Mennesket, som har Aande i sin Næse; thi for hvad er vel han at agte?

3 Thi se, Herren, den Herre Zebaoth, skal borttage fra Jerusalem og fra Juda al Slags Støtte, hver Støtte af Brød og hver Støtte af Vand; 2 Vældige og Krigsmænd, Dommere og Profeter og Spaamænd og Ældste; 3 Øverster over halvtredsindstyve og anselige Personer og Raadsherrer og vise Mestre og Koglere. 4 Og jeg vil give dem Drenge til Fyrster, og barnagtige skulle regere over dem. 5 Og Folket skal trænges, den ene imod den anden og hver imod sin Næste; de skulle være overmodige, den unge iniod den gamle og den ringeagtede imod den ærede. 6 Og naar en tager fat paa sin Broder i sin Faders Hus og siger: Du har Klæder, vær vor Fyrste; lad denne faldende Bygning være under din Haand: 7 Saa skal han paa den Dag tage til Orde og sige: Jeg vil ikke læge eders Skade, og der er hverken Brød, ej heller Klæder i mit Hus, sætter ikke mig til Fyrste over Folket! 8 Thi Jerusalem styrter, og Juda falder, efterdi deres Tunge og deres Idræt er imod Herren til at trodse hans Herligheds Øjne. 9 Deres Ansigters Forhærdelse vidner imod dem, og de bære deres Synd til Skue som Sodoma, de dølge den ikke. Ve deres Sjæl! thi de have ført sig selv Ulykke paa. 10 Siger om de retfærdige, at det skal gaa dem vel; thi de skulle æde deres Idrætters Frugt. 11 Ve den ugudelige! det skal gaa ham ilde; thi det, hans Hænder have gjort, skal gengældes ham. 12 Børn trænge mit Folk, og Kvinder herske over det; mit Folk! dine Førere forføre dig, og Vejen, du vandrer paa, have de ødelagt. 13 Herden er traadt frem for at gaa i Rette, og han staar for at dømme Folkene. 14 Herren vil gaa til Doms over de ældste af sit Folk og over dets Fyrster: — „I have fortæret Vingaarden, Rov fra den fattige er i eders Huse. 15 Hvi nedtræde I mit Folk og sønderknuse de elendige? siger Herren, den Herre Zebaoth." 16 Og Herren sagde: Fordi Zions Døtre ophøje sig og gaa med knejsende Nakke og vinke med Øjnene og gaa frem med trippende Gang og rasle med Ankelringene: 17 Saa skal Herren gøre Zions Døtres Hovedisse skabet, og Herren skal blotte deres Blusel. 18 Paa den Dag skal Herren borttage Prydelsen: Ankelringene og de virkede Huer og Spænderne, 19 Halskæderne og Armspannene og Hovedklæderne, 20 de dejlige Huer og Armbaandene og Hovedbaandene og Desmerknapperne og Ørenringene, 21 Fingerringene og Næseringene, 22 Helligdagsklæderne og Kaaberne og Forklæderne og Taskerne, 23 Spejlene og de fine Linklæder og Hvivklæderne og Slørene. 24 Og det skal ske, at der skal være Stank i Stedet for Vellugt og et Reb i Stedet for Bælte og et skaldet Hoved i Stedet for Haarfletninger og trang Sæk i Stedet for vid Kaabe, Brændemærke i Stedet for Skønhedsplet. 25 Dine Folk skulle falde ved Sværdet og din Styrke i Krigen. 26 Og i hendes Porte skal være Bedrøvelse og Sorg, og hun selv skal sidde nøgen paa Jorden.

4 Og syv Kvinder skulle paa den Dag tage fat paa een Mand og sige: Vi ville æde vort eget Brød og klæde

os i vore egne Klæder; lad os ikkun kaldes efter dit Navn; borttag vor Forsmædelse! 2 Paa den Dag skal Herrens Spire være til Pryd og til Herlighed og Landets Frugt til Stolthed og til Pragt for de undkomne i Israel. 3 Og det skal ske, at den, som er bleven tilbage i Zion, og den, som er bleven tilovers i Jerusalem, skal kaldes hellig, hver den, som er indskreven til Livet, i Jerusalem, 4 naar Herren har aftoet Zions Døtres Urenhed og bortskyllet Jerusalems Blodskyld af dens Midte, ved en Aand, som dømmer, og ved en Aand, som optænder en Ild. 5 Og Herren skal skabe over hele Boligen paa Zions Bjerg og over dets Forsamlinger en Sky om Dagen og Røg og skinnende Ildslue om Natten; thi der skal være Dække over alt det, som er herligt. 6 Og der skal være en Hytte til Skygge om Dagen imod Hede og til Ly og til Skjul imod Vandskyl og imod Regn.

5 Jeg vil synge om min elskelige, min elskedes Sang om hans Vingaard. Min elskelige havde en Vingaard paa en frugtbar Høj. 2 Og han gravede den og kastede Stenene af den og beplantede den med ædle Vinkviste, byggede og et Taarn midt derudi og udhuggede ogsaa en Vinperse derudi, og han ventede, at den skulde bære gode Druer, men den bar vilde Druer. 3 Og nu, I Jerusalems Indbyggere og Judas Mænd! dømmer dog imellem mig og min Vingaard! 4 Hvad mere kunde der gøres ved min Vingaard, som jeg ikke har gjort ved den? hvi ventede jeg, at den skulde bære gode Druer, og den bar vilde Druer? 5 Og nu vil jeg give eder til Kende, hvad jeg vil gøre ved min Vingaard: Jeg vil borttage dens Gærde, og den skal afædes, jeg vil sønderrive dens Gærde, og den skal nedtrædes. 6 Og jeg vil lægge den øde, den skal ikke beskæres, ej heller hakkes, men der skal opvokse Torne og Tidsler; og jeg vil forbyde Skyerne at lade Regn falde paa den. 7 Thi den Herre Zebaoths Vingaard er Israels Hus, og Judas Mænd ere hans Lysts Plantning; og han ventede Lovlighed, men se, der blev Lovløshed, Retfærd, men se, der blev Voldsfærd! 8 Ve dem, som lægge det ene Hus til det andet, føje den ene Ager til den anden, indtil der ikke er mere Rum tilbage, saa at I alene blive siddende midt i Landet. 9 I mine Øren lyder det fra den Herre Zebaoth: Sandelig, de mange Huse skulle vorde ødelagte, de store og gode Huse uden Indbyggere! 10 Thi en Vingaard paa ti Dages Pløjeland skal kun give en Bath, og en Homer Udsæd skal kun give en Efa. 11 Ve dem, som staa aarle op om Morgenen og jage efter stærk Drik, som sidde langt ud paa Aftenen og gløde af Vin! 12 Og Harper og Psalter, Tromme og Pibe og Vin høre til deres Gæstebud; men de ville ikke se til Herrens Gerning, og de have ikke Syn for hans Hænders Værk. 13 Derfor skal mit Folk bortføres, inden det ser sig for, og dets ærede Mænd skulle vorde Hungerens Folk, og dets menige vansmægte af Tørst. 14 Derfor skal Dødsriget udvide sit Svælg og oplade sin Mund umaadeligt, at baade dets ypperlige og dets menige Folk, baade den, som buldrer, og den, som er glad udi den, skal fare der ned. (Sheol h7585) 15 Og Mennesket skal nedbøjes og Manden ydmyges, og de hovmodiges Øjne skulle ydmyges. 16 Men den Herre Zebaoth skal staa ophøjet ved Dommen, og den hellige Gud skal helliges ved Retfærdighed. 17 Da skulle Lammene gaa paa Græs, som var Marken deres egen, og fremmede skulle fortære de riges øde Marker. 18 Ve dem, som drage Misgerningen fremad med Løgnens Snorer og Synden med Vognreb; 19 dem, som sige: Lad ham skynde sig, lad hans Gerning komme hastigt, at vi se den; og lad det nærme sig, og lad det komme, Israels helliges Raad, at vi kunne fornemme det! 20 Ve dem, som sige om det onde, at det er godt, og om det gode, at det er ondt, som gøre Mørke til Lys og Lys til Mørke, som gøre bittert til sødt og sødt til bittert! 21 Ve dem, som ere vise i deres egne Øjne og forstandige i deres egne Tanker! 22 Ve dem, som ere vældige til at drikke Vin og dygtige Mænd til at blande stærk Drik! 23 dem, som for Gaves Skyld dømme en ugudelig at have Ret og fravende de retfærdige deres Ret! 24 Derfor, ligesom Ildens Tunge fortærer Halm, og Straa synker sammen i Luen, saa skal deres Rod vorde, som den var forraadnet, og deres Blomster fare op som Støv! thi de have forkastet den Herre Zebaoths Lov og foragtet Israels Helliges Tale. 25 Derfor er Herrens Vrede optændt imod hans Folk, og han udrækker sin Haand over det og slaar det, saa at Bjergene bæve, og deres døde Kroppe ligge som Skarn midt paa Gader. Med alt dette har hans Vrede ikke lagt sig, men hans Haand er endnu udrakt. 26 Og han skal opløfte et Banner for Hedningerne, som komme langvejs fra, og lokke dem hid fra Jordens Ende; og se, de skulle komme hastelig og let, 27 Der er ingen træt eller skrøbelig iblandt dem, ingen slumrer eller sover, Bæltet om deres Lænder løsnes ikke, og ingens

Skotvinge sønderrives. 28 Deres Pile ere skærpede, og alle deres Buer ere spændte; deres Hestehove agtes som Flint og deres Hjul som en Hvirvelvind. 29 Deres Brøl er som Løvindens, og de brøle som de unge Løver, og de brumme og gribe Rov og bortføre det, og der er ingen, som redder. 30 Og de skulle bruse ind over dem paa denne Dag, som naar Havet bruser; og skuer man til Landet, da se, der er Trængsels Mørke, og Lyset er formørket af de tykke Skyer.

6 Idet Aar, der Kong Usias døde, da saa jeg Herren sidde paa en høj og ophøjet Trone, og Slæbet af hans Klædebon fyldte Templet. 2 Seraferne stode over ham, hver af dem havde seks Vinger; med to skjulte hver sit Ansigt, og med to skjulte hver sine Fødder, og med to fløj de. 3 Og den ene raabte til den anden og sagde: Hellig, hellig, hellig er den Herre Zebaoth; al Jorden er fuld af hans Ære. 4 Og Dørposterne med Dørtærsklerne bævede for den raabendes Røst, og Huset blev fuldt af Røg. 5 Da sagde jeg: Ve mig! thi jeg forgaar; thi jeg har urene Læber og bor midt iblandt et Folk, som har urene Læber; thi mine Øjne have set Kongen, den Herre Zebaoth. 6 Da fløj en af Seraferne til mig og havde i sin Haand en Glød, som han havde taget fra Alteret med en Tang. 7 Og han lod den røre ved min Mund og sagde: Se, denne har rørt ved dine Læber, og din Misgerning er bortvegen, og din Synd skal sones. 8 Og jeg hørte Herrens Røst, som sagde: Hvem skal jeg sende? og hvo vil gaa for os? da sagde jeg: Se, her er jeg, send mig! 9 Og han sagde: Gak hen, og du skal sige til dette Folk: Hører og hører, men forstaar ej! ser og ser, men indser ej! 10 Gør dette Folks Hjerte fedt, og gør deres Øren tunghørige, og tilstryg deres Øjne, at det ikke ser med sine Øjne og hører med sine Øren og forstaar med sit Hjerte, saa at det omvender sig og vorder lægt. 11 Men jeg sagde: Hvor længe, Herre? og han sagde: Indtil Stæderne blive øde, uden Indbyggere, og Husene uden Folk, og Landet aldeles ødelægges. 12 Og Herren har ført Folket langt bort, og Tomheden er bleven stor i Landet. 13 Og bliver en Tiendepart endnu tilbage deri, saa skal denne atter være til at ødelægges; men ligesom der af Terebinten og Stenegen bliver en Stub tilbage, naar de ere fældede, saaledes skal denne Stub være en hellig Sæd.

7 Og det skete i de Dage, da Akas, Jothams Søn, Usias Sønnesøn, var Konge i Juda, at Rezin, Kongen af Syrien, og Israels Konge Peka, en Søn af Remalia, droge op imod Jerusalem for at føre Krig imod den; men de formaaede ikke at stride imod den. 2 Da blev det kundgjort for Davids Hus og sagt: Syrerne have lejret sig i Efraim; da bævede hans Hjerte og hans Folks Hjerte, som Træerne i Skoven bæve for Vejret. 3 Men Herren sagde til Esajas: Gak nu ud imod Akas, du og Sear-Jasub, din Søn, til Enden af Vandledningen fra den øverste Dam, ved den alfare Vej ved Blegerens Ager, 4 og sig til ham: Var dig og vær stille, frygt ikke og lad ikke dit Hjerte blive forsagt for disse to Stykker rygende Brande, for Rezins og Syrernes og Remalias Søns fnysende Vrede. 5 Fordi Syrerne have lagt onde Raad op imod dig, ligeledes Efraim og Remalias Søn, sigende: 6 Vi ville drage op imod Juda og ængste det og rive det til os, og vi ville gøre Tabeals Søn til Konge derudi: 7 Saa siger den Herre, Herre: Det skal ikke staa fast og ikke ske! 8 Thi Damaskus er Hoved for Syrien og Rezin Hoved for Damaskus; og efter fem og tresindstyve Aar skal Efraim knuses, at det ikke mere skal være et Folk. 9 Og Samaria er Hoved for Efraim og Remalias Søn Hoved for Samaria: Ere I ej troende, blive I ej boende. 10 Og Herren blev ved at tale til Akas og sagde: 11 Begær dig et Tegn af Herren, din Gud; begær det i det dybe eller oventil i det høje! (Sheol h7585) 12 Men Akas sagde: Jeg vil ikke begære og ikke friste Herren. 13 Da sagde han: Hører dog, I af Davids Hus! Er det eder lidet, at I falde Mennesker til Besvær, at I ogsaa ville falde min Gud til Besvær? 14 Derfor skal Herren selv give eder et Tegn: Se, Jomfruen bliver frugtsommelig og føder en Søn, og hun kalder hans Navn Immanuel. 15 Han skal æde Smør og Honning ved den Tid, han forstaar at forkaste det onde og at udvælge det gode. 16 Thi førend Barnet forstaar at forkaste det onde og udvælge det gode, skal det Land, for hvis tvende Konger du gruer, vorde forladt. 17 Over dig og over dit Folk og over din Faders Hus skal Herren lade Dage komme, som ikke ere komne siden den Dag, Efraim faldt fra Juda: — Kongen af Assyrien. 18 Og det skal ske, paa den Dag skal Herren hvisle Fluerne hid, som ere yderst ved Ægyptens Floder, og Bierne, som ere i Assyriens Land, 19 og de skulle komme og nedlade sig alle sammen i de øde Dale og i Klippernes Revner og i alle Tornebuskene og paa alle Græsgangene. 20 Paa den Dag skal Herren rage Hovedet og Haarene paa Fødderne med en Ragekniv, som er lejet paa hin Side Floden, det er ved Kongen af

Assyrien, og den skal ogsaa aldeles borttage Skægget. **21** Og det skal ske paa den Dag, da skal en Mand lade en Kviekalv og to Faar leve, **22** og det skal ske, fordi de skulle give megen Mælk, at han kan æde Smør; thi hver, som bliver tilovers i Landet, skal æde Smør og Honning. **23** Og det skal ske paa den Dag, at hvert Sted, hvor der var tusinde Vinstokke, tusinde Sekel Sølv værd, skal blive til Torn og Tidsel. **24** Man skal gaa derhen med Pile og med Bue; thi alt Landet skal blive til Torn og Tidsel. **25** Og til alle Bjerge, som hakkes med Hakken, skal man ikke kunne komme af Frygt for Torne og Tidsler; men de skulle være til at slippe Øksne løse paa og til at nedtrædes af Faar.

8 Og Herren sagde til mig: Tag dig en stor Tavle og skriv derpaa med Menneskers Griffel: „Hurtigt Rov, hastigt Bytte". **2** Og jeg vil tage mig tilforladelige Vidner: Præsten Uria og Sakarias, Jeberekias Søn. **3** Og jeg nærmede mig til Profetinden, og hun undfangede og fødte en Søn; og Herren sagde til mig: Kald hans Navn: Maher-Sjalal Kasj-Bas. **4** Thi førend Barnet forstaar at raabe: Min Fader og min Moder! skal man bortføre Damaskus's Gods og Samarias Bytte hen foran Kongen af Assyriens Ansigt. **5** Og Herren blev endnu ved at tale til mig, sigende: **6** Fordi dette Folk foragtede Siloas sagte rindende Vande, og der er Glæde over Rezin og Remalias Søn; **7** se, derfor skal Herren lade Flodens mægtige og mange Vande, Kongen af Assyrien og al hans Herlighed komme over dem; og den skal stige over alle sine Strømme og gaa over alle sine Bredder. **8** Og den skal bryde ind i Juda, skylle over og strømme over og naa til Halsen; og hans udbredte Vinger skulle fylde dit Land, o Immanuel! saa vidt, som det er. **9** Slaar kun ned, I Folkefærd! I skulle dog sønderknuses; mærker med eders Øren, alle I, som ere i langt fraliggende Lande! omgjorder eder, I skulle dog blive sønderknuste, omgjorder eder, I skulle dog blive sønderknuste. **10** Beslutter et Raad, det skal blive til intet; taler et Ord, det skal ikke bestaa; thi med os er Gud. **11** Thi saa sagde Herren til mig, der hans Haand greb mig, og han underviste mig, at jeg ikke skulde vandre paa dette Folks Vej, og sagde: **12** Kalder ikke Sammensværgelse, hvad dette Folk kalder Sammensværgelse, og frygter ikke, hvad det frygter, og forfærdes ikke! **13** Den Herre Zebaoth, han skal være eder hellig; og han skal være eders Frygt, og han skal være eders Forfærdelse. **14** Og han skal være til en Helligdom, men og til en Anstødssten og til en Forargelsesklippe for Israels tvende Huse, til en Snare og til en Strikke for Jerusalems Indbyggere. **15** Og mange skulle støde sig paa dem og falde og sønderbrydes og omsnæres og fanges. **16** Bind Vidnesbyrdet til, forsegl Loven hos mine Disciple! **17** Og jeg vil bie efter Herren, han, som har skjult sit Ansigt for Jakobs Hus, og jeg vil forvente ham. **18** Se, her er jeg og de Børn, som Herren har givet mig, til Tegn og Forbilleder i Israel fra den Herre Zebaoth, som bor paa Zions Bjerg. **19** Og naar de ville sige til eder: Søger til Spaakvinderne og til Tegnsudlæggerne, som hviske og mumle, da siger: Skal ikke et Folk søge til sin Gud? skal man søge til de døde for de levendes Skyld? **20** „Til Loven og til Vidnesbyrdet!" — dersom de ikke tale saaledes, naar der ingen Morgenrøde er for dem, **21** da skulle de drage igennem Landet, haardt plagede og hungrige; og naar en hungrer, da skal han blive vred og bande sin Konge og sin Gud og vende sit Ansigt imod det høje; **22** og han skal se til Jorden, men se, der skal være Angest og Mørke, Trængsels Mørke, og i Mulm er han udstødt.

9 Thi der skal ej være Mørke for det Land, hvor der nu er Trængsel; som han i den første Tid bragte Vanære over Sebulons Land og Nafthalis Land, saa skal han gøre det herligt paa det sidste, Landet ad Vejen ved Havet, paa hin Side Jordan, Hedningernes Galilæa. **2** Det Folk, som vandrede i Mørket, ser et stort Lys; over dem, som boede i Dødens Skygges Land, skinner et Lys. **3** Du formerer Folket, hvis Glæde du ikke havde gjort stor; de glæde sig for dit Ansigt, ligesom Glæden er om Høsten, ligesom man fryder sig, naar man uddeler Bytte. **4** Thi dets Byrdes Aag og Kæppen over dets Ryg, dets Drivers Stav, har du sønderbrudt som paa Midians Dag; **5** thi hver Krigsstøvle, som blev baaren i Stridstummelen, og Klæderne, som vare sølede i Blod, skulle opbrændes og blive Ildens Næring. **6** Thi et Barn er os født, en Søn er os given, og Fyrstendømmet skal være paa hans Skulder, og hans Navn kaldes Under, Raadgiver, vældige Gud, Evigheds Fader, Fredsfyrste; **7** for at Fyrstendømmet maa blive stort, og at der maa blive Fred uden Ende over Davids Trone og over hans Rige til at befæste det og til at opholde det ved Ret og Retfærdighed fra nu og indtil evig Tid; den Herre Zebaoths Nidkærhed skal gøre dette. **8** Herren har sendt et Ord i Jakob,

og det er faldet i Israel. 9 Og det hele Folk skal fornemme det, Efraim og Indbyggerne i Samaria, med deres Hovmodighed og Hjerters Stolthed; de sige: 10 Teglstenene ere faldne, men vi ville bygge med hugne Sten; Morbærtræerne ere afhugne, men vi ville sætte Cedertræer i Stedet. 11 Og Herren skal ophøje Rezins Modstandere over ham, og han vil væbne hans Fjender. 12 Syrerne forfra og Filisterne bagfra fortærede Israel med fuld Mund. Med alt dette har hans Vrede ikke lagt sig, men hans Haand er endnu udrakt. 13 Og Folket har ikke omvendt sig til den, som slog det, og har ikke søgt den Herre Zebaoth. 14 Derfor vil Herren afhugge af Israel Hoved og Hale, Palmegren og Siv, paa een Dag. 15 Den gamle og den ansete, han er Hovedet; men en Profet, som lærer Løgn, han er Halen. 16 Og dette Folks Førere forføre det, og de iblandt det, som lade sig føre, opsluges. 17 Derfor kan Herren ikke glæde sig over dets unge Karle og ej forbarme sig over dets faderløse og over dets Enker; thi hver af dem er vanhellig og handler ondt, og hver Mund taler Daarskab. Med alt dette har hans Vrede ikke lagt sig, men hans Haand er endnu udrakt. 18 Thi Ugudelighed brænder som en Ild, der fortærer Torn og Tidsler og sætter Ild paa Skovens Tykninger, og de skulle hvirvle højt op i Røg. 19 Landet er sat i Brand i den Herre Zebaoths Vrede; og Folket er som det, der fortæres af Ild, de spare ikke den ene den anden. 20 Og man snapper til højre og hungrer endda, og man æder om sig til venstre og mættes ej; de fortære hver sin Arms Kød: 21 Manasse er imod Efraim og Efraim imod Manasse, begge med hverandre imod Juda. Med alt dette har hans Vrede ikke lagt sig, men hans Haand er endnu udrakt.

10 Ve dem, som give ugudelige Love og udstede uretfærdige Skrivelser 2 for at fortrænge de ringe fra deres Ret og for at fravende de elendige iblandt mit Folk deres Ret, at Enkerne maa være deres Bytte, og at de kunne berøve de faderløse! 3 Men hvad ville I gøre imod Hjemsøgelsens Dag og imod den Ødelæggelse, som skal komme langt borte fra? til hvem ville I fly om Hjælp? og hvor ville I lade eders Herlighed blive? 4 Enhver, som ikke maa bøje sig iblandt de bundne, skal falde iblandt de ihjelslagne. Med alt dette har hans Vrede ikke lagt sig; men hans Haand er endnu udrakt. 5 Ve Assur, min Vredes Ris! min Harme er Kæppen i hans Haand. 6 Jeg sender ham imod et vanhelligt Folk og giver ham Befaling imod det Folk, som jeg er vred paa, til at gøre Bytte og røve Rov og til at træde det ned som Ler paa Gader. 7 Men han, han mener det ikke saa, og hans Hjerte tænker ikke saa; men hans Hu staar til at ødelægge og at udrydde ikke faa Folk. 8 Thi han siger: Ere mine Fyrster ikke Konger til Hobe? 9 Er det ikke gaaet Kalno som Karkemis? ikke Hamath som Arpad? ikke Samaria som Damaskus? 10 Ligesom min Haand har ramt Afgudernes Riger, hvor der var flere Billeder end i Jerusalem og i Samaria: 11 Mon jeg ikke, saaledes som jeg har gjort ved Samaria og dens Afguder, saaledes skal gøre ved Jerusalem og ved dens Afguder? 12 Og det skal ske, naar Herren har udrettet al sin Gerning paa Zions Bjerg og i Jerusalem, da vil jeg hjemsøge Kongen af Assyriens Hovmods Frugt og hans Hoffærdigheds Pragt. 13 Fordi han siger: Ved min Haands Kraft har jeg gjort det og ved min Visdom, thi jeg er forstandig; og jeg borttager Folkenes Landemærker og har røvet deres Forraad, og som den mægtige nedkaster jeg dem, som sidde i Højsædet. 14 Og min Haand har fundet hen til Folkenes Gods som til en Fuglerede, og jeg har sanket alt Landet, som man sanker Æg, der ere forladte; og der var ingen, som rørte en Vinge, eller som oplod Næbet og peb. 15 Kan vel Øksen rose sig imod den, som hugger med den? eller Saven trodse den, som trækker den? som om en Stav vilde svinge den, som opløfter den, eller som om en Kæp vilde opløfte den, som ikke er Træ? 16 Derfor skal Herren, den Herre Zebaoth, sende Magerhed paa hans fede, og under hans Herlighed skal der brænde et Baal som et brændende Baal. 17 Og Israels Lys skal vorde en Ild, og hans Hellige skal vorde en Lue; og den skal brænde og fortære hans Torn og Tidsler paa een Dag. 18 Og hans Skovs og hans Frugthaves Herlighed skal den fortære med Rub og Stub; og han skal blive som en syg, der vansmægter. 19 Og de overblevne Træer i hans Skov skulle være faa i Tal, og et Barn skal kunne opskrive dem. 20 Og det skal ske paa den Dag, da skulle de overblevne i Israel og de undkomne af Jakobs Hus ikke mere forlade sig paa den, som slaar det; men de skulle forlade sig paa Herren, Israels Hellige, i Oprigtighed. 21 De overblevne skulle omvende sig, de overblevne af Jakob, til den vældige Gud. 22 Thi om dit Folk, o Israel! er som Havets Sand, skulle kun de overblevne deraf omvende sig; Fordærvelsen er bestemt, den breder sig ud med Retfærdighed som en Strøm. 23

Thi Fordærvelsen og det besluttede Raad skal Herren, den Herre Zebaoth, udføre, midt i hele Landet. **24** Derfor, saa siger Herren, den Herre Zebaoth: Frygt ikke, mit Folk! du, som bor i Zion, for Assur; han slaar dig med Staven og opløfter sin Kæp over dig, paa samme Vis som Ægypterne. **25** Thi endnu et lidet, en føje Tid, saa skal Fortørnelsen endes, og min Vrede komme for at fortære dem. **26** Og den Herre Zebaoth skal svinge en Svøbe over ham, som da Midian blev slaaet paa Orebs Klippe, og sin Stav, som han hævede over Havet, den skal han opløfte paa samme Vis som i Ægypten. **27** Og det skal ske paa den Dag, da skal hans Byrde borttages fra dine Skuldre og hans Aag fra din Hals; og Aaget skal sprænges for Fedmens Skyld. **28** Han kommer over Ajat, han drager igennem Migron, han lader sit Tros blive tilbage i Mikmas. **29** De drage igennem Passet, de blive Natten over i Geba; Rama bæver, Sauls Gibea flyr. **30** Raab højt, du Gallims Datter! giv Agt, Lajsa! ulykkeligt er Anathoth. **31** Madmena flygter, Indbyggerne i Gebim samle sig til Flugt. **32** Endnu bliver han staaende denne Dag i Nob; saa løfter han sin Haand imod Zions Hus's Bjerg, imod Jerusalems Høj. **33** Se, Herren, den Herre Zebaoth, skal nedhugge de skønne Grene, saa man gruer; og de ranke Stammer skulle afhugges, og de høje skulle blive lave. **34** Og den tykke Skov nedhugges med Jernet, og Libanon falder for den Mægtige.

11 Og der skal opgaa et Skud af Isajs Stub, og en Kvist af hans Rødder skal bære Frugt. **2** Og Herrens Aand skal hvile over ham, Visdoms og Forstands Aand, Raads og Styrkes Aand, Herrens Kundskabs og Frygts Aand. **3** Og hans Lyst skal være i Herrens Frygt, og han skal ikke dømme efter det, hans Øjne se, ej heller holde Ret efter det, hans Øren høre. **4** Men han skal dømme de ringe med Retfærdighed og holde Ret for de lidende i Landet med Oprigtighed; og han skal slaa Jorden med sin Munds Ris og dræbe den ugudelige med sine Læbers Aande. **5** Og Retfærdighed skal være hans Lænders Bælte og Trofasthed hans Hofters Bælte. **6** Og Ulven skal gaa hos Lammet og Parderen ligge hos Kiddet; Kalven og Løven og Fedekvæget skulle være sammen, og en liden Dreng skal drive dem. **7** Og Koen og Bjørnen skulle græsse sammen, deres Unger skulle ligge hos hinanden; og Løven skal æde Straa som Oksen. **8** Og det diende Barn skal lege ved Øglens Hul og det afvante Barn stikke sin Haand til Basiliskens Hule. **9** De skulle ej gøre noget ondt og ej noget fordærveligt paa hele mit hellige Bjerg; thi Jorden er fuld af Herrens Kundskab, ligesom Vandet skjuler Havets Bund. **10** Og det skal ske paa den Dag, at Hedningerne skulle spørge efter Isajs Rod, der staar som et Banner for Folkene; og hans Hvilested skal være Herlighed. **11** Og det skal ske paa den Dag, at Herren atter, anden Gang, skal udstrække sin Haand til at forhverve sig det overblevne af sit Folk, som skal blive tilovers fra Assyrien og fra Ægypten og fra Pathros og fra Morland og fra Elam og fra Sinear og fra Hamath og fra Øerne i Havet. **12** Og han skal opløfte et Banner for Hedningerne og sanke Israels fordrevne og samle Judas adspredte fra Jordens fire Hjørner. **13** Og Efraims Misundelse skal vige, og Judas Fjender skulle udryddes; Efraim skal ikke være misundelig paa Juda, og Juda skal ikke trænge Efraim. **14** Men de skulle flyve ind paa Filisternes Skuldre imod Vesten, de skulle i Forening røve fra dem, som bo imod Østen; Edom og Moab skulle blive et Bytte for deres Haand, og Ammons Børn skulle bevise dem Lydighed. **15** Og Herren skal sætte Vigen af Ægyptens Hav i Band og bevæge sin Haand over Floden med sit stærke Vejr; og han skal slaa den i syv Bække og lade den betrædes med Sko. **16** Og der skal være en banet Vej for de overblevne af hans Folk, som skulle blive tilovers fra Assyrien, ligesom der var for Israel, den Dag det drog op af Ægyptens Land.

12 Og du skal sige paa den Dag: Jeg vil takke dig, Herre! thi du har været vred paa mig, men din Vrede er afvendt, og du trøster mig. **2** Se, Gud er min Frelse, jeg vil være tryg og ikke frygte; thi den Herre, Herre er min Styrke og Lovsang, og han er bleven mig til Frelse. **3** Og I skulle drage Vand med Glæde af Frelsens Kilder. **4** Og I skulle sige paa den Dag: Takker Herren, paakalder hans Navn, kundgører hans Gerninger iblandt Folkene, forkynder, at hans Navn er højt. **5** Lovsynger Herren, thi han har gjort herlige Ting; dette er kundgjort paa den ganske Jord. **6** Raab højt og syng med Fryd, du Indbyggerske i Zion! thi den Hellige i Israel er stor midt udi dig.

13 En Profeti imod Babel, som Esajas, Amoz's Søn, saa. **2** Oprejser Banner paa et nøgent Bjerg, opløfter Røsten til dem, vinker med Haanden, at de gaa ind ad Fyrsternes Døre. **3** Jeg har givet Befaling til dem, jeg har helliget og kaldet til min Vredes

Tjeneste, mine vældige, mine stoltelig jublende. 4 Der høres en Tummel paa Bjergene som af et stort Folk, et Bulder af samlede Hedningeriger; den Herre Zebaoth mønstrer Krigshær. 5 De komme fra et langt fraliggende Land, fra Himmelens Ende, Herren og hans Vredes Vaaben til at ødelægge den hele Jord. 6 Hyler, thi Herrens Dag er nær, den skal komme som en Ødelæggelse fra den Almægtige. 7 Derfor skulle alle Hænder slappes og hvert Menneskehjerte blive modfaldent. 8 Og de skulle forfærdes, Veer og Smerter skulle betage dem, de skulle vride sig som den, der føder, de skulle forfærdede se, den ene paa den anden, deres Ansigter skulle blusse som Lue. 9 Se, Herrens Dag kommer grum og fuld af Harme og brændende Vrede for at gøre Jorden til en Ørk og udslette dens Synder derfra. 10 Thi Stjernerne paa Himmelen og deres Stjernebilleder skulle ikke lade deres Lys skinne, Solen skal formørkes, naar den gaar op, og Maanen skal ikke lade sit Lys skinne. 11 Og jeg vil hjemsøge Jorderige for det onde og de ugudelige for deres Misgerning; og jeg vil bringe de hovmodiges Stolthed til at høre op og bøje Voldsmænds Overmod. 12 Jeg vil gøre Folk sjældnere end Guld og Mennesker sjældnere end Guld fra Ofir. 13 Derfor vil jeg ryste Himmelen, og Jorden skal skælvende vige fra sit Sted, i den Herre Zebaoths Fortørnelse og paa hans brændende Vredes Dag. 14 Og det skal gaa som med en jaget Raa og som med Faar, hvilke ingen samler: De skulle vende sig hver til sit Folk og fly hver til sit Land. 15 Hver den, som bliver naaet, skal gennemstikkes, og hver den, som gribes, skal falde ved Sværdet. 16 Og deres spæde Børn skulle knuses for deres Øjne, deres Huse plyndres og deres Hustruer skændes. 17 Se, imod dem vil jeg opvække Mederne, dem, som ikke agte Sølv, ej heller have Lyst til Guld; 18 men deres Buer skulle sønderknuse Drenge, og de skulle ikke forbarme sig over Livs Frugt, deres Øje skal ikke skaane Børnene. 19 Og Babel, Rigernes Krone, Kaldæernes herlige Prydelse, skal blive, som da Gud omkastede Sodoma og Gomorra. 20 Den skal i Evighed ikke rejse sig, og den skal ikke bebos fra Slægt til Slægt, og ingen Araber skal opslaa Telt der, ej heller Hyrder lade Kvæg ligge der. 21 Men Ørkens Vildt skal ligge der, og deres Huse skulle være fulde af hylende Dyr, og Strudser skulle bo der og Skovtrolde springe der. 22 Og Ulve skulle tude imod hverandre i de forladte Huse og Drager i de lystige Paladser; og det er nær for Haanden, at dens Tid kommer, og dens Dage skulle ikke forhales.

14 Thi Herren skal forbarme sig over Jakob og atter udvælge Israel og lade dem bosætte sig i deres Land; og den fremmede skal slutte sig til dem og holde sig til Jakobs Hus. 2 Og Folkene skulle tage dem og føre dem til deres Hjem, og Israels Hus skal tage hine til Eje som Tjenere og Tjenestepiger i Herrens Land og holde dem fangne, som havde fanget dem selv, og regere over sine Undertrykkere. 3 Og det skal ske paa den Dag, naar Herren skaffer dig Rolighed efter din Møje og din Uro og efter den haarde Trældom, med hvilken man lod dig trælle: 4 Da skal du istemme denne Sang imod Kongen af Babel og sige: Hvorledes er Undertrykkeren hørt op! hvorledes er Trykket hørt op! 5 Herren har sønderbrudt de ugudeliges Stav, Herskernes Spir, 6 som slog Folkene i Grumhed med Slag uden Afladelse og regerede over Folkefærd i Vrede, med skaansells Forfølgelse. 7 Al Jorden hviler og er stille, de raabe med frydefuldt Skrig. 8 Cypresserne glæde sig ogsaa over dig, ja, Cedrene paa Libanon, og sige: Fra den Tid, du ligger, kommer ingen op at omhugge os. 9 Dødsriget her neden til bæver for dig, for at møde dig, naar du kommer, det bringer Dødningerne til at rejse sig for din Skyld, alle Jordens mægtige, det lader alle Folkekongerne staa op fra deres Troner. (Sheol h7585) 10 Alle svare de og sige til dig: Du er og bleven afmægtig som vi, du er bleven os lig! 11 Din Højhed med dine Psaltres Brusen er nedkastet til Dødsriget; Orme bredes under dig, og Maddiker bedække dig. (Sheol h7585) 12 Hvorledes er du falden ned fra Himmelen, du Morgenstjerne, du Morgenrødens Søn? hvorledes er du nedhugget til Jorden, du, som nedtraadte Folkefærd? 13 Og du sagde i dit Hjerte: Jeg vil stige op til Himmelen, ophøje min Trone over Guds Stjerner, og jeg vil sidde paa Forsamlingsbjerget, yderst imod Norden; 14 jeg vil fare op over de højeste Skyer, jeg vil være den Højeste lig! 15 Men til Dødsriget skal du nedfare, til Hulens nederste Steder! (Sheol h7585) 16 Hvo dig ser, skal stirre paa dig, de skulle betragte dig og sige: Mon denne være den Mand, som bragte Jorden til at bæve? som bragte Rigerne til at skælve? 17 som gjorde Jorderige til en Ørk og nedbrød dets Stæder? som ikke løste sine bundne for at lade dem gaa hjem? 18 Alle Folkenes Konger, de ligge alle med Ære, hver i

sit Hus; 19 men du, du er henslængt, uden Grav, som
en vederstyggelig Kvist, bedækket med ihjelslagne,
som ere gennemborede med Sværd, som fore ned
i Stenhulens Dyb; du er som et nedtraadt Aadsel.
20 Du skal ikke forenes med dem ved Begravelse;
thi du har ødelagt dit Land, ihjelslaget dit Folk; de
ondes Sæd skal ikke nævnes evindelig. 21 Bereder
hans Børn et Blodbad for deres Fædres Misgerning,
at de ikke rejse sig, hverken til at arve Jorden eller
til at fylde Jorderiges Kreds med Stæder. 22 Thi jeg
vil staa op imod dem, siger den Herre Zebaoth, og
udrydde Babels Navn og hans overblevne og Søn og
Sønnesøn, siger Herren. 23 Og jeg vil gøre den til Bo
for Pindsvin og til Vandsumpe og feje den bort med
Ødelæggelsens Kost, siger den Herre Zebaoth. 24 Den
Herre Zebaoth har svoret og sagt: Sandelig, som jeg
har tænkt, skal det ske, og som jeg har besluttet, skal
det staa fast: 25 At jeg skal sønderknuse Assur i mit
Land og nedtræde ham paa mine Bjerge, saa at hans
Aag skal tages fra dem, og hans Byrde vige fra deres
Skuldre! 26 Dette er det Raad, som er besluttet over
den hele Jord, og dette er den Haand, som er udrakt
over alle Folkefærd. 27 Thi den Herre Zebaoth har
besluttet det, og hvo vil gøre det til intet? og hans
Haand er udrakt, og hvo vil afvende den? 28 I det Aar,
der Kong Akas døde, skete denne Profeti. 29 Glæd dig
ikke, du ganske Filisterland! at hans Stav, som slog
dig, er sønderbrudt; thi af Slangens Rod skal udgaa en
Basilisk, og dens Frugt skal blive en flyvende Drage.
30 Og de førstefødte af de ringe skulle finde Næring
og de fattige ligge tryggelig; men jeg vil døde din
Rod med Hunger, og man skal ihjelslaa de overblevne
af dig. 31 Hyl, Port! skrig, Stad! vær mistrøstig, du
ganske Filisterland! thi der skal komme en Røg af
Norden, og der er ingen Efternøler i hans Skarer. 32
Og hvad skal man svare Folkets Bud? — At Herren
har grundfæstet Zion, og at de elendige af hans Folk
skulle have Tilflugt i den.

15 Profeti imod Moab. I den Nat, da Ar-Moab blev
forstyrret, gik det til Grunde; i den Nat, da Kir-
Moab blev forstyrret, gik det til Grunde. 2 Man gaar
op til Afgudshuset og til Dibon, til Højene for at
græde; paa Nebo og paa Medba hyler Moab, hvert
Hoved der er skaldet, hvert Skæg er afskaaret. 3
Paa Gaderne derudi ombinde de sig med Sæk, paa
Tagene og paa Gaderne derudi hyle de alle sammen og
flyde hen i Graad. 4 Og Hesbon og Eleale raabe, deres
Røst høres indtil Jahaz; derfor skrige de bevæbnede i
Moab, hvers Sjæl er modfalden. 5 Mit Hjerte raaber
over Moab, hvis Flygtninge ty lige til Zoar, til Eglath-
Selisia; thi man gaar op ad Lukits Opgang med
Graad, og paa Vejen til Horonaim opløfter man et
Fortvivlelsens Skrig. 6 Thi Nimrims Vande blive til
Ørk; thi Urterne ere hentørrede, Græsset er borte, der
er intet grønt. 7 Derfor bære de Levningen af det,
som de have forhvervet sig, og hvad de have henlagt,
over Pilebækken. 8 Thi Skriget omspænder Moabs
Landemærke, dets Hyl naar indtil Eglajm, og dets Hyl
til Beer-Elim. 9 Thi Dimons Vande ere fulde af Blod,
og jeg vil lade endnu mere komme over Dimon; jeg vil
sende en Løve over de undkomne af Moab og over de
overblevne i Landet.

16 Sender Landets Hersker Lam fra Sela gennem
Ørken til Zions Datters Bjerg. 2 Og det skal ske, at
ligesom en Fugl, udjaget af Reden, flagrer hid og did,
saa skulle Moabs Døtre komme til Arnons Færgesteder.
3 Giv Raad, hjælp til Ret, gør din Skygge som Natten
midt om Middagen, skjul de fordrevne, forraad ikke
den, som flyr! 4 Lad mine fordrevne faa Herberge hos
dig, Moab! vær dem et Skjul imod Ødelæggeren; thi
Undertrykkeren er borte, Ødelæggelsen faar Ende, og
de, som nedtraadte andre, skulle omkomme af Landet.
5 Og der skal beredes en Trone ved Miskundheden, og
en skal sidde derpaa i Sandheden, i Davids Paulun, en,
som skal dømme og spørge efter Ret og haste efter
Retfærdighed. 6 Vi have hørt om Moabs Hovmod,
han er saare hovmodig, ja, om hans Stolthed og hans
Hovmod og hans Grumhed, hans tomme Pral. 7 Derfor
skal Moab hyle over Moab, de skulle alle sammen hyle;
over Kir-Hareseths Grundvolde skulle I sukke, aldeles
modfaldne. 8 Thi Hesbons Marker ere henvisnede,
paa Vintræet i Sibma have Folkenes Herrer knust de
ædle Ranker, som naaede til Jaeser og forvildede sig
ind i Ørken; dens Kviste, som bredte sig ud, ere komne
over Havet. 9 Derfor vil jeg græde med Jaesers Graad
over det Vintræ i Sibma, jeg vil væde dig, Hesbon og
Eleale, med min Graad; thi over din Sommerfrugt
og over din Høst faldt Krigsskriget ind. 10 Og Glæde
og Fryd er veget bort fra den frugtbare Mark, og
man synger ikke i Vingaardene, raaber ej heller med
Glæde; Persetræderen træder ikke Druer i Perserne,
Frydeskrig har jeg ladet høre op. 11 Derfor bruser mit

Inderste over Moab som en Harpe, og mit Hjerte over Kir-Heres. 12 Og det sker, naar Moab lader sig se og er træt af at ofre paa Højen, da vil det komme til sin Helligdom for at bede og skal ikke kunne. 13 Dette er det Ord, som Herren har talt imod Moab den Gang; 14 men nu har Herren talt og sagt: Om tre Aar, som en Daglønners Aar, da skal Moabs Herlighed med al den store Mængde være ringeagtet, og der skal blive en Levning tilbage, liden, ringe og afmægtig.

17 Profeti imod Damaskus. Se, Damaskus skal ikke mere være en Stad, men den skal være en sammenstyrtet Stenhob. 2 Aroers Stæder skulle blive forladte; de skulle være for Hjorde, og disse skulle ligge der, og ingen skal forfærde dem. 3 Og det skal være forbi med Befæstningen for Efraim og med Kongedømmet for Damaskus og for det overblevne af Syrerne; de skulle være som Israels Børns Herlighed, siger den Herre Zebaoth. 4 Og det skal ske paa den Dag, da skal Jakobs Herlighed blive ringe, og hans Køds Fedme skal blive mager. 5 Og det skal gaa, som naar en Høstmand griber om det stagende Korn, og hans Arm høster Aksene; og det skal gaa, som naar een samler Aks i Refaims Dal. 6 Og der skal blive en Efterslet tilovers derudi, som naar man ryster et Olietræ: To eller tre Bær i den øverste Top, fire eller fem paa de frugtbare Kviste, siger Herren, Israels Gud. 7 Paa den Dag skal Mennesket se hen til den, som har skabt ham, og hans Øjne skulle se hen til den Hellige i Israel. 8 Og han skal ikke se hen til Altrene, hans Hænders Gerning, og ikke se til det, som hans Fingre have gjort, hverken til Astartes eller Solens Billeder. 9 Paa den Dag skulle hans faste Stæder vorde som de forladte Skove og Højder, som man havde forladt for Israels Børns Skyld, og der skal blive en Ørk. 10 Thi du har glemt din Frelses Gud og ikke ihukommet din Styrkes Klippe; derfor planter du liflige Plantninger og besætter din Vingaard med fremmede Ranker. 11 Paa den Dag, du planter, gærder du derom, og om Morgenen bringer du din Sæd til at grønnes; men flygtet er Høsten paa Sygdommens og den ulægelige Smertes Dag. 12 Ve, en Brusen af mange Folkeslag! de bruse som Havets Brusen; og et Bulder af Folkefærd! de buldre, som mægtige Vande buldre. 13 Folkene buldre som store Vandes Bulder, men han truer dem, saa de fly langt bort; og de bortjages som Avner paa Bjergene for Vejret og som en Hvirvel for Hvirvelvind. 14 Ved Aftenstid — se, da er der Forskrækkelse! førend Morgenen kommer, da ere de ikke mere; dette er deres Del, som plyndre os, og deres Lod, som berøve os.

18 Ve det Land med de susende Vinger, paa hin Side af Morlands Floder! 2 som sender Bud over Havet og med Fartøj af Rør over Vandet: Gaar, I lette Bud, til et Folk, som er velvokset og glatraget, til et forfærdeligt Folk, som er længere borte end dette; et Folk, kraftigt og nedtrædende, hvis Land Floder gennemstrømme. 3 Alle I Indbyggere paa Jorderige, og I, som bo paa Jorden, naar man opløfter Bannere paa Bjergene, da ser til, og naar man blæser i Trompeten, da hører efter! 4 Thi saa har Herren sagt til mig: Jeg vil være stille og se til fra min Bolig, naar Heden lumrer under Solskin, naar Skyen dugger i Høstens Hede. 5 Thi før Høsten, naar Blomstringen er til Ende, og Blomsterne ere blevne til Druer, som modnes, da skal man afskære Rankerne med Vingaardsknive, borttage og afhugge Grenene. 6 De skulle overlades til Hobe til Rovfuglene paa Bjergene og til Dyrene i Landet, at Rovfugle skulle holde Sommer med dem, og alle Dyr i Landet holde Vinter med dem. 7 Paa den Tid skal der frembæres Skænk til den Herre Zebaoth fra det velvoksne og glatragede Folk og fra det forfærdelige Folk, som er længere borte end dette; et Folk, kraftigt og nedtrædende, hvis Land Floder gennemstrømme, hen til den Herre Zebaoths Navns Sted, lil Zions Bjerg.

19 Profeti imod Ægypten. Se, Herren farer paa en let Sky og kommer til Ægypten, og Ægyptens Afguder skulle bæve for hans Ansigt og Ægypternes Hjerte blive modfaldent i deres Inderste. 2 Og jeg vil væbne Ægypter imod Ægypter, og de skulle stride hver imod sin Broder og hver imod sin Næste, Stad imod Stad, Rige imod Rige. 3 Og Ægypternes Aand i deres Indre skal udtømmes, og jeg vil tilintetgøre deres Raad, saa de skulle adspørge hos Afguderne og hos Troldkarlene og hos Spaakvinderne og hos Tegnsudlæggerne. 4 Og jeg vil overantvorde Ægypterne i en haard Herres Haand, og en streng Konge skal herske over dem, siger Herren, den Herre Zebaoth. 5 Og Vandet skal svinde af Søen, og Floden skal udtørres og blive tør. 6 Og Floderne skulle stinke, de dybe Strømme skulle formindskes og blive tørre, Rør og Tang skal visne hen. 7 Engene ved Nilen, ved Bredden af Nilen, og al Sæd ved Nilen skal borttørres, henvejres og ikke

være mere til. 8 Og Fiskerne skulle blive bedrøvede, og alle, som kaste Krog i Nilen, skulle sørge, og de, som sætte Garn ud paa Vandet, skulle vansmægte. 9 Og beskæmmes skulle de, som arbejde i Hør, og de, som væve hvidt Tøj. 10 Og deres Grundpiller skulle ligge knuste, alle de, som arbejde for Løn, skulle være bedrøvede i Sjælen. 11 Fyrsterne i Zoan ere kun Daarer, Faraos vise Raadgiveres Raad er blevet ufornuftigt; hvorledes kunne I sige til Farao: Jeg er de vises Søn, Fortids Kongers Søn? 12 Hvo ere de dog, disse dine vise? Lad dem kundgøre dig, og lad dem selv erkende, hvad den Herre Zebaoth har raadslaget over Ægypten! 13 Fyrsterne i Zoan ere blevne til Daarer, Fyrsterne i Nof ere bedragne, og Stammernes Overhoveder have forvildet Ægypten. 14 Herren har ladet komme en Forvirrings Aand iblandt dem, og den har forvildet Ægypten i al dets Gerning, ligesom en drukken er forvildet, naar han spyr. 15 Og for Ægypten skal intet lykkes, som Hoved eller Hale, Palmegren eller Siv skal faa gjort. 16 Paa denne Dag skulle Ægypterne være som Kvinder og forfærdes og frygte for den Herre Zebaoths opløftede Haand, hvilken han skal opløfte over dem. 17 Og Judas Land skal være Ægypterne til Forfærdelse; naar nogen minder dem derom, skulle de frygte for den Herre Zebaoths Raad, som han har raadslaget over dem. 18 Paa denne Dag skal der være fem Stæder i Ægyptens Land, som skulle tale med Kanaans Tungemaal og sværge til den Herre Zebaoth; en af dem skal kaldes Ir-Haheres. 19 Paa denne Dag skal der være et Alter for Herren midt i Ægyptens Land og en Mindestøtte for Herren ved dets Grænse. 20 Og det skal være for den Herre Zebaoth til et Tegn og til et Vidnesbyrd i Ægyptens Land, at naar de raabe til Herren for deres Skyld, som fortrykke dem, han da skal sende dem en Frelser og en mægtig og udfri dem. 21 Og Herren skal kendes af Ægypten, og Ægypterne skulle kende Herren paa den Dag, og de skulle tjene ham med Slagtoffer og Madoffer og love Herren Løfte og betale det. 22 Og Herren skal slaa Ægypten, ja, slaa og læge; og de skulle vende om til Herren, og han skal bønhøre dem og læge dem. 23 Paa denne Dag skal der være en banet Vej fra Ægypten til Assyrien, og Assyrerne skulle komme til Ægypten og Ægypterne til Assyrien, og Ægypterne tillige med Assyrerne skulle tjene Herren. 24 Paa denne Dag skal Israel være selv tredje med Ægypterne og Assyrerne, en Velsignelse midt paa Jorden, 25 hvilke den Herre Zebaoth har velsignet, sigende: Velsignet være mit Folk, Ægypterne, og mine Hænders Gerning, Assyrerne, og min Arv, Israel!

20 Idet Aar, da Tartan kom til Asdod, der Sargon, Kongen af Assyrien, sendte ham, og han stred imod Asdod og indtog den, 2 paa den Tid talte Herren ved Esajas, Amoz's Søn, og sagde: Gak hen, og løs Sørgedragten af dine Lænder, og drag din Sko af din Fod; og han gjorde saa og gik nøgen og barfodet. 3 Da sagde Herren: Ligesom min Tjener Esajas har gaaet nøgen og barfodet i tre Aar, til et Tegn og Forbillede over Ægypten og over Morland, 4 saaledes skal Kongen af Assyrien bortføre Ægyptens fangne og Morianernes landflygtige, unge og gamle, som nøgne og blottede paa Bagdelen, Ægypterne til Blusel. 5 Og de skulle forfærdes og beskæmmes over Morland, som de saa op til, og over Ægypten, som var deres Stolthed. 6 Og den, som bor paa denne Strand, skal sige paa den Dag: Se, saa er det gaaet den, som vi saa op til, til hvem vi tyede om Hjælp for at fries fra Kongen af Assyrien; og vi, hvorledes skulle vi undkomme?

21 Profeti imod Havets Ørk. Ligesom Hvirvelvinde fare frem i Syden, saa kommer det fra Ørken, fra det forfærdelige Land. 2 Mig er kundgjort et haardt Syn: Røveren røver, og Ødelæggeren ødelægger; drag op, Elam! træng paa Madaj! jeg har gjort, at hvert Suk hører op. 3 Derfor ere mine Lænder fulde af Smerter, Veer have betaget mig ligesom Veer den fødende; jeg vrider mig, saa jeg ikke kan høre, jeg er forfærdet, saa at jeg ikke kan se. 4 Mit Hjerte er forvildet, Gru har forfærdet mig, Tusmørket, som var min Lyst, er blevet mig til Rædsel. 5 Man dækker Bord, Vagten vaager, man æder, man drikker; — „gører eder rede, I Fyrster! salver Skjoldet!" 6 Thi saa sagde Herren til mig: Gak, sæt en Vægter ud, lad ham kundgøre, hvad han ser. 7 Og ser han Vogne, Ryttere parvis, Vogne, dragne af Asener, Vogne, dragne af Kameler, da skal han give Agt, nøje Agt. 8 Og han raabte som en Løve: Herre! jeg staar stadig paa Vagt om Dagen, jeg staar paa min Vare hver Nat. 9 Og se! da kom der Vogne med Folk, Ryttere parvis; og han svarede og sagde: Babel er falden, den er falden, og man har kastet alle dens Gudebilleder knuste til Jorden! 10 Du, min tærskede, og du, som har været lagt paa min Lo! det, jeg hørte af den Herre Zebaoth, Israels Gud,

kundgjorde jeg eder. **11** Profeti imod Duma. Der raaber en til mig fra Seir: Vægter, hvordan skrider Natten? Vægter, hvordan skrider Natten? **12** Vægteren siger: Der kommer Morgen, men ogsaa Nat; ville I spørge, saa spørger! kommer igen en anden Gang. **13** Profeti imod Arabien. I skulle blive Natten over i Skoven i Arabien, I rejsende Hobe af Dedaniter! **14** De komme den tørstige i Møde med Vand; Indbyggerne i Themas Land møde den flygtende med Brød. **15** Thi de flyede for Sværd, for det dragne Sværd, for den spændte Bue og for den svare Krig. **16** Thi saa sagde Herren til mig: Endnu inden et Aar, som en Daglønners Aar, da skal al Kedars Herlighed faa Ende. **17** Og Tallet af Buerne, som blive tilbage for de vældige af Kedars Børn, skal formindskes; thi Herren, Israels Gud, har talt det.

22 Profeti imod Synernes Dal. Hvad fattes dig dog, at du med alle dine saaledes stiger op paa Tagene? **2** Du, som var fuld af Brusen, du støjende Stad, du jublende By! dine ihjelslagne ere ikke ihjelslagne med Sværd og ikke døde i Krigen. **3** Alle dine Fyrster ere flygtede til Hobe, tiden Bue ere de fangne; alle; som fandtes i dig, ere fangne, til Hobe, de maatte fly langt bort. **4** Derfor siger jeg: Ser bort fra mig, jeg vil beskelig græde; trænger ikke paa for at trøste mig over mit Folks Datters Ødelæggelse. **5** Thi der er en Forstyrrelses og Nedtrædelses og Forvirrings Dag fra Herren, den Herre Zebaoth, i Synernes Dal, paa Hvilken Murene blive nedbrudte, og man raaber imod Bjergene. **6** Og Elam bar Kogger, fulgt af Vogne med Mænd paa og af Ryttere, og Kir blottede Skjoldet. **7** Og det skete, at dine udvalgte Dale bleve fulde af Vogne, og Ryttere toge Stilling imod Porten. **8** Og han borttog Dækket fra Juda; og du saa dig om paa den Dag efter Rustningen i Skovhuset. **9** Og I saa Revnerne paa Davids Stad, at de vare mange, og I samlede den nederste Dams Vand. **10** Og I talte Jerusalems-Huse og nedbrøde Huse for at befæste Muren. **11** Og I gjorde en Grav imellem de tvende Mure for Vandet af den gamle Dam; men I saa ikke hen til ham, som havde beskikket det, til ham, som havde besluttet det for lang Tid siden, saa I ikke. **12** Og Herren, den Herre Zebaoth, opfordrede paa den Dag til Graad og Sorg og til at gøre Hovedet skaldet og til at ombinde sig med Sæk. **13** Men se, der er Fryd og Glæde, man ihjelslaar Øksne og slagter Faar, æder Kød og drikker Vin: „Lader os æde og drikke; thi vi skulle dø i Morgen!" **14** Men den Herre Zebaoth har saaledes aabenbaret sig for mine Øren: Denne Misgerning skal ikke udsones for eder, inden I dø! siger Herren, den Herre Zebaoth. **15** Saa sagde Herren, den Herre Zebaoth: Gak, kom ind til denne Rentemester, til Sebna, som er Hofmester, og sig til ham: **16** Hvad har du her? og hvem har du her, at du har hugget dig her en Grav? som den, der lader hugge sin Grav i det høje, som den, der lader sig en Bolig udhule i Klippen! **17** Se, Herren skal bortkaste dig med et Kast, du Mand! og skjule dig aldeles. **18** Han skal sno dig sammen i en Snoning, som en Bold, hen til et vidt og bredt Land; der skal du dø, og der skulle dine herlige Vogne komme hen, du, som er en Skændsel for din Herres Hus! **19** Og jeg vil støde dig ned fra dit Stade, og han skal nedkaste dig fra din Plads, **20** Og det skal ske paa den Dag, da vil jeg kalde ad min Tjener Eliakim, Hilkias Søn. **21** Og jeg vil iføre ham din Kjortel og styrke ham med dit Bælte og give dit Herredømme i hans Haand; og han skal være en Fader for dem, som bo i Jerusalem, og for Judas Hus. **22** Og jeg vil lægge Nøglen til Davids Hus paa hans Skuldre, og han skal oplade, og ingen skal tillukke, og han skal tillukke, og ingen skal oplade. **23** Og jeg vil fæste ham som en Nagle paa et fast Sted, og han skal være et Ærens Sæde for sin Faders Hus. **24** Og de skulle hænge paa ham al hans Faders Hus's Herlighed, de ædle og de vilde Skud, alle Smaakar, baade Bægere og alle Flasker. **25** Paa den Dag, siger den Herre Zebaoth, skal Naglen borttages, den, som var fæstet paa et fast Sted, og den skal afhugges og falde, og den Byrde, som hang derpaa, skal ødelægges; thi Herren har talt det.

23 Profeti imod Tyrus. Hyler, I Tharsis's Skibe! thi den er ødelagt, saa der ikke er et Hus, og saa at ingen kommer derind; fra Kithims Land kundgøres dette for dem. **2** Tier, I Indbyggere paa Øen, som Zidons Købmænd, der fore over Havet, fyldte! **3** Over de store Vande blev Sæden ved Sikor, Høsten ved Strømmen, dens Indkomst; og den var Hedningernes Stapelstad. **4** Skam dig, Zidon! thi Havet, Befæstningen ved Havet, siger: Jeg har ikke været i Fødselsnød og har ikke født og ikke opdraget unge Karle og ikke opfødt Jomfruer. **5** Saa si art Rygtet naar Ægypten, skulle de blive bange ved Rygtet om Tyrus. **6** Farer over til Tharsis, hyler, I Indbyggere paa Øen! **7** Er dette eders jublende Stad, den, hvis Udspring er fra Oldtid, den, hvis Fødder føre den ud, langt bort til at

være fremmed? 8 Hvo har besluttet dette over Tyrus, den, som uddelte Kroner, den, hvis Købmænd vare Fyrster, den, hvis Kræmmere vare de herligste paa Jorden? 9 Den Herre Zebaoth har besluttet det for at nedslaa al denne dejlige Herlighed, for at gøre de herlige paa Jorden ringe. 10 Far igennem dit Land som Strømmen, du Tharsis's Datter! der er intet Bælte ydermere. 11 Han udrakte sin Haand over Havet, han bragte Rigerne til at bæve; Herren bød om Kanaan at ødelægge dens Befæstninger. 12 Og han sagde: Du skal ikke blive ved at fryde dig ydermere, du voldtagne Jomfru, Zidons Datter! gør dig rede, drag hen over til Kithim; men end ikke der skal du have Hvile. 13 Se, Kaldæernes Land — der er Folket, som ikke længe har været til, Assur har grundlagt det for Ørkenens Børn — de have oprejst Vagttaarne, nedbrudt dens Paladser, gjort den til en Stenhob. 14 Hyler, I Tharsis's Skibe! thi eders Befæstning er forstyrret. 15 Og det skal ske paa den Dag, da skal Tyrus blive glemt halvfjerdsindstyve Aar, som ere en Konges Dage; men naar halvfjerdsindstyve Aar ere til Ende, skal det gaa Tyrus efter Skøgevisen: 16 „Tag Harpe, gak omkring i Staden, du glemte Skøge! leg smukt paa Strenge, syng meget, paa det du maa ihukommes!" 17 Og det skal ske, efter at halvfjerdsindstyve Aar ere til Ende, da skal Herren besøge Tyrus, og den skal komme til sin Fortjeneste igen og bole med alle Riger paa Jorden, paa Jordens Kreds. 18 Men dens Købmandsskab og dens Fortjeneste skal være Herren helliget, det skal ikke samles til Liggendefæ, ej heller henlægges; thi de, som bo for Herrens Ansigt, skulle have dens Købmandsskab, at de maa æde og blive mætte og kunne klæde sig herligt.

24 Se, Herren udtømmer Landet og gør det øde, og han forvender dets Skikkelse og adspreder dets Indbyggere. 2 Og det skal gaa Præsten som Folket, Herren som Tjeneren, Fruen som Tjenestepigen; den, der sælger, som den, der køber; den, der laaner, som den, der udlaaner; den, som modtager paa Aager, som den, der sætter ud paa Aager. 3 Landet skal blive helt udtømt og helt udplyndret; thi Herren har talt dette Ord. 4 Landet sørger, det forsmægter, Jorderige er afmægtigt, det forsmægter; de høje iblandt Folket i Landet ere blevne afmægtige. 5 Thi Landet er besmittet for dets Indbyggeres Skyld; thi de have overtraadt Love, forvendt Skikke, gjort den evige Pagt til intet. 6 Derfor fortærer Forbandelsen Landet, og de, som bo deri, maa bøde; derfor hensvinde de, som bo i Landet, og der blive faa Mennesker tilovers 7 Mosten sørger, Vintræet vansmægter, alle de, som vare glade af Hjertet, sukke. 8 Trommernes Glædeslyd er ophørt, de glades Bulder har ladet af, Harpes Glædesklang er ophørt. 9 De drikke ikke Vin med Sang; den stærke Drik er besk for dem, som drikke den. 10 Den øde Stad er nedbrudt; hvert Hus er tillukket, at ingen gaar ind. 11 Man jamrer paa Gaderne for Vinen; al Glæde er formørket, Landets Fryd er dragen bort. 12 Det, som er bleven tilovers i Staden, er kun Ødelæggelse, og Porten sønderslaas med Bulder. 13 Thi saa skal det gaa midt i Landet, midt iblandt Folkene, som naar man har rystet et Olietræ, og som med Efterhøsten, naar Vinhøsten er endt. 14 De skulle opløfte deres Røst, de skulle synge med Fryd, de skulle raabe højere end; Havet for Herrens Herligheds Skyld. 15 Derfor ærer; nu Herren, I, som bo i Østen! Herren Israels Guds Navn paa Øerne i Havet. 16 Vi høre Lovsange fra Jordens yderste Ende: „Herlighed for den retfærdige!" men jeg maa sige: Jeg ulykkelige, jeg ulykkelige, ve mig! Røvere røve, ja Røvere røve Rov. 17 Forfærdelse og Grav og Snare over dig, du Landets Indbygger! 18 Og det skal ske, om nogen flyr for Forfærdelsens Røst, skal han falde i Graven, og den, som kommer op af Graven, skal fanges i Snaren; thi Sluserne af det høje have opladt sig, og Jordens Grundvold bæver. 19 Jorden sønderslaas aldeles, Jorden sønderrives aldeles, Jorden bevæges did og did. 20 Jorden raver som den drukne og svajer som Hængekøjen; dens Overtrædelse er svar over den, og den falder og staar ikke op ydermere. 21 Og det skal ske paa den Dag, at Herren skal hjemsøge de højes Hær i det høje og Jordens Konger paa Jorden. 22 Og de skulle samles til Hobe, som Fanger samles til en Hule og blive indelukkede i Fængsel; og efter mange Dage blive de hjemsøgte. 23 Og Maanen skal beskæmmes og Sølen skamme sig; thi den Herre Zebaoth skal regere paa Zions Bjerg og i Jerusalem, og for hans Ældstes Ansigt; er der Herlighed.

25 Herre! du er min Gud, jeg vil ophøje dig, jeg vil bekende dit Navn; thi du gjorde Under; de Raad, som ere fattede længe tilforn, ere Trofasthed og Sandhed. 2 Thi du gjorde af Staden en Stenhob, af den faste Stad en Grushob, de fremmedes Paladser ere ikke længer en Stad; den skal ikke bygges evindelig.

3 Derfor skal et mægtigt Folk ære dig; grumme Hedningers Stæder skulle frygte dig. 4 Thi du var den ringes Styrke, den fattiges Styrke, da han var i Angest, en Tilflugt imod Regnskyl, en Skygge imod Heden; thi de grummes Fnysen er som Regnskyl imod en Væg. 5 Som Heden i det tørre Land, saa nedtrykker du de fremmedes Bulder; som Heden ved Skyggen af en Sky, saa dæmpes de grummes Sang. 6 Og den Herre Zebaoth skal gøre for alle Folkeslag et fedt Gæstebud paa dette Bjerg, et Gæstebud med gammel Vin, med fed Marv, med gammel, klaret Vin. 7 Og paa dette Bjerg skal han borttage Sløret, med hvilket alle Folkeslag ere tilslørede, og Dækket, hvormed alle Hedninger ere bedækkede. 8 Han skal opsluge Døden for evig, og den Herre, Herre skal afviske Graaden af alle Ansigter og borttage sit Folks Forsmædelse af al Jorden; thi Herren har talt det. 9 Og man skal sige paa den Dag: Se, dette er vor Gud, vi have haabet paa ham, og han skal frelse os; dette er Herren, vi have haabet paa ham, vi ville fryde og glæde os ved hans Frelse. 10 Thi Herrens Haand skal hvile over dette Bjerg; men Moab skal nedtrædes, som man nedtræder Halm i Møddingpølen. 11 Og det skal brede sine Hænder ud deri, ligesom den, der svømmer, udbreder dem for at svømme; og han skal nedtrykke dets Hovmod tillige med dets Hænders Ranker. 12 Og dine høje Mures Befæstning skal han styrte, nedkaste, slaa til Jorden indtil Støvet.

26 Paa den Dag skal denne Sang synges i Judas Land: Vi have en stærk Stad, Frelse sætter han til Mure og Værn. 2 Oplader Portene, at der maa indgaa et retfærdigt Folk, som bevarer Troskab. 3 Den Fortrøstning staar fast: Du bevarer Fred, Fred; thi paa dig forlader man sig. 4 Forlader eder paa Herren stedse og altid; thi den Herre, Herre er en evig Klippe. 5 Thi han nedbøjer dem, som bo i det høje, den ophøjede Stad; han skal fornedre den, han skal fornedre den til Jorden, han skal slaa den ned indtil Støvet. 6 Foden skal nedtræde den, den elendiges Fødder, de ringes Fodtrin. 7 Den retfærdiges Sti er jævn; du jævner den retfærdiges Vej. 8 Ja, paa dine Dommes Sti, Herre! have vi forventet dig; til dit Navn og til din Ihukommelse er vor Sjæls Længsel. 9 Med min Sjæl længes jeg efter dig om Natten; med min Aand i mit Indre vil jeg søge dig aarle; thi naar dine Domme komme ned til Jorden, da lære Jorderiges Indbyggere Retfærdighed. 10 Bliver den ugudelige benaadet, da lærer han ikke Retfærdighed; han gør Uret i Rettens Land og ser ikke Herrens Højhed. 11 Herre! din Haand er høj, dog skue de det ikke; de skulle skue din Nidkærhed for dit Folk og beskæmmes; ja, Ilden skal fortære dem, som ere dine Fjender. 12 Herre! du skal skaffe os Fred; thi endog alle vore Gerninger har du gjort for os. 13 Herre, vor Gud! der have andre Herskere hersket over os foruden dig; ved dig alene prise vi dit Navn. 14 De døde leve ikke op igen, Dødningerne opstaa ikke; derfor har du hjemsøgt og ødelagt dem og udslettet al deres Ihukommelse. 15 Du formerede Folket, Herre! du formerede Folket, du er bleven herliggjort; du har flyttet alle Landets Grænser langt bort. 16 Herre! i Angesten søgte de dig, de udøste deres stille Bøn, der du tugtede dem. 17 Ligesom den frugtsommelige, naar hun er nær ved at føde, bliver bange og raaber i sine Veer, saa gik det os, Herre! for dit Ansigt. 18 Vi gik frugtsommelige med noget, vare bange, men da vi fødte, blev det til Vind; vi skaffede Landet ikke nogen Frelse, og Jorderiges Indbyggere kom ej til Live. 19 Dine døde skulle leve, mine afdøde skulle opstaa; vaagner op, og synger med Fryd, I som bo i Støv! thi din Dug er Dug over grønne Urter, og Jorden skal give Dødningerne tilbage. 20 Gak, mit Folk! gak ind i dine inderste Kamre, og luk dine Døre efter dig; skjul dig et lidet Øjeblik, indtil Vreden gaar over. 21 Thi se, Herren gaar ud fra sit Sted for at hjemsøge Jordens Indbyggeres Misgerning; og Jorden skal aabenbare det udgydte Blod og ikke længere skjule sine ihjelslagne.

27 Paa den Dag skal Herren med sit haarde og store og stærke Sværd hjemsøge Leviathan, den flygtende Slange, og Leviathan, den bugtede Slange, og han skal ihjelslaa. Uhyret, som er i Havet. 2 Paa den Dag synger om en lystelig Vingaard: 3 Jeg, Herren, er dens Vogter, hvert Øjeblik vander jeg den; for at ingen skal hjemsøge den, vil jeg Dag og Nat vogte den. 4 Jeg har ikke Vrede; men lad Torne og Tidsler komme imod mig med Krig, da vil jeg falde ind paa dem og opbrænde dem til Hobe, 5 hvis man ikke vil tage sin Tilflugt til mig, slutte Fred med mig, slutte Fred med mig. 6 I de kommende Dage skal Jakob slaa Rødder, Israel skal blomstre og faa Knopper; og de skulle fylde Jorderige med Frugt. 7 Mon han har slaget det, som han har slaget dets Drabsmænd? eller mon det være ihjelslaget, som de ere ihjelslagne, der

ihjelslog det? 8 Med Maade, med Udstødelse trættede du imod det; han bortrev det ved sit haarde Vejr, den Dag det var Østenstorm. 9 Derfor bliver herved Jakobs Ondskab udsonet, og Frugten af, at han borttager dets Synd, er alt dette: At han gør alle Alterets Stene som adspredte Kalkstene; Astartebilleder og Solbilleder skulle ikke rejse sig mere. 10 Thi den faste Stad ligger øde, en Bolig forkastet og forladt som Ørken; der skulle Kalve gaa i Græs, og der skulle de ligge og fortære dens Kviste. 11 Naar dens Grene tørres, da skulle de sønderbrydes, Kvinder skulle komme og gøre Ild dermed; thi det er ikke et forstandigt Folk, derfor skal han, som skabte det, ikke forbarme sig over det, og han, som dannede det, skal ikke være det naadig. 12 Og det skal ske paa den Dag, at Herren skal afryste Frugter fra Flodens Strøm indtil Ægyptens Bæk; og I skulle opsankes, en for en, I Israels Børn! 13 Og det skal ske, paa den Dag skal man blæse i en stor Basun, saa skulle de fortabte i Assyriens Land og de bortdrevne i Ægyptens Land komme og tilbede Herren paa det hellige Bjerg i Jerusalem.

28 Ve de druknes stolte Krone i Efraim og deres dejlige Prydelses falmede Blomst, som staar oven over den fede Dal, der hvor de rave af Vin! 2 Se, Herren har en stærk og mægtig, der er som et Regnskyl med Hagel, som en ødelæggende Storm; som et Skyl af mægtige Vande, der strømme over, skal han slaa ned til Jorden med Magt. 3 Med Fødder skal den trædes ned, de druknes stolte Krone i Efraim. 4 Og deres dejlige Prydelses falmede Blomst, som er oven over den fede Dal, skal blive som en Figen, der er tidligt moden før Sommeren, hvilken en faar at se og opsluger, saa snart han faar den i sin Haand. 5 Paa den Dag skal den Herre Zebaoth være til en dejlig Krone og en herlig Krans for sit Folks overblevne 6 og til Rettens Aand for den, som sidder i Retten, og til Styrke for dem, som drive Krigen tilbage til Porten. 7 Men ogsaa disse rave af Vin og ere forvildede af stærk Drik; Præst og Profet rave af stærk Drik, de ere overvældede af Vin, forvildede af stærk Drik, de fare vild under Synet, de vakle under Dommen. 8 Thi alle Borde ere fulde af væmmeligt Spy; der er ikke en ren Plet. 9 Hvem skal han lære Kundskab? og hvem skal han bringe til at forstaa det, som høres? er det dem, som ere afvante fra Mælk, dem, som ere tagne fra Bryst? 10 Thi der er Bud paa Bud, Bud paa Bud, Regel paa Regel, Regel paa Regel, lidet her, lidet der. 11 Men ved Folk med stammende Læber og med fremmed Tungemaal skal han tale til dette Folk, 12 til hvilket han sagde: Her er Rolighed, lader den trætte hvile, her er Vederkvægelse, men de vilde ikke høre. 13 Saa skal Herrens Ord da vorde dem Bud paa Bud, Bud paa Bud, Regel paa Regel, Regel paa Regel, lidet her, lidet der; paa det de skulle gaa bort og falde baglæns og sønderbrydes og besnæres og fanges. 14 Derfor hører Herrens Ord, I Bespottere! der herske over dette Folk, som er i Jerusalem. 15 Fordi I sagde: Vi have gjort en Pagt med Døden og gjort et Forbund med Dødsriget; naar den svungne Svøbe farer forbi, da skal den ikke komme til os; thi vi have sat Løgn til vor Tilflugt og Falskhed til vort Skjul. (Sheol h7585) 16 Derfor, saa sagde den Herre, Herre: Se, jeg lægger til Grundvold i Zion en Sten, en prøvet Sten, en kostelig Hjørnesten, fast grundlagt; hvo, som tror, haster ikke. 17 Og jeg vil sætte Ret til Maalesnor og Retfærdighed til Vægt, og Hagel skal bortdrive den falske Tilflugt, og Vandene overskylle Skjulet. 18 Og eders Pagt med Døden skal blive til intet, og eders Forbund med Dødsriget skal ikke bestaa; naar den svungne Svøbe farer forbi, da skal den slaa eder ned. (Sheol h7585) 19 Saa ofte den farer forbi, skal den rive eder bort; thi den skal fare forbi hver Morgen, om Dagen og om Natten; og det skal allerede være en Skræk at høre Rygtet. 20 Thi Sengen er for kort, saa at man ikke kan strække; sig ud, og Dækket er: fer smalt, naar man vil (Jække sig dermed. 21 Thi Herren skal gøre sig rede som ved Perazims Bjerg, han skal fortørnes som i Gibeons Dal, til at gøre sin Gerning — paafaldende er hans Gerning! og fuldkomme sit Værk — uhørt er hans Værk! 22 Og nu, spotter ikke, at eders Baand ikke skulle blive haardere; thi jeg har hørt om Ødelæggelse og om en fast Beskikkelse fra Herren, den Herre Zebaoth, over al Jorden, 23 Vender Ørene hid og hører min Røst, mærker og hører min Tale! 24 Mon Plovmanden pløjer til alle Tider for at saa, fælder og harver sin Jord? 25 Er det ej saa, at naar han har jævnet dens Overflade, da udspreder han Dild og strør Kommen og saar Hvede i Rader og Byg paa det afmærkede Sted og Spelt i Kanten deraf? 26 Thi Gud underviser ham om den rette Maade, hans Gud lærer ham den. 27 Thi Dild tærskes ikke med Tærskevogn, og Vognhjul gaa ikke hen over Kommen; men Dild afslaas med Stav og Kommen med Kæp. 28 Brødkorn stødes smaat;

thi man tærsker det ej evindelig; og driver man sine Vognhjul og sine Heste derover, knuser man det ikke. **29** Ogsaa dette udgaar fra den Herre Zebaoth, han er underlig i Raad og stor i Visdom.

29 Ve Ariel, Ariel! du Stad, i hvilken David slog Lejr; lægger Aar til Aar, lader Højtid følge paa Højtid! **2** Da vil jeg trænge Ariel; og der skal være Drøvelse og Bedrøvelse, dog skal den være mig som Ariel. **3** Thi jeg vil slaa Lejr rundt omkring dig, jeg vil belejre dig med Bolværk og opkaste Volde imod dig. **4** Da skal du blive fornedret, du skal tale fra Jorden af, og din Tale skal mumle fra Støvet af, og din Røst skal være ligesom Genfærdets af Jorden, og din Tale skal hviske fra Støvet af. **5** Og dine Fjenders Mangfoldighed skal vorde som fint Støv og Voldsmændenes Mangfoldighed som Avner, der henfare, og det skal ske hastelig i et Øjeblik. **6** Den skal hjemsøges fra den Herre Zebaoth med Torden og med Jordskælv og vældig Drøn, med Hvirvelvind og Storm og fortærende Ildslue. **7** Og med alle Hedningernes Mangfoldighed, som stride imod Ariel, skal det gaa som med en Drøm, et Nattesyn, ja, med alle dem, som stride imod den og dens Befæstning, og med dem, som trænge den. **8** Og det skal gaa, som naar den hungrige drømmer og synes, at han æder, men haar han opvaagner, da er hans Sjæl tom; og ligesom naar den tørstige drømmer og synes, at han drikker, men naar han opvaagner, er han mat og hans Sjæl tørstig, saaledes skaldet gaa med alle Hedningernes Mangfoldighed, som strider imod Zions Bjerg. **9** Dvæler kun og forundrer eder; forblindes kun og vorder blinde! de ere drukne, men ikke af Vin; de rave, men ikke af stærk Drik. **10** Thi Herren har udøst over eder en dyb Søvns Aand og tillukket eders Øjne, han har lagt Dække over Profeterne og eders Øverster, Seerne, **11** saa at Synet af det hele skal være eder som en forseglet Bogs Ord, hvilken man giver den, som forstaar sig paa Skrift, og siger: Kære, læs dette; men han maa sige: Jeg kan ikke, thi den er forseglet; **12** eller Bogen gives en, som ikke forstaar sig paa Skrift, og der siges: Kære, læs dette; men han maa sige: Jeg forstaar mig ikke paa Skrift. **13** Thi Herren sagde: Efterdi dette Folk holder sig nær til mig, og de ære mig med deres Mund, med deres Læber, men deres Hjerte er langt fra mig, og deres Frygt for mig er Menneskens Bud, som de have lært: **14** Se, derfor vil jeg blive ved at handle underligt med dette Folk, underligt, ja vidunderligt; thi deres vises Visdom skal forgaa, og deres forstandiges Forstand skal skjule sig. **15** Ve dem, som sænke sig dybt ned fra Herren for at skjule deres Anslag, og hvis Gerninger ere i Mørket, og som sige: Hvo ser os, og hvo kender os? **16** O, I forvendte! mon Pottemageren skal agtes som Ler? mon Værket kan sige om den, som gjorde det: Han har ikke gjort mig? eller kan det, som er dannet, sige om den, som dannede det: Han forstod det ikke? **17** Er der ikke endnu en saare liden Tid, saa skal Libanon blive til en frugtbar Mark, og en frugtbar Mark skal agtes som en Skov? **18** Og paa den Dag skulle de døve høre Bogens Ord, og de blindes Øjne se ud fra Dunkelhed og Mørke. **19** Og de sagtmodige skulle ydermere faa Glæde i Herren, og de fattige iblandt Menneskene fryde sig i Israels Hellige. **20** Thi det er ude med Voldsmanden, og med Spotteren har det faaet Ende, og alle de ere udryddede, som vare aarvaagne til at gøre Uret, **21** de, som gøre et Menneske til Synder for et Ords Skyld og stille Snarer for den, som dømmer paa Tinge, og ved Løgn bøje Retten for den retfærdige. **22** Derfor saa sagde Herren, som genløste Abraham, til Jakobs Hus: Jakob skalt nu ikke mere beskæmmes, og hans Ansigt skal nu ikke mere blegne. **23** Thi idet han ser sine Børn, mine Hænders Gerning, midt iblandt sig, da skulle de hellige mit Navn, og de skulle hellige Jakobs hellige og forfærdes for Israels Gud. **24** Og de, som vare forvildede i Aanden, skulle faa Forstand, og de, som knurrede, skulle tage imod Lærdom.

30 Ve de genstridige Børn, siger Herren, de, som holde Raad, der ikke ere af mig, og slutte Pagt, men ikke efter min Aand, og som lægge Synd til Synd! **2** de, som gaa hen for at drage ned til Ægypten uden at adspørge min Mund for at styrke sig ved Faraos Magt og at søge Ly under Ægyptens Skygge. **3** Thi Faraos Magt skal blive eder til Beskæmmelse og det Ly under Ægyptens Skygge til Skam. **4** Thi deres Fyrster have været i Zoan, og deres Bud ere komne til Hanes. **5** Alle blive de til Skamme ved et Folk, som ikke gavner dem, ikke er til Hjælp eller til Gavn, men kun til Beskæmmelse og til Skændsel. **6** Profeti imod de Dyr, der drage imod Syd. Gennem Nøds og Trængsels Land, hvor der er Løvinder og Løver, Slanger og flyvende Drager, føre de deres Gods paa Folernes Ryg og deres Liggendefæ paa Kamelernes Pukkel ned til et Folk,

som ikke kan gavne dem. 7 Thi Ægypterne — deres Hjælp er Forfængelighed og Tant; derfor kalder jeg det: „En Rahab, som sidder stille". 8 Kom nu, skriv det paa en Tavle for dem, og prent det i en Bog, at det kan staa til den kommende Dag, altid, indtil evig Tid. 9 Thi det er et genstridigt Folk, løgnagtige Børn, Børn, som ikke ville høre Herrens Lov, 10 som sige til Seerne: I maa ikke have Syner; og til Skuerne: I maa ikke skue os de Ting, som ere rette; siger os smigrende Ord, skuer bedragelige Ting; 11 viger bort fra Vejen, bøjer af fra Stien; lader os have Ro for den Hellige i Israel! 12 Derfor, saa siger Israels Hellige: Efterdi I forkaste dette Ord og forlade eder paa Vold og Krogvej og støtte eder derved: 13 Derfor skal denne Misgerning blive eder som en Revne, der truer med Fald, og som giver sig ud i en høj Mur, hvis Brud kommer hastigt, i et Øjeblik. 14 Ja, han skal sønderbryde den, som naar man sønderbryder en Pottemagers Krukke, han skal sønderslaa uden Skaansel, og der skal ikke findes iblandt det sønderslagne deraf et Skaar til at tage Ild med af Arnestedet eller til at øse Vand med af en Brønd. 15 Thi saa sagde den Herre, Herre, den Hellige i Israel: Ved Omvendelse og Stilhed skulle I frelses, i Rolighed og i Tillid skal eders Styrke være; men I vilde ikke. 16 Men I sagde: Nej, thi vi ville fly til Hest, derfor skulle I fly; og vi ville ride paa lette Heste, derfor skulle eders Forfølgere ogsaa vorde lette. 17 Et Tusinde skal fly for eens Skælden; for fem, som skælde, skulle I fly, indtil I blive tilovers som en Stang oven paa et Bjerg og som et Banner paa en Høj. 18 Og derfor bier Herren, indtil han kan benaade eder, og derfor holder han sig i det høje, indtil han kan forbarme sig over eder; thi Herren er Dommens Gud, salige ere alle, som bie efter ham. 19 Thi du Folk i Zion, du som bor i Jerusalem! du skal ikke græde; han skal benaade dig paa dit Raabs Røst, han skal svare dig, naar han hører den. 20 Og Herren skal give eder Angest til Brød og Trængsel til Vand, og ingen af dine Lærere skal ydermere drage sig tilbage; men dine Øjne skulle se dine Lærere. 21 Og dine Øren skulle høre bag dig et Ord, der siger: „Dette er Vejen, gaar paa den!" naar I afvige til højre eller venstre Side. 22 Og I skulle holde det Sølv for urent, som dine udskaarne Billeder ere beslagne med, og dit støbte Billedes Guldovertræk; du skal bortkaste dem som noget urent; du skal sige til dem: „Herud!" 23 Da skal han give Regn til din Sæd, hvormed du besaar Jorden, og Brød af Jordens Grøde, og dette skal være fedt og saftigt; dit Kvæg skal den Dag græsse paa en vidtstrakt Eng. 24 Ogsaa Øksnene og Folerne, som bearbejde Jorden, skulle æde saltet Foder, som er kastet med Skuffe og med Kasteskovl. 25 Og paa hvert højt Bjerg og paa hver ophøjet Høj skal der være Bække, Strømme af Vand paa det store Slags Dag, naar Taarne falde. 26 Og Maanens Lys skal være som Solens Lys, og Solens Lys skal være syv Fold som de syv Dages Lys, paa den Dag, da Herren forbinder sit Folks Brøst og læger dets Vunders Saar. 27 Se, Herrens Navn kommer langvejs fra, hans Vrede brænder, og mægtigt hæver den sig; hans Læber ere fulde af Fortørnelse, og hans Tunge er som en fortærende Ild. 28 Og hans Aande er som en Bæk, der løber over, som naar indtil Halsen, til at fælde Hedningerne i Fordærvelsens Sold, og et Bidsel, der fører vild, lægges i Folkenes Kæber. 29 Men hos eder skal være Sang, som paa en Nat, naar man helliger en Højtid; og der skal være Hjertens Glæde, som naar man gaar med Piber for at komme til Herrens Bjerg, til Israels Klippe. 30 Og sin majestætiske Røst skal Herren lade høre, og sin sænkede Arm skal han lade se i sin Vredes Harme og med fortærende Ildslue, med Skybrud og Vandskyl og Hagelstene. 31 Thi for Herrens Røst forfærdes Assur, som slaar med Staven. 32 Og det skal ske, saa ofte det beskikkede Ris, som Herren lader falde paa dem, svinges, saa høres Trommer og Harper; thi i omtumlende Krige skal han stride imod dem. 33 Thi et Brandsted er alt beredt, det er og beredt til Kongen, dybt og vidt; dets Baal har Ild og Ved i Mangfoldighed, Herrens Aande, der er som en Svovlstrøm, antænder det.

31 Ve dem, som fare ned til Ægypten om Hjælp og forlade sig paa Heste og sætte Tillid til Vogne, fordi disse ere mange, og til Ryttere, fordi disse ere saare stærke, men se ikke hen til den Hellige i Israel og søge ikke Herren! 2 Men ogsaa han er viis og lader Ulykke komme og tager ikke sine Ord tilbage, men han rejser sig imod de ondes Hus og imod deres Hjælpere, som gøre Uret. 3 Thi Ægypterne ere Mennesker og ikke Gud, og deres Heste ere Kød og ikke Aand; og Herren skal udstrække sin Haand, at Hjælperen skal støde sig, og den, som bliver hjulpen, skal falde, at de alle skulle omkomme til Hobe. 4 Thi saa sagde Herren til mig: Ligesom en Løve og en ung Løve brøler over sit Rov, og som den, skønt mangfoldige Hyrder kaldes imod den, ikke forskrækkes for deres Skrig og

ikke bliver bange for deres Støj: Saa skal den Herre Zebaoth nedfare at stride paa Zions Bjerg og paa dens Høj. 5 Som flyvende Fugle, saa skal den Herre Zebaoth beskærme Jerusalem; han skal beskærme og frelse, han skal gaa forbi og redde. 6 Vender om til ham, som Israels Børn ere dybt affaldne fra! 7 Thi paa den Dag skal enhver forkaste sine Sølvafguder og sine Guldafguder, hvilke eders Hænder gjorde eder til Synd. 8 Og Assur skal ikke falde ved Mands Sværd, men et Sværd, som ikke er et Menneskes, skal fortære ham; og han skal fly for Sværdet, og hans unge Karle skulle gøres til Trælle; 9 Og sin Klippe skal han gaa forbi af Frygt, og hans Fyrster skulle forskrækkes for Banneret, siger Herren, som har sin Ild i Zion og sin Ovn i Jerusalem.

32 Se, med Retfærdighed skal en Konge regere, og efter Ret skulle Fyrsterne styre. 2 Og enhver af dem skal være som Skjul imod Vejr og Ly imod Vandskyl, som Vandbække paa et tørt Sted og som en svar Klippes Skygge i et vansmægtende Land. 3 Og de seendes Øjne skulle ikke være blændede, og de hørendes Øren skulle give Agt. 4 Og de ubesindiges Hjerte skal forstaa Kundskab; og de stammendes Tunge skal haste til at tale forstaaelige Ord. 5 En Daare skal ikke ydermere kaldes ædel og en karrig ej kaldes rig. 6 Thi en Daare taler Daarlighed, og hans Hjerte gør Uret for at øve Ugudelighed og for at tale Usandhed imod Herren, for at lade en hungrig Sjæl forblive tom og lade en tørstig fattes Drik. 7 Og den karrige bruger slette Midler; han optænker List for at berede de elendige Fordærvelse med falske Ord, og det, naar den fattige taler sin Sag. 8 Men den ædle tænker paa ædle Ting, han skal bestaa ved sin ædle Daad. 9 I Kvinder, som ere saa sorgløse, staar op og hører min Røst! I Døtre, som ere saa trygge, vender Øren til min Tale! 10 Om Aar og Dag skulle I, som ere trygge, blive urolige; thi det er forbi med Vinhøsten, der kommer ingen Frugtsamling. 11 Vorder forfærdede, I sorgløse! vorder urolige, I trygge! klæd dig af, og blot dig, og bind om Lænderne! 12 De skulle slaa sig for Brystet for de yndige Agres, for de frugtbare Vintræers Skyld; 13 der skal opvokse Torne og Tidsler paa mit Folks Mark, ja, over alle Glædens Boliger i den lystige Stad. 14 Thi Paladserne ere forladte, Stadens Tummel er ophørt; Ofel og Vagttaarnet er blevet til Huler evindelig, Vildæsler til Glæde, Hjorde til Føde, 15 indtil Aanden fra det høje udgydes over os, og Ørken bliver til en frugtbar Mark, og den frugtbare Mark agtes som en Skov; 16 og Ret bor i Ørken, og Retfærdighed bliver paa den frugtbare Mark; 17 og Retfærdigheds Gerning bliver Fred, og Retfærdighedens Løn bliver Hvile og Tryghed indtil evig Tid; 18 og mit Folk bor i Fredens Hytter og i Trygheds Boliger og i stille rolige Steder. 19 Men det skal hagle, naar Skoven fældes, og Staden skal nedtrykkes i det lave. 20 Lyksalige ere I, som saa ved alle Vande, I, som lade Oksen og Æselet frit løbe om!

33 Ve dig, du Ødelægger! du, som dog ikke er bleven ødelagt, og du Røver! du, som dog ikke er bleven et Rov; naar du har fuldendt at ødelægge, skal du ødelægges, naar du er bleven færdig med at røve, skal du selv blive et Rov. 2 Herre! vær os naadig, vi have biet efter dig; vær aarle vor Arm, tilmed vor Frelse i Nødens Tid. 3 Folkene flyede for Tordenrøsten; Hedningerne adspredes, naar du rejser dig. 4 Og eders Bytte skal sankes, som man sanker Høskrækker; som Græshopper springe hid og did, skal man springe hid og did efter det. 5 Herren er ophøjet, thi han bor i det høje; han har opfyldt Zion med Dom og Retfærdighed. 6 Og Visdom og Kundskab skal give dine Tider Fasthed, en Rigdom af Frelse; Herrens Frygt skal være dit Liggendefæ. 7 Se, deres Helte skrige derude; Fredens Bud græde beskelig. 8 De banede Veje ere øde, der er ingen, som gaar frem ad Stien mere; han har brudt Pagten, ladet haant om Stæderne, ikke agtet et Menneske. 9 Landet sørger, vansmægter, Libanon er beskæmmet, er henvisnet; Saron er som en øde Mark, og Basan og Karmel have kastet deres Blade. 10 Nu vil jeg gøre mig rede, siger Herren; nu vil jeg rejse mig, nu vil jeg ophøje mig. 11 I undfange Straa, føde Halm; eders Harme er en Ild, som skal fortære eder. 12 Og Folkene skulde vorde som det, der brændes til Kalk, som omhugne Torne, der opbrændes med Ild. 13 Hører, I, som ere langt borte, hvad jeg har gjort, og I, som ere nær, fornemmer min Styrke! 14 Syndere i Zion ere forskrækkede, Bævelse har betaget de vanhellige: „Hvo af os kan bo ved en fortærende Ild? hvo af os kan bo ved Evigheds Baal?“ 15 Den, som vandrer i Retfærdighed, og som taler Oprigtighed; den, som foragter Vinding, der kommer ved Undertrykkelse; den, som ryster sine Hænder, at han ej beholder Skænk; den, som stopper sit Øre

til, saa at han ej hører Blodraad, og som tillukker sine Øjne, at han ej ser efter det onde: **16** Han skal bo paa de høje Steder, Klippernes Befæstning skal være hans Tilflugt, Brød bliver givet ham, Vand er ham sikret. **17** Dine Øjne skulle beskue Kongen i hans Skønhed, de skulle se et vidt udstrakt Land. **18** Dit Hjerte skal tænke paa Forfærdelsen: „Hvor er Skriveren? hvor er den, som vejede Pengene? hvor er den, som talte Taarnene?" **19** Du skal ikke mere se det haarde Folk, det Folk, som man ikke kan forstaa for dets dybe Mæles Skyld, det, som man ikke kan fatte for dets stammende Tunges Skyld. **20** Besku Zion, vor Forsamlings Stad; dine Øjne skulle se Jerusalem som en sikker Bolig, som et Telt, der ikke skal flyttes, hvis Pæle ikke skulle oprykkes evindelig, og hvis Reb ikke skulle rives over. **21** Men der skal Herren være os den herlige, være i Stedet for Floder og brede Strømme; intet Skib, som roes, farer der, og intet stort Skib gaar derover. **22** Thi Herren er vor Dommer, Herren er vor Lovgiver, Herren er vor Konge, han skal frelse os. **23** Dine Reb ere blevne slappe; de holde ikke deres Mast stiv, de have ikke udbredet Flag; da deles røvet Bytte i Mængde, de halte røve Rov. **24** Og ingen Indbygger skal sige: Jeg er syg; thi Folket, som bor derudi, har faaet Syndsforladelse.

34 Kommer nær, I Hedninger! for at høre, og I Folk! giver Agt; Jorden høre det, og dens Fylde, Jorderige og al dens Grøde! **2** Thi Herrens Vrede er over alle Hedningerne og hans Fortørnelse over al deres Hær; han har sat dem i Band, giver dem hen at slagtes. **3** Og deres ihjelslagne skulle henkastes, og Stanken af deres døde Kroppe skal stige op, og Bjergene skulle flyde af deres Blod. **4** Og Himmelens Hær skal svinde hen, og Himlene skulle rulles sammen som en Bog; og al deres Hær skal visne som et vissent Blad af et Vintræ og ligesom vissent Løv af et Figentræ. **5** Thi mit Sværd er vædet i Himlene; se, til Dom skal det fare ned over Edom og over det Folk, som jeg har sat i Band. **6** Herrens Sværd er fuldt af Blod, er mættet af Fedme, af Lams og Bukkes Blod, af Vædres Nyrers Fedme; thi Herren har Slagtoffer i Bozra og en stor Slagtning i Edoms Land. **7** Og Bøfler fældes tillige med dem, og Ungkvæg tillige med Tyre; og deres Land skal blive vædet af Blod og deres Jordbund mættes med Fedme. **8** Thi det er Herrens Hævns Dag, Gengældelsens Aar for Zions Retssag. **9** Og dets Bække skulle forvandles til Beg og dets Jordbund til Svovl, og dets Land skal blive til brændende Beg. **10** Det skal ikke slukkes Dag eller Nat, Røgen deraf skal stige op evindelig; det skal være øde fra Slægt til Slægt, fra Evighed til Evighed skal ingen gaa igennem det. **11** Men Rørdrum og Pindsvin skulle eje det, og Hornuglen og Ravnen skulle bo i det; thi han skal udstrække Maalesnoren over det, at det bliver øde, og veje det ud, at det skal blive Ørk. **12** Af dets ædle er der ingen, man kan kalde til Konge; og alle dets Fyrster skulle blive til intet. **13** Og der skal opvokse Tjørn; paa dets Paladser, Nælder og Tidsler i dets Befæstninger; og det skal være Dragers Bolig, Strudsungers Gaard. **14** Og Ørkens Vildt og Ulve skulle møde hverandre, og den ene Skovtrold skal raabe til den anden, kun Vætter skulle slaa sig til Ro der og finde Hvile for sig. **15** Pilslangen skal bygge Rede der og lægge Æg og udklække Unger og samle dem under sin Skygge; kun Glenter flokkes der, den ene hos den anden. **16** Søger i Herrens Bog og læser, der fattes ikke een af disse Ting, det ene savner ikke det andet; thi hans Mund har budet det, og hans Aand har sanket dem. **17** Og han har kastet Lod for dem, og hans Haand har delt det ud iblandt dem ved Maalesnoren; de skulle eje det evindelig, fra Slægt til Slægt skulle de bo deri.

35 Ørken og de tørre Steder skulle glæde sig, og den øde Mark skal fryde sig og blomstre som en Rose. **2** Den skal blomstre frodigt, den skal juble og synge med Fryd, Libanons Herlighed er given den, Karmels og Sarons Pragt; de skulle se Herrens Herlighed, vor Guds Pragt. **3** Styrker de afmægtige Hænder, og giver de snublende Knæ Kraft! **4** Siger til de mistrøstige af Hjerte: Værer frimodige, frygter ikke! se, eders Gud! Hævn kommer, Gengældelse fra Gud, han skal komme og frelse eder. **5** Da skulle de blindes Øjne aabnes og de døves Øren oplades. **6** Da skal den halte springe som en Hjort og den stummes Tunge synge med Fryd; thi Vande bryde frem i Ørken og Bække paa den øde Mark. **7** Og den glødende Sandørk skal blive til Sø og det tørstige Sted til Vandkilder; i den Bolig, hvor Drager laa, skal være Sted for Rør og Siv. **8** Og en banet Sti og Vej skal være der, en Vej, som kaldes Helligdommens; ingen uren skal gaa ad den, men den skal være for dem selv; de, som vandre paa denne Vej, endog enfoldige, skulle ikke fare vild. **9**

Ingen Løve skal være der, og intet Rovdyr kommer derop eller findes der; men de igenløste skulle vandre der. 10 Og Herrens forløste skulle komme tilbage og komme til Zion med Frydesang, og evig Glæde skal være over deres Hoved; Fryd og Glæde skulle de naa, og Sorrig og Suk skal fly.

36 Og det skete i Kong Ezekias's fjortende Aar, at Senakerib, Kongen af Assyrien, drog op imod alle Judas faste Stæder og indtog dem. 2 Og Kongen af Assyrien sendte Rabsake fra Lakis til Jerusalem til Kong Ezekias med en svar Hær; og han stod ved den øverste Dams Vandledning, som er ved den alfare Vej til Blegerens Ager. 3 Da gik Eliakim, Hilkias Søn, som var Hofmester, og Sebna, Kansleren, og Joa, Asafs Søn, Historieskriveren, ud til ham. 4 Og Rabsake sagde til dem: Siger til Ezekias: Saa siger den store Konge, Kongen af Assyrien: Hvad er det for en Tillid, som du forlader dig paa? 5 Jeg siger — dog det er ikkun Læbers Ord — at der er Klogskab og Styrke til Krigen; nu, paa hvem forlader du dig, eftersom du er affalden fra mig? 6 Se, du forlader dig paa denne brudte Rørkæp, paa Ægypten; støtter nogen sig paa den, da gaar den ind i hans Haand og borer den igennem; saaledes er Farao, Kongen i Ægypten, for alle dem, som forlade sig paa ham. 7 Og om du vil sige til mig: Vi forlade os paa Herren vor Gud, er det da ikke ham, hvis Høje og hvis Altre Ezekias har borttaget, idet han sagde til Juda og til Jerusalem: For dette Alter skulle I tilbede? 8 Og nu, indgaa Væddemaal med min Herre, Kongen af Assyrien, saa vil jeg give dig to Tusinde Heste, om du kan skaffe dig Ryttere til dem. 9 Hvorledes vilde du da drive en Fyrstes Magt tilbage, hørte han end til min Herres ringeste Tjenere? men du forlader dig paa Ægypten, for Vognes og for Rytteres Skyld. 10 Og nu, mon jeg vel uden Herren er dragen op imod dette Land for at ødelægge det? Herren sagde til mig: Drag op imod dette Land og ødelæg det! 11 Da sagde Eliakim og Sebna og Joa til Rabsake: Kære, tal til dine Tjenere paa Syrisk, thi vi forstaa det; og tal ikke til os paa jødisk for Folkets Øren, som er paa Muren. 12 Men Rabsake sagde: Har min Herre sendt mig til din Herre eller til dig for at tale disse Ord? mon ikke til de Mænd, som sidde paa Muren, og som skulle komme til at æde deres eget Skarn og drikke deres eget Vand med eder? 13 Saa stod Rabsake og raabte med høj Røst paa jødisk og sagde: Hører den store Konges Ord, Kongens af Assyrien! 14 Saa sagde Kongen: Lader ikke Ezekias bedrage eder! thi han formaar ikke at redde eder. 15 Og lader ikke Ezekias faa eder til at forlade eder paa Herren, idet han siger: Herren skal visselig fri os; denne Stad skal ikke gives i Kongen af Assyriens Haand. 16 Lyder ikke Ezekias ad; thi saa sagde Kongen af Assyrien: Slutter Fred med mig, og gaar ud til mig og æder, hver af sit Vintræ og hver af sit Figentræ, og drikker hver Vand af sin Brønd, 17 indtil jeg kommer og henter eder til et Land som eders Land, et Land, i hvilket der er Korn og Vin, et Land, i hvilket der er Brød og Vingaarde. 18 Lader ikke Ezekias tilskynde eder, idet han siger: Herren skal fri os; have Hedningernes Guder vel friet hver sit Land af Kongen af Assyriens Haand? 19 Hvo ere de Guder af Hamat og Arfad? hvo ere de Guder af Sefarvajm? og mon de have reddet Samaria af min Haand? 20 Hvo iblandt alle disse Landes Guder er der, som have friet deres Land af min Haand, og Herren skulde redde Jerusalem af min Haand? 21 Og de tav og svarede ham ikke et Ord; thi det var Kongens Befaling, som havde sagt: Svar ham intet! 22 Da kom Eliakim, Hilkias Søn, som var Hofmester, og Sebna, Kansleren, og Joa, Asafs Søn, Historieskriveren, til Ezekias med sønderrevne Klæder; og de gave ham Rabsakes Ord til Kende.

37 Og det skete, der Kong Ezekias hørte det, da sønderrev han sine Klæder og iførte sig Sæk og gik ind i Herrens Hus. 2 Og han sendte Eliakim, som var Hofmester, og Sebna, Kansleren, og de ældste af Præsterne, som havde iført sig Sæk, til Profeten Esajas, Amoz's Søn. 3 Og de sagde til ham: Saa sagde Ezekias: Denne Dag er Nødens og Tugtelsens og Bespottelsens Dag; thi Børnene ere komne til Fødselens Sted, og der er ingen Kraft til at føde. 4 Maaske Herren din Gud vil høre Rabsakes Ord, hvem hans Herre, Kongen af Assyrien, sendte for at forhaane den levende Gud, og han vil straffe ham for de Ord, som Herren din Gud har hørt; saa opløft en Bøn for de overblevne, som findes. 5 Der Kong Ezekias's Tjenere kom til Esajas, 6 da sagde Esajas til dem: Saa skulle I sige til eders Herre: Saa sagde Herren: Frygt ikke for de Ord, som du hørte, dem, hvormed Kongen af Assyriens Tjenere forhaanede mig. 7 Se, jeg vil indgive ham en Aand, og han skal høre et Rygte og drage tilbage til sit Land, og jeg vil fælde ham med Sværd i hans Land. 8 Og der Rabsake kom tilbage, da, fandt han, at Kongen

af Assyrien stred imod Libna; thi han hørte, at han var rejst fra Lakis. 9 Og der han hørte om Thiraka, Morlands Konge, og der sagdes: Han er dragen ud at stride imod dig: — Der han hørte det, da sendte han Bud til Ezekias og lod sige: 10 Saa skulle I sige til Ezekias, Judas Konge: Lad din Gud, som du forlader dig paa, ikke bedrage dig, saa at du siger: Jerusalem skal ikke gives i Kongen af Assyriens Haand. 11 Se, du har hørt, hvad Kongerne af Assyrien have gjort ved alle Landene, at de have ødelagt dem, og skulde du blive friet? 12 Have Hedningernes Guder friet dem, som mine Fædre ødelagde, nemlig Gosan og Haran og Rezef og Edens Børn, som vare i Telassar? 13 Hvor er Kongen af Hamat og Kongen af Arfad og Kongen af Sefarvajms Stad og af Hena og Jova? 14 Og Ezekias tog Brevene af Budenes Haand og læste dem; og han gik op til Herrens Hus, og Ezekias udbredte dem for Herrens Ansigt. 15 Og Ezekias bad til Herren og sagde: 16 Herre Zebaoth, Israels Gud! du, som sidder over Keruber, du alene er Gud over alle Riger paa Jorden, du gjorde Himlene og Jorden. 17 Herre! bøj dit Øre og hør; Herre! oplad dine Øjne og se; og hør alle, Senakeribs Ord, som han sendte for at haane den levende Gud. 18 Det er sandt, Herre! Kongerne af Assyrien have ødelagt alle Landene og deres eget Land. 19 Og de have overgivet deres Guder til Ilden, fordi de ikke vare Guder, men Menneskenes Hænders Gerning, Træ og Sten, og de tilintetgjorde dem. 20 Men nu, Herre vor Gud! frels os fra hans Haand, at alle Riger paa Jorden maa kende, at du er Herre, du alene. 21 Da sendte Esajas, Amoz's Søn, til Ezekias og lod sige: Saa giger Herren, Israels Gud: Du har bønfaldet mig angaaende Senakerib, Kongen af Assyrien. 22 Dette er det Ord, som Herren har talt imod ham: Jomfruen, Zions Datter, foragter dig og spotter dig, Jerusalems Datter ryster med Hovedet ad dig. 23 Hvem har du bespottet og forhaanet? og imod hvem opløftede du Røsten? og du opløftede dine Øjne højt imod Israels Hellige. 24 Du bespottede Herren ved dine Tjenere og sagde: Med mine Vognes Mangfoldighed er jeg opfaren paa Bjergenes Højder, Libanons Toppe; og jeg vil afhugge dens høje Cedre, dens udvalgte Fyrre, og jeg vil komme til dens højeste Tinde, til dens frodige Skov. 25 Jeg har gravet Brønde og drukket Vand og udtørret alle dybe Floder med mine Fødders Saaler. 26 Har du ikke hørt, at jeg har gjort dette for lang Tid siden, at jeg har beskikket det i gamle Dage? nu har jeg ladet det komme, og det skal være til at ødelægge de faste Stæder, at de blive til øde Grushobe. 27 Og de, som bo deri, bleve afmægtige, bleve knuste og beskæmmede; de bleve som Græs paa Marken og som de grønne Urter, som Hø paa Tagene og som Korn, der er blevet forbrændt, før, det sætter Aks. 28 Og jeg ved din Bolig og din Udgang og din Indgang, og at du raser imod mig. 29 Efterdi du raser imod mig, og din Sorgløshed er kommen op for mine Øren, saa vil jeg lægge min Krog i din Næse og mit Bidsel i dine Læber og føre dig tilbage ad den Vej, som du kom paa. 30 Og dette skal være dig Tegnet: At man i dette Aar skal æde det, som opvokser uden Arbejde, og i det andet Aar det, som vokser af sig selv; men i det tredje Aar saar da og høster, og planter Vingaarde og æder deres Frugt! 31 Thi det undkomne, som er overblevet af Judas Hus, skal atter faa Rødder nedefter og bære Frugt opefter. 32 Thi fra Jerusalem skal der udgaa nogle overblevne og fra Zions Bjerg nogle undkomne; den Herre Zebaoths Nidkærhed skal gøre det. 33 Derfor saa siger Herren om Kongen af Assyrien: Han skal ikke komme ind i denne Stad og ikke skyde en Pil derind og ikke komme for den med Skjold og ingen Vold opkaste imod den. 34 Han skal drage tilhage ad den Vej, som han kom paa, og ikke komme ind i denne Stad, siger Herren. 35 Men jeg vil beskærme denne Stad for at frelse den, for min Skyld og for Davids, min Tjeners, Skyld. 36 Da for Herrens Engel ud og slog i Assyrernes Lejr hundrede og fem og firsindstyve Tusinde; og der man stod aarle op om Morgenen, se, da vare de alle sammen døde Kroppe. 37 Saa rejste Senakerib, Kongen af Assyrien, og drog bort og vendte tilbage, og han blev i Ninive. 38 Og det skete, der han tilbad i Nisroks, sin Guds, Hus, da ihjelsloge hans Sønner, Adramelek og Sar-Ezer, ham med Sværd, og de undkom til Ararats Land, og hans Søn Asarhaddon blev Konge i hans Sted.

38 I de Dage blev Ezekias dødssyg, og Esajas, Amoz's Søn, Profeten, kom til ham og sagde til ham: Saa sagde Herren: Beskik dit Hus, thi du skal dø og ikke leve. 2 Og Ezekias vendte sit Ansigt til Væggen og bad til Herren 3 og sagde: Ak, Herre! kom dog i Hu, at jeg har trolig og med et retskaffent Hjerte vandret for dit Ansigt og gjort det, som er godt for dine Øjne; og Ezekias græd bitterligt. 4 Og Herrens Ord skete til Esajas, sigende: 5 Gak og sig til Ezekias: Saa siger Herren, din Fader Davids Gud: Jeg har hørt

din Bøn, jeg har set din Graad; se, jeg lægger femten Aar til dine Dage. 6 Og jeg vil fri dig og denne Stad fra Kongen af Assyriens Haand og beskærme denne Stad. 7 Og du skal have dette Tegn af Herren paa, at Herren skal gøre denne Gerning, som han har sagt: 8 Se, jeg vil lade Solskivens Skygge, som med Solen er gaaet nedad paa Akas's Solskive, gaa ti Streger tilbage; og Solen gik ti Streger tilbage af de Streger, som den var gaaet ned. 9 Et Skrift af Ezekias, Judas Konge, der han havde været syg og var bleven helbredet af sin Sygdom: 10 Jeg sagde: Nu, da jeg har faaet rolige Dage, maa jeg vandre ind ad Dødsrigets Porte; jeg maa savne det øvrige af mine Aar. (Sheol h7585) 11 Jeg sagde: Jeg skal ikke se Herren, Herren i de levendes Land; jeg skal ikke skue Mennesker mere, naar jeg er iblandt dem, som bo i Skyggeriget. 12 Min Levetid er afbrudt og flyttet fra mig som en Hyrdes Telt; jeg har sammenrullet mit Liv som en Væver sin Væv, fra Traadene afskæres jeg; fra Dag til Nat gør du Ende paa mig. 13 Jeg holdt mig stille indtil om Morgenen som en Løve; saa sønderbrydes alle mine Ben; fra Dag til Nat gør du Ende paa mig. 14 Jeg klagede som en Trane, som en Svale, jeg kurrede som en Due; matte opløftede sig mine Øjne til det høje: Herre! jeg er beklemt, vær Borgen for mig! 15 Hvad skal jeg sige? han har sagt mig det, og han har fuldkommet det; jeg skal vandre sagtelig alle mine Aar for min Sjæls Bitterheds Skyld. 16 Herre! ved disse Ting lever man, og ved dem alle faar min Aand Liv; du gøre mig stærk og holde mig i Live! 17 Se til Fred blev mig Bitterhed; ja, Bitterhed; men du har kærligt annammet min Sjæl fra Fordærvelsens Grav; thi du kastede alle mine Synder bag din Ryg. 18 Thi Dødsriget takker dig ej, Døden lover dig ej; de, som nedfare i Graven, vente ikke paa din Trofasthed. (Sheol h7585) 19 Den, som lever, ja den, som lever, han takker dig som jeg i Dag; en Fader underviser sine Børn om din Trofasthed. 20 Herren er rede til at frelse mig, og med mine Harpetoner ville vi lege alle vort Livs Dage i Herrens Hus. 21 Men Esajas sagde, at de skulde tage en Klump af Figen og gøre den til et Plaster paa hans Byld, saa skulde han leve. 22 Og Ezekias sagde: Hvad Tegn er der paa, at jeg skal gaa op til Herrens Hus?

39 Paa den samme Tid sendte Merodak Baladan, Baladans Søn, Kongen af Babel, Breve og Skænk til Ezekias; thi han havde hørt, at han havde været syg og var bleven karsk. 2 Og Ezekias blev glad ved dem og lod dem se Huset med sine dyrebare Sager, Sølvet og Guldet og de vellugtende Urter og den bedste Olie og hele sit Vaabenhus og alt det, som fandtes i hans Skatkammer; der var ingen Ting i hans Hus og i hans hele Rige, som Ezekias jo lod dem se. 3 Da kom Esajas, Profeten, til Kong Ezekias og sagde til ham: Hvad have disse Mænd sagt? og hvorfra ere de komne til dig? Og Ezekias sagde: De ere komne til mig fra et Land langt borte, fra Babel. 4 Og han sagde: Hvad have de set i dit Hus? Og Ezekias sagde: De have set alt det, som er i mit Hus; der var ingen Ting, som jeg jo lod dem se i mine Skatkamre. 5 Da sagde Esajas til Ezekias: Hør den Herre Zebaoths Ord: 6 Se, de Dage komme, at alt det, som er i dit Hus, og hvad dine Fædre have samlet til Liggendefæ indtil denne Dag, skal føres til Babel; der skal intet blive tilovers, siger Herren. 7 Og af dine Sønner, som nedstamme fra dig, som du skal avle, skulle de tage nogle ud, og de skulle være Kammertjenere i Kongen af Babels Palads. 8 Men Ezekias sagde til Esajas: Det Herrens Ord, som du har talt, er godt; og han sagde: Blot der maa være Fred og Trofasthed i mine Dage!

40 Trøster, trøster mit Folk, siger eders Gud; 2 taler kærligt til Jerusalem og raaber til den, at dens Strid er fuldendt, at dens Skyld er betalt, at den har faaet dobbelt af Herrens Haand uagtet alle dens Synder. 3 Der er en Røst af en, som raaber i Ørken: Bereder Herrens Vej, jævner vor Guds banede Vej paa den slette Mark! 4 Hver Dal skal hæves, og hvert Bjerg og hver Høj skal sænkes; og hvad som er bakket, skal blive jævnt, og det knudrede skal blive som en Slette. 5 Og Herrens Herlighed skal aabenbares; og alt Kød til Hobe skal se det; thi Herrens Mund har talt. 6 Der er en Røst af en, som siger: Raab! og der svares: Hvad skal jeg raabe? Alt Kød er Hø, og al dets Ynde er som et Blomster paa Marken. 7 Høet bliver tørt, Blomsteret falder af; thi Herrens Aande blæser derpaa, ja visselig er Folket Hø. 8 Høet bliver tørt, Blomsteret falder af, men vor Guds Ord bestaar evindelig. 9 Du, som bærer Zion et godt Budskab, stig op paa et højt Bjerg! du, som bærer Jerusalem et godt Budskab, opløft din Røst med Magt, opløft den, og frygt ikke; sig til Judas Stæder: Se, eders Gud! 10 Se, den Herre, Herre skal komme med Vælde, og hans Arm hersker for ham; se, hans Løn er med ham, og Gengældelsen fra ham er for hans Ansigt. 11 Som

en Hyrde skal han vogte sin Hjord, samle Lammene i sin Arm og bære dem i sit Skød; han skal lede de Faar, som give Die. **12** Hvo har maalt Vandet med sin hule Haand? og afmaalt Himmelen i Spand? og samlet Jordens Støv i Tredingsmaal? hvo har vejet Bjergene med Vægt og Højene paa Vægtskaale? **13** Hvo har udmaalt Herrens Aand, og hvo har som hans Raadgiver undervist ham? **14** Med hvem har han raadført sig, som har givet ham Forstand og lært ham Rettens Vej og lært ham Kundskab og undervist ham om Visdommens Vej? **15** Se, Folkefærd ere agtede for ham som en Draabe af en Spand og som et Gran i Vægtskaalen; se, Øer hæver han i Vejret som fint Støv. **16** Og Libanon er ikke nok til Brændsel og Dyr der ikke nok til Brændoffer. **17** Alle Folkefærd ere som intet for ham; de ere agtede for ham som intet og som Tomhed. **18** Ved hvem ville I da ligne Gud? eller under hvilken Lignelse ville I fremstille ham? **19** En Mester støber et Billede og en Guldsmed beslaar det med Guld, og en anden Guldsmed støber Sølvkæder. **20** Hvo som er for fattig til saadan en Gave, udvælger Træ, som ikke raadner; han søger sig en dygtig Mester til at berede et Billede, som ikke vakler. **21** Ville I ikke forstaa? ville I ikke høre? er det ikke forkyndt eder fra Begyndelsen? have I ikke forstaaet, af hvem Jordens Grundvold er lagt? **22** Han er den, som sidder over Jordens Kreds, og de, som bo derpaa, ere som Græshopper; han, der udspænder Himlene som et tyndt Tæppe og udbreder dem som et Telt til at bo udi; **23** han, som gør Fyrsterne til intet og gør Jordens Dommere til tomme Navne. **24** Næppe ere de plantede, næppe ere de saaede, og næppe er deres Stub rodfæstet i Jorden: Saa blæser han paa dem, og de blive tørre, og en Storm tager dem bort som Halm. **25** Hvem ville I da ligne mig ved, som jeg skulde være lig? siger den Hellige. **26** Opløfter eders Øjne imod det høje og ser: Hvo skabte disse Ting? han som udfører deres Hær efter Tal; han kalder dem alle ved Navn; formedelst hans vældige Magt og store Kraft fattes ikke een. **27** Hvorfor vil du, Jakob, sige, og du, Israel, tale: Min Vej er skjult for Herren, og min Ret gaar min Gud forbi? **28** Ved du ikke, eller har du ikke hørt det? en evig Gud er Herren, han har skabt Jordens Ender, han kan ikke blive træt, ej heller vansmægte; hans Forstand er uransagelig. **29** Han giver den trætte Kraft og formerer Styrke hos den, som ingen Kræfter har. **30** De unge skulle blive trætte og vansmægte, og Ungersvende skulle falde brat. **31** Men de, som forvente Herren, skulle forny deres Kraft, de skulle opfare med Vinger som Ørnene, de skulle løbe og ikke vansmægte, gaa frem og ikke blive trætte.

41 I Øer! tier for mig; og Folkene forny deres Kraft! lad dem komme, lad dem da tale; lader os træde frem for Retten med hinanden! **2** Hvo har opvakt ham fra Østen, hvem Retfærdigheden møder, hvor han gaar? hvo hengav Folkefærd for hans Ansigt og Kongerne, at han herskede over dem, hvilke hans Sværd gør som Støv og hans Bue som Halm, der bortblæses? **3** Han forfølger dem, drager frem med Fred ad den Sti, som hans Fødder ikke have betraadt tilforn. **4** Hvo udrettede og gjorde det? Han, som kalder Slægterne fra Begyndelsen! jeg Herren er den første, og med de sidste er jeg ogsaa. **5** Øerne se det og frygte, Jordens Ender forfærdes; de nærme sig og komme. **6** De hjælpe den ene den anden, og den ene siger til den anden: Staa fast! **7** Tømmermanden sætter Mod i Guldsmeden, den, som glatter med Hammeren, i ham, som smeder paa Ambolten; „Sammenføjningen er god", siger denne, og han befæster det med Søm, at det ikke rokkes. **8** Men du, Israel! du, min Tjener Jakob, som jeg udvalgte, Abrahams, min Vens, Sæd! **9** du, hvem jeg hentede fra Jordens Ender og kaldte fra dens yderste Grænser, og til hvem jeg sagde: Du er min Tjener, jeg udvalgte dig og forkastede dig ikke! **10** Frygt ikke; thi jeg er med dig; se ikke ængstelig om; thi jeg er din Gud; jeg har styrket dig, ja, hjulpet dig, ja, holdt dig oppe med min Retfærdigheds højre Haand. **11** Se, alle de, som harmes paa dig, skulle beskæmmes og blive til Skamme; de Mænd, som trætte med dig, skulle blive til intet og omkomme. **12** De Mænd, som kives med dig, skal du søge efter og ikke finde; de Mænd, som stride imod dig, skulle blive til intet og omkomme. **13** Thi jeg er Herren din Gud, som tager dig ved din højre Haand, som siger til dig: Frygt ikke; jeg hjælper dig. **14** Frygt ikke, du Orm, Jakob! du lille Hob, Israel! jeg hjælper dig, siger Herren, og din Frelser er Israels Hellige. **15** Se, jeg gør dig til en skarp ny Tærskevogn med mange Tænder; du skal tærske og sønderknuse Bjerge og gøre Høje som Avner. **16** Du skal kaste dem, og Vejret skal løfte dem, og en Storm skal adsprede dem; men du skal fryde dig i Herren, du skal prise dig i Israels Hellige. **17** De elendige og de fattige lede efter Vand, og der er

intet, deres Tunge forsmægter af Tørst; jeg, Herren, vil bønhøre dem, jeg, Israels Gud, vil ikke forlade dem. **18** Jeg vil lade Floder bryde frem paa de nøgne Høje og Kilder midt i Dalene; jeg vil gøre Ørken til vandrig Sø og det tørre Land til Vandløb. **19** Jeg vil i Ørken sætte Cedre, Sitimtræer og Myrtetræer og Olietræer; paa den slette Mark vil jeg sætte baade Fyrretræer, Kintræer og Buksbom, **20** paa det at de skulle se og vide og baade lægge paa Hjerte og forstaa, at Herrens Haand har gjort dette, og Israels Hellige har skabt dette. **21** Kommer hid med eders Sag, siger Herren; kommer frem med eders stærke Bevisninger, siger Jakobs Konge. **22** Lad dem komme frem med dem og forkynde os det, som skal hændes; forkynder os, hvad der først skal ske, paa det vi maa lægge os det paa Hjerte og forstaa, hvad Enden derpaa skal blive; eller lader os høre de tilkommende Ting! **23** Forkynder de Ting, som skulle komme herefter, at vi kunne vide dem; thi I ere jo Guder! ja, gører vel eller gører ilde, saa ville vi se os om og betragte det med hverandre. **24** Se, I ere intet, og eders Gerning er aldeles intet; den, som vælger eder, er en Vederstyggelighed. **25** Jeg har opvakt ham fra Norden, og han skal komme, ham fra Solens Opgang, som skal paakalde mit Navn; og han skal komme over Fyrsterne, som vare de Dynd, og som en Pottemager, der træder Ler. **26** Hvo har forkyndt noget fra Begyndelsen af, at vi kunne vide det? eller fra forrige Tid, at vi kunne sige: Han har Ret? men der er ingen, som forkynder noget, og ingen, som lader os høre noget, og ingen, som hører eders Tale. **27** Jeg er den første, som siger til Zion: Se, se, her ere de! og som bærer Jerusalem et godt Budskab. **28** Ser jeg mig om, er der ingen, og af disse er der heller ingen Raadgiver, at jeg kunde spørge dem ad, og de kunde give Svar tilbage. **29** Se dem alle! deres Gerninger ere Daarlighed og Tomhed; deres støbte Billeder ere Vejr og Vind.

42 Se, min Tjener, hvem jeg opholder, min udvalgte, i hvem min Sjæl har Behagelighed; jeg har givet min Aand over ham, han skal føre Ret ud til Hedningerne. **2** Han skal ikke raabe og ej opløfte Røsten og ikke lade sin Røst høre paa Gaden. **3** Han skal ikke sønderbryde det knækkede Rør og ikke udslukke den rygende Tande; han skal udføre Ret efter Sandhed. **4** Han skal ikke vansmægte, ej heller blive afmattet, indtil han faar beskikket Ret paa Jorden; og paa hans Lov vente Øer. **5** Saa siger Gud Herren, som skabte Himlene og udspændte dem, som udbredte Jorden og dens Grøde, han, som giver Folket derpaa Aande og dem, som gaa derpaa, Aand: **6** Jeg, Herren, jeg har kaldet dig i Retfærdighed, og jeg vil tage dig ved din Haand; og jeg vil bevare dig og gøre dig til en Pagt for Folket, til et Lys for Hedningerne, **7** til at aabne de blindes Øjne, til at udføre de bundne af Fængsel, dem, som sidde i Mørke, af Fangenskabet. **8** Jeg er Herren, det er mit Navn; og jeg vil ingen anden give min Ære eller de udskaarne Billeder min Lov. **9** Se, de første Ting ere komne, og jeg forkynder de nye; før de oprinde, vil jeg lade eder høre om dem. **10** Synger Herren en ny Sang, hans Lov fra Jordens Ende, I, som fare ud paa Havet og dets Fylde, I Øer og deres Indbyggere! **11** Ørken og dens Stæder skulle opløfte Røsten, de Byer, hvor Kedar bor; de, som bo paa Klippen, skulle synge med Fryd, de skulle raabe fra Bjergenes Top. **12** De skulle tillægge Herren Ære og kundgøre hans Lov paa Øerne. **13** Herren skal drage ud som den vældige, vække sin Nidkærhed som en Krigsmand; han skal raabe med Glæde, ja, raabe højt, han skal faa Overhaand over sine Fjender. **14** Jeg har tiet fra fordums Tid, jeg var tavs, jeg holdt mig tilbage; men nu vil jeg stønne dybt som hun, der føder, jeg vil give min Harme Luft og fnyse. **15** Jeg vil lægge Bjerge og Høje øde og borttørre alle deres Urter og gøre Floder til Fastland og udtørre Søer. **16** Og jeg vil lede de blinde paa den Vej, som de ikke have vidst, jeg vil lade dem træde paa de Stier, som de ikke have kendt; jeg vil gøre Mørket for deres Ansigt til Lys og de bakkede Steder til Slette; disse ere Ordene, jeg opfylder dem og gaar ikke fra dem. **17** Vige tilbage og blive svarlig til Skamme skulle de, som forlade sig paa et udskaaret Billede, de, som sige til et støbt Billede: I ere vore Guder. **18** I døve, hører! og I blinde, lukker Øjnene op! at I kunne se. **19** Hvo er blind, naar det ikke er min Tjener, og døv som den, jeg udsendte som mit Bud? hvo er blind som den fuldkomne og blind som Herrens Tjener? **20** Du har set mange Ting, men du bevarer dem ikke; oplades Ørene, hører han dog ikke. **21** Herren har Lyst for sin Retfærdigheds Skyld til at gøre Loven stor og herlig. **22** Men dette er et Folk, som er blevet til Rov og Bytte, de ere alle sammen bundne i Huler og skjulte i Fængsler, de ere blevne til Rov, og der er ingen, som frier, til Bytte, og der er ingen, som siger: Giv tilbage! **23** Hvo er der iblandt eder, som vender Øret til dette, og som vil

mærke og høre det, som skal ske herefter. **24** Hvo gav Jakob hen til at plyndres og Israel hen til Røvere? mon ikke Herren, imod hvem vi syndede, og paa hvis Veje de ikke vilde vandre, og paa hvis Lov de ikke vilde høre? **25** Derfor udøste han sin Vredes Harme og Krigens Magt over dem, og den optændtes trindt omkring imod dem; men de forstaa det ikke; og den fortærede dem, men de lægge det ikke paa Hjerte.

43 Men nu, saa siger Herren, som skabte dig, Jakob, og dannede dig, Israel: Frygt ikke, thi jeg genløste dig, jeg kaldte dig ved dit Navn, du er min. **2** Naar du gaar igennem Vandene, da vil jeg være med dig, og igennem Floderne, da skulle de ikke overskylle dig; naar du gaar igennem Ilden, skal du ikke svides, og Luen skal ikke fortære dig. **3** Thi jeg er Herren din Gud, Israels Hellige, din Frelser; jeg giver Ægypten til Løsepenge for dig, Morland og Seba i dit Sted. **4** Efterdi du var agtet dyrebar for mine Øjne, var æret, og jeg elskede dig: Saa har jeg givet Mennesker i dit Sted og Folkeslag i Stedet for din Sjæl. **5** Frygt ikke, thi jeg er med dig; jeg vil føre din Sæd fra Østen og samle dig hjem fra Vesten. **6** Jeg vil sige til Norden: Giv hid, og til Sønden: Hold ikke tilbage; før mine Sønner hid fra det fjerne og mine Døtre fra Jordens Ende, **7** hver den, som er kaldet med mit Navn, og som jeg har skabt til min Ære; hver den, jeg har dannet, og som jeg har gjort. **8** Han fører det blinde Folk ud, som dog har Øjne, og de døve, som dog have Øren. **9** Alle Hedningerne samle sig til Hobe, og Folkene sankes; hvo er iblandt dem, som kan kundgøre dette og lade os høre de første Ting? lad dem føre deres Vidner frem, for at de kunne faa Ret, og man kan høre og sige: Det er Sandhed, **10** I ere mine Vidner, siger Herren, og min Tjener, som jeg udvalgte, for at I skulde vide det og tro mig og forstaa, at jeg er; før mig er ingen Gud dannet, og efter mig skal ingen være. **11** Jeg er Herren, og der er ingen Frelser uden jeg. **12** Jeg har kundgjort det og har frelst og ladet eder høre det, og der var ingen fremmed Gud iblandt eder; og I ere mine Vidner, siger Herren, at jeg er Gud. **13** Ogsaa fra Dag blev til, er jeg, og der er ingen, som kan redde af min Haand; jeg gør en Gerning, og hvo kan afvende den? **14** Saa siger Herren, eders Genløser, Israels Hellige: For eders Skyld sender jeg Bud til Babel og lader alle dem tillige med Kaldæerne som Flygtninge jages ned paa Skibene, som de frydede sig paa. **15** Jeg er Herren, eders Hellige, Israels Skaber, eders Konge. **16** Saa siger Herren, han, som gjorde Vej i Havet og Sti i de mægtige Vande, **17** han, som udførte Vogne og Heste, Hær og Magt, saa de ligge til Hobe, de staa ikke op, de ere udslukte, ja, de ere udslukte, som en Tande: **18** Kommer ikke de forrige Ting i Hu, og agter ikke paa de gamle Ting! **19** Se, jeg gør noget nyt, nu skal det bryde frem; skulle I ikke forfare det? ja, jeg vil gøre Vej i Ørken, Floder paa øde Steder. **20** Vilde Dyr paa Marken, Drager og Strudsunger skulle ære mig; thi jeg giver Vand i Ørken, Floder paa øde Steder for at give mit Folk, mine udvalgte, at drikke. **21** Det Folk, som jeg har dannet mig, de skulle fortælle min Pris. **22** Men du, Jakob! paakaldte mig ikke; thi du, Israel! er bleven træt af mig. **23** Du bragte mig ikke Faar til dine Brændofre, ej heller ærede du mig med dine Slagtofre, jeg har ikke gjort dig Besvær med Madoffer og ikke Møje med at kræve Røgelse. **24** Du købte mig ikke Kalmus for Penge, du skænkede mig ikke overflødigt dine Slagtofres Fedme; men du gjorde mig Besvær med dine Synder, du gjorde mig Møje med dine Misgerninger. **25** Jeg, jeg er den, som udsletter dine Overtrædelser for min egen Skyld, og jeg vil ikke ihukomme dine Synder. **26** Paamind mig; lad os gaa i Rette med hverandre; regn op, at du maa staa retfærdiggjort. **27** Din første Fader syndede, og dine Talsmænd have gjort Overtrædelse imod mig. **28** Derfor vil jeg vanhellige de hellige Fyrster og hengive Jakob til Band og Israel til Forhaanelse.

44 Og hør nu, Jakob, min Tjener! og Israel, som jeg udvalgte! **2** Saa siger Herren, som gjorde dig og dannede dig fra Modersliv, han, som hjælper dig: Frygt ikke, min Tjener Jakob! og du, Jeskurun, som jeg udvalgte! **3** Thi jeg vil udgyde Vand paa det tørstige og Strømme paa det tørre; jeg vil udgyde min Aand over din Sæd og min Velsignelse over dine Børn, **4** at de skulle opvokse midt i Græs, ligesom Pile ved Vandbække. **5** Den ene skal sige: Jeg er Herrens, og den anden skal kalde Jakob ved Navn; og en tredje skal skrive med sin Haand: Jeg hører Herren til, og han skal nævne Israel som Hædersnavn. **6** Saa siger Herren, Israels Konge, og hans Genløser, den Herre Zebaoth: Jeg er den første, og jeg er den sidste, og der er ingen Gud uden jeg. **7** Og hvo, er som jeg, at han kan kalde noget frem, at han kan kundgøre det og ordentlig beskikke det for mig, som jeg har gjort,

lige siden jeg lod et evigt Folk fremstaa? og kunne de forkynde dem de tilkommende Ting, og det, som skal komme? **8** Frygter ikke, og forfærdes ikke! har jeg ikke forlængst ladet dig høre det og kundgjort det? og I ere mine Vidner; mon der er en Gud uden jeg? der er ingen Klippe, jeg kender deri ikke. **9** De, som danne udskaarne Billeder, de ere alle intet, og de Billeder, de elske, gavne intet; og de, som ere deres Vidner, se intet og fornemme intet, derfor skulle de beskæmmes. **10** Hvo danner vel en Gud og støber et Billede, som gavner til intet? **11** Se, alle dets Tilhængere skulle beskæmmes; thi Mestrene, de ere kun Mennesker; de skulle alle samle sig, blive staaende, frygte og blive beskæmmede til Hobe. **12** Smeden bruger Mejselen til Jernet og arbejder ved Kul og danner det med Hamrene; han arbejder paa det med sin Arms Kraft; men lider han Hunger, saa er delingen Kraft i ham mere, og drikker han ikke Vand, vansmægter han. **13** Tømmermanden udstrækker en Maalesnor over Træet, mærker det af med Rødkridt, gør det jævnt med Høvlene og afridser det med Cirkelen; og han gør det efter en Mands Skikkelse, efter et Menneskes Anseelse, til at bo i et Hus. **14** Han gaar hen at afhugge sig Cedre og tager Cypres og Eg, og han bruger sin Styrke iblandt Træerne i Skoven; han planter Valbirk, og Regnen bringer den til at vokse. **15** Saa tjener det Mennesket til Brændsel, og han tager deraf og varmer sig og tænder Ild og bager Brød; men han gør ogsaa en Gud deraf og tilbeder den, han gør et udskaaret Billede deraf og falder paa Knæ for det. **16** Halvdelen deraf brænder han paa Ilden; ved Halvdelen deraf æder han Kød og steger en Steg og mættes; ja, han varmer sig og siger: Ah! jeg har varmet mig, jeg har set Ild **17** Men det øvrige deraf gør han til en Gud, til sit udskaarne Billede; han falder paa Knæ for det og nedbøjer sig og beder til det og siger: Frels mig! thi du er min Gud. **18** De fornemme ikke og forstaa ikke; thi han har tilstrøget deres Øjne, at de ikke se, og deres Hjerter, at de ikke forstaa. **19** Og ingen tager sig det til Hjerte, og der er hverken Kundskab eller Forstand til at sige: Jeg har opbrændt Halvdelen deraf paa Ilden og ligeledes bagt Brød paa Gløderne deraf, jeg har stegt Kød og ædt; skal jeg da gøre det øvrige deraf til en Vederstyggelighed? skal jeg falde paa Knæ for en Træklods? **20** Han sætter sin Hu til Aske, hans Hjerte er bedraget, og det har ført ham vild; og han redder ikke sin Sjæl og siger ikke: Er det ikke Bedrageri, som jeg holder i min højre Haand? **21** Kom disse Ting i Hu, Jakob og Israel! thi du er min Tjener; jeg har dannet dig, du er min Tjener, Israel! du skal ikke glemmes af mig. **22** Jeg har udslettet dine Overtrædelser som en Taage og dine Synder som en Sky; vend om til mig; thi jeg har igenløst dig. **23** Synger med Fryd, I Himle! thi Herren har gjort det; raaber med Glæde, I Jordens Dybder! I Bjerge, raaber med Fryd, Skov og hvert Træ derudi! thi Herren har genløst Jakob og beviser sig herligt i Israel. **24** Saa siger Herren; som har genløst dig og dannet dig fra Moders Liv af: Jeg er Herren, som gør alting, den, som ene udspænder Himmelen og udbreder Jorden; — hvo er vel med mig? — **25** den, som gør Løgnerens Tegn til intet og gør Spaamændene til Daarer; den, som tvinger de vise tilbage og gør deres Vidskab til Daarskab; **26** den, som stadfæster sin Tjeners Ord og fuldkommer sine Sendebuds Raad, den, som siger til Jerusalem: Den skal beboes, og til Judas Stæder: De skulle bygges, og jeg vil oprejse dens øde Stæder; **27** den, som siger til Dybet: Bliv tør, og dine Floder vil jeg udtørre; **28** den, som siger til Kyrus: Han er min Hyrde, og han skal fuldkomme al min Villie, og han skal sige til Jerusalem: Du skal bygges; og til Templet: Du skal grundfæstes.

45 Saa siger Herren til sin Salvede, til Kyrus, hvem jeg tog ved hans højre Haand for at nedkaste Hedningerne for hans Ansigt og løse Bæltet af Kongers Lænd for at aabne Døre og for at holde Porte oplukkede for ham: **2** Jeg vil gaa frem for dit Ansigt og gøre Bakker jævne; jeg vil sønderbryde Kobberdøre og sønderhugge Jernstænger. **3** Jeg vil give dig Liggendefæ, som er skjult i Mørke, og Klenodier, som ere gemte i Løn, at du skal fornemme, at jeg er Herren, Israels Gud, som kalder dig ved dit Navn. **4** For min Tjener Jakobs Skyld og for Israels, min udvalgtes Skyld, kaldte jeg dig ved dit Navn; jeg nævnede dig ved Hædersnavn, enddog du kendte mig ikke. **5** Jeg er Herren og ingen ydermere, der er ingen Gud uden jeg; jeg vil omgjorde dig, enddog du kender mig ikke, **6** paa det de fra Solens Opgang og fra dens Nedgang skulle vide, at der er ingen uden jeg; jeg er Herren og ingen ydermere, **7** jeg, som danner Lyset og skaber Mørket, jeg, som gør Fred og skaber Ulykke; jeg er Herren, som gør alle disse Ting. **8** Drypper, I Himle! fra oven ned, og strømmer, I øverste Skyer,

med Retfærdighed! Jorden oplade sig for at frembære Frelsens Frugt og for at lade Retfærdighed oprinde tillige! jeg Herren, jeg har skabt det. **9** Ve den, som trætter med den, der dannede ham, det Potteskaar, ligt andre Potteskaar af Jord! Mon Leret kan sige til den, som dannede det: Hvad gør du? eller kan dit Værk sige: Han har ingen Hænder? **10** Ve den, som siger til Faderen: Hvad avler du? og til Kvinden: Hvad føder du? **11** Saa siger Herren, Israels Hellige og Skaber: Spørger mig om de tilkommende Ting; ville I give mig Befaling om mine Børn og om mine Hænders Gerning? **12** Jeg gjorde Jorden og skabte Mennesker derpaa; mine Hænder udbredte Himmelen, og jeg bød over al dens Hær. **13** Jeg opvækker ham i Retfærdighed og vil jævne alle hans Veje; han skal bygge min Stad og løslade mine bortførte, ikke for Løsepenge, ej heller for Skænk, siger den Herre Zebaoth. **14** Saa siger Herren: Ægyptens Arbejde og Morlands Købmandsskab, samt Sabæerne, de høje Folk, skulle komme til dig, og vorde dine, de skulle følge efter dig, i Lænker skulle de komme; for dig skulle de nedbøje sig, de skulle bønfalde dig og sige: Kun hos dig er Gud, og der er ingen ydermere, ingen Gud. **15** Sandelig, du er en Gud, som skjuler sig, Israels Gud er en Frelser. **16** De blive beskæmmede, ja de blive alle til Skamme; de gaa alle bort med Skændsel, de, som forfærdige Afgudsbilleder. **17** Israel er frelst ved Herren med en evig Frelse; I skulle ikke beskæmmes, ej heller forhaanes i Evigheds Evigheder. **18** Thi saa siger Herren, som skabte Himmelen, han, den Gud, som dannede Jorden, og som gjorde den, han, som beredte den og ikke skabte den til at være øde, men dannede den til at beboes: Jeg er Herren, og der er ingen ydermere. **19** Ikke i Løndom har jeg talt, ikke paa Jordens mørke Steder; jeg har ikke sagt til Jakobs Sæd: Søger mig forgæves, jeg er Herren, som taler Retfærdighed, som forkynder Retvished. **20** Samler eder og kommer, ja, kommer frem til Hobe, I undkomne af Hedningerne! de, som bære deres udskaarne Træbilleder, og som bede til en Gud, der ikke kan frelse, de vide intet. **21** Forkynder og kommer frem med noget! ja, lad dem raadføre sig med hverandre: Hvo har ladet dette høres fra fordums Tid, hvo har kundgjort det fra Arilds Tid? mon ikke jeg, Herren? thi der er ingen Gud ydermere uden jeg, en retfærdig Gud og Frelser, der er ingen uden jeg. **22** Vender eder til mig, og bliver frelste, alle I fra Jordens Ender! thi jeg er Gud og ingen ydermere. **23** Jeg har svoret ved mig selv, af Retfærdigheds Mund udgik et Ord, og det skal ikke tages tilbage: At for mig skal hvert Knæ bøje sig, til mig skal hver Tunge sværge. **24** Kun i Herren, siger man om mig, er Retfærdighed og Styrke; til ham skal man komme, men alle de, som vredes paa ham, skulle beskæmmes. **25** I Herren skal al Israels Sæd retfærdiggøres og prise sig.

46 Bel synker i Knæ, Nebo synker sammen, deres Billeder lægger man paa Dyr og Fæ; hvad I bare, læsses som en Byrde paa de trætte Dyr. **2** De synke sammen, de synke i Knæ til Hobe, de kunne ikke undkomme med Byrden; men de selv maa gaa i Fangenskab. **3** Hører mig, Jakobs Hus og alle I overblevne af Israels Hus, I, som ere lagte paa mig fra Moders Liv af, I, som bæres af mig fra Moders Skød af! **4** Ja, indtil eders Alderdom skal jeg være den samme og bære eder indtil eders graa Haar; jeg har gjort det og skal fremdeles holde eder oppe, og jeg vil bære eder og lade eder undkomme. **5** Ved hvem ville I ligne mig, eller med hvem ville I stille mig sammen? og hvem ville I maale mig med, at vi skulle være hverandre lige? **6** De ryste Guld ud af Pungen og veje Sølv paa Vægten, de lønne en Guldsmed, at han skal gøre en Gud deraf, for hvilken de falde paa Knæ og nedbøje sig. **7** De løfte den op, de bære den paa Skuldrene og sætte den paa dens Sted; der staar den, den viger ikke fra sit Sted, vil nogen end raabe til den, skal den dog ikke svare, den kan ikke frelse nogen af hans Nød. **8** Kommer dette i Hu og værer mandige; I Overtrædere! lægger det paa Hjerte! **9** Kommer de forrige Ting fra gammel Tid i Hu; thi jeg er Gud og ingen ydermere, ja, jeg er Gud, og ingen er som jeg, **10** jeg, som fra Begyndelsen kundgør Enden og fra fordums Tid de Ting, som end ikke ere skete; jeg, som siger: Mit Raad skal bestaa, og jeg vil gøre alt det, som mig behager; **11** jeg, som kalder en Rovfugl fra Østen, en Mand, som skal gøre efter mit Raad, fra et langt fraliggende Land; jeg har baade talt det og vil lade det komme, og jeg har beskikket det, jeg vil ogsaa udføre det. **12** Hører mig, I, som ere stolte i Hjertet! I, som ere langt fra Retfærdighed! **13** Jeg har ladet min Retfærdighed komme nær til, den er ikke langt borte, og min Frelse tøver ikke; jeg vil give Frelse i Zion og min Herlighed over Israel.

47 Stig ned og sæt dig i Støvet, du Jomfru, Babels Datter! sæt dig paa Jorden, her er ingen Trone, du Kaldæers Datter! thi du skal ikke mere naa det, at de kalde dig „den kælne" og „den yppige". **2** Tag fat paa Kværnen og mal Mel; slaa Sløret til Side, løft Slæbet, blot Benene, vad over Floderne! **3** Lad din Blusel blottes og din Skam ses; jeg vil hævne mig, og jeg skal ikke møde noget Menneske. **4** Vor Genløser, hans Navn er Herre Zebaoth, Israels Hellige. **5** Sid i Tavshed, og gak ind i Mørket, du Kaldæers Datter! thi du skal ikke blive ved at kaldes en Dronning over Riger. **6** Jeg var vred paa mit Folk, jeg vanhelligede min Arv og gav dem i din Haand; du beviste dem ikke Barmhjertighed, du gjorde dit Aag saare svart over den alderstegne. **7** Og du sagde: Jeg skal være Dronning evindelig; saa at du ikke har lagt det paa Hjerte og ikke tænkt paa, hvad Enden skulde blive derpaa. **8** Saa hør nu dette, du vellystige! du som bor tryggelig og siger i dit Hjerte: Jeg, og ingen uden jeg, jeg skal ikke sidde Enke og ej vide, hvad det er at vorde barnløs. **9** Men disse to Ting skulle i et Øjeblik komme over dig paa een Dag: At blive barnløs og Enke; i fuldt Maal skulle de komme over dig, uagtet dine mange Trolddomskunster, og uagtet dine mange stærke Besværgelser. **10** Du forlod dig paa din Ondskab, du sagde: Der er ingen, som ser mig; din Visdom og din Kløgt have forført dig, og du sagde i dit Hjerte: Jeg, og ingen uden jeg. **11** Men det onde skal komme over dig, du skal ikke vide, naar dets Frembrud er, og en Ulykke skal falde paa dig, du skal ikke kunne forsone den; og der skal hastelig komme Ødelæggelse over dig, inden du ved det. **12** Staa nu frem med dine Besværgelser og med dine mange Trolddomskunster, med hvilke du har trættet dig fra din Ungdom af; maaske du dog kunde hjælpe dig dermed, maaske du kunde gøre Modstand. **13** Du har trættet dig ved dine mange Anslag; lad nu dem, som udspejde Himmelen, som se efter Stjernerne, dem, som give Besked for hver Maaned, staa frem og frelse dig fra de Ting, som skulle komme over dig. **14** Se, de skulle være som Halm, Ilden skal opbrænde dem, de kunne ikke redde deres Liv fra Luens Magt; der skal ikke være en Glød at varme sig ved eller en Ild at sidde for. **15** Saaledes gaar det dig med dem, som du har trættet dig ved; de, som færdedes med dig fra din Ungdom af, de skulle fare vild hver til sin Side, der er ingen, som frelser dig.

48 Hører dette, Jakobs Hus! I, som ere kaldte med Israels Navn, og som ere udgangne af Judas Kilde, I, som sværge Ved Herrens Navn og prise Israels Gud, men ikke i Sandhed og ej i Retfærdighed! **2** Thi de kalde sig efter den hellige Stad og forlade sig fast paa Israels Gud; Herre Zebaoth er hans Navn. **3** Jeg har forlængst kundgjort de første Ting, af min Mund ere de udgangne, og jeg lader dem høre det; jeg gør det hastelig, og det sker. **4** Efterdi jeg vidste, at du er haard, og din Nakke er Jernsener, og din Pande er Kobber, **5** saa har jeg forlængst kundgjort dig det, jeg lod dig høre det, førend det kom, at du ikke maaske skal sige: Mit Gudebillede gjorde disse Ting, og mit udskaarne Billede og mit støbte Billede beskikkede dem. **6** Hørt det har du, se det nu alt sammen! og I, ville I ikke kundgøre det? jeg har fra nu af ladet dig høre ny Ting, hvad der lønligt var bevaret og hvad du ikke kendte. **7** Nu blive de skabte og ikke fra fordums Tid, og før i Dag har du ikke hørt til dem, paa det du ikke skal sige: Se, jeg har kendt dem. **8** Ja, du har ikke hørt det, du vidste det og ikke; ja, dit Øre var heller ikke aabnet fra fordums Tid; thi jeg ved, at du vil handle troløst, og at du er kaldet en Overtræder fra Moders Liv. **9** For mit Navns Skyld vil jeg forhale min Vrede, og for min Æres Skyld holder jeg min Vrede imod dig tilbage, for at jeg ikke skal udrydde dig. **10** Se, jeg har lutret dig, dog ikke som Sølv; jeg har prøvet dig i Elendigheds Ovn. **11** For min Skyld, for min egen Skyld vil jeg gøre det; thi hvorfor skulde mit Navn vanhelliges? og jeg vil ikke give en anden min Ære. **12** Hør mig, Jakob! og du, Israel, min kaldte! jeg er, jeg er den første, jeg er ogsaa den sidste. **13** Ja, min Haand har grundfæstet Jorden, og min højre Haand har udspændt Himlene; jeg kalder dem frem, og de staa der tilsammen. **14** Samler eder, alle til Hobe, og hører! Hvo iblandt dem har forkyndt disse Ting: Den, Herren elsker, skal gøre efter hans Behag imod Babel og lade hans Arm kendes imod Kaldæerne. **15** Jeg, jeg har sagt det, jeg har ogsaa kaldet ham; jeg vil lade ham komme, og hans Vej skal lykkes. **16** Kommer nær til mig, hører dette! fra Begyndelsen har jeg ikke talt i Løndom; fra den Tid, at det blev til, er jeg der; og nu har den Herre, Herre sendt mig, og sin Aand. **17** Saa siger Herren, din Genløser, Israels Hellige: Jeg er Herren din Gud, som lærer dig, hvad nyttigt er, og som fører dig paa Vejen, som du skal gaa. **18** Gid du vilde agte paa mine Bud, da skulde

din Fred vorde som Floden og din Retfærdighed som Havets Bølger. **19** Og din Sæd skulde vorde som Sand, og dit Livs Afkom som dets Smaastene; dens Navn skulde ikke udryddes eller ødelægges for mit Ansigt. **20** Gaar ud af Babel, flyer fra Kaldæerne; forkynder og lader dette høre med Frydesangs Røst, bringer det ud indtil Jordens Ende, siger: Herren har genløst sin Tjener Jakob. **21** Og de lede ingen Tørst, han ledte dem igennem Ørknerne, han lod flyde Vand af en Klippe til dem; og han kløvede en Klippe, og der flød Vand. **22** De ugudelige, siger Herren, have ingen Fred.

49 Hører mig, I Øer, og giver Agt, I Folk fra det fjerne! Herren kaldte mig fra Moders Liv af, han nævnede mit Navn fra Moders Skød. **2** Og han gjorde min Mund som et skarpt Sværd, skjulte mig med sin Haands Skygge, gjorde mig til en blank Pil og gemte mig i sit Kogger. **3** Og han sagde til mig: Du er min Tjener; du er Israel, i hvem jeg vil forherlige mig. **4** Men jeg sagde: Jeg har gjort mig Møje forgæves, fortæret min Kraft for intet og uden Nytte; alligevel er min Ret hos Herren og min Løn hos min Gud. **5** Og nu, siger Herren, som dannede mig af Moders Liv til sin Tjener, for at jeg skulde omvende Jakob til ham, og Israel, som ikke vil lade sig sanke; og jeg skal herliggøres for Herrens Øjne, og min Gud er min Styrke; **6** han siger: Det er for ringe en Ting, at du er min Tjener til at oprejse Jakobs Stammer og tilbageføre de bevarede af Israel, men jeg vil sætte dig til Hedningernes Lys, at de bringe min Frelse indtil Jordens Ende. **7** Saa siger Herren, Israels Genløser, hans Hellige, til den, som er foragtet af hver Sjæl, til den, som Folket har Afsky for, til Herskernes Tjener: Konger skulle se det og staa op, og Fyrster skulle se det og nedbøje sig for Herrens, Skyld, som er trofast, og for Israels Hellige, som udvalgte dig. **8** Saa siger Herren: Paa den behagelige Tid bønhørte jeg dig, og paa Frelsens Dag hjalp jeg dig; og jeg vil bevare dig og sætte dig til en Pagt med Folket for at oprejse Landet og udskifte de øde Arvedele **9** for at sige til de bundne: Gaar ud! til dem, som ere i Mørke: Kommer frem for Lyset! de skulle finde Græsgang ved Vejene, og Græsgang skal være for dem paa alle nøgne Høje. **10** De skulle hverken hungre eller tørste, og ingen Hede eller Sol skal stikke dem; thi deres Forbarmer skal føre dem og lede dem til Vandkilder. **11** Og jeg vil gøre alle mine Bjerge til Vej, og mine banede Veje skulle forhøjes. **12** Se disse, de komme langt fra, og se disse, de komme fra Norden og fra Vesten, og disse, de komme fra Sinas Land. **13** Synger med Fryd, I Himle! og fryd dig, du Jord! og I Bjerge, raaber med Frydesang! thi Herren trøster sit Folk og forbarmer sig over sine elendige. **14** Men Zion sagde: Herren har forladt mig, og Herren har glemt mig. **15** Kan vel en Kvinde glemme sit diende Barn, at hun ikke forbarmer sig over sit Livs Søn? om ogsaa de kunne glemme, da vil jeg, jeg dog ikke glemme dig. **16** Se, jeg har tegnet dig i mine Hænder; dine Mure ere bestandig for mig. **17** Dine Børn komme i Hast; de, som nedbrøde og ødelagde dig, skulle drage ud fra dig. **18** Kast dine Øjne omkring og se, alle disse ere samlede, de komme til dig; saa sandt jeg lever, siger Herren, med alle disse skal du klæde dig som med en Prydelse, og du skal binde dem om dig, som Bruden sit Bælte. **19** Ja, dine Ørkener og dine nedbrudte Stæder og det ødelagte Land, ja, det skal nu blive for snævert for Indbyggere, og de, som opslugte dig, skulle være langt borte. **20** End en Gang skulle dine Børn, som du maatte undvære, sige for dine Øren: Stedet er mig for trangt, giv mig Plads, at jeg maa bo der. **21** Og du skal sige i dit Hjerte: Hvo har avlet mig disse, eftersom jeg var barnløs og ufrugtbar? jeg var landflygtig og forskudt, og hvo har opdraget disse? se, jeg var enlig tilbage, hvor vare da disse? **22** Saa siger den Herre, Herre: Se, jeg vil udstrække min Haand efter Hedningerne og opløfte mit Banner for Folkene, og de skulle føre mine Sønner frem paa Armene, og dine Døtre skulle bæres paa Skuldrene. **23** Og Konger skulle være dine Fosterfædre, og deres Fyrstinder skulle være dine Ammer, paa deres Ansigt skulle de nedbøje sig til Jorden for dig og slikke dine Fødders Støv: da skal du fornemme, at jeg er Herren, og at de, som forvente mig, ikke skulle beskæmmes. **24** Mon man kan tage fra den vældige, hvad han har taget? og mon den retfærdiges Fanger skulle undkomme? **25** Ja, saaledes siger Herren: Baade skulle Fangerne tages fra den vældige, og det, en Voldsmand har taget, skal rives fra ham; og jeg vil trætte med dem, som trætte med dig, og vil frelse dine Børn. **26** Og jeg vil bringe dine Undertrykkere til at æde deres eget Kød, de skulle blive drukne af deres eget Blod som af Most; og alt Kød skal kende, at jeg, Herren, er din Frelser, og den Mægtige i Jakob er din Genløser.

50 Saa siger Herren: Hvor er eders Moders Skilsmissebrev, ved hvilket jeg skulde have forskudt hende? eller hvem var jeg en Skyldner, at jeg skulde have solgt eder til ham? se, I ere solgte for eders Misgerningers Skyld, og eders Moder er forskudt for eders Overtrædelsers Skyld. **2** Hvorfor er der ingen, naar jeg kommer? hvorfor svarer ingen, naar jeg kalder? er min Haand saa forkortet, at den ikke kan forløse? eller er der ingen Kraft hos mig til at redde? se, jeg udtørrer Havet ved min Trusel, jeg gør Floder til Ørk, at deres Fisk stinke, fordi der ikke er Vand, og dø af Tørst. **3** Jeg klæder Himmelen i sort og indhyller den i Sørgedragt. **4** Den Herre, Herre har givet mig de udlærtes Tunge, at jeg ved at kvæge den mødige med et Ord; han vækker hver Morgen, ja, vækker mit Øre til at høre som de, der ere udlærte. **5** Den Herre, Herre har aabnet mig Øret, og jeg var ikke genstridig; jeg veg ikke tilbage. **6** Jeg hengav min Ryg til dem, som sloge mig, og mine Kinder til dem, som rykkede mig i Skægget; jeg skjulte ikke mit Ansigt for Forsmædelser og Spyt. **7** Men den Herre, Herre skal hjælpe mig, derfor bliver jeg ikke beskæmmet, derfor gjorde jeg mit Ansigt som en haard Sten, og jeg ved, at jeg ikke bliver til Skamme. **8** Han er nær, som mig retfærdiggør; hvo vil trætte med mig? lader os træde frem med hinanden; hvo er den, som har Sag imod mig? han komme hid til mig! **9** Se, den Herre, Herre skal hjælpe mig; hvo er den, som mig kan fordømme? se, de skulle alle ældes som et Klæde, Møl skal fortære dem. **10** Hvo er iblandt eder, som frygter Herren, og som adlyder hans Tjeners Røst? naar han vandrer i Mørke og har ikke Lysets Skin, skal han forlade sig paa Herrens Navn, ja stole fast paa sin Gud. **11** Se, alle I, som optænde en Ild og omgive eder med Blus, vandrer I kun ved eders Ilds Lys og ved de Blus, som I have tændt! Fra min Haand skal dette ske eder, i Smerte skulde I ligge.

51 Hører mig, I, som efterjage Retfærdighed! I, som søge Herren! ser hen til Klippen, af hvilken I ere udhugne, og til Grubens Dyb, af hvilken I ere udgravne. **2** Ser hen til Abraham, eders Fader, og til Sara, som fødte eder; thi jeg kaldte ham, da han var een, og velsignede ham og formerede ham. **3** Thi Herren trøster Zion, han trøster alle dens øde Stæder og gør dens Ørk ligesom Eden og dens øde Mark ligesom Herrens Have; der skal findes Fryd og Glæde i den, Taksigelse og Lovsangs Lyd. **4** Mit Folk! giv Agt paa mig, og I, min Menighed! vender Øren til mig; thi Lov skal udgaa fra mig, og min Ret vil jeg føre frem til Lys for Folkeslægter. **5** Min Retfærdighed er nær, min Frelse er udgangen, og mine Arme skulle dømme Folkeslag; Øer skulle bie efter mig og slaa Lid til min Arm. **6** Opløfter eders Øjne til Himlene, og ser ned til Jorden hernedentil; thi Himlene skulle forsvinde som en Røg, og Jorden ældes som et Klædebon, og dens Beboere dø som Myg; men min Frelse skal blive evindelig, og min Retfærdighed skal ikke brydes. **7** Hører mig, I, som kende Retfærdighed! du Folk, i hvis Hjerte min Lov er! frygter ikke for Menneskers Forsmædelse, og forskrækkes ikke for deres Forhaanelser! **8** Thi Møl skal fortære dem ligesom et Klædebon, og Orm skal fortære dem ligesom Uld; men min Retfærdighed skal blive evindelig og min Frelse fra Slægt til Slægt. **9** Vaagn op, vaagn op, ifør dig Styrke, du Herrens Arm! vaagn op, ligesom i gamle Dage, iblandt de forrige Slægter; er du ikke den, som fældede Rahab, og som gennemborede Dragen? **10** Er du ikke den, som udtørrede Havet, den store Afgrunds Vande? og den, som gjorde Havets Dybheder til en Vej, at de igenløste gik igennem? **11** Og Herrens forløste skulle vende tilbage og komme til Zion med Frydesang, og evig Glæde skal være over deres Hoved; de skulle bekomme Fryd og Glæde; Sorg og Suk skulle fly. **12** Jeg, jeg er den, som trøster eder; hvo er da du, at du vil frygte for et Menneske, som skal dø, og for et Menneskes Barn, der skal blive som Græs? **13** og at du glemmer Herren, din Skaber, som udbredte Himmelen og grundfæstede Jorden, og at du frygter stedse den ganske Dag for Undertrykkerens Vrede, naar han bereder sig til at fordærve? men hvor er nu Undertrykkerens Vrede? **14** Den nedbøjede skal hastigt lades løs og skal ikke dø og komme i Graven, og han skal ikke fattes Brød. **15** Og jeg er Herren din Gud, som oprører Havet, at dets Bølger bruse; Herre Zebaoth er hans Navn. **16** Og jeg lagde mine Ord i din Mund og skjulte dig under min Haands Skygge for at befæste Himlene og for at grundfæste Jorden og for at sige til Zion: Du er mit Folk. **17** Vaagn op, vaagn op, rejs dig, Jerusalem! du som har drukket af Herrens Haand hans Vredes Bæger; du har drukket, du har udtømt Beruselsens Bæger. **18** Ingen af alle de Børn, som hun har født, leder hende, og ingen af alle de Børn, som hun har opdraget, tager hende ved

Haanden. 19 Disse tvende Ting ere dig vederfarne, hvo vil have Medynk med dig: Ødelæggelse og Forstyrrelse og Hunger og Sværd; hvorved skal jeg trøste dig? 20 Dine Børn forsmægtede, de laa paa Gadehjørner ligesom en Raabuk i Garnet, overvældede af Herrens Vrede, af din Guds Skælden. 21 Derfor hør dog dette, du elendige, og du, som er drukken, dog ikke af Vin! 22 Saa siger din Herre, Herren, og din Gud, som vil udføre sit Folks Sag: Se, jeg tager Beruselsens Bæger ud af din Haand, min Vredes Bæger skal du ikke fremdeles uddrikke. 23 Men jeg vil give det i deres Haand, som have bedrøvet dig, som sagde til din Sjæl: Nedbøj dig, at vi kunne gaa over dig; og du gjorde din Ryg til Jorden og til Gade for dem, som gik derover.

52 Vaagn op, vaagn op, ifør dig din Styrke, Zion! ifør dig din Herligheds Klæder, Jerusalem, du hellige Stad! thi ingen uomskaaren eller uren skal ydermere komme ind i dig. 2 Ryst Støvet af dig, staa op, tag Sæde, Jerusalem! gør dig løs fra Lænkerne om din Hals, du Zions fangne Datter! 3 Thi saa siger Herren: I ere solgte for intet, I skulle heller ikke løskøbes ved Penge. 4 Thi saa siger den Herre, Herre: I Begyndelsen for mit Folk ned til Ægypten for at være fremmed der; og derpaa undertrykker Assur det for intet. 5 Og nu, hvad har jeg faaet her? siger Herren; thi mit Folk er bortført for intet; dets Herskere hyle, siger Herren, og mit Navn bespottes stedse den ganske Dag. 6 Derfor skal mit Folk lære at kende mit Navn; ja, derfor paa denne Dag; thi jeg er den, som taler, se, her er jeg. 7 Hvor dejlige paa Bjergene ere dens Fødder, som bærer glædeligt Budskab, som forkynder Fred, som bærer glædeligt Budskab om godt, som forkynder Frelse og siger til Zion: Din Gud er Konge! 8 Dine Vægteres Røst er der! de opløfte deres Røst, de synge alle med Fryd; thi med Øje imod Øje skue de, at Herren vender tilbage til Zion. 9 Raaber med Fryd, synger med Jubel til Hobe, I Jerusalems øde Steder! thi Herren har trøstet sit Folk, han har genløst Jerusalem. 10 Herren har blottet sin hellige Arm for alle Hedningernes Øjne, og alle Jordens Ender skulle se vor Guds Frelse. 11 Bort, bort! drager ud derfra, rører ikke ved noget urent; gaar ud af dens Midte, renser eder, I, som bære Herrens Kar! 12 Thi I skulle ikke drage ud med Hast ej heller gaa bort i Flugt; thi Herren gaar for eders Ansigt, og Israels Gud slutter eders Tog. 13 Se, min Tjener skal handle klogelig; han skal ophøjes og opløftes og vorde saare høj. 14 Ligesom mange forskrækkedes over ham — saa var hans Udseende skæmmet, at han ikke var som en Mand, og hans Skikkelse, at han ikke var som et Menneskens Barn, — 15 saaledes skal han rense mange Hedninger, Konger skulle tillukke deres Mund for ham; thi hvad der ikke var fortalt dem, have de set, og hvad de ikke havde hørt, have de forfaret.

53 Hvo troede det, vi have hørt? og for hvem er Herrens Arm aabenbaret? 2 Thi han skød frem som en Kvist for hans Ansigt og som et Rodskud af tør Jord, han havde ingen Skikkelse eller Herlighed; og vi saa ham, men der var ikke Anseelse, at vi kunde have Lyst til ham. 3 Han var foragtet og ikke at regne iblandt Mænd, en Mand fuld af Pine og forsøgt i Sygdom; og som en, for hvem man skjuler Ansigtet, foragtet, og vi agtede ham for intet. 4 Visselig, han har taget vore Sygdomme paa sig og baaret vore Smerter; men vi agtede ham for plaget, slagen af Gud og gjort elendig. 5 Men han er saaret for vore Overtrædelser og knust for vore Misgerninger; Straffen er lagt paa ham, at vi skulle have Fred, og vi have faaet Lægedom ved hans Saar. 6 Vi fore alle vild som Faar, vi vendte os hver sin Vej; men Herren lod al vor Misgerning komme over ham. 7 Han blev trængt, og han blev gjort elendig, men han oplod ikke sin Mund, som et Lam, der føres hen at slagtes, og som et Faar, der er stumt over for dem, som klippe det; og han oplod ikke sin Mund. 8 Fra Trængsel og fra Dom er han borttagen, og hvo kan tale om hans Slægt? thi han er bortreven fra de levendes Land, han havde Plage for mit Folks Overtrædelses Skyld. 9 Og man gav ham hans Grav hos de ugudelige, og hos den rige i hans Død, uagtet han ikke havde gjort Uret, og der ikke var Svig i hans Mund. 10 Men Herren havde Behag i at knuse ham med Sygdom; naar hans Sjæl har fuldbragt et Skyldoffer, skal han se Sæd og forlænge sine Dage; og Herrens Villie skal lykkes ved hans Haand. 11 Fordi hans Sjæl har haft Møje, skal han se det, hvorved han skal mættes; naar han kendes, skal min retfærdige Tjener retfærdiggøre de mange; og han skal bære deres Misgerninger. 12 Derfor vil jeg give ham Del i de mange, og han skal dele de stærke som et Bytte, fordi han udtømte sin Sjæl til Døden og blev regnet iblandt Overtrædere; ja han har baaret manges Synd, og han skal bede for Overtrædere.

54 Syng med Fryd, du ufrugtbare, du, som ikke fødte! raab med Frydesang, ja, raab højt, du som ikke havde Fødselssmerte! thi den forladtes Børn ere flere end hendes Børn, som har sin Mand, siger Herren. **2** Udvid Pladsen til dit Paulun, og lad dem udspænde din Boligs Tæpper, forhindre det ikke; stræk dine Teltsnore langt ud, og befæst dine Teltpæle! **3** Thi du skal udbrede dig til højre og til venstre, og din Sæd skal arve Hedningerne, og den skal befolke de ødelagte Stæder. **4** Frygt ikke, thi du skal ikke beskæmmes, og vær ikke skamfuld, thi du skal ikke komme til at blues; thi du skal glemme din Jomfrustands Skam og ikke ydermere ihukomme din Enkestands Forsmædelse. **5** Thi din Skaber er din Ægtemand, Herren Zebaoth er hans Navn; og din Genløser er Israels Hellige, han kaldes al Jordens Gud. **6** Thi som en forladt og i Aanden bedrøvet Kvinde har Herren kaldet dig, ja, som en Ungdomshustru, der var forskudt, siger din Gud. **7** Jeg har forladt dig et lidet Øjeblik, men jeg vil tage dig til mig med stor Barmhjertighed. **8** Da jeg lod Vreden bryde frem, skjulte jeg mit Ansigt et Øjeblik for dig; men med evig Miskundhed har jeg forbarmet mig over dig, siger Herren, din Genløser. **9** Thi dette er mig som ved Noas Vande, om hvilke jeg svor, at Noas Vande skulde ikke ydermere gaa over Jorden; saaledes har jeg svoret, at jeg ikke mere vil være vred paa dig eller skælde paa dig. **10** Thi Bjergene skulle vige og Højene rokkes, men min Miskundhed skal ikke vige fra dig, og min Freds Pagt skal ikke rokkes, siger Herren, din Forbarmer. **11** Du elendige, af Stormen omtumlede! du, som ikke er trøstet, se, jeg vil lægge dine Stene i Blyglans og lægge din Grundvold med Safirer. **12** Og jeg vil gøre dine Murtinder af Rubin og dine Porte af Karbunkelstene og hele din Ringmur af dyrebare Stene. **13** Og alle dine Børn skulle være lærte af Herren, og dine Børn skulle have en stor Fred. **14** Du skal befæstes ved Retfærdighed; du skal være langt fra Fortrykkelse, thi du skal intet have at flygte for, og langt fra Forfærdelse, thi den skal ikke komme dig nær. **15** Se, naar nogen er fremmed, skal han dog ikke være fjern fra mig; hvo som er fremmed hos dig, skal tilfalde dig. **16** Se, jeg har skabt Smeden, som blæser en Kulild op og udfører et Redskab til dets Gerning, og jeg har skabt Ødelæggeren til at fordærve. **17** Intet Redskab, som er dannet imod dig, skal due, og hver Tunge, som staar op imod dig for Retten, skal du faa domfældt; dette er Herrens Tjeneres Arv, og deres Retfærdighed, som er fra mig, siger Herren.

55 Nu vel! hver den, som tørster, komme hid til Vandene, og I, som ikke have Penge, komme hid, køber og æder; kommer, køber uden Penge og uden Betaling Vin og Mælk! **2** Hvi veje I Penge ud, for hvad der ikke er Brød, og eders Dagløn, for hvad der ikke kan mætte? hører dog paa mig og æder det gode, saa skal eders Sjæl kvæge sig med det fede. **3** Bøjer eders Øre og kommer hid til mig, hører, saa skal eders Sjæl leve; thi jeg vil gøre en evig Pagt med eder, paa de trofaste Forjættelser til David. **4** Se, jeg har sat ham til et Vidne for Folk, til en Fyrste og til en Hersker over Folkeslag. **5** Se, du skal kalde ad et Folk, som du ikke kender, og et Folk, som ikke kender dig, skal ile til dig, for Herren din Guds Skyld og for Israels Helliges Skyld; thi han har herliggjort dig. **6** Søger Herren, medens han findes, kalder paa ham, medens han er nær. **7** Den ugudelige forlade sin Vej og den uretfærdige sine Tanker og omvende sig til Herren, saa skal han forbarme sig over ham, og til vor Gud; thi han er meget rund til at forlade. **8** Thi mine Tanker ere ikke eders Tanker, og eders Veje ere ikke mine Veje, siger Herren. **9** Thi som Himmelen er højere end Jorden, saa ere mine Veje højere end eders Veje og mine Tanker højere end eders Tanker. **10** Thi ligesom Regnen og Sneen nedfalder fra Himmelen og vender ikke tilbage derhen, men vander Jorden og gør den frugtbar og kommer den til at give Grøde og frembringer Sæd til at saa og Brød til at æde: **11** Saa skal mit Ord være, som udgaar af min Mund, idet skal ikke komme tomt tilbage til mig; men det skal gøre, hvad mig behager, og det skal have Lykke i, hvad jeg sender det til. **12** Thi I skulle drage ud med Glæde og føres frem i Fred; Bjergene og Højene skulle raabe for eders Ansigt med Frydesang, og alle Træer paa Marken skulle klappe i Haand. **13** I Stedet for Tornebuske skal der opvokse Fyrretræer, i Stedet for Tidsler skal der opvokse Myrtetræer; og det skal være Herren til et Navn, til et evigt Tegn, som ikke skal forgaa.

56 Saa siger Herren: Holder over Ret og gører Retfærdighed; thi min Frelse er nær til at komme og min Retfærdighed til at aabenbares. **2** Saligt er det Menneske, som gør dette, og det Menneskes Barn, som holder fast derved, den, som holder Sabbat, at

han ikke vanhelliger den, og som varer sin Haand, at den aldrig gør ondt. 3 Og den fremmede, som har sluttet sig til Herren, sige ikke: Herren skal vist skille mig fra sit Folk; og Gildingen sige ikke: Se, jeg er et tørt Træ. 4 Thi saa siger Herren: De Gildinger, som ville holde mine Sabbater og udvælge det, som mig behager, og holde fast ved min Pagt: 5 Dem vil jeg give en Plads i mit Hus og inden mine Mure og et bedre Navn end Sønner og end Døtre; jeg vil give dem et evigt Navn, som ikke skal forgaa. 6 Og de fremmede, som have sluttet sig til Herren for at tjene ham og at elske Herrens Navn for at være hans Tjenere; hver af dem, som holder Sabbat, saa at han ikke vanhelliger den, men holder fast ved min Pagt: 7 Dem vil jeg føre til mit hellige Bjerg, og glæde dem i mit Bedehus; deres Brændofre og deres Slagtofre skulle være mig en Velbehagelighed paa mit Alter; thi mit Hus skal kaldes et Bedehus for alle Folkeslag. 8 Saa siger den Herre, Herre, som samler de fordrevne af Israel: Jeg vil endnu samle flere om ham til dem, som ere forsamlede om ham. 9 Alle I Markens Dyr! kommer at æde, alle I Dyr i Skoven! 10 Alle hans Vægtere ere blinde, de vide intet, de ere alle stumme Hunde, som ikke kunne gø, de ligge og drømme, de holde af Søvn. 11 Og det er Hunde, som ere graadige, de kende ikke Mættelse, og det er Hyrder, som fattes Forstand; de have vendt sig hver sin Vej, hver til sin Vinding, den ene med den anden. 12 „Kommer, jeg vil tage Vin, og lader os drikke stærk Drik; og i Morgen skal det gaa som den Dag i Dag, stort og saare ypperligt!"

57 Den retfærdige omkommer, og der er ingen, som lægger det paa Hjerte; og fromme Folk kaldes bort, men der er ingen, som giver Agt derpaa; thi den retfærdige kaldes bort, før det onde kommer. 2 De gaa ind til Fred, de hvile i deres Sovekamre, hver den, som vandrer ret for sig. 3 Men I, kommer hid, I Troldkvindens Børn, du Horkarlens og Horkvindens Yngel! 4 Over hvem gøre I eder lystige? ad hvem vrænge I Mund og række Tungen langt ud? ere I ikke Overtrædelsens Børn, Løgnens Sæd? 5 I, som ere optændte af Brynde for Afguderne, under hvert grønt Træ, I, som slagte Børnene i Dalene, i Kløfterne under Stenklipperne! 6 Din Del er Dalens glatte Stene, de, de ere i din Lod, ja, for dem udgød du Drikofre, du ofrede dem Madoffer; skulde jeg berolige mig over disse Ting? 7 Du redte dit Leje paa et højt og ophøjet Bjerg; ogsaa der gik du op til at slagte Slagtoffer? 8 Og du satte dit Mindetegn bag Døren og Dørstolpen; thi bortvendt fra mig blottede du dig og gik op; du udvidede dit Leje og indlod dig i Pagt med dem; du elskede deres Leje paa hver Plads, du saa dem. 9 Og salvet med Olie saa du hen til Kongen og formerede dine vellugtende Salver; og du sendte dine Bud langvejs hen og steg dybt ned indtil Dødsriget. (Sheol h7585) 10 Formedelst din lange Vej er du bleven træt; dog sagde du ikke: „Jeg giver tabt!" du fandt Liv i din Haand, derfor blev du ikke syg. 11 Og for hvem har du været bange og frygtet, saa at du vil lyve? men mig kommer du ikke i Hu og lægger det ikke paa dit Hjerte! mon ikke jeg har tiet og det fra fordums Tid af? men mig vil du ikke frygte! 12 Jeg vil kundgøre din Retfærdighed og dine Gerninger, og de skulle ikke gavne dig. 13 Naar du raaber, da lad dine Skarer redde dig! men Vejret skal løfte dem alle sammen op, et Vindpust skal tage dem bort; men den, som forlader sig paa mig, skal arve Landet og eje mit hellige Bjerg. 14 Og man skal sige: Baner, baner, rydder Vejen, tager Stød bort af mit Folks Vej! 15 Thi saa siger den Høje og Ophøjede, som bor i Evigheden, og hvis Navn er helligt: Jeg bor i det høje og hellige, og hos den sønderknuste og i Aanden nedbøjede for at gøre de nedbøjedes Aand levende og at gøre de sønderknustes Hjerter levende. 16 Thi jeg vil ikke trætte evindelig og ikke være vred i Evighed; thi ellers maatte Aanden og de Sjæle, som jeg har skabt, forsmægte for mit Ansigt. 17 For hans Gerrigheds Synd var jeg vred og slog ham, jeg skjulte mig i Vrede; men han vendte sig bort og gik sit Hjertes Vej. 18 Hans Veje saa jeg, og jeg vil læge ham; og jeg vil lede ham og give ham og dem, som sørgede med ham, Trøst. 19 Jeg skaber Læbers Frugt: Fred, Fred for fjern og nær, siger Herren, og jeg læger ham. 20 Men de ugudelige ere som Havet, der er oprørt; thi det kan ikke være roligt, men dets Vande udkaste Skarn og Dynd. 21 De ugudelige, siger min Gud, have ingen Fred.

58 Raab af Struben, spar ikke, opløft din Røst som en Basune, og kundgør mit Folk deres Overtrædelse og Jakobs Hus deres Synder! 2 Mig søge de dagligt, og til at vide mine Veje have de Lyst; som om de vare et Folk, der havde gjort Retfærdighed og ikke forladt sin Guds Lov, spørge de mig om retfærdige Love, de have Lyst at komme nær til Gud. 3 „Hvorfor faste vi, og du

ser det ikke? hvorfor spæge vi os, og du vil ikke vide det?" Se, paa den Dag I faste, faa I, hvad der er eders Lyst, og I drive paa alle eders Arbejder. **4** Se, I faste til Kiv og Trætte og til at slaa med Ugudeligheds Næve; I faste ikke paa denne Dag, saa at I faa eders Røst hørt i det høje. **5** Skulde jeg finde Behag i en saadan Faste eller i en saadan Dag, paa hvilken et Menneske spæger sig? At hænge med sit Hoved som et Siv, eller at ligge i Sæk og Aske, vil du kalde dette en Faste og en behagelig Dag for Herren? **6** Er dette ikke den Faste; som jeg har Behag i: At I løse Ugudeligheds Lænker, sprænge Aagets Baand, at give de fortrykte fri, og at I sønderbryde hvert et Aag? **7** Er det ikke den, at du deler dit Brød med den hungrige, og at du lader de elendige og omvankende komme i dit Hus? naar du ser en nøgen, at du da klæder ham, og at du ikke holder dig tilbage fra ham, som er dit eget Kød? **8** Da skal dit Lys frembryde som Morgenrøden, og din Lægedom skal skride frem i Hast, og din Retfærdighed skal gaa frem for dit Ansigt, Herrens Herlighed skal slutte til efter dig. **9** Da skal du paakalde, og Herren skal bønhøre, du skal raabe, og han skal sige: Se, her er jeg; dersom du borttager Aaget fra din Midte og ikke udstrækker Fingrene og ikke taler Uret. **10** Og dersom du rækker til den hungrige, hvad din egen Sjæl har Lyst til, og mætter en vansmægtende Sjæl, da skal dit Lys oprinde i Mørket, og dit Mørke skal vorde som Middagen. **11** Og Herren skal altid lede dig og mætte din Sjæl i de tørre Egne og styrke dine Ben; og du skal blive som en vandrig Have og som et Kildevæld, hvis Vande ikke slaa fejl. **12** Og de, som nedstamme fra dig, skulle bygge de Stæder, som ere øde fra fordums Tider, du skal bebygge de Grundvolde, som have ligget fra Slægt til Slægt, og du skal kaldes det revnedes Tilmurer, Vejenes Forbedrer, saa at man kan have Bolig. **13** Dersom du holder din Fod i Hvile paa Sabbaten og ikke gør, hvad du selv har Behag i, paa min hellige Dag, og dersom du kalder Sabbaten en Lyst og Herrens Helligdag en Herlighed, og dersom du ærer ham, saa du ikke gaar dine egne Veje og ikke gør, hvad dig behager, og ikke fører tom Tale: **14** Da skal du forlyste dig i Herren, og jeg vil lade dig fare frem over Landets Høje og lade dig nyde Jakobs, din Faders, Arv; thi Herrens Mund har talt.

59 Se, Herrens Haand er ikke forkortet, at han ikke kunde frelse; og hans Øre er ikke tunghørende, at han ikke kunde høre. **2** Men eders Misgerninger gøre Skilsmisse imellem eder og imellem eders Gud; og eders Synder gøre, at han skjuler Ansigtet for eder, saa at han ikke hører. **3** Thi eders Hænder ere besmittede med Blod og eders Fingre med Misgerning; eders Læber tale Løgn, eders Tunge udsiger Uret. **4** Der er ingen, som paakalder i Retfærdighed, og ingen, som gaar i Rette med Redelighed; man forlader sig paa Tomhed og taler Løgn, undfanger Uret og føder Udaad. **5** De udruge Basiliskæg og væve Spindelvæv; hvo, som æder af deres Æg, maa dø, og trykkes et i Stykker, udfarer der en Øgle. **6** Deres Væv skal ikke blive til Klæder, og man kan ikke skjule sig med deres Arbejde, deres Arbejder ere uretfærdige Arbejder, og der er Voldsgerning i deres Hænder. **7** Deres Fødder løbe efter det onde og haste efter at udgyde uskyldigt Blod, deres Tanker ere uretfærdige Tanker; der er Ødelæggelse og Forstyrrelse paa deres Veje. **8** Fredens Vej kende de ikke, og der er ingen Ret i deres Spor; deres Stier gøre de krogede for sig selv, hver den, som betræder dem, ved ikke af Fred. **9** Derfor er Retten langt fra os, og Retfærdigheden naar ikke til os; vi forvente Lys, og se, der er Mørke; vi vente idel Solskin, og se, vi vandre i Mulm. **10** Vi famle som de blinde efter en Væg, ja, vi famle som de, der ikke have Øjne; vi støde os om Middagen som i Tusmørket, vi ere paa de øde Steder som de døde. **11** Vi brumme alle sammen som Bjørne og kurre som Duer; vi bie efter Ret, og den kommer ikke, efter Frelse, og den er langt borte fra os. **12** Thi vore Overtrædelser ere mange for dig, og vore Synder vidne imod os; thi vore Overtrædelser følge os, og vi kende vore Misgerninger: **13** At vi have gjort Overtrædelser og fornægtet Herren, og at vi have vendt os bort fra vor Gud, at vor Tale gik ud paa Undertrykkelse og Frafald, at vi have undfanget og udtalt falske Ord af vort Hjerte. **14** Retten er vegen tilbage, og Retfærdigheden staar langt borte, thi Sandheden støder an paa Gaden, og Retten finder ingen Indgang. **15** Og Sandheden er borte, og den, som viger fra det onde, bliver et Rov. Og Herren saa det, og det var ondt for hans Øjne, at der ingen Ret var. **16** Og han saa, at der ingen var, og han undrede sig saare, at der var ingen Midler; men hans egen Arm hjalp ham, og hans Retfærdighed stod ham bi. **17** Og han iførte sig Retfærdighed som sit Panser, og Frelsens Hjelm var paa hans Hoved; og som Klædning tog han Hævnens Klæder paa og iførte

sig Nidkærhed som en Kappe. 18 Efter Fortjeneste,
„ja derefter skal han betale sine Modstandere med
Vrede, sine Fjender med Vederlag; ja, dem paa Øerne
skal han betale efter Fortjeneste. 19 Og de fra Vesten
skulle frygte Herrens Navn, og de fra Solens Opgang
hans Herlighed; naar Fjenden kommer som en Flod,
skal Herrens Aand oprette Banner imod ham. 20 Og
der skal komme en Genløser for Zion og for dem, som
omvende sig fra Overtrædelse i Jakob, siger Herren.
21 Og jeg — dette er min Pagt med dem, siger Herren:
Min Aand, som er over dig, og mine Ord, som jeg har
lagt i din Mund, skulle ikke vige fra dia Mund, eller
fra dine Børns Mund, eller fra dine Børnebørns Mund,
siger Herren, fra nu og indtil evig Tid.

60 Gør dig rede, bliv Lys; thi dit Lys er kommet,
og Herrens Herlighed er opgangen over dig. 2
Thi se, Mørke skjuler Jorden og Dunkelhed Folkene;
men over dig skal Herren oprinde, og over dig skal
hans Herlighed ses. 3 Og Hedningerne skulle vandre
hen til dit Lys, og Kongerne hen til det Skin, som er
opgangen for dig. 4 Kast dine Øjne trindt omkring og
se, de samle sig alle, de komme til dig, dine Sønner
komme langvejs fra, og dine Døtre bæres paa Arm. 5
Da skal du se det og straale af Glæde, og dit Hjerte
skal banke og udvide sig; thi Rigdommen fra Havet
skal vende sig til dig, Hedningernes Magt skal komme
til dig. 6 Kamelernes Mangfoldighed skal skjule dig,
Midians og Efas Dromedarer, alle de af Skeba skulle
komme; de skulle bringe Guld og Røgelse og forkynde
Herrens Pris. 7 Alle Kedars Faar skulle samles til dig,
Nebajots Vædre skulle tjene dig; de skulle ofres paa
mit Alter til mit Velbehag, og min Herligheds Hus vil
jeg forherlige. 8 Hvo ere disse, der komme flyvende
som en Sky og som Duer til deres Dueslag? 9 Thi paa
mig vente Øer, og Tharsis's Skibe ere foran for at føre
dine Børn hid langvejs fra, og med dem deres Sølv og
deres Guld, til Herren din Guds Navn og til Israels
Hellige; thi han har forherliget dig. 10 Og de fremmede
skulle bygge dine Mure og deres Konger tjene dig; thi
i min Vrede slog jeg dig, men i min Naade forbarmede
jeg mig over dig. 11 Og dine Porte skal man altid holde
aabne, hverken Dag eller Nat skulle de lukkes, for at
lade Hedningernes Magt og deres Konger, som føres
hid, komme til dig. 12 Thi det Folk og det Rige, som
ikke vil tjene dig, skal ødelægges, og Hedningerne
skulle gaa aldeles til Grunde. 13 Libanons Herlighed
skal komme til dig, baade Fyrretræ og Kintræ og
Buksbom, for at pryde min Helligdoms Sted og gøre
mine Fødders Sted herligt. 14 Og Børnene af dem, som
trængte dig, skulle gaa bøjede til dig, og alle de, som
spottede dig, skulle kaste sig ned for dine Fødder, og
de skulle kalde dig Herrens Stad, Zion, den Helliges i
Israel. 15 I Stedet for at du var forladt og forhadt, saa
at ingen gik der igennem, vil jeg gøre dig til en evig
Herlighed, til en Fryd fra Slægt til Slægt. 16 Og du
skal die Hedningers Mælk og die Kongers Bryst, og
du skal fornemme, at jeg Herren er din Frelser og
Jakobs Mægtige din Genløser. 17 Jeg vil sætte Guld
i Stedet for Kobber og sætte Sølv i Stedet for Jern
og Kobber i Stedet for Træ og Jern i Stedet for Sten;
og jeg vil give dig Øverster til Fred og Herskere til
Retfærdighed. 18 Der skal ikke ydermere høres om
Vold i dit Land eller om Ødelæggelse og Forstyrrelse
inden dine Landemærker; men du skal kalde Frelsen
dine Mure og Lovsangen dine Porte. 19 Solen skal ikke
ydermere være dig til Lys om Dagen, og Maanen skal
ikke lyse for dig til Glans; men Herren skal være dig
et evigt Lys og din Gud din Herlighed. 20 Din Sol skal
ikke mere gaa ned og din Maane ikke miste sit Skin;
thi Herren skal være dig et evigt Lys og din Sorrigs
Dage være endte. 21 Og dit Folk, de skulle alle være
retfærdige, de skulle eje Landet evindelig som de,
der ere en Kvist af min Plantning, et Værk af mine
Hænder, mig til Herlighed. 22 Den lille skal blive til
tusinde, og den ringe til et stærkt Folk; jeg Herren,
jeg vil lade det hastelig ske i sin Tid.

61 Deri Herre, Herres Aand er over mig, derfor
har Herren salvet mig til at kundgøre et godt
Budskab for de fattige, han sendte mig til at helbrede
dem, som have et sønderknust Hjerte, til at udraabe
for de fangne Frihed og for de bundne Løsladelse; 2
til at udraabe Herrens Velbehageligheds Aar og vor
Guds Hævns Dag; til at trøste alle sørgende; 3 til at
beskikke det for de sørgende i Zion, at der skal gives
dem Hovedprydelse i Stedet for Aske, Glædens Olie
i Stedet for Sorrig, Lovprisnings Klædebon i Stedet
for en vansmægtet Aand, saa at de skulle kaldes
Retfærdighedens Terebinter, Herrens Plantning, ham
til Herlighed. 4 Og de skulle bygge de Stæder, som laa
øde fra fordums Tid, og rejse, hvad der fra Fortiden af
var ødelagt, og paa ny opføre de øde Stæder, som laa i
Grus fra Slægt til Slægt. 5 Og fremmede skulle staa og
vogte eders Faar, og Udlændinge skulle være eders

Avlsmænd og eders Vingaardsmænd. 6 Men I skulle kaldes Herrens Præster, man skal kalde eder vor Guds Tjenere; I skulle æde Hedningernes Gods og indtræde i deres Herlighed. 7 I Stedet for eders Beskæmmelse skulle I have tvefold Ære, og i Stedet for Skændsel skal Jubel vorde eders Lod; derfor skulle I faa en dobbelt Arvelod i eders Land, I skulle have evig Glæde. 8 Thi jeg, Herren, elsker Ret og hader Uretfærdigheds Rov; og jeg vil trolig give dem deres Løn og gøre en evig Pagt med dem. 9 Og man skal kende deres Sæd iblandt Hedningerne og deres Afkom midt iblandt Folkene, alle, som se dem, skulle kende dem, at de ere den Sæd, som Herren har velsignet. 10 Jeg vil glæde mig storlig i Herren, min Sjæl skal fryde sig i min Gud; thi han iførte mig Frelsens Klædebon, han klædte mig med Retfærdighedens Kappe; som en Brudgom, der sætter Hovedpynten paa, og som en Brud, der pryder sig med sit Smykke. 11 Thi som Jorden, der giver sin Grøde, og som en Have, der lader sin Sæd opvokse, saaledes skal den Herre, Herre lade Retfærdighed og Lovsang opvokse i alle Hedningernes Paasyn.

62 For Zions Skyld vil jeg ikke tie, og for Jerusalems Skyld vil jeg ikke være stille, indtil dens Retfærdighed gaar frem som Straaleglans og dens Frelse som et Blus, der brænder. 2 Og Hedningerne skulle se din Retfærdighed og alle Konger din Herlighed; og du skal kaldes med et nyt Navn, hvilket Herrens Mund skal nævne. 3 Og du skal være en dejlig Krone i Herrens Haand og et kongeligt Hovedsmykke i din Guds Haand. 4 Man skal ikke ydermere kalde dig „den forladte", ej heller skal dit Land ydermere kaldes „det ødelagte"; men du skal kaldes „min Lyst er i det", og dit Land skal kaldes „Ægtehustruen"; thi Herren har Lyst til dig, og dit Land skal faa sin Ægteherre. 5 Thi som en Ungkarl ægter en Jomfru, saa skulle dine Børn holde Ægteskab med dig; og som en Brudgom glæder sig ved Bruden, saa skal din Gud glæde sig ved dig. 6 Paa dine Mure, o Jerusalem! har jeg beskikket Vægtere, de skulle aldrig tie den ganske Dag eller den ganske Nat; I, som paaminde om Herren, tier ikke! 7 Og lader ham ingen Ro, indtil han faar grundlagt og gjort Jerusalem til Lovprisning paa Jorden. 8 Herren svor ved sin højre Haand og ved sin Magts Arm: Jeg vil ikke mere give dine Fjender dit Korn til Spise, ej heller skulle Udlændinge drikke din Vin, som du har arbejdet for. 9 Men de, som have indsanket hint, skulle æde det og love Herren; og de, som have indhøstet denne, skulle drikke den i min Helligdoms Forgaarde. 10 Drager frem, drager frem igennem Portene, bereder Folket Vej; baner, ja baner Vej, sanker Stenene deraf, opløfter et Banner for Folkene! 11 Se, Herren har ladet det høre til Jordens Ende; siger til Zions Datter: Se, din Frelse kommer; se, hans Løn er med ham, og Gengældelsen fra ham er for hans Ansigt. 12 Og man skal kalde dem et helligt Folk, Herrens genløste; og dig skal man kalde „den søgte Stad, den ej forladte".

63 Hvo er denne, som kommer fra Edom, i højrøde Klæder fra Bozra, han, som er saa prægtig i sit Klædebon, han, som skrider frem i sin store Kraft? Det er mig, som taler Retfærdighed, mig, som er mægtig til at frelse! 2 Hvorfor er der rødt paa dit Klædebon og dine Klæder som dens, der træder Vinpersen? 3 Jeg traadte Persekarret, jeg alene, og der var intet af Folkene med mig; saa traadte jeg dem i min Vrede og stampede dem ned i min Harme; da sprudlede deres Blod op paa mine Klæder, og jeg fik alle mine Klæder besudlede. 4 Thi Hævnens Dag var besluttet i mit Hjerte, og mit Genløsningsaar var kommet. 5 Og jeg saa mig om, og der var ingen Hjælper, og jeg undrede mig over, at der ingen var, som holdt med mig; men min Arm hjalp mig, og min Harme stod mig bi. 6 Og jeg nedtraadte Folkene i min Vrede og gjorde dem drukne i min Harme og lod deres Blod rinde til Jorden. 7 Jeg vil forkynde Herrens Miskundhed, Herrens Pris, efter alt det, som Herren har gjort imod os, ja, den megen Godhed imod Israels Hus, som han gjorde imod dem, efter sin Barmhjertighed og efter sin store Miskundhed. 8 Og han sagde: Kun de ere mit Folk, de ere Børn, som ikke ville handle falskelig; og han blev dem en Frelser. 9 I al deres Trængsel var der ikke Trængsel, men hans Ansigts Engel frelste dem; han genløste dem for sin Kærligheds og for sin Overbærelses Skyld, og han lagde dem paa sig og bar dem igennem alle Fortidens Dage. 10 Men de, de vare genstridige og bedrøvede hans Helligaand; derfor omskiftede han sig til deres Modstander, han stred imod dem. 11 Da ihukom hans Folk de gamle Dage under Mose: Hvor er han, som opførte dem af Havet tillige med sin Hjords Hyrde? hvor er han, som gav sin Helligaand midt iblandt dem? 12 han, som lod sin Herligheds Arm føre Moses højre Haand, han,

som kløvede Vandene for deres Ansigt for at gøre sig et evigt Navn? 13 han, som førte dem igennem Afgrundene som en Hest igennem Ørken, saa at de ikke stødte sig? 14 Ligesom Kvæget gaar ned i Dalen, har Herrens Aand ladet dem komme til Hvile; saaledes førte du dit Folk for at gøre dig et herligt Navn. 15 Sku ned fra Himlene, og se til fra din Helligheds og Herligheds Bolig! hvor er din Nidkærhed og din Vælde, din dybe Medlidenhed og din Barmhjertighed, der holder sig tilbage fra mig? 16 Thi du er vor Fader; thi Abraham ved intet af os, og Israel kender os ikke; men du, Herre! er vor Fader, vor Genløser, fra Evighed af er dit Navn. 17 Herre! hvorfor lader du os fare vild fra dine Veje? hvorfor lader du vort Hjerte blive haardt, at det ikke frygter dig? vend om for dine Tjeneres Skyld, for din Arvs Stammers Skyld! 18 En liden Tid har dit hellige Folk ejet Landet; men vore Modstandere have nedtraadt din Helligdom. 19 Vi ere, som om du ikke havde regeret over os fra gammel Tid, og som om vi ikke vare kaldede efter dit Navn;

64 gid du vilde sønderrive Himlene og fare ned, saa at Bjergene fløde bort for dit Ansigt! 2 Ligesom Ild antænder Kviste, ligesom Ild kommer Vand til at syde, saa lade du dine Fjender kende dit Navn, saa at Hedningerne bæve for dit Ansigt. 3 Da du har gjort underlige Ting, skulde vi da ikke vente? du nedfor, Bjerge fløde bort for dit Ansigt. 4 Og fra gammel Tid har man ikke hørt, har man ikke fornummet, intet Øje set, at nogen Gud uden du gjorde saadanne Ting for den, som bier efter ham. 5 Du møder den, som er glad ved at gøre Retfærdighed, de skulle komme dig i Hu paa dine Veje; se, du var vred, og vi bleve ved at synde; vare vi evindelig blevne paa dem, da vare vi nu frelste. 6 Men vi bleve alle som de urene og al vor Retfærdighed som et besmittet Klædebon; og vi faldt alle, af som et Blad, og vor Misgerning førte os bort som et Vejr. 7 Og der er ingen, som paakalder dit Navn, ingen, som rejser sig for at holde fast ved dig; thi du har skjult dit Ansigt for os og smeltet os for vore Misgerningers Skyld. 8 Men nu, Herre! du er vor Fader; vi ere Leret, og du er den, som har dannet os, og vi ere alle din Haands Gerning. 9 Herre! vær ikke saa saare vred, og kom ikke Misgerninger evindelig i Hu; se, sku dog, vi ere alle dit Folk! 10 Dine Helligdoms Stæder ere blevne til en Ørk; Zion er bleven til en Ørk, Jerusalem en Ødelæggelse. 11 Vor Helligheds og vor Herligheds Hus, i hvilket vore Fædre lovede dig, er opbrændt med Ild, og alle vore lystelige Ting ere ødelagte. 12 Vil du over for disse Ting holde dig tilbage, Herre? vil du tie og nedtrykke os saa saare?

65 Jeg er søgt af dem, som ikke spurgte efter mig, jeg er funden af dem, som ikke ledte; jeg sagde til et Folk, som ikke er kaldet efter mit Navn: Se, her er jeg, se, her er jeg. 2 Jeg udbredte mine Hænder den ganske Dag til et genstridigt Folk, som vandrer ad en Vej, som ikke er god, og efter deres egne Tanker; 3 til det Folk, som opirrer mig altid for mit Ansigt, og som ofrer i Haverne, og som gør Røgelse paa Teglstenene; 4 til dem, som bo i Gravene og blive om Natten i Afkrogene, dem, som æde Svinekød og have vederstyggelig Suppe i deres Kar; 5 til dem, som sige: Hold dig hos dig selv, kom ikke nær til mig, thi jeg er hellig over for dig; disse ere en Røg i min Næse, en Ild, som brænder den ganske Dag. 6 Se, det er skrevet for mit Ansigt: Jeg vil ikke tie, før jeg faar betalt, ja, faar betalt det i deres Skød. 7 Eders Misgerninger og eders Fædres Misgerninger til Hobe vil jeg betale, siger Herren, deres, som gjorde Røgelse paa Bjergene og forhaanede mig paa Højene; deres Løn vil jeg forinden tilmaale dem i deres Skød. 8 Saa siger Herren: Som der findes Most i Vinklasen, og man siger: Fordærv den ikke; thi der er Velsignelse udi den, saa vil jeg gøre for mine Tjeneres Skyld og ikke fordærve alt. 9 Men af Jakob vil jeg lade udgaa en Sæd og af Juda den, som skal arve mine Bjerge; og mine udvalgte skulle arve dem og mine Tjenere bo der. 10 Og Saron skal blive til en Græsgang for Faar og Akors Dal til et Leje for Øksne, for mit Folk, for dem, som søge mig. 11 Men I, som forlade Herren, I, som glemme mit hellige Bjerg, I, som dække Bord for Gad, og I, som skænke fuldt i af blandet Drik for Meni: 12 Eder vil jeg give hen til Sværdet, og I skulle alle bøje eder ned til at slagtes, efterdi jeg kaldte, og I svarede ikke, efterdi jeg talte, og I hørte ikke; men I gjorde det, som var ondt for mine Øjne, og udvalgte det, som jeg ikke havde Lyst til. 13 Derfor, saa siger den Herre, Herre: Se, mine Tjenere skulle æde, men I skulle hungre; se, mine Tjenere skulle drikke, men I skulle tørste; se, mine Tjenere skulle glædes, men I skulle beskæmmes; 14 se, mine Tjenere skulle synge af Hjertens Glæde, men I skulle skrige af Hjertekvide og hyle af Aands Fortvivlelse. 15 Og I skulle efterlade mine udvalgte

eders Navn til at sværge ved, og den Herre, Herre skal dræbe eder; men sine Tjenere skal han give et nyt Navn. **16** Hver den, som velsigner sig i Landet, skal velsigne sig i den trofaste Gud, og hver den, som sværger i Landet, skal sværge ved den trofaste Gud; thi de forrige Trængsler ere glemte, og de ere borte for mine Øjne. **17** Thi se, jeg skaber nye Himle og en ny Jord; og det første skal ikke ihukommes, ej heller rinde nogen i Sinde. **18** Men glæder eder og fryder eder indtil evig Tid ved det, som jeg skaber; thi se, jeg skaber Jerusalem til Fryd og dets Folk til Glæde. **19** Og jeg vil fryde mig over Jerusalem og glæde mig over mit Folk, og der skal ikke ydermere høres Graads Røst eller Skrigs Røst deri. **20** Derfra skal ikke ydermere komme noget Barn, som lever faa Dage, eller nogen gammel, som ikke naar sine Dages Tal; thi Drengen skal dø hundrede Aar gammel, og Synderen, som er hundrede Aar gammel, skal kaldes forbandet. **21** Og de skulle bygge Huse og bo deri og plante Vingaarde og æde deres Frugt. **22** De skulle ikke bygge, at en anden skal bo deri, og ikke plante, at en anden skal æde det; thi som Træets Dage skulle mit Folks Dage være, og mine udvalgte skulle til fulde nyde deres Hænders Gerning. **23** De skulle ikke have Møje forgæves og ej føde Børn til brat Død; thi de ere den Sæd, som er velsignet af Herren, og deres Afkom skal blive hos dem. **24** Og det sker, førend de raabe, da vil jeg svare; naar de endnu tale, da vil jeg høre. **25** En Ulv og et Lam skulle græsse sammen, og en Løve skal æde Halm som en Okse, og en Slanges Spise skal være Støv, de skulle ikke gøre ondt, ej heller handle fordærveligt paa hele mit hellige Bjerg, siger Herren.

66 Saa siger Herren: Himlene ere min Trone og Jorden mine Fødders Fodskammel; hvor er det Hus, som I kunde bygge mig? og hvor er min Hviles Sted? **2** Og alt dette har min Haand gjort, saa at det alt blev til, siger Herren; men den, jeg vil se hen til, er den elendige og den, som har en sønderbrudt Aand, og som bæver for mine Ord. **3** Hvo som slagter en Okse, er som den, der ihjelslaar en Mand, hvo som ofrer et Lam, er som den, der hugger Halsen af en Hund, hvo som ofrer Madoffer, er som den, der ofrer Svineblod, hvo som gør et Ihukommelsesoffer af Virak, er som den, der velsigner Uret; ja, disse have valgt deres egne Veje, og deres Sjæl har haft Behag i deres Vederstyggeligheder. **4** Men ogsaa jeg vil finde Behag i at handle ilde med dem og lade komme over dem de Ting, som de frygte for; fordi jeg raabte, og ingen svarede, jeg talte, og de hørte ikke, men de gjorde det onde for mine Øjne og udvalgte det, som jeg ikke havde Behag i. **5** Hører Herrens Ord, I, som ere forfærdede for hans Ord! Eders Brødre, som hade eder og udstøde eder for mit Navns Skyld, sige: Lad Herren vise sig herlig, at vi maa se eders Glæde! Men de skulle beskæmmes. **6** Der lyder et Bulder fra Staden, en Røst fra Templet, Herrens Røst, hans, som betaler sine Fjender efter Fortjeneste. **7** Førend hun var i Fødselsnød, fødte hun; førend Smerten kom paa hende, blev hun forløst med et Drengebarn. **8** Hvo har hørt saadant? hvo har set saadanne Ting? mon et Land fødes paa een Dag? eller et Folk fødes paa een Gang? thi næppe var Zion i Fødselsnød, før hun havde født sine Sønner. **9** Mon jeg skulde lade Moderlivet aabnes og ikke lade føde? siger Herren; eller skulde jeg, som lader fødes, tillukke Moderliv? siger din Gud. **10** Glæder eder med Jerusalem, og fryder eder over hende, alle I, som elske hende; glæder eder storlig med hende, alle I, som sørge over hende: **11** At I maa die og mættes af hendes Husvalelses Bryst, at I maa suge det og forlyste eder ved hendes Herligheds Fylde! **12** Thi saa siger Herren: Se, til hende bøjer jeg Fred som en Flod og Hedningernes Herlighed som en Bæk, der løber over, og I skulle die; I skulle bæres paa Arm og forlyste eder paa Skød. **13** Som en Moder trøster sit Barn, saaledes vil jeg trøste eder, og i Jerusalem skulle I trøstes. **14** Og I skulle se det, og eders Hjerte skal glædes og eders Ben vorde kraftfulde som det grønne Græs; og Herrens Haand skal kendes paa hans Tjenere, men han skal vredes paa sine Fjender. **15** Thi se, Herren skal komme med Ild, og hans Vogne skulle være som Hvirvelvind for at gengælde med sin grumme Vrede og med sin Trusel om Ildslue. **16** Thi Herren skal holde Dom med Ild og med sit Sværd over alt Kød, og de af Herren ihjelslagne skulle være mange. **17** De, som hellige sig, og som rense sig for at gaa ud til Haverne efter en, som er i deres Midte, de, som æde Svinekød og vederstyggelige Ting og Mus: De skulle bortrives til Hobe, siger Herren. **18** Og jeg! — trods deres Gerninger og deres Tanker skal det komme dertil, at jeg skal sanke alle Hedninger og Tungemaal; og de skulle komme og se min Herlighed. **19** Og jeg vil gøre Tegn ved dem, og jeg vil sende nogle af de undkomne til Hedningerne, til Tharsis, Ful og Lud, Bueskytters Land, til Thubal og Javan, til

de langtfraliggende Øer, til dem, som ikke have hørt noget Rygte om mig og ikke set min Herlighed; og de skulle kundgøre min Herlighed iblandt Hedningerne. **20** Og de skulle bringe alle eders Brødre hjem fra alle Hedningerne, paa Heste og paa Vogne og paa Karme og paa Muler og paa Dromedarer, Herren til en Gave, op til mit hellige Bjerg, til Jerusalem, siger Herren; ligesom Israels Børn bringe Gaven i rene Kar til Herrens Hus. **21** Og jeg vil ogsaa af dem tage nogle til Præster, til Leviter, siger Herren. **22** Thi ligesom de nye Himle og den nye Jord, som jeg skaber, bestandigt blive for mit Ansigt, siger Herren, saa skal eders Sæd og eders Navn blive bestandigt. **23** Og det skal ske, fra Nymaaned til Nymaaned og fra Sabbat til Sabbat, at alt Kød skal komme for at tilbede for mit Ansigt, siger Herren. **24** Og de skulle gaa ud og se paa de døde Kroppe af Mændene, som gjorde Overtrædelse imod mig; thi deres Orm skal ikke dø, og deres Ild skal ikke udslukkes, og de skulle være en Gru for alt Kød.

Jeremias

1 Ord af Jeremias, Hilkias Søn, en af Præsterne, som vare i Anathoth, i Benjamins Land, **2** til hvem Herrens Ord kom i Josias's, Amons Søns, Judas Konges Dage, i hans Regerings trettende Aar; **3** og det kom fremdeles i Jojakims, Josias's Søns, Judas Konges Dage indtil Enden af Zedekias's, Josias's Søns, Judas Konges ellevte Aar, indtil Jerusalem blev ført i Fangenskab i den femte Maaned. **4** Og Herrens Ord kom til mig saalunde: **5** Før jeg dannede dig i Moders Liv, kendte jeg dig, og før du udkom af Moders Skød, helligede jeg dig; jeg beskikkede dig til en Profet for Folkene. **6** Men jeg sagde: Ak Herre, Herre! se, jeg forstaar ikke at tale, thi jeg er ung. **7** Men Herren sagde til mig: Sig ikke: Jeg er ung; thi du skal gaa over alt, hvor jeg sender dig, og alt det, som jeg befaler dig, skal du tale. **8** Frygt ikke for deres Ansigt; thi jeg er med dig for at redde dig, siger Herren. **9** Og Herren udrakte sin Haand og lod den røre ved min Mund, og Herren sagde til mig: Se, jeg har lagt mine Ord i din Mund. **10** Se, jeg har beskikket dig paa denne Dag over Folkene, og over Rigerne til at oprykke og til at omstyrte og til at fordærve og til at nedkaste, til at bygge og til at plante. **11** Og Herrens Ord kom til mig, og han sagde: Jeremias, hvad ser du? Og jeg sagde: Jeg ser en Mandelstav. **12** Og Herren sagde til mig: Du saa rigtigt; thi jeg vil være aarvaagen over mit Ord for at fuldkomme, det. **13** Og Herrens Ord kom til mig anden Gang, og han sagde: Hvad ser du? Og jeg sagde: Jeg ser en sydende Gryde, og den vender sig hid fra Egnen imod Nord. **14** Og Herren sagde til mig: Fra Norden skal Ulykken udlades over alle Landets Indbyggere. **15** Thi se, jeg kalder ad alle Rigernes Stammer imod Norden, siger Herren; og de skulle komme og sætte hver sin Stol for Indgangen til Jerusalems Porte og imod alle dens Mure trindt omkring, imod alle Judas Stæder. **16** Og jeg vil holde Ret over dem for al deres Ondskabs Skyld; thi de forlode mig og gjorde Røgelse for andre Guder og tilbade for deres Hænders Gerninger. **17** Og du, du skal binde op om dine Lænder og gøre dig rede og tale til dem alt det, jeg vil befale dig; vær ikke bange for dem, at jeg ikke skal gøre dig bange for dem. **18** Og jeg, se, jeg har gjort dig i Dag til en fast Stad og til en Jernpille og til Kobbermure for hele Landet, imod Judas Konger, imod dets Fyrster, imod dets Præster og imod Folket i Landet. **19** Og de skulle stride imod dig og ikke faa Overhaand over dig; thi jeg er med dig, siger Herren, for at redde dig.

2 Og Herrens Ord kom til mig, idet han sagde: **2** Gak hen, og raab for Jerusalems Øren og sig: Saa siger Herren: Jeg ihukommer dig din Ungdoms Hengivenhed og din Trolovelsesstands Kærlighed, at du gik efter mig i Ørken, i Landet, som ikke var besaaet. **3** Israel var Herrens Helligdom, hans Førstegrøde; alle, som vilde fortære ham, bleve skyldige, Ulykke kom over dem, siger Herren. **4** Hører Herrens Ord, Jakobs Hus og alle Israels Huses Slægter! **5** Saa siger Herren: Hvad Uret have eders Fædre fundet hos mig, at de have holdt sig langt fra mig? og at de vandrede efter Forfængelighed og bleve til Forfængelighed? **6** Og de sagde ikke: Hvor er Herren, han, som førte os op af Ægyptens Land, han, som ledede os i Ørken, i et Land, som var øde og fuldt af Huller, i Tørheds og Dødens Skygges Land, i et Land, som ingen havde vandret igennem, og hvor intet Menneske havde boet? **7** Og jeg førte eder ind udi et frugtbart Land, at I skulde æde dets Frugt og dets Gode; men der I kom derind, da besmittede I mit Land og gjorde min Arv til en Vederstyggelighed. **8** Præsterne sagde ikke: Hvor er Herren? og de, som omgikkes med Loven, kendte mig ikke, og Hyrderne gjorde Overtrædelse imod mig; og Profeterne spaaede ved Baal og vandrede efter dem, der ikke kunde gavne. **9** Derfor maa jeg endnu trætte med eder, siger Herren, og med eders Børnebørn maa jeg trætte. **10** Thi drager over til Kithims Øer, og ser til og sender Bud til Kedar, og lægger nøje Mærke og ser, om noget saadant er sket. **11** Mon et Hedningefolk har skiftet Guder, som dog ikke vare Guder? men mit Folk har omskiftet sin Herlighed med det, som ikke kan gavne. **12** Gyser over det, I Himle! og vorder forfærdede, ja vorder saare forskrækkede, siger Herren. **13** Thi tvende onde Ting har mit Folk gjort: Mig, den levende Vandkilde, have de forladt for at hugge sig Brønde, revnede Brønde, som ikke kunde holde Vand. **14** Er Israel en købt Træl, eller er han en hjemfødt Træl? hvorfor er han bleven til Bytte? **15** Unge Løver brølede imod ham, de lode deres Røst høre, og de gjorde hans Land til en Ødelæggelse, hans Stæder ere opbrændte, at ingen bor deri. **16** Ogsaa Nofs og Takfanes Børn gjorde din Hovedisse skaldet. **17** Hvad der volder dig saadant, er det ikke

dette, at du har forladt Herren, din Gud, den Tid, han ledede dig paa Vejen? **18** Og nu, hvad har du at gøre med Vejen til Ægypten for at drikke Sihors Vand? og hvad har du at gøre med Vejen til Assur for at drikke Flodens Vand? **19** Din Ondskab skal tugte dig og dine Afvigelser straffe dig; vid da og se, at det er ondt og besk, at du har forladt Herren din Gud, og at Frygt for mig ikke er hos dig, siger Herren, den Herre Zebaoth. **20** Thi jeg har fra fordums Tid sønderbrudt dit Aag, sønderrevet dine Baand, men du sagde: Jeg vil ikke tjene; thi du gav dig hen paa alle ophøjede Høje og under hvert grønt Træ som en Skøge. **21** Og jeg har plantet dig som ædle Vinkviste, ægte Planter til Hobe; hvorledes har du da forvendt dig for mig til Ranker af et fremmed Vintræ? **22** Thi om du end vilde to dig med Lud og tage dig megen Sæbe, saa pletter din Misgerning dig dog for mit Ansigt, siger den Herre, Herre. **23** Hvorledes kan du sige: Jeg er ikke uren, jeg vandrer ikke efter Baalerne? se hen til din Gang i Dalen, kend, hvad du har gjort, du lette Kamelhoppe! der løber hid og did paa egne Veje, **24** som Vildæselinden, der er vant til Ørken og i sin Sjæls Begæring snapper efter Vejret; naar hun er i Brynde, hvo kan holde hende tilbage? alle de, som søge hende, behøve ikke at trætte sig, de ville finde hende i hendes Maaned. **25** „Hold din Fod tilbage fra at blive barfodet og din Strube fra at blive tørstig"; men du siger: Det er forgæves! Nej! thi jeg elsker fremmede, og efter dem vil jeg gaa. **26** Ligesom en Tyv bliver til Skamme, naar han gribes, saa ere de af Israels Hus blevne til Skamme, de, deres Konger, deres Fyrster og deres Præster og deres Profeter, **27** som sige til Træ: Du er min Fader, og til Sten: Du fødte mig; thi de have vendt Ryg til mig og ikke Ansigt; men i deres Ulykkes Tid sige de: Staa op og frels os! **28** Hvor ere dine Guder, som du har gjort dig? lad dem staa op, om de kunne frelse dig i din Ulykkes Tid; thi saa mange som dine Stæder ere, vare dine Guder, Juda! **29** Hvorfor ville I trætte med mig? I have alle gjort Overtrædelse imod mig, siger Herren. **30** Jeg slog eders Børn forgæves, de annammede ikke Tugt; eders Sværd fortærede eders Profeter ligesom en ødelæggende Løve. **31** O Slægt, som I ere, ser hen til Herrens Ord! Er jeg bleven Israel til en Ørk eller til et Mørkheds Land? hvorfor sagde da mit Folk: Vi have gjort os frie, vi ville ikke mere komme til dig. **32** Mon en Jomfru glemmer sin Prydelse, en Brud sine Hovedbaand? men mit Folk har glemt mig utallige Dage. **33** Hvor godt ved du dog at vælge din Vej for at søge Kærlighed, derfor har du ogsaa lært dine Veje at kende det onde. **34** Tilmed findes paa dine Flige de arme uskyldige Sjæles Blod; du har ikke grebet dem, der de brøde ind, men det var for alle disse Tings Skyld. **35** Og dog sagde du: Jeg er uskyldig, hans Vrede har vendt sig fra mig; se, jeg vil gaa i Rette med dig, fordi du siger: Jeg har ikke syndet. **36** Hvorfor løber du saa ivrigt bort for at omskifte din Vej? ogsaa ved Ægypten skal du blive til Skamme, ligesom du blev til Skamme ved Assyrien. **37** Ogsaa derfra skal du gaa ud, med Hænderne over dit Hoved; thi Herren forkaster dem, til hvilke du satte Lid, og du skal ikke faa Lykke ved dem.

3 Man siger: Dersom en Mand lader sin Hustru fare, og hun gaar fra ham og bliver en anden Mands, mon han da maa vende tilbage til hende igen? mon ikke dette Land vilde blive besmittet derved? Men du har bedrevet Hor med mange Bolere, og du skulde komme til mig igen? siger Herren. **2** Opløft dine Øjne til de nøgne Høje, og se, hvor er du ikke skændet? du sad ved Vejene for dem, som en Araber i Ørken, og du besmittede Landet med dine Horerier og med din Ondskab. **3** Derfor ere Regndraaberne tilbageholdte, og sildig Regn kom ikke; men du har en Horkvindes Pande, du vil ikke skamme dig. **4** Har du ikke fra nu af raabt til mig: Min Fader! min Ungdoms Leder er du. **5** Mon han vil beholde Vrede evindelig? eller bevare den til evig Tid? se, du har talt, men du gjorde disse onde Ting og satte dem igennem. **6** Og Herren sagde til mig i Kong Josias's Dage: Har du set, hvad det frafaldne Israel har gjort? Hun gik paa alle høje Bjerge og hen under alle grønne Træer og bedrev der Hor. **7** Og jeg sagde: Efter at hun havde gjort alt dette, vil hun omvende sig til mig; men hun omvendte sig ikke. Og hendes troløse Søster Juda saa det. **8** Og jeg saa, da jeg formedelst alt det, at det frafaldne Israel havde bedrevet Hor, lod hende fare og gav hende hendes Skilsmissebrev, at dog det troløse Juda, hendes Søster, ikke frygtede, men gik bort og bedrev ogsaa Hor. **9** Og det skete for hendes Horeris Letfærdighed, at hun besmittede Landet; thi hun bolede med Sten og med Træ. **10** Og med alt dette omvendte hendes troløse Søster Juda sig ikke til mig af sit ganske Hjerte, men paa Skrømt, siger Herren. **11** Og Herren sagde til mig:

Det frafaldne Israel har vist sig retfærdigt fremfor det troløse Juda. 12 Gak, og raab disse Ord imod Norden, og sig: Omvend dig, du frafaldne Israel! siger Herren, jeg vil ikke lade mit vrede Ansigt falde paa eder; thi jeg er miskundelig, siger Herren, jeg vil ikke beholde Vrede evindelig. 13 Kend ikkun din Misgerning; thi du har gjort Overtrædelse imod Herren din Gud, og du er løben hid og did paa dine Veje til fremmede Guder under hvert grønt Træ, men paa min Røst have I ikke hørt, siger Herren. 14 Omvender eder, I frafaldne Børn! siger Herren; thi jeg er eders Husbonde, og jeg vil tage eder, een af en Stad og to af en Slægt og føre eder til Zion. 15 Og jeg vil give eder Hyrder efter mit Hjerte; og de skulle føde eder med Kundskab og Forstand. 16 Og det skal ske, naar I ere blevne mange og ere blevne frugtbare i Landet i de Dage, siger Herren, da skulle de ikke mere tale om Herrens Pagts Ark, og den skal ikke mere komme nogen i Tanke, og de skulle ikke komme den i Hu og ikke savne den, og den skal ikke forfærdiges mere. 17 Paa den Tid skulle de kalde Jerusalem Herrens Trone, og alle Hedningerne skulle forsamles til den for Herrens Navns Skyld, i Jerusalem; og de skulle ikke ydermere vandre efter deres onde Hjertes Stivhed. 18 I de Dage skal Judas Hus gaa til Israels Hus, og de skulle komme med hinanden fra et Land af Norden, til Landet, som jeg har givet eders Fædre til Arv. 19 Og jeg havde sagt: Vil jeg ej sætte dig iblandt Børnene og give dig et kosteligt Land, Folkenes alleryndigste Arv? Og jeg sagde: Min Fader vil du kalde mig og ikke vende dig fra mig. 20 Men ligesom en Kvinde bliver troløs imod sin Boler, saaledes ere I af Israels Hus blevne troløse imod mig, siger Herren. 21 Der er hørt en Røst paa de nøgne Høje, Israels Børns ydmyge Begæringers Graad; thi de have forvendt deres Vej, de have forglemt Herren deres Gud. 22 Saa vender om, I frafaldne Børn! jeg vil læge eders Afvigelser. „Se, her ere vi, vi komme til dig; thi du er Herren vor Gud. 23 Sandelig, det er idel Bedrageri med Tummelen paa Bjergene; sandelig, Israels Frelse er i Herren vor Gud. 24 Og Skændsel har fortæret vore Fædres Arbejde, fra vor Ungdom af, deres smaa Kvæg og deres store Kvæg, deres Sønner og deres Døtre. 25 Vi maa ligge i vor Skændsel og vor Skam skjule os; thi vi have syndet imod Herren vor Gud, vi og vore Fædre, fra vor Ungdom af og indtil denne Dag; og vi vare ikke Herren vor Guds Røst lydige".

4 Israel! dersom du vil omvende dig, siger Herren, da skal du omvende dig til mig; og dersom du vil borttage dine Vederstyggeligheder fra mit Ansigt, da skal du ikke omdrives; 2 og du skal sværge: Saa vist som Herren lever i Sandhed, i Ret og i Retfærdighed! og Hedningerne skulle velsigne sig i ham og rose sig af harm 3 Thi saa siger Herren til Judas Mænd og til Jerusalem: Pløjer eder Nyland og saar ikke imellem Torne! 4 Omskærer eder for Herren, og borttager reders Hjertes Forhud, I Judas Mænd og Jerusalems Indbyggere! paa det min Vrede ikke skal udfare som Ilden og brænde, og der skal ingen være, som udslukker, for eders Idrætters Ondskabs Skyld. 5 Kundgører det i Juda, og lader det høres i Jerusalem og siger: Blæser i Trompeten udi Landet, raaber med fuld Røst og siger: Samler eder, og lader os gaa ind i de faste Stæder! 6 Opløfter Banner imod Zion, flyr, staar ikke stille; thi jeg lader komme en Ulykke fra Norden og, en stor Forstyrrelse. 7 En Løve er stegen op fra sine tætte Buske, og Folkenes Ødelægger er uddraget, han er udgangen fra sit Sted for at gøre dit Land til en Ødelæggelse; dine Stæder skulle forstyrres, at ingen skal bo deri. 8 Derfor ombinder eder med Sæk, sørger og hyler; thi Herrens brændende Vrede er ikke vendt tilbage fra os. 9 Og det skal ske paa denne Dag, siger Herren, da skal Kongens Mod og Fyrsternes Mod forgaa, og Præsterne skulle forskrækkes, og Profeterne staa forfærdede. 10 Og jeg sagde: Ak Herre, Herre! sandelig, du har ladet dette Folk og Jerusalem svarlig skuffes, da det hed: Fred skal være med eder; og Sværdet er dog trængt ind til Sjælen. 11 Paa den Tid skal siges til dette Folk og til Jerusalem: Et skarpt Vejr paa de nøgne Høje i Ørken er mit Folks Datters Vej, det er ikke til at kaste og ej til at rense Korn ved; 12 et fuldt Vejr fra dem kommer imod mig; nu vil ogsaa jeg gaa i Rette med dem. 13 Se, han trækker op som Skyerne, og hans Vogne ere som Hvirvelvinden, hans Heste ere lettere end Ørne: Ve os! thi vi ere ødelagte. 14 Afto dit Hjerte, Jerusalem! fra Ondskab, paa det du kan frelses; hvor længe skulle din Uretfærdigheds Tanker bo i dit Indre? 15 Thi der høres Efterretning fra Dan, Budskab om Ulykke fra Efraims Bjerg. 16 Forkynder det iblandt Folkene, se, lader det høres over Jerusalem; der komme Vogtere fra et langt bortliggende Land, og de skulle opløfte deres Røst over Judas Stæder. 17 De skulle lejre sig imod den trindt omkring som Vogtere paa Marken;

thi hun har været genstridig imod mig, siger Herren. 18 Din Vej og dine Idrætter have voldet dig disse Ting; dette er din Ondskab; thi det er bittert, det er naaet indtil dit Hjerte. 19 Mine Indvolde! mine Indvolde! jeg maa lide Smerte, o mit Hjertes Vægge! mit Hjerte bruser i mig, jeg kan ikke tie; thi du hørte Trompetens Lyd, min Sjæl! ja, Krigsskriget. 20 Forstyrrelse paa Forstyrrelse! raabes der, thi alt Landet er ødelagt; mine Pauluner ere hastelig ødelagte, mine Telte i et Øjeblik! 21 Hvor længe skal jeg se Banner? hvor længe skal jeg høre Trompetens Lyd? 22 Thi mit Folk er daarligt, mig kende de ikke, de ere uforstandige Børn og uden indsigt; de ere vise til at gøre ondt, men vide ikke at gøre godt. 23 Jeg saa Landet, og se, det var øde og tomt, og jeg saa til Himlene, og deres Lys var der ikke mere. 24 Jeg saa Bjergene, og se, de bævede, og alle Højene skælvede. 25 Jeg saa, og se, der var intet Menneske mere, og alle Fuglene under Himmelen vare bortfløjne. 26 Jeg saa, og se, den frugtbare Mark var en Ørk, og alle dens Stæder vare nedbrudte for Herrens Ansigt, for hans brændende Vrede. 27 Thi saa siger Herren: Alt Landet skal være aldeles øde: Dog vil jeg ikke aldeles gøre Ende paa det. 28 Derfor skal Landet sørge, og Himlene heroventil vorde sorte, efterdi jeg har talt det, besluttet det og ikke angret det og ikke viger fra det. 29 For Lyden af Ryttere og Bueskytter flyr hver Stad, de gaa ind i Tykningerne og stige op i Klipperne; hver Stad er forladt, og der er ingen, som bor i dem. 30 Og du, naar du er ødelagt, hvad vil du gøre? om du end iførte dig Purpur, om du end prydede dig med Guldprydelse, om du end vilde indgnide dine Øjne med Sminke, skal du dog smykke dig forgæves; thi Elskere have foragtet dig, de søge efter dit Liv, 31 Thi jeg hørte en Røst ligesom hendes, der føder, en Angest, som hendes, der er i den første Fødsels Nød, Zions Datters Røst, hun klager sig, udbreder sine Hænder og siger: Ve mig! thi min Sjæl er forsmægtet over for Mordere.

5 Løber omkring paa Gaderne i Jerusalem, og ser dog og kender, og søger paa dens Gader, om I kunne finde nogen, om der er nogen, som gør Ret, som beflitter sig paa Troskab, saa vil jeg tilgive den. 2 Og om de end sige: Saa vist som Herren lever, saa sværge de dog falskelig. 3 Herre! monne dine Øjne ikke se efter Troskab? du slog dem, men de følte ingen Smerte; du fortærede dem, de vægrede sig ved at annamme Tugt; de gjorde deres Ansigt haardere end en Klippe, de vægrede sig ved at vende om. 4 Men jeg sagde: Det er vel kun de ringe! de handle daarligt, fordi de ikke kende Herrens Vej, deres Guds Ret; 5 jeg vil gaa til de store og tale med dem, thi de vide Herrens Vej, deres Guds Ret; men de havde til Hobe sønderbrudt Aaget, sønderslidt Baandene. 6 Derfor har en Løve fra Skoven slaget dem, en Ulv fra Ørkenerne ødelægger dem, en Parder vaager og lurer foran deres Stæder, hver den, som gaar ud af dem, sønderrives; thi deres Overtrædelser ere mange, deres Afvigelser ere blevne mangfoldige. 7 Hvorfor skulde jeg tilgive dig? dine Børn forlode mig og svore ved det, som ikke er Gud; og jeg lod dem sværge; de bedreve Hor, og til Horehuset trængte de sig sammen. 8 De ere blevne som velfodrede ustyrlige Heste, hver vrinsker ad sin Næstes Hustru. 9 Skulde jeg ikke hjemsøge for disse Ting? siger Herren; og skulde ikke min Sjæl hævne sig paa saadant Folk, som dette er? 10 Stiger op paa dens Mure og fordærver, men gører ikke aldeles Ende paa den; borttager dens Ranker, thi de ere ikke Herrens. 11 Thi Israels Hus og Judas Hus have været helt troløse imod mig, siger Herren. 12 De fornægtede Herren og sagde: Ham er det ikke; og Ulykke skal ikke komme paa os, og Sværd og Hunger skulle vi ikke se. 13 Og Profeterne skulle blive til Vind, og der er ingen, som taler i dem; saaledes skal det ske dem. 14 Derfor, saa siger Herren, den Gud Zebaoth: Efterdi I sige dette Ord, se, da gør jeg mine Ord i din Mund til Ild, og dette Folk til Træer, og den skal fortære dem. 15 Se, jeg vil lade komme et Folk langvejsfra over eder, Israels Hus, siger Herren; det er et haardt Folk, det er et Folk, som har været til fra gammel Tid af; et Folk, hvis Tungemaal du ikke kender, og hvis Tale du ikke forstaar; 16 dets Kogger er som en aaben Grav; de ere alle sammen Kæmper. 17 Og det skal fortære din Høst og dit Brød, det skal fortære dine Sønner og dine Døtre, det skal fortære dine Faar og dine Øksne, det skal fortære dit Vintræ og dit Figentræ; det skal forstyrre dine faste Stæder, som du forlader dig paa, ved Sværdet. 18 Men ogsaa i disse Dage, siger Herren, vil jeg ikke aldeles gøre Ende paa eder. 19 Og det skal ske, naar I sige: Hvorfor gjorde Herren vor Gud alle disse Ting ved os? da skal du sige til dem: Ligesom I forlode mig og tjente de fremmede Guder i eders Land, saaledes skulle I og tjene fremmede i et Land, som ikke er eders. 20 Kundgører dette i Jakobs

Hus, og lader det høres i Juda, saa der siges: 21 Hør dog dette, du taabelige og uforstandige Folk; de have Øjne og se ikke, de have Øren og høre ikke. 22 Ville I ikke frygte mig, siger Herren, og ikke skælve for mit Ansigt? jeg, som har sat Sand til Havets Grænse, en evig Skik, som det ikke kan overskride; saa at, om dets Bølger end bevæge sig stærkt, de ikke formaa noget, og om de bruse, de dog ikke overskride den. 23 Men dette Folk har et modvilligt og genstridigt Hjerte; de afvege og gik bort. 24 Og de sige ikke i deres Hjerte: Lader os dog frygte Herren vor Gud, ham, som giver Regn, baade tidlig Regn og sildig Regn i sin Tid; de til Høsten beskikkede Uger bevarer han os. 25 Eders Misgerninger have forvendt disse Ting, og eders Synder have holdt det gode borte fra eder. 26 Thi der findes ugudelige iblandt mit Folk, de lure, som Fuglefængere dukke sig; de have sat Fælder, de ville fange Folk. 27 Som et Fuglebur er fuldt af Fugle, saaledes ere deres Huse fulde af Svig; derfor ere de blevne store og rige. 28 De ere blevne fede, de glinse, de strømme over med Ondskabs Ord, de udføre ingen Sag, ja, ikke den faderløses Sag, saa at de sætte den igennem, og de skaffe ikke de fattige Ret. 29 Skulde jeg ikke hjemsøge for disse Ting? siger Herren, skulde ikke min Sjæl hævne sig paa saadant Folk som dette? 30 Forskrækkelige og gruelige Ting ske i Landet; 31 Profeterne spaa Løgn, og Præsterne herske ved deres Haand, og mit Folk elsker saadant; men hvad ville I gøre imod det sidste deraf?

6 Flyr, I Benjamins Børn! midt ud af Jerusalem, og blæser i Trompeten i Tekoa, og oprejser en Bavn over Beth-Kerem; thi en Ulykke lader sig se af Norden og en stor Forstyrrelse. 2 Den dejlige, den yppige, Zions Datter ødelægger jeg. 3 Til hende skulle Hyrder og deres Hjorde komme; de slaa Telte op trindt omkring imod hende; hver afgræsser sit Stykke. 4 Helliger en Krig imod hende! staar op, og lader os drage op om Middagen; ve os! thi Dagen hælder, og Aftenens Skygger udstrække sig. 5 Staar op, og lader os drage op om Natten og ødelægge hendes Paladser. 6 Thi saa sigen den Herre Zebaoth: Afhugger Træerne, og opkaster en Vold imod Jerusalem; dette er den Stad, som bliver hjemsøgt, der er Undertrykkelse i den overalt. 7 Som en Brønd lader sit Vand udvælde, saa lader hun sin Ondskab udvælde; Vold og Ødelæggelse høres i den, for mit Ansigt er der stedse Saar og Slag. 8 Lad dig advare, Jerusalem! at mit Hjerte ikke skal rive sig løs fra dig; at jeg ikke skal gøre dig til en Ødelæggelse, et Land, som ingen bor udi. 9 Saa siger den Herre Zebaoth: Som paa Vinstokken skulle de holde Efterhøst paa det overblevne af Israel; før din Haand tilbage som den, der afplukker Vindruer til Kurvene. 10 For hvem skal jeg tale og vidne, saa at de høre? se, deres Øren have Forhud, og de kunne ikke give Agt; se, Herrens Ord blev dem til Spot, de have ikke Lyst til det. 11 Men af Herrens Vrede er jeg fuld, jeg er træt af at holde den tilbage: Udøs den over de spæde Børn paa Gaden og over alle de unge Karles lønlige Forsamling; thi baade Mand og Kvinde, den gamle og den, som har fyldt sine Dage, skulle gribes. 12 Og deres Huse skulle tilfalde andre, Agre og Kvinder til Hobe; thi jeg vil udrække min Haand over Landets Indbyggere, siger Herren. 13 Thi fra den mindste af dem indtil den største af dem tragter enhver efter Vinding, og fra Profet og indtil Præst lægge de alle Vind paa Løgn. 14 Og de lægede mit Folks Datters Brøst, som om det var en let Sag, idet de sagde: Fred! Fred! dog der var ikke Fred. 15 De ere blevne til Skamme; thi de gjorde Vederstyggelighed; dog skamme de sig aldeles ikke og vide ikke at være skamfulde; derfor skulle de falde iblandt dem, som falde, den Tid, naar jeg vil hjemsøge dem, skulle de snuble, siger Herren. 16 Saa sagde Herren: Staar paa Vejene og ser til, og spørger om de gamle Stier, hvor den gode Vej mon være, og vandrer paa den, og I skulle finde Rolighed for eders Sjæl; men de sagde: Vi ville ikke gaa. 17 Jeg har og sat Vægtere over eder, giver Agt paa Trompetens Lyd; men de sagde: Vi ville ikke give Agt. 18 Derfor hører, I Hedninger! og forstaa, du Menighed! de Ting, der ske iblandt dem. 19 Hør, du Jord! se, jeg fører Ulykke over dette Folk, deres Tankers Frugt; thi de gave ikke Agt paa mine Ord, og min Lov, den forkastede de. 20 Hvortil skal der bringes mig Virak fra Seba og den gode Kalmus fra et langt bortliggende Land? eders Brændofre ere ikke behagelige, og eders Slagtofre tækkes mig ikke. 21 Derfor, saa siger Herren: Se, jeg vil sætte Stød for dette Folk; og Fædre og Børn til Hobe skulle støde sig paa dem, Naboen og hans Ven skulle omkomme. 22 Saa siger Herren: Se, der skal komme et Folk af et Land imod Nord, og et stort Folk skal rejses Ira det yderste af Jorden. 23 De skulle føre Bue og Glavind, det er et grumt Folk, og de skulle ikke forbarme sig,

deres Røst skal bruse som Havet, og de skulle komme ridende paa Heste, rustede, som en Mand til Krig, imod dig, du Zions Datter! **24** Vi have hørt Rygtet derom, vore Hænder ere blevne slappe; Angest har betaget os, ja, en Smerte som hendes, der føder. **25** Gak ikke ud paa Ageren, og gak ikke ad Vejen; thi Fjenden har sit Sværd, der er Rædsel; trindt omkring. **26** O, mit Folks Datter! ombind dig med Sæk, og vælt dig i Asken, anstil Sorg, som for den eneste Søn, en saare bitter Klage; thi Ødelæggeren skal komme hastelig over os. **27** Jeg har sat dig til et Vagttaarn iblandt mit Folk, til en Befæstning, at du skal kende og prøve deres Vej. **28** De ere alle aldeles modvillige og vandre om som Bagvadskere, de ere Kobber og Jern; de ere alle sammen fordærvede. **29** Pusteren blæser, Blyet er fortæret af Ild, man har forgæves smeltet og smeltet; thi de onde ere ikke udskilte. **30** Forkastet Sølv kalder man dem; thi Herren har forkastet dem.

7 Det Ord, som kom fra Herren til Jeremias, der han sagde: **2** Stil dig i Herrens Hus's Port, og du skal udraabe der dette Ord og sige: Hører Herrens Ord, alle I af Juda! I, som gaa ind ad disse Porte, for at tilbede Herren! **3** Saa siger den Herre Zebaoth, Israels Gud: Bedrer eders Veje og eders Idrætter, saa vil jeg lade eder bo paa dette Sted. **4** Forlader eder ikke paa løgnagtige Ord, naar de sige: Herrens Tempel, Herrens Tempel, Herrens Tempel er her! **5** Men dersom I alvorligt bedre eders Veje og eders Idrætter, og dersom I gøre Ret imellem Mand og hans Næste, **6** og I ej gøre den fremmede, den faderløse og Enken Vold og ej udøse uskyldigt Blod paa dette Sted og ej vandre efter andre Guder, eder til Ulykke: **7** Da vil jeg lade eder bo paa dette Sted, i Landet, som jeg gav eders Fædre, altid og evindelig. **8** Se, I forlade eder paa løgnagtige Ord, som intet gavne. **9** Skulde I stjæle, slaa ihjel og bedrive Hor og sværge falskelig og gøre Røgelse for Baal og vandre efter fremmede Guder, som I ikke kende, **10** og saa komme og staa for mit Ansigt i dette Hus, som er kaldet efter mit Navn, og sige: Vi ere frelste for at kunne gøre alle disse Vederstyggeligheder? **11** Mon dette Hus, som er kaldet efter mit Navn, i eders Øjne er blevet en Røverhule? ja, jeg, se, jeg har set det, siger Herren. **12** Thi gaar dog til mit Sted, som var i Silo, hvor jeg lod mit Navn bo i Begyndelsen, og ser, hvad jeg har gjort ved det for mit Folk Israels Ondskabs Skyld. **13** Og nu, fordi I gøre alle disse Gerninger, siger Herren, og jeg talte til eder tidligt og ideligt, og I hørte ikke, og jeg kaldte ad eder, og I svarede ikke: **14** Saa vil jeg gøre ved dette Hus, som er kaldet efter mit Navn, og paa hvilket I forlade eder, og ved det Sted, som jeg gav eder og eders Fædre, ligesom jeg har gjort ved Silo. **15** Og jeg vil bortkaste eder fra mit Ansigt, ligesom jeg bortkastede alle eders Brødre, Efraims hele Sæd. **16** Og du, du maa ikke bede for dette Folk og ikke opløfte Skrig eller Bøn for dem og ikke trænge ind paa mig med Forbøn; thi jeg hører dig ikke. **17** Ser du ikke, hvad de gøre i Judas Stæder og paa Jerusalems Gader? **18** Børnene sanke Træ og Fædrene tænde Ilden, og Kvinderne ælte Dejg for at lave Kager til Himmelens Dronning, og de udøse Drikoffer for andre Guder for at gøre mig Fortræd. **19** Monne de gøre mig Fortræd dermed? siger Herren; monne de ikke gøre sig selv Fortræd, til deres Ansigters Bluelse? **20** Derfor siger den Herre, Herre saaledes: Se, min Vrede og min Harme er udøst over dette Sted, over Mennesker og over Dyr og over Træer paa Marken og over Landets Frugt; og den skal brænde og ikke udslukkes. **21** Saa siger den Herre Zebaoth, Israels Gud: Lægger eders Brændofre til eders Slagtofre, og æder Kødet! **22** Thi jeg har ikke talt med eders Fædre, ej heller befalet dem paa den Dag, jeg udførte dem af Ægyptens Land, angaaende Brændoffer og Slagtoffer. **23** Men denne Ting har jeg befalet dem og sagt: Hører paa min Røst, saa vil jeg være eders Gud, og I skulle være mit Folk; og I skulle vandre paa hver en Vej, som jeg befaler eder, at det maa gaa eder vel. **24** Men de hørte ikke og bøjede ikke deres Øre, men de vandrede i deres Raad, i deres onde Hjertes Stivhed; og de gik tilbage og ikke fremad. **25** Fra den Dag, der eders Fædre udgik af Ægyptens Land, indtil denne Dag sendte jeg til eder alle mine Tjenere, Profeterne, dagligt, tidligt og ideligt. **26** Men de hørte mig ikke og bøjede ikke deres Øre; men de forhærdede deres Nakke; de gjorde det værre end deres Fædre. **27** Og du skal tale til dem alle disse Ord, men de skulle ikke høre dig; og du skal kalde ad dem, men de skulle ikke svare dig. **28** Og du skal sige til dem: Dette er det Folk, som ikke hører paa Herrens, deres Guds Røst og ej annammer Tugt; Troskaben er gaaet til Grunde og forsvunden af deres Mund. **29** Afklip din Haarprydelse og kast den bort, og opløft et Klagemaal paa de nøgne Høje; thi Herren har forkastet og forladt den Slægt, som hans

Fortørnelse er imod. 30 Thi Judas Børn have gjort det, som er ondt for mine Øjne, siger Herren; de have sat deres Vederstyggeligheder i det Hus, som er kaldet efter mit Navn, til at besmitte det. 31 Og de have bygget Tofeths Høje, som ere i Ben-Hinnoms Dal, for at opbrænde deres Sønner og Døtre i Ilden, hvilket jeg ikke har budet, og hvad ej heller er kommet mig i Tanke. 32 Derfor se, de Dage komme, siger Herren, at man ikke skal kalde det mere Tofeth og Ben-Hinnoms Dal, men Morderdal; og de skulle begrave i Tofeth af Mangel paa Plads. 33 Og dette Folks døde Kroppe skulle være til Føde for Himmelens Fugle og Dyrene paa Jorden, og der skal ingen skræmme dem bort. 34 Og jeg vil lade Fryds Røst og Glædes Røst, Brudgoms Røst og Bruds Røst ophøre fra Judas Stæder og fra Gaderne i Jerusalem; thi Landet skal være øde.

8 Paa den Tid, siger Herren, skulle de kaste Judas Kongers Ben og hans Fyrsters Ben og Præsternes Ben og Profeternes Ben og Jerusalems Indbyggeres Ben ud af deres Grave, 2 og udsprede dem for Solen og for Maanen og for al Himmelens Hær, hvilke de elskede, og hvilke de tjente, og hvilke de vandrede efter, og hvilke de søgte, og hvilke de tilbade; de skulle ikke sankes op og ej begraves, men vorde til Møg oven paa Jorden. 3 Og Død skal foretrækkes for Liv af hver den, som er tilovers af de overblevne af denne onde Slægt; de, som ere overblevne i alle de Stæder, hvor jeg har drevet dem hen, siger den Herre Zebaoth. 4 Og du skal sige til dem: Saa siger Herren: Mon man falder og staar ikke op? mon man vender sig bort og vender ikke tilbage? 5 Hvorfor er dette Folk i Jerusalem da afveget med en evig Afvigelse? de holde fast ved Svig, de vægre sig ved at vende om. 6 Jeg gav Agt og hørte til, de tale ikke Ret, der er ingen, som angrer sin Ondskab og siger: Hvad har jeg gjort? de have alle sammen vendt sig bort, hver til sit Løb, som en Hest, der render i Krigen. 7 Selv Storken under Himmelen kender sine bestemte Tider, og en Turteldue og en Trane og en Svale tage Vare paa den Tid, de skulle komme; men mit Folk, de kende ikke Herrens Ret. 8 Hvorledes kunne I sige: Vi ere vise, og Herrens Lov er hos os? men se, Skrivernes Løgnepen har arbejdet for Løgnen. 9 De vise skulle blive til Skamme, forfærdes og besnæres; se, de have forkastet Herrens Ord, hvad for Visdom skulde de have? 10 Derfor vil jeg give deres Hustruer til andre og deres Agre til dem, som skulle eje dem; thi fra den mindste til den største tragter enhver efter Vinding, fra Profet og indtil Præst lægge de alle Vind paa Løgn. 11 Og de lægede mit Folks Datters Brøst, som om det var en let Sag, idet de sagde: Fred! Fred! dog der var ikke Fred. 12 De ere blevne til Skamme; thi de gjorde Vederstyggelighed; dog skamme de sig aldeles ikke og vide ikke at være skamfulde; derfor skulle de falde iblandt dem, som falde; i den Tid, naar de hjemsøges skulle de snuble, siger Herren. 13 Jeg vil helt rive dem bort, siger Herren; der er ikke Druer paa Vintræet og ej Figen paa Figentræet, og Bladene ere visne, og jeg gav dem til Pris for dem, der drage hen over dem. 14 Hvorfor sidde vi stiller samler eder, og lader os gaa ind i de faste Stæder og omkomme der; thi Herren vor Gud har ladet os omkomme og givet os besk Vand at drikke; thi vi have syndet imod Herren. 15 Man venter paa Fred, og det bliver ikke godt; paa Lægedoms Tid, og se, Forfærdelse kommer. 16 Fra Dan høres hans Hestes Fnysen, for Lyden af hans vældige Hestes Vrinsken ryster det ganske Land; og de komme og fortære Landet og dets Fylde, Staden og Indbyggerne derudi. 17 Thi se, jeg sender iblandt eder Slanger, Basilisker, som ikke lade sig besværge, og de skulle bide eder, siger Herren. 18 Hvor finder jeg Vederkvægelse for Sorgen! mit Hjerte er sygt i mig. 19 Se, mit Folks Datters Raab lyder fra et langt bortliggende Land: Er da Herren ikke i Zion? eller er dets Konge ikke der? Hvorfor have de fortørnet mig med deres udskaarne Billeder, med et fremmed Folks Afguder? 20 Høsten er forbi, Sommeren er til Ende, og vi ere ikke frelste. 21 Jeg er sønderknust over mit Folks Datters Sønderknuselse, jeg gaar i Sørgeklæder, Forskrækkelse har betaget mig. 22 Er der da ingen Balsam i Gilead? eller er der ingen Læge der? thi hvorfor er der ikke lagt Forbinding paa mit Folks Datter?

9 Gid mit Hoved var Vand og mit Øje en Taarekilde! da vilde jeg begræde Dag og Nat mit Folks Datters ihjelslagne. 2 Gid jeg havde i Ørken et Herberg for vejfarende! da vilde jeg forlade mit Folk og gaa fra dem; thi de ere alle sammen Horkarle, en Forsamling af troløse Folk. 3 Og de spænde deres Tunge som deres Bue til Løgn, og ikke ved Troskab ere de blevne vældige i Landet; men de gaa fra det ene Onde til det andet; og mig kende de ikke, siger Herren. 4 Forvarer eder hver for sin Ven, forlader eder ikke

paa nogen Broder; thi hver Broder er fuld af List, og hver Ven vandrer om som en Bagvadsker. **5** Og de handle bedragelig hver imod sin Ven og tale ikke Sandhed, de have lært deres Tunge at tale Løgn, de have trættet sig med at handle forvendt. **6** Du bor midt i Bedrageri; i Bedrageri vægre de sig ved at kende mig, siger Herren, **7** Derfor, saa siger den Herre Zebaoth: Se, jeg vil smelte dem og prøve dem; thi hvorledes skal jeg handle over for mit Folks Datter. **8** Deres Tunge er en dræbende Pil, der taler Bedrageri; med sin Mund taler enhver Fred med sin Ven, men i sit Hjerte lægger han Snarer for ham. **9** Skulde jeg ikke hjemsøge dem for disse Ting? siger Herren; eller skulde min Sjæl ikke hævne sig paa saadant Folk som dette? **10** Jeg vil opløfte Graad og Klage paa Bjergene og Klagemaal over Græsgangene i Ørken; thi de ere forbrændte, saa ingen gaar over dem, og man ikke hører Lyd af Kvæg, baade Himmelens Fugle og Dyrene de ere bortfløjne, de ere bortgangne. **11** Og jeg vil gøre Jerusalem til en Stenhob, til Dragers Bolig; og jeg vil gøre Judas Stæder til en Ørk, saa at ingen bor der. **12** Hvo er den Mand, som er viis? han forstaa dette! og til hvem har Herrens Mund talt? han kundgøre det, hvorfor Landet er ødelagt, er forbrændt som en Ørk, saa at ingen gaar igennem det! **13** Og Herren sagde: Fordi de forlode min Lov, som jeg lagde for deres Ansigt, og ikke hørte paa min Røst og ikke vandrede derefter, **14** men vandrede efter deres Hjertes Stivhed og efter Baalerne, som deres Fædre lærte dem: **15** Derfor siger den Herre Zebaoth, Israels Gud, saaledes: Se, jeg vil bespise dem, dette Folk med Malurt og give dem besk Vand at drikke. **16** Og jeg vil adsprede dem iblandt de Hedninger, som hverken de eller deres Fædre kendte, og jeg vil sende Sværdet efter dem, indtil jeg faar gjort Ende paa dem. **17** Saa siger den Herre Zebaoth: Lægger Mærke dertil og kalder ad Klagekvinder, at de komme, og skikker Bud efter kyndige Kvinder, at de komme; **18** og de skulle skynde sig og opløfte Klagesang over os, og vore Øjne skulle rinde med Graad og vore Øjenlaage strømme med Vand. **19** Thi der er hørt en Klagerøst fra Zion: Hvor ere vi dog ødelagte! vi ere saare beskæmmede; thi vi have maattet forlade Landet, og de havde omstyrtet vore Boliger. **20** Thi hører, I Kvinder! Herrens Ord, og eders Øre modtage hans Munds Ord; og lærer eders Døtre Klagesang, og hver Kvinde lære sin Veninde Klagemaal. **21** Thi Døden er steget ind igennem vore Vinduer, er kommen ind i vore Paladser til at udrydde de spæde Børn, at de ej findes udenfor, de unge Karle, at de ej findes paa Gaderne. **22** Tal: Saa siger Herren: Menneskers døde Kroppe skulle ligge som Møg paa Marken og som et Neg efter Høstmanden, hvilket ingen sanker op. **23** Saa siger Herren: Den vise rose sig ikke af sin Visdom, og den stærke rose sig ikke af sin Styrke, den rige rose sig ikke af sin Rigdom; **24** men hvo som vil rose sig, rose sig af dette, at han forstaar og kender mig, at jeg er Herren, som gør Miskundhed, Ret og Retfærdighed paa Jorden; thi disse Ting behage mig, siger Herren. **25** Se, de Dage komme, siger Herren, da jeg vil hjemsøge hver omskaaren, som har Forhud: **26** Ægypten og Juda og Edom og Ammohs Børn og Moab og alle dem med rundklippet Haar, som bo i Ørken; thi alle Hedningerne have Forhud, men Israels hele Hus, de have Forhud paa Hjertet.

10 Israels Hus! hører det Ord, som Herren taler over eder. **2** Saa siger Herren: Vænner eder ej til Hedningernes Vej, og forfærdes ikke for Himmelens Tegn; thi Hedningerne forfærdes for dem. **3** Thi Hedningernes Skikke ere idel Forfængelighed; thi man afhugger dertil et Træ af Skoven, det udarbejdes af en Mesters Hænder med Øksen. **4** Man smykker det med Sølv og med Guld; man fæster det med Søm og med Hammer, at det ikke vakler. **5** Som et Palmetræ, af drevet Arbejde, staa de, men kunne ikke tale, de maa bæres, thi de kunne ikke gaa; I skulle ikke frygte for dem, thi de kunne ikke gøre ondt, og der er heller ingen Magt hos dem til at gøre godt. **6** Der er ingen som du, o Herre! du er stor, og dit Navn er stort med Styrke. **7** Hvo skulde ikke frygte dig, du Hedningernes Konge? thi dig tilkommer det; thi iblandt alle Hedningernes vise og i alt deres Rige er ingen som du. **8** Men de ere ufornuftige og handle daarligt tillige, Afgudernes Lærdom, den er Træ; **9** hamret Sølv, der føres fra Tharsis, og Guld fra Ufas, et Værk af Mesteren og af Guldsmedens Hænder! deres Klæder ere af blaat uldent og Purpur, et Værk af Kunstnere ere de alle. **10** Men Gud Herren er Sandhed, han er den levende Gud og en evig Konge; Jorden bæver for hans Vrede, og Hedningerne kunne ikke udholde hans Fortørnelse. **11** Saaledes skulle I sige til dem: De Guder, som ikke have skabt Himmelen og Jorden, de skulle forsvinde fra Jorden og under Himlene. **12** Han er den, som skabte Jorden ved

sin Kraft og beredte Jorderige ved sin Visdom og udbredte Himlene ved sin Forstand. **13** Naar Røsten lyder, ved hvilken han lader Vandenes Mangfoldighed komme i Himmelen, da lader han Dunster opstige fra det yderste af Jorden; han gør Lynene til Regn og fører Vejret ud af sine Gemmer. **14** Hvert Menneske bliver ufornuftigt og uden Forstand, hver Guldsmed er beskæmmet for det udskaarne Billedes Skyld; thi hans støbte Billeder ere Bedrageri, og der er ikke Aand i dem. **15** De ere Forfængelighed, et bedragerisk Værk; til den Tid, naar de blive hjemsøgte, skulle de gaa til Grunde. **16** Ikke som disse er Jakobs Del; thi han er den, som har dannet alle Ting, og Israel er hans Arvs Stamme; Herre Zebaoth er hans Navn. **17** Sank dit Gods fra Landet, du, som bor i den belejrede Stad I **18** Thi saa siger Herren: Se, denne Gang vil jeg udslynge Landets Indbyggere, og jeg vil trænge dem, paa det de skulle finde det. **19** Ve mig for min Brøst! mit Saar er svart; men jeg siger: Dette er kun min Lidelse, og jeg vil bære den. **20** Mit Paulun er ødelagt, og alle mine Teltsnore ere revne over; mine Børn ere udgangne fra mig, og de ere ikke mere til; ingen opslaar mere mit Paulun eller oprejser mit Telt. **21** Thi Hyrderne ere ufornuftige og søge ikke Herren; derfor handle de ikke klogelig, og hele deres Hjord er adspredt. **22** Et Budskab høres, se, det kommer, og et stort Bulder fra Nordenland for at gøre Judas Stæder til en Ødelæggelse, til Dragers Bolig. **23** Jeg ved, Herre! at Menneskets Vej staar ikke til ham selv, at det ikke staar til ham, som vandrer, at han kan befæste sin Gang. **24** Tugt mig, Herre! dog med Maade; ikke i din Vrede, at du ikke gør mig aldeles ringe. **25** Udøs din Harme over Hedninger, som ikke kende dig, og over Slægter, som ikke paakalde dit Navn; thi de have fortæret Jakob, ja, fortæret ham og tilintetgjort ham og ødelagt hans Bolig.

11 Det Ord, som kom til Jeremias fra Herren, saa lydende: **2** Hører denne Pagts Ord, og taler til Judas Mænd og til Jerusalems Indbyggere! **3** Og du skal sige til dem: Saa siger Herren, Israels Gud: Forbandet være den Mand, som ikke adlyder denne Pagts Ord, **4** hvilken jeg bød eders Fædre paa den Dag, da jeg udførte dem af Ægyptens Land, fra Jernovnen, sigende: Adlyder min Røst, og gører disse Ting efter alt det, som jeg byder eder, saa skulle I være mit Folk, og jeg vil være eders Gud, **5** paa det jeg kan stadfæste den Ed, som jeg svor eders Fædre, at jeg vilde give dem et Land, som flyder med Mælk og Honning, som det ses paa denne Dag; og jeg svarede og sagde: Amen, Herre! **6** Og Herren sagde til mig: Udraab alle disse Ord i Judas Stæder og paa Gaderne i Jerusalem, og sig: Hører denne Pagts Ord, og gører derefter! **7** Thi jeg vidnede højt for eders Fædre paa den Dag, jeg førte dem op af Ægyptens Land, indtil denne Dag, tidligt og ideligt, sigende: Adlyder min Røst! **8** Men de adløde ikke og bøjede ikke heller deres Øre, men hver vandrede i sit onde Hjertes Stivhed; og over dem lod jeg komme alle denne Pagts Ord, som jeg havde befalet at gøre efter, men som de ikke gjorde. **9** Og Herren sagde til mig: Der findes en Sammensværgelse iblandt Judas Mænd og iblandt Jerusalems Indbyggere. **10** De have vendt om til at begaa Misgerninger som deres Forfædre, der vægrede sig ved at adlyde mine Ord, og de have vandret efter andre Guder for at tjene dem; Israels Hus og Judas Hus have brudt min Pagt, som jeg gjorde med deres Fædre. **11** Derfor siger Herren saaledes: Jeg lader en Ulykke komme paa dem, fra hvilken de ikke skulle kunne undkomme; og de skulle raabe til mig, og jeg skal ikke bønhøre dem. **12** Og Judas Stæder og Indbyggerne i Jerusalem skulle gaa og raabe til de Guder, for hvilke de gjorde Røgelse; men de skulle ikke frelse dem i deres Ulykkes Tid. **13** Thi saa mange som dine Stæder ere, saa mange ere dine Guder, Juda! og saa mange Gader, som der er i Jerusalem, saa mange Altre have I opsat til Skændsel, Altre til at gøre Røgelse for Baal. **14** Og du maa ikke bede for dette Folk og ikke opløfte Skrig eller Bøn for dem; thi jeg vil ikke høre paa den Tid, naar de raabe paa mig over deres Ulykke. **15** Hvad er der for min elskelige i mit Hus? At de store øve det, som er Skændighed og lade det hellige Kød gaa bort fra dig; thi naar dit Onde kommer, da fryde du dig! **16** Herren kaldte dit Navn et grønt Olietræ, smukt ved dejlig Frugt; med stort Bulders Lyd har han antændt en Ild om det, og de have sønderbrudt dets Grene. **17** Og den Herre Zebaoth, som plantede dig, har talt ondt over dig, for Israels Hus's og Judas Hus's Ondskabs Skyld, som de bedreve for at opirre mig, idet de gjorde Røgelse for Baal. **18** Og Herren lod mig det vide, saa jeg ved det; dengang lod du mig se deres Idrætter. **19** Og jeg var som et tamt Lam, der føres hen at slagtes, og jeg vidste ikke, at de havde optænkt Anslag imod mig og sagt: Lader os ødelægge Træet

med dets Frugt og udrydde ham af de levendes Land, at hans Navn ikke ydermere ihukommes. **20** Men, Herre Zebaoth, du retfærdige Dommer, som prøver Nyrer og Hjerte! jeg skal se din Hævn paa dem: Thi dig har jeg forelagt min Sag. **21** Derfor siger Herren saaledes om de Mænd i Anathoth, som søge efter dit Liv og sige: Spaa ikke i Herrens Navn, saa skal du ikke dø ved vor Haand; **22** ja, derfor siger den Herre Zebaoth saaledes: Se, jeg vil hjemsøge dem; deres unge Karle skulle dø ved Sværdet, deres Sønner og deres Døtre skulle dø ved Hunger; **23** og intet skal blive tilovers af dem; thi jeg vil lade Ulykke komme over de Mænd i Anathoth i deres Hjemsøgelses Aar.

12 Herre! du er retfærdig, naar jeg vil trætte med dig; jeg vil kun tale med dig om Ret: Hvorfor er de ugudeliges Vej lykkelig? hvorfor ere alle de troløse saare trygge? **2** Du plantede dem, de sloge ogsaa Rødder, de gaa frem, de have ogsaa baaret Frugt; du er nær i deres Mund, men langt borte fra deres Indre. **3** Men du, Herre! du kender mig, du ser mig og prøver mit Hjertelag imod dig; bortryk dem som Faar til at slagtes og indvi dem til Drabsdagen! **4** Hvor længe skal Landet sørge og Urterne paa al Marken tørres hen? for deres Ondskabs Skyld, som bo der, ere Dyr og Fugle omkomne; thi de sige: Han ser ikke, hvorledes vor sidste Tid vil blive. **5** Naar du løb med Fodgængere, og de gjorde dig træt: Hvorledes vil du da kunne kappes med Heste? og i Fredens Land føler du dig vel tryg, men hvorledes vil du gøre det ved Jordans Stolthed? **6** Thi ogsaa dine Brødre og din Faders Hus, ogsaa disse ere troløse imod dig, ogsaa disse skrige med fuld Røst efter dig; tro dem ikke, naar de tale godt til dig. **7** Jeg har forladt mit Hus, opgivet min Arv; jeg har givet min Sjæls elskelige i hendes Fjenders Haand. **8** Min Arv er bleven mig som en Løve i Skoven; den har opløftet sin Røst imod mig, derfor hader jeg den. **9** Er min Arv bleven mig som en spraglet Rovfugl? Rovfuglene omringe den; gaar, samler alle vilde Dyr paa Marken, lader dem komme at æde! **10** Mange Hyrder have ødelagt min Vingaard, de have nedtraadt min Ager; de have gjort den Ager; der var min Lyst, til en øde Ørk. **11** Man har gjort den aldeles øde, den sørger over for mig, der den er øde; alt Landet er ødelagt, thi ingen lagde sig det paa Hjerte. **12** Ødelæggere ere komne over alle nøgne Høje i Ørken; thi Herren har et Sværd, der fortærer fra Jordens ene Ende og indtil Jordens anden Ende; intet Kød har Fred. **13** De saaede Hvede og høstede Torne, de gjorde sig Møje, men det gavner dem ikke, og de skamme sig over deres Indtægt, for Herrens brændende Vredes Skyld. **14** Saa siger Herren imod alle mine onde Naboer, der antaste den Arv, som jeg har tildelt mit Folk Israel: Se, jeg oprykker dem af deres Land og oprykker Judas Hus af deres Midte. **15** Og det skal ske, efter at jeg har oprykket dem, da vil jeg komme igen og forbarme mig over dem; og jeg vil føre dem tilbage, hver til sin Arv og hver til sit Land. **16** Og det skal ske, dersom de lære mit Folks Veje, saa de Sværge ved mit Navn, „saa sandt som Herren lever", ligesom de lærte mit Folk at sværge ved Baal: Da skulle de bygges midt iblandt mit Folk. **17** Men dersom de ikke høre, da vil jeg oprykke et saadant Folk, ja, oprykke og ødelægge det, siger Herren.

13 Saa sagde Herren til mig: Gak og køb dig et linnet Bælte, og læg det om dine Lænder, men lad det ikke komme i Vand. **2** Og jeg købte Bæltet, efter Herrens Ord, og lagde det om mine Lænder. **3** Da kom Herrens Ord til mig anden Gang saaledes: **4** Tag Bæltet, som du købte, og som er om dine Lænder, og staa op, gak til Eufrat, og skjul det der i en Klipperevne! **5** Og jeg gik og skjulte det ved Eufrat, som Herren bød mig. **6** Og det skete efter mange Dages Forløb, da sagde Herren til mig: Staa op, gak til Eufrat, og hent derfra det Bælte, som jeg befalede dig at skjule der. **7** Og Jeg gik til Eufrat og grov og tog Bæltet fra det Sted, hvor jeg havde skjult det; og se, Bæltet var fordærvet, det duede ikke til noget. **8** Da kom Herrens Ord til mig saalunde: **9** Saa siger Herren: Saaledes vil jeg tilintetgøre Judas Stolthed, ja, Jerusalems store Stolthed. **10** Dette onde Folk, de, som vægre sig ved at høre mine Ord, de, som vandre i deres Hjertes Stivhed og gaa efter andre Guder for at tjene dem og at tilbede dem, det blive som dette Bælte, der ikke duer til noget. **11** Thi ligesom Bæltet slutter sig til en Mands Lænder, saa lod jeg alt Israels Hus og alt Judas Hus slutte sig til mig, siger Herren, for at de skulde blive mig til et Folk og til et Navn og til Lov og til Ære; men de hørte ikke. **12** Og du skal sige dette Ord til dem: Saa siger Herren, Israels Gud: Hver Flaske skal fyldes med Vin; og de skulle sige til dig: Mon vi ikke vide det, at hver Flaske skal fyldes med Vin? **13** Og du skal sige til dem: Saa siger Herren: Se, jeg

fylder alle dette Lands Indbyggere, baade de Konger, som efter David sidde paa hans Trone, og Præsterne og Profeterne og alle Indbyggerne i Jerusalem med Beruselse. **14** Og jeg vil sønderslaa dem, den ene imod den anden, baade Fædrene og Børnene tillige, siger Herren; jeg vil hverken skaane, ej heller spare, ej heller forbarme mig, at jeg jo ødelægger dem. **15** Hører og laaner Øren, ophøjer eder ikke! thi Herren har talt. **16** Giver Herren eders Gud Ære, før han lader det blive mørkt, og før eders Fødder støde paa Mørkets Bjerge, og I skulle forvente Lys, men han skal gøre det til Dødens Skygge og omskifte det til Mørkhed. **17** Men dersom I ikke ville høre dette, skal min Sjæl græde i Løndom over Hovmodigheden, og den skal fælde bitre Taarer, og mit Øje rinde med Graad; thi Herrens Hjord er ført tangen bort. **18** Sig til Kongen og til Herskerinden: Sætter eder lavere! thi nedfaldne ere eders Hovedsmykker, ja, eders dejlige Krone. **19** Stæderne i Sydlandet ere tillukkede, og der er ingen, som oplader dem; al Juda er bortført, fuldstændigt bortført. **20** Opløfter eders Øjne, og ser dem, som komme fra Norden; hvor er nu Hjorden, som dig var given, dine dejlige Faar? **21** Hvad vil du sige, naar han sætter Venner, som du selv har lært at være dig imod, til Overhoved over dig; mon Smerter ikke skulle betage dig som en Kvinde, der føder? **22** Og naar du vil sige i dit Hjerte: Hvorfor vederfares mig disse Ting, saa er det for din Misgernings Mangfoldigheds Skyld, at dit Slæb er slaaet op, at dine Hæle have lidt Overlast. **23** Kan en Morian omskifte sin Hud eller en Parder sine Pletter, saa skulle ogsaa I kunne gøre vel, I, som have lært at gøre ilde! **24** Derfor vil jeg adsprede dem som Halm, der farer hen for et Vejr fra Ørken. **25** Dette er din Lod, din til— maalte Del fra mig, siger Herren, du, som har glemt mig og forladt dig paa Løgn. **26** Saa har da ogsaa jeg opslaaet dit Slæb for dit Ansigt, og din Skam er set. **27** Dine Horerier og din Vrinsken, din Bolens Skændsel paa Højene, paa Marken, ja, dine Vederstyggeligheder har jeg set; ve dig, Jerusalem! du vil ikke blive ren, hvor længe det endnu herefter varer.

14 Herrens Ord, som kom til Jeremias i Anledning af Tørke. **2** Juda sørger, og dens Porte vansmægte; sørgeklædte sidde de paa Jorden, og Jerusalems Klagemaal opstiger. **3** Og Stormændene iblandt dem sende Smaafolkene iblandt dem efter Vand; de komme til Brøndene, de finde ikke Vand, de komme tilbage med deres Kar tomme; de staa beskæmmede og skamme sig og tilhylle deres Hoveder **4** for Markens Skyld, som er forfærdet, fordi der ikke har været Regn paa Jorden; Agerdyrkerne ere beskæmmede, de tilhylle deres Hoveder. **5** Thi ogsaa Hinden paa Marken føder og maa forlade sine Kalve, fordi der ikke er Græs. **6** Og Vildæsler staa paa de nøgne Høje, de snappe efter Luft som Drager; deres Øjne forsmægte, fordi der ingen Urter er. **7** Vidne end vore Misgerninger imod os, Herre! da gør det dog for dit Navns Skyld! thi vore Afvigelser ere store, imod dig have vi syndet. **8** O Israels Forhaabning, dets Frelser i Nøds Tid! hvorfor vil du være som en fremmed i Landet og som en vejfarende, der tager ind for blot at overnatte? **9** Hvorfor vil du være som en Mand, der er slagen med Skræk, og som en Helt, der ikke kan frelse? Og du, Herre! er dog midt iblandt os, og vi kaldes efter dit Navn, lad os ikke fare! **10** Saa siger Herren om dette Folk: Saaledes have de holdt af at vanke ustadigt om, de have ikke holdt deres Fødder tilbage; derfor har Herren ikke Behag i dem, nu vil han komme deres Misgerning i Hu og hjemsøge deres Synder. **11** Og Herren sagde til mig: Du maa ikke gøre Bøn for dette Folk til det gode. **12** Naar de end faste, vil jeg dog ikke høre deres Skrig, og naar de end otre Brændoffer og Madoffer, har jeg dog ikke Behag i dem; thi jeg vil gøre Ende paa dem ved Sværd og ved Hunger og ved Pest. **13** Og jeg sagde: Ak Herre, Herre! se, Profeterne sige til dem: I skulle intet Sværd se og ingen Hungersnød have hos eder; men jeg vil give eder sikker Fred paa dette Sted. **14** Og Herren sagde til mig: Profeterne spaa Løgn i mit Navn, jeg sendte dem ikke og gav dem ikke Befaling og talte ikke til dem; de spaa eder løgnagtige Syner og falsk Spaadom og det, som intet er, og deres Hjertes Bedrageri. **15** Derfor siger Herren saaledes om Profeterne, som spaa i mit Navn, og som jeg ikke sendte, og som sige, at der ikke skal være Sværd eller Hunger i dette Land: Disse Profeter skulle fortæres ved Sværdet og ved Hungeren. **16** Og Folket, for hvilket de spaa, skal blive henkastet paa Jerusalems Gader, formedelst Hunger og Sværd, og de skulle ingen have, som skal begrave dem, dem, deres Hustruer og deres Sønner og deres Døtre; og jeg vil udøse deres Ondskab over dem. **17** Og du skal sige dette Ord til dem: Mine Øjne maa rinde med Graad Nat og Dag og ikke holde op; thi med et

stort Brud er Jomfruen, mit Folks Datter, nedbrudt, med et saare svart Slag. 18 Gaar jeg ud paa Marken, da se, der ligge de, som ere ihjelslagne med Sværd, og kommer jeg ind i Staden, da se, der er Hungerens Lidelser; thi baade Profet saa og Præst drage til et Land, som de ikke kende. 19 Mon du har forkastet Juda aldeles? eller væmmes din Sjæl ved Zion? hvorfor har du slaaet os, saa at der ikke er Lægedom for os? man venter paa Fred, og der kommer intet godt, og paa Lægedommens Tid, og se, der er Forfærdelse. 20 Herre! vi kende vor Ugudelighed, vore Fædres Misgerning; thi vi have syndet imod dig. 21 Foragt ikke, for dit Navns Skyld, ringeagt ikke din Herligheds Trone! kom i Hu, tilintetgør ej din Pagt med os! 22 Mon der iblandt Hedningernes Afguder er dem, som kunne lade det regne? eller kunne Himlene selv give Regndraaber? mon ikke du er Herren vor Gud, at vi kunne haabe paa dig; thi du har gjort alle disse Ting.

15 Og Herren sagde til mig: Om end Mose og Samuel stode for mit Ansigt, var min Sjæl dog ikke til dette Folk: Jag dem bort fra mit Ansigt, og lad dem gaa ud! 2 Og det skal ske, naar de sige til dig: Hvorhen skulle vi gaa ud? da skal du sige til dem: Saa siger Herren: Den, som hører til Døden, til Død; og den, som hører til Sværdet, til Sværd; og den, som hører til Hungeren, til Hunger; og den, som hører til Fangenskabet, til Fangenskab. 3 Og jeg vil beskikke fire Slags over dem, siger Herren: Sværdet til at ihjelslaa og Hundene til at slæbe bort og Himmelens Fugle og Dyrene paa Jorden til at æde og til at ødelægge. 4 Og jeg vil gøre dem til en Gru for alle Riger paa Jorden, for Manasse, Ezekias's Søns, Judas Konges Skyld, for det, han gjorde i Jerusalem. 5 Thi hvo skulde skaane dig, Jerusalem? og hvo skulde have Medynk med dig? og hvo skulde vige af Vejen for at spørge, om det gaar dig vel? 6 Du har forladt mig, siger Herren, du gik tilbage; og jeg udrakte min Haand imod dig og ødelagde dig; jeg er træt af at angre. 7 Og jeg kastede dem med Kasteskovl i Landets Porte; jeg har gjort mit Folk barnløst, ødelagt det, dog have de ikke vendt om fra deres Veje. 8 Deres Enker ere mig flere end Havets Sand; jeg bragte dem ved høj lys Dag en Ødelægger over den unge Krigers Moder; jeg lod pludselig Angest og Skræk falde over hende. 9 Moderen til syv Sønner vansmægter, hun udaander sin Sjæl, hendes Sol er nedgangen, medens det endnu var Dag, hun blev beskæmmet og skammede sig; og det overblevne af dem vil jeg give hen for deres Fjenders Ansigt til Sværdet, siger Herren. 10 Ve mig, min Moder! at du fødte mig, en Mand, imod hvem alt Landet kiver og trætter; jeg har ikke laant til nogen, og ingen har laant til mig, dog forbander enhver mig. 11 Herren siger: Sandelig, jeg løser dig, dig til Fromme; sandelig, jeg bringer Fjenden til bønligt at komme dig i Møde paa Ulykkens Tid og paa Nødens Tid. 12 Mon Jern kan bryde Jern af Norden og Kobber? 13 Jeg vil give dit Gods og dit Liggendefæ hen til Rov, ikke imod Betaling, og det for alle dine Synders Skyld og inden alle dine Landemærker. 14 Og jeg vil føre dine Fjender over i et Land, som du ikke kender; thi en Ild er optændt i min Vrede, over eder skal den brænde. 15 Du ved det, Herre! kom mig i Hu, og se til mig, og hævn mig paa mine Forfølgere; tag mig ikke bort i din Langmodighed; vid, at jeg bærer Forhaanelse for din Skyld. 16 Dine Ord bleve fundne, og jeg slugte dem, og dine Ord vare mig til Fryd og til mit Hjertes Glæde; thi dit Navn er nævnet over mig, Herre, Gud Zebaoth! 17 Jeg sad ikke i hemmeligt Raad med Spottere og frydede mig; jeg sad alene, for din Haands Skyld; thi du har fyldt mig med Harm. 18 Hvorfor varer min Smerte evindelig? hvorfor er mit Saar ulægeligt og vil ikke lade sig hele? du er bleven mig som en svigefuld Bæk, som Vand, der ikke er bestandigt. 19 Derfor siger Herren saaledes: Dersom du omvender dig, vil jeg lade dig vende om, du skal staa for mit Ansigt; og dersom du tager det dyrebare ud fra det slette, skal du være som min Mund; de skulle vende om til dig, men du skal ikke vende om til dem. 20 Og jeg vil gøre dig til en fast Kobbermur imod dette Folk, og de skulle stride imod dig, men ikke faa Overhaand over dig; thi jeg er med dig, for at frelse dig og for at redde dig, siger Herren. 21 Og jeg vil redde dig af de ondes Haand og udløse dig af Voldsmænds Haand.

16 Og Herrens Ord kom til mig, og han sagde: 2 Du skal ikke tage dig en Hustru, og du skal ikke have Sønner eller Døtre paa dette Sted. 3 Thi saa siger Herren om de Sønner og om de Døtre, som fødes paa dette Sted, og om deres Mødre, som føde dem, og om deres Fædre, som avle dem i dette Land: 4 De skulle dø en Død af svare Sygdomme, de skulle ikke begrædes og ej begraves, de skulle vorde til Møg oven paa Marken; og de skulle udryddes ved Sværdet og ved Hungeren, og deres døde Kroppe skulle blive

Himmelens Fugle og Dyrene paa Jorden til Føde. **5** Thi saa siger Herren: Du maa ikke gaa ind i Sørgehus og ikke gaa hen for at holde Klagemaal og ej vise Medynk over dem; thi jeg har borttaget min Fred fra dette Folk, siger Herren, ja, Miskundheden og Barmhjertigheden. **6** Og de skulle dø, store og smaa i dette Land, de skulle ikke begraves, og man skal ikke holde Klagemaal over dem, og man skal ikke saare sig og ej afrage sit Haar for deres Skyld. **7** Og man skal ikke bryde Sorgens Brød til dem, for at trøste nogen over en død, og ikke give dem at drikke af Trøstens Bæger, over nogens Fader og over nogens Moder. **8** Og du skal ikke gaa ind i Gæstebuds Hus til at sidde hos dem for at æde og for at drikke. **9** Thi saa siger den Herre Zebaoth, Israels Gud: Se, jeg lader ophøre fra dette Sted for eders Øjne og i eders Dage Fryds Røst og Glædes Røst, Brudgoms Røst og Bruds Røst. **10** Og det skal ske, naar du forkynder dette Folk alle disse Ord, og de sige til dig: Hvorfor udtaler Herren al denne store Ulykke over os? og hvilken er vor Misgerning, og hvad er vor Synd, som vi have syndet med for Herren vor Gud? **11** da skal du sige til dem: Det er, fordi eders Fædre forlode mig, siger Herren, og gik efter andre Guder og tjente dem og tilbade dem, men mig forlode de, og min Lov holdt de ikke. **12** Og I have gjort det værre end eders Fædre, og se, I vandre hver efter sit onde Hjertes Stivhed for ikke at ville høre mig. **13** Men jeg vil kaste eder ud af dette Land til et Land, som I ikke kende, hverken I eller eders Fædre; og der skulle I tjene andre Guder Dag og Nat, thi jeg vil ikke give eder Naade. **14** Derfor se, de Dage komme, siger Herren, at der ikke ydermere skal siges: Saa sandt Herren lever, han, som opførte Israels Børn af Ægyptens Land! **15** men derimod: Saa sandt Herren lever, han, som førte Israels Børn op af Nordenland og fra alle Landene, hvorhen han havde fordrevet dem! Og jeg vil føre dem tilbage til deres Land, som jeg gav deres Fædre. **16** Se, jeg sender Bud til mange Fiskere, siger Herren, og de skulle fiske dem; og derefter vil jeg sende Bud til mange Jægere, og de skulle jage dem paa alle Bjerge og paa alle Høje og i Klipperevnerne. **17** Thi mine Øjne ere over alle deres Veje, de ere ikke skjulte for mit Ansigt, og deres Misgerning er ikke tildækket for mine Øjne. **18** Men jeg vil først betale dem deres Misgerning og deres Synd dobbelt, fordi de vanhelligede mit Land med deres Vederstyggeligheders døde Kroppe og fyldte min Arv med deres Afskyeligheder. **19** Herre, min Styrke og min Befæstning og min Tilflugt paa Nøds Dag! til dig skulle Hedningerne komme fra Jordens Ender og sige: Vore Fædre arvede kun Løgn, Forfængelighed, hvori der intet var, som kunde gavne dem. **20** Mon et Menneske kan gøre sig Guder? de ere dog ikke Guder. **21** Derfor se, jeg lader dem kende denne Gang, ja, jeg lader dem kende min Haand og min Styrke; og de skulle kende, at mit Navn er Herren.

17 Judas Synd er skreven med en Jerngriffel, med Æggen af en Demant; den er indgravet paa deres Hjertes Tavle og paa deres Altres Horn, **2** ligesom deres Børn ihukomme deres Altre og deres Astartebilleder, ved de grønne Træer, ved Højenes Toppe. **3** Mit Bjerg paa Marken, dit Gods, ja, alt dit Liggendefæ vil jeg give hen til Rov, ja, dine Høje for Synden inden alle dine Landemærker. **4** Og du skal drage ud, og det ved din egen Skyld, fra din Arv, som jeg gav dig, og jeg vil gøre, at du skal tjene dine Fjender i et Land, som du ikke kender; thi I have optændt en Ild i min Vrede, den skal brænde evindelig. **5** Saa siger Herren: Forbandet er den Mand, som forlader sig paa Mennesket og holder Kød for sin Arm, og hvis Hjerte viger fra Herren. **6** Og han skal være som den enlige paa den øde Mark og skal ikke se, at der kommer godt; men han skal bo paa de forbrændte Steder i Ørken, i et Saltland, som ikke kan bebos. **7** Velsignet den Mand, som forlader sig paa Herren, og hvis Tillid Herren er! **8** Thi han skal være ligesom et Træ, plantet ved Vand, og som udskyder sine Rødder ved Bækken, og som ikke frygter, naar der kommer Hede, og hvis Blad skal være grønt, og som ikke hænger mat, naar et tørt Aar kommer, og ikke lader af at bære Frugt. **9** Hjertet er bedrageligt, mere end alle Ting, og det er sygt; hvo kan kende det? **10** Jeg Herren er den, som ransager Hjertet og prøver Nyrer, og det for at give hver efter sine Veje, efter sine Idrætters Frugt. **11** Som en Agerhøne, der samler Æg, som den ikke selv har lagt, saaledes er den, som forhverver sig Rigdom, men ikke med Ret; han skal forlade den midt i sine Dage og være en Daare paa sit sidste. **12** Herlighedens Trone, Højheden af Begyndelsen, var vor Helligdoms Sted. **13** Israels Forhaabning, Herre! Alle, som forlade dig, skulle beskæmmes; de, som affalde fra dig, skulle skrives i Jorden, thi de forlode Herren, de levende Vandes Kilde. **14** Herre! læg mig, saa læges jeg; frels mig, saa frelses jeg; thi du er min Ros. **15** Se, de sige

til mig: Hvor er Herrens Ord? lad det dog komme! **16** Men jeg søgte ikke at unddrage mig fra som Hyrde at følge dig, jeg har heller ikke begæret den smertelige Dag, du ved det; hvad der er udgaaet af mine Læber, det er for dit Ansigt. **17** Vær mig ikke til Forfærdelse; du er min Tilflugt paa Ulykkens Dag. **18** Lad dem, som forfølge mig, beskæmmes, men lad ikke mig beskæmmes; lad dem forfærdes, men lad ikke mig forfærdes; lad Ulykkens Dag komme over dem, og slaa dem ned med et dobbelt Slag! **19** Saa sagde Herren til mig: Gak, og stil dig i Folkets Børns Port, igennem hvilken Judas Konger komme ind, og igennem hvilke de gaa ud, og i alle Jerusalems Porte! **20** Og du skal sige til dem: Hører Herrens Ord, I Judas Konger og al Juda og alle Indbyggere i Jerusalem, I, som gaa ind ad disse Porte. **21** Saa siger Herren: Tager eder i Vare for eders Sjæles Skyld; og bærer ingen Byrde paa Sabbatens Dag, og fører den ikke ind ad Jerusalems Porte. **22** Og I skulle ingen Byrde føre ud af eders Huse paa Sabbatens Dag, og I skulle intet Arbejde gøre; men I skulle helligholde Sabbatens Dag, som jeg bød eders Fædre. **23** Men de hørte ikke og laante ikke Øre, men forhærdede deres Nakke for ikke at høre og for ej at annamme Lære. **24** Og det skal ske, dersom I høre mig, siger. Herren, saa I ikke føre nogen Byrde ind ad denne Stads Porte paa Sabbatens Dag, men derimod holde Sabbatens Dag hellig og ikke gøre noget Arbejde paa den: **25** Da skal der ind ad denne Stads Porte komme Konger og Fyrster, som sidde paa Davids Trone, og som fare paa Vogne og paa Heste, de og deres Fyrster, Judas Mænd og Indbyggerne i Jerusalem; og denne Stad skal blive evindelig. **26** Og de skulle komme fra Judas Stæder og fra Jerusalems Omegn og fra Benjamins Land og fra Lavlandet og fra Bjergene og fra Sydlandet, de, som bringe Brændoffer og Slagtoffer og Madoffer og Virak, og som bringe Takoffer frem til Herrens Hus. **27** Men dersom I ikke høre mig om at helligholde Sabbatens Dag og om ikke at bære Byrder og gaa ind ad Portene i Jerusalem paa Sabbatens Dag, da vil jeg antænde en Ild i dens Porte, og den skal fortære Jerusalems Paladser og ikke udslukkes.

18 Det Ord, som kom til Jeremias fra Herren, saalydende: **2** Staa op og gaa ned til Pottemagerens Hus, og der vil jeg lade dig høre mine Ord. **3** Og jeg gik ned til Pottemagerens Hus, og se, han gjorde et Arbejde paa Skiven. **4** Og naar det Kar, som han gjorde, mislykkedes, som det kan gaa med Leret i Pottemagerens Haand, saa begyndte han igen og gjorde et andet Kar deraf, saaledes som det var ret for Pottemagerens Øjne at gøre. **5** Da kom Herrens Ord til mig saaledes: **6** Mon jeg ikke kan gøre ved eder, Israels Hus, ligesom denne Pottemager? siger Herren; se, ligesom Leret er i Pottemagerens Haand, saaledes ere I, Israels Hus, i min Haand. **7** I eet Øjeblik taler jeg imod et Folk og imod et Rige, til at oprykke og til at ødelægge det; **8** men naar dette Folk, imod hvilket jeg har talt, omvender sig fra sin Ondskab, da skal jeg angre det onde, som jeg havde tænkt at gøre ved det. **9** Og i eet Øjeblik taler jeg om et Folk og om et Rige til at bygge og til at plante det; **10** men naar det gør, hvad der er ondt for mine Øjne, saa at det ikke hører min Røst, da skal jeg angre det gode, med hvilket jeg havde sagt at ville gøre vel imod det. **11** Og nu, sig dog til Judas Mænd og til Jerusalems Indbyggere: Saa siger Herren: Se, jeg bereder Ulykke over eder og udtænker et Anslag imod eder; vender dog om, hver fra sin onde Vej, og bedrer eders Veje og eders Idrætter! **12** Men de sige: Det er forgæves! thi vi ville vandre efter vore egne Tanker og gøre hver efter sit onde Hjertes Stivhed. **13** Derfor, saa siger Herren: Spørger dog iblandt Hedningerne: „Hvo har hørt saadanne Ting?" Noget saare grueligt har Israels Jomfru begaaet. **14** Mon Libanons Sne gaar bort fra Klippen paa Marken? eller mon de fremtrængende, friske, rindende Vande standse? **15** Dog mit Folk har glemt mig, de gøre Røgelse for, hvad der er Forfængelighed, og de bragtes til at snuble paa deres Veje og de evige Baner, saa at de gik ind paa Stier, paa en Vej, som ikke var banet, **16** til at gøre deres Land til en Gru, til en evig Spot; hver som gaar derover, gruer og ryster med sit Hoved. **17** Som Østenvejret vil jeg adsprede dem for Fjendens Ansigt; jeg vil vende Ryggen og ikke Ansigtet til dem paa deres Trængsels Dag. **18** Men de sagde: Kommer og lader os optænke Anslag imod Jeremias; thi Loven gaar ikke tabt for Præsten, eller Raadet for den vise, eller Ordet for Profeten; kommer og lader os slaa ham med Tungen, og lader os ikke give Agt paa noget af hans Ord! **19** Herre! giv Agt paa mig, og hør deres Røst, som trætte imod mig. **20** Mon man skulde betale ondt for godt? thi de have gravet en Grav for min Sjæl; kom i Hu, hvorledes jeg har staaet for dit Ansigt for at tale godt for dem, for at bortvende din Vrede fra dem. **21** Derfor giv deres Børn hen til Hungeren, og

overlad dem i Sværdets Vold, og lad deres Hustruer blive barnløse og Enker og deres Mænd ihjelslagne ved Døden; lad deres unge Karle blive dræbte med Sværd i Krigen! 22 Lad der høres Skrig fra deres Huse, naar du lader en Trop pludselig komme over dem; thi de grove en Grav for at fange mig og skjulte Snarer for mine Fødder. 23 Men du, Herre! du ved alt deres Raad imod mig til Døden, son ikke deres Misgerning, og udslet ikke deres Synd for dit Ansigt; lad dem være nedstyrtede for dit Ansigt, handle med dem i din Vredes Tid!

19 Saa sagde Herren: Gak hen og køb en Pottemagerkrukke, og tag med dig nogle af de Ældste for Folket og af de Ældste for Præsterne, 2 og gak ud til Ben-Hinnoms Dal, som er uden for Solporten, og udraab der de Ord, som jeg vil tale til dig. 3 Og du skal sige: Hører Herrens Ord, Judas Konger, og Jerusalems Indbyggere! saa siger den Herre Zebaoth, Israels Gud: Se, jeg lader komme Ulykke over dette Sted, saa at det skal runge for hvers Øren, som hører det, 4 fordi de forlode mig og gjorde dette Sted fremmed og gjorde Røgelse der for andre Guder, hvilke de og deres Fædre og Judas Konger ikke havde kendt, og fordi de have fyldt dette Sted med de uskyldiges Blod 5 og have bygget Baals Høje for at opbrænde deres Sønner med Ild, til Brændofre for Baal; hvilket jeg ikke havde budt og ikke talt om, og som ikke var kommet mig i Tanke. 6 Derfor se, de Dage komme, siger Herren, da man ikke mere skal kalde dette Sted Tofeth, eller Ben-Hinnoms Dal, men Morderdal. 7 Og jeg vil udtømme Judas og Jerusalems Raad paa dette Sted og lade dem falde ved Sværdet for deres Fjenders Ansigt og i deres Haand, som søge efter deres Liv; og jeg vil give Himmelens Fugle og Dyrene paa Jorden deres døde Kroppe til Føde. 8 Og jeg vil gøre denne Stad til Gru og til Spot; hver som gaar forbi den, skal grue og spotte over alle dens Plager. 9 Og jeg vil lade dem æde deres Sønners Kød og deres Døtres Kød, og de skulle æde hver sin Næstes Kød, i den Belejring og Trængsel, med hvilken deres Fjender og de, som søge efter deres Liv, skulle trænge dem. 10 Og du skal sønderslaa Krukken for de Mænds Øjne, som gik med dig. 11 Og du skal sige til dem: Saa siger den Herre Zebaoth: Saaledes vil jeg sønderslaa dette Folk og denne Stad, som man sønderslaar et Pottemagerkar, som ikke kan heles mere; og de skulle begrave i Tofeth af Mangel paa Plads til at begrave. 12 Saaledes vil jeg handle med dette Sted, siger Herren, og med dets Indbyggere; og det for at gøre denne Stad som Tofeth. 13 Og Jerusalems Huse og Judas Kongers Huse skulle vorde som det Sted Tofeth, da de ere urene; ja alle de Huse, hvor de gjorde Røgelse paa Tagene til al Himmelens Hær og udøste Drikofre for andre Guder. 14 Og Jeremias kom fra Tofeth, hvor Herren havde sendt ham hen for at spaa; og han stillede sig i Herrens Hus's Forgaard og sagde til alt Folket: 15 Saa siger den Herre Zebaoth, Israels Gud: Se, jeg lader komme over denne Stad og over alle Stæder, som høre til den, alt det onde, som jeg har talt imod den; thi de have forhærdet deres Nakke for ikke at høre mine Ord.

20 Og Paskur, Immers Søn, Præsten, som var Overopsynsmand i Herrens Hus, hørte Jeremias spaa disse Ord. 2 Og Paskur slog Profeten Jeremias og lagde ham i Blokken, som var ved Benjamins øverste Port paa Herrens Hus. 3 Og det skete den anden Dag, da lod Paskur Jeremias komme ud af Blokken; og Jeremias sagde til ham: Herren har ikke kaldet dit Navn Paskur, men Magor-Missabib. 4 Thi saa siger Herren: Se, jeg vil gøre dig til Rædsel for dig selv og for alle dine Venner, og de skulle falde for deres Fjenders Sværd, og dine Øjne skulle se det; og jeg vil give al Juda i Kongen af Babels Haand, og han skal bortføre dem til Babel og slaa dem med Sværdet. 5 Og jeg vil give alt Gods i denne Stad og alt Udbytte af dens Arbejde og alle dens Kostbarheder, ja, alle Judas Kongers Skatte vil jeg give i deres Fjenders Haand, at de skulle røve dem og tage dem og føre dem til Babel. 6 Og du, Paskur, og alle de, som bo i dit Hus, skulle bo i Fangenskab; og du skal komme til Babel, og der skal du dø og begraves der, du og alle dine Venner, for hvilke du har spaaet Løgn. 7 Herre! du har overtalt mig, og jeg lod mig overtale, du har været mig for stærk og fik Overhaand; jeg er bleven til Latter den ganske Dag, hver Mand spotter mig. 8 Thi naar jeg taler, maa jeg skrige, raabe om Vold og Mishandling; thi Herrens Ord er blevet, mig til Spot og Haan den ganske Dag. 9 Vel har jeg sagt: Jeg vil ikke komme ham i Hu og ej tale mere i hans Navn; men det er blevet i mit Hjerte som en brændende Ild, der er indesluttet i mine Ben, og jeg har søgt med Møje at holde det ud; men jeg kunde ikke. 10 Thi jeg har

hørt manges ondskabsfulde Tale, der er Rædsel trindt omkring, de sige: Angiver! saa ville vi angive ham; alle de Mænd, som skulde holde Fred med mig, tage Vare paa, om jeg haltede, og sige: Han maatte maaske lade sig forlede, at vi kunde faa Overhaand over ham og hævne os paa ham. **11** Men Herren er med mig som en vældig Helt, derfor skulle mine Forfølgere snuble og ikke faa Overhaand; de skulle vorde saare beskæmmede, thi de have ikke handlet forstandigt, til en evig Skam, som ikke skal glemmes. **12** Og du, Herre Zebaoth, som prøver den retfærdige, og som ser Nyrer og Hjerte! jeg skal se din Hævn paa dem; thi til dig har jeg overdraget min Sag. **13** Synger for Herren, lover Herren; thi han har udfriet den elendiges Sjæl af de ondes Haand. **14** Forbandet være den Dag, paa hvilken jeg blev født; den Dag, paa hvilken min Moder fødte mig, vorde ikke velsignet! **15** Forbandet være den Mand, som bragte min Fader et godt Budskab og sagde: Dig er født et Drengebarn, og som glædede ham saare! **16** Og den Mand skal vorde som de Stæder, hvilke Herren omstyrtede og ikke angrede det, og han skal høre Raab om Morgenen og Krigsskrig ved Middagstid, **17** fordi jeg ej blev dræbt i Moders Liv, saa at min Moder blev min Grav, og hendes Liv vedblev at være frugtsommeligt evindelig. **18** Hvorfor gik jeg ud af Moders Liv for at se Møje og Sorg, og for at mine Dage skulle endes med Skam?

21 Det Ord, som kom til Jeremias fra Herren, der Kong Zedekias sendte Paskur, Malkias's Søn, og Zefanja, Maasejas Søn, Præsten, til ham og lod sige: **2** Adspørg dog Herren for os; thi Nebukadnezar, Kongen af Babel, fører Krig imod os; maaske Herren dog vilde gøre imod os efter alle sine underlige Gerninger, saa at denne maatte drage bort fra os. **3** Og Jeremias sagde til dem: Saaledes skulle I sige til Zedekias: **4** Saa sagde Herren, Israels Gud: Se, jeg vender de Krigsvaaben, som ere i eders Hænder, og med hvilke I uden for Muren stride imod Kongen af Babel og Kaldæerne, som belejre eder, og samler dem midt i denne Stad. **5** Og jeg vil stride imod eder med en udrakt Haand og med en stærk Arm, og med Vrede og med Harme og med stor Fortørnelse. **6** Og jeg vil slaa denne Stads Indbyggere, baade Menneskene og Dyrene; de skulle dø ved en stor Pest. **7** Og derefter, siger Herren, vil jeg give Judas Konge, Zedekias, og hans Tjenere og Folket og dem, som i denne Stad ere blevne tilovers fra Pesten, fra Sværdet og fra Hungeren, i Nebukadnezar, Kongen af Babels Haand og i deres Fjenders Haand og i deres Haand, som søge efter deres Liv; og han skal slaa dem med skarpe Sværd, han skal ikke spare dem og ikke skaane dem og ikke vise Medlidenhed. **8** Og du skal sige til dette Folk: Saa siger Herren: Se, jeg lægger for eders Ansigt Livets Vej og Dødens Vej. **9** Den, som bliver i denne Stad, skal dø ved Sværdet og ved Hungeren og ved Pesten: Men den, som drager ud og gaar over til Kaldæerne, som belejre eder, skal blive i Live og have sit Liv som Bytte. **10** Thi jeg har vendt mit Ansigt imod denne Stad til det onde og ikke til det gode, siger Herren; den skal gives i Kongen af Babels Haand, og han skal opbrænde den med Ild. **11** Og om Judas Konges Hus hører Herrens Ord. **12** Davids Hus! saa siger Herren: Holder Ret om Morgenen, og redder den, som er bleven til Rov, af Voldsmandens Haand, paa det min Vrede ikke skal fare ud som en Ild og brænde, saa at ingen skal kunne udslukke den, for eders Idrætters Ondskabs Skyld! **13** Se, jeg kommer til dig, du Beboer af Dalen, af. Klippen paa Sletten! siger Herren; I, som sige: Hvo vil stige ned til os, og hvo vil komme ind i vore Boliger? **14** Og jeg vil hjemsøge eder efter eders Idrætters Frugt, siger Herren, og antænde en Ild i dens Skov, og den skal fortære alting trindt omkring den.

22 Saa sagde Herren: Gak ned til Judas Konges Hus, og tal der dette Ord, **2** og sig: Judas Konge, du, som sidder paa Davids Trone, hør Herrens Ord, du og dine Tjenere og dit Folk, som gaa ind ad disse Porte. **3** Saa siger Herren: Øver Ret og Retfærdighed, og redder den, som er bleven til Rov, af Voldsmandens Haand, og forfordeler ej den fremmede, den faderløse og Enken, og gører ikke Uret og udøser ikke uskyldigt Blod paa dette Sted! **4** Thi dersom I rettelig gøre efter dette Ord, da skal der ind ad dette Hus's Porte gaa Konger, som sidde i Davids Sted paa hans Trone, og som fare paa Vogne og paa Heste, han og hans Tjenere og hans Folk. **5** Men dersom I ikke ville høre disse Ord, da har jeg svoret ved mig selv, siger Herren, at dette Hus skal blive til et øde Sted. **6** Thi saa siger Herren om Judas Konges Hus: Du var mig som Gilead, som Libanons Top; men jeg skal sandelig gøre dig til en Ørk, til Stæder, som ikke bebos. **7** Og jeg vil indvie Fordærvere, der skulle komme over dig, hver med sine Vaaben; og de skulle omhugge dine udvalgte

Cedre og kaste dem paa Ilden. 8 Og mange Hedninger skulle gaa forbi denne Stad, og de skulle sige hver til sin Næste: Hvorfor har Herren gjort saaledes ved denne store Stad? 9 Og de skulle sige: Fordi de forlode Herrens, deres Guds, Pagt, og tilbade andre Guder og tjente dem. 10 Græder ikke over den døde, og ynkes ikke over ham; græder bittert over den, som drager bort, thi han skal aldrig komme tilbage og se sit Fædreland. 11 Thi saa har Herren sagt om Sallum, Judas Konge, Josias's Søn, som var Konge i Josias sin Faders Sted, og som drog ud fra dette Sted: Han skal ikke mere komme hid tilbage; 12 men han skal dø paa det Sted, hvorhen de have bortført ham, og han skal ikke mere se dette Land. 13 Ve den, som bygger sit Hus med Uretfærdighed og sine Sale med Uret, ham, der lader sin Næste tjene for intet, og ikke giver ham hans Arbejdes Løn, 14 ham, der siger: Jeg vil bygge mig et rummeligt Hus og luftige Sale; og som udhugger sig Vinduer og paneler det med Ceder og anstryger det med rødt. 15 Skulde du være Konge, fordi du brammer med Ceder? har din Fader ikke spist og drukket og øvet Ret og Retfærdighed? da gik det ham vel. 16 Han antog sig den elendiges og den fattiges Sag, da gik det vel til; er dette ikke „at kende mig?" siger Herren. 17 Men dine Øjne og dit Hjerte ere ikke til andet end til din Vinding og til at udøse uskyldigt Blod og til at øve Vold og Undertrykkelse. 18 Derfor, saa siger Herren om Jojakim, Josias's Søn, Kongen i Juda: De skulle ikke sørge over ham, og sige: Ak, min Broder! og ak, Søster! de skulle ikke sørge over ham og sige: Ak, Herre! og ak, hans Herlighed! 19 Han skal begraves som et Asen begraves; man skal slæbe ham bort og kaste ham hen, langt uden for Jerusalems Porte. 20 Stig op paa Libanon og raab, og opløft din Røst i Basan og raab fra Abarim! thi alle dine Elskere ere knuste. 21 Jeg talte til dig i din Tryghed, men du sagde: Jeg vil ikke høre; dette har været din Vej fra din Ungdom af, at du ikke har villet høre paa min Røst. 22 Alle dine Hyrder skal Vejret fortære, og dine Elskere skulle vandre i Fangenskab; thi da skal du beskæmmes og blive til Skamme for al din Ondskabs Skyld. 23 Du, som bor paa Libanon og bygger Rede i Cedrene, hvor vil du finde Medynk, naar Smerter komme paa dig, Pine som hendes, der føder? 24 Saa sandt jeg lever, siger Herren, var end Konias, Jojakims, Judas Konges Søn, en Signetring paa min højre Haand, saa vilde jeg dog rive dig bort derfra. 25 Og jeg vil give dig i deres Haand, som tragte efter dit Liv, og i deres Haand, for hvis Ansigt du gruer, og i Nebukadnezar, Kongen af Babels Haand og i Kaldæernes Haand. 26 Og jeg vil kaste dig og din Moder, som dig fødte, ud i et andet Land, hvor I ikke ere fødte, og der skulle I dø. 27 Men til det Land, hvorhen deres Sjæl længes efter at komme tilbage, derhen skulle de ikke komme tilbage. 28 Mon denne Mand, Konias, er et foragtet, sønderslaaet Billede? mon han er et Kar, som ingen har Lyst til? hvorfor ere de bortkastede, han og hans Sæd, ja, henkastede i et Land, som de ikke kende? 29 Land! Land! Land! hør Herrens Ord! 30 Saa siger Herren: Indtegner denne Mand som barnløs som en Mand, der ikke skal have Lykke i sine Dage; thi ingen af hans Sæd skal have Lykke ved at sidde paa Davids Trone og herske fremdeles i Juda.

23 Ve de Hyrder, som ødelægge og adsprede min Græsgangs Faar! siger Herren. 2 Derfor, saa siger Herren, Israels Gud, imod Hyrderne, som vogte mit Folk: I have adspredt mine Faar og fordrevet dem og ikke set til dem; se, jeg vil hjemsøge eder for eders Idrætters Ondskabs Skyld, siger Herren. 3 Og jeg vil samle de overblevne af mine Faar fra alle de Lande, hvorhen jeg har fordrevet dem; og jeg vil føre dem tilbage til deres Græsgange, og de skulle vorde frugtbare og mangfoldige. 4 Og over dem vil jeg sætte Hyrder, som skulle vogte dem; og de skulle ikke mere frygte og ikke forskrækkes og ikke savnes, siger Herren. 5 Se, de Dage komme, siger Herren, da jeg vil oprejse David en retfærdig Vækst; og han skal regere som en Konge og handle viselig og øve Ret og Retfærdighed paa Jorden. 6 I hans Dage skal Juda frelses og Israel bo tryggelig; og dette er hans Navn, som man skal kalde ham med: „Herren vor Retfærdighed". 7 Derfor se, de Dage komme, siger Herren, da de ikke mere skulle sige: Saa sandt Herren lever, som førte Israels Børn op fra Ægyptens Land! 8 men derimod: Saa sandt Herren lever, som førte og bragte Israels Hus's Sæd op fra Nordenlandet og fra alle de Lande, hvorhen jeg har fordrevet dem! Og de skulle bo i deres eget Land. 9 Over Profeterne er mit Hjerte knust inden i mig, alle mine Ben bæve, jeg er bleven som en drukken Mand og som en Mand, over hvem Vinen har faaet Overhaand, for Herrens Skyld og for hans hellige Ords Skyld. 10 Thi Landet er fuldt af Horkarle, og Landet sørger for Forbandelsens

Skyld, Græsgangene i Ørken ere hentørrede; og deres Løb var ondt, og deres Magt brugtes ikke ret. **11** Thi baade Profet og Præst ere vanhellige; endog i mit Hus har jeg fundet deres Ondskab, siger Herren. **12** Derfor skal deres Vej blive for dem som slibrige Stier i Mørke, de skulle stødes frem og falde paa den; thi jeg vil lade Ulykke komme over dem, deres Hjemsøgelses Aar, siger Herren. **13** Og hos Profeterne i Samaria har jeg set Daarlighed, de spaaede ved Baal og forvildede mit Folk Israel; **14** men hos Profeterne i Jerusalem har jeg set en gruelig Ting, at de bedrive Hor og gaa om med Løgn, saa at de styrke de ondes Hænder, at de ikke skulle omvende sig hver fra sin Ondskab, de ere alle blevne for mig som Sodoma og dens Indbyggere som Gomorra. **15** Derfor siger den Herre Zebaoth saaledes om Profeterne: Se, jeg vil give dem Malurt at æde og give dem besk Vand at drikke; thi fra Profeterne i Jerusalem er Vanhellighed kommen ud i det ganske Land. **16** Saa siger den Herre Zebaoth: Hører ikke paa Profeternes Ord, som spaa for eder, de bedrage eder, de tale efter deres Hjertes Syn, ikke af Herrens Mund. **17** De sige og sige til dem, som foragte mig: Herren har talt, I skulle have Fred; og de sige til hver, som vandrer i sit Hjertes Stivhed: Der skal ingen Ulykke komme over eder. **18** Thi hvo har staaet i Herrens hemmelige Raad og ser og hører hans Ord? hvo har lyttet til hans Ord, saa han hørte det? **19** Se, Herrens Storm, Fortørnelse, farer ud, og en hvirvlende Storm! den skal hvirvle over de ugudeliges Hoved. **20** Herrens Vrede skal ikke vende om, inden han har udført, og inden han har fuldkommet sit Hjertes Tanker; i de sidste Dage skulle I ret faa Forstand derpaa. **21** Jeg sendte ikke Profeterne, dog løb de; jeg talte ikke til dem, dog spaaede de. **22** Men dersom de havde staaet i mit hemmelige Raad, da vilde de lade mit Folk høre mine Ord, og de vilde føre dem tilbage fra deres onde Vej og fra deres Idrætters Ondskab. **23** Er jeg kun en Gud nær hos? siger Herren, og ikke en Gud langt borte fra? **24** Mon nogen kan skjule sig paa lønlige Steder, saa at jeg ikke kan se ham? siger Herren; er jeg ikke den, som opfylder Himlene og Jorden? siger Herren. **25** Jeg har hørt, hvad Profeterne have sagt, de, som spaa Løgn i mit Navn og sige: Jeg drømte, jeg drømte. **26** Hvor længe dog! mon Profeterne, som spaa Løgn, og som ere Profeter ved deres Hjertes Bedrageri, have i Sinde, **27** og mon de tænke paa at bringe mit Folk til at glemme mit Navn ved deres Drømme, som de fortælle hver sin Næste? ligesom deres Fædre glemte mit Navn for Baals Skyld. **28** Den Profet, som har en Drøm, fortælle en Drøm, men den, hos hvem mit Ord er, tale mit Ord i Sandhed; hvad har Halm at gøre med Kornet? siger Herren. **29** Er mit Ord ikke saaledes som Ild? siger Herren, og som en Hammer, der sønderslaar en Klippe? **30** Derfor se, jeg er imod de Profeter, siger Herren, som stjæle mine Ord, den ene fra den anden. **31** Se, jeg er imod Profeter, siger Herren, som tage deres Tunge og varsle: „Han har sagt det". **32** Se, jeg er imod dem, som spaa løgnagtige Drømme, siger Herren, og som fortælle dem og forvilde mit Folk med deres Løgne og med deres Letfærdighed; og jeg har dog ikke sendt dem og ikke givet dem Befaling, og de gavne slet ikke dette Folk, siger Herren. **33** Og naar dette Folk eller Profeten eller en Præst spørger dig og siger: Hvad er Herrens Byrde? da skal du sige til dem: „Hvad, Byrde!" og: „Jeg vil bortkaste eder!" siger Herren. **34** Og naar Profeten eller Præsten eller Folket siger: „Herrens Byrde!" da vil jeg hjemsøge den Mand og hans Hus. **35** Saaledes skulle I sige, hver til sin Næste og hver til sin Broder: „Hvad har Herren svaret?" og: „Hvad har Herren talt?" **36** Men „Herrens Byrde" skulle I ikke nævne; thi „Byrden" vil for Manden blive hans eget Ord, efterdi I have forvendt den levende Guds, den Herre Zebaoths, vor Guds Ord. **37** Saaledes skal du sige til Profeten: Hvad har Herren svaret dig? og hvad har Herren talt? **38** Men dersom I sige: „Herrens Byrde!" saa siger Herren derfor saaledes: Fordi I have sagt dette Ord: „Herrens Byrde!" skønt jeg sendte til eder og lod sige: I skulle ikke sige: Herrens Byrde! **39** derfor se, jeg er der, og jeg vil glemme eder og kaste eder og Staden, som jeg gav eder og eders Fædre, bort fra mit Ansigt; **40** og jeg vil lægge paa eder evig Forhaanelse og evig Forsmædelse, som ikke skal glemmes.

24 Herren lod mig se et Syn, og se, to Kurve med Figener vare satte foran Herrens Tempel; efter at Nebukadnezar, Kongen af Babel, havde bortført Jekonias, Jojakims Søn, Judas Konge, og Judas Fyrster og Tømmermændene og Smedene fra Jerusalem og ført dem til Babel. **2** I den ene Kurv vare meget gode Figener som tidligt modne Figener; og i den anden Kurv vare meget slette Figener, som ikke kunde ædes, fordi de vare saa slette. **3** Og Herren sagde til mig: Hvad ser du, Jeremias? og jeg sagde: Figener! de gode

Figener ere meget gode, og de slette ere meget slette, saa at de ikke kunne ædes, fordi de ere saa slette. **4** Og Herrens Ord kom til mig saaledes: **5** Saa siger Herren, Israels Gud: Ligesom det er med disse gode Figener, saaledes vil jeg kendes ved de bortførte fra Juda, hvilke jeg sendte fra dette Sted til Kaldæernes Land dem til Baade. **6** Og jeg vil fæste mit Øje paa dem til det gode og føre dem tilbage til dette Land; og jeg vil opbygge og ikke nedbryde dem, og jeg vil plante og ikke oprykke dem. **7** Og jeg vil give dem Hjerte til at kende mig, at jeg er Herren, og de skulle være mit Folk, og jeg vil være deres Gud; thi de skulle omvende sig til mig af deres ganske Hjerte. **8** Men ligesom det er med de slette Figener, som ikke kunne ædes, fordi de ere saa slette, — thi saa siger Herren —: Saaledes vil jeg gøre Zedekias, Judas Konge, og hans Fyrster og dem, som ere tilovers af Jerusalem, de overblevne i dette Land, og dem, som bo i Ægyptens Land, **9** ja, jegvil gøre dem til en Gru, dem til Ulykke, for alle Riger paa Jorden; til Forhaanelse og til et Ordsprog, til Spot og Forbandelse paa alle de Steder, hvorhen jeg vil fordrive dem. **10** Og jeg vil sende Sværdet, Hungeren og Pesten over dem, indtil de forsvinde af Landet, som jeg gav dem og deres Fædre.

25 Det Ord, som kom til Jeremias over alt Judas Folk, i Jojakims, Josias's Søns, Judas Konges fjerde Aar; det er Nebukadnezar, Kongen af Babels første Aar; **2** hvilket Profeten Jeremias talte til alt Judas Folk og til alle Indbyggere i Jerusalem, sigende: **3** Fra Josias's, Amons Søns, Judas Konges trettende Aar og indtil denne Dag, hvilket nu er tre og tyve Aar, er Herrens Ord kommet til mig; og jeg talte til eder tidligt og ideligt, og I have ikke hørt. **4** Og Herren har sendt til eder alle sine Tjenere, Profeterne, tidligt og ideligt, og I have ikke hørt og ikke bøjet eders Øre til at høre; **5** idet de sagde: Omvender eder dog, hver fra sin onde Vej og fra sine Idrætters Ondskab, saa skulle I bo i Landet, som Herren gav eders Fædre, fra Evighed indtil Evighed; **6** og vandrer ikke efter andre Guder for at tjene dem og for at tilbede dem; og I skulle ikke opirre mig med eders Hænders Gerning, at jeg ikke skal gøre eder ondt. **7** Men I hørte mig ikke, siger Herren, for at opirre mig med eders Hænders Gerning, til eders Ulykke. **8** Derfor siger den Herre Zebaoth saaledes: Efterdi I ikke have hørt mine Ord, **9** se, saa sender jeg Bud og henter alle Nordens Slægter, siger Herren, ogsaa til Nebukadnezar, Kongen af Babel, min Tjener, og jeg vil lade dem komme over dette Land og over dets Indbyggere og over alle disse Folk trindt omkring; og jeg vil ødelægge dem og gøre dem til en Forfærdelse og til en Spot og til evige Ørkener. **10** Og jeg vil bringe Fryds Røst og Glædes Røst, Brudgoms Røst og Bruds Røst, Møllens Lyd og Lampens Skin til at høre op hos dem. **11** Og hele dette Land skal blive til en Ørk og til Forfærdelse; og disse Folk skulle tjene Kongen af Babel halvfjerdsindstyve Aar. **12** Og det skal ske, naar halvfjerdsindstyve Aar ere omme, da vil jeg hjemsøge Kongen af Babel og dette Folk, siger Herren, for deres Misgerning, samt Kaldæernes Land, og jeg vil gøre det til evige Ødelæggelser. **13** Og over dette Land vil jeg lade alle mine Ord komme, som jeg har talt imod det: Alt det, som er skrevet i denne Bog, det, som Jeremias har spaaet over alle Folkene. **14** Thi ogsaa dem skulle mange Folkeslag og store Konger gøre til Trælle; og jeg vil betale dem efter deres Fortjeneste og efter deres Hænders Gerning. **15** Thi saa sagde Herren, Israels Gud, til mig: Tag Bægeret med denne Vredens Vin af min Haand, og giv alle Folkene, til hvilke jeg sender dig, at drikke af den. **16** Og de skulle drikke og tumle og rase over Sværdet, som jeg sender iblandt dem. **17** Og jeg tog Bægeret af Herrens Haand, og jeg gav alle Folkene, til hvilke Herren sendte mig, at drikke: **18** Jerusalem og Judas Stæder og dens Konger og dens Fyrster for at gøre dem til en Ørk, til Forfærdelse, til Spot og til Forbandelse, som det ses paa denne Dag; **19** Farao, Kongen i Ægypten, og hans Tjenere og hans Fyrster og alt hans Folk **20** og den hele Hob af alle Haande Folk og alle Konger i Landet Uz og alle Konger i Filisternes Land, Askalon og Gaza og Ekron og de overblevne af Asdod, **21** Edom og Moab og Ammons Børn, **22** og alle Konger i Tyrus og alle Konger i Sidon og Kongerne paa Kysten, som er paa hin Side Havet, **23** Dedan og Thema og Bus og alle dem med rundklippet Haar **24** og alle Konger i Arabien og alle Konger over den hele Hob af alle Haande Folk, dem, som bo i Ørken, **25** og alle Konger i Zimri og alle Konger i Elam og alle Konger i Medien, **26** og alle Konger imod Norden, baade dem, som ere nær, og dem, som ere fjern, den ene efter den anden, og alle Jordens Riger, som ere paa Jorderiges Kreds; og Kongen af Sesak skal drikke efter dem. **27** Og du skal sige til dem: Saa siger den Herre Zebaoth, Israels

Gud: Drikker og bliver drukne, og spyer og falder, saa at I ikke kunne staa op igen; for Sværdet, som jeg sender iblandt eder. **28** Og det skal ske, naar de vægre sig ved at tage Bægeret af din Haand til at drikke, da skal du sige til dem: Saa siger den Herre Zebaoth: Drikke skulle I! **29** Thi se, i den Stad, som er kaldet efter mit Navn, begynder jeg med at lade Ulykken komme; og skulde I gaa fri? I skulle ikke gaa fri! thi jeg kalder et Sværd hid over alle Jordens Beboere, siger den Herre Zebaoth. **30** Og du skal spaa over dem og forkynde alle disse Ord og sige til dem: Herren skal lade et Brøl lyde fra det høje og hæve sin Røst fra sin hellige Bolig: Et Brøl skal han lade lyde imod sin Bolig, han skal opløfte et Frydeskrig som de, der træde Vinpersen, imod alle Jordens Beboere. **31** Der kommer et Bulder lige indtil Jordens Ende, thi Herren har Trætte med Hedningerne, han holder Dom over alt Kød; de ugudelige giver han til Sværdet, siger Herren. **32** Saa siger den Herre Zebaoth: Se, der udgaar Ulykke fra et Folk til et andet Folk, og en vældig Storm skal rejse sig fra det yderste af Jorden. **33** Og de, som ere ihjelslagne af Herren, skulle paa den Dag ligge fra den ene Ende af Jorden og indtil den anden Ende af Jorden; de skulle ej beklages og ej sankes op og ej begraves, de skulle vorde til Møg oven paa Marken. **34** Hyler, I Hyrder! og raaber og vælter eder i Støv, I herlige iblandt Hjorden! thi eders Dage ere komne til at slagtes; og jeg skal sønderslaa eder, og I skulle falde som et kosteligt Kar. **35** Og der skal ingen Tilflugt være for Hyrderne, og de herlige iblandt Hjorden skulle ikke undkomme. **36** Der lyder Skrig af Hyrderne og Hylen af de herlige iblandt Hjorden; thi Herren ødelægger deres Græsgang. **37** Og de fredelige Hytter ere blevne stille, for Herrens brændende Vredes Skyld. **38** Han har som den unge Løve forladt sin Hule; thi deres Land er blevet en Forfærdelse for den ødelæggende Magts Grumhed og for hans brændende Vredes Skyld.

26 I Begyndelsen af Jojakims, Josias's Søns, Judas Konges Regering kom dette Ord fra Herren saalunde: **2** Saa siger Herren: Stil dig i Herrens Hus's Forgaard, og tal til alle Judas Stæder, som komme for at tilbede i Herrens Hus, alle de Ord, som jeg har befalet dig at tale til dem, du skal ikke tage et Ord derfra. **3** Maaske de vilde høre og omvende sig, hver fra sin onde Vej, og jeg maatte angre det onde, som jeg tænker at gøre imod dem, for deres Idrætters Ondskabs Skyld. **4** Og du skal sige til dem: Saa siger Herren: Dersom I ikke høre mig om at vandre i min Lov, som jeg har sat for eders Ansigt, **5** og om at høre paa mine Tjeneres, Profeternes Ord, som jeg sender til eder, baade tidligt og ideligt, uden at I have villet høre dem: **6** Saa vil jeg gøre dette Hus ligt med Silo og gøre denne Stad til en Forbandelse for alle Folkefærd paa Jorden. **7** Og Præsterne og Profeterne og alt Folket hørte, at Jeremias talte disse Ord i Herrens Hus. **8** Og det skete, der Jeremias var færdig med at tale alt det, som Herren havde befalet ham at tale til alt Folket, da grebe Præsterne og Profeterne og alt Folket ham og sagde: Du skal visselig dø! **9** Hvorfor spaaede du i Herrens Navn og sagde: Dette Hus skal blive ligesom Silo, og denne Stad skal ødelægges, saa at ingen skal bo der? Og alt Folket samlede sig imod Jeremias i Herrens Hus. **10** Og Judas Fyrster hørte disse Ord, og de gik op fra Kongens Hus og til Herrens Hus, og de satte sig ved Indgangen til Herrens nye Port. **11** Og Præsterne og Profeterne sagde til Fyrsterne og til alt Folket saaledes: Dødsdom over denne Mand! thi han har spaaet imod denne Stad, saaledes som I have hørt med eders Øren. **12** Men Jeremias sagde til alle Fyrsterne og til alt Folket saaledes: Herren har sendt mig til at spaa imod dette Hus og imod denne Stad og til at forkynde alle de Ord, som I have hørt. **13** Saa bedrer nu eders Veje og eders Idrætter, og hører Herren eders Guds Røst, saa skal Herren angre det onde, som han har talt imod eder. **14** Og jeg, se! jeg er i eders Haand; gører imod mig, som det er godt, og som det er ret for eders Øjne. **15** Kun det skulle I vide, at dersom I dræbe mig, da ville I bringe uskyldigt Blod over eder og over denne Stad og over dens Indbyggere; thi i Sandhed, Herren har sendt mig til eder for at tale alle disse Ord for eders Øren. **16** Da sagde Fyrsterne og alt Folket til Præsterne og til Profeterne: Der bør ingen Dødsdom fældes over denne Mand; thi har han talt til os i Herren vor Guds Navn. **17** Og nogle Mænd af de Ældste i Landet stode op, og de sagde til hele Folkets Forsamling saaledes: **18** Morasktiten Mika spaaede i Ezekias's, Judas Konges Dage, og sagde til alt Judas Folk: Saa siger den Herre Zebaoth: Zion skal pløjes som en Ager og Jerusalem blive til Stenhobe og Husets Bjerg til Skovhøje. **19** Mon Ezekias, Judas Konge, og al Juda straks dræbte ham? frygtede han ikke Herren og bad

ydmygt for Herrens Ansigt, saa at Herren angrede det onde, som han havde talt imod dem? og vi, vi bringe en stor Ulykke over vore Sjæle. **20** Der var ogsaa en Mand, som spaaede i Herrens Navn, Urias, Semajas's Søn, fra Kirjath-Jearim; og han spaaede imod denne Stad og imod dette Land, aldeles som Jeremias's Ord vare. **21** Og Kong Jojakim og alle hans vældige og alle Fyrsterne hørte hans Ord, og Kongen søgte at dræbe ham; men Urias hørte det og frygtede og flyede og kom til Ægypten. **22** Men Kong Jojakim sendte Mænd til Ægypten, nemlig Elnatan, Akbors Søn, og nogle Mænd med ham til Ægypten. **23** Og de førte Urias fra Ægypten og bragte ham til Kong Jojakim, og denne slog ham ihjel med Sværdet og lod hans døde Krop kaste i de meniges Grave. **24** Kun Ahikams, Safans Søns, Haand var med Jeremias, saa at man ikke gav ham i Folkets Haand til at dræbes.

27 I Begyndelsen af Jojakims, Josias's Søns, Judas Konges Regering kom dette Ord til Jeremias fra Herren, saalydende: **2** Saa sagde Herren til mig: Gør dig Baand og Aag, og læg dem paa din Hals, **3** og send dem til Kongen i Edom og til Kongen i Moab og til Ammons Børns Konge og til Kongen i Tyrus og til Kongen i Sidon, ved de Sendebud, som ere komne til Jerusalem, til Zedekias, Judas Konge. **4** Og du skal befale dem at sige saaledes til deres Herrer: Saa siger den Herre Zebaoth, Israels Gud: Saaledes skulle I sige til eders Herrer: **5** Jeg har skabt Jorden, Menneskene og Dyrene, som ere paa Jordens Kreds, ved min store Magt og ved min udrakte Arm; og jeg har givet dem til den, hvem det synes mig ret. **6** Og nu har jeg givet alle disse Lande i Nebukadnezar, Kongen af Babels, min Tjeners Haand; endogsaa de vilde Dyr paa Marken har jeg givet ham til hans Tjeneste. **7** Og alle Folkefærd skulle tjene ham og hans Søn og hans Søns Søn, indtil ogsaa hans eget Lands Tid kommer, da skulle mange Folk og mægtige Konger gøre ham til Træl. **8** Og det skal ske, at naar et Folk og et Rige ikke vil tjene Nebukadnezar, Kongen af Babel, og ikke vil bøje sin Hals under Kongen af Babels Aag, da vil jeg hjemsøge dette Folk med Sværdet og med Hungeren og med Pesten, siger Herren, indtil jeg faar gjort Ende paa det ved hans Haand. **9** Derfor hører ikke eders Profeter og eders Spaamænd og eders Drømme og eders Dagvælgere og eders Troldkarle, som sige saaledes til eder: I skulle ikke komme til at tjene Kongen af Babel. **10** Thi de spaa Løgn for eder for at bringe eder langt bort fra eders Land, og for at jeg skal støde eder ud, og at I skulle omkomme. **11** Men det Folk, som bøjer sin Hals under Kongen af Babels Aag og tjener ham, det vil jeg lade blive i sit Land, siger Herren, og det skal dyrke det og bo derudi. **12** Og til Zedekias, Judas Konge, talte jeg efter alle disse Ord og sagde: Bøjer eders Halse under Kongen af Babels Aag, og tjener ham og hans Folk, saa skulle I leve. **13** Hvorfor ville I dø, du og dit Folk, ved Sværdet, ved Hungeren og ved Pesten, saaledes som Herren har talt til det Folk, som ikke vil tjene Kongen af Babel? **14** Og hører ikke paa de Profeters Ord, som sige saaledes til eder: I skulle ikke komme til at tjene Kongen af Babel; thi de spaa Løgn for eder. **15** Thi jeg har ikke sendt dem, siger Herren; men de spaa Løgn i mit Navn, paa det at jeg skal støde eder ud, at I skulle omkomme, I og Profeterne, som spaa for eder. **16** Og til Præsterne og til alt dette Folk talte jeg og sagde: Saa siger Herren: Hører ikke paa eders Profeters Ord, de, som spaa for eder og sige: Se, Herrens Hus's Kar skulle nu snart føres tilbage fra Babel; thi de spaa Løgn for eder. **17** Hører ikke paa dem, tjener Kongen af Babel, saa skulle I leve; hvorfor skal denne Stad blive øde? **18** Men dersom de ere Profeter, og dersom Herrens Ord er hos dem, saa lad dem bønfalde den Herre Zebaoth om, at de Kar, som ere blevne tilbage i Herrens Hus og i Judas Konges Hus og i Jerusalem, ikke maa komme til Babel. **19** Thi saa siger den Herre Zebaoth om Støtterne og om Havet og om Stolene og om de øvrige Kar, som ere blevne tilbage i denne Stad, **20** og som Nebukadnezar, Kongen af Babel, ikke har taget, der han bortførte fra Jerusalem til Babel Jekonias, Jojakims Søn, Judas Konge, og alle de ypperste af Juda og Jerusalem: **21** Ja, saa siger den Herre Zebaoth, Israels Gud, om Karrene, som ere blevne tilbage i Herrens Hus og i Judas Konges Hus og i Jerusalem: **22** De skulle føres til Babel og blive der indtil den Dag, jeg vil se efter dem, siger Herren, og føre dem op og lade dem komme tilbage til dette Sted.

28 Og det skete i dette Aar, i Begyndelsen af Judas Konge Zedekias's Regering, i det fjerde Aar, i den femte Maaned, at Profeten Hananias, Assurs Søn, som var fra Gibeon, sagde saaledes til mig i Herrens Hus, for Præsterne og alt Folkets Øjne: **2** Saa siger

den Herre Zebaoth, Israels Gud: Jeg har sønderbrudt Kongen af Babels Aag. 3 Inden et Par Aars Tid er omme, vil jeg føre tilbage til dette Sted alle Herrens Hus's Kar, som Nebukadnezar, Kongen af Babel, tog fra dette Sted og førte til Babel. 4 Og Jekonias, Jojakims Søn, Judas Konge og alle bortførte af Juda, som ere komne til Babel, vil jeg føre tilbage til dette Sted, siger Herren; thi jeg vil sønderbryde Kongen af Babels Aag. 5 Og Profeten Jeremias sagde til Profeten Hananias for Præsternes Øjne og for alt Folkets Øjne, medens de stode i Herrens Hus, 6 ja, Profeten Jeremias sagde: Amen! Herren gøre saa, Herren stadfæste dine Ord, som du har spaaet om, at han vil lade Herrens Hus's Kar og alle bortførte komme tilbage fra Babel til dette Sted! 7 Men hør kun dette Ord, som jeg taler for dine Øren og for alt Folkets Øren: 8 Profeterne, som have været før mig og før dig af fordums Tid, spaaede imod mange Lande og imod store Riger om Krig og om Ulykke og om Pest. 9 Men naar Profeten spaar om Fred, saa vil han, naar Profetens Ord gaar i Opfyldelse, erkendes som den Profet, Herren i Sandhed har sendt. 10 Da tog Profeten Hananias Aaget af Profeten Jeremias's Hals og sønderbrød det. 11 Og Hananias sagde saaledes for alt Folkets Øjne: Saa siger Herren: Saaledes vil jeg inden et Par Aars Tid er omme, bryde Nebukadnezar, Kongen af Babels Aag af alle Folkenes Hals; og Profeten Jeremias gik sin Vej. 12 Men Herrens Ord kom til Jeremias, efter at Profeten Hananias havde brudt Aaget af Profeten Jeremias's Hals, og han sagde: 13 Gak og sig saaledes til Hananias: Saa siger Herren: Du har sønderbrudt Træaag, men du har gjort Jernaag i Stedet for. 14 Thi saa siger den Herre Zebaoth, Israels Gud: Jeg har lagt et Jernaag paa alle disse Folks Hals, at de maa tjene Nebukadnezar, Kongen af Babel, og de skulle tjene ham; ogsaa de vilde Dyr paa Marken har jeg givet ham. 15 Og Profeten Jeremias sagde til Profeten Hananias: Hør dog, Hananias! Herren har ikke sendt dig, og du har faaet dette Folk til at forlade sig paa Løgn. 16 Derfor, saa siger Herren: Se, jeg vil sende dig bort fra Jordens Kreds; i dette Aar skal du dø, thi du har prædiket Frafald fra Herren. 17 Saa døde Profeten Hananias i det samme Aar, i den syvende Maaned.

29 Og disse ere Ordene i det Brev, som Profeten Jeremias sendte fra Jerusalem til de øvrige af de Ældste, som vare bortførte, og til Præsterne og til Profeterne og til alt Folket, som Nebukadnezar havde bortført fra Jerusalem til Babel, 2 — efter at Kong Jekonias og Herskerinden og Hofmændene, Judas og Jerusalems Fyrster, og Tømmermændene og Smedene vare gangne ud af Jerusalem, — 3 ved Eleasas, Safans Søns, og Gemarias, Hilkias Søns, Haand, hvilke Zedekias, Judas Konge, sendte til Babel til Nebukadnezar, Kongen i Babel; det lød saaledes: 4 Saa siger den Herre Zebaoth, Israels Gud, til alle de bortførte, som jeg har ladet bortføre fra Jerusalem til Babel: 5 Bygger Huse og bosætter eder, og planter Haver og æder deres Frugt! 6 Tager Hustruer og avler Sønner og Døtre, og tager Hustruer til eders Sønner og giver eders Døtre Mænd, at de maa føde Sønner og Døtre; og formerer eder der, og mindsker eder ikke! 7 Og søger den Stads Bedste, til hvilken jeg bortførte eder, og beder for den til Herren, thi naar den har Fred, saa have og I Fred. 8 Thi saa siger den Herre Zebaoth, Israels Gud: Lader ikke eders Profeter, som ere midt iblandt eder, og eders Spaamænd bedrage eder, og hører ikke paa eders Drømme, som I komme til at drømme. 9 Thi de spaa Løgn for eder i mit Navn; jeg har ikke sendt dem, siger Herren. 10 Thi saa siger Herren: Naar halvfjerdsindstyve Aar ere forløbne for Babel, da vil jeg besøge eder ogstadfæste over eder mit gode Ord om at føre eder tilbage til dette Sted. 11 Thi jeg kender de Tanker, som jeg tænker angaaende eder, siger Herren, Tanker om Fred og ikke om Ulykke, for at give eder en Fremtid og et Haab. 12 Og I skulle paakalde mig og gaa hen og bede til mig, og jeg vil høre eder. 13 Og I skulle søge og finde mig; thi I ville søge mig af eders ganske Hjerte. 14 Og jeg skal lade mig finde af eder, siger Herren, og omvende eders Fangenskab og samle eder fra alle de Hedninger og fra alle de Steder, hvorhen jeg fordrev eder, siger Herren; og jeg skal lade eder komme tilbage til det Sted, hvorfra jeg bortførte eder. 15 Thi I have sagt: Herren har opvakt os Profeter i Babel; 16 men Herren har sagt saaledes om Kongen, som sidder paa Davids Trone, og om alt Folket, som bor i denne Stad, om eders Brødre, som ikke ere gangne ud med eder iblandt de bortførte, 17 ja, saaledes har den Herre Zebaoth sagt: Se, jeg sender Sværdet, Hungeren og Pesten over dem, og jeg vil gøre dem som de modbydelige Figener, der ikke kunde ædes, fordi de vare saa slette. 18 Og jeg vil forfølge dem med Sværdet, med Hungeren og med Pesten og gøre dem til en Gru for alle Riger

paa Jorden, til Forbandelse og til Forfærdelse og til Spot og til Forhaanelse iblandt alle Hedningerne, hvorhen jeg har fordrevet dem; 19 fordi de ikke hørte paa mine Ord, siger Herren, jeg, som sendte mine Tjenere, Profeterne, til dem tidligt og ideligt, uden at de hørte mig, siger Herren. 20 Men I, hører Herrens Ord, alle I bortførte, hvilke jeg sendte fra Jerusalem til Babel! 21 Saa siger den Herre Zebaoth, Israels Gud, om Akab, Kolajas Søn, og om Zedekias, Maasejas Søn, som spaa eder Løgn i mit Navn: Se, jeg giver dem i Nebukadnezar, Kongen af Babels Haand, og han skal dræbe dem for eders Øjne. 22 Og der skal fra dem optages en Forbandelse iblandt alle de bortførte af Juda, som ere i Babel, idet man skal sige: Herren gøre dig som Zedekias og som Akab! hvilke Kongen af Babel stegte ved Ild, 23 fordi de gjorde en Daarskab i Israel og bedreve Hor med deres Næstes Hustruer og i mit Navn talte løgnagtige Ord, hvilke jeg ikke havde befalet dem; jeg ved det og vidner det, siger Herren. 24 Og om Semaja, Nekelamiten, skal du sige saaledes: 25 Saa siger den Herre Zebaoth, Israels Gud: Fordi du sendte Breve i dit Navn til alt Folket, som er i Jerusalem, og til Præsten Zefanja, Maasejas Søn, og til alle Præsterne saa lydende: 26 Herren har sat dig til Præst i Præsten Jojadas Sted, for at der maa være Opsynsmænd i Herrens Hus over hver Mand, som raser, og som spaar, at du kan lægge dem i Blok og Baand: 27 Hvorfor har du da nu ikke truet Jeremias fra Anathoth, som spaar for eder? 28 thi derfor har han sendt Bud til os til Babel og sagt: Det vil vare længe; bygger Huse og bosætter eder, og planter Haver og æder deres Frugt — — 29 Og Præsten Zefanja læste dette Brev for Profeten Jeremias's Øren. 30 Og Herrens Ord kom til Jeremias saalunde: 31 Send Bud til alle de bortførte, og sig: Saa siger Herren om Nekelamiten Semaja: Fordi Semaja har spaaet for eder, skønt jeg ikke har sendt ham, og han har bragt eder til at forlade eder paa Løgn: 32 Derfor, saa siger Herren: Se, jeg vil hjemsøge Nekelamiten Semaja og hans Afkom; han skal ikke have nogen, som skal bo midt iblandt dette Folk, og han skal ikke se det gode, som jeg vil gøre imod mit Folk, siger Herren; thi han har prædiket Frafald fra Herren.

30 Det Ord, som kom til Jeremias fra Herren, saalydende: 2 Saa siger Herren, Israels Gud: Skriv dig alle de Ord, som jeg har talt til dig, i en Bog. 3 Thi se, de Dage komme, siger Herren, da vil jeg vende mit Folk Israels og Judas Fangenskab, siger Herren, og føre dem tilbage til det Land, som jeg har givet deres Fædre, at de skulle eje det. 4 Og disse ere Ordene, som Herren talte til Israel og Juda: 5 Thi saa siger Herren: Forfærdelses Røst have vi hørt; der er Skræk og ikke Fred. 6 Spørger dog og ser, om en Mand føder? hvorfor saa jeg hver Mand med sine Hænder paa sine Lænder som hun, der føder, og at alle Ansigter ere omskiftede til Bleghed? 7 Ve! thi stor er denne Dag, saa den er uden Lige; og det er en Trængsels Tid for Jakob; dog skal han blive frelst derfra. 8 Og det skal ske paa den Dag, siger den Herre Zebaoth, at jeg vil bryde hans Aag af din Hals og sønderrive dine Baand; og de fremmede skulle ikke ydermere bringe dem til at tjene sig. 9 Men de skulle tjene Herren deres Gud og David deres Konge, som jeg vil oprejse dem. 10 Frygt da ikke, du min Tjener Jakob! siger Herren, og vær ikke forfærdet, Israel! thi se, jeg frier dig ud fra et langt fraliggende Land og din Sæd ud fra deres Fangenskabs Land; og Jakob skal komme tilbage og bo rolig og tryg, og ingen skal forfærde ham. 11 Thi jeg er med dig, siger Herren, for at frelse dig, thi jeg vil lade det tage en Ende med alle de Folkeslag, iblandt hvilke jeg adspredte dig; kun med dig vil jeg ikke lade det tage Ende, men jeg vil tugte dig med Maade og ikke lade dig slippe aldeles fri. 12 Thi saa siger Herren: Svart er dit Brud, ondartet dit Saar. 13 Ingen tager sig af din Sag til Helbredelse; der er ingen Lægedom, ingen Forbinding for dig. 14 Alle dine Elskere have glemt dig, de søge dig ikke; thi jeg har slaget dig, ligesom man slaar en Fjende, med en svar Tugtelse, fordi dine Misgerninger ere mangfoldige, fordi dine Synder ere talrige. 15 Hvorfor raaber du over dit Brud, at din Pine er saa svar? fordi dine Misgerninger ere mangfoldige, fordi dine Synder ere talrige, har jeg gjort disse Ting ved dig. 16 Derfor skulle alle, som fortære dig, blive fortærede, og alle dine Modstandere skulle alle sammen gaa i Fangenskab; og de, som udplyndrede dig, skulle udplyndres, og alle dem, som berøvede dig, vil jeg give hen til Rov. 17 Thi jeg vil lade din Helbredelse tage til og læge dig for dine Saar, siger Herren; thi de kaldte dig den fordrevne, de sagde: Det er Zion, ingen spørger efter hende. 18 Saa siger Herren: Se, jeg vil omvende Fangenskabet for Jakobs Telte og forbarme mig over hans Boliger; og Staden skal bygges paa sin Høj, og der skal blive

Palads efter sin Vis. 19 Og Taksigelse og de legendes Røst skal udgaa fra dem; thi jeg vil formere dem, og de skulle ikke formindskes, og jeg vil ære dem, og de skulle ikke blive ringe. 20 Og hans Sønner skulle vorde som fordum, og hans Menighed skal befæstes for mit Ansigt, og jeg vil hjemsøge alle dem, som fortrykke ham. 21 Og hans Fyrste skal nedstamme fra ham selv, og hans Hersker skal udgaa fra hans Midte, og ham vil jeg lade nærme sig, og han skal komme nær til mig; thi hvo er ellers den, som har sat sit Hjerte i Borgen for at komme nær til mig? siger Herren. 22 Og I skulle være mit Folk, og jeg vil være eders Gud. 23 Se, en Herrens Storm, Fortørnelse, farer ud, og en hvirvlende Storm, den skal hvirvle over de ugudeliges Hoved. 24 Herrens brændende Vrede skal ikke vende om, førend han har udført, og førend han har fuldkommet sit Hjertes Tanker; i de sidste Dage skulle I faa Forstand derpaa.

31 Paa den Tid, siger Herren, vil jeg være alle Israels Slægters Gud, og de skulle være mit Folk. 2 Saa siger Herren: Et Folk, som er overblevet fra Sværd, har fundet Naade i Ørken; jeg gaar hen for at skaffe Israel Hvile. 3 Herren har ladet sig se for mig fra det fjerne: Jeg har elsket dig med en evig Kærlighed, derfor har jeg bevaret dig Miskundhed. 4 Endnu vil jeg opbygge dig, og du skal bygges, du Israels Jomfru! endnu skal du pryde dig med Pauker og gaa ud i de legendes Dans. 5 Endnu skal du plante Vingaarde paa Samarias Bjerge; de, som plante, skulle plante dem og tage dem i Brug. 6 Thi der kommer en Dag, da Vægtere paa Efraims Bjerg skulle raabe: Staar op, og lader os gaa op til Zion, til Herren vor Gud. 7 Thi saa siger Herren: Fryder eder over Jakob med Glæde, og jubler over det første af Folkene, lader det høres, priser og siger: Herre, frels dit Folk, det overblevne af Israel. 8 Se, jeg fører dem fra Nordenland og vil samle dem fra det yderste af Jorden; iblandt dem skal der være blinde og halte, frugtsommelige og fødende til Hobe; de skulle komme hid tilbage som en stor Forsamling. 9 De skulle komme med Graad, og under deres ydmyge Bønner vil jeg føre dem frem; jeg vil lede dem til Vandbække paa en jævn Vej, hvor de ikke skulle støde sig; thi jeg er bleven Israels Fader, og Efraim, han er min førstefødte Søn. 10 Hører, I Hedninger I Herrens Ord og kundgører det paa Øerne i det fjerne og siger: Den, som adspredte Israel, skal samle det og bevare det som en Hyrde sin Hjord. 11 Thi Herren har løskøbt Jakob og igenløst ham af dens Haand, som var stærkere end han. 12 Og de skulle komme og synge med Fryd paa Zions Høj og strømme til Herrens gode Gaver, til Korn og til Most og til Olie og til unge Faar og Øksne; og deres Sjæl skal være som en vandrig Have, og de skulle ikke herefter bedrøves mere. 13 Da skal en Jomfru glæde sig i Dans, og unge og gamle til Hobe; og jeg vil vende deres Sorg til Glæde og trøste dem og glæde dem efter deres Bedrøvelse. 14 Og jeg vil vederkvæge Præsternes Sjæl med det fede, og mit Folk, de skulle mættes med mine Gaver, siger Herren. 15 Saa siger Herren: Der er hørt en Røst i Rama, en Klage, en bitter Graad, Rakel græder over sine Børn; hun vægrer sig ved at lade sig trøste over sine Børn, thi de ere ikke mere til. 16 Saa siger Herren: Hold din Røst fra Graad og dine Øjne fra Taarer; thi der er Løn for dit Arbejde, siger Herren; og de skulle komme tilbage fra Fjendens Land. 17 Og der er Haab for din sidste Tid, siger Herren; og Børnene skulle komme igen til deres Landemærker. 18 Jeg har hørt Efraim ynkeligt klage: Du har tugtet mig, og jeg er tugtet som en Kalv, der ikke er tæmmet; omvend mig, og jeg vil omvende mig; thi du er Herren min Gud. 19 Thi efter at jeg havde vendt mig bort, angrede jeg det, og efter at jeg var kommen til at erkende det, slog jeg mig paa Hoften; jeg var beskæmmet og skammede mig, thi jeg maatte bære min Ungdoms Skændsel. 20 Er da Efraim mig en dyrebar Søn? eller er han mit Yndlingsbarn? thi saa ofte jeg end har talt imod ham, kommer jeg ham dog endnu flittigt i Hu; derfor bruser mit Indre for ham, jeg vil forbarme mig over ham, siger Herren. 21 Oprejs dig Vejvisere, sæt dig Mærkestene, agt vel paa Stien, den Vej, ad hvilken du gik bort; vend tilbage, du Israels Jomfru, vend tilbage til disse dine Steder. 22 Hvor længe vil du fare omkring, du frafaldne Datter; thi Herren skaber nyt paa Jorden: Kvinde skal omgive Manden. 23 Saa siger den Herre Zebaoth, Israels Gud: Endnu skulle de sige dette Ord i Judas Land og i hans Stæder, naar jeg omvender deres Fangenskab: Herren velsigne dig, du Retfærdigheds Bolig! du hellige Bjerg! 24 Og Juda og alle hans Stæder skulle bo derudi til Hobe, de, som dyrke Ageren, og de, som drage om med Hjorden. 25 Thi jeg vederkvæger den trætte Sjæl og mætter hver vansmægtet Sjæl. 26 Derfor vaagnede jeg op og saa, og min Søvn var mig sød. 27 Se, de Dage

komme, siger Herren, da jeg vil besaa Israels Hus og Judas Hus med en Sæd af Folk og med en Sæd af Kvæg. 28 Og det skal ske, at ligesom jeg var aarvaagen over dem til at oprykke og til at nedrive og til at nedbryde og til at ødelægge og til at handle ilde med dem: Saaledes vil jeg være aarvaagen over dem til at bygge og til at plante, siger Herren. 29 I de Dage skulle de ikke mere sige: Fædrene aade sure Druer, og Børnenes Tænder bleve ømme; 30 men enhver skal dø for sin egen Misgernings Skyld, hvert Menneske, som æder de sure Druer, hans Tænder skulle blive ømme. 31 Se, de Dage komme, siger Herren, da jeg vil slutte en ny Pagt med Israels Hus og med Judas Hus; 32 ikke efter den Pagt, som jeg sluttede med deres Fædre, der jeg tog dem ved Haanden for at udføre dem af Ægyptens Land, hvilken Pagt med mig de brøde, endskønt jeg var deres Ægtemand, siger Herren; 33 men dette er Pagten, som jeg vil slutte med Israels Hus, efter disse Dage, siger Herren: Jeg giver min Lov i deres Indre og skriver den i deres Hjerte, og jeg vil være deres Gud, og de skulle være mit Folk. 34 Og de skulle ikke mere lære nogen sin Næste eller nogen sin Broder, sigende: Kender Herren; thi de skulle alle kende mig, baade de smaa og de store iblandt dem, siger Herren; thi jeg vil forlade dem deres Skyld og ikke ydermere komme deres Synd i Hu. 35 Saa siger Herren, som sætter Solen til Lys om Dagen, Maanens og Stjernernes Love til Lys om Natten, han, som oprører Havet, at dets Bølger bruse, Herre Zebaoth er hans Navn: 36 Dersom disse Love vige for mit Ansigt, siger Herren, da skal og Israels Sæd ophøre med at være et Folk for mit Ansigt alle Dage. 37 Saa siger Herren: Dersom Himlene heroventil kunne maales, og Jordens Grundvold hernedentil kan udforskes, saa vil jeg og forkaste al Israels Sæd for alt det, som de have gjort, siger Herren. 38 Se, de Dage komme, siger Herren, da Staden skal bygges for Herren, fra Hananeels Taarn indtil Hjørneporten. 39 Og over for den skal Maalesnoren gaa videre over Garebs Høj og vende sig om imod Goat. 40 Og den hele Dal med Aadslerne og Asken og alle Markerne indtil Kedrons Bæk, indtil Hesteportens Hjørne imod Østen skal være Herren en Helligdom; den skal ikke forstyrres og ikke nedbrydes mere evindelig.

32 Det Ord, som kom til Jeremias fra Herren i Judas Konge Zedekias's tiende Aar; det Aar er Nebukadnezars attende Aar; 2 — og dengang belejrede Kongen af Babels Hær Jerusalem; men Profeten Jeremias var indelukket i Forgaarden til Fængselet, som var i Judas Konges Hus; 3 hvor Zedekias, Judas Konge, havde indelukket ham og sagt: Hvorfor spaar du og siger: Saa sagde Herren: Se, jeg giver denne Stad i Kongen af Babels Haand, at han skal indtage den, 4 og Zedekias, Judas Konge, skal ikke undkomme fra Kaldæernes Haand; men han skal visselig gives i Kongen af Babels Haand, og hans Mund skal tale med hans Mund, og hans Øjne skulle se hans Øjne; 5 og han skal føre Zedekias til Babel, og han skal blive der, indtil jeg ser til ham, siger Herren; thi om I end stride imod Kaldæerne, skulle I ikke have Lykke. — 6 Og Jeremias sagde: Herrens Ord er kommet til mig saalunde: 7 Se, Hanameel, din Farbroder, Sallums Søn, kommer til dig og siger: Køb dig min Ager, som er i Anathoth; thi du har Løsningsretten, at du kan købe den. 8 Og Hanameel, min Farbroders Søn, kom til mig efter Herrens Ord til Fængselets Forgaard og sagde til mig: Kære, køb min Ager, som er i Anathoth, i Benjamins Land; thi du har Arveretten, og du har Løsningsretten, køb dig den; da fornam jeg, at det var Herrens Ord. 9 Og jeg købte af Hanameel, min Farbroders Søn, Ageren, som var i Anathoth, og vejede ham Pengene til, sytten Sekel Sølv. 10 Og jeg skrev det i Brevet og forseglede det og tog Vidner dertil og vejede Pengene i Vægtskaalerne: 11 Og jeg tog Købebrevet, det som var forseglet og indeholdt, hvad der var bestemt og fastsat, og det, som var aabent. 12 Og jeg gav Baruk, en Søn af Neria, som var en Søn af Mahasia, Købebrevet for Hanameels, min Farbroders Søns, Øjne og for de Vidners Øjne, som havde underskrevet Købebrevet, for alle de Jøders Øjne, som sade i Fængselets Forgaard. 13 Og jeg befalede Baruk for deres Øjne og sagde: 14 Saa siger den Herre Zebaoth, Israels Gud: Tag disse Breve, dette Købebrev, baade dette forseglede og dette aabne Brev, og læg dem i et Lerkar, at de maa holde sig mange Dage. 15 Thi saa siger den Herre Zebaoth, Israels Gud: Endnu skal der købes Huse og Agre og Vingaarde i dette Land. 16 Og jeg bad til Herren, efter at jeg havde overgivet Baruk, Nerias Søn, Købebrevet og sagde: 17 Ak, Herre, Herre! se, du har skabt Himmelen og Jorden ved din store Kraft og ved din udrakte Arm; der er ingen Ting underlig for dig, 18 du, som gør Miskundhed imod tusinde og som betaler Fædrenes

Misgerning i deres Børns Barm efter dem, du store, du vældige Gud, hvis Navn er Herren Zebaoth, **19** stor i Raad og mægtig i Gerning; thi dine Øjne ere opladte over alle Menneskens Børns Veje til at give hver efter hans Veje og efter hans Idrætters Frugt! **20** Du, som har gjort Tegn og underlige Ting i Ægyptens Land, indtil denne Dag, baade iblandt Israel og iblandt andre Mennesker, og har indlagt dig et Navn, som det er paa denne Dag; **21** og du udførte dit Folk Israel af Ægyptens Land, ved Tegn og ved underlige Ting og ved en stærk Haand og ved en udrakt Arm og ved stor Forfærdelse; **22** og du gav dem dette Land, som du tilsvor deres Fædre at ville give dem, et Land, som flyder med Mælk og Honning; **23** og de kom og toge det i Eje, men de hørte ikke din Røst og vandrede ikke efter din Lov; alt det, som du bød dem at gøre, gjorde de ikke; og du lod al denne Ulykke møde dem. **24** Se, Belejringsvoldene ere komne ind imod Staden til dens Indtagelse, og Staden er given i Kaldæernes Haand, som stride imod den, ved Sværdet og Hungeren og Pesten; og det, som du har talt, er sket, og se, du ser det. **25** Og du, Herre, Herre, har dog sagt til mig: Køb dig Ageren for Penge og tag Vidner derpaa, skønt Staden er given i Kaldæernes Haand. **26** Og Herrens Ord kom til Jeremias, saa lydende: **27** Se, jeg er Herren, alt Køds Gud; mon nogen Ting skulde være underlig for mig? **28** Derfor, saa siger Herren: Se, jeg giver denne Stad i Kaldæernes Haand og i Nebukadnezar, Kongen af Babels Haand, at han skal indtage den. **29** Og Kaldæerne, som stride imod denne Stad, skulle komme og stikke Ild paa denne Stad og opbrænde den og Husene, paa hvis Tage de gjorde Røgelse for Baal og udøste Drikoffer for andre Guder for at opirre mig. **30** Thi Israels Børn og Judas Børn have kun gjort ondt for mine Øjne fra deres Ungdom af; og Israels Børn have kun opirret mig med deres Hænders Gerning, siger Herren. **31** Thi til Vrede for mig og til Harme for mig har denne Stad været fra den Dag, da de byggede den, og indtil denne Dag, saa at jeg maa skaffe den bort fra mit Ansigt **32** formedelst al Israels Børns og Judas Børns Ondskab, som de øvede for at opirre mig, de, deres Konger, deres Fyrster, deres Præster og deres Profeter, baade Judas Mænd og Jerusalems Indbyggere. **33** Og de vendte Ryggen til mig, og ikke Ansigtet; skønt jeg lærte dem tidligt og ideligt, hørte de dog ikke, saa at de annammede Undervisning. **34** Men de satte deres Vederstyggeligheder i det Hus, som er kaldet efter mit Navn, for at besmitte det. **35** Og de byggede Baalshøjene, som ere i Ben-Hinnoms Dal, for at ofre deres Sønner og deres Døtre til Molek, hvilket jeg ikke havde befalet dem, og hvilket ikke var kommet mig i Sinde, og for at gøre denne Vederstyggelighed, paa det de maatte faa Juda til at synde. **36** Og nu siger Herren, Israels Gud, derfor saaledes om denne Stad, om hvilken I sige, at den gives i Kongen af Babels Haand, ved Sværdet og ved Hungeren og ved Pesten: **37** Se, jeg samler dem fra alle Landene, hvorhen jeg fordrev dem i min Vrede og i min Harme og i stor Fortørnelse; og jeg vil føre dem tilbage til dette Sted og lade dem bo tryggelig. **38** Og de skulle være mig et Folk, og jeg vil være dem en Gud. **39** Og jeg vil give dem eet Hjerte og een Vej, at de skulle frygte mig alle Dage, for at det maa gaa dem vel og deres Børn efter dem. **40** Og jeg vil slutte en evig Pagt med dem, at jeg ikke vil drage mig tilbage fra dem, med at gøre dem godt; og jeg vil lægge min Frygt i deres Hjerter, at de ikke skulle vige fra mig. **41** Og jeg vil glæde mig over dem ved at gøre dem godt; og jeg vil plante dem i dette Land i Sandhed, af mit ganske Hjerte og af min ganske Sjæl. **42** Thi saa siger Herren: Ligesom jeg lod al den store Ulykke komme over dette Folk, saaledes vil jeg lade alt det gode komme over dem, som jeg taler over dem. **43** Og der skal købes Agre i dette Land, om hvilket I sige: Det er øde, uden Folk og Kvæg, det er givet i Kaldæernes Haand. **44** De skulle købe Agre for Penge og skrive Breve og forsegle dem og tage Vidner derpaa, i Benjamins Land og trindt omkring Jerusalem, og i Judas Stæder og i Stæderne paa Bjerget og i Stæderne i Lavlandet og i Stæderne imod Sønden; thi jeg vil omvende deres Fangenskab, siger Herren.

33 Og Herrens Ord kom til Jeremias anden Gang, medens han endnu var indelukket i Fængselets Forgaard; det lød: **2** Saa siger Herren, som gør det, Herren, som beslutter det, saa at han udfører det, Herren er hans Navn: **3** Raab til mig, og jeg vil svare dig, og jeg vil tilkendegive dig store og velforvarede Ting, som du ikke ved. **4** Thi saa siger Herren, Israels Gud, om denne Stads Huse og om Judas Kongers Huse, som ere slaaede ned formedelst Belejringsvoldene og formedelst Sværdet, **5** og om dem, som kom ind for at stride imod Kaldæerne og for at fylde op med døde

Kroppe af Mennesker, hvilke jeg slog i min Vrede og i min Harme, og idet jeg skjulte mit Ansigt for denne Stad for al deres Ondskabs Skyld: **6** Se, jeg vil lade dens Helbredelse og Lægedom tage til og læge dem, og jeg vil oplade dem en Rigdom af Fred og Sandhed. **7** Og jeg vil omvende Judas Fangenskab og Israels Fangenskab, og jeg vil bygge dem som i Begyndelsen. **8** Og jeg vil rense dem fra al deres Misgerning, med hvilken de syndede imod mig, og forlade dem alle deres Misgerninger, med hvilke de have syndet imod mig, og med hvilke de have forbrudt sig imod mig. **9** Og det skal være mig til et glædeligt Navn, til Lov og til Ære for alle Jordens Folkeslag, som høre alt det gode, jeg gør dem; og de skulle forfærdes og skælve over alt det gode og over al den Fred, som jeg vil give dem. **10** Saa siger Herren: Endnu skal der paa dette Sted, om hvilket I sige: Det er øde, uden Folk og uden Fæ, i Judas Stæder og paa Jerusalems Gader, som ere ødelagte, uden Folk og uden Indbyggere og uden Fæ, høres **11** Fryds Røst og Glædes Røst, Brudgoms Røst og Bruds Røst, deres Røst, som sige: Takker den Herre Zebaoth, thi Herren er god, thi hans Miskundhed er evindelig, og deres, som bringe Takoffer til Herrens Hus; thi jeg vil omvende Landets Fangenskab som i Begyndelsen, sagde Herren. **12** Saa siger den Herre Zebaoth: Endnu skal der være paa dette Sted, som er øde uden Folk og uden Fæ, og i alle dets Stæder Bolig for Hyrder, som lade Hjorden hvile. **13** I Stæderne paa Bjerget, i Stæderne i Lavlandet og i Stæderne imod Sønden og i Benjamins Land og trindt omkring Jerusalem og i Judas Stæder skulle Hjordene endnu gaa forbi Tællerens Hænder, siger Herren. **14** Se, de Dage komme, siger Herren, da jeg vil stadfæste det gode Ord, hvilket jeg har talt til Israels Hus og om Judas Hus. **15** I de Dage og paa den Tid vil jeg lade for David en Retfærdigheds Vækst opvokse; og han skal øve Ret og Retfærdighed paa Jorden. **16** I de Dage skal Juda frelses og Jerusalem bo tryggelig; og dette er Navnet, man skal give den: Herren vor Retfærdighed. **17** Thi saa siger Herren: Der skal ikke fattes for David en Mand, som skal sidde paa Israels Hus's Trone. **18** Og der skal ikke fattes for Præsterne, Leviterne, en Mand til at staa for mit Ansigt, som skal ofre Brændoffer og antænde Madoffer og lave Slagtoffer alle Dagene. **19** Og Herrens Ord kom til Jeremias, saaledes: **20** Saa siger Herren: Dersom I kunne bryde min Pagt med Dagen og min Pagt med Natten, saa at der ikke bliver Dag og Nat, naar Tiden er: **21** Da skal ogsaa min Pagt med David, min Tjener, brydes, at han ikke skal have en Søn til at være Konge paa hans Trone, og med Leviterne, Præsterne, mine Tjenere. **22** Thi ligesom Himmelens Hær ikke kan tælles og Havets Sand ikke maales, saaledes vil jeg formere Davids, min Tjeners, Sæd og Leviterne, som tjene mig. **23** Og Herrens Ord kom til Jeremias, saalunde: **24** Har du ikke set, hvad dette Folk har talt, idet det siger: De to Slægter, som Herren havde udvalgt, dem har han forkastet? og de foragte mit Folk, saa at det ikke mere er et Folk for deres Ansigt. **25** Saa siger Herren: Dersom jeg ikke har fastsat min Pagt med Dag og Nat, Himmelens og Jordens Skikke, **26** da vil jeg ogsaa forkaste Jakobs og Davids, min Tjeners, Sæd, saa at jeg ikke af hans Sæd tager dem, som skulle herske over Abrahams, Isaks og Jakobs Sæd; thi jeg vil omvende deres Fangenskab og forbarme mig over dem.

34 Det Ord, som kom til Jeremias fra Herren, der Nebukadnezar, Kongen af Babel, og al hans Hær og alle Jordens Riger, som vare under hans Haands Herredømme, og alle Folkene strede imod Jerusalem og imod alle dens Stæder; det lød: **2** Saa siger Herren, Israels Gud: Gak og sig til Zedekias, Judas Konge, ja, sig til ham: Saa siger Herren: Se, jeg giver denne Stad i Kongen af Babels Haand, og han skal opbrænde den med Ild. **3** Og du skal ikke undkomme fra hans Haand, men du skal visselig gribes og gives i hans Haand, og dine Øjne skulle se Kongen af Babels Øjne, og hans Mund skal tale til din Mund, og du skal komme til Babel. **4** Men hør kun Herrens Ord, Zedekias, Judas Konge! saa siger Herren om dig: Du skal ikke dø for Sværdet. **5** Du skal dø i Fred, og som man har brændt Baal over dine Fædre, de første Konger, som have været før dig, saa skulle de brænde Baal for dig og sørge over dig med et: „Ak Herre!" thi jeg har talt Ordet, siger Herren. **6** Og Profeten Jeremias talte til Zedekias, Judas Konge, alle disse Ord i Jerusalem. **7** Og Kongen af Babels Hær stred imod Jerusalem og imod alle Judas Stæder, som vare blevne tilovers, imod Lakis og imod Aseka; thi disse vare blevne tilovers iblandt Judas Stæder som faste Stæder. **8** Det Ord, som kom til Jeremias fra Herren, efter at Kong Zedekias havde sluttet en Overenskomst med alt Folket, som var i Jerusalem, om at udraabe Frihed iblandt dem: **9** At enhver skulde lade sin Tjener og

enhver sin Tjenestepige, naar det var en Hebræer eller en Hebræerinde, gaa ud som fri; at ingen skulde bruge sin Broder, naar det var en Jøde, til at trælle. **10** Og deri adløde alle Fyrsterne og alt Folket, som havde indgaaet denne Overenskomst, at enhver skulde lade sin Tjener og enhver sin Tjenestepige gaa ud som fri, saa at de ikke mere vilde bruge dem til at trælle, ja, de adløde og lode dem fare; **11** men derefter gjorde de det om og toge de Tjenere og de Tjenestepiger, som de havde givet fri, tilbage, og de tvang dem til at være Tjenere og Tjenestepiger. **12** Og Herrens Ord kom til Jeremias, fra Herren, saaledes: **13** Saa siger Herren, Israels Gud: Jeg sluttede en Pagt med eders Fædre den Dag, jeg udførte dem af Ægyptens Land, af Trælles Hus, og sagde: **14** Naar syv Aar ere til Ende, skulle I frigive hver sin Broder, naar det er en Hebræer, som sælger sig til dig og skal tjene dig i seks Aar, for at du da skal lade ham drage fra dig som fri; men eders Fædre hørte mig ikke og bøjede ikke deres Øre dertil. **15** Men I omvendte eder i Dag og gjorde det, som var ret for mine Øjne, ved at udraabe Frihed hver for sin Næste; og I gjorde en Pagt for mig i det Hus, som er kaldet efter mit Navn. **16** Dog gjorde I det om og vanhelligede mit Navn og tilbagetoge hver sin Tjener og hver sin Tjenestepige, hvilke I havde givet fri til at gøre, hvad de vilde, og I tvang dem til at være eders Tjenere og Tjenestepiger. **17** Derfor siger Herren saaledes: I hørte mig ikke om at udraabe Frihed, hver for sin Broder og hver for sin Næste: Se, jeg udraaber Frihed for eder, siger Herren, til Sværdet, til Pesten og til Hungeren, og jeg vil gøre eder til en Gru for alle Riger paa Jorden. **18** Og jeg vil give de Mænd, som overtraadte min Pagt og ikke holdt Pagtens Ord, som de sluttede for mit Ansigt, Pagten ved Kalven, hvilken de huggede i to Stykker og gik imellem dens Stykker, **19** nemlig Judas Fyrster, Jerusalems Fyrster, Hofmændene og Præsterne og det ganske Folk i Landet, som gik imellem Kalvens Stykker: **20** Dem vil jeg give i deres Fjenders Haand og i deres Haand, som søge efter deres Liv; og deres døde Kroppe skulle være til Føde for Fuglene under Himmelen og for Dyrene paa Jorden. **21** Og Zedekias, Judas Konge, og hans Fyrster vil jeg give i deres Fjenders Haand og i deres Haand, som søge efter deres Liv, og i Haanden paa Kongen af Babels Hær, som er draget op fra eder. **22** Se, jeg befaler det, siger Herren, og jeg vil føre dem til denne Stad igen, og de skulle stride imod den og indtage den og opbrænde den med Ild; og jeg vil gøre Judas Stæder til en Ødelæggelse, saa at ingen bor der.

35 Det Ord, som kom til Jeremias fra Herren, i Judas Konge, Jojakims, Josias's Søns, Dage, saa lydende: **2** Gak til Rekabiternes Hus og tal med dem, og før dem til Herrens Hus til et af Kamrene, og giv dem Vin at drikke! **3** Da tog jeg Jaasanja, en Søn af Jeremias, der var en Søn af Habazinia, tillige med hans Brødre og alle hans Sønner og Rekabiternes hele Hus, **4** og jeg førte dem til Herrens Hus, til den Guds Mand Hanans, Jigdaljas Søns, Børns Kammer, som var ved Siden af Fyrsternes Kammer, oven over Dørvogteren Maasejas, Sallums Søns, Kammer. **5** Og jeg satte for Rekabiternes Huses Børn Skaaler, fulde af Vin, tillige med Bægere, og jeg sagde til dem: Drikker Vin! **6** Men de sagde: Vi ville ikke drikke Vin; thi vor Fader Jonadab, Rekabs Søn, har befalet os og sagt: I skulle ikke drikke Vin, hverken I eller eders Børn evindelig, **7** og I skulle ikke bygge Hus og ikke saa Sæd og ikke plante Vingaard og ikke have saadant; men I skulle bo i Telte alle eders Dage, paa det I maa leve mange Dage i det Land, hvor I ere som fremmede. **8** Og vi adløde vor Fader, Jonadabs, Rekabs Søns, Røst, i alt det, som han havde budt os, saa at vi aldrig i vore Dage drikke Yin, hverken vi, vore Hustruer, eller vore Sønner og vore Døtre, **9** og heller ikke bygge os Huse at bo udi, eller have Vingaard eller Mark eller Sæd. **10** Men vi boede i Telte og vare lydige og gjorde efter alt det, som vor Fader Jonadab havde budt os. **11** Og det skete, der Nebukadnezar, Kongen af Babel, drog op i Landet, da sagde vi: Kommer og lader os gaa ind i Jerusalem for Kaldæernes Hær og for Syrernes Hær; og vi bleve i Jerusalem. **12** Da kom Herrens Ord til Jeremias, saaledes: **13** Saa siger den Herre Zebaoth, Israels Gud: Gak, og sig til Judas Mænd og til Jerusalems Indbyggere: Ville I ikke annamme Tugt, saa at I adlyde mine Ord? siger Herren. **14** De Ord ere holdte ved Magt, som Jonadab, Rekabs Søn, havde budt sine Børn, om ikke at drikke Vin, og de have ikke drukket Vin indtil denne Dag, fordi de adløde deres Faders Bud; men jeg, jeg har talt til eder tidligt og ideligt, og I have ikke adlydt mig. **15** Og jeg sendte til eder alle mine Tjenere, Profeterne, tidligt og ideligt, at sige: Omvender eder dog, hver fra sin onde Vej, og bedrer eders Idrætter, og vandrer ikke efter andre

Guder til at tjene dem, og bor i Landet, hvilket jeg har
givet eder og eders Fædre; men I bøjede ikke eders
Øre og adløde mig ikke. 16 Efterdi Jonadabs, Rekabs
Søns, Børn have holdt deres Faders Bud, som han
havde budt dem, men dette Folk ikke har adlydt mig,
17 derfor, saa siger Herren Zebaoths Gud, Israels Gud:
Se, jeg lader komme over Juda og over alle Indbyggere
i Jerusalem al den Ulykke, som jeg har talt imod dem,
fordi jeg talte til dem, og de hørte ikke, og fordi
jeg kaldte ad dem, og de svarede ikke. 18 Men til
Rekabiternes Hus sagde Jeremias: Saa siger den Herre
Zebaoth, Israels Gud: Fordi I adløde Jonadabs, eders
Faders, Bud, og holdt alle hans Bud og gjorde efter alt
det, som han havde budt eder, 19 derfor, saa siger den
Herre Zebaoth, Israels Gud: Der skal ikke fattes for
Jonadab, Rekabs Søn, en Mand, som skal staa for mit
Ansigt alle Dage.

36 Og det skete i Judas Konge Jojakims, Josias's
Søns, fjerde Aar, at dette Ord kom til Jeremias fra
Herren: 2 Tag din Bogrulle og skriv i den alle de Ord,
som jeg har talt til dig om Israel og om Juda og om alle
Hedningerne, fra den Dag af, da jeg har talt til dig, fra
Josias's Dage og indtil denne Dag. 3 Maaske Judas Hus
vilde høre al den Ulykke, som jeg tænker at gøre imod
dem, for at de kunde omvende sig, hver fra sin onde
Vej, og jeg kunde forlade dem deres Misgerninger og
deres Synd. 4 Da kaldte Jeremias ad Baruk, Nerias Søn;
og Baruk skrev efter Jeremias's Mund alle Herrens
Ord, som han havde talt til ham, i Bogrullen. 5 Og
Jeremias befalede Baruk og sagde: Jeg er forhindret,
jeg kan ikke komme til Herrens Hus. 6 Men gak du
og læs op af Rullen, som du har skrevet efter min
Mund, Herrens Ord for Folkets Øren i Herrens Hus
paa Fastedagen; ogsaa for Ørene af alle Judas Folk,
som ere komne op fra deres Stæder, skal du læse dem.
7 Maaske deres ydmyge Begæring kunde komme ind
for Herrens Ansigt, og de maatte omvende sig, hver
fra sin onde Vej; thi stor er Vreden og Fortørnelsen,
som Herren har udtalt imod dette Folk. 8 Og Baruk,
Nerias Søn, gjorde efter alt det, som Profeten Jeremias
havde befalet ham, om at han skulde læse af Bogen
Herrens Ord i Herrens Hus. 9 Og det skete i Judas
Konge Jojakims, Josias's Søns, femte Aar, i den niende
Maaned, at alt Folket i Jerusalem og alt Folket, som var
kommet fra Judas Stæder til Jerusalem, udraabte en
Faste for Herrens Ansigt. 10 Og Baruk læste Jeremias's
Ord op af Bogen, i Herrens Hus, i Skriveren Gemarjas,
Safans Søns, Kammer, i den øverste Forgaard, ved
Indgangen igennem den nye Port paa Herrens Hus,
for hele Folkets Øren. 11 Og Mikaja, Gemarjas Søn,
Safans Sønnesøn, hørte alle Herrens Ord i Bogen.
12 Og han gik ned til Kongens Hus til Skriverens
Kammer, og se, der sade alle Fyrsterne: Skriveren
Elisama og Delaja, Semajas Søn, og Elnatan, Akbors
Søn, og Gemarja, Safans Søn, og Zedekias, Hananjas
Søn, ja, alle Fyrsterne. 13 Og Mikaja forkyndte dem
alle Ordene, som han havde hørt, der Baruk læste op
af Bogen for Folkets øren. 14 Da sendte alle Fyrsterne
Judi, en Søn af Netanja, der var en Søn af Selemja, der
var en Søn af Kusi, til Baruk, og lode sige: Tag den
Rulle, af hvilken du læste op for Folkets Øren, i din
Haand og kom hid; og Baruk, Nerias Søn, tog Rullen i
sin Haand og kom til dem. 15 Og de sagde til ham: Sæt
dig nu og læs den for vore Øren; og Baruk læste den
for deres Øren. 16 Og det skete, der de hørte alle disse
Ord, forfærdedes de, den ene for den anden; og de
sagde til Baruk: Vi maa forkynde Kongen alle disse
Ord. 17 Og de spurgte Baruk og sagde: Giv os dog til
Kende, hvorledes du skrev alle disse Ord efter hans
Mund? 18 Og Baruk sagde til dem: Han foresagde mig
alle disse Ord af sin Mund, medens jeg skrev dem i
Bogen med Blæk. 19 Da sagde Fyrsterne til Baruk: Gak
hen, skjul dig, du og Jeremias, og lad ingen vide, hvor
I ere. 20 Og de kom til Kongen i Forgaarden, da de
havde henlagt Rullen i Skriveren Elisamas Kammer,
og de forkyndte alle Ordene for Kongens Øren. 21 Da
sendte Kongen Judi for at hente Rullen, og han tog
den fra Skriveren Elisamas Kammer; og Judi læste den
op for Kongens Øren og for alle de Fyrsters Øren, som
stode hos Kongen. 22 Og Kongen sad i Vinterhuset, i
den niende Maaned, medens Ildbækkenet stod med
Gløder for hans Ansigt. 23 Og det skete, der Judi
havde læst tre eller fire Stykker, skar han dem af med
Skriverens Kniv og kastede dem i Ilden, som var paa
Bækkenet, indtil den hele Rulle blev opbrændt i Ilden,
som var paa Bækkenet. 24 Og de forfærdedes ikke og
sønderreve ikke deres Klæder, hverken Kongen eller
nogen af hans Tjenere, da de hørte alle disse Ord; 25
og uagtet Elnatan og Delaja og Gemarja bade Kongen,
at han ikke maatte opbrænde Rullen, hørte han dem
dog ikke. 26 Og Kongen bød Jerameel, Meleks Søn, og
Seraja, Afriels Søn, og Selemja, Abdeels Søn, at gribe
Skriveren Baruk og Profeten Jeremias; men Herren

skjulte dem. 27 Og Herrens Ord kom til Jeremias, efter at Kongen havde opbrændt Rullen med Ordene, som Baruk havde skrevet efter Jeremias's Mund; det lød saaledes: 28 Tag dig igen en anden Rulle, og skriv i den alle de forrige Ord, som stode i den forrige Rulle, hvilken Jojakim, Judas Konge, har opbrændt. 29 Og om Jojakim, Judas Konge skal du sige: Saa siger Herren: Du opbrændte denne Rulle og sagde: Hvorfor skrev du saaledes deri: Kongen af Babel skal komme og ødelægge dette Land og udrydde baade Folk og Fæ deraf? 30 Derfor, saa siger Herren om Jojakim, Judas Konge: For ham skal der ingen være, som sidder paa Davids Trone, og hans døde Krop skal være henkastet for Heden om Dagen og for Frosten om Natten. 31 Og jeg vil hjemsøge ham og hans Sæd og hans Tjenere for deres Misgerning, og jeg vil bringe over dem og over Jerusalems Indbyggere og over Judas Mænd al den Ulykke, som jeg har udtalt over dem, uden at de vilde høre. 32 Da tog Jeremias en anden Rulle og gav Skriveren Baruk, Nerias Søn, den, og han skrev i den efter Jeremias's Mund alle Ordene fra den Bog, som Jojakim, Kongen i Juda, havde opbrændt i Ilden; og der blev desuden endnu tillagte mange lignende Ord.

37 Og Kong Zedekias, Josias's Søn, blev Konge i Stedet for Konias, Jojakims Søn; ham satte Nebukadnezar, Kongen af Babel, til Konge i Judas Land. 2 Men han og hans Tjenere og Folket i Landet hørte ikke Herrens Ord, som han talte ved Profeten Jeremias. 3 Dog sendte Kong Zedekias Jukal, Selemjas Søn, og Præsten Zefanja, Maasejas Søn, til Profeten Jeremias, og lod sige: Kære, bed for os til Herren vor Gud! 4 Og Jeremias gik ind og gik ud midt iblandt Folket, og man havde ikke sat ham i Fængsel. 5 Og Faraos Hær var draget ud af Ægypten; og da Kaldæerne, som belejrede Jerusalem, hørte Rygtet om dem, droge de op fra Jerusalem. 6 Og Herrens Ord kom til Jeremias, Profeten, saalunde: 7 Saa siger Herren, Israels Gud: Saa skulle I sige til Judas Konge, som sender eder til mig for at adspørge mig: Se, Faraos Hær, som er uddraget eder til Hjælp, skal vende om til sit Land Ægypten; 8 og Kaldæerne skulle komme tilbage og stride imod denne Stad, og de skulle indtage den og opbrænde den med Ild. 9 Saa siger Herren: Bedrager ikke eder selv, idet I sige: Kaldæerne skulle visselig drage fra os; thi de skulle ikke drage bort. 10 Thi om I end sloge hele Kaldæernes Hær, som strider imod eder, og der kun blev nogle saarede Mænd tilovers af dem, skulle dog disse rejse sig, hver i sit Telt, og opbrænde denne Stad med Ild. 11 Og det skete, der Kaldæernes Hær var draget op fra Jerusalem for Faraos Hærs Skyld, 12 da gik Jeremias ud af Jerusalem for at gaa til Benjamins Land at hente sin Del derfra, midt iblandt Folket. 13 Ojg som han var i Benjamins Port, da var der en Befalingsmand, hvis Navn var Jerija, Selemjas Søn, Hananjas Sønnesøn; og han greb Profeten Jeremias og sagde: Du vil gaa over til Kaldæerne. 14 Og Jeremias sagde: Det er Løgn, jeg vil ikke gaa over til Kaldæerne; men han vilde ikke høre ham, og Jerija greb Jeremias og førte ham til Fyrsterne. 15 Og Fyrsterne bleve vrede paa Jeremias og sloge ham; og de kastede ham i Fængselet i Skriveren Jonathans Hus; thi det havde de gjort til et Fængsel. 16 Saa kom da Jeremias i Fangehullet og ned i Kælderne, og Jeremias blev der mange Dage. 17 Og Kong Zedekias sendte Bud og lod ham hente, og Kongen spurgte ham i sit Hus i Løndom og sagde: Er der Ord fra Herren? Og Jeremias sagde: Ja, der er; og han sagde: Du skal gives i Kongen af Babels Haand. 18 Og Jeremias sagde til Kong Zedekias: Hvad har jeg syndet imod dig og imod dine Tjenere og imod dette Folk, at I have kastet mig i Fængselet? 19 Og hvor ere eders Profeter, som spaaede for eder og sagde: Kongen af Babel skal ikke komme over eder eller over dette Land? 20 Og nu, hør dog, min Herre Konge, kære, lad min ydmyge Begæring komme ind for dit Ansigt, og lad mig ikke føre tilbage til Skriveren Jonathans Hus, at jeg ikke skal dø der. 21 Og Kong Zedekias bød, og de forvarede Jeremias i Fængselets Forgaard, og han lod ham give et Stykke Brød hver Dag fra Bagernes Gade, indtil alt Brødet i Staden var fortæret; saa blev Jeremias i Fængselets Forgaard.

38 Og Sefatja, Matthans Søn, og Gedalja, Paskurs Søn, og Jukal, Selemjas Søn, og Paskur, Malkias Søn, hørte de Ord, som Jeremias talte til alt Folket, der han sagde: 2 Saa siger Herren: Hvo, som bliver i denne Stad, skal dø ved Sværdet, ved Hungeren og ved Pesten; men den, som gaar ud til Kaldæerne, han skal leve, og han skal have sit Liv som Bytte, saa at han skal blive i Live. 3 Saa siger Herren: Denne Stad skal visselig gives i Kongen af Babels Hærs Haand, og han skal indtage den. 4 Da sagde Fyrsterne til Kongen: Lad dog denne Mand dræbe, thi paa den Maade bringer han Hænderne paa Krigsmændene,

som ere overblevne i denne Stad, og Hænderne paa hele Folket til at synke, idet han taler saadanne Ord til dem; thi denne Mand søger ikke dette Folks Bedste, men dets Ulykke. **5** Og Kong Zedekias sagde: Se, han er i eders Haand; thi Kongen formaar intet imod eder. **6** Da toge de Jeremias og kastede ham i Malkias, Meleks Søns, Hule, som var i Fængselets Forgaard, og nedlode Jeremias ved Reb, og i Hulen var der ikke Vand, men Dynd, og Jeremias sank ned i Dyndet. **7** Der Kusiten Ebed-Melek, en Mand, som var Hofmand og var i Kongens Hus, hørte, at man havde kastet Jeremias i Hulen, og Kongen sad i Benjamins Port, **8** da gik Ebed-Melek ud af Kongens Hus, og han talte med Kongen og sagde: **9** Min Herre Konge: Disse Mænd have gjort ilde i alt det, de have gjort imod Profeten Jeremias, som de kastede i Hulen, saa at han der, hvor han er, maa dø af Hunger; thi her er ikke Brød i Staden mere. **10** Da befalede Kongen Kusiten Ebed-Melek og sagde: Tag tredive Mand herfra med dig, og drag Profeten Jeremias op af Hulen, førend han dør. **11** Og Ebed-Melek tog Mændene med sig og gik ind i Kongens Hus, hen under Forraadskammeret, og tog derfra nogle gamle Pjalter og gamle Klude og lod dem gaa ned til Jeremias i Hulen med Rebene. **12** Og Kusiten Ebed-Melek sagde til Jeremias: Læg dog de gamle Pjalter og Klude om dine Aksler under Rebene; og Jeremias gjorde saaledes. **13** Og de droge Jeremias op med Rebene og førte ham op af Hulen; og Jeremias blev i Fængselets Forgaard. **14** Og Kong Zedekias sendte Bud og lod Profeten Jeremias hente til sig, hen til den tredje Indgang til Herrens Hus; og Kongen sagde til Jeremias: Jeg vil spørge dig om noget, du maa intet dølge for mig. **15** Og Jeremias sagde til Zedekias: Naar jeg forkynder dig det, mon du da ikke vil lade mig dræbe? og naar jeg giver dig Raad, saa vil du dog ikke høre mig! **16** Da svor Kong Zedekias Jeremias i Løndom og sagde: Saa sandt Herren lever, som har skabt os denne Sjæl, saa vil jeg ikke dræbe dig, ej heller give dig i disse Mænds Haand, som søge efter dit Liv. **17** Og Jeremias sagde til Zedekias: Saa siger den Herre Zebaoths Gud, Israels Gud: Dersom du godvilligt gaar ud til Kongen af Babels Fyrster, da skal du beholde Livet, og denne Stad skal ikke opbrændes med Ild; og du skal leve, du og dit Hus. **18** Men dersom du ikke gaar ud til Kongen af Babels Fyrster, da skal denne Stad gives i Kaldæernes Haand, og de skulle opbrænde den med Ild; og du skal ikke undkomme af deres Haand. **19** Og Kong Zedekias sagde til Jeremias: Jeg frygter for de Jøder, som ere gaaede over til Kaldæerne, at man maaske vil give mig i deres Haand, og at disse ville handle ilde med mig. **20** Og Jeremias sagde: Man vil ikke give dig til Pris; hør dog paa Herrens Røst i det, som jeg taler til dig, og det skal gaa dig vel, og du skal beholde Livet. **21** Men dersom du vægrer dig ved at gaa ud, saa er her det Ord, som Herren har ladet mig se: **22** Se, alle Kvinderne, som ere blevne tilbage i Judas Konges Hus, føres ud til Kongen af Babels Fyrster og sige: Dine gode Venner have forført dig og have faaet Overhaand over dig, dine Fødder ere nedsunkne i Skarnet, medens hine ere vegne tilbage. **23** Og man skal føre alle dine Hustruer og dine Børn ud til Kaldæerne, og du selv skal ikke undkomme fra deres Haand, men gribes ved Kongen af Babels Haand, og denne Stad skal du bringe til at blive opbrændt med Ild. **24** Og Zedekias sagde til Jeremias: Lad ingen vide disse Ord, saa skal du ikke dø. **25** Og naar Fyrsterne høre, at jeg har talt med dig, og de komme til dig og sige til dig: Kære, kundgør os, hvad du har talt til Kongen, dølg det ikke for os, og vi ville ikke dræbe dig; og hvad Kongen har talt til dig: **26** Saa skal du sige til dem: Jeg lod min ydmyge Begæring komme ind for Kongens Ansigt, at man ikke maatte føre mig igen i Jonathans Hus, at dø der. **27** Da kom alle Fyrsterne til Jeremias og spurgte ham, og han svarede dem efter alle disse Ord, som Kongen havde befalet; da tav de og lode ham i Ro; thi Ordet fik de ej at høre. **28** Og Jeremias blev i Fængselets Forgaard indtil den Dag, da Jerusalem blev indtaget. Og det skete, da Jerusalem blev indtaget, —

39 — i Judas Konges, Zedekias's, niende Aar, i den tiende Maaned, kom Nebukadnezar, Kongen af Babel, og al hans Hær til Jerusalem, og de belejrede den. **2** I Zedekias's ellevte Aar, i den fjerde Maaned, paa den niende Dag i Maaneden, brød man ind i Staden. **3** Og alle Kongen af Babels Fyrster droge ind, og de satte sig i den mellemste Port: Nergal-Sarezer, Samger-Nebo, Sarsekim-Rabsaris, Nergal-Sarezer-Rabmag og alle Babels Konges øvrige Fyrster. **4** Og det skete, at Zedekias, Judas Konge, og alle Krigsmændene, der de saa dem, flyede og gik om Natten ud af Staden, ad Vejen til Kongens Have, igennem Porten imellem de to Mure; og han drog ud ad Vejen til Sletten. **5** Men Kaldæernes Hær forfulgte dem, og de naaede Zedekias paa Sletten ved Jeriko og grebe ham og

førte ham op til Nebukadnezar, Kongen af Babel, til Ribla i Hamats Land; og han holdt Ret over ham. 6 Og Kongen af Babel ihjelslog Zedekias's Børn i Ribla for hans Øjne; og Kongen af Babel ihjelslog alle de ypperste i Juda. 7 Og man blindede Zedekias's Øjne og bandt ham med to Kobberlænker for at føre ham til Babel. 8 Og Kaldæerne opbrændte Kongens Hus og Folkets Huse med Ild; og de nedbrøde Jerusalems Mure. 9 Og de øvrige af Folket, som vare blevne tilbage i Staden, og de frafaldne, som vare gaaede over til ham, de øvrige af Folket, som vare blevne tilbage, dem bortførte Nebusar-Adan, den øverste for Livvagten, til Babel. 10 Men af det fattige Folk, som ikke ejede noget, lod Nebusar-Adan, den øverste for Livvagten, nogle blive tilbage i Judas Land; og han gav dem Vingaarde og Agre paa den samme Dag. 11 Men Nebukadnezar, Kongen af Babel, gav Befaling om Jeremias, ved Nebuzar-Adan, den øverste for Livvagten og sagde: 12 Tag ham og lad dine Øjne være over ham og gør ham ikke noget ondt; men eftersom han taler til dig, saa gør du med ham. 13 Da sendte Nebusar-Adan, Øversten for Livvagten og Nebusasban-Rabsaris og Nergal-Sarezer-Rabmag og alle Kongen af Babels Stormænd 14 de sendte Bud og toge Jeremias ud af Fængselets Forgaard og overgave ham til Gedalia, Ahikams Søn, Safans Sønnesøn, for at føre ham til Huset; og han boede midt iblandt Folket. 15 Og Herrens Ord var kommet til Jeremias, der han var indelukket i Fængselets Forgaard, saalunde: 16 Gaa og sig til Kusiten Ebed-Melek: Saa siger den Herre Zebaoth, Israels Gud: Se, jeg vil lade mine Ord komme over denne Stad til det onde og ikke til det gode; og de skulle opfyldes for dit Ansigt den Dag; 17 men dig vil jeg redde paa den Dag, siger Herren; og du skal ikke gives i de Mænds Haand, for hvis Ansigt du gruer. 18 Thi jeg vil visselig lade dig undkomme, og du skal ikke falde for Sværdet, men du skal have din Sjæl som et Bytte; thi du forlod dig paa mig, siger Herren.

40 Det Ord, som kom til Jeremias fra Herren, efter at Nebusar-Adan, Øversten for Livvagten, havde løsladt ham fra Rama af, idet han havde ladet ham hente, medens han var bunden med Lænker, midt iblandt alle de bortførte fra Jerusalem og Juda, som bleve bortførte til Babel. 2 Og den øverste for Livvagten lod Jeremias hente og sagde til ham: Herren din Gud har udsagt det onde imod denne Stad. 3 Og Herren lod det komme og gjorde, efter som han havde talt; thi I syndede imod Herren og hørte ikke hans Røst, derfor er eder sket efter dette Ord 4 Og nu, se, jeg har i Dag løst dig af Lænkerne, som vare paa dine Hænder; dersom det synes godt for dine Øjne at komme med mig til Babel, saa kom, og jeg vil lade mit Øje være over dig; men dersom det synes ondt for dine Øjne at komme med mig til Babel, saa lad det være; se, hele Landet ligger for dit Ansigt, hvor det synes godt og ret for dine Øjne at gaa, gak derhen! 5 Og efterdi han ikke mere vender tilbage, vend du om til Gedalia, Ahikams Søn, Safans Sønnesøn, hvem Kongen af Babel har beskikket over Judas Stæder, og bo hos ham midt iblandt Folket, eller gaa hen, hvor som helst det synes ret for dine Øjne at gaa; og den øverste for Livvagten gav ham Tæring og Skænk og lod ham fare. 6 Saa kom Jeremias til Gedalia, Ahikams Søn, til Mizpa, og han boede hos ham midt iblandt Folket, som var blevet tilbage i Landet. 7 Da alle Høvedsmænd for Hærene, som vare paa Marken, baade de og deres Mænd hørte, at Kongen af Babel havde beskikket Gedalia, Ahikams Søn, over Landet, og at han havde betroet ham Mænd og Kvinder og smaa Børn og en Del af de fattige i Landet af dem, som ikke vare bortførte til Babel: 8 Da kom de til Gedalia, til Mizpa, baade Ismael, Nethanjas Søn, og Johanan og Jonathan, Kareaks Sønner, og Seraja, Tankumets Søn, og Netofatiten Efajs Sønner og Jesanja, Maakatitens Søn, de og deres Mænd. 9 Og Gedalia, Ahikams Søn, Safans Sønnesøn, tilsvor dem og deres Mænd og sagde: I skulle ikke frygte for at tjene Kaldæerne; bliver i Landet, og tjener Kongen af Babel, saa skal det gaa eder vel. 10 Og jeg, se, jeg bliver boende i Mizpa, til at træde frem for Kaldæerne, som komme til os; men samler I Vin og Sommerfrugt og Olie, og gemmer det i eders Kar, og bor i eders Stæder, som I tage i Besiddelse. 11 Da ogsaa alle de Jøder, som vare i Moab og iblandt Ammons Børn og i Edom og i alle Landene, hørte, at Kongen af Babel havde ladet nogle blive tilbage i Juda, og at han havde beskikket Gedalia, Ahikams Søn, Safans Sønnesøn, over dem, 12 da kom alle Jøderne tilbage fra alle de Stæder, hvorhen de vare fordrevne, og de kom til Judas Land, til Gedalia til Mizpa; og de samlede Vin og Sommerfrugt i stor Mængde. 13 Men Johanan, Kareaks Søn og alle Høvedsmænd for Hærene, som vare paa Marken, kom til Gedalia til Mizpa, 14 og de sagde til ham: Ved du vel, at Baalis, Ammons Børns

Konge, har sendt Ismael, Nethanjas Søn, for at slaa dig ihjel? Men Gedalia, Ahikams Søn, troede dem ikke. **15** Da sagde Johanan, Kareaks Søn, hemmeligt til Gedalia i Mizpa: Kære, lad mig gaa og slaa Ismael, Nethanjas Søn, ihjel, og ingen skal faa det at vide; hvorfor skulde han slaa dig ihjel, saa at alle de af Juda, som ere samlede om dig, adspredes, og det overblevne af Juda omkommer? **16** Men Gedalia, Ahikams Søn, sagde til Johanan, Kareaks Søn: Gør ikke den Gerning; thi det er usandt, hvad du taler om Ismael.

41 Og det skete i den syvende Maaned, at Ismael, Nethanjas Søn, Elisamas Sønnesøn, der var af kongelig Byrd og en af Kongens Stormænd, og ti Mænd med ham kom til Gedalia, Ahikams Søn, til Mizpa; og de aade der Brød med hverandre i Mizpa. **2** Og Ismael, Nethanjas Søn, han og de ti Mænd, som vare med ham, stode op og sloge Gedalia, Ahikams Søn, Safans Sønnesøn, med Sværdet, og de dræbte ham, hvem Kongen af Babel havde sat over Landet. **3** Og alle Jøderne, som vare hos ham, nemlig hos Gedalia i Mizpa, og Kaldæerne, som fandtes der, nemlig Krigsmændene, dem slog Ismael ihjel. **4** Og det skete den anden Dag, efter at han havde dræbt Gedalia, og ingen vidste det, **5** at der kom Mænd fra Sikem, fra Silo og fra Samaria, firsindstyve Mænd med afraget Skæg og sønderrevne Klæder og med Saar, de havde tilføjet sig; og de havde Madoffer og Virak i deres Haand for at bringe det til Herrens Hus. **6** Og Ismael, Nethanjas Søn, gik ud dem i Møde fra Mizpa, idet han græd, som han vedblev at gaa frem; og der han mødte dem, da sagde han til dem i Kommer til Gedalia, Ahikams Søn. **7** Og det skete, der de kom midt i Staden, da myrdede Ismael, Nethanjas Søn, dem, og kastede dem i Kulen, han og de Mænd, som vare med ham. **8** Men der fandtes ti Mænd iblandt dem, som sagde til Ismael: Dræb os ikke, thi vi have Skatte skjulte i Ageren, Hvede og Byg og Olie og Honning; saa lod han dem være og dræbte dem ikke midt iblandt deres Brødre. **9** Og den Kule, hvori Ismael kastede alle de døde Kroppe af de Mænd, som han havde ihjelslaaet tillige med Gedalia, var den, som Kong Asa havde ladet gøre imod Baesa, Israels Konge; den fyldte Ismael, Nethanjas Søn, med de ihjelslagne. **10** Og Ismael bortførte som Fanger alle de overblevne af Folket, som vare i Mizpa, Kongens Døtre og alt Folket, som var blevet tilbage i Mizpa, hvilke Nebusar-Adan, den øverste for Drabanterne, havde betroet Gedalia, Ahikams Søn; dem bortførte Ismael, Nethanjas Søn, som Fanger og gik sin Vej for at drage over til Ammons Børn. **11** Der Johanan, Kareaks Søn, og alle de Høvedsmænd for Hæren, som vare med ham, hørte alt det onde, som Ismael, Nethanjas Søn, havde gjort, **12** da toge de alle Mændene til sig og droge hen for at stride imod Ismael, Nethanjas Søn; og de fandt ham ved det store Vand, som er i Gibeon. **13** Og det skete, der alt Folket, som var hos Ismael, saa Johanan, Kareaks Søn, og alle de Høvedsmænd for Hæren, som vare hos ham, da bleve de glade. **14** Og alt Folket, som Ismael havde ført fangen bort fra Mizpa, vendte sig om, og de droge tilbage og gik hen til Johanan, Kareaks Søn. **15** Og Ismael, Nethanjas Søn, med otte Mænd undkom fra Johanan og drog til Ammons Børn. **16** Da tog Johanan, Kareaks Søn, og alle de Høvedsmænd for Hæren, som vare hos ham, alle de overblevne af Folket bort fra Mizpa, dem, som han havde ført tilbage fra Ismael, Nethanjas Søn, efter at denne havde ihjelslaget Gedalia, Ahikams Søn: Vældige, Krigsmænd og Kvinder og smaa Børn og Hofmænd, som han havde ført tilbage fra Gibeon. **17** Og de droge af Sted og bleve i Kimhams Herberge, som var ved Bethlehem, for at drage videre og komme til Ægypten, **18** for Kaldæernes Skyld; thi de frygtede for dem, fordi Ismael, Nethanjas Søn, havde slaget Gedalia, Ahikams Søn, ihjel, hvem Kongen af Babel havde beskikket over Landet.

42 Da kom alle Høvedsmændene for Hærene frem og Johanan, Kareaks Søn, og Jesanja, Hosajas Søn, og alt Folket, baade smaa og store. **2** Og de sagde til Profeten Jeremias: Kære, lad vor ydmyge Begæring komme ind for dit Ansigt, og bed for os til Herren din Gud, for alle dem, som ere blevne tilbage — thi vi ere blevne tilbage som faa af mange; saaledes som dine Øjne se os —, **3** at Herren din Gud vil tilkendegive os den Vej, som vi skulle vandre paa, og den Ting, som vi skulle gøre. **4** Og Profeten Jeremias sagde til dem: Jeg har hørt det; se, jeg vil bede til Herren, eders Gud, efter eders Ord, og det skal ske, at Jeg vil kundgøre eder hvert Ord, Herren svarer eder, og ikke holde et Ord tilbage for eder. **5** Da sagde de til Jeremias: Herren være et sandt og trofast Vidne imellem os, at vi tilforladeligt ville gøre efter ethvert Ord, med hvilket Herren din Gud sender dig til os; **6** hvad enten

det er godt eller ondt, da ville vi høre Herren, vor Guds Røst, til hvem vi sende dig, paa det, at det maa gaa os vel, fordi vi høre Herren vor Guds Røst. 7 Og det skete, der ti Dage vare tilende, da kom Herrens Ord til Jeremias. 8 Og han kaldte ad Johanan, Kareaks Søn, og ad alle de Høvedsmænd for Hæren, som vare med ham, og ad alt Folket, baade smaa og store. 9 Og han sagde til dem: Saa siger Herren, Israels Gud, til hvem I sendte mig, for at lade eders ydmyge Begæring komme ind for hans Ansigt: 10 Dersom I fremdeles blive boende i dette Land, da vil jeg bygge og ikke nedbryde eder og plante og ikke oprykke eder, thi jeg har angret det onde, som jeg har gjort eder; 11 frygter ikke for Kongen af Babel, for hvem I frygte, frygter ikke for ham, siger Herren; thi jeg er med eder til at frelse eder og til at redde eder fra hans Haand. 12 Og jeg vil lade eder finde Barmhjertighed, og han skal forbarme sig over eder og lade eder komme tilbage til eders Land. 13 Men dersom I sige: Vi ville ikke blive i dette Land, saa at I ikke lyde Herren eders Guds Røst, 14 men sige: Nej! thi vi ville drage ind i Ægyptens Land, at vi ej skulle se Krig og ej høre Trompetens Lyd og ej lide Hunger for Brøds Skyld, og der ville vi blive: 15 Saa hører da nu Herrens Ord, I, som ere overblevne af Juda! saa siger den Herre Zebaoth, Israels Gud: Dersom I vende eders Ansigt imod Ægypten for at komme did, og I komme for at være der som fremmede, 16 da skai det Sværd, for hvilket Ifrygte, naa eder der i Ægyptens Land; og den Hunger, for hvilken I ængstes, skal følge eder i Hælene der i Ægypten, og der skulle I dø. 17 Saa skal det gaa alle de Mænd, som have vendt deres Ansigt imod Ægypten, for at komme did og være der som fremmede, de skulle dø ved Sværdet, ved Hungeren og ved Pesten; og der skal ingen af dem blive tilovers eller undkomme fra den Ulykke, som jeg lader komme over dem. 18 Thi saa siger den Herre Zebaoth, Israels Gud: Ligesom min Vrede og min Harme har været udøst over Jerusalems Indbyggere, saa skal min Vrede udøses over eder, naar I komme til Ægypten; og I skulle blive til en Ed og til en Forfærdelse og til en Forbandelse og til en Forhaanelse og ikke ydermere se dette Sted. 19 Herren har talt imod eder, I, som ere overblevne af Juda: Drager ikke ind i Ægypten; I skulle visselig vide, at jeg har vidnet for eder i Dag. 20 Thi I have bedraget eder selv; thi I sendte mig til Herren eders Gud og sagde: Bed for os til Herren vor Gud, og giv os det saa til Kende efter alt det, som Herren vor Gud siger, og vi ville gøre det. 21 Og jeg tilkendegav eder det i Dag, men I hørte ikke paa Herren eders Guds Røst, eller noget af det, om hvilket han sendte mig til eder. 22 Derfor skulle I nu visselig vide, at I skulle dø ved Sværdet, ved Hungeren og ved Pesten, paa det Sted, hvorhen I have Lyst til at komme for der at være som fremmede.

43 Og det skete, der Jeremias var færdig med at tale til alt Folket alle Herren deres Guds Ord, med hvilke Herren deres Gud havde sendt ham til dem, alle hine Ord, 2 da sagde Asaria, Hosajas Søn, og Johanan, Kareaks Søn, og alle de hovmodige Mænd til Jeremias: Du taler Løgn, Herren var Gud har ikke sendt dig og sagt: I skulle ikke drage til Ægypten for at være der som fremmede. 3 Men Baruk, Nerias Søn, ophidser dig imod os, for at give os i Kaldæernes Haand, at de kunne dræbe os eller bortføre os til Babel. 4 Saa hørte Johanan, Kareaks Søn, og alle Høvedsmændene for Hæren og alt Folket ikke Herrens Røst om at blive boende i Judas Land. 5 Men Johanan, Kareaks Søn, og alle Høvedsmændene for Hæren toge alle de overblevne af Juda, og dem, som vare komne tilbage fra alle de Folkeslag, hvorhen de havde været fordrevne, for at bo i Judas Land: 6 Mændene og Kvinderne og de smaa Børn og Kongens Døtre og hver Sjæl, som Nebusar-Adan, den øverste for Livvagten, havde ladet blive hos Gedalia, Ahikams Søn, Safans Sønnesøn, samt Profeten Jeremias, og Baruk, Nerias Søn; 7 og de kom til Ægyptens Land, thi de havde ikke hørt Herrens Røst; og de kom lige til Thakpankes. 8 Og Herrens Ord kom til Jeremias i Thakpankes, saa lydende: 9 Tag store Stene i din Haand, og skjul dem i Leret ved Teglovnen, som er ved Indgangen til Faraos Hus i Thakpankes for Judas Mænds Øjne; 10 og sig til dem: Saa siger den Herre Zebaoth, Israels Gud: Se, jeg sender Bud og henter Nebukadnezar, Kongen af Babel, min Tjener, og jeg vil sætte hans Trone oven over disse Stene, som jeg har skjult, og han skal udbrede sit kostelige Tæppe over dem. 11 Og han skal komme og slaa Ægyptens Land: De, som ere bestemte til Døden, blive Dødens, de, som ere bestemte til Fangenskabet, blive Fangenskabets, de, som ere bestemte til Sværdet, blive Sværdets. 12 Og jeg vil stikke Ild paa Ægyptens Guders Huse, og han skal opbrænde disse og bortføre hine, og han

skal svøbe Ægyptens Land om sig, ligesom en Hyrde svøber sit Klædebon om sig, og drage ud derfra med Fred. 13 Og han skal sønderbryde Billedstøtterne i Beth-Semes, som er i Ægyptens Land, og opbrænde Ægyptens Guders Huse med Ild.

44 Det Ord, som kom til Jeremias til alle Jøderne, som boede i Ægyptens Land, nemlig dem, som boede i Migdol og i Thakpankes og i Nof og i Landet Patros; det lød: 2 Saa siger den Herre Zebaoth, Israels Gud: I have set al den Ulykke, som jeg lod komme over Jerusalem og over alle Judas Stæder; og se, de ere øde paa denne Dag, og der bor ingen i dem; 3 for deres Ondskabs Skyld, som de udøvede for at fortørne mig, idet de gik hen at gøre Røgoffer og at tjene andre Guder, hvilke de ikke kendte, hverken de eller I eller eders Fædre. 4 Og Jeg sendte alle mine Tjenere, Profeterne, tidligt og ideligt, til eder og sagde: Gører dog ikke denne Vederstyggelighed, som jeg hader. 5 Men de hørte ikke og bøjede ikke deres Øre dertil, saa at de vendte om fra deres Ondskab og lode være at gøre Røgoffer for andre Guder. 6 Da udøstes min Harme og min Vrede, og den brændte i Judas Stæder og paa Jerusalems Gader, saa at de bleve til en Ørk, til et Øde, som det ses paa denne Dag. 7 Og nu, saa siger Herren Zebaoths Gud, Israels Gud: Hvorfor gører I dette store Onde imod eder selv, saa at jeg maa udrydde eder, Mand og Kvinde, spæde og diende Børn, af Juda, uden at lade en Levning af eder blive tilovers, 8 idet I fortørne mig med eders Hænders Gerninger, med at gøre Røgoffer for andre Guder i Ægyptens Land, hvor I ere komne ind, til at være der som fremmede; for at jeg maa udrydde eder, og for at I maa blive til Forbandelse og til Forhaanelse iblandt alle Folkefærd paa Jorden? 9 Have I glemt eders Fædres Ondskab og Judas Kongers Ondskab og deres Hustruers Ondskab og eders egen Ondskab og eders Hustruers Ondskab, som de øvede i Judas Land og paa Jerusalems Gader? 10 End ikke indtil denne Dag føle de Sønderknuselse, og de frygte ikke og vandre ikke i min Lov og i mine Skikke, som jeg gav for eders Ansigt og for eders Fædres Ansigt. 11 Derfor, saa siger den Herre Zebaoth, Israels Gud: Se, jeg vender mit Ansigt imod eder til det onde og til at udrydde hele Juda. 12 Og jeg vil tage de overblevne af Juda, dem, som vendte deres Ansigt imod Ægyptens Land for at komme did og være der som fremmede, og de skulle alle omkomme; i Ægyptens Land skulle de falde, ved Sværdet, ved Hungeren skulle de omkomme, baade smaa og store, ved Sværdet og ved Hungeren skulde de dø; og de skulle blive til en Ed, til Forfærdelse og til Forbandelse og til Forhaanelse. 13 Og jeg vil hjemsøge Indbyggerne i Ægyptens Land, ligesom jeg hjemsøgte Jerusalem, med Sværdet, med Hungeren og med Pesten. 14 Og af de overblevne af Juda, som ere komne til Ægyptens Land for at være som fremmede der, skal ingen undkomme eller undslippe, saa han kan vende tilbage til Judas Land, til hvilket deres Sjæl længes efter at komme tilbage for at bo der; thi der skal ingen komme tilbage uden enkelte undkomne. 15 Og alle de Mænd, som vidste, at deres Hustruer gjorde Røgoffer for andre Guder, og alle Kvinderne, som stode der, en stor Forsamling, og alt Folket, som boede i Ægyptens Land og i Patros, svarede Jeremias og sagde: 16 Det Ord, som du har talt til os i Herrens Navn, deri ville vi ikke høre dig. 17 Men vi ville fuldt og fast holde det Ord, som er udgaaet af vor Mund om at gøre Røgoffer for Himmelens Dronning og udøse Drikofre for hende, saaledes som vi have gjort, vi og vore Fædre, vore Konger øg vore Fyrster, i Judas Stæder og paa Jerusalems Gader; og vi bleve mætte af Brød og havde det godt og saa ingen Ulykke. 18 Men fra den Tid af, da vi ophørte med at gøre Røgoffer for Himmelens Dronning og udøse Drikofre for hende, have vi Mangel paa alt, og vi ere fortærede ved Sværdet og ved Hungeren. 19 Og der vi gjorde Røgoffer for Himmelens Dronning og udøste Drikofre for hende, mon vi da uden vore Mænds Samtykke lavede Kager for hende til at dyrke hende og udøse Drikofre for hende? 20 Og Jeremias sagde saaledes til hele Folket om de Mænd og om de Kvinder og om alt det Folk, som havde svaret ham saadant: 21 Mon ikke de Røgofre, som I bragte i Judas Stæder og paa Jerusalems Gader, I og eders Fædre, eders Konger og eder Fyrster, og Folket i Landet, ere ihukommede af Herren og rundne ham i Tanker? 22 Og Herren kunde ikke mere fordrage det for eders Idrætters Ondskabs Skyld, for de Vederstyggeligheders Skyld, som I gjorde; og eders Land blev til en Ørk og til en Forfærdelse og til en Forbandelse, saa at ingen bor deri, som det ses paa denne Dag. 23 Fordi I gjorde Rør gelse, og fordi I syndede imod Herren og hørte ikke Herrens Røst og vandrede ikke i hans Lov og i hans Skikke og i hans Vidnesbyrd, derfor er denne Ulykke vederfaret eder, som det ses paa denne Dag. 24

Og Jeremias sagde til alt Folket og til alle Kvinderne: Hører Herrens Ord, al Juda, som er i Ægyptens Land! **25** Saa siger den Herre Zebaoth, Israels Gud: I og eders Hustruer talte med eders Mund og udførte det med eders Hænder, idet I sagde: Vi ville fuldt og fast holde vore Løfter, som vi have lovet, om at gøre Røgoffer for Himmelens Dronning og at udøse Drikofre for hende: I opfylde nu eders Løfter og udføre eders Løfter! **26** Derfor hører Herrens Ord, al Juda, I, som bo i Ægyptens Land! se, jeg har svoret ved mit store Navn, siger Herren: Mit Navn skal ikke mere nævnes i hele Ægyptens Land i nogen Mands Mund af Juda, saa at han siger: Saa sandt den Herre, Herre lever! **27** Se, jeg er aarvaagen over dem til det onde og ikke til det gode, saa at enhver af Juda, som er i Ægyptens Land, skal fortæres ved Sværdet og ved Hungeren, indtil det er ude med, dem. **28** Og de, som undkomme fra; Sværdet skulle vende tilbage fra Ægyptens Land til Judas Land, i ringe Tal; og alle de overblevne af Juda, de, som ere komne til Ægyptens Land for at være der som fremmede, skulle forfare, hvis Ord der staar ved Magt, mit eller deres. **29** Og dette skal være eder Tegnet, siger Herren, at jeg vil hjemsøge eder paa dette Sted, paa det I skulle vide, at mine Ord skulle staa ved Magt over eder til det onde: **30** Saa siger Herren: Se, jeg giver Farao Hofra, Kongen af Ægypten, i hans Fjenders Hænder og i deres Haand, som søge efter hans Liv, ligesom jeg gav Zedekias, Judas Konge, i Nebukadnezars, Kongen af Babels, Haand, som var hans Fjende, og som søgte efter hans Liv.

45 Det Ord, som Profeten Jeremias talte til Baruk, Nerias Søn, der han skrev disse Ord i en Bog efter Jeremias's Mund, i Judas Konge, Jojakims, Josias's Søns fjerde Aar: **2** Saa siger Herren, Israels Gud, om dig, Baruk: **3** Du sagde: Ak, ve mig! thi Herren har lagt Sorrig til min Smerte, jeg er træt af mit Suk og finder ingen Rolighed. **4** Saaledes skal du sige til ham: Saa siger Herren: Se, det, jeg byggede, nedbryder jeg, og det, jeg plantede, oprykker jeg, ja, dette ganske Land. **5** Og du, du søger dig store Ting! søg dem ej; thi se, jeg lader Ulykke komme over alt Kød, siger Herren, men dig vil jeg give dia Sjæl som Bytte paa hvert Sted, hvorhen du drager.

46 Herrens Ord, som kom til Profeten Jeremias, imod Hedningerne. **2** Imod Ægypten, imod Farao-Neko, Kongen af Ægyptens Hær, som stod ved Floden Eufrat fra Karkemis, og som Nebukadnezar, Kongen af Babel, slog i Judas Konge Jojakims, Josias's Søns fjerde Aar: **3** Bereder smaa Skjolde og store Skjolde, og kommer frem til Striden. **4** Spænder Hestene for og stiger op paa Hestene, og stiller eder frem med Hjelme paa; polerer Spydene, ifører eder Panserne! **5** Hvorfor ser jeg dem forfærdede og vigende tilbage, og at deres vældige knuses og ilsomt fly uden at se tilbage? Rædsel trindt omkring, siger Herren. **6** Den lette skal ikke undfly, og den vældige ikke undkomme; imod Nord, ved Bredden af Floden Eufrat, snuble de og falde. **7** Hvo er denne, der stiger op som Nilen, hvis Vande bølge som Floderne? **8** Ægypten stiger op som Nilen, og Vandene bølge som Floderne; og det sagde: Jeg vil stige op, bedække Landet, ødelægge Stæder og dem, som bo deri. **9** Drager op, I Heste! og raser, I Vogne! og lader de vældige drage ud: Morland og Put, udrustede med Skjold, og Ludierne, de i øvede Bueskytter. **10** Og denne Dag er Herrens, den Herre Zebaoths Hævns Dag, da han vil hævne sig paa sine Modstandere, og Sværdet skal fortære dem, og blive mæt og vædet af deres Blod; thi Herren, den Herre Zebaoth har Slagtoffer i Nordenland ved Floden Eufrat. **11** Drag op til Gilead og hent Balsam, du Jomfru, Ægyptens Datter! forgæves bruger du megen Lægedom; der er ingen Helbredelse for dig. **12** Folkefærd hørte din Skam, og dit Klagemaal fyldte Landet; thi den vældige snublede over den vældige, de faldt begge tilsammen. **13** Det Ord, som Herren talte til Profeten Jeremias, om at Nebukadnezar, Kongen af Babel, skulde komme at slaa Ægyptens Land: **14** Kundgører det i Ægypten, og lader det høres i Migdol, og lader det høres i Nof og i Thakpankes; siger: Stil dig frem, lav dig til, thi Sværdet har fortæret, hvad der er trindt omkring dig. **15** Hvorfor ere dine mægtige slagne ned? de holdt ikke Stand, thi Herren stødte dem ned. **16** Han bragte mange til at snuble; den ene faldt endog over den anden, og de sagde: Staar op og lader os vende tilbage til vort Folk og til vort Fædreland, for Ødelæggelsens Sværd. **17** Der raabte de: Farao, Kongen af Ægypten, er et Bulder; han lod den bestemte Tid gaa forbi. **18** Saa sandt jeg lever, siger Kongen, hvis Navn er Herre Zebaoth: Som Tabor iblandt Bjergene og som Karmel ved Havet, skal han komme. **19** Skaf dig Rejsetøj, du Indbyggerske, Ægyptens Datter I thi Nof skal blive øde og opbrændes, saa at ingen skal bo deri. **20** Ægypten er en saare dejlig

Kvie; Fordærvelse fra Norden kommer, den kommer. 21 Ogsaa dets Lejesvende i dets Midte, der ere som fedede Kalve, ogsaa disse vende om, de fly til Hobe, de holde ikke Stand; thi deres Fordærvelses Dag kommer over dem, deres Hjemsøgelses Tid. 22 Dets Lyd er som Slangens, der bevæger sig frem; thi med en Hær rykke de frem, og med Økser anfalde de det som de, der ville omhugge Træer. 23 De skulle udrydde dets Skov, siger Herren, thi den er uigennemtrængelig; thi de ere flere end Græshopper, og der er ikke Tal paa dem. 24 Ægyptens Datter er beskæmmet, hun er given i Nordens Folks Haand. 25 Den Herre Zebaoth, Israels Gud, siger: Se, jeg hjemsøger Amon fra No og Farao og Ægypten, og dets Guder og dets Konger, ja Farao og dem, som forlade sig paa ham. 26 Og jeg vil give dem i deres Haand, som søge efter deres Liv, i Nebukadnezar, Kongen af Babels, Haand, og i hans Tjeners Haand; og derefter skal det holde sig roligt, ligesom i gamle Dage, siger Herren. 27 Men du, frygt du ej, min Tjener Jakob, og forfærdes ikke, Israel; thi se, jeg frelser dig fra et langt bortliggende Land og din Sæd fra deres Fangenskabs Land; og Jakob skal komme tilbage og bo stille og roligt, og ingen skal forfærde ham. 28 Frygt du ej, min Tjener Jakob! siger Herren, thi jeg er med dig; thi jeg vil lade det tage en Ende med alle de Folk, til hvilke jeg havde fordrevet dig; men med dig vil jeg ikke lade det tage Ende, men tugte dig med Maade og ikke lade dig slippe aldeles fri.

47 Herrens Ord, som kom til Profeten Jeremias imod Filisterne, førend Farao slog Gaza. 2 Saa siger Herren: Se, der stige Vande op fra Norden, og de skulle vorde til en overskyllende Strøm, og de skulle overskylle Landet, og hvad der fylder det, Staden og dens Indbyggere; og Folkene skulle skrige, og alle Indbyggere i Landet hyle 3 for Lyden af hans vælige Hestes Hovslag, for hans Vognes Rumlen, for hans Hjuls Bulder; Fædrene se ikke tilbage efter Børnene, fordi de have ladet Hænderne synke, 4 over den Dag, som kommer for at ødelægge alle Filister, for at udrydde hver Hjælper, som er tilbage for Tyrus og Sidon; thi Herren ødelægger Filisterne, de overblevne fra Øen Kafthor. 5 Gaza er bleven skaldet, Askalori er udryddet, de overblevne i deres Dal; hvor længe vil du saare dig? 6 Ve! du Herrens Sværd! hvor længe skal det vare, inden du vil holde dig rolig? far i din Skede, hvil og vær stille! 7 Hvorledes kan du holde dig rolig, da Herren har givet det Befaling? Imod Askalon og imod Havets Strand, derhen har han beskikket det.

48 Imod Moab. Saa siger den Herre Zebaoth, Israels Gud: Ve, Nebo! thi den er ødelagt; beskæmmet, indtaget er Kirjathajm; beskæmmet er Misgab og forfærdet. 2 Med Moabs Pris er det forbi; i Hesbon optænke de ondt imod det: Kommer og lader os udslette det, at det ikke mere er et Folk; ogsaa du, Madmen! skal ødelægges, et Sværd skal forfølge dig. 3 Der høres et Skrig fra Horanajm: Ødelæggelse og stor Forstyrrelse. 4 Moab er forstyrret; de smaa derudi lade deres Skrig høre. 5 Thi ad Opgangen til Lukit stiger Graad op over Graad; og ved Nedgangen til Horonajm hører man Forstyrrelses Skrig. 6 Flyr, redder eders Liv! og I skulle være som den enlige i Ørken. 7 Thi fordi du forlod dig paa dine Gerninger og paa dine Skatte, skal ogsaa du indtages; og Kamos skal vandre i Landflygtighed, hans Præster og hans Fyrster til Hobe. 8 Og der skal komme en Ødelægger til hver Stad, og ingen Stad skal undslippe; og Dalen skal gaa til Grunde og Sletten ødelægges, som Herren har sagt. 9 Giver Moab Vinger, thi det skal flyve ud; og dets Stæder skulle være til en Ødelæggelse, saa at ingen skal bo i dem. 10 Forbandet være den, som gør Herrens Gerning med Efterladenhed; og forbandet være den, som holder sit Sværd tilbage fra Blod. 11 Moab har boet trygt fra sin Ungdom af og ligget stille paa sin Bærme og er ikke tømt af et Kar i det andet, og det er ikke draget bort iblandt de bortførte; derfor har det beholdt sin Smag, og dets Lugt er ikke forandret. 12 Derfor se, de Dage skulle komme, siger Herren, da jeg vil sende Folk til det, som skulle vende dets Fade om; de skulle tømme dets Kar og sønderbryde dets Flasker. 13 Og Moab skal blive til Skamme over Kamos, ligesom Israels Hus blev til Skamme over Bethel, som de forlode sig paa. 14 Hvorledes kunne I sige: Vi ere Helte og duelige Krigsmænd? 15 Moab er ødelagt, og man er steget op i dets Stæder, og dets udvalgte unge Mandskab er steget ned for at slagtes, siger Kongen, hvis Navn er Herre Zebaoth. 16 Moabs Undergang er nær for Haanden, og dets Ulykke skynder sig saare. 17 Haver Medynk med det, alle I, som bo trindt omkring det! og alle I, som kende dets Navn, siger: Hvorledes er Magtens Stav, Herlighedens Spir sønderbrudt? 18 Stig ned fra Herlighed, og sid i

det tørstige Land, du Indbyggerske, Dibons Datter! thi Moabs Ødelægger er stegen op imod dig, han har ødelagt dine Befæstninger. **19** Stil dig ved Vejen og se dig om, du Aroers Indbyggerske! spørg ham, som er flygtet, og hende, som er undkommet; sig, hvad er der sket? **20** Moab er beskæmmet; thi det er knust, hyler og skriger; kundgører det ved Arnon, at Moab er ødelagt; **21** og en Dom er kommet til Slettens Land, til Holon og til Jaza og over Mefaat **22** og over Dibon og over Nebo og over Beth-Diblathajm **23** og over Kirjathajm og over Bethgamul og over Bethmeon **24** og over Kirjot og over Bozra og over alle Stæder i Moabs Land, de fjerne og de nære. **25** Moabs Horn er afhugget, og dets Arm er sønderbrudt, siger Herren, **26** Gører det drukkent! thi det ophøjede sig storlig imod Herren, saa at Moab maa plaske i sit Spy, og at ogsaa det maa blive til Latter. **27** Thi mon Israel ikke var dig til Latter? mon det var grebet iblandt Tyve, at du, saa tit du talte om det, skulde ryste med Hovedet? **28** Forlader Stæderne og bor i Klippen, I Indbyggere i Moab! og værer som en Due, der bygger Rede ved Siden af Aabningen ned til en Kløft! **29** Vi have hørt om Moabs Hovmod, det er saare hovmodigt, om dets Hoffærdighed og dets Hovmod og dets Stolthed og dets Hjertes Højhed. **30** Jeg kender, siger Herren, dets Overmod, men det er tomt; dets Pral er i Gerning tom. **31** Derfor maa jeg hyle over Moab og skrige over hele Moab; man maa sukke over Kir-Heres's Folk, **32** Jeg maa græde over dig, du Vintræ i Sibma! mere end jeg græder over Jaeser, dine Kviste gik hen over Havet, de naaede til Jaesers Hav; en Ødelægger er falden ind over din Frugthøst og over din Vinhøst. **33** Og Glæde og Fryd har forladt Frugthaven og Moabs Land; og jeg vil lade Vinen høre op i Persekarrene, ingen skal træde Persen med Frydesang, Frydesangen skal ikke mere være Frydesang. **34** Af Skriget i Hesbon lade de Lyden høres, indtil Eleale, indtil Jahaz, fra Zoar indtil Horonajm, Eglath Selisia; thi ogsaa Nimjims Vande skulle blive til Ørk. **35** Og jeg vil gøre, siger Herren, at Moab ikke mere skal have nogen, som drager op paa Højen og gør Røgoffer for sine Guder. **36** Derfor bruser mit Hjerte som Fløjter over Moab, og mit Hjerte bruser over Mændene i Kir-Heres som Fløjter, derfor gaar Levningen, som det havde forhvervet, til Grunde. **37** Thi hvert Hoved er skaldet, og hvert Skæg er afskaaret; der er Indsnit paa alle Hænder og Sæk om Lænderne. **38** Paa alle Tage i Moab og paa dets Gader er der kun Klage; thi jeg har sønderbrudt Moab som et Kar, man ikke har Lyst til, siger Herren. **39** Hvorledes er det dog knust I Hyler! hvorledes vender Moab dog Nakken til! det er beskæmmet; og Moab skal blive til Latter og til Forfærdelse for alle trindt omkring det. **40** Thi saa siger Hejren: Se, han kommer flyvende som Ørnen og udbreder sine Vinger imod Moab. **41** Stæderne erobres, og Fæstningerne indtages; og de vældiges Hjerte i Moab skal være paa denne Dag som en beængstet Kvindes Hjerte. **42** Og Moab skal ødelægges, saa at det ikke mere er et Folk, thi det har ophøjet sig storlig imod Herren. **43** Forfærdelse og Grav og Snare over dig, du, som bor i Moab! siger Herren, **44** Den, som flyr for Forfærdelsen, skal falde i Graven, og den, som kommer op af Graven, skal fanges i Snaren; thi jeg Vil lade komme til det, til Moab, dets Hjemsøgelses Aar, siger Herren, **45** I Hesbons Skygge stille sig de, der fly som kraftesløse; thi en Ild udgaar fra Hesbon og en Lue fra Sihon, og den skal fortære Moabs Hjørne og Issen af Bulderets Srør, ner. **46** Ve dig, Moab! Kamos's Folk er fortabt; thi dine Sønner ere tagne og førte i Fangenskab og dine Døtre i Fangenskab. **47** Men jeg vil omvende Moabs Fangenskab i de sidste Dage, siger Herren. — Hertil gaar Dommen over Moab.

49 Imod Ammons Børn, Saa siger Herren: Har Israel ingen Sønner? eller har han ingen Arving? hvorfor har Malkom taget Gad til Eje og hans Folk taget Bolig i dennes Stæder? **2** Derfor se, Dage komme, siger Herren, da jeg vil lade et Krigsskrig høres imod Ammons Børns Rabba, og den skal blive til en øde Dynge, og dens omliggende Stæder skulle antændes med Ild; men Israel skal tage dem til Eje, som eje ham, siger Herren. **3** Hyl, Hesbon! thi Aj er ødelagt; skriger, I Rabbas Døtre! ifører eder Sæk, klager eder, og løber omkring i Indhegningerne; thi Malkom skal gaa i Landflygtighed, hans Præster og hans Fyrster til Hobe. **4** Hvi roser du dig af Dalene? din Dal har Overflod, du forvildede Datter! du, som forlader dig paa dine Skatte og tænker: Hvo kan komme til mig? **5** Se, jeg lader komme Frygt over dig, siger den Herre, Herre Zebaoth, fra alle Sider trindt omkring dig; og I skulle blive fordrevne, hver sin Vej, og der skal ingen være, der samler dem, som fly. **6** Men derefter vil jeg vende Ammons Børns Fangenskab, siger Herren. **7** Imod Edom. Saa siger den Herre Zebaoth: Er der ingen

Visdom mere i Theman? Klogskaben er forsvunden for de forstandige; deres Visdom er skyllet bort. **8** Flyr, vender eder, tager Bolig i det dybe, I Indbyggere i Dedan! thi jeg lader Esaus Ulykke komme over ham den Tid, jeg hjemsøger ham. **9** Dersom Vinhøstmænd komme over dig, skulle de ikke lade nogen Efterhøst blive tilbage; dersom Tyve komme om Natten, skulle de ødelægge, indtil de have nok. **10** Thi jeg har blottet Esau, aabenbaret hans Skjulesteder, saa at han ikke kan skjule sig; ødelagt er hans Afkom og hans Brødre og hans Naboer, og der er ingen mere tilbage. **11** Forlad dine faderløse, jeg vil lade dem leve; og dine Enker forlade sig paa mig! **12** Thi saa siger Herren: Se, de, som ikke vare dømte til at drikke af Bægeret, maatte jo drikke, og skulde da du slippe fri? Nej, du skal ikke slippe fri, men visselig drikke. **13** Thi jeg har svoret ved mig selv, siger Herren, at Bozra skal blive til Forfærdelse, til Forhaanelse, til Ørk og til Forbandelse; og alle dets Stæder skulle blive til Ørkener evindelig. **14** Jeg har hørt et Rygte fra Herren, og at der er sendt et Bud ud iblandt Folkene: Samler eder og kommer over det; og gører eder rede til Striden! **15** Thi se, jeg vil gøre dig liden iblandt Folkene, foragtet iblandt Menneskene. **16** Der har været Skræk for dig; dit Hjertes Hovmod har bedraget Æg, du, som bor i Klippens Kløfter og har besat Højens Top; om du end sætter din Rede saa højt som Ørnen, vil jeg dog kaste dig ned derfra, siger Herren. **17** Og Edom skal blive til en Forfærdelse; enhver, som gaar forbi det, skal forfærdes og spotte over alle dets Plager. **18** Ligesom Sodoma og Gomorra og dens Naboer ere omstyrtede, siger Herren, saa skal ingen Mand bo der og intet Menneskebarn opholde sig der. **19** Se, han drager op som en Løve fra Jordans Stolthed imod den stedse friske Græsgang; thi i et Øjeblik vil jeg jage dem bort derfra; og hvo er den udvalgte, som jeg vil beskikke over den? Thi hvo er som jeg? og hvo kan kræve mig til Regnskab? og hvo er den Hyrde, som kan bestaa for mit Ansigt? **20** Derfor hører Herrens Raad, som han har besluttet imod Edom, og hans Tanker, som han har tænkt imod Themans Indbyggere: Man skal visselig bortslæbe de smaa Lam af Hjorden, og deres Græsgang skal forfærdes over dem. **21** Ved Lyden af deres Fald bæver Jorden; Skriget — Lyden deraf høres ved det røde Hav. **22** Se, han stiger op som Ørnen og flyver, og han udbreder sine Vinger imod Bozra; og paa denne Dag skulle de vældiges Hjerter i Edom være ligesom en beængstet Kvindes Hjerte. **23** Imod Damaskus. Hamat og Arfad ere beskæmmede, thi de have hørt et ondt Rygte, de ere forsagte; der er Bekymring som paa Havet, det kan ikke være roligt. **24** Damaskus har ladet Hænderne synke, den har vendt sig for at fly, og Forfærdelse har betaget den: Angest og Smerte have grebet den som den fødende. **25** Hvorledes! er den ikke forladt, den berømte Stad, min Glædes By? **26** Derfor skulle dens unge Karle falde paa dens Gader, og alle Krigsmændene skulle udryddes paa den Dag, siger den Herre Zebaoth. **27** Og jeg vil antænde en Ild paa Murene i Damaskus, og den skal fortære Benhadads Paladser. **28** Imod Kedar og Hazors Riger, hvilke Nebukadnezar, Kongen af Babel, slog. Saa siger Herren: Staar op, drager op til Kedar og ødelægger Østens Børn! **29** De skulle tage deres Pauluner og deres Hjorde, deres Telte og alle deres Redskaber, og deres Kameler skulle de føre bort med sig; og de skulle raabe over dem: Rædsel trindt omkring! **30** Flyr, vanker vidt om, tager Bolig i det dybe, I Hazors Indbyggere! siger Herren, thi Nebukadnezar, Kongen af Babel, har besluttet et Raad imod eder og udtænkt en Tanke imod eder. **31** Staar op, drager op imod et Folk, som er roligt, som bor tryggelig, siger Herren; det har hverken Porte eller Portstænger, de bo for sig selv. **32** Og deres Kameler skulle blive til Rov og deres Kvægs Mangfoldighed til Bytte; og jeg vil adsprede dem med rundklippet Haar for alle Vinde; og fra alle Sider vil jeg lade deres Ulykke komme, siger Herren. **33** Og Hazor skal blive til Dragers Bo, en Ødelæggelse evindelig; der skal ingen Mand bo der og intet Menneskebarn opholde sig der. **34** Herrens Ord, som kom til Profeten Jeremias, imod Elam, i Begyndelsen af Judas Konge Zedekias's Regering, saaledes: **35** Saa siger den Herre Zebaoth: Se, jeg sønderbryder Elams Bue, deres Hovedstyrke. **36** Og jeg vil lade de fire Vejr fra Himmelens fire Hjørner komme over Elam og adsprede dem for alle disse Vejr, og der skal ikke være noget Folk, hvorhen der jo skal komme fordrevne fra Elam. **37** Og jeg vil indjage Elam Skræk for deres Fjenders Ansigt og for deres Ansigt, som søge efter deres Liv, og lade Ulykke, min brændende Vrede, komme over dem, siger Herren; og jeg vil sende Sværdet efter dem, indtil jeg har gjort Ende paa dem. **38** Og jeg vil sætte min Trone i Elam, og jeg vil lade Konger og Fyrster forsvinde derfra,

siger Herren. 39 Og det skal ske i de sidste Dage, da vil jeg omvende Elams Fangenskab, siger Herren.

50 Det Ord, som Herren talte imod Babel, imod Kaldæernes Land, ved Profeten Jeremias. 2 Kundgører det iblandt Folkene, og lader det høres, og opløfter Banner, lader det høres, dølger det ej! siger: Babel er indtaget, Bel er beskæmmet, Merodak er knust, dens Billeder ere beskæmmede, dens Afguder ere knuste. 3 Thi et Folk fra Norden er draget op imod den, dette skal gøre dens Lande øde, og der skal ikke være nogen, som bor deri; baade Mennesker og Kvæg ere blevne flygtige, ere dragne bort. 4 I de Dage og paa den Tid, siger Herren, skulle Israels Børn komme, de og Judas Børn med hverandre; de skulle gaa frem med Graad og søge Herren deres Gud. 5 De skulle spørge efter Zion, ad Vejen did ere deres Ansigter vendte: Kommer og slutter eder til Herren med en evig Pagt, som ikke skal glemmes. 6 Mit Folk var fortabte Faar, deres Hyrder havde forført dem, de havde drevet dem bort til Bjergene; de droge fra Bjerge til Høje, de glemte, hvor de havde haft Leje. 7 Alle de, som fandt dem, aade dem op, og deres Fjender sagde: Vi have ingen Skyld; fordi de have syndet imod Herren, Retfærdigheds Bolig, ja, imod Herren, deres Fædres Forhaabning. 8 Flyr midt ud af Babel, og drager ud af Kaldæernes Land, og værer som Bukke foran en Hjord! 9 Thi se, jeg opvækker og fører op imod Babel en Samling af store Folkeslag fra Nordenland, og de skulle ruste sig imod den; ved dem skal den indtages; deres Pile ere som en forstandig Helt, der ikke vender tilbage med uforrettet Sag. 10 Og Kaldæa skal blive til Rov; alle, som der tage Rov, skulle mættes, siger Herren. 11 Thi I glædede eder; thi I frydede eder, da I plyndrede min Arv; thi I sprang omkring som en Kalv, der tærsker, og vrinskede som de vælige Heste. 12 Eders Møder er saare beskæmmet, hun, som fødte eder, er bleven til Skamme; se, hun er bleven det sidste af Folkene, en Ørk, et tørt Sted og en øde Mark. 13 For Herrens Vredes Skyld skal den ikke være beboet, men helt vorde øde; alle, som gaa forbi Babel, skulle forskrækkes og spotte over alle dens Plager. 14 Ruster eder imod Babel trindt omkring den, skyder imod den, alle I, som spænde Bue! sparer ikke paa Pile; thi den har syndet imod Herren. 15 Raaber med Glæde over den trindt omkring, den har overgivet sig, dens Grundpiller ere faldne, dens Mure ere nedbrudte; thi dette er Herrens Hævn, hævner eder paa den; som den har gjort, saa gører ved den! 16 Udrydder Sædemanden af Babel og den, som fører Seglen i Høstens Tid! de skulle vende sig om, hver til sit Folk, for Ødelæggelsens Sværd, og fly hver til sit Land. 17 Israel er som adspredte Lam, Løver have fordrevet ham; først aad Kongen af Assyrien ham, og til sidst har Nebukadnezar, Kongen af Babel, afgnavet hans Ben. 18 Derfor, saa siger den Herre Zebaoth, Israels Gud: Se, jeg hjemsøger Kongen af Babel og hans Land, ligesom jeg har hjemsøgt Kongen af Assyrien. 19 Og jeg vil føre Israel tilbage til hans Græsgang, og han skal græsse paa Karmel og Basan; og hans Sjæl skal mættes paa Efraims Bjerg og i Gilead. 20 I de Dage og paa den Tid, siger Herren, skal Israels Misgerning søges, men ikke være mere, og Judas Synder, men de skulle ikke findes; thi jeg vil tilgive den, som jeg lader blive tilbage. 21 Drag op imod Landet „Dobbelgenstridighed", og imod Indbyggerne i „Hjemsøgelsens" Stad; ødelæg og lys i Band efter dem, siger Herren, og gør efter alt det, som jeg har budt dig! 22 Der er Krigslyd i Landet og stor Forstyrrelse. 23 Hvorledes er hele Jordens Hammer afhugget og sønderbrudt? hvorledes er Babel bleven til en Forfærdelse iblandt Folkene? 24 Jeg stillede Snare for dig, og du er ogsaa fanget, Babel! og du vidste det ikke; du er funden, ja greben, thi imod Herren har du indladt dig i Strid. 25 Herren har opladt sit Rustkammer og udtaget sin Vredes Vaaben; thi en Gerning i Kaldæernes Land er der for Herren, den Herre Zebaoth. 26 Kommer imod den, alle til Hobe, oplader dens Kornhuse, kaster, hvad der er, op i Dynger, og lyser det i Band; intet blive tilovers for den! 27 Myrder alle dens Okser; de stige ned til Slagtning! ve dem! thi deres Dag er kommen, deres Hjemsøgelses Tid. 28 Man hører Røsten af dem, som fly og ere undkomne fra Babels Land for at kundgøre udi Zion Herrens, vor Guds, Hævn, Hævnen for hans Tempel. 29 Kalder de vældige, alle dem, som spænde Bue, frem imod Babel, slaar Lejr om den trindt omkring, lader ingen undkomme, betaler den efter dens Gerning, gører imod den efter alt det, som den gjorde; thi den har handlet hovmodigt imod Herren, imod Israels Hellige. 30 Derfor skulle dens unge Karle falde paa dens Gader, og alle dens Krigsmænd skulle udryddes paa den Dag, siger Herren. 31 Se, jeg vil imod dig, „dit Hovmod!" siger Herren, den Herre Zebaoth; thi din Dag er kommen, den Tid, paa hvilken

jeg vil hjemsøge dig. 32 Og „Hovmod" skal snuble og falde, og ingen skal oprejse det; og jeg vil antænde en Ild i dets Stæder, og den skal fortære alt, hvad der er trindt omkring det. 33 Saa siger den Herre Zebaoth: Fortrykte ere Israels Børn og Judas Børn tilsammen; og alle de, som toge dem fangne, holde paa dem, de vægre sig ved at lade dem fare. 34 Men deres Genløser er stærk, Herre Zebaoth er hans Navn; han skal visselig udføre deres Sag, paa det han kan bringe Jorden Ro, men Indbyggerne i Babel Uro. 35 Sværd! frem imod Kaldæerne, siger Herren, og imod Indbyggerne i Babel og imod dens Fyrster og imod dens vise! 36 Sværd! frem imod Løgnerne, og de maa blive til Daarer! Sværd! frem imod dens vældige, at de maa knuses! 37 Sværd! frem ifnod dens Heste og imod dens Vogne og imod hele den Hob af alle Haande Folk, som er midt udi den, at de maa blive til Kvinder! Sværd! frem imod dens Skatte, at de maa røves! 38 Tørke I kom imod dens Vande, at de maa borttørres! thi det er de udskaarne Billeders Land, og de rose sig som afsindige af deres Skræmmebilleder. 39 Derfor skulle Ørkenens Vildt og Ulve bo der og Strudser bo derudi; og den skal ikke ydermere bebos evindelig, og ingen skal bo i den fra Slægt til Slægt. 40 Ligesom Gud har omstyrtet Sodoma og Gomorra og dens Naboer, siger Herren, saa skal ingen bo der og intet Menneskebarn opholde sig der. 41 Se, et Folk kommer fra Norden, ja et stort Folk, og mange Konger skulle rejse sig fra det yderste af Jorden. 42 De skulle føre Bue og Glavind, de ere grumme og skulle ikke forbarme sig, deres Røst skal bruse som Havet, og de skulle komme ridende paa Heste, rustede som en Mand til Krig, imod dig, Babels Datter! 43 Kongen af Babel har hørt Rygtet om dem, og hans Hænder ere blevne slappe; Angest har betaget ham, en Smerte som hendes, der føder. 44 Se, han drager op som en Løve fra Jordans Stolthed imod den stedse friske Græsgang; thi i et Øjeblik vil jeg jage dem bort derfra; og hvo er den udvalgte, som jeg vil beskikke over den? thi hvo er som jeg? og hvo kan kræve mig til Regnskab? og hvo er den Hyrde, som kan bestaa for mit Ansigt? 45 Derfor, hører Herrens Raad, som han har besluttet imod Babel, og hans Tanker, som han har tænkt imod Kaldæernes Land: Man skal visselig bortslæbe de smaa Lam af Jorden, og Græsgangen skal forfærdes over dem. 46 Ved Rygtet, at Babel er indtaget, bæver Jorden, og et Skrig høres iblandt Folkene.

51 Saa siger Herren: Se, jeg rejser imod Babel og imod Indbyggerne i mine Modstanderes Midte et ødelæggende Vejr. 2 Og jeg vil sende tremmede til Babel, og de skulle kaste den som med Kasteskovl og gøre deres Land tomt; thi de skulle være imod den trindt omkring paa Ulykkens Dag. 3 Imod den, som spænder Bue, spænde Buespænderen sin Bue, og imod den, som ophøjer sig i sit Panser; og sparer ikke dens unge Karle, ødelægger al dens Hær! 4 Og der skal falde saarede i Kaldæernes Land og gennemstungne paa dens Gader. 5 Thi Israel og Juda ere ikke efterladte i Enkestand af deres Gud, af den Herre Zebaoth; thi hines Land er fuldt af Skyld imod Israels Hellige. 6 Flyr midt ud af Babel og redder hver sit Liv, at I ikke omkomme for dens Misgernings Skyld! thi dette er Herrens Hævns Tid, han betaler den efter Fortjeneste. 7 Babel var et Guldbæger i Herrens Haand, den har gjort hele Verden drukken; Folkene have drukket af dens Vin, derfor tabte Folkene Besindelsen. 8 Babel er hastelig falden og knust; hyler over den, henter Balsam til dens Saar; maaske kunde den læges. 9 Vi vilde have lægt Babel, men den blev ikke lægt; forlader den, og lader os drage hver til sit Land; thi dens Dom naar til Himmelen og hæver sig til Skyerne. 10 Herren har udført vor retfærdige Sag; kommer og lader os i Zion fortælle Herrens, vor Guds, Gerning. 11 Skærper Pilene, samler Tallet af Skjolde fuldt; Herren har opvakt Mediens Kongers Aand; thi hans Tanke imod Babel staar til at ødelægge den; thi det er Herrens Hævn, Hævnen for hans Tempel. 12 Opløfter Banner imod Babels Mure, holder stærk Vagt, sætter Vagtposter ud, beskikker Baghold; thi Herren har baade besluttet og udført det, som han har talt imod Babels Indbyggere. 13 Du, som bor ved de store Vande, og som er mægtig ved Liggendefæ! din Ende er kommen, din Gerrigheds Maal. 14 Den Herre Zebaoth har svoret ved sig selv: Jeg skal visselig fylde dig med Mennesker, som var det Græshopper, og de skulle indbyrdes synge Frydesang over dig. 15 Han er den, som skabte Jorden ved sin Kraft, beredte Jorderige ved sin Visdom og udbredte Himmelen ved sin Forstand. 16 Naar Røsten lyder, ved hvilken han lader Vandenes Mangfoldighed komme i Himmelen, da lader han Dunster opstige fra det yderste af

Jorden; han gør Lynene til Regn og fører Vejret ud af sine Gemmer. **17** Hvert Menneske bliver ufornuftigt og uden Forstand, hver Guldsmed er beskæmmet for det udskaarne Billedes Skyld; thi hans støbte Billeder ere Bedrageri, og der er ikke Aand i dem. **18** De ere Forfængelighed, et bedragerisk Værk; til den Tid, naar de blive hjemsøgte, skulle de gaa til Grunde. **19** Ikke som disse er Jakobs Del; thi han er den, som har dannet alle Ting, og [Israel er] hans Arvs Stamme; Herre Zebaoth er hans Navn. **20** Du har været mig en Hammer og Krigsvaaben; og jeg har knust Folkefærd ved dig og ødelagt Riger ved dig. **21** Og jeg har knust Hesten og dens Rytter ved dig; og jeg har knust Vognene og deres Styrere ved dig. **22** Og jeg har knust Mand og Kvinde ved dig og knust gammel og ung ved dig og knust Ungkarl og Jomfru ved dig. **23** Og jeg har knust Hyrde og hans Hjord ved dig og knust Agerdyrker og hans Spand Øksne ved dig og knust Statholdere og Fogeder ved dig. **24** Men jeg vil betale Babel og alle Kaldæas Indbyggere al deres Ondskab, som de have gjort i Zion, for eders Øjne, siger Herren. **25** Se, jeg vil imod dig, du ødelæggende Bjerg, siger Herren, du, som ødelægger al Jorden! og jeg vil udrække min Haand over dig og vælte dig ned ad Klipperne og vil gøre et udbrændt Bjerg af dig; **26** og man skal ikke tage en Sten til et Hjørne eller en Sten til en Grundvold fra dig; men du skal blive til evigt øde Stæder, siger Herren. **27** Opløfter Banner i Landet, blæser i Trompeten iblandt Folkene, vier Folkene til Kamp imod den, kalder Ararats, Minnis og Askenas's Riger frem imod den; beskikker Høvedsmænd imod den, fører Heste op som surrende Græshopper! **28** Vier Folkefærd til Kamp imod den, Kongerne af Medien, dets Fyrster og alle dets Fogeder og hele dets Herredømmes Land. **29** Og Landet bævede og vaandede sig i Smerte; thi fast imod Babel staa Herrens Tanker om at gøre Babels Land til en Ørk, at ingen skal bo der. **30** De vældige i Babel lode af at stride, de bleve i Befæstningerne, deres Styrke svandt bort, de bleve til Kvinder; man opbrændte dens Boliger, dens Portstænger bleve sønderbrudte. **31** Løber løber imod Løber og Bud imod Bud for at forkynde Kongen i Babel, at hans Stad er indtagen fra alle Sider, **32** og at Færgestederne ere besatte, og at man har afbrændt Sivene med Ild, og at Krigsmændene ere forfærdede. **33** Thi saa siger den Herre Zebaoth, Israels Gud: Babels Datter er ligesom et Logulv til den Tid, man træder det fast; endnu en liden Stund, og dens Høsts Tid skal komme. **34** Nebukadnezar, Kongen af Babel, aad os, sønderknuste os, stillede os hen som et tomt Kar, opslugte os som en Drage, fyldte sin Bug med vore kostelige Retter; han fordrev os. **35** „Den Vold, mig er sket og mit Kød, komme over Babel", sige Zions Indbyggere, og „mit Blod komme over Kaldæas Indbyggere", siger Jerusalem. **36** Derfor, saa siger Herren: Se, jeg vil udføre din Sag og fuldkomme din Hævn, og jeg vil gøre dens Hav tørt og dens Kilde vandløs. **37** Og Babel skal blive til Stenhobe, Dragers Bolig, Forfærdelse og Spot, at ingen skal bo der. **38** De brøle til Hobe som unge Løver; de knurre som Løveunger. **39** Jeg vil gøre dem et Gæstebud, naar de ere blevne hede, og jeg vil gøre dem drukne, paa det de skulle fryde sig; men de skulle sove den evige Søvn og ikke opvaagne, siger Herren. **40** Jeg vil føre dem ned som Lam til at slagtes som Vædre med Bukke. **41** Hvorledes er Sesak indtaget, og den, som var hele Jordens Pris, erobret! hvorledes er Babel bleven til en Forfærdelse iblandt Folkene! **42** Havet er gaaet op over Babel; den er skjult af dets brusende Bølger. **43** Dens Stæder ere blevne til en Forfærdelse, et tørt Land og en øde Mark; et Land, i hvilket ingen Mand bor, og hvor intet Menneskebarn gaar over. **44** Og jeg vil hjemsøge Bel i Babel og uddrage det, som han har opslugt, af hans Mund, og Folkene skulle ikke mere strømme til ham; ogsaa Babels Mur er falden. **45** Drager midt ud deraf, mit Folk! og redder hver sit Liv for Herrens brændende Vrede; **46** og ser til, at eders Hjerte ikke forsager, og at I ikke frygte ved det Rygte, som høres i Landet, og naar der kommer et Rygte i det ene Aar og derefter et Rygte i det andet Aar, og der er Vold i Landet, Hersker imod Hersker. **47** Derfor se, de Dage komme, da jeg vil hjemsøge de udskaarne Billeder i Babel, og dens hele Land skal blive til Skamme, og alle dens saarede skulle falde i dens Midte. **48** Og Himmelen og Jorden og alt, hver, der er i dem, skal synge med Fryd over Babel; thi fra Norden skulle dens Ødelæggere komme, siger Herren. **49** Ligesom Babel var Aarsag til, at der faldt ihjelslagne i Israel, saa skal der af Babel falde saarede i det ganske Land. **50** I, som ere undkomne fra Sværdet, drager bort, staar ikke stille; kommer Herren i Hu fra det fjerne, og lader Jerusalem ligge eder paa Hjerte. **51** „Vi vare beskæmmede, thi vi maatte høre Forhaanelse; Skam bedækkede vore

Ansigter, thi fremmede vare komne over Herrens Hus's Helligdomme". **52** Derfor se, de Dage komme, siger Herren, at jeg vil hjemsøge dens udskaarne Billeder, og de saarede skulle jamre sig i hele dens Land. **53** Vilde Babel end stige op i Himmelen og gøre sin Magts høje Bolig utilgængelig, skal der fra mig dog komme Ødelæggere over den, siger Herren. **54** Et Skrig høres fra Babel og en stor Forstyrrelse fra Kaldæernes Land. **55** Thi Herren ødelægger Babel og lader dens høje Røst høre op; og deres Bølger skulle bruse som store Vande, og Bulderet af deres Røst skal lyde højt. **56** Thi der er kommen en Ødelægger over den, over Babel, og dens vældige ere fangne, deres Buer ere brudte; thi Herren er Gengældelsens Gud, som visselig betaler. **57** Og jeg vil gøre dens Høvedsmænd og dens vise, dens Statholdere og dens Fogeder og dens Helte drukne, og de skulle sove den evige Søvn og ikke vaagne op, siger Kongen, hvis Navn er Herre Zebaoth. **58** Saa siger den Herre Zebaoth: Babels brede Mur skal sløjfes aldeles, og dens høje Porte opbrændes med Ild; og Folkestammer skulle have arbejdet for intet, og Folkefærd for intet, og de skulle være blevne matte. **59** Det Ord, som Profeten Jeremias befalede Seraja, Nerias Søn, Mahasejas Sønnesøn, der han drog til Babel med Zedekias, Judas Konge, i hans Regerings fjerde Aar; thi Seraja var Hofmester ved Kongens Rejser. **60** Og Jeremias optegnede al den Ulykke, som skulde komme over Babel, i en særskilt Bog, alle disse Ord, som vare skrevne om Babel. **61** Og Jeremias sagde til Seraja; Naar du kommer til Babel, da se til, og læs alle disse Ord, **62** og sig: Herre! du har talt imod dette Sted, om at udslette det, at der ikke skal være nogen, som bor der, hverken Menneske eller Dyr; thi det skal blive til evige Ørkener. **63** Og det skal ske, naar du er færdig med at oplæse denne Bog, da skal du binde en Sten ved den og kaste den midt i Eufrat. **64** Og du skal sige: Saa skal Babel synke og ikke komme op formedelst den Ulykke, som jeg lader komme over den; og de skulle blive matte. — Hertil gaa Jeremias's Ord.

52 Zedekias var et og tyve Aar gammel, der han blev Konge, og regerede elleve Aar i Jerusalem; og hans Moders Navn var Hamutal, Jeremias's Datter fra Libna. **2** Og han havde gjort det, som var ondt for Herrens Øjne, efter alt det, som Jojakim gjorde. **3** Men det gik efter Herrens Vrede i Jerusalem og Juda, indtil han forkastede dem for sit Ansigt; og Zedekias faldt fra Kongen af Babel. **4** Og det skete i hans Regerings niende Aar, i den tiende Maaned, paa den tiende Dag i Maaneden, da kom Nebukadnezar, Kongen af Babel, han og al hans Hær, imod Jerusalem, og lejrede sig imod den, og de byggede et Bolværk imod den trindt omkring. **5** Saa blev. Staden belejret indtil Kong Zedekias's ellevte Aar. **6** I den fjerde Maaned, paa den niende Dag i Maaneden, da fik Hungeren Overhaand i Staden, og der var ikke Brød for Folket i Landet. **7** Og man brød ind i Staden, og alle Krigsmænd flyede og droge ud af Staden om Natten, ad Vejen igennem Porten imellem de to Mure, hvilken gaar til Kongens Have, medens Kaldæerne laa trindt omkring Staden; og de droge hen ad Vejen til den slette Mark. **8** Men Kaldæernes Hær forfulgte Kongen, og de naaede Zedekias paa den slette Mark ved Jeriko; og hele hans Hær blev adspredt fra ham. **9** Og de grebe Kongen og førte ham op til Kongen af Babel, til Ribla i Hamaths Land; og han holdt Ret over ham. **10** Og Kongen af Babel lod Zedekias's Sønner nedhugge for hans Øjne; og han lod ogsaa alle Judas Fyrster nedhugge i Ribla. **11** Og man blindede Zedekias's Øjne og bandt ham med to Kobberlænker, og Kongen af Babel lod ham føre til Babel og satte ham i Straffehuset indtil hans Dødsdag. **12** Og i den femte Maaned, paa den tiende Dag i Maaneden (det Aar var Kong Nebukadnezars, Kongen af Babels, nittende Aar), kom Nebusar-Adan, Øversten for Livvagten, som stod for Kongen af Babels Ansigt, til Jerusalem. **13** Og han opbrændte Herrens Hus og Kongens Hus og alle Husene i Jerusalem, ja, alle store Huse opbrændte han med Ud. **14** Og hele Kaldæernes Hær, som var med Øversten for Livvagten, nedbrød alle Jerusalems Mure trindt omkring. **15** Og nogle af de ringeste af Folket og det øvrige Folk, de overblevne i Staden og de frafaldne, som vare gaaede over til Kongen af Babel, og de Haandværksmænd, som vare blevne tilbage, førte Nebusar-Adan, Øversten for Livvagten, bort. **16** Og Nebusar-Adan, Øversten for Livvagten, lod nogle af de ringeste i Landet blive tilbage til Vingaardsmænd og til Agerdyrkere. **17** Og Kobberstøtterne, som vare i Herrens Hus, og Stolene og Kobberhavet, som var i Herrens Hus, sønderbrøde Kaldæerne; og de førte alt Kobberet af dem til Babel. **18** Og Gryderne og Skufferne og Knivene og Skaalerne og Røgelseskaalerne og alle Kobberkarrene, som brugtes til Tjenesten, toge de bort, **19** og Bækkenerne og

Ildkarrene og Skaalerne og Gryderne og Lysestagerne og Røgelseskaalerne og Bægerne, hvad som var helt Guld, og hvad som var helt Sølv, tog den øverste for Livvagten. **20** De to Støtter, det ene Hav og de tolv Kobberøksne, som vare derunder, samt Stolene, som Kong Salomo havde gjort til Herrens Hus: Der var ikke Vægt paa Kobberet af alle disse Ting. **21** Og hvad Støtterne angaar, da var Højden af een Støtte atten Alen, og en Traad, tolv Alen lang, gik omkring den, og denne var fire Fingre tyk og hul. **22** Og Kronen derpaa var af Kobber, og een Krones Højde var fem Alen, og Nettet og Granatæblerne trindt omkring paa Kronen var alt sammen af Kobber, og paa samme Maade var den anden Støtte og Granatæblerne. **23** Og der var seks og halvfemsindstyve Granatæbler efter Vindene; alle Granatæblerne paa Nettet trindt omkring vare hundrede. **24** Og Øversten for Livvagten tog Ypperstepræsten Seraja, og Zefanja, Præsten af anden Rang, og tre, som toge Vare paa Dørtærskelen. **25** Og af Staden tog han een Hofbetjent, som var Befalingsmand over Krigsmændene, og syv Mænd af dem, som saa Kongens Ansigt, og som fandtes i Staden, og Skriveren, som var hos Stridshøvedsmanden, og som udskrev Folket i Landet, og tresindstyve Mænd af Folket i Landet, som fandtes i Staden. **26** Og Nebusar-Adan, den øverste for Livvagten, tog dem og førte dem til Kongen af Babel, til Ribla. **27** Og Kongen af Babel slog dem ihjel og dræbte dem i Ribla, i Hamaths Land; saa blev Juda bortført fra sit Land. **28** Dette er det Folk, som Nebukadnezar bortførte: I det syvende Aar tre Tusinde og tre og tyve af Juda; **29** i Nebukadnezars attende Aar: Af Jerusalem otte Hundrede og to og tredive Sjæle; **30** i Nebukadnezars tre og tyvende Aar bortførte Nebusar-Adan, den øverste for Livvagten, af Jøderne syv Hundrede og fem og fyrretyve Sjæle; alle Sjæle vare tilsammen fire Tusinde og seks Hundrede. **31** Og det skete i det syv og tredivte Aar, efter at Jojakin, Judas Konge, var bortført, i den tolvte Maaned paa den fem og tyvende Dag i Maaneden, da opløftede Evil-Merodak, Kongen af Babel, i det Aar han blev Konge, Jojakins, Judas Konges, Hoved og førte ham ud af Fængselets Hus. **32** Og han talte gode Ord med ham, og han satte hans Stol over de Kongers Stole, som vare hos ham i Babel. **33** Og han omskiftede sine Fængsels Klæder, og han aad stedse Brød for hans Ansigt i alle sine Livsdage. **34** Og angaaende hans Underholdning, da gaves ham stadig Underholdning af Kongen i Babel, hver Dag, hvad han behøvede for den Dag indtil hans Dødsdag alle hans Livsdage.

Klagesangene

1 Hvorledes sidder hun saa enlig, den Stad, som
havde meget Folk, den er bleven som en Enke! den,
som var saa stor iblandt Hedningerne, en Fyrstinde
iblandt Landskaberne, er bleven skatskyldig. **2** Hun
græder svart om Natten, og hendes Taarer løbe over
hendes Kinder; der er ingen, som trøster hende af
alle dem, som elskede hende, alle hendes Venner ere
troløse imod hende, de ere blevne hendes Fjender.
3 Juda er vandret ud for Elendigheds og for svar
Trældoms Skyld; hun bor iblandt Hedningerne, hun
finder ikke Ro; alle hendes Forfølgere naa hende
midt i Trængslerne. **4** Zions Veje sørge, fordi ingen
kommer til Festforsamling, alle dens Porte ere øde,
dens Præster sukke, dens Jomfruer ere bedrøvede, og
for deri selv er det bittert. **5** Hendes Modstandere
ere voksede hende over Hovedet, hendes Fjender ere
trygge; thi Herren har bedrøvet hende for hendes
mange Overtrædelsers Skyld; hendes spæde Børn ere
dragne i Fangenskab for Modstanderens Ansigt. **6** Og
fra Zions Datter er al hendes Prydelse gaaet bort;
hendes Fyrster ere blevne ligesom Hjorte, der ikke
finde Føde, og de gik kraftesløse for Forfølgerens
Ansigt. **7** Jerusalem ihukommer i sin Elendigheds og
sin Landflygtigheds Dage alle sine Herligheder, som
den havde i gamle Dage, idet dens Folk nu er faldet i
Fjendens Haand, og der er ingen, som hjælper den;
Fjenderne saa den, de spottede over, at den ikke er
mere; **8** Jerusalem har syndet svarlig, derfor er den
bleven til Væmmelse; alle, som ærede den, ringeagte
den, thi de saa dens Nøgenhed; selv sukker den og
vender sig bort. **9** Hendes Slæb er besmittet, hun
tænkte ikke paa sin Fremtid, og hun er nedstyrtet paa
vidunderlig Maade, der er ingen, som trøster hende.
Herre! se min Elendighed, thi Fjenden har gjort sig
stor. **10** Fjender udstrakte deres Haand efter alle
hendes Herligheder; thi hun saa, at Hedninger kom
ind i hendes Helligdom, om hvilke du havde befalet,
at de ikke skulde komme i din Menighed. **11** Hele
hendes Folk sukker og søger efter Brød, de give deres
Herligheder hen for Mad til at vederkvæge deres Sjæl;
se, Herre! og sku, at jeg er bleven ringe. **12** Det rører
ikke eder, alle I, som gaa forbi ad Vejen. Skuer og
ser, om der er en Smerte som min Smerte, der mig
er vederfaren; thi Herren har bedrøvet mig paa sin
brændende Vredes Dag. **13** Han sendte en Ild fra det
høje i mine Ben, og den herskede der; han udspændte
et Garn for mine Fødder, kastede mig tilbage, han
gjorde mig øde og svag den ganske Dag. **14** Mine
Overtrædelsers Aag er knyttet ved hans Haand, de
sammenslynge sig, de ere gaaede op over min Hals,
han lod min Kraft bukke under; Herren har givet mig
i deres Hænder, for hvilke jeg ikke kan rejse mig. **15**
Herren forkastede alle mine vældige i min Midte, han
sammenkaldte en Forsamling imod mig til at knuse
mit unge Mandskab; Herren traadte Vinpersen for
Jomfruen, Judas Datter. **16** Over disse Ting græder jeg,
mit Øje, mit Øje strømmer med Vand; thi Trøsteren,
som skulde, vederkvæge nyn Sjæl, er langt fra mig;
mine Børn ere ødelagte, thi Fjenden fik Overhaand.
17 Zion udstrækker sine Hænder, der er ingen, som
trøster hende; Herren har givet Befaling imod Jakob
til hans Fjender trindt omkring ham; Jerusalem er
bleven til Væmmelse imellem dem. **18** Herren, han er
retfærdig; thi jeg var genstridig imod hans Mund;
hører dog, alle Folk! og ser min Smerte, mine Jomfruer
og mine unge Karle ere vandrede i Fangenskab. **19**
Jeg raabte paa mine Elskere, de bedroge mig; mine
Præster og mine Ældste opgave Aanden i Staden; thi
de søgte sig Brød, at de kunde vederkvæge deres Sjæl.
20 Se til, Herre! thi jeg har Angest, mine Indvolde ere
oprørte, mit Hjerte har vendt sig inden i mig; thi jeg
har været meget genstridig; udenfor har Sværdet
gjort mig barnløs, i Huset har det været ret som
Døden. **21** De hørte, at jeg sukkede, jeg havde dog
ingen Trøster; alle mine Fjender hørte min Ulykke, de
glædede sig; thi du har gjort det; men du lader en
Dag komme, som du kalder frem, da skulle de være
ligesom jeg. **22** Lad al deres Ondskab komme for dit
Ansigt, og handl med dem, som du handlede med mig
for alle mine Overtrædelsers Skyld; thi mine Sukke
ere mange, og mit Hjerte er afmægtigt.

2 Hvorledes har Herren indhyllet Zions Datter med
Mørke i sin Vrede? han har kastet Israels Herlighed
fra Himmelen til Jorden, og han kom ikke sine Fødders
Fodskammel i Hu paa sin Vredes Dag. **2** Herren
har opslugt og ikke sparet nogen af Jakobs Boliger,
han har nedbrudt Judas Datters Befæstninger i sin
Fortørnelse, han har nedkastet dem til Jorden; han har
vanhelliget Riget og dets Fyrster. **3** Han har afhugget
hvert Horn i Israel i sin brændende Vrede, han har
draget sin højre Haand tilbage over for Fjenden; og

der brændte i Jakob som en Ildslue, den har fortæret trindt omkring. **4** Han har spændt sin Bue som en Fjende, han har stillet sig med sin højre Haand som en Modstander og har ihjelslaget alle dem, som vare en Lyst for Øjnene; han udøste sin Harme i Zions Datters Paulun som en Ild. **5** Herren er bleven som en Fjende, han har opslugt Israel, han har opslugt alle dens Paladser, ødelagt dens Befæstninger og voldet Judas Datter megen Sorg og Bedrøvelse. **6** Og han har med Vold nedrevet sit Gærde som en Haves, forstyrret sin Festforsamling; Herren har ladet Festforsamling og Sabbat glemmes i Zion og foragtet Konge og Præst i sin Vredes Heftighed. **7** Herren har forkastet sit Alter, ringeagtet sin Helligdom, overgivet dens Paladsers Mure i Fjendens Haand; man opløftede en Røst i Herrens Hus, som var det en Festforsamlings Dag. **8** Herren har besluttet at ødelægge Zions Datters Mur, han har udstrakt en Maalesnor; han har ikke draget sin Haand tilbage fra Ødelæggelsen; og han lod Værn og Mur sørge; sammensunkne ligge de begge. **9** Hendes Porte sank i Jorden, han ødelagde og sønderbrød hendes Portstænger; hendes Konger og hendes Fyrster ere iblandt Hedningerne; der er ingen Lov, selv hendes Profeter finde ikke Syn fra Herren. **10** Zions Datters Ældste sidde paa Jorden, de ere tavse; de kastede Støv over deres Hoved, iførte sig Sæk; Jerusalems Jomfruer sænkede deres Hoved ned imod Jorden. **11** Mine Øjne forsmægte af Graad, mine Indvolde syde, min Lever er udgydt paa Jorden formedelst mit Folks Datters Ødelæggelse, idet de spæde og diende Børn vansmægte paa Stadens Gader. **12** De sige til deres Mødre: Hvor er Korn og Vin? idet de vansmægte som saarede paa Stadens Gader, idet de udaande deres Sjæl i deres Moders Skød. **13** Hvad skal jeg vidne for dig, hvorved skal jeg ligne dig, Jerusalems Datter? hvad skal jeg agte dig lig, at jeg kan trøste dig, du Jomfru, Zions Datter? thi din Ødelæggelse er stor som Havet; hvo kan læge dig? **14** Dine Profeter havde tomme og daarlige Syner angaaende dig, og de aabenbarede ikke din Misgerning, saa at de afvendte dit Fangenskab; men deres Syner om dig vare tomme Spaadomme og Forførelse. **15** Alle de, som gaa forbi ad Vejen, klappe i Hænderne over dig, de spotte og ryste med deres Hoved over Jerusalems Datter: Er det den Stad, hvilken man sagde at være hel dejlig, al Jordens Glæde? **16** Alle dine Fjender opspile deres Mund imod dig, de spotte og skære Tænder; de sige: Vi have opslugt den; dette er kun den Dag, som vi biede efter, vi have fundet, vi have set det. **17** Herren har gjort det, som han havde besluttet, han har udført sit Ord, som han fra gamle Dage havde befalet, han har nedbrudt og ikke sparet; og han lod Fjenden glæde sig over dig, han ophøjede dine Modstanderes Horn. **18** Deres Hjerte raabte til Herren: O Zions Datters Mur! lad Taarerne strømme ned som en Bæk Dag og Nat, giv dig ingen Hvile, lad din Øjesten ikke være rolig! **19** Staa op, raab højt om Natten, med Begyndelsen af Nattevagterne, udøs dit Hjerte som Vand for Herrens Ansigt; opløft dine Hænder til ham for dine spæde Børns Liv; thi de vansmægte af Hunger paa alle Gadehjørner. **20** Herre! se og sku, hvem du har handlet saaledes med; mon Kvinder skulle æde deres Livsfrugt, de spæde Børn, som man bærer paa Hænderne? mon Præst og Profet skulle ihjelslaas i Herrens Helligdom? **21** Der ligger paa Jorden i Gaderne ung og gammel, mine Jomfruer og mine unge Karle ere faldne for Sværdet; du ihjelslog paa din Vredes Dag, du slagtede, du sparede ikke. **22** Du kalder som til en Festforsamlings Dag Rædsler over mig trindt omkring fra, og der er ingen, som undkom eller blev tilovers paa Herrens Vredes Dag; dem, som jeg havde baaret paa Hænderne og opdraget, dem har min Fjende gjort Ende paa.

3 Teg er den Mand, som saa Elendighed ved hans Vredes Ris. **2** Mig ledede og førte han ind i Mørke og ikke til Lys. **3** Kun imod mig vendte han atter og atter sin Haand den ganske Dag. **4** Han gjorde mit Kød og min Hud gammel; han sønderbrød mine Ben. **5** Han byggede imod mig og omgav mig med Galde og Møje. **6** Han lod mig bo i de mørke Steder som dem, der ere døde i al Evighed. **7** Han tilmurede for mig, og jeg kan ikke komme ud, han gjorde min Lænke svar. **8** Naar jeg end skriger og raaber, lukker han til for min Bøn. **9** Han har tilmuret mine Veje med hugne Stene, han har gjort mine Stier krogede. **10** Han er bleven mig som en Bjørn, der ligger paa Lur, som en Løve i Skjul. **11** Han lod mine Veje bøje af, og saa sønderrev han mig; han lagde mig øde. **12** Han spændte sin Bue og stillede mig som Maalet for Pilen. **13** Han lod Pile af sit Kogger trænge ind i mine Nyrer. **14** Jeg er bleven alt mit Folk til Latter, deres Spottesang den ganske Dag. **15** Han mættede mig med beske Urter, „han gav mig rigelig Malurt at drikke **16** og lod mine

Tænder bide i Grus, han nedtrykte mig i Aske. **17** Og du bortstødte min Sjæl fra Fred, jeg har glemt det gode. **18** Og jeg sagde: Borte er min Kraft, og hvad jeg forventede fra Herren. **19** Kom min Elendighed og min Landflygtighed i Hu: Malurt og Galde! **20** Min Sjæl kommer det ret i Hu og er nedbøjet i mit Indre. **21** Dette vil jeg tage mig til Hjerte, derfor vil jeg haabe: **22** Det er Herrens Miskundhed, at vi ikke ere fortærede; thi hans Barmhjertighed har ingen Ende. **23** Den er ny hver Morgen, din Trofasthed er stor. **24** Herren er min Del, siger min Sjæl, derfor vil jeg haabe til ham. **25** Herren er god imod dem, som bie efter ham, imod den Sjæl, som spørger efter ham. **26** Det er godt, at man haaber og er stille til Herrens Frelse. **27** Det er en Mand godt, at han bærer Aag i sin Ungdom. **28** Han vil sidde ene og tie; thi han lægger det paa ham. **29** Han vil trykke sin Mund imod Støvet, om der maaske kunde være Forhaabning. **30** Han vil vende Kinden imod den, som slaar ham, han vil mættes med Forhaanelse. **31** Thi Herren skal ikke forkaste evindelig. **32** Thi dersom han bedrøver, da skal han dog forbarme sig efter sin store Miskundhed. **33** Thi det er ikke af sit Hjerte, at han plager og bedrøver Menneskens Børn. **34** For at knuse alle de bundne paa Jorden under sine Fødder, **35** for at bøje en Mands Ret for den Højestes Ansigt, **36** for at forvende et Menneskes Retssag — skuer Herren ikke ned. **37** Hvo er den, som har sagt noget, saa at det skete, uden at Herren befaler det? **38** Mon Lykke og Ulykke ikke udgaa af den Højestes Mund? **39** Hvorfor klager et Menneske som lever? — enhver for sine Synder! **40** Lader os ransage vore Veje og efterspore dem og vende om til Herren! **41** Lader os opløfte vort Hjerte tillige med vore Hænder til Gud i Himmelen! **42** Vi, vi have syndet og været genstridige, du tilgav ikke. **43** Du tildækkede os med Vrede og forfulgte os, ihjelslog, sparede ikke, **44** Du skjulte dig med en Sky, at ingen Bøn kunde trænge igennem. **45** Du gjorde os til Skarn og Udskud midt iblandt Folkene. **46** Alle vore Fjender opspilede deres Mund imod os. **47** Der var Forfærdelse og Gru for os, Ødelæggelse og Undergang. **48** Mit Øje rinder med Vandbække over mit Folks Datters Undergang. **49** Mit Øje strømmer og bliver ikke stille, der er ingen Afladelse, **50** indtil Herren skuer ned og ser til fra Himmelen. **51** Mit Øje voldte min Sjæl Smerte over alle min Stads Døtre. **52** Hart jagede mig som en Fugl de, der vare mine Fjender uden Grund. **53** De bragte mit Liv til at vorde stille i Graven og kastede en Sten over mig. **54** Der strømmede Vand ned over mit Hoved, jeg sagde: Det er forbi med mig. **55** Jeg kaldte paa dit Navn, Herre! fra Graven, i det dybe. **56** Du har hørt min Røst; tilluk ej dit Øre for mit Suk, for mit Raab! **57** Du holdt dig nær den Dag, jeg kaldte paa dig, du sagde: Frygt ikke! **58** Herre! du har udført min Sjæls Sag, du har udløst mit Liv. **59** Herre! du har set den Uret, som sker mig, døm i min Sag! **60** Du har set al deres Hævn, alle deres Tanker imod mig. **61** Herre! du har hørt deres haanende Tale, alle deres Tanker imod mig, **62** mine Modstanderes Ord og deres Anslag imod mig den ganske Dag. **63** Sku, hvorledes de sidde, og hvorledes de staa op; jeg er deres Spottesang. **64** Du skal gengælde dem, Herre! efter deres Hænders Gerning. **65** Du skal give dem et Dække over Hjertet, din Forbandelse hører dem til. **66** Du skal forfølge dem i Vrede, og ødelægge dem, at de ikke ere under Herrens Himmel.

4 Hvorledes er Guldet fordunklet, det kostelige Guld forkastet, de hellige Stene henkastede paa alle Gadehjørner! **2** Zions dyrebare Børn, der vejede op med fint Guld — hvorledes agtes de lige med Lerflasker, en Pottemagers Hænders Gerning? **3** Endog Drager række Brystet frem, de give deres Unger Die; mit Folks Datter er bleven grusom, lig Strudser i Ørken. **4** Den diendes Tunge hænger ved hans Gane af Tørst; spæde Børn begære Brød, der er ingen, som rækker dem det. **5** De, som aade de kostelige Retter, ere omkomne paa Gaderne; de, som vare opfostrede i Skarlagen, de omfavne Skarnet. **6** Og mit Folks Datters Misgerning er større end Synden i Sodoma, som blev omkastet i et Øjeblik, og hvortil ingen Hænder brugtes. **7** Hendes Nasiræer vare renere end Sne, hvidere end Mælk, paa Legemet vare de rødere end Koraller, deres Skabning var som Safiren. **8** Nu er deres Skikkelse bleven mørkere end det sorte, de kendes ikke paa Gaderne, deres Hud hænger ved deres Ben, den er bleven tør som Træ. **9** Lykkeligere vare de, som bleve ihjelslagne ved Sværd, end de, som blive ihjelslagne af Hunger; thi disse svinde hen som gennemborede, fordi der ikke er Grøde paa Marken. **10** Barmhjertige Kvinders Hænder kogte deres Børn; disse bleve dem til Spise under mit Folks Datters Ødelæggelse. **11** Herren har fuldkommet sin Harme, udøst sin brændende Vrede og antændt en Ild i Zion, og den fortærede dens Grundvold. **12** Kongerne paa

Jorden havde ikke troet det, ej heller nogen af alle dem, som bo paa Jorderige, at Modstanderen og Fjenden skulde drage ind ad Jerusalems Porte. **13** Formedelst dens Profeters Synder, formedelst dens Præsters Misgerninger, de, som udøste de retfærdiges Blod midt i den, **14** vanke disse hid og did paa Gaderne som blinde, besmittede med Blod, saa at man ej kan røre ved deres Klæder. **15** „Viger bort, han er uren!" raaber man om dem; „viger bort, viger bort! rører dem ej!" thi de flyve bort og vanke hid og did; man siger iblandt Hedningerne: De skulle ikke blive ved at bo der. **16** Herrens Ansigt har spredt dem, han vil ikke se til dem mere; man anser ikke Præsternes Person, man er ikke naadig imod de gamle. **17** Endnu forsmægte vore Øjne forgæves efter vor Hjælp; paa vor Vare spejde vi efter et Folk, som ikke kunde frelse. **18** De jage os, hvor vi skride frem, at vi ikke kunne gaa paa vore Gader; vor Ende er nær, vore Dage ere fyldte; thi vor Ende er kommen. **19** Vore Forfølgere ere lettere end Ørne under Himmelen; de forfølge os paa Bjergene, de lure paa os i Ørken. **20** Vor Livsaande, Herrens Salvede, er fanget i deres Grave, han, om hvem vi sagde: Under hans Skygge ville vi leve iblandt Folkene. **21** Fryd og glæd dig kun, du Edoms Datter! du, som bor i Landet Uz; ogsaa til dig skal Bægeret komme, du skal blive drukken og blotte dig. **22** Din Skyld har en Ende, Zions Datter! han skal ikke mere lade dig bortføre; nu hjemsøger han din Skyld, du Edoms Datter! han aabenbarer dine Synder.

5 Herre! kom i Hu, hvad der er sket os; sku ned og se vor Forhaanelse! **2** Vor Arv er gaaet over til fremmede, vore Huse til Udlændinge. **3** Vi ere blevne faderløse, uden Fader, vore Mødre ere som Enker. **4** Vandet, vi drikke, købe vi for Penge; vort Brænde kommer til os for Betaling. **5** Man er os paa Halsen, vi forfølges; vi blive trætte og faa ikke Hvile. **6** Vi have rakt Haanden imod Ægypten, imod Assyrien for at mættes af Brød. **7** Vore Fædre have syndet, de ere ikke mere, og vi bære deres Misgerninger. **8** Trælle herske over os; der er ingen, som frier af deres Haand. **9** Vi hente vort Brød med Fare for vort Liv, formedelst Sværdet i Ørken. **10** Vor Hud er forbrændt som en Ovn, af Hungerens Glød. **11** De krænke Kvinderne i Zion, Jomfruerne i Judas Stæder. **12** Fyrster ere hængte af deres Haand, Oldingers Person bliver ikke æret. **13** Unge Karle maatte tage fat paa Kværnen, og Drenge segnede under Byrden af Ved. **14** De Ældste have hørt op med at sidde i Porten, de unge Karle med deres Strengeleg. **15** Vort Hjertes Glæde er hørt op, vor Dans er vendt om til Sorrig. **16** Vort Hoveds Krone er affalden; o ve os! thi vi have syndet. **17** Derfor er vort Hjerte sygt, derfor ere vore Øjne formørkede: **18** For Zions Bjergs Skyld, som er øde, Ræve løbe derpaa. **19** Du, Herre! du bliver evindelig, din Trone fra Slægt til Slægt. **20** Hvorfor vil du glemme os evindelig? forlade os saa lang en Tid? **21** Herre! før os tilbage til dig, saa ville vi vende tilbage, forny vore Dage som i fordums Tid! **22** Thi mon du aldeles har forkastet os? mon du er saa saare vred paa os?

Ezekiel

1 Og det skete i det tredivte Aar, i den fjerde Maaned, paa den femte Dag i Maaneden, da jeg var midt iblandt de bortførte ved Floden Kebar, at Himlene aabnedes, og jeg saa Syner fra Gud. **2** Paa den femte Dag i Maaneden (det var i det femte Aar, efter at Kong Jojakin var bortført), **3** da kom Herrens Ord til Præsten Ezekiel, Busis Søn, i Kaldæernes Land, ved Floden Kebar; og Herrens Haand kom over ham der. **4** Og jeg saa, og se, der kom et Stormvejr af Norden, en stor Sky og Ild, som slyngede sig sammen, og med en Glans trindt omkring; og midt ud af den var der som et Syn af glødende Malm, midt ud af Ilden. **5** Og midt ud af den saas en Skikkelse af fire levende Væsener, og dette var deres Udseende: De havde et Menneskes Skikkelse. **6** Og ethvert af dem havde fire Ansigter og ethvert fire Vinger. **7** Og deres Ben vare lige Ben, og deres Bens Fod var som en Kalvefod, og de vare skinnende som blankt Kobber at se til. **8** Og der var Menneskehænder under deres Vinger, paa deres fire Sider, og de havde alle fire deres Ansigter og deres Vinger. **9** Deres Vinger vare sammensluttede, den ene til den anden; de vendte sig ikke, naar de gik, de gik hver lige frem for sig. **10** Og deres Ansigt lignede et Menneskes Ansigt, og en Løves Ansigt havde alle fire til højre, og en Okses Ansigt havde alle fire til venstre, og en Ørns Ansigt havde alle fire. **11** Og deres Ansigter og deres Vinger vare oventil adskilte; paa hver vare tvende sammensluttende, den ene til den anden, og tvende skjulte deres Kroppe. **12** Og de gik hver lige frem for sig; hvorhen Aanden vilde gaa, gik de, de vendte sig ikke, naar de gik. **13** Og hvad de levende Væseners Skikkelse angaar, da var deres Udseende som glødende Kul, der brænde som Blus, at se til; Ilden for hid og did imellem de levende Væsener; og den skinnede, og der udgik Lyn af Ilden. **14** Og de levende Væsener løb frem og tilbage som Lynglimt at se til. **15** Og jeg saa de levende Væsener, og se, der var et Hjul paa Jorden hos ethvert af de levende, imod de fire Sider. **16** Hjulenes Udseende og Arbejdet paa dem var som Synet af en Krysolit, og alle fire vare efter een Skikkelse; og deres Udseende og Arbejdet paa dem var, som om et Hjul var i det andet. **17** Naar de skulde gaa, gik de imod deres fire Sider; de vendte sig ikke, naar de gik. **18** Og de havde Fælger, høje og frygtelige, og deres Fælger vare fulde af Øjne trindt omkring paa dem alle fire. **19** Og naar de levende Væsener gik, gik Hjulene hos dem; og naar de levende hævede sig op fra Jorden, hævede Hjulene sig. **20** Hvorhen Aanden vilde gaa, gik de — derhen vilde Aanden gaa; og Hjulene hævede sig op ved Siden af dem; thi Livets Aand var i Hjulene. **21** Naar de gik, gik disse, og naar de stode, stode disse; og naar de hævede sig op fra Jorden, hævede Hjulene sig ved Siden af dem; thi Livets Aand var i Hjulene. **22** Og over Hovederne af de levende Væsener var der som en udstrakt Befæstning, af Udseende som blændende Krystal, den var udbredt oven over deres Hoveder. **23** Og under den udstrakte Befæstning vare deres Vinger strakte lige ud, den ene imod den anden; ethvert af dem her havde to til at dække, og ethvert af dem der havde to til at dække deres Kroppe. **24** Og jeg hørte deres Vingers Lyd som en Lyd af store Vande som Lyden af den Almægtige, naar de gik, et Bulders Lyd som Lyden af en Hær; naar de stode stille, lode de deres Vinger synke. **25** Og der hørtes en Lyd over den udstrakte Befæstning, som var over deres Hoved; naar de stede stille, lode de deres Vinger synke. **26** Og over den udstrakte Befæstning, som var over deres Hoved, var der en Skikkelse af en Trone, der saa ud som Safir, og over Tronens Skikkelse var der atter en Skikkelse som et Menneske at se til, der ovenover. **27** Og jeg saa som et Syn af gloende Malm, som Udseendet af Ild indadtil, trindt omkring; fra hans Lænder at se til og opad, og fra hans Lænder at se til og nedad, saa jeg som Udseendet af Ild, med en Glans trindt der omkring. **28** Som Udseendet af Regnbuen, naar den er i Skyen paa Regnens Dag, saaledes var Udseendet af Glansen trindt omkring; dette var Udseendet af Herrens Herligheds Skikkelse; og jeg saa det, og jeg faldt ned paa mit Ansigt og hørte en Røst, som talte.

2 Og han sagde til mig: Du Menneskesøn! staa paa dine Fødder, at jeg kan tale med dig. **2** Og der kom Aand i mig, der han talte til mig, og den rejste mig op paa mine Fødder; og jeg hørte den, der talte til mig. **3** Og han sagde til mig: Du Menneskesøn! jeg sender dig til Israels Børn, til de frafaldne Folk, som ere faldne fra mig; de og deres Fædre, de have gjort Overtrædelse imod mig indtil denne Dag. **4** Og disse Børn, haarde af Ansigt og stive af Hjerte — til dem sender jeg dig; og du skal sige til dem: Saa siger den Herre, Herre: **5** Og de, hvad enten de lyde eller lade

være (thi de ere et genstridigt Hus), skulle dog vide, at der har været en Profet midt iblandt dem. 6 Og du Menneskesøn! frygt ej for dem, og frygt ej for deres Ord; thi de ere vel Nælder og Torne for dig, og du bor hos Skorpioner, men frygt ej for deres Ord, og lad dig ej forfærde for deres Ansigt; thi de ere et genstridigt Hus. 7 Og du skal tale mine Ord til dem, hvad enten de lyde eller lade være; thi de ere genstridige. 8 Men du Menneskesøn! hør, hvad jeg taler til dig: Vær ikke genstridig som det genstridige Hus; oplad din Mund, og æd det, som jeg giver dig. 9 Og jeg saa, og se, der var en Haand udrakt til mig, og se, der var en Bogrulle i den. 10 Og han udbredte den for mit Ansigt, og den var beskreven paa begge Sider, og derudi var skrevet Klagemaal og Suk og Ve.

3 Og han sagde til mig: Du Menneskesøn! æd det, som du her modtager; æd denne Rulle, og gak hen, tal til Israels Hus. 2 Og jeg oplod min Mund, og han gav mig denne Rulle at æde. 3 Og han sagde til mig: Du Menneskesøn! Du skal bespise din Bug og fylde dine Indvolde med denne Rulle, som jeg giver dig; og jeg aad, og den var sød i min Mund som Honning. 4 Og han sagde til mig: Du Menneskesøn! gak hen, kom til Israels Hus, og tal mine Ord til dem! 5 Thi du er ikke sendt til et Folk med et uforstaaeligt og vanskeligt Tungemaal, men til Israels Hus; 6 ikke til mange Folk med et uforstaaeligt og vanskeligt Tungemaal, hvis Ord du ikke kan forstaa; men jeg sender dig til dem, som kunne forstaa dig. 7 Men Israels Hus skal ikke ville høre dig; thi de ville ikke høre mig; thi hele Israels Hus har haarde Pander og stive Hjerter. 8 Se, jeg gør dit Ansigt haardt imod deres Ansigt og din Pande haard imod deres Pande. 9 Jeg gør din Pande som en Demant, haardere end en Klippe; du skal ikke frygte for dem og ej forfærdes for deres Ansigt; thi de ere et genstridigt Hus. 10 Og han sagde til mig: Du Menneskesøn! alle mine Ord, som jeg taler til dig, annam dem i dit Hjerte, og hør dem med dine Øren! 11 Og gak hen, kom til de bortførte, til dit Folks Børn, og tal til dem, og sig til dem: Saa siger den Herre, Herre — hvad enten de lyde eller lade være. 12 Da løftede Aanden mig op, og jeg hørte bag mig et stort Bulders Røst: „Lovet være Herrens Herlighed", fra dens Sted; 13 og Lyden af hine levende Væseners Vinger, som berørte den ene den anden, og Lyden af Hjulene ved Siden af dem og et stort Bulders Lyd. 14 Og en Aand opløftede mig og tog mig bort, og jeg for hen, bitter i min Aands Harme; men Herrens Haand var stærk over mig. 15 Og jeg kom til de bortførte til Tel-Abib, til dem, som boede ved Floden Kebar, og der, hvor de boede, blev jeg siddende i syv Dage, stum midt iblandt dem. 16 Og det skete, der syv Dage vare til Ende, da kom Herrens Ord til mig saaledes: 17 Du Menneskesøn! jeg har sat dig til en Vægter for Israels Hus, og du skal høre Ord af min Mund og advare dem paa mine Vegne. 18 Naar jeg siger til den ugudelige: Du skal visselig dø, og du ikke advarer ham og ikke taler for at advare den ugudelige for hans ugudelige Vej, for at frelse hans Liv: Da skal den ugudelige selv dø i sin Misgerning, og jeg vil kræve hans Blod af din Haand. 19 Men naar du har advaret den ugudelige, og han dog ikke omvender sig fra sin Ugudelighed og fra sin ugudelige Vej, da skal han dø i sin Misgerning, men du har din Sjæl frelst. 20 Og naar en retfærdig vender sig bort fra sin Retfærdighed og gør Uret, og jeg lægger Anstød for hans Ansigt, skal han dø; fordi du ikke har advaret ham, skal han dø i sin Synd, og hans retfærdige Gerninger, som han har gjort, skulle ikke ihukommes; og hans Blod vil jeg kræve af din Haand. 21 Men naar du har advaret den retfærdige, at den retfærdige ikke maa synde, og han ikke synder, da skal han visselig leve; thi han lod sig advare, og du har din Sjæl frelst. 22 Og Herrens Haand var over mig der, og han sagde til mig: Staa op, gak ud i Dalen, og der vil jeg tale med dig. 23 Og jeg stod op og gik ud i Dalen, og se, der stod Herrens Herlighed ligesom den Herlighed, hvilken jeg havde set ved Floden Kebar; og jeg faldt paa mit Ansigt. 24 Og der kom Aand i mig og rejste mig op paa mine Fødder, og han talte med mig og sagde til mig: Gak hen, luk dig inde i dit Hus! 25 Og du Menneskesøn! se, de skulle lægge Reb paa dig og binde dig med dem, at du ikke kan gaa ud midt iblandt dem. 26 Og jeg vil lade din Tunge hænge ved din Gane, at du skal være stum og ikke være dem en Mand, som straffer; thi de ere et genstridigt Hus. 27 Men naar jeg taler til dig, vil jeg aabne din Mund, og du skal sige til dem: Saa siger den Herre, Herre: Hvo, der vil høre, han høre! og hvo, der vil lade være, han lade være! thi de ere et genstridigt Hus.

4 Og du Menneskesøn! tag dig en Mursten, og læg den for dit Ansigt, og tegn derpaa en Stad, nemlig Jerusalem. 2 Og læg en Belejring omkring den, og byg

et Vagttaarn imod den, og opkast en Vold imod den, og læg Lejre imod den, og sæt Stormbukke imod den trindt omkring! 3 Men tag du for dig en Jernpande, og stil den som en Jern væg mellem dig og imellem Staden; og ret dit Ansigt imod den, at den kommer i Belejring, og du belejrer den; dette skal være Israels Hus til et Tegn. 4 Og du, læg dig paa din venstre Side, og læg Israels Hus's Misgerning paa den; saa mange Dage, som du ligger paa den, saa længe skal du bære deres Misgerning. 5 Og jeg vil gøre dig deres Misgernings Aar til et Antal af Dage, nemlig tre Hundrede og halvfemsindstyve Dage; og du skal bære Israels Hus's Misgerning. 6 Og naar du faar tilendebragt disse, da skal du lægge dig anden Gang paa din højre Side og bære Judas Hus's Misgerning, fyrretyve Dage; for hvert enkelt Aar sætter jeg dig en Dag. 7 Og du skal vende dit Ansigt og din blottede Arm imod Jerusalems Belejring, og du skal spaa imod den. 8 Og se, jeg vil lægge Reb paa dig, at du ikke skal vende dig fra din ene Side til den anden, indtil du har tilendebragt din Belejrings Dage. 9 Saa tag du til dig Hvede og Byg og Bønner og Linser og Hirse og Spelt, og kom det i eet Kar og gør dig Brød deraf; efter Antallet af de Dage, som du skal ligge paa din Side, tre Hundrede og halvfemsindstyve Dage, skal du æde det. 10 Og din Mad, som du skal æde, skal være efter Vægt, tyve Sekel til hver Dag; fra Tid til Tid skal du æde den. 11 Du skal og drikke Vand efter Maal, den sjette Part af en Hin; det skal du drikke fra Tid til Tid. 12 Og du skal æde det som Bygkage, og du skal bage det ved Menneskeskarn for deres Øjne. 13 Og Herren sagde: Saaledes skulle Israels Børn æde deres Brød urent iblandt Hedningerne, hvorhen jeg vil fordrive dem. 14 Men jeg sagde: Ak! Herre, Herre! se, min Sjæl er ikke besmittet, og jeg har ikke fra min Ungdom af og indtil nu ædet noget Aadsel eller noget sønderrevet, og der er ikke kommet urent Kød i min Mund. 15 Og han sagde til mig: Se, jeg har givet dig Komøg i Stedet for Menneskeskarn, at du derved kan lave dit Brød. 16 Og han sagde til mig: Du Menneskesøn! se, jeg vil formindske Brøds Forraad i Jerusalem, at de skulle aede Brød efter Vægt og med Bekymring og drikke Vand efter Maal og med Forfærdelse, 17 fordi de skulle have Mangel paa Brød og Vand, saa de forfærdes, den ene med den anden, og hensmægte i deres Misgerning.

5 Og du Menneskesøn! tag dig et skarpt Sværd, som en Barbers Ragekniv skal du tage dig det, og lade det gaa over dit Hoved og over dit Skæg; og du skal tage dig Vægtskaale og dele dem. 2 En Tredjedel skal du brænde i Ilden midt i Staden, naar Belejringens Dage ere udløbne; og den anden Tredjedel skal du tage og slaa med Sværdet trindt omkring den, og den sidste Tredjedel skal du sprede for Vinden; thi jeg vil uddrage Sværdet efter dem. 3 Og du skal tage et lidet Antal derfra og binde dem i dine Flige. 4 Men af dem skal du igen tage nogle og kaste dem midt i Ilden og opbrænde dem i Ilden; derfra skal udgaa en Ild imod hele Israels Hus. 5 Saa siger den Herre, Herre: Dette er Jerusalem; midt iblandt Folkene har jeg sat den og Landene trindt omkring den. 6 Men den var genstridig imod mine Bud indtil Ugudelighed mere end Hedningerne, og imod mine Skikke mere end Landene, som ere trindt omkring den; thi de forkastede mine Bud og vandrede ikke efter mine Skikke. 7 Derfor, saa siger den Herre, Herre: Efterdi I gøre Uro mere end Hedningerne, som ere trindt omkring eder, og vandre ikke efter mine Skikke og gøre ikke efter mine Bud og gøre heller ikke efter de Hedningers Bud, som ere trindt omkring eder: 8 Derfor, saa siger den Herre, Herre: Se, jeg kommer over dig, ja, jeg, og jeg vil holde Ret i din Midte for Hedningernes Øjne. 9 Og jeg vil gøre ved dig saaledes, som jeg endnu ikke har gjort, og saadant, som jeg heller ikke skal gøre ydermere, formedelst alle dine Vederstyggeligheder. 10 Derfor skulle Forældrene æde deres Børn i din Midte og Børnene æde deres Forældre; og jeg vil holde Ret hos dig og adsprede alt det overblevne af dig for alle Vinde. 11 Derfor, saa sandt jeg lever, siger den Herre, Herre: Efterdi du har besmittet min Helligdom med alle dine Afskyeligheder og med alle dine Vederstyggeligheder: Da vil ogsaa jeg drage mig tilbage, og mit Øje skal ikke spare, og jeg vil heller ikke skaane. 12 En Tredjedel af dig skal dø i Pesten og fortæres ved Hungeren i din Midte, og den anden Tredjedel skal falde for Sværdet trindt omkring dig, og den sidste Tredjedel vil jeg sprede for alle Vinde og uddrage Sværdet efter dem. 13 Saa skal min Vrede fuldkommes, og jeg vil køle min Harme paa dem og tage Hævn; og de skulle kende, at jeg Herren har talt i min Nidkærhed, naar jeg har fuldkommet min Harme paa dem. 14 Og jeg vil gøre dig til et øde Sted og til Forhaanelse iblandt Hedningerne, som

ere trindt omkring dig, for enhvers Øjne, som gaar forbi. 15 Og dette skal vorde til Spot og Forhaanelse, til Advarsel og Forskrækkelse for Hedningerne, sop ere trindt omkring dig, naar jeg holder Ret over dig i Vrede og i Harme og med Harmens Tugtelse; jeg Herren, jeg har talt det; 16 naar jeg udsender iblandt dem Hungerens onde Pile, som skulle være til Ødelæggelse, hvilke jeg vil sende til at ødelægge eder, og naar jeg fremdeles bringer Hunger over eder og formindsker Brøds Forraad for eder. 17 Og jeg skal sende Hunger og vilde Dyr over eder, som skulle berøve dig dine Børn, og der skal gaa Pest og Blod over dig, og Sværd vil jeg føre over dig; jeg Herren, jeg har talt det.

6 Og Herrens Ord kom til mig, og han sagde: 2 Du Menneskesøn! ret dit Ansigt imod Israels Bjerge, og spaa imod dem, 3 og sig: Israels Bjerge! hører den Herre, Herres Ord: Saa siger den Herre, Herre til Bjergene og til Højene, til Strømmene og til Dalene: Se, jeg vil føre Sværd over eder og ødelægge eders Høje. 4 Og eders Altre skulle ødelægges, og eders Solbilleder sønderknuses, og jeg vil lade eders saarede falde foran eders Afguder. 5 Og jeg vil lægge Israels Børns døde Kroppe foran deres Afguder og adsprede eders Ben trindt omkring eders Altre. 6 Overalt, hvor I bo, skulle Stæderne ødelægges og Højene blive øde, paa det at eders Altre kunne ødelægges og blive øde og eders Afguder sønderknuses og forsvinde og eders Solbilleder omhugges og eders Gerninger udslettes. 7 Og saarede skulle falde midt iblandt eder, og I skulle fornemme, at jeg er Herren. 8 Men jeg vil lade en Levning blive tilovers, idet der iblandt Hedningerne skulle være nogle af eder, som ere undkomne fra Sværdet, naar I blive adspredte i Landene. 9 Og de undkomne af eder skulle komme mig i Hu iblandt Hedningerne, hvorhen de ere bortførte som Fanger, naar jeg faar knækket deres bolerske Hjerte, som var afveget fra mig, og deres bolerske Øjne, som saa efter deres Afguder; og de skulle væmmes ved sig selv over de onde Ting, som de have gjort efter alle deres Vederstyggeligheder. 10 Og de skulle fornemme, at jeg er Herren; jeg har ikke talt uden Grund om at paaføre dem denne Ulykke. 11 Saa siger den Herre, Herre: Slaa i din Haand og stamp med din Fod, og sig ak over alle Israels Hus's slemme Vederstyggeligheder, at de maa falde ved Sværdet, ved Hungeren og ved Pesten. 12 Den, som er langt borte, skal dø ved Pesten, og den, som er nær, skal falde for Sværdet, men den overblevne og bevarede skal dø af Hungeren; og jeg vil fuldkomme min Harme imod dem. 13 Og I skulle fornemme, at jeg er Herren, naar deres saarede ligge midt iblandt deres Afguder, trindt omkring deres Altre, paa alle fremragende Høje, paa alle Bjergenes Toppe og under alle grønne Træer og under alle løvrige Terebinther, hvor de ofrede Vellugt til alle deres Afguder. 14 Og jeg vil udrække min Haand over dem og gøre Landet til en Ødelæggelse og et Øde fremfor Dibla's Ørk, overalt hvor de bo; og de skulle fornemme, at jeg er Herren.

7 Og Herrens Ord kom til mig, og han sagde: 2 Og du Menneskesøn! saa siger den Herre, Herre om Israels Land: Der er Ende; Enden kommer over Landets fire Hjørner. 3 Nu forestaar Enden dig, og jeg vil sende min Vrede over dig og dømme dig efter dine Veje og lade dine Vederstyggeligheder falde tilbage paa dig. 4 Og mit Øje skal ikke spare dig, og jeg vil ikke skaane; thi jeg vil lade dine Veje falde tilbage paa dig, og dine Vederstyggeligheder skulle blive i din Midte, og I skulle fornemme, at jeg er Herren. 5 Saa siger den Herre, Herre: Ulykke, en eneste Ulykke, se, den kommer! 6 Ende kommer! kommen er Enden, den er vaagnet op imod dig; se, den kommer. 7 Morgenen kommer til dig, du Landets Indbygger! Tiden kommer; Forstyrrelsens Dag er nær, og der er intet Frydeskrig paa Bjergene. 8 Nu snart vil jeg udøse min Harme over dig og fuldkomme min Vrede paa dig og dømme dig efter dine Veje og lade alle dine Vederstyggeligheder falde tilbage paa dig. 9 Og mit Øje skal ikke spare, og jeg vil ikke skaane; jeg vil lade dine Veje falde tilbage paa dig, og dine Vederstyggeligheder skulle blive i din Midte, og I skulle fornemme, at jeg er Herren, som slaar. 10 Se Dagen! se, den kommer! Morgenen bryder frem, Riset blomstrer, Hovmodigheden skyder op. 11 Vold rejser sig til et Ris over Ugudelighed; der bliver intet tilovers af dem; og intet af deres Mangfoldighed, og intet af deres Mængde, og intet herligt iblandt dem! 12 Tiden kommer, Dagen er kommen nær, den, som køber, glæde sig ej, og den, som sælger, sørge ej; thi Vreden naar hele dens Mangfoldighed. 13 Thi den, som sælger, skal ikke komme til sit solgte Gods igen, om og hans Liv er iblandt de levende; thi Synet angaaende hele dens Mangfoldighed tages ej tilbage, og ingen skal styrke

sit Liv ved sin Misgerning. **14** Man blæser i Trompeten og gør alt rede, men der drager dog ingen ud til Krigen; thi min Vrede naar hele dens Mangfoldighed. **15** Sværdet udenfor og Pesten og Hungeren indenfor! den, som er paa Marken, skal dø for Sværdet, og den, som er i Staden, skulle Hunger og Pest fortære. **16** Og undkomme nogle undkomne af dem, skulle de være paa Bjergene som Duer i Dalene, sukkende alle, hver for sin Misgernings Skyld. **17** Alle Hænder skulle synke og alle Knæ ryste som Vand. **18** Og de skulle iføre sig Sæk, og Rædsel skal betage dem, Skam skal komme over alle Ansigter og Skaldethed over alle deres Hoveder. **19** De skulle kaste deres Sølv paa Gaderne, og deres Guld skal være dem til Modbydelighed; deres Sølv og deres Guld skal ikke kunne fri dem paa Herrens Vredes Dag, de skulle ikke kunne mætte deres Sjæl og ej fylde deres Indvolde dermed; thi det var dem Anstød til at synde. **20** Som stadseligt Smykke brugte de det til Hoffærdighed og gjorde deraf deres Vederstyggeligheders Billeder, deres Grueligheder; derfor gjorde jeg dem til Modbydelighed. **21** Og jeg vil give det i de fremmedes Haand som Rov og til de ugudelige paa Jorden som Bytte, at de kunne vanhellige det. **22** Og jeg vil vende mit Ansigt bort fra dem, og de skulle vanhellige min Skat; og Røvere skulle komme derind og vanhellige den. **23** Gør Lænken færdig! thi Landet er fuldt af Blodskyld og Staden fuld af Vold. **24** Og jeg vil lade de værste iblandt Hedningerne komme, og de skulle indtage deres Huse til Ejendom; og jeg vil gøre Ende paa de stærkes Hovmodighed, og deres Helligdomme skulle vanhelliges. **25** Ødelæggelse kommer; og de skulle søge Fred, og den skal ikke findes. **26** Ulykke over Ulykke skal komme, og Rygte over Rygte skal opstaa; og de skulle søge efter et Syn hos en Profet; men Loven skal være borte for Præsten, og Raad for de gamle. **27** Kongen skal sørge, og Fyrsten skal iføre sig Forfærdelse, og Hænderne paa Folket i Landet skulle ryste; jeg vil handle med dem efter deres Veje og dømme dem efter deres Domme, og de skulle fornemme, at jeg er Herren.

8 Og det skete i det sjette Aar, i den sjette Maaned, paa den femte Dag i Maaneden, da jeg sad I mit Hus, og de Ældste af Juda sade for mit Ansigt, at den Herre, Herres Haand faldt paa mig der. **2** Og Jegg saa, og se, der var en Skikkelse af Udseende som Ild, fra hans Lænder at se til og nedad Ild; og fra hans Lænder og opad var det, som man saa en Glans, af Udseende som glødende Malm. **3** Og han udrakte Skikkelsen af en Haand og tog mig ved Haaret paa mit Hoved; og Aanden opløftede mig imellem Jorden og imellem Himmelen og førte mig, i Syner fra Gud, til Jerusalem, hen imod Indgangen til den indre Forgaards Port, som vender imod Norden, hvor Nidkærhedens Billede, som vakte Nidkærhed, stod. **4** Og se, der var Israels Guds Herlighed, lig det Syn, som jeg, havde set i Dalen. **5** Og han sagde til mig: Du Menneskesøn! opløft dog dine Øjne imod Norden; og jeg opløftede mine Øjne imod Norden, og se, Nord for Alterporten stod dette Nidkærhedens Billede ved Indgangen. **6** Og han sagde til mig: Du Menneskesøn! ser du, hvad disse gøre? det er store Vederstyggeligheder, som Israels Hus gør her, saa at jeg maa vige langt bort fra min Helligdom; men du skal endnu fremdeles se store Vederstyggeligheder. **7** Og han førte mig til Indgangen til Forgaarden, og jeg saa, og se, der var et Hul i Væggen. **8** Og han sagde til mig: Du Menneskesøn! bryd dog ind igennem Væggen; og jeg brød ind igennem Væggen, og se, der var en Dør. **9** Og han sagde til mig: Gak ind og se de slemme Vederstyggeligheder, som de gøre her. **10** Og jeg gik ind og saa, og se, der var alle Haande Ormes og Dyrs Billeder, Vederstyggelighed, og alle Israels Hus's Afguder udgravede paa Væggen, rundt omkring. **11** Og halvfjerdsindstyve Mænd af Israels Hus's Ældste, samt Jaasanja, Safans Søn, som stod midt iblandt dem, stode for deres Ansigt, og hver havde sit Røgelsekar i sin Haand, og der opsteg en Skydamp af Røgelsen. **12** Og han sagde til mig: Du Menneskesøn! ser du hvad de Ældste af Israels Hus gøre i Mørket, hver i sine Billedkamre? thi de sige: Herren ser os ikke, Herren har forladt Landet. **13** Og han sagde til mig: Du skal endnu fremdeles se store Vederstyggeligheder, som de gøre. **14** Og han førte mig til Indgangen til Herrens Hus's Port, som er imod Norden; og se, der sade Kvinderne, som begræd Thammus. **15** Og han sagde til mig: Du Menneskesøn! ser du det? du skal endnu fremdeles se Vederstyggeligheder, større end disse. **16** Og han førte mig i Herrens Hus's inderste Forgaard, og se, ved Indgangen til Herrens Tempel, imellem Forhallen og imellem Alteret, var der ligesom fem og tyve Mænd, med Ryggen vendte imod Herrens Tempel og med Ansigtet imod Østen, og de bøjede sig imod Østen for Solen. **17** Og han sagde til mig: Du

Menneskesøn! ser du dette? er det Judas Hus for lidet at gøre de Vederstyggeligheder, som de gøre her, at de endog fylde Landet med Vold og komme atter for at opirre mig? og se, de holde Vinkvisten op for deres Næse. 18 Derfor vil jeg ogsaa gaa frem med Harme, mit Øje skal ikke spare, og jeg vil ikke skaane; og de skulle raabe for mine Øren med høj Røst, og jeg vil ikke høre dem.

9 Og han raabte for mine Øren med høj Røst og sagde: I, som holde Vagt over Staden! kommer hid, hver med sit ødelæggende Vaaben i sin Haand. 2 Og se, der kom seks Mand ad Vejen fra den øverste Port, som vender imod Norden, og hver havde sit knusende Vaaben i sin Haand; men der var een Mand midt iblandt dem, klædt i Linklæder, med et Skriveredskab ved Hoften; og de gik ind og stode ved Siden af Kobberalteret. 3 Og Israels Guds Herlighed hævede sig op fra Keruben, over hvilken den var, hen til Husets Dørtærskel; og han kaldte ad den Mand, som var klædt i Linklæderne og som havde Skriveredskabet ved Hoften. 4 Og Herren sagde til ham: Gak midt igennem Staden, midt igennem Jerusalem, og sæt et Tegn paa Panden af de Mænd, som sukke og jamre over alle de Vederstyggeligheder, som ske i dens Midte. 5 Og til de andre sagde han for mine Øren: Gaar igennem Staden efter ham, og slaar ned; eders Øjne skulle ikke spare, og I skulle ikke skaane. 6 Gamle Mænd, unge Karle og Jomfruer og smaa Børn og Kvinder skulle I slaa ihjel, saa at de udryddes; men rører ikke nogen, paa hvem Tegnet er, og begynder fra min Helligdom af! Og de begyndte med de gamle Mænd, som vare foran Huset. 7 Og han sagde til dem: Besmitter Huset og fylder Forgaarden med ihjelslagne; gaar derpaa ud; og de gik ud og sloge ihjel i Staden. 8 Og det skete, der de ihjelsloge dem, og jeg blev tilbage, da faldt jeg ned paa mit Ansigt og raabte og sagde: Ak, Herre, Herre! vil du da ødelægge alt det, som er blevet tilovers af Israel, idet du udøser din Harme over Jerusalem? 9 Og han sagde til mig: Israels og Judas Hus's Misgerning er over al Maade stor, og Landet er fyldt med Blodskyld, og Staden er fuld af Retskrænkelse; thi de sige: Herren har forladt Landet, og Herren ser det ikke. 10 Og jeg! — mit Øje skal heller ikke spare, og jeg vil ikke skaane; men jeg vil lade deres Vej falde tilbage paa deres Hoved. 11 Og se, den Mand, som var klædt i Linklæderne, og som havde Skriveredskaber ved Hoften, bragte Svar tilbage og sagde: Jeg har gjort, ligesom du befalede mig.

10 Og jeg saa, og se paa den udstrakte Befæstning, som var over Kerubernes Hoved, var den som en Safirsten, som Skikkelsen af en Trone at se til; han viste sig over dem. 2 Og han talte til den Mand, som var klædt i Linklæderne, og sagde: Gak ind imellem Hjulene, hen under Keruben, og tag dine Næver fulde af Gløder fra den Ild, som er imellem Keruberne, og strø dem over Staden; og han gik derind for mine Øjne. 3 Men Keruberne stode ved Husets højre Side, da Manden gik ind, og Skyen fyldte den inderste Forgaard. 4 Og Herrens Herlighed harvede sig op fra Keruben hen til Husets Dørtærskel; og Huset fyldtes af Skyen, og Forgaarden blev fuld af Herrens Herligheds Glans. 5 Og Lyden af Kerubernes Vinger hørtes ud til den yderste Forgaard ligesom den almægtige Guds Røst, naar han taler. 6 Og det skete, der han befalede Manden, som var klædt i Linklæderne, og sagde: Tag Ild fra den, som er imellem Hjulene, imellem Keruberne, da gik denne ind og stod ved Siden af Hjulet. 7 Og Keruben udrakte sin Haand fra Keruberne til Ilden, som var imellem Keruberne, og han tog deraf og lagde i Næverne paa ham, der var klædt i Linklæderne, og denne, tog derimod og gik ud. 8 Og der saas paa Keruberne Skikkelsen af en Menneskehaand under deres Vinger. 9 Og jeg saa, og se, der var fire Hjul ved Siden af Keruberne, eet Hjul ved den ene Kerub og eet Hjul ved den anden Kerub; og Hjulenes Udseende var som Synet af Krysolit. 10 Og af Udseende havde de alle fire een Skikkelse, det var, som om eet Hjul var midt i det andet. 11 Naar de gik, gik de imod deres fire Sider, de vendte sig ikke, naar de gik; men til det Sted, hvor det forreste vendte, derhen fulgte de efter, de vendte sig ikke, naar de gik. 12 Og hele deres Legeme og deres Rygge og deres Hænder og deres Vinger og Hjulene vare fulde af Øjne trindt omkring, paa alle de fire Hjul. 13 Til Hjulene, til dem blev der raabt for mine Øren: Galgal! 14 Og enhver havde fire Ansigter; Ansigtet paa den første var Kerubens Ansigt, og Ansigtet paa den anden var et Menneskes Ansigt, og det tredje var en Løves Ansigt og det fjerde en Ørns Ansigt. 15 Og Keruberne hævede sig i Vejret; dette var det levende Væsen, som jeg havde set ved Floden Kebar. 16 Og naar Keruberne gik, gik Hjulene hos dem; og

naar Keruberne opløftede deres Vinger for at hæve sig fra Jorden, vendte Hjulene sig heller ikke bort fra deres Side. 17 Naar hine stode, stode disse, og naar hine hævede sig, hævede disse sig med dem; thi Livets Aand var i dem. 18 Og Herrens Herlighed gik ud fra Dørtærskelen paa Huset og stillede sig over Keruberne. 19 Da opløftede Keruberne deres Vinger og hævede sig op fra Jorden for mine Øjne, der de gik ud, og Hjulene ved Siden af dem; og de bleve staaende ved Indgangen til den østre Port paa Herrens Hus, og Israels Guds Herlighed var oven over dem. 20 Dette var det levende Væsen, som jeg havde set under Israels Gud ved Floden Kebar, og jeg kendte, at det var Keruberne. 21 Enhver havde fire Ansigter og enhver fire Vinger, og under deres Vinger var der en Skikkelse af Menneskehænder. 22 Og deres Ansigter vare at se til som de Ansigter, hvilke jeg havde set ved Floden Kebar, deres Skikkelser og dem selv; enhver gik lige frem for sig.

11 Og Aanden opløftede mig og førte mig til den østre Port paa Herrens Hus, den, som er vendt imod Østen, og se, ved Indgangen til Porten var der fem og tyve Mænd; og jeg saa Jaasanja, Assurs Søn, midt iblandt dem, og Pelatja, Benajas Søn, Folkets Fyrster. 2 Og han sagde til mig: Du Menneskesøn! det er de Mænd, som udtænke Uret, og som give onde Raad i denne Stad; 3 og som sige: Det er ikke saa nær, at vi skulle bygge Huse; denne er Gryden, og vi ere Kødet. 4 Derfor spaa imod dem, spaa, du Menneskesøn! 5 Og Herrens Aand faldt paa mig, og han sagde til mig: Sig, saa siger Herren: Saaledes sige I af Israels Hus, men de Tanker, som opstige i eders Aand, kender jeg. 6 I have gjort dem af eder ihjelslagne mange i denne Stad og fyldt dens Gader med ihjelslagne. 7 Derfor, saa siger den Herre, Herre: Eders ihjelslagne, som I have lagt midt i den, de ere Kødet, og den selv er Gryden; men eder skal man udføre midt af den. 8 For Sværdet frygte I, og Sværdet vil jeg lade komme over eder, siger den Herre, Herre. 9 Og jeg vil udføre eder midt af den og give eder i fremmedes Haand og holde Dom over eder. 10 For Sværdet skulle I falde, paa Israels Grænse vil jeg dømme eder; og I skulle fornemme, at jeg er Herren. 11 Den, den skal ikke blive eder Gryden, saa at I blive Kødet derudi; ved Israels Grænse vil jeg dømme eder. 12 Og I skulle fornemme, at jeg er Herren, fordi I ikke have vandret efter mine Skikke og ikke holdt mine Bud, men gjort efter Hedningernes Vis, som ere trindt omkring eder. 13 Og det skete, der jeg spaaede, da døde Pelatja, Benajas Søn; og jeg faldt ned paa mit Ansigt og raabte med høj Røst og sagde: Ak, Herre, Herre! du gør det jo aldeles af med det overblevne af Israel! 14 Da kom Herrens Ord til mig, og han sagde: 15 Du Menneskesøn! dine Brødre, dine Brødre ere dine næste Slægtninge og hele Israels Hus, alle de, til hvilke de, som bo i Jerusalem, sige: Gaar bort langt fra Herren, os er dette Land givet til Ejendom. 16 Derfor sig: Saa siger den Herre, Herre: Jeg har ladet dem fare langt bort iblandt Hedningerne, og jeg har adspredt dem i Landene, men jeg er dog bleven dem til en Helligdom for en kort Tid i Landene, hvorhen de ere komne. 17 Derfor sig: Saa siger den Herre, Herre: Jeg vil samle eder fra Folkene og sanke eder fra Landene, i hvilke I ere adspredte, og jeg vil give eder Israels Land. 18 Og derhen skulle de komme, og de skulle fjerne alle dets Afskyeligheder og alle dets Vederstyggeligheder fra det. 19 Og jeg vil give dem eet Hjerte og give en ny Aand i deres Indre „og borttage Stenhjertet af deres Kød og give dem et Kødhjerte, 20 paa det de skulle vandre i mine Skikke og holde mine Bud og gøre efter dem; og de skulle være mit Folk, og jeg skal være deres Gud. 21 Men de, hvis Hjerte vandrer efter deres Afskyeligheders og deres Vederstyggeligheders Hjerte, deres Vej vil jeg lade falde til— bage paa deres Hoved, siger den Herre, Herre. 22 Da opløftede Keruberne deres Vinger og Hjulene ved Siden af dem, og Israels Guds Herlighed var oven over dem. 23 Og Herrens Herlighed steg op fra Stadens Midte og blev staaende paa Bjerget, som er Østen for Staden. 24 Og Aanden opløftede mig og førte mig i Synet, i Guds Aand, til Kaldæa til de bortførte; og det Fyn, som jeg havde set, forsvandt for mig i det høje. 25 Og jeg talte til de bortførte alle Herrens Ord, som han havde ladet mig se.

12 Og Herrens Ord kom til mig saaledes: 2 Du Menneskesøn! du bor midt i det genstridige Hus, hos dem, som have Øjne at se med og se ikke, have Øren at høre med og høre ikke; thi de ere et genstridigt Hus. 3 Derfor, du Menneskesøn! skaf dig Rejsetøj, og flyt ud om Dagen for deres Øjne; og flyt fra dit Sted til et andet Sted for deres Øjne, om de maaske vilde se det; thi de ere et genstridigt Hus. 4 Og du skal bringe dit Tøj ud som Rejsetøj om Dagen for deres Øjne; og du skal drage ud om Aftenen for

deres Øjne, ligesom man drager ud, naar man vil udvandre. 5 Du skal bryde dig Hul igennem Væggen for deres Øjne og føre det ud der igennem. 6 Du skal tage det paa Skulderen for deres Øjne og føre det ud, naar det er mørkt; Du skal tilhylle dit Ansigt og ikke se Landet; thi jeg har sat dig til et Undertegn for Israels Hus. 7 Og jeg gjorde saaledes, som mig var befalet; jeg bar mit Tøj ud som Rejsetøj om Dagen; og om Aftenen brød jeg mig Hul igennem Væggen med Haanden; i Mørket førte jeg det ud, jeg tog det paa Skulderen for deres Øjne. 8 Og Herrens Ord kom til mig om Morgenen, saaledes: 9 Du Menneskesøn! har ikke Israels Hus, det genstridige Hus, sagt til dig, hvad gør du? 10 Sig til dem: Saa siger den Herre. Herre: Denne Byrde gælder Fyrsten i Jerusalem og hele Israels Hus, iblandt hvilke disse ere. 11 Sig: Jeg er et Undertegn for eder; som jeg har gjort, saaledes skal der gøres ved dem: De skulle bortføres, de skulle gaa i Fangenskab. 12 Og Fyrsten, som er midt iblandt dem, skal læsse paa Skulderen i Mørket og vandre ud; igennem Væggen skulle de bryde Hul for at føre det ud der igennem; han skal tilhylle sit Ansigt, paa det han ikke skal se Landet med sine Øjne. 13 Og jeg vil udbrede mit Garn over ham, og han skal fanges i mit Net; og jeg vil føre ham til Babel, til Kaldæernes Land; men dette skal han ikke skue, og han skal dø der. 14 Og alt, hvad der er trindt omkring ham, hans Hjælp og alle hans Hære, vil jeg sprede for alle Vinde og uddrage Sværdet efter dem. 15 Saa skulle de fornemme, at jeg er Herren, naar jeg adspreder dem iblandt Hedningerne og udstrør dem over Landene. 16 Men jeg vil lade nogle faa Folk af dem blive tilovers fra Sværd, fra Hunger og fra Pest, for at de skulle fortælle alle deres Vederstyggeligheder iblandt Hedningerne, hvor de komme hen, og de skulle fornemme, at jeg er Herren. 17 Og Herrens Ord kom til mig saaledes: 18 Du Menneskesøn! du skal æde dit Brød med Bæven og drikke Vand med Uro og med Bekymring. 19 Og du skal sige til Folket i Landet: Saa siger den Herre, Herre til Jerusalems Indbyggere i Israels Land: De skulle æde deres Brød med Bekymring og drikke Vand med Forskrækkelse, fordi deres Land bliver øde og mister sin Fylde, formedelst alle dets Indbyggeres Voldsgerning. 20 Og Stæderne, som ere beboede, skulle ødelægges, og Landet vorde øde; og I skulle fornemme, at jeg er Herren. 21 Og Herrens Ord kom til mig saaledes: 22 Du Menneskesøn! hvad er dette for et Ordsprog, I have i Israels Land, naar der siges: Dagene trække ud, og ethvert Syn bliver til intet? 23 Derfor sig til dem: Saa siger den Herre, Herre: Jeg vil lade dette Ordsprog høre op, og de skulle ikke ydermere bruge det som et Ordsprog i Israel; men sig til dem: Dagene ere nær, og hvad hvert Syn udsiger. 24 Thi der skal ikke ydermere være noget tomt Syn eller nogen falsk Spaadom i Israels Hus. 25 Thi jeg er Herren, jeg taler det Ord, som jeg taler, og det skal ske, det skal ej forhales længere; thi i eders Dage, du genstridige Hus! taler jeg et Ord og fuldkommer det, siger den Herre, Herre. 26 Og Herrens Ord kom til mig saaledes: 27 Du Menneskesøn! se, Israels Hus siger: Det Syn, som denne ser, skal ske efter mange Aar, og han spaar om Tider, som ere langt borte. 28 Derfor sig til dem: Saa siger den Herre, Herre: Der skal ikke eet af alle mine Ord forhales længere; det Ord, som jeg taler, det skal og ske, siger den Herre, Herre.

13 Og Herrens Ord kom til mig saaledes: 2 Du Menneskesøn! spaa imod Israels Profeter, dem, som spaa, og sig til dem, som ere Profeter efter deres eget Hjertes Kald: Hører Herrens Ord! 3 Saa siger den Herre, Herre: Ve over de daarlige Profeter, som gaa efter deres egen Aand og efter det, som de ikke have set. 4 Som Ræve i Ørken ere dine Profeter blevne, o Israel! 5 I stillede eder ikke op for Gabet og murede ikke Muren op om Israels Hus for at kunne holde Stand i Krigen paa Herrens Dag. 6 Deres Syner ere Forfængelighed og løgnagtig Spaadom, naar de sige: „Herren siger det", skønt Herren ikke har sendt dem, og de haabe dog, at Ordet skal stadfæstes. 7 Have I ikke skuet forfængeligt Syn og udsagt løgnagtig Spaadom, naar I sige: „Herren siger det", skønt jeg ikke har talt? 8 Derfor, saa siger den Herre, Herre: Efterdi eders Tale er Forfængelighed og eders Syn Løgn, derfor se, jeg kommer til eder, siger den Herre, Herre; 9 og min Haand skal være imod de Profeter, som have forfængelige Syner, og som spaa Løgn; de skulle ikke være i mit Folks Raad og ikke indskrives i Israels Hus's Bog, ej heller komme til Israels Land; og I skulle fornemme, at jeg er den Herre, Herre. 10 Fordi, ja fordi de forførte mit Folk ved at sige: Fred! og der var ikke Fred; og dette opfører en Væg, og se, de stryge den an med løs Kalk, 11 saa sig til dem, som anstryge med løs Kalk, at den maa falde af: Der kommer en overskyllende Regn, og I Hagelstene!

falder ned, og et Stormvejr bryde løs! 12 Og se, naar Væggen er falden, mon der da ikke skal siges til eder: Hvor er Anstrygningen, med hvilken I have anstrøget den? 13 Derfor, saa siger den Herre, Herre: Jeg vil lade et Stormvejr bryde løs i min Harme, og der skal komme en overskyllende Regn i min Vrede og Hagelstene i min Harme til at fuldende det. 14 Og jeg vil nedbryde Væggen, som I have anstrøget med løs Kalk, og styrte den til Jorden, og dens Grundvold skal blottes; og den skal falde, og I skulle omkomme derudi og fornemme, at jeg er Herren. 15 Og jeg vil fuldkomme min Harme paa Væggen og paa dem, som have anstrøget den med løs Kalk; og jeg vil sige til eder: Borte er Væggen, og borte ere de, som anstrøge den, 16 nemlig Israels Profeter, de, som spaaede om Jerusalem, og de, som saa Syner om Fred for den, skønt der ingen Fred var, siger den Herre, Herre. 17 Og du Menneskesøn! vend dit Ansigt imod dit Folks Døtre, dem, som ere Profetinder efter deres eget Hjertes Kald, og spaa imod dem! 18 Og du skal sige: Saa siger den Herre, Herre: Ve de Kvinder, som sy Puder om alle mine Armled, og som gøre Hætter til Hoveder af al Slags Vækst for at fange Sjæle! mit Folks Sjæle fange I og ville dog holde eders egne Sjæle i Live? 19 Og I vanhellige mig for mit Folk for nogle Haandfuld Byg og for nogle Stykker Brød for at dræbe Sjæle, som ikke skulde dø, og for at holde Sjæle i Live, som ikke skulde leve, idet I lyve for mit Folk, for dem, som høre paa Løgn? 20 Derfor, saa siger den Herre, Herre: Se, jeg kommer imod eders Puder, ved hvilke I fange, idet jeg lader Sjælene flyve ud; og jeg vil rive dem af eders Arme og udlade de Sjæle, hvilke I have fanget, ja, Sjælene til at flyve ud. 21 Og jeg vil sønderrive eders Hætter og redde mit Folk af eders Haand, og de skulle ikke mere være i eders Haand til et Bytte; og I skulle fornemme, at jeg er Herren. 22 Fordi I ved Løgn gjorde den retfærdiges Hjerte forsagt, skønt jeg ikke havde bedrøvet det, og styrkede den ugudeliges Hænder, saa at han ikke omvendte sig fra sin onde Vej, at jeg kunde holde ham i Live: 23 Derfor skulle I ikke have forfængelige Syner og ikke drive eders Spaadomskunst ydermere; og jeg vil redde mit Folk af eders Haand, og I skulle fornemme, at jeg er Herren.

14 Og der kom Mænd af Israels Ældste til mig og sade for mit Ansigt. 2 Og Herrens Ord kom til mig saaledes: 3 Du Menneskesøn! disse Mænd have givet deres Afguder Plads i deres Hjerte, og hvad der var dem Anstød til at synde, have de stillet for deres Ansigt; skulde jeg vel lade mig adspørge for dem? 4 Derfor tal med dem, og sig til dem: Saa siger den Herre, Herre: Enhver Mand af Israels Hus, som giver sine Afguder Plads i sit Hjerte og stiller, hvad der var ham Anstød til at synde, for sit Ansigt og saa kommer til Profeten: For ham vil jeg, Herren, lade mig bringe til at svare desangaaende, nemlig angaaende hans Afguders Mangfoldighed, 5 for at jeg kan gribe Israels Hus ved deres Hjerte, fordi de vege fra mig alle sammen ved deres Afguder. 6 Derfor sig til Israels Hus: Saa siger den Herre, Herre: Omvender eder, og vender eder bort fra eders Afguder, ja, vender eders Ansigter bort fra alle eders Vederstyggeligheder! 7 Thi naar en Mand af Israels Hus eller af de fremmede, som opholde sig i Israel, skiller sig fra mig og giver sine Afguder Plads i sit Hjerte og stiller, hvad der var ham Anstød til at synde, for sit Ansigt og saa kommer til Profeten for at adspørge mig for sig: Ham vil jeg, Herren, lade mig bringe til at give et Svar fra mig selv. 8 Og jeg vil rette mit Ansigt imod denne Mand og ødelægge ham, at han bliver til et Tegn og til et Ordsprog, og jeg vil udrydde ham af mit Folks Midte; og I skulle fornemme, at jeg er Herren. 9 Men naar Profeten lader sig overtale og taler noget, da har jeg, Herren, ladet denne Profet overtales; og jeg vil udrække min Haand over ham og ødelægge ham ud af mit Folk Israels Midte. 10 Og de skulle bære deres Misgerning; som hans Misgerning er, der adspørger, saa skal Profetens Misgerning være, 11 for at de af Israels Hus ikke mere skulle fare vild fra mig ej heller besmitte sig mere med nogen af deres Overtrædelser; men de skulle være mit Folk, og jeg skal være deres Gud, siger den Herre, Herre. 12 Og Herrens Ord kom til mig saaledes: 13 Du Menneskesøn! naar et Land synder imod mig, saa at det bliver troløst imod mig, og jeg udrækker min Haand over det og formindsker Brøds Forraad for det, og jeg sender Hunger i det og udrydder Menneske og Fæ deraf, 14 men der var disse tre Mænd, Noa, Daniel Og Job derudi: Da skulde disse alene redde deres Sjæl ved deres Retfærdighed, siger den Herre, Herre. 15 Naatr jeg lader vilde Dyr gaa igennem Landet, og de berøve Folk deres Børn, og det blev øde, saa at ingen gaar der igennem for Dyrenes Skyld, 16 men hine tre Mænd vare derudi, saa sandt jeg lever, siger den Herre, Herre: De skulde

hverken redde Sønner eller Døtre; de selv alene skulde reddes, men Landet vorde øde. 17 Eller naar jeg lader Sværdet komme over det samme Land, og jeg siger: Sværd! du skal fare igennem Landet, og jeg udrydder Menneske og Fæ deraf, 18 men hine tre Mænd vare derudi, saa sandt jeg lever, siger den Herre, Herre: De skulde ikke redde Sønner eller Døtre; men de alene skulde reddes. 19 Eller naar jeg sender Pest i det samme Land og udøser min Harme over det med Blod, saa at jeg udrydder Menneske og Fæ deraf, 20 men Noa, Daniel og Job vare derudi, saa sandt jeg lever, siger den Herre, Herre: De skulde hverken redde Søn eller Datter; men de skulde redde deres egen Sjæl ved deres Retfærdighed. 21 Thi saa siger den Herre, Herre: Meget mere, naar jeg sender mine fire grumme Straffedomme over Jerusalem, nemlig: Sværd og Hunger og vilde Dyr og Pest for at udrydde Menneske og Fæ deraf, 22 og se, der bliver nogle undkomne tilovers, som bortføres, Sønner og Døtre: Se, de skulle gaa ud til eder, og I skulle se deres Vej og deres Gerninger; og I skulle trøste eder over den Ulykke, som jeg lod komme over Jerusalem, ja, alt det, som jeg lod komme over den. 23 Og de skulle trøste eder, naar I se deres Vej og deres Gerninger; og I skulle erkende, at jeg intet har gjort uden Grund af alt det, som jeg gjorde derudi, siger den Herre, Herre.

15 Og Herrens Ord kom til mig saaledes: 2 Du Menneskesøn! hvad har Træet af Vinstokken forud for alt andet Træ? den Vinkvist, som har været iblandt Skovens Træer? 3 Mon man tager Træet deraf til at gøre et Arbejde deraf? eller mon man tager en Knag deraf til at hænge noget Redskab derpaa? 4 Se, det gives til Ilden til at fortæres; naar da Ilden har fortæret begge Ender deraf, og det midterste deraf er forbrændt, mon det saa duer til noget Arbejde? 5 Se, den Tid det var helt, da kunde intet Arbejde gøres deraf; hvor meget mindre kan noget Arbejde herefter gøres deraf, naar Ilden har fortæret det, og det er forbrændt? 6 Derfor, saa siger den Herre, Herre: Ligesom Vinstokkens Træ er iblandt Skovens Træer, hvilket jeg har givet Ilden at fortære: Saaledes har jeg hengivet Jerusalems Indbyggere. 7 Og jeg vil rette mit Ansigt imod dem, de ere udgangne af Uden, men Ilden skal dog fortære dem; og I skulle fornemme, at jeg er Herren, naar jeg retter mit Ansigt imod dem. 8 Og jeg vil gøre Landet øde, fordi de have været saare troløse, siger den Herre, Herre.

16 Og Herrens Ord kom til mig saaledes: 2 Du Menneskesøn! forkynd Jerusalem dens Vederstyggeligheder. 3 Og du skal sige: Saa siger den Herre, Herre til Jerusalem: Din Oprindelse og din Herkomst er af Kananitens Land; din Fader var en Amoriter og din Moder en Hethiterinde. 4 Og ved din Fødsel gik det saaledes til: Din Navle blev ikke afskaaren paa den Dag, du blev født, og du blev ikke toet ren i Vand, og du blev ikke indgneden med Salt og ej svøbt i Svøb. 5 Intet Øje ynkedes over dig til at gøre en af disse Dele imod dig for at vise Barmhjertighed imod dig; men du blev henkastet paa Marken, saa man væmmedes ved din Sjæl, paa den Dag du blev født. 6 Og jeg gik forbi dig og saa dig sprællende i dit Blod; og jeg sagde til dig: Lev i dit Blod! ja, jeg sagde til dig: Lev i dit Blod! 7 Jeg gjorde dig til ti Tusinde, som Markens Grøde, og du voksede til, og du blev stor og traadte ind i din Skønheds Fylde; Brysterne hævede sig, og dit Haar voksede, men du var nøgen og bar. 8 Og jeg gik forbi dig og saa dig, og se, din Tid, Elskovstiden var kommen, og jeg bredte min Flig over dig og skjulte din Blusel; og jeg gav dig min Tro og traadte i Pagt med dig, siger den Herre, Herre, og du blev min. 9 Og jeg badede dig i Vand og skyllede dit Blod af dig og salvede dig med Olie. 10 Og jeg klædte dig med stukne Klæder, og jeg iførte dig Sko at Grævlingeskind, og jeg ombandt dig med hvidt Linned og klædte dig i Silke. 11 Og jeg prydede dig saare og lagde Armbaand om dine Hænder og en Kæde om din Hals. 12 Og jeg satte et Smykke i din Næse, og Ringe i dine Øren og en dejlig Krone paa dit Hoved. 13 Og du var prydet med Guld og Sølv, og din Klædning var hvidt Linned og Silke og stukket Arbejde; du aad fint Mel og Honning og Olie; og du blev overmaade dejlig og skred frem til kongelig Værdighed. 14 Og dit Navn kom ud iblandt Hedningerne for din Dejligheds Skyld; thi den var fuldendt ved min Prydelse, som jeg havde lagt paa dig, siger den Herre, Herre. 15 Men du forlod dig paa din Skønhed og bolede, fordi du var navnkundig, og du udøste dine bolerske Lyster over hver den, som gik forbi; „ham vorde den!" 16 Og du tog af dine Klæder og gjorde dig brogede Høje og bolede paa dem, hvilke ikke skulde være komne, og hvilket ej skulde være sket. 17 Du tog og din Prydelses Tøj og

tog af mit Guld og af mit Sølv, som jeg havde givet dig, og gjorde dig Mandsbilleder; og du bolede med dem. 18 Og du tog dine stukne Klæder og bedækkede dem dermed; og du satte min Olie og min Røgelse for deres Ansigt. 19 Og mit Brød, som jeg havde givet dig, og det fine Mel og Olien og Honningen, som jeg havde givet dig at æde, det satte du frem for deres Ansigt, til en behagelig Lugt, og saaledes skete det, siger den Herre, Herre. 20 Og du tog dine Sønner og dine Døtre, som du fødte mig, og ofrede dem disse til at fortæres; var det dig for lidet med din Bolen? 21 saa at du ogsaa skulde slagte mine Børn og hengive dem, idet du lod disse gaa igennem Ilden for dem? 22 Og ved alle dine Vederstyggeligheder og din Bolen har du ikke ihukommet din Ungdoms Dage, der du var nøgen og bar, sprællende i dit Blod. 23 Og det skete efter al din Ondskab — ve, ve dig! siger den Herre, Herre — 24 at du byggede dig en Hvælving og gjorde dig en Høj i hver Gade. 25 Paa hvert Hjørne af Vejen byggede du din Høj og skændede din Skønhed og spredte dine Fødder ud imod hver den, som gik fordi, og drev din Bolen vidt. 26 Og du bolede med Ægyptens Børn, dine sværlemmede Naboer, og du drev din Bolen vidt for at opirre mig. 27 Og se, jeg udrakte min Haand imod dig og formindskede den dig beskikkede Del, og jeg gav dig hen i dine Fjenders, Filisternes Døtres Vilkaarlighed, de, som skammede sig ved din skændige Vej. 28 Og du bolede med Assyriens Sønner, fordi du ikke kunde mættes, ja, du bolede med dem og blev dog ikke mæt. 29 Og du drev din Bolen vidt i Kanaans Land, indtil Kaldæa; men ogsaa dermed blev du ikke mæt. 30 Hvor vansmægtet er dit Hjerte! siger den Herre, Herre, idet du gør alle disse Ting, som ere en fræk Horkvindes Gerning. 31 Idet du bygger din Hvælving paa hvert Vejhjørne og gør din Høj i hver en Gade, er du ikke som en anden Hore, da du lader haant om Horeløn. 32 Horkvinden tager fremmede i hendes Mands Sted. 33 Alle andre Skøger gives der Løn; men du gav alle dine Bolere Løn af dit eget, og du gav dem Foræringer for at komme til dig alle Vegne fra og bole med dig. 34 Og det skete med dig i din bolerske Vandel tværtimod det, som sker med andre Kvinder, at Bolerne ikke løb efter dig; og idet du gav Horeløn, og der ikke blev givet dig Horeløn, saa blev du et Modstykke til andre. 35 Derfor, du Bolerske! hør Herrens Ord: 36 Saa siger den Herre, Herre: Fordi dit Kobber blev bortødslet, og din Blusel blottet i din Bolen med dine Elskere, og formedelst alle dine vederstyggelige Afguder og formedelst dine Børns Blod, som du har givet dem: 37 Derfor se, jeg samler alle dine Elskere, hvem du har været behagelig, og alle dem, som du elskede, tillige med alle dem, som du hadede, og jeg vil samle dem imod dig trindt omkring fra og blotte din Blusel for dem, og de skulle se al din Blusel. 38 Og jeg vil dømme dig, som de Kvinder dømmes, der bedrive Hor og udgyde Blod, og jeg vil give dig hen som et blodigt Offer for Vrede og Nidkærhed. 39 Og jeg vil give dig i deres Haand, og de skulle nedbryde din Hvælving og nedrive dine Høje og føre dig af dine Klæder og tage din Prydelses Tøj og lade dig sidde nøgen og bar. 40 Og de skulle føre en Forsamling frem imod dig og stene dig med Stene og sønderhugge dig med deres Sværd. 41 Og de skulle opbrænde dine Huse med Ild og holde Dom over dig for mange Kvinders Øjne; og jeg vil bringe dig til at høre op med at være en Bolerske, og du skal heller ikke give Bolerløn ydermere. 42 Saa vil jeg stille min Harme paa dig, og min Nidkærhed skal vige fra dig; og jeg vil faa Ro og ikke komme til at fortørnes ydermere. 43 Fordi du ikke har ihukommet din Ungdoms Dage, men fortørnet mig ved alle disse Ting, saa vil ogsaa jeg, se jeg, lade din Vej falde tilbage paa dit Hoved, siger den Herre, Herre; og du skal ikke vedblive at lægge Skændsel til alle dine Vederstyggeligheder. 44 Se hver, som bruger Ordsprog, skal bruge dette Ordsprog om dig og sige: Som Moderen er, saa er hendes Datter. 45 Du er Datter af din Moder, som væmmedes ved sin Mand og sine Børn; og du er Søster til dine Søstre, som væmmedes ved deres Mænd og deres Børn; eders Moder var en Hethiterinde og eders Fader en Amoriter. 46 Og din store Søster er Samaria, hun med sine Døtre, som bor ved din venstre Side; og din mindre Søster, som bor ved din højre Side, er Sodoma med hendes Døtre. 47 Og ikke har du vandret paa deres Veje og gjort efter deres Vederstyggeligheder blot en lille Smule, men du har gjort det værre end de paa alle dine Veje. 48 Saa sandt jeg lever, siger den Herre, Herre: Sodoma, din Søster, hun og hendes Døtre, de have ikke gjort saaledes, som du har gjort, du og dine Døtre. 49 Se, denne var Sodomas, din Søsters, Synd: Hovmod, Brød i Overflod og sorgløs Ro havde hun og hendes Døtre, men hun styrkede ikke den nødlidendes og den fattiges Haand. 50 Og

de ophøjede sig og gjorde Vederstyggelighed for mit Ansigt, derfor tog jeg dem bort, der jeg saa det. **51** Og Samaria har ikke syndet efter Halvdelen af dine Synder; men du gjorde dine Vederstyggeligheder flere end deres, og du har gjort dine Søstre retfærdige ved alle dine Vederstyggeligheder, som du har gjort. **52** Saa bær da ogsaa du din Skam, hvilken du har idømt dine Søstre; ved dine Synder, med hvilke du gjorde Vederstyggelighed mere end de, skulle de holdes retfærdigere end du: Saa skam da ogsaa du dig, og bær din Skændsel, fordi du har retfærdiggjort dine Søstre. **53** Men jeg vil vende deres Fangenskab, Sodomas og hendes Døtres Fangenskab og Samarias og hendes Døtres Fangenskab og dit Fangenskabs Fangenskab, midt iblandt dem, **54** for at du skal bære din Skændsel og skamme dig for alt det, som du har gjort, idet du trøster dem. **55** Og din Søster Sodoma og hendes Døtre skulle vende tilbage til deres første Tilstand, og Samaria og hendes Døtre skulle vende tilbage til deres første Tilstand, og du og dine Døtre, I skulle vende tilbage til eders første Tilstand. **56** Og Sodoma, din Søster, var dig ikke til Lærdom i din Mund paa din Hovmodigheds Dag, **57** førend din Ondskab blev aabenbaret, ligesom til den Tid, da du blev til Haan for Syriens Døtre og for alle dem, som vare trindt omkring dem, for Filisternes Døtre, hvilke trindt omkring fra foragtede dig. **58** Din Skændsel og dine Vederstyggeligheder, dem maa du bære, siger Herren; **59** thi saa siger den Herre, Herre: Jeg har gjort imod dig saaledes, som du har gjort, du, som foragtede Ed, for at bryde Pagten. **60** Dog, jeg vil ihukomme min Pagt med dig i din Ungdoms Dage og oprette med dig en evig Pagt. **61** Og du skal ihukomme dine Veje og skamme dig, naar du modtager dine Søstre, som ere større end du, tillige med dem, som ere mindre end du, og jeg giver dig dem til Døtre, skønt de ikke henhøre til din Pagt. **62** Og jeg vil oprette min Pagt med dig, og du skal fornemme, at jeg er Herren; **63** paa det, at du skal komme det i Hu og blues og ikke ydermere oplade din Mund for din Skams Skyld, idet jeg giver dig Forsoning for alt det, som du har gjort, siger den Herre, Herre.

17 Og Herrens Ord kom til mig saaledes: **2** Du Menneskesøn! fremsæt en mørk Tale, og fremfør en Lignelse for Israels Hus, **3** og sig: Saa siger den Herre, Herre: En stor Ørn med to store Vinger, med lange Slagfjer, fuld af Fjer med brogede Farver, kom til Libanon og tog Toppen af Cederen; **4** den afbrød den øverste af dens Kviste og førte den til Købmandsland og satte den i Kræmmernes Stad. **5** Og den tog af Landets Sæd en Plante og satte den i en Sædemark, den bragte den hen, hvor der var meget Vand, den satte den som en Pilekvist. **6** Og denne voksede og blev til et sig udbredende Vintræ, lavt af Vækst, for at dets Grene skulde vende sig til den og dets Rødder være under den; og det blev til et Vintræ og fik Kviste og udskød Grene. **7** Og der var en anden stor Ørn med store Vinger og mange Fjer; og se, dette Vintræ bøjede sine Rødder til den og udskød sine Grene til den ud fra det Bed, hvor det var plantet, at den skulde vande det. **8** Det var plantet paa en god Ager ved meget Vand, at det kunde have faaet Grene og baaret Frugt, at det kunde blevet til et herligt Vintræ. **9** Sig: Saa siger den Herre, Herre: Skal det lykkes? skal man ikke oprykke dets Rødder og afslaa dets Frugt, saa at det bliver tørt? Alle dets fremskudte Blade skulle hentørres, og det skal ikke ske ved en stærk Arm eller meget Folk, at man skal bringe det op fra sine Rødder. **10** Og se, det var plantet, men mon det skal lykkes? skal det ikke blive tørt, saa snart Østen vejr rører ved det? det skal visselig blive tørt i det Bed, hvori det voksede. **11** Og Herrens Ord kom til mig saaledes: **12** Sig dog til det genstridige Hus: Vide I ikke, hvad disse Ting betyde? sig: Se, Kongen af Babel kom til Jerusalem og tog dens Konge og dens Fyrster og førte dem til sig til Babel. **13** Og han tog een af den kongelige Sæd og gjorde en Pagt med ham, og han tog ham i Ed; men de vældige i Landet tog han bort, **14** at Riget skulde holde sig nede og ikke hæve sig op, for at det skulde holde hans Pagt, at det maatte bestaa. **15** Men han affaldt fra ham, saa han sendte sine Bud til Ægypten, at de skulde give ham Heste og meget Folk. Mon det skal lykkes? skal den, som gør disse Ting, slippe derfra? han brød Pagten, og han skulde slippe derfra? **16** Saa sandt jeg lever, siger den Herre, Herre, forvist! paa det Sted, hvor den Konge er, som gjorde ham til Konge, hvis Ed han har foragtet, og hvis Pagt han har brudt, hos ham skal han dø midt i Babel. **17** Og Farao skal ikke yde ham Bistand i Krigen, med en stor Hær og med en talrig Skare, naar man opkaster Belejringsvold, og naar man bygger Vagttaarn til at udrydde mange Sjæle. **18** Han foragtede Ed, saa at han brød Pagten; og se, han havde givet sin Haand og har dog gjort alle disse Ting, han skal ikke slippe derfra.

19 Derfor, saa siger den Herre, Herre: Saa sandt jeg lever, forvist! min Ed, som han foragtede, og min Pagt, som han brød, vil jeg lade falde tilbage paa hans Hoved. 20 Og jeg vil udbrede mit Garn over ham, og han skal fanges i mit Net, og jeg vil føre ham til Babel og der gaa i Rette med ham for hans Troløshed, som han har begaaet imod mig. 21 Og alle de, som fly med ham iblandt alle hans Hære, skulle falde for Sværdet og de overblevne adspredes for alle Vinde, og I skulle fornemme, at jeg Herren, jeg har talt. 22 Saa siger den Herre, Herre: Men jeg vil tage af det høje Cedertræs Top og plante; af dets øverste Kviste vil jeg afbryde et spædt Skud og plante det paa et højt og fremragende Bjerg. 23 Paa Israels høje Bjerg vil jeg plante det, og det skal faa Grene og bære Frugt og blive til et herligt Cedertræ; og alle Haande Fugle iblandt alt det bevingede skulle bo under det, de skulle bo under dets Grenes Skygge. 24 Og alle Træer paa Marken skulle fornemme, at jeg, Herren, har fornedret et højt Træ, ophøjet et lavt Træ, gjort et grønt Træ tørt og gjort et tørt Træ grønt; jeg Herren, jeg har talt det og gjort det.

18 Og Herrens Ord kom til mig saaledes: 2 Hvordan er det med eder, at I bruge dette Ordsprog udi Israels Land og sige: Fædrene æde sure Druer, men Børnenes Tænder bleve ømme? 3 Saa sandt jeg lever, siger den Herre, Herre: Det skal ikke ske iblandt eder ydermere, at dette Ordsprog skal bruges i Israel. 4 Se, alle Sjæle, de ere mine, saavel Faderens Sjæl som Sønnens Sjæl, de ere mine: Den Sjæl, som synder, den skal dø. 5 Og naar nogen er retfærdig og gør Ret og Retfærdighed, 6 ikke holder Maaltid paa Bjergene og ikke opløfter sine Øjne til Israels Hus's Afguder og ikke vanærer sin Næstes Hustru og ikke nærmer sig til en Kvinde under hendes Svaghed 7 og ikke forfordeler nogen, men giver sit Pant for en Skyld tilbage, ikke røver Rov, men giver den hungrige sit Brød og bedækker den nøgne med Klæder, 8 ikke laaner Penge ud imod Aager og ikke tager Overgivt, men vender sin Haand fra Uret og gør Ret i Sandhed imellem Mand og Mand 9 og vandrer i mine Skikke og holder mine Bud for at øve Sandhed: — Han, den retfærdige, skal visselig leve, siger den Herre, Herre. 10 Men har nogen avlet en Søn, som bliver en Røver, som udøser Blod, og som gør blot eet af disse Stykker, 11 — medens han selv ikke havde gjort noget af disse Stykker —, og naar denne endog holder Maaltid paa Bjergene og vanærer sin Næstes Hustru, 12 forfordeler den elendige og fattige, røver Rov, giver ikke Pant tilbage, men opløfter sine Øjne til Afguderne, gør Vederstyggelighed, 13 laaner Penge ud imod Aager og tager Overgivt: Skulde han vel leve? Han skal ikke leve, han gjorde alle disse Vederstyggeligheder, han skal visselig dødes, hans Blod skal være over ham. 14 Og se, har han avlet en Søn, og denne saa alle sin Faders Synder, som han havde gjort, og skønt han saa dem, gjorde ikke derefter, 15 holdt ikke Maaltid paa Bjergene, og opløftede ikke sine Øjne til Israels Hus's Afguder, vanærede ikke sin Næstes Hustru 16 og forfordelte ingen Mand, beholdt ikke Pant og røvede ikke Rov, men gav den hungrige sit Brød og bedækkede den nøgne med Klæder 17 og holdt sin Haand tilbage fra den elendige og tog ikke Aager og Overgivt, gjorde efter mine Bud, vandrede efter mine Skikke: Han, han skal ikke dø for sin Faders Misgernings Skyld, han skal visselig leve. 18 Hans Fader, fordi han undertrykte med Vold, røvede Rov fra en Broder og gjorde det, som ikke var godt, midt iblandt sit Folk, se, han skal dø for sin Misgernings Skyld. 19 Og sige I: „Hvorfor skal Sønnen ikke bære Faderens Misgerning med"? Sønnen gjorde Ret og Retfærdighed og har holdt alle mine Skikke og gjort derefter, han skal visselig leve. 20 Den Sjæl, som synder, den skal dø; en Søn skal ikke bære Faderens Misgerning med, og en Fader skal ikke bære Sønnens Misgerning med; den retfærdiges Retfærdighed skal komme over ham selv, og den ugudeliges Ugudelighed skal komme over ham selv. 21 Men naar den ugudelige omvender sig fra alle sine Synder, som han har gjort, og holder alle mine Skikke og gør Ret og Retfærdighed: Da skal han visselig leve, han skal ikke dø. 22 Alle hans Overtrædelser, som han har gjort, skulle ikke ihukommes imod ham; han skal leve ved sin Retfærdighed, som han har øvet. 23 Mon jeg vel skulde have Behag i den ugudeliges Død? siger den Herre, Herre; mon ikke deri, at han omvender sig fra sine Veje, at han maa leve? 24 Men naar den retfærdige vender sig bort fra sin Retfærdighed og gør Uret, gør efter alle de Vederstyggeligheder, som den ugudelige gør, skulde han da leve? Alle hans retfærdige Gerninger, som han har gjort, skulle ikke ihukommes; formedelst den Troløshed, han begik, og formedelst den Synd, som han øvede, formedelst dem skal han dø. 25 Og sige I: Herrens Vej er ikke ret, saa

hører dog, Israels Hus! mon min Vej ikke er ret? mon det ikke er eders Veje, som ikke ere rette? **26** Naar den retfærdige vender sig bort fra sin Retfærdighed og gør Uret, da skal han dø derfor; han skal dø for sin Uret, som han gjorde. **27** Og naar den ugudelige omvender sig fra sin Ugudelighed, som han har gjort, og gør Ret og Retfærdighed, skal han holde sin Sjæl i Live. **28** Fordi han ser det og vender sig bort fra alle sine Overtrædelser, som han har gjort, skal han visselig leve, han skal ikke dø. **29** Og siger Israels Hus: Herrens Vej er ikke ret, mon da mine Veje ikke ere rette, Israels Hus? mon det ikke er eders Veje, der ikke ere rette? **30** Derfor vil jeg dømme enhver af eder, o Israels Hus! efter hans Veje, siger den Herre, Herre; omvender eder, og vender eder bort fra alle eders Overtrædelser, at ikke Misgerning skal vorde eder til Fald. **31** Kaster bort fra eder alle eders Overtrædelser, hvilke I have begaaet, og bereder eder et nyt Hjerte og en ny Aand; hvorfor ville I dog dø, Israels Hus? **32** Thi jeg har ikke Behag i dens Død, som dør, siger den Herre, Herre; derfor omvender eder, saa skulle I leve.

19 Og du, opløft et Klagemaal over Israels Fyrster, **2** og sig: Hvad er din Moder? en Løvinde; iblandt Løvinder laa hun; iblandt unge Løver opdrog hun sine Unger. **3** Og hun opdrog een af sine Unger, den blev en ung Løve, og den lærte at røve Rov, den aad Mennesker. **4** Der Hedningerne hørte om ham, blev han fangen i deres Grav, og de førte ham i Lænker til Ægyptens Land. **5** Og da hun saa, at det trak ud og blev til intet med hendes Haab, tog hun en anden af sine Unger og gjorde en ung Løve af den. **6** Og den vandrede midt iblandt Løver, den blev en ung Løve, og den lærte at røve Rov, den aad Mennesker. **7** Og denne skændede deres Enker og ødelagde deres Stæder; og Landet, og hvad der var i det, forfærdedes for hans Brølens Røst. **8** Og Hedningerne trindt omkring fra Landskaberne opstillede imod ham og udbredte over ham deres Garn, han blev fangen i deres Grav. **9** Og de satte ham i et Bur, i Lænker, og førte ham til Kongen af Babel: De førte ham til Fæstningerne, paa det hans Røst ikke mere skulde høres paa Israels Bjerge. **10** Da du var stille, var din Moder som et Vintræ, plantet ved Vand, det var frugtbart og løvrigt af det meget Vand. **11** Og det fik stærke Grene til Herskerspir, og det voksede højt op imellem Skyerne; og det saas i sin Højde med sine mange Grene. **12** Da blev det oprykket i Vrede, kastet til Jorden, og Østenvejr tørrede dets Frugter; dets stærke Grene bleve afbrudte og tørre, Ild fortærede dem. **13** Men nu er det plantet i Ørken, udi et tørt og tørstigt Land. **14** Og der er en Ild udgangen fra dets udstrakte Grene, den fortærede dets Frugt, at der ikke er bleven en stærk Gren paa det til et Herskerspir; dette er et Klagemaal og skal være til et Klagemaal.

20 Og det skete i det syvende Aar, i den femte Maaned, paa den tiende Dag i Maaneden, da kom nogle Mænd af Israels Ældste for at adspørge Herren; og de sade for mit Ansigt. **2** Og Herrens Ord kom til mig saaledes: **3** Du Menneskesøn! tal til Israels Ældste og sig til dem: Saa siger den Herre, Herre: Mon I ere komne for at adspørge mig? saa sandt jeg lever, jeg vil ikke lade mig adspørge af eder, siger den Herre, Herre. **4** Vil du dømme dem, vil du dømme, du Menneskesøn? giv dem deres Fædres Vederstyggeligheder til Kende! **5** Og sig til dem: Saa siger den Herre, Herre: Paa den Dag, jeg udvalgte Israel og opløftede min Haand for Jakobs Hus's Sæd og gav mig til Kende for dem i Ægyptens Land og opløftede min Haand for dem og sagde: Jeg er Herren eders Gud: **6** Paa den Dag opløftede jeg min Haand for dem for at udføre dem af Ægyptens Land til et Land, som jeg havde udset for dem, hvilket flyder med Mælk og Honning, det er det dejligste af alle Landene. **7** Og jeg sagde til dem: Bortkaster hver sine Øjnes Vederstyggeligheder og besmitter eder ikke ved Ægypternes Afguder; jeg er Herren eders Gud. **8** Men de vare genstridige imod mig og vilde ikke høre mig. Ingen af dem bortkastede deres Øjnes Vederstyggeligheder, og de forlode ikke Ægyptens Afguder; da sagde jeg, at jeg vilde udøse min Harme over dem for at fuldbyrde min Vrede paa dem midt i Ægyptens Land. **9** Men jeg gjorde det, som jeg gjorde, for mit Navns Skyld, at det ikke skulde vanhelliges for Hedningernes Øjne, midt iblandt hvilke de vare, for hvis Øjne jeg havde givet mig til Kende for dem for at udføre dem af Ægyptens Land. **10** Og jeg udførte dem af Ægyptens Land og førte dem til Ørken. **11** Og jeg gav dem mine Skikke og lod dem vide mine Bud, hvilke Mennesket skal gøre efter, at det maa leve ved dem. **12** Og jeg gav dem ogsaa mine Sabbater, at de skulde være til Tegn imellem mig og imellem dem, at de skulde vide, at jeg er Herren, som helliger dem. **13**

Men Israels Hus var genstridigt imod mig i Ørken, de vandrede ikke efter mine Skikke, men forkastede mine Bud, hvilke Mennesket skal gøre efter, at det maa leve ved dem, og de vanhelligede mine Sabbater saare; da sagde jeg, at jeg vilde udøse min Harme over dem i Ørken for at gøre Ende paa dem. 14 Men jeg gjorde det, som jeg gjorde, for mit Navns Skyld, at det ikke skulde vanhelliges for Hedningernes Øjne, for hvis Øjne jeg havde udført dem. 15 Og jeg opløftede ogsaa min Haand for dem i Ørken, at jeg ikke vilde føre dem til det Land, som jeg havde givet dem, hvilket flyder med Mælk og Honning, det er det dejligste af alle Landene, 16 fordi de forkastede mine Bud og vandrede ikke efter mine Skikke, men vanhelligede mine Sabbater; thi deres Hjerte gik efter deres Afguder. 17 Men mit Øje sparede dem, saa at jeg ikke ødelagde dem; og jeg gjorde ikke Ende paa dem i Ørken. 18 Og jeg sagde til deres Børn i Ørken: Vandrer ikke efter eders Fædres Skikke, og holder ikke deres Bud, og besmitter eder ikke ved deres Afguder! 19 Jeg er Herren eders Gud, vandrer efter mine Skikke, og holder mine Bud, og gører efter dem! 20 Og helligholder mine Sabbater, og de skulle være til et Tegn imellem mig og imellem eder, at I skulle vide, at jeg er Herren, eders Gud! 21 Men Børnene vare genstridige imod mig, de vandrede ikke efter mine Skikke og holdt ikke mine Bud, saa at de gjorde efter dem, hvilke Mennesket skal gøre efter, at det maa leve ved dem, de vanhelligede mine Sabbater; da sagde jeg, at jeg vilde udøse min Harme over dem for at fuldbyrde min Vrede paa dem i Ørken. 22 Men jeg drog min Haand tilbage og gjorde det for mit Navns Skyld, at dette ikke skulde vanhelliges for Hedningernes Øjne, for hvis Øjne jeg havde udført dem. 23 Jeg opløftede ogsaa min Haand for dem i Ørken for at adsprede dem iblandt Hedningerne og at strø dem over Landene, 24 fordi de ikke gjorde efter mine Bud, men forkastede mine Skikke og vanhelligede mine Sabbater; og deres Øjne vare efter deres Fædres Afguder. 25 Saa gav ogsaa jeg dem Skikke, som ikke vare gode, og Bud, ved hvilke de ikke kunde leve. 26 Og jeg gjorde dem urene ved deres Gaver, idet de lode alt det førstefødte gaa igennem Ilden, for at jeg skulde ødelægge dem, for at de skulde fornemme, at jeg er Herren. 27 Derfor tal, du Menneskesøn! til Israels Hus og sig til dem: Saa siger den Herre, Herre: Endnu dermed have eders Fædre forhaanet mig, idet de vare troløse imod mig: 28 Der jeg havde ført dem til det Land, over hvilket jeg havde opløftet min Haand for at give dem det, og de saa nogen fremragende Høj eller noget løvrigt Træ, da ofrede de der deres Slagtofre og nedlagde der deres Gaver til at fortørne mig og bragte der deres søde Lugt og udøste der deres Drikofre. 29 Og jeg sagde til dem: Hvad er den Høj, hvorhen I komme? men dens Navn kaldes „Høj" indtil denne Dag. 30 Derfor sig til Israels Hus: Saa siger den Herre, Herre: Besmitte I eder paa eders Fædres Vej, og bole I efter deres Vederstyggeligheder? 31 Ja, idet I opløfte eders Gaver og lade eders Børn gaa igennem Ilden, saa besmitte I eder ved alle eders Afguder indtil denne Dag; og jeg skulde lade mig adspørge af eder, Israels Hus? Saa sandt jeg lever, siger den Herre, Herre: Jeg vil ikke lade mig adspørge af eder. 32 Og det, som opstiger i eders Sind, skal dog ikke ske, naar I nemlig sige: Vi ville være som Hedningerne, som Slægterne i Landene, til at tjene Træ og Sten. 33 Saa sandt jeg lever, siger den Herre, Herre: Jeg vil regere over eder med en stærk Haand og med en udrakt Arm og med en udøst Harme. 34 Og jeg vil føre eder ud fra Folkene og sanke eder af Landene, i hvilke I ere adspredte, med en stærk Haand og med en udrakt Arm og med en udøst Harme. 35 Og jeg vil føre eder til Folkenes Ørk og der gaa i Rette med eder, Ansigt til Ansigt. 36 Ligesom jeg gik i Rette med eders Fædre i Ægyptens Lands Ørken, saa vil jeg gaa i Rette med eder, siger den Herre, Herre. 37 Og jeg vil lade eder gaa forbi under Hyrdestaven, og jeg vil føre eder ind i Pagtens Lænker. 38 Og jeg vil udrense de genstridige fra eder og dem, som ere faldne fra mig; jeg vil udføre dem af det Land, hvor de bo som fremmede, men til Israels Land skal ingen af dem komme; og I skulle fornemme, at jeg er Herren. 39 Og I af Israels Hus! saa siger den Herre, Herre: Gaar da hver hen at tjene sine Afguder! men til sidst, saa ville I sandelig høre mig, og I ville ikke ydermere vanhellige mit hellige Navn med eders Gaver og med eders Afguder. 40 Thi paa mit hellige Bjerg, paa Israels høje Bjerg, siger den Herre, Herre, der skal alt Israels Hus, alle de, som ere i Landet, tjene mig; der vil jeg have Behag i dem, og der vil jeg spørge efter eders Gaver og efter Førstegrøden af, hvad I frembære iblandt alle de Ting, som I hellige. 41 Jeg vil have Behag i eder for den søde Lugts Skyld, naar jeg udfører eder fra Folkene og sanker eder fra Landene, i hvilke I have

været adspredte, og jeg vil helliggøres paa eder for Hedningernes Øjne. 42 Og I skulle fornemme, at jeg er Herren, naar jeg fører eder til Israels Land, til det Land, over hvilket jeg opløftede min Haand for at give eders Fædre det. 43 Og der skulle I ihukomme eders Veje og alle eders Gerninger, med hvilke I have besmittet eder; og I skulle væmmes ved eder selv ved alle eders Ondskaber, som I have begaaet. 44 Og I skulle fornemme, at jeg er Herren, naar jeg handler med eder for mit Navns Skyld, ikke efter eders onde Veje og efter eders fordærvelige Handeler, I af Israels Hus! siger den Herre, Herre. 45 Og Herrens Ord kom til mig saaledes: 46 Du Menneskesøn! vend dit Ansigt imod Sønden, og lad Ordene falde som Draaber imod Sønden, og spaa imod Markens Skov imod Sønden! 47 Og du skal sige til Skoven imod Sønden: Hør Herrens Ord; saa siger den Herre, Herre: Se, jeg vil antænde en Ild i dig, og den skal fortære alle grønne Træer og alle tørre Træer i dig, den blussende Lue skal ikke udslukkes, men alle Ansigter fra Sønden til Norden skulle blive forbrændte ved den. 48 Og alt Kød, de skulle se, at jeg Herren, jeg har optændt den; den skal ej udslukkes. 49 Og jeg sagde: Ak, Herre, Herre, de sige om mig: Mon han ikke bruger idel Lignelser?

21 Og Herrens Ord kom til mig saaledes: 2 Du Menneskesøn! vend dit Ansigt imod Jerusalem, og lad Ordene falde som Draaber imod Helligdommene, og spaa imod Israels Land; 3 og sig til Israels Land: Saa siger Herren: Se jeg kommer imod dig og uddrager mit Sværd af sin Skede, og jeg vil udrydde af dig den retfærdige med den ugudelige. 4 Efterdi jeg vil udrydde af dig den retfærdige med den ugudelige, derfor skal mit Sværd udfare af sin Skede: Imod alt Kød fra Sønden til Norden. 5 Og alt Kød skal fornemme, at jeg Herren, jeg har uddraget mit Sværd af sin Skede: Det skal ikke mere vende tilbage. 6 Og du Menneskesøn, suk! saa det bryder i dine Lænder, og saa det er dig bittert, skal du sukke for deres Øjne. 7 Og det skal ske, naar de sige til dig: Hvorfor sukker du? da skal du sige: For et Rygte; thi det kommer, og hvert Hjerte skal smelte, og alle Hænder skulle synke, og hver Aand skal blive sløv, og alle Knæ skulle ryste som Vand; se, det kommer, og det sker, siger den Herre, Herre. 8 Og Herrens Ord kom til mig saaledes: 9 Du Menneskesøn! spaa og sig: Saa siger Herren, sig: Et Sværd, et Sværd, det er gjort hvast og blankt tillige! 10 For at udføre en Slagtning er det gjort hvast, og for at lyne er det gjort blankt; — eller skulle vi vel glæde os til, at min Søns Scepter vil lade haant om alt Træ? 11 Man gav det hen at gøres blankt for at tage det i Haand; Sværdet er gjort hvast, og det er gjort blankt for at give det i Morderens Haand. 12 Raab og hyl, du Menneskesøn! thi det skal komme over mit Folk, ja, over alle Fyrster i Israel; de ere overgivne til Sværdet tillige med mit Folk; derfor slaa paa Hoften! 13 Thi Prøven er sket! og hvad, dersom endog det haanende Scepter ikke holder Stand? siger den Herre, Herre. 14 Og du Menneskesøn! spaa og slaa Haand i Haand; og Sværdet skal blive dobbelt, ja tredobbelt; det er et Sværd, for hvilket der skal ligge ihjelslagne; det er et Sværd, for hvilket den store skal ligge ihjelslagen; det er imod dem fra alle Sider. 15 Paa det at Hjertet maa smelte, og der maa blive mange Anstød, har jeg sat det blinkende Sværd imod alle deres Porte; ak! det er gjort til at lyne, det er draget til at slagte. 16 Tag dig sammen til højre! vend dig til venstre! hvorhen din Æg er beskikket. 17 Ogsaa jeg vil slaa min Haand i min Haand og stille min Harme; jeg Herren, jeg har talt det. 18 Og Herrens Ord kom til mig saalunde: 19 Og du Menneskesøn! afsæt dig to Veje, ad hvilke Kongen af Babels Sværd skal komme, de skulle begge udgaa fra eet Land, og tegn en Haand, tegn den, hvor Vejen til hver Stad begynder. 20 Du skal afsætte en Vej, ad hvilken Sværdet kan komme til Ammons Børns Rabba og til Juda ind i den faste Stad Jerusalem. 21 Thi Kongen af Babel staar paa Vejskellet, hvor de to Veje begynde, for at lade sig spaa; han kaster med Pilene, han spørger Husguderne, han ser paa Leveren. 22 I hans højre Haand er Spaadommen „Jerusalem" falden, at han skal opstille Murbrækkere, at han skal oplade Munden med Mord og opløfte Røsten med Krigsskrig, opstille Murbrækkere imod Portene, opkaste en Belejringsvold, bygge Vagttaarne. 23 Men det skal vorde dem som en Forfængelighedsspaadom i deres Øjne, de have Ed paa Ed; men han skal bringe Misgerningen i Erindring, og de skulle gribes. 24 Derfor, saa siger den Herre, Herre: Fordi I bringe eders Misgerning i Erindring, idet eders Overtrædelser blottes, saa at eders Synder ses i alle eders Gerninger, ja, fordi I bringes i Erindring, skulle I gribes med Haanden. 25 Og du gennemborede, du ugudelige, du Israels Fyrste, hvis Dag kommer til den Tid, naar Misgerningen medfører Enden! 26 Saa siger den

Herre, Herre: Ypperstepræstehuen skal borttages, og Kongekronen bortføres; hvad der er, skal ikke være mere, det nedtrykte skal ophøjes og det høje nedtrykkes. **27** Omvæltning, Omvæltning, Omvæltning vil jeg gøre det til; heller ikke denne skal vare ved — indtil han kommer, hvem Retten hører til, og jeg giver ham den. **28** Og du Menneskesøn! spaa og sig: Saa siger den Herre, Herre om Ammons Børn og om deres Haan, ja, sig: Et Sværd, et Sværd er draget til Slagtning, det er gjort fuldkomment blankt til at lyne, **29** idet man bringer dig forfængelige Syner, idet man spaar dig Løgn for at lægge dig ved de ihjelslagne ugudeliges Halse, hvis Dag kom til den Tid, da Misgerningen medførte Enden. **30** Stik Sværd i Skeden! paa det Sted, hvor du er skabt, i det Land, hvor du er født, vil jeg dømme dig. **31** Og jeg vil udøse min Vrede over dig, min Fortørnelses Ild vil jeg oppuste imod dig, og jeg vil give dig i grumme Mænds Hænder, som ere Mestre til at ødelægge. **32** Du skal være Ilden til Næring, dit Blod skal blive midt i Landet, du skal ikke ihukommes; thi jeg Herren, jeg har talt det.

22 Og Herrens Ord kom til mig saaledes: **2** Og du Menneskesøn! vil du dømme, vil du dømme den blodskyldige Stad? ja, kundgør den alle dens Vederstyggeligheder! **3** Og du skal sige: Saa siger den Herre, Herre: Det er en Stad, som udøser Blod i sin Midte, for at dens Tid skal komme, og som gør sig Afguder til at besmitte sig ved. **4** Du er bleven skyldig ved dit Blod, som du har udøst, og har besmittet dig med de Afguder, som du har gjort, saa at du bragte dine Dage til at nærme sig og naaede dine Aar: Derfor har jeg gjort dig til Forhaanelse iblandt Hedningerne og til Spot for alle Landene. **5** Baade de, som ere nær, og de, som ere langt fra dig, skulle spotte dig, du med det besmittede Navn og med den store Forstyrrelse! **6** Se, Israels Fyrster, hver efter sin Arms Styrke, vare hos dig for at udøse Blod. **7** Man ringeagtede Fader og Moder hos dig, man handlede med Vold imod den fremmede i din Midte, man forfordelte den faderløse og Enken hos dig. **8** Du foragtede mine Helligdomme og vanhelligede mine Sabbater. **9** Bagvadskere var der hos dig, paa det de kunde udøse Blod; og man holdt Maaltid paa Bjergene hos dig, man gjorde skændige Ting i din Midte. **10** Man har blottet en Faders Blusel hos dig; man har krænket Kvinden i hendes Svaghed hos dig. **11** Og man har bedrevet Vederstyggelighed med sin Næstes Hustru, og man har vanæret sin Sønnekone med Skændsel, og man har krænket sin Søster, sin Faders Datter, hos dig. **12** De toge Skænk hos dig for at udøse Blod; du tog Aager og Overgivt og forfordelte din Næste ved Undertrykkelse, men mig glemte du, siger den Herre, Herre. **13** Og se, jeg har slaaet mine Hænder sammen over din Vinding, som du har gjort dig, og for din Blodskyld, som er i din Midte. **14** Mon dit Hjerte skal kunne holde Stand? mon dine Hænder skulle beholde Styrke paa de Dage, naar jeg vil handle med dig? jeg, Herren, jeg har talt det og vil gøre det. **15** Og jeg vil adsprede dig iblandt Hedningerne og strø dig over Landene og bortskaffe din Urenhed fra dig, **16** Og du skal være vanhelliget ved dig selv for Hedningernes Øjne og fornemme, at jeg er Herren. **17** Og Herrens Ord kom til mig saaledes: **18** Du Menneskesøn! Israels Hus er blevet mig til Slagger; de ere alle Kobber og Tin og Jern og Bly midt i en Ovn, Sølvslagger ere de blevne. **19** Derfor, saa siger den Herre, Herre, fordi I alle ere blevne til Slagger, derfor se, jeg vil samle eder midt i Jerusalem. **20** Ligesom man samler Sølv og Kobber og Jern og Bly og Tin midt i en Ovn for at oppuste Ild derover, til at smelte det: Saaledes vil jeg samle eder i min Vrede og i min Harme og lægge eder ind og smelte eder. **21** Ja, jeg vil samle eder og oppuste min Vredes Ild over eder, og I skulle smeltes derinde. **22** Ligesom Sølv smeltes midt i en Ovn, saa skulle I smeltes i dens Midte, og I skulle fornemme, at jeg, Herren, jeg har udøst min Harme over eder. **23** Og Herrens Ord kom til mig saalunde: **24** Du Menneskesøn! sig til det: Du er et Land, som ikke er renset, som ikke har faaet Regn paa Vredens Dag. **25** Dets Profeter have sammensvoret sig i dets Midte, de ere som en brølende Løve, der røver Rov; de fortære Sjæle, tage Gods og dyrebare Ting, gøre mange til Enker derudi. **26** Dets Præster forgribe sig paa min Lov og vanhellige mine Helligdomme, de gøre ingen Forskel imellem helligt og vanhelligt, og Forskellen imellem rent og urent gøre de ikke bekendt; og de lukke deres Øjne for mine Sabbater, og jeg vanhelliges midt iblandt dem. **27** Dets Fyrster i dets Midte ere som Ulve, der røve Rov, saa at de udøse Blod, ødelægge Sjæle for at gøre sig Vinding. **28** Og dets Profeter anstryge dem med løs Kalk, idet de bringe dem forfængelige Syner og spaa Løgn for dem, sigende: „Saa siger den Herre, Herre"; skønt Herren ikke har talt. **29** Folket i Landet undertrykke

de ved Vold, de røve Rov og forfordele den elendige og fattige og undertrykke den fremmede tværtimod Ret. **30** Og jeg ledte efter en Mand iblandt dem, som vilde gærde et Gærde og staa i Gabet for mit Ansigt til Værn for Landet, at jeg ikke skulde ødelægge det; men jeg fandt ingen. **31** Derfor udøser jeg min Vrede over dem, jeg gør Ende paa dem i min Fortørnelses Ild; jeg lader deres Vej falde tilbage paa deres Hoved, siger den Herre, Herre.

23 Og Herrens Ord kom til mig saaledes: **2** Du Menneskesøn! der var to Kvinder, Døtre af een Moder, **3** og de bolede i Ægypten, i deres Ungdom bolede de; der trykkedes deres Bryster, og der befølte man deres jomfruelige Barm. **4** Og deres Navne vare: Ohola, den store, og Oholiba, hendes Søster; og de bleve mine og fødte Sønner og Døtre; og hvad deres Navne angaar, er Ohola Samaria, og Oholiba er Jerusalem. **5** Og Ohola bolede og antog fremmede i mit Sted og brændte af Kærlighed til sine Bolere, til Assyrerne, som stode hende nær, **6** til dem, som vare klædte i blaat Purpur, Fyrster og Befalingsmænd, alle sammen yndige unge Karle, Ryttere, som rede paa Heste. **7** Og hun vendte sine bolerske Lyster til dem, til alle de udvalgte af Assurs Børn; og ved alle dem, til hvilke hun brændte af Kærlighed, ved alle deres Afguder besmittede hun sig. **8** Og hun opgav ikke sit bolerske Væsen, som hun førte med sig fra Ægypten; thi de havde ligget hos hende i hendes Ungdom og havde befølt hendes jomfruelige Barm, og de havde udøst deres bolerske Lyster over hende. **9** Derfor gav jeg hende i hendes Boleres Haand, i Assurs Børns Haand, imod hvilke hun brændte af Kærlighed. **10** De blottede hendes Blusel, borttoge hendes Sønner og hendes Døtre og ihjelsloge hende selv med Sværdet; og hun fik Navn iblandt Kvinderne, da man havde holdt Dom over hende. **11** Der hendes Søster Oholiba saa det, da drev hun det værre med sin Elskov end den anden og med sin Bolen værre end hendes Søsters Bolen. **12** Hun brændte af Kærlighed til Assyriens Børn, til Fyrster og Befalingsmænd, som stode hende nær og vare klædte paa det pragtfuldeste, Ryttere, som rede paa Heste, alle sammen yndige unge Karle. **13** Og jeg saa, at hun var besmittet, de gik begge een Vej. **14** Og hun drev sin Bolen end videre; der hun saa Mænd malede paa Væggen, Billeder af Kaldæer, malede med rødt, **15** ombundne med Bælte om deres Lænder, med farvede Huer paa deres Hoveder, alle sammen af Anseelse som Høvedsmænd, efter Babels Børns Lignelse, hvis Fødeland er Kaldæa: **16** Da brændte hun af Kærlighed til dem, saa snart hun saa dem med sine Øjne, og hun sendte Bud til dem til Kaldæa. **17** Og Babels Børn kom til hende, til Elskovsleje, og de besmittede hende med deres Bolen, og hun besmittede sig ved dem; derefter vendte hendes Sjæl sig fra dem. **18** Og hun drev sin Bolen aabenbart og blottede sin Blusel; og min Sjæl vendte sig fra hende, ligesom min Sjæl havde vendt sig fra hendes Søster. **19** Dog udvidede hun sin bolerske Handel, idet hun kom sin Ungdoms Dage i Hu, da hun bolede i Ægyptens Land. **20** Og hun brændte af Kærlighed til deres Bolere, hvis Kød var som Aseners Kød, og hvis Brynde var som Hestes Brynde. **21** Saa søgte du igen til din Ungdoms Skændsel, da de fra Ægypten befølte din Barm for din Ungdoms Brysters Skyld. **22** Derfor, Oholiba! saa siger den Herre, Herre: Se, jeg vil opvække dine Bolere imod dig, dem, fra hvilke din Sjæl har vendt sig bort, og lade dem komme over dig trindt omkring fra: **23** Babels Børn og alle Kaldæer, Pekod og Skoa og Koa, alle Assurs Børn med dem, yndige unge Karle, Fyrster og Befalingsmænd alle sammen, Høvedsmænd og ansete Mænd, som alle sammen ride paa Heste. **24** Og de skulle komme imod dig med Rustvogne, Vogne og Hjul og med en Skare af Folk med store Skjolde og smaa Skjolde og Hjelme; de skulle lejre sig imod dig trindt omkring; og jeg vil overgive dem Dommen, og de skulle dømme dig efter deres Ret. **25** Og jeg vil rette min Nidkærhed imod dig, at de skulle handle med dig i Grumhed, de skulle borttage din Næse og dine Øren, og hvad der bliver tilovers af dig, skal falde for Sværdet; de skulle tage dine Sønner og dine Døtre, og hvad der bliver tilovers af dig, skal fortæres med Ild. **26** Og de skulle trække dine Klæder af dig og tage din Prydelses Tøj. **27** Saa vil jeg bringe din Skændsel til at høre op hos dig og din Bolen fra Ægyptens Land, og du skal ikke opløfte dine Øjne til dem og ikke ydermere komme Ægypten i Hu. **28** Thi saa siger den Herre, Herre: Se, jeg giver dig i deres Haand, som du hader, i deres Haand, som din Sjæl har vendt sig fra. **29** Og de skulle handle med dig i Had og tage alt dit Erhverv og forlade dig nøgen og bar; og din bolerske Blusel og din Skændsel og din Bolen skal blive aabenbar. **30** Dette skal gøres imod dig, fordi du ved din Bolen er gaaet efter Hedningerne, fordi du besmittede dig ved deres

Afguder. 31 Du har gaaet paa din Søsters Vej, og jeg vil give hendes Bæger i din Haand. 32 Saa siger den Herre, Herre: Du skal drikke af din Søsters Bæger, som er dybt og vidt; det skal blive til Latter og til Spot, da det holder meget i sig. 33 Du skal fyldes af Beruselse og Bedrøvelse; Forskrækkelses og Ødelæggelses Bæger er din Søsters, Samarias, Bæger. 34 Og du skal drikke og udsuge det, og sønderbryde Skaarene deraf og afrive dine Bryster; thi jeg har talt det, siger den Herre, Herre. 35 Derfor, saa siger den Herre, Herre: Fordi du glemte mig og kastede mig bag din Ryg, saa bær du nu ogsaa din Skændsel og din Bolen. 36 Og Herren sagde til mig: Du Menneskesøn! vil du dømme Ohola og Oholiba? forkynd dem dog deres Vederstyggeligheder; 37 thi de have bedrevet Hor, og der er Blod paa deres Hænder, og de have bedrevet Hor med deres Afguder; tilmed lode de deres Børn, som de havde født mig, gaa igennem Ilden for dem til at fortæres. 38 Endnu dette have de gjort mig: De have besmittet min Helligdom paa den samme Dag og vanhelliget mine Sabbater. 39 Og der de havde slagtet deres Børn for deres Afguder, da gik de samme Dag i min Helligdom til at vanhellige den; og se, saaledes have de gjort midt udi mit Hus. 40 Og de sendte ogsaa Bud efter Mænd, som kom langvejs fra; til hvilke der var sendt Bud, og se, de kom, for hvilke du badede dig, sminkede dine Øjne og prydede dig dejligt; 41 og du satte dig paa en herlig Seng, og der var et Bord dækket foran den, og du havde sat min Røgelse og min Olie derpaa. 42 Og Lyden af Bulderet blev stille der, og til Mændene af Folkehoben bragtes Drankere fra Ørken, og de satte Armbaand paa deres Hænder og en dejlig Krone paa deres Hoveder. 43 Og jeg sagde om hende, som var for gammel til Hor: Nu skal man til Gavns bole med hende, ja, med hende. 44 Og man kom til hende, som man kommer til en bolersk Kvinde; saaledes kom de til Ohola og til Oholiba, de skændige Kvinder. 45 Og retfærdige Mænd, de skulle dømme dem, som Horkvinder dømmes, og som de Kvinder dømmes, der udøse Blod; thi de ere Horkvinder, og der er Blod paa deres Hænder. 46 Thi saa siger den Herre, Herre: Jeg fører en Forsamling op imod dem og giver dem hen til Ustadighed og til Rov, 47 og de forsamlede skulle stene dem med Stene og sønderhugge dem med deres Sværd; de skulle ihjelslaa deres Sønner og deres Døtre og opbrænde deres Huse med Ild. 48 Og jeg vil udrydde Skændsel af Landet, og alle Kvinder skulle lade sig advare, at de ikke gøre efter eders Skændsel. 49 Og de skulle lægge eders Skændsel paa eder, og I skulle bære Synderne, I begik med eders Afguder, og I skulle fornemme, at jeg er den Herre, Herre.

24 Og Herrens Ord kom til mig i det niende Aar, i den tiende Maaned, paa den tiende Dag i Maaneden, og han sagde: 2 Du Menneskesøn! skriv dig denne Dags Navn, denne selv samme Dags; Kongen af Babel har lagt sig imod Jerusalem paa denne selv samme Dag. 3 Og fremsæt en Lignelse for det genstridige Hus, og sig til dem: Saa siger den Herre, Herre: Sæt Gryden paa, sæt den paa, og øs ogsaa Vand derudi! 4 Saml deri de Stykker, som høre dertil, alle de gode Stykker, Kølle og Bov; fyld den med de bedste Ben! 5 Tag det bedste af Hjorden, og læg ogsaa for Benenes Skyld en Stabel Brænde derunder; bring den til at koge godt, at ogsaa Benene deri blive kogte. 6 Derfor, saa siger den Herre, Herre: Ve den blodskyldige Stad, en Gryde, hvori der er Rust, og hvis Rust ikke er gaaet af den! tag et Stykke efter det andet ud deraf, der skal ikke kastes Lod derover. 7 Thi dens Blod er blevet midt udi den, den har lagt det paa en solbrændt Klippe; den udøste det ikke paa Jorden, at man kunde have skjult det med Støv. 8 Paa det jeg skulde lade min Vrede opstige, paa det jeg skulde hævne strengelig, har jeg ladet dens Blod komme paa den solbrændte Klippe, at det ikke skulde skjules. 9 Derfor, saa siger den Herre, Herre: Ve den blodskyldige Stad! ogsaa jeg vil gøre Brændestabelen stor. 10 Bær meget Træ til, optænd Ilden, lad Kødet blive mørt, og lad Suppen koge, saa at Benene forbrændes. 11 Og sæt den saa tom paa dens Gløder, paa det den kan blive hed og dens Kobber glødes og dens Urenhed smeltes midt i den, at dens Rust kan fortæres. 12 Ved at volde Anstrengelse havde den trættet mig, og dens megen Rust gik dog ikke af den; i Ilden med dens Rust! 13 I din Urenhed er Skændsel; fordi jeg har renset dig, og du dog ikke blev ren, saa skal du ikke mere blive ren for din Urenhed, førend jeg har stillet min Harme paa dig. 14 Jeg Herren, jeg har talt det, det kommer, og jeg har gjort det, jeg vil ikke lade det fare og ikke spare, ej heller angre det; efter dine Veje og efter dine Gerninger skulle de dømme dig, siger den Herre, Herre. 15 Og Herrens Ord kom til mig saaledes: 16 Du Menneskesøn! se, ved eet Slag vil jeg tage fra dig dine Øjnes Lyst; men du skal ikke klage og ikke græde, og

dine Taarer skulle ikke komme frem. 17 Suk i Tavshed, hold ikke Sorg for de døde, bind dit Hovedsmykke paa dig, og drag dine Sko paa dine Fødder, og dæk ikke over Skægget, og æd ikke Folks Brød! 18 Og jeg talte til Folket om Morgenen, og min Hustru døde om Aftenen; og jeg gjorde næste Morgen, som mig var befalet. 19 Og Folket sagde til mig: Vil du ikke give os til Kende, hvad disse Ting betyde for os, at du gør saaledes? 20 Og jeg sagde til dem: Herrens Ord kom til mig saaledes: 21 Sig til Israels Hus: Saa siger den Herre, Herre: Se, jeg vanhelliger min Helligdom, eders Magts Stolthed, eders Øjnes Lyst og eders Sjæles Længsel; og eders Sønner og eders Døtre, som I efterlade, skulle falde for Sværdet. 22 Og I skulle gøre, ligesom jeg har gjort: I skulle ikke dække over Skægget og ikke æde Folks Brød. 23 Men edens Hovedsmykker skulle være paa eders Hoveder og eders Sko paa eders Fødder, I skulle ikke klage og ikke græde, men I skulle svinde hen i eders Misgerninger og sukke, den ene med den anden. 24 Og Ezekiel skal blive eder til et Undertegn, I skulle gøre efter alt det, som han har gjort; naar det kommer, da skulle I fornemme, at jeg er den Herre, Herre. 25 Og du Menneskesøn! mon der ikke paa den Dag, naar jeg borttager fra dem deres Magt, deres Prydelses Glæde, deres Øjnes Lyst og deres Sjæles Længsel, deres Sønner og deres Døtre, 26 mon der ikke paa den Dag skal komme een, som er undsluppen, til dig, for at kundgøre det for dine Øren? 27 Paa den samme Dag skal din Mund oplades, naar den undslupne er kommen, og du skal tale og ikke mere være stum; og du skal være bleven dem til et Undertegn, og de skulle fornemme, at jeg er Herren.

25 Og Herrens Ord kom til mig saaledes: 2 Du Menneskesøn! vend dit Ansigt imod Ammons Børn, og spaa imod dem, 3 og sig til Ammons Børn: Hører den Herre, Herres Ord: Saa siger den Herre, Herre: Efterdi du sagde: Ha ha! over min Helligdom, fordi den er vanhelliget, og over Israels Land, fordi det er ødelagt, og over Judas Hus, fordi de ere vandrede i Landflygtighed: 4 Derfor se, jeg vil give dig til Ejendom for Østens Folk, og de skulle opslaa deres Teltbyer i dig og sætte deres Boliger i dig; de skulle æde din Frugt, og de skulle drikke din Mælk. 5 Og jeg vil gøre Rabba til Græsgang for Kameler og Ammons Børns Land til Faareleje; og I skulle fornemme, at jeg er Herren. 6 Thi saa siger den Herre, Herre: Fordi du klappede i Haanden og stampede med Foden og glædede dig i al din Haan efter din Sjæls Lyst imod Israels Land: 7 Derfor se, jeg ud rækker min Haand imod dig og giver dig hen til Bytte for Folkene og udrydder dig af Folkeslægternes Tal og lader dig forsvinde af Lan dene; jeg vil ødelægge dig, og du skal fornemme, at jeg er Herren. 8 Saa siger den Herre, Herre: Fordi Moab og Sejr sige: Se, Judas Hus er ligesom alle Hedningerne: 9 Derfor se, jeg vil aabne Moabs Side fra Stæderne af, fra dets Grænsestæder af, Landets Pryd, Beth-Jesimoth, Baal-Meon og Kirjathama, 10 for Østens Børn tillige med Ammons Børns Land, og jeg vil give dem det til Ejendom, paa det man ikke skal ihukomme Ammons Børn iblandt Folkene; 11 og jeg vil holde Ret over Moab, at de skulle fornemme, at jeg er Herren. 12 Saa siger den Herre, Herre: Fordi Edom tog en svar Hævn over Judas Hus og gjorde sig saare skyldig, da de hævnede sig paa dem: 13 Derfor, saa siger den Herre, Herre: Jeg vil udrække min Haand over Edom og udrydde Mennesker og Kvæg deraf: Og jeg vil gøre det øde fra Theman af, og indtil Dedan skulle de falde ved Sværdet; 14 og jeg vil føre min Hævn over Edom ved mit Folk Israels Haand, og de skulle gøre ved Edom efter min Vrede og efter min Fortørnelse, og de skulle kende min Hævn, siger den Herre, Herre. 15 Saa siger den Herre, Herre: Fordi Filisterne have taget Hævn og have hævnet sig svarlig i Haan efter deres Sjæls Lyst for at ødelægge med et evigt Fjendskab: 16 Derfor, saa siger den Herre, Herre: Se, jeg vil udrække min Haand over Filisterne og udrydde Kreterne; og jeg vil tilintetgøre de overblevne ved Havets Strand; 17 og jeg vil tage en stor Hævn over dem med grumme Straffe, og de skulle fornemme, at jeg er Herren, naar jeg fører min Hævn over dem.

26 Og det skete i det ellevte Aar, paa den første Dag i Maaneden, at Herrens Ord kom til mig saaledes: 2 Du Menneskesøn! fordi Tyrus siger over Jerusalem: Ha ha! sønderbrudt er Folkenes Port; det har vendt sig til mig; jeg vil blive fyldt, den er ødelagt; 3 derfor, saa siger den Herre, Herre: Se, jeg kommer over dig, Tyrus! og jeg vil føre mange Folkefærd op imod dig, ligesom Havet rejser sine Bølger. 4 Og de skulle ødelægge Murene om Tyrus og nedbryde dens Taarne, og jeg vil bortfeje dens Støv af den og gøre den til en solbrændt Klippe. 5 Den skal blive til at udbrede Fiskegarn paa midt i Havet; thi jeg har

talt det, siger den Herre, Herre; og den skal vorde til Bytte for Folkene. **6** Og dens Døtre, som ere paa Landet, skulle ihjelslaaes med Sværdet; og de skulle fornemme, at jeg er Herren. **7** Thi saa siger den Herre, Herre: Se, jeg vil lade Nebukadnezar, Kongen af Babel, komme imod Tyrus fra Norden, ham, som er Kongers Konge, med Heste og med Vogne og med Ryttere og med en Skare og meget Folk. **8** Dine Døtre paa Landet skal han ihjelslaa med Sværdet; og han skal sætte Vagttaarne op imod dig og opkaste en Vold imod dig og oprejse et Skjoldtag imod dig. **9** Og han skal sætte Murbrækker imod dine Mure og nedbryde dine Taarne ved sine Sværd. **10** Formedelst Mangfoldigheden af hans Heste skal deres Støv bedække dig; dine Mure skulle ryste af Rytteres og Hjuls og Vognes Lyd, naar han drager ind ad dine Porte, ligesom man drager ind i en stormet Stad. **11** Han skal nedtrampe alle dine Gader med sine Hestes Hove; han skal ihjelslaa dit Folk med Sværdet, og dine stærke Støtter skulle falde til Jorden. **12** Og de skulle røve dit Gods og gøre dine Varer til Bytte og nedbryde dine Mure og nedrive dine lystelige Huse, og de skulle kaste dine Stene og dit Tømmer og dit Støv midt ud i Vandet. **13** Og jeg vil bringe dine Sanges Bulder til at tie, og dine Harpers Klang skal ikke høres ydermere. **14** Jeg vil gøre dig til en solbrændt Klippe, du skal blive til at udbrede Fiskegarn paa, du skal ikke ydermere bygges; thi jeg Herren, jeg har talt det, siger den Herre, Herre. **15** Saa siger den Herre, Herre til Tyrus: Mon Øerne ikke skulle bæve ved Lyden af dit Fald, naar de saarede jamre sig, naar Mord rase i din Midte? **16** Og alle Fyrster ved Havet skulle nedstige af deres Troner og aflægge deres Kapper og afføre sig deres stukne Klæder; de skulle iføre sig Forfærdelse, sidde paa Jorden og forfærdes hvert Øjeblik og forskrækkes over dig. **17** Og de skulle opløfte et Klagemaal over dig og sige til dig: Hvorledes er du gaaet til Grunde, du Havets Beboerinde? den lovpriste Stad, som var fast i Havet, den og dens Indbyggere, som udbredte Skræk for sig over alle dem, som boede der! **18** Nu skulle Øerne forfærdes paa dit Falds Dag, og Øerne, som ere i Havet, skulle forskrækkes over den Udgang, det tog med dig. **19** Thi saa siger den Herre, Herre: Naar jeg gør dig til en ødelagt Stad som Stæderne, i hvilke man ikke mere bor; naar jeg lader Dybet stige op over dig, og de mange Vande bedække dig: **20** Da vil jeg kaste dig ned til dem, som fare ned i Hulen, til Oldtidens Folk, og lade dig bo i Underverdenens Land, i Ørkenerne fra Oldtiden hos dem, som fore ned i Hulen, paa det du ikke mere skal bebos; men jeg vil give Herlighed i de levendes Land. **21** Jeg vil gøre dig til Gru, og du skal ikke være mere; naar der spørges om dig, da skal du ikke findes ydermere evindelig, siger den Herre, Herre.

27 Og Herrens Ord kom til mig saaledes: **2** Og du Menneskesøn! opløft et Klagemaal over Tyrus, **3** og sig til Tyrus, som bor ved Havets Havne, og som handler med Folkene paa mange Øer: Saa siger den Herre, Herre: O Tyrus! du sagde: Jeg er fuldkommen i Skønhed. **4** Dine Landemærker ere midt i Havet, dine Bygningsmænd have gjort din Skønhed fuldendt. **5** De byggede dig hele Opklædningen af Fyrretræ fra Senir; de hentede Geder fra Libanon til at gøre en Mast paa dig. **6** De gjorde dine Aarer af Eg fra Basan; dit Dæk gjorde de af Elfenben, indlagt i Buksbom fra Kithims Øer. **7** Dit Sejl var af hvidt Linned med stukket Arbejde fra Ægypten, for at det skulde være dig til Mærke; af blaat Purpur og rødt Purpur fra Elisas Øer var dit Solsejl. **8** Indbyggerne i Zidon og Arvad vare dine Rorkarle; dine vise, o Tyrus! som vare i dig, de vare dine Styrmænd. **9** Gebals Ældste og dens vise vare hos dig for at stoppe din Læk; alle Skibe i Havet og deres Skibsfolk vare hos dig for at drive Handel med dig. **10** Folk fra Persien og Lydien og fra Put vare i din Hær som dine Krigsfolk, de ophængte Skjold og Hjelm i dig, de gave dig Glans. **11** Arvads Børn og din Hær vare paa dine Mure trindt omkring, og tapre Mænd vare paa dine Taarne; de hængte deres Skjolde paa dine Mure trindt omkring, de gjorde din Skønhed fuldendt. **12** Tharsis handlede med dig, fordi du havde Mangfoldighed af alle Haande Gods; med Sølv, Jern, Tin og, Bly betalte de dine Varer. **13** Javan, Tubal og Mesek, de vare dine Kræmmere; Menneskesjæle og Kobberkar gave de dig i Tusk. **14** De af Thogarmas Hus betalte dine Varer med Køreheste og Rideheste og Mulæsler. **15** Dedans Børn vare dine Kræmmere; mange Kyster stode i Handelsforhold med dig; de gave dig Elfenben og Ebentræ til Betaling. **16** Syrien handlede med dig, fordi du havde en Mangfoldighed af Arbejder; med Karbunkel, Purpur og stukket Arbejde jog hvidt Linned og Koraller og Rubiner betalte de dine Varer. **17** Judas og Israels Lande, de vare dine Kræmmere;

Hvede fra Minnit og søde Sager og Honning og Olie og Balsam gave de dig i Tusk. **18** Damaskus handlede med dig, fordi du havde en Mangfoldighed af Arbejder, for Mangfoldigheden af alle Haande Gods, med Vin af Helbon og hvid Uld. **19** Vedan og Javan gave Sager fra Uzzal for dine Varer; skinnende Jern, Kasia og Kalmus gaves dig i Tusk. **20** Dedan handlede med dig med Dækkener til at ride paa. **21** Arabien og alle Kedars Fyrster, de stode i Handelsforhold med dig; med Lam og Vædre og Bukke, med dem handlede de med dig. **22** Kræmmere fra Seba og Raema, de vare dine Kræmmere; med det ypperste af alle Haande Urter og med alje Haande kostbare Stene og Guld betalte de dine Varer. **23** Haran og Karma og Eden, Kræmmere fra Seba, Assur og Kilmad handlede med dig. **24** De vare dine Kræmmere med Kostbarheder, bestaaende i Kapper af blaat Purpur og stukket Arbejde, og med værdifuldt Garn, i tvundne og faste Snore, paa dit Marked. **25** Tharsis's Skibe droge omkring for dig, de dreve din Handel, og du blev fyldt og saare rig midt i Havet. **26** Dine Rorkarle førte dig paa de store Vande, Østenvejret sønderslog dig midt i Havet. **27** Dit Gods og dine Varer, hvad du handlede med, dine Skibsfolk og dine Styrmænd, de, som stoppede din Læk, og de, som dreve din Handel, og alle dine Krigsmænd, som vare i dig, med hele din Skare, som var i din Midte, faldt midt i Havet paa dit Falds Dag. **28** Ved Lyden af dine Styrmænds Skrig bæve Strandmarkerne. **29** Og alle de, som føre Aarer, stige ud af deres Skibe; Skibsfolk, alle Styrmænd paa Havet, de træde i Land. **30** Og de lade deres Røst høre over dig og raabe bitterlig; og de kaste Støv paa deres Hoved, de vælte sig i Asken. **31** Og de rage sig helt skaldede for din Skyld og iføre sig Sæk; og de græde over dig i Sjælens Bitterhed med en bitter Sorg. **32** Og de opløfte et Klagemaal over dig i deres Jamren og beklage dig: „Hvo er som Tyrus, som den, der er bleven tavs midt paa Havet?" **33** Der dine Varer kom frem af Havene, mættede du mange Folk; med Mangfoldigheden af dit Gods, og hvad du handlede med, gjorde du Konger rige paa Jorden. **34** Nu, da du knust er forsvunden af Havene i de dybe Vandeler din Handel og hele din Skare midt i dig falden. **35** Alle Øernes Indbyggere gyse over dig, og deres Konger forfærdes saare, de se bedrøvelige ud i Ansigtet. **36** Købmændene iblandt Folkene pibe ad dig; du er bleven til Gru og er til evig Tid ikke mere.

28 Og Herrens Ord kom til mig saalunde: **2** Du Menneskesøn! sig til Tyrus's Fyrste: Saa siger den Herre, Herre: Fordi dit Hjerte ophøjede sig, og du sagde: Jeg er en Gud, jeg sidder paa Guds Sæde midt i Havet, medens du er et Menneske og ikke Gud og dog agtede dit Hjerte som Guds Hjerte; **3** — se, du er visere end Daniel; intet lønligt er skjult for dig; **4** du har forhvervet dig Formue ved din Visdom og ved din Forstand og bragt Guld og Sølv i dine Skatkamre; **5** du har formeret din Formue ved din megen Visdom i dit Købmandsskab, og dit Hjerte har ophøjet sig for din Formues Skyld: — **6** Derfor, saa siger den Herre, Herre: Efterdi du agtede dit Hjerte som Guds Hjerte, **7** se, derfor vil jeg lade fremmede, de forfærdelige iblandt Folkene, komme over dig, og de skulle uddrage deres Sværd imod din Visdoms skønne Værk og vanhellige din Herlighed. **8** De skulle kaste dig ned i Hulen, og du skal dø, som de gennemstungne dø midt i Havet. **9** Mon du vel kan sige over for den, som ihjelslaar dig: Jeg er en Gud? medens du dog er et Menneske og ikke en Gud i hans Haand, som ihjelslaar dig. **10** Du skal dø, som de uomskaarne dø, ved fremmedes Haand; thi jeg har talt det, siger den Herre, Herre. **11** Og Herrens Ord kom til mig saaledes: **12** Du Menneskesøn! opløft et Klagemaal over Kongen af Tyrus, og sig til ham: Saa siger den Herre, Herre: Du, som paatrykker den afpassede Ordning Seglet, du, som er fuld af Visdom og fuldkommen i Skønhed, **13** du var i Eden, i Guds Have, alle Haande kostbare Stene bedækkede dig: Karneol, Topas og Demant, Krysolith, Onyks og Jaspis, Safir, Karbunkel og Smaragd og Guld; dine Trommer og dine Piber vare til Tjeneste hos dig, de vare beredte paa den Dag, du blev skabt. **14** Du var en salvet Kerub, som skærmede; og jeg havde sat dig dertil, du var paa Guds hellige Bjerg, du vandrede midt imellem gloende Stene. **15** Du var fuldkommen i dine Veje fra den Dag af, du blev skabt, indtil Uretfærdighed blev funden i dig. **16** Formedelst din store Handel fyldtes dit Indre af Uret, og du syndede; derfor fjernede jeg dig som vanhelliget fra Guds Bjerg og lod dig omkomme, du skærmende Kerub, at du ikke forblev imellem de gloende Stene. **17** Dit Hjerte ophøjede sig for din Skønheds Skyld, du ødelagde din Visdom tillige med din Herlighed! jeg henkastede dig paa Jorden, gav dig hen for Kongers Ansigt, at de skulle se paa dig. **18** Ved dine Misgerningers Mangfoldighed under din uretfærdige Handel vanhelligede du dine

Helligdomme, og jeg lod en Ild gaa ud fra din Midte, den fortærede dig, og jeg gjorde dig til Aske paa Jorden for alles Øjne, som se dig. **19** Alle som dig kendte iblandt Folkene, forfærdes over dig; du er bleven til Gru og skal i Evighed ikke være mere. **20** Og Herrens Ord kom til mig saaledes: **21** Du Menneskesøn! vend dit Ansigt imod Zidon, og spaa imod den, **22** og sig: Saa siger den Herre, Herre: Se, jeg kommer imod dig, Zidon! og jeg vil herliggøre mig i din Midte; og de skulle fornemme, at jeg er Herren, naar jeg holder Ret over den og helliggør mig ved den. **23** Og jeg vil sende Pest i den og Blod paa dens Gader, og der skal falde ihjelslagne i dens Midte for Sværdet, som skal komme over den trindt omkring fra; og de skulle fornemme, at jeg er Herren. **24** Og for Israels Hus skal der ikke ydermere være en Torn, som stikker, eller en Tidsel, som smerter, af alle dem, som ere trindt omkring dem, som haane dem, og de skulle fornemme, at jeg er den Herre, Herre. **25** Saa siger den Herre, Herre: Naar jeg samler Israels Hus hjem fra Folkene, iblandt hvilke de ere adspredte, da vil jeg helliggøre mig ved dem for Hedningernes Øjne, og de skulle bo i deres Land, som jeg har givet min Tjener Jakob. **26** Og de skulle bo tryggelig derudi og bygge Huse og plante Vingaarde, ja, bo tryggelig; naar jeg holder Ret over alle dem, som haanede dem trindt omkring dem; og de skulle fornemme, at jeg Herren er deres Gud.

29 I det tiende Aar, i den tiende Maaned, paa den tolvte Dag i Maaneden kom Herrens Ord til mig saaledes: **2** Du Menneskesøn! vend dit Ansigt imod Farao, Kongen af Ægypten, og spaa imod ham og imod al Ægypten. **3** Tal og sig: Saa siger den Herre, Herre: Se, jeg kommer imod dig, Farao, Konge i Ægypten, du, som er den store Drage, der ligger midt i sine Strømme, og som siger: Min Strøm er min, og jeg har skabt mig den. **4** Men jeg vil kaste Kroge i dine Kæver og lade Fiskene i dine Strømme hænge ved dine Skæl, og jeg vil trække dig op midt af dine Strømme tillige med alle de Fisk i dine Strømme, der hænge ved dine Skæl. **5** Og jeg vil kaste dig ud i Ørken, dig og alle Fisk fra dine Strømme, paa Marken skal du falde hen, du skal ikke samles til Hobe og ej sankes op, jeg har givet dig til Dyrene i Landet og til Fuglene under Himmelen som Føde. **6** Og alle Ægyptens Indbyggere skulle fornemme, at jeg er Herren. Fordi de have været Israels Hus en Rørkæp — **7** naar de gribe din Haand, knækker du og splitter dem hver Skulder; og naar de støtte sig paa dig, sønderbrydes du og bringer dem alle Lænder til at vakle — **8** derfor, saa siger den Herre, Herre: Se, jeg lader et Sværd komme over dig, og jeg vil udrydde Mennesker og Kvæg af dig. **9** Og Ægyptens Land skal blive til Ødelæggelse og Øde; og de skulle fornemme, at jeg er Herren. Fordi han siger: Det er min Strøm, og jeg har skabt den: **10** Derfor se! vil jeg komme til dig og til dine Strømme og gøre Ægyptens Land til aldeles øde Ørkener, fra Migdol til Sy ene, og indtil Morlands Landemærke. **11** Der skal ikke gaa Menneskefod igennem det, og Fæs Fod skal ikke gaa der igennem; og det skal ikke bebos i fyrretyve Aar. **12** Og jeg vil gøre Ægyptens Land til et Øde midt iblandt de ødelagte Lande, og dets Stæder skulle blive øde midt iblandt de ødelagte Stæder, fyrretyve Aar; og jeg vil adsprede Ægypterne iblandt Folkene og strø dem ud i Landene. **13** Thi saa siger den Herre, Herre: Naar fyrretyve Aar ere til Ende, vil jeg samle Ægypterne hjem fra Folkene, hvorhen de vare adspredte. **14** Og jeg vil vende Ægyptens Fangenskab og føre dem tilbage til Pathros Land, til deres Stammeland, og de skulle der være et ringe Rige. **15** Det skal være ringe fremfor andre Riger og ikke ophøje sig ydermere over Folkene; og jeg vil gøre dem ubetydelige, at de ikke skulle regere over Folkene. **16** Og det skal ikke ydermere være Israels Hus til Fortrøstning, saa at det bringer mig deres Synd i Erindring, naar disse vende sig om efter dem, og de skulle fornemme, at jeg er den Herre, Herre. **17** Og det skete i det syv og tyvende Aar, i den første Maaned, paa den første Dag i Maaneden, at Herrens Ord kom til mig saaledes: **18** Du Menneskesøn! Nebukadnezar, Kongen af Babel, har paalagt sin Krigshær et svart Arbejde imod Tyrus, saa at hvert Hoved er skaldet og hver Skulder opslidt, og Løn har han og hans Hær ikke faaet ud af Tyrus for det Arbejde, han har haft med den. **19** Derfor, saa siger den Herre, Herre: Se, jeg giver Nebukadnezar, Kongen af Babel, Ægyptens Land, og han skal tage dets Gods og bytte dets Bytte og røve dets Rov, og det skal være Løn for hans Hær. **20** Som hans Løn, for hvilken han har tjent imod den, har jeg givet ham Ægyptens Land; thi for mig have de tjent, siger den Herre, Herre. **21** Paa den Dag vil jeg lade et Horn skyde op for Israels Hus, og dig vil jeg give en opladt Mund midt iblandt dem; og de skulle fornemme, at jeg er Herren.

30 Og Herrens Ord kom til mig saaledes: **2** Du Menneskesøn! spaa og sig: Saa siger den Herre, Herre: Hyler, ak, den Dag! **3** Thi nær er Dagen, ja, nær er Herrens Dag, en skyfuld Dag, den skal være Hedningernes Tid. **4** Og der skal komme et Sværd over Ægypten, og der skal komme en Forfærdelse over Morland, naar der falder ihjelslagne i Ægypten, og man tager dets Gods, og dets Grundvolde nedbrydes. **5** Morland og Put og Lud og den hele Blandingshob og Kub og Forbundslandets Sønner, de skulle falde tillige med dem for Sværdet. **6** Saa siger Herren: De, som støtte Ægypten, skulle ogsaa falde, og dets Magts Stolthed skal synke; fra Migdol til Syene skulle de falde der ved Sværdet, siger den Herre, Herre. **7** Og de skulle ligge øde midt iblandt de ødelagte Lande, og dets Stæder skulle være midt iblandt de øde Stæder. **8** Og de skulle fornemme, at jeg er Herren, naar jeg tænder en Ild i Ægypten, og alle dets Hjælpere knuses. **9** Paa den Dag skal der udgaa Sendebud fra mig paa Skibe til at forfærde Morland, som er trygt, og der skal være en Forfærdelse iblandt dem som paa Ægyptens Dag; thi se, det kommer! **10** Saa siger den Herre, Herre: Ja, jeg vil gøre Ende paa Ægyptens Gods ved Nebukadnezars, Kongen af Babels, Haand. **11** Han og hans Folk med ham, de forfærdelige iblandt Folkene, ere førte ind for at ødelægge Landet; og de skulle drage deres Sværd imod Ægypten og fylde Landet med ihjelslagne. **12** Og jeg vil gøre Strømmene tørre og sælge Landet i de ondes Haand og ødelægge Landet og dets Fylde ved fremmedes Haand, jeg Herren, jeg har talt det. **13** Saa siger den Herre, Herre: Ja, jeg vil tilintetgøre Afgudsbillederne og lade Afguderne forsvinde fra Nof, og der skal ikke ydermere være en Fyrste af Ægyptens Land, og jeg vil lægge en Frygt paa Ægyptens Land. **14** Og jeg vil ødelægge Patros og tænde en Ild i Zoan og holde Ret over No. **15** Og jeg vil udøse min Harme over Sin, Ægypternes Fæstning, og udrydde Mængden i No. **16** Og jeg vil tænde en Ild i Ægypten, Sin skal vaande sig i Smerte, og No skal blive til at sønderspittes, og Nof skal have Fjender ved højlys Dag. **17** De unge Karle i Aven og Pibeset skulle falde for Sværdet, og de selv skulle gaa i Fangenskab. **18** Og i Thakpankes formørkes Dagen, naar jeg der sønderbryder Ægyptens Aag, og dets Magts Stolthed der hører opf en Sky skal bedække det selv, og dets Døtre skulle gaa i Fangenskab. **19** Og jeg vil holde Ret over Ægypten, og de skulle fornemme, at jeg er Herren. **20** Og det skete i det ellevte Aar, i den første Maaned, paa den syvende Dag i Maaneden, at Herrens Ord kom til mig saalunde: **21** Du Menneskesøn! jeg har sønderbrudt Faraos, Kongen af Ægyptens, Arm, og se, den bliver ikke forbunden, saa man anvender Lægedom og lægger Bind paa for at forbinde den for at gøre den stærk til at tage fat paa Sværdet. **22** Derfor, saa siger den Herre, Herre: Se, jeg kommer imod Farao, Kongen i Ægypten, og sønderbryder hans Arme, baade den stærke og den sønderbrudte, og jeg vil gøre, at Sværdet skal falde ud af hans Haand. **23** Og jeg vil adsprede Ægypterne iblandt Folkene, og jeg vil udstrø dem i Landene. **24** Men jeg vil styrke Kongen af Babels Arme og give ham mit Sværd i Haand; og jeg vil sønderbryde Faraos Arme, og han skal stønne for hans Ansigt, som den stønner, der er dødeligt saaret. **25** Og jeg vil styrke Kongen af Babels Arme, men Faraos Arme skulle synke; og de skulle fornemme, at jeg er Herren, naar jeg giver mit Sværd i Kongen af Babels Haand, og han udrækker det imod Ægyptens Land. **26** Og jeg vil adsprede Ægypterne iblandt Folkene og bortstrø dem i Landene; og de skulle fornemme, at jeg er Herren.

31 Og det skete i det ellevte Aar, i den tredje Maaned, paa den første Dag i Maaneden, at Herrens Ord kom til mig saaledes: **2** Du Menneskesøn! sig til Farao, Kongen i Ægypten, og til hans Hob: Hvem er du lig i din Storhed? **3** Se, Assur var en Ceder paa Libanon, med dejlige Grene og en skyggende Krone og høj af Vækst, og dens Top var imellem Skyerne. **4** Vand gjorde den stor, og Dybets Vand gjorde den høj, med sine Strømme gik det trindt omkring sin Plantning og udsendte sine Vandløb til alle Træer paa Marken. **5** Derfor blev dens Vækst højere end alle Træernes paa Marken, og dens Grene bleve store og dens Skud lange formedelst det meget Vand, idet den skød frem. **6** Alle Himmelens Fugle gjorde Rede i dens Grene, og alle vilde Dyr paa Marken fødte under dens Krone, og alle store Folkeslag boede under dens Skygge. **7** Og den var dejlig ved sin Storhed, ved sine lange Grene; thi dens Rod var ved meget Vand. **8** Cedrene i Guds Have fordunkle den ej, Cypresserne vare ikke at ligne med dens Grene, og Kastanietræerne vare intet imod dens Skud, der var intet Træ i Guds Have den ligt i dens Skønhed. **9** Jeg gjorde den dejlig med dens mange Grene, og alle Edens Træer, som vare i Guds Have, bare Avind imod den. **10** Derfor, saa siger den Herre,

Herre: Fordi du ophøjede dig af din Vækst, og han strakte sin Top op imellem Skyerne, og hans Hjerte hovmodede sig formedelst hans Højhed: **11** Saa vil jeg give ham i Folkenes Fyrstes Haand; denne skal handle med ham efter sin Villie; for hans Ugudelighed har jeg uddrevet ham; **12** — og fremmede, de forfærdelige iblandt Folkene, fældede den og kastede den hen; paa Bjergene og i alle Dalene faldt dens Kviste, og dens Grene sønderbrødes ved alle Vandløbene i Landet, og alle Jordens Folk stege ned fra dens Skygge og forlode den; **13** alle Himmelens Fugle nedlode sig paa dens faldne Stamme, og alle vilde Dyr paa Marken vare ved dens Grene; — **14** paa det at ingen Træer ved Vandet skulle ophøje sig af deres Vækst og ej strække deres Top op imellem Skyerne, og ingen Træer, som drikke Vand, skulle stole paa sig selv for deres Højheds Skyld; thi de ere alle sammen overgivne til Døden, for at komme til Underverdenens Land, midt iblandt Menneskens Børn, til dem, som nedfare i Hulen. **15** Saa siger den Herre, Herre: Paa den Tid, der han for ned i Dødsriget, gjorde jeg, at man sørgede; jeg tilhyllede Dybet for hans Skyld og standsede dets Strømme, og de mange Vande holdtes tilbage, og jeg klædte Libanon i Sørgedragt for hans Skyld, ja, alle Træer paa Marken forsmægtede for hans Skyld. **(Sheol h7585)** **16** Jeg gjorde, at Folkene bævede ved Lyden af hans Fald, da jeg styrtede ham ned i Dødsriget til dem, som fare ned i Hulen, og alle Edens Træer, de udvalgte og skønneste paa Libanon, alle de, som drikke Vand, trøstede sig i Underverdenens Land. **(Sheol h7585)** **17** Ogsaa de nedføre med ham i Dødsriget til dem, som vare ihjelslagne med Sværd, da de som hans Hjælpere havde siddet i hans Skygge midt iblandt Folkene. **(Sheol h7585)** **18** Hvem ligner du, saaledes som du var i Ære og Storhed iblandt Edens Træer? ja, du skal nedstyrtes med Edens Træer til Underverdenens Land; midt iblandt de uomskaarne skal du ligge ved dem, som ere ihjelslagne ved Sværdet. Dette er Farao og al hans Hob, siger den Herre, Herre.

32 Og det skete i det tolvte Aar, i den tolvte Maaned, paa den første Dag i Maaneden, at Herrens Ord kom til mig saaledes: **2** Du Menneskesøn! opløft et Klagemaal over Farao, Kongen af Ægypten, og sig til ham: Du blev lignet med en ung Løve iblandt Folkene, men du var som en Drage i Havet, du brød frem i dine Strømme, og plumrede Vandene med dine Fødder og trampede i deres Strømme. **3** Saa siger den Herre, Herre: Derfor vil jeg udbrede mit Garn over dig ved en Forsamling af mange Folkeslag, og de skulle trække dig op i mit Vod. **4** Og jeg vil kaste dig op paa Landet og slænge dig hen oven paa Marken; og jeg vil lade alle Himmelens Fugle sætte sig paa dig og mætte de vride Dyr paa hele Jorden af dig. **5** Og jeg vil kaste dit Kød paa Bjergene og fylde Dalene med din store Krop. **6** Og jeg vil væde Landet med, hvad der udstrømmer af dig, med dit Blod, indtil Bjergene, og Flodsengene skulle blive fulde af dig. **7** Og naar jeg udslukker dig, vil jeg bedække Himmelen og formørke dens Stjerner; Solen vil jeg bedække med en Sky, og Maanen skal ikke lade sit Lys skinne. **8** Jeg vil lade alle klare Lys paa Himmelen formørkes for din Skyld, og jeg vil lægge Mørke over dit Land, siger den Herre, Herre. **9** Og jeg vil bedrøve mange Folks Hjerter, naar jeg bringer dit Fald ud iblandt Folkene, i de Lande, som du ikke har kendt. **10** Og jeg vil gøre, at mange Folk skulle forfærdes over dig, og deres Konger skulle gyse saare over dig, naar jeg lader mit Sværd blinke for deres Ansigt; og de skulle bæve alle Øjeblikke, hver for sit Liv, paa dit Falds Dag. **11** Thi saa siger den Herre, Herre: Kongen af Babels Sværd skal komme over dig. **12** Jeg vil lade din Hob falde for de vældiges Sværd, for dem, som alle sammen ere de forfærdelige iblandt Folkene; og de skulle ødelægge Ægyptens Stolthed, at al dets Hob skal gaa til Grunde. **13** Og jeg vil ødelægge alt dets Kvæg, at det ej bliver ved de mange Vande, og dem skal intet Menneskes Fod mere plumre; og heller intet Dyrs Klove skulle plumre dem. **14** Da vil jeg lade deres Vande klare sig og lade deres Floder flyde som Olie, siger den Herre, Herre, **15** naar jeg gør Ægyptens Land til en Ødelæggelse, og Landet bliver øde for det, som det er fuldt af, naar jeg slaar alle dets Indbyggere; og de skulle fornemme, at jeg er Herren. **16** Det er et Klagemaal, og man skal synge det, Hedningernes Døtre skulle synge det; over Ægypten og over al dets Hob skulle de synge det, siger den Herre, Herre. **17** Og det skete i det tolvte Aar, paa den femtende Dag i Maaneden, da kom Herrens Ord til mig, saaledes: **18** Du Menneskesøn! istem en Sørgesang over Ægyptens Hob, og lad den fare ned, den og Døtrene af herlige Folkefærd, til Underverdenens Land, til dem, som nedfare i Hulen. **19** Hvem overgaar du i Dejlighed? far ned, læg dig ved de uomskaarne! **20** Midt iblandt dem, som ere ihjelslagne ved Sværd, skulle de falde;

Sværdet er givet, trækker det ned med alle dets Hobe! 21 De vældiges Fyrster tale om ham midt fra Dødsriget, med hans Hjælpere; de ere nedfarne, de ligge der, de uomskaarne, ihjelslagne med Sværd. (Sheol h7585) 22 Der er Assur og al dets Forsamling, trindt omkring ham ere deres Grave, alle sammen ere de ihjelslagne, de, som faldt ved Sværd; 23 dets Grave ere lagte i Hulens nederste Dyb, og dets Forsamling er trindt omkring dets Grav; de ere alle ihjelslagne, faldne ved Sværd, de, som voldte Forskrækkelse i de levendes Land. 24 Der er Elam og al dets Hob trindt omkring i dets Grav; alle sammen ere de ihjelslagne, de, som faldt ved Sværd, hvilke som uomskaarne fore ned til Underverdenens Land og havde voldt Forskrækkelse for sig i de levendes Land, og de bære deres Skændsel iblandt dem, som fare ned i Hulen. 25 Man har givet det Leje midt iblandt de ihjelslagne, iblandt al dets Hob, trindt omkring ham ere deres Grave; alle ere de uomskaarne, ihjelslagne ved Sværd; thi Forskrækkelse for dem var udbredt i de levendes Land, og de bære deres Skændsel iblandt dem, som fare ned i Hulen, midt iblandt de ihjelslagne er han lagt. 26 Der er Mesek, Tubal og al dets Hob, trindt omkring ham ere deres Grave; alle ere de uomskaarne, ihjelslagne med Sværd, thi de have voldet Forskrækkelse for sig i de levendes Land. 27 Men de ligge ikke ved de Helte, som ere faldne af de uomskaarne, hvilke nedfore til Dødsriget med deres Krigsvaaben og fik deres Sværd lagte under deres Hoveder; deres Misgerninger ere komne over deres Ben; thi de vare en Forskrækkelse for Heltene i de levendes Land. (Sheol h7585) 28 Og du! du skal sønderknuses midt iblandt de uomskaarne og ligge ved dem, som ere ihjelslagne ved Sværd. 29 Derhen kom Edom, dets Konger og alle dets Fyrster, som trods deres Styrke ere lagte hos dem, som ere ihjelslagne med Sværd; de ligge ved de uomskaarne og ved dem, som nedfare i Hulen. 30 Derhen kom alle de ypperste Mænd af Norden og alle Zidonier, som fore ned til de ihjelslagne og bleve beskæmmede, uagtet de havde voldet Forskrækkelse formedelst deres Styrke, og de ligge som uomskaarne ved dem, som ere ihjelslagne ved Sværd, og bære deres Skændsel iblandt dem, som nedfare i Hulen. 31 Dem skal Farao se og trøste sig over hele sin Hob; ihjelslagen med Sværd er Farao og al hans Hær, siger den Herre, Herre. 32 Thi jeg har ladet ham volde Forskrækkelse i de levendes Land; saa skal Farao og al hans Hob lægges midt iblandt de uomskaarne, iblandt dem, som ere ihjelslagne med Sværd, siger den Herre, Herre.

33 Og Herrens Ord kom til mig saaledes: 2 Du Menneskesøn! tal til dit Folks Børn, og sig til dem: Naar jeg skulde føre Sværd over et Land, og Folk i Landet toge een Mand iblandt sig og gjorde ham til deres Vægter, 3 og han saa Sværdet komme over Landet og blæste i Trompeten og advarede Folket; 4 og den, som da hørte Trompetens Lyd, dog ikke vilde lade sig advare, og Sværdet kom og tog ham bort; Saa, skal hans Blod være over hans Hoved. 5 Han hørte Trompetens Lyd og lod sig ikke advare, hans Blod skal være over ham; men havde han ladet sig advare, vilde han have reddet sit Liv. 6 Men naar Vægteren saa Sværdet komme og ej blæste i Trompeten, og Folket ej advaredes, og Sværdet kom og tog en Sjæl bort af dem: Saa blev han vel borttagen for sin Misgernings Skyld, men hans Blod vil jeg kræve af Vægterens Haand. 7 Og du, Menneskesøn! jeg har sat dig til Vægter for Israels Hus, at, naar du hører et Ord af min Mund, du skal advare dem paa mine Vegne. 8 Naar jeg siger til den ugudelige: Du ugudelige skal visselig dø, og du ikke taler for at advare den ugudelige for hans Vej, da skal han, den ugudelige, vel dø for sin Misgerning, men hans Blod vil jeg kræve af din Haand. 9 Men naar du advarer den ugudelige for hans Vej, at han skal omvende sig derfra, og han, dog ikke omvender sig fra sin Vej, da skal han dø for sin Misgerning, men du skal have din Sjæl frelst. 10 Og du Menneskesøn! sig til Israels Hus: I sige saaledes: Vore Overtrædelser og vore Synder ere over os, og vi hensvinde under dem; hvorledes kunne vi da leve? 11 Sig til dem: Saa sandt jeg lever, siger den Herre, Herre: Jeg har ikke Behag i den ugudeliges Død, men deri, at den ugudelige omvender sig fra sin Vej, at han maa leve; vender om, vender om fra eders onde Veje! hvorfor ville I dog dø, Israels Hus? 12 Og du Menneskesøn! sig til dit Folks Børn: Den retfærdiges Retfærdighed skal ikke redde ham paa hans Overtrædelses Dag, og den ugudelige skal ikke falde for sin Ugudelighed paa den Dag, han omvender sig fra sin Ugudelighed, og den retfærdige skal ikke kunne leve derved, paa den Dag han synder. 13 Naar jeg siger om den retfærdige: Han skal visselig leve, og han forlader sig paa sin Retfærdighed og gør Uret, da skal ingen af hans retfærdige Gerninger ihukommes; men han skal dø i sin Uretfærdighed, som

han gjorde. 14 Og naar jeg siger til den ugudelige: Du skal visselig dø, og han omvender sig fra sin Synd og gør Ret og Retfærdighed, 15 saa at den ugudelige giver Pant tilbage, betaler det, han har røvet, vandrer efter Livets Bud og ikke gør Uret, da skal han visselig leve, han skal ikke dø. 16 Ingen af hans Synder, som han har begaaet, skal kommes ham i Hu; han har gjort Ret og Retfærdighed, han skal Visselig leve. 17 Dog sige dit Folks Børn: Herrens Vej er ikke rigtig; men det er dem selv, hvis Vej ikke er rigtig. 18 Naar den retfærdige vender om fra sin Retfærdighed og gør Uret, da skal han dø derfor. 19 Og naar den ugudelige vender om fra sin Ugudelighed og gør Ret og Retfærdighed, da skal han leve derved. 20 Og dog sige I: Herrens Vej er ikke rigtig; jeg skal dømme eder, Israels Hus! hver efter hans Veje. 21 Og det skete i det tolvte Aar, i den tiende Maaned, paa deri femte Dag i Maaneden efter vor Bortførelse, da kom een til mig, som var undkommen fra Jerusalem, og sagde: Staden er indtagen. 22 Og Herrens Haand var kommen over mig om Aftenen, før den undslupne kom, og han oplod min Mund, inden denne kom til mig om Morgenen; saa oplodes min Mund, og jeg var ikke ydermere stum. 23 Og Herrens Ord kom til mig saaledes: 24 Du Menneskesøn! de, som bo paa disse øde Steder i Israels Land, sige saaledes: Abraham var een og ejede Landet, og vi ere mange, os er Landet givet til Ejendom. 25 Derfor sig til dem: Saa siger den Herre, Herre: I æde Kød tillige med Blod og opløfte eders Øjne til eders Afguder og udøse Blod! og I skulle eje Landet! 26 I stole paa eders Sværd, I gøre Vederstyggeligheder og vanære hver sin Næstes Hustru; og I skulle eje Landet. 27 Saaledes skal du sige til dem: Saa siger den Herre, Herre: Saa sandt jeg lever, de, som ere paa de øde Steder, skulle falde for Sværdet, og den, som er paa Marken, ham har jeg givet til de vilde Dyr, at de skulle æde ham, og de, som ere i Fæstningerne og i Hulerne, skulle dø af Pest. 28 Og jeg vil gøre Landet til en Ødelæggelse og en Ørk, og dets Magts Stolthed skal ophøre; og Israels Bjerge skulle ligge øde, at ingen skal gaa over dem. 29 Saa skulle de fornemme, at jeg er Herren, naar jeg gør Landet til en Ødelæggelse og en Ørk, formedelst alle deres Vederstyggeligheder, som de have gjort. 30 Og du Menneskesøn! dit Folks Børn tale indbyrdes om dig ved Væggene og i Husdørene, og den ene taler med den anden, hver med sin Broder, sigende: Kære, kommer og hører, hvad det er for et Ord, som udgaar fra Herren. 31 Og de skulle komme til dig, som et Folk kommer, og sidde for dit Ansigt som mit Folk, og de skulle høre dine Ord og ikke gøre efter dem; men det, der er behageligt i deres Mund, gøre de, og deres Hjerte gaar efter deres egen Fordel. 32 Og se, du er dem som en behagelig Sanger, der har en dejlig Røst; og som kan spille smukt; derfor skulle de høre dine Ord, men dog ikke gøre efter dem. 33 Men naar det kommer — se, det kommer! — da skulle de fornemme, at der har været en Profet midt iblandt dem.

34 Og Herrens Ord kom til mig saaledes: 2 Du Menneskesøn! spaa imod Israels Hyrder, spaa, og sig til dem, til Hyrderne: Saa siger den Herre, Herre: Ve Israels Hyrder, som ere deres egne Vogtere! skulle ikke Hyrderne være Faarenes Vogtere? 3 I æde Fedmen og klæde eder med Ulden, I slagte det fede, men Faarene vogte I ikke. 4 Det svage styrkede I ikke, og det syge lægede I ikke, og det, som havde lidt Brud, forbandt I ikke, og det fordrevne førte I ikke tilbage, og det, som var tabt, ledte I ikke efter; men med Haardhed og med Grumhed herskede I over dem. 5 Og de bleve adspredte, fordi de havde ingen Hyrde, og de ere blevne til Føde for alle vilde Dyr paa Marken; saa bleve de adspredte. 6 Mine Faar fare vild paa alle Bjergene og paa alle fremragende Høje, ja, mine Faar ere adspredte over det ganske Land, og der er ingen, som spørger, og ingen, som leder efter dem. 7 Derfor, I Hyrder, hører Herrens Ord! 8 Saa sandt jeg lever, siger den Herre, Herre: Fordi mine Faar ere blevne til Rov, og mine Faar ere blevne til Føde for alle vilde Dyr paa Marken, eftersom de ingen Hyrde havde, og mine Hyrder ikke søgte mine Faar; men Hyrderne bleve deres egne Vogtere og vogtede ikke mine Faar: 9 Derfor, I Hyrder, hører Herrens Ord! 10 Saa siger den Herre, Herre: Se, jeg kommer imod Hyrderne og kræver mine Faar af deres Haand og lader dem blive fri for at vogte Faarene, saa Hyrderne ikke mere skulle være deres egne Vogtere; og jeg vil redde mine Faar af deres Mund, og de skulle ikke være dem til Føde. 11 Thi saa siger den Herre, Herre: Se, da vil jeg, jeg spørge efter mine Faar og se efter dem. 12 Som en Hyrde ser efter sin Hjord paa den Dag, han er midt iblandt sine Faar, som ere adspredte, saaledes vil jeg se efter mine Faar og føre dem frelste hjem fra alle de Steder, hvorhen de vare adspredte paa Sky og Mørkhedsdag. 13 Og jeg vil føre dem ud fra Folkene og

samle dem fra Landene og føre dem ind i deres Land; og jeg vil vogte dem paa Israels Bjerge, i Dalene, og hvor de bo i Landet. **14** Paa en god Græsgang vil jeg lade dem græsse, og deres Overdrev skal være paa Israels høje Bjerge; der skulle de ligge paa et godt Overdrev, og paa en fed Græsgang skulle de græsse over Israels Bjerge. **15** Jeg vil selv vogte mine Faar og selv lade dem hvile, siger den Herre, Herre. **16** Efter det, som er tabt, vil jeg lede, og det fordrevne vil jeg føre tilbage, og det, som har lidt Brud, vil jeg forbinde, og det syge vil jeg styrke, men det fede og det stærke vil jeg ødelægge, jeg vil vogte det med Retfærdighed. **17** Og I, mine Faar! saa siger den Herre, Herre: Se, jeg dømmer imellem Lam og Lam, imellem fædrene og Bukkene. **18** Mon det er eder for lidet, at I afgræsse den gode Græsgang, saa at I skulle træde det, som bliver tilovers af eders Græsgang, ned med eders Fødder? eller at I drikke det klarede Vand, saa at I skulle plumre det, som bliver tilovers, med eders Fødder? **19** Og mine Faar — skylle de græsse paa det, som er nedtraadt med eders Fødder? eller drikke det, som er plumret med eders Fødder? **20** Derfor, saa siger den Herre, Herre til dem: Se, jeg, jeg vil dømme imellem det fede Lam og imellem det magre Lam. **21** Fordi I med Side og Bov støde og med eders Horn stange alle de svage, indtil I have faaet dem adspredte og jagede udenfor, **22** derfor vil jeg frelse mine Faar, og de skulle ikke ydermere være til Rov, og jeg, vil dømme imellem Lam og Lam. **23** Og jeg vil lade een Hyrde staa frem for dem, og han skal vogte dem, nemlig min Tjener David; han, han skal vogte dem, og han skal være dem en Hyrde. **24** Og jeg Herren, jeg vil være deres Gud, og min Tjener David skal være en Fyrste midt iblandt dem; jeg Herren, jeg har talt det. **25** Og jeg vil slutte med dem en Fredens Pagt og lade onde Dyr forsvinde af Landet, saa at de kunne bo tryggelig i Ørken og sove i Skovene. **26** Og jeg vil gøre dem og de Steder, som ere trindt omkring min Høj, til en Velsignelse; og jeg vil lade Regnen falde i rette Tid, det skal være Velsignelses Regnstrømme. **27** Og Træet paa Marken skal give sin Frugt, og Jorden skal give sin Grøde, og de skulle være trygge i deres Land, og de skulle fornemme, at jeg er Herren, naar jeg bryder deres Rykkende Aag og redder dem af deres Haand, som brugte dem til Trælle. **28** Og de skulle ikke ydermere være et Rov for Hedningerne, og intet vildt Dyr paa Jorden skal opæde dem; men de skulle bo tryggelig, og der skal ingen forfærde dem. **29** Og jeg vil fremkalde en Plantning for dem til Navnkundighed, og de skulle ikke ydermere bortrives af Hunger i Landet og ej mere bære Hedningernes Forhaanelse. **30** Og de skulle fornemme, at jeg Herren, deres Gud, er med dem, og at de ere mit Folk, Israels Hus, siger den Herre, Herre. **31** Og I, mine Faar, min Græsgangs Faar, I ere Mennesker; jeg er eders Gud, siger den Herre, Herre.

35 Og Herrens Ord kom til mig saaledes: **2** Du Menneskesøn! vend dit Ansigt imod Seirs Bjerg og spaa imod det! **3** Og du skal sige til det: Saa siger den Herre, Herre: Se, jeg kommer imod dig, Seirs Bjerg! og jeg vil udrække min Haand imod dig og gøre dig til en Ødelæggelse og en Ørk. **4** Dine Stæder vil jeg gøre øde, og du selv skal vorde en Ødelæggelse; og du skal fornemme, at jeg er Herren. **5** Fordi du nærer et evigt Fjendskab og overgav Israels Børn i Sværdets Vold, i deres Trængsels Tid, den Tid, da Misgerningen medførte Enden: **6** Derfor, saa sandt jeg lever, siger den Herre, Herre, vil jeg gøre dig til Blod, og Blod skal forfølge dig, efterdi du ikke har hadet Blod, skal Blod forfølge dig. **7** Og jeg vil gøre Seirs Bjerg til en Ødelæggelse og en Ørk; og jeg vil udrydde deraf enhver, som drager frem og tilbage. **8** Og jeg vil fylde Bjergene der med deres ihjelslagne; paa dine Høje og i dine Dale og i alle dine Flodlejer, der falde de, som ere ihjelslagne med Sværd. **9** Jeg vil gøre dig til evige Ørkener, og dine Stæder skulle ikke bebos; og I skulle fornemme, at jeg er Herren. **10** Fordi du siger: De tvende Folk og de tvende Lande skulle være mine, og vi ville tage dem i Eje, da dog Herren var der: **11** Derfor, saa sandt jeg lever, siger den Herre, Herre, vil jeg gøre efter din Vrede og efter din Nid, som du har udvist formedelst dit Had imod dem, og jeg vil give mig til Kende hos dem, naar jeg dømmer dig. **12** Og du skal fornemme, at jeg er Herren, jeg har hørt alle dine Bespottelser, som du har sagt imod Israels Bjerge, idet du sagde: De ere ødelagte, os ere de givne til Føde. **13** Og I have gjort eder store imod mig med eders Mund og brugt mange overflødige Ord imod mig; jeg har hørt det. **14** Saa siger den Herre, Herre: Naar hele Jorden glæder sig, vil jeg gøre dig øde. **15** Ligesom du har glædet dig over Israels Hus's Arv, fordi den blev ødelagt, saaledes vil jeg gøre imod dig; du Seirs Bjerg og hele Edom alt sammen skal vorde øde; og de skulle fornemme, at jeg er Herren.

36 Og du Menneskesøn! spaa imod Israels Bjerge og sig: I Israels Bjerge! hører Herrens Ord! **2** Saa siger den Herre, Herre: Fordi Fjenden sagde: Ha, ha! over eder, og: De evige Høje ere blevne os til Ejendom! **3** derfor spaa, og sig: Saa siger den Herre, Herre: Fordi, ja, fordi man ødelægger og søger at opsluge eder trindt omkring fra, for at I kunne vorde en Ejendom for Levningen af Hedningerne, og fordi I ere komne paa Læber og Tunger og i ondt Rygte iblandt Folk, **4** derfor, Israels Bjerge, hører den Herres, Herrens Ord: Saa siger den Herre, Herre til Bjergene og til Højene, til Strømmene og til Dalene, til de ødelagte Ørkener og til de forladte Stæder, som ere blevne Levningerne af de omkringboende Hedninger til Rov og til Spot. **5** Derfor, saa siger den Herre, Herre: Sandelig, jeg har talt i min brændende Nidkærhed imod Levningen af Hedningerne og imod det ganske Edom, hvilke selv have givet sig mit Land til Ejendom med Glæde af fuldt Hjerte, med Haan ud af Sjælen, for at rane det som et Bytte. **6** Derfor spaa om Israels Land og sig til Bjergene og til Højene, til Strømmene og til Dalene: Saa siger den Herre, Herre: Se, i min Nidkærhed og min Harme har jeg talt, efterdi I have baaret Hedningernes Forhaanelse, **7** derfor, saa siger den Herre, Herre: Jeg har opløftet min Haand paa, at Hedningerne, som ere trindt omkring eder, selv skulle bære deres Forhaanelse. **8** Men I, Israels Bjerge! skulle udskyde eders Grene og bære eders Frugt for mit Folk Israel; thi de ere nær ved at komme frem. **9** Thi se, jeg kommer til eder og vender mit Ansigt til eder, og I skulle dyrkes og besaas. **10** Og jeg vil gøre Menneskene paa eder mangfoldige, hele Israels Hus alt sammen, og Stæderne skulle blive beboede, og de ødelagte Stæder skulle opbygges. **11** Ja, jeg vil gøre Mennesker og Kvæg paa eder mangfoldige, og de skulle formere sig og være frugtbare; og jeg vil lade eder blive beboede som i eders gamle Tider og gøre eder mere godt end i eders første Tider; og I skulle fornemme, at jeg er Herren. **12** Og jeg vil lade Mennesker, mit Folk Israel, vandre paa eder, og de skulle eje dig, og du skal være dem til Arv, og du skal ikke blive ved at gøre dem barnløse. **13** Saa siger den Herre, Herre: Efterdi de sige til eder: Du har fortæret Mennesker, og du har gjort dine Folk Ramløse, **14** derfor skal du ikke ydermere fortære Mennesker og ej ydermere bringe dit Folk til at falde, siger den Herre, Herre. **15** Og jeg vil ikke ydermere lade dig høre Hedningernes Bespottelse, og du skal ikke ydermere bære Folkenes Forhaanelse og ikke ydermere bringe dine Folk til at falde, siger den Herre, Herre. **16** Og Herrens Ord kom til mig saaledes: **17** Du Menneskesøn! Israels Hus boede i deres Land, og de besmittede det ved deres Vej og ved deres Gerninger; som Urenheds Besmittelse var deres Vej for mit Ansigt. **18** Og jeg udøste min Vrede over dem for det Blods Skyld, som de havde udøst i Landet, og fordi de havde besmittet det ved deres Afguder. **19** Og jeg adspredte dem iblandt Hedningerne, og de bleve udstrøede i Landene; jeg dømte dem efter deres Vej og efter deres Gerninger. **20** Og der de vare komne til Hedningerne, hvorhen de kom, da vanhelligede de mit hellige Navn, at man sagde om dem: Disse ere Herrens Folk, og de ere uddragne af hans Land. **21** Men det gjorde mig ondt for mit hellige Navns Skyld, hvilket Israels Hus vanhelligede iblandt Hedningerne, hvor de kom hen. **22** Derfor sig til Israels Hus: Saa siger den Herre, Herre: Jeg gør det ikke for eders Skyld, Israels Hus! men for mit hellige Navns Skyld, hvilket I have vanhelliget iblandt Hedningerne, hvor I kom hen. **23** Og jeg vil helliggøre mit store Navn, som er vanhelliget iblandt Hedningerne, hvilket I have vanhelliget midt iblandt dem; og Hedningerne skulle fornemme, at jeg er Herren, siger den Herre, Herre, naar jeg helliggør mig paa eder for deres Øjne. **24** Og jeg vil tage eder fra Hedningerne og samle eder ud fra alle Landene og lade eder komme til eders Land. **25** Og jeg vil stænke rent Vand over eder, og I skulle blive rene; fra alle eders Urenheder og fra alle eders Afguder vil jeg rense eder. **26** Og jeg vil give eder et nyt Hjerte og give en ny Aand inden i eder, og jeg vil borttage Stenhjertet af eders Kød og give eder et Kødhjerte. **27** Og jeg vil sende min Aand inden i eder og gøre, at I skulle vandre efter mine Skikke og holde mine Bud og gøre hefter dem. **28** Og I skulle bo i Landet, som jeg har givet eders Fædre, og I skulle være mit Folk, og jeg vil være eders Gud. **29** Og jeg vil holde eder fri fra alle eders Urenheder, og jeg vil kalde paa Kornet og gøre det mangfoldigt og ikke sende Hunger over eder. **30** Og jeg vil gøre Frugten paa Træerne og Grøden paa Marken mangfoldig, paa det I ikke ydermere skulle tage imod Forhaanelse for Hungers Skyld iblandt Hedningerne. **31** Da skulle I komme eders onde Veje i Hu og eders Idrætter, som ikke vare gode, og I skulle væmmes over eder selv for eders Misgerninger og for eders

Vederstyggeligheder, 32 At jeg ikke gør dette for eders Skyld, siger den Herre, Herre, det være eder kundgjort; blues og skammer eder over eders Veje, I af Israels Hus! 33 Saa siger den Herre, Herre: Paa den Dag jeg renser eder fra alle eders Misgerninger, da vil jeg lade Stæderne blive beboede og de øde Steder blive bebyggede. 34 Og Landet, som var lagt øde, skal dyrkes, i Stedet for at det laa øde for hvers Øjne, som gik igennem det. 35 Og man skal sige: Dette Land, som var ødelagt, er blevet som Edens Have, og de øde og de ødelagte og de nedbrudte Stæder ere blevne befæstede og beboede. 36 Og Hedningerne, som blive tilovers trindt omkring eder, skulle fornemme, at jeg Herren, jeg har bygget det nedbrudte, beplantet det ødelagte, jeg Herren, jeg har talt og gjort det. 37 Saa siger den Herre, Herre: Jeg vil endnu i dette Stykke lade mig søges af Israels Hus, at jeg gør dette ved dem: Jeg vil gøre dem mangfoldige med Mennesker, som var det en Faarehjord. 38 Som en hellig Hjord, som en Hjord i Jerusalem paa dens Højtider, saaledes skulle de øde Stæder blive fulde af Menneskehjorde, og de skulle fornemme, at jeg er Herren.

37 Herrens Haand kom over mig, og Herren førte mig i Aanden ud og nedlod mig midt i en Dal, og den var fuld af Ben. 2 Og han lod mig gaa forbi dem trindt omkring, og se, der laa saare mange oven paa Jorden i Dalen, og se, de vare saare tørre. 3 Og han sagde til mig: Du Menneskesøn! mon disse Ben kunne blive levende? Og jeg sagde: Herre, Herre! du ved det. 4 Og han sagde til mig: Spaa om disse Ben og sig til dem: I tørre Ben, hører Herrens Ord! 5 Saa siger den Herre, Herre til disse Ben: Se, jeg vil lade komme Aand i eder, og I skulle blive levende. 6 Og jeg vil lægge Sener paa eder og lade Kød komme over eder og overdrage eder med Hud og bringe Aand i eder, at I blive levende; og I skulle fornemme, at jeg er Herren. 7 Og jeg spaaede, som mig var befalet, og der kom en Lyd, der jeg spaaede, og se, der blev en Raslen, og Benene nærmede sig, det ene Ben til det andet. 8 Og jeg saa, og se, der kom Sener og Kød paa dem, og der trak sig en Hud der ovenover; men der var ikke Aand i dem. 9 Og han sagde til mig: Spaa over Aanden, spaa, du Menneskesøn! og sig til Aanden: Saa siger den Herre, Herre: Kom, du Aand! fra de fire Vejr, og aand paa disse ihjelslagne, at de blive levende. 10 Og jeg spaaede, som han befalede mig, og Aanden kom i dem, og de bleve levende og stode paa deres Fødder, en saare stor Hær. 11 Og han sagde til mig: Du Menneskesøn! disse Ben ere Israels hele Hus; se, det siger: Vore Ben ere blevne tørre, og vor Forhaabning er borte, det er forbi med os! 12 Derfor spaa, og sig til dem: Saa siger den Herre, Herre: Se, jeg oplader eders Grave og fører eder op af eders Grave, mit Folk! og bringer eder til Israels Land. 13 Og I skulle fornemme, at jeg er Herren, naar jeg oplader eders Grave, og naar jeg fører eder op af eders Grave, mit Folk! 14 Og jeg vil sende min Aand i eder, at I blive levende, og jeg vil bosætte eder i eders Land, og I skulle fornemme, at jeg Herren, jeg har talt det og gjort det, siger Herren. 15 Og Herrens Ord kom til mig saalunde: 16 Og du Menneskesøn! tag dig et Stykke Træ og skriv derpaa: „For Juda og for hans Medbrødre af Israels Børn"; og tag et andet Stykke Træ og skriv derpaa: „For Josef" — det er Efraims Træ — „og for hele Israels Hus, hans Medbrødre", 17 og føj dem sammen, det ene til det andet, for dig til eet Stykke Træ, saa at de blive til eet i din Haand. 18 Og naar dit Folks Børn sige til dig: Vil du ikke give os til Kende, hvad du mener med disse Ting: 19 Da sig til dem: Saa siger den Herre, Herre: Se, jeg vil tage Josefs Træ, som er i Efraims Haand, og Israels Stammer, hans Medbrødre, som jeg sætter derpaa, samt Judas Træ, og jeg vil gøre dem til eet Stykke Træ, og de skulle være eet i min Haand. 20 Og de Stykker Træ, som du skriver paa, skulle være i din Haand for deres Øjne; 21 og tal til dem: Saa siger den Herre, Herre: Se, jeg tager Israels Børn ud fra Hedningerne, hvor de vandre, og jeg vil samle dem trindt omkring fra og lade dem komme til deres Land. 22 Og jeg vil gøre dem til eet Folk i Landet paa Israels Bjerge, og een Konge skal være Konge for dem alle, og de skulle ikke ydermere være tvende Folk og ej ydermere dele sig i to Riger fremdeles. 23 De skulle ej heller mere besmitte sig ved deres Afguder og ved deres Vederstyggeligheder eller ved nogen af alle deres Overtrædelser; eg jeg vil fri dem for alle deres Boliger, i hvilke de have syndet, og rense dem; og de skulle være mit Folk, og jeg vil være deres Gud, 24 Og min Tjener David skal være Konge over dem, og der skal være een Hyrde for dem alle, og de skulle vandre efter mine Bud, holde mine Skikke og gøre efter dem. 25 Og de skulle bo i Landet, som jeg har givet min Tjener Jakob, i hvilket eders Fædre boede; og de skulle bo der, de og deres Børn og deres

Børnebørn til evig Tid, og David min Tjener skal være deres Fyrste evindelig. 26 Og jeg vil slutte en Freds Pagt med dem, det skal være dem en evig Pagt, og jeg vil bosætte dem og gøre dem mangfoldige og sætte min Helligdom midt iblandt dem evindelig. 27 Og min Bolig skal være hos dem, og jeg vil være deres Gud, og de skulle være mit Folk. 28 Og Hedningerne skulle fornemme, at jeg er Herren, som helliger Israel, naar min Helligdom bliver midt iblandt dem evindelig.

38 Og Herrens Ord kom til mig saaledes: 2 Du Menneskesøn! vend dit Ansigt imod Gog i Magogs Land, Fyrsten over Rosk, Mesek og Tubal, og spaa imod ham! 3 Og sig: Saa siger den Herre, Herre: Se, jeg kommer imod dig, Gog, du Fyrste over Rosk, Mesek og Tubal! 4 Og jeg vil vende dig om og lægge Kroge i dine Kæver, og jeg vil føre dig ud tillige med al din Hær, Heste og Ryttere, alle sammen klædte i fuld Pragt, en stor Skare med store Skjolde og smaa Skjolde, alle sammen øvede i at bruge Sværd, 5 med dem tillige Perser, Morianer og Putæer, alle sammen med Skjold og Hjelm, 6 Gomer og alle hans Hære, Thogarmas Hus i det yderste Nord og alle dets Hære, ja, mange Folkeslag sammen med dig. 7 Vær beredt og hold dig rede, du og alle dine Skarer, som ere forsamlede om dig! og du skal tage Vare paa dem. 8 Efter mange Dage skal du blive hjemsøgt, i de sidste Aar skal du komme til et Land, som er udfriet fra Sværdet og samlet ud fra mange Folkefærd, over Israels Bjerge, som stadigt have været øde; dette er nu udført fra Folkene, og de bo der alle sammen tryggelig. 9 Og du skal drage op, du skal komme som et Bulder, du skal være som en Sky til at skjule Landet, du og alle dine Hære og de mange Folkeslag, som ere med dig. 10 Saa siger den Herre, Herre: Og det skal ske paa denne Dag, at der skal opstige Ting i dit Hjerte, og at du skal optænke en ond Tanke; 11 og du skal sige: Jeg vil drage op imod et Land med ubefæstede Byer; jeg vil komme over de rolige, som bo tryggelig, alle sammen bo de uden Mur og have hverken Portstænger eller Porte, 12 for at bytte Bytte og at røve Rov; — for at vende din Haand imod de øde Stæder, som nu ere beboede, og imod et Folk, som er sanket ud fra Hedningerne, og som forhverver sig Fæ og Gods, og som bor over Jordens Navle. 13 Seba og Dedan og Købmænd fra Tharsis og alle dets unge Løver skulle sige til dig: Er du kommen for at bytte Bytte? har du samlet din Skare for at røve Rov, for at borttage Sølv og Guld, for at tage Fæ og Gods, for at bytte stort Bytte? 14 Derfor spaa, du Menneskesøn! og sig til Gog: Saa siger den Herre, Herre: Mon du ikke paa den Dag, naar mit Folk Israel bor tryggelig, skal faa det at vide? 15 Og du skal komme fra dit Sted, fra det yderste Nord, du og de mange Folk, som ere med dig, alle sammen ridende paa Heste, en stor Skare og en mægtig Hær. 16 Og du skal drage op imod mit Folk Israel som en Sky til at skjule Landet; det skal ske i de sidste Dage, at jeg vil lade dig komme imod mit Land, paa det Hedningerne skulle kende mig, naar jeg helliggør mig paa dig for deres Øjne, o Gog! 17 Saa siger den Herre, Herre: Er du den, som jeg talte om i gamle Dage ved mine Tjenere, Profeterne i Israel, som spaaede i hine Dage, Aar efter Aar, at jeg vilde lade dig komme over dem? 18 Og det skal ske paa den Dag, ja, paa den Dag, da Gog kommer over Israels Land, siger den Herre, Herre, at min Vrede skal stige op i min Næse. 19 Ogjeg har talt i min Nidkærhed, i min Vredes Ild: Sandelig, paa denne Dag skal der være en stor Rystelse i Israels Land. 20 Og Fiskene i Havet og Fuglene under Himlene og de vilde Dyr paa Marken og alt Krybet, som kryber paa Jorden, og hvert Menneske, som er paa Jorden, skulle bæve for mit Ansigt, og Bjergene skulle omkastes og Taarnene falde, og hver Mur skal falde til Jorden. 21 Og jeg vil kalde et Sværd frem imod ham hen over alle mine Bjerge, siger den Herre, Herre; den enes Sværd skal være imod den anden. 22 Og jeg vil gaa i Rette med ham ved Pest og ved Blod; og en overskyllende Regn og Hagelstene, Ild og Svovl vil jeg lade regne ned over ham og over hans Hære og over de mange Folk, som ere med ham. 23 Og jeg vil bevise mig stor og bevise mig hellig, og jeg vil give mig til Kende for mange Hedningers Øjne; og de skulle fornemme, at jeg er Herren.

39 Og du Menneskesøn! spaa imod Gog, og sig: Saa siger den Herre, Herre: Se, jeg kommer imod dig, Gog, du Fyrste over Rosk, Mesek og Tubal. 2 Og jeg vil vende dig om og drive dig frem og føre dig op fra det yderste Nord og lade dig komme over Israels Bjerge. 3 Og jeg vil slaa din Bue ud af din venstre Haand og lade dine Pile falde ud af din højre Haand. 4 Paa Israels Bjerge skal du falde, du og alle dine Hære og de Folk, som ere med dig; jeg vil give dig til Føde for Rovfuglene, Smaafuglene, alt det bevingede og de vilde Dyr paa Marken. 5 Paa den vide Mark skal du

falde; thi jeg har talt det, siger den Herre, Herre. 6 Og jeg vil sende en Ild paa Magog og paa dem, som bo tryggelig Paa Øerne, og de skulle fornemme, at jeg er Herren. 7 Og jeg vil kundgøre mit hellige Navn midt iblandt mit Folk Israel og ikke ydermere lade mit hellige Navn vanhelliges, og Hedningerne skulle fornemme, at jeg er Herren, den Hellige i Israel. 8 Se, det kommer, og det skal ske, siger den Herre, Herre; det er den Dag, som jeg har talt om. 9 Og Indbyggerne i Israels Stæder skulle gaa ud og gøre Ild paa og hede med Rustninger og smaa Skjolde og store Skjolde, med Bue og med Pile og med Haandstav og med Spyd, og de skulle gøre Ild dermed i syv Aar. 10 Og de skulle ikke hente Træ fra Marken eller hugge af Skovene; thi de skulle gøre Ild med Rustninger; og de skulle røve fra dem, for hvilke de vare et Rov, og plyndre dem, af hvilke de bleve plyndrede, siger den Herre, Herre. 11 Og det skal ske paa denne Dag, at jeg vil give Gog et Sted der til Begravelse i Israel, de vejfarendes Dal Østen for Havet, og den skal bringe de vejfarende til at holde sig for Næsen; og der skulle de begrave Gog og al hans Mangfoldighed og kalde den Gogs Mangfoldigheds Dal. 12 Og Israels Hus skal begrave dem, for at rense Landet, i syv Maaneder; 13 ja, alt Folket i Landet skal begrave dem, og det skal vorde dem til et Navn, paa den Dag, jeg forherliger mig, siger den Herre, Herre. 14 Og de skulle udnævne faste Mænd, nogle, som skulle gaa igennem Landene, og nogle, som tillige med dem, der gaa igennem Landet, skulle begrave dem, der maatte være blevne tilbage oven paa Jorden, for at rense det; naar syv Maaneder ere til Ende, skulle de gennemsøge det. 15 Og de, som gaa igennem Landene, skulle gaa omkring, og naar nogen ser et Menneskes Ben, da skal han sætte et Mærke derved, indtil de, som begrave, begrave det i Gogs Mangfoldigheds Dal. 16 Og der skal ogsaa en Stad kaldes Hamona; saa skulle de rense Landet. 17 Og du Menneskesøn! saa siger den Herre, Herre: Sig til Fuglene, alt det bevingede, og til alle vilde Dyr paa Marken: Samler eder og kommer, sanker eder trindt omkring fra til mit Slagtoffer, som jeg slagter for eder, et stort Slagtoffer paa Israels Bjerge, og I skulle æde Kød og drikke Blod. 18 I skulle æde de vældiges Kød og drikke Jordens Fyrsters Blod: Vædres, Lams og Bukkes, Øksnes, som alle ere fedede i Basan. 19 Og I skulle æde det fede, til I blive mætte, og drikke Blod, til I blive drukne, af mit Slagtoffer, som jeg slagter til eder. 20 Og I skulle mætte eder ved mit Bord af Heste og Rytteri, at de vældige og alle Haande Krigsmænd, siger den Herre, Herre. 21 Og jeg vil vise min Herlighed iblandt Hedningerne, og alle Hedningerne skulle se min Dom, som jeg har holdt, og min Haand, som jeg har lagt paa dem. 22 Og Israels Hus skal fornemme, at jeg er Herren deres Gud, fra den samme Dag af og fremdeles. 23 Og Hedningerne skulle kende, at Israels Hus blev bortført for deres Misgerning, fordi de havde været troløse imod mig, saa at jeg skjulte mit Ansigt for dem og gav dem i deres Fjenders Haand, og de alle faldt for Sværdet. 24 Efter deres Urenhed og efter deres Overtrædelser handlede jeg imod dem, og jeg skjulte mit Ansigt for dem. 25 Derfor, saa siger den Herre, Herre: Nu vil jeg vende Jakobs Fangenskab og forbarme mig over Israels hele Hus og være nidkær for mit hellige Navn. 26 Og de skulle bære deres Skam og al Jeres Troløshed, som de begik imod mig, naar de bo tryggelig i deres Land, og der ingen er, som forfærder dem, 27 naar jeg fører dem tilbage fra Folkene og sanker dem fra deres Fjenders Lande, og naar jeg helliggør mig paa dem for mange Hedningers Øjne. 28 Og de skulle fornemme, at jeg er Herren deres Gud, idet jeg har bortført dem til Hedningerne og nu samler dem til deres Land og ikke ydermere lader nogen af dem blive tilbage hist. 29 Jeg vil og ikke mere skjule mit Ansigt for dem; thi jeg har udgydt min Aand over Israels Hus, siger den Herre, Herre.

40 Idet fem og tyvende Aar, efter at vi vare bortførte, i Aarets Begyndelse, paa den tiende Dag i Maaneden, det fjortende Aar efter at Staden var bleven indtagen — paa denne Dag kom Herrens Haand over mig og førte mig derhen. 2 I Syner fra Gud førte han mig til Israels Land og satte mig paa et saare højt Bjerg, og oven paa dette saa det ud, som man byggede en Stad imod Syd. 3 Da han havde ført mig derhen, se, da var der en Mand, hvis Udseende var som Udseendet af Kobber, og der var en Hørgarnssnor og en Maalestok i hans Haand, og han stod i Porten. 4 Og Manden talte til mig: Du Menneskesøn! se til med dine Øjne, og hør med dine Øren, og ret dit Hjerte til alt det, som jeg vil lade dig se; thi du er ført hid, for at jeg skal lade dig se det; forkynd Israels Hus alt det, du ser. 5 Og se, der gik en Mur uden om Huset trindt omkring, og i Mandens Haand

var der en Maalestok, seks Alen lang, hver Alen en almindelig Alen og en Haandbred, og han maalte Murens Tykkelse eet Maal, og Højden eet Maal. **6** Og han kom til Porten, som vendte imod Østen, og gik op ad dens Trappetrin; og han maalte Portens Dørtærskel til eet Maal i Bredden, den ene Dørtærskel til eet Maal i Bredden; **7** og Vagtkamre, hvert til eet Maal i Længden, og eet Maal i Bredden og fem Alen imellem Vagtkamrene, og Portens Dørtærskel ved Siden af Portens Forhal, set indenfra, til eet Maal. **8** Og han maalte Portens Forhal, set indenfra, til eet Maal. **9** Og han maalte Portens Forhal til otte Alen, og dens Piller til to Alen, og Portens Forhal vendte indad. **10** Og Vagtkamrene i Porten imod Øst vare tre paa denne og tre paa hin Side, de tre havde ens Maal, og ens Maal havde Pillerne paa denne og paa hin Side. **11** Og jhan maalte Portaabningens Bredde til ti Alen og Portens Længde til tretten Alen. **12** Og der var en afgrænset Plads foran Vagtkamrene af een Alen paa denne og en afgrænset Plads af een Alen paa hin Side; og hvert Vagtkammer var seks Alen paa denne og seks Alen paa den anden Side. **13** Og han maalte Porten, fra det ene Vagtkammers Tag indtil det andets Tag, til fem og tyve Alen i Bredden, Dør, imod Dør. **14** Og han satte Pillerne til tresindstyve Alen, og til Pillerne stødte Forgaarden, trindt omkring Porten. **15** Og fra Forsiden af Porten, hvor Indgangen er, indtil Forsiden af den indre Ports Forhal var der halvtredsindstyve Alen. **16** Og der var snævrer Vinduer paa Vagtkamrene og paa deres Piller imod den indvendige Side af Porten trindt omkring og ligesaa paa de fremstaaende Sidemure, og der var Vinduer trindt omkring indadtil, og paa Pillerne var der Palmer. **17** Og han førte mig til den ydre Forgaard, og se, der var Kamre og et tavlet Stengulv, lagt i Forgaarden trindt omkring; der var tredive Kamre paa dette Gulv. **18** Og det tavlede Gulv stødte op til Portenes Side, i Bredden svarende til Portbygningernes Længde; dette var det nedre Gulv. **19** Og han maalte Bredden fra Forsiden af den nederste Port indtil Forsiden af den indre Forgaard, set udvendig fra, til hundrede Alen, den østre og nordre Side. **20** Og Porten, som vendte imod Nord, paa den ydre Forgaard, dens Længde og dens Bredde maalte han, **21** og dens Vagtkamre, tre paa denne og tre paa hin Side, og dens Piller og dens fremstaaende Sidemure; den var efter den første Ports Maal, halvtredsindstyve Alen var dens Længde og fem og tyve Alen Bredden. **22** Og dens Vinduer og dens fremstaaende Sidemure og dens Palmer vare efter Maalet ved den Port, som vender imod Østen, og man gik ad syv Trappetrin op dertil, og dens fremstaaende Sidemure vare foran dem. **23** Og en Port førte til den indre Forgaard, lige over for Porten, der gik ud til Nord og Øst, og han maalte fra Port til Port hundrede Alen. **24** Og han førte mig imod Sønden, og se, der var en Port imod Sønden, og han maalte dens Piller og dens fremstaaende Sidemure efter de samme Maal. **25** Og der var Vinduer paa den og paa dens fremstaaende Sidemure trindt omkring, ligesom hine Vinduer; halvtredsindstyve Alen var Længden og fem og tyve Alen Bredden. **26** Og Opgangen dertil havde syv Trappetrin, og dens fremstaaende Sidemure vare foran dem, og den havde Palmer, een paa denne og een paa hin Side, paa dens Piller. **27** Og en Port førte til den indre Forgaard imod Sønden, og han maalte fra Port til Port imod Sønden hundrede Alen. **28** Og han førte mig til den indre Forgaard igennem den søndre Port, og han maalte den søndre Port etter det samme Maal, **29** og dens Vagtkamre og dens Piller og dens fremstaaende Sidemure efter de samme Maal; og der var Vinduer paa den og paa dens fremstaaende Sidemure trindt omkring, halvtredsindstyve Alen var Længden og fem og tyve Alen Bredden. **30** Og der var fremstaaende Sidemure trindt omkring, fem og tyve Alen var Længden og fem Alen Bredden. **31** Og dens fremstaaende Sidemure vendte imod den ydre Forgaard, og der var Palmer paa dens Piller, og Opgangen dertil var otte Trappetrin. **32** Og han førte mig til den indre Forgaard, imod Østen, og han maalte Porten efter de samme Maal **33** og dens Vagtkamre og dens Piller og dens fremstaaende Sidemure efter de samme Maal; og der var Vinduer paa den og paa dens fremstaaende Sidemure trindt omkring, halvtredsindstyve Alen var Længden og fem og tyve Alen Bredden. **34** Og dens fremstaaende Sidemure vendte imod den ydre Forgaard, og der var Palmer paa dens Piller, paa denne og paa hin Side, og Opgangen dertil var otte Trappetrin. **35** Og han førte mig til den nordre Port, og han maalte den efter de samme Maal, **36** dens Vagtkamre, dens Piller og dens fremstaaende Sidemure; og der var Vinduer paa den trindt omkring, halvtredsindstyve Alen var Længden og fem og tyve Alen Bredden. **37** Og dens Piller vendte imod den ydre Forgaard, og der var

Palmer paa dens Piller paa denne og paa hin Side, og Opgangen dertil var otte Trappetrin. **38** Og ved Pillerne ved Portene var der et Kammer med Dør; der skulde de afskylle Brændofferet. **39** Og i Portens Forhal stode to Borde paa denne og to Borde paa den anden Side, til derpaa at slagte Brændofferet og Syndofferet og Skyldofferet. **40** Og ved Siden udenfor, til Nord, naar man stiger opad til Indgangen til Porten, stode to Borde, og ved den anden Side, fra Portens Forhal, stode to Borde, **41** fire Borde paa denne og fire Borde paa den anden Side, ved Siden af Porten, i alt otte Borde, paa hvilke de skulde slagte. **42** Og der var fire Borde ved Trappen, af hugne Stene, halvanden Alen lange og halvanden Alen brede og een Alen høje; paa dem skulde de lægge Redskaberne, med hvilke de skulde slagte Brændofferet og Slagtofferet. **43** Og der var dobbelte Knage, som stode en Haandbred frem, befæstede paa Huset trindt omkring; og paa Bordene skulde Offerkødet lægges. **44** Og uden for den indre Port var der Kamre til Sangerne, inde i den indre Forgaard, som stødte op til Siden af den nordre Port, og deres Forside vendte imod Sønden; een Række var ved Siden af den østre Port, de vendte imod Nord. **45** Og han talte til mig: Kamrene, hvis Forside vender imod Sønden, ere for Præsterne, som tage Vare paa, hvad der er at varetage ved Huset. **46** Og Kamrene, hvis Forside vender imod Nord, ere for Præsterne, som tage Vare paa, hvad der er at varetage ved Alteret; disse ere Zadoks Børn, hvilke ud af Levi Børns Tal staa Herren nær for at tjene ham. **47** Og han maalte Forgaarden, Længden var hundrede Alen, og Bredden hundrede Alen, i Firkant, og Alteret stod lige for Huset. **48** Og han førte mig til Husets Forhal og maalte Forhallens Piller til fem Alen paa denne og fem Alen paa hin Side, og Portens Bredde var tre Alen til denne og tre Alen til den anden Side. **49** Forhallens Længde var tyve Alen og Bredden elleve Alen, og det paa Trappen, ad hvilken man gik op til den, og der stod Søjler ved Pillerne, een paa denne og een paa hin Side.

41 Og han førte mig til Templet og maalte Pillerne til seks Alen i Bredden paa denne og til seks Alen i Bredden paa hin Side, efter Paulunets Bredde. **2** Og Døren var ti Alen bred, men Dørens Sidevægge vare fem Alen paa denne og fem Alen paa hin Side, og han maalte dets Længde til fyrretyve Alen og Bredden til tyve Alen. **3** Og han gik indenfor og maalte Dørens Pille til to Alen og Døren til seks Alen og Dørens Bredde til syv Alen. **4** Og han maalte Længden, deraf til tyve Alen og Bredden til tyve Alen over for Templets Forside, og han sagde til mig: Dette er det Allerhelligste. **5** Og han maalte Husets Væg til seks Alen og Bredden af Sidebygningen til fire Alen trindt omkring Huset, til alle Sider. **6** Og Sidekamrene laa Kammer paa Kammer, tre i Højden, og det tredive Gange, og de naaede til Væggen, som Huset havde imod Sidekamrene, trindt omkring, saa at de bleve holdte, men bleve ikke holdte ved at gaa ind i Husets Væg. **7** Og det udvidede sig og var omgivet desto mere, jo højere man kom op, for hvert Lag Kamre; thi Husets Omgivelse tiltog, jo højere man kom op, trindt omkring Huset; derfor var Huset videre foroven, og saaledes gik det nederste op til det øverste, i samme Forhold som det mellemste. **8** Og jeg saa for Huset en Forhøjning, trindt omkring; Sidekamrene havde en Grundvold til et fuldt Maal, seks Alen op til Kanten. **9** Bredden af Væggen, som Sidekamrene havde udadtil, var fem Alen, og ligesaa den frie Plads ved Husets Sidebygninger. **10** Og imellem denne og Cellebygningerne var der en Bredde af tyve Alen, rundt om Huset, trindt omkring. **11** Og Døren til Sidekamrene vendte ud imod den frie Plads, een Dør imod Norden og een Dør imod Sønden, og Bredden af den frie Plads var fem Alen trindt omkring. **12** Og den Bygning, som laa imod Forsiden af det afskaarne Rum, der var yderst imod Vest, havde en Bredde af halvfjerdsindstyve Alen, og Bygningens Væg var fem Alen i Bredde trindt omkring; og den havde en Længde af halvfemsindstyve Alen. **13** Og han maalte Huset hundrede Alen i Længden, og det afskaarne Rum med Bygningen og dens Vægge til hundrede Alen i Længden; **14** og Bredden af Husets Forside og af det afskaarne Rum imod Øst til var hundrede Alen. **15** Saa maalte han Længden af Bygningen, der laa imod Forsiden af det afskaarne Rum, og som gik hen imod Bagsiden af dette, og Omgangene dertil paa den ene og paa den anden Side, til hundrede Alen; ogsaa det indre Tempel og Forhallerne i Forgaarden. **16** Dørtærsklerne og de snævre Vinduer, og Omgangene trindt omkring ved dem alle tre — over for Dørtærskelen var Panelet af Træ trindt omkring — og Rummet fra Jorden op til Vinduerne, hvilke Vinduer vare dækkede, **17** og Rummet oven over Døren, og det indtil det indre Hus

og udadtil, og hver Væg trindt omkring indentil og udentil: — Alt havde sit Maal. 18 Og der var gjort Keruber og Palmer, og der var en Palme imellem hver to Keruber, og hver Kerub havde to Ansigter. 19 Og den havde et Menneskeansigt imod Palmen til den ene Side og et Løveansigt imod Palmen til den anden Side; saaledes var der gjort paa hele Huset trindt omkring. 20 Fra Jorden indtil oven over Døren var der gjort Keruber og Palmer, nemlig paa Væggene af Templet. 21 Hver Dørstolpe i Templet var firkantet, og Forsiden af Helligdommen havde samme Udseende. 22 Alteret var af Træ, dets Højde var tre Alen og dets Længde to Alen, og det havde sine Hjørner, og dets Længde og dets Vægge vare af Træ; og han talte til mig: Dette er Bordet, som staar for Herrens Ansigt. 23 Og der var tvende Fløjdøre for Templet og for Helligdommen; 24 og Fløjdørene havde tvende Fløje, som atter bestode af tvende bevægelige Fløje, tvende for den ene Fløj og tvende Fløje for den anden. 25 Og der var gjort Keruber og Palmer paa dem, paa Templets Døre, ligesom der var gjort paa Væggene, og der var et Overdørstykke af Træ foran Forhallen udentil. 26 Og der var snævre Vinduer og Palmer til den ene og til den anden Side paa Siderne af Forhallen og paa Husets Sidekamre og paa Overdørstykkerne.

42 Og han førte mig ud til den ydre Forgaard ad Vejen imod Nord, og han førte mig til Cellebygningen, som laa tværs over for det afskaarne Rum, og som laa tværs over for Bygningen imod Nord, 2 hen foran Længden paa de hundrede Alen, med Dør imod Nord, og hvis Bredde var halvtredsindstyve Alen, 3 tværs over for de tyve Alen, som hørte til den indre Forgaard, og tværs over for det tavlede Stengulv, som var i den ydre Forgaard, der var Omgang over for Omgang i tre Stokværk. 4 Og foran Cellerne var der en Gang, ti Alen bred imod det indre, en Vej af een Alen, og deres Døre vare imod Nord. 5 Og de øverste Celler vare snævrere; thi Omgangene toge noget bort fra dem, saa at de vare mindre end de nederste og de midterste i Bygning; 6 thi de vare tre Loft høje og havde ikke Søjler som Søjlerne i Forgaardene; derfor vare de fra Gulvet af smallere end de nederste og de midterste. 7 Og en Mur udadtil, der løb lige med Cellerne hen imod den ydre Forgaard, gik foran Cellerne, dens Længde var halvtredsindstyve Alen; 8 thi Længden paa Cellerne, som vare i den ydre Forgaard, var halvtredsindstyve Alen; og se, foran Templet vare de hundrede Alen. 9 Og neden for den laa disse Celler; Indgangen var fra Øst, naar man gik til dem, fra den ydre Forgaard. 10 Paa Bredsiden af Forgaardens Mur, naar man gaar imod Øst, foran det afskaarne Rum og foran Bygningen var der Kamre. 11 Og der var en Vej foran dem, de havde samme Udseende som Cellerne imod Nord; som de havde disses Længde, saa havde de og disses Bredde og alle disses Udgange og disses Indretninger, og som disses Døre 12 saa vare og Dørene paa de Celler, som laa paa Sydsiden, en Dør, hvor Vejen begyndte, den Vej, som var over for den afmaalte Mur, imod Øst, naar man gik ind til dem. 13 Og han sagde til mig: Cellerne imod Norden og Cellerne imod Sønden, der ligge foran det afskaarne Rum, disse ere Helligdommens Celler, hvor Præsterne, som staa Herren nær, skulle æde det højhellige; der skulle de lægge det højhellige og Madofferet og Syndofferet og Skyldofferet, thi Stedet er helligt. 14 Naar Præsterne gaa ind, da skulle de ikke gaa ud igen af Helligdommen i den ydre Forgaard, men der skulle de nedlægge deres Klæder, i hvilke de gjøre Tjeneste, thi disse ere hellige; og de skulle iføre sig andre Klæder og saa nærme sig til det, som hører Folket til. 15 Og da han var færdig med Maalene i det indre Hus, førte han mig ud ad den Port, som vendte imod Østen, og han maalte der trindt omkring. 16 Han maalte Østsiden med Maalestokken til fem Hundrede Maal med Maalestokken trindt omkring. 17 Han maalte Nordsiden til fem Hundrede Maal med Maalestokken trindt omkring. 18 Han maalte Sydsiden til fem Hundrede Maal med Maalestokken. 19 Han gik om til Vestsiden og maalte fem Hundrede Maal med Maalestokken. 20 Paa de fire Sider maalte han det; der var en Mur trindt omkring, fem Hundrede Maal i Længden og fem Hundrede i Bredden, til at gøre Skel imellem det Hellige og det almindelige.

43 Og han førte mig til Porten, den Port, som vender imod Østen. 2 Og se, Israels Guds Herlighed kom fra Østen af, og Lyden deraf var som vældige Vandes Lyd, og Jorden lyste af hans Herlighed. 3 Og Synet, som jeg saa, var at se til som det Syn, hvilket jeg havde set, da jeg kom til Stadens Ødelæggelse, og det var Syner som det Syn, hvilket jeg havde set ved Floden Kebar; og jeg faldt paa mit Ansigt. 4 Og Herrens Herlighed drog ind i Huset igennem Porten, som vendte imod Østen. 5 Og en Aand opløftede mig

og førte mig til den indre Forgaard; og se, Herrens Herlighed fyldte Huset. **6** Og jeg hørte een tale til mig fra Huset af, og der var en Mand, som stod hos mig. **7** Og han sagde til mig: Du Menneskesøn! dette er min Trones Sted og mine Fodsaalers Sted, hvor jeg vil bo midt iblandt Israels Børn evindelig; og Israels Hus skal ikke ydermere vanhellige mit hellige Navn, de og deres Konger, med deres Bolen og med deres Kongers Lig, med deres Høje, **8** idet de satte deres Dørtærskel ved min Dørtærskel og deres Dørstolper ved mine Dørstolper, og der kun var en Væg imellem mig og imellem dem; og de vanhelligede mit hellige Navn med deres Vederstyggeligheder, som de bedreve, saa at jeg lod dem fortæres i min Vrede. **9** Nu skulle de fjerne deres Bolen og deres Kongers Lig langt bort fra mig; og jeg vil bo midt iblandt dem evindelig. **10** Du Menneskesøn! forkynd Israels Hus om dette Hus, at de maa skamme sig for deres Misgerninger og maale den afmaalte Bygning. **11** Og dersom de skamme sig over alt det, som de have gjort, vis dem saa Husets Skikkelse og dets Indretning og dets Udgange og dets Indgange og Skikkelsen af alt det enkelte deri og alle dets Bestemmelser, ja, Skikkelsen af alt det enkelte der og alle dets Love, og skriv det for deres Øjne, at de maa bevare hele dets Skikkelse og alle dets Bestemmelser og gøre efter dem. **12** Dette er Loven om Huset: Paa Bjergets Top skal hele dets Grænse trindt omkring være højhellig; se, dette er Loven om Huset. **13** Og dette er Alterets Maal i Alen, hver Alen til en almindelig Alen og en Haandbred: Fodens Indfatning skal være een Alen høj og een Alen bred, og Listen derom paa Randen deraf trindt omkring skal være eet Spand; og dette er Alterets Grundvold. **14** Og fra Indfatningen af Foden paa Jorden indtil den nederste Afsætning skal der være to Alen og i Bredden een Alen; men fra den lille Afsætning indtil den store Afsætning skal der være fire Alen og i Bredden een Alen. **15** Og Harel skal være fire Alen, og fra Ariel og opad skal der være de fire Horn. **16** Og Ariel skal være tolv Alen lang og tolv Alen bred, i Firkant, efter sine fire Sider. **17** Og Afsætningen skal være fjorten Alen i Længden, med, fjorten Alen i Bredden, efter sine fire Sider, og Listen trindt omkring den en halv Alen, og Indfatningen af Foden dertil en Alen trindt omkring, og Trappen derop vende imod Østen. **18** Og han sagde til mig: Du Menneskesøn! saa siger den Herre, Herre: Dette er Bestemmelserne om Alteret, paa den Dag det bliver gjort for at ofre Brændoffer derpaa og for at stænke Blod derpaa. **19** Og du skal give Præsterne af Levi Stamme, som ere af Zadoks Sæd, og som ere mig nær for at tjene mig, siger den Herre, Herre, en ung Okse til Syndoffer. **20** Og du skal tage af dens Blod og stryge paa dets fire Horn og paa de fire Hjørner af Afsætningen og paa Listen trindt omkring; og du skal rense det for Synd og udsone det. **21** Og du skal tage Syndofferets Okse, og man skal opbrænde den paa den bestemte Plads i Huset, liden for Helligdommen. **22** Men den anden Dag skal du ofre en Gedebuk, som er lydefri, til Syndoffer; og de skulle rense Alteret for Synd, ligesom de rensede det for Synd med Oksen. **23** Naar du er færdig med at rense det for Synd, skal du ofre en ung Okse, lydefri, og en lydefri Væder af Hjorden. **24** Og du skal føre dem frem for Herrens Ansigt; og Præsterne skulle kaste Salt paa dem og ofre dem til et Brændoffer for Herren. **25** Syv Dage skal du tilberede en Buk til Syndoffer hver Dag; og en ung Okse og en Væder af Hjorden, som ere lydefri, skulle de tilberede. **26** I syv Dage skulle de udsone Alteret og rense det og fylde dets Haand. **27** Og naar de have fuldendt de Dage, da skal det ske paa den ottende Dag og fremdeles, at Præsterne skulle tilberede eders Brændofre og eders Takofre paa Alteret, og jeg vil have Behag i eder, siger den Herre, Herre.

44 Og han førte mig tilbage til Helligdommens ydre Port, som vender imod Østen, og den var tillukket. **2** Og Herren sagde til mig: Denne Port skal være tillukket, den skal ikke oplades, og ingen Mand skal gaa ind ad den, thi Herren, Israels Gud, er gaaet ind ad den, og den skal være tillukket. **3** Hvad Fyrsten angaar, saasom han er Fyrste, han skal sidde i den for at æde Brød for Herrens Ansigt; han skal gaa ind ad Vejen til Portens Forhal og gaa ud ad samme Vej. **4** Og han førte mig til Porten imod Nord foran Huset, og jeg saa og se: Herrens Herlighed fyldte Herrens Hus; og jeg faldt paa mit Ansigt. **5** Og Herren sagde til mig: Du Menneskesøn! læg det paa Hjerte, og se med dine Øjne, og hør med dine Øren alt det, som jeg taler med dig om alle Herrens Hus's Bestemmelser og om alle dets Love, og lad dit Hjerte agte paa Indgangen til Huset igennem alle Helligdommens Udgange. **6** Og du skal sige til de genstridige, til Israels Hus: Saa siger den Herre, Herre: Lad det være eder nok med alle eders Vederstyggeligheder, Israels Hus! **7** idet I

have indført fremmede med uomskaaret Hjerte og uomskaaret Kød til at være i min Helligdom for at vanhellige mit Hus, naar I ofrede mit Brød: Det fede og Blodet, saa at de brøde min Pagt, foruden alle eders Vederstyggeligheder; **8** og I toge ikke Vare paa, hvad der var at varetage i mine Helligdomme, men I satte nogle til at tage Vare paa, hvad jeg vilde have varetaget i min Helligdom, efter eders eget Tykke. **9** Saa siger den Herre, Herre: Ingen fremmed med uomskaaret Hjerte og uomskaaret Kød skal komme i min Helligdom, ingen af alle de fremmede, som ere iblandt Israels Børn. **10** Men selv Leviterne, som fjernede sig fra mig, medens Israel for vild, da det forvildede sig fra mig eftej sine Afguder, de skulle bære deres Misgerning. **11** Dog skulle de tjene udi min Helligdom som Opsynsmænd ved Husets Porte og være Tjenere i Huset; de skulle slagte Brændofferet og Slagtofferet for Folket, og de skulle staa for dets Ansigt til at tjene det. **12** Fordi de have tjent dem over for deres Afguder og ere blevne Israels Hus til Anstød, saa det syndede, derfor har! jeg opløftet min Haand imod dem, siger den Herre, Herre, at de skulle bære deres Misgerning. **13** Og de skulle ikke komme mig nær til at gøre Præstetjeneste for mig eller til at nærme sig nogen af mine hellige Ting, de højhellige Ting; men de skulle bære deres Skam og deres Vederstyggeligheder, som de have gjort. **14** Og jeg vil sætte dem til at tage Vare paa, hvad der er at varetage i Huset ved alt Arbejde der og ved alt, hvad der skal gøres. **15** Men de Præster af Levi Stamme, som ere af Zadoks Børn, og som toge Vare paa, hvad der var at varetage i min Helligdom, der Israels Børn fore vild fra mig, de skulle komme mig nær til at tjene mig; og de skulle staa for mit Ansigt til at ofre mig det fede og Blodet, siger den Herre, Herre. **16** De skulle gaa ind i min Helligdom og nærme sig mit Bord til at tjene mig og til at tage Vare paa, hvad jeg vil have varetaget. **17** Og det skal ske, naar de gaa ind ad den indre Forgaards Port, da skulle de føre sig i linnede Klæder; og ingen Uld skal komme paa dem, naar de tjene i den indre Forgaards Porte og indenfor. **18** Der skal være linnede Huer paa deres Hoveder, og linnede Underklæder skulle være om deres Lænder; de skulle ikke ombinde sig, saa at de komme i Sved. **19** Og naar de gaa ud i den ydre Forgaard, i den ydre Forgaard til Folket, skulle de føre sig af deres Klæder, i hvilke de gøre Tjeneste, og lægge dem i de hellige Celler, og de skulle iføre sig andre Klæder, at de ikke skulle hellige Folket med deres Klæder. **20** Og de skulle ikke rage deres Hoved, ikke heller lade Haaret vokse frit; de skulle omhyggeligt klippe jieres Hovedhaar. **21** Og Vin skal ingen af Præsterne drikke, naar de gaa ind i den indre Forgaard. **22** Og de skulle ikke tage sig en Enke eller fraskilt til Hustru; men Jomfruer, af Israels Hus's Sæd, og den Enke, som er Enke efter en Præst, maa de tage. **23** Og de skulle lære mit Folk at gøre Skel imellem det hellige og det vanhellige og kundgøre dem Forskellen imellem det urene og det rene. **24** Og ved en Trætte skulle de staa som Dommere, og efter mine Domme skulle de dømme i den; og mine Love og mine Skikke ved alle mine Højtider skulle de varetage, og mine Sabbater skulle de helligholde. **25** Og ingen, af dem skal gaa til et Lig, saa at de blive urene; dog for en Fader og for en Moder og for en Søn og for en Datter, for en Broder i og for en Søster, som ikke har været gift, tør de blive urene. **26** Men efter hans Renselse skal man tælle ham syv Dage. **27** Og paa den Dag, han gaar ind i Helligdommen, i den indre Forgaard, for at gøre Tjeneste i Helligdommen, skal han ofre sit Syndoffer, siger den Herre, Herre. **28** Og det skal være deres Arvelod: Jeg er deres Arv; og I skulle ikke give dem Ejendom i Israel: Jeg er deres Ejendom. **29** Madofferet og Syndofferet og Skyldofferet, dem skulle de æde, og alt bandlyst Gods i Israel skal være deres. **30** Og det første af al Førstegrøde af alle Slags og al Offergave af alle Slags, af alle eders Offergaver, det skal høre Præsterne til; og det første af eders Dejg skulle I give Præsten, at jeg maa lade Velsignelse hvile over dit Hus. **31** Intet Aadsel og intet sønderrevet, det være sig Fugl eller Dyr, skulle Præsterne æde.

45 Og naar I udlodde Landet til Arv, skulle I forlods udtage en Gave til Herren, et helligt Stykke af Landet; Længden skal være fem og tyve Tusinde Maal lang og Bredden ti Tusinde; det skal være helligt inden for hele sin Grænse trindt omkring. **2** Deraf skal der til Helligdommen høre fem Hundrede Maal imod fem Hundrede i Firkant trindt omkring; og til en Friplads for den trindt omkring skal der tages halvtredsindstyve Alen. **3** Og efter at dette er maalt, skal du maale i Længden fem og tyve Tusinde og i Bredden ti Tusinde Maal, og deri skal Helligdommen, det Allerhelligste, være. **4** Det skal være en hellig

Del af Landet, det skal høre Præsterne til, som tjene i Helligdommen, dem, som staa nær for at tjene Herren; og der skal være Plads for dem til Huse og en hellig Plads for Helligdommen. **5** Og fem og tyve Tusinde Maal i Længden og ti Tusinde i Bredden skal være for Leviterne, som gøre Tjeneste i Huset; de skulle have tyve Kamre til Ejendom. **6** Og I skulle give til Stadens Ejendom fem Tusinde Maal i Bredden og fem og tyve Tusinde i Længden, ved Siden af Gaven til Helligdommen; det skal høre alt Israels Hus til. **7** Og Fyrsten Skulle I give paa denne og paa hin Side af Gaven til Helligdommen og af Stadens Ejendom lige over for Gaven til Helligdommen og lige over for Stadens Ejendom et Stykke fra Vestsiden ud imod Vesten og fra Østsiden ud imod Østen, og i Længde svarende til en af Stamlodderne fra Grænsen imod Vesten til Grænsen imod Østen. **8** Dette skal han have som Land, som Ejendom i Israel, og mine Fyrster skulle ikke ydermere undertrykke mit Folk, men overlade Israels Hus Landet efter deres Stammer. **9** Saa siger den Herre, Herre: Lad det være eder nok, I Israels Fyrster! lader Vold og Undertrykkelse være borte! gører Ret og Retfærdighed, hører op med at fortrænge mit Folk! siger den Herre, Herre. **10** I skulle have rette Vægtskaale og ret Efa og ret Bath. **11** Efa og Bath skulle være ens Maal, saa at en Bath skal holde en Tiendedel af en Homer; og en Efa en Tiendedel af en Homer; man skal bestemme deres Maal efter en Homer. **12** Og en Sekel skal være tyve Gera; en Mine skal være eder tyve Sekel, fem og tyve Sekel, femten Sekel. **13** Dette skal være Offergaven, som I skulle yde: En Sjettedel Efa af en Homer Hvede, og I skulle give en Sjettedel Efa af en Homer Byg. **14** Og den bestemte Afgift af Olie, Olien efter Bath, skal være: En Tiendedel Bath af en Kor, som holder ti Bath og er en Homer; thi ti Bath ere en Homer; **15** og eet Lam af en Faarehjord paa to Hundrede, fra Israels vandrige Græsgang, til Madoffer og til Brændoffer og til Takofre, til at gøre Forsoning for dem, siger den Herre, Herre. **16** Alle Folk i Landet skulle være forpligtede til denne Gave for Fyrsten i Israel. **17** Og det skal paaligge Fyrsten at bringe Brændofre og Madoffer og Drikoffer paa Højtiderne og paa Nymaanederne og paa Sabbaterne, paa alle Israels Hus's Højtider; han skal udrede Syndofferet og Madofferet og Brændofferet og Takofrene til at gøre Forsoning for Israels Hus. **18** Saa siger den Herre, Herre: I den første Maaned, paa den første Dag i Maaneden skal du tage en lydefri ung Okse, og du skal rense Helligdommen for Synd. **19** Og Præsten skal tage af Syndofferets Blod og komme paa Husets Dørstolper og paa de fire Hjørner af Alterets Afsætning og paa Dørstolperne af den indre Forgaards Port. **20** Og saaledes skal du gøre paa den syvende Dag i Maaneden for hver, som har syndet af Vanvare og Enfoldighed; og I skulle udsone Huset. **21** I den første Maaned, paa den fjortende Dag i Maaneden, skal det være Paaske hos eder, en syv Dages Højtid, da der skal ædes usyret Brød. **22** Og paa den samme Dag skal Fyrsten ofre for sig og for alt Folket i Landet en Okse til Syndoffer. **23** Men paa de syv Højtidsdage skal han ofre Herren som Brændoffer syv Øksne og syv Vædre, som ere lydefri, til hver Dag af de syv Dage, og en Gedebuk til Syndoffer hver Dag. **24** Og han skal ofre som Madoffer en Efa med hver Okse og en Efa med hver Væder og en Hin Olie til hver Efa. **25** I den syvende Maaned, paa den femtende Dag i Maaneden, paa Højtiden, skal han gøre ligesaa i syv Dage, saavel med Syndofferet som med Brændofferet, og saavel med Madofferet som og med Olien.

46 Saa siger den Herre, Herre: Den indre Forgaards Port, som vender imod Østen, skal være tillukket de seks Arbejdsdage; men paa Sabbatens Dag skal den oplades, og paa Nymaanedens Dag skal den oplades. **2** Og Fyrsten skal gaa ind ad Vejen til Portens Forhal udenfra og staa ved Portens Dørstolper; og Præsterne skulle tilberede hans Brændoffer og hans Takofre, og han skal tilbede paa Dørtærskelen, i Porten, og saa gaa ud; og Porten skal ikke tillukkes inden Aftenen. **3** Og Landets Folk skal tilbede ved Indgangen til samme Port, paa Sabbaterne og paa Nymaanederne, for Herrens Ansigt. **4** Og Brændofferet, som Fyrsten skal bringe Herren paa Sabbatens Dag, skal bestaa i seks lydefrie Lam og een lydefri Væder. **5** Og Madofferet skal være en Efa med Væderen, og med Lammene et Madoffer, som hans Haand maatte give; og en Hin Olie til hver Efa. **6** Men paa Nymaanedens Dag skal det være en lydefri ung Okse og seks Lam og en Væder, de skulle være lydefrie. **7** Og som Madoffer skal han ofre en Efa med Oksen og en Efa med Væderen, men med Lammene saa meget, som hans Haand formaar; og at Olie en Hin til hver Efa. **8** Og naar Fyrsten gaar ind, skal han gaa ind ad Vejen til Portens Forhal og gaa ud ad samme Vej. **9** Og naar Folket i Landet gaar

ind for Herrens Ansigt paa Højtiderne, skal den, som gaar ind ad den nordre Ports Vej for at tilbede, gaa ud ad den søndre Ports Vej; og den, som gaar ind ad den søndre Ports Vej, skal gaa ud ad den nordre Ports Vej; man skal ikke gaa tilbage ad den Ports Vej, som man gik ind ad, men de skulle gaa ud hver lige frem for sig. **10** Og Fyrsten, han skal gaa ind midt iblandt dem, naar de gaa ind, og naar de gaa ud, skulle de gaa ud sammen. **11** Men paa Festerne og paa Højtiderne skal Madofferet være en Efa med Oksen og en Efa med Væderen, men med Lammene, hvad hans Haand maatte give; og af Olie en Hin til hver Efa. **12** Og naar Fyrsten vil gøre et frivilligt Offer, Brændoffer eller Takofre, frivilligt for Herren, da skal man oplade ham Porten, som vender imod Østen, og han skal bringe sit Brændoffer og sine Takofre, ligesom han gør paa Sabbatens Dag; og han skal gaa ud, og man skal lukke Porten, efter at han er udgangen. **13** Og du skal ofre et lydefrit Lam, eet Aar gammelt, til Brændoffer dagligt for Herren; hver Morgen skal du ofre det. **14** Og du skal ofre som Madoffer dertil hver Morgen en Sjettedel af en Efa, og en Tredjedel af en Hin Olie til at væde det fine Mel med; det er et Madoffer for Herren, evige Bestemmelser for bestandigt. **15** Og de skulle tilberede Lammet og Madofferet og Olien hver Morgen til et bestandigt Brændoffer. **16** Saa siger den Herre, Herre: Naar Fyrsten giver nogen af sine Sønner en Gave, saa er det dennes Arv, hans Sønner skal det tilhøre; det er deres Ejendom til Arv. **17** Men naar han giver en af sine Tjenere en Gave af sin Arv, da skal det høre denne til indtil Frihedsaaret og da komme til Fyrsten igen; kun hans Sønner skal den Arv, enhver faar, tilhøre. **18** Og Fyrsten skal ikke tage af Folkets Arv, saa at han fortrænger dem fra deres Ejendom; af sin egen Ejendom skal han lade sine Sønner arve, for at ikke mit Folk skal adspredes og nogen komme bort fra sin Ejendom. **19** Og han førte mig ad Indgangen, som var ved Siden af Porten, hen til de hellige Celler, som vare for Præsterne, og som vendte imod Nord; og se, der var en Plads ved den yderste Ende, imod Vesten. **20** Og han sagde til mig: Dette er den Plads, hvor Præsterne skulle koge Skyldofferet og Syndofferet, hvor de skulle bage Madofferet for ikke at bære det ud til den ydre Forgaard, saa at de hellige Folket. **21** Og han førte mig ud i den ydre Forgaard og lod mig gaa forbi de fire Hjørner i Forgaarden, og se, der var en Indhegning i hvert Hjørne af Forgaarden. **22** I de fire Hjørner af Forgaarden var der lukkede Indhegninger, fyrretyve Alen i Længden og tredive Alen i Bredden; alle fire Hjørneindhegninger havde samme Maal. **23** Og der var en muret Ring trindt omkring i dem, trindt omkring for dem alle fire; og der var Kogesteder gjorte neden under de murede Ringe trindt omkring. **24** Og han sagde til mig: Dette er Kokkenes Hus, hvor Husets Tjenere skulle koge Folkets Slagtoffer.

47 Og han førte mig tilbage til Husets Dør, og se, der gik Vand ud under Husets Dørtærskel, imod Østen hen; thi Husets Forside vendte imod Øst; og Vandet løb ned forneden, ud fra den højre Side af Indgangen til Huset, Syd om Alteret. **2** Og han førte mig ud ad Vejen gennem den nordre Port og førte mig omkring udenom hen til den ydre Port, den, som vender imod Øst; og se, der rislede Vand ud fra den højre Side af Indgangen. **3** Der Manden gik ud imod Østen, da havde han en Maalesnor i sin Haand; og han maalte tusinde Alen, og han førte mig igennem Vandet, Vand til Anklerne. **4** Og han maalte atter tusinde Alen og førte mig igennem Vandet, Vand til Knæerne; og han maalte atter tusinde og førte mig over, Vand til Hofterne. **5** Og han maalte atter tusinde, da var det blevet en Bæk, hvilken jeg ikke kunde gaa igennem; thi Vandet gik højt, Vand til at svømme i, en Bæk, som man ikke kunde gaa igennem. **6** Og han sagde til mig: Har du set det, du Menneskesøn! og han ledte mig og førte mig tilbage langs Bækkens Bred. **7** Idet han førte mig tilbage, se, da stod der saare mange Træer ved Bredden af Bækken, paa denne og paa den anden Side. **8** Og han sagde til mig: Dette Vand gaar ud imod det østre Grænseland og strømmer ned over den slette Mark og gaar ud i Havet; naar det er ført ud i Havet, da blive Vandene friske. **9** Og det skal ske, at alt levende, som vrimler over alt, hvor Bækken kommer hen, skal leve op, og at der skal være saare mange Fisk; thi naar disse Vande ere komne derhen, blive hine friske, og der bliver Liv over alt, hvor Bækken kommer hen, **10** Og det skal ske, at der skal stak Fiskere ved Siden deraf, fra En-Gedi og indtil En-Eglaim skal der udbredes Fiskegarn, der skal være Fisk der efter sit Slags, som Fisk i det store Hav, saare mange. **11** Men Sumpene derved og Grøfterne derved, de skulle ikke blive friske, de ere givne hen til Salt. **12** Og ved Bækken, ved dens Bred, paa denne og paa den anden Side skal der

opvokse alle Haande Træer med spiselig Frugt, der skal ikke falde et Blad af noget, og Frugten derpaa skal ikke faa Ende, hver Maaned skulle de bære ny Frugt, thi deres Vande gaa ud fra Helligdommen; og Frugten deraf skal være til Spise og Bladene deraf til Lægedom. **13** Saa siger den Herre, Herre: Dette er Landemærket, efter hvilket I skulle tage Landet til Arv, for de tolv Israels Stammer; Josef skal have tvende Parter. **14** Og I skulle tage det til Arv, den ene som den anden, efterdi jeg har opløftet min Haand paa at ville give eders Fædre det; og dette Land skal tilfalde eder som Arv. **15** Og dette er Landets Grænse: Paa Nordsiden, fra det store Hav Vejen til Hethlon i Retning ad Zedad. **16** Hamath, Berotha, Sibraim, som ligger imellem Damaskus's Landemærke og imellem Hamaths Landemærke, Hazer-Tikon, som ligger op til Havrans Landemærke; **17** og Landemærket fra Havet af skal være Hazar-Enon, Damaskus's Landemærke, og i Nord imod Nord til er det Hamaths Landemærke; og dette er Nordsiden. **18** Men paa Østsiden, imellem Havran og Damaskus og Gilead paa den ene og imellem Israels Land paa den anden Side, er Jordanen, fra Landemærket skulle I maale indtil det østre Hav; og dette er Østsiden. **19** Og Sydsiden imod Sønden skal være fra Tamar til Kivevandet ved Kades, til Bækken ud imod det store Hav; og dette er Sydsiden imod Sønden. **20** Og Vestsiden skal være det store Hav fra Landemærket indtil tværs over for Hamath; dette er Vestsiden. **21** Og I skulle dele dette Land imellem eder, imellem Israels Stammer. **22** Og det skal ske, at I skulle udlodde det til Arv for eder og for de fremmede, som opholde sig midt iblandt eder, og som have avlet Børn midt iblandt eder; og de skulle være eder som den indfødte iblandt Israels Børn, de skulle tage i Arv med eder midt iblandt Israels Stammer. **23** Og det skal ske i den Stamme, hvor den fremmede opholder sig, der skulle I give ham Arv, siger den Herre, Herre.

48 Og disse ere Navnene paa Stammerne: Fra Enden imod Nord, langs Vejen til Hethlon, i Retning af Hamath, Hazar-Enon, Damaskus's Landemærke imod Nord til, langs Hamath, dette fra den østre til den vestre Side, skal være Dans — een Lod; **2** og ved Siden af Dans Landemærke, fra den østre Side indtil den vestre Side, skal være Asers — een Lod; **3** og ved Siden af Asers Landemærke, fra den østre Side indtil den vestre Side Nafthalis — een Lod; **4** og ved Siden af Nafthalis Landemærke, fra dep østre Side indtil den vestre Side, Manasses — een Lod; **5** og ved Siden af Manasses Landemærke, fra den, østre Side, indtil den vestre Side, Efraims — een Lod; **6** og ved Siden af Efraims Landemærke, fra den østre Side indtil den vestre Side, Rubens — een Lod; **7** og ved Siden af Rubens Landemærke, fra den østre Side indtil den vestre Side, Judas — een Lod; **8** og ved Siden af Judas Landemærke, fra den østre Side indtil den vestre Side, skal den Gave ligge, som I forlods skulle udtage, fem og tyve Tusinde Maal i Bredden, og i Længden som een af Lodderne, fra den østre Side indtil den vestre Side, og Helligdommen skal være midt derudi. **9** Gaven, som I skulle udtage til Herren, skal være i Længden fem og tyve Tusinde Maal og i Bredden ti Tusinde. **10** Og de, der skulle have den hellige Gave, ere Præsterne; de skulle have imod Norden fem og tyve Tusinde Maal og imod Vesten i Bredden ti Tusinde og imod Østen i Bredden ti Tusinde og imod Sønden i Længden fem og tyve Tusinde; og Herrens Helligdom skal være midt derudi; **11** Præsterne, hver den af Zadoks Børn, som er helliget, de, som toge Vare paa, hvad jeg vilde have varetaget, og som ikke fore vild, der Israels Børn fore vild, saaledes som Leviterne fore vild, **12** dem skal en Del af Gaven af Landet tilhøreren højhellig Del ved Siden af Leviternes Landemærke. **13** Men Leviterne skulle have ved Siden af Præsternes Landemærke fem og tyve Tusinde Maal i Længden og ti Tusinde i Bredden; hver Længde skal være fem og tyve Tusinde Maal og Bredden ti Tusinde. **14** Og de skulle intet sælge deraf, og ingen skal bortbytte noget deraf; det er som en Førstegrøde af Landet og maa ikke gaa over til andre; thi det er helliget Herren. **15** Men de fem Tusinde Maal, som blive tilovers i Bredden, de forreste af de fem og tyve Tusinde, skulle være almindeligt Land for Staden til Beboelse og til fri Plads; og Staden skal ligge midt derudi. **16** Og disse skulle være dens Maal: Nordsiden fire Tusinde og fem Hundrede Maal og Sydsiden fire Tusinde og fem Hundrede og Østsiden fire Tusinde og fem Hundrede og Vestsiden fire Tusinde og fem Hundrede. **17** Og der skal være en fri Plads for Staden, imod Nord to Hundrede og halvtredsindstyve Maal og imod Sønden to Hundrede og halvtredsindstyve og imod Østen to Hundrede og halvtredsindstyve og imod Vesten to Hundrede og halvtredsindstyve. **18** Men hvad der bliver tilovers i Længden, langs med den hellige Gave, ti Tusinde Maal imod Østen og ti

Tusinde imod Vesten, det skal være langs med den hellige Gave, og hvad det indbringer skal være til Brød for Stadens Arbejdere. **19** Og Stadens Arbejdere, af alle Israels Stammer, skulle dyrke det. **20** Den hele Gave skal være fem og tyve Tusinde Maal i Længden imod tusinde i Bredden; en Fjerdedel i Forhold til den hellige Gave skulle I tage til Stadens Ejendom. **21** Men Fyrsten skal have det, som er blevet tilovers paa denne og paa den anden Side af den hellige Gave og af Stadens Ejendom, over for de fem og tyve Tusinde, som Gaven udgør, ud til det østre Landemærke, og imod Vesten, over for de fem og tyve Tusinde Maal, ud til det vestre Landemærke, langs Stamlodderne, det skal tilhøre Fyrsten; og det skal være en hellig Gave, og Husets Helligdom skal være midt derudi. **22** Og hvad der er fra Leviternes Ejendom af og fra Stadens Ejendom af, hvilken kommer til at ligge midt imellem det, der tilfalder Fyrsten, hvad der ligger imellem Judas Landemærke og Benjamins Landemærke, det skal være Fyrstens. **23** Og de øvrige Stammer ere: Fra den østre Side indtil den vestre Side, Benjamins — een Lod; **24** og ved Siden af Benjamins Landemærke, fra den østre Side indtil den vestre Side, Simeons — een Lod; **25** og ved Siden af Simeons Lande mærke, fra den østre Side indtil den vestre Side, Isaskars — een Lod; **26** og ved Siden af Isaskars Landemærke, fra den østre Side indtil den vestre Side, Sebulons — een Lod; **27** og ved Siden af Sebulons Landemærke, fra den østre Side indtil den vestre Side, Gads — een Lod; **28** og ved Siden af Gads Landemærke, ved den søndre Side imod Sønden, der skal Landsgrænsen være fra Thamar af til Kivevandet ved Kades til Bækken ud imod det store Hav. **29** Dette er det Land, som I skulle udlodde til Arv for Israels Stammer, og disse ere deres Stamlodder, siger den Herre, Herre. **30** Og disse ere Stadens Ydergrænser: Paa Nordsiden fire Tusinde og fem Hundrede Maal; **31** og Stadens Porte skulle kaldes efter Israels Stammers Navne, tre Porte imod Norden: Rubens Port een, Judas Port een, Levis Port een; **32** og paa Østsiden fire Tusinde og fem Hundrede Maal, og tre Porte, nemlig: Josefs Port een, Benjamins Port een, Dans Port een; **33** og paa Sydsiden fire Tusinde og fem Hundrede Maal, og tre Porte: Simeons Port een, Isaskars Port een, Sebulons Port een; **34** paa Vestsiden fire Tusinde og fem Hundrede, og deres tre Porte: Gads Port een, Asers Port een, Nafthalis Port een. **35** Trindt omkring skal der være atten Tusinde Maal; og Stadens Navn skal være fra nu af: „Herren der".

Daniel

1 I Jojakims, Judas Konges, Regerings tredje Aar drog Nebukadnezar, Kongen af Babel, til Jerusalem og belejrede den. **2** Og Herren gav Jojakim, Judas Konge, i hans Haand samt en Del af Guds Hus's Kar, og dem lod han føre til Sinears Land, til sin Guds Hus; og Karrene lod han føre ind i sin Guds Skatkammer. **3** Og Kongen sagde til Aspenas, sin Overhofmester, at han skulde lade nogle komme af Israels Sønner, baade af den kongelige Slægt og af de fornemme, **4** unge Mennesker, aldeles uden Lyde og smukke af Udseende, med Gave til at forstaa al Slags Visdom og til at lære Kundskab og blive kyndige i Vidskab, og i hvilke der var Dygtighed til at tjene i Kongens Palads; og at han skulde lade dem lære kaldæisk Skrift og Tungemaal. **5** Og Kongen bestemte, at de Dag for Dag skulde have deres Del af Kongens Mad og af den Vin, som han drak, og at man skulde opdrage dem i tre Aar; og naar de vare til Ende, da skulde de staa for Kongens Ansigt. **6** Iblandt dem var der af Judas Børn: Daniel, Hanania, Misael og Asaria. **7** Og Overhofmesteren gav dem Navne: Daniel kaldte han Beltsazar og Hanania Sadrak og Misael Mesak og Asaria Abed-Nego. **8** Men Daniel satte sig for i sit Hjerte, at han ikke vilde besmitte sig med Kongens Mad og med den Vin, som han drak; derfor begærede han af Overhofmesteren, at han maatte blive fri for at besmitte sig. **9** Og Gud lod Daniel finde Naade, og Barmhjertighed for Overhofmesterens Ansigt. **10** Og Overhofmesteren sagde til Daniel: Jeg frygter for min Herre, Kongen, som har bestemt eders Mad og eders Drikke; thi hvorfor skulde han se, at eders Ansigter saa slettere ud end Drengenes, som ere jævnaldrende med eder, og I bringe Skyld over mit Hoved hos Kongen! **11** Da sagde Daniel til den Melzar, som Overhofmesteren havde sat over Daniel, Hanania, Misael og Asaria: **12** Forsøg dog med dine Tjenere i ti Dage; og lad dem give os Grøntsager at æde og Vand at drikke; **13** og lad da vort Udseende blive synet af dig som og de Drenges Udseende, hvilke æde af Kongens Mad; og som du da ser, saa gør med dine Tjenere! **14** Og han adlød dem i denne Sag og forsøgte det med dem i ti Dage. **15** Og efter at ti Dage vare til Ende, viste det sig, at deres Udseende var smukkere, og at de vare federe af Kød end alle Drengene, som aade Kongens Mad. **16** Da borttog Melzar deres Mad og den Vin, de skulde drikke, og gav dem Grøntsager. **17** Og disse fire unge Mennesker gav Gud Kundskab og Forstand i al Slags Skrift og Visdom; men Daniel forstod sig paa alle Slags Syner og Drømme. **18** Og der Dagene vare til Ende, efter hvilke Kongen havde sagt, at man skulde føre dem frem, da førte Overhofmesteren dem frem for Nebukadnezars Ansigt. **19** Og Kongen talte med dem, og ingen af dem alle sammen blev funden som Daniel, Hanania, Misael og Asaria; og de stode for Kongens Ansigt. **20** Og i alle Sager, der krævede Visdom og Indsigt, og om hvilke Kongen spurgte dem, fandt han dem ti Gange at overgaa alle de Spaamænd og Besværgere, som vare i hans hele Rige. **21** Og Daniel blev indtil Kong Kyrus's første Aar.

2 Og i Nebukadnezars andet Regeringsaar drømte Nebukadnezar Drømme, og hans Aand blev bekymret, og det var forbi for ham med hans Søvn. **2** Da sagde Kongen, at de skulde kalde Spaamændene og Besværgerne og Troldkarlene og Kaldæerne for at forkynde Kongen hans Drømme; og de kom og stode for Kongens Ansigt. **3** Og Kongen sagde til dem: Jeg drømte en Drøm, og min Aand blev bekymret, saa at jeg maa vide Drømmen. **4** Da talte Kaldæerne til Kongen paa Syrisk: Kongen leve evindelig! sig dine Tjenere Drømmen, og vi skulle kundgøre Udtydningen. **5** Kongen svarede og sagde til Kaldæerne: Ordet fra mig staar fast: Dersom I ikke kundgøre mig Drømmen og Udtydningen derpaa, skulle I blive huggede i Stykker og eders Huse blive gjorte til en Møgdynge. **6** Men dersom I kundgøre Drømmen og Udtydningen derpaa, da skulle I bekomme Skænk og Gave og stor Ære af mig; derfor kundgører mig Drømmen og Udtydningen derpaa! **7** De svarede anden Gang og sagde: Kongen sige sine Tjenere Drømmen, saa ville vi kundgøre Udtydningen. **8** Kongen svarede og sagde: Sandelig, jeg mærker, at I ville vinde Tid, efterdi I se, at Ordet fra mig staar fast; **9** dersom I ikke kundgøre mig Drømmen, da er der een Dom over eder, og I ere komne overens om at sige løgnagtig og fordærvelig Tale for mig, indtil Tiden forandrer sig; derfor siger mig Drømmen, saa kan jeg vide, at I kunne kundgøre mig Udtydningen derpaa. **10** Kaldæerne svarede Kongen og sagde: Der er intet Menneske paa Jorden, som kan kundgøre det, som Kongen forlanger, efterdi ingen stor og mægtig Konge har begæret saadan Ting af nogen Spaamand eller Besværger eller Kaldæer. **11** Og den Ting, som Kongen

begærer, er svar, og der er ingen anden, som kan kundgøre den for Kongen, uden Guderne, hvis Bolig ikke er hos Menneskene. **12** Over dette blev Kongen fortørnet og meget vred, og han befalede, at man skulde udrydde alle vise i Babel. **13** Og Befalingen udgik, og de vise bleve ihjelslagne; og man ledte efter Daniel og hans Medbrødre, for at de kunde blive ihjelslagne. **14** Da gav Daniel et klogt og forstandigt Svar til Ariok, Øversten for Kongens Livvagt, som var gaaet ud for at ihjelslaa de vise i Babel. **15** Han svarede og sagde til Ariok, Kongens mægtige Mand: Hvorfor kommer denne strenge Befaling fra Kongen? Saa gav Ariok Sagen til Kende for Daniel. **16** Og Daniel gik ind og begærede af Kongen, at han vilde give ham Tid, og at han maatte kundgøre Kongen Udtydningen. **17** Da gik Daniel til sit Hus og kundgjorde Hanania, Misael og Asaria, sine Medbrødre, Sagen, **18** og det, for at de skulde begære Barmhjertighed af Gud i Himmelen angaaende denne Hemmelighed, for at de ikke skulde udrydde Daniel og hans Medbrødre tillige med Resten af de vise i Babel. **19** Da blev Hemmeligheden aabenbaret for Daniel i et Syn om Natten; da velsignede Daniel Himmelens Gud. **20** Daniel svarede og sagde: Velsignet være Guds Navn fra Evighed og indtil Evighed; thi Visdommen og Kraften er hans. **21** Og han forandrer Tider og Timer, han afsætter Konger og indsætter Konger; han giver de vise Visdom og de forstandige Kundskab. **22** Han aabenbarer de dybe og skjulte Ting; han ved, hvad der er i Mørket, og Lyset bor hos ham. **23** Dig, mine Fædres Gud! lover og priser jeg, thi du har givet mig Visdom og Styrke; og du har nu kundgjort mig det, vi begærede af dig, thi du har kundgjort os Kongens Sag. **24** Derfor gik Daniel ind til Ariok, som Kongen havde befalet at udrydde de vise i Babel; han gik hen og sagde saaledes til ham: Udryd ikke de vise i Babel; før mig ind for Kongen, saa vil jeg kundgøre Kongen Udtydningen. **25** Da førte Ariok Daniel hastelig: ind for Kongen og sagde saaledes til ham: Jeg har fundet iblandt det bortførte Folk af Juda en Mand, som vil kundgøre Kongen Udtydningen. **26** Kongen svarede og sagde til Daniel, hvis Navn var Beltsazar: Er du i Stand til at kundgøre mig den Drøm, som jeg saa, og Udtydningen derpaa? **27** Daniel svarede Kongen og sagde: Hemmeligheden som Kongen begærer, kunne de vise, Besværgerne, Spaamændene og Sandsigerne ikke kundgøre Kongen. **28** Men der er en Gud i Himmelen, som aabenbarer hemmelige Ting, han har kundgjort Kong Nebukadnezar, hvad der skal ske i de sidste Dage; din Drøm og dit Hoveds Syner paa dit Leje ere disse: **29** Du Konge! dine Tanker opstege paa dit Leje om, hvad der skulde ske herefter; og han, som aabenbarer hemmelige Ting, har kundgjort dig, hvad der skal ske. **30** Og mig er denne Hemmelighed aabenbaret, ikke af den Visdom, som er i mig, fremfor alle dem, der leve; men for at Udtydningen skulde gives Kongen til Kende, og du maatte komme til at vide dit Hjertes Tanker. **31** Du, Konge! saa, og se, der var et højt Billede, samme Billede var stort, og dets Glans var herlig; det stod foran dig, og dets Udseende var forfærdeligt. **32** Dette Billedes Hoved var af fint Guld, dets Bryst og dets Arme af Sølv, dets Bug og dets Lænder af Kobber, **33** dets Ben vare af Jern, dets Fødder til Dels af Jern og til Dels af Ler. **34** Du saa, indtil der blev en Sten løsreven, og det ikke ved Hænder, og den slog Billedet paa dets Fødder, som vare af Jern og Ler, og knuste dem. **35** Da blev Jernet, Leret, Kobberet, Sølvet og Guldet knuste paa een Gang og bleve ligesom Avner fra Tærskepladserne om Sommeren, og Vinden borttog dem, og intet Sted blev fundet for dem; men den Sten, som sønderslog Billedet, blev til et stort Bjerg og opfyldte hele Jorden. **36** Det er Drømmen, og Udtydningen derpaa skulle vi sige Kongen. **37** Du, Konge, Kongernes Konge, hvem Himmelens Gud har givet Riget, Magten og Styrken og Æren, **38** og har allesteds, hvor Mennesker bo, Dyrene paa Marken og Fuglene under Himmelen, givet dem i din Haand og ladet dig herske over dem alle: Du selv er Guldholdet **39** Og efter dig skal opkomme et andet Rige, ringere end dit, og et tredje Rige endnu, af Kobber, som skal herske over hele Jorden. **40** Og et fjerde Rige skal være stærkt som Jernet; eftersom Jernet knuser og sønderslaar alt, skal det som Jernet der sønderslaar, knuse og sønderslaa alle hine. **41** Men at du saa Fødderne og Tæerne til Dels at være af Pottemagerler og til Dels af Jern, betyder, at det skal blive et delt Rige, og at der skal blive noget af Jernets Styrke derudi, efterdi du saa, at Jernet var blandet med Leret. **42** Og at Tæerne paa Fødderne vare til Dels af Jem og til Dels af Ler, betyder, at Riget for en Del skal være stærkt og for en Del skrøbeligt. **43** At du saa Jernet blandet med Leret, betyder, at de skulle blande sig ved Slægtskabsforbindelser, men dog ikke indbyrdes holde sammen; se, ligesom Jernet

ikke kan blandes med Leret. 44 Men i disse Kongers Dage skal Himmelens Gud oprette et Rige, som i al Evighed ikke skal forgaa, og hvis Regering ikke skal overlades til noget andet Folk; det skal knuse og tilintetgøre alle hine Riger; men selv skal det bestaa evindelig, 45 efterdi du saa, at en Sten blev løsrevet fra Bjerget, og det ikke ved Hænder, og at den knuste Jernet, Kobberet, Leret, Sølvet og Guldet. Den store Gud har ladet Kongen vide, hvad der skal ske herefter, og Drømmen staar fast, og Udtydningen derpaa er vis. 46 Da faldt Kong Nebukadnezar paa sit Ansigt og nedbøjede sig for Daniel, og han befalede, at man skulde ofre ham Madofre og Røgelse. 47 Kongen svarede Daniel og sagde: Sandt er det, at eders Gud, han er en Gud over Guder og en Herre ovør Konger, og Hemmeligheders Aabenbarer, efterdi du har kunnet aabenbare denne Hemmelighed. 48 Da gjorde Kongen Daniel stor og gav ham mange store Gaver og gjorde ham til Fyrste over hele Landskabet Babel og til øverste Forstander for alle de vise i Babel. 49 Og Daniel begærede af Kongen, at han til Bestyrelsen over Landskabet Babel vilde beskikke Sadrak, Mesak og Abed-Nego; men Daniel blev ved Kongens Hof.

3 Kong Nebukadnezar lod gøre et Billede af Guld, dets Højde var tresindstyve Alen og dets Bredde seks Alen; han oprejste det i Dalen Dura, i Landskabet Babel. 2 Og Kong Nebukadnezar sendte hen at forsamle Statholderne, Befalingsmændene og Landshøvdingerne, Overdommerne, Rentemestrene, de lovkyndige, Dommerne og alle de mægtige i Landskaberne, for at de skulde komme til Indvielsen af Billedet, som Kong Nebukadnezar havde oprejst. 3 Da forsamledes Statholderne, Befalingsmændene og Landshøvdingerne, Overdommerne, Rentemestrene, de lovkyndige, Dommerne og alle de mægtige i Landskaberne til Indvielsen af Billedet, som Kong Nebukadnezar havde oprejst; og de stode foran Billedet, som Nebukadnezar havde oprejst. 4 Og Herolden raabte med Vælde: Lader det være eder sagt, I Folk, Stammer og Tungemaal! 5 paa den Tid, I høre Lyden af Hornet, Fløjten, Citharen, Harpen, Psalteren, Sækkepiben og alle Slags Spil, skulle I falde ned og tilbede Guldbilledet, som Kong Nebukadnezar har oprejst. 6 Og hvo som ikke falder ned og tilbeder, skal i den samme Time kastes midt i den brændende Ilds Ovn. 7 Derfor paa den Tid, da alle Folkene hørte Lyden af Hornet, Fløjten, Citharen, Harpen, Psalteren og alle Slags Spil, faldt alle Folk, Stammer og Tungemaal ned og tilbade det Guldbillede, som Kong Nebukadnezar havde oprejst. 8 Derfor gik paa samme Tid nogle kaldæiske Mænd frem og rejste Beskyldninger imod Jøderne. 9 De svarede og sagde til Kong Nebukadnezar: Kongen leve evindelig! 10 Du, Konge! gav en Befaling, at hvert Menneske, som hørte Lyden af Hornet, Fløjten, Citharen, Harpen, Psalteren og Sækkepiben og alle Slags Spil, skulde falde ned og tilbede Guldbilledet; 11 og at hvo som ikke faldt ned og tilbad, skulde kastes midt i den brændende Ilds Ovn. 12 Der er nu nogle jødiske Mænd, som du har beskikket til Bestyrelsen af Landskabet Babel: Sadrak, Mesak og Abed-Nego, disse Mænd agte ikke, o Konge! paa dig, de dyrke ikke dine Guder og tilbede ikke det Guldbillede, som du har oprejst. 13 Da befalede Nebukadnezar i Vrede og Harme, at man skulde føre Sadrak, Mesak og Abed-Nego frem; da bleve disse Mænd førte frem for Kongen. 14 Nebukadnezar svarede og sagde til dem: Mon det er et oplagt Raad, Sadrak, Mesak og Abed-Nego! at I ikke ville dyrke min Gud og ej tilbede det Guldbillede, som jeg har oprejst? 15 Nu vel, dersom I paa den Tid, naar I høre Lyden af Hornet, Fløjten, Citharen, Harpen, Psalteren og Sækkepiben og alle Slags Spil, ere rede til at falde ned og tilbede det Billede, som jeg har gjort —; men dersom I ikke tilbede, skulle I i den samme Time kastes midt i den brændende Ilds Ovn; og hvo er den Gud, som skal redde eder af mine Hænder? 16 Sadrak, Mesak og Abed-Nego svarede og sagde til Kongen: Nebukadnezar! vi have ikke fornødent at svare dig et Ord herpaa. 17 Dersom vor Gud, som vi dyrke, kan redde os, saa redder han os af den brændende Ilds Ovn og af din Haand, o Konge! 18 Men hvis ikke skal det være dig vitterligt, o Konge! at vi ikke ville dyrke dine Guder og ej tilbede det Guldbillede, som du har oprejst. 19 Da blev Nebukadnezar fuld af Harme, og hans Ansigts Udseende blev forandret imod Sadrak, Mesak og Abed-Nego; han svarede og sagde, at man skulde gøre Ovnen syv Gange hedere, end man plejede at hede den. 20 Og Mænd, vældige Mænd i hans Hær befalede han, at de skulde binde Sadrak, Mesak og Abed-Nego for at kaste dem i den brændende Ilds Ovn. 21 Da bleve disse Mænd bundne i deres Undertøj, deres Kjoler og deres Kapper og deres øvrige Klæder og kastede midt i den brændende Ilds Ovn. 22 Derfor, eftersom Kongens Ord var strengt,

og Ovnen var hedet overmaade, dræbte Ildens Lue de Mænd, som havde bragt Sadrak, Mesak og Abed-Nego op. **23** Men disse tre Mænd, Sadrak, Mesak og Abed-Nego, faldt bundne midt i den brændende Ilds Ovn. **24** Da forfærdedes Nebukadnezar og stod hastelig op; han svarede og sagde til sine Raadsherrer: Lode vi ikke kaste tre Mænd bundne midt i Ilden? De svarede og sagde til Kongen: Visselig, o Konge! **25** Han svarede og sagde: Se, jeg ser fire Mænd, som gaa løse midt i Ilden, og der er intet beskadiget paa dem; og den fjerdes Udseende er ligesom en Gudesøns. **26** Da traadte Nebukadnezar frem for Mundingen af den brændende Ilds Ovn; han svarede og sagde: Sadrak, Mesak og Abed-Nego, I den højeste Guds Tjenere! gaar ud og kommer hid; da gik Sadrak, Mesak og Abed-Nego ud midt af Ilden. **27** Og Statholderne, Befalingsmændene og Landshøvdingerne og Kongens Raadsherrer samledes; de saa disse Mænd, at Ilden ingen Magt havde haft over deres Legemer, og at Haaret paa deres Hoveder ikke var svedet og deres Undertøj ikke forandret og at Lugt af Ild ikke var gaaet over dem. **28** Og Nebukadnezar svarede og sagde: Lovet være Sadraks, Mesaks og Abed-Negos Gud! som sendte sin Engel og reddede sine Tjenere, som forlode sig paa ham; og de handlede imod Kongens Ord og hengave deres Legemer, fordi de ikke vilde dyrke eller tilbede nogen Gud, uden deres Gud. **29** Og der er givet Befaling af mig, at den af ethvert Folk, Stamme og Tungemaal, som i Tale forser sig imod Sadraks, Mesaks og Abed-Negos Gud, skal hugges i Stykker og hans Hus gøres til en Møgdynge, fordi der er ingen anden Gud, der saaledes kan frelse. **30** Da lod Kongen Sadrak, Mesak og Abed-Nego nyde Lykke i Landskabet Babel.

4 Rong Nebukadnezar til alle Folk, Stammer og Tungemaal, som bo paa den ganske Jord: Eders Fred være mangfoldig! **2** Det behager mig at forkynde de Tegn og de underfulde Gerninger, som den højeste Gud har gjort imod mig; **3** Hans Tegn — hvor store! og hans underfulde Gerninger — hvor mægtige! hans Rige er et evigt Rige og hans Herredømme fra Slægt til Slægt! **4** Jeg Nebukadnezar var tryg i mit Hus og livsfrisk i mit Palads. **5** Jeg saa en Drøm, og den forfærdede mig, og Tanker paa mit Leje og mit Hoveds Syner forvirrede mig. **6** Derfor blev givet Befaling af mig, at man skulde føre alle vise i Babel ind for mig, for at de skulde kundgøre mig Drømmens Udtydning. **7** Da kom Spaamændene, Besværgerne, Kaldæerne og Sandsigerne ind; og jeg sagde dem Drømmen, men de kunde ikke kundgøre mig Udtydningen derpaa. **8** Men til sidst kom Daniel, som kaldes Beltsazar efter min Guds Navn, og i hvem de hellige Guders Aand er, ind for mig; og jeg sagde ham Drømmen. **9** Beltsazar, du Øverste for Spaamændene! efterdi jeg ved, at de hellige Guders Aand er i dig, og at ingen Hemmelighed er dig vanskelig: Sig mig Synerne i min Drøm, som jeg saa, og Udtydningen derpaa. **10** Og mit Hoveds Syner paa mit Leje vare: Jeg saa og se, der var et Træ midt i Landet, og det var meget højt. **11** Træet blev stort og stærkt, og dets Højde rakte til Himmelen, og man kunde se det indtil hele Jordens Ende. **12** Løvet derpaa var dejligt, og der var megen Frugt derpaa, og der var Føde for alt, som var derpaa; under det fandt Dyrene paa Marken Skygge, og i Grenene derpaa boede Himmelens Fugle, og alt Kød nærede sig deraf. **13** Jeg saa i mit Hoveds Syner paa mit Leje, og se, en Vægter, det er en hellig, for ned fra Himmelen. **14** Han raabte med Vælde og sagde saaledes: Hugger Træet om og afhugger dets Grene, afriver dets Løv og spreder dets Frugt; Dyrene flygte fra dets Læ og Fuglene fra dets Grene! **15** Dog lader Stubben med dens Rødder blive tilbage i Jorden, men i Baand af Jern og Kobber, i Markens Græs; og lad ham vædes med Himmelens Dug, og hans Del være med Dyrene af Urterne paa Jorden! **16** Hans Hjerte skal forandres, saa at det ikke er et Menneskes, og et Dyrs Hjerte skal gives ham; og syv Tider skulle omskiftes over ham. **17** Tingen er i Vægternes besluttede Raad, og Sagen er de helliges Befaling, paa det de, som leve, kunne kende, at den Højeste har Magt over Menneskens Rige og giver det til hvem, han vil, og ophøjer den ringe iblandt Menneskene over det. **18** Denne Drøm saa jeg, Kong Nebukadnezar; men du, Beltsazar! sig Udtydningen, efterdi alle vise i mit Rige ikke kunne kundgøre Udtydningen, men du kan det, fordi de hellige Guders Aand er i dig. **19** Da stod Daniel, hvis Navn er Beltsazar, en Stund forskrækket, og hans Tanker forfærdede ham; men Kongen svarede og sagde: Beltsazar! lad Drømmen og Udtydningen ikke forfærde dig; Beltsazar svarede og sagde: Min Herre! Drømmen gælde dine Hadere og dens Udtydning dine Fjender! **20** Træet, som du saa, og som blev stort og stærkt, og hvis Højde rakte til Himmelen, og som

saas over al Jorden, 21 og hvorpaa der var dejligt Løv og megen Frugt og Føde for alt, som var derpaa, under hvilket Dyrene paa Marken boede, og i hvis Grene Himmelens Fugle byggede: 22 Dette er dig selv, o Konge! i thi du er bleven stor og stærk; og din Magt er bleven stor og rækker til Himmelen og dit Herredømme til Jordens Ende. 23 Men at Kongen saa en Vægter, det er en hellig, fare ned fra Himmelen og sige: Hugger Træet om og ødelægger det, dog lader Stubben med dens Rødder blive tilbage i Jorden, men i Baand af Jern og Kobber, i Markens Græs; og lad ham vædes af Himmelens Dug og hans Del være med Dyrene paa Marken, indtil syv Tider omskiftes over ham, 24 da er dette Udtydningen, o Konge! og dette er den Højestes besluttede Raad, som skal komme over min Herre, Kongen: 25 Nemlig, man skal støde dig ud fra Folk, og din Bolig skal være hos Dyrene paa Marken, og man skal lade dig æde Urter som Øksne og vædes af Himmelens Dug, og syv Tider skulle omskiftes over dig, indtil du kender, at den Højeste har Magt over Menneskens Rige og giver det til, hvem han vil. 26 Men at der sagdes: Man skulde lade Træets Stub med dens Rødder blive tilbage, det betyder, at dit Rige skal overdrages dig igen fra den Tid, du erkender, at Himlene ere mægtige. 27 Derfor, o Konge! lad mit Raad behage dig, og afbryd dine Synder ved Retfærdighed og dine Misgerninger ved Barmhjertighed imod de elendige, dersom din Fred skal have Varighed. 28 Alt dette kom over Kong Nebukadnezar. 29 Der tolv Maaneder vare til Ende, gik han omkring paa det kongelige Palads i Babel. 30 Kongen svarede og sagde: Er dette ikke det store Babel, som jeg har bygget til et kongeligt Hus ved min Styrkes Magt og til min Herligheds Ære? 31 Da Ordet endnu var i Kongens Mund, faldt der en Røst af Himmelen: Det være dig sagt, Kong Nebukadnezar! Riget er gaaet bort fra dig. 32 Og man skal støde dig ud fra Folk, og din Bolig skal være hos Dyrene paa Marken, man skal lade dig æde Urter som Øksne, og syv Tider skulle omskiftes over dig, indtil du kender, at den Højeste har Magt over Menneskens Rige og giver det til, hvem han vil. 33 I samme Stund gik Ordet i Opfyldelse over Nebukadnezar, og han blev udstødt fra Menneskene og aad Urter som Øksne, og hans Legeme blev vædet af Himmelens Dug, indtil hans Haar voksede som Ørnefjer og hans Negle som Fuglekløer. 34 Men der disse Dage vare til Ende, opløftede jeg, Nebukadnezar, mine Øjne til Himmelen, og min Forstand kom til mig igen, og jeg lovede den Højeste og priste og ærede ham, som lever evindelig; thi hans Herredømme er et evigt Herredømme, og hans Rige varer fra Slægt til Slægt. 35 Og alle, som bo paa Jorden, ere som intet at regne, efter sin Villie gør han med Himmelens Hær og med dem, som bo paa Jorden; og der er ingen, som kan hindre hans Haand og sige ham: Hvad gør du? 36 Paa samme Tid kom min Forstand til mig igen, og til mit Kongedømmes Ære kom min Herlighed og Glans til mig igen, og mine Raadsherrer og mine Fyrster søgte mig; og jeg blev indsat i mit Rige, og større Herlighed blev mig tillagt. 37 Nu priser og ophøjer og ærer jeg, Nebukadnezar, Himmelens Konge; thi alle hans Gerninger ere Sandhed, og hans Stier ere Retfærdighed, og han kan ydmyge dem, som vandre i Hovmodighed.

5 Kong Belsazar gjorde et stort Gæstebud for sine tusinde Fyrster og drak Vin i Nærværelse af de tusinde. 2 Der Belsazar havde smagt Vinen, befalede han, at de skulde bringe de Kar af Guld og Sølv, som hans Fader, Nebukadnezar, havde taget ud af Templet, som var i Jerusalem, for at Kongen og hans Fyrster, hans Hustruer og hans Medhustruer kunde drikke af dem. 3 Da bragte man Guldkarrene, som de havde taget ud af Helligdommen i Guds Hus, som var i Jerusalem; og de drak af dem, Kongen og hans Fyrster, hans Hustruer og hans Medhustruer. 4 De drak Vin og priste de Guder, som vare af Guld og Sølv, Kobber, Jern, Træ og Sten. 5 I samme Stund kom Fingre frem af en Menneskehaand og skreve lige over for Lysestagen paa Kalken af Væggen i det kongelige Palads, og Kongen saa Haanden, som skrev. 6 Da skiftede Kongen Farve, og hans Tanker forvirrede ham, og hans Lænders Ledemod bleve slappe, og hans Knæ sloge imod hinanden. 7 Kongen raabte med Vælde, at man skulde lade Besværgerne, Kaldæerne og Sandsigerne komme ind; Kongen tiltalte dem og sagde til de vise af Babel: Hver den, der læser denne Skrift og kundgør mig dens Udtydning, skal klædes i Purpur og bære en Guldkæde om sin Hals og være den tredjemægtige i Riget. 8 Da kom alle Kongens vise ind; men de kunde hverken læse Skriften eller kundgøre Kongen Udtydningen. 9 Da blev Kong Belsazar meget forfærdet, og han skiftede Farve, og hans Fyrster bleve forvirrede. 10 Ved Kongens og hans Fyrsters Tale

kom Dronningen ind i Gæstebudssalen; Dronningen svarede og sagde: Kongen leve evindelig! lad ikke dine Tanker forvirre dig, og skift ikke Farve! **11** Der er en Mand i dit Rige, i hvem de hellige Guders Aand er, og i din Faders Dage blev Oplysning og Klogskab og Visdom lig Guders Visdom funden i ham, og din Fader, Kong Nebukadnezar, satte ham over Spaamændene, Besværgerne, Kaldæerne, Sandsigerne — din Fader, o Konge! **12** fordi der var en ypperlig Aand og Forstand og Klogskab til at udtyde Drømme og kundgøre mørke Taler og løse Knuder funden i ham, i Daniel, hvem Kongen kaldte Beltsazar; lad da nu Daniel kalde, saa skal han kundgøre Udtydningen. **13** Da blev Daniel ført ind for Kongen; Kongen svarede og sagde til Daniel: Er du Daniel, en af de bortførte fra Juda, hvilke Kongen, min Fader, førte fra Juda? **14** Jeg har hørt om dig, at Gudernes Aand er i dig, og at Oplysning og Klogskab og ypperlig Visdom er funden i dig. **15** Og nu ere de vise, Besværgerne, førte ind for mig, at de skulle læse denne Skrift og kundgøre mig dens Udtydning, men de kunne ikke kundgøre mig denne Sags Udtydning. **16** Men jeg har hørt om dig, at du kan give Udtydninger og løse Knuder; nu, dersom du kan læse denne Skrift og kundgøre mig dens Udtydning, da skal du blive klædt i Purpur og bære en Guldkæde om din Hals og være den tredjemægtige i Riget. **17** Da svarede Daniel og sagde til Kongen: Behold du dine Foræringer, og giv en anden dine Gaver, jeg skal alligevel læse Skriften for Kongen og kundgøre ham Udtydningen. **18** Du Konge! den højeste Gud gav din Fader, Nebukadnezar, Rige og Magt og Ære og Herlighed. **19** Og for dens Magts Skyld, som han havde givet ham, skælvede og frygtede alle Folk, Stammer og Tungemaal for ham; han ihjelslog, hvem han vilde, og lod leve, hvem han vilde, og ophøjede, hvem han vilde, og fornedrede, hvem han vilde. **20** Og der hans Hjerte ophøjede sig, og hans Aand forhærdede sig til Hovmodighed, blev han nedstødt fra sin kongelige Trone, og man tog Æren fra ham. **21** Og han blev udstødt fra Menneskens Børn, og hans Hjerte blev ligesom Dyrenes, og hans Bolig var hos Vildæslerne, man lod ham æde Urter som Øksne, og hans Legeme vædedes af Himmelens Dug, indtil han kendte, at den højeste Gud har Magt over Menneskens Rige og sætter over det, hvem han vil. **22** Og du, Belsazar, hans Søn, har ikke ydmyget dit Hjerte, da du dog vidste alt dette. **23** Men du har ophøjet dig over Himmelens Herre, og man frembar hans Hus's Kar for dig, og du og dine Fyrster, dine Hustruer og dine Medhustruer drak Vin af dem, og du priste de Guder, som ere af Sølv og Guld, Kobber, Jern, Træ og Sten, som ikke se og ikke høre og ikke forstaa; men den Gud, i hvis Haand din Aande er, og i hvis Magt al din Vej er, har du ikke æret. **24** Da blev denne Haand udsendt fra ham og denne Skrift optegnet. **25** Og dette er Skriften, som er optegnet: Mene, Mene, Tekel, Ufarsin. **26** Dette er Udtydningen af Talen: „Mene", Gud har talt dit Riges Dage og gjort Ende paa det. **27** „Tekel", du er vejet paa Vægtskaale og funden for let. **28** „Feres", adsplittet er dit Rige og givet Mederne og Perserne. **29** Da gav Belsazar Befaling, og de klædte Daniel i Purpur, med en Halskæde om hans Hals, og de udraabte om ham, at han skulde være den tredjemægtige i Riget. **30** I samme Nat blev Belsazar, Kaldæernes Konge, ihjelslagen. **31** Og Mederen Darius modtog Riget, da han omtrent var to og tresindstyve Aar gammel.

6 Det, behagede Darius at beskikke over Riget hundrede og tyve Statholdere, som skulde være i det hele Rige, **2** og for disse tre overordnede, af hvilke Daniel var een, til hvilke disse Statholdere skulde aflægge Regnskab, at Kongen ikke skulde lide Skade. **3** Da overgik denne Daniel de overordnede og Statholderne, fordi der var en ypperlig Aand i ham; og Kongen tænkte paa at beskikke ham over det hele Rige. **4** Da søgte de overordnede og Statholderne at finde Sag imod Daniel, hvad Regeringen angik; men de kunde ingen Sag eller slet Handling finde, fordi han var tro, og ingen Forseelse eller slet Handling fandtes hos ham. **5** Da sagde disse Mænd: Vi finde ingen Sag imod denne Daniel, med mindre vi kunde finde den imod ham i hans Guds Lov. **6** Da kom disse overordnede og Statholdere i Hobetal til Kongen, og de sagde saaledes til ham: Kong Darius leve evindelig! **7** Alle overordnede i Riget, Befalingsmændende og Statholderne, Raadsherrerne og Landshøvdingerne have raadslaget med hverandre om, at Kongen skal stadfæste en Befaling og bekræfte et Forbud, at enhver, som beder en Bøn til nogen Gud eller noget Menneske i tredive Dage uden til dig, o Konge! skal kastes i Løvekulen. **8** Nu, o Konge! skal du stadfæste Forbudet og opsætte det skriftligt, at det ikke kan forandres, efter Medernes og Persernes Lov, som ikke kan tilbagekaldes. **9** Derfor opsatte Kong Darius Skriftet og Forbudet. **10** Og der Daniel havde faaet

at vide, at Skriftet var opsat, gik han ind i sit Hus, hvilket paa sin øverste Sal havde Vinduer aabne imod Jerusalem; og tre Tider om Dagen faldt han paa sine Knæ og bad og lovpriste Gud, alt som han havde gjort tilforn. **11** Da kom disse Mænd i Hobetal og fandt Daniel bedende og bønfaldende for sin Gud. **12** Da kom de frem og talte for Kongen om Kongens Forbud: Har du ikke opsat et Forbud om, at hvert Menneske, som beder nogen Gud eller noget Menneske om noget i tredive Dage uden dig, o Konge! skal kastes i Løvekulen? Kongen svarede og sagde: Ordet staar fast efter Medernes og Persernes Lov, som ikke kan tilbagekaldes. **13** Da svarede de og sagde til Kongen: Daniel, en af de bortførte fra Juda, har ikke agtet paa dig, o Konge! eller paa Forbudet, som du har opsat, men beder sin Bøn tre Tider om Dagen. **14** Der Kongen hørte det Ord, blev han meget bedrøvet og vendte sin Hu til Daniel for at udfri ham; og indtil Solen gik ned, gjorde han sig Umage for at redde ham. **15** Da kom disse Mænd i Hobetal til Kongen, og de sagde til Kongen: Vid, o Konge! at det er Medernes og Persernes Lov, at intet Forbud og ingen Befaling, som Kongen stadfæster, kan forandres. **16** Da gav Kongen Befaling, og de førte Daniel frem og kastede ham i Løvekulen; Kongen svarede og sagde til Daniel: Din Gud, som du stedse dyrker, han frelse dig! **17** Og der blev bragt en Sten og lagt for Aabningen af Kulen, og Kongen forseglede den med sin Ring og med sine Fyrsters Ringe, at intet angaaende Daniel skulde forandres. **18** Da gik Kongen til sit Palads og tilbragte Natten uden at have spist og lod ingen Medhustru føre ind til sig, og hans Søvn veg fra ham. **19** Da stod Kongen op om Morgenen i Dagningen og gik hastelig hen til Løvekulen. **20** Og der han kom nær til Kulen, til Daniel, raabte han med bedrøvet Røst; Kongen talte og sagde til Daniel: Daniel! du den levende Guds Tjener, mon din Gud, som du stedse har dyrket, har kunnet udfri dig fra Løverne? **21** Da talte Daniel med Kongen: Kongen leve evindelig! **22** Min Gud sendte sin Engel og lukkede Løvernes Mund, saa at de ikke have gjort mig Skade, efterdi jeg er funden uskyldig for ham, og heller ikke for dig har jeg begaaet nogen Misgerning, o Konge! **23** Da blev Kongen meget glad og befalede, at man skulde drage Daniel op af Kulen; og Daniel blev dragen op af Kulen, og der blev ingen Skade funden paa ham, fordi han havde troet paa sin Gud. **24** Da gav Kongen Befaling, og man førte disse Mænd, som havde anklaget Daniel, frem og kastede dem og deres Børn og deres Hustruer i Løvekulen; og de kom ikke til Bunden i Kulen, førend Løverne bemægtigede sig dem og knuste alle deres Ben. **25** Da skrev Kong Darius til alle Folk, Stammer og Tungemaal, som boede, paa den hele Jord: Eders Fred være mangfoldig! **26** Af mig er givet Befaling, at man udi mit hele Riges Herredom skal skælve og frygte for Daniels Gud; thi han er den levende Gud, og den, som bliver evindelig, og hans Rige er et uforkrænkeligt, og hans Herredømme varer til Verdens Ende. **27** Han er den, som udfrier, og som redder og gør Tegn og underfulde Ting i Himmelen og paa Jorden, han, som udfriede Daniel af Løvernes Vold. **28** Og denne Daniel havde Lykke under Darius's Regering og under Perseren Kyrus's Regering.

7 I Belsazar, Kongen af Babels, første Aar saa Daniel en Drøm og sit Hoveds Syner paa sit Leje; da skrev han Drømmen op, Hovedindholdet fremsatte han. **2** Daniel fortalte og sagde: Jeg saa i mit Syn om Natten, og se, de fire Vejr under Himmelen brøde frem paa det store Hav. **3** Og der opsteg fire store Dyr af Havet, det ene anderledes end det andet. **4** Det første var som en Løve, og det havde Vinger som en Ørn; jeg saa til, indtil dets Vinger bleve afrevne, og det blev rettet i Vejret fra Jorden og rejst op paa Fødderne som et Menneske, og det blev givet et Menneskehjerte. **5** Og se, et andet Dyr, næstefter, ligt en Bjørn, og det rejste sig til den ene Side, og det havde tre Ribben i sin Mund, imellem sine Tænder; og man sagde saaledes til det: Staa op, æd meget Kød! **6** Derefter saa jeg, og se, et andet Dyr, ligt en Parder, og det havde fire Vinger som af en Fugl paa sin Ryg; og dette Dyr havde fire Hoveder, og der blev givet det Magt. **7** Derefter saa jeg i Nattesynerne og se, et fjerde Dyr, frygteligt og forfærdeligt og meget stærkt, og det havde store Jerntænder, det aad og knuste og nedtraadte det overblevne med sine Fødder; og det var anderledes end alle de Dyr, som havde været før det, og det havde ti Horn. **8** Jeg agtede nøje paa Hornene, og se, et andet lidet Horn skød op imellem dem, og tre af de forrige Horn bleve oprykkede for det; og se, der var Øjne som Menneskeøjne paa dette Horn, og en Mund, som talte store Ting. **9** Jeg blev ved at se, indtil Stole bleve satte frem, og den Gamle af Dage satte sig; hans Klæder vare hvide som Sne og Haaret paa hans Hoved som ren Uld, hans Stol var Ildsluer, Hjulene derpaa

brøndende Ild. 10 En Strøm af Ild brød frem og gik ud fra ham; tusinde Gange tusinde tjente ham, og ti Tusinde Gange ti Tusinde stode for ham; Retten blev sat og Bøgerne opladte. 11 Da saa jeg til, fordi man havde hørt de store Ord, som Hornet havde talt; jeg saa til, indtil Dyret blev ihjelslaget og dets Legeme lagt øde og givet hen til at brændes i Ilden. 12 Og hvad de øvrige Dyr angaar, var deres Magt forbi, og dem havde det været givet, hvor længe de skulde leve til Tid og Stund. 13 Jeg vedblev at se i Synerne om Natten, og se, med Himmelens Skyer kom der en som en Menneskens Søn, og han kom lige hen til den Gamle af Dage, og blev ført frem for ham. 14 Og ham blev givet Magt og Ære og Rige, og alle Folk, Stammer og Tungemaal skulde tjene ham; hans Herredømme er et evigt Herredømme, som ikke forgaar, og hans Rige et uforkrænkeligt. 15 For mig, Daniel, blev min Aand i det legemlige Hylster bedrøvet, og mit Hoveds Syner forfærdede mig. 16 Jeg gik frem til een af dem, som stode der, for at søge Vished af ham om alt dette; og han sagde mig det og kundgjorde mig Udtydningen paa Tingene. 17 Disse store Dyr, af hvilke der er fire, betyde, at fire Konger skulle opstaa af Jorden. 18 Men den Højestes hellige skulle modtage Riget og besidde Riget evindelig, ja, indtil Evighedernes Evighed. 19 Da vilde jeg gerne have Vished angaaende det fjerde Dyr, som var anderledes end alle de andre, meget forfærdeligt, havde Jerntænder og Kobberkløer, aad, knuste og nedtraadte det overblevne med sine Fødder, 20 og angaaende de ti Horn, som vare paa dets Hoved, samt det andet, som skød op, og for hvilke tre faldt; og dette var det Horn, som havde Øjne og en Mund, der talte store Ting, og hvis Udseende var større end de andres ved Siden af det. 21 Jeg havde set, at samme Horn førte Krig imod de hellige og fik Overhaand over dem, 22 indtil den Gamle af Dage kom, og Retten blev tilkendt den Højestes hellige, og Tiden kom, da de hellige toge Riget i Besiddelse. 23 Han sagde saaledes: Det fjerde Dyr betyder, at der skal være et fjerde Rige paa Jorden, som skal blive anderledes end alle Rigerne; og det skal opæde al Jorden og søndertræde den og knuse den. 24 Men de ti Horn betyde, at der af samme Rige skal opstaa ti Konger; og en anden skal opstaa efter dem, og han skal være anderledes end de foregaaende og nedtrykke tre Konger. 25 Og han skal tale Ord imod den Højeste og undertrykke den Højestes hellige og tænke paa at forandre Tider og Lov, og de skulle gives i hans Haand indtil een Tid og Tider og en halv Tid. 26 Derefter skal Retten sættes, og man skal fratage ham hans Magt for at ødelægge og tilintetgøre den indtil Enden. 27 Men Riget og Herredømmet og Rigernes Magt under al Himmelen skal gives til et Folk af den Højestes hellige; hans Rige er et evigt Rige, og alle Herredømmer skulle tjene og lyde ham. 28 Hermed var Ordet til Ende. Mig, Daniel, forvirrede mine Tanker meget, og jeg Skiftede Farve; men jeg bevarede Ordet i mit Hjerte.

8 I Kong Belsazars Regerings tredje Aar viste der sig for mig, Daniel, et Syn, efter det, som havde vist sig for mig i Begyndelsen. 2 Og jeg saa i Synet, og det skete, idet jeg saa, at jeg var i Borgen Susan, i Landskabet Elam, og jeg saa i Synet, og jeg var ved Floden Ulaj. 3 Og jeg opløftede mine Øjne og saa, og se, en Væder stod lige for Floden, og den havde to Horn; og Hornene vare høje, og det ene højere end det andet, og det højeste voksede op sidst. 4 Jeg saa, at Væderen stangede imod Vesten og Norden og Sønden, og der kunde intet Dyr staa for dens Ansigt, der var ej heller nogen, som kunde redde af dens Vold, og den gjorde efter sin Villie og blev mægtig. 5 Og jeg gav Agt, og se, en Gedebuk kom fra Vesten hen over al Jorden, og den rørte ikke ved Jorden; og Gedebukken havde et anseligt Horn imellem sine Øjne. 6 Og den kom til Væderen, som havde de to Horn, og som jeg havde set staa lige for Floden, og den løb imod deri i sin Krafts Hidsighed. 7 Og jeg saa den, at den kom nær hen til Væderen og blev forbitret paa den og slog Væderen og sønderbrød dens to Horn, og der var ingen Kraft i Væderen til at staa for dens Ansigt; og den kastede den til Jorden og nedtraadte den, og der var ingen, som kunde redde Væderen af dens Vold. 8 Og Gedebukken blev saare mægtig; men som den stod i sin Styrke, blev det store Horn sønderbrudt, og i Stedet derfor opvoksede fire anselige Horn imod Himmelens fire Vejr; 9 og fra det ene af dem fremskød eet Horn, i Førstningen lidet, men det blev overmaade stort imod Sønden og imod Østen og imod det herlige Land. 10 Og det blev stort, indtil Himmelens Hær, og det kastede nogle af Hæren og af Stjernerne til Jorden og nedtraadte dem. 11 Ja, indtil Hærens Fyrste udstrakte det sin Magt og borttog fra ham den stadige Tjeneste, og hans Helligdoms Bolig blev nedkastet. 12 Og en Hær skal hengives tillige med den stadige

Tjeneste for Overtrædelsens Skyld; og det skal kaste Sandheden til Jorden og udføre det og have Lykke. 13 Derefter hørte jeg en hellig, som talte, og en anden hellig sagde til den, der talte: Paa hvor lang Tid gaar Synet om den stadige Tjeneste og Overtrædelsen, der bringer Ødelæggelse, at baade Helligdommen og Hæren skulle hengives til at nedtrædes? 14 Og han sagde til mig: Indtil to Tusinde og tre Hundrede Aftener og Morgener, saa skal Helligdommen faa sin Ret igen. 15 Og det skete, der jeg, Daniel, saa Synet, at jeg søgte Forklaring, og se, der stod een for mig af Udseende som en Mand. 16 Og jeg hørte en Menneskerøst imellem Ulaj, og han raabte og sagde: Gabriel! forklar denne Synet! 17 Og han kom hen, hvor jeg stod, og der han kom, blev jeg forfærdet og faldt paa mit Ansigt; og han sagde til mig: Giv Agt, du Menneskesøn! thi Synet gaar paa Endens Tid. 18 Og der han talte med mig, faldt jeg bedøvet paa mit Ansigt til Jorden; men han rørte ved mig og rejste mig op, hvor jeg stod. 19 Og han sagde: Se, jeg vil kundgøre dig, hvad der skal ske i Vredens sidste Tid; thi det gaar paa Endens bestemte Tid. 20 Den Væder, som du saa, der havde de to Horn, er Kongerne af Medien og Persien. 21 Og den laadne Buk er Kongen af Grækenland; og det store Horn, som var imellem dens Øjne, er den første Konge. 22 Og at det blev sønderbrudt, og at fire stode frem i Stedet for det, betyder, at fire Kongeriger skulle opstaa af Folket, men ikke med hans Kraft. 23 Og i deres Herredømmes sidste Tid, naar Overtræderne have gjort Maalet luldt, skal der opstaa en Konge, fræk af Ansigt og kyndig i Rænker. 24 Og hans Magt skal blive stærk, dog ikke ved hans Kraft, han skal anrette uhørte Ødelæggelser og have Lykke og udføre det; og han skal ødelægge dte stærke og de helliges Folk. 25 Og formedelst hans Klogskab skal Svig lykkes i hans Haand, og han skal storlig ophøje sig i sit Hjerte og ødelægge mange i deres Tryghed; og han skal staa op imod Fyrsternes Fyrste, men uden Menneskehaand skal han knuses. 26 Og Synet om Aftenerne og Morgenerne, hvorom der er talt, er Sandhed; men luk du til for Synet, thi det skal ske efter mange Dage. 27 Og jeg, Daniel, var aldeles afmægtig og syg i flere Dage; siden stod jeg op og udrettede Kongens Gerning; og jeg var forfærdet over Synet, og der var ingen, som forstod det.

9 Idet første Aar under Darius, Ahasverus's Søn, som var af Medernes Æt og var sat til Konge over Kaldæernes Rige, 2 i det første Aar, der han regerede, gav jeg, Daniel, i Bøgerne Agt paa Aarenes Tal, hvorom Herrens Ord var kommet til Profeten Jeremias, at nemlig halvfjerdsindstyve Aar skulde gaa hen over det ødelagte Jerusalem. 3 Og jeg vendte mit Ansigt til Gud Herren for at søge Bøn og ydmyge Begæringer i Faste og Sæk og Aske. 4 Og jeg bad til Herren min Gud, og bekendte og sagde: Ak, Herre, du store og forfærdelige Gud, som bevarer Pagt og Miskundhed imod dem, som elske ham, og imod dem, som holde hans Bud! 5 Vi have syndet og gjort ilde, og have handlet ugudeligt og været genstridige, og vi ere vegne fra dine Bud og fra dine Love. 6 Og vi hørte ikke paa dine Tjenere, Profeterne, som talte i dit Navn til vore Konger, vore Fyrster og vore Fædre og til alt Folket i Landet. 7 Herre! dig hører Retfærdighed til, men Ansigts Blusel, saaledes som paa denne Dag, er for os, for Judas-Mænd og Jerusalems Indbyggere og hele Israel, dem, som ere nær, og dem, som ere langt borte, i alle de Lande, hvorhen du har fordrevet dem for deres Troløsheds Skyld, som de have begaaet imod dig. 8 Herre! Ansigts Blusel er for os, for vore Konger, for vare Fyrster og for vore Fædre, fordi vi have syndet imod dig. 9 Hos Herren vor Gud er Barmhjertighed og Forladelse, thi vi have været genstridige imod ham, 10 og vi have ikke hørt paa Herren vor Guds Røst, saa at vi vandrede i hans Love, som han gav for vort Ansigt ved sine Tjenere, Profeterne. 11 Men al Israel har overtraadt din Lov og er afveget, idet de ikke hørte paa din Røst; derfor er der udøst over os den Forbandelse og den Ed, som er skrevet i Mose, Guds Tjeners, Lov; thi vi have syndet imod ham. 12 Og han har holdt sine Ord, som han talte over os og over vore Dommere, der dømte os, idet han lod en stor Ulykke komme over os, som ikke var sket under hele Himmelen, saaledes som den er sket i Jerusalem. 13 Ligesom skrevet er i Moses Lov, saa er alt dette onde kommet over os; og vi have ikke formildet Herren vor Guds Ansigt ved at omvende os fra vore Misgerninger og blive forstandige i din Sandhed. 14 Derfor vaagede Herren over Ulykken og lod den komme over os; thi Herren vor Gud er retfærdig i alle sine Gerninger, som han gør, men vi havde ikke hørt paa hans Røst. 15 Og nu, Herre, vor Gud! du, som udførte dit Folk af Ægyptens Land med en stærk Haand og indlagde dig

et Navn, som det er paa denne Dag, vi have syndet, vi have handlet ugudeligt. **16** Herre! efter alle din Retfærdigheds Bevisninger, lad dog din Vrede og din Harme vende sig bort fra din Stad Jerusalem, dit hellige Bjerg; thi for vore Synders Skyld og for vore Fædres Misgerningers Skyld er Jerusalem og dit Folk blevet til Forhaanelse for alle dem, som ere trindt omkring os. **17** Og nu, vor Gud! hør din Tjeners Bøn og hans ydmyge Begæringer, og lad dit Ansigt lyse over din Helligdom, som er ødelagt, for Herrens Skyld. **18** Bøj dit Øre, min Gud! og hør, oplad dine Øjne, og se Ødelæggelserne, som ere komne over os og Staden, over hvilken dit Navn kaldes; thi vi nedlægge vore ydmyge Begæringer for dit Ansigt, ikke for vore retfærdige Gerningers Skyld, men for din store Barmhjertigheds Skyld. **19** Herre, hør! Herre, forlad! Herre, giv Agt og gør det! tøv ikke! for din Skyld, min Gud! thi dit Navn kaldes over din Stad og over dit Folk. **20** Og der jeg endnu talte og bad og bekendte min Synd og mit Folk Israels Synd og nedlagde min ydmyge Begæring for Herrens, min Guds, Ansigt, for min Guds hellige Bjergs Skyld, **21** ja, der jeg endnu talte i Bønnen, da kom den Mand, Gabriel, hvilken jeg havde set tilforn i et Syn, der jeg var aldeles afmægtig, hen til mig ved Aftens Madoffers Tid. **22** Og han underviste mig og talte med mig og sagde: Daniel! nu er jeg udgangen for at meddele dig Indsigt. **23** Med Begyndelsen af dine ydmyge Begæringer udgik et Ord, og jeg er kommen for at kundgøre dig det, thi du er højlig elsket; saa agt da paa Ordet og giv Agt paa Synet! **24** Der er halvfjerdsindstyve Uger bestemte over dit Folk og over din hellige Stad til at hindre Overtrædelsen og til at forsegle Synder og til at sone Misgerning og til at bringe en evig Retfærdighed og til at forsegle Syn og Profet og til at salve et Allerhelligste. **25** Saa vid og forstaa: Fra den Tid, da Ordet udgaar om at genoprette og om at bygge Jerusalem, indtil en Salvet, en Fyrste, er der syv Uger; og i to og tresindstyve Uger skal den genoprettes og bygges i vid Udstrækning og efter bestemt Maal, men under Tidernes Trængsel. **26** Men efter de to og tresindstyve Uger skal en Salvet udryddes, og der skal intet være for ham; og en kommende Fyrstes Folk skal ødelægge Staden og Helligdommen, og han skal ende i Oversvømmelsen, og indtil Enden skal der være Krig, og hvad der af Ødelæggelser er bestemt. **27** Og han skal befæste en Pagt med de mange i den ene Uge; og i den halve Uge skal han bringe Slagtoffer og Madoffer til at ophøre, og paa Vederstyggelighedernes Vinger kommer Ødelæggeren, og det indtil Undergang og det besluttede Raad udgyder sig over den ødelagte.

10 I Kyrus's, Kongen af Persiens, tredje Aar blev et Ord aabenbaret for Daniel, hvis Navn kaldtes Beltsazar! og Ordet er Sandhed og gaar paa en svar Kamp, og han forstod Ordet og fik Forstand paa Synet. **2** I de samme Dage holdt jeg, Daniel, Sorg i hele tre Uger. **3** Jeg aad ingen lækker Mad, og der kom ikke Kød eller Vin i min Mund, og jeg salvede mig ikke med Salve, før hele tre Uger vare til Ende. **4** Og paa den fire og tyvende Dag i den første Maaned, da var jeg ved Bredden af den store Flod Hiddekel. **5** Og jeg opløftede mine Øjne og saa, og se, der stod en Mand, iført linnede Klæder, og hans Lænder vare omgjordede med Guld af Ufas. **6** Og hans Legeme var som Krysolith, og hans Ansigt var som Lynet at se til og hans Øjne som Ildsluer og hans Arme og hans Fødder som Synet af blankt Kobber, og Lyden af hans Ord var som Lyden af et Bulder. **7** Og jeg, Daniel, jeg alene saa Synet, og de Mænd, som vare hos mig, saa ikke Synet, men der faldt en stor Forfærdelse paa dem, og de flyede, idet de skjulte sig. **8** Og jeg blev ene tilbage og saa dette store Syn, men der blev ingen Kraft tilbage i mig; og min friske Farve forandrede sig, saa den svandt bort, og jeg beholdt ingen Kraft. **9** Og jeg hørte Lyden af hans Ord, og som jeg hørte Lyden af hans Ord, faldt jeg bedøvet ned paa mit Ansigt, med mit Ansigt imod Jorden. **10** Og se, en Haand rørte ved mig og bragte mig ravende op paa mine Knæ og paa mine flade Hænder. **11** Og han sagde til mig: Daniel, du højlig elskede Mand! giv Agt paa de Ord, som jeg taler til dig, og staa paa dit Sted; thi nu er jeg sendt til dig; og der han talte dette Ord med mig, stod jeg bævende. **12** Og han sagde til mig: Frygt ikke, Daniel! thi fra den første Dag, du gav dit Hjerte hen til at forstaa og til at ydmyge dig for din Gud, ere dine Ord hørte; og jeg er kommen for dine Ords Skyld. **13** Men Persiens Riges Fyrste stod imod mig een og tyve Dage, og se, Mikael, en af de fornemste Fyrster, kom for at hjælpe mig; og jeg fik Overhaand der hos Kongerne af Persien. **14** Men jeg er kommen for at lade dig forstaa, hvad der skal vederfares dit Folk i de sidste Dage; thi der er endnu et Syn, som gaar paa disse Dage. **15** Og der han talte saadanne Ord med mig, da vendte jeg

mit Ansigt imod Jorden og blev stum. 16 Og se, een af Skikkelse som Menneskens Børn rørte ved mine Læber; da oplod jeg min Mund og talte og sagde til den, som stod lige over for mig: Min Herre! for dette Syns Skyld ere svare Smerter komne over mig, og jeg har ikke beholdt Kraft tilbage. 17 Og hvorledes kan denne min Herres Tjener tale med denne min Herre? og hvad mig angaar, bestaar fra nu af ingen Kraft i mig, og der er ingen Aande bleven tilbage i mig. 18 Og han, der var af Skikkelse som et Menneske, rørte fremdeles ved mig og styrkede mig; 19 og han sagde: Frygt ikke, du højlig elskede Mand! Fred være med dig, vær frimodig, ja, vær frimodig! og der han talte med mig, følte jeg mig styrket og sagde: Min Herre tale! thi du har styrket mig. 20 Og han sagde: Ved du, hvorfor jeg er kommen til dig? og nu skal jeg vende tilbage for at stride imod Persiens Fyrste; og naar jeg drager ud, da se, saa skal Grækenlands Fyrste komme. 21 Dog vil jeg kundgøre dig, hvad der er optegnet i Sandheds Bog. — Der er ikke een, som staar mig kraftigt bi imod disse, uden Mikael, eders Fyrste;

11 og jeg stod ogsaa for ham som Hjælper og Værn i Mederen Darius's første Aar. — 2 Og nu vil jeg kundgøre dig Sandhed: Se, der skal endnu opstaa tre Konger for Persien, og den fjerde skal berige sig med større Rigdom end alle de andre, og naar han er bleven mægtig ved sin Rigdom, skal han opbyde alt imod Grækenlands Rige. 3 Derefter skal der opstaa en vældig Konge og herske med stort Herredømme og gøre efter sin Villie. 4 Og som han opstaar, skal hans Rige sønderbrydes og deles imod Himmelens fire Vejr, og det skal ikke være for hans efterladte, ej heller et Herredømme som hans Herredømme, men hans Rige skal oprykkes og blive andre end disse til Del. 5 Og Kongen af Sønden skal vorde mægtig, men der er en af hans Fyrster, som skal blive mægtigere end han og herske, hans Herredom skal blive et stort Herredom. 6 Og naar nogle Aar ere til Ende, skulle de indgaa Forbindelse, og Kongen af Søndens Datter skal drage ind til Kongen af Norden for at bringe et redeligt Forhold til Veje; men hun skal ikke beholde Armens Kraft, og han og hans Arm skal ikke bestaa, men hun skal gives hen tillige med dem, som bragte hende did, og ham, som avlede hende og understøttede hende, naar Tiderne komme. 7 Og af Skud fra hendes Rødder skal der opstaa een i hans Sted og drage imod Hæren og trænge ind i Kongen af Nordens Fæstninger og handle med dem efter sin Villie og faa Overmagt. 8 Ja, ogsaa deres Guder tillige med deres støbte Billeder, tillige med deres kostbare Kar, Sølv og Guld, skal han føre som Bytte til Ægypten; og han skal holde Stand nogle Aar imod Kongen af Norden. 9 Og denne skal drage ind i Kongen af Søndens Rige; men han skal vende tilbage til sit Land igen. 10 Og hans Sønner skulle ruste sig og samle en Hob af mange Hære og komme og drage ind og oversvømme og overfare; og de skulle komme igen og trænge frem indtil hans Fæstning. 11 Og Kongen af Sønden skal forbitres og drage ud at stride imod ham, imod Kongen af Norden; og skønt denne opstiller en stor Hob, skal Hoben dog gives i hans Haand. 12 Som Hoben hæver sig, skal hans Hjerte ophøje sig, og han skal fælde ti Tusinde og dog ikke blive mægtig. 13 Og Kongen af Norden skal komme tilbage og opstille en større Hob end den første, og efter at nogle Aars Tider ere til Ende, skal han komme og drage frem med en stor Hær og med meget Tros. 14 Og i de samme Tider skulle mange staa frem imod Kongen af Sønden, og Sønnerne af Røverne iblandt dit Folk skulle rejse sig for at stadfæste Synet; men de skulle falde. 15 Og Kongen af Norden skal komme og opkaste en Vold og indtage en stærkt befæstet Stad, og Søndens Arme skulle ikke kunne holde ud, ej heller hans udvalgte Folk, og der skal ingen Kraft være til at holde Stand. 16 Men den, som kommer imod ham, skal gøre efter sin Villie, og ingen skal bestaa for hans Ansigt; han skal og træde op i det herlige Land, og der skal komme Fordærvelse ved hans Haand. 17 Og han skal vende sit Ansigt til at komme med al sit Riges Magt og med et redeligt Forhold i Sinde, og han skal sætte det igennem, og han skal give ham sin unge Datter til hendes Fordærvelse; men hun skal ikke bestaa og ikke blive til noget for ham. 18 Derefter skal han vende sit Ansigt om imod Øerne og indtage mange; og han skal bringe Fyrster til at høre op med deres Haan, men hans Haan skulle de gengælde ham. 19 Og han skal vende sit Ansigt om til sit Lands Fæstninger, og han skal snuble og falde og ikke findes mere. 20 Og der skal een opstaa i hans Sted, som skal lade en Plager drage igennem Rigets Herlighed; men i faa Dage skal han knuses, dog ikke ved Vrede og ikke ved Krigen. 21 Siden skal der opstaa i hans Sted en foragtet, hvilken de ikke skulle give kongelig Ære; men han skal komme, naar der er

Tryghed, og bemægtige sig Riget ved Smiger. **22** Og de oversvømmende Magter skulle oversvømmes af ham og knuses, ogsaa Forbundets Fyrste. **23** Og efter at have indgaaet Forbund med ham skal han øve Svig, og han skal drage op og blive mægtig ved faa Folk. **24** Hvor der er Tryghed, og hvor der er fede Egne i Landskabet, skal han trænge ind og gøre det, som hans Fædre og hans Forfædre ikke have gjort, han skal adsprede for dem Rov, Bytte og Gods; og han skal optænke sine Anslag imod de faste Stæder, og det til en Tid. **25** Og han skal opvække sin Kraft og sit Mod med en stor Hær imod Kongen af Sønden, og Kongen af Sønden skal ruste sig til Krig med en stor og saare mægtig Hær, men ikke bestaa; thi der skal optænkes Anslag imod ham. **26** Og de, som æde hans Mad, skulle knuse ham, og hans Hær skal strømme frem, men der skal falde mange ihjelslagne. **27** Og begge Kongernes Hjerte staar til at gøre ondt, og over eet Bord skulle de tale Løgn; men det skal ikke lykkes, thi endnu venter det med Enden til den bestemte Tid. **28** Og han skal vende tilbage til sit Land med stort Gods, og hans Hjerte skal lægge Raad op imod den hellige Pagt, og han skal fuldføre det og vende tilbage til sit Land. **29** Paa den bestemte Tid skal han vende tilbage og komme imod Sønden; men det skal ikke gaa den sidste Gang som den første. **30** Men Skibe fra Kithim skulle komme imod ham, og han skal tabe Modet og vende om og optændes til Vrede imod den hellige Pagt og udføre den, ja, han skal vende om og give Agt paa dem, som forlade den hellige Pagt. **31** Og en Stridsmagt fra ham skal staa frem og vanhellige Helligdommen, den faste Borg, og den skal borttage den stadige Tjeneste og opstille den ødelæggende Vederstyggelighed. **32** Og dem, som handle ugudeligt imod Pagten, skal han ved Smiger bringe til Frafald; men de af Folket, som kende deres Gud, skulle staa fast og vise det i Gerning. **33** Og de forstandige iblandt Folket skulle undervise mange; men de skulle en Tid lang falde ved Sværd og ved Ildslue, ved Fangenskab og ved Plyndring. **34** Og naar de falde, skulle de blive hjulpne med en liden Hjælp; og mange skulle slutte sig til dem med Smiger. **35** Og af de forstandige skulle nogle falde, for at smelte og lutre og rense Folket indtil Endens Tid; thi endnu venter det med den til den bestemte Tid. **36** Og Kongen skal gøre efter sin Villie og ophøje sig og gøre sig stor over enhver Gud og tale forfærdelige Ord imod Gudernes Gud; og han skal have Lykke, indtil Vreden er til Ende; thi hvad der er bestemt, det sker. **37** Og han skal ikke agte paa sine Fædres Guder, ej heller skal han agte paa Kvinders Ynde eller paa nogen Glid; thi han skal ophøje sig storlig over alt. **38** Men Fæstningernes Gud skal han ære paa dens Sted; og den Gud, som hans Fædre ikke kendte, skal han ære med Guld og med Sølv og med dyrebare Stene og med Kostbarheder. **39** Og han skal handle med de stærke Fæstninger ved den fremmede Guds Hjælp, saaledes at han skal bevise dem, som erkende ham, megen Ære, og han skal lade dem herske over mange og uddele Land til Løn. **40** Men ved Endens Tid skal Kongen af Sønden stanges med ham, og Kongen af Norden skal storme frem imod ham med Vogne og med Ryttere og med mange Skibe og trænge ind i Landene og overskylle og overfare dem. **41** Og han skal trænge ind i det herlige Land, og mange skulle falde; men disse skulle undkomme fra hans Haand: Edom og Moab og de ypperste af Ammons Børn. **42** Og han skal udstrække sin Haand efter Landene, og Ægyptens Land skal ikke staa til Redning. **43** Og han skal blive Herre over Skatte af Guld og Sølv og over alle kostelige Ting i Ægypten; og Lybier og Morianer skulle følge ham. **44** Men Tidender fra Østen og fra Norden skulle forfærde ham; og han skal drage ud med stor Grumhed for at udrydde og for at ødelægge mange. **45** Og han skal opslaa sit Pragttelt imellem Havet og det herlige, hellige Bjerg, men naa sin Ende, og ingen skal hjælpe ham.

12 Og paa den Tid skal Mikael, den store Fyrste, der staar som Værn for dit Folks Børn, staa frem, og der skal være en Trængsels Tid, som aldrig har været, siden Folk blev til og indtil den Tid; og paa samme Tid skal dit Folk undkomme, hver den, som findes skreven i Bogen. **2** Og mange af dem, som sove i Støvets Jord, skulle opvaagne, somme til et evigt Liv, og somme til Skam, til evig Afsky. **3** Men de forstandige skulle skinne som den udstrakte Befæstnings Skin; og de, der førte de mange til Retfærdighed, som Stjernerne evindelig og altid. **4** Og du, Daniel, luk til for Ordene, og forsegl Bogen indtil Endens Tid; mange skulle søge ivrigt i den, og Kundskab skal blive mangfoldig. **5** Og jeg, Daniel, jeg saa, og se, der stod to andre, een her paa Bredden af Floden, og een der paa Bredden af Floden. **6** Og der blev sagt til den Mand, som var iført de linnede Klæder, og som stod oven over Flodens

Vande: Hvor længe skal det vare med Enden paa disse underfulde Ting? **7** Og jeg hørte Manden, som var iført de linnede Klæder, og som stod oven over Flodens Vande, og han opløftede sin højre Haand og sin venstre Haand imod Himlene og svor ved ham, som lever evindelig: Igennem een Tid, Tider og en halv Tid, og naar det hellige Folks Magt fuldstændigt er knust, skulle alle disse Ting fuldendes. **8** Og jeg hørte det, men forstod det ikke; og jeg sagde: Min Herre! hvad er det sidste af dette? **9** Og han sagde: Gak bort, Daniel! thi Ordene skulle være tillukkede og forseglede indtil Endens Tid. **10** Mange skulle rense sig og to sig hvide og lutre sig, men de ugudelige skulle handle ugudeligt, og ingen af de ugudelige skal forstaa det; men de forstandige skulle forstaa det. **11** Og fra den Tid, da den stadige Tjeneste bliver borttagen, og det for at opstille Ødelæggelsens Vederstyggelighed, er der Tusinde to Hundrede og halvfemsindstyve Dage. **12** Salig er den, som bier og naar til Tusinde tre Hundrede fem og tredive Dage. **13** Men gak du dit Endeligt i Møde, og hvil, og staa frem til din Lod ved Dagenes Ende!

Hoseas

1 Herrens Ord, som kom til Hoseas, Beeris Søn, i de Dage, da Ussias, Jotham, Akas, Ezekias vare Konger i Juda, og i de Dage, da Jeroboam, Joas's Søn, var Konge i Israel. **2** Der Herren begyndte at tale ved Hoseas, da sagde Herren til Hoseas: Gak hen, tag dig en Horkvinde og Horebørn, thi Hor bedriver Landet ved at vende sig bort fra Herren. **3** Og han gik og tog Gomer, Diblajims Datter, og hun undfangede og fødte ham en Søn. **4** Og Herren sagde til ham: Kald hans Navn Jisreel; thi endnu en lille Stund, saa vil jeg hjemsøge Jisreels Blodskyld over Jehus Hus og gøre Ende paa Israels Hus's Rige. **5** Og det skal ske paa denne Dag, da vil jeg sønderbryde Israels Bue i Jisreels Dal. **6** Og hun undfangede atter og fødte en Datter; og han sagde til ham: Kald hendes Navn Lo-Rukama; thi jeg vil ikke ydermere forbarme mig over Israels Hus, saa at jeg skulde tilgive dem. **7** Dog vil jeg forbarme mig over Judas Hus og frelse dem ved Herren deres Gud; men jeg vil ikke frelse dem ved Bue eller ved Sværd eller ved Krig, ved Heste eller ved Ryttere. **8** Og hun afvante Lo-Rukama, og hun undfangede og fødte en Søn. **9** Og han sagde: Kald hans Navn Lo-Ammi; thi I ere ikke mit Folk, og jeg vil ikke være eders. **10** Dog skal Israels Børns Tal blive som Havets Sand, der ikke kan maales og ikke tælles; og det skal ske, at paa det Sted, hvor der siges til dem: I ere ikke mit Folk, der skal der siges til dem: Den levende Guds Børn. **11** Og Judas Børn og Israels Børn skulle samles til Hobe og sætte sig eet Overhoved og drage op af Landet; thi stor er Jisreels Dag.

2 Siger til eders Brødre: Ammi! og til eders Søstre: Rukama! **2** Gaar i Rette med eders Moder, gaar i Rette! thi hun er ikke min Hustru, og jeg er ikke hendes Mand; og lader hende bortskaffe sin Bolen fra sit Ansigt og sit Skørlevnet fra sine Bryster, **3** paa det jeg ikke skal klæde hende nøgen af og fremstille hende, som den Dag hun blev født, og gøre hende som Ørken og bringe hende til at ligne et tørt Land og lade hende dø af Tørst. **4** Og jeg skal ikke forbarme mig over hendes Børn; thi de ere Horebørn. **5** Thi deres Moder har bedrevet Hor, hun, som undfangede dem, har gjort Skam; thi hun sagde: Jeg vil løbe efter mine Bolere, som give mig mit Brød og Vand, min Uld og min Hør, min Olie og min Drikke. **6** Derfor se, jeg vil afgærde din Vej med Tome og opføre en Mur, at hun ikke skal finde sine Stier. **7** Og hun skal jage efter sine Bolere, men ikke naa dem, og lede efter dem, men ikke finde dem; da skal hun sige: Jeg vil gaa og vende tilbage til min første Mand; thi da havde jeg det bedre end nu. **8** Og hun vidste ikke, at det var mig, som havde givet hende Kornet og Mosten og Olien, og som havde givet hende meget Sølv og Guld, som de brugte til Baal. **9** Derfor vil jeg tage mit Korn tilbage igen, naar dets Tid er, og min Most, naar dens Tid er, og jeg vil borttage min Uld og min Hør, som hun havde til at skjule sin Blusel med. **10** Og nu vil jeg blotte hendes Skam for hendes Boleres Øjne, og ingen skal redde hende af min Haand. **11** Og jeg vil lade al hendes Glæde ophøre, hendes Fester, hendes Nymaaneder og hendes Sabbater og alle Hendes Højtider. **12** Og jeg vil ødelægge hendes Vintræ og hendes Figentræ, om hvilke hun sagde: De ere min Horeløn, som mine Bolere gave mig; og jeg vil gøre dem til Skov, og vilde Dyr paa Marken skulle afæde dem. **13** Og jeg vil hjemsøge hende for Baalernes Dage, da hun til dem bragte Røgelse og prydede sig med sine Ringe og sine Smykker og gik efter sine Bolere; men mig glemte hun, siger Herren. **14** Derfor se, jeg vil lokke hende og føre hende i Ørken, og jeg vil tale kærligt med hende. **15** Og derfra vil jeg give hende hendes Vingaarde, og Akors Dal som en Haabets Port, og derhen skal hun svare mig som i sin Ungdoms Dage og som den Dag, hun drog op af Ægyptens Land. **16** Og det skal ske paa den Dag, siger Herren, at du skal kalde mig: Min Mand! og ikke ydermere kalde mig: Min Baal! **17** Og jeg vil borttage Baalernes Navne af hendes Mund, saa at de ikke ydermere skulle kommes i Hu ved deres, Navn. **18** Og jeg vil gøre en Pagt for dem paa samme Dag med de vilde Dyr paa Marken og med Fuglene under Himmelen og med Krybet paa Jorden; og jeg vil sønderbryde Bue og Sværd og Krig og fjerne dem fra Landet og lade dem selv hvile tryggelig. **19** Og jeg vil trolove dig med jnig til evig Tid; og jeg vil trolove dig med mig i Retfærdighed og i Ret og i Miskundhed og Barmhjertighed. **20** Ja, jeg vil trolove dig med mig i Trofasthed, og du skal kende Herren. **21** Og det skal ske paa den Dag, at jeg vil bønhøre, siger Herren, at jeg vil bønhøre Himlene, og de skulle bønhøre Jorden; **22** og Jorden skal bønhøre Kornet og Mosten og Olien, og disse skulle bønhøre Jisreel. **23** Og jeg vil udsaa mig det i Landet og forbarme mig over Lo-Rukama, og jeg

vil sige til Lo-Ammi: Du er mit Folk! og det skal sige: Min Gud.

3 Og Herren sagde til mig: Gak endnu hen, elsk en Kvinde, som elskes af sin Ven og dog bedriver Hor; ligesom Herren elsker Israels Børn, og disse dog vende sig til fremmede Guder og elske Rosinkager. **2** Og jeg købte mig hende for femten Sekel Sølv og en Homer Byg og en Lethek Byg. **3** Og jeg sagde til hende: I mange Dage skal du sidde hen for mig, ikke skal du bedrive Hor og ikke tilhøre nogen Mand; saaledes vil ogsaa jeg holde mig over for dig. **4** Thi i mange Dage skulle Israels Børn sidde hen uden Konge og uden Fyrste og uden Offer og uden Billedstøtte og uden præstelig Livkjortel og Husguder. **5** Derefter skulle Israels Børn vende om og søge Herren, deres Gud, og David, deres Konge, og med Frygt skulle de komme til Herren og til hans gode Gaver i de sidste Dage.

4 Hører Herrens Ord, Israels Børn! thi Herren har en Trætte med dem, som bo i Landet; thi der er ej Sandhed og ej Kærlighed og ej Gudskundskab i Landet; **2** Sværgen og Lyren og Myrden og Stjælen og Bolen! man bryder ind, og Blodskyld rører ved Blodskyld. **3** Derfor sørger Landet, og alt, som bor deri, vansmægter, baade de vilde Dyr paa Marken og Fuglene under Himmelen, ogsaa Fiskene i Havet omkomme. **4** Dog skal ingen trætte og ingen revse, da dit Folk er som de, der trætte med en Præst. **5** Derfor skal du falde om Dagen, og Profeten hos dig skal falde om Natten, og jeg vil lade din Moder gaa til Grunde. **6** Til Grunde gaar mit Folk, fordi det ikke har Kundskab; thi som du har forkastet Kundskab, saa vil ogsaa jeg forkaste dig, at du ikke skal gøre Præstetjeneste for mig; og som du glemte din Guds Lov, vil ogsaa jeg glemme dine Børn. **7** Jo mere de bleve mangfoldige, desto mere syndede de imod mig; deres Ære vil jeg omskifte til Skam. **8** De æde mit Folks Syndofre og længes efter, at det skal forsynde sig. **9** Derfor skal det gaa Præsten ligesom Folket; og jeg vil hjemsøge ham for hans Veje og betale ham for hans Idrætter. **10** Og de skulle æde og ikke blive mætte, bedrive Hor og ikke formere sig; thi de have holdt op med at agte paa Herren. **11** Horeri og Vin og Most tager Forstanden bort. **12** Mit Folk adspørger sin Træklods, og dets Kæp giver det Besked; thi en Horeriets Aand har forvildet dem, og de bedrive Hor, saa at de ikke ville staa under deres Gud. **13** De ofre paa Bjergtoppene og gøre Røgoffer paa Højene under Ege og Popler og Terebinther, thi deres Skygge er god; derfor bole eders Døtre, og eders Svigerdøtre bedrive Hor. **14** Jeg vil ikke hjemsøge eders Døtre, fordi de bole, eller eders Svigerdøtre, fordi de bedrive Hor; thi selv gaa de afsides med Horkvinderne og ofre med Skøgerne; og Folket, som er uforstandigt, gaar til Grunde. **15** Om du, Israel, end boler, saa gøre dog Juda sig ikke skyldig! kommer ikke til Gilgal, og gaar ikke op til Beth-Aven, og sværger ikke: Saa sandt Herren lever! **16** Thi Israel er bleven uregerlig som en uregerlig Ko; nu skal Herren lade dem græsse som Lam paa den vide Mark. **17** Efraim er bunden til Afgudsbilleder; lad ham fare! **18** Deres Drikken er skejet ud, Hor have de bedrevet; højt have deres Skjolde elsket Skændsel. **19** Et Vejr har omspændt dem med sine Vinger, og de skulle blive til Skamme for deres Ofre.

5 Hører dette I Præster! og giver Agt, Israels Hus! og du, Kongehus, laan Øre! thi Dommen angaar eder, fordi I vare en Snare for Mizpa og et udbredt Garn over Tabor. **2** Og de afvegne ere dybt fordærvede; men jeg er den, som tugter dem alle sammen. **3** Jeg kender Efraim, og Israel er ikke skjult for mig; thi nu har du, Efraim, bedrevet Hor, Israel er besmittet. **4** Deres Idrætter tillade dem ikke at vende om til deres Gud; thi der er en Horeriets Aand i deres Indre, og Herren kende de ikke. **5** Og Israels Stolthed vidner imod det; og Israel og Efraim skulle falde for deres Misgerning, Juda skal ogsaa falde med dem. **6** Med deres Faar og med deres Øksne skulle de gaa hen for at søge Herren, men ikke finde ham; han har draget sig bort fra dem. **7** Imod Herren have de handlet troløst, thi de fødte fremmede Børn; nu skal Nymaaneden fortære dem med deres Agre. **8** Blæser i Trompeten i Gibea, i Basunen i Rama! raaber højt i Beth-Aven: Bag dig, Benjamin! **9** Efraim skal blive øde paa Straffens Dag; iblandt Israels Stammer har jeg kundgjort, hvad der staar fast. **10** Judas Fyrster ere blevne som de, der flytter Grænseskel; over dem vil jeg udøse min Harme som Vand. **11** Undertrykt er Efraim og knust i sin Ret; thi det tog sig for at vandre efter selvgjorte Bud. **12** Og jeg er som Møl for Efraim og som Kræft for Judas Hus. **13** Der Efraim saa sin Sygdom og Juda sin Byld, da gik Efraim til Assyrien og sendte Bud til en stridbar Konge; men han skal ikke kunne læge eder, og Bylden skal ikke gaa bort fra eder. **14** Thi jeg er som en Løve

for Efraim og som en ung Løve for Judas Hus, jeg, jeg sønderriver og gaar bort, jeg tager det med, og ingen skal redde. 15 Jeg vil gaa bort, jeg vil vende tilbage til mit Sted, indtil de kende deres Skyld og søge mit Ansigt; naar de ere i Trængsel, ville de søge mig.

6 Kommer og lader os vende om til Herren; thi han har sønderrevet og vil læge os; har han slaget, vil han forbinde os. 2 Han skal gøre os levende efter to Dage; paa den tredje Dag skal han oprejse os, at vi maa leve for hans Ansigt. 3 Og vi ville kende, jage efter at kende Herren, som Morgenrøden er hans Opgang vis; og han skal komme til os som Regnen, som Sildigregnen, der væder Jorden. 4 Hvad skal jeg gøre ved dig, Efraim? hvad skal jeg gøre ved dig, Juda? da eders Kærlighed er som en Sky om Morgenen og som Duggen, der aarle gaar bort. 5 Derfor huggede jeg bort ved Profeterne, ihjelslog dem ved min Munds Taler; og Dommene over dig komme for Lyset. 6 Thi jeg har Lyst til Miskundhed og ikke til Offer og til Gudskundskab mer end Brændofre. 7 Men de have overtraadt Pagten ligesom Adam; der ere de blevne troløse imod mig. 8 Gilead er en Misdæderstad, fuld af Blodspor. 9 Som en Stimand lurer, saaledes og en Flok Præster; de myrde paa Vejen til Sikem, thi skændige Ting have de begaaet. 10 I Israels Hus har jeg set gruelige Ting; der har Efraim bedrevet Hor, Israel er besmittet. 11 Ogsaa Juda — over dig er bestemt en Høst, naar jeg omvender mit Folks Fangenskab.

7 Naar jeg læger Israel, da blottes Efraims Misgerning og Samarias Ondskab, thi de have lagt sig efter Løgn; Tyve bryde ind, en Skare røver udenfor. 2 Og de sige ikke i deres Hjerte, at jeg ihukommer al deres Ondskab; nu have deres Idrætter omringet dem, de ere komne for mit Ansigt. 3 Ved deres Ondskab glæde de en Konge og Fyrster ved deres Løgn. 4 Alle ere de Horkarle, de ere som en Ovn, der hedes af en Bager, som holder op med at ilde fra den Tid, han har æltet Dejgen, indtil den bliver syret. 5 Paa vor Konges Dag blive Fyrsterne syge ved Hede af Vinen, han rækker Spottere sin Haand. 6 Thi de bringe deres Hjerte nær til deres List som til Ovnen; den hele Nat sover deres Bager; om Morgenen brænder den som luende Ild. 7 Alle gløde de som Ovnen, og de have fortæret deres Dommere; alle deres Konger ere faldne, der er ingen iblandt dem, som paakalder mig. 8 Efraim, han blander sig med Folkene, Efraim er som en Kage, der ikke er vendt. 9 Fremmede have fortæret hans Kraft, men han mærker det ikke; der kommer ogsaa graa Haar frem hist og her paa ham, men han mærker det ikke. 10 Og Israels Stolthed vidner imod ham, men de vende ikke om til Herren deres Gud og søge ham ikke, uagtet alt dette. 11 Men Efraim er bleven ligesom en enfoldig Due, uden Forstand; de raabe paa Ægypten, de gaa til Assyrien. 12 Saa snart de gaa bort, vil jeg udbrede mit Garn over dem, jeg vil drage dem ned som Fugle under Himmelen; jeg vil tugte dem, efter hvad der er forkyndt deres Forsamling. 13 Ve dem! thi de ere flygtede bort fra mig; Ødelæggelse over dem! thi de have begaaet Overtrædelse imod mig; og jeg vilde frelse dem, men de talte Løgn imod mig. 14 Og de raabe ikke til mig i deres Hjerte, men de hyle paa deres Leje; for Korn og Most forsamle de sig, de vige bort fra mig. 15 Og jeg oplærte, jeg styrkede deres Arme; men imod mig optænke de ondt. 16 De vende sig, men ikke opad, de ere blevne som en falsk Bue, deres Fyrster skulle falde ved Sværdet for deres Tunges Frækhed; dette bliver dem til Spot i Ægyptens Land.

8 Basunen for din Gane! Som en Ørn over Herrens Hus! fordi de have overtraadt min Pagt og forbrudt sig imod min Lov. 2 Til mig raabe de: Min Gud! vi, Israel, kende dig. 3 Israel har forkastet det gode; Fjenden forfølge ham! 4 De have indsat Konger, men ikke fra mig; de have indsat Fyrster, men jeg vidste det ikke; de have gjort sig Afguder af deres Sølv og deres Guld, for at det kan udryddes. 5 Din Kalv, Samaria! er forkastet, min Vrede er optændt imod dem, hvor længe? de taale ikke Renhed. 6 Thi af Israel er ogsaa den, en Mester har gjort den, og den er ikke en Gud; men til Splinter bliver Samarias Kalv. 7 Thi Vind saa de, og Storm høste de; Korn paa Roden have de ej, Grøden giver ikke Mel, og om den end giver det, skulle fremmede opsluge det. 8 Opslugt er Israel; nu ere de blevne iblandt Hedningerne som et Kar, hvortil ingen har Lyst. 9 Thi de droge op til Assyrien som et Vildæsel, der gaar sine egne Veje; Efraim tingede om Elskov. 10 Men tinge de iblandt Folkene, saa vil jeg dog nu samle dem; og de skulle begynde at mindskes under Trykket af Fyrsternes Konge. 11 Thi Efraim byggede mange Altre til at synde ved; han har faaet Altre til at synde ved. 12 Jeg skriver ham mine mangfoldige Love; de ere blevne agtede

som noget fremmed. 13 Som Ofre, de bringe mig, ofre de Kød og æde; Herren finder ikke Behag i dem; nu vil han komme deres Misgerning i Hu og hjemsøge deres Synder; de skulle komme tilbage til Ægypten. 14 Og Israel forglemte sin Skaber og byggede Paladser, og Juda opførte mange faste Stæder; men jeg vil sende Ild i hans Stæder, og den skal fortære hans Paladser.

9 Glæd dig ikke, Israel! indtil Jubel, som Folkene; thi du har bedrevet Hor og vendt dig fra din Gud, du har elsket Bolerlønnen paa alle Kornloer. 2 Loen og Persen skulle ikke føde dem, og Mosten skal slaa dem fejl. 3 De skulle ikke blive boende i Herrens Land; men Efraim skal komme tilbage til Ægypten, og i Assyrien skulle de æde, hvad der er urent. 4 De skulle ikke udøse Vin til Drikoffer for Herren, og deres Slagtofre skulle ikke behage ham; deres Brød er som Sorgens Brød, alle, som æde det, skulle blive urene; thi deres Brød er for deres egen Trang, det kommer ikke i Herrens Hus. 5 Hvad ville I gøre paa Højtidsdagen og paa Herrens Festdag? 6 Thi se, de gaa bort for Ødelæggelsen, Ægypten skal samle dem, Mof skal begrave dem; Nælder skulle arve deres yndige Ting af Sølv, Torne skulle vokse op i deres Telte. 7 Hjemsøgelsens Dage ere komne, Betalingens Dage ere komne, Israel skal fornemme det; en Daare er Profeten, en gal er Aandens Mand — for din store Misgernings og den heftige Efterstræbelses Skyld. 8 Efraim ser sig om, foruden til min Gud; Profeten er en Fuglefængers Snare paa alle hans Veje, der er Efterstræbelser i hans Guds Hus. 9 De ere sunkne dybt i Fordærvelse som i Gibeas Dage; han skal ihukomme deres Misgerning, han skal hjemsøge deres Synder. 10 Jeg fandt Israel som Druer i Ørken, jeg saa eders Fædre som den tidlige Frugt paa Figentræet i dets første Tid; men de gik ind til Baal-Peor og viede sig til Skændsel, og de bleve en Vederstyggelighed ligesom deres Boler. 11 Efraims Herlighed skal bortflyve som en Fugl; ingen føder, og ingen bliver frugtsommelig, og ingen undfanger. 12 Thi om de end opføde deres Børn, vil jeg dog berøve dem deres Børn, saa at intet Menneske bliver tilbage; thi ve dem selv, naar jeg viger fra dem! 13 Efraim er, som om jeg ser hen til Tyrus, plantet paa en Eng; men Efraim maa føre sine Børn ud til Manddraberen. 14 Giv dem, Herre! — ja, hvad skal du give? Giv dem ufrugtbart Moderliv og udtørrede Bryster. 15 Al deres Ondskab er i Gilgal; thi der har jeg fattet Had til dem, for deres Idrætters Ondskabs Skyld vil jeg udstøde dem af mit Hus, jeg vil ikke blive ved at elske dem; alle deres Fyrster ere genstridige. 16 Ramt er Efraim, deres Rod er bleven tør, de skulle ikke bære Frugt; og om de end føde, vil jeg dog dræbe deres elskede Livsfrugt. 17 Min Gud skal forkaste dem, thi de have ikke hørt ham, og de skulle vanke hid og did iblandt Hedningerne.

10 Israel er et frodigt Vintræ, det sætter sig Frugt: Eftersom hans Frugt blev mangfoldig, gjorde han Altrene mangfoldige, eftersom det gik hans Land godt, gjorde han Billedstøtterne gode. 2 Glat var deres Hjerte, nu skulle de bøde; han skal sønderbryde deres Altre, ødelægge deres Billedstøtter. 3 Thi nu skulle de sige: Vi have ingen Konge; thi vi frygtede ikke Herren, og Kongen, hvad skulde han kunne gøre for os? 4 De have talt tomme Ord, svoret falsk, sluttet Forbund; og Retten skyder frem som beske Urter over Furerne paa Marken. 5 For Kalvene i Beth-Aven grue Samarias Indbyggere; thi dens Folk sørger over den, og dens Præster skælve for den, for dens Herligheds Skyld, thi den er bortført fra dem. 6 Ogsaa den skal føres til Assyrien som Gave til en stridbar Konge; Skam skal komme over Efraim, og Israel skal beskæmmes for sit Raad. 7 Samaria — dens Konge skal svinde bort som en Splint oven paa Vandet. 8 Og Højene i Aven, ved hvilke Israel syndede, skulle ødelægges, Tom og Tidsler skulle vokse op over deres Altre; og de skulle sige til Bjergene: Skjuler os! og til Højene: Falder over os! 9 Fra Gibeas Dage af har du syndet, Israel! der ere de blevne staaende, ej naaede dem i Gibea Krigen imod Uretfærdighedens Børn. 10 Som det er min Lyst, saa vil jeg tugte dem; og Folkeslag skulle samles imod dem, naar jeg binder dem til deres tvende Misgerninger. 11 Og Efraim er en Kalv, som er oplært og holder af at tærske; men jeg skal komme over dens skønne Hals; jeg skal bringe Efraim til at trække, Juda skal pløje, Jakob skal harve. 12 Saar eder en Sæd til Retfærdighed, høster efter Miskundhed, bryder eder Nyland, da det er Tid at søge Herren, indtil han kommer og lader regne Retfærdighed over eder. 13 I have pløjet Ugudelighed, I have høstet Uretfærdighed, I have tæret Løgnens Frugt; thi du forlod dig paa din Vej, paa dine vældiges Mangfoldighed. 14 Derfor skal et Krigsbulder rejse sig imod dine Folk, og alle dine Fæstninger skulle forstyrres, ligesom Salman

forstyrrede Beth-Arbeel paa Krigens Dag; Moderen blev knust tillige med Børnene. 15 Ligesaa skal Bethel gøre ved eder, for eders Ondskabs Ondskab; ved Morgengry er det aldeles forbi med Israels Konge.

11 Der Israel var ung, da havde jeg ham kær, og fra Ægypten kaldte jeg min Søn. 2 Som de kaldte paa dem, saa gik de bort fra deres Ansigt, og til Baalerne ofre de, og for de udskaarne Billeder gøre de Røgelse. 3 Og jeg, jeg lærte Efraim at gaa, tog dem paa Arm; men de vilde ikke vide, at jeg havde lægt dem. 4 Med Menneskesnore, med Kærligheds Baand drog jeg dem, og jeg var dem som de, der skyde Aaget over deres Kæver op; og jeg rakte ham Føde. 5 Han skal ikke vende tilbage til Ægyptens Land; men Assur, han skal være hans Konge, thi de vægrede sig ved at vende om. 6 Og Sværdet skal hvirvle om i hans Stæder og tilintetgøre hans Portstænger og fortære, og det for deres Raads Skyld. 7 Mit Folk hælder til Frafald fra mig; og kalder man dem opad, saa stræber ingen af dem opad. 8 Dog, hvorledes skal jeg kunne hengive dig, Efraim? og lade dig fare, Israel? hvorledes skal jeg kunne gøre ved dig som ved Adma, behandle dig som Zeboim? mit Hjerte har vendt sig i mig, og min Medlidenhed er i heftig Bevægelse. 9 Jeg vil ikke fuldbyrde min brændende Vrede, jeg vil ikke komme igen og ødelægge Efraim; thi jeg er Gud og ikke et Menneske, den Hellige midt iblandt dig, og jeg vil ikke komme med glødende Harme. 10 Efter Herren skulle de vandre, som en Løve skal han brøle; thi han skal brøle, og Børn skulle komme skælvende fra Havet af. 11 De skulle komme skælvende som en Fugl fra Ægypten og som en Due fra Assurs Land; og jeg vil lade dem bo i deres Huse, siger Herren. 12 Efraim har omringet mig med Løgn, og Israels Hus med Svig, og Juda svæver fremdeles ustyrligt om hos Gud og hos deri trofaste Hellige.

12 Efraim lægger sig efter Vind og jager efter Østenvejr, den hele Dag formerer han Løgn og Voldsgerning; og de slutte Pagt med Assyrien, og Olie føres til Ægypten. 2 Og Herren har Trætte med Juda, og han er rede til at hjemsøge Jakob efter hans Veje og betale ham efter hans Idrætter. 3 I Moders Liv holdt han sin Broder om Hælen, og i sin Manddoms Kraft kæmpede han med Gud. 4 Ja, han kæmpede med en Engel og sejrede, han græd og bad ham om Naade; han fandt ham i Bethel, og der talte han med os. 5 Og Herren, Hærskarernes Gud — „Herren" er hans Ihukommelses Navn. 6 Og du, du skal omvende dig til din Gud; bevar Miskundhed og Ret, og vent stedse paa din Gud! 7 I Kanaans Haand er der Falskheds Vægtskaale; han har Lyst til at forfordele. 8 Og Efraim sagde: Jeg er dog bleven rig, jeg har vundet mig Formue; alle mine Arbejder paadrage mig ingen Overtrædelse, som maatte være Synd. 9 Men jeg er Herren din Gud fra Ægyptens Land af: Jeg vil endnu lade dig bo i Telte som paa Højtidens Dage. 10 Og jeg har talt til Profeterne, og jeg har givet mange Syner, og ved Profeterne fremsatte jeg Lignelser. 11 Er Gilead Uretfærdighed, saa skulle de blive aldeles til intet; de have ofret Øksne i Gilgal, derfor skulle ogsaa deres Altre vorde som Stenhobe ved Furerne paa Marken. 12 Og Jakob flyede til Arams Land, og Israel tjente for en Hustru; ja, for en Hustru maatte han være Hyrde. 13 Og ved en Profet førte Herren Israel op af Ægypten, og ved en Profet blev det bevaret. 14 Efraim har vakt bitter Harme; men hans Herre skal lade hans Blodskyld blive paa ham og betale ham hans Forhaanelse.

13 Naar Efraim talte, var der Skræk, han ophøjede sig i Israel; men han blev skyldig ved Baal og døde. 2 Og nu blive de ved at synde og gøre sig støbte Billeder af deres Sølv, Afguder efter deres Forstand, alt sammen Kunstneres Værk; om dem sige de, nemlig de Mennesker, som ofre, at de skulle kysse Kalve. 3 Derfor skulle de vorde som en Sky om Morgenen og som Duggen, der aarle gaar bort, som Avner, der vejres bort fra Tærskepladsen, og som Røg ud af et Vindue. 4 Men jeg er Herren din Gud fra Ægyptens Land af, og en Gud uden mig kender du ikke, og en Frelser uden mig er der ikke. 5 Jeg, jeg kendte dig i Ørken, i det tørre Land. 6 Som de kom paa Græsgang, bleve de mætte, de bleve mætte, og deres Hjerte ophøjede sig; derfor glemte de mig. 7 Og jeg blev dem som en Løve, som en Parder lurer jeg paa Vejen. 8 Jeg vil anfalde dem som en Bjørn, der er berøvet sine Unger, og vil sønderrive deres Hjertes Lukke, og jeg vil fortære dem der som en Løvinde, Markens Dyr skulle sønderslide dem. 9 Det var din Fordærvelse, Israel! at du var imod mig, imod din Hjælp. 10 Hvor er nu din Konge, at han kan frelse dig i alle dine Stæder? og dine Dommere, om hvilke du sagde: Giv mig Konge og Fyrster? 11 Jeg giver dig en Konge i

min Vrede og tager ham bort i min Harme. 12 Efraims Misgerning er sammenbunden, hans Synd er gemt. 13 Smerter skulle komme paa ham som paa Kvinden, der føder; han er ikke en viis Søn, thi han burde ikke en Tid blive staaende i Fødselens Gennembrud. 14 Af Dødsrigets Vold vil jeg forløse dem, fra Døden vil jeg genløse dem; Død! hvor er din Pest? Dødsrige! hvor er din ødelæggende Magt? Fortrydelse er skjult for mine Øjne. (Sheol h7585) 15 Thi han skal bære Frugt iblandt Brødre; dog skal der komme et Østenvejr, et Herrens Vejr, som drager op fra Ørken, og hans Væld skal udtørres og hans Kilde blive tør; det skal røve Skatten af alle kostelige Kar. 16 Samaria skal bøde, thi den har været genstridig imod Gud; de skulle falde ved Sværdet, deres spæde Børn skulle knuses og deres frugtsommelige Kvinder sønderrives.

14 Omvend dig, Israel! til Herren din Gud; thi du er falden ved din Misgerning. 2 Tager Ord med eder, og omvender eder til Herren; siger til ham: Tilgiv al Misgerning og modtag det gode, saa ville vi i Stedet for med Øksne betale dig med vore Læber. 3 Assur kan ikke frelse os, vi ville ikke ride paa Heste og ikke ydermere sige „vor Gud" til vore Hænders Gerning; thi hos dig finder den faderløse Barmhjertighed. 4 Jeg vil læge deres Frafald, jeg vil elske dem frivilligt; thi min Vrede har vendt sig fra dem. 5 Jeg vil være Israel som Duggen, han skal blomstre som Lillien og slaa sine Rødder som Libanon. 6 Hans Skud skulle brede sig ud, og hans Herlighed skal være som Olietræet, og han skal dufte som Libanon. 7 De, som sidde under hans Skygge, skulle vende tilbage, de skulle bringe Korn til Live og blomstre som Vintræet; hans Ihukommelse skal være som Vin fra Libanon. 8 Efraim! hvad har jeg fremdeles at gøre med Afguder? jeg har bønhørt ham, og jeg beskuer ham; jeg vil være som en grønnende Cypres, din Frugt er funden at være af mig. 9 Hvo er viis, at han forstaar disse Ting? og forstandig, at han kender dem? thi Herrens Veje ere rette, og de retfærdige vandre paa dem, men Overtrædere falde paa dem.

Joel

1 Herrens Ord, som kom til Joel, Pethuels Søn. **2** Hører dette, I gamle! og laaner Øren, alle Landets Indbyggere! mon saadant er sket i eders Dage eller i eders Fædres Dage? **3** Fortæller eders Børn derom, og eders Børn fortælle deres Børn og deres Børn den næste Slægt! **4** Hvad Høskrækken lod overblive, aad Græshoppen, og hvad Græshoppen lod overblive, aad Oldenborren, og hvad Oldenborren lod overblive, aad Kornormen. **5** Vaagner op, I drukne, og græder! og hyler, alle I, som drikke Vin, over Mosten! thi den er reven bort fra eders Mund. **6** Thi et Folk er draget op over mit Land, stærkt og ikke til at tælle; det har Tænder som Løvers Tænder og Kindtænder som Løvindens. **7** Det har ødelagt mit Vintræ og knækket mit Figentræ; det har gjort det aldeles bart og kastet det ned, Rankerne derpaa ere blevne hvide. **8** Hyl som en Jomfru, der har iført sig Sæk for sin Ungdoms Brudgom! **9** Madoffer og Drikoffer er revet bort for Herrens Hus, Præsterne, Herrens Tjenere, sørge. **10** Marken er ødelagt, Jordbunden sørger; thi Kornet er ødelagt, Mosten er fortørret, Olien er sygnet hen. **11** Agerdyrkerne ere beskæmmede, Vingaardsmændene hyle over Hveden og over Bygget; thi Høsten paa Marken er gaaet tabt. **12** Vintræet er fortørret, og Figentræet er sygnet hen; Granatæbletræet, selv Palmetræet og Æbletræet, alle Træer paa Marken ere fortørrede; ja, Fryd er skamfuld vegen bort fra Menneskenes Børn. **13** Omgjorder eder og sørger, I Præster! hyler, I Altertjenere! gaar ind, tilbringer Natten i Sørgedragt, I min Guds Tjenere! thi Madoffer og Drikoffer er forment eders Guds Hus. **14** Helliger en Faste, udraaber en Forsamling, samler de Ældste, alle Landets Indbyggere til Herrens eders Guds Hus, og raaber til Herren! **15** Ve, den Dag! thi Herrens Dag er nær og skal komme som en Ødelæggelse fra den Almægtige. **16** Er ikke Føden reven bort for vore Øjne, Glæde og Fryd fra vor Guds Hus? **17** Sædekornene ere raadnede under Jordskorpen, Forraadshusene ligge øde, Laderne ere nedbrudte, fordi Kornet er blevet til Skamme. **18** Hvor sukker dog Kvæget! Øksnenes Hjorde ere forvildede, thi de have ingen Græsgang, ogsaa Faarehjordene maa bøde. **19** Til dig, Herre! vil jeg raabe; thi en Ild har fortæret Græsgangene i Ørken, og en Lue har svedet alle Træerne paa Marken. **20** Ogsaa Dyrene paa Marken se sukkende op til dig; thi Vandstrømmene ere udtørrede, og en Ild har fortæret Græsgangene i Ørken.

2 Støder i Basunen paa Zion, og raaber højt paa mit hellige Bjerg, alle Landets Indbyggere bæve! thi Herrens Dag kommer, thi den er nær. **2** En Mørkheds og Dunkelheds Dag, en Dag med Sky og Mulm, som Morgenrøde udbredt over Bjergene! et stort og mægtigt Folk, hvis Lige ikke har været fra Arilds Tid og ikke heller skal komme etter det, saa mange Aar der er Slægt efter Slægt til! **3** Foran det fortærer en Ild, og efter det brænder en Lue; foran det er Landet som Edens Have, men efter det som en øde Ørk, og heller intet undslipper det. **4** Dets Udseende er som Heste at se til, og som Rideheste saa rende de. **5** De springe paa Bjergenes Toppe, med en Lyd som af Vogne, med en Lyd som af Ildslue, der fortærer Halm, som et mægtigt Folk, der er rustet til Krig. **6** Folkene bæve for dets Ansigt, alle Ansigter skifte Farve. **7** Som vældige komme de løbende, som Krigsmænd bestige de Muren; og de drage frem, hver sin Vej, og forandre ikke deres Retning. **8** Og de trænge ikke den ene den anden, de drage frem, hver ad sin slagne Vej; og de styrte frem igennem Vaaben, de bryde ikke af. **9** De løbe om i Staden, rende paa Muren, stige ind i Husene; de komme ind igennem Vinduerne som en Tyv. **10** Foran dem bæver Jorden, Himmelen ryster; Sol og Maane sortne, og Stjerner drage deres Glans tilbage. **11** Og Herren opløfter sin Røst foran sin Hær, thi saare stor er hans Lejr, thi mægtig er den, som udretter hans Ord; thi stor er Herrens Dag og saare forfærdelig, og hvo kan udholde den? **12** Og selv nu, siger Herren, vender om til mig af eders ganske Hjerte og med Faste og med Graad og med Klage, **13** og sønderriver eders Hjerte, og ikke eders Klæder, og vender om til Herren, eders Gud; thi han er naadig og barmhjertig, langmodig og stor af Miskundhed og angrer det onde. **14** Hvo ved? han maatte maaske vende om og angre det, saa at han lader Velsignelse efter sig, Madoffer og Drikoffer for Herren, eders Gud. **15** Støder i Basunen paa Zion, helliger en Faste, udraaber en Forsamling! **16** Samler Folket, helliger en Forsamling, sanker de gamle, samler de spæde Børn og dem, som die Brysterne; en Brudgom gaa ud af sit Kammer og en Brud af sit Brudehus! **17** Præsterne, Herrens Tjenere, skulle græde imellem Forhallen og Alteret, og de skulle sige: Herre! spar

dit Folk og giv ikke din Arv hen til Skændsel, saa at Hedningerne skulle herske over dem; hvorfor skulle de sige iblandt Folkene: Hvor er deres Gud? **18** Og Herren var nidkær for sit Land og sparede sit Folk. **19** Og Herren svarede og sagde til sit Folk: Se, jeg sender eder Kornet og Mosten og Olien, og I skulle mættes dermed; og jeg vil ikke ydermere gøre eder til Spot iblandt Hedningerne. **20** Og ham fra Norden vil jeg drive langt bort fra eder og støde ham ud i et tørt og øde Land, hans Fortrop imod det østre Hav og hans Bagtrop imod det vestre Hav; og der skal opstige en Stank af ham og opstige en væmmelig Lugt af ham; thi han tog sig for at gøre store Ting. **21** Frygt ikke, du Jord! fryd dig og vær glad; thi Herren har taget sig for at gøre store Ting. **22** Frygter ikke, I Dyr paa Marken! thi Græsgangene i Ørken grønnes; thi Træet bærer sin Frugt, Figentræerne og Vintræerne give deres Kraft. **23** Og I, Zions Børn! fryder og glæder eder i Herren eders Gud; thi han giver eder Læreren til Retfærdighed og nedsender saa til eder for det første tidlig Regn og sildig Regn. **24** Og Tærskepladserne skulle være fulde af Korn og Persekarrene løbe over med Most og Olie. **25** Og jeg vil godtgøre eder Aarene, i hvilke Græshoppen, Oldenborren og Kornormen og Høskrækken fortærede, denne min store Hær, som jeg havde sendt paa eder. **26** Og I skulle æde, æde og mættes, og love Herrens eders Guds Navn, som har handlet underfuldt med eder, og mit Folk skal ikke beskæmmes evindelig. **27** Og I skulle fornemme, at jeg er midt i Israel, og jeg er Herren eders Gud, og ingen ydermere; og mit Folk skal ikke beskæmmes evindelig. **28** Og det skal ske derefter, at jeg vil udgyde min Aand over alt Kød, og eders Sønner og eders Døtre skulle profetere; eders Ældste skulle drømme Drømme og eders unge Karle se Syner. **29** Ogsaa over Tjenere og over Tjenestepiger vil jeg i de samme Dage udgyde min Aand. **30** Og jeg vil give underfulde Tegn paa Himmelen og paa Jorden, Blod og Ild og Røgstøtter. **31** Solen skal omvendes til Mørke og Maanen til Blod, førend Herrens Dag, den store og forfærdelige, kommer. **32** Og det skal ske, at hver, som paakalder Herrens Navn, skal undkomme; thi paa Zions Bjerg og i Jerusalem skal der være nogle, som undkomme, saaledes som Herren har sagt, og iblandt de undslupne skal den være, som Herren kalder.

3 Thi se, i de samme Dage og paa den samme Tid, naar jeg omvender Judas og Jerusalems Fangenskab, **2** da vil jeg samle alle Hedningerne og føre dem ned til Josafats Dal; og der vil jeg gaa i Rette med dem om mit Folk og Israel min Arv; thi de have spredt dem iblandt Hedningerne og delt mit Land. **3** Og de have kastet Lod om mit Folk og givet en ung Dreng for en Skøge og solgt en ung Pige for Vin, som de have drukket. **4** Men ogsaa, hvad ere I for mig, du Tyrus og Zidon, og I, alle Filisternes Lande? mon I ville gengælde mig for, hvad jeg har gjort, eller ville I gøre mig noget? snart, hastelig skal jeg lade Gengældelsen komme over eders Hoved; **5** I, som have taget mit Sølv og mit Guld og bragt mine bedste Kostbarheder ind i eders Templer; **6** og Judas Børn og Jerusalems Børn have I solgt til Grækernes Børn, for at føre dem langt bort fra deres Landemærke. **7** Se, jeg vækker dem op fra det Sted, hvorhen I solgte dem, og jeg vil lade Gengældelsen komme over eders Hoved. **8** Og jeg vil sælge eders Sønner og eders Døtre i Judas Børns Haand, og de skulle sælge dem til Sabæerne, til et fjernt Folk; thi Herren har talt det. **9** Udraaber dette iblandt Hedningerne, helliger en Krig, opvækker de vældige, lader alle Krigsmændene komme frem, drage op! **10** Smeder eders Hakker om til Sværd og eders Vingaardsknive til Spyd; den svage sige: En Helt er jeg! **11** Skynder eder og kommer, alle Hedninger, trindt omkring fra, og samler eder! did lade du, o Herre, dine vældige stige ned! **12** Opvækkes skulle Hedningerne og drage op til Josafats Dal; thi der vil jeg sidde, at dømme alle Hedningerne trindt omkring fra. **13** Lægger Seglen til, thi Høsten er moden; kommer, stiger ned, thi Vinpersen er fuld, Persekarrene løbe over; thi stor er deres Ondskab. **14** Skarer paa Skarer i Dommens Dal! thi nær er Herrens Dag i Dommens Dal. **15** Sol og Maane sortne, og Stjerner forholde deres Skin. **16** Og Herren skal brøle fra Zion og lade sin Røst lyde fra Jerusalem, og Himmel og Jord skulle ryste; men Herren skal være en Tilflugt for sit Folk og et Værn for Israels Børn. **17** Og I skulle fornemme, at jeg er Herren eders Gud, som bor paa Zion, mit hellige Bjerg; og Jerusalem skal vorde en Helligdom, og fremmede skulle ikke ydermere drage over den. **18** Og det skal ske paa denne Dag, at Bjergene skulle dryppe med Most, og Højene skulle flyde med Mælk, og alle Strømme i Juda skulle rinde med Vand, og der skal udgaa en Kilde fra Herrens Hus, og den skal

vande Sittims Dal. **19** Ægypten skal blive øde, og Edom skal blive til en øde Ørk, formedelst Voldsgerning imod Judas Børn, eftersom de have udøst uskyldigt Blod i deres Land. **20** Men Juda skal blive evindelig og Jerusalem fra Slægt til Slægt. **21** Og jeg vil sone deres Blod, som jeg ikke havde sonet; og Herren bor paa Zion.

Amos

1 De Ord, som Amos, der var iblandt Hyrderne fra Thekoa, saa over Israel i Judas Konge Ussias's Dage og i Israels Konge Jeroboams, Joas's Søns, Dag, to Aar før Jordskælvet. **2** Han sagde da: Herren skal brøle fra Zion og lade sin Røst lyde fra Jerusalem; og Hyrdernes Græsgange skulle sørge og Karmels Top blive tør. **3** Saa siger Herren: For tre Overtrædelser af Damaskus og for fire jeg tager det ikke tilbage — fordi de have tærsket Gilead med Jerntærskevogne, **4** derfor vil jeg sende en Ild i Hasaels Hus, og den skal fortære Benhadads Paladser. **5** Og jeg vil sønderbryde Portstængerne for Damaskus og udrydde Indbyggerne fra Avens Dal og den, som fører Spiret, fra Beth-Eden; og Syriens Folk skal bortføres til Kir, siger Herren. **6** Saa siger Herren: For tre Overtrædelser af Gaza og for fire — jeg tager det ikke tilbage fordi de have bortført de fangne alle til Hobe, for at overgive dem til Edom, **7** derfor vil jeg sende en Ild paa Gazas Mur, og den skal fortære dens Paladser. **8** Og jeg vil udrydde Indbyggerne fra Asdod og den, som fører Spiret, fra Askalon; og jeg vil vende min Haand imod Ekron, og de overblevne af Filisterne skulle omkomme, siger den Herre, Herre. **9** Saa siger Herren: For tre Overtrædelser af Tyrus og for fire — jeg tager det ikke tilbage — fordi de overgave de bortførte alle til Hobe til Edom, og de kom ikke Broderpagten i Hu, **10** derfor vil jeg sende en Ild paa Tyrus's Mur, og den skal fortære dens Paladser. **11** Saa siger Herren: For tre Overtrædelser af Edom og for fire — leg tager det ikke tilbage — fordi nan forfulgte sin Broder med Sværdet og kvalte sin Barmhjertighed, Saa at hans Vrede altid sønderrev, og han har bevaret sin Harme evindelig, **12** derfor vil jeg sende en Ild i Theman, og den skal fortære Bozras Paladser. **13** Saa siger Herren: For tre Overtrædelser af Ammons Børn og for fire — jeg tager det ikke tilbage — fordi de sønderrev e de frugtsommelige i Gilead for at udvide deres Landemærke, **14** derfor vil jeg antænde en Ild paa Rabbas Mur, og den skal fortære dens Paladser under Stormraab paa Krigens Dag, under Storm paa Hvirvelvindens Dag. **15** Og deres Konge skal vandre i Landflygtighed, han og hans Fyrster til Hobe, siger Herren.

2 Saa siger Herren: For tre Overtrædelser af Moab og for fire — jeg tager det ikke tilbage — fordi han brændte Edoms Konges Ben til Kalk, **2** derfor vil jeg sende en Ild i Moab, den skal fortære Kirjoths Paladser; og Moab skal dø under Bulder, under Stormraab, under Trompetens Lyd. **3** Og jeg vil udrydde Dommeren af hans Midte og ihjelslaa alle hans Fyrster med ham, siger Herren. **4** Saa siger Herren: For tre Overtrædelser af Juda og for fire — jeg tager det ikke tilbage — fordi de foragtede Herrens Lov og ikke holdt hans Skikke, saa at deres Løgne, efter hvilke deres Fædre havde vandret, førte dem vild, **5** derfor vil jeg sende en Ild i Juda, og den skal fortære Paladserne i Jerusalem. **6** Saa siger Herren: For tre Overtrædelser af Israel og for fire — jeg tager det ikke tilbage — fordi de sælge den retfærdige for Penge og den fattige formedelst et Par Sko; **7** fordi de hige efter at bringe Jordens Støv paa de ringes Hoved og forvende de sagtmodiges Vej, og en Mand og hans Fader gaa til samme Pige, for at vanhellige mit hellige Navn; **8** og de strække sig paa Klæder, som de have faaet i Pant, ved hvert et Alter, og drikke Vin, som de have faaet i Bøder, i deres Guds Hus; **9** skønt jeg havde ødelagt Amoriten for deres Ansigt, ham, hvis Højde var som Cedres Højde, og som var stærk som Egene; og jeg ødelagde hans Frugt fra oven af og hans Rødder fra neden af; **10** og jeg havde ført eder op af Ægyptens Land og førte eder i Ørken fyrretyve Aar for at tage Amoritens Land i Eje; **11** og jeg opvakte nogle af eders Sønner til Profeter og nogle af eders unge Karle til Nasiræer, (mon det ikke er saa, Israels Børn? siger Herren); **12** men I gave Nasiræerne Vin at drikke og gave Profeterne det Bud: I skulle ikke spaa: — **13** Se, derfor vil jeg trykke eder ned, ligesom Vognen, der er fuld med Neg, trykker ned. **14** Og den lette skal ingen Tilflugt finde, og den stærke skal ikke lægge Kraft i sin Styrke, og den vældige skal ikke redde sit Liv, **15** og den, som fører Buen, skal ikke bestaa, og den, som er let paa sine Fødder, skal ikke redde sig, og den, som rider paa Hesten, skal ikke redde sit Liv. **16** Og den, som er stærk i sit Hjerte, iblandt de vældige, han skal fly nøgen paa samme Dag, siger Herren.

3 Hører dette Ord, som Herren taler over eder, Israels Børn! over hele den Slægt, som jeg førte op af Ægyptens Land, idet jeg sagde: **2** Kun eder har jeg kendt af alle Slægter paa Jorden; derfor vil jeg hjemsøge eder for alle eders Misgerninger. **3** Mon to gaa tilsammen, uden naar de have truffet Aftale? **4**

Mon en Løve brøler i Skoven, naar der ikke er Rov for den? mon en ung Løve hæver sin Røst fra sin Hule, uden at den har fanget noget? **5** Mon en Fugl falder i Snaren paa Jorden, naar der ikke er et Garn for den? mon Snaren springer op fra Jorden, uden at den har fanget noget? **6** Eller mon der stødes i Trompeten i en Stad, uden at Folket forfærdes? eller moh der sker en Ulykke i en Stad, og Herren ikke har gjort den? **7** Thi den Herre, Herre gør ikke noget, uden at han har aabenbaret sin Hemmelighed for sine Tjenere, Profeterne. **8** Løven har brølet, hvo skal ikke frygte? den Herre, Herre har talt, hvo skal ikke profetere? **9** Lader det høre over Paladserne i Asdod og over Paladserne i Ægyptens Land, og siger: Samler eder paa Samarias Bjerge og ser de store Forvirringer derudi og de undertrykte i dens Midte! **10** Og de vide ikke at gøre Ret, siger Herren, de, som opdynge Vold og Ødelæggelse i deres Paladser. **11** Derfor, saa siger den Herre, Herre: Der kommer Fjender, og det trindt omkring Landet, og han skal nedstyrte din Magt fra dig, og dine Paladser skulle plyndres. **12** Saa siger Herren: Saaledes som en Hyrde redder to Ben eller en Ørelap af Løvens Mund, saa skulle Israels Børn reddes, de, som sidde i Samaria, i Hjørnet af Løjbænken og paa Lejets Damaskhynder. **13** Hører og vidner for Jakobs Hus, siger den Herre, Herre, Zebaoths Gud, **14** at paa den Dag, naar jeg hjemsøger Israel for dets Overtrædelser, da vil jeg hjemsøge Bethels Altre, og Alterets Horn skulle afhugges og falde til Jorden. **15** Og jeg vil nedslaa Vinterhuset tillige med Sommerhuset, og Elfenbenshusene skulle forgaa, og de mange Huse skulle faa Ende, siger Herren.

4 Hører dette Ord, I Basans Køer, som ere paa Samarias Bjerg, I, som fortrykke de ringe og knuse de fattige, I, som sige til eders Herrer: Bærer hid, at vi kunne drikke! **2** Den Herre, Herre har svoret ved sin Hellighed: Se, de Dage komme over eder, da man skal drage eder op med Hager og de sidste af eder med Fiskekroge. **3** Og I skulle gaa ud igennem Murbruddene, hver lige frem for sig, og I skulle bortkaste Herligheden, siger Herren. **4** Gaar til Bethel, og begaar Overtrædelser, til Gilgal — begaar mange Overtrædelser, og bringer hver Morgen eders Slagtoffer, hver tre Dage eders Tiender! **5** Og antænder Lovprisningsoffer af det syrede, og udraaber frivillige Ofre, kundgører det! thi saadant elske I, Israels Børn, siger den Herre, Herre. **6** Og dog har jeg givet eder rene Tænder i alle eders Stæder og Mangel paa Brød alle Vegne hos eder; men I vendte ikke om til mig, siger Herren. **7** Og jeg har ogsaa tilbageholdt Regnen for eder, da der endnu var tre Maaneder til Høsten, og jeg lod regne over een Stad, men over en anden lod jeg ikke regne: En Ager fik Regn, og en anden Ager, som det ikke regnede paa, blev tør: **8** Og to eller tre Stæder vankede hen til een Stad for at drikke Vand, og de fik ikke nok at drikke; men I vendte ikke om til mig, siger Herren. **9** Jeg har slaaet eder med Brand og Vissenhed i Kornet, eders mangfoldige Haver og eders Vingaarde og eders Figentræer og eders Oliegaarde afaad Græshoppen; men I vendte ikke om til mig, siger Herren. **10** Jeg har sendt en Pest paa eder efter Ægyptens Vis, ihjelslaget eders unge Karle med Sværd, tillige med at eders Heste bleve gjorte til Bytte, og jeg lod Stank af eders Lejre stige op og det i eders Næse; men I vendte ikke om til mig, siger Herren. **11** Jeg har omkastet Stæder iblandt eder, ligesom da Gud omkastede Sodoma og Gomorra, og I vare som en Brand, der reddes ud af en Ild; men I vendte ikke om til mig, siger Herren. **12** Derfor vil jeg handle saaledes med dig, Israel! Efterdi jeg da vil handle saaledes med dig, da bered dig, o Israel! til at møde din Gud. **13** Thi se, han danner Bjergene og skaber Vejret og kundgør et Menneske, hvad dets Tanke er; han frembringer Morgenrøde og Mørke og skrider frem over Jordens Høje; Herren, Zebaoths Gud, er hans Navn.

5 Hører dette Ord, som jeg opløfter over eder, en Klagesang, o Israels Hus! **2** Hun er falden, ej mere skal hun rejse sig, hun, Israels Jomfru! hun er nedkastet paa sin Jord, der er ingen, som rejser hende. **3** Thi saa siger den Herre, Herre: Den Stad, af hvilken tusinde gik ud, skal beholde hundrede tilovers; og den, af hvilken hundrede gik ud, skal beholde ti tilovers, i hele Israels Hus. **4** Thi saa siger Herren til Israels Hus: Søger mig, saa skulle I leve. **5** Og søger ikke Bethel, og kommer ikke til Gilgal, og gaar ikke over til Beersaba; thi Gilgal skal bortføres, og Bethel skal blive til intet. **6** Søger Herren, saa skulle I leve, at han ikke som en Ild skal drage over Josefs Hus, og den skal fortære, og der skal ingen være, som slukker i Bethel. **7** De, som omvende Ret til Malurt og kaste Retfærdighed til Jorden! **8** Han skaber Syvstjernen og Orion og omvender Dødens

Skygge til Morgen og formørker Dagen til Nat, han, som kalder ad Havets Vande, og udøser dem over Jordens Overflade — „Herren" er hans Navn — **9** han, som lader Ødelæggelse bryde frem over den stærke og Ødelæggelse komme over Befæstningen! **10** De hade i Porten den, som viser til Rette, og den, som taler oprigtigt, afsky de. **11** Derfor, fordi I træde paa den fattige og tage en svar Afgift i Korn af ham, saa have I vel bygget Huse af hugne Sten, men I skulle ikke bo i dem; I have plantet lystelige Vingaarde, men I skulle ikke drikke Vin af dem. **12** Thi jeg ved, at eders Overtrædelser ere mange, og at eders Synder ere svare, idet I trænge den retfærdige, tage Sonepenge og bøje Retten for de fattige i Porten. **13** Derfor maa den, som er klog, tie i denne Tid; thi det er en ond Tid. **14** Søger det gode og ikke det onde, paa det I maa leve; og saa skal den Herre Zebaoths Gud være med eder, saaledes som I sige. **15** Hader det onde, og elsker det gode, og hævder Retten i Porten; maaske Herren, den Zebaoths Gud, maatte vorde det overblevne af Josef naadig. **16** Derfor, saa siger Herren, den Herre, Zebaoths Gud: Der skal være Klage paa alle Gader, og de skulle sige i alle Stræder: Ve, ve! og de skulle kalde Agerdyrkeren ind til Sorg og til Klage dem, som forstaa sig paa at jamre. **17** Og i alle Vingaarde skal der være Klage; thi jeg vil drage midt over dig, siger Herren. **18** Ve dem, som begære Herrens Dag! hvortil skal Herrens Dag være eder? den er Mørke og ikke Lys; **19** ligesom naar een flyr for Løven, og der da møder ham en Bjørn, og naar han er kommen i Huset og støtter sig med sin Haand til Væggen, der da en Slange bider ham. **20** Er ikke Herrens Dag Mørke uden Lys? og bælgmørk uden Skin paa den? **21** Jeg hader, jeg foragter eders Fester, og jeg finder ikke Behag i eders Højtidsforsamlinger. **22** Thi om I end ofre mig Brændofre, saa har jeg dog ikke Behag i eders Gaver; og jeg ser ikke hen til Takoffer af eders fede Kvæg. **23** Tag bort fra mig dine Sanges Brusen; dine Harpers Toner gider jeg ikke høre. **24** Men Retten skal bølge frem som Vandene og Retfærdighed som en stedse rindende Bæk. **25** Mon I have bragt mig Slagtofre og Madofre i Ørken i fyrretyve Aar, o Israels Hus! **26** Men I have baaret eders Konges Hytte og eders Billeders Opstilling, eders Guds Stjerne, som I havde gjort eder. **27** Og jeg vil bortføre eder ud hinsides Damaskus, siger Herren, Zebaoths Gud er hans Navn.

6 Ve de trygge i Zion og de sorgløse paa Samarias Bjerg, de navnkundige iblandt det første af Folkene og dem, til hvilke Israels Hus kommer. **2** Gaar over til Kalne og ser, og gaar derfra til det store Hamath, og drager ned til Filisternes Gath! mon de ere lykkeligere end disse Riger? eller mon deres Landemærke er større end eders Landemærke? **3** I, som vise den onde Dag bort og bringe Volds Sæde til at komme nærmere! **4** Folk, som sove paa Elfenbens Senge og række sig paa deres Leje, og som æde Lam af Hjorden og Kalve fra Fedestalden; **5** som fremkunstle Toner efter Psalteren og, som David, optænke sig Strengeleg; **6** som drikke Vin af Skaaler og salve sig med den ypperste Olie, men føle ikke Smerte over Josefs Brøst! **7** Derfor skulle de nu bortføres, fremmest iblandt de bortførte, og Frydesangen af dem, som rækkede sig, skal ophøre. **8** Den Herre, Herre har svoret ved sig selv, siger Herren, Zebaoths Gud: Jeg afskyr Jakobs Stolthed og hader hans Paladser, derfor vil jeg prisgive Staden og dens Fylde. **9** Og det skal ske, hvis der i eet Hus bliver ti Mænd tilovers, da skulle de dø; **10** og en Mands næste Slægtning eller den, der besørger hans Begravelse, skal tage ham for at udbære Benene af Huset; og han skal sige til den, som er i det inderste af Huset: Mon der endnu er flere hos dig? og denne skal svare: Der er ingen! saa skal han sige: Tys! thi det er ikke Tid nu at paakalde Herrens Navn. **11** Thi se, Herren byder, og han slaar det store Hus i Splinter og det lille Hus i Stykker. **12** Mon Heste løbe paa Klippen? mon man pløjer der med Øksne? thi I have omvendt Retten til Galde og Retfærdighedens Frugt til Malurt. **13** I som glædes ved det, som intet er, og som sige: Have vi ikke ved vor Styrke taget os Horn? **14** Thi se, jeg rejser et Folk imod eder, Israels Hus! siger Herren, Zebaoths Gud, og de skulle trænge eder fra Hamath af og indtil Bækken paa den slette Mark.

7 Saaledes lod den Herre, Herre mig se et Syn: Og se, han dannede Græshopper, da Græsset til anden Slæt begyndte at komme frem; og se der kom Græs til anden Slæt efter Kongens Høslæt. **2** Og det skete, der de vare færdige med at æde Urterne i Landet, at jeg sagde: Herre, Herre, tilgiv dog! hvorledes skal Jakob kunne bestaa? thi liden er han. **3** Herren angrede dette; det skal ikke ske, sagde Herren. **4** Saaledes lod den Herre, Herre mig se et Syn: Og se, den Herre, Herre kaldte for at holde Ret ved Ild; og den fortærede

det store Dyb, og den fortærede Ageren. 5 Og jeg sagde: Herre, Herre, lad dog af! hvorledes skal Jakob kunne bestaa? thi liden er han. 6 Herren angrede dette; heller ikke det skal ske, sagde den Herre, Herre. 7 Saaledes lod han mig se et Syn: Og se, Herren stod paa en lodret Mur, og han havde et Blylod i sin Haand. 8 Og Herren sagde til mig: Hvad ser du, Amos? og jeg sagde: Et Blylod; da sagde Herren: Se, jeg vil bruge et Blylod midt iblandt mit Folk Israel; jeg vil ikke ydermere blive ved at skaane det. 9 Men Isaks Høje skulle ødelægges, og Israels Helligdomme skulle blive øde, og jeg vil rejse mig imod Jeroboams Hus med Sværdet. 10 Da sendte Amazia, Præsten i Bethel, Bud til Jeroboam, Israels Konge, og lod sige: Amos har stiftet Sammensværgelse imod dig, midt i Israels Hus, Landet kan ikke udholde alle hans Ord. 11 Thi saa har Amos sagt: Jeroboam skal dø ved Sværdet, og Israel skal visselig bortføres fra sit Land. 12 Og Amazia sagde til Amos: Du Seer! gak bort, fly du til Judas Land, og æd der Brød, og spaa der! 13 Men i Bethel maa du ikke ydermere blive ved at spaa; thi det er Kongens Helligdom, og det er Rigets Hus. 14 Da svarede Amos og sagde til Amazia: Jeg er ikke en Profet, og jeg er ikke en Profets Søn, men jeg er en Hyrde og en Mand, som sanker vilde Morbær. 15 Men Herren tog mig fra Hjorden, og Herren sagde til mig: Gak hen, vær Profet for mit Folk Israel! 16 Og nu, hør Herrens Ord; du siger: Du maa ikke spaa imod Israel og ikke lade dine Ord dryppe over Isaks Hus. 17 Derfor sasi siger Herren: Din Hustru skal blive en Skøge i Staden, og dine Sønner og dine Døtre skulle falde ved Sværdet, og din Jord skal deles med Maalesnoren, og du selv skal dø i et urent Land, og Israel skal visselig bortføres fra sit Land.

8 Saaledes lod den Herre, Herre mig se et Syn: Og se, en Kurv med Sommerfrugt; 2 Og han sagde: Hvad ser du, Amos? og jeg sagde: En Kurv med Sommerfrugt; da sagde Herren til mig: Enden er kommen for mit Folk Israel, jeg vil ikke ydermere blive ved at skaane det. 3 Men Sangene i Paladset skulle blive til Hyl paia denne Dag, siger den Herre, Herre; der er mange døde Kroppe, paa alle Steder har man kastet dem hen — tys! 4 Hører dette, I, som hige efter den fattige og efter at gøre Ende paa de ringe i Landet; 5 idet I sige: Naar vil Nymaanen gaa forbi, for at vi kunne sælge Korn, og Sabbaten, for at vi kunne lade op for Kornforraadet; at vi kunne gøre Efaen liden, og Sekelen stor og forvende Vægtskaalene med Svig? 6 at vi kunne købe de ringe for Penge og den fattige formedelst et Par Sko, og at vi kunne sælge Affald af Korn? 7 Herren har svoret ved Jakobs Stolthed: Alle deres Gerninger vil jeg ikke glemme evindelig. 8 Skal ikke for dette Jorden ryste, saa at hver, som bor derpaa, sørger, og den helt hæver sig som Floden, drives hid og did og sænker sig som Ægyptens Flod? 9 Og det skal ske paa denne Dag, siger den Herre, Herre, da vil jeg lade Solen gaa ned om Middagen og lade det blive mørkt for Jorden ved højlys Dag. 10 Og jeg vil omvende eders Fester til Sorg og alle eders Sange til Klagemaal og bringe Sæk om alle Lænder og gøre hvert Hoved skaldet; og jeg vil give Sorg der som over en eneste Søn, og det sidste der skal være som en bitter Dag. 11 Se, de Dage komme, siger den Herre, Herre, da jeg vil sende Hugger i Landet, ikke Hunger efter Brød og ikke Tørst efter Vand, men efter at høre Herrens Ord. 12 Og de skulle vanke hid og did, fra Hav indtil Hav og fra Norden og indtil Østen; de skulle løbe omkring for at søge efter Herrens Ord, og de skulle ikke finde det. 13 Paa denne Dag skulle de dej lige Jomfruer og de unge Karle forsmægte af Tørst, 14 de, som sværge ved Samarias Skyld, og sige: Saa sandt din Gud lever, Dan! og saa sandt Beersabas Skik bestaar! Og de skulle falde og ikke rejse sig mere.

9 Jeg saa Herren staa over Alteret, og han sagde: Slaa Søjlehovederne, saa at Dørtærsklerne ryste, og slaa dem itu ned over alles Hoved, og de overblevne af dem skal jeg ihjelslaa med Sværdet; af dem skal ingen, som flyr, undfly, og af dem skal ingen, som undkommer, reddes. 2 Om de end bore sig ned i Dødsriget, skal dog min Haand hente dem, derfra; og om de end fare op til Himmelen, skal jeg dog kaste dem ned derfra. (Sheol h7585) 3 Og om de end skjule sig paa Karmels Top, skal jeg dog oplede dem og hente dem derfra; og om de skjule sig for mine Øjne paa Havets Bund, skal jeg dog derfra befale Slangen, at den skal bide dem. 4 Og om de end gaa som Fanger for deres Fjenders Ansigt, skal jeg dog derfra befale Sværdet, at det skal ihjelslaa dem; og jeg vil gette mit Øje imod dem til det onde, og ikke til det gode. 5 Og den Herre, Herre Zebaoth, han rører ved Jorden, og den smelter, saa at alle, som bo derpaa, sørge, og den helt hæver sig som Floden og sænker sig som Ægyptens Flod.

6 Han er den, som bygger sin Trone i Himmelen og grundfæster sin Hvælving over Jorden; han er den, som kalder ad Vandene i Havet og udøser dem over Jordens Overflade; Herren er hans Navn. **7** Mon I ikke ere mig som Morianers Børn, o Israels Børn? siger Herren; mon jeg ikke har ført Israel op fra Ægyptens Land og Filisterne fra Kafthor og Syrerne fra Kir? **8** Se, den Herres, Herres Øjne ere imod det syndige Rige, og jeg vil udslette det af Jordens Overflade; dog vil jeg ikke aldeles udslette Jakobs Hus, siger Herren. **9** Thi se, jeg byder og ryster Israels Hus om iblandt alle Folkene, ligesom der rystes om i et Sold, og der ikke falder eet Korn til Jorden. **10** Alle Syndere iblandt mit Folk skulle dø ved Sværdet, de, søm sige: Ulykken skal ikke nærme sig eller komme til os. **11** Paa denne Dag vil jeg oprejse Davids faldne Hytte, og jeg vil opmure Bruddene derpaa og oprejse det nedrevne deraf og bygge den som i fordums Dage, **12** for at de skulle arve det overblevne af Edom og alle de Folkeslag, over hvilke mit Navn nævnes, siger Herren, som gør dette. **13** Se, de Dage komme, siger Herren, da Plovmanden skal naa Høstmanden, og den, som træder Vindruer, skal naa den, som udsaar Sæden, og Bjergene skulle dryppe med Most og alle Højene flyde. **14** Og jeg vil omvende mit Folk Israels Fangenskab, og de skulle bygge de ødelagte Stæder og tage Bolig der og plante Vingaarde og drikke Vinen af dem, og de skulle anlægge Haver og æde Frugten af dem. **15** Og jeg vil plante dem i deres Land; og de skulle ikke ydermere oprykkes af deres Land, som jeg har givet dem, siger Herren din Gud.

Obadias

1 Obadias's Syn. Saa har den Herre, Herre sagt om Edom. Vi have hørt et Rygte fra Herren, og et Bud er sendt ud iblandt Folkene: Staar op, og lader os staa op imod det til Krig! **2** Se, jeg har gjort dig liden iblandt Folkene, du er saare foragtet. **3** Dit Hjertes Hovmod har bedraget dig, du, som bor i Klippekløfter, i din høje Bolig, du, som siger i dit Hjerte: Hvo vil kaste mig ned til Jorden? **4** Om du end farer saa højt op som Ørnen, og om end din Rede er sat iblandt Stjernerne, vil jeg dog kaste dig ned derfra, siger Herren. **5** Hvis Tyve vare komne over dig, eller de, som anrette Ødelæggelse om Natten — ak, hvor er du dog tilintetgjort! — mon de da ikke vilde stjæle saa meget, som var dem nok? hvis Vinhøstere vare komne over dig, mon de da ikke vilde lade en Efterhøst blive tilovers? **6** Hvor er dog Esau bleven gennemsøgt? hans skjulte Liggendefæ opsporet? **7** Alle dine Forbundsfæller have ledsaget dig til Grænsen, de, som havde Fred med dig, have bedraget dig, de have faaet Overmagt over dig; dit Brød gøre de til en Byld under dig, — der er ingen Forstand i ham! **8** Mon jeg ikke paa den Dag, siger Herren, skal lade de vise forsvinde fra Edom og Forstand fra Esaus Bjerg? **9** Og dine vældige, o Theman! skulle lammes af Skræk, paa det enhver maa blive udryddet fra Esaus Bjerg ved Mord. **10** For Vold imod din Broder Jakob skal Skam bedække dig, og du skal udryddes evindelig. **11** Paa den Dag, da du stod lige overfor, paa den Dag, da fremmede bortførte hans Gods, og Udlændinge gik ind ad hans Porte og kastede Lod over Jerusalem, har ogsaa du været som en af dem. **12** Og se ej med Lyst paa din Broders Dag paa hans Ulykkesdag, og glæd dig ej over Judas Børn paa deres Undergangsdag; og tal ej hovmodigt med din Mund paa Trængselsdagen. **13** Drag ej ind ad mit Folks Port paa deres Nøds Dag, se ej ogsaa du paa dets Ulykke paa dets Nøds Dag, og ræk ej efter dets Gode paa dets Nøds Dag! **14** Og staa ej paa Vejskellet for at ødelægge dem, som ere undkomne derfra, og udlever ej de overblevne deraf paa Trængselsdagen! **15** Thi Herrens Dag er nær over alle Hedningerne; ligesom du har gjort, skal dig ske; Gengældelsen skal komme over dit Hoved. **16** Thi ligesom I have drukket paa mit hellige Bjerg, saa skulle alle Hedningerne drikke stedse, ja, de skulle drikke og drikke ud og vorde som de, der ikke have været. **17** Men paa Zions Bjerg skal der være nogle, som undkomme, og det skal være en Helligdom; og Jakobs Hus skal eje deres Ejendom. **18** Og Jakobs Hus skal være en Ild og Josefs Hus en Lue, men Esaus Hus skal være til Halm, og hine skulle antænde disse og fortære dem; og der skal ingen overbleven være for Esaus Hus; thi Herren har talt det. **19** Og de, som bo i Sydlandet, skulle eje Esaus Bjerg, og de, som bo i Lavlandet, skulle eje Filisterne, og de skulle eje Efraims Mark og Samarias Mark, og Benjamin skal eje Gilead. **20** Og de bortførte af denne Hær af Israels Børn skulle eje det, som tilhører Kajaaniterne indtil Zarepta, og de bortførte af Jerusalem, som ere i Sefarad, de skulle eje Stæderne i Sydlandet. **21** Og Frelsere skulle drage op paa Zions Bjerg for at dømme Esaus Bjerg; og Riget skal høre Herren til.

Jonas

1 Og Herrens Ord kom til Jonas, Amithajs Søn, saa lydende: **2** Gør dig rede, gak til Ninive, den store Stad, og raab over den; thi deres Ondskab er stegen op for mit Ansigt. **3** Men Jonas gjorde sig rede for at fly til Tharsis fra Herrens Ansigt; og han drog ned til Jafo og fandt et Skib, som vilde fare til Tharsis, og han gav Fragt derfor og gik om Bord for at fare med dem til Tharsis fra Herrens Ansigt. **4** Men Herren kastede et stort Vejr paa Havet, og der blev en stor Storm paa Havet, og Skibet lod til at skulle sønderbrydes. **5** Og Skibsfolkene frygtede, og de raabte hver til sin Gud, og de kastede Redskaberne, som vare udi Skibet, i Havet for at skaffe sig Lettelse; men Jonas var stegen ned i det nederste Skibsrum og laa og sov hart. **6** Men Styrmanden gik til ham og sagde til ham: Hvorledes kan du sove saa hart? staa op, kald paa din Gud, maaske den Gud vil tænke mildelig paa os, at vi ikke forgaa. **7** Og de sagde, den ene til den anden: Kommer, og lader os kaste Lod, at vi kunne faa at vide, for hvis Skyld denne Ulykke hændes os; og de kastede Lod, og Lodden faldt paa Jonas. **8** Da sagde de til ham: Kundgør os dog, for hvis Skyld denne Ulykke hændes os! hvad er din Bestilling? og hvorfra kommer du? hvilket er dit Land? og af hvad Folk er du? **9** Og han sagde til dem: Jeg er en Hebræer, og jeg frygter Herren, Himmelens Gud, som har skabt Havet og det tørre Land. **10** Da grebes Mændene af en stor Frygt, og de sagde til ham: Hvad har du dog gjort? thi Mændene havde faaet at vide, at han flyede fra Herrens Ansigt, thi han havde kundgjort dem det. **11** Og de sagde til ham: Hvad skulle vi gøre dig, at Havet kan stilles for os? thi Havet vedblev at storme mere og mere. **12** Og han sagde til dem: Tager mig, og kaster mig i Havet, saa stilles Havet for eder; thi jeg ved, at denne store Storm er over eder for min Skyld. **13** Og Mændene roede for at naa tilbage til Land, men de kunde ikke; thi Havet vedblev at storme imod dem mere og mere. **14** Da raabte de til Herren og sagde: Ak, Herre! lad os dog ikke omkomme for denne Mands Sjæls Skyld, og læg ikke uskyldigt Blod paa os; thi du, Herre! har gjort, som det behagede dig. **15** Og de toge Jonas og kastede ham i Havet; da blev Havet stille efter sin heftige Brusen. **16** Og Mændene frygtede Herren med en stor Frygt, og de ofrede Herren Slagtoffer og gjorde Løfter. **17** Og Herren beskikkede en stor Fisk til at opsluge Jonas, og Jonas var i Fiskens Bug tre Dage og tre Nætter.

2 Og Jonas bad til Herren sin Gud fra Fiskens Liv, **2** og han sagde: Jeg raabte til Herren ud af min Angest, og han svarede mig; jeg, skreg fra Dødsrigets Skød, du hørte min Røst. **(Sheol h7585)** **3** Du kastede mig i Dybet, midt i Havet, og Strømmen omgav mig; alle dine Vover og dine Bølger gik over mig. **4** Og jeg sagde: Jeg er udstødt fra dine Øjne, men jeg skal atter skue hen til dit hellige Tempel. **5** Vandene omsluttede mig indtil Sjælen, Dybet omgav mig, Tang var viklet om mit Hoved. **6** Jeg sank ned til Bjergenes Grunde, Jordens Porte vare lukkede efter mig for evigt; men du Herre, min Gud, drog mit Liv op af Graven. **7** Der min Sjæl i mit Indre forsmægtede, kom jeg Herren i Hu; og min Bøn kom til dig i dit hellige Tempel. **8** De, som tage Vare paa Løgnens Gøglebilleder, de have forladt ham, som er dem Miskundhed. **9** Men jeg, jeg vil med Taksigelses Røst ofre til dig, jeg vil betale det, jeg har lovet; Frelse er der hos Herren. **10** Og Herren bød Fisken, og den udspyede Jonas paa det tørre Land.

3 Og Herrens Ord kom anden Gang til Jonas saaledes: **2** Gør dig rede, gak til Ninive, den store Stad, og udraab for den den Prædiken, som jeg paalægger dig. **3** Og Jonas gjorde sig rede og gik til Ninive efter Herrens Ord, og Ninive var en stor Stad for Gud, en tre Dages Gang. **4** Og Jonas begyndte at gaa ind i Staden een Dags Gang, og han raabte og sagde: Der er endnu fyrretyve Dage, saa skal Ninive omstyrtes. **5** Da troede Mændene i Ninive paa Gud, og de udraabte en Faste og klædte sig i Sæk, baade store og smaa iblandt dem. **6** Der Ordet kom for Kongen af Ninive, da stod han op fra sin Trone og aflagde sin herlige Kappe og bedækkede sig med Sæk og sad i Aske. **7** Og han lod udraabe og sige i Ninive: Paa Kongens og hans Stormænds Befaling, som følger: Hverken Menneske eller Dyr, hverken Øksne eller Faar maa smage noget, de maa ikke græsse og ikke drikke Vand. **8** Men de skulle bedækkes med Sæk, baade Mennesker og Dyr, og raabe hart til Gud; og de skulle omvende sig, hver fra sin onde Vej og fra den Uret, som hænger ved deres Hænder. **9** Hvo ved? Gud kunde vende om og angre det og vende om fra sin brændende Vrede, at vi ikke forgaa. **10** Og Gud saa deres Gerninger, at de omvendte sig fra deres onde Vej; og Gud angrede det

onde, som han havde talt om at ville gøre dem, og han gjorde det ikke.

4 Men det gjorde Jonas overmaade meget ondt, og hans Vrede optændtes. **2** Og han bad til Herren og sagde: Ak, Herre! var dette ikke mit Ord, der jeg endnu var i mit Land? derfor har jeg villet forekomme det ved at fly til Tharsis; thi jeg ved, at du er en naadig og barmhjertig Gud, langmodig og af stor Miskundhed, og angrer det onde. **3** Og nu, Herre! tag dog min Sjæl fra mig; thi det er mig bedre at dø end at leve. **4** Og Herren sagde: Mon det er ret, at din Vrede optændes? **5** Og Jonas gik ud af Staden og tog Ophold Østen for Staden, og han gjorde sig der en Hytte og satte sig under den i Skyggen, indtil han kunde se, hvad der vilde ske med Staden. **6** Da beskikkede Gud Herren et Kikajon, og det voksede op over Jonas til at give Skygge over hans Hoved, at fri ham fra hans Onde; og Jonas glædede sig over dette Kikajon med stor Glæde. **7** Men Gud beskikkede, da Morgenrøden den næste Dag oprandt, en Orm, og den stak Kikajonet, og det visnede. **8** Og det skete, der Solen gik op, da beskikkede Gud en lummer Østenvind, og Solen stak Jonas paa Hovedet, saa han blev afmægtig; da bad han, at hans Sjæl maatte dø, og sagde: Det er bedre, at jeg dør end lever. **9** Men Gud sagde til Jonas: Mon det er ret, at din Vrede optændes for dette Kikajons Skyld? og han sagde: Ja, det er ret, at min Vrede er optændt indtil Døden. **10** Og Herren sagde: Du ynkes over Kikajonet, som du ikke har arbejdet for og ej faaet til at vokse, det, som blev til paa een Nat og blev ødelagt paa een Nat; **11** og jeg skulde ikke ynkes over Ninive, den store Stad, i hvilken der er mange flere end tolv Gange ti Tusinde Mennesker, som ikke vide Forskel paa højre og venstre, og mange Dyr?

Mikas

1 Herrens Ord, som kom til Moraskthiten Mika i de Dage, da Jotham, Akas, Ezekias vare Konger i Juda, det, som han saa over Samaria og Jerusalem. **2** Hører, I Folk, alle sammen! giv Agt, du Land og dets Fylde! og den Herre, Herre være Vidne imod eder, Herren fra sit hellige Tempel! **3** Thi se, Herren drager ud fra sit Sted, og han stiger ned og skrider frem over Jordens Høje. **4** Og Bjergene smelte under ham og Dalene revne, som Voks for Ilden, som Vand, der udøses paa en Skrænt. **5** For Jakobs Overtrædelse sker alt dette og for Israels Hus's Synder; hvo er Skyld i Jakobs Overtrædelse? mon ikke Samaria? og hvo er Skyld i Judas Høje? mon ikke Jerusalem? **6** Derfor vil jeg gøre Samaria til en Stenhob paa Marken, til Vingaardsplantninger, og jeg vil adsprede dens Stene ned i Dalen og gøre dens Grundvold bar. **7** Og alle dens udskaarne Billeder skulle sønderslaas, og al dens Bolerløn opbrændes med Ild, og jeg vil ødelægge alle dens Afguder; thi den samlede dem af Bolerløn, og til Bolerløn skulle de atter vorde. **8** Derfor vil jeg klage og hyle, jeg vil gaa blottet og nøgen, jeg vil anstille en Klage som Dragerne og en Sorg som Strudserne. **9** Thi dens Saar ere ulægelige; thi det er kommet indtil Juda, det er naaet indtil mit Folks Port, indtil Jerusalem. **10** Kundgører det ikke i Gath, græder ikke saa saare! i Beth-Afra vælter jeg mig i Støv. **11** Drag forbi, du Indbyggerske i Safir, blottet og skamfuld! Indbyggersken i Zaanan gaar ikke ud! Beth-Ezels Klage betager eder Stade der. **12** Thi Indbyggersken i Maroth vaande sig i Smerte efter godt; thi ondt er steget ned fra Herren til Jerusalems Port. **13** Spænd Heste for Vognen, du Indbyggerske i Lakis! den var Begyndelse til Synd for Zions Datter; thi i dig ere Israels Overtrædelser fundne. **14** Derfor skal du give Afkald paa Moresketh-Gath; Aksibs Huse skulle blive et svigtende Vandløb for Israels Konger. **15** Jeg vil endnu føre en Ejermand til dig, du Indbyggerske i Maresa! til Adullam skal Israels Herlighed komme. **16** Gør dig skaldet, og rag dig over de Børn, som ere din Lyst; gør dig bredskaldet som Ørnen, thi de ere bortførte fra dig.

2 Ve dem, som optænke Uret og forberede ondt paa deres Leje; naar det bliver lyst om Morgenen, udføre de det; thi det staar i deres Hænders Magt. **2** Og de have Begærlighed efter Agre og rane dem, efter Huse og tage dem; og de øve Vold imod Manden og hans Hus, imod ham og hans Arv. **3** Derfor, saa siger Herren: Se, jeg tænker ondt over denne Slægt, fra hvilket I ikke skulle kunne unddrage eders Hals, og ikke skulle I gaa stoltelig, thi det bliver en ond Tid. **4** Paa denne Dag skal man istemme en Sang over eder, og man klager et Klagemaal; det er forbi, siger man, rent ødelagte ere vi, mit Folks Lod bortskifter han; hvorledes unddrager han mig den! til den frafaldne uddeler han vore Agre. **5** Derfor skal du ingen have, som skal kaste Maalesnoren ud til Lod i Herrens Menighed. **6** „I maa ikke profetere", saa profetere de; profetere de ikke for disse, vilde Skændsel ikke vige. **7** Og du, som er kaldet Jakobs Hus! mon Herren er hurtig til Vrede? eller mon dette er hans Gerninger? Mon ikke mine Ord gøre vel imod den, som vandrer oprigtigt? **8** Men alt fra i Gaar rejser mit Folk sig som en Fjende; Kappen, der er over Kjortelen, trække I af dem, som gaa forbi i Tryghed, og som ere afvante fra Strid. **9** Mit Folks Kvinder uddrive I af Huset, som var deres Lyst; fra hendes spæde Børn tage I min Prydelse for bestandigt. **10** Gører eder rede, og drager bort, thi dette er ikke Hvilestedet formedelst Urenhed, som bringer Fordærvelse, og det er en gruelig Fordærvelse. **11** Hvis en Mand, der vandrede med Vind og Løgn, falskelig sagde: Jeg vil profetere for dig om at faa Vin og stærk Drik, saa vilde han være en Profet for dette Folk. **12** Samle, ja, samle vil jeg dig, Jakob! saa mange du er, sanke, ja, sanke, det overblevne af Israel sammen, bringe dem til Hobe ligesom Bozras Faar; som en Hjord paa sin Græsgang skulle de buldre af Mennesker. **13** Der skal opstaa een, som bryder igennem i Spidsen for dem, de skulle bryde igennem og drage ind ad Porten og gaa ud ad den; og deres Konge skal drage frem i Spidsen for dem, og Herren er fremmest foran dem.

3 Og jeg sagde: Hører dog, I Jakobs Øverster og Israels Hus's Dommere! burde I ikke kende Retten? **2** De hade det gode og elske det onde; de rive deres Hud af dem og deres Kød af deres Ben. **3** Det er dem, som æde mit Folks Kød og drage deres Hud af dem og bryde deres Ben, og de brede dem ud som i en Gryde og som Kød midt i en Kedel. **4** Da skulle de raabe til Herren, og han skal ikke bønhøre dem; men han skal skjule sit Ansigt for dem paa den Tid, eftersom de have gjort ilde i deres Idrætter. **5** Saa

siger Herren imod Profeterne, som forvilde mit Folk, og som, naar de faa noget at bide med deres Tænder, forkynde Fred, men naar nogen intet giver dem for deres Mund, da prædike de Krig imod ham: 6 Derfor skal det blive Nat for eder, uden Syner, og Mørke for eder; uden Spaadom; og Solen skal gaa ned over Profeterne, og Dagen skal blive sort over dem. 7 Og Seerne skulle beskæmmes og Spaamændene blive til Skamme, og de skulle skjule Skægget over Munden alle sammen; thi der er intet Svar fra Gud. 8 Men jeg er derimod fuld af Kraft, Herrens Aand, og af Ret og Styrke til at kundgøre Jakob hans Overtrædelse og Israel hans Synd. 9 Hører dog dette, I Jakobs Hus's Øverster og Israels Hus's Dommere! I, som afsky Ret og gøre det lige kroget! 10 Hver, som bygger Zion med Blod og Jerusalem med Uretfærdighed! 11 Dens Øverster dømmes for Skænk, og dens Præster lære for Betaling, og dens Profeter spaa for Penge; dog forlade de sig fast paa Herren, sigende: Er ikke Herren midt iblandt os? der skal ikke komme Ulykker over os. 12 Derfor, for eders Skyld, skal Zion pløjes som en Ager og Jerusalem blive til Stenhobe og Husets Bjerg til Skovhøje.

4 Men det skal ske i de sidste Dage, at Herrens Hus's Bjerg skal være grundfæstet oven paa Bjergene og ophøjet over Højene, og Folkene skulle strømme til det. 2 Og mange Hedninger skulle komme og sige: Kommer og lader os gaa op til Herrens Bjerg og til Jakobs Guds Hus, at han maa lære os sine Veje, og vi maa vandre paa hans Stier; thi fra Zion skal udgaa Lov og Herrens Ord fra Jerusalem. 3 Og han skal dømme imellem mange Folkeslag og holde Ret for vældige Hedningefolk ud i det fjerne; og de skulle omsmede deres Sværd til Hakker og deres Spyd til Haveknive, et Folk skal ikke løfte Sværd imod et andet, og de skulle ikke ydermere øve sig i. Krig. 4 Men de skulle bo, hver under sit Vintræ og under sit Figentræ, og ingen skal forfærde dem; thi den Herre Zebaoths Mund har talt. 5 Thi alle Folk vandre hvert i sin Guds Navn; men vi vandre i Herrens vor Guds Navn, evindelig og altid. 6 Paa denne Dag, siger Herren, vil jeg sanke det haltende og samle det fordrevne og det, som jeg har handlet ilde med. 7 Og jeg vil gøre det haltende til en Levning og det bortkomne til et stærkt Folk; og Herren skal regere over dem paa Zions Bjerg, fra nu og indtil Evighed. 8 Og du, Hyrdetaarn, Zions Datters Høj! til dig skal det komme; ja, komme skal det tidligere Herredømme, Kongedømmet over Jerusalems Datter. 9 Nu, hvorfor raaber du saa saare? er der ingen Konge udi dig? eller er din Raadgiver omkommen? thi Smerte har betaget dig som den fødende Kvinde. 10 Vrid dig, og vaand dig i Smerte, du Zions Datter som den fødende Kvinde! thi nu skal du drage ud af Staden og bo paa Marken og komme lige til Babel; der skal du udfries, der skal Herren genløse dig af dine Fjenders Haand. 11 Og nu ere vel mange Folkefærd samlede imod dig, hvilke sige: Hun vorde vanhelliget! og vore Øjne se deres Lyst paa Zion! 12 Men de kende ikke Herrens Tanker og forstaa ikke hans Raad, thi han har samlet dem som Neg til Tærskepladsen. 13 Gør dig rede og tærsk, du Zions Datter! thi jeg gør dit Horn til Jern og gør dine Hove til Kobber, at du maa sønderknuse mange Folk, og at jeg kan vie Herren deres Bytte og hele Jordens Herre deres Gods.

5 Nu, flok dig sammen, du Flokkens Datter! en Belejring retter man imod os; med Kæppen slaar man Israels Dommer paa Kinden. 2 Og nu, Bethlehem Efrata, liden til at være iblandt Judas Tusinder! af dig skal udgaa mig een til at være Hersker over Israel, og hans Udgange ere fra fordum, fra Evigheds Dage. 3 Derfor skal han hengive dem indtil den Tid, da hun, som skal føde, har født; og de overblevne af hans Brødre skulle vende tilbage til Israels Børn. 4 Og han skal staa og vogte i Herrens Kraft, i Herrens sin Guds Navns Højhed; og de skulle fæste Bo, thi nu skal han være stor indtil Jordens Ender. 5 Og han skal være Fred; naar Assur kommer i vort Land, og naar han betræder vore Paladser, saa ville vi rejse imod ham syv Hyrder og otte Folkefyrster. 6 Og de skulle vogte Assurs Land med Sværdet og Nimrods Land i dets Porte; og han skal frelse fra Assur, naar denne kommer i vort Land og betræder vor Grænse. 7 Og det overblevne af Jakob skal være midt iblandt mange Folk som en Dug fra Herren, som Regndraaber paa Urter, hvilken ikke bier efter nogen og ikke venter paa Menneskens Børn. 8 Og det overblevne af Jakob skal være iblandt Hedningerne midt iblandt mange Folk som en Løve iblandt Dyrene i Skoven, som en ung Løve iblandt Faarehjorde, hvilken, naar den gaar forbi, træder ned og river bort, og der er ingen, som redder. 9 Ophøjet være din Haand over dine Modstandere, og alle dine Fjender vorde udryddede.

10 Og det skal ske paa denne Dag, siger Herren, da
vil jeg udrydde dine Heste af din Midte, og jeg vil
ødelægge dine Vogne. 11 Og jeg vil udrydde Stæderne
i dit Land og nedbryde alle dine Fæstninger. 12 Og
jeg vil udrydde Trolddomskunster af din Haand,
og ingen Tegnsudlæggere skulle være hos dig. 13
Og jeg vil udrydde dine udskaarne Billeder og dine
Billedstøtter af din Midte, og du skal ikke ydermere
tilbede dine Hænders Gerning. 14 Og jeg vil oprive
dine Astartebilleder af din Midte og ødelægge dine
Stæder. 15 Men i Vrede og Harme vil jeg tage Hævn
over de Hedninger, som ikke have villet høre.

6 Hører dog, hvad Herren siger: Gør dig rede, tag
Trætten op over for Bjergene, og lad Højene høre
din Røst! 2 Hører, I Bjerge! Herrens Trætte, og I
uforanderlige, I Jordens Grundpiller! thi Herren har
Trætte med sit Folk, og med Israel gaar han i Rette. 3
Mit Folk! hvad har jeg gjort dig, og hvormed har jeg
voldet dig Møje? svar mig! 4 Thi jeg førte dig op fra
Ægyptens Land, og fra Trælles Hus udløste jeg dig,
og jeg sendte for dit Ansigt Mose, Aron og Maria. 5
Mit Folk! kom dog i Hu, hvad Raad Balak, Kongen af
Moab, havde oplagt, og hvad Svar Bileam, Beors Søn,
gav ham, og hvad der skete fra Sittim indtil Gilgal,
for at du maa kende Herrens retfærdige Gerninger. 6
Hvormed skal jeg komme Herren i Møde og bøje mig
for Højhedens Gud? mon jeg skal komme ham i Møde
med Brændofre med aarsgamle Kalve? 7 Mon Herren
vil have Behag i Tusinder af Vædre, i ti Tusinder af
Oliebække? mon jeg skal give min førstefødte for min
Overtrædelse, min Livsfrugt som Syndoffer for min
Sjæl? 8 Han har kundgjort dig, o Menneske! hvad godt
er, og hvad Herren kræver af dig: Kun det at gøre Ret
og at elske Miskundhed og at vandre ydmygelig med
din Gud. 9 Herrens Røst raaber til Staden — og dit
Navn ser efter Visdom —; hører Riset! og hvo har
beskikket det? 10 Mon der i den ugudeliges Hus endnu
er ugudeliges Skatte og en knap Efa, over hvilken
der hviler Forbandelse? 11 Mon man kan være ren
med Ugudeligheds Vægtskaale, og med en Pose, hvori
der er Falskheds Vægtlodder? 12 Thi Rigmændene
der ere fulde af Uretfærdighed, og Indbyggerne der
tale Løgn, og deres Tunge er Falskhed i deres Mund!
13 Saa vil da ogsaa jeg slaa dig smerteligt, idet jeg
ødelægger dig for dine Synders Skyld. 14 Du skal æde
og ikke mættes, og din Hunger skal blive i dit Indre;
og bringer du noget til Side, skal du ikke frelse det, og
hvad du frelser, vil jeg overgive til Sværdet. 15 Du skal
saa og ikke høste; du skal presse Oliven, men ikke
salve dig med Olie, og Most, men ikke drikke Vin. 16
Og man holder omhyggeligt ved Omris Skikke og al
Akabs Hus's Gerning, og I vandre i deres Raad, paa det
jeg skal gøre dig til en Forfærdelse og Indbyggerne
der til en Spot, og mit Folks Forsmædelse skulle I
bære.

7 Ve mig! thi det er gaaet mig som ved Indsamlingen
af Sommerfrugt, som ved Eftersankningen efter
Vinhøsten; der er ikke en Vindrue til at æde, ingen
tidlig moden Figen, som min Sjæl havde Lyst til. 2
Den fromme er forsvunden fra Jorden, og der er ikke
en oprigtig iblandt Menneskene: De lure alle efter
Blod, jage den ene deji anden i Garnet. 3 Til det onde
ere Hænder rede for at gøre det til Gavns; Fyrsten gør
Fordring, og Dommeren er villig for Gentjeneste, og
den mægtige udtaler sin Sjæls Attraa, og saa sno de
det sammen. 4 Den bedste af dem er som Torn, den
oprigtigste som et Tjørnegærde; dine Vægteres Dag,
din Hjemsøgelse kommer; nu skal deres Forstyrrelse
være der. 5 Tror ikke paa en Ven, forlader eder ikke
paa en fortrolig: Var din Munds Døre for hende, som
ligger ved din Barm. 6 Thi Sønnen ringeagter Faderen,
Datteren sætter sig op imod sin Moder, Sønnens
Hustru imod sin Mands Moder, en Mand har Fjender i
sine egne Husfolk. 7 Men jeg vil skue ud efter Herren,
jeg vil bie efter min Frelses Gud; min Gud vil høre
mig. 8 Glæd dig ikke over mig, min Modstanderinde!
thi er jeg falden, skal jeg staa op igen, og sidder jeg i
Mørket, skal Herren være mit Lys. 9 Herrens Vrede
vil jeg bære, thi jeg har syndet imod ham, — indtil
han udfører min Sag og skaffer mig Ret; han skal føre
mig ud til Lyset, jeg skal skue hans Retfærdighed. 10
Og min Modstanderinde maa se det, og Skam skal
bedække hende, idet hun siger til mig: Hvor er Herren
din Gud? mine Øjne skulle se deres Lyst paa hende; nu
skal hun blive til at nedtrædes som Dynd paa Gader.
11 Der kommer en Dag, da man skal bygge dine Mure;
paa denne Dag skal Grænse være fjern. 12 Paa den Dag,
da skal man komme til dig lige fra Assur og Ægyptens
Stæder, og lige fra Ægypten og indtil Floden, og til
Hav fra Hav, og fra Bjerg til Bjerget. 13 Og Jorden
skal blive til Øde for sine Beboeres Skyld, formedelst
deres Idrætters Frugt. 14 Vogt med din Stav dit Folk,
din Arvs Hjord, som bor ene for sig, i Skoven midt

paa Karmel; lad dem græsse i Basan og Gilead som i gamle Dage! **15** Som i de Dage, da du drog ud af Ægyptens Land, vil jeg lade det se underfulde Ting. **16** Hedningerne skulle se det og beskæmmes for al deres Vælde; de skulle lægge Haand paa Mund; deres Øren skulle blive døve. **17** De skulle slikke Støv som Slangen, som Jordens Kryb skulle de komme bævende frem fra deres Borge; til Herren vor Gud skulle de skælvende komme og frygte for dig. **18** Hvo er en Gud som du, der borttager Misgerning og gaar Overtrædelse forbi for det overblevne af sin Arv? han holder ikke fast ved sin Vrede evindelig, thi han har Lyst til Miskundhed. **19** Han skal atter forbarme sig over os, han skal træde vore Misgerninger under Fødder; og du skal kaste alle deres Synder i Havets Dyb. **20** Du skal bevise Jakob Sandhed, Abraham Miskundhed, som du har svoret vore Fædre fra de gamle Dage af.

Nahum

1 Profeti imod Ninive; Elkositen Nahums Syns Bog. **2** En nidkær og hævnende Gud er Herren, en Hævner og mægtig i Vreden er Herren; en Hævner er Herren imod sine Modstandere, og han bevarer Vrede imod sine Fjender. **3** Herren er langmodig og af stor Kraft og lader ikke Skyld blive ustraffet; Herrens Vej er i Hvirvelvind og i Storm, og en Sky er hans Fødders Støv. **4** Han truer Havet og udtørrer det og gør alle Strømmene tørre; vansmægtet er Basan og Karmel, og Libanons Blomster vansmægte. **5** Bjergene skælve for ham, og Højene smelte, og Jorden hæver sig i Vejret for hans Ansigt og Jorderige og alle, som bo derpaa. **6** Hvo kan bestaa for hans Fortørnelse? og hvo kan rejse sig under hans brændende Vrede? hans Harme udgyder sig som en Ild, og Klipperne sønderbrydes for ham. **7** God er Herren, et Værn paa Nødens Dag, og han kender dem, som forlade sig paa ham. **8** Men med en Oversvømmelse drager han forbi og gør Ende paa dens Sted, og Mørke skal forfølge hans Fjender. **9** Hvad tænke I om Herren? Tilintetgørelse bringer han; Nøden skal ikke komme to Gange. **10** Ere de end sammenslyngede som Torne og berusede, som det var af deres Vin, skulle de aldeles fortæres som tørt Straa. **11** Fra dig udgik han, som optænkte ondt imod Herren og oplagde Ondskabs Raad. **12** Saa siger Herren: Ere de end usvækkede og saaledes mangfoldige, skulle de dog bortmejes, saaledes som de ere, og han skal være forsvunden; jeg har vel plaget dig, men jeg vil ikke plage dig ydermere. **13** Men nu vil jeg bryde hans Aag af dig og sønderrive dine Baand. **14** Og Herren har budet om dig, der skal ikke være Afkom af dit Navn fremdeles; jeg vil udrydde det udskaarne og støbte Billede af din Guds Hus, jeg vil berede din Grav; thi du er funden for let. **15** Se, paa Bjergene dens Fødder, som bærer glædeligt Budskab, som forkynder Fred! Juda, hellighold dine Fester, betal dine Løfter; thi en Ondskabens Mand skal ikke ydermere drage over dig, han er aldeles udryddet.

2 En Adspreder drager op imod dig, vogt Befæstningen, spejd Vejen, styrk Lænderne, anspænd Kraften stærkt! **2** Thi Herren genopretter Jakobs Herlighed ligesom Israels Herlighed; thi Røvere have udplyndret dem og ødelagt deres Vinkviste. **3** Hans vældiges Skjold er rødligt, Heltene ere klædte i Skarlagen, Vognene funkle af Staal paa den Dag, han ruster, og Spydene svinges. **4** Paa Gaderne fare Vognene som rasende, de ile af Sted paa de aabne Pladser, deres Udseende er som Blus, de løbe som Lynet. **5** Han kommer sine ypperlige Mænd i Hu, de snuble under deres Gang, de haste hen til dens Mur; men Stormtaget er oprejst. **6** Portene ud imod Floderne, ere opladte, og Paladset er modløst. **7** Men det er beskikket: Hun blottes, hun drages op, og hendes Piger sukke, som Duer sukke, de slaa sig paa deres Bryst. **8** Og Ninive var ligesom en vandrig Fiskedam, fra de Dage af da den blev til; men de fly: „Staar! staar!" men ingen ser sig tilbage. **9** Røver Sølv! røver Guld! der er dog ingen Ende paa Forraadet, en Herlighed af alle Haande kostelige Ting. **10** Øde og Ørk og Ødelæggelse og et forsagt Hjerte, og Vaklen i Knæerne, og Smerte i alle Lænder! og alles Ansigter have skiftet Farve. **11** Hvor er nu Løvernes Bolig og denne, de unge Løvers Vildbane, hvor Løven, Løvinden gik, Løveungen, og der var ingen, som forfærdede dem. **12** En Løve, der røvede, hvad der var nok til dens Unger, og kvalte til sine Løvinder og fyldte sine Huler med Rov og sine Boliger med det røvede. **13** Se, jeg kommer imod dig, siger den Herre Zebaoth, og jeg vil brænde dine Vogne, saa de gaa op i Røg, og Sværd skal fortære dine unge Løver; og jeg vil udrydde dit Rov af Jorden, og dine Sendebuds Røst skal ikke høres ydermere.

3 Ve den blodskyldige Stad, hel fuld af Løgn, af Vold! Rov hører ikke op. **2** Knald af Piske og Lyd af Vognhjuls Raslen og Heste i jagende Fart og hoppende Vogne! **3** Ryttere, som sætte af Sted, og Blinken af Sværd og Lynen af Spyd og en Mængde ihjelslagne og en svar Hob Lig; og der er ingen Ende paa døde Kroppe, man snubler over deres døde Kroppe! **4** Det sker for de store Horerier af Horen, den yndige skønne, en Mesterinde i Trolddom, hun, som solgte Folkefærd ved sine Horerier og Folkeslægter ved sine Trolddomskunster. **5** Se, jeg kommer imod dig, siger den Herre Zebaoth, og slaar dit Slæb op over dit Ansigt, og jeg vil lade Folkefærd se din Nøgenhed og Kongeriger din Skam. **6** Og jeg vil kaste vederstyggelige Ting paa dig og gøre dig ringeagtet og sætte dig frem til Skue. **7** Og det skal ske, at enhver, som ser dig, skal fly bort fra dig og sige: Ødelagt er Ninive! hvo vil have Medynk med den? hvorfra skal jeg opsøge dig Trøstere? **8** Mon du er bedre end No-

Amon, som laa imellem Floderne, og som havde Vand trindt omkring sig, hvis Værn var Hav, hvis Mur var af Hav? **9** Morianer i Mængde og Ægypter uden Tal, de af Put og Lybia vare din Hjælp. **10** Ogsaa denne blev bortført, den maatte gaa i Fangenskab, ogsaa dens spæde Børn bleve knuste paa alle Gadehjørner, og over dens ansete Mænd kastede man Lod, og alle dens Stormænd bleve bundne i Lænker. **11** Ogsaa du skal blive drukken, være forsvunden; ogsaa du skal søge et Værn imod Fjenden. **12** Alle dine Fæstninger ere som Figentræer med tidligt modne Frugter; rystes de, da falde de i Munden paa den, som vil æde dem. **13** Se, dit Folk er Kvinder i din Midte, dit Lands Porte ere aldeles opladte for dine Fjender; Ild har fortæret dine Portstænger. **14** Drag dig Vand for Belejring, gør dine Befæstninger stærke; gak i Dyndet, og træd i Leret, tag fat paa Teglovnen! **15** Der skal Ild fortære dig, Sværd udrydde dig, det skal fortære dig som Høskrækker; gør dig kun mangfoldig som Høskrækker, gør dig kun mangfoldig som Græshopper! **16** Du har havt flere Kræmmere end Stjerner paa Himmelen; Høskrækkerne bredte sig ud og fløj bort. **17** Dine kronede ere som Græshopper og dine Høvedsmænd som Græshoppesværme, hvilke lægge sig paa Murene, naar Dagen er kold; men naar Solen bryder frem da flyve bort, saa at deres Sted ikke kendes; hvor ere de? **18** Dine Hyrder ere hensovede, o Assurs Konge! dine ypperlige Mænd ligge i Ro; dit Folk, de ere adspredte paa Bjergene, og der er ingen, som samler dem. **19** Der er ingen Lindring for din Skade, ulægeligt er dit Saar; alle, som høre Tidende om dig, klappe i Hænderne over dig; thi hvem gik ikke din Ondskab bestandigt ud over?

Habakkuk

1 Profetien, som Habakuk, Profeten, har skuet. **2** Hvor længe, Herre! har jeg dog raabt, og du vil ikke høre! jeg raaber til dig over Vold, og du vil ikke frelse. **3** Hvorfor lader du mig skue Uret og ser selv paa Jammer? Ødelæggelse og Vold er for mit Ansigt, og der kom Trætte, og Kiv rejser sig. **4** Derfor er Lov magtesløs, og Ret kommer aldrig frem; thi de ugudelige omringe den retfærdige, derfor kommer Retten forvendt ud. **5** Ser ud iblandt Hedningerne, og skuer; forundrer eder, og vorder forundrede; thi jeg gør en Gerning i eders Dage, I vilde ikke tro den, naar den fortaltes. **6** Thi se, jeg opvækker Kaldæerne, et barsk og hastigt Folk, som farer frem, saa vidt som Jorden naar, for at tage Boliger til Eje, som ikke høre det til. **7** Frygteligt og forfærdeligt er det; fra det gaar dets Ret og Overhøjhed ud. **8** Og dets Heste ere lettere end Pardere og hidsigere end Ulve om Aftenen, og dets Ryttere brede sig ud, ja, dets Ryttere komme langt borte fra, de flyve som en Ørn, der haster efter Æde. **9** Alle til Hobe komme de til Voldsdaad, deres Ansigters Higen er fremad, og det samler Fanger som Sand. **10** Og det spotter Konger, og Fyrster ere til Latter for det; det ler ad hver Befæstning, saa det dynger Støv op og indtager den. **11** Da farer det frem som en Stormvind og drager videre, saa at det paadrager sig Skyld; denne dets Kraft bliver til dets Gud. **12** Er du ikke fra fordums Tid Herren, min Gud, min Hellige! vi skulle ikke dø; Herre! du har sat det til Dom; o Klippe! du har grundfæstet det til at straffe os. **13** Du, som er ren af Øjne, saa at du ikke kan se paa ondt og ikke formaar at skue Jammer, hvorfor skuer du hen til de troløse, hvorfor tier du, naar den ugudelige opsluger den, som er retfærdigere end han? **14** Du gjorde da Menneskene som Fiske i Havet, som Krybet, der ingen Herre har. **15** Han drager dem alle sammen op med Krog, samler dem i sin Vod og sanker dem i sit Garn; derover glæder og fryder han sig. **16** Derfor ofrer han til sin Vod og bringer Røgoffer til sit Garn; thi ved dem er hans Del fed, og hans Mad er det fede. **17** Mon han derfor skal tømme sin Vod og altid slaa Folk ihjel uden Skaansel?

2 Jeg vil staa paa min Vagt og stille mig paa Varen og spejde for at se, hvad han vil tale til mig, og hvad jeg skal svare paa min Klage. **2** Og Herren svarede mig og sagde: Skriv Synet, og gør det tydeligt paa Tavlerne, for at den, som læser det, kan gøre det i en Fart. **3** Thi endnu gaar Synet paa den bestemte Tid, og det taler om Enden og lyver ikke; dersom det tøver, da bi efter det; thi det skal visselig komme, det skal ikke udeblive. **4** Se, opblæst og ikke ydmyg er hans Sjæl i ham; men den retfærdige skal leve ved sin Tro. **5** Saa er og Vinen en Bedrager; en hovmodig Mand skal ikke bestaa, han, der som Dødsriget opspiler sit Svælg og er som Døden, saa han ikke mættes; og han sankede til sig alle Folkeslag og samlede til sig alle Folkestammer. **(Sheol h7585)** **6** Mon ikke alle disse skulle fremkomme imod ham med Lignelser og Tankesprog og Gaadetaler om ham? saa at man siger: Ve den, som opdynger, hvad der ej er hans! — hvor længe skal det vare —? og den, som betynger sig med Skyld! **7** Skulle ikke de, som ville bide dig, pludselig staa frem, og de, som ville forstyrre dig, vaagne op, og du blive dem et Bytte? **8** Thi du har udplyndret mange Folkefærd; dig skulle de overblevne af Folkene plyndre, for Menneskers Blods Skyld og for Voldsfærd imod Jorden, imod Staden og alle, som bo deri. **9** Ve den, som gør sig skændig Vinding for sit Hus for at sætte sin Rede i det høje, for at redde sig fra Ulykkens Haand! **10** Du har lagt Raad op til Skam for dit Hus om at ødelægge mange Folk, idet du dog syndede imod din egen Sjæl. **11** Thi Stenen fra Væggen skal raabe, og Bjælken fra Træværket skal svare den. **12** Ve den, som bygger en By ved Blod og grundlægger en Stad ved Uret. **13** Se, er det ikke fra den Herre Zebaoth, at Folkene skulle gøre sig Møje for Ilden og Folkefærd arbejde sig trætte for intet? **14** Thi Jorden skal fyldes med Erkendelse af Herrens Herlighed som Vandene, der dække Havet. **15** Ve den, som giver sin Næste en Drik, idet du blander din Vrede deri, og derhos gør dem drukne for at se paa deres Nøgenhed! **16** Du har mættet dig med Skam og ikke med Ære; saa drik da ogsaa du og lad dig se som uomskaaren! Herrens højre Haands Bæger skal vende sig til dig, og Skændsel skal være over din Herlighed. **17** Thi Voldsdaaden imod Libanon og Ødelæggelsen paa Dyrene, der forfærdede dem, skal bedække dig formedelst Menneskers Blod og Voldsfærd imod Jorden, imod Staden og alle dem, som bo deri. **18** Hvad gavner et udskaaret Billede, at den, som dannede det, har udskaaret det? eller et støbt Billede og en Løgnens Lære, at den, som danner dens Billede, forlader sig paa den, idet han

gør stumme Afguder? 19 Ve den, som siger til en
Træklods: Vaagn op! til en tavs Sten: Vaagn! — den
skulde kunne belære? — se, den er overdragen med
Guld og Sølv, og der er aldeles ingen Aand i den. 20
Men Herren er i sit hellige Tempel; stille for hans
Ansigt, al Jorden!

3 En Bøn af Profeten Habakuk; efter Sigjonoth. 2
Herre! jeg har hørt Tidenden om dig, jeg frygter;
Herre! din Gerning, kald den til Live midt i Aarene,
midt i Aarene kundgøre du den; i Vrede komme du i
Hu at være barmhjertig! 3 Gud kommer fra Theman
og den Hellige fra Parans Bjerg. (Sela) Hans Majestæt
bedækker Himmelen, og af hans Herlighed fyldes
Jorden. 4 Og en Glans som Lyset bryder frem, Straaler
har han til Siden, og der skjuler han sin Magt. 5 Foran
ham gaar Pesten, og efter ham udgaar dræbende Sot.
6 Han træder frem og bringer Jorden til at ryste, han
ser til og bringer Folkene til at skælve, og de evige
Bjerge briste, de ældgamle Høje synke; hans Tog ere
som i fordums Tid. 7 Jeg ser Kusans Telte i Vaande,
Telttæpperne i Midians Land ryste. 8 Er vel din Vrede,
o Herre! optændt imod Floderne? din Vrede imod
Floderne og din Harme imod Havet? at du saa farer
frem paa dine Heste, paa dine Vogne til Frelse. 9 Din
blottede Bue tages frem, med Ed stadfæstede ved
Ordet ere Straffens Ris. (Sela) I Strømme kløver du
Jorden. 10 Bjerge se dig, de skælve; Vandstrømme
styrte ned, Afgrunden hæver sin Røst, den opløfter
sine Hænder imod det høje. 11 Sol og Maane træde
tilbage i deres Bolig for Lyset af dine Pile, som fare
frem, for Glansen af dit Spyds Lyn. 12 I Fortørnelse
skrider du frem paa Jorden, i Vrede nedtræder du
Hedningerne. 13 Du er dragen ud til dit Folks Frelse,
til din Salvedes Frelse; du knuser Hovedet af den
ugudeliges Hus, idet du blotter Grundvolden op til
Halsen. (Sela) 14 Du gennemborer ved hans Spyd
Hovederne paa hans Skarer, som storme frem for
at adsprede mig, og hvis Glæde var som til at æde
den elendige i Skjul. 15 Du drager igennem Havet
paa dine Heste, igennem de mange Vandes Hob. 16
Jeg har hørt det, og mit Indre bævede, ved Røsten
dirrede mine Læber, der kommer Skørhed i mine Ben,
og jeg ryster, hvor jeg staar, fordi jeg skal være rolig
til Nødens Dag, indtil han, som med en Skare skal
angribe Folket, drager op imod det. 17 Thi Figentræet
skal ikke blomstre, og der er ingen Afgrøde paa
Vintræerne, Olietræets Frugt slaar fejl, og Markerne
give ikke Spise; Faarene ere revne bort fra Folden, og
der er ingen Øksne i Staldene. 18 Men jeg vil glæde
mig i Herren; jeg vil fryde mig i min Frelses Gud. 19
Den Herre, Herre er min Styrke, og han gør mine
Fødder som Hindernes og lader mig skride frem over
mine Høje. Til Sangmesteren; med min Strengeleg.

Zefanias

1 Herrens Ord, som kom til Zefanias, en Søn af Kusi, der var en Søn af Gedalia, der var en Søn af Amaria, der var en Søn af Ezekias, i de Dage, da Josias, Amons Søn, var Konge i Juda. **2** Bort, ja, bort vil jeg tage alt af Jorden, siger Herren. **3** Jeg, vil borttage Mennesker og Dyr, borttage Fuglene under Himmelen og Fiskene i Havet og alle Anstød tillige med de ugudelige; og jeg vil udrydde Menneskene af Jorden, siger Herren. **4** Og jeg vil udstrække min Haand imod Juda og imod alle Jerusalems Indbyggere, og jeg vil udrydde af dette Sted det overblevne af Baal, Afgudspræsternes Navn tillige med Præsterne; **5** og dem, som paa Tagene tilbede Himmelens Hær, og dem, som tilbedende sværge til Herren og dog sværge ved deres Konge; **6** og dem, som ere vegne bort fra Herren, og som ikke have søgt Herren og ikke spurgt efter ham. **7** Stille for den Herre, Herre! thi Herrens Dag er nær; thi Herren har beredt en Offerslagtning, han har helliget sine indbudne. **8** Og det skal ske paa Herrens Offerslagtnings Dag, at jeg vil hjemsøge Fyrsterne og Kongens Børn og alle, som klæde sig i fremmed Dragt. **9** Og jeg vil hjemsøge paa den Dag hver den, som springer over Dørtærskelen, dem, som fylde deres Herres Hus med Vold og Svig. **10** Og der skal paa denne Dag, siger Herren, lyde Raab fra Fiskeporten og Hylen fra Stadens anden Del og stor Forstyrrelse fra Højene. **11** Hyler, I som bo i Morteren! thi alt Kræmmerfolket er tilintetgjort, alle de, som vare belæssede med Sølv, ere udryddede. **12** Og det skal ske paa den Tid, at jeg vil ransage Jerusalem med Lygter, og jeg vil hjemsøge de Folk, som ligge stille paa deres Bærme, dem, som sige i deres Hjerte: Herren gør hverken godt eller ondt. **13** Og deres Gods skal blive til Rov og deres Huse til Ødelæggelse, og de skulle bygge Huse, men ikke bo i dem, og plante Vingaarde, men ikke drikke Vin af dem. **14** Nær er Herrens Dag, den store, den er nær og haster saare; Lyden af Herrens Dag høres; der raaber den vældige bitterlig. **15** En Vredes Dag er denne Dag, en Nøds og Trængsels Dag, en Forstyrrelses og Ødelæggelses Dag, en Mørkheds og Dunkelheds Dag, en Skys og Mulms Dag, **16** en Trompetklangs og Krigsraabs Dag over de befæstede Stæder og over de høje Hjørnetaarne. **17** Og jeg vil ængste Menneskene, og de skulle gaa som blinde; thi de have syndet imod Herren; og deres Blod skal udøses som Støv og deres Kød som Skarn. **18** Hverken deres Sølv eller deres Guld skal kunne redde dem paa Herrens Vredes Dag, men ved hans Nidkærheds Ild skal den hele Jord fortæres; thi han skal gøre Ende, ja, hastelig gøre Ende paa alle Jordens Beboere.

2 Tager eder sammen, og samler eder, du Folk, som ikke følte Skam! **2** førend Beslutningen vorder udført — som Avner farer Dagen frem — førend Herrens brændende Vrede kommer over eder, førend Herrens Vredes Dag kommer over eder! **3** Søger Herren, alle I sagtmodige i Landet, som holde hans Lov! søger Retfærdighed, søger Sagtmodighed, maaske kunne I blive skjulte paa Herrens Vredes Dag! **4** Thi Gaza skal blive forladt, og Askalon skal blive til Øde; Asdod skal man uddrive om Middagen, og Ekron skal oprykkes med Rod. **5** Ve dem, som bebo Egnen ved Havet, Kreternes Folk! Herrens Ord er over eder, du Kanaan, Filisternes Land! og jeg vil ødelægge dig, at ingen skal bo der. **6** Og Egnen ved Havet skal være til Boliger, som Hyrder udgrave sig, og til Faarefolde. **7** Og det skal blive en Egn for de overblevne af Judas Hus, paa den skulle de græsse; i Askalons Huse skulle de hvile om Aftenen; thi Herren, deres Gud, skal besøge dem og omvende deres Fangenskab. **8** Jeg har hørt Moabs Spot og Ammons Børns Forhaanelser, med hvilke de forhaanede mit Folk og ophøjede sig storlig imod dets Landemærke. **9** Derfor, saa sandt jeg lever, siger den Herre Zebaoth, Israels Gud: Moab skal blive som Sodoma og Ammons Børn som Gomorra, et Hjem for Nælder og en Saltgrav og en Ørk til evig Tid; de overblevne af mit Folk skulle plyndre dem, og Levningen af mit Folk skal arve dem. **10** Dette skal ske dem for deres Hovmods Skyld, fordi de haanede, saa at de ophøjede sig storlig over den Herre Zebaoths Folk. **11** Forfærdelig skal Herren være over dem, thi han skal lade alle Jordens Guder svinde hen; og de skulle tilbede ham, enhver fra sit Sted, alle Hedningernes Øer. **12** Ogsaa I, Morianer! skulle være iblandt dem, som ere ihjelslagne ved mit Sværd. **13** Han skal og udrække sin Haand imod Norden og ødelægge Assyrien og gøre Ninive til et Øde, til et tørt Land som Ørkenen. **14** Og Hjorde skulle ligge midt derudi, alle Slags vilde Dyr i Flok, baade Rørdrum og Pindsvin skulle tilbringe Natten paa dens Søjlehoveder; en Lyd af syngende høres i Vindueshullerne, Grus ligger over Dørtærskelen; thi dens Cederpanel har han blottet. **15** Dette er den jublende Stad, som boede tryggelig, som

sagde i sit Hjerte: Jeg, og ingen uden jeg; hvorledes er den bleven til et Øde, et Leje for vilde Dyr? hver, som gaar forbi den, vil spotte og ryste sin Haand.

3 Ve den genstridige og besmittede, den Stad, som øver Undertrykkelse! **2** Den hører ikke paa nogen Røst, dep annammer ikke Tugt; den forlader sig ikke paa Herren, den holder sig ikke nær til sin Gud. **3** Dens Fyrster i dens Midte ere brølende Løver; dens Dommere ere Aftenulve, som ikke levne et Ben til om Morgenen. **4** Dens Profeter ere letfærdige, troløse Mænd; dens Præster vanhellige Helligdommen, gøre Vold paa Loven. **5** Herren er retfærdig i dens Midte, han gør ikke Uret; hver Morgen lader han sin Ret komme for Lyset, det fattes ikke derpaa; men den uretfærdige kender ikke til Skam. **6** Jeg udryddede Hedningerne, deres Hjørnetaarne ere ødelagte, jeg gjorde deres Gader øde, saa at ingen gaar igennem dem; deres Stæder ere forstyrrede, saa at der er ingen Mand der, og ingen bor der. **7** Jeg sagde: Du skal kun frygte mig, annamme Tugt, saa skal dens Bolig ikke udryddes, alt eftersom jeg havde bestemt over den; men de have aarle gjort sig rede til at gøre alle deres Gerninger fordærvelige. **8** Derfor, bier efter mig, siger Herren, efter den Dag, da jeg rejser mig til Rov! thi min Ret er den, at jeg vil sanke Hedningerne, at jeg vil samle Rigerne, for over dem at udøse min Fortørnelse, al min brændende Vrede; thi ved min Nidkærheds Ild skal den hele Jord fortæres. **9** Thi da vil jeg omskifte Læberne til rene for Folkene, at de alle skulle paakalde Herrens Navn og tjene ham endrægtelig. **10** Fra hin Side af Morlands Floder skulle de bringe mine Tilbedere, mit adspredte Folk, som en Gave til mig. **11** Paa den Dag skal du ikke skamme dig ved nogen af dine Gerninger, med hvilke du forsyndede dig imod mig; thi da vil jeg borttage af din Midte dine stolte Pralere, og du skal ikke blive ved at ophøje dig ydermere paa mit hellige Bjerg. **12** Men jeg vil lade et nedtrykt og ringe Folk blive tilovers i din Midte, og de skulle forlade sig paa Herrens Navn. **13** De overblevne af Israel skulle ikke gøre Uret og ikke tale Løgn, Og der skal ikke findes en svigefuld Tunge i deres Mund; thi de skulle finde Føde og Hvile, og ingen skal forfærde dem. **14** Syng, du Zions Datter! raab højt, o Israel! vær glad og fryd dig af dit ganske Hjerte, du Jerusalems Datter! **15** Herren har borttaget Dommene over dig, har udryddet din Fjende; Herren, Israels Konge, er i din Midte, du skal ikke se Ulykke ydermere. **16** Paa den Dag skal siges til Jerusalem: Frygt ikke! til Zion: Lad ikke dine Hænder synke! **17** Herren din Gud i din Midte, din vældige, skal frelse; han skal glæde sig over dig med Fryd, han skal tie i sin Kærlighed, han skal juble over dig med Frydesang. **18** Dem, som vare bedrøvede, fordi de ikke kunde komme til Højtiden, dem vil jeg samle; fra dig vare de; Forhaanelse har hvilet som en Byrde over dem. **19** Se, paa den Tid vil jeg skride ind imod alle, som plage dig; og jeg vil frelse den haltende og samle de fordrevne og sætte dem til Pris og til Navnkundighed i hele det Land, hvori de lede Skændsel. **20** Paa den Tid vil jeg lade eder komme, og det paa den Tid naar jeg sanker eder; thi jeg vil sætte eder til Navnkundighed og til Pris iblandt alle Folk paa Jorden, naar jeg omvender eders Fangenskab for eders Øjne, siger Herren.

Haggaj

1 I Kong Darius's andet Aar, i den sjette Maaned, paa den første Dag i Maaneden, kom Herrens Ord ved Profeten Haggaj til Serubabel, Sealthiels Søn, Landshøvdingen i Juda, og til Josua, Jozadaks Søn, Ypperstepræsten, saalunde: **2** Saa siger den Herre Zebaoth: Dette Folk, de sige: Tiden er ikke kommen, Tiden til at bygge Herrens Hus. **3** Og Herrens Ord kom ved Profeten Haggaj, saaledes: **4** Er det Tid for eder at bo i eders panelede Huse, medens dette Hus er øde? **5** Og nu, saa siger den Herre Zebaoth: Giver Agt paa eders Veje! **6** I udsaa meget og høste lidet ind, I æde og blive ikke mætte, I drikke og blive ikke læskede, I klæde eder og blive ikke varme, og den, som faar Løn, faar sin Løn i en hullet Pung. **7** Saa siger den Herre Zebaoth: Giver Agt paa eders Veje! **8** Gaar op paa Bjerget, og henter Tømmer, og bygger Huset, saa vil jeg have Behag deri og bevise mig herlig, siger Herren. **9** I vente meget, og se, det bliver til lidet, og naar I have ført det hjem, da blæser jeg det bort. Hvorfor? siger den Herre Zebaoth. For mit Hus's Skyld, som er øde, medens I have travlt, hver med sit eget Hus. **10** Derfor lukke Himlene sig til over eder, saa at de ikke give Dug, og Jorden har tilbageholdt sin Grøde. **11** Thi jeg kaldte Tørke over Jorden og over Bjergene og over Kornet og over Mosten og over Olien og over det, som Jorden frembringer, og over Folket og over Kvæget og over alt, hvad der udføres med Hænder. **12** Da adløde Serubabel, Sealthiels Søn, og Josua, Jozadaks Søn, Ypperstepræsten, og hele det overblevne Folk Herrens deres Guds Røst og Profeten Haggajs Ord, eftersom Herren deres Gud havde sendt ham; og Folket frygtede for Herrens Ansigt. **13** Da sagde Haggaj, Herrens Sendebud, som Budskab fra Herren til Folket, saaledes: Jeg er med eder, siger Herren. **14** Og Herren vakte Aanden hos Serubabel, Sealthiels Søn, Judas Landshøvding, og Aanden hos Ypperstepræsten Josua, Jozadaks Søn, og Aanden hos alt det overblevne Folk, og de kom og gjorde Arbejdet paa den Herre Zebaoths, deres Guds Hus **15** paa den fire og tyvende Dag i Maaneden, i den sjette Maaned, i Kong Darius's andet Aar.

2 Iden syvende Maaned, paa den een og tyvende Dag i Maaneden, kom Herrens Ord ved Profeten Haggaj, saaledes: **2** Sig dog til Serubabel, Sealthiels Søn, Judas Landshøvding, og til Ypperstepræsten Josua, Jozadaks Søn, og til det overblevne Folk saalunde: **3** Hvo iblandt eder er tilbage, som har set dette Hus i dets første Herlighed? og hvorledes se I det nu? er det ikke imod hint som intet for eders Øjne? **4** Dog nu, vær frimodig, Serubabel! siger Herren, og vær frimodig, Josua, Jozadaks Søn, du Ypperstepræst! og vær frimodig, alt Folk i Landet! siger Herren, og arbejder; thi jeg er med eder, siger den Herre Zebaoth. **5** Ordet i min Pagt med eder, der I droge ud af Ægypten, og min Aand vedbliver at være midt iblandt eder; frygter ikke! **6** Thi saa siger den Herre Zebaoth: Endnu en Gang, om en liden Stund, vil jeg ryste Himlene og Jorden og Havet og det tørre Land. **7** Og jeg vil ryste alle Folkene, og alle Folkenes Kostbarheder skulle komme; og jeg vil fylde dette Hus med Herlighed, siger den Herre Zebaoth. **8** Mig hører Sølvet til, mig hører Guldet til, siger den Herre Zebaoth. **9** Dette Hus's sidste Herlighed skal blive større end den første, siger den Herre Zebaoth; og jeg vil give Fred paa dette Sted, siger den Herre Zebaoth. **10** Paa den fire og tyvende Dag i den niende Maaned, i Darius's andet Aar, kom Herrens Ord ved Profeten Haggaj, saaledes: **11** Saa siger den Herre Zebaoth: Spørg dog Præsterne om Loven, og sig: **12** Se, naar nogen bærer helligt Kød i sin Kjortelflig og rører med sin Flig ved Brød eller ved noget kogt eller ved Vin eller ved Olie eller ved Mad, i hvad Slags det end er, mon det helliges derved? Og Præsterne svarede og sagde: Nej. **13** Da sagde Haggaj: Dersom nogen, der er uren ved Lig, rører ved een af alle disse Ting, mon den bliver uren? Og Præsterne svarede og sagde: Den bliver uren. **14** Da svarede Haggaj og sagde: Saaledes er dette Folk, og saaledes er dette Folkefærd for mit Ansigt, siger Herren, og saaledes er al deres Hænders Gerning; og hvad de ofre der, det er urent. **15** Og nu, giver Agt paa Tiden fra denne Dag og tilbage, førend der blev lagt Sten paa Sten til Herrens Tempel: **16** Førend dette skete, kom da nogen til en Kornhob, der skulde give tyve Maal, saa blev der ti; kom man til Persen for at øse halvtredsindstyve Spande, saa blev der tyve. **17** Med Brand og Rust i Kornet og med Hagel slog jeg eder, ja, al eders Hænders Gerning; men I vendte ikke om til mig, siger Herren. **18** Giver dog Agt paa Tiden fra denne Dag og tilbage, fra den fire og tyvende Dag i den niende Maaned, ja, endog fra den Dag, da Grundvolden til Herrens Tempel blev

lagt, giver Agt! **19** Mon der endnu er Korn i Laden? ja, selv Vintræet og Figentræet og Granatæbletræet og Olietræet har intet baaret; men fra denne Dag af vil jeg velsigne. **20** Og Herrens Ord kom anden Gang til Haggaj, paa den fire og tyvende Dag i Maaneden, saaledes: **21** Sig til Serubabel, Judas Landshøvding: Jeg vil ryste Himmelen og Jorden, **22** og jeg vil omkaste Rigernes Troner og ødelægge Hedningernes Rigers Styrke; og jeg vil omkaste Vogne og dem, som fare paa dem, og Heste, og de, som ride paa dem, skulle styrte, den ene ved den andens Sværd. **23** Paa den Dag, siger den Herre Zebaoth, vil jeg tage dig, Serubabel, Sealthiels Søn, min Tjener, siger Herren, og agte dig som Signetringen; thi dig har jeg udvalgt, siger den Herre Zebaoth.

Zakarias

1 I den ottende Maaned, i Darius's andet Aar, kom Herrens Ord til Profeten Sakarias, en Søn af Berekias, en Sønnesøn af Iddo, saaledes: **2** Herren har været højlig fortørnet paa eders Fædre. **3** Og du skal sige til dem: Saa siger den Herre Zebaoth: Vender om til mig, siger den Herre Zebaoth, saa vil jeg vende om til eder, siger den Herre Zebaoth. **4** Værer ikke som eders Fædre, til hvilke de forrige Profeter raabte og sagde: Saa siger den Herre Zebaoth: Vender dog om fra eders onde Veje og eders onde Idrætter; men de hørte ikke og gave ikke Agt paa mig, siger Herren. **5** Eders Fædre, hvor ere de? og Profeterne, mon de leve til evig Tid? **6** Dog, mine Ord og mine Bestemmelser, som jeg meddelte mine Tjenere, Profeterne, have de ikke rammet eders Fædre, saa de vendte om og sagde: Ligesom den Herre Zebaoth havde tænkt at gøre imod os efter vore Veje og efter vore Idrætter, saaledes har han gjort imod os. **7** Paa den fire og tyvende Dag i den ellevte Maaned, det er Maaneden Sebat, i Darius's andet Aar, kom Herrens Ord til Profeten Sakarias, Berekias's Søn, Iddos Sønnesøn, saaledes: **8** Jeg saa om Natten, og se, en Mand, der red paa en rød Hest, og han holdt stille imellem Myrtetræerne, som vare i Dalen, og bag ham var der røde, graa og hvide Heste. **9** Og jeg sagde: Hvad betyde disse, min Herre? Og Engelen, som talte med mig, sagde til mig: Jeg vil lade dig se, hvad disse betyde. **10** Og den Mand, som holdt stille imellem Myrtetræerne, svarede og sagde: Det er dem, som Herren har sendt til at vandre Jorden rundt. **11** Og de svarede Herrens Engel, som stod imellem Myrtetræerne, og sagde: Vi have vandret Jorden rundt, og se, hele Jorden nyder Ro og Hvile. **12** Da svarede Herrens Engel og sagde: Herre Zebaoth! hvor længe varer det, inden du vil forbarme dig over Jerusalem og over Judas Stæder, paa hvilke du har været vred nu i halvfjerdsindstyve Aar? **13** Og Herren svarede Engelen, som talte med mig, med gode Ord, med trøstende Ord. **14** Og Engelen, som talte med mig, sagde til mig: Raab og sig: Saa siger den Herre Zebaoth: Jeg har været nidkær for Jerusalem og for Zion med en stor Nidkærhed. **15** Men med en stor Fortørnelse er jeg fortørnet paa Hedningerne, som ere saa trygge; thi da jeg en liden Stund havde været fortørnet, saa hjalp de til Ulykken. **16** Derfor, saa siger Herren, har jeg atter vendt mig til Jerusalem med Barmhjertighed, mit Hus skal bygges derudi, siger den Herre Zebaoth, og Maalesnoren skal udstrækkes over Jerusalem. **17** Raab fremdeles, og sig: Saa siger den Herre Zebaoth: Mine Stæder skulle endnu strømme over af gode Ting, og Herren skal endnu trøste Zion og endnu udvælge Jerusalem. **18** Og jeg opløftede mine Øjne og saa, og se, fire Horn! **19** Og jeg sagde til Engelen, som talte med mig: Hvad betyde disse? og han sagde til mig: Disse ere de Horn, som adspredte Juda, Israel og Jerusalem. **20** Da lod Herren mig se fire Smede. **21** Og jeg sagde: Hvad komme disse for at gøre? og han sagde: Hine ere de Horn, som adspredte Juda paa den Maade, at ingen opløftede sit Hoved; men saa kom disse for at forfærde dem, for at nedslaa de Hedningers Horn, som rejste Horn imod Judas Land, for at adsprede det.

2 Og jeg opløftede mine Øjne og saa, og se, en Mand og en Maalesnor i hans Haand! **2** Og jeg sagde: Hvor gaar du hen? og han sagde til mig: Hen at maale Jerusalem for at se, hvor stor dens Bredde, og hvor stor dens Længde er. **3** Og se, Engelen, som talte med mig, gik ud, og en anden Engel gik ud imod ham. **4** Og han sagde til ham: Løb, tal til denne unge Karl, og sig: Jerusalem skal ligge som aabne Byer, formedelst den Mangfoldighed af Mennesker og Kvæg, som er midt i den. **5** Og jeg, jeg vil være den en Ildmur trindt omkring, siger Herren, og jeg vil være til Herlighed midt i den. **6** Ve! ve! flyr da ud af Nordens Land, siger Herren; thi som Himmelens fire Vejr har jeg udbredet eder, siger Herren. **7** Ve! Zion, red dig, du, som bor hos Babels Datter! **8** Thi saa siger den Herre Zebaoth, at han har sendt mig efter Ære ud til Hedningerne, som plyndrede eder; thi den, som rører ved eder, rører ved hans Øjesten. **9** Thi se, jeg svinger min Haand over dem, og de skulle blive et Bytte for dem, som tjente dem; og I skulle fornemme, at den Herre Zebaoth har sendt mig. **10** Syng og vær glad, du Zions Datter! thi se, jeg kommer og vil bo i din Midte, siger Herren. **11** Og mange Hedningefolk skulle slutte sig til Herren paa den Dag, og de skulle blive mig et Folk, og jeg vil bo i din Midte, og du skal fornemme, at den Herre Zebaoth har sendt mig til dig. **12** Og Herren skal tage Juda som sin Del til Eje paa den hellige Jordbund, og han skal fremdeles udvælge Jerusalem. **13** Stille, alt Kød, for Herrens Ansigt; thi han har rejst sig fra sin hellige Bolig.

3 Og han lod mig se Ypperstepræsten Josua, der stod for Herrens Engels Ansigt, og Satan, der stod ved hans højre Haand for at staa ham imod. **2** Og Herren sagde til Satan: Herren true dig, Satan! ja, Herren true dig, han, som udvælger Jerusalem; er ikke denne en Brand, som er reddet af Ilden? **3** Og Josua var iført skidne Klæder, der han stod for Engelens Ansigt. **4** Da svarede han og sagde til dem, som stode for hans Ansigt: Tager de skidne Klæder af ham; derefter sagde han til ham: Se, jeg har borttaget din Skyld fra dig og ifører dig Helligdagsklæder! **5** Og jeg sagde: Lad dem sætte en ren Præstehue paa hans Hoved; og de satte en ren Præstehue paa hans Hoved og iførte ham Klæder, og Herrens Engel stod hos. **6** Og Herrens Engel vidnede for Josua og sagde: **7** Saa siger den Herre Zebaoth: Dersom du vandrer i mine Veje, og dersom du tager Vare paa, hvad jeg har givet dig at varetage, da skal du baade dømme mit Hus og tage Vare paa mine Forgaarde; og jeg vil give dig Gang iblandt disse, som staa her. **8** Hør dog, Josua, du Ypperstepræst: Du og dine Venner, som sidde for dit Ansigt, ere Mænd til Forbillede; thi se, jeg vil lade min Tjener Zemak komme. **9** Thi se, Stenen, som jeg har lagt for Josuas Ansigt, over een Sten ere syv Øjne; se, jeg udgraver Udgravningen paa den, siger den Herre Zebaoth, og jeg vil borttage dette Lands Skyld paa een Dag. **10** Paa den Dag, siger den Herre Zebaoth, skulle I kalde, den ene den anden, hen under Vintræet og hen under Figentræet.

4 Og Engelen, som talte med mig, kom igen og vakte mig som en Mand, der opvækkes af sin Søvn. **2** Og han sagde til mig: Hvad ser du? og jeg sagde: Jeg ser, og se, en Lysestage hel af Guld, med dens Oliekar oven paa den, og dens syv Lamper paa den, syv Rør til hver af Lamperne, som ere oven paa den; **3** og tvende Olietræer ved Siden af den: Eet paa den højre Side af Oliekarret, og eet paa dets venstre Side. **4** Og jeg svarede og sagde til Engelen, som talte med mig, saaledes: Hvad betyde disse Ting, min Herre? **5** Og Engelen, som talte med mig, svarede og sagde til mig: Ved du ikke, hvad disse Ting betyde? og jeg sagde: Nej, min Herre! **6** Da svarede han og sagde til mig: Dette er Herrens Ord til Serubabel, saa lydende: „Ikke ved Magt og ikke ved Styrke, men ved min Aand", siger den Herre Zebaoth. **7** Hvo er du, du store Bjerg for Serubabels Ansigt? bliv til Slette! og han skal føre Slutstenen frem under Fryderaabene: Naade, Naade være over den! **8** Og Herrens Ord kom til mig saalunde: **9** Serubabels Hænder have lagt Grundvolden til dette Hus, og hans Hænder skulle fuldende det, paa det du skal fornemme, at den Herre Zebaoth har sendt mig til eder. **10** Thi hvo har foragtet ringe Tings Dag? og paa Blyloddet i Serubabels Haand skue med Glæde hine syv, nemlig Herrens Øjne, de fare om over hele Jorden. **11** Og jeg svarede og sagde til ham: Hvad betyde disse tvende Olietræer ved Lysestagens højre og ved dens venstre Side? **12** Og jeg svarede anden Gang og sagde til ham: Hvad betyde de tvende Oliegrene, som ligge ind i de to gyldne Render, der udgyde Guld af sig? **13** Og han sagde til mig: Ved du ikke, hvad disse betyde? og jeg sagde: Nej, min Herre! **14** Da sagde han: Disse ere de to Oliebørn, som staa for al Jordens Herre.

5 Og jeg opløftede atter mine Øjne og saa, og se, en flyvende Bogrulle! **2** Og han sagde til mig: Hvad ser du? og jeg sagde: Jeg ser en flyvende Bogrulle, dens Længde tyve Alen og dens Bredde ti Alen. **3** Da sagde han til mig: Dette er den Forbandelse, som udgaar over det ganske Land, thi hver den, som stjæler, skal efter den udryddes herfra og hver den, som sværger, skal efter den udryddes derfra. **4** Jeg lod den udgaa, siger den Herre Zebaoth, at den skal komme til Tyvens Hus og til hans Hus, som sværger falskelig ved mit Navn, og den skal blive Natten over i hans Hus og fortære det, baade dets Tømmer og dets Stene. **5** Og Engelen, som talte med mig, gik ud og sagde til mig: Opløft dog dine Øjne, og se, hvad er dette, som der gaar ud? **6** Og jeg sagde: Hvad er det? og han sagde: Dette er den Efa, som gaar ud; og han sagde: Dette er deres Øjemærke i hele Landet. **7** Og se, et Laag af Bly blev løftet op, og da var der een Kvinde, som sad midt i Efaen; **8** og han sagde: Dette er Ugudeligheden; og han kastede hende midt ned i Efaen og kastede Blyvægten for dens Munding. **9** Og jeg opløftede mine Øjne og saa, og se, to Kvinder gik frem, og der var Vind i deres Vinger, og de havde Vinger som Storkens Vinger, og de opløftede Efaen imellem Jorden og Himmelen. **10** Og jeg sagde til Engelen, som talte med mig: Hvor føre disse Efaen hen? **11** Og han sagde til mig: Hen at bygge hende et Hus i Landet Sinear, at hun, naar det er indrettet, kan sættes der paa sit Sted.

6 Og jeg opløftede atter mine Øjne og saa, og se, fire Vogne, som gik frem imellem de to Bjerge, og Bjergene vare Kobberbjerge. **2** For den første Vogn var der røde Heste, og for den anden Vogn sorte Heste, **3** og for den tredje Vogn hvide Heste, og for den fjerde Vogn spraglede, stærke Heste. **4** Og jeg svarede og sagde til Engelen, som talte med mig: Hvad betyde disse, min Herre? **5** Og Engelen svarede og sagde til mig: Disse ere de fire Vejr under Himmelen, som gaa ud, efter at de have stillet sig frem for al Jordens Herre. **6** Hvad angaar Vognen med de sorte Heste for, da gaa de ud imod Nordens Land og de hvide ere gangne ud bag efter dem, og de spraglede ere gangne ud imod Sydens Land. **7** Og de stærke ere gangne ud, men de begærede at gaa hen for at vandre Jorden rundt, og han sagde: Gaar, vandrer Jorden rundt; saa vandrede de Jorden rundt. **8** Da raabte han til mig og talte til mig og sagde: Se, de, som udgaa imod Nordens Land, bringe min Aand til at hvile i Nordens Land. **9** Og Herrens Ord kom til mig saaledes: **10** Tag af de bortførte, nemlig af Keldaj, af Tobias og Jedaja, og gaa du paa denne Dag, ja, gaa ind i Josias's, Zefanias's Søns, Hus, hvorhen de ere komne fra Babel: **11** Ja, tag Sølv og Guld, og gør Kroner, og sæt dem paa Ypperstepræsten Josuas, Jozadaks Søns, Hoved; **12** og sig til ham: Saa siger den Herre Zebaoth: Se, en Mand, Zemak er hans Navn; og fra sit Sted skal han skyde frem, og han skal bygge Herrens Tempel. **13** Ja, han skal bygge Herrens Tempel, og han skal bære Kongeherlighed, og han skal sidde og herske paa sin Trone, og han skal være Præst paa sin Trone, og der skal være Freds Raad imellem dem begge. **14** Og Kronerne skulle være for Kelem og for Tobias og for Jedaja og for Hen, Zefanias's Søn, til en Ihukommelse i Herrens Tempel. **15** Og fjerne Folk skulle komme og bygge paa Herrens Tempel, og I skulle fornemme, at den Herre Zebaoth har sendt mig til eder; og dette skal ske, dersom I flittigt ville høre Herren eders Guds Røst.

7 Og det skete i Kong Darius's fjerde Aar, at Herrens Ord kom til Sakarias paa den fjerde Dag i den niende Maaned, det er i Kislev. **2** Og Bethel sendte Sarezer og Regem-Melek og hans Mænd for at bede ydmygelig for Herrens Ansigt, **3** idet de skulde sige til Præsterne, som vare ved den Herre Zebaoths Hus, og til Profeterne saaledes: Mon jeg skal græde i den femte Maaned under Afholdenhed, som jeg har gjort nu saa mange Aar? **4** Da kom den Herre Zebaoths Ord til mig saalunde: **5** Sig til alt Folket i Landet og til Præsterne: Naar I have fastet og sørget i den femte og i den syvende Maaned, og dette nu i halvfjerdsindstyve Aar, mon I da virkelig have fastet for mig? **6** Og naar I æde, og naar I drikke, er det da ikke eder, som æde, og eder, som drikke? **7** Mindes I ikke de Ord, som Herren forkyndte ved de første Profeter, der Jerusalem var beboet og var rolig, og dens Stæder trindt omkring den og Sydlandet og Lavlandet vare beboede? **8** Og Herrens Ord kom til Sakarias saaledes: **9** Saa siger den Herre Zebaoth: Dømmer Sandheds Dom, og gører Miskundhed og Barmhjertighed, hver imod sin Broder, **10** og undertrykker ikke Enken eller den faderløse, den fremmede eller den elendige; og optænker ikke ondt imod en Broder i eders Hjerte! **11** Men de vægrede sig ved at give Agt derpaa og vendte modvilligt Ryg, og de gjorde deres Øren tunghørende for ikke at høre. **12** Og de gjorde deres Hjerte som Demant for ikke at høre Loven og Ordene, hvilke den Herre Zebaoth sendte ved sin Aand igennem de første Profeter, og der kom en stor Vrede fra den Herre Zebaoth. **13** Og det skete, ligesom han raabte, og de hørte ikke: Saaledes skulle de raabe, og jeg vil ikke høre, sagde den Herre Zebaoth; **14** men jeg vil bortdrive dem som ved en Storm iblandt alle de Hedningefolk, som de ikke have kendt, og Landet skal være ødelagt efter dem, saa at ingen gaar igennem det frem eller tilbage. Og de gjorde det herlige Land til en Ørk.

8 Og den Herre Zebaoths Ord kom til mig saalunde: **2** Saa siger den Herre Zebaoth: Jeg er nidkær for Zion med en stor Nidkærhed, og med en stor Harme er jeg nidkær for den. **3** Saa siger Herren: Jeg vender tilbage til Zion og vil bo midt i Jerusalem, og Jerusalem skal kaldes Sandhedens Stad, og den Herre Zebaoths Bjerg Hellighedens Bjerg. **4** Saa siger den Herre Zebaoth: Der skal endnu sidde gamle Mænd og gamle Kvinder paa Jerusalems Gader, og hver med sin Stav i sin Haand for den høje Alders Skyld. **5** Og Stadens Gader skulle være fulde af unge Drenge og Piger, som lege paa dens Gader. **6** Saa siger, den Herre Zebaoth: Naar det vil være underligt for Øjnene af de overblevne af dette Folk i de Dage, mon det da ogsaa vil være underligt for mine Øjne? siger den Herre Zebaoth? **7**

Saa siger den Herre Zebaoth: Se, jeg frelser mit Folk fra Landet imod Østen og fra Landet imod Solens Nedgang. **8** Og, jeg villade dem komme, og de skulle bo midt i Jerusalem; og de skulle være mit Folk, og jeg vil være deres Gud i Sandhed og i Retfærdighed. **9** Saa siger den Herre Zebaoth: Eders Hænder vorde stærke! I, som høre i disse Dage disse Ord af de Profeters Mund, som vare der paa den Dag, da Grundvolden til den Herre Zebaoths Hus til Templet blev lagt, saa at det byggedes! **10** Thi før hine Dage var der ingen Løn for Menneskene og ingen Løn for Dyrene; og for den, som drog ud, og for den, som drog ind, var ikke Fred for Fjenden; og jeg lod alle Mennesker løs, hver imod sin Næste. **11** Men hu vil jeg ikke være som i de forrige Dage for det overblevne af dette Folk, siger den Herre Zebaoth. **12** Thi Fredens Plantning, Vintræet, skal give sin Frugt og Jorden give sin Grøde og Himlene give deres Dug; og jeg vil lade de overblevne af dette Folk arve alle disse Ting. **13** Og det skal ske, ligesom I af Judas Hus og af Israels Hus vare en Forbandelse iblandt Hedningerne, saaledes vil jeg nu frelse eder, og I skulle vorde en Velsignelse; frygter ikke, eders Hænder vorde stærke! **14** Thi saa siger den Herre Zebaoth: Ligesom jeg tænkte at gøre eder ondt, der eders Fædre fortørnede mig, siger den Herre Zebaoth, og jeg angrede det ikke: **15** Saaledes har jeg derimod tænkt i disse Dage at gøre vel imod Jerusalem og Judas Hus; frygter ikke! **16** Disse ere de Ting, som I skulle gøre: Taler Sandhed, hver med sin Næste, dømmer Sandhed og Fredens Dom i eders Porte! **17** Og optænker ikke ondt, den ene imod den anden, i eders Hjerte, og elsker ikke falsk Ed; thi alle disse Ting, dem hader jeg, siger Herren. **18** Og den Herre Zebaoths Ord kom til mig saaledes: **19** Saa siger den Herre Zebaoth: Fasten i den fjerde Maaned og Fasten i den femte og Fasten i den syvende og Fasten i den tiende skal blive Judas Hus til Fryd og til Glæde og til gode Højtider; men elsker Sandheden og Freden! **20** Saa siger den Herre Zebaoth: Endnu skal det ske, at Folkeslag skulle komme og mange Stæders Indbyggere; **21** og den ene Stads Indbyggere skulle gaa til den anden og sige: Lader os gaa hen at bede ydmygelig for Herrens Ansigt og at søge den Herre Zebaoth; — „ogsaa jeg vil gaa". **22** Og mange Folkeslag og mægtige Folkefærd skulle komme for at søge den Herre Zebaoth i Jerusalem og bede ydmygelig for Herrens Ansigt. **23** Saa siger den Herre Zebaoth: Det skal ske i de Dage, at ti Mænd af alle Folkeslags Tungemaal skulle tage fat, ja, tage fat i, en jødisk Mands Flig, og sige: Vi ville gaa med eder, thi vi have hørt, at Gud er med eder.

9 Herrens Ords Profeti er over Kadraks Land, og Damaskus er dets Hvilested — thi Herren har Øje med Mennesker og med alle Israels Stammer — **2** ogsaa Hamath, som grænser dertil, Tyrus og Zidon; thi den er saare viis. **3** Og Tyrus byggede sig en Fæstning og sankede Sølv som Støv og Guld som Dynd paa Gaderne. **4** Se, Herren, skal indtage den og slaa dens Magt paa Havet, og den selv skal fortæres af Ilden. **5** Askalon skal se det og frygte, ligesaa Gaza, og den skal vorde saare bange, samt Ekron; thi dens Haab er blevet til Skamme; og Gaza skal miste sin Konge, og Askalon skal ikke bebos. **6** Og der skal bo Horebørn i Asdod, og Jeg vil udrydde Filisternes Hovmod. **7** Og jeg vil borttage hans Blod af hans Mund og hans Vederstyggeligheder fra hans Tænder, at ogsaa han skal blive tilbage for vor Gud; og han skal være som en Fyrste i Juda og Ekron som en Jebusiter. **8** Og jeg vil slaa Lejr for mit Hus imod Krigshær, at ingen drager derover frem eller tilbage, og at ingen, Undertrykker ydermere drager over dem; thi jeg har nu set til med mine Øjne. **9** Fryd dig saare, Zions Datter! raab med Glæde, Jerusalems Datter! se, din Konge kommer til dig, han er retfærdig og frelst, fattig og ridende paa et Asen og paa et ungt Asen, Asenindens Føl **10** Og jeg vil udrydde Vogne af Efraim og Heste af Jerusalem, og Krigsbuen skal udryddes, og han skal tale til Hedningerne, saa der bliver Fred; og hans Herredømme skal være fra Hav til Hav og fra Floden indtil Jordens Ender. **11** Og du! for din Pagts Blods Skyld — dine bundne udlader jeg af en vandløs Hule. **12** Vender tilbage til Befæstningen, I bundne, som have Haab! endog i Dag forkynder jeg; Jeg vil gengælde dig dobbelt. **13** Thi jeg spænder mig Juda, lægger Efraim paa Buen, og jeg vækker dine Sønner, Zion! imod dine Sønner, Grækenland! og jeg gør dig som, den vældiges Sværd. **14** Og Herren vil lade sig se over dem, og hans Pil skal fare ud som Lynet; og den Herre, Herre skal støde i Basunen og gaa frem i Stormene af Syden. **15** Den Herre Zebaoth skal beskærme dem, og de skulle æde, og de skulle nedtræde Slyngestene, og de skulle drikke, de skulle rase som af Vin, og de skulle fyldes som Offerskaalen som Alterets Hjørner. **16** Og Herren deres Gud skal frelse dem paa den Dag som sit Folks

Hjord; thi de ere Kronestene, der funkle over hans Land. 17 Thi hvor stor skal dets Herlighed og hvor stor dets Skønhed være! Korn skal bringe unge Karle og Most unge Piger til at blomstre frem.

10 Begærer Regn af Herren paa den sildige Regns Tid! Herren skaffer Lyn og giver dem Regnskyl, for enhver Mand Urter paa Marken. 2 Thi Husguderne have talt Falskhed, og Spaamændene have skuet Løgn, og skuffende Drømme tale de, med Forfængelighed trøste de; derfor ere de dragne bort som en Hjord, de ere i Nød, thi der er ingen Hyrde. 3 Imod Hyrderne er min Vrede optændt, og Bukkene vil jeg hjemsøge; thi den Herre Zebaoth har besøgt sin Hjord, Judas Hus, og gjort dem som sin statelige Hest i Krigen. 4 Derfra skal Hjørnestenen, derfra skal Naglen, derfra skal Krigsbuen være, derfra skal tillige hver streng Hersker udgaa. 5 Og de skulle være som Helte og træde Gadeskarn ned i Krigen, og de skulle stride, thi Herren skal være med dem; og de, som ride paa Heste, skulle beskæmmes. 6 Og jeg vil styrke Judas Hus og frelse Josefs Hus og give dem Bolig; thi jeg har forbarmet mig over dem, og de skulle vorde, som om jeg ikke havde bortkastet dem; thi jeg er Herren deres Gud og vil bønhøre dem. 7 Og Efraim skal blive som en Helt, og deres Hjerte glædes ligesom af Vin, og deres Børn skulle se det og glæde sig, deres Hjerte skal fryde sig i Herren. 8 Jeg vil fløjte ad dem og samle dem; thi jeg har genløst dem, og de skulle blive mangfoldige, ligesom de have været mangfoldige. 9 Og jeg vil saa dem iblandt Folkene, og de skulle ihukomme mig paa de langt fraliggende Steder, og de skulle leve tillige med deres Børn og komme tilbage. 10 Og jeg vil føre dem tilbage fra Ægyptens Land og samle dem fra Assyrien; og jeg vil føre dem til Gileads og Libanons Land, og der skal ikke findes Rum nok for dem. 11 Og han skal gaa igennem Trængselshavet og slaa Bølgerne i Havet, og alle Strømmens Dyb skulle udtørres; og Assyriens Hovmod skal nedtrykkes, og Ægyptens Spir skal vige. 12 Og jeg vil styrke dem i Herren, og i hans Navn skulle de vandre, siger Herren.

11 Oplad dine Døre, Libanon! og Ild tære paa dine Gedre! 2 Hyl, Cypres! thi Gederen er falden, thi de, som vare de herlige, ere ødelagte; hyler, Basans Ege! thi den velforvarede Skov er fældet. 3 Hyrdernes Hyl lyder, thi deres Herlighed er ødelagt; de unge Løvers Brøl lyder, thi Jordanens Stolthed er ødelagt. 4 Saa sagde Herren, min Gud: Vogt de Slagtefaar, 5 hvilke de, der købe dem, dræbe og blive ikke strafskyldige, medens de, der sælge dem, sige: Lovet være Herren, at jeg bliver rig; og ingen af deres Hyrder sparer dem. 6 Thi jeg vil ikke længere spare Jordens Beboere, siger Herren; og se, jeg vil overgive Menneskene den ene i den andens Haand og i hans Konges Haand, og de skulle ødelægge Jorden, og jeg vil ikke redde af deres Haand. 7 Og jeg fødte Slagtefaarene derhos de elendige af Faarene; og jeg tog mig to Stave, den ene kaldte jeg: „Liflighed" og den anden kaldte jeg: „Baand", og jeg vogtede Faarene, 8 og jeg tilintetgjorde de tre af Hyrderne i een Maaned. Men min Sjæl blev utaalmodig over dem, og deres Sjæl blev ogsaa ked af mig; 9 og jeg sagde: Jeg vil ikke vogte eder; hvad som dør, maa dø, og hvad som omkommer, maa omkomme, og de overblevne maa æde, den ene den andens Kød. 10 Og jeg tog min Stav „Liflighed og sønderhuggede den for at tilintetgøre min Pagt, som jeg havde gjort med alle Folkeslag. 11 Og den blev gjort til intet paa samme Dag, og saaledes forstode de elendige af Faarene, som agtede paa mig, at det var Herrens Ord. 12 Og jeg sagde til dem: Dersom det synes godt for eders Øjne, da giver mig min Løn, og hvis ikke, da lader det være; og de afvejede som min Løn tredive Sekel Sølv. 13 Og Herren sagde til mig: Kast den hen til Pottemageren, den herlige Pris, som jeg er agtet værd af dem! og jeg tog de tredive Sekel Sølv og kastede dem hen i Herrens Hus til Pottemageren. 14 Og jeg sønderhuggede min anden Stav, kaldet „Baand", for at tilintetgøre Broderskabet imellem Juda og Israel. 15 Og Herren sagde til mig: Tag dig endnu en taabelig Hyrdes Redskab! 16 Thi se, jeg lader en Hyrde fremstaa i Landet; dem, som ere nær ved at omkomme, skal han ikke se til, det forvildede skal han ikke opsøge, det, som har taget Skade, skal han ikke læge; det, som holder sig oprejst, skal han ikke forsørge, men Kødet af det fedede skal han æde, og dets Klove skal han sønderrive. 17 Ve den unyttige Hyrde, som forlader Faarene! et Sværd skal komme imod hans Arm og imod hans højre Øje; hans Arm skal visne hen, og hans højre Øje skal blive aldeles dunkelt.

12 Herrens Ords Profeti over Israel. Et Udsagn af Herren, som udbreder Himmelen og grundfæster Jorden og danner Menneskets Aand inden i ham: 2

Se, jeg gør Jerusalem til en Beruselsesskaal for alle Folkeslag trindt omkring; og det skal ogsaa komme over Juda under Belejringen af Jerusalem. **3** Og det skal ske paa den Dag, at jeg vil gøre Jerusalem til en Sten at løfte paa for alle Folkefærd, alle, som ville løfte paa den, skulle visselig rive sig; og alle Hedningefolk paa Jorden skulle samle sig imod den. **4** Paa den Dag, siger Herren, vil jeg slaa alle Heste med Skyhed, og den, som rider paa dem, med Vanvid; og jeg vil oplade mine Øjne over Judas Hus og slaa alle Folkenes Heste med Blindhed. **5** Da skulle Fyrsterne i Juda sige i deres Hjerte: Jerusalems Indbyggere ere mig til Styrke i den Herre Zebaoth, deres Gud. **6** Paa den Dag vil jeg gøre Judas Fyrster som en Ildgryde iblandt Træ og som et brændende Blus iblandt Neg, og de skulle fortære til højre og til venstre alle Folkene trindt omkring, og Jerusalem skal blive fremdeles paa sit Sted i Jerusalem. **7** Og Herren skal frelse Judas Telte først, for at Davids Hus's Herlighed og Jerusalems Indbyggeres Herlighed ikke skal ophøje sig over Juda. **8** Paa den Dag skal Herren beskærme Indbyggerne i Jerusalem, og det skal ske, at den, som er skrøbelig iblandt dem, skal være paa den Dag som David og Davids Hus som Guder som Herrens Engel foran deres Ansigt. **9** Og det skal ske paa den Dag, at jeg vil søge at ødelægge alle de Hedningefolk, som komme imod Jerusalem. **10** Og jeg vil udgyde over Davids Hus og over Jerusalems Indbyggere Naadens og Bønnens Aand, og de skulle se til mig, som de have gennemstunget; og de skulle sørge over ham med en Sorg som over den eneste og klage bitterligt over ham, som man klager bitterligt over den førstefødte. **11** Paa den Dag skal Sorgen blive stor i Jerusalem, sopi Sorgen fra Hadad-Rimmon, i Megiddons Dal. **12** Og Landet skal sørge, hver Slægt for sig; Davids Hus's Slægt for sig og deres Kvinder for sig; Nathans Hus's Slægt for sig og deres Kvinder for sig; **13** Levis Hus's Slægt for sig og deres Kvinder for sig; Simeis Slægt for sig og deres Kvinder for sig; **14** alle de øvrige Slægter, hver Slægt for sig og deres Kvinder for sig.

13 Paa den Dag skal der være en aabnet Kilde for Davids Hus og for Jerusalems Indbyggere imod Synd og imod Urenhed. **2** Og det skal ske paa den Dag, siger den Herre Zebaoth, at jeg vil udrydde Afgudernes Navne af Landet, og de skulle ikke ihukommes ydermere; ogsaa Profeterne og den urene Aand vil jeg lade forsvinde af Landet. **3** Og det skal ske, naar nogen spaar ydermere, da skal hans Fader og hans Moder, som avlede ham, sige til ham: Du skal ikke leve, thi du har talt Løgn i Herrens Navn; og hans Fader og hans Moder, som avlede ham, skulle gennembore Ham, naar han spaar. **4** Og det skal ske paa den Dag, da skulle Profeterne skamme sig, hver over sit Syn, naar han spaar; og de skulle ikke iføre sig en laadden Kappe for at bedrage. **5** Men han skal sige: Jeg er ingen Profet, jeg er en Agerdyrker; thi en Mand har købt mig fra min Ungdom af. **6** Og dersom nogen siger til ham: Hvad betyde disse Saar i dine Hænder? da skal han sige: Det er Slag, som jeg har faaet i deres Hus, som elskede mig. **7** Sværd! vaagn op imod min Hyrde og imod den Mand, som er min Næste, siger den Herre Zebaoth; slaa Hyrden, og Faarene skulle adspredes, og jeg vil føre min Haand tilbage over de smaa. **8** Og det skal ske i alt Landet, siger Herren: De to Dele, som ere derudi, skulle udryddes, de skulle opgive Aanden; men den ene Tredjedel skal blive tilbage derudi. **9** Og jeg vil bringe denne Tredjedel i Ilden og lutre den, som man lutrer Sølvet, og prøve den, som man prøver Guldet; den skal paakalde mit Navn, og jeg vil bønhøre den; jeg siger: Det er mit Folk, og den skal sige: Herren er min Gud.

14 Se, en Dag kommer for Herren, og dit Bytte skal deles i din Midte. **2** Og jeg vil sanke alle Hedningefolkene imod Jerusalem til Krigen, og Staden skal indtages og Husene plyndres og Kvinderne skændes; og Halvdelen af Staden skal gaa ud i Landflygtighed, men det overblevne af Folket skal ikke udryddes af Staden. **3** Og Herren skal drage ud og stride imod disse Hedningefolk som den Dag, da han stred paa Krigens Dag. **4** Og hans Fødder skulle paa den Dag staa paa Oliebjerget, som er lige over for Jerusalem imod Østen, og Oliebjerget skal revne fra dets Midte af i Øst og Vest, saa der bliver en saare stor Dal, og Halvdelen af Bjerget skal vige imod Nord, og dets anden Halvdel imod Syd. **5** Og I skulle fly til mine Bjerges Dal, thi Bjergdalen skal naa til Azal, og I skulle fly, ligesom I flyede for Jordskælvet i Judas Konge Ussias's Dage; og Herren min Gud skal komme, — alle hellige med dig! **6** Og det skal ske paa den Dag, at der intet Lys skal være, de prægtige Himmellys skulle fordunkles. **7** Og der skal være een Dag, den skal være kendt af Herren, den skal ikke være Dag og ikke Nat;

og det skal ske imod Aftens Tid, at der skal blive Lys. **8** Og det skal ske paa den Dag, at levende Vande skulle udgaa af Jerusalem, Halvdelen af dem til Havet imod Østen og Halvdelen af dem til Havet imod Vesten; det skal være baade om Sommeren og om Vinteren. **9** Og Herren skal være Konge over det hele Land; paa den Dag skal Herren være een, og hans Navn eet. **10** Det hele Land skal forandre sig og vorde som Sletten, fra Geba indtil Rimmon, Syd for Jerusalem; men denne skal hæve sig højt og trone paa sit Sted, fra Benjamins Port indtil den første Ports Sted, indtil Hjørneporten, og fra Hananeels Taarn indtil Kongens Vinperser. **11** Og de skulle bo i den, og Band skal ikke være ydermere, og Jerusalem skal bo tryggelig. **12** Og det skal være den Plage, med hvilken Herren skal slaa alle Folkene, som have stridt imod Jerusalem: Han skal lade deres Kød tæres hen, medens de endnu staa paa deres Fødder, og deres Øjne skulle tæres hen i deres Hulninger, og deres Tunge skal tæres hen i deres Mund. **13** Og det skal ske paa den Dag, at der skal komme en stor Forvirring fra Herren iblandt dem, saa at de skulle gribe den ene den andens Haand, og at den enes Haand skal løfte sig imod den andens Haand. **14** Og Juda skal ogsaa kæmpe i Jerusalem; og Godset efter alle Hedningefolkene trindt omkring skal sankes, Guld og Sølv og Klæder i saare stor Mangfoldighed. **15** Og saadan skal Plagen være over Hestene, Mulerne, Kamelerne og Asenerne og over alle Dyrene, som findes i disse Lejre, saadan som denne Plage. **16** Og det skal ske, at alle de overblevne af alle de Hedningefolk, som kom imod Jerusalem, skulle drage op, Aar efter Aar, for at tilbede Kongen, den Herre Zebaoth, og for at højtideligholde Løvsalernes Fest. **17** Og det skal ske, naar nogen af Slægterne paa Jorden ikke drager op til Jerusalem for at tilbede Kongen, den Herre Zebaoth, saa skal Regnen ikke blive dem til Del. **18** Og dersom Ægypternes Slægt ikke drager op og ikke kommer, da skal den ej heller blive dem til Del; der skal komme den Plage, med hvilken Herren slaar de Hedningefolk, som ikke drage op for at højtideligholde Løvsalernes Fest. **19** Dette skal være Ægyptens Syndestraf og alle de Hedningefolks Syndestraf, som ikke drage op for at højtideligholde Løvsalernes Fest. **20** Paa den Dag skal der staa paa Hestenes Bjælder: „Helliget Herren"; og Gryderne i Herrens Hus skulle være som Offerskaalerne foran Alteret. **21** Og hver Gryde i Jerusalem og i Juda skal være hellig for den Herre Zebaoth, og alle de, som ofre, skulle komme og tage af dem og koge i dem; og der skal ingen Kananit ydermere være i den Herre Zebaoths Hus paa den Dag.

Malakias

1 Herrens Ords Profeti over Israel ved Malakias. **2** Jeg
har elsket eder, siger Herren; men I sige: Hvorudi
har du elsket os? Er ikke Esau Jakobs Broder? siger
Herren, dog elskede jeg Jakob. **3** Men Esau hadede jeg
og gjorde hans Bjerge øde og hans Arv til Hjem for
Ørkens Drager. **4** Naar Edom siger: Vi ere knuste, men
vi ville komme igen og opbygge de øde Stæder, da
siger den Herre Zebaoth saaledes: De ville bygge, men
jeg vil nedbryde, og man skal kalde dem Ugudeligheds
Land og det Folk, paa hvilket Herren er vred indtil
evig Tid. **5** Og eders Øjne skulle se det, og I skulle
sige: Herren er stor over Israels Land. **6** En Søn skal
ære Faderen og en Tjener sin Herre; dersom jeg da
er Fader, hvor er min Ære? og er jeg Herre, hvor er
Frygten for mig? siger den Herre Zebaoth til eder, I
Præster, som foragte mit Navn, og dog sige: Hvormed
have vi foragtet dit Navn? **7** I, som fremføre besmittet
Brød paa mit Alter, og dog sige: Hvormed besmitte vi
dig? Dermed, at I sige: Herrens Bord er foragteligt.
8 Og naar I fremføre noget blindt til at ofres, se I
intet ondt deri; og naar I fremføre noget halt eller
sygt, se I intet ondt deri; bring dog din Landshøvding
det! mon han vil finde Behag i dig eller være dig
naadig? siger den Herre Zebaoth. **9** Og nu, beder dog
ydmygelig for Guds Ansigt, at han vil forbarme sig
over os! — af eders Haand er dette begaaet, — mon
han for eders Skyld vil være naadig? siger den Herre
Zebaoth. **10** Gid der dog var een iblandt eder, som
vilde tillukke Dørene, at I ikke skulde optænde Ild paa
mit Alter forgæves? jeg har ingen Lyst til eder, siger
den Herre Zebaoth, og har ikke Behag i Offergaver
af eders Haand. **11** Thi fra Solens Opgang og indtil
dens Nedgang er mit Navn stort iblandt Hedningerne,
og paa hvert Sted bliver der ofret Røgelse, bliver der
frembaaret for mit Navn og det rene Offergaver; thi
stort er mit Navn iblandt Hedningerne, siger den
Herre Zebaoth. **12** Men I vanhellige det, idet I sige:
Herrens Bord, det er besmittet, og hvad angaar det,
som ydes dertil, at Maden derpaa er foragtelig. **13** Og
I sige: Se, hvilken Møje! og I blæse ad det, siger den
Herre Zebaoth, og I fremføre, hvad der er røvet, og
det halte og det syge, ja, fremføre det som Offergave;
skulde jeg have Behag i saadant af eders Haand? siger
Herren. **14** Og forbandet er den, som bedrager, naar
han dog har en Han i sin Hjord, og den, som gør Løfte
og ofrer noget beskadiget til Herren; thi jeg er en
stor Konge, siger den Herre Zebaoth, og mit Navn er
forfærdeligt iblandt Hedningerne.

2 Og nu, denne Bestemmelse gælder eder, I Præster!
2 Dersom I ikke høre det, og dersom I ikke lægge
det paa Hjerte at give mit Navn Ære, siger den Herre
Zebaoth, da vil jeg sende Forbandelsen paa eder
og forbande eders Velsignelser; ja, jeg har allerede
forbandet dem, fordi I ikke ville lægge det paa Hjerte.
3 Se, jeg truer Sæden for eder og spreder Møg over
eders Ansigter, Møget af eders Festofre, og man skal
bringe eder hen til dette. **4** Og I skulle fornemme, at
jeg har sendt denne Bestemmelse imod eder, for at
den skal vorde min Pagt med Levi, siger den Herre
Zebaoth. **5** Min Pagt var med ham, Livet og Freden, og
jeg gav ham dem til Frygt, og han frygtede mig, og
for mit Navn var han forfærdet. **6** Sandheds Lov var i
hans Mund, og der blev ikke fundet Uret paa hans
Læber; i Fred og i Oprigtighed vandrede han med mig
og omvendte mange fra Misgerning. **7** Thi en Præsts
Læber skulle bevare Kundskab, og Loven skal man
søge af hans Mund; thi han er den Herre Zebaoths
Sendebud. **8** Men I ere afvegne fra Vejen, I have bragt
mange til at støde an imod Loven; I have fordærvet
Levis Pagt, siger den Herre Zebaoth. **9** Derfor gør
ogsaa jeg eder foragtelige og ringe for alt Folket,
eftersom I ikke agte paa mine Veje, men anse Personer
ved Anvendelse af Loven. **10** Have vi ikke alle sammen
een Fader? har ikke een Gud skabt os? hvorfor handle
vi troløst, den ene imod den anden, for at vanhellige
vore Fædres Pagt? **11** Juda har handlet troløst, og der
er sket Vederstyggelighed i Israel og i Jerusalem; thi
Juda har vanhelliget Herrens Helligdom, som han
elsker, og taget til Ægte en fremmed Guds Datter. **12**
For den Mand, som gør dette, udrydde Herren den,
som er vaagen, og den, som svarer, af Jakobs Telte, og
den, som fremfører Offergaver til den Herre Zebaoth!
13 For det andet gøre I ogsaa dette: I bedække Herrens
Alter med Taarer, med Graad og Suk, saa at han ikke
mere vender sit Ansigt til Offergaven eller modtager
noget som velbehageligt af eders Haand. **14** Og I sige:
Hvorfor? Fordi Herren har været Vidne imellem dig
og din Ungdoms Hustru, som du har handlet troløst
imod, da hun dog var din Ægtefælle og din Pagts
Hustru. **15** Og een, som havde en Rest af Aand, har
ikke handlet saaledes. Men hvad gjorde den ene? Han

søgte den af Gud forjættede Sæd. Saa skulle I vogte eder for eders Aands Skyld, og ingen handle troløst imod sin Ungdoms Hustru! **16** Thi jeg hader Skilsmisse, siger den Herre Israels Gud, og man bedækker derved sit Klædebon med Vold, siger den Herre Zebaoth; saa skulle I vogte eder for eders Aands Skyld og ikke handle troløst. **17** I have trættet Herren med eders Ord; og dog sige I: Hvormed have vi trættet ham? Idet I sige: Hver, som gør ondt, er god for Herrens Øjne, og til dem har han Lyst, eller: Hvor er Dommens Gud?

3 Se, jeg sender min Engel, at han skal berede Vejen for mit Ansigt, og i et Nu kommer til sit Tempel den Herre, som I søge, og Pagtens Engel, som I have Lyst til, se, han kommer, siger den Herre Zebaoth. **2** Og hvo udholder hans Tilkommelsesdag? og hvo kan bestaa, naar han lader sig se? thi han er som Smelterens Ild og som Tvætternes Lud. **3** Og han skal sidde og smelte og rense Sølvet, han skal rense Levis Børn og lutre dem som Guldet og som Sølvet; og de skulle være Herrens og fremføre Offergaver i Retfærdighed. **4** Og Judas og Jerusalems Offergaver skulle behage Herren som i gamle Dage og som i de forgangne Aar. **5** Og jeg vil nærme mig eder til Dom og være et hastigt Vidne imod Troldkarlene og imod Horkarlene og imod dem, som sværge falskelig, og imod dem, som nedtrykke Daglønnerens Løn, Enken og den faderløse, og som forurette den fremmede og ikke frygte mig, siger den Herre Zebaoth. **6** Thi jeg, Herren, har ikke forandret mig; og I, Jakobs Børn! ere ikke tilintetgjorte. **7** Fra eders Fædres Dage ere I afvegne fra mine Skikke og have ikke bevaret dem; vender om til mig, og jeg vil vende om til eder, siger den Herre Zebaoth; men I sige: Hvori skulle vi vende om? **8** Mon et Menneske tør bedrage Gud? thi I bedrage mig, og dog sige I: Hvormed have vi bedraget dig? Med Tienden og Afgiften! **9** Med Forbandelse ere I forbandede, og I, ja, det hele Folk, bedrage mig. **10** Fører al Tienden til Forraadshuset, at der kan være Spise i mit Hus, og prøver mig dog derved, siger den Herre Zebaoth, om jeg ikke vil aabne eder Himmelens Sluser og udgyde Velsignelse over eder i Overmaal. **11** Og jeg vil for eders Skyld true Æderen, at den ikke skal fordærve eder Jordens Frugt; og Vintræet paa Marken skal ikke slaa eder fejl, siger den Herre Zebaoth. **12** Og alle Folkeslag skulle prise eder lykkelige; thi I skulle være et behageligt Land, siger den Herre Zebaoth. **13** Eders Ord have været stærke imod mig, siger Herren; og dog sige I: Hvad have vi talt med hverandre imod dig? **14** I sige: Det er forfængeligt at tjene Gud, og hvad Vinding have vi af, at vi toge Vare paa, hvad han vilde have varetaget, og at vi gik i Sørgeklæder for den Herre Zebaoths Ansigt? **15** Og nu prise vi de hovmodige lykkelige; baade de, som øvede Ugudelighed, ere byggede, og de, som fristede Gud, slap fri. **16** Da samtalede og de, som frygtede Herren, hver med sin Ven, og Herren gav Agt derpaa og hørte det, og der blev skrevet for hans Ansigt en Ihukommelsesbog om dem, som frygte Herren og tænke paa hans Navn. **17** Og de skulle, siger den Herre Zebaoth, være mig en Ejendom paa den Dag, som jeg skaber; og jeg vil skaane dem, som en Mand skaaner sin Søn, der tjener ham. **18** Og I skulle igen se Forskel imellem en retfærdig og en ugudelig, imellem en, som tjener Gud, og en, som ikke tjener ham.

4 Thi se, Dagen kommer, der brænder som Ovnen, og alle hovmodige og hver, som øver Ugudelighed, skulle vorde Halm, og Dagen, der kommer, skal fortære dem, siger den Herre Zebaoth, saa at den ikke levner dem Rod eller Gren. **2** Men for eder, som frygte mit Navn, skal Retfærdigheds Sol opgaa med Lægedom under sine Vinger; og I skulle gaa ud og springe som Kalve fra Fedestalden. **3** Og I skulle nedtræde de ugudelige, thi de skulle vorde Aske under eders Fødders Saaler, paa den Dag, som jeg skaber, siger den Herre Zebaoth. **4** Kommer Mose, min Tjeners, Lov i Hu, hvilken jeg bød ham paa Horeb for hele Israel, som Bud og Befalinger. **5** Se, jeg sender eder Elias, Profeten, førend Herrens Dag kommer, den store og den forfærdelige. **6** Og han skal vende Fædrenes Hjerte til Børnene, og Børnenes Hjerte til deres Fædre, at jeg ikke skal komme og slaa Landet med Band.

NYE TESTAMENTE

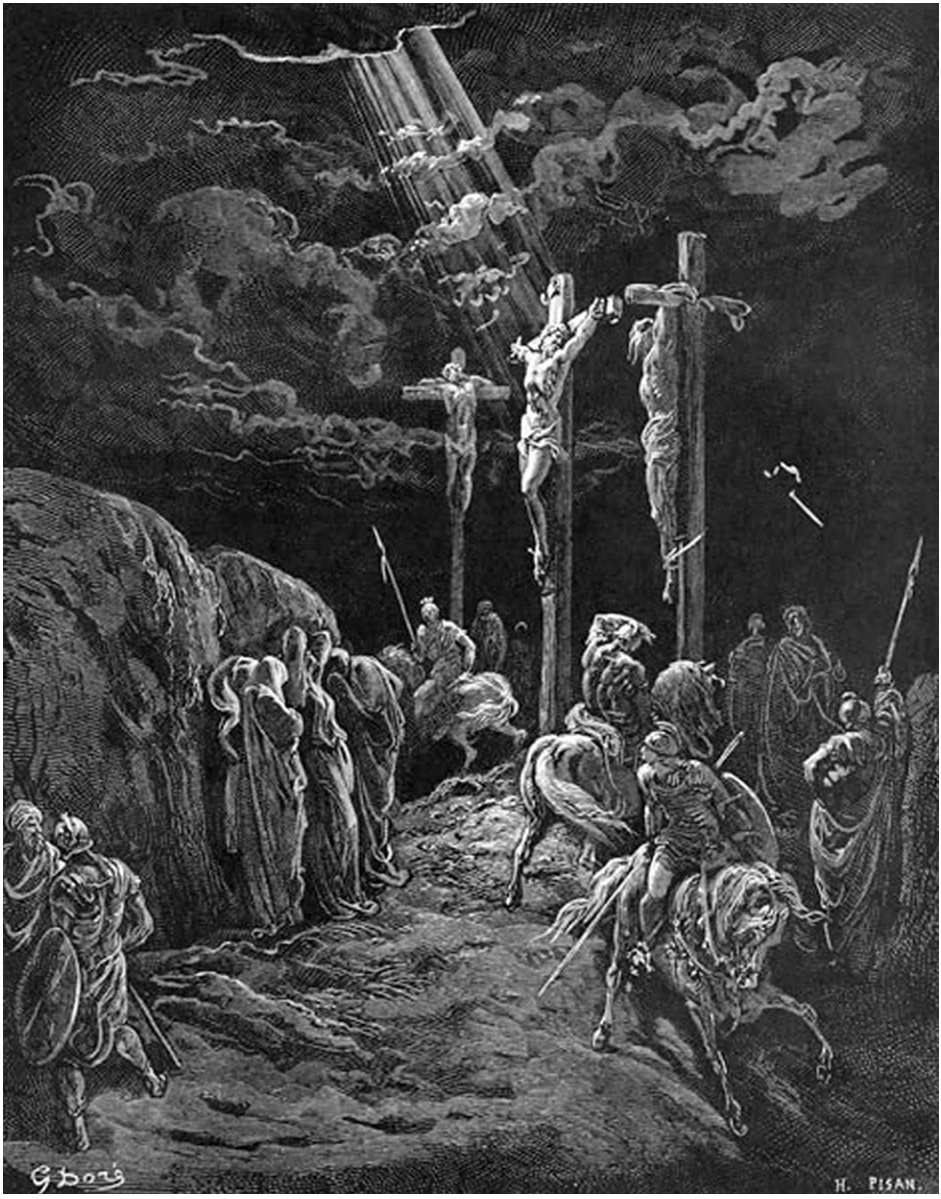

Men Jesus sagde: „Fader! forlad dem; thi de vide ikke, hvad de gøre."
Men de delte hans Klæder imellem sig ved Lodkastning.
Lukas 23:34

Matthæus

1 Jesu Kristi, Davids Søns, Abrahams Søns, Slægtebog.
2 Abraham avlede Isak; og Isak avlede Jakob; og
Jakob avlede Juda og hans Brødre; **3** og Juda avlede
Fares og Zara med Thamar; og Fares avlede Esrom; og
Esrom avlede Aram; **4** og Aram avlede Aminadab; og
Aminadab avlede Nasson; og Nasson avlede Salmon; **5**
og Salmon avlede Boas med Rakab; og Boas avlede
Obed med Ruth; og Obed avlede Isaj; **6** og Isaj avlede
Kong David; og David avlede Salomon med Urias's
Hustru; **7** og Salomon avlede Roboam; og Roboam
avlede Abia; og Abia avlede Asa; **8** og Asa avlede
Josafat; og Josafat avlede Joram; og Joram avlede Ozias;
9 og Ozias avlede Joatham; og Joatham avlede Akas; og
Akas avlede Ezekias; **10** og Ezekias avlede Manasse; og
Manasse avlede Amon; og Amon avlede Josias; **11** og
Josias avlede Jekonias og hans Brødre paa den Tid,
da Bortførelsen til Babylon fandt Sted. **12** Men efter
Bortførelsen til Babylon avlede Jekonias Salathiel; og
Salathiel avlede Zorobabel; **13** og Zorobabel avlede
Abiud; og Abiud avlede Eliakim; og Eliakim avlede
Azor; **14** og Azor avlede Sadok; og Sadok avlede Akim;
og Akim avlede Eliud; **15** og Eliud avlede Eleazar; og
Eleazar avlede Matthan; og Matthan avlede Jakob;
16 og Jakob avlede Josef, Marias Mand; af hende
blev Jesus født, som kaldes Kristus. **17** Altsaa ere
alle Slægtledene fra Abraham indtil David fjorten
Slægtled, og fra David indtil Bortførelsen til Babylon
fjorten Slægtled, og fra Bortførelsen til Babylon indtil
Kristus fjorten Slægtled. **18** Men med Jesu Kristi
Fødsel gik det saaledes til. Da Maria, hans Moder,
var trolovet med Josef, fandtes hun, førend de kom
sammen, at være frugtsommelig af den Helligaand. **19**
Men da Josef, hendes Mand, var retfærdig og ikke
vilde beskæmme hende offentligt, besluttede han
hemmeligt at skille sig fra hende. **20** Men idet han
tænkte derpaa, se, da viste en Herrens Engel sig for
ham i en Drøm og sagde: „Josef, Davids Søn! frygt
ikke for at tage din Hustru Maria til dig; thi det, som
er avlet i hende, er af den Helligaand. **21** Og hun skal
føde en Søn, og du skal kalde hans Navn Jesus; thi
han skal frelse sit Folk fra deres Synder." **22** Men
dette er alt sammen sket, for at det skulde opfyldes,
som er talt af Herren ved Profeten, som siger: **23**
„Se, Jomfruen skal blive frugtsommelig og føde en
Søn, og man skal kalde hans Navn Immanuel", hvilket
er udlagt: Gud med os. **24** Men da Josef vaagnede
op af Søvnen, gjorde han, som Herrens Engel havde
befalet ham, og han tog sin Hustru til sig. **25** Og han
kendte hende ikke, førend hun havde født sin Søn,
den førstefødte, og han kaldte hans Navn Jesus.

2 Men da Jesus var født i Bethlehem i Judæa, i Kong
Herodes's Dage, se, da kom der vise fra Østerland
til Jerusalem og sagde: **2** „Hvor er den Jødernes
Konge, som er født? thi vi have set hans Stjerne i
Østen og ere komne for at tilbede ham." **3** Men da
Kong Herodes hørte det, blev han forfærdet, og hele
Jerusalem med ham; **4** og han forsamlede alle Folkets
Ypperstepræster og skriftkloge og adspurgte dem,
hvor Kristus skulde fødes. **5** Og de sagde til ham:
„I Bethlehem i Judæa; thi saaledes er der skrevet
ved Profeten: **6** Og du, Bethlehem i Judas Land, er
ingenlunde den mindste iblandt Judas Fyrster; thi af
dig skal der udgaa en Fyrste, som skal vogte mit Folk
Israel." **7** Da kaldte Herodes hemmeligt de vise og
fik af dem nøje Besked om Tiden, da Stjernen havde
ladet sig til Syne. **8** Og han sendte dem til Bethlehem
og sagde: „Gaar hen og forhører eder nøje om Barnet;
men naar I have fundet det, da forkynder mig det, for
at ogsaa jeg kan komme og tilbede det." **9** Men da de
havde hørt Kongen, droge de bort; og se, Stjernen,
som de havde set i Østen, gik foran dem, indtil den
kom og stod oven over, hvor Barnet var. **10** Men da de
saa Stjernen, bleve de saare meget glade. **11** Og de
gik ind i Huset og saa Barnet med dets Moder Maria
og faldt ned og tilbade det og oplode deres Gemmer
og ofrede det Gaver, Guld og Røgelse og Myrra. **12**
Og da de vare blevne advarede af Gud i en Drøm, at
de ikke skulde vende tilbage til Herodes, droge de
ad en anden Vej tilbage til deres Land. **13** Men da de
vare dragne bort, se, da viser en Herrens Engel sig i
en Drøm for Josef og siger: „Staa op, og tag Barnet
og dets Moder med dig og fly til Ægypten og bliv
der, indtil jeg siger dig til; thi Herodes vil søge efter
Barnet for at dræbe det." **14** Og han stod op og tog
Barnet og dets Moder med sig om Natten og drog
bort til Ægypten. **15** Og han var der indtil Herodes's
Død, for at det skulde opfyldes, som er talt af Herren
ved Profeten, der siger: „Fra Ægypten kaldte jeg min
Søn." **16** Da Herodes nu saa, at han var bleven skuffet
af de vise, blev han saare vred og sendte Folk hen og
lod alle Drengebørn ihjelslaa, som vare i Bethlehem
og i hele dens Omegn, fra to Aar og derunder, efter

den Tid, som han havde faaet Besked om af de vise. 17 Da blev det opfyldt, som er talt ved Profeten Jeremias, som siger: 18 „En Røst blev hørt i Rama, Graad og megen Jamren; Rakel græd over sine Børn og vilde ikke lade sig trøste, thi de ere ikke mere." 19 Men da Herodes var død, se, da viser en Herrens Engel sig i en Drøm for Josef i Ægypten og siger: 20 „Staa op, og tag Barnet og dets Moder med dig, og drag til Israels Land; thi de ere døde, som efterstræbte Barnets Liv." 21 Og han stod op og tog Barnet og dets Moder med sig og kom til Israels Land. 22 Men da han hørte, at Arkelaus var Konge over Judæa i sin Fader Herodes's Sted, frygtede han for at komme derhen; og han blev advaret af Gud i en Drøm og drog bort til Galilæas Egne. 23 Og han kom og tog Bolig i en By, som kaldes Nazareth, for at det skulde opfyldes, som er talt ved Profeterne, at han skulde kaldes Nazaræer.

3 Men i de Dage fremstaar Johannes Døberen og prædiker i Judæas Ørken og siger: 2 „Omvender eder, thi Himmeriges Rige er kommet nær." 3 Thi han er den, om hvem der er talt ved Profeten Esajas, som siger: „Der er en Røst af en, som raaber i Ørkenen: Bereder Herrens Vej, gører hans Stier jævne!" 4 Men han, Johannes, havde sit Klædebon af Kamelhaar og et Læderbælte om sin Lænd; og hans Føde var Græshopper og vild Honning. 5 Da drog Jerusalem ud til ham og hele Judæa og hele Omegnen om Jordan. 6 Og de bleve døbte af ham i Floden Jordan, idet de bekendte deres Synder. 7 Men da han saa mange af Farisæerne og Saddukæerne komme til hans Daab, sagde han til dem: „I Øgleunger! hvem har lært eder at fly fra den kommende Vrede? 8 Bærer da Frugt, som er Omvendelsen værdig, 9 og mener ikke at kunne sige ved eder selv: Vi have Abraham til Fader; thi jeg siger eder, at Gud kan opvække Abraham Børn af disse Stene. 10 Men Øksen ligger allerede ved Roden af Træerne; saa bliver da hvert Træ, som ikke bærer god Frugt, omhugget og kastet i Ilden. 11 Jeg døber eder med Vand til Omvendelse, men den, som kommer efter mig, er stærkere end jeg, han, hvis Sko jeg ikke er værdig at bære; han skal døbe eder med den Helligaand og Ild. 12 Hans Kasteskovl er i hans Haand, og han skal gennemrense sin Lo og samle sin Hvede i Laden; men Avnerne skal han opbrænde med uslukkelig Ild." 13 Da kommer Jesus fra Galilæa til Jordan til Johannes for at døbes af ham. 14 Men Johannes vilde formene ham det og sagde: „Jeg trænger til at døbes af dig, og du kommer til mig!" 15 Men Jesus svarede og sagde til ham: „Tilsted det nu; thi saaledes sømmer det sig for os at fuldkomme al Retfærdighed." Da tilsteder han ham det. 16 Men da Jesus var bleven døbt, steg han straks op af Vandet, og se, Himlene aabnedes for ham, og han saa Guds Aand dale ned som en Due og komme over ham. 17 Og se, der kom en Røst fra Himlene, som sagde: „Denne er min Søn, den elskede, i hvem jeg har Velbehag."

4 Da blev Jesus af Aanden ført op i Ørkenen for at fristes af Djævelen. 2 Og da han havde fastet fyrretyve Dage og fyrretyve Nætter, blev han omsider hungrig. 3 Og Fristeren gik til ham og sagde: „Er du Guds Søn, da sig, at disse Stene skulle blive Brød." 4 Men han svarede og sagde: „Der er skrevet: Mennesket skal ikke leve af Brød alene, men af hvert Ord, som udgaar igennem Guds Mund." 5 Da tager Djævelen ham med sig til den hellige Stad og stiller ham paa Helligdommens Tinde og siger til ham: 6 „Er du Guds Søn, da kast dig herned; thi der er skrevet: Han skal give sine Engle Befaling om dig, og de skulle bære dig paa Hænder, for at du ikke skal støde din Fod paa nogen Sten." 7 Jesus sagde til ham: „Der er atter skrevet: Du maa ikke friste Herren din Gud." 8 Atter tager Djævelen ham med sig op paa et saare højt Bjerg og viser ham alle Verdens Riger og deres Herlighed; og han sagde til ham: 9 „Alt dette vil jeg give dig, dersom du vil falde ned og tilbede mig." 10 Da siger Jesus til ham: „Vig bort, Satan! thi der er skrevet: Du skal tilbede Herren din Gud og tjene ham alene." 11 Da forlader Djævelen ham, og se, Engle kom til ham og tjente ham. 12 Men da Jesus hørte, at Johannes var kastet i Fængsel, drog han bort til Galilæa. 13 Og han forlod Nazareth og kom og tog Bolig i Kapernaum, som ligger ved Søen, i Sebulons og Nafthalis Egne, 14 for at det skulde opfyldes, som er talt ved Profeten Esajas, som siger: 15 „Sebulons Land og Nafthalis Land langs Søen, Landet hinsides Jordan, Hedningernes Galilæa, 16 det Folk, som sad i Mørke, har set et stort Lys, og for dem, som sad i Dødens Land og Skygge, for dem er der opgaaet et Lys." 17 Fra den Tid begyndte Jesus at prædike og sige: „Omvender eder, thi Himmeriges Rige er kommet nær." 18 Men da han vandrede ved Galilæas Sø, saa han to Brødre, Simon, som kaldes Peter, og Andreas, hans Broder, i Færd med

at kaste Garn i Søen; thi de vare Fiskere. 19 Og han siger til dem: „Følger efter mig, saa vil jeg gøre eder til Menneskefiskere." 20 Og de forlode straks Garnene og fulgte ham. 21 Og da han derfra gik videre, saa han to andre Brødre, Jakob, Zebedæus's Søn, og Johannes, hans Broder, i Skibet med deres Fader Zebedæus, i Færd med at bøde deres Garn, og han kaldte paa dem. 22 Og de forlode straks Skibet og deres Fader og fulgte ham. 23 Og Jesus gik omkring i hele Galilæa, idet han lærte i deres Synagoger og prædikede Rigets Evangelium og helbredte enhver Sygdom og enhver Skrøbelighed iblandt Folket. 24 Og hans Ry kom ud over hele Syrien; og de bragte til ham alle dem, som lede af mange Haande Sygdomme og vare plagede af Lidelser, baade besatte og maanesyge og værkbrudne; og han helbredte dem. 25 Og store Skarer fulgte ham fra Galilæa og Dekapolis og Jerusalem og Judæa og fra Landet hinsides Jordan.

5 Men da han saa Skarerne, steg han op paa Bjerget; og da han havde sat sig, gik hans Disciple hen til ham, 2 og han oplod sin Mund, lærte dem og sagde: 3 „Salige ere de fattige i Aanden, thi Himmeriges Rige er deres. 4 Salige ere de, som sørge, thi de skulle husvales. 5 Salige ere de sagtmodige, thi de skulle arve Jorden. 6 Salige ere de, som hungre og tørste efter Retfærdigheden, thi de skulle mættes. 7 Salige ere de barmhjertige, thi dem skal vises Barmhjertighed. 8 Salige ere de rene af Hjertet, thi de skulle se Gud. 9 Salige ere de, som stifte Fred, thi de skulle kaldes Guds Børn. 10 Salige ere de, som ere forfulgte for Retfærdigheds Skyld, thi Himmeriges Rige er deres. 11 Salige ere I, naar man haaner og forfølger eder og lyver eder alle Haande ondt paa for min Skyld. 12 Glæder og fryder eder, thi eders Løn skal være stor i Himlene; thi saaledes have de forfulgt Profeterne, som vare før eder. 13 I ere Jordens Salt; men dersom Saltet mister sin Kraft, hvormed skal det da saltes? Det duer ikke til andet end at kastes ud og nedtrædes af Menneskene. 14 I ere Verdens Lys; en Stad, som ligger paa et Bjerg, kan ikke skjules. 15 Man tænder heller ikke et Lys og sætter det under Skæppen, men paa Lysestagen; saa skinner det for alle dem, som ere i Huset. 16 Lader saaledes eders Lys skinne for Menneskene, at de maa se eders gode Gerninger og ære eders Fader, som er i Himlene. 17 Mener ikke, at jeg er kommen for at nedbryde Loven eller Profeterne; jeg er ikke kommen for at nedbryde, men for at fuldkomme. 18 Thi sandelig, siger jeg eder, indtil Himmelen og Jorden forgaar, skal end ikke det mindste Bogstav eller en Tøddel forgaa af Loven, indtil det er sket alt sammen. 19 Derfor, den, som bryder et af de mindste af disse Bud og lærer Menneskene saaledes, han skal kaldes den mindste i Himmeriges Rige; men den, som gør dem og lærer dem, han skal kaldes stor i Himmeriges Rige. 20 Thi jeg siger eder: Uden eders Retfærdighed overgaar de skriftkloges og Farisæernes, komme I ingenlunde ind i Himmeriges Rige. 21 I have hørt, at der er sagt til de gamle: Du maa ikke slaa ihjel, men den, som slaar ihjel, skal være skyldig for Dommen. 22 Men jeg siger eder, at hver den, som bliver vred paa sin Broder uden Aarsag, skal være skyldig for Dommen; og den, som siger til sin Broder: Raka! skal være skyldig for Raadet; og den, som siger: Du Daare! skal være skyldig til Helvedes Ild. (Geenna g1067) 23 Derfor, naar du ofrer din Gave paa Alteret og der kommer i Hu, at din Broder har noget imod dig, 24 saa lad din Gave blive der foran Alteret, og gaa hen, forlig dig først med din Broder, og kom da og offer din Gave! 25 Vær velvillig mod din Modpart uden Tøven, medens du er med ham paa Vejen, for at Modparten ikke skal overgive dig til Dommeren, og Dommeren til Tjeneren, og du skal kastes i Fængsel. 26 Sandelig, siger jeg dig, du skal ingenlunde komme ud derfra, førend du faar betalt den sidste Hvid. 27 I have hørt, at der er sagt: Du maa ikke bedrive Hor. 28 Men jeg siger eder, at hver den, som ser paa en Kvinde for at begære hende, har allerede bedrevet Hor med hende i sit Hjerte. 29 Men dersom dit højre Øje forarger dig, saa riv det ud, og kast det fra dig; thi det er bedre for dig, at eet af dine Lemmer fordærves, end at hele dit Legeme bliver kastet i Helvede. (Geenna g1067) 30 Og om din højre Haand forarger dig, saa hug den af og kast den fra dig; thi det er bedre for dig, at eet af dine Lemmer fordærves, end at hele dit Legeme kommer i Helvede. (Geenna g1067) 31 Og der er sagt: Den, som skiller sig fra sin Hustru, skal give hende et Skilsmissebrev. 32 Men jeg siger eder, at enhver, som skiller sig fra sin Hustru, uden for Hors Skyld, gør, at hun bedriver Hor, og den, som tager en fraskilt Kvinde til Ægte, bedriver Hor. 33 I have fremdeles hørt, at der er sagt til de gamle: Du maa ikke gøre nogen falsk Ed, men du skal holde Herren dine Eder. 34 Men jeg siger eder,

at I maa aldeles ikke sværge, hverken ved Himmelen, thi den er Guds Trone, **35** ej heller ved Jorden, thi den er hans Fodskammel, ej heller ved Jerusalem, thi det er den store Konges Stad. **36** Du maa heller ikke sværge ved dit Hoved, thi du kan ikke gøre et eneste Haar hvidt eller sort. **37** Men eders Tale skal være ja, ja, nej, nej; hvad der er ud over dette, er af det onde. **38** I have hørt, at der er sagt: Øje for Øje, og Tand for Tand. **39** Men jeg siger eder, at I maa ikke sætte eder imod det onde; men dersom nogen giver dig et Slag paa din højre Kind, da vend ham ogsaa den anden til! **40** Og dersom nogen vil gaa i Rette med dig og tage din Kjortel, lad ham da ogsaa faa Kappen! **41** Og dersom nogen tvinger dig til at gaa een Mil, da gaa to med ham! **42** Giv den, som beder dig, og vend dig ikke fra den, som vil laane af dig. **43** I have hørt, at der er sagt: Du skal elske din Næste og hade din Fjende. **44** Men jeg siger eder: Elsker eders Fjender, velsigner dem, som forbande eder, gører dem godt, som hade eder, og beder for dem, som krænke eder og forfølge eder, **45** for at I maa vorde eders Faders Børn, han, som er i Himlene; thi han lader sin Sol opgaa over onde og gode og lader det regne over retfærdige og uretfærdige. **46** Thi dersom I elske dem, som elske eder, hvad Løn have I da? Gøre ikke ogsaa Tolderne det samme? **47** Og dersom I hilse eders Brødre alene, hvad stort gøre I da? Gøre ikke ogsaa Hedningerne det samme? **48** Værer da I fuldkomne, ligesom eders himmelske Fader er fuldkommen.

6 Vogter eder, at I ikke øve eders Retfærdighed for Menneskene for at beskues af dem: ellers have I ikke Løn hos eders Fader, som er i Himlene. **2** Derfor, naar du giver Almisse, maa du ikke lade blæse i Basun foran dig, som Hyklerne gøre i Synagogerne og paa Gaderne, for at de kunne blive ærede af Menneskene; sandelig, siger jeg eder, de have allerede faaet deres Løn. **3** Men naar du giver Almisse, da lad din venstre Haand ikke vide, hvad din højre gør, **4** for at din Almisse kan være i Løndom, og din Fader, som ser i Løndom, skal betale dig. **5** Og naar I bede, skulle I ikke være som Hyklerne; thi de staa gerne i Synagogerne og paa Gadehjørnerne og bede, for at de kunne vise sig for Menneskene; sandelig, siger jeg eder, de have allerede faaet deres Løn. **6** Men du, naar du beder, da gaa ind i dit Kammer, og luk din Dør, og bed til din Fader, som er i Løndom, og din Fader, som ser i Løndom, skal betale dig. **7** Men naar I bede, maa I ikke bruge overflødige Ord som Hedningerne; thi de mene, at de skulle blive bønhørte for deres mange Ord. **8** Ligner derfor ikke dem; thi eders Fader ved, hvad I trænge til, førend I bede ham. **9** Derfor skulle I bede saaledes: Vor Fader, du, som er i Himlene! Helliget vorde dit Navn; **10** komme dit Rige; ske din Villie, som i Himmelen saaledes ogsaa paa Jorden; **11** giv os i Dag vort daglige Brød; **12** og forlad os vor Skyld, som ogsaa vi forlade vore Skyldnere; **13** og led os ikke i Fristelse; men fri os fra det onde; [thi dit er Riget og Magten og Æren i Evighed! Amen.] **14** Thi forlade I Menneskene deres Overtrædelser, vil eders himmelske Fader ogsaa forlade eder; **15** men forlade I ikke Menneskene deres Overtrædelser, vil eders Fader ikke heller forlade eders Overtrædelser. **16** Og naar I faste, da ser ikke bedrøvede ud som Hyklerne; thi de gøre deres Ansigter ukendelige, for at de kunne vise sig for Menneskene som fastende; sandelig, siger jeg eder, de have allerede faaet deres Løn. **17** Men du, naar du faster, da salv dit Hoved, og to dit Ansigt, **18** for at du ikke skal vise dig for Menneskene som fastende, men for din Fader, som er i Løndom; og din Fader, som ser i Løndom, skal betale dig. **19** Samler eder ikke Skatte paa Jorden, hvor Møl og Rust fortære, og hvor Tyve bryde ind og stjæle; **20** men samler eder Skatte i Himmelen, hvor hverken Møl eller Rust fortærer, og hvor Tyve ikke bryde ind og stjæle. **21** Thi hvor din Skat er, der vil ogsaa dit Hjerte være. **22** Øjet er Legemets Lys; derfor, dersom dit Øje er sundt, bliver hele dit Legeme lyst; **23** men dersom dit Øje er daarligt, bliver hele dit Legeme mørkt. Dersom nu det Lys, der er i dig, er Mørke, hvor stort bliver da ikke Mørket! **24** Ingen kan tjene to Herrer; thi han maa enten hade den ene og elske den anden eller holde sig til den ene og ringeagte den anden. I kunne ikke tjene Gud og Mammon. **25** Derfor siger jeg eder: Bekymrer eder ikke for eders Liv, hvad I skulle spise, eller hvad I skulle drikke; ikke heller for eders Legeme, hvad I skulle iføre eder. Er ikke Livet mere end Maden, og Legemet mere end Klæderne? **26** Ser paa Himmelens Fugle; de saa ikke og høste ikke og sanke ikke i Lader, og eders himmelske Fader føder dem; ere I ikke meget mere værd end de? **27** Og hvem af eder kan ved at bekymre sig lægge een Alen til sin Vækst? **28** Og hvorfor bekymre I eder for Klæder? Betragter Lillierne paa Marken, hvorledes

de vokse; de arbejde ikke og spinde ikke; 29 men jeg siger eder, at end ikke Salomon i al sin Herlighed var klædt som en af dem. 30 Klæder da Gud saaledes det Græs paa Marken, som staar i Dag og i Morgen kastes i Ovnen, skulde han da ikke meget mere klæde eder, I lidettroende? 31 Derfor maa I ikke bekymre eder og sige: Hvad skulle vi spise? eller: Hvad skulle vi drikke? eller: Hvormed skulle vi klæde os? 32 — efter alt dette søge jo Hedningerne —. Thi eders himmelske Fader ved, at I have alle disse Ting nødig. 33 Men søger først Guds Rige og hans Retfærdighed, saa skulle alle disse Ting gives eder i Tilgift. 34 Bekymrer eder derfor ikke for den Dag i Morgen; thi den Dag i Morgen skal bekymre sig for sig selv. Hver Dag har nok i sin Plage.

7 Dømmer ikke, for at I ikke skulle dømmes; thi med hvad Dom I dømme, skulle I dømmes, 2 og med hvad Maal I maale, skal der tilmaales eder. 3 Men hvorfor ser du Skæven, som er i din Broders Øje, men Bjælken i dit eget Øje bliver du ikke var? 4 Eller hvorledes kan du sige til din Broder: Lad mig drage Skæven ud af dit Øje; og se, Bjælken er i dit eget Øje. 5 Du Hykler! drag først Bjælken ud af dit Øje, og da kan du se klart til at tage Skæven ud af din Broders Øje. 6 Giver ikke Hunde det hellige, kaster ikke heller eders Perler for Svin, for at de ikke skulle nedtræde dem med deres Fødder og vende sig og sønderrive eder. 7 Beder, saa skal eder gives; søger, saa skulle I finde; banker paa, saa skal der lukkes op for eder. 8 Thi hver den, som beder, han faar, og den, som søger, han finder, og den, som banker paa, for ham skal der lukkes op. 9 Eller hvilket Menneske er der iblandt eder, som, naar hans Søn beder ham om Brød, vil give ham en Sten? 10 Eller naar han beder ham om en Fisk, mon han da vil give ham en Slange? 11 Dersom da I, som ere onde, vide at give eders Børn gode Gaver, hvor meget mere skal eders Fader, som er i Himlene, give dem gode Gaver, som bede ham! 12 Altsaa, alt hvad I ville, at Menneskene skulle gøre imod eder, det skulle ogsaa I gøre imod dem; thi dette er Loven og Profeterne. 13 Gaar ind ad den snævre Port; thi den Port er vid, og den Vej er bred, som fører til Fortabelsen, og de ere mange, som gaa ind ad den; 14 thi den Port er snæver, og den Vej er trang, som fører til Livet, og de ere faa, som finde den. 15 Men vogter eder for de falske Profeter, som komme til eder i Faareklæder, men indvortes ere glubende Ulve. 16 Af deres Frugter skulle I kende dem. Sanker man vel Vindruer af Torne eller Figener af Tidsler? 17 Saaledes bærer hvert godt Træ gode Frugter, men det raadne Træ bærer slette Frugter. 18 Et godt Træ kan ikke bære slette Frugter, og et raaddent Træ kan ikke bære gode Frugter. 19 Hvert Træ, som ikke bærer god Frugt, omhugges og kastes i Ilden. 20 Altsaa skulle I kende dem af deres Frugter. 21 Ikke enhver, som siger til mig: Herre, Herre! skal komme ind i Himmeriges Rige, men den, der gør min Faders Villie, som er i Himlene. 22 Mange skulle sige til mig paa hin Dag: Herre, Herre! have vi ikke profeteret ved dit Navn, og have vi ikke uddrevet onde Aander ved dit Navn, og have vi ikke gjort mange kraftige Gerninger ved dit Navn? 23 Og da vil jeg bekende for dem: Jeg kendte eder aldrig; viger bort fra mig, I, som øve Uret! 24 Derfor, hver den, som hører disse mine Ord og gør efter dem, ham vil jeg ligne ved en forstandig Mand, som byggede sit Hus paa Klippen, 25 og Skylregnen faldt, og Floderne kom, og Vindene blæste og sloge imod dette Hus, og det faldt ikke; thi det var grundfæstet paa Klippen. 26 Og hver den, som hører disse mine Ord og ikke gør efter dem, skal lignes ved en Daare, som byggede sit Hus paa Sandet, 27 og Skylregnen faldt, og Floderne kom, og Vindene blæste og stødte imod dette Hus, og det faldt, og dets Fald var stort." 28 Og det skete, da Jesus havde fuldendt disse Ord, vare Skarerne slagne af Forundring over hans Lære; 29 thi han lærte dem som en, der havde Myndighed, og ikke som deres skriftkloge.

8 Men da han var gaaet ned af Bjerget, fulgte store Skarer ham. 2 Og se, en spedalsk kom, faldt ned for ham og sagde: „Herre! om du vil, saa kan du rense mig." 3 Og han udrakte Haanden, rørte ved ham og sagde: „Jeg vil; bliv ren!" Og straks blev han renset for sin Spedalskhed. 4 Og Jesus siger til ham: „Se til, at du ikke siger det til nogen; men gaa hen, fremstil dig selv for Præsten, og offer den Gave, som Moses har befalet, til Vidnesbyrd for dem." 5 Men da han gik ind i Kapernaum, traadte en Høvedsmand hen til ham, bad ham og sagde: 6 „Herre! min Dreng ligger hjemme værkbruden og pines svarlig." 7 Jesus siger til ham: „Jeg vil komme og helbrede ham." 8 Og Høvedsmanden svarede og sagde: „Herre! jeg er ikke værdig til, at du skal gaa ind under mit Tag; men sig det blot med et Ord, saa bliver min Dreng helbredet. 9 Jeg er jo selv et Menneske, som staar

under Øvrighed og har Stridsmænd under mig; og siger jeg til den ene: Gaa! saa gaar han; og til den anden: Kom! saa kommer han; og til min Tjener: Gør dette! saa gør han det." **10** Men da Jesus hørte det, forundrede han sig og sagde til dem, som fulgte ham: „Sandelig, siger jeg eder, end ikke i Israel har jeg fundet saa stor en Tro. **11** Men jeg siger eder, at mange skulle komme fra Øster og Vester og sidde til Bords med Abraham og Isak og Jakob i Himmeriges Rige. **12** Men Rigets Børn skulle kastes ud i Mørket udenfor; der skal der være Graad og Tænders Gnidsel." **13** Og Jesus sagde til Høvedsmanden: „Gaa bort, dig ske, som du troede!" Og Drengen blev helbredet i den samme Time. **14** Og Jesus kom ind i Peters Hus og saa, at hans Svigermoder laa og havde Feber. **15** Og han rørte ved hendes Haand, og Feberen forlod hende, og hun stod op og vartede ham op. **16** Men da det var blevet Aften, førte de mange besatte til ham, og han uddrev Aanderne med et Ord og helbredte alle de syge; **17** for at det skulde opfyldes, som er talt ved Profeten Esajas, der siger: „Han tog vore Skrøbeligheder og bar vore Sygdomme." **18** Men da Jesus saa store Skarer omkring sig, befalede han at fare over til hin Side. **19** Og der kom een, en skriftklog, og sagde til ham: „Mester! jeg vil følge dig, hvor du end gaar hen." **20** Og Jesus siger til ham: „Ræve have Huler, og Himmelens Fugle Reder; men Menneskesønnen har ikke det, hvortil han kan hælde sit Hoved." **21** Men en anden af Disciplene sagde til ham: „Herre! tilsted mig først at gaa hen og begrave min Fader." **22** Men Jesus siger til ham: „Følg mig, og lad de døde begrave deres døde!" **23** Og da han gik om Bord i Skibet, fulgte hans Disciple ham. **24** Og se, det blev en stærk Storm paa Søen, saa at Skibet skjultes af Bølgerne; men han sov. **25** Og de gik hen til ham, vækkede ham og sagde: „Herre, frels os! vi forgaa." **26** Og han siger til dem: „Hvorfor ere I bange, I lidettroende?" Da stod han op og truede Vindene og Søen, og det blev ganske blikstille. **27** Men Menneskene forundrede sig og sagde: „Hvem er dog denne, siden baade Vindene og Søen ere ham lydige?" **28** Og da han kom over til hin Side til Gadarenernes Land, mødte ham to besatte, som kom ud fra Gravene, og de vare saare vilde, saa at ingen kunde komme forbi ad den Vej. **29** Og se, de raabte og sagde: „Hvad have vi med dig at gøre, du Guds Søn? Er du kommen hid før Tiden for at pine os?" **30** Men der var langt fra dem en stor Hjord Svin, som græssede. **31** Og de onde Aander bade ham og sagde: „Dersom du uddriver os, da send os i Svinehjorden!" **32** Og han sagde til dem: „Gaar!" Men de fore ud og fore i Svinene; og se, hele Hjorden styrtede sig ned over Brinken ud i Søen og døde i Vandet. **33** Men Hyrderne flyede og gik hen i Byen og fortalte det alt sammen, og hvorledes det var gaaet til med de besatte. **34** Og se, hele Byen gik ud for at møde Jesus; og da de saa ham, bade de ham om, at han vilde gaa bort fra deres Egn.

9 Og han gik om Bord i et Skib og for over og kom til sin egen By. **2** Og se, de bare til ham en værkbruden, som laa paa en Seng; og da Jesus saa deres Tro, sagde han til den værkbrudne: „Søn! vær frimodig, dine Synder forlades dig." **3** Og se, nogle af de skriftkloge sagde ved sig selv: „Denne taler bespotteligt." **4** Og da Jesus saa deres Tanker, sagde han: „Hvorfor tænke I ondt i eders Hjerter? **5** Thi hvilket er lettest at sige: Dine Synder forlades dig, eller at sige: Staa op og gaa? **6** Men for at I skulle vide, at Menneskesønnen har Magt paa Jorden til at forlade Synder," da siger han til den værkbrudne: „Staa op, og tag din Seng, og gaa til dit Hus!" **7** Og han stod op og gik bort til sit Hus. **8** Men da Skarerne saa det, frygtede de og priste Gud, som havde givet Menneskene en saadan Magt. **9** Og da Jesus gik videre derfra, saa han en Mand, som hed Matthæus, sidde ved Toldboden; og han siger til ham: „Følg mig!" Og han stod op og fulgte ham. **10** Og det skete, da han sad til Bords i Huset, se, da kom der mange Toldere og Syndere og sade til Bords med Jesus og hans Disciple. **11** Og da Farisæerne saa det, sagde de til hans Disciple: „Hvorfor spiser eders Mester med Toldere og Syndere?" **12** Men da Jesus hørte det, sagde han: „De raske trænge ikke til Læge, men de syge. **13** Men gaar hen og lærer, hvad det vil sige: Jeg har Lyst til Barmhjertighed og ikke til Offer; thi jeg er ikke kommen for at kalde retfærdige, men Syndere." **14** Da komme Johannes's Disciple til ham og sige: „Hvorfor faste vi og Farisæerne meget, men dine Disciple faste ikke?" **15** Og Jesus sagde til dem: „Kunne Brudesvendene sørge, saa længe Brudgommen er hos dem? Men der skal komme Dage, da Brudgommen bliver tagen fra dem, og da skulle de faste. **16** Men ingen sætter en Lap af uvalket Klæde paa et gammelt Klædebon; thi Lappen river Klædebonnet itu, og der bliver et værre Hul. **17** Man kommer heller ikke ung Vin paa gamle Læderflasker, ellers sprænges Læderflaskerne, og Vinen spildes,

og Læderflaskerne ødelægges; men man kommer ung Vin paa nye Læderflasker, saa blive begge Dele bevarede." **18** Medens han talte dette til dem, se, da kom der en Forstander og faldt ned for ham og sagde: „Min Datter er lige nu død; men kom og læg din Haand paa hende, saa bliver hun levende." **19** Og Jesus stod op og fulgte ham med sine Disciple. **20** Og se, en Kvinde, som havde haft Blodflod i tolv Aar, traadte hen bagfra og rørte ved Fligen af hans Klædebon; **21** thi hun sagde ved sig selv: „Dersom jeg blot rører ved hans Klædebon, bliver jeg frelst." **22** Men Jesus vendte sig om, og da han saa hende, sagde han: „Datter! vær frimodig, din Tro har frelst dig." Og Kvinden blev frelst fra den samme Time. **23** Og da Jesus kom til Forstanderens Hus og saa Fløjtespillerne og Hoben, som larmede, sagde han: **24** „Gaar bort, thi Pigen er ikke død, men hun sover." Og de lo ad ham. **25** Men da Hoben var dreven ud, gik han ind og tog hende ved Haanden; og Pigen stod op. **26** Og Rygtet herom kom ud i hele den Egn. **27** Og da Jesus gik bort derfra, fulgte der ham to blinde, som raabte og sagde: „Forbarm dig over os, du Davids Søn!" **28** Men da han kom ind i Huset, gik de blinde til ham; og Jesus siger til dem: „Tro I, at jeg kan gøre dette?" De sige til ham: „Ja, Herre!" **29** Da rørte han ved deres Øjne og sagde: „Det ske eder efter eders Tro!" **30** Og deres Øjne bleve aabnede. Og Jesus bød dem strengt og sagde: „Ser til, lad ingen faa det at vide." **31** Men de gik ud og udbredte Rygtet om ham i hele den Egn. **32** Men da disse gik ud, se, da førte de til ham et stumt Menneske, som var besat. **33** Og da den onde Aand var uddreven, talte den stumme. Og Skarerne forundrede sig og sagde: „Aldrig er saadant set i Israel." **34** Men Farisæerne sagde: „Ved de onde Aanders Fyrste uddriver han de onde Aander." **35** Og Jesus gik omkring i alle Byerne og Landsbyerne, lærte i deres Synagoger og prædikede Rigets Evangelium og helbredte enhver Sygdom og enhver Skrøbelighed. **36** Men da han saa Skarerne, ynkedes han inderligt over dem; thi de vare vanrøgtede og forkomne som Faar, der ikke have Hyrde. **37** Da siger han til sine Disciple: „Høsten er stor, men Arbejderne ere faa; **38** beder derfor Høstens Herre om, at han vil sende Arbejdere ud til sin Høst."

10 Og han kaldte sine tolv Disciple til sig og gav dem Magt over urene Aander, til at uddrive dem og at helbrede enhver Sygdom og enhver Skrøbelighed. **2** Og disse ere de tolv Apostles Navne: Først Simon, som kaldes Peter, og Andreas, hans Broder, og Jakob, Zebedæus's Søn, og Johannes, hans Broder, **3** Filip og Bartholomæus, Thomas og Tolderen Matthæus, Jakob, Alfæus's Søn, og Lebbæus med Tilnavn Thaddæus, **4** Simon Kananæeren og Judas Iskariot, han, som forraadte ham. **5** Disse tolv udsendte Jesus, bød dem og sagde: „Gaar ikke hen paa Hedningers Vej, og gaar ikke ind i Samaritaners By! **6** Men gaar hellere hen til de fortabte Faar af Israels Hus! **7** Men paa eders Vandring skulle I prædike og sige: Himmeriges Rige er kommet nær. **8** Helbreder syge, opvækker døde, renser spedalske, uddriver onde Aander! I have modtaget det for intet, giver det for intet! **9** Skaffer eder ikke Guld, ej heller Sølv, ej heller Kobber i eders Bælter; **10** ej Taske til at rejse med, ej heller to Kjortler, ej heller Sko, ej heller Stav; thi Arbejderen er sin Føde værd. **11** Men hvor I komme ind i en By eller Landsby, der skulle I spørge, hvem i den der er det værd, og der skulle I blive, indtil I drage bort. **12** Men naar I gaa ind i Huset, da hilser det; **13** og dersom Huset er det værd, da komme eders Fred over det; men dersom det ikke er det værd, da vende eders Fred tilbage til eder! **14** Og dersom nogen ikke modtager eder og ej hører eders Ord, da gaar ud af det Hus eller den By og ryster Støvet af eders Fødder! **15** Sandelig, siger jeg eder, det skal gaa Sodomas og Gomorras Land taaleligere paa Dommens Dag end den By. **16** Se, jeg sender eder som Faar midt iblandt Ulve; vorder derfor snilde som Slanger og enfoldige som Duer! **17** Vogter eder for Menneskene; thi de skulle overgive eder til Raadsforsamlinger og hudstryge eder i deres Synagoger. **18** Og I skulle føres for Landshøvdinger og Konger for min Skyld, dem og Hedningerne til et Vidnesbyrd. **19** Men naar de overgive eder, da bekymrer eder ikke for, hvorledes eller hvad I skulle tale; thi det skal gives eder i den samme Time, hvad I skulle tale. **20** Thi I ere ikke de, som tale; men det er eders Faders Aand, som taler i eder. **21** Men Broder skal overgive Broder til Døden, og Fader sit Barn, og Børn skulle sætte sig op imod Forældre og slaa dem ihjel. **22** Og I skulle hades af alle for mit Navns Skyld; men den, som holder ud indtil Enden, han skal blive frelst. **23** Men naar de forfølge eder i een By, da flyr til en anden; thi sandelig, siger jeg eder, I skulle ikke komme til Ende med Israels Byer, førend

Menneskesønnen kommer. 24 En Discipel er ikke over sin Mester, ej heller en Tjener over sin Herre. 25 Det er Discipelen nok, at han bliver som sin Mester, og Tjeneren som sin Herre. Have de kaldet Husbonden Beelzebul, hvor meget mere da hans Husfolk? 26 Frygter altsaa ikke for dem; thi intet er skjult, som jo skal aabenbares, og intet er lønligt, som jo skal blive kendt. 27 Taler i Lyset, hvad jeg siger eder i Mørket; og prædiker paa Tagene, hvad der siges eder i Øret! 28 Og frygter ikke for dem, som slaa Legemet ihjel, men ikke kunne slaa Sjælen ihjel; men frygter hellere for ham, som kan fordærve baade Sjæl og Legeme i Helvede. (Geenna g1067) 29 Sælges ikke to Spurve for en Penning? Og ikke een af dem falder til Jorden uden eders Faders Villie. 30 Men paa eder ere endog alle Hovedhaar talte. 31 Frygter derfor ikke; I ere mere værd end mange Spurve. 32 Altsaa, enhver som vedkender sig mig for Menneskene, ham vil ogsaa jeg vedkende mig for min Fader, som er i Himlene. 33 Men den, som fornægter mig for Menneskene, ham vil ogsaa jeg fornægte for min Fader, som er i Himlene. 34 Mener ikke, at jeg er kommen for at bringe Fred paa Jorden; jeg er ikke kommen for at bringe Fred, men Sværd. 35 Thi jeg er kommen for at volde Splid imellem en Mand og hans Fader og imellem en Datter og hendes Moder og imellem en Svigerdatter og hendes Svigermoder, 36 og en Mands Husfolk skulle være hans Fjender. 37 Den, som elsker Fader eller Moder mere end mig, er mig ikke værd; og den, som elsker Søn eller Datter mere end mig, er mig ikke værd; 38 og den, som ikke tager sit Kors og følger efter mig, er mig ikke værd. 39 Den, som bjærger sit Liv, skal miste det; og den, som mister sit Liv for min Skyld, skal bjærge det. 40 Den, som modtager eder, modtager mig; og den, som modtager mig, modtager ham, som udsendte mig. 41 Den, som modtager en Profet, fordi han er en Profet, skal faa en Profets Løn; og den, som modtager en retfærdig, fordi han er en retfærdig, skal faa en retfærdigs Løn. 42 Og den, som giver en af disse smaa ikkun et Bæger koldt Vand at drikke, fordi han er en Discipel, sandelig, siger jeg eder, han skal ingenlunde miste sin Løn."

11 Og det skete, da Jesus var færdig med at give sine tolv Disciple Befaling, gik han videre derfra for at lære og prædike i deres Byer. 2 Men da Johannes hørte i Fængselet om Kristi Gerninger, sendte han Bud med sine Disciple og lod ham sige: 3 „Er du den, som kommer, eller skulle vi vente en anden?" 4 Og Jesus svarede og sagde til dem: „Gaar hen, og forkynder Johannes de Ting, som I høre og se: 5 blinde se, og lamme gaa, spedalske renses, og døve høre, og døde staa op, og Evangeliet forkyndes for fattige; 6 og salig er den, som ikke forarges paa mig." 7 Men da disse gik bort, begyndte Jesus at sige til Skarerne om Johannes: „Hvad gik I ud i Ørkenen at skue? Et Rør, som bevæges hid og did af Vinden? 8 Eller hvad gik I ud at se? Et Menneske, iført bløde Klæder? Se, de, som bære bløde Klæder, ere i Kongernes Huse. 9 Eller hvad gik I ud at se? En Profet? Ja, siger jeg eder, endog mere end en Profet. 10 Thi han er den, om hvem der er skrevet: Se, jeg sender min Engel for dit Ansigt, han skal berede din Vej foran dig. 11 Sandelig, siger jeg eder, iblandt dem, som ere fødte af Kvinder, er ingen større fremstaaet end Johannes Døberen; men den mindste i Himmeriges Rige er større end han. 12 Men fra Johannes Døberens Dage indtil nu tages Himmeriges Rige med Vold, og Voldsmænd rive det til sig. 13 Thi alle Profeterne og Loven have profeteret indtil Johannes. 14 Og dersom I ville tage imod det: Han er Elias, som skal komme. 15 Den, som har Øren at høre med, han høre! 16 Men hvem skal jeg ligne denne Slægt ved? Den ligner Børn, som sidde paa Torvene og raabe til de andre og sige: 17 Vi blæste paa Fløjte for eder, og I dansede ikke; vi sang Klagesange, og I jamrede ikke. 18 Thi Johannes kom, som hverken spiste eller drak, og de sige: Han er besat. 19 Menneskesønnen kom, som spiser og drikker, og de sige: Se, en Fraadser og en Vindranker, Tolderes og Synderes Ven! Dog, Visdommen er retfærdiggjort ved sine Børn." 20 Da begyndte han at skamme de Byer ud, i hvilke hans fleste kraftige Gerninger vare gjorte, fordi de ikke havde omvendt sig: 21 „Ve dig, Korazin! ve dig, Bethsajda! thi dersom de kraftige Gerninger, som ere skete i eder, vare skete i Tyrus og Sidon, da havde de for længe siden omvendt sig i Sæk og Aske. 22 Men jeg siger eder: Det skal gaa Tyrus og Sidon taaleligere paa Dommens Dag end eder. 23 Og du, Kapernaum! som er bleven ophøjet indtil Himmelen, du skal nedstødes indtil Dødsriget; thi dersom de kraftige Gerninger, som ere skete i dig, vare skete i Sodoma, da var den bleven staaende indtil denne Dag. (Hadēs g86) 24 Men jeg siger eder: Det skal gaa Sodomas Land taaleligere paa Dommens Dag end dig." 25 Paa den Tid udbrød Jesus og sagde: „Jeg priser

dig, Fader, Himmelens og Jordens Herre! fordi du har skjult dette for vise og forstandige og aabenbaret det for umyndige. **26** Ja, Fader! thi saaledes skete det, som var velbehageligt for dig. **27** Alle Ting ere mig overgivne af min Fader; og ingen kender Sønnen uden Faderen, og ingen kender Faderen uden Sønnen, og den, for hvem Sønnen vil aabenbare ham. **28** Kommer hid til mig alle, som lide Møje og ere besværede, og jeg vil give eder Hvile. **29** Tager mit Aag paa eder, og lærer af mig; thi jeg er sagtmodig og ydmyg af Hjertet; saa skulle I finde Hvile for eders Sjæle. **30** Thi mit Aag er gavnligt, og min Byrde er let."

12 Paa den Tid vandrede Jesus paa Sabbaten igennem en Sædemark; men hans Disciple bleve hungrige og begyndte at plukke Aks og at spise. **2** Men da Farisæerne saa det, sagde de til ham: „Se, dine Disciple gøre, hvad det ikke er tilladt at gøre paa en Sabbat." **3** Men han sagde til dem: „Have I ikke læst, hvad David gjorde, da han blev hungrig og de, som vare med ham? **4** hvorledes han gik ind i Guds Hus og spiste Skuebrødene, som det ikke var ham tilladt at spise, ej heller dem, som vare med ham, men alene Præsterne? **5** Eller have I ikke læst i Loven, at paa Sabbaterne vanhellige Præsterne Sabbaten i Helligdommen og ere dog uden Skyld? **6** Men jeg siger eder, at her er det, som er større end Helligdommen. **7** Men dersom I havde vidst, hvad det Ord betyder: Jeg har Lyst til Barmhjertighed og ikke til Offer, da havde I ikke fordømt dem, som ere uden Skyld. **8** Thi Menneskesønnen er Herre over Sabbaten." **9** Og han gik videre derfra og kom ind i deres Synagoge. **10** Og se, der var en Mand, som havde en vissen Haand; og de spurgte ham ad og sagde: „Er det tilladt at helbrede paa Sabbaten?" for at de kunde anklage ham. **11** Men han sagde til dem: „Hvilket Menneske er der iblandt eder, som har kun eet Faar, og ikke tager fat paa det og drager det op, dersom det paa Sabbaten falder i en Grav? **12** Hvor meget er nu ikke et Menneske mere end et Faar? Altsaa er det tilladt at gøre vel paa Sabbaten." **13** Da siger han til Manden: „Ræk din Haand ud!" og han rakte den ud, og den blev igen sund som den anden. **14** Men Farisæerne gik ud og lagde Raad op imod ham, hvorledes de kunde slaa ham ihjel. **15** Men da Jesus mærkede det, drog han bort derfra; og mange fulgte ham, og han helbredte dem alle. **16** Og han bød dem strengt, at de ikke maatte gøre ham kendt; **17** for at det skulde opfyldes, som er talt ved Profeten Esajas, som siger: **18** „Se, min Tjener, som jeg har udvalgt, min elskede, i hvem min Sjæl har Velbehag; jeg vil give min Aand over ham, og han skal forkynde Hedningerne Ret. **19** Han skal ikke kives og ikke raabe, og ingen skal høre hans Røst paa Gaderne. **20** Han skal ikke sønderbryde det knækkede Rør og ikke udslukke den rygende Tande, indtil han faar ført Retten frem til Sejr. **21** Og paa hans Navn skulle Hedninger haabe." **22** Da blev en besat, som var blind og stum, ført til ham; og han helbredte ham, saa at den stumme talte og saa. **23** Og alle Skarerne forfærdedes og sagde: „Mon denne skulde være Davids Søn?" **24** Men da Farisæerne hørte det, sagde de: „Denne uddriver ikke de onde Aander uden ved Beelzebul, de onde Aanders Fyrste." **25** Men saasom han kendte deres Tanker, sagde han til dem: „Hvert Rige, som er kommet i Splid med sig selv, lægges øde; og hver By eller Hus, som er kommet i Splid med sig selv, kan ikke bestaa. **26** Og hvis Satan uddriver Satan, saa er han kommen i Splid med sig selv; hvorledes skal da hans Rige bestaa? **27** Og dersom jeg uddriver de onde Aander ved Beelzebul, ved hvem uddrive da eders Sønner dem? Derfor skulle de være eders Dommere. **28** Men dersom jeg uddriver de onde Aander ved Guds Aand, da er jo Guds Rige kommet til eder. **29** Eller hvorledes kan nogen gaa ind i den stærkes Hus og røve hans Ejendele, uden han først binder den stærke? Da kan han plyndre hans Hus. **30** Den, som ikke er med mig, er imod mig; og den, som ikke samler med mig, adspreder. **31** Derfor siger jeg eder: Al Synd og Bespottelse skal forlades Menneskene, men Bespottelsen imod Aanden skal ikke forlades. **32** Og den, som taler et Ord imod Menneskesønnen, ham skal det forlades; men den, som taler imod den Helligaand, ham skal det ikke forlades, hverken i denne Verden eller i den kommende. **(aiōn g165)** **33** Lader enten Træet være godt og dets Frugt god; eller lader Træet være raaddent, og dets Frugt raadden; thi Træet kendes paa Frugten. **34** I Øgleunger! hvorledes kunne I tale godt, naar I ere onde? Thi af Hjertets Overflødighed taler Munden. **35** Et godt Menneske fremtager gode Ting af sit gode Forraad; og et ondt Menneske fremtager onde Ting af sit onde Forraad. **36** Men jeg siger eder, at Menneskene skulle gøre Regnskab paa Dommens Dag for hvert utilbørligt Ord, som de tale. **37** Thi af dine Ord skal du retfærdiggøres,

og af dine Ord skal du fordømmes." 38 Da svarede nogle af de skriftkloge og Farisæerne ham og sagde: „Mester! vi ønske at se et Tegn af dig." 39 Men han svarede og sagde til dem: „En ond og utro Slægt forlanger Tegn, men der skal intet Tegn gives den uden Profeten Jonas's Tegn. 40 Thi ligesom Jonas var tre Dage og tre Nætter i Havdyrets Bug, saaledes skal Menneskesønnen være tre Dage og tre Nætter i Jordens Skød. 41 Mænd fra Ninive skulle opstaa ved Dommen sammen med denne Slægt og fordømme den; thi de omvendte sig ved Jonas's Prædiken; og se, her er mere end Jonas. 42 Sydens Dronning skal oprejses ved Dommen sammen med denne Slægt og fordømme den; thi hun kom fra Jordens Grænser for at høre Salomons Visdom; og se, her er mere end Salomon. 43 Men naar den urene Aand er faren ud af Mennesket, vandrer den igennem vandløse Steder, søger Hvile og finder den ikke. 44 Da siger den: Jeg vil vende om til mit Hus, som jeg gik ud af; og naar den kommer, finder den det ledigt, fejet og prydet. 45 Saa gaar den hen og tager syv andre Aander med sig, som ere værre end den selv, og naar de ere komne derind, bo de der; og det sidste bliver værre med dette Menneske end det første. Saaledes skal det ogsaa gaa denne onde Slægt." 46 Medens han endnu talte til Skarerne, se, da stode hans Moder og hans Brødre udenfor og begærede at tale med ham. 47 Da sagde en til ham: „Se, din Moder og dine Brødre staa udenfor og begære at tale med dig." 48 Men han svarede og sagde til den, som sagde ham det: „Hvem er min Moder? og hvem ere mine Brødre?" 49 Og han rakte sin Haand ud over sine Disciple og sagde: „Se, her er min Moder og mine Brødre! 50 Thi enhver, der gør min Faders Villie, som er i Himlene, han er min Broder og Søster og Moder."

13 Paa hin Dag gik Jesus ud af Huset og satte sig ved Søen. 2 Og store Skarer samlede sig om ham, saa han gik om Bord i et Skib og satte sig; og hele Skaren stod paa Strandbredden. 3 Og han talte meget til dem i Lignelser og sagde: „Se, en Sædemand gik ud at saa. 4 Og idet han saaede, faldt noget ved Vejen; og Fuglene kom og aade det op. 5 Og noget faldt paa Stengrund, hvor det ikke havde megen Jord; og det voksede straks op, fordi det ikke havde dyb Jord. 6 Men da Solen kom op, blev det svedet af, og fordi det ikke havde Rod, visnede det. 7 Og noget faldt iblandt Torne; og Tornene voksede op og kvalte det. 8 Og noget faldt i god Jord og bar Frugt, noget hundrede, noget tresindstyve, noget tredive Fold. 9 Den, som har Øren, han høre!" 10 Og Disciplene gik hen og sagde til ham: „Hvorfor taler du til dem i Lignelser?" 11 Men han svarede og sagde til dem: „Fordi det er eder givet at kende Himmeriges Riges Hemmeligheder; men dem er det ikke givet. 12 Thi den, som har, ham skal der gives, og han skal faa Overflod; men den, som ikke har, fra ham skal endog det tages, som han har. 13 Derfor taler jeg til dem i Lignelser, fordi de skønt seende dog ikke se, og hørende dog ikke høre og forstaa ikke heller. 14 Og paa dem opfyldes Esajas Profeti, som siger: Med eders Øren skulle I høre og dog ikke forstaa og se med eders Øjne og dog ikke se. 15 Thi dette Folks Hjerte er blevet sløvet, og med Ørene høre de tungt, og deres Øjne have de tillukket, for at de ikke skulle se med Øjnene og høre med Ørene og forstaa med Hjertet og omvende sig, saa jeg kunde helbrede dem. 16 Men salige ere eders Øjne, fordi de se, og eders Øren, fordi de høre. 17 Thi sandelig, siger jeg eder, mange Profeter og retfærdige attraaede at se, hvad I se, og saa det ikke; og at høre, hvad I høre, og hørte det ikke. 18 Saa hører nu I Lignelsen om Sædemanden! 19 Naar nogen hører Rigets Ord og ikke forstaar det, da kommer den Onde og river det bort, som er saaet i hans Hjerte; denne er det, som blev saaet ved Vejen. 20 Men det, som blev saaet paa Stengrund, er den, som hører Ordet og straks modtager det med Glæde. 21 Men han har ikke Rod i sig og holder kun ud til en Tid; men naar der kommer Trængsel eller Forfølgelse for Ordets Skyld, forarges han straks. 22 Men det, som blev saaet iblandt Torne, er den, som hører Ordet, og Verdens Bekymring og Rigdommens Forførelse kvæler Ordet, og det bliver uden Frugt. (aiōn g165) 23 Men det, som blev saaet i god Jord, er den, som hører Ordet og forstaar det, og som saa bærer Frugt, en hundrede, en tresindstyve, en tredive Fold." 24 En anden Lignelse fremsatte han for dem og sagde: „Himmeriges Rige lignes ved et Menneske, som saaede god Sæd i sin Mark. 25 Men medens Folkene sov, kom hans Fjende og saaede Ugræs iblandt Hveden og gik bort. 26 Men da Sæden spirede frem og bar Frugt, da kom ogsaa Ugræsset til Syne. 27 Og Husbondens Tjenere kom til ham og sagde: Herre, saaede du ikke god Sæd i din Mark? Hvor har den da faaet Ugræsset fra? 28

Men han sagde til dem: Det har et fjendsk Menneske gjort. Da sige Tjenerne til ham: Vil du da, at vi skulle gaa hen og sanke det sammen? **29** Men han siger: Nej, for at I ikke, naar I sanke Ugræsset sammen, skulle rykke Hveden op tillige med det. **30** Lader dem begge vokse tilsammen indtil Høsten; og i Høstens Tid vil jeg sige til Høstfolkene: Sanker først Ugræsset sammen og binder det i Knipper for at brænde det, men samler Hveden i min Lade!" **31** En anden Lignelse fremsatte han for dem og sagde: „Himmeriges Rige ligner et Sennepskorn, som en Mand tog og saaede i sin Mark. **32** Dette er vel mindre end alt andet Frø; men naar det er vokset op, er det større end Urterne og bliver et Træ, saa at Himmelens Fugle komme og bygge Rede i dets Grene." **33** En anden Lignelse talede han til dem: „Himmeriges Rige ligner en Surdejg, som en Kvinde tog og lagde ned i tre Maal Mel, indtil det blev syret alt sammen." **34** Alt dette talte Jesus til Skarerne i Lignelser, og uden Lignelse talte han intet til dem, **35** for at det skulde opfyldes, som er talt ved Profeten, der siger: „Jeg vil oplade min Mund i Lignelser; jeg vil udsige det, som har været skjult fra Verdens Grundlæggelse." **36** Da forlod han Skarerne og gik ind i Huset; og hans Disciple kom til ham og sagde: „Forklar os Lignelsen om Ugræsset paa Marken!" **37** Men han svarede og sagde: „Den, som saar den gode Sæd, er Menneskesønnen, **38** og Marken er Verden, og den gode Sæd er Rigets Børn, men Ugræsset er den Ondes Børn, **39** og Fjenden, som saaede det, er Djævelen; og Høsten er Verdens Ende; og Høstfolkene ere Engle. **(aiōn g165)** **40** Ligesom nu Ugræsset sankes sammen og opbrændes med Ild, saaledes skal det ske ved Verdens Ende. **(aiōn g165)** **41** Menneskesønnen skal udsende sine Engle, og de skulle sanke ud af hans Rige alle Forargelserne og dem, som gøre Uret; **42** og de skulle kaste dem i Ildovnen; der skal være Graad og Tænders Gnidsel. **43** Da skulle de retfærdige skinne som Solen i deres Faders Rige. Den, som har Øren, han høre! **44** Himmeriges Rige ligner en Skat, som er skjult i en Mark, og en Mand fandt og skjulte den, og af Glæde over den gaar han hen og sælger alt, hvad han har, og køber den Mark. **45** Atter ligner Himmeriges Rige en Købmand, som søgte efter skønne Perler; **46** og da han fandt een meget kostbar Perle, gik han hen og solgte alt, hvad han havde, og købte den. **47** Atter ligner Himmeriges Rige et Vod, som blev kastet i Havet og samlede Fisk af alle Slags. **48** Og da det var blevet fuldt, drog man det op paa Strandbredden og satte sig og sankede de gode sammen i Kar, men kastede de raadne ud. **49** Saaledes skal det gaa til ved Verdens Ende. Englene skulle gaa ud og skille de onde fra de retfærdige **(aiōn g165)** **50** og kaste dem i Ildovnen; der skal være Graad og Tænders Gnidsel. **51** Have I forstaaet alt dette?" De sige til ham: „Ja." **52** Men han sagde til dem: „Derfor er hver skriftklog, som er oplært for Himmeriges Rige, ligesom en Husbond, der tager nyt og gammelt frem af sit Forraad." **53** Og det skete, da Jesus havde fuldendt disse Lignelser, drog han bort derfra. **54** Og han kom til sin Fædreneby og lærte dem i deres Synagoge, saa at de bleve slagne af Forundring og sagde: „Hvorfra har han denne Visdom og de kraftige Gerninger? **55** Er denne ikke Tømmermandens Søn? Hedder ikke hans Moder Maria og hans Brødre Jakob og Josef og Simon og Judas? **56** Og hans Søstre, ere de ikke alle hos os? Hvorfra har han da alt dette?" **57** Og de forargedes paa ham. Men Jesus sagde til dem: „En Profet er ikke foragtet uden i sit eget Fædreland og i sit Hus." **58** Og han gjorde ikke mange kraftige Gerninger der for deres Vantros Skyld.

14 Paa den Tid hørte Fjerdingsfyrsten Herodes Rygtet om Jesus. **2** Og han sagde til sine Tjenere: „Det er Johannes Døberen; han er oprejst fra de døde, derfor virke Kræfterne i ham." **3** Thi Herodes havde grebet Johannes og bundet ham og sat ham i Fængsel for sin Broder Filips Hustru, Herodias's Skyld. **4** Johannes sagde nemlig til ham: „Det er dig ikke tilladt at have hende." **5** Og han vilde gerne slaa ham ihjel, men frygtede for Mængden, thi de holdt ham for en Profet. **6** Men da Herodes's Fødselsdag kom, dansede Herodias's Datter for dem; og hun behagede Herodes. **7** Derfor lovede han med en Ed at give hende, hvad som helst hun begærede. **8** Og tilskyndet af sin Moder siger hun: „Giv mig Johannes Døberens Hoved hid paa et Fad!" **9** Og Kongen blev bedrøvet; men for sine Eders og for Gæsternes Skyld befalede han, at det skulde gives hende. **10** Og han sendte Bud og lod Johannes halshugge i Fængselet. **11** Og hans Hoved blev bragt paa et Fad og givet Pigen, og hun bragte det til sin Moder. **12** Da kom hans Disciple og toge Liget og begravede ham, og de kom og forkyndte Jesus det. **13** Og da Jesus hørte det, drog han bort derfra i et Skib til et øde Sted afsides; og da Skarerne hørte det, fulgte de ham til Fods fra Byerne. **14** Og

da han kom i Land, saa han en stor Skare, og han ynkedes inderligt over dem og helbredte deres syge. **15** Men da det blev Aften, kom Disciplene til ham og sagde: „Stedet er øde, og Tiden er allerede forløben; lad Skarerne gaa bort, for at de kunne gaa hen i Landsbyerne og købe sig Mad." **16** Men Jesus sagde til dem: „De have ikke nødig at gaa bort; giver I dem at spise!" **17** Men de sige til ham: „Vi have ikke her uden fem Brød og to Fisk." **18** Men han sagde: „Henter mig dem hid!" **19** Og han bød Skarerne at sætte sig ned i Græsset og tog de fem Brød og de to Fisk, saa op til Himmelen og velsignede; og han brød Brødene og gav Disciplene dem, og Disciplene gave dem til Skarerne. **20** Og de spiste alle og bleve mætte; og de opsamlede det, som blev tilovers af Stykkerne, tolv Kurve fulde. **21** Men de, som spiste, vare omtrent fem Tusinde Mænd, foruden Kvinder og Børn. **22** Og straks nødte han sine Disciple til at gaa om Bord i Skibet og i Forvejen sætte over til hin Side, medens han lod Skarerne gaa bort. **23** Og da han havde ladet Skarerne gaa bort, gik han op paa Bjerget afsides for at bede. Og da det blev silde, var han der alene. **24** Men Skibet var allerede midt paa Søen og led Nød af Bølgerne; thi Vinden var imod. **25** Men i den fjerde Nattevagt kom han til dem, vandrende paa Søen. **26** Og da Disciplene saa ham vandre paa Søen, bleve de forfærdede og sagde: „Det er et Spøgelse; " og de skrege af Frygt. **27** Men straks talte Jesus til dem og sagde: „Værer frimodige; det er mig, frygter ikke!" **28** Men Peter svarede ham og sagde: „Herre! dersom det er dig, da byd mig at komme til dig paa Vandet!" **29** Men han sagde: „Kom!" Og Peter traadte ned fra Skibet og vandrede paa Vandet for at komme til Jesus. **30** Men da han saa det stærke Vejr, blev han bange; og da han begyndte at synke, raabte han og sagde: „Herre, frels mig!" **31** Og straks udrakte Jesus Haanden og greb ham, og han siger til ham: „Du lidettroende, hvorfor tvivlede du?" **32** Og da de stege op i Skibet, lagde Vinden sig. **33** Men de, som vare i Skibet, faldt ned for ham og sagde: „Du er sandelig Guds Søn." **34** Og da de vare farne over, landede de i Genezareth. **35** Og da Folkene paa det Sted kendte ham, sendte de Bud til hele Egnen der omkring og bragte alle de syge til ham. **36** Og de bade ham, at de blot maatte røre ved Fligen af hans Klædebon; og alle de, som rørte derved, bleve helbredede.

15 Da kommer der fra Jerusalem Farisæere og skriftkloge til Jesus og sige: **2** „Hvorfor overtræde dine Disciple de gamles Overlevering? thi de to ikke deres Hænder, naar de holde Maaltid." **3** Men han svarede og sagde til dem: „Hvorfor overtræde ogsaa I Guds Bud for eders Overleverings Skyld? **4** Thi Gud har paabudt og sagt: „Ær din Fader og din Moder; " og: „Den, som bander Fader eller Moder, skal visselig dø." **5** Men I sige: „Den, som siger til sin Fader eller sin Moder: „Det, hvormed du skulde være hjulpet af mig, skal være en Tempelgave, " han skal ingenlunde ære sin Fader eller sin Moder." **6** Og I have ophævet Guds Lov for eders Overleverings Skyld. **7** I Hyklere! Rettelig profeterede Esajas om eder, da han sagde: **8** „Dette Folk ærer mig med Læberne; men deres Hjerte er langt borte fra mig. **9** Men de dyrke mig forgæves, idet de lære Lærdomme, som ere Menneskers Bud." **10** Og han kaldte Folkeskaren til sig og sagde til dem: „Hører og forstaar! **11** Ikke det, som gaar ind i Munden, gør Mennesket urent, men det, som gaar ud af Munden, dette gør Mennesket urent." **12** Da kom hans Disciple hen og sagde til ham: „Ved du, at Farisæerne bleve forargede, da de hørte den Tale?" **13** Men han svarede og sagde: „Enhver Plantning, som min himmelske Fader ikke har plantet, skal oprykkes med Rode. **14** Lader dem fare, det er blinde Vejledere for blinde; men naar en blind leder en blind, falde de begge i Graven." **15** Men Peter svarede og sagde til ham: „Forklar os Lignelsen!" **16** Og han sagde: „Ere ogsaa I endnu saa uforstandige? **17** Forstaa I endnu ikke, at alt, hvad der gaar ind i Munden, gaar i Bugen og føres ud ad den naturlige Vej? **18** Men det, som gaar ud af Munden, kommer ud fra Hjertet, og det gør Mennesket urent. **19** Thi ud fra Hjertet kommer der onde Tanker, Mord, Hor, Utugt, Tyverier, falske Vidnesbyrd, Forhaanelser. **20** Det er disse Ting, som gøre Mennesket urent; men at spise med utoede Hænder gør ikke Mennesket urent." **21** Og Jesus gik bort derfra og drog til Tyrus's og Sidons Egne. **22** Og se, en kananæisk Kvinde kom fra disse Egne, raabte og sagde: „Herre, Davids Søn! forbarm dig over mig! min Datter plages ilde af en ond Aand." **23** Men han svarede hende ikke et Ord. Da traadte hans Disciple til, bade ham og sagde: „Skil dig af med hende, thi hun raaber efter os." **24** Men han svarede og sagde: „Jeg er ikke udsendt uden til de fortabte Faar af Israels Hus." **25** Men hun kom og kastede sig ned for ham og sagde:

„Herre, hjælp mig!" **26** Men han svarede og sagde: „Det er ikke smukt at tage Børnenes Brød og kaste det for de smaa Hunde." **27** Men hun sagde: „Jo, Herre! de smaa Hunde æde jo dog ogsaa af de Smuler, som falde fra deres Herrers Bord." **28** Da svarede Jesus og sagde til hende: „O Kvinde, din Tro er stor, dig ske, som du vil!" Og hendes Datter blev helbredet fra samme Time. **29** Og Jesus gik bort derfra og kom hen til Galilæas Sø, og han gik op paa Bjerget og satte sig der. **30** Og store Skarer kom til ham og havde lamme, blinde, stumme, Krøblinger og mange andre med sig; og de lagde dem for hans Fødder, og han helbredte dem, **31** saa at Skaren undrede sig, da de saa, at stumme talte, Krøblinger bleve raske, lamme gik, og blinde saa; og de priste Israels Gud. **32** Men Jesus kaldte sine Disciple til sig og sagde: „Jeg ynkes inderligt over Skaren; thi de have allerede tøvet hos mig tre Dage og have intet at spise; og lade dem gaa fastende bort vil jeg ikke, for at de ikke skulle vansmægte paa Vejen." **33** Og hans Disciple sige til ham: „Hvorfra skulle vi faa saa mange Brød i en Ørken, at vi kunne mætte saa mange Mennesker?" **34** Og Jesus siger til dem: „Hvor mange Brød have I?" Men de sagde: „Syv og nogle faa Smaafisk." **35** Og han bød Skaren at sætte sig ned paa Jorden **36** og tog de syv Brød og Fiskene, takkede, brød dem og gav Disciplene dem, og Disciplene gave dem til Skarerne. **37** Og de spiste alle og bleve mætte; og de opsamlede det, som blev tilovers af Stykkerne, syv Kurve fulde. **38** Men de, som spiste, vare fire Tusinde Mænd, foruden Kvinder og Børn. **39** Og da han havde ladet Skarerne gaa bort, gik han om Bord i Skibet og kom til Magadans Egne.

16 Og Farisæerne og Saddukæerne kom hen og fristede ham og begærede, at han vilde vise dem et Tegn fra Himmelen. **2** Men han svarede og sagde til dem: „Om Aftenen sige I: Det bliver en skøn Dag, thi Himmelen er rød; **3** og om Morgenen: Det bliver Storm i Dag, thi Himmelen er rød og mørk. Om Himmelens Udseende vide I at dømme, men om Tidernes Tegn kunne I det ikke. **4** En ond og utro Slægt forlanger Tegn; men der skal intet Tegn gives den uden Jonas's Tegn." Og han forlod dem og gik bort. **5** Og da hans Disciple kom over til hin Side, havde de glemt at tage Brød med. **6** Og Jesus sagde til dem: „Ser til, og tager eder i Vare for Farisæernes og Saddukæernes Surdejg!" **7** Men de tænkte ved sig selv og sagde: „Det er, fordi vi ikke toge Brød med." **8** Men da Jesus mærkede dette, sagde han: „I lidettroende! hvorfor tænke I ved eder selv paa, at I ikke have taget Brød med? **9** Forstaa I ikke endnu? Komme I heller ikke i Hu de fem Brød til de fem Tusinde, og hvor mange Kurve I da toge op? **10** Ikke heller de syv Brød til de fire Tusinde, og hvor mange Kurve I da toge op? **11** Hvorledes forstaa I da ikke, at det ej var om Brød, jeg sagde det til eder? Men tager eder i Vare for Farisæernes og Saddukæernes Surdejg." **12** Da forstode de, at han havde ikke sagt, at de skulde tage sig i Vare for Surdejgen i Brød, men for Farisæernes og Saddukæernes Lære. **13** Men da Jesus var kommen til Egnen ved Kæsarea Filippi, spurgte han sine Disciple og sagde: „Hvem sige Folk, at Menneskesønnen er?" **14** Men de sagde: „Nogle sige Johannes Døberen; andre Elias; andre Jeremias eller en af Profeterne." **15** Han siger til dem: „Men I, hvem sige I, at jeg er?" **16** Da svarede Simon Peter og sagde: „Du er Kristus, den levende Guds Søn." **17** Og Jesus svarede og sagde til ham: „Salig er du, Simon Jonas's Søn! thi Kød og Blod har ikke aabenbaret dig det, men min Fader, som er i Himlene. **18** Saa siger jeg ogsaa dig, at du er Petrus, og paa denne Klippe vil jeg bygge min Menighed, og Dødsrigets Porte skulle ikke faa Overhaand over den. **(Hadēs g86)** **19** Og jeg vil give dig Himmeriges Riges Nøgler, og hvad du binder paa Jorden, det skal være bundet i Himlene, og hvad du løser paa Jorden, det skal være løst i Himlene." **20** Da bød han sine Disciple, at de maatte ikke sige til nogen, at han var Kristus. **21** Fra den Tid begyndte Jesus at give sine Disciple til Kende, at han skulde gaa til Jerusalem og lide meget af de Ældste og Ypperstepræsterne og de skriftkloge og ihjelslaas og oprejses paa den tredje Dag. **22** Og Peter tog ham til Side, begyndte at sætte ham i Rette og sagde: „Gud bevare dig, Herre; dette skal ingenlunde ske dig!" **23** Men han vendte sig og sagde til Peter: „Vig bag mig, Satan! du er mig en Forargelse; thi du sanser ikke, hvad Guds er, men hvad Menneskers er." **24** Da sagde Jesus til sine Disciple: „Vil nogen komme efter mig, han fornægte sig selv og tage sit Kors op og følge mig! **25** Thi den, som vil frelse sit Liv, skal miste det; men den, som mister sit Liv for min Skyld, skal bjærge det. **26** Thi hvad gavner det et Menneske, om han vinder den hele Verden, men maa bøde med sin Sjæl? Eller hvad kan et Menneske give til Vederlag for sin Sjæl? **27** Thi Menneskesønnen skal komme i sin Faders Herlighed med sine Engle;

og da skal han betale enhver efter hans Gerning. 28 Sandelig, siger jeg eder, der er nogle af dem, som staa her, der ingenlunde skulle smage Døden, førend de se Menneskesønnen komme i sit Rige."

17 Og seks Dage derefter tager Jesus Peter og Jakob og hans Broder Johannes med sig og fører dem afsides op paa et højt Bjerg. 2 Og han blev forvandlet for deres Øjne, og hans Aasyn skinnede som Solen, men hans Klæder bleve hvide som Lyset. 3 Og se, Moses og Elias viste sig for dem og samtalede med ham. 4 Da tog Peter til Orde og sagde til Jesus: „Herre! det er godt, at vi ere her; vil du, da lader os gøre tre Hytter her, dig en og Moses en og Elias en." 5 Medens han endnu talte, se, da overskyggede en lysende Sky dem; og se, der kom fra Skyen en Røst, som sagde: „Denne er min Søn, den elskede, i hvem jeg har Velbehag; hører ham!" 6 Og da Disciplene hørte det, faldt de paa deres Ansigt og frygtede saare. 7 Og Jesus traadte hen og rørte ved dem og sagde: „Staar op, og frygter ikke!" 8 Men da de opløftede deres Øjne, saa de ingen uden Jesus alene. 9 Og da de gik ned fra Bjerget, bød Jesus dem og sagde: „Taler ikke til nogen om dette Syn, førend Menneskesønnen er oprejst fra de døde." 10 Og hans Disciple spurgte ham og sagde: „Hvad er det da, de skriftkloge sige, at Elias bør først komme?" 11 Og han svarede og sagde: „Vel kommer Elias og skal genoprette alting. 12 Men jeg siger eder, at Elias er allerede kommen, og de erkendte ham ikke, men gjorde med ham alt, hvad de vilde; saaledes skal ogsaa Menneskesønnen lide ondt af dem." 13 Da forstode Disciplene, at han havde talt til dem om Johannes Døberen. 14 Og da de kom til Folkeskaren, kom en Mand til ham og faldt paa Knæ for ham og sagde: 15 „Herre! forbarm dig over min Søn, thi han er maanesyg og lidende; thi han falder ofte i Ild og ofte i Vand; 16 og jeg bragte ham til dine Disciple, og de kunde ikke helbrede ham." 17 Og Jesus svarede og sagde: „O du vantro og forvendte Slægt! hvor længe skal jeg være hos eder, hvor længe skal jeg taale eder? Bringer mig ham hid!" 18 Og Jesus talte ham haardt til, og den onde Aand for ud af ham, og Drengen blev helbredet fra samme Time. 19 Da gik Disciplene til Jesus afsides og sagde: „Hvorfor kunde vi ikke uddrive den?" 20 Og han siger til dem: „For eders Vantros Skyld; thi sandelig, siger jeg eder, dersom I have Tro som et Sennepskorn, da kunne I sige til dette Bjerg: Flyt dig herfra derhen, saa skal det flytte sig; og intet skal være eder umuligt. 21 Men denne Slags farer ikke ud uden ved Bøn og Faste." 22 Og medens de vandrede sammen i Galilæa, sagde Jesus til dem: „Menneskesønnen skal overgives i Menneskers Hænder; 23 og de skulle slaa ham ihjel, og paa den tredje Dag skal han oprejses." Og de bleve saare bedrøvede. 24 Men da de kom til Kapernaum, kom de, som opkrævede Tempelskatten, til Peter og sagde: „Betaler eders Mester ikke Skatten?" 25 Han sagde: „Jo." Og da han kom ind i Huset, kom Jesus ham i Forkøbet og sagde: „Hvad tykkes dig, Simon? Af hvem tage Jordens Konger Told eller Skat, af deres egne Sønner eller af de fremmede?" 26 Og da han sagde: „Af de fremmede, " sagde Jesus til ham: „Saa ere jo Sønnerne frie. 27 Men for at vi ikke skulle forarge dem, saa gaa hen til Søen, kast en Krog ud, og tag den første Fisk, som kommer op; og naar du aabner dens Mund, skal du finde en Stater; tag denne, og giv dem den for mig og dig!"

18 I den samme Stund kom Disciplene hen til Jesus og sagde: „Hvem er da den største i Himmeriges Rige?" 2 Og han kaldte et lille Barn til sig og stillede det midt iblandt dem 3 og sagde: „Sandelig, siger jeg eder, uden I omvende eder og blive som Børn, komme I ingenlunde ind i Himmeriges Rige. 4 Derfor, den, som fornedrer sig selv som dette Barn, han er den største i Himmeriges Rige. 5 Og den, som modtager et eneste saadant Barn for mit Navns Skyld, modtager mig. 6 Men den, som forarger een af disse smaa, som tro paa mig, ham var det bedre, at der var hængt en Møllesten om hans Hals, og han var sænket i Havets Dyb. 7 Ve Verden for Forargelserne! Thi vel er det nødvendigt, at Forargelserne komme; dog, ve det Menneske, ved hvem Forargelsen kommer! 8 Men dersom din Haand eller din Fod forarger dig, da hug den af, og kast den fra dig! Det er bedre for dig at gaa lam eller som en Krøbling ind til Livet end at have to Hænder og to Fødder og blive kastet i den evige Ild. (aiōnios g166) 9 Og dersom dit Øje forarger dig, da riv det ud, og kast det fra dig! Det er bedre for dig at gaa enøjet ind til Livet end at have to Øjne og blive kastet i Helvedes Ild. (Geenna g1067) 10 Ser til, at I ikke foragte en eneste af disse smaa; thi jeg siger eder: Deres Engle i Himlene se altid min Faders Ansigt, som er i Himlene. 11 [Thi Menneskesønnen er kommen

for at frelse det fortabte.] 12 Hvad tykkes eder? Om et Menneske har hundrede Faar, og eet af dem farer vild, forlader han da ikke de ni og halvfemsindstyve og gaar ud i Bjergene og leder efter det vildfarende? 13 Og hænder det sig, at han finder det, sandelig, siger jeg eder, han glæder sig mere over det end over de ni og halvfemsindstyve, som ikke ere farne vild. 14 Saaledes er det ikke eders himmelske Faders Villie, at en eneste af disse smaa skal fortabes. 15 Men om din Broder synder imod dig, da gaa hen og revs ham mellem dig og ham alene; hører han dig, da har du vundet din Broder. 16 Men hører han dig ikke, da tag endnu en eller to med dig, for at „hver Sag maa staa fast efter to eller tre Vidners Mund." 17 Men er han dem overhørig, da sig det til Menigheden; men er han ogsaa Menigheden overhørig, da skal han være for dig ligesom en Hedning og en Tolder. 18 Sandelig, siger jeg eder, hvad som helst I binde paa Jorden, skal være bundet i Himmelen; og hvad som helst I løse paa Jorden, skal være løst i Himmelen. 19 Atter siger jeg eder, at dersom to af eder blive enige paa Jorden om hvilken som helst Sag, hvorom de ville bede, da skal det blive dem til Del fra min Fader, som er i Himlene. 20 Thi hvor to eller tre ere forsamlede om mit Navn, der er jeg midt iblandt dem." 21 Da traadte Peter frem og sagde til ham: „Herre! hvor ofte skal jeg tilgive min Broder, naar han synder imod mig? mon indtil syv Gange?" 22 Jesus siger til ham: „Jeg siger dig: ikke indtil syv Gange, men indtil halvfjerdsindstyve Gange syv Gange. 23 Derfor lignes Himmeriges Rige ved en Konge, som vilde holde Regnskab med sine Tjenere. 24 Men da han begyndte at holde Regnskab, blev en, som var ti Tusinde Talenter skyldig, ført frem for ham. 25 Og da han intet havde at betale med, bød hans Herre, at han og hans Hustru og Børn og alt det, han havde, skulde sælges, og Gælden betales. 26 Da faldt Tjeneren ned for ham, bønfaldt ham og sagde: Herre, vær langmodig med mig, saa vil jeg betale dig det alt sammen. 27 Da ynkedes samme Tjeners Herre inderligt over ham og lod ham løs og eftergav ham Gælden. 28 Men den samme Tjener gik ud og traf en af sine Medtjenere, som var ham hundrede Denarer skyldig; og han greb fat paa ham og var ved at kvæle ham og sagde: Betal, hvad du er skyldig! 29 Da faldt hans Medtjener ned for ham og bad ham og sagde: Vær langmodig med mig, saa vil jeg betale dig. 30 Men han vilde ikke, men gik hen og kastede ham i Fængsel, indtil han betalte, hvad han var skyldig. 31 Da nu hans Medtjenere saa det, som skete, bleve de saare bedrøvede og kom og forklarede for deres Herre alt, hvad der var sket. 32 Da kalder hans Herre ham for sig og siger til ham: Du onde Tjener! al den Gæld eftergav jeg dig, fordi du bad mig. 33 Burde ikke ogsaa du forbarme dig over din Medtjener, ligesom jeg har forbarmet mig over dig. 34 Og hans Herre blev vred og overgav ham til Bødlerne, indtil han kunde faa betalt alt det, han var ham skyldig. 35 Saaledes skal ogsaa min himmelske Fader gøre mod eder, om I ikke af Hjertet tilgive, enhver sin Broder."

19 Og det skete, da Jesus havde fuldendt disse Ord, drog han bort fra Galilæa og kom til Judæas Egne, hinsides Jordan. 2 Og store Skarer fulgte ham, og han helbredte dem der. 3 Og Farisæerne kom til ham, fristede ham og sagde: „Er det tilladt at skille sig fra sin Hustru af hvilken som helst Grund?" 4 Men han svarede og sagde: „Have I ikke læst, at Skaberen fra Begyndelsen skabte dem som Mand og Kvinde 5 og sagde: „Derfor skal en Mand forlade sin Fader og sin Moder og holde sig til sin Hustru, og de to skulle blive til eet Kød?" 6 Saaledes ere de ikke længer to, men eet Kød. Derfor, hvad Gud har sammenføjet, maa et Menneske ikke adskille." 7 De sige til ham: „Hvorfor bød da Moses at give et Skilsmissebrev og skille sig fra hende?" 8 Han siger til dem: „Moses tilstedte eder at skille eder fra eders Hustruer for eders Hjerters Haardheds Skyld; men fra Begyndelsen har det ikke været saaledes. 9 Men jeg siger eder, at den, som skiller sig fra sin Hustru, naar det ikke er for Hors Skyld, og tager en anden til Ægte, han bedriver Hor; og den, som tager en fraskilt Hustru til Ægte, han bedriver Hor." 10 Hans Disciple sige til ham: „Staar Mandens Sag med Hustruen saaledes, da er det ikke godt at gifte sig." 11 Men han sagde til dem: „Ikke alle rumme dette Ord, men de, hvem det er givet: 12 Thi der er Gildinger, som ere fødte saaledes fra Moders Liv; og der er Gildinger, som ere gildede af Mennesker; og der er Gildinger, som have gildet sig selv for Himmeriges Riges Skyld. Den, som kan rumme det, han rumme det!" 13 Da blev der baaret smaa Børn til ham, for at han skulde lægge Hænderne paa dem og bede; men Disciplene truede dem. 14 Da sagde Jesus: „Lader de smaa Børn komme, og formener dem ikke at komme til mig; thi Himmeriges Rige hører

saadanne til." 15 Og han lagde Hænderne paa dem, og
han drog derfra. 16 Og se, en kom til ham og sagde:
„Mester! hvad godt skal jeg gøre, for at jeg kan faa
et evigt Liv?" (aiōnios g166) 17 Men han sagde til ham:
„Hvorfor spørger du mig om det gode? Een er den
gode. Men vil du indgaa til Livet, da hold Budene!" 18
Han siger til ham: „Hvilke?" Men Jesus sagde: „Dette:
Du maa ikke slaa ihjel; du maa ikke bedrive Hor; du
maa ikke stjæle; du maa ikke sige falsk Vidnesbyrd; 19
ær din Fader og din Moder, og: Du skal elske din Næste
som dig selv." 20 Den unge Mand siger til ham: „Det
har jeg holdt alt sammen; hvad fattes mig endnu?" 21
Jesus sagde til ham: „Vil du være fuldkommen, da
gaa bort, sælg, hvad du ejer, og giv det til fattige, saa
skal du have en Skat i Himmelen; og kom saa og følg
mig!" 22 Men da den unge Mand hørte det Ord, gik
han bedrøvet bort; thi han havde meget Gods. 23 Men
Jesus sagde til sine Disciple: „Sandelig siger jeg eder:
En rig kommer vanskeligt ind i Himmeriges Rige. 24
Atter siger jeg eder: Det er lettere for en Kamel at gaa
igennem et Naaleøje end for en rig at gaa ind i Guds
Rige." 25 Men da Disciplene hørte dette, forfærdedes
de saare og sagde: „Hvem kan da blive frelst?" 26 Men
Jesus saa paa dem og sagde: „For Mennesker er dette
umuligt, men for Gud ere alle Ting mulige." 27 Da
svarede Peter og sagde til ham: „Se, vi have forladt
alle Ting og fulgt dig; hvad skulle da vi have?" 28
Men Jesus sagde til dem: „Sandelig siger jeg eder,
at i Igenfødelsen, naar Menneskesønnen sidder paa
sin Herligheds Trone, skulle ogsaa I, som have fulgt
mig, sidde paa tolv Troner og dømme Israels tolv
Stammer. 29 Og hver, som har forladt Hus eller Brødre
eller Søstre eller Fader eller Moder eller Hustru eller
Børn eller Marker for mit Navns Skyld, skal faa det
mange Fold igen og arve et evigt Liv. (aiōnios g166) 30
Men mange af de første skulle blive de sidste, og af de
sidste de første.

20 Thi Himmeriges Rige ligner en Husbonde, som
gik ud tidligt om Morgenen for at leje Arbejdere
til sin Vingaard. 2 Og da han var bleven enig med
Arbejderne om en Denar om Dagen, sendte han dem
til sin Vingaard. 3 Og han gik ud ved den tredje
Time og saa andre staa ledige paa Torvet, 4 og han
sagde til dem: Gaar ogsaa I hen i Vingaarden, og jeg
vil give eder, hvad som ret er. Og de gik derhen. 5
Han gik atter ud ved den sjette og niende Time og
gjorde ligesaa. 6 Og ved den ellevte Time gik han ud
og fandt andre staaende der, og han siger til dem:
Hvorfor staa I her ledige hele Dagen? 7 De sige til
ham: Fordi ingen lejede os. Han siger til dem: Gaar
ogsaa I hen i Vingaarden! 8 Men da det var blevet
Aften, siger Vingaardens Herre til sin Foged: Kald paa
Arbejderne, og betal dem deres Løn, idet du begynder
med de sidste og ender med de første! 9 Og de, som
vare lejede ved den ellevte Time, kom og fik hver
en Denar. 10 Men da de første kom, mente de, at de
skulde faa mere; og ogsaa de fik hver en Denar. 11
Men da de fik den, knurrede de imod Husbonden og
sagde: 12 Disse sidste have kun arbejdet een Time,
og du har gjort dem lige med os, som have baaret
Dagens Byrde og Hede. 13 Men han svarede og sagde
til en af dem: Ven! jeg gør dig ikke Uret; er du ikke
bleven enig med mig om en Denar? 14 Tag dit og
gaa! Men jeg vil give denne sidste ligesom dig. 15
Eller har jeg ikke Lov at gøre med mit, hvad jeg vil?
Eller er dit Øje ondt, fordi jeg er god? 16 Saaledes
skulle de sidste blive de første, og de første de sidste;
thi mange ere kaldede, men faa ere udvalgte." 17
Og da Jesus drog op til Jerusalem, tog han de tolv
Disciple til Side og sagde til dem paa Vejen: 18 „Se,
vi drage op til Jerusalem, og Menneskesønnen skal
overgives til Ypperstepræsterne og de skriftkloge;
og de skulle dømme ham til Døden 19 og overgive
ham til Hedningerne til at spottes og hudstryges og
korsfæstes; og paa den tredje Dag skal han opstaa." 20
Da gik Zebedæus's Sønners Moder til ham med sine
Sønner og faldt ned for ham og vilde bede ham om
noget. 21 Men han sagde til hende: „Hvad vil du?"
Hun siger til ham: „Sig, at disse mine to Sønner skulle
i dit Rige sidde den ene ved din højre, den anden ved
din venstre Side." 22 Men Jesus svarede og sagde: „I
vide ikke, hvad I bede om. Kunne I drikke den Kalk,
som jeg skal drikke?" De sige til ham: „Det kunne vi."
23 Han siger til dem: „Min Kalk skulle I vel drikke;
men det at sidde ved min højre og ved min venstre
Side tilkommer det ikke mig at give; men det gives
til dem, hvem det er beredt af min Fader." 24 Og da
de ti hørte dette, bleve de vrede paa de to Brødre.
25 Men Jesus kaldte dem til sig og sagde: „I vide, at
Folkenes Fyrster herske over dem, og de store bruge
Myndighed over dem. 26 Saaledes skal det ikke være
iblandt eder; men den, som vil blive stor iblandt eder,
han skal være eders Tjener; 27 og den, som vil være
den ypperste iblandt eder, han skal være eders Træl.

28 Ligesom Menneskesønnen ikke er kommen for at
lade sig tjene, men for at tjene og give sit Liv til en
Genløsning for mange." 29 Og da de gik ud af Jeriko,
fulgte en stor Folkeskare ham. 30 Og se, to blinde
sade ved Vejen, og da de hørte, at Jesus gik forbi,
raabte de og sagde: „Herre, forbarm dig over os, du
Davids Søn!" 31 Men Skaren truede dem, at de skulde
tie; men de raabte endnu stærkere og sagde: „Herre,
forbarm dig over os, du Davids Søn!" 32 Og Jesus stod
stille og kaldte paa dem og sagde: „Hvad ville I, at jeg
skal gøre for eder?" 33 De sige til ham: „Herre! at vore
Øjne maatte oplades." 34 Og Jesus ynkedes inderligt
og rørte ved deres Øjne. Og straks bleve de seende, og
de fulgte ham.

21 Og da de nærmede sig Jerusalem og kom til
Bethfage ved Oliebjerget, da udsendte Jesus to
Disciple og sagde til dem: 2 „Gaar hen i den Landsby,
som ligger lige for eder; og straks skulle I finde en
Aseninde bunden og et Føl hos hende; løser dem og
fører dem til mig! 3 Og dersom nogen siger noget til
eder, da siger, at Herren har Brug for dem, saa skal
han straks sende dem." 4 Men dette er sket, for at det
skulde opfyldes, der er talt ved Profeten, som siger: 5
„Siger til Zions Datter: Se, din Konge kommer til dig,
sagtmodig og ridende paa et Asen og paa et Trældyrs
Føl." 6 Men Disciplene gik hen og gjorde, som Jesus
befalede dem; 7 og de hentede Aseninden og Føllet og
lagde deres Klæder paa dem, og han satte sig derpaa.
8 Men de fleste af Folkeskaren bredte deres Klæder paa
Vejen, andre huggede Grene af Træerne og strøede
dem paa Vejen. 9 Men Skarerne, som gik foran ham
og fulgte efter, raabte og sagde: „Hosanna Davids
Søn! velsignet være den, som kommer, i Herrens
Navn! Hosanna i det højeste!" 10 Og da han drog ind i
Jerusalem, kom hele Staden i Bevægelse og sagde:
„Hvem er denne?" 11 Men Skarerne sagde: „Det er
Profeten Jesus fra Nazareth i Galilæa." 12 Og Jesus
gik ind i Guds Helligdom og uddrev alle dem, som
solgte og købte i Helligdommen, og han væltede
Vekselerernes Borde og Duekræmmernes Stole. 13 Og
han siger til dem: „Der er skrevet: Mit Hus skal kaldes
et Bedehus; men I gøre det til en Røverkule." 14 Og
der kom blinde og lamme til ham i Helligdommen, og
han helbredte dem. 15 Men da Ypperstepræsterne
og de skriftkloge saa de Undergerninger, som han
gjorde, og Børnene, som raabte i Helligdommen og
sagde: „Hosanna Davids Søn!" bleve de vrede og sagde
til ham: 16 „Hører du, hvad disse sige?" Men Jesus
siger til dem: „Ja! have I aldrig læst: Af umyndiges
og diendes Mund har du beredt dig Lovsang?" 17 Og
han forlod dem og gik uden for Staden til Bethania
og overnattede der. 18 Men da han om Morgenen
igen gik ind til Staden, blev han hungrig. 19 Og han
saa et Figentræ ved Vejen og gik hen til det, og han
fandt intet derpaa uden Blade alene. Og han siger til
det: „Aldrig i Evighed skal der vokse Frugt mere paa
dig!" Og Figentræet visnede straks. (aiōn g165) 20 Og
da Disciplene saa det, forundrede de sig og sagde:
„Hvorledes kunde Figentræet straks visne?" 21 Men
Jesus svarede og sagde til dem: „Sandelig, siger jeg
eder, dersom I have Tro og ikke tvivle, da skulle I ikke
alene kunne gøre det med Figentræet, men dersom
I endog sige til dette Bjerg: Løft dig op og kast dig
i Havet, da skal det ske. 22 Og alt, hvad I begære
i Bønnen troende, det skulle I faa." 23 Og da han
kom ind i Helligdommen, kom Ypperstepræsterne
og Folkets Ældste hen til ham, medens han lærte, og
de sagde: „Af hvad Magt gør du disse Ting, og hvem
har givet dig denne Magt?" 24 Men Jesus svarede og
sagde til dem: „Ogsaa jeg vil spørge eder om een Ting,
og dersom I sige mig det, vil ogsaa jeg sige eder, af
hvad Magt jeg gør disse Ting. 25 Johannes's Daab,
hvorfra var den? Fra Himmelen eller fra Mennesker?"
Men de tænkte ved sig selv og sagde: „Sige vi: Fra
Himmelen, da vil han sige til os: Hvorfor troede I ham
da ikke? 26 Men sige vi: Fra Mennesker, frygte vi for
Mængden; thi de holde alle Johannes for en Profet."
27 Og de svarede Jesus og sagde: „Det vide vi ikke." Da
sagde ogsaa han til dem: „Saa siger ikke heller jeg
eder, af hvad Magt jeg gør disse Ting. 28 Men hvad
tykkes eder? En Mand havde to Børn; og han gik til
den første og sagde: Barn! gaa hen, arbejd i Dag i min
Vingaard! 29 Men han svarede og sagde: Nej, jeg vil
ikke; men bagefter fortrød han det og gik derhen. 30
Og han gik til den anden og sagde ligesaa. Men han
svarede og sagde: Ja, Herre! og gik ikke derhen. 31
Hvem af de to gjorde Faderens Villie?" De sige: „Den
første." Jesus siger til dem: „Sandelig siger jeg eder, at
Toldere og Skøger gaa forud for eder ind i Guds Rige.
32 Thi Johannes kom til eder paa Retfærdigheds Vej,
og I troede ham ikke, men Toldere og Skøger troede
ham; men endskønt I saa det, fortrød I det alligevel
ikke bagefter, saa I troede ham. 33 Hører en anden
Lignelse: Der var en Husbonde, som plantede en

Vingaard og satte et Gærde omkring den og gravede en Perse i den og byggede et Taarn; og han lejede den ud til Vingaardsmænd og drog udenlands. **34** Men da Frugttiden nærmede sig, sendte han sine Tjenere til Vingaardsmændene for at faa dens Frugter. **35** Og Vingaardsmændene grebe hans Tjenere, og en sloge de, en dræbte de, og en stenede de. **36** Atter sendte han andre Tjenere hen, flere end de første; og de gjorde ligesaa med dem. **37** Men til sidst sendte han sin Søn til dem og sagde: De ville undse sig for min Søn. **38** Men da Vingaardsmændene saa Sønnen, sagde de til hverandre: Det er Arvingen; kommer, lader os slaa ham ihjel og faa hans Arv! **39** Og de grebe ham og kastede ham ud af Vingaarden og sloge ham ihjel. **40** Naar da Vingaardens Herre kommer, hvad vil han saa gøre med disse Vingaardsmænd?" **41** De sige til ham: „Ilde vil han ødelægge de onde og leje sin Vingaard ud til andre Vingaardsmænd, som ville give ham Frugterne i deres Tid." **42** Jesus siger til dem: „Have I aldrig læst i Skrifterne: Den Sten, som Bygningsmændene forkastede, den er bleven til en Hovedhjørnesten; fra Herren er dette kommet, og det er underligt for vore Øjne. **43** Derfor siger jeg eder, at Guds Rige skal tages fra eder og gives til et Folk, som bærer dets Frugter. **44** Og den, som falder paa denne Sten, skal slaa sig sønder; men hvem den falder paa, ham skal den knuse." **45** Og da Ypperstepræsterne og Farisæerne hørte hans Lignelser, forstode de, at han talte om dem. **46** Og de søgte at gribe ham, men frygtede for Skarerne; thi de holdt ham for en Profet.

22 Og Jesus tog til Orde og talte atter i Lignelser til dem og sagde: **2** „Himmeriges Rige lignes ved en Konge, som gjorde Brylluп for sin Søn. **3** Og han udsendte sine Tjenere for at kalde de budne til Brylluppet; og de vilde ikke komme. **4** Han udsendte atter andre Tjenere og sagde: Siger til de budne: Se, jeg har beredt mit Maaltid, mine Okser og Fedekvæget er slagtet, og alting er rede; kommer til Brylluppet! **5** Men de brøde sig ikke derom og gik hen, den ene paa sin Mark, den anden til sit Købmandsskab; **6** og de øvrige grebe hans Tjenere, forhaanede og ihjelsloge dem. **7** Men Kongen blev vred og sendte sine Hære ud og slog disse Manddrabere ihjel og satte Ild paa deres Stad. **8** Da siger han til sine Tjenere: Brylluppet er beredt, men de budne vare det ikke værd. **9** Gaar derfor ud paa Skillevejene og byder til Brylluppet saa mange, som I finde! **10** Og de Tjenere gik ud paa Vejene og samlede alle dem, de fandt, baade onde og gode; og Bryllupshuset blev fuldt af Gæster. **11** Da nu Kongen gik ind for at se Gæsterne, saa han der et Menneske, som ikke var iført Bryllupsklædning. **12** Og han siger til ham: Ven! hvorledes er du kommen herind og har ingen Bryllupsklædning paa? Men han tav. **13** Da sagde Kongen til Tjenerne: Binder Fødder og Hænder paa ham, og kaster ham ud i Mørket udenfor; der skal der være Graad og Tænders Gnidsel. **14** Thi mange ere kaldede, men faa ere udvalgte." **15** Da gik Farisæerne hen og holdt Raad om, hvorledes de kunde fange ham i Ord. **16** Og de sende deres Disciple til ham tillige med Herodianerne og sige: „Mester! vi vide, at du er sanddru og lærer Guds Vej i Sandhed og ikke bryder dig om nogen; thi du ser ikke paa Menneskers Person. **17** Sig os derfor: Hvad tykkes dig? Er det tilladt at give Kejseren Skat, eller ej?" **18** Men da Jesus mærkede deres Ondskab, sagde han: „I Hyklere, hvorfor friste I mig? **19** Viser mig Skattens Mønt!" Og de bragte ham en Denar. **20** Og han siger til dem: „Hvis Billede og Overskrift er dette?" **21** De sige til ham: „Kejserens." Da siger han til dem: „Saa giver Kejseren, hvad Kejserens er, og Gud, hvad Guds er!" **22** Og da de hørte det, undrede de sig, og de forlode ham og gik bort. **23** Samme Dag kom der Saddukæere til ham, hvilke sige, at der ingen Opstandelse er, og de spurgte ham og sagde: **24** „Mester! Moses har sagt: Naar nogen dør og ikke har Børn, skal hans Broder for Svogerskabets Skyld tage hans Hustru til Ægte og oprejse sin Broder Afkom. **25** Men nu var der hos os syv Brødre; og den første giftede sig og døde; og efterdi han ikke havde Afkom, efterlod han sin Hustru til sin Broder. **26** Ligesaa ogsaa den anden og den tredje, indtil den syvende; **27** men sidst af alle døde Hustruen. **28** Hvem af disse syv skal nu have hende til Hustru i Opstandelsen? thi de have alle haft hende." **29** Men Jesus svarede og sagde til dem: „I fare vild, idet I ikke kende Skrifterne, ej heller Guds Kraft. **30** Thi i Opstandelsen tage de hverken til Ægte eller bortgiftes, men de ere ligesom Guds Engle i Himmelen. **31** Men hvad de dødes Opstandelse angaar, have I da ikke læst, hvad der er talt til eder af Gud, naar han siger: **32** „Jeg er Abrahams Gud og Isaks Gud og Jakobs Gud." Han er ikke dødes, men levendes Gud." **33** Og da Skarerne hørte dette, bleve de slagne af Forundring over hans Lære. **34** Men da

Farisæerne hørte, at han havde stoppet Munden paa Saddukæerne, forsamlede de sig. **35** Og en af dem, en lovkyndig, spurgte og fristede ham og sagde: **36** „Mester, hvilket er det store Bud i Loven?" **37** Men han sagde til ham: „Du skal elske Herren din Gud med hele dit Hjerte og med hele din Sjæl og med hele dit Sind. **38** Dette er det store og første Bud. **39** Men et andet er dette ligt: Du skal elske din Næste som dig selv. **40** Af disse to Bud afhænger hele Loven og Profeterne." **41** Men da Farisæerne vare forsamlede, spurgte Jesus dem og sagde: **42** „Hvad tykkes eder om Kristus? Hvis Søn er han?" De sige til ham: „Davids." **43** Han siger til dem: „Hvorledes kan da David i Aanden kalde ham Herre, idet han siger: **44** Herren sagde til min Herre: Sæt dig ved min højre Haand, indtil jeg faar lagt dine Fjender under dine Fødder. **45** Naar nu David kalder ham Herre, hvorledes er han da hans Søn?" **46** Og ingen kunde svare ham et Ord, og ingen vovede mere at rette Spørgsmaal til ham efter den Dag.

23 Da talte Jesus til Skarerne og til sine Disciple og sagde: **2** „Paa Mose Stol sidde de skriftkloge og Farisæerne. **3** Gører og holder derfor alt, hvad de sige eder; men gører ikke efter deres Gerninger; thi de sige det vel, men gøre det ikke. **4** Men de binde svare Byrder, vanskelige at bære, og lægge dem paa Menneskenes Skuldre; men selv ville de ikke bevæge dem med en Finger. **5** Men de gøre alle deres Gerninger for at beskues af Menneskene; thi de gøre deres Bederemme brede og Kvasterne paa deres Klæder store. **6** Og de ville gerne sidde øverst til Bords ved Maaltiderne og paa de fornemste Pladser i Synagogerne **7** og lade sig hilse paa Torvene og kaldes Rabbi af Menneskene. **8** Men I skulle ikke lade eder kalde Rabbi; thi een er eders Mester, men I ere alle Brødre. **9** Og I skulle ikke kalde nogen paa Jorden eders Fader; thi een er eders Fader, han, som er i Himlene. **10** Ej heller skulle I lade eder kalde Vejledere; thi een er eders Vejleder, Kristus. **11** Men den største iblandt eder skal være eders Tjener. **12** Men den, som ophøjer sig selv, skal fornedres, og den, som fornedrer sig selv, skal ophøjes. **13** Men ve eder, I skriftkloge og Farisæere, I Hyklere! thi I tillukke Himmeriges Rige for Menneskene; thi I gaa ikke derind, og dem, som ville gaa ind, tillade I det ikke. **14** [Ve eder, I skriftkloge og Farisæere, I Hyklere! thi I opæde Enkers Huse og bede paa Skrømt længe; derfor skulle I faa des haardere Dom.] **15** Ve eder, I skriftkloge og Farisæere, I Hyklere! thi I drage om til Vands og til Lands for at vinde en eneste Tilhænger; og naar han er bleven det, gøre I ham til et Helvedes Barn, dobbelt saa slemt, som I selv ere. **(Geenna g1067)** **16** Ve eder, I blinde Vejledere! I, som sige: Den, som sværger ved Templet, det er intet; men den, som sværger ved Guldet i Templet, han er forpligtet. **17** I Daarer og blinde! hvilket er da størst? Guldet eller Templet, som helliger Guldet? **18** Fremdeles: Den, som sværger ved Alteret, det er intet; men den, som sværger ved Gaven derpaa, han er forpligtet. **19** I Daarer og blinde! hvilket er da størst? Gaven eller Alteret, som helliger Gaven? **20** Derfor, den, som sværger ved Alteret, sværger ved det og ved alt det, som er derpaa. **21** Og den, som sværger ved Templet, sværger ved det og ved ham, som bor deri. **22** Og den, som sværger ved Himmelen, sværger ved Guds Trone og ved ham, som sidder paa den. **23** Ve eder, I skriftkloge og Farisæere, I Hyklere! thi I give Tiende af Mynte og Dild og Kommen og have forsømt de Ting i Loven, der have større Vægt, Retten og Barmhjertigheden og Troskaben. Disse Ting burde man gøre og ikke forsømme hine. **24** I blinde Vejledere, I, som si Myggen af, men nedsluge Kamelen! **25** Ve eder, I skriftkloge og Farisæere, I Hyklere! thi I rense det udvendige af Bægeret og Fadet, men indvendigt ere de fulde af Rov og Umættelighed. **26** Du blinde Farisæer! rens først det indvendige af Bægeret og Fadet, for at ogsaa det udvendige af dem kan blive rent. **27** Ve eder, I skriftkloge og Farisæere, I Hyklere! thi I ere ligesom kalkede Grave, der jo synes dejlige udvendigt, men indvendigt ere fulde af døde Ben og al Urenhed. **28** Saaledes synes ogsaa I vel udvortes retfærdige for Menneskene; men indvortes ere I fulde af Hykleri og Lovløshed. **29** Ve eder, I skriftkloge og Farisæere, I Hyklere! thi I bygge Profeternes Grave og pryde de retfærdiges Gravsteder og sige: **30** Havde vi været til i vore Fædres Dage, da havde vi ikke været delagtige med dem i Profeternes Blod. **31** Altsaa give I eder selv det Vidnesbyrd, at I ere Sønner af dem, som have ihjelslaaet Profeterne. **32** Saa gører da ogsaa I eders Fædres Maal fuldt! **33** I Slanger! I Øgleunger! hvorledes kunne I undfly Helvedes Dom? **(Geenna g1067)** **34** Derfor se, jeg sender til eder Profeter og vise og skriftkloge; nogle af dem skulle I slaa ihjel og korsfæste, og nogle af dem skulle I hudstryge i eders Synagoger og forfølge fra Stad til Stad, **35** for at alt det retfærdige Blod skal komme over eder, som

er udgydt paa Jorden, fra den retfærdige Abels Blod indtil Sakarias's, Barakias's Søns, Blod, hvem I sloge ihjel imellem Templet og Alteret. **36** Sandelig, siger jeg eder, alt dette skal komme over denne Slægt. **37** Jerusalem! Jerusalem! som ihjelslaar Profeterne og stener dem, som ere sendte til dig, hvor ofte vilde jeg samle dine Børn, ligesom en Høne samler sine Kyllinger under Vingerne! Og I vilde ikke. **38** Se, eders Hus lades eder øde! **39** Thi jeg siger eder: I skulle ingenlunde se mig fra nu af, indtil I sige: Velsignet være den, som kommer, i Herrens Navn!"

24 Og Jesus gik ud, bort fra Helligdommen, og hans Disciple kom til ham for at vise ham Helligdommens Bygninger. **2** Men han svarede og sagde til dem: „Se I ikke alt dette? Sandelig, siger jeg eder, her skal ikke lades Sten paa Sten, som jo skal nedbrydes." **3** Men da han sad paa Oliebjerget, kom hans Disciple til ham afsides og sagde: „Sig os, naar skal dette ske? Og hvad er Tegnet paa din Tilkommelse og Verdens Ende?" **(aiōn g165)** **4** Og Jesus svarede og sagde til dem: „Ser til, at ingen forfører eder! **5** Thi mange skulle paa mit Navn komme og sige: Jeg er Kristus; og de skulle forføre mange. **6** Men I skulle faa at høre om Krige og Krigsrygter. Ser til, lader eder ikke forskrække; thi det maa ske; men Enden er ikke endda. **7** Thi Folk skal rejse sig mod Folk, og Rige mod Rige, og der skal være Hungersnød og Jordskælv her og der. **8** Men alt dette er Veernes Begyndelse. **9** Da skulle de overgive eder til Trængsel og slaa eder ihjel, og I skulle hades af alle Folkeslagene for mit Navns Skyld. **10** Og da skulle mange forarges og forraade hverandre og hade hverandre. **11** Og mange falske Profeter skulle fremstaa og forføre mange. **12** Og fordi Lovløsheden bliver mangfoldig, vil Kærligheden blive kold hos de fleste. **13** Men den, som holder ud indtil Enden, han skal frelses. **14** Og dette Rigets Evangelium skal prædikes i hele Verden til et Vidnesbyrd for alle Folkeslagene; og da skal Enden komme. **15** Naar I da se Ødelæggelsens Vederstyggelighed, hvorom der er talt ved Profeten Daniel, staa paa hellig Grund, (den, som læser det, han give Agt!) **16** da skulle de, som ere i Judæa, fly ud paa Bjergene; **17** den, som er paa Taget, stige ikke ned for at hente, hvad der er i hans Hus; **18** og den, som er paa Marken, vende ikke tilbage for at hente sine Klæder! **19** Men ve de frugtsommelige og dem, som give Die, i de Dage! **20** Og beder om, at eders Flugt ikke skal ske om Vinteren, ej heller paa en Sabbat; **21** thi der skal da være en Trængsel saa stor, som der ikke har været fra Verdens Begyndelse indtil nu og heller ikke skal komme. **22** Og dersom disse Dage ikke bleve afkortede, da blev intet Kød frelst; men for de udvalgtes Skyld skulle disse Dage afkortes. **23** Dersom nogen da siger til eder: Se, her er Kristus, eller der! da skulle I ikke tro det. **24** Thi falske Krister og falske Profeter skulle fremstaa og gøre store Tegn og Undergerninger, saa at ogsaa de udvalgte skulde blive forførte, om det var muligt. **25** Se, jeg har sagt eder det forud. **26** Derfor, om de sige til eder: Se, han er i Ørkenen, da gaar ikke derud; se, han er i Kamrene, da tror det ikke! **27** Thi ligesom Lynet udgaar fra Østen og lyser indtil Vesten, saaledes skal Menneskesønnens Tilkommelse være. **28** Hvor Aadselet er, der ville Ørnene samle sig. **29** Men straks efter de Dages Trængsel skal Solen formørkes og Maanen ikke give sit Skin og Stjernerne falde ned fra Himmelen, og Himmelens Kræfter skulle rystes. **30** Og da skal Menneskesønnens Tegn vise sig paa Himmelen; og da skulle alle Jordens Stammer jamre sig, og de skulle se Menneskesønnen komme paa Himmelens Skyer med Kraft og megen Herlighed. **31** Og han skal udsende sine Engle med stærktlydende Basun, og de skulle samle hans udvalgte fra de fire Vinde, fra den ene Ende af Himmelen til den anden. **32** Men lærer Lignelsen af Figentræet: Naar dets Gren allerede er bleven blød, og Bladene skyde frem, da skønne I, at Sommeren er nær. **33** Saaledes skulle ogsaa I, naar I se alt dette, skønne, at han er nær for Døren. **34** Sandelig, siger jeg eder, denne Slægt skal ingenlunde forgaa, førend alle disse Ting ere skete. **35** Himmelen og Jorden skulle forgaa, men mine Ord skulle ingenlunde forgaa. **36** Men om den Dag og Time ved ingen, end ikke Himmelens Engle, heller ikke Sønnen, men kun Faderen alene. **37** Og ligesom Noas Dage vare, saaledes skal Menneskesønnens Tilkommelse være. **38** Thi ligesom de i Dagene før Syndfloden aade og drak, toge til Ægte og bortgiftede, indtil den Dag, da Noa gik ind i Arken, **39** og ikke agtede det, førend Syndfloden kom og tog dem alle bort, saaledes skal ogsaa Menneskesønnens Tilkommelse være. **40** Da skulle to Mænd være paa Marken; den ene tages med, og den anden lades tilbage. **41** To Kvinder skulle male paa Kværnen; den ene tages med, og den anden lades tilbage. **42** Vaager derfor, thi I vide ikke, paa hvilken

Dag eders Herre kommer. 43 Men dette skulle I vide, at dersom Husbonden vidste, i hvilken Nattevagt Tyven vilde komme, da vaagede han og tillod ikke, at der skete Indbrud i hans Hus. 44 Derfor vorder ogsaa I rede; thi Menneskesønnen kommer i den Time, som I ikke mene. 45 Hvem er saa den tro og forstandige Tjener, som hans Herre har sat over sit Tyende til at give dem deres Mad i rette Tid? 46 Salig er den Tjener, hvem hans Herre, naar han kommer, finder handlende saaledes. 47 Sandelig siger jeg eder, han skal sætte ham over alt, hvad han ejer. 48 Men dersom den onde Tjener siger i sit Hjerte: Min Herre tøver, 49 og saa begynder at slaa sine Medtjenere og spiser og drikker med Drankerne, 50 da skal den Tjeners Herre komme paa den Dag, han ikke venter, og i den Time, han ikke ved, 51 og hugge ham sønder og give ham hans Lod sammen med Hyklerne; der skal der være Graad og Tænders Gnidsel.

25 Da skal Himmeriges Rige lignes ved ti Jomfruer, som toge deres Lamper og gik Brudgommen i Møde. 2 Men fem af dem vare Daarer, og fem kloge. 3 Daarerne toge nemlig deres Lamper, men toge ikke Olie med sig. 4 Men de kloge toge Olie i deres Kar tillige med deres Lamper. 5 Og da Brudgommen tøvede, slumrede de alle ind og sov. 6 Men ved Midnat lød der et Raab: Se, Brudgommen kommer, gaar ham i Møde! 7 Da vaagnede alle Jomfruerne og gjorde deres Lamper i Stand. 8 Men Daarerne sagde til de kloge: Giver os af eders Olie; thi vore Lamper slukkes. 9 Men de kloge svarede og sagde: Der vilde vist ikke blive nok til os og til eder; gaar hellere hen til Købmændene og køber til eder selv! 10 Men medens de gik bort for at købe, kom Brudgommen, og de, som vare rede, gik ind med ham til Brylluppet; og Døren blev lukket. 11 Men senere komme ogsaa de andre Jomfruer og sige: Herre, Herre, luk op for os! 12 Men han svarede og sagde: Sandelig, siger jeg eder, jeg kender eder ikke. 13 Vaager derfor, thi I vide ikke Dagen, ej heller Timen. 14 Thi det er ligesom en Mand, der drog udenlands og kaldte paa sine Tjenere og overgav dem sin Ejendom; 15 og en gav han fem Talenter, en anden to, og en tredje en, hver efter hans Evne; og straks derefter drog han udenlands. 16 Men den, som havde faaet de fem Talenter, gik hen og købslog med dem og vandt andre fem Talenter. 17 Ligesaa vandt ogsaa den, som havde faaet de to Talenter, andre to. 18 Men den, som havde faaet den ene, gik bort og gravede i Jorden og skjulte sin Herres Penge. 19 Men lang Tid derefter kommer disse Tjeneres Herre og holder Regnskab med dem. 20 Og den, som havde faaet de fem Talenter, kom frem og bragte andre fem Talenter og sagde: Herre! du overgav mig fem Talenter; se, jeg har vundet fem andre Talenter. 21 Hans Herre sagde til ham: Vel, du gode og tro Tjener! du var tro over lidet, jeg vil sætte dig over meget; gaa ind til din Herres Glæde! 22 Da kom ogsaa han frem, som havde faaet de to Talenter, og sagde: Herre! du overgav mig to Talenter; se, jeg har vundet to andre Talenter. 23 Hans Herre sagde til ham: Vel, du gode og tro Tjener! du var tro over lidet, jeg vil sætte dig over meget; gaa ind til din Herres Glæde! 24 Men ogsaa han, som havde faaet den ene Talent, kom frem og sagde: Herre! jeg kendte dig, at du er en haard Mand, som høster, hvor du ikke saaede, og samler, hvor du ikke spredte; 25 og jeg frygtede og gik hen og skjulte din Talent i Jorden; se, her har du, hvad dit er. 26 Men hans Herre svarede og sagde til ham: Du onde og lade Tjener! du vidste, at jeg høster, hvor jeg ikke saaede, og samler, hvor jeg ikke spredte; 27 derfor burde du have overgivet Vekselererne mine Penge; og naar jeg kom, da havde jeg faaet mit igen med Rente. 28 Tager derfor den Talent fra ham, og giver den til ham, som har de ti Talenter. 29 Thi enhver, som har, ham skal der gives, og han skal faa Overflod; men den, som ikke har, fra ham skal endog det tages, som han har. 30 Og kaster den unyttige Tjener ud i Mørket udenfor; der skal der være Graad og Tænders Gnidsel. 31 Men naar Menneskesønnen kommer i sin Herlighed og alle Englene med ham, da skal han sidde paa sin Herligheds Trone. 32 Og alle Folkeslagene skulle samles foran ham, og han skal skille dem fra hverandre, ligesom Hyrden skiller Faarene fra Bukkene. 33 Og han skal stille Faarene ved sin højre Side og Bukkene ved den venstre. 34 Da skal Kongen sige til dem ved sin højre Side: Kommer hid, I min Faders velsignede! arver det Rige, som har været eder beredt fra Verdens Grundlæggelse. 35 Thi jeg var hungrig, og I gave mig at spise; jeg var tørstig, og I gave mig at drikke; jeg var fremmed, og I toge mig hjem til eder; 36 jeg var nøgen, og I klædte mig; jeg var syg, og I besøgte mig; jeg var i Fængsel, og I kom til mig. 37 Da skulle de retfærdige svare ham og sige: Herre! naar saa vi dig hungrig og gave dig

Mad, eller tørstig og gave dig at drikke? 38 Naar saa
vi dig fremmed og toge dig hjem til os, eller nøgen
og klædte dig? 39 Naar saa vi dig syg eller i Fængsel
og kom til dig? 40 Og Kongen skal svare og sige til
dem: Sandelig, siger jeg eder: Hvad I have gjort imod
een af disse mine mindste Brødre, have I gjort imod
mig. 41 Da skal han ogsaa sige til dem ved den venstre
Side: Gaar bort fra mig, I forbandede! til den evige Ild,
som er beredt Djævelen og hans Engle. (aiōnios g166) 42
Thi jeg var hungrig, og I gave mig ikke at spise; jeg
var tørstig, og I gave mig ikke at drikke; 43 jeg var
fremmed, og I toge mig ikke hjem til eder; jeg var
nøgen, og I klædte mig ikke; jeg var syg og i Fængsel,
og I besøgte mig ikke. 44 Da skulle ogsaa de svare
og sige: Herre! naar saa vi dig hungrig eller tørstig
eller fremmed eller nøgen eller syg eller i Fængsel
og tjente dig ikke? 45 Da skal han svare dem og sige:
Sandelig, siger jeg eder: Hvad I ikke have gjort imod
een af disse mindste, have I heller ikke gjort imod
mig. 46 Og disse skulle gaa bort til evig Straf, men de
retfærdige til evigt Liv." (aiōnios g166)

26 Og det skete, da Jesus havde fuldendt alle disse
Ord, sagde han til sine Disciple: 2 „I vide, at om to
Dage er det Paaske; saa forraades Menneskesønnen til
at korsfæstes." 3 Da forsamledes Ypperstepræsterne
og Folkets Ældste i Ypperstepræstens Gaard; han hed
Kajfas. 4 Og de raadsloge om at gribe Jesus med List
og ihjelslaa ham. 5 Men de sagde: „Ikke paa Højtiden,
for at der ikke skal blive Oprør iblandt Folket." 6
Men da Jesus var kommen til Bethania, i Simon den
spedalskes Hus, 7 kom der en Kvinde til ham, som
havde en Alabastkrukke med saare kostbar Salve, og
hun udgød den paa hans Hoved, medens han sad til
Bords. 8 Men da Disciplene saa det, bleve de vrede og
sagde: „Hvortil denne Spilde? 9 Dette kunde jo være
solgt til en høj Pris og være givet til fattige." 10 Men da
Jesus mærkede det, sagde han til dem: „Hvorfor volde
I Kvinden Fortrædeligheder? Hun har jo gjort en god
Gerning imod mig. 11 Thi de fattige have I altid hos
eder; men mig have I ikke altid. 12 Thi da hun udgød
denne Salve over mit Legeme, gjorde hun det for at
berede mig til at begraves. 13 Sandelig, siger jeg eder,
hvor som helst i hele Verden dette Evangelium bliver
prædiket, skal ogsaa det, som hun har gjort, omtales
til hendes Ihukommelse." 14 Da gik en af de tolv, han,
som hed Judas Iskariot, hen til Ypperstepræsterne 15
og sagde: „Hvad ville I give mig, saa skal jeg forraade
ham til eder?" Men de betalte ham tredive Sølvpenge.
16 Og fra den Stund søgte han Lejlighed til at forraade
ham. 17 Men paa den første Dag af de usyrede Brøds
Højtid kom Disciplene til Jesus og sagde: „Hvor vil
du, at vi skulle træffe Forberedelse for dig til at spise
Paaskelammet?" 18 Men han sagde: „Gaar ind i Staden
til den og den Mand, og siger til ham: Mesteren siger:
Min Time er nær; hos dig holder jeg Paaske med mine
Disciple." 19 Og Disciplene gjorde, som Jesus befalede
dem, og beredte Paaskelammet. 20 Men da det var
blevet Aften, sad han til Bords med de tolv. 21 Og
medens de spiste, sagde han: „Sandelig, siger jeg eder,
en af eder vil forraade mig." 22 Og de bleve saare
bedrøvede og begyndte hver især at sige til ham: „Det
er dog vel ikke mig, Herre?" 23 Men han svarede og
sagde: „Den, som dyppede Haanden tillige med mig
i Fadet, han vil forraade mig. 24 Menneskesønnen
gaar vel bort, som der er skrevet om ham; men ve
det Menneske, ved hvem Menneskesønnen bliver
forraadt! Det var godt for det Menneske, om han ikke
var født." 25 Men Judas, som forraadte ham, svarede
og sagde: „Det er dog vel ikke mig, Rabbi?" Han siger
til ham: „Du har sagt det." 26 Men medens de spiste,
tog Jesus Brød, og han velsignede og brød det og
gav Disciplene det og sagde: „Tager, æder; dette er
mit Legeme." 27 Og han tog en Kalk og takkede, gav
dem den og sagde: „Drikker alle deraf; 28 thi dette
er mit Blod, Pagtens, hvilket udgydes for mange til
Syndernes Forladelse. 29 Men jeg siger eder, fra nu
af skal jeg ingenlunde drikke af denne Vintræets
Frugt indtil den Dag, da jeg skal drikke den ny med
eder i min Faders Rige." 30 Og da de havde sunget
Lovsangen, gik de ud til Oliebjerget. 31 Da siger Jesus
til dem: „I skulle alle forarges paa mig i denne Nat;
thi der er skrevet: Jeg vil slaa Hyrden, og Hjordens
Faar skulle adspredes. 32 Men efter at jeg er bleven
oprejst, vil jeg gaa forud for eder til Galilæa." 33 Men
Peter svarede og sagde til ham: „Om end alle ville
forarges paa dig, saa vil jeg dog aldrig forarges." 34
Jesus sagde til ham: „Sandelig, siger jeg dig, i denne
Nat, førend Hanen galer, skal du fornægte mig tre
Gange." 35 Peter siger til ham: „Om jeg end skulde dø
med dig, vil jeg ingenlunde fornægte dig." Ligesaa
sagde ogsaa alle Disciplene. 36 Da kommer Jesus med
dem til en Gaard, som kaldes Gethsemane, og han
siger til Disciplene: „Sætter eder her, medens jeg gaar

derhen og beder." 37 Og han tog Peter og Zebedæus's to Sønner med sig, og han begyndte at bedrøves og svarlig at ængstes. 38 Da siger han til dem: „Min Sjæl er dybt bedrøvet indtil Døden; bliver her og vaager med mig!" 39 Og han gik lidt frem, faldt paa sit Ansigt, bad og sagde: „Min Fader! er det muligt, da gaa denne Kalk mig forbi; dog ikke som jeg vil, men som du vil." 40 Og han kommer til Disciplene og finder dem sovende, og han siger til Peter: „Saa kunde I da ikke vaage een Time med mig! 41 Vaager og beder, for at I ikke skulle falde i Fristelse! Aanden er vel redebon, men Kødet er skrøbeligt." 42 Han gik atter anden Gang hen, bad og sagde: „Min Fader! hvis denne Kalk ikke kan gaa mig forbi, uden jeg drikker den, da ske din Villie!" 43 Og han kom og fandt dem atter sovende, thi deres Øjne vare betyngede. 44 Og han forlod dem og gik atter hen og bad tredje Gang og sagde atter det samme Ord. 45 Da kommer han til Disciplene og siger til dem: „Sove I fremdeles og hvile eder? Se, Timen er nær, og Menneskesønnen forraades i Synderes Hænder. 46 Staar op, lader os gaa; se, han, som forraader mig, er nær." 47 Og medens han endnu talte, se, da kom Judas, en af de tolv, og med ham en stor Skare, med Sværd og Knipler, fra Ypperstepræsterne og Folkets Ældste. 48 Men han, som forraadte ham, havde givet dem et Tegn og sagt: „Den, som jeg kysser, ham er det; griber ham!" 49 Og han traadte straks hen til Jesus og sagde: „Hil være dig, Rabbi!" og kyssede ham. 50 Men Jesus sagde til ham: „Ven, hvorfor kommer du her?" Da traadte de til og lagde Haand paa Jesus og grebe ham. 51 Og se, en af dem, som vare med Jesus, rakte Haanden ud og drog sit Sværd og slog Ypperstepræstens Tjener og huggede hans Øre af. 52 Da siger Jesus til ham: „Stik dit Sværd igen paa dets Sted; thi alle de, som tage Sværd, skulle omkomme ved Sværd. 53 Eller mener du, at jeg ikke kan bede min Fader, saa han nu tilskikker mig mere end tolv Legioner Engle? 54 Hvorledes skulde da Skrifterne opfyldes, at det bør gaa saaledes til?" 55 I den samme Time sagde Jesus til Skarerne: „I ere gaaede ud ligesom imod en Røver med Sværd og Knipler for at fange mig. Daglig sad jeg i Helligdommen og lærte, og I grebe mig ikke. 56 Men det er alt sammen sket, for at Profeternes Skrifter skulde opfyldes." Da forlode alle Disciplene ham og flyede. 57 Men de, som havde grebet Jesus, førte ham hen til Ypperstepræsten Kajfas, hvor de skriftkloge og de Ældste vare forsamlede. 58 Men Peter fulgte ham i Frastand indtil Ypperstepræstens Gaard, og han gik indenfor og satte sig hos Svendene for at se, hvad Udgang det vilde faa. 59 Men Ypperstepræsterne og hele Raadet søgte falsk Vidnesbyrd imod Jesus, for at de kunde aflive ham. 60 Og de fandt intet, endskønt der traadte mange falske Vidner frem. Men til sidst traadte to frem og sagde: 61 „Denne har sagt: Jeg kan nedbryde Guds Tempel og bygge det op i tre Dage." 62 Og Ypperstepræsten stod op og sagde til ham: „Svarer du intet paa, hvad disse vidne imod dig?" 63 Men Jesus tav. Og Ypperstepræsten tog til Orde og sagde til ham: „Jeg besværger dig ved den levende Gud, at du siger os, om du er Kristus, Guds Søn." 64 Jesus siger til ham: „Du har sagt det; dog jeg siger eder: Fra nu af skulle I se Menneskesønnen sidde ved Kraftens højre Haand og komme paa Himmelens Skyer." 65 Da sønderrev Ypperstepræsten sine Klæder og sagde: „Han har talt bespotteligt; hvad have vi længere Vidner nødig? se, nu have I hørt Bespottelsen. 66 Hvad tykkes eder?" Og de svarede og sagde: „Han er skyldig til Døden." 67 Da spyttede de ham i Ansigtet og gave ham Næveslag; andre sloge ham paa Kinden 68 og sagde: „Profetér os, Kristus, hvem var det, der slog dig?" 69 Men Peter sad udenfor i Gaarden; og en Pige kom hen til ham og sagde: „Ogsaa du var med Jesus Galilæeren." 70 Men han nægtede det i alles Paahør og sagde: „Jeg forstaar ikke, hvad du siger." 71 Men da han gik ud i Portrummet, saa en anden Pige ham; og hun siger til dem, som vare der: „Denne var med Jesus af Nazareth." 72 Og han nægtede det atter med en Ed: „Jeg kender ikke det Menneske." 73 Men lidt efter kom de, som stode der, hen og sagde til Peter: „Sandelig, ogsaa du er en af dem, dit Maal røber dig jo ogsaa." 74 Da begyndte han at forbande sig og sværge: „Jeg kender ikke det Menneske." Og straks galede Hanen. 75 Og Peter kom Jesu Ord i Hu, at han havde sagt: „Førend Hanen galer, skal du fornægte mig tre Gange." Og han gik udenfor og græd bitterligt.

27 Men da det var blevet Morgen, holdt alle Ypperstepræsterne og Folkets Ældste Raad imod Jesus for at aflive ham. 2 Og de bandt ham og førte ham bort og overgave ham til Landshøvdingen Pontius Pilatus. 3 Da nu Judas, som forraadte ham, saa, at han var bleven domfældt, fortrød han det og bragte de tredive Sølvpenge tilbage til Ypperstepræsterne og de

Ældste og sagde: 4 „Jeg har syndet, idet jeg forraadte uskyldigt Blod." Men de sagde: „Hvad kommer det os ved? se du dertil." 5 Og han kastede Sølvpengene ind i Templet, veg bort og gik hen og hængte sig. 6 Men Ypperstepræsterne toge Sølvpengene og sagde: „Det er ikke tilladt at lægge dem til Tempelskatten; thi det er Blodpenge." 7 Men efter at have holdt Raad købte de Pottemagermarken derfor til Gravsted for de fremmede. 8 Derfor blev den Mark kaldt Blodmarken indtil den Dag i Dag. 9 Da opfyldtes det, som er talt ved Profeten Jeremias, som siger: „Og de toge de tredive Sølvpenge, Prisen for den vurderede, hvem de vurderede for Israels Børn, 10 og de gave dem for Pottemagermarken, som Herren befalede mig." 11 Men Jesus blev stillet for Landshøvdingen, og Landshøvdingen spurgte ham og sagde: „Er du Jødernes Konge?" Men Jesus sagde til ham: „Du siger det." 12 Og da han blev anklaget af Ypperstepræsterne og de Ældste, svarede han intet. 13 Da siger Pilatus til ham: „Hører du ikke, hvor meget de vidne imod dig?" 14 Og han svarede ham end ikke paa et eneste Ord, saa at Landshøvdingen undrede sig saare. 15 Men paa Højtiden plejede Landshøvdingen at løslade Mængden een Fange, hvilken de vilde. 16 Og de havde dengang en berygtet Fange, som hed Barabbas. 17 Da de vare forsamlede, sagde Pilatus derfor til dem: „Hvem ville I, at jeg skal løslade eder: Barabbas eller Jesus, som kaldes Kristus?" 18 Thi han vidste, at det var af Avind, de havde overgivet ham. 19 Men medens han sad paa Dommersædet, sendte hans Hustru Bud til ham og sagde: „Befat dig ikke med denne retfærdige; thi jeg har lidt meget i Dag i en Drøm for hans Skyld." 20 Men Ypperstepræsterne og de Ældste overtalte Skarerne til, at de skulde begære Barabbas, men ihjelslaa Jesus. 21 Og Landshøvdingen svarede og sagde til dem: „Hvilken af de to ville I, at jeg skal løslade eder?" Men de sagde: „Barabbas." 22 Pilatus siger til dem: „Hvad skal jeg da gøre med Jesus, som kaldes Kristus?" De sige alle: „Lad ham blive korsfæstet!" 23 Men Landshøvdingen sagde: „Hvad ondt har han da gjort?" Men de raabte end mere og sagde: „Lad ham blive korsfæstet!" 24 Men da Pilatus saa, at han intet udrettede, men at der blev større Larm, tog han Vand og toede sine Hænder i Mængdens Paasyn og sagde: „Jeg er uskyldig i denne retfærdiges Blod; ser I dertil!" 25 Og hele Folket svarede og sagde: „Hans Blod komme over os og over vore Børn!" 26 Da løslod han dem Barabbas; men Jesus lod han hudstryge og gav ham hen til at korsfæstes. 27 Da toge Landshøvdingens Stridsmænd Jesus med sig ind i Borgen og samlede hele Vagtafdelingen omkring ham. 28 Og de afklædte ham og kastede en Skarlagens Kappe om ham. 29 Og de flettede en Krone af Torne og satte den paa hans Hoved og gave ham et Rør i hans højre Haand; og de faldt paa Knæ for ham og spottede ham og sagde: „Hil være dig, du Jødernes Konge!" 30 Og de spyttede paa ham og toge Røret og sloge ham paa Hovedet. 31 Og da de havde spottet ham, toge de Kappen af ham og iførte ham hans egne Klæder og førte ham hen for at korsfæste ham. 32 Men medens de gik derud, traf de en Mand fra Kyrene, ved Navn Simon; ham tvang de til at bære hans Kors. 33 Og da de kom til et Sted, som kaldes Golgatha, det er udlagt: „Hovedskalsted", 34 gave de ham Eddike at drikke blandet med Galde; og da han smagte det, vilde han ikke drikke. 35 Men da de havde korsfæstet ham, delte de hans Klæder imellem sig ved Lodkastning, [for at det skulde opfyldes, som er sagt af Profeten: „De delte mine Klæder imellem sig og kastede Lod om mit Klædebon."] 36 Og de sade der og holdt Vagt over ham. 37 Og oven over hans Hoved satte de Beskyldningen imod ham skreven saaledes: „Dette er Jesus, Jødernes Konge." 38 Da bliver der korsfæstet to Røvere sammen med ham, en ved den højre og en ved den venstre Side. 39 Og de, som gik forbi, spottede ham, idet de rystede paa deres Hoveder og sagde: 40 „Du, som nedbryder Templet og bygger det op i tre Dage, frels dig selv; er du Guds Søn, da stig ned af Korset!" 41 Ligesaa spottede Ypperstepræsterne tillige med de skriftkloge og de Ældste og sagde: 42 „Andre har han frelst, sig selv kan han ikke frelse; er han Israels Konge, saa lad ham nu stige ned af Korset, saa ville vi tro paa ham. 43 Han har sat sin Lid til Gud; han fri ham nu, om han har Behag i ham; thi han har sagt: Jeg er Guds Søn." 44 Og paa samme Maade haanede ogsaa Røverne ham, som vare korsfæstede med ham. 45 Men fra den sjette Time blev der Mørke over hele Landet indtil den niende Time. 46 Og ved den niende Time raabte Jesus med høj Røst og sagde: „Eli! Eli! Lama Sabaktani?" det er: „Min Gud! min Gud! hvorfor har du forladt mig?" 47 Men nogle af dem, som stode der og hørte det, sagde: „Han kalder paa Elias." 48 Og straks løb en af dem hen og tog en Svamp og fyldte den med Eddike og stak den paa et Rør og gav

ham at drikke. 49 Men de andre sagde: „Holdt! lader
os se, om Elias kommer for at frelse ham." 50 Men
Jesus raabte atter med høj Røst og opgav Aanden. 51
Og se, Forhænget i Templet splittedes i to Stykker,
fra øverst til nederst; og Jorden skjalv, og Klipperne
revnede, 52 og Gravene aabnedes; og mange af de
hensovede helliges Legemer bleve oprejste, 53 og de
gik ud af Gravene efter hans Opstandelse og kom ind i
den hellige Stad og viste sig for mange. 54 Men da
Høvedsmanden og de, som tillige med ham holdt
Vagt over Jesus, saa Jordskælvet, og hvad der skete,
frygtede de saare og sagde: „Sandelig, denne var Guds
Søn." 55 Men der var mange Kvinder der, som saa
til i Frastand, hvilke havde fulgt Jesus fra Galilæa og
tjent ham. 56 Iblandt dem vare Maria Magdalene og
Maria, Jakobs og Josefs Moder, og Zebedæus's Sønners
Moder. 57 Men da det var blevet Aften, kom en rig
Mand fra Arimathæa, ved Navn Josef, som ogsaa selv
var bleven Jesu Discipel. 58 Han gik til Pilatus og bad
om Jesu Legeme. Da befalede Pilatus, at det skulde
udleveres. 59 Og Josef tog Legemet og svøbte det i
et rent fint Linklæde 60 og lagde det i sin nye Grav,
som han havde ladet hugge i Klippen, og væltede
en stor Sten for Indgangen til Graven og gik bort.
61 Men Maria Magdalene og den anden Maria vare
der, og de sade lige over for Graven. 62 Men den
næste Dag, som var Dagen efter Beredelsesdagen,
forsamlede Ypperstepræsterne og Farisæerne sig hos
Pilatus 63 og sagde: „Herre! vi ere komne i Hu, at
denne Forfører sagde, medens han endnu levede: Tre
Dage efter bliver jeg oprejst. 64 Befal derfor, at Graven
skal sikkert bevogtes indtil den tredje Dag, for at
ikke hans Disciple skulle komme og stjæle ham og
sige til Folket: Han er oprejst fra de døde; og da vil
den sidste Forførelse blive værre end den første." 65
Pilatus sagde til dem: „Der have I en Vagt; gaar hen og
bevogter den sikkert, som I bedst vide!" 66 Og de gik
hen og bevogtede Graven sikkert med Vagten efter at
have sat Segl for Stenen.

28 Men efter Sabbaten, da det gryede ad den første
Dag i Ugen, kom Maria Magdalene og den anden
Maria for at se til Graven. 2 Og se, der skete et
stort Jordskælv; thi en Herrens Engel for ned fra
Himmelen og traadte til og væltede Stenen bort og
satte sig paa den. 3 Men hans Udseende var ligesom
et Lyn og hans Klædebon hvidt som Sne. 4 Men de,
som holdt Vagt, skælvede af Frygt for ham og bleve
som døde. 5 Men Engelen tog til Orde og sagde til
Kvinderne: „I skulle ikke frygte! thi jeg ved, at I lede
efter Jesus den korsfæstede. 6 Han er ikke her; thi
han er opstanden, som han har sagt. Kommer hid,
ser Stedet, hvor Herren laa! 7 Og gaar hastigt hen
og siger hans Disciple, at han er opstanden fra de
døde; og se, han gaar forud for eder til Galilæa; der
skulle I se ham. Se, jeg har sagt eder det." 8 Og de
gik hastigt bort fra Graven med Frygt og stor Glæde
og løb hen for at forkynde hans Disciple det. 9 Men
medens de gik for at forkynde hans Disciple det, se,
da mødte Jesus dem og sagde: „Hil være eder!" Men
de traadte til og omfavnede hans Fødder og tilbade
ham. 10 Da siger Jesus til dem: „Frygter ikke! gaar hen
og forkynder mine Brødre, at de skulle gaa bort til
Galilæa, og der skulle de se mig." 11 Men medens de
gik derhen, se, da kom nogle af Vagten ind i Staden
og meldte Ypperstepræsterne alt det, som var sket. 12
Og de samledes med de Ældste og holdt Raad og gave
Stridsmændene rigelige Penge 13 og sagde: „Siger:
Hans Disciple kom om Natten og stjal ham, medens vi
sov. 14 Og dersom Landshøvdingen faar det at høre,
ville vi stille ham tilfreds og holde eder angerløse."
15 Men de toge Pengene og gjorde, som det var lært
dem. Og dette Ord blev udspredt iblandt Jøderne
indtil den Dag i Dag. 16 Men de elleve Disciple gik
til Galilæa, til det Bjerg, hvor Jesus havde sat dem
Stævne. 17 Og da de saa ham, tilbade de ham; men
nogle tvivlede. 18 Og Jesus traadte frem, talte til dem
og sagde: „Mig er given al Magt i Himmelen og paa
Jorden. 19 Gaar derfor hen og gører alle Folkeslagene
til mine Disciple, idet I døbe dem til Faderens og
Sønnens og den Helligaands Navn, 20 og idet I lære
dem at holde alt det, som jeg har befalet eder. Og se,
jeg er med eder alle Dage indtil Verdens Ende." (aiōn
g165)

Markus

1 Jesu Kristi, Guds Søns, Evangeliums Begyndelse
er saaledes, **2** som der er skrevet hos Profeten
Esajas: „Se, jeg sender min Engel for dit Ansigt,
han skal berede din Vej. **3** Der er en Røst af en,
som raaber i Ørkenen: Bereder Herrens Vej, gører
hans Stier jævne!" **4** Johannes kom, han, som
døbte i Ørkenen og prædikede Omvendelses-Daab til
Syndernes Forladelse. **5** Og hele Judæas Land og alle
i Jerusalem gik ud og bleve døbte af ham i Floden
Jordan, idet de bekendte deres Synder. **6** Og Johannes
var klædt i Kamelhaar og havde et Læderbælte om sin
Lænd og spiste Græshopper og vild Honning. **7** Og han
prædikede og sagde: „Efter mig kommer den, som er
stærkere end jeg, hvis Skotvinge jeg ikke er værdig
at bøje mig ned og løse. **8** Jeg har døbt eder med
Vand, men han skal døbe eder med den Helligaand."
9 Og det skete i de Dage, at Jesus kom fra Nazareth i
Galilæa og blev døbt af Johannes i Jordan. **10** Og straks
da han steg op af Vandet, saa han Himlene skilles ad
og Aanden ligesom en Due dale ned over ham; **11** og
der kom en Røst fra Himlene: „Du er min Søn, den
elskede, i dig har jeg Velbehag." **12** Og straks driver
Aanden ham ud i Ørkenen. **13** Og han var i Ørkenen
fyrretyve Dage, medens han fristedes af Satan, og han
var blandt Dyrene; og Englene tjente ham. **14** Men
efter at Johannes var kastet i Fængsel, kom Jesus til
Galilæa og prædikede Guds Evangelium **15** og sagde:
„Tiden er fuldkommet, og Guds Rige er kommet nær;
omvender eder og tror paa Evangeliet!" **16** Og medens
han gik langs Galilæas Sø, saa han Simon og Simons
Broder Andreas i Færd med at kaste Garn i Søen; thi
de vare Fiskere. **17** Og Jesus sagde til dem: „Følger
efter mig, saa vil jeg gøre eder til Menneskefiskere."
18 Og de forlode straks Garnene og fulgte ham. **19** Og
da han gik lidt videre frem, saa han Jakob, Zebedæus's
Søn, og hans Broder Johannes, som ogsaa vare i Færd
med at bøde deres Garn i Skibet; **20** og han kaldte
straks paa dem, og de forlode deres Fader Zebedæus i
Skibet med Lejesvendene og gik efter ham. **21** Og de
gaa ind i Kapernaum. Og straks paa Sabbaten gik han
ind i Synagogen og lærte, **22** og de bleve slagne af
Forundring over hans Lære; thi han lærte dem som
en, der havde Myndighed, og ikke som de skriftkloge.
23 Og der var i deres Synagoge et Menneske med en
uren Aand, og han raabte højt **24** og sagde: „Hvad
have vi med dig at gøre, Jesus af Nazareth? Er du
kommen for at ødelægge os; jeg kender dig, hvem du
er, du Guds hellige." **25** Og Jesus truede ham og sagde:
„Ti, og far ud af ham!" **26** Og den urene Aand sled i
ham og raabte med høj Røst og for ud af ham. **27** Og de
bleve alle forfærdede, saa at de spurgte hverandre og
sagde: „Hvad er dette? en ny Lære med Myndighed;
ogsaa over de urene Aander byder han, og de lyde
ham." **28** Og Rygtet om ham kom straks ud alle Vegne
i hele det omliggende Land i Galilæa. **29** Og straks,
da de vare gaaede ud af Synagogen, kom de ind i
Simons og Andreas's Hus med Jakob og Johannes.
30 Men Simons Svigermoder laa og havde Feber, og
straks tale de til ham om hende; **31** og han gik hen til
hende, tog hende ved Haanden og rejste hende op,
og Feberen forlod hende, og hun vartede dem op. **32**
Men da det var blevet Aften, og Solen var gaaet ned,
førte de til ham alle de syge og de besatte, **33** og hele
Byen var forsamlet foran Døren. **34** Og han helbredte
mange, som lede af mange Haande Sygdomme, og
han uddrev mange onde Aander; og han tillod ikke de
onde Aander at tale, fordi de kendte ham. **35** Og om
Morgenen længe før Dag stod han op og gik ud og gik
hen til et øde Sted, og der bad han. **36** Og Simon og
de, som vare med ham, skyndte sig efter ham. **37** Og
de fandt ham, og de sige til ham: „Alle lede efter dig."
38 Og han siger til dem: „Lader os gaa andetsteds hen
til de nærmeste Smaabyer, for at jeg kan prædike
ogsaa der; thi dertil er jeg udgaaet." **39** Og han kom
og prædikede i deres Synagoger i hele Galilæa og
uddrev de onde Aander. **40** Og en spedalsk kommer til
ham, beder ham og falder paa Knæ for ham og siger
til ham: „Om du vil, saa kan du rense mig." **41** Og
han ynkedes inderligt og udrakte Haanden og rørte
ved ham og siger til ham: „Jeg vil; bliv ren!" **42** Og
straks forlod Spedalskheden ham, og han blev renset.
43 Og han drev ham straks bort, idet han bød ham
strengt, **44** og sagde til ham: „Se til, at du ikke siger
noget til nogen herom; men gaa hen, fremstil dig
selv for Præsten, og offer for din Renselse det, som
Moses har befalet, til Vidnesbyrd for dem!" **45** Men
da han kom ud, begyndte han at fortælle meget og
udsprede Rygtet derom, saa at han ikke mere kunde
gaa aabenlyst ind i en By; men han var udenfor paa
øde Steder, og de kom til ham alle Vegne fra.

2 Og da han nogle Dage derefter atter gik ind i Kapernaum, spurgtes det, at han var hjemme. **2** Og der samledes mange, saa at der ikke mere var Plads, end ikke foran Døren; og han talte Ordet til dem. **3** Og de komme og bringe til ham en værkbruden, der blev baaren af fire. **4** Og da de ikke kunde komme nær til ham for Folkeskaren, toge de Taget af, hvor han var; og da de havde brudt Hul, firede de Sengen ned, hvorpaa den værkbrudne laa. **5** Og da Jesus saa deres Tro, siger han til den værkbrudne: „Søn! dine Synder ere forladte." **6** Men nogle af de skriftkloge sade der og tænkte i deres Hjerter: **7** „Hvorfor taler denne saaledes? Han taler bespotteligt. Hvem kan forlade Synder uden een, nemlig Gud?" **8** Og Jesus kendte straks i sin Aand, at de tænkte saaledes ved sig selv, og sagde til dem: „Hvorfor tænke I dette i eders Hjerter? **9** Hvilket er lettest, at sige til den værkbrudne: Dine Synder ere forladte, eller at sige: Staa op, og tag din Seng, og gaa? **10** Men for at I skulle vide, at Menneskesønnen har Magt paa Jorden til at forlade Synder, " siger han til den værkbrudne: **11** „Jeg siger dig: Staa op, tag din Seng, og gaa til dit Hus!" **12** Og han stod op og tog straks Sengen og gik ud for alles Øjne, saa de alle bleve forfærdede og priste Gud og sagde: „Aldrig have vi set noget saadant." **13** Og han gik atter ud langs Søen, og hele Skaren kom til ham, og han lærte dem. **14** Og da han gik forbi, saa han Levi, Alfæus's Søn sidde ved Toldboden, og han siger til ham: „Følg mig!" Og han stod op og fulgte ham. **15** Og det skete, at han sad til Bords i hans Hus, og mange Toldere og Syndere sade til Bords med Jesus og hans Disciple; thi de vare mange. Og der fulgte ogsaa **16** nogle skriftkloge af Farisæerne med ham, og da de saa, at han spiste med Toldere og Syndere, sagde de til hans Disciple: „Han spiser og drikker med Toldere og Syndere!" **17** Og da Jesus hørte det, siger han til dem: „De raske trænge ikke til Læge, men de syge. Jeg er ikke kommen for at kalde retfærdige, men Syndere." **18** Og Johannes's Disciple og Farisæerne fastede, og de komme og sige til ham: „Hvorfor faste Johannes's Disciple og Farisæernes Disciple, men dine Disciple faste ikke?" **19** Og Jesus sagde til dem: „Kunne Brudesvendene faste, medens Brudgommen er hos dem? Saa længe de have Brudgommen hos sig, kunne de ikke faste. **20** Men der skal komme Dage, da Brudgommen bliver tagen fra dem, da skulle de faste paa den Dag. **21** Ingen syr en Lap af uvalket Klæde paa et gammelt Klædebon; ellers river den nye Lap paa det gamle Klædebon dette itu, og der bliver et værre Hul. **22** Og ingen kommer ung Vin paa gamle Læderflasker; ellers sprænger Vinen Læderflaskerne, og Vinen ødelægges saavel som Læderflaskerne; men kom ung Vin paa nye Læderflasker!" **23** Og det skete, at han vandrede paa Sabbaten igennem en Sædemark, og hans Disciple begyndte, imedens de gik, at plukke Aks. **24** Og Farisæerne sagde til ham: „Se, hvorfor gøre de paa Sabbaten, hvad der ikke er tilladt?" **25** Og han siger til dem: „Have I aldrig læst, hvad David gjorde, da han kom i Nød og blev hungrig, han selv og de, som vare med ham? **26** Hvorledes han gik ind i Guds Hus, da Abiathar var Ypperstepræst, og spiste Skuebrødene, som det ikke er nogen tilladt at spise uden Præsterne, og gav ogsaa dem, som vare med ham?" **27** Og han sagde til dem: „Sabbaten blev til for Menneskets Skyld, og ikke Mennesket for Sabbatens Skyld. **28** Derfor er Menneskesønnen Herre ogsaa over Sabbaten."

3 Og han gik atter ind i en Synagoge, og der var der en Mand, som havde en vissen Haand. **2** Og de toge Vare paa ham, om han vilde helbrede ham paa Sabbaten, for at de kunde anklage ham. **3** Og han siger til Manden, som havde den visne Haand: „Træd frem her i Midten!" **4** Og han siger til dem: „Er det tilladt at gøre godt paa Sabbaten eller at gøre ondt, at frelse Liv eller at slaa ihjel?" Men de tav. **5** Og han saa omkring paa dem med Vrede, bedrøvet over deres Hjertes Forhærdelse, og siger til Manden: „Ræk din Haand ud!" og han rakte den ud, og hans Haand blev sund igen. **6** Og Farisæerne gik straks ud og holdt Raad med Herodianerne imod ham, hvorledes de kunde slaa ham ihjel. **7** Og Jesus drog med sine Disciple bort til Søen, og en stor Mængde fulgte med fra Galilæa; og fra Judæa **8** og fra Jerusalem og fra Idumæa og Landet hinsides Jordan og fra Egnen om Tyrus og Sidon kom de til ham i stor Mængde, da de hørte, hvor store Gerninger han gjorde. **9** Og han sagde til sine Disciple, at en Baad skulde være til Rede til ham for Skarens Skyld, for at de ikke skulde trænge ham. **10** Thi han helbredte mange, saa at alle, som havde Plager, styrtede ind paa ham for at røre ved ham. **11** Og naar de urene Aander saa ham, faldt de ned for ham og raabte og sagde: „Du er Guds Søn." **12** Og han truede dem meget, at de

ikke maatte gøre ham kendt. 13 Og han stiger op paa Bjerget og hidkalder, hvem han selv vilde; og de gik hen til ham. 14 Og han beskikkede tolv, til at de skulde være hos ham, og til at han kunde udsende dem til at prædike 15 og at have Magt til at uddrive de onde Aander. 16 Og han beskikkede de tolv, og han tillagde Simon Navnet Peter; 17 fremdeles Jakob, Zebedæus's Søn, og Johannes, Jakobs Broder, og han tillagde dem Navnet Boanerges, det er Tordensønner; 18 og Andreas og Filip og Bartholomæus og Matthæus og Thomas og Jakob, Alfæus's Søn, og Thaddæus og Simon Kananæeren 19 og Judas Iskariot, han, som forraadte ham. 20 Og han kommer hjem, og der samles atter en Skare, saa at de end ikke kunne faa Mad. 21 Og da hans nærmeste hørte det, gik de ud for at drage ham til sig; thi de sagde: „Han er ude af sig selv." 22 Og de skriftkloge, som vare komne ned fra Jerusalem, sagde: „Han har Beelzebul, og ved de onde Aanders Fyrste uddriver han de onde Aander." 23 Og han kaldte dem til sig og sagde til dem i Lignelser: „Hvorledes kan Satan uddrive Satan? 24 Og dersom et Rige er kommet i Splid med sig selv, kan samme Rige ikke bestaa. 25 Og dersom et Hus er kommet i Splid med sig selv, vil samme Hus ikke kunne bestaa. 26 Og dersom Satan har sat sig op imod sig selv og er kommen i Splid med sig selv, kan han ikke bestaa, men det er ude med ham. 27 Men ingen kan gaa ind i den stærkes Hus og røve hans Ejendele, uden han først binder den stærke, og da kan han plyndre hans Hus. 28 Sandelig, siger jeg eder, alle Ting skulle forlades Menneskenes Børn, Synder og Bespottelser, hvor store Bespottelser de end tale; 29 men den, som taler bespotteligt imod den Helligaand, har evindeligt ingen Forladelse, men skal være skyldig i en evig Synd." (aiōn g165, aiōnios g166) 30 De sagde nemlig: „Han har en uren Aand." 31 Og hans Moder og hans Brødre komme, og de stode udenfor og sendte Bud ind til ham og lode ham kalde. 32 Og en Skare sad omkring ham, og de sige til ham: „Se, din Moder og dine Brødre og dine Søstre ere udenfor og spørge efter dig." 33 Og han svarer dem og siger: „Hvem er min Moder og mine Brødre?" 34 Og han saa omkring paa dem, som sade rundt om ham, og sagde: „Se, her er min Moder og mine Brødre! 35 Thi den, som gør Guds Villie, det er min Broder og Søster og Moder."

4 Og han begyndte atter at lære ved Søen. Og en meget stor Skare samles om ham, saa at han maatte gaa om Bord og sætte sig i et Skib paa Søen; og hele Skaren var paa Land ved Søen. 2 Og han lærte dem meget i Lignelser og sagde til dem i sin Undervisning: 3 „Hører til: Se, en Sædemand gik ud at saa. 4 Og det skete, idet han saaede, at noget faldt ved Vejen, og Fuglene kom og aade det op. 5 Og noget faldt paa Stengrund, hvor det ikke havde megen Jord; og det voksede straks op, fordi det ikke havde dyb Jord. 6 Og da Solen kom op, blev det svedet af, og fordi det ikke havde Rod, visnede det. 7 Og noget faldt iblandt Torne, og Tornene voksede op og kvalte det, og det bar ikke Frugt. 8 Og noget faldt i god Jord og bar Frugt, som skød frem og voksede, og det bar tredive og tresindstyve og hundrede Fold." 9 Og han sagde: „Den, som har Øren at høre med, han høre!" 10 Og da han blev ene, spurgte de, som vare om ham, tillige med de tolv ham om Lignelserne. 11 Og han sagde til dem: „Eder er Guds Riges Hemmelighed givet; men dem, som ere udenfor, meddeles alt ved Lignelser, 12 for at de, skønt seende, skulle se og ikke indse og, skønt hørende, skulle høre og ikke forstaa, for at de ikke skulle omvende sig og faa Forladelse." 13 Og han siger til dem: „Fatte I ikke denne Lignelse? Hvorledes ville I da forstaa alle de andre Lignelser? 14 Sædemanden saar Ordet. 15 Men de ved Vejen, det er dem, hvor Ordet bliver saaet, og naar de høre det, kommer straks Satan og borttager Ordet, som er saaet i dem. 16 Og ligeledes de, som blive saaede paa Stengrunden, det er dem, som, naar de høre Ordet, straks modtage det med Glæde; 17 og de have ikke Rod i sig, men holde kun ud til en Tid; derefter, naar der kommer Trængsel eller Forfølgelse for Ordets Skyld, forarges de straks. 18 Og andre ere de, som blive saaede blandt Torne; det er dem, som have hørt Ordet, 19 og denne Verdens Bekymringer og Rigdommens Forførelse og Begæringerne efter de andre Ting komme ind og kvæle Ordet, saa det bliver uden Frugt. (aiōn g165) 20 Og de, der bleve saaede i god Jord, det er dem, som høre Ordet og modtage det og bære Frugt, tredive og tresindstyve og hundrede Fold." 21 Og han sagde til dem: „Mon Lyset kommer ind for at sættes under Skæppen eller under Bænken? Mon ikke for at sættes paa Lysestagen? 22 Thi ikke er noget skjult uden for at aabenbares; ej heller er det blevet lønligt uden for at komme for Lyset. 23 Dersom

nogen har Øren at høre med, han høre!" 24 Og han sagde til dem: „Agter paa, hvad I høre! Med hvad Maal I maale, skal der tilmaales eder, og der skal gives eder end mere. 25 Thi den, som har, ham skal der gives; og den, som ikke har, fra ham skal endog det tages, som han har." 26 Og han sagde: „Med Guds Rige er det saaledes, som naar en Mand har lagt Sæden i Jorden 27 og sover og staar op Nat og Dag, og Sæden spirer og bliver høj, han ved ej selv hvorledes. 28 Af sig selv bærer Jorden Frugt, først Straa, derefter Aks, derefter fuld Kerne i Akset; 29 men naar Frugten er tjenlig, sender han straks Seglen ud; thi Høsten er for Haanden." 30 Og han sagde: „Hvormed skulle vi ligne Guds Rige, eller under hvilken Lignelse skulle vi fremstille det? 31 Det er som et Sennepskorn, som, naar det saas i Jorden, er mindre end alt andet Frø paa Jorden, 32 og naar det er saaet, vokser det op og bliver større end alle Urterne og skyder store Grene, saa at Himmelens Fugle kunne bygge Rede i dets Skygge." 33 Og i mange saadanne Lignelser talte han Ordet til dem, efter som de kunde fatte det. 34 Men uden Lignelse talte han ikke til dem; men i Enrum udlagde han det alt sammen for sine Disciple. 35 Og paa den Dag, da det var blevet Aften, siger han til dem: „Lader os fare over til hin Side!" 36 Og de forlade Folkeskaren og tage ham med, som han sad i Skibet; men der var ogsaa andre Skibe med ham. 37 Og der kommer en stærk Stormvind, og Bølgerne sloge ind i Skibet, saa at Skibet allerede var ved at fyldes. 38 Og han var i Bagstavnen og sov paa en Hovedpude, og de vække ham og sige til ham: „Mester! bryder du dig ikke om, at vi forgaa?" 39 Og han stod op og truede Vinden og sagde til Søen: „Ti, vær stille!" og Vinden lagde sig, og det blev ganske blikstille. 40 Og han sagde til dem: „Hvorfor ere I saa bange? Hvorfor have I ikke Tro?" 41 Og de frygtede saare og sagde til hverandre: „Hvem er dog denne, siden baade Vinden og Søen ere ham lydige?"

5 Og de kom over til hin Side af Søen til Gerasenernes Land. 2 Og da han traadte ud af Skibet, kom der ham straks i Møde ud fra Gravene en Mand med en uren Aand. 3 Han havde sin Bolig i Gravene, og ingen kunde længer binde ham, end ikke med Lænker. 4 Thi han havde ofte været bunden med Bøjer og Lænker, og Lænkerne vare sprængte af ham og Bøjerne sønderslidte, og ingen kunde tæmme ham. 5 Og han var altid Nat og Dag i Gravene og paa Bjergene, skreg og slog sig selv med Stene. 6 Men da han saa Jesus langt borte, løb han hen og kastede sig ned for ham 7 og raabte med høj Røst og sagde: „Hvad har jeg med dig at gøre, Jesus, den højeste Guds Søn? Jeg besværger dig ved Gud, at du ikke piner mig." 8 Thi han sagde til ham: „Far ud af Manden, du urene Aand!" 9 Og han spurgte ham: „Hvad er dit Navn?" Og han siger til ham: „Legion er mit Navn; thi vi ere mange." 10 Og han bad ham meget om ikke at drive dem ud af Landet. 11 Men der var der ved Bjerget en stor Hjord Svin, som græssede; 12 og de bade ham og sagde: „Send os i Svinene, saa vi maa fare i dem." 13 Og han tilstedte dem det. Og de urene Aander fore ud og fore i Svinene; og Hjorden styrtede sig ned over Brinken ud i Søen, omtrent to Tusinde, og de druknede i Søen. 14 Og deres Hyrder flyede og forkyndte det i Byen og paa Landet; og de kom for at se, hvad det var, som var sket. 15 Og de komme til Jesus og se den besatte, ham, som havde haft Legionen, sidde paaklædt og ved Samling, og de frygtede. 16 Men de, som havde set det, fortalte dem, hvorledes det var gaaet den besatte, og om Svinene. 17 Og de begyndte at bede ham om, at han vilde gaa bort fra deres Egn. 18 Og da han gik om Bord i Skibet, bad den, som havde været besat, ham om, at han maatte være hos ham. 19 Og han tilstedte ham det ikke, men siger til ham: „Gaa til dit Hus, til dine egne, og forkynd dem, hvor store Ting Herren har gjort imod dig, og at han har forbarmet sig over dig." 20 Og han gik bort og begyndte at kundgøre i Dekapolis, hvor store Ting Jesus havde gjort imod ham; og alle undrede sig. 21 Og da Jesus igen i Skibet var faren over til hin Side, samledes der en stor Skare om ham, og han var ved Søen. 22 Og der kommer en af Synagogeforstanderne ved Navn Jairus, og da han ser ham, falder han ned for hans Fødder. 23 Og han beder ham meget og siger: „Min lille Datter er paa sit yderste; o! at du vilde komme og lægge Hænderne paa hende, for at hun maa frelses og leve!" 24 Og han gik bort med ham, og en stor Skare fulgte ham, og de trængte ham. 25 Og der var en Kvinde, som havde haft Blodflod i tolv Aar, 26 og hun havde døjet meget af mange Læger og havde tilsat alt, hvad hun ejede, og hun var ikke bleven hjulpen, men tværtimod, det var blevet værre med hende. 27 Da hun havde hørt om Jesus, kom hun bagfra i Skaren og rørte ved

hans Klædebon. 28 Thi hun sagde: „Dersom jeg rører
blot ved hans Klæder, bliver jeg frelst." 29 Og straks
tørredes hendes Blods Kilde, og hun mærkede i sit
Legeme, at hun var bleven helbredet fra sin Plage. 30
Og straks da Jesus mærkede paa sig selv, at den Kraft
var udgaaet fra ham, vendte han sig om i Skaren og
sagde: „Hvem rørte ved mine Klæder?" 31 Og hans
Disciple sagde til ham: „Du ser, at Skaren trænger dig,
og du siger: Hvem rørte ved mig?" 32 Og han saa sig
om for at se hende, som havde gjort dette. 33 Men da
Kvinden vidste, hvad der var sket hende, kom hun
frygtende og bævende og faldt ned for ham og sagde
ham hele Sandheden. 34 Men han sagde til hende:
„Datter! din Tro har frelst dig; gaa bort med Fred, og
vær helbredet fra din Plage!" 35 Endnu medens han
talte, komme nogle fra Synagogeforstanderens Hus og
sige: „Din Datter er død, hvorfor umager du Mesteren
længere?" 36 Men Jesus hørte det Ord, som blev sagt,
og han siger til Synagogeforstanderen: „Frygt ikke,
tro blot!" 37 Og han tilstedte ingen at følge med sig
uden Peter og Jakob og Johannes, Jakobs Broder. 38 Og
de komme ind i Synagogeforstanderens Hus, og han
ser en larmende Hob, der græd og hylede meget. 39
Og han gaar ind og siger til dem: „Hvorfor larme og
græde I? Barnet er ikke død, men det sover." 40 Og de
lo ad ham; men han drev dem alle ud, og han tager
Barnets Fader og Moder og sine Ledsagere med sig og
gaar ind, hvor Barnet var. 41 Og han tager Barnet ved
Haanden og siger til hende: „Talitha kumi!" hvilket
er udlagt: „Pige, jeg siger dig, staa op!" 42 Og straks
stod Pigen op og gik omkring; thi hun var tolv Aar
gammel. Og de bleve straks overmaade forfærdede. 43
Og han bød dem meget, at ingen maatte faa dette at
vide; og han sagde, at de skulde give hende noget at
spise.

6 Og han gik bort derfra. Og han kommer til sin
Fædreneby, og hans Disciple følge ham. 2 Og da det
blev Sabbat, begyndte han at lære i Synagogen, og de
mange, som hørte ham, bleve slagne af Forundring og
sagde: „Hvorfra har han dog dette, og hvad er det
for en Visdom, som er given ham, og hvilke kraftige
Gerninger der dog sker ved hans Hænder! 3 Er denne
ikke Tømmermanden, Marias Søn og Jakobs og Joses's
og Judas's og Simons Broder? Og ere ikke hans Søstre
her hos os?" Og de forargedes paa ham. 4 Og Jesus
sagde til dem: „En Profet er ikke foragtet uden i sit
eget Fædreland og iblandt sine Slægtninge og i sit
Hus." 5 Og han kunde ikke gøre nogen kraftig Gerning
der; kun lagde han Hænderne paa nogle faa syge og
helbredte dem. 6 Og han forundrede sig over deres
Vantro. Og han gik om i Landsbyerne der omkring og
lærte. 7 Og han hidkalder de tolv, og han begyndte at
udsende dem, to og to, og gav dem Magt over de urene
Aander. 8 Og han bød dem, at de skulde intet tage
med paa Vejen uden en Stav alene, ikke Brød, ikke
Taske, ikke Kobber i Bæltet, 9 men have Sko paa og:
„Ifører eder ikke to Kjortler!" 10 Og han sagde til dem:
„Hvor I komme ind i et Hus, der skulle I blive, indtil I
drage bort fra Stedet. 11 Og hvor man ikke vil modtage
eder og ikke vil høre eder, der skulle I gaa bort fra
og afryste Støvet under eders Fødder til Vidnesbyrd
imod dem." 12 Og de gik ud og prædikede, at man
skulde omvende sig. 13 Og de dreve onde Aander ud
og salvede mange syge med Olie og helbredte dem. 14
Og Kong Herodes hørte det (thi hans Navn var blevet
bekendt), og han sagde: „Johannes Døberen er oprejst
fra de døde, og derfor virke Kræfterne i ham." 15
Andre sagde: „Det er Elias; " men andre sagde: „Det
er en Profet ligesom en af Profeterne." 16 Men da
Herodes hørte det, sagde han: „Johannes, som jeg
har ladet halshugge, han er oprejst." 17 Thi Herodes
havde selv sendt Bud og ladet Johannes gribe og kaste
i Fængsel for sin Broder Filips Hustru, Herodias's
Skyld; thi han havde taget hende til Ægte. 18 Johannes
sagde nemlig til Herodes: „Det er dig ikke tilladt at
have din Broders Hustru." 19 Men Herodias bar Nag
til ham og vilde gerne slaa ham ihjel, og hun kunde
det ikke. 20 Thi Herodes frygtede for Johannes, fordi
han vidste, at han var en retfærdig og hellig Mand, og
han holdt sin Haand over ham; og naar han hørte
ham, var han tvivlraadig om mange Ting, og han
hørte ham gerne. 21 Og da der kom en belejlig Dag, da
Herodes paa sin Fødselsdag gjorde et Gæstebud for
sine Stormænd og Krigsøversterne og de ypperste
i Galilæa, 22 og da selve Herodias's Datter kom ind
og dansede, behagede hun Herodes og Gæsterne. Og
Kongen sagde til Pigen: „Bed mig, om hvad som helst
du vil, saa vil jeg give dig det." 23 Og han svor hende
til og sagde: „Hvad som helst du beder om, vil jeg
give dig, indtil Halvdelen af mit Rige." 24 Og hun gik
ud og sagde til sin Moder: „Hvad skal jeg bede om?"
Men hun sagde: „Om Johannes Døberens Hoved."
25 Og hun gik straks skyndsomt ind til Kongen, bad

og sagde: „Jeg vil, at du straks giver mig Johannes Døberens Hoved paa et Fad." 26 Og om end Kongen blev meget bedrøvet, vilde han dog for Edernes og Gæsternes Skyld ikke afvise hende. 27 Og Kongen sendte straks en af Vagten og befalede at bringe hans Hoved. 28 Og denne gik hen og halshuggede ham i Fængselet; og han bragte hans Hoved paa et Fad og gav det til Pigen, og Pigen gav det til sin Moder. 29 Og da hans Disciple hørte det, kom de og toge hans Lig og lagde det i en Grav. 30 Og Apostlene samle sig om Jesus, og de forkyndte ham alt, hvad de havde gjort, og hvad de havde lært. 31 Og han siger til dem: „Kommer nu I med afsides til et øde Sted og hviler eder lidt; " thi der var mange, som gik til og fra, og de havde ikke engang Ro til at spise. 32 Og de droge bort i Skibet til et øde Sted afsides. 33 Og man saa dem drage bort, og mange kendte dem, og til Fods strømmede de sammen derhen fra alle Byerne og kom før end de. 34 Og da han gik i Land, saa han en stor Skare, og han ynkedes inderligt over dem; thi de vare som Faar, der ikke have Hyrde; og han begyndte at lære dem meget. 35 Og da Tiden allerede var fremrykket, kom hans Disciple til ham og sagde: „Stedet er øde, og Tiden er allerede fremrykket. 36 Lad dem gaa bort, for at de kunne gaa hen i de omliggende Gaarde og Landsbyer og købe sig noget at spise." 37 Men han svarede og sagde til dem: „Giver I dem at spise!" Og de sige til ham: „Skulle vi gaa hen og købe Brød for to Hundrede Denarer og give dem at spise?" 38 Men han siger til dem: „Hvor mange Brød have I? Gaar hen og ser efter!" Og da de havde faaet det at vide, sige de: „Fem, og to Fisk." 39 Og han bød dem at lade dem alle sætte sig ned i smaa Flokke i det grønne Græs. 40 Og de satte sig ned, Hob ved Hob, somme paa hundrede og somme paa halvtredsindstyve. 41 Og han tog de fem Brød og de to Fisk, saa op til Himmelen og velsignede; og han brød Brødene og gav sine Disciple dem at lægge for dem, og han delte de to Fisk til dem alle. 42 Og de spiste alle og bleve mætte. 43 Og de optoge tolv Kurve fulde af Stykker, ogsaa af Fiskene. 44 Og de, som spiste Brødene, vare fem Tusinde Mænd. 45 Og straks nødte han sine Disciple til at gaa om Bord i Skibet og i Forvejen sætte over til hin Side, til Bethsajda, medens han selv lod Skaren gaa bort. 46 Og da han havde taget Afsked med dem, gik han op paa Bjerget for at bede. 47 Og da det var blevet silde, var Skibet midt paa Søen og han alene paa Landjorden. 48 Og da han saa, at de havde deres Nød med at ro (thi Vinden var dem imod), kommer han ved den fjerde Nattevagt til dem vandrende paa Søen. Og han vilde gaa dem forbi. 49 Men da de saa ham vandre paa Søen, mente de, at det var et Spøgelse, og de skrege. 50 Thi de saa ham alle og bleve forfærdede. Men han talte straks med dem og sagde til dem: „Værer frimodige, det er mig, frygter ikke!" 51 Og han steg op i Skibet til dem, og Vinden lagde sig, og de forfærdedes over al Maade ved sig selv. 52 Thi de havde ikke faaet Forstand af det, som var sket med Brødene; men deres Hjerte var forhærdet. 53 Og da de vare farne over til Landet, kom de til Genezareth og lagde til der. 54 Og da de traadte ud af Skibet, kendte man ham straks. 55 Og de løb om i hele den Egn og begyndte at bringe de syge paa deres Senge omkring, hvor de hørte, at han var. 56 Og hvor som helst han gik ind i Landsbyer eller Byer eller Gaarde, lagde de de syge paa Torvene og bade ham om, at de maatte røre blot ved Fligen af hans Klædebon; og alle de, som rørte ved ham, bleve helbredede.

7 Og Farisæerne og nogle af de skriftkloge, som vare komne fra Jerusalem, samle sig om ham. 2 Og da de saa nogle af hans Disciple holde Maaltid med vanhellige, det er utoede, Hænder 3 (thi Farisæerne og alle Jøderne spise ikke uden at to Hænderne omhyggeligt, idet de fastholde de gamles Overlevering; 4 og naar de komme fra Torvet, spise de ikke uden først at tvætte sig; og der er mange andre Ting, som de have vedtaget at holde, Tvætninger af Bægere og Krus og Kobberkar og Bænke), 5 saa spurgte Farisæerne og de skriftkloge ham ad: „Hvorfor vandre dine Disciple ikke efter de gamles Overlevering, men holde Maaltid med vanhellige Hænder?" 6 Men han sagde til dem: „Rettelig profeterede Esajas om eder, I Hyklere! som der er skrevet: „Dette Folk ærer mig med Læberne, men deres Hjerte er langt borte fra mig. 7 Men de dyrke mig forgæves, idet de lære Lærdomme, som ere Menneskers Bud." 8 I forlade Guds Bud og holde Menneskers Overlevering." 9 Og han sagde til dem: „Smukt ophæve I Guds Bud, for at I kunne holde eders Overlevering. 10 Thi Moses har sagt: „Ær din Fader og din Moder"; og: „Den, som bander Fader eller Moder, skal visselig dø." 11 Men I sige: Naar en Mand siger til sin Fader eller sin Moder: „Det, hvormed du skulde være hjulpen af mig, skal være

Korban (det er: Tempelgave), " 12 da tilstede I ham
ikke mere at gøre noget for sin Fader eller Moder, 13
idet I ophæve Guds Ord ved eders Overlevering, som I
have overleveret; og mange lignende Ting gøre I." 14
Og han kaldte atter Folkeskaren til sig og sagde til
dem: „Hører mig alle, og forstaar! 15 Der er intet uden
for Mennesket, som, naar det gaar ind i ham, kan
gøre ham uren; men hvad der gaar ud af Mennesket,
det er det, som gør Mennesket urent. 16 [Dersom
nogen har Øren at høre med, han høre!"] 17 Og da
han var gaaet ind i Huset og var borte fra Skaren,
spurgte hans Disciple ham om Lignelsen. 18 Og han
siger til dem: „Ere ogsaa I saa uforstandige? Forstaa
I ikke, at intet, som udenfra gaar ind i Mennesket,
kan gøre ham uren? 19 Thi det gaar ikke ind i hans
Hjerte, men i hans Bug og gaar ud ad den naturlige
Vej, og saaledes renses al Maden." 20 Men han sagde:
„Det, som gaar ud af Mennesket, dette gør Mennesket
urent. 21 Thi indvortes fra, fra Menneskenes Hjerte,
udgaa de onde Tanker, Utugt, Tyveri, Mord, 22 Hor,
Havesyge, Ondskab, Svig, Uterlighed, et ondt Øje,
Forhaanelse, Hovmod, Fremfusenhed; 23 alle disse
onde Ting udgaa indvortesfra og gøre Mennesket
urent." 24 Og han stod op og gik bort derfra til Tyrus's
og Sidons Egne. Og han gik ind i et Hus og vilde ikke,
at nogen skulde vide det. Og han kunde dog ikke være
skjult; 25 men en Kvinde, hvis lille Datter havde en
uren Aand, havde hørt om ham og kom straks ind og
faldt ned for hans Fødder; 26 (men Kvinden var græsk,
af Herkomst en Syrofønikerinde,) og hun bad ham
om, at han vilde uddrive den onde Aand af hendes
Datter. 27 Og han sagde til hende: „Lad først Børnene
mættes; thi det er ikke smukt at tage Børnenes Brød
og kaste det for de smaa Hunde." 28 Men hun svarede
og siger til ham: „Jo, Herre! ogsaa de smaa Hunde
æde under Bordet af Børnenes Smuler." 29 Og han
sagde til hende: „For dette Ords Skyld gaa bort; den
onde Aand er udfaren af din Datter." 30 Og hun gik
bort til sit Hus og fandt Barnet liggende paa Sengen
og den onde Aand udfaren. 31 Og da han gik bort igen
fra Tyrus's Egne, kom han over Sidon midt igennem
Dekapolis's Egne til Galilæas Sø. 32 Og de bringe ham
en døv, som ogsaa vanskeligt kunde tale, og bede ham
om, at han vilde lægge Haanden paa ham. 33 Og han
tog ham afsides fra Skaren og lagde sine Fingre i hans
Øren og spyttede og rørte ved hans Tunge 34 og saa
op til Himmelen, sukkede og sagde til ham: „Effata!"
det er: lad dig op! 35 Og hans Øren aabnedes, og straks
løstes hans Tunges Baand, og han talte ret. 36 Og han
bød dem, at de ikke maatte sige det til nogen; men jo
mere han bød dem, desto mere kundgjorde de det. 37
Og de bleve over al Maade slagne af Forundring og
sagde: „Han har gjort alle Ting vel; baade gør han, at
de døve høre, og at maalløse tale."

8 I de Dage, da der atter var en stor Skare, og de
intet havde at spise, kaldte han sine Disciple til sig
og siger til dem: 2 „Jeg ynkes inderligt over Skaren;
thi de have allerede tøvet hos mig i tre Dage og have
intet at spise. 3 Og dersom jeg lader dem gaa fastende
hjem, ville de vansmægte paa Vejen, og nogle af dem
ere komne langvejsfra." 4 Og hans Disciple svarede
ham: „Hvorfra skal nogen kunne mætte disse med
Brød her i en Ørken?" 5 Og han spurgte dem: „Hvor
mange Brød have I?" Og de sagde: „Syv." 6 Og han
byder Skaren at sætte sig ned paa Jorden; og han tog
de syv Brød, takkede, brød dem og gav sine Disciple
dem, at de skulde lægge dem for; og de lagde dem
for Skaren. 7 Og de havde nogle faa Smaafisk; og han
velsignede dem og sagde, at ogsaa disse skulde lægges
for. 8 Og de spiste og bleve mætte; og de opsamlede
af tiloversblevne Stykker syv Kurve. 9 Men de vare
omtrent fire Tusinde; og han lod dem gaa bort. 10
Og straks gik han om Bord i Skibet med sine Disciple
og kom til Dalmanuthas Egne. 11 Og Farisæerne gik
ud og begyndte at strides med ham og forlangte
af ham et Tegn fra Himmelen for at friste ham. 12
Og han sukkede dybt i sin Aand og siger: „Hvorfor
forlanger denne Slægt et Tegn? Sandelig, siger jeg
eder, der skal ikke gives denne Slægt noget Tegn!"
13 Og han forlod dem og gik atter om Bord og for
over til hin Side. 14 Og de havde glemt at tage Brød
med og havde kun eet Brød med sig i Skibet. 15 Og
han bød dem og sagde: „Ser til, tager eder i Vare
for Farisæernes Surdejg og Herodes's Surdejg!" 16
Og de tænkte med hverandre: „Det er, fordi vi ikke
have Brød." 17 Og da han mærkede dette, siger han
til dem: „Hvorfor tænke I paa, at I ikke have Brød?
Skønne I ikke endnu, og forstaa I ikke? Er eders Hjerte
forhærdet? 18 Have I Øjne og se ikke? Og have I Øren
og høre ikke? Og komme I ikke i Hu? 19 Da jeg brød de
fem Brød til de fem Tusinde, hvor mange Kurve fulde
af Stykker toge I da op?" De sige til ham: „Tolv." 20
„Og da jeg brød de syv til de fire Tusinde, hvor mange

Kurve fulde af Stykker toge I da op?" Og de sige til ham: „Syv." 21 Og han sagde til dem: „Hvorledes forstaa I da ikke?" 22 Og de komme til Bethsajda. Og man fører en blind til ham og beder ham om, at han vil røre ved ham. 23 Og han tog den blinde ved Haanden og førte ham uden for Landsbyen og spyttede paa hans Øjne og lagde Hænderne paa ham og spurgte ham, om han saa noget. 24 Og han saa op og sagde: „Jeg ser Menneskene; thi jeg ser noget ligesom Træer gaa omkring." 25 Derefter lagde han atter Hænderne paa hans Øjne, og han blev klarsynet og var helbredet og kunde se alle Ting tydeligt. 26 Og han sendte ham hjem og sagde: „Du maa ikke gaa ind i Landsbyen, [ej heller sige det til nogen i Landsbyen."] 27 Og Jesus og hans Disciple gik ud til Landsbyerne ved Kæsarea Filippi; og paa Vejen spurgte han sine Disciple og sagde til dem: „Hvem sige Menneskene, at jeg er?" 28 Og de sagde til ham: „Johannes Døberen; og andre: Elias; men andre: En af Profeterne." 29 Og han spurgte dem: „Men I, hvem sige I, at jeg er?" Peter svarede og siger til ham: „Du er Kristus." 30 Og han bød dem strengt, at de ikke maatte sige nogen dette om ham. 31 Og han begyndte at lære dem, at Menneskesønnen skulde lide meget og forkastes af de Ældste og Ypperstepræsterne og de skriftkloge og ihjelslaas og opstaa efter tre Dage. 32 Og han talte dette frit ud. Og Peter tog ham til Side og begyndte at sætte ham i Rette. 33 Men han vendte sig og saa paa sine Disciple og irettesatte Peter og siger: „Vig bag mig, Satan! thi du sanser ikke, hvad Guds er, men hvad Menneskers er." 34 Og han kaldte Skaren tillige med sine Disciple til sig og sagde til dem: „Den, som vil følge efter mig, han fornægte sig selv og tage sit Kors op og følge mig! 35 Thi den, som vil frelse sit Liv, skal miste det; men den, som mister sit Liv for min og Evangeliets Skyld, han skal frelse det. 36 Thi hvad gavner det et Menneske at vinde den hele Verden og at bøde med sin Sjæl? 37 Thi hvad kunde et Menneske give til Vederlag for sin Sjæl? 38 Thi den, som skammer sig ved mig og mine Ord i denne utro og syndige Slægt, ved ham skal ogsaa Menneskesønnen skamme sig, naar han kommer i sin Faders Herlighed med de hellige Engle."

9 Og han sagde til dem: „Sandelig, siger jeg eder, der er nogle af dem, som staa her, der ingenlunde skulle smage Døden, førend de se Guds Rige være kommet med Kraft." 2 Og seks Dage derefter tager Jesus Peter og Jakob og Johannes med sig og fører dem alene afsides op paa et højt Bjerg, og han blev forvandlet for deres Øjne. 3 Og hans Klæder bleve skinnende, meget hvide, saa at ingen Blegemand paa Jorden kan gøre Klæder saa hvide. 4 Og Elias tillige med Moses viste sig for dem, og de samtalede med Jesus. 5 Og Peter tog til Orde og siger til Jesus: „Rabbi! det er godt, at vi ere her, og lader os gøre tre Hytter, dig en og Moses en og Elias en." 6 Thi han vidste ikke, hvad han skulde sige; thi de vare blevne helt forfærdede. 7 Og der kom en Sky, som overskyggede dem; og en Røst kom fra Skyen: „Denne er min Søn, den elskede, hører ham!" 8 Og pludseligt, da de saa sig om, saa de ingen mere uden Jesus alene hos dem. 9 Og da de gik ned fra Bjerget, bød han dem, at de ikke maatte fortælle nogen, hvad de havde set, førend Menneskesønnen var opstanden fra de døde. 10 Og de fastholdt dette Ord hos sig selv og spurgte hverandre, hvad det er at opstaa fra de døde. 11 Og de spurgte ham og sagde: „De skriftkloge sige jo, at Elias bør først komme?" 12 Men han sagde til dem: „Elias kommer først og genopretter alting; og hvorledes er der skrevet om Menneskesønnen? At han skal lide meget og foragtes. 13 Men jeg siger eder, at baade er Elias kommen, og de gjorde ved ham alt, hvad de vilde, efter som der er skrevet om ham." 14 Og da de kom til Disciplene, saa de en stor Skare omkring dem og skriftkloge, som tvistedes med dem. 15 Og straks studsede hele Skaren, da de saa ham, og de løb hen og hilsede ham. 16 Og han spurgte dem: „Hvorom tvistes I med dem?" 17 Og en af Skaren svarede ham: „Mester! jeg har bragt min Søn til dig; han har en maalløs Aand. 18 Og hvor som helst den griber ham, slider den i ham, og han fraader og skærer Tænder, og han visner hen; og jeg har sagt til dine Disciple, at de skulde uddrive den, og de kunde ikke." 19 Men han svarede dem og sagde: „O du vantro Slægt! hvor længe skal jeg være hos eder, hvor længe skal jeg taale eder? Bringer ham til mig!" 20 Og de ledte ham frem til ham; og da han saa ham, sled Aanden straks i ham, og han faldt om paa Jorden og væltede sig og fraadede. 21 Og han spurgte hans Fader: „Hvor længe er det siden, at dette er kommet over ham?" Men han sagde: „Fra Barndommen af; 22 og den har ofte kastet ham baade i Ild og i Vand for at ødelægge ham; men om du formaar noget, da forbarm dig over os,

og hjælp os!" 23 Men Jesus sagde til ham: „Om du formaar! Alle Ting ere mulige for den, som tror." 24 Straks raabte Barnets Fader og sagde med Taarer: „Jeg tror, hjælp min Vantro!" 25 Men da Jesus saa, at Skaren stimlede sammen, truede han den urene Aand og sagde til den: „Du maalløse og døve Aand! jeg byder dig, far ud af ham, og far ikke mere ind i ham!" 26 Da skreg og sled den meget i ham og for ud, og han blev ligesom død, saa at de fleste sagde: „Han er død." 27 Men Jesus tog ham ved Haanden og rejste ham op; og han stod op. 28 Og da han var kommen ind i et Hus, spurgte hans Disciple ham i Enrum: „Hvorfor kunde vi ikke uddrive den?" 29 Og han sagde til dem: „Denne Slags kan ikke fare ud ved noget, uden ved Bøn og Faste." 30 Og da de gik ud derfra, vandrede de igennem Galilæa; og han vilde ikke, at nogen skulde vide det. 31 Thi han lærte sine Disciple og sagde til dem: „Menneskesønnen overgives i Menneskers Hænder, og de skulle slaa ham ihjel; og naar han er ihjelslaaet, skal han opstaa tre Dage efter." 32 Men de forstode ikke det Ord og frygtede for at spørge ham. 33 Og de kom til Kapernaum, og da han var kommen ind i Huset, spurgte han dem: „Hvad var det, I overvejede med hverandre paa Vejen?" 34 Men de tav; thi de havde talt med hverandre paa Vejen om, hvem der var den største. 35 Og han satte sig og kaldte paa de tolv og siger til dem: „Dersom nogen vil være den første, han skal være den sidste af alle og alles Tjener." 36 Og han tog et lille Barn og stillede det midt iblandt dem og tog det i Favn og sagde til dem: 37 „Den, som modtager eet af disse smaa Børn for mit Navns Skyld, modtager mig; og den, som modtager mig, modtager ikke mig, men den, som udsendte mig." 38 Johannes sagde til ham: „Mester! vi saa en, som ikke følger os, uddrive onde Aander i dit Navn; og vi forbøde ham det, fordi han ikke følger os." 39 Men Jesus sagde: „Forbyder ham det ikke; thi der er ingen, som gør en kraftig Gerning i mit Navn og snart efter kan tale ilde om mig. 40 Thi den, som ikke er imod os, er for os. 41 Thi den, som giver eder et Bæger Vand at drikke i mit Navn, fordi I høre Kristus til, sandelig, siger jeg eder, han skal ingenlunde miste sin Løn. 42 Og den, som forarger en af disse smaa, som tro, for ham var det bedre, at der laa en Møllesten om hans Hals, og han var kastet i Havet. 43 Og dersom din Haand forarger dig, saa hug den af; det er bedre for dig at gaa som en Krøbling ind til Livet end at have to Hænder og fare til Helvede til den uudslukkelige Ild, (Geenna g1067) 44 [hvor deres Orm ikke dør, og Ilden ikke udslukkes.] 45 Og dersom din Fod forarger dig, saa hug den af; det er bedre for dig at gaa lam ind til Livet end at have to Fødder og blive kastet i Helvede, (Geenna g1067) 46 [hvor deres Orm ikke dør, og Ilden ikke udslukkes.] 47 Og dersom dit Øje forarger dig, saa riv det ud; det er bedre for dig at gaa enøjet ind i Guds Rige end at have to Øjne og blive kastet i Helvede, (Geenna g1067) 48 hvor deres Orm ikke dør, og Ilden ikke udslukkes. 49 Thi enhver skal saltes med Ild, og alt Offer skal saltes med Salt. 50 Saltet er godt; men dersom Saltet bliver saltløst, hvormed ville I da give det sin Kraft igen? Haver Salt i eder selv, og holder Fred med hverandre!"

10 Og han bryder op derfra og kommer til Judæas Egne og Landet hinsides Jordan, og atter samler der sig Skarer om ham; og han lærte dem atter, som han plejede. 2 Og Farisæerne kom hen og spurgte ham for at friste ham: „Er det en Mand tilladt at skille sig fra sin Hustru?" 3 Men han svarede og sagde til dem: „Hvad har Moses budt eder?" 4 Men de sagde: „Moses tilstedte at skrive et Skilsmissebrev og skille sig fra hende." 5 Og Jesus sagde til dem: „For eders Hjerters Haardheds Skyld skrev han eder dette Bud. 6 Men fra Skabningens Begyndelse skabte Gud dem som Mand og Kvinde. 7 Derfor skal en Mand forlade sin Fader og Moder, [og holde fast ved sin Hustru;] 8 og de to skulle blive til eet Kød. Saaledes ere de ikke længer to, men eet Kød. 9 Derfor, hvad Gud har sammenføjet, maa et Menneske ikke adskille." 10 Og i Huset spurgte Disciplene ham atter om dette. 11 Og han siger til dem: „Den, som skiller sig fra sin Hustru og tager en anden til Ægte, han bedriver Hor imod hende. 12 Og dersom hun efter at have skilt sig fra sin Mand ægter en anden, bedriver hun Hor." 13 Og de bare smaa Børn til ham, for at han skulde røre ved dem; men Disciplene truede dem, som bare dem frem. 14 Men da Jesus saa det, blev han vred og sagde til dem: „Lader de smaa Børn komme til mig; formener dem det ikke, thi Guds Rige hører saadanne til. 15 Sandelig, siger jeg eder, den, som ikke modtager Guds Rige ligesom et lille Barn, han skal ingenlunde komme ind i det." 16 Og han tog dem i Favn og lagde Hænderne paa dem og velsignede dem. 17 Og da han gik ud paa Vejen, løb en hen og faldt paa Knæ for ham

og spurgte ham: „Gode Mester! hvad skal jeg gøre, for at jeg kan arve et evigt Liv?" (aiōnios g166) 18 Men Jesus sagde til ham: „Hvorfor kalder du mig god? Ingen er god, uden een, nemlig Gud. 19 Du kender Budene: Du maa ikke bedrive Hor; du maa ikke slaa ihjel; du maa ikke stjæle; du maa ikke sige falsk Vidnesbyrd; du maa ikke besvige; ær din Fader og din Moder." 20 Men han sagde til ham: „Mester! det har jeg holdt alt sammen fra min Ungdom af." 21 Men Jesus saa paa ham og fattede Kærlighed til ham og sagde til ham: „Een Ting fattes dig; gaa bort, sælg alt, hvad du har, og giv det til de fattige, saa skal du have en Skat i Himmelen; og kom saa og følg mig!" 22 Men han blev ilde til Mode over den Tale og gik bedrøvet bort; thi han havde meget Gods. 23 Og Jesus saa sig omkring og siger til sine Disciple: „Hvor vanskeligt komme de, som have Rigdom, ind i Guds Rige!" 24 Men Disciplene bleve forfærdede over hans Ord. Men Jesus tog atter til Orde og siger til dem: „Børn, hvor vanskeligt er det, at [de, som forlade sig paa Rigdom, kunne] komme ind i Guds Rige! 25 Det er lettere for en Kamel at gaa igennem et Naaleøje end for en rig at gaa ind i Guds Rige." 26 Men de forfærdedes overmaade og sagde til hverandre: „Hvem kan da blive frelst?" 27 Jesus saa paa dem og siger: „For Mennesker er det umuligt, men ikke for Gud; thi alle Ting ere mulige for Gud." 28 Peter tog til Orde og sagde til ham: „Se, vi have forladt alle Ting og fulgt dig." 29 Jesus sagde: „Sandelig, siger jeg eder, der er ingen, som har forladt Hus eller Brødre eller Søstre eller Moder eller Fader eller Børn eller Marker for min og for Evangeliets Skyld, 30 uden at han jo skal faa hundrede Fold igen, nu i denne Tid Huse og Brødre og Søstre og Mødre og Børn og Marker tillige med Forfølgelser, og i den kommende Verden et evigt Liv. (aiōn g165, aiōnios g166) 31 Men mange af de første skulle blive de sidste, og af de sidste de første." 32 Men de vare paa Vejen op til Jerusalem, og Jesus gik foran dem, og de vare forfærdede, og de, som fulgte med, vare bange. Og han tog atter de tolv til sig og begyndte at sige dem, hvad der skulde times ham: 33 „Se, vi drage op til Jerusalem, og Menneskesønnen skal overgives til Ypperstepræsterne og de skriftkloge, og de skulle dømme ham til Døden og overgive ham til Hedningerne; 34 og de skulle spotte ham og spytte paa ham og hudstryge ham og ihjelslaa ham, og tre Dage efter skal han opstaa." 35 Og Jakob og Johannes, Zebedæus's Sønner, gaa hen til ham og sige: „Mester! vi ønske, at du vil gøre for os det, vi ville bede dig om." 36 Og han sagde til dem: „Hvad ønske I, at jeg skal gøre for eder?" 37 Men de sagde til ham: „Giv os, at vi maa sidde, den ene ved din højre Side og den anden ved din venstre Side i din Herlighed." 38 Men Jesus sagde til dem: „I vide ikke, hvad I bede om. Kunne I drikke den Kalk, som jeg drikker, eller døbes med den Daab, som jeg døbes med?" 39 Men de sagde til ham: „Det kunne vi." Men Jesus sagde til dem: „Den Kalk, som jeg drikker, skulle I drikke, og den Daab, som jeg døbes med, skulle I døbes med; 40 men det at sidde ved min højre eller ved min venstre Side tilkommer det ikke mig at give; men det gives til dem, hvem det er beredt." 41 Og da de ti hørte det, begyndte de at blive vrede paa Jakob og Johannes. 42 Og Jesus kaldte dem til sig og siger til dem: „I vide, at de, der gælde for Folkenes Fyrster, herske over dem, og de store iblandt dem bruge Myndighed over dem. 43 Men saaledes er det ikke iblandt eder; men den, som vil blive stor iblandt eder, skal være eders Tjener; 44 og den, som vil blive den første af eder, skal være alles Tjener; 45 thi ogsaa Menneskesønnen er ikke kommen for at lade sig tjene, men for at tjene og give sit Liv til en Genløsning for mange." 46 Og de komme til Jeriko; og da han gik ud af Jeriko tillige med sine Disciple og en stor Skare, sad Timæus's Søn, Bartimæus, en blind Tigger, ved Vejen. 47 Og da han hørte, at det var Jesus af Nazareth, begyndte han at raabe og sige: „Du Davids Søn, Jesus, forbarm dig over mig!" 48 Og mange truede ham, for at han skulde tie; men han raabte meget stærkere: „Du Davids Søn, forbarm dig over mig!" 49 Og Jesus stod stille og sagde: „Kalder paa ham!" Og de kalde paa den blinde og sige til ham: „Vær frimodig, staa op! han kalder paa dig." 50 Men han kastede sin Overkjortel af sig, sprang op og kom til Jesus. 51 Og Jesus tog til Orde og sagde til ham: „Hvad vil du, at jeg skal gøre for dig?" Men den blinde sagde til ham: „Rabbuni, at jeg kan blive seende!" 52 Og Jesus sagde til ham: „Gaa bort, din Tro har frelst dig." Og straks blev han seende, og han fulgte ham paa Vejen.

11 Og da de nærme sig til Jerusalem, til Bethfage og Bethania ved Oliebjerget, udsender han to af sine Disciple og siger til dem: 2 „Gaar hen til den Landsby, som ligger lige for eder, og straks, naar I komme ind i den, skulle I finde et Føl bundet, paa hvilket der

endnu aldrig har siddet noget Menneske; løser det og fører det hid! 3 Og dersom nogen siger til eder: Hvorfor gøre I dette? da siger: Herren har Brug for det, og han sender det straks herhen igen." 4 Og de gik hen og fandt Føllet bundet ved Døren udenfor ved Gyden, og de løse det. 5 Og nogle af dem, som stode der, sagde til dem: „Hvad gøre I, at I løse Føllet?" 6 Men de sagde til dem, ligesom Jesus havde sagt, og de tilstedte dem det. 7 Og de føre Føllet til Jesus og lægge deres Klæder paa det, og han satte sig paa det. 8 Og mange bredte deres Klæder paa Vejen, andre Kviste, som de afskare paa Markerne. 9 Og de, som gik foran, og de, som fulgte efter, raabte: „Hosanna! velsignet være den, som kommer, i Herrens Navn! 10 Velsignet være vor Fader Davids Rige, som kommer, Hosanna i det højeste!" 11 Og han gik ind i Jerusalem, i Helligdommen, og da han havde beset alt, gik han, da det allerede var Aftenstid, ud til Bethania med de tolv. 12 Og den følgende Dag, da de gik ud fra Bethania, blev han hungrig. 13 Og da han saa et Figentræ langt borte, som havde Blade, gik han derhen, om han maaske kunde finde noget derpaa, og da han kom til det, fandt han intet uden Blade; thi det var ikke Figentid. 14 Og han tog til Orde og sagde til det: „Aldrig i Evighed skal nogen mere spise Frugt af dig!" Og hans Disciple hørte det. (aiōn g165) 15 Og de komme til Jerusalem; og han gik ind i Helligdommen og begyndte at uddrive dem, som solgte og købte i Helligdommen, og han væltede Vekselerernes Borde og Duekræmmernes Stole. 16 Og han tilstedte ikke, at nogen bar nogen Ting igennem Helligdommen. 17 Og han lærte og sagde til dem: „Er der ikke skrevet, at mit Hus skal kaldes et Bedehus for alle Folkeslagene? Men I have gjort det til en Røverkule." 18 Og Ypperstepræsterne og de skriftkloge hørte det, og de søgte, hvorledes de kunde slaa ham ihjel; thi de frygtede for ham, eftersom hele Skaren blev slagen af Forundring over hans Lære. 19 Og da det blev Aften, gik han uden for Staden. 20 Og da de om Morgenen gik forbi, saa de, at Figentræet var visnet fra Roden af. 21 Og Peter kom det i Hu og siger til ham: „Rabbi! se Figentræet, som du forbandede, er visnet." 22 Og Jesus svarede og siger til dem: „Haver Tro til Gud! 23 Sandelig, siger jeg eder, den, som siger til dette Bjerg: Løft dig op og kast dig i Havet, og ikke tvivler i sit Hjerte, men tror, at det sker, som han siger, ham skal det ske. 24 Derfor siger jeg eder: Alt, hvad I bede om og begære, tror, at I have faaet det, saa skal det ske eder. 25 Og naar I staa og bede, da forlader, dersom I have noget imod nogen, for at ogsaa eders Fader, som er i Himlene, maa forlade eder eders Overtrædelser. 26 [Men dersom I ikke forlade, skal eders Fader, som er i Himlene, ej heller forlade eders Overtrædelser]. 27 Og de komme atter til Jerusalem; og medens han gik omkring i Helligdommen, komme Ypperstepræsterne og de skriftkloge og de Ældste hen til ham. 28 Og de sagde til ham: „Af hvad Magt gør du disse Ting? eller hvem har givet dig denne Magt til at gøre disse Ting?" 29 Men Jesus sagde til dem: „Jeg vil spørge eder om een Ting, og svarer mig derpaa, saa vil jeg sige eder, af hvad Magt jeg gør disse Ting. 30 Johannes's Daab, var den fra Himmelen eller fra Mennesker? Svarer mig!" 31 Og de tænkte ved sig selv og sagde: „Sige vi: Fra Himmelen, da vil han sige, hvorfor troede I ham da ikke? 32 Men sige vi: Fra Mennesker" — saa frygtede de for Folket; thi alle holdt for, at Johannes virkelig var en Profet. 33 Og de svare og sige til Jesus: „Vi vide det ikke." Og Jesus siger til dem: „Saa siger jeg eder ikke heller, af hvad Magt jeg gør disse Ting."

12 Og han begyndte at tale til dem i Lignelser: „En Mand plantede en Vingaard og satte et Gærde derom og gravede en Perse og byggede et Taarn, og han lejede den ud til Vingaardsmænd og drog udenlands. 2 Og da Tiden kom, sendte han en Tjener til Vingaardsmændene, for at han af Vingaardsmændene kunde faa af Vingaardens Frugter. 3 Og de grebe ham og sloge ham og sendte ham tomhændet bort. 4 Og han sendte atter en anden Tjener til dem; og ham sloge de i Hovedet og vanærede. 5 Og han sendte en anden; og ham sloge de ihjel; og mange andre; nogle sloge de, og andre dræbte de. 6 Endnu een havde han, en elsket Søn; ham sendte han til sidst til dem, idet han sagde: „De ville undse sig for min Søn." 7 Men hine Vingaardsmænd sagde til hverandre: „Det er Arvingen; kommer, lader os slaa ham ihjel, saa bliver Arven vor." 8 Og de grebe ham og sloge ham ihjel og kastede ham ud af Vingaarden. 9 Hvad vil da Vingaardens Herre gøre? Han vil komme og ødelægge Vingaardsmændene og give Vingaarden til andre. 10 Have I ikke ogsaa læst dette Skriftord: Den Sten, som Bygningsmændene forkastede, den er bleven til en Hovedhjørnesten? 11 Fra Herren er dette kommet, og det er underligt for vore Øjne." 12 Og de søgte

at gribe ham, men de frygtede for Mængden; thi de forstode, at han sagde denne Lignelse imod dem; og de forlode ham og gik bort. 13 Og de sende nogle til ham af Farisæerne og af Herodianerne, for at de skulde fange ham i Ord. 14 Og de kom og sagde til ham: „Mester! vi vide, at du er sanddru og ikke bryder dig om nogen; thi du ser ikke paa Menneskers Person, men lærer Guds Vej i Sandhed. Er det tilladt at give Kejseren Skat eller ej? Skulle vi give eller ikke give?" 15 Men da han saa deres Hykleri, sagde han til dem: „Hvorfor friste I mig? Bringer mig en Denar, for at jeg kan se den." 16 Men de bragte den. Og han siger til dem: „Hvis Billede og Overskrift er dette?" Men de sagde til ham: „Kejserens." 17 Og Jesus sagde til dem: „Giver Kejseren, hvad Kejserens er, og Gud, hvad Guds er." Og de undrede sig over ham. 18 Og der kommer Saddukæere til ham, hvilke jo sige, at der ingen Opstandelse er, og de spurgte ham og sagde: 19 „Mester! Moses har foreskrevet os, at naar nogens Broder dør og efterlader en Hustru og ikke efterlader noget Barn, da skal hans Broder tage hans Hustru og oprejse sin Broder Afkom. 20 Der var syv Brødre; og den første tog en Hustru, og da han døde, efterlod han ikke Afkom. 21 Og den anden tog hende og døde uden at efterlade Afkom, og den tredje ligesaa. 22 Og alle syv, de efterlode ikke Afkom. Sidst af dem alle døde ogsaa Hustruen. 23 I Opstandelsen, naar de opstaa, hvem af dem skal saa have hende til Hustru? Thi de have alle syv haft hende til Hustru." 24 Jesus sagde til dem: „Er det ikke derfor, I fare vild, fordi I ikke kende Skrifterne, ej heller Guds Kraft? 25 Thi naar de opstaa fra de døde, da tage de hverken til Ægte eller bortgiftes, men de ere som Engle i Himlene. 26 Men hvad de døde angaar, at de oprejses, have I da ikke læst i Mose Bog i Stedet om Tornebusken, hvorledes Gud talede til ham og sagde: Jeg er Abrahams Gud og Isaks Gud og Jakobs Gud? 27 Han er ikke dødes, men levendes Gud; I fare meget vild." 28 Og en af de skriftkloge, som havde hørt deres Ordskifte og set, at han svarede dem godt, kom til ham og spurgte ham: „Hvilket Bud er det første af alle?" 29 Jesus svarede: „Det første er: Hør Israel! Herren, vor Gud, Herren er een; 30 og du skal elske Herren din Gud af hele dit Hjerte og af hele din Sjæl og af hele dit Sind og af hele din Styrke. 31 Et andet er dette: Du skal elske din Næste som dig selv. Større end disse er intet andet Bud." 32 Og den skriftkloge sagde til ham: „Rigtigt, Mester, og med Sandhed har du sagt, at han er een, og der er ingen anden foruden ham. 33 Og at elske ham af hele sit Hjerte og af hele sin Forstand og af hele sin Styrke og at elske sin Næste som sig selv, det er mere end alle Brændofrene og Slagtofrene." 34 Og da Jesus saa, at han svarede forstandigt, sagde han til ham: „Du er ikke langt fra Guds Rige." Og ingen vovede mere at rette Spørgsmaal til ham. 35 Og da Jesus lærte i Helligdommen, tog han til Orde og sagde: „Hvorledes sige de skriftkloge, at Kristus er Davids Søn? 36 David selv sagde ved den Helligaand: Herren sagde til min Herre: Sæt dig ved min højre Haand, indtil jeg faar lagt dine Fjender som en Skammel for dine Fødder. 37 David selv kalder ham Herre; hvorledes er han da hans Søn?" Og den store Skare hørte ham gerne. 38 Og han sagde i sin Undervisning: „Tager eder i Vare for de skriftkloge, som gerne ville gaa i lange Klæder og lade sig hilse paa Torvene 39 og gerne ville have de fornemste Pladser i Synagogerne og sidde øverst til Bords ved Maaltiderne; 40 de, som opæde Enkers Huse og paa Skrømt bede længe, disse skulle faa des haardere Dom." 41 Og han satte sig lige over for Tempelblokken og saa, hvorledes Mængden lagde Penge i Blokken, og mange rige lagde meget deri. 42 Og der kom en fattig Enke og lagde to Skærve i, hvilket er en Hvid. 43 Og han kaldte sine Disciple til sig og sagde til dem: „Sandelig, siger jeg eder, denne fattige Enke har lagt mere deri end alle de, som lagde i Tempelblokken. 44 Thi de lagde alle af deres Overflod; men hun lagde af sin Fattigdom alt det, hun havde, sin hele Ejendom."

13 Og da han gik ud af Helligdommen, siger en af hans Disciple til ham: „Mester, se, hvilke Stene og hvilke Bygninger!" 2 Og Jesus sagde til ham: „Ser du disse store Bygninger? der skal ikke lades Sten paa Sten, som jo skal nedbrydes." 3 Og da han sad paa Oliebjerget, lige over for Helligdommen, spurgte Peter og Jakob og Johannes og Andreas ham afsides: 4 „Sig os, naar skal dette ske, og hvilket er Tegnet, naar alt dette skal til at fuldbyrdes?" 5 Men Jesus begyndte at sige til dem: „Ser til, at ingen forfører eder! 6 Mange skulle paa mit Navn komme og sige: Det er mig; og de skulle forføre mange. 7 Men naar I høre om Krige og Krigsrygter, da lader eder ikke forskrække, thi det maa ske; men Enden er ikke endda. 8 Thi Folk skal rejse sig mod Folk, og Rige mod Rige, og

der skal være Jordskælv her og der, og der skal være Hungersnød og Oprør. Dette er Veernes Begyndelse. **9** Men I, tager Vare paa eder selv; de skulle overgive eder til Raadsforsamlinger og til Synagoger; I skulle piskes og stilles for Landshøvdinger og Konger for min Skyld, dem til et Vidnesbyrd. **10** Og Evangeliet bør først prædikes for alle Folkeslagene. **11** Og naar de føre eder hen og overgive eder, da bekymrer eder ikke forud for, hvad I skulle tale; men hvad der bliver givet eder i den samme Time, det skulle I tale; thi I ere ikke de, som tale, men den Helligaand. **12** Og Broder skal overgive Broder til Døden, og Fader sit Barn; og Børn skulle staa op mod Forældre og slaa dem ihjel. **13** Og I skulle hades af alle for mit Navns Skyld; men den, som holder ud indtil Enden, han skal blive frelst. **14** Men naar I se Ødelæggelsens Vederstyggelighed staa, hvor den ikke bør, (den, som læser det, han give Agt!) da skulle de, som ere i Judæa, fly til Bjergene; **15** men den, som er paa Taget, stige ikke ned eller gaa ind for at hente noget fra sit Hus; **16** og den, som er paa Marken, vende ikke tilbage for at hente sine Klæder! **17** Men ve de frugtsommelige og dem, som give Die, i de Dage! **18** Men beder om, at det ikke skal ske om Vinteren; **19** thi i de Dage skal der være en saadan Trængsel, som der ikke har været fra Skabningens Begyndelse, da Gud skabte den, indtil nu, og som der heller ikke skal komme. **20** Og dersom Herren ikke afkortede de Dage, da blev intet Kød frelst; men for de udvalgtes Skyld, som han har udvalgt, har han afkortet de Dage. **21** Og dersom nogen da siger til eder: Se, her er Kristus, eller se der! da tror det ikke. **22** Thi falske Krister og falske Profeter skulle fremstaa og gøre Tegn og Undergerninger for at forføre, om det var muligt, de udvalgte. **23** Men I, vogter eder; jeg har sagt eder alt forud." **24** Men i de Dage, efter den Trængsel, skal Solen formørkes, og Maanen ikke give sit Skin, **25** og Stjernerne skulle falde ned fra Himmelen, og de Kræfter, som ere i Himlene, skulle rystes. **26** Og da skulle de se Menneskesønnen komme i Skyerne med megen Kraft og Herlighed. **27** Og da skal han udsende sine Engle og samle sine udvalgte fra de fire Vinde, fra Jordens Ende indtil Himmelens Ende. **28** Men lærer Lignelsen af Figentræet: Naar dets Gren allerede er bleven blød, og Bladene skyde frem, da skønne I, at Sommeren er nær. **29** Saaledes skulle ogsaa I, naar I se disse Ting, skønne, at han er nær for Døren. **30** Sandelig, siger jeg eder, denne Slægt skal ingenlunde forgaa, førend alle disse Ting ere skete. **31** Himmelen og Jorden skulle forgaa, men mine Ord skulle ingenlunde forgaa. **32** Men om den Dag og Time ved ingen, end ikke Englene i Himmelen, heller ikke Sønnen, men alene Faderen. **33** Ser til, vaager og beder; thi I vide ikke, naar Tiden er der. **34** Ligesom en Mand, der drog udenlands, forlod sit Hus og gav sine Tjenere Fuldmagt, hver sin Gerning, og bød Dørvogteren, at han skulde vaage, — **35** vaager derfor; thi I vide ikke, naar Husets Herre kommer, enten om Aftenen eller ved Midnat eller ved Hanegal eller om Morgenen; **36** for at han ikke, naar han kommer pludseligt, skal finde eder sovende! **37** Men hvad jeg siger eder, det siger jeg alle: Vaager!"

14 Men to Dage derefter var det Paaske og de usyrede Brøds Højtid. Og Ypperstepræsterne og de skriftkloge søgte, hvorledes de med List kunde gribe og ihjelslaa ham. **2** Thi de sagde: „Ikke paa Højtiden, for at der ikke skal blive Oprør iblandt Folket." **3** Og da han var i Bethania, i Simon den spedalskes Hus, kom der, medens han sad til Bords, en Kvinde, som havde en Alabastkrukke med ægte, saare kostbar Nardussalve; og hun sønderbrød Alabastkrukken og udgød den paa hans Hoved. **4** Men der var nogle, som bleve vrede hos sig selv og sagde: „Hvortil er denne Spilde af Salven sket? **5** Denne Salve kunde jo være solgt for mere end tre Hundrede Denarer og være given til de fattige." Og de overfusede hende. **6** Men Jesus sagde: „Lader hende være, hvorfor volde I hende Fortrædeligheder? Hun har gjort en god Gerning imod mig. **7** De fattige have I jo altid hos eder, og naar I ville, kunne I gøre vel imod dem; men mig have I ikke altid. **8** Hun gjorde, hvad hun kunde; hun salvede forud mit Legeme til Begravelsen. **9** Sandelig, siger jeg eder, hvor som helst i hele Verden Evangeliet bliver prædiket, skal ogsaa det, som hun har gjort, omtales til hendes Ihukommelse." **10** Og Judas Iskariot, en af de tolv, gik hen til Ypperstepræsterne for at forraade ham til dem. **11** Men da de hørte det, bleve de glade og de lovede at give ham Penge; og han søgte, hvorledes han kunde faa Lejlighed til at forraade ham. **12** Og paa de usyrede Brøds første Dag, da man slagtede Paaskelammet, sige hans Disciple til ham: „Hvor vil du, at vi skulle gaa hen og træffe Forberedelse til, at du kan spise Paaskelammet?" **13** Og han sender to af sine Disciple og siger til dem: „Gaar ind i Staden, saa skal der møde eder en Mand, som bærer en

Vandkrukke; følger ham; 14 og hvor han gaar ind, der skulle I sige til Husbonden: Mesteren siger: Hvor er mit Herberge, hvor jeg kan spise Paaskelammet med mine Disciple? 15 Og han skal vise eder en stor Sal, opdækket og rede; og der skulle I berede det for os." 16 Og hans Disciple gik bort og kom ind i Staden og fandt det, saaledes som han havde sagt dem; og de beredte Paaskelammet. 17 Og da det var blevet Aften, kommer han med de tolv. 18 Og medens de sade til Bords og spiste, sagde Jesus: „Sandelig siger jeg eder, en af eder, som spiser med mig, vil forraade mig." 19 De begyndte at bedrøves og at sige til ham, en efter en: „Det er dog vel ikke mig?" 20 Men han sagde til dem: „En af de tolv, den, som dypper med mig i Fadet. 21 Thi Menneskesønnen gaar vel bort, som der er skrevet om ham; men ve det Menneske, ved hvem Menneskesønnen bliver forraadt! Det var godt for det Menneske, om han ikke var født." 22 Og medens de spiste, tog han Brød, velsignede og brød det og gav dem det og sagde: „Tager det; dette er mit Legeme." 23 Og han tog en Kalk, takkede og gav dem den; og de drak alle deraf. 24 Og han sagde til dem: „Dette er mit Blod, Pagtens, hvilket udgydes for mange. 25 Sandelig, siger jeg eder, at jeg skal ingen Sinde mere drikke af Vintræets Frugt indtil den Dag, da jeg skal drikke den ny i Guds Rige." 26 Og da de havde sunget Lovsangen, gik de ud til Oliebjerget. 27 Og Jesus siger til dem: „I skulle alle forarges; thi der er skrevet: Jeg vil slaa Hyrden, og Faarene skulle adspredes. 28 Men efter at jeg er bleven oprejst, vil jeg gaa forud for eder til Galilæa." 29 Men Peter sagde til ham: „Dersom de endog alle forarges, vil jeg dog ikke forarges." 30 Og Jesus siger til ham: „Sandelig siger jeg dig, i Dag, i denne Nat, førend Hanen galer to Gange, skal du fornægte mig tre Gange." 31 Men han sagde end yderligere: „Om jeg end skulde dø med dig, vil jeg ingenlunde fornægte dig." Men ligesaa sagde de ogsaa alle. 32 Og de komme til en Gaard, hvis Navn var Gethsemane; og han siger til sine Disciple: „Sætter eder her, imedens jeg beder." 33 Og han tager Peter og Jakob og Johannes med sig, og han begyndte at forfærdes og svarlig at ængstes. 34 Og han siger til dem: „Min Sjæl er dybt bedrøvet indtil Døden; bliver her og vaager!" 35 Og han gik lidt frem, kastede sig ned paa Jorden og bad om, at den Time maatte gaa ham forbi, om det var muligt. 36 Og han sagde: „Abba Fader! alting er dig muligt; tag denne Kalk fra mig; dog ikke hvad jeg vil, men hvad du vil." 37 Og han kommer og finder dem sovende og siger til Peter: „Simon, sover du? Kunde du ikke vaage een Time? 38 Vaager og beder, for at I ikke skulle falde i Fristelse; Aanden er vel redebon, men Kødet er skrøbeligt." 39 Og han gik atter hen og bad og sagde det samme Ord. 40 Og han vendte tilbage og fandt dem atter sovende; thi deres Øjne vare betyngede, og de vidste ikke, hvad de skulde svare ham. 41 Og han kommer tredje Gang og siger til dem: „Sove I fremdeles og hvile eder? Det er nok; Timen er kommen; se, Menneskesønnen forraades i Synderes Hænder. 42 Staar op, lader os gaa; se, han, som forraader mig, er nær." 43 Og straks, medens han endnu talte, kommer Judas, en af de tolv, og med ham en stor Skare med Sværd og Knipler fra Ypperstepræsterne og de skriftkloge og de Ældste. 44 Men han, som forraadte ham, havde givet dem et aftalt Tegn og sagt: „Den, som jeg kysser, ham er det; griber ham, og fører ham sikkert bort!" 45 Og da han kom, traadte han straks hen til ham og siger: „Rabbi! Rabbi!" og han kyssede ham. 46 Men de lagde Haand paa ham og grebe ham. 47 Men en af dem, som stode hos, drog Sværdet, slog Ypperstepræstens Tjener og afhuggede hans Øre. 48 Og Jesus svarede og sagde til dem: „I ere gaaede ud som imod en Røver, med Sværd og med Knipler for at fange mig. 49 Daglig var jeg hos eder i Helligdommen og lærte, og I grebe mig ikke; men dette sker, for at Skrifterne skulle opfyldes." 50 Og de forlode ham alle og flyede. 51 Og en enkelt, et ungt Menneske, som havde et Linklæde over det blotte Legeme, fulgte med ham; og de gribe ham; 52 men han slap Linklædet og flygtede nøgen. 53 Og de førte Jesus hen til Ypperstepræsten; og alle Ypperstepræsterne og de Ældste og de skriftkloge komme sammen hos ham. 54 Og Peter fulgte ham i Frastand til ind i Ypperstepræstens Gaard, og han sad hos Svendene og varmede sig ved Ilden. 55 Men Ypperstepræsterne og hele Raadet søgte Vidnesbyrd imod Jesus, for at de kunde aflive ham; og de fandt intet. 56 Thi mange sagde falsk Vidnesbyrd imod ham, men Vidnesbyrdene stemmede ikke overens. 57 Og nogle stode op og vidnede falsk imod ham og sagde: 58 „Vi have hørt ham sige: Jeg vil nedbryde dette Tempel, som er gjort med Hænder, og i tre Dage bygge et andet, som ikke er gjort med Hænder." 59 Og end ikke saaledes stemmede deres Vidnesbyrd overens. 60 Og Ypperstepræsten stod op midt iblandt dem og spurgte

Jesus og sagde: „Svarer du slet intet paa, hvad disse vidne imod dig?" 61 Men han tav og svarede intet. Atter spurgte Ypperstepræsten ham og siger til ham: „Er du Kristus, den Højlovedes Søn?" 62 Men Jesus sagde: „Jeg er det; og I skulle se Menneskesønnen sidde ved Kraftens højre Haand og komme med Himmelens Skyer." 63 Men Ypperstepræsten sønderrev sine Klæder og sagde: „Hvad have vi længere Vidner nødig? 64 I have hørt Gudsbespottelsen; hvad tykkes eder?" Men de fældede alle den Dom over ham, at han var skyldig til Døden. 65 Og nogle begyndte at spytte paa ham og tilhylle hans Ansigt og give ham Næveslag og sige til ham: „Profetér!" og Svendene modtoge ham med Slag paa Kinden. 66 Og medens Peter var nedenfor i Gaarden, kommer en af Ypperstepræstens Piger, 67 og da hun ser Peter varme sig, ser hun paa ham og siger: „Ogsaa du var med Nazaræeren, med Jesus." 68 Men han nægtede og sagde: „Jeg hverken ved eller forstaar, hvad du siger; " og han gik ud i Forgaarden, og Hanen galede. 69 Og Pigen saa ham og begyndte atter at sige til dem, som stode hos: „Denne er en af dem." 70 Men han nægtede det atter. Og lidt derefter sagde atter de, som stode hos, til Peter: „Sandelig du er en af dem; du er jo ogsaa en Galilæer." 71 Men han begyndte at forbande sig og sværge: „Jeg kender ikke dette Menneske, om hvem I tale." 72 Og straks galede Hanen anden Gang. Og Peter kom det Ord i Hu, som Jesus sagde til ham: „Førend Hanen galer to Gange, skal du fornægte mig tre Gange." Og han brast i Graad.

15 Og straks om Morgenen, da Ypperstepræsterne havde holdt Raad med de Ældste og de skriftkloge, hele Raadet, bandt de Jesus og førte ham bort og overgave ham til Pilatus. 2 Og Pilatus spurgte ham: „Er du Jødernes Konge?" Og han svarede og sagde til ham: „Du siger det." 3 Og Ypperstepræsterne anklagede ham meget. 4 Men Pilatus spurgte ham atter og sagde: „Svarer du slet intet? Se, hvor meget de anklage dig for!" 5 Men Jesus svarede ikke mere noget, saa at Pilatus undrede sig. 6 Men paa Højtiden plejede han at løslade dem een Fange, hvilken de forlangte. 7 Men der var en, som hed Barabbas, der var fangen tillige med de Oprørere, som under Oprøret havde begaaet Mord. 8 Og Mængden gik op og begyndte at bede om, at han vilde gøre for dem, som han plejede. 9 Men Pilatus svarede dem og sagde: „Ville I, at jeg skal løslade eder Jødernes Konge?" 10 Thi han skønnede, at det var af Avind, at Ypperstepræsterne havde overgivet ham. 11 Men Ypperstepræsterne ophidsede Mængden til at bede om, at han hellere skulde løslade dem Barabbas. 12 Men Pilatus svarede atter og sagde til dem: „Hvad ville I da, jeg skal gøre med ham, som I kalde Jødernes Konge?" 13 Men de raabte atter: „Korsfæst ham!" 14 Men Pilatus sagde til dem: „Hvad ondt har han da gjort?" Men de raabte højlydt: „Korsfæst ham!" 15 Og da Pilatus vilde gøre Mængden tilpas, løslod han dem Barabbas; og Jesus lod han hudstryge og gav ham hen til at korsfæstes. 16 Men Stridsmændene førte ham ind i Gaarden, det vil sige Borgen, og de sammenkalde hele Vagtafdelingen. 17 Og de iføre ham en Purpurkappe og flette en Tornekrone og sætte den paa ham. 18 Og de begyndte at hilse ham: „Hil være dig, du Jødernes Konge!" 19 Og de sloge ham paa Hovedet med et Rør og spyttede paa ham og faldt paa Knæ og tilbade ham. 20 Og da de havde spottet ham, toge de Purpurkappen af ham og iførte ham hans egne Klæder. Og de føre ham ud for at korsfæste ham. 21 Og de tvinge en, som gik forbi, Simon fra Kyrene, som kom fra Marken, Aleksanders og Rufus's Fader, til at bære hans Kors. 22 Og de føre ham til det Sted Golgatha, det er udlagt: „Hovedskalsted". 23 Og de gave ham Vin at drikke med Myrra i; men han tog det ikke. 24 Og de korsfæste ham, og de dele hans Klæder ved at kaste Lod om dem, hvad enhver skulde tage. 25 Men det var den tredje Time, da de korsfæstede ham. 26 Og Overskriften med Beskyldningen imod ham var paaskreven saaledes: „Jødernes Konge." 27 Og de korsfæste to Røvere sammen med ham, en ved hans højre og en ved hans venstre Side. 28 [Og Skriften blev opfyldt, som siger: „Og han blev regnet iblandt Overtrædere."] 29 Og de, som gik forbi, spottede ham, idet de rystede paa deres Hoveder og sagde: „Tvi dig! du som nedbryder Templet og bygger det op i tre Dage; 30 frels dig selv ved at stige ned af Korset!" 31 Ligesaa spottede ogsaa Ypperstepræsterne indbyrdes tillige med de skriftkloge og sagde: „Andre har han frelst, sig selv kan han ikke frelse. 32 Kristus, Israels Konge — lad ham nu stige ned af Korset, for at vi kunne se det og tro!" Ogsaa de, som vare korsfæstede med ham, haanede ham. 33 Og da den sjette Time var kommen, blev der Mørke over hele Landet indtil den niende Time. 34 Og ved den niende Time raabte Jesus

med høj Røst og sagde: „Eloï! Eloï! Lama Sabaktani?" det er udlagt: „Min Gud! min Gud! hvorfor har du forladt mig?" **35** Og nogle af dem, som stode hos, sagde, da de hørte det: „Se, han kalder paa Elias." **36** Men en løb hen og fyldte en Svamp med Eddike og stak den paa et Rør og gav ham at drikke og sagde: „Holdt! lader os se, om Elias kommer for at tage ham ned." **37** Men Jesus raabte med høj Røst og udaandede. **38** Og Forhænget i Templet splittedes i to fra øverst til nederst. **39** Men da Høvedsmanden, som stod hos, lige over for ham, saa, at han udaandede paa denne Vis, sagde han: „Sandelig, dette Menneske var Guds Søn." **40** Men der var ogsaa Kvinder, som saa til i Frastand, iblandt hvilke ogsaa vare Maria Magdalene og Maria, Jakob den Lilles og Joses's Moder, og Salome, **41** hvilke ogsaa fulgte ham og tjente ham, da han var i Galilæa, og mange andre Kvinder, som vare gaaede op til Jerusalem med ham. **42** Og da det allerede var blevet Aften, (thi det var Beredelsesdag, det er Forsabbat,) **43** kom Josef fra Arimathæa, en anset Raadsherre, som ogsaa selv forventede Guds Rige; han tog Mod til sig og gik ind til Pilatus og bad om Jesu Legeme. **44** Men Pilatus forundrede sig over, at han allerede skulde være død, **45** og han hidkaldte Høvedsmanden og spurgte ham, om han allerede nogen Tid havde været død; og da han fik det at vide af Høvedsmanden, skænkede han Josef Liget. **46** Og denne købte et fint Linklæde, tog ham ned, svøbte ham i Linklædet og lagde ham i en Grav, som var udhugget i en Klippe, og han væltede en Sten for Indgangen til Graven. **47** Men Maria Magdalene og Maria, Joses's Moder, saa, hvor han blev lagt.

16 Og da Sabbaten var forbi, købte Maria Magdalene og Maria, Jakobs Moder, og Salome vellugtende Salver for at komme og salve ham. **2** Og meget aarle paa den første Dag i Ugen komme de til Graven, da Solen var staaet op. **3** Og de sagde til hverandre: „Hvem skal vælte os Stenen fra Indgangen til Graven?" **4** Og da de saa op, bleve de var, at Stenen var væltet fra; (thi den var meget stor). **5** Og da de kom ind i Graven, saa de en Yngling sidde ved den højre Side, iført et hvidt Klædebon, og de forfærdedes. **6** Men han siger til dem: „Forfærdes ikke! I lede efter Jesus af Nazareth, den korsfæstede; han er opstanden, han er ikke her, se, der er Stedet, hvor de lagde ham. **7** Men gaar bort, siger til hans Disciple og til Peter, at han gaar forud for eder til Galilæa; der skulle I se ham, som han har sagt eder." **8** Og de gik ud og flyede fra Graven; thi Skælven og Forfærdelse betog dem; og de sagde ikke noget til nogen; thi de frygtede. **9 (note: The most reliable and earliest manuscripts do not include Mark 16:9-20.)** [Men da han var opstanden aarle den første Dag i Ugen, aabenbaredes han først for Maria Magdalene, af hvem han havde uddrevet syv onde Aander. **10** Hun gik hen og forkyndte det for dem, der havde været med ham, og som sørgede og græd. **11** Og da disse hørte, at han levede og var set af hende, troede de det ikke. **12** Men derefter aabenbaredes han for to af dem paa Vejen i en anden Skikkelse, medens de gik ud paa Landet. **13** Og disse gik hen og forkyndte de andre det. Ikke heller dem troede de. **14** Siden aabenbaredes han for de elleve selv, medens de sade til Bords, og han bebrejdede dem deres Vantro og Hjerters Haardhed, fordi de ikke havde troet dem, som havde set ham opstanden. **15** Og han sagde til dem: „Gaar ud i al Verden og prædiker Evangeliet for al Skabningen! **16** Den, som tror og bliver døbt, skal blive frelst; men den, som ikke tror, skal blive fordømt. **17** Men disse Tegn skulle følge dem, som tro: I mit Navn skulle de uddrive onde Aander; de skulle tale med nye Tunger; **18** de skulle tage paa Slanger, og dersom de drikke nogen Gift, skal det ikke skade dem; paa syge skulle de lægge Hænder, og de skulle helbredes." **19** Saa blev Herren, efter at han havde talt med dem, optagen til Himmelen og satte sig ved Guds højre Haand. **20** Men de gik ud og prædikede alle Vegne, idet Herren arbejdede med og stadfæstede Ordet ved de medfølgende Tegn.]

Lukas

1 Efterdi mange have taget sig for at forfatte en Beretning om de Ting, som ere fuldbyrdede iblandt os, **2** saaledes som de, der fra Begyndelsen bleve Øjenvidner og Ordets Tjenere, have overleveret os: **3** saa har ogsaa jeg besluttet, efter nøje at have gennemgaaet alt forfra, at nedskrive det for dig i Orden, mægtigste Theofilus! **4** for at du kan erkende Paalideligheden af de Ting, hvorom du er bleven mundtligt undervist. **5** I de Dage, da Herodes var Konge i Judæa, var der en Præst af Abias Skifte, ved Navn Sakarias; og han havde en Hustru af Arons Døtre, og hendes Navn var Elisabeth. **6** Men de vare begge retfærdige for Gud og vandrede udadlelige i alle Herrens Bud og Forskrifter. **7** Og de havde intet Barn, efterdi Elisabeth var ufrugtbar, og de vare begge fremrykkede i Alder. **8** Men det skete, medens han efter sit Skiftes Orden gjorde Præstetjeneste for Gud, **9** tilfaldt det ham efter Præstetjenestens Sædvane at gaa ind i Herrens Tempel og bringe Røgelseofferet. **10** Og hele Folkets Mængde holdt Bøn udenfor i Røgelseofferets Time. **11** Men en Herrens Engel viste sig for ham, staaende ved den højre Side af Røgelsealteret. **12** Og da Sakarias saa ham, forfærdedes han, og Frygt faldt over ham. **13** Men Engelen sagde til ham: „Frygt ikke, Sakarias! thi din Bøn er hørt, og din Hustru Elisabeth skal føde dig en Søn, og du skal kalde hans Navn Johannes. **14** Og han skal blive dig til Glæde og Fryd, og mange skulle glædes over hans Fødsel; **15** thi han skal være stor for Herren. Og Vin og stærk Drik skal han ej drikke, og han skal fyldes med den Helligaand alt fra Moders Liv, **16** og mange af Israels Børn skal han omvende til Herren deres Gud. **17** Og han skal gaa foran for ham i Elias's Aand og Kraft for at vende Fædres Hjerter til Børn og genstridige til retfærdiges Sind for at berede Herren et velskikket Folk." **18** Og Sakarias sagde til Engelen: „Hvorpaa skal jeg kende dette? thi jeg er gammel, og min Hustru er fremrykket i Alder." **19** Og Engelen svarede og sagde til ham: „Jeg er Gabriel, som staar for Guds Aasyn, og jeg er udsendt for at tale til dig og for at forkynde dig dette Glædesbudskab. **20** Og se, du skal blive stum og ikke kunne tale indtil den Dag, da dette sker, fordi du ikke troede mine Ord, som dog skulle fuldbyrdes i deres Tid." **21** Og Folket biede efter Sakarias, og de undrede sig over, at han tøvede i Templet. **22** Og da han kom ud, kunde han ikke tale til dem, og de forstode, at han havde set et Syn i Templet; og han gjorde Tegn til dem og forblev stum. **23** Og det skete, da hans Tjenestes Dage vare fuldendte, gik han hjem til sit Hus. **24** Men efter disse Dage blev hans Hustru Elisabeth frugtsommelig, og hun skjulte sig fem Maaneder og sagde: **25** „Saaledes har Herren gjort imod mig i de Dage, da han saa til mig for at borttage min Skam iblandt Mennesker." **26** Men i den sjette Maaned blev Engelen Gabriel sendt fra Gud til en By i Galilæa, som hedder Nazareth, **27** til en Jomfru, som var trolovet med en Mand ved Navn Josef, af Davids Hus; og Jomfruens Navn var Maria. **28** Og Engelen kom ind til hende og sagde: „Hil være dig, du benaadede, Herren er med dig, du velsignede iblandt Kvinder!" **29** Men hun blev forfærdet over den Tale, og hun tænkte, hvad dette skulde være for en Hilsen. **30** Og Engelen sagde til hende: „Frygt ikke, Maria! thi du har fundet Naade hos Gud. **31** Og se, du skal undfange og føde en Søn, og du skal kalde hans Navn Jesus. **32** Han skal være stor og kaldes den Højestes Søn; og Gud Herren skal give ham Davids, hans Faders Trone. **33** Og han skal være Konge over Jakobs Hus evindelig, og der skal ikke være Ende paa hans Kongedømme." **(aiōn g165)** **34** Men Maria sagde til Engelen: „Hvorledes skal dette gaa til, efterdi jeg ikke ved af nogen Mand?" **35** Og Engelen svarede og sagde til hende: „Den Helligaand skal komme over dig, og den Højestes Kraft skal overskygge dig; derfor skal ogsaa det hellige, som fødes, kaldes Guds Søn. **36** Og se, Elisabeth din Frænke, ogsaa hun har undfanget en Søn i sin Alderdom, og denne Maaned er den sjette for hende, som kaldes ufrugtbar. **37** Thi intet vil være umuligt for Gud." **38** Men Maria sagde: „Se, jeg er Herrens Tjenerinde; mig ske efter dit Ord!" Og Engelen skiltes fra hende. **39** Men Maria stod op i de samme Dage og drog skyndsomt til Bjergegnen til en By i Juda. **40** Og hun kom ind i Sakarias's Hus og hilste Elisabeth. **41** Og det skete, da Elisabeth hørte Marias Hilsen, sprang Fosteret i hendes Liv. Og Elisabeth blev fyldt med den Helligaand **42** og raabte med høj Røst og sagde: „Velsignet er du iblandt Kvinder! og velsignet er dit Livs Frugt! **43** Og hvorledes times dette mig, at min Herres Moder kommer til mig? **44** Thi se, da din Hilsens Røst naaede mine Øren, sprang Fosteret i mit Liv med Fryd. **45** Og salig er hun, som troede; thi det skal fuldkommes, hvad der er sagt hende af Herren."

46 Og Maria sagde: „Min Sjæl ophøjer Herren; **47** og
min Aand fryder sig over Gud, min Frelser; **48** thi
han har set til sin Tjenerindes Ringhed. Thi se, nu
herefter skulle alle Slægter prise mig salig, **49** fordi
den mægtige har gjort store Ting imod mig. Og hans
Navn er helligt; **50** og hans Barmhjertighed varer fra
Slægt til Slægt over dem, som frygte ham. **51** Han
har øvet Vælde med sin Arm; han har adspredt dem,
som ere hovmodige i deres Hjertes Tanke. **52** Han har
nedstødt mægtige fra Troner og ophøjet ringe. **53**
Hungrige har han mættet med gode Gaver, og rige
har han sendt tomhændede bort. **54** Han har taget sig
af sin Tjener Israel for at ihukomme Barmhjertighed
55 imod Abraham og hans Sæd til evig Tid, saaledes
som han talte til vore Fædre." **(aiōn g165)** **56** Og Maria
blev hos hende omtrent tre Maaneder, og hun drog til
sit Hjem igen. **57** Men for Elisabeth fuldkommedes
Tiden til, at hun skulde føde, og hun fødte en Søn. **58**
Og hendes Naboer og Slægtninge hørte, at Herren
havde gjort sin Barmhjertighed stor imod hende, og
de glædede sig med hende. **59** Og det skete paa den
ottende Dag, da kom de for at omskære Barnet; og de
vilde kalde det Sakarias efter Faderens Navn. **60** Og
hans Moder svarede og sagde: „Nej, han skal kaldes
Johannes." **61** Og de sagde til hende: „Der er ingen i
din Slægt, som kaldes med dette Navn." **62** Men de
gjorde Tegn til hans Fader om, hvad han vilde, det
skulde kaldes. **63** Og han forlangte en Tavle og skrev
disse Ord: „Johannes er hans Navn." Og de undrede
sig alle. **64** Men straks oplodes hans Mund og hans
Tunge, og han talte og priste Gud. **65** Og der kom en
Frygt over alle, som boede omkring dem, og alt dette
rygtedes over hele Judæas Bjergegn. **66** Og alle, som
hørte det, lagde sig det paa Hjerte og sagde: „Hvad
mon der skal blive af dette Barn?" Thi Herrens Haand
var med ham. **67** Og Sakarias, hans Fader, blev fyldt
med den Helligaand, og han profeterede og sagde: **68**
„Lovet være Herren, Israels Gud! thi han har besøgt
og forløst sit Folk **69** og har oprejst os et Frelsens Horn
i sin Tjener Davids Hus, **70** saaledes som han talte ved
sine hellige Profeters Mund fra fordums Tid, **(aiōn g165)**
71 en Frelse fra vore Fjender og fra alle deres Haand,
som hade os, **72** for at gøre Barmhjertighed imod vore
Fædre og ihukomme sin hellige Pagt, **73** den Ed, som
han svor vor Fader Abraham, at han vilde give os, **74**
at vi, friede fra vore Fjenders Haand, skulde tjene ham
uden Frygt, **75** i Hellighed og Retfærdighed for hans
Aasyn, alle vore Dage. **76** Men ogsaa du, Barnlille!
skal kaldes den Højestes Profet; thi du skal gaa foran
for Herrens Aasyn for at berede hans Veje, **77** for at
give hans Folk Erkendelse af Frelse ved deres Synders
Forladelse, **78** for vor Guds inderlige Barmhjertigheds
Skyld, ved hvilken Lyset fra det høje har besøgt os **79**
for at skinne for dem, som sidde i Mørke og i Dødens
Skygge, for at lede vore Fødder ind paa Fredens Vej."
80 Men Barnet voksede og blev styrket i Aanden; og
han var i Ørknerne indtil den Dag, da han traadte
frem for Israel.

2 Men det skete i de Dage, at en Befaling udgik
fra Kejser Augustus, at al Verden skulde skrives
i Mandtal. **2** (Denne første Indskrivning skete, da
Kvirinius var Landshøvding i Syrien.) **3** Og alle gik
for at lade sig indskrive, hver til sin By. **4** Og ogsaa
Josef gik op fra Galilæa, fra Byen Nazareth til Judæa
til Davids By, som kaldes Bethlehem, fordi han var af
Davids Hus og Slægt, **5** for at lade sig indskrive tillige
med Maria, sin trolovede, som var frugtsommelig.
6 Men det skete, medens de vare der, blev Tiden
fuldkommet til, at hun skulde føde. **7** Og hun fødte
sin Søn, den førstefødte, og svøbte ham og lagde
ham i en Krybbe; thi der var ikke Rum for dem i
Herberget. **8** Og der var Hyrder i den samme Egn, som
laa ude paa Marken og holdt Nattevagt over deres
Hjord. **9** Og se, en Herrens Engel stod for dem, og
Herrens Herlighed skinnede om dem, og de frygtede
saare. **10** Og Engelen sagde til dem: „Frygter ikke;
thi se, jeg forkynder eder en stor Glæde, som skal
være for hele Folket. **11** Thi eder er i Dag en Frelser
født, som er den Herre Kristus i Davids By. **12** Og
dette skulle I have til Tegn: I skulle finde et Barn
svøbt, liggende i en Krybbe." **13** Og straks var der
med Engelen en himmelsk Hærskares Mangfoldighed,
som lovede Gud og sagde: **14** „Ære være Gud i det
højeste! og Fred paa Jorden! i Mennesker Velbehag!"
15 Og det skete, da Englene vare farne fra dem til
Himmelen, sagde Hyrderne til hverandre: „Lader os
dog gaa til Bethlehem og se dette, som er sket, hvilket
Herren har kundgjort os." **16** Og de skyndte sig og kom
og fandt baade Maria og Josef, og Barnet liggende i
Krybben. **17** Men da de saa det, kundgjorde de, hvad
der var talt til dem om dette Barn. **18** Og alle de, som
hørte det, undrede sig over det, der blev talt til dem
af Hyrderne. **19** Men Maria gemte alle disse Ord og

overvejede dem i sit Hjerte. 20 Og Hyrderne vendte tilbage, idet de priste og lovede Gud for alt, hvad de havde hørt og set, saaledes som der var talt til dem. 21 Og da otte Dage vare fuldkommede, saa han skulde omskæres, da blev hans Navn kaldt Jesus, som det var kaldt af Engelen, før han blev undfangen i Moders Liv. 22 Og da deres Renselsesdage efter Mose Lov vare fuldkommede, bragte de ham op til Jerusalem for at fremstille ham for Herren, 23 som der er skrevet i Herrens Lov, at alt Mandkøn, som aabner Moders Liv, skal kaldes helligt for Herren, 24 og for at bringe Offer efter det, som er sagt i Herrens Lov, et Par Turtelduer eller to unge Duer. 25 Og se, der var en Mand i Jerusalem ved Navn Simeon, og denne Mand var retfærdig og gudfrygtig og forventede Israels Trøst, og den Helligaand var over ham. 26 Og det var varslet ham af den Helligaand, at han ikke skulde se Døden, førend han havde set Herrens Salvede. 27 Og han kom af Aandens Drift til Helligdommen; og idet Forældrene bragte Barnet Jesus ind for at gøre med ham efter Lovens Skik, 28 da tog han det paa sine Arme og priste Gud og sagde: 29 „Herre! nu lader du din Tjener fare i Fred, efter dit Ord. 30 Thi mine Øjne have set din Frelse, 31 som du beredte for alle Folkeslagenes Aasyn, 32 et Lys til at oplyse Hedningerne og en Herlighed for dit Folk Israel." 33 Og hans Fader og hans Moder undrede sig over de Ting, som bleve sagte om ham. 34 Og Simeon velsignede dem og sagde til hans Moder Maria: „Se, denne er sat mange i Israel til Fald og Oprejsning og til et Tegn, som imodsiges, 35 (ja, ogsaa din egen Sjæl skal et Sværd gennemtrænge!) for at mange Hjerters Tanker skulle aabenbares." 36 Og der var en Profetinde Anna, Fanuels Datter, af Asers Stamme; hun var meget fremrykket i Alder, havde levet syv Aar med sin Mand efter sin Jomfrustand 37 og var nu en Enke ved fire og firsindstyve Aar, og hun veg ikke fra Helligdommen, tjenende Gud med Faste og Bønner Nat og Dag. 38 Og hun traadte til i den samme Stund og priste Gud og talte om ham til alle, som forventede Jerusalems Forløsning. 39 Og da de havde fuldbyrdet alle Ting efter Herrens Lov, vendte de tilbage til Galilæa til deres egen By Nazareth. 40 Men Barnet voksede og blev stærkt og blev fuldt af Visdom; og Guds Naade var over det. 41 Og hans Forældre droge hvert Aar op til Jerusalem paa Paaskehøjtiden. 42 Og da han var bleven tolv Aar gammel, og de gik op efter Højtidens Sædvane 43 og havde tilendebragt de Dage, blev Barnet Jesus i Jerusalem, medens de droge hjem, og hans Forældre mærkede det ikke. 44 Men da de mente, at han var i Rejseføl get, kom de en Dags Rejse frem, og de ledte efter ham iblandt deres Slægtninge og Kyndinge. 45 Og da de ikke fandt ham, vendte de tilbage til Jerusalem og ledte efter ham. 46 Og det skete efter tre Dage, da fandt de ham i Helligdommen, hvor han sad midt iblandt Lærerne og baade hørte paa dem og adspurgte dem. 47 Men alle, som hørte ham, undrede sig saare over hans Forstand og Svar. 48 Og da de saa ham, bleve de forfærdede; og hans Moder sagde til ham: „Barn! hvorfor gjorde du saaledes imod os? Se, din Fader og jeg have ledt efter dig med Smerte." 49 Og han sagde til dem: „Hvorfor ledte I efter mig? Vidste I ikke, at jeg bør være i min Faders Gerning?" 50 Og de forstode ikke det Ord, som han talte til dem. 51 Og han drog ned med dem og kom til Nazareth og var dem lydig. Og hans Moder gemte alle de Ord i sit Hjerte. 52 Og Jesus forfremmedes i Visdom og Alder og Yndest hos Gud og Mennesker.

3 Men i Kejser Tiberius's femtende Regeringsaar, da Pontius Pilatus var Landshøvding i Judæa, og Herodes var Fjerdingsfyrste i Galilæa, og hans Broder Filip var Fjerdingsfyrste i Ituræa og Trakonitis's Land og Lysanias Fjerdingsfyrste i Abilene, 2 medens Annas og Kajfas vare Ypperstepræster, kom Guds Ord til Johannes, Sakarias's Søn, i Ørkenen. 3 Og han gik ud i hele Omegnen om Jordan og prædikede Omvendelses-Daab til Syndernes Forladelse, 4 som der er skrevet i Profeten Esajas's Talers Bog: „Der er en Røst af en, som raaber i Ørkenen: Bereder Herrens Vej, gører hans Stier jævne; 5 hver Dal skal opfyldes, og hvert Bjerg og Høj skal nedtrykkes, og det krumme skal gøres lige, og de ujævne Veje skulle gøres jævne; 6 og alt Kød skal se Guds Frelse." 7 Han sagde altsaa til de Skarer, som gik ud for at døbes af ham: „I Øgleunger! hvem har lært eder at fly fra den kommende Vrede? 8 Bærer da Frugter, som ere Omvendelsen værdige, og begynder ikke at sige ved eder selv: Vi have Abraham til Fader; thi jeg siger eder, at Gud kan opvække Abraham Børn af disse Stene. 9 Men Øksen ligger ogsaa allerede ved Roden af Træerne; saa bliver da hvert Træ, som ikke bærer god Frugt, omhugget og kastet i Ilden." 10 Og Skarerne spurgte ham og sagde: „Hvad skulle vi da gøre?" 11 Men han svarede

og sagde til dem: „Den, som har to Kjortler, dele med den, som ingen har; og den, som har Mad, gøre ligesaa!" **12** Men ogsaa Toldere kom for at døbes, og de sagde til ham: „Mester! hvad skulle vi gøre?" **13** Men han sagde til dem: „Kræver intet ud over, hvad eder er forordnet." **14** Men ogsaa Krigsfolk spurgte ham og sagde: „Hvad skulle vi da gøre?" Og han sagde til dem: „Øver ikke Vold imod nogen, bruger ikke Underfundighed imod nogen, og lader eder nøje med eders Sold!" **15** Men da Folket var i Forventning, og alle tænkte i deres Hjerter om Johannes, om ikke han skulde være Kristus, **16** da svarede Johannes og sagde til alle: „Jeg døber eder med Vand; men den kommer, som er stærkere end jeg, og hvis Skotvinge jeg ikke er værdig at løse; han skal døbe eder med den Helligaand og Ild. **17** Hans Kasteskovl er i hans Haand, for at han skal gennemrense sin Lo og sanke Hveden i sin Lade, men Avnerne skal han opbrænde med uslukkelig Ild." **18** Ligesaa formanede han ogsaa Folket om mange andre Ting og forkyndte dem Evangeliet. **19** Men da Fjerdingsfyrsten Herodes blev revset af ham for hans Broders Hustru, Herodias's Skyld og for alt det onde, som Herodes gjorde, **20** saa føjede han til alt det øvrige ogsaa dette, at han kastede Johannes i Fængsel. **21** Men medens hele Folket blev døbt, skete det, da ogsaa Jesus var bleven døbt og bad, at Himmelen aabnedes, **22** og at den Helligaand dalede ned over ham i legemlig Skikkelse som en Due, og at en Røst lød fra Himmelen: „Du er min Søn, den elskede, i dig har jeg Velbehag." **23** Og Jesus selv var omtrent tredive Aar, da han begyndte, og han var, som man holdt for, en Søn af Josef, Elis Søn, **24** Matthats Søn, Levis Søn, Melkis Søn, Jannajs Søn, Josefs Søn, **25** Mattathias's Søn, Amos's Søn, Naums Søn, Eslis Søn, Naggajs Søn, **26** Maaths Søn, Mattathias's Søn, Semeis Søn, Josefs Søn, Judas Søn, **27** Joanans Søn, Resas Søn, Zorobabels Søn, Salathiels Søn, Neris Søn, **28** Melkis Søn, Addis Søn, Kosams Søn, Elmadams Søn, Ers Søn, **29** Jesu Søn, Eliezers Søn, Jorims Søn, Matthats Søn, Levis Søn, **30** Simeons Søn, Judas Søn, Josefs Søn, Jonams Søn, Eliakims Søn, **31** Meleas Søn, Mennas Søn, Mattathas Søn, Nathans Søn, Davids Søn, **32** Isajs Søn, Obeds Søn, Boos's Søn, Salmons Søn, Nassons Søn, **33** Aminadabs Søn, Arams Søn, Esroms Søn, Fares's Søn, Judas Søn, **34** Jakobs Søn, Isaks Søn, Abrahams Søn, Tharas Søn, Nakors Søn, **35** Seruks Søn, Ragaus Søn, Faleks Søn, Ebers Søn, Salas Søn, **36** Kajnans Søn, Arfaksads Søn, Sems Søn, Noas Søn, Lameks Søn, **37** Methusalas Søn, Enoks Søn, Jareds Søn, Maleleels Søn, Kajnans Søn, **38** Enos's Søn, Seths Søn, Adams Søn, Guds Søn.

4 Men Jesus vendte tilbage fra Jordan fuld af den Helligaand og blev ført af Aanden i Ørkenen **2** i fyrretyve Dage, medens han blev fristet af Djævelen. Og han spiste intet i de Dage; og da de havde Ende, blev han hungrig. **3** Og Djævelen sagde til ham: „Dersom du er Guds Søn, da sig til denne Sten, at den skal blive Brød." **4** Og Jesus svarede ham: „Der er skrevet: Mennesket skal ikke leve af Brød alene." **5** Og han førte ham op og viste ham alle Verdens Riger i et Øjeblik. **6** Og Djævelen sagde til ham: „Dig vil jeg give hele denne Magt og deres Herlighed; thi den er mig overgiven, og jeg giver den, til hvem jeg vil. **7** Dersom du altsaa vil tilbede mig, skal den helt tilhøre dig." **8** Og Jesus svarede ham og sagde: „Der er skrevet: Du skal tilbede Herren din Gud og tjene ham alene." **9** Og han førte ham til Jerusalem og stillede ham paa Helligdommens Tinde og sagde til ham: „Dersom du er Guds Søn, da kast dig ned herfra; **10** thi der er skrevet: Han skal give sine Engle Befaling om dig, at de skulle bevare dig, **11** og at de skulle bære dig paa Hænderne, for at du ikke skal støde din Fod paa nogen Sten." **12** Og Jesus svarede og sagde til ham: „Der er sagt: Du maa ikke friste Herren din Gud." **13** Og da Djævelen havde endt al Fristelse, veg han fra ham til en Tid. **14** Og Jesus vendte i Aandens Kraft tilbage til Galilæa, og Rygtet om ham kom ud i hele det omliggende Land. **15** Og selv lærte han i deres Synagoger og blev prist af alle. **16** Og han kom til Nazareth, hvor han var opfødt, og gik efter sin Sædvane paa Sabbatsdagen ind i Synagogen og stod op for at forelæse. **17** Og man gav ham Profeten Esajas's Bog, og da han slog Bogen op, fandt han det Sted, hvor der stod skrevet: **18** „Herrens Aand er over mig, fordi han salvede mig til at forkynde Evangelium for fattige; han har sendt mig for at forkynde fangne, at de skulle lades løs, og blinde, at de skulle faa deres Syn, for at sætte plagede i Frihed, **19** for at forkynde et Herrens Naadeaar." **20** Og han lukkede Bogen sammen og gav Tjeneren den igen og satte sig; og alles Øjne i Synagogen stirrede paa ham. **21** Men han begyndte at sige til dem: „I Dag er dette Skriftord gaaet i Opfyldelse for eders Øren." **22** Og de berømmede ham alle og undrede sig over de livsalige Ord, som udgik af hans Mund, og de sagde:

„Er dette ikke Josefs Søn?" 23 Og han sagde til dem: „I ville sikkerlig sige mig dette Ordsprog: Læge! læg dig selv; gør ogsaa her i din Fædreneby saa store Ting, som vi have hørt ere skete i Kapernaum." 24 Men han sagde: „Sandelig, siger jeg eder, at ingen Profet er anerkendt i sit Fædreland. 25 Men jeg siger eder i Sandhed: Der var mange Enker i Israel i Elias's Dage, da Himmelen var lukket i tre Aar og seks Maaneder, den Gang der var en stor Hunger i hele Landet; 26 og til ingen af dem blev Elias sendt uden til Sarepta ved Sidon til en Enke. 27 Og der var mange spedalske i Israel paa Profeten Elisas Tid, og ingen af dem blev renset, uden Syreren Naman." 28 Og alle, som vare i Synagogen, bleve fulde af Harme, da de hørte dette. 29 Og de stode op og stødte ham ud af Byen og førte ham hen til Skrænten af det Bjerg, paa hvilket deres By var bygget, for at styrte ham ned. 30 Men han gik igennem, midt imellem dem, og drog bort. 31 Og han kom ned til Kapernaum, en By i Galilæa, og lærte dem paa Sabbaterne. 32 Og de bleve slagne af Forundring over hans Lære, thi hans Tale var med Myndighed. 33 Og i Synagogen var der et Menneske, som havde en uren ond Aand, og han raabte med høj Røst: 34 „Ak! hvad have vi med dig at gøre, Jesus af Nazareth? Er du kommen for at ødelægge os? Jeg kender dig, hvem du er, du Guds hellige." 35 Og Jesus truede ham og sagde: „Ti, og far ud af ham!" Og den onde Aand kastede ham ind imellem dem og for ud af ham uden at have gjort ham nogen Skade. 36 Og der kom en Rædsel over alle; og de talte med hverandre og sagde: „Hvad er dog dette for et Ord; thi han byder over de urene Aander med Myndighed og Kraft, og de fare ud?" 37 Og Rygtet om ham udbredtes alle Vegne i det omliggende Land. 38 Men han stod op og gik fra Synagogen ind i Simons Hus; og Simons Svigermoder plagedes af en stærk Feber; og de bade ham for hende. 39 Og han stillede sig hen over hende og truede Feberen, og den forlod hende. Men hun stod straks op og vartede dem op. 40 Men da Solen gik ned, førte alle de, som havde syge med alle Haande Svagheder, dem til ham; og han lagde Hænderne paa hver enkelt af dem og helbredte dem. 41 Ogsaa onde Aander fore ud af mange, raabte og sagde: „Du er Guds Søn; " og han truede dem og tillod dem ikke at tale, fordi de vidste, at han var Kristus. 42 Men da det var blevet Dag, gik han ud og drog til et øde Sted; og Skarerne ledte efter ham; og de kom hen til ham, og de holdt paa ham, for at han ikke skulde gaa fra dem. 43 Men han sagde til dem: „Ogsaa for de andre Byer bør jeg forkynde Evangeliet om Guds Rige; thi dertil blev jeg udsendt." 44 Og han prædikede i Galilæas Synagoger.

5 Men det skete, da Folkeskaren trængte sig sammen om ham og hørte Guds Ord, og han stod ved Genezareths Sø, 2 da saa han to Skibe staa ved Søen; men Fiskerne vare gaaede fra dem og toede Garnene. 3 Og han gik om Bord i et af Skibene, som var Simons, og bad ham at lægge lidt fra Land; og han satte sig og lærte Skarerne fra Skibet. 4 Men da han holdt op med at tale, sagde han til Simon: „Far ud paa Dybet, og kaster eders Garn ud til en Dræt!" 5 Og Simon svarede og sagde til ham: „Mester! vi have arbejdet hele Natten og fik intet; men paa dit Ord vil jeg kaste Garnene ud." 6 Og da de gjorde det, fangede de en stor Mængde Fisk, og deres Garn sønderreves. 7 Og de vinkede ad deres Stalbrødre i det andet Skib, at de skulde komme og hjælpe dem; og de kom, og de fyldte begge Skibene, saa at de vare nær ved at synke. 8 Men da Simon Peter saa det, faldt han ned for Jesu Knæ og sagde: „Gaa bort fra mig, thi jeg er en syndig Mand, Herre!" 9 Thi en Rædsel var paakommen ham og alle dem, som vare med ham, over den Fiskedræt, som de havde faaet; 10 ligeledes ogsaa Jakob og Johannes, Zebedæus's Sønner, som vare Simons Stalbrødre. Og Jesus sagde til Simon: „Frygt ikke, fra nu af skal du fange Mennesker." 11 Og de lagde Skibene til Land og forlode alle Ting og fulgte ham. 12 Og det skete, medens han var i en af Byerne, se, da var der en Mand fuld af Spedalskhed; og da han saa Jesus, faldt han paa sit Ansigt, bad ham og sagde: „Herre! om du vil, kan du rense mig." 13 Og han udrakte Haanden og rørte ved ham og sagde: „Jeg vil; bliv ren!" Og straks forlod Spedalskheden ham. 14 Og han bød ham, at han skulde ikke sige det til nogen, men „gaa bort, og fremstil dig for Præsten, og offer for din Renselse, saaledes som Moses har befalet, til Vidnesbyrd for dem!" 15 Men Rygtet om ham udbredte sig end mere, og store Skarer kom sammen for at høre og for at helbredes for deres Sygdomme. 16 Men han gik bort til Ørkenerne og bad. 17 Og det skete en af de Dage, at han lærte, og der sad Farisæere og Lovlærere, som vare komne fra enhver Landsby i Galilæa og Judæa og fra Jerusalem; og Herrens Kraft var hos ham til at helbrede. 18 Og se, nogle Mænd bare paa en Seng en Mand, som var

værkbruden, og de søgte at bære ham ind og lægge ham foran ham. **19** Og da de ikke fandt nogen Vej til at bære ham ind for Skarens Skyld, stege de op oven paa Taget og firede ham tillige med Sengen ned imellem Tagstenene midt iblandt dem foran Jesus. **20** Og da han saa deres Tro, sagde han: „Menneske! dine Synder ere dig forladte." **21** Og de skriftkloge og Farisæerne begyndte at tænke saaledes ved sig selv: „Hvem er denne, som taler Gudsbespottelser? Hvem kan forlade Synder, uden Gud alene?" **22** Men da Jesus kendte deres Tanker, svarede han og sagde til dem: „Hvad tænke I paa i eders Hjerter? **23** Hvilket er lettest at sige: Dine Synder ere dig forladte? eller at sige: Staa op og gaa? **24** Men for at I skulle vide, at Menneskesønnen har Magt paa Jorden til at forlade Synder, " saa sagde han til den værkbrudne: „Jeg siger dig, staa op, og tag din Seng, og gaa til dit Hus!" **25** Og han stod straks op for deres Øjne og tog det, som han laa paa, og gik hen til sit Hus og priste Gud. **26** Og Forfærdelse betog alle, og de priste Gud; og de bleve fulde af Frygt og sagde: „Vi have i Dag set utrolige Ting." **27** Og derefter gik han ud og saa en Tolder ved Navn Levi sidde ved Toldboden, og han sagde til ham: „Følg mig!" **28** Og han forlod alle Ting og stod op og fulgte ham. **29** Og Levi gjorde et stort Gæstebud for ham i sit Hus; og der var en stor Skare af Toldere og andre, som sade til Bords med dem. **30** Og Farisæerne og deres skriftkloge knurrede imod hans Disciple og sagde: „Hvorfor spise og drikke I med Toldere og Syndere?" **31** Og Jesus svarede og sagde til dem: „De raske trænge ikke til Læge, men de syge. **32** Jeg er ikke kommen for at kalde retfærdige, men Syndere til Omvendelse." **33** Men de sagde til ham: „Johannes's Disciple faste ofte og holde Bønner og Farisæernes ligesaa; men dine spise og drikke?" **34** Men Jesus sagde til dem: „Kunne I vel faa Brudesvendene til at faste, saa længe Brudgommen er hos dem? **35** Men der skal komme Dage, da Brudgommen bliver tagen fra dem; da skulle de faste i de Dage." **36** Men han sagde ogsaa en Lignelse til dem: „Ingen river en Lap af et nyt Klædebon og sætter den paa et gammelt Klædebon; ellers river han baade det nye sønder, og Lappen fra det nye vil ikke passe til det gamle. **37** Og ingen kommer ung Vin paa gamle Læderflasker; ellers sprænger den unge Vin Læderflaskerne, og den spildes, og Læderflaskerne ødelægges. **38** Men man skal komme ung Vin paa nye Læderflasker, saa blive de begge bevarede. **39** Og ingen, som har drukket den gamle, vil have den unge; thi han siger: Den gamle er god."

6 Men det skete paa den næstførste Sabbat, at han vandrede igennem en Sædemark, og hans Disciple plukkede Aks og gned dem med Hænderne og spiste. **2** Men nogle af Farisæerne sagde: „Hvorfor gøre I, hvad det ikke er tilladt at gøre paa Sabbaten?" **3** Og Jesus svarede og sagde til dem: „Have I da ikke læst, hvad David gjorde, da han blev hungrig, han og de, som vare med ham? **4** hvorledes han gik ind i Guds Hus og tog Skuebrødene og spiste og gav ogsaa dem, som vare med ham, skønt det ikke er nogen tilladt at spise dem uden Præsterne alene." **5** Og han sagde til dem: „Menneskesønnen er Herre ogsaa over Sabbaten." **6** Men det skete paa en anden Sabbat, at han kom ind i Synagogen og lærte. Og der var der en Mand, hvis højre Haand var vissen. **7** Men de skriftkloge og Farisæerne toge Vare paa ham, om han vilde helbrede paa Sabbaten, for at de kunde finde noget at anklage ham for. **8** Men han vidste deres Tanker; og han sagde til Manden, som havde den visne Haand: „Rejs dig og staa frem her i Midten!" Og han rejste sig og stod frem. **9** Men Jesus sagde til dem: „Jeg spørger eder, om det er tilladt at gøre godt paa Sabbaten eller at gøre ondt, at frelse Liv eller at ødelægge det?" **10** Og han saa omkring paa dem alle og sagde til ham: „Ræk din Haand ud!" Og han gjorde det; da blev hans Haand sund igen som den anden. **11** Men de bleve fulde af Raseri og talte med hverandre om, hvad de skulde gøre ved Jesus. **12** Men det skete i disse Dage, at han gik ud paa et Bjerg for at bede; og han tilbragte Natten i Bøn til Gud. **13** Og da det blev Dag, hidkaldte han sine Disciple og udvalgte tolv af dem, hvilke han ogsaa kaldte Apostle: **14** Simon, hvem han ogsaa kaldte Peter, og Andreas, hans Broder, og Jakob og Johannes og Filip og Bartholomæus **15** og Matthæus og Thomas, Jakob, Alfæus's Søn, og Simon, som kaldes Zelotes, **16** Judas, Jakobs Søn, og Judas Iskariot, som blev Forræder. **17** Og han gik ned med dem og stod paa et jævnt Sted, og der var en Skare af hans Disciple og en stor Mængde af Folket fra hele Judæa og Jerusalem og Kysten ved Tyrus og Sidon, **18** som vare komne for at høre ham og helbredes for deres Sygdomme. Og de plagede bleve helbredte fra urene Aander; **19** og hele Skaren søgte at røre ved ham; thi en Kraft gik ud fra

ham og helbredte alle. 20 Og han opløftede sine Øjne paa sine Disciple og sagde: „Salige ere I fattige, thi eders er Guds Rige. 21 Salige ere I, som nu hungre, thi I skulle mættes. Salige ere I, som nu græde, thi I skulle le. 22 Salige ere I, naar Menneskene hade eder, og naar de udstøde eder og haane eder og forkaste eders Navn som ondt for Menneskesønnens Skyld. 23 Glæder eder paa den Dag, og jubler; thi se, eders Løn er stor i Himmelen. Thi paa samme Maade gjorde deres Fædre ved Profeterne. 24 Men ve eder, I rige, thi I have allerede faaet eders Trøst. 25 Ve eder, I, som nu ere mætte, thi I skulle hungre. Ve eder, I, som nu le, thi I skulle sørge og græde. 26 Ve eder, naar alle Mennesker tale godt om eder; thi paa samme Maade gjorde deres Fædre ved de falske Profeter. 27 Men jeg siger eder, I, som høre: Elsker eders Fjender, gører dem godt, som hade eder; 28 velsigner dem, som forbande eder, og beder for dem, som krænke eder. 29 Den, som slaar dig paa den ene Kind, byd ham ogsaa den anden til; og den, som tager Kappen fra dig, formen ham heller ikke Kjortelen! 30 Giv enhver, som beder dig; og af den, som tager, hvad dit er, kræve du det ikke igen! 31 Og som I ville, at Menneskene skulle gøre imod eder, ligesaa skulle ogsaa I gøre imod dem! 32 Og dersom I elske dem, som elske eder, hvad Tak have I derfor? Thi ogsaa Syndere elske dem, som dem elske. 33 Og dersom I gøre vel imod dem, der gøre vel imod eder, hvad Tak have I derfor? Thi ogsaa Syndere gøre det samme. 34 Og dersom I laane dem, af hvem I haabe at faa igen, hvad Tak have I derfor? Thi ogsaa Syndere laane Syndere for at faa lige igen. 35 Men elsker eders Fjender, og gører vel, og laaner uden at vente noget derfor, saa skal eders Løn være stor, og I skulle være den Højestes Børn; thi han er god imod de utaknemmelige og onde. 36 Vorder barmhjertige, ligesom eders Fader er barmhjertig. 37 Og dømmer ikke, saa skulle I ikke dømmes; fordømmer ikke, saa skulle I ikke fordømmes; forlader, saa skal der forlades eder; 38 giver, saa skal der gives eder. Et godt, knuget, rystet, topfuldt Maal skulle de give i eders Skød; thi med hvad Maal I maale, skal der tilmaales eder igen." 39 Men han sagde dem ogsaa en Lignelse: „Mon en blind kan lede en blind? Ville de ikke begge falde i Graven? 40 En Discipel er ikke over sin Mester; men enhver, som er fuldt færdig, skal være som sin Mester. 41 Men hvorfor ser du Skæven, som er i din Broders Øje; men Bjælken, som er i dit eget Øje, bliver du ikke var? 42 Eller hvorledes kan du sige til din Broder: Broder! lad mig drage Skæven ud, som er i dit Øje, du, som ikke ser Bjælken i dit eget Øje? Du Hykler! drag først Bjælken ud af dit Øje, og da kan du se klart til at drage Skæven ud, som er i din Broders Øje. 43 Thi der er intet godt Træ, som bærer raadden Frugt, og intet raaddent Træ, som bærer god Frugt. 44 Thi hvert Træ kendes paa sin egen Frugt; thi man sanker ikke Figener af Torne, ikke heller plukker man Vindruer af en Tornebusk. 45 Et godt Menneske fremfører det gode af sit Hjertes gode Forraad, og et ondt Menneske fremfører det onde af sit onde Forraad; thi af Hjertets Overflødighed taler hans Mund. 46 Men hvorfor kalde I mig Herre, Herre! og gøre ikke, hvad jeg siger? 47 Hver den, som kommer til mig og hører mine Ord og gør efter dem, hvem han er lig, skal jeg vise eder. 48 Han er lig et Menneske, der byggede et Hus og gravede i Dybden og lagde Grundvolden paa Klippen; men da en Oversvømmelse kom, styrtede Floden imod det Hus, og den kunde ikke ryste det; thi det var bygget godt. 49 Men den, som hører og ikke gør derefter, han er lig et Menneske, der byggede et Hus paa Jorden, uden Grundvold; og Floden styrtede imod det, og det faldt straks sammen, og dette Huses Fald blev stort."

7 Men da han havde fuldendt alle sine Ord i Folkets Paahør, gik han ind i Kapernaum. 2 Men en Høvedsmands Tjener, som denne holdt meget af, var syg og nær ved at dø. 3 Men da han hørte om Jesus, sendte han nogle af Jødernes Ældste til ham og bad ham om, at han vilde komme og helbrede hans Tjener. 4 Men da de kom til Jesus, bade de ham indtrængende og sagde: „Han er vel værd, at du gør dette for ham; 5 thi han elsker vort Folk, og han har bygget Synagogen for os." 6 Og Jesus gik med dem. Men da han allerede ikke var langt fra Huset, sendte Høvedsmanden nogle Venner og lod ham sige: „Herre! umag dig ikke; thi jeg er ikke værdig til, at du skal gaa ind under mit Tag. 7 Derfor agtede jeg heller ikke mig selv værdig til at komme til dig; men sig det med et Ord, saa bliver min Dreng helbredet. 8 Jeg er jo selv et Menneske, som staar under Øvrighed og har Stridsmænd under mig; og siger jeg til den ene: Gaa! saa gaar han; og til den anden: Kom! saa kommer han; og til min Tjener: Gør dette! saa gør han det." 9 Men da Jesus hørte dette, forundrede han sig over ham; og han vendte sig om og

sagde til Skaren, som fulgte ham: „Jeg siger eder, end ikke i Israel har jeg fundet saa stor en Tro." **10** Og da de, som vare udsendte, kom tilbage til Huset, fandt de den syge Tjener sund. **11** Og det skete Dagen derefter, at han gik til en By, som hed Nain, og der gik mange af hans Disciple og en stor Skare med ham. **12** Men da han nærmede sig Byens Port, se, da blev en død baaren ud, som var sin Moders enbaarne Søn, og hun var Enke; og en stor Skare fra Byen gik med hende. **13** Og da Herren saa hende, ynkedes han inderligt over hende og sagde til hende: „Græd ikke!" **14** Og han traadte til og rørte ved Baaren; men de, som bare, stode stille, og han sagde: „Du unge Mand, jeg siger dig, staa op!" **15** Og den døde rejste sig op og begyndte at tale; og han gav ham til hans Moder. **16** Men Frygt betog alle, og de priste Gud og sagde: „Der er en stor Profet oprejst iblandt os, og Gud har besøgt sit Folk." **17** Og denne Tale om ham kom ud i hele Judæa og i hele det omliggende Land. **18** Og Johannes's Disciple fortalte ham om alt dette. Og Johannes kaldte to af sine Disciple til sig **19** og sendte dem til Herren og lod sige: „Er du den, som kommer, eller skulle vi vente en anden?" **20** Og da Mændene kom til ham, sagde de: „Johannes Døberen har sendt os til dig og lader sige: Er du den, som kommer, eller skulle vi vente en anden?" **21** I den samme Time helbredte han mange for Sygdomme og Plager og onde Aander og skænkede mange blinde Synet. **22** Og han svarede og sagde til dem: „Gaar hen, og forkynder Johannes de Ting, som I have set og hørt: Blinde se, lamme gaa, spedalske renses, døve høre, døde staa op, Evangeliet forkyndes for fattige; **23** og salig er den, som ikke forarges paa mig." **24** Men da Johannes's Sendebud vare gaaede bort, begyndte han at sige til Skarerne om Johannes: „Hvad gik I ud i Ørkenen at skue? Et Rør, som bevæges hid og did af Vinden? **25** Eller hvad gik I ud at se? Et Menneske, iført bløde Klæder? Se, de, som leve i prægtige Klæder og i Vellevned, ere i Kongsgaardene. **26** Eller hvad gik I ud at se? En Profet? Ja, siger jeg eder, endog mere end en Profet! **27** Han er den, om hvem der er skrevet: Se, jeg sender min Engel for dit Ansigt, han skal berede din Vej foran dig. **28** Jeg siger eder: Iblandt dem, som ere fødte af Kvinder, er ingen større Profet end Johannes; men den mindste i Guds Rige er større end han. **29** Og hele Folket, som hørte ham, endog Tolderne, gav Gud Ret, idet de bleve døbte med Johannes's Daab. **30** Men Farisæerne og de lovkyndige have foragtet Guds Raad med dem selv, idet de ikke bleve døbte af ham. **31** Ved hvem skal jeg da ligne denne Slægts Mennesker? og hvem ligne de? **32** De ligne Børn, som sidde paa Torvet og raabe til hverandre og sige: Vi blæste paa Fløjte for eder, og I dansede ikke, vi sang Klagesange for eder, og I græd ikke. **33** Thi Johannes Døberen kom, som hverken spiste Brød eller drak Vin, og I sige: Han er besat. **34** Menneskesønnen kom, som spiser og drikker, og I sige: Se, en Fraadser og en Vindranker, Tolderes og Synderes Ven! **35** Dog Visdommen er retfærdiggjort ved alle sine Børn." **36** Men en af Farisæerne bad ham om, at han vilde spise med ham; og han gik ind i Farisæerens Hus og satte sig til Bords. **37** Og se, der var en Kvinde, som var en Synderinde i Byen; da hun fik at vide, at han sad til Bords i Farisæerens Hus, kom hun med en Alabastkrukke med Salve; **38** og hun stillede sig bag ved ham, ved hans Fødder og græd og begyndte at væde hans Fødder med sine Taarer og aftørrede dem med sit Hovedhaar og kyssede hans Fødder og salvede dem med Salven. **39** Men da Farisæeren, som havde indbudt ham, saa det, sagde han ved sig selv: „Dersom denne var en Profet, vidste han, hvem og hvordan en Kvinde denne er, som rører ved ham, at hun er en Synderinde." **40** Og Jesus tog til Orde og sagde til ham: „Simon! jeg har noget at sige dig." Men han siger: „Mester, sig frem!" **41** „En Mand, som udlaante Penge, havde to Skyldnere; den ene var fem Hundrede Denarer skyldig, men den anden halvtredsindstyve. **42** Da de ikke havde noget at betale med, eftergav han dem det begge. Hvem af dem vil nu elske ham mest?" **43** Simon svarede og sagde: „Jeg holder for, den, hvem han eftergav mest?" Men han sagde til ham: „Du dømte ret." **44** Og han vendte sig imod Kvinden og sagde til Simon: „Ser du denne Kvinde? Jeg kom ind i dit Hus; du gav mig ikke Vand til mine Fødder; men hun vædede mine Fødder med sine Taarer og aftørrede dem med sit Haar. **45** Du gav mig intet Kys; men hun ophørte ikke med at kysse mine Fødder, fra jeg kom herind. **46** Du salvede ikke mit Hoved med Olie; men hun salvede mine Fødder med Salve. **47** Derfor siger jeg dig: Hendes mange Synder ere hende forladte, eftersom hun elskede meget; men den, hvem lidet forlades, elsker lidet." **48** Men han sagde til hende: „Dine Synder ere forladte!" **49** Og de, som sade til Bords med ham, begyndte at sige ved sig selv: „Hvem er denne, som endog forlader

Synder?" 50 Men han sagde til Kvinden: „Din Tro har frelst dig, gaa bort med Fred!"

8 Og det skete i Tiden derefter, at han rejste igennem Byer og Landsbyer og prædikede og forkyndte Evangeliet om Guds Rige, og med ham de tolv 2 og nogle Kvinder, som vare helbredede fra onde Aander og Sygdomme, nemlig: Maria, der kaldes Magdalene, af hvem syv onde Aander vare udfarne; 3 og Johanna, Herodes's Husfoged Kuzas Hustru, og Susanna og mange andre, som tjente dem med, hvad de ejede. 4 Men da en stor Skare kom sammen, og de droge til ham fra de forskellige Byer, sagde han ved en Lignelse: 5 „En Sædemand gik ud at saa sin Sæd; og idet han saaede, faldt noget ved Vejen og blev nedtraadt, og Himmelens Fugle aade det op. 6 Og noget faldt paa Klippen; og da det voksede op, visnede det, fordi det ikke havde Væde. 7 Og noget faldt midt iblandt Torne, og Tornene voksede op med og kvalte det. 8 Og noget faldt i den gode Jord, og det voksede op og bar hundrede Fold Frugt." Da han sagde dette, raabte han: „Den, som har Øren at høre med, han høre!" 9 Men hans Disciple spurgte ham, hvad denne Lignelse skulde betyde? 10 Og han sagde: „Eder er det givet at kende Guds Riges Hemmeligheder, men de andre i Lignelser, for at de, skønt seende, ikke skulle se, og, skønt hørende, ikke skulle forstaa. 11 Men dette er Lignelsen: Sæden er Guds Ord. 12 Men de ved Vejen ere de, som høre det; derefter kommer Djævelen og tager Ordet bort af deres Hjerte, for at de ikke skulle tro og blive frelste. 13 Men de paa Klippen ere de, som modtage Ordet med Glæde, naar de høre det, og disse have ikke Rod; de tro til en Tid og falde fra i Fristelsens Tid. 14 Men det, som faldt iblandt Torne, det er dem, som have hørt og saa gaa hen og kvæles under Livets Bekymringer og Rigdom og Nydelser og ikke bære moden Frugt. 15 Men det i den gode Jord, det er dem, som, naar de have hørt Ordet, beholde det i et smukt og godt Hjerte og bære Frugt i Udholdenhed. 16 Men ingen, som tænder et Lys, skjuler det med et Kar eller sætter det under en Bænk; men han sætter det paa en Lysestage, for at de, som komme ind, kunne se Lyset. 17 Thi der er ikke noget skjult, som jo skal blive aabenbart; og ikke noget lønligt, som jo skal blive kendt og komme for Lyset. 18 Ser derfor til, hvorledes I høre; thi den, som har, ham skal der gives; og den, som ikke har, fra ham skal endog det tages, han synes at have." 19 Men hans Moder og Brødre kom til ham og kunde ikke naa frem til ham for Skaren. 20 Og det blev ham meddelt: „Din Moder og dine Brødre staa udenfor og begære at se dig." 21 Men han svarede og sagde til dem: „Min Moder og mine Brødre ere disse, som høre Guds Ord og gøre efter det." 22 Og det skete en af de Dage, at han gik om Bord i et Skib tillige med sine Disciple, og han sagde til dem: „Lader os fare over til hin Side af Søen; " og de sejlede ud. 23 Men medens de sejlede, faldt han i Søvn; og en Stormvind for ned over Søen, og Skibet blev fuldt af Vand, og de vare i Fare. 24 Da traadte de hen og vækkede ham og sagde: „Mester, Mester! vi forgaa." Men han stod op og truede Vinden og Vandets Bølger; og de lagde sig, og det blev blikstille. 25 Og han sagde til dem: „Hvor er eders Tro?" Men de frygtede og undrede sig og sagde til hverandre: „Hvem er dog denne, siden han byder baade over Vindene og Vandet, og de ere ham lydige?" 26 Og de sejlede ind til Gadarenernes Land, som ligger lige over for Galilæa. 27 Men da han traadte ud paa Landjorden, mødte der ham en Mand fra Byen, som i lang Tid havde været besat af onde Aander og ikke havde haft Klæder paa og ikke opholdt sig i Hus, men i Gravene. 28 Men da han saa Jesus, raabte han og faldt ned for ham og sagde med høj Røst: „Hvad har jeg med dig at gøre, Jesus, den højeste Guds Søn? jeg beder dig om, at du ikke vil pine mig." 29 Thi han bød den urene Aand at fare ud af Manden; thi i lange Tider havde den revet ham med sig, og han blev bunden med Lænker og Bøjer og bevogtet, og han sønderrev, hvad man bandt ham med, og dreves af den onde Aand ud i Ørkenerne. 30 Men Jesus spurgte ham og sagde: „Hvad er dit Navn?" Men han sagde: „Legion"; thi mange onde Aander vare farne i ham. 31 Og de bade ham om, at han ikke vilde byde dem at fare ned i Afgrunden; **(Abyssos g12)** 32 men der var sammesteds en stor Hjord Svin, som græssede paa Bjerget; og de bade ham om, at han vilde tilstede dem at fare i dem; og han tilstedte dem det. 33 Men de onde Aander fore ud af Manden og fore i Svinene, og Hjorden styrtede sig ned over Brinken ud i Søen og druknede. 34 Men da Hyrderne saa det, som var sket, flyede de og forkyndte det i Byen og paa Landet. 35 Da gik de ud for at se det, som var sket, og de kom til Jesus og fandt Manden, af hvem de onde Aander vare udfarne, siddende ved

Jesu Fødder, paaklædt og ved Samling; og de frygtede. **36** Og de, som havde set det, fortalte dem, hvorledes den besatte var bleven frelst. **37** Og hele Mængden fra Gadarenernes Omegn bad ham om, at han vilde gaa bort fra dem; thi de vare betagne af stor Frygt. Men han gik om Bord i et Skib og vendte tilbage igen. **38** Men Manden, af hvem de onde Aander vare udfarne, bad ham om, at han maatte være hos ham; men han lod ham fare og sagde: **39** „Vend tilbage til dit Hus, og fortæl, hvor store Ting Gud har gjort imod dig." Og han gik bort og kundgjorde over hele Byen, hvor store Ting Jesus havde gjort imod ham. **40** Men det skete, da Jesus kom tilbage, tog Skaren imod ham; thi de ventede alle paa ham. **41** Og se, der kom en Mand, som hed Jairus, og han var Forstander for Synagogen; og han faldt ned for Jesu Fødder og bad ham komme ind i hans Hus; **42** thi han havde en enbaaren Datter, omtrent tolv Aar gammel, og hun droges med Døden. Men idet han gik, trængte Skarerne sig sammen om ham. **43** Og en Kvinde, som havde haft Blodflod i tolv Aar og havde kostet al sin Formue paa Læger og ikke kunde blive helbredet af nogen, **44** hun gik til bagfra og rørte ved Fligen af hans Klædebon, og straks standsedes hendes Blodflod. **45** Og Jesus sagde: „Hvem var det, som rørte ved mig?" Men da alle nægtede det, sagde Peter og de, som vare med ham: „Mester! Skarerne trykke og trænge dig, og du siger: Hvem var det, som rørte ved mig?" **46** Men Jesus sagde: „Der rørte nogen ved mig; thi jeg mærkede, at der udgik en Kraft fra mig." **47** Men da Kvinden saa, at det ikke var skjult, kom hun bævende og faldt ned for ham og fortalte i alt Folkets Paahør, af hvad Aarsag hun havde rørt ved ham, og hvorledes hun straks var bleven helbredet. **48** Men han sagde til hende: „Datter! din Tro har frelst dig; gaa bort med Fred!" **49** Medens han endnu talte, kommer der en fra Synagogeforstanderens Hus og siger til ham: „Din Datter er død; umag ikke Mesteren!" **50** Men da Jesus hørte det, svarede han ham: „Frygt ikke; tro blot; saa skal hun blive frelst." **51** Men da han kom til Huset, tillod han ingen at gaa ind med sig uden Peter og Johannes og Jakob og Pigens Fader og Moder. **52** Og de græd alle og holdt Veklage over hende; men han sagde: „Græder ikke; hun er ikke død, men sover." **53** Og de lo ad ham; thi de vidste, at hun var død. **54** Men han greb hendes Haand og raabte og sagde: „Pige, staa op!" **55** Og hendes Aand vendte tilbage, og hun stod straks op; og han befalede, at de skulde give hende noget at spise. **56** Og hendes Forældre bleve forfærdede; men han bød dem, at de ikke maatte sige nogen det, som var sket.

9 Men han sammenkaldte de tolv og gav dem Magt og Myndighed over alle de onde Aander og til at helbrede Sygdomme. **2** Og han sendte dem ud for at prædike Guds Rige og helbrede de syge. **3** Og han sagde til dem: „Tager intet med paa Vejen, hverken Stav eller Taske eller Brød eller Penge, ej heller skal nogen have to Kjortler. **4** Og hvor I komme ind i et Hus, der skulle I blive og derfra drage bort. **5** Og hvor som helst de ikke modtage eder, fra den By skulle I gaa ud og endog ryste Støvet af eders Fødder til Vidnesbyrd imod dem." **6** Men de gik ud og droge fra Landsby til Landsby, idet de forkyndte Evangeliet og helbredte alle Vegne. **7** Men Fjerdingsfyrsten Herodes hørte alt det, som skete; og han var tvivlraadig, fordi nogle sagde, at Johannes var oprejst fra de døde; **8** men nogle, at Elias havde vist sig; men andre, at en af de gamle Profeter var opstanden. **9** Men Herodes sagde: „Johannes har jeg ladet halshugge; men hvem er denne, om hvem jeg hører saadanne Ting?" Og han søgte at faa ham at se. **10** Og Apostlene kom tilbage og fortalte ham, hvor store Ting de havde gjort. Og han tog dem med sig og drog bort afsides til en By, som kaldes Bethsajda. **11** Men da Skarerne fik det at vide, fulgte de efter ham; og han tog imod dem og talte til dem om Guds Rige og helbredte dem, som trængte til Lægedom. **12** Men Dagen begyndte at hælde. Og de tolv kom hen og sagde til ham: „Lad Skaren gaa bort, for at de kunne gaa herfra til de omliggende Landsbyer og Gaarde og faa Herberge og finde Føde; thi her ere vi paa et øde Sted." **13** Men han sagde til dem: „Giver I dem at spise!" Men de sagde: „Vi have ikke mere end fem Brød og to Fisk, med mindre vi skulle gaa bort og købe Mad til hele denne Mængde." **14** De vare nemlig omtrent fem Tusinde Mænd. Men han sagde til sine Disciple: „Lader dem sætte sig ned i Hobe, halvtredsindstyve i hver." **15** Og de gjorde saa og lode dem alle sætte sig ned. **16** Men han tog de fem Brød og de to Fisk, saa op til Himmelen og velsignede dem, og han brød dem og gav sine Disciple dem at lægge dem for Skaren. **17** Og de spiste og bleve alle mætte; og det, som de fik tilovers af Stykker, blev opsamlet, tolv Kurve. **18** Og

det skete, medens han bad, vare hans Disciple alene hos ham; og han spurgte dem og sagde: „Hvem sige Skarerne, at jeg er?" **19** Men de svarede og sagde: „Johannes Døberen; men andre: Elias; men andre: En af de gamle Profeter er opstanden." **20** Og han sagde til dem: „Men I, hvem sige I, at jeg er?" Og Peter svarede og sagde: „Guds Kristus." **21** Men han bød dem strengt ikke at sige dette til nogen, **22** idet han sagde: „Menneskesønnen skal lide meget og forkastes af de Ældste og Ypperstepræsterne og de skriftkloge og ihjelslaas og oprejses paa den tredje Dag." **23** Men han sagde til alle: „Vil nogen komme efter mig, han fornægte sig selv og tage sit Kors op daglig og følge mig; **24** thi den, som vil frelse sit Liv, skal miste det; men den, som mister sit Liv for min Skyld, han skal frelse det. **25** Thi hvad gavner det et Menneske, om han har vundet den hele Verden, men mistet sig selv eller bødet med sig selv? **26** Thi den, som skammer sig ved mig og mine Ord, ved ham skal Menneskesønnen skamme sig, naar han kommer i sin og Faderens og de hellige Engles Herlighed. **27** Men sandelig, siger jeg eder: Der er nogle af dem, som staa her, der ingenlunde skulle smage Døden, førend de se Guds Rige." **28** Men det skete omtrent otte Dage efter denne Tale, at han tog Peter og Johannes og Jakob med sig og gik op paa Bjerget for at bede. **29** Og det skete, medens han bad, da blev hans Ansigts Udseende anderledes, og hans Klædebon blev hvidt og straalende. **30** Og se, to Mænd talte med ham, og det var Moses og Elias, **31** som bleve sete i Herlighed og talte om hans Udgang, som han skulde fuldbyrde i Jerusalem. **32** Men Peter og de, som vare med ham, vare betyngede af Søvn; men da de vaagnede op, saa de hans Herlighed og de to Mænd, som stode hos ham. **33** Og det skete, da disse skiltes fra ham, sagde Peter til Jesus: „Mester! det er godt, at vi ere her; og lader os gøre tre Hytter, en til dig og en til Moses og en til Elias; " men han vidste ikke, hvad han sagde. **34** Men idet han sagde dette, kom en Sky og overskyggede dem; men de frygtede, da de kom ind i Skyen. **35** Og der kom fra Skyen en Røst, som sagde: „Denne er min Søn, den udvalgte, hører ham!" **36** Og da Røsten kom, blev Jesus funden alene. Og de tav og forkyndte i de Dage ingen noget af det, de havde set. **37** Men det skete Dagen derefter, da de kom ned fra Bjerget, at der mødte ham en stor Skare. **38** Og se, en Mand af Skaren raabte og sagde: „Mester! jeg beder dig, se til min Søn; thi han er min enbaarne. **39** Og se, en Aand griber ham, og pludseligt skriger han, og den slider i ham, saa at han fraader, og med Nød viger den fra ham, idet den mishandler ham; **40** og jeg bad dine Disciple om at uddrive den; og de kunde ikke." **41** Men Jesus svarede og sagde: „O du vantro og forvendte Slægt! hvor længe skal jeg være hos eder og taale eder? Bring din Søn hid!" **42** Men endnu medens han gik derhen, rev og sled den onde Aand i ham. Men Jesus truede den urene Aand og helbredte Drengen og gav hans Fader ham tilbage. **43** Men de bleve alle slagne af Forundring over Guds Majestæt. Men da alle undrede sig over alt det, han gjorde, sagde han til sine Disciple: **44** „Gemmer i eders Øren disse Ord: Menneskesønnen skal overgives i Menneskers Hænder." **45** Men de forstode ikke dette Ord, og det var skjult for dem, saa de ikke begrebe det, og de frygtede for at spørge ham om dette Ord. **46** Men der opstod den Tanke hos dem, hvem der vel var den største af dem. **47** Men da Jesus saa deres Hjertes Tanke, tog han et Barn og stillede det hos sig. **48** Og han sagde til dem: „Den, som modtager dette Barn for mit Navns Skyld, modtager mig; og den, som modtager mig, modtager den, som udsendte mig; thi den, som er den mindste iblandt eder alle, han er stor." **49** Men Johannes tog til Orde og sagde: „Mester! vi saa en uddrive onde Aander i dit Navn; og vi forbøde ham det, fordi han ikke følger med os." **50** Men Jesus sagde til ham: „Forbyder ham det ikke; thi den, som ikke er imod eder, er for eder." **51** Men det skete, da hans Optagelses Dage vare ved at fuldkommes, da fæstede han sit Ansigt paa at drage til Jerusalem. **52** Og han sendte Sendebud forud for sig; og de gik og kom ind i en Samaritanerlandsby for at berede ham Herberge. **53** Og de modtoge ham ikke, fordi han var paa Vejen til Jerusalem. **54** Men da hans Disciple, Jakob og Johannes, saa det, sagde de: „Herre! vil du, at vi skulle byde Ild fare ned fra Himmelen og fortære dem, ligesom ogsaa Elias gjorde?" **55** Men han vendte sig og irettesatte dem. **56** Og de gik til en anden Landsby. **57** Og medens de vandrede paa Vejen, sagde en til ham: „Jeg vil følge dig, hvor du end gaar hen." **58** Og Jesus sagde til ham: „Ræve have Huler, og Himmelens Fugle Reder; men Menneskesønnen har ikke det, hvortil han kan hælde sit Hoved." **59** Men han sagde til en anden: „Følg mig!" Men denne sagde: „Herre! tilsted mig først at gaa hen at begrave

min Fader." 60 Men han sagde til ham: „Lad de døde begrave deres døde; men gaa du hen og forkynd Guds Rige!" 61 Men ogsaa en anden sagde: „Herre! jeg vil følge dig; men tilsted mig først at tage Afsked med dem, som ere i mit Hus." 62 Men Jesus sagde til ham: „Ingen, som lægger sin Haand paa Ploven og ser tilbage, er vel skikket for Guds Rige."

10 Men derefter udvalgte Herren ogsaa halvfjerdsindstyve andre og sendte dem ud to og to forud for sig, til hver By og hvert Sted, hvorhen han selv vilde komme. 2 Og han sagde til dem: „Høsten er stor, men Arbejderne ere faa; beder derfor Høstens Herre om, at han vil sende Arbejdere ud til sin Høst. 3 Gaar ud! Se, jeg sender eder som Lam midt iblandt Ulve. 4 Bærer ikke Pung, ikke Taske, ej heller Sko; og hilser ingen paa Vejen! 5 Men hvor I komme ind i et Hus, siger der først: Fred være med dette Hus! 6 Og er der sammesteds et Fredens Barn, skal eders Fred hvile paa ham; men hvis ikke, da skal den vende tilbage til eder igen. 7 Men bliver i det samme Hus, spiser og drikker, hvad de have; thi Arbejderen er sin Løn værd. I maa ikke flytte fra Hus til Hus. 8 Og hvor I komme ind i en By, og de modtage eder, spiser der, hvad der sættes for eder; 9 og helbreder de syge, som ere der, og siger dem: Guds Rige er kommet nær til eder. 10 Men hvor I komme ind i en By, og de ikke modtage eder, der skulle I gaa ud paa dens Gader og sige: 11 Endog det Støv, som hænger ved vore Fødder fra eders By, tørre vi af til eder; dog dette skulle I vide, at Guds Rige er kommet nær. 12 Men jeg siger eder, det skal gaa Sodoma taaleligere paa hin Dag end den By. 13 Ve dig, Korazin! ve dig, Bethsajda! thi dersom de kraftige Gerninger, som ere skete i eder, vare skete i Tyrus og Sidon, da havde de for længe siden omvendt sig, siddende i Sæk og Aske. 14 Men det skal gaa Tyrus og Sidon taaleligere ved Dommen end eder. 15 Og du, Kapernaum, som er bleven ophøjet indtil Himmelen, du skal nedstødes indtil Dødsriget. (Hadēs g86) 16 Den, som hører eder, hører mig, og den, som foragter eder, foragter mig; men den, som foragter mig, foragter den, som udsendte mig." 17 Men de halvfjerdsindstyve vendte tilbage med Glæde og sagde: „Herre! ogsaa de onde Aander ere os lydige i dit Navn." 18 Men han sagde til dem: „Jeg saa Satan falde ned fra Himmelen som et Lyn. 19 Se, jeg har givet eder Myndighed til at træde paa Slanger og Skorpioner og over hele Fjendens Magt, og slet intet skal skade eder. 20 Dog, glæder eder ikke derover, at Aanderne ere eder lydige; men glæder eder over, at eders Navne ere indskrevne i Himlene." 21 I den samme Stund frydede Jesus sig i den Helligaand og sagde: „Jeg priser dig, Fader, Himmelens og Jordens Herre! fordi du har skjult dette for vise og forstandige og aabenbaret det for umyndige. Ja, Fader! thi saaledes skete det, som var velbehageligt for dig. 22 Alle Ting ere mig overgivne af min Fader; og ingen kender, hvem Sønnen er, uden Faderen, og hvem Faderen er, uden Sønnen og den, for hvem Sønnen vil aabenbare ham." 23 Og han vendte sig til Disciplene og sagde særligt til dem: „Salige ere de Øjne, som se det, I se. 24 Thi jeg siger eder, at mange Profeter og Konger have villet se det, I se, og have ikke set det, og høre det, I høre, og have ikke hørt det." 25 Og se, en lovkyndig stod op og fristede ham og sagde: „Mester! hvad skal jeg gøre, for at jeg kan arve et evigt Liv?" (aiōnios g166) 26 Men han sagde til ham: „Hvad er der skrevet i Loven, hvorledes læser du?" 27 Men han svarede og sagde til ham: „Du skal elske Herren din Gud af hele dit Hjerte og med hele din Sjæl og med hele din Styrke og med hele dit Sind, og din Næste som dig selv." 28 Men han sagde til ham: „Du svarede ret; gør dette, saa skal du leve." 29 Men han vilde gøre sig selv retfærdig og sagde til Jesus: „Hvem er da min Næste?" 30 Men Jesus svarede og sagde: „Et Menneske gik ned fra Jerusalem til Jeriko, og han faldt iblandt Røvere, som baade klædte ham af og sloge ham og gik bort og lode ham ligge halvdød. 31 Men ved en Hændelse gik en Præst den samme Vej ned, og da han saa ham, gik han forbi. 32 Ligesaa ogsaa en Levit; da han kom til Stedet, gik han hen og saa ham og gik forbi. 33 Men en Samaritan, som var paa Rejse, kom til ham, og da han saa ham, ynkedes han inderligt. 34 Og han gik hen til ham, forbandt hans Saar og gød Olie og Vin deri, løftede ham op paa sit eget Dyr og førte ham til et Herberge og plejede ham. 35 Og den næste Dag tog han to Denarer frem og gav Værten dem og sagde: Plej ham! og hvad mere du lægger ud, vil jeg betale dig, naar jeg kommer igen. 36 Hvilken af disse tre tykkes dig nu at have været hans Næste, der var falden iblandt Røverne?" 37 Men han sagde: „Han, som øvede Barmhjertighed imod ham." Og Jesus sagde til ham: „Gaa bort, og gør du ligesaa!" 38 Men det skete, medens de vare paa Vandring, gik

han ind i en Landsby; og en Kvinde ved Navn Martha modtog ham i sit Hus. 39 Og hun havde en Søster, som hed Maria, og hun satte sig ved Herrens Fødder og hørte paa hans Tale. 40 Men Martha havde travlt med megen Opvartning; og hun kom hen og sagde: „Herre! bryder du dig ikke om, at min Søster har ladet mig opvarte ene? Sig hende dog, at hun skal hjælpe mig." 41 Men Herren svarede og sagde til hende: „Martha! Martha! du gør dig Bekymring og Uro med mange Ting; 42 men eet er fornødent. Maria har valgt den gode Del, som ikke skal tages fra hende."

11 Og det skete, da han var paa et Sted og bad, at en af hans Disciple sagde til ham, da han holdt op: „Herre! lær os at bede, som ogsaa Johannes lærte sine Disciple." 2 Da sagde han til dem: „Naar I bede, da siger: Fader, helliget vorde dit Navn; komme dit Rige; 3 giv os hver Dag vort daglige Brød; 4 og forlad os vore Synder, thi ogsaa vi forlade hver, som er os skyldig; og led os ikke i Fristelse!" 5 Og han sagde til dem: „Om nogen af eder har en Ven og gaar til ham ved Midnat og siger til ham: Kære! laan mig tre Brød, 6 efterdi en Ven af mig er kommen til mig fra Rejsen, og jeg har intet at sætte for ham; 7 og hin saa svarer derinde fra og siger: Vold mig ikke Besvær; Døren er allerede lukket, og mine Børn ere med mig i Seng; jeg kan ikke staa op og give dig det: 8 da, siger jeg eder, om han end ikke staar op og giver ham det, fordi han er hans Ven, saa staar han dog op for hans Paatrængenheds Skyld og giver ham alt, hvad han trænger til. 9 Og jeg siger eder: Beder, saa skal eder gives; søger, saa skulle I finde; banker paa, saa skal der lukkes op for eder. 10 Thi hver den, som beder, han faar, og den, som søger, han finder, og den, som banker paa, for ham skal der lukkes op. 11 Men hvilken Fader iblandt eder vil give sin Søn en Sten, naar han beder om Brød, eller naar han beder om en Fisk, mon han da i Stedet for en Fisk vil give ham en Slange? 12 Eller naar han beder om et Æg, mon han da vil give ham en Skorpion? 13 Dersom da I, som ere onde, vide at give eders Børn gode Gaver, hvor meget mere skal da Faderen fra Himmelen give den Helligaand til dem, som bede ham!" 14 Og han uddrev en ond Aand, og den var stum; men det skete, da den onde Aand var udfaren, talte den stumme, og Skarerne forundrede sig. 15 Men nogle af dem sagde: „Ved Beelzebul, de onde Aanders Fyrste, uddriver han de onde Aander." 16 Men andre fristede ham og forlangte af ham et Tegn fra Himmelen. 17 Men da han kendte deres Tanker, sagde han til dem: „Hvert Rige, som er kommet i Splid med sig selv, lægges øde, og Hus falder over Hus. 18 Men hvis ogsaa Satan er kommen i Splid med sig selv, hvorledes skal hans Rige da bestaa? Thi I sige, at jeg uddriver de onde Aander ved Beelzebul. 19 Men dersom jeg uddriver de onde Aander ved Beelzebul, ved hvem uddrive da eders Sønner dem? Derfor skulle de være eders Dommere. 20 Men dersom jeg uddriver de onde Aander ved Guds Finger, da er jo Guds Rige kommet til eder. 21 Naar den stærke bevæbnet vogter sin Gaard, bliver det, han ejer, i Fred. 22 Men naar en stærkere end han er kommen over ham og har overvundet ham, da tager han hans fulde Rustning, som han forlod sig paa, og uddeler hans Bytte. 23 Den, som ikke er med mig, er imod mig; og den, som ikke samler med mig, adspreder. 24 Naar den urene Aand er faren ud af Mennesket, vandrer den igennem vandløse Steder og søger Hvile; og naar den ikke finder den, siger den: Jeg vil vende tilbage til mit Hus, som jeg gik ud af. 25 Og naar den kommer, finder den det fejet og prydet. 26 Da gaar den bort og tager syv andre Aander med sig, som ere værre end den selv, og naar de ere komne derind, bo de der; og det sidste bliver værre med dette Menneske end det første." 27 Men det skete, medens han sagde disse Ting, da opløftede en Kvinde af Skaren sin Røst og sagde til ham: „Saligt er det Liv, som bar dig, og de Bryster, som du diede." 28 Men han sagde: „Ja, salige ere de, som høre Guds Ord og bevare det." 29 Men da Skarerne strømmede til, begyndte han at sige: „Denne Slægt er en ond Slægt; et Tegn forlanger den, og der skal intet Tegn gives den uden Jonas's Tegn. 30 Thi ligesom Jonas blev et Tegn for Niniviterne, saaledes skal ogsaa Menneskesønnen være det for denne Slægt. 31 Sydens Dronning skal oprejses ved Dommen sammen med Mændene af denne Slægt og fordømme dem; thi hun kom fra Jordens Grænser for at høre Salomons Visdom; og se, her er mere end Salomon. 32 Mænd fra Ninive skulle opstaa ved Dommen sammen med denne Slægt og fordømme den; thi de omvendte sig ved Jonas's Prædiken; og se, her er mere end Jonas. 33 Ingen tænder et Lys og sætter det i Skjul, ikke heller under Skæppen, men paa Lysestagen, for at de, som komme ind, kunne se dets Skin. 34 Dit Øje er Legemets Lys; naar dit Øje er

sundt, er ogsaa hele dit Legeme lyst, men dersom det er daarligt, er ogsaa dit Legeme mørkt. 35 Se derfor til, at det Lys, der er i dig, ikke er Mørke. 36 Dersom da hele dit Legeme er lyst, saa at ingen Del deraf er mørk, vil det være helt lyst, som naar Lyset bestraaler dig med sin Glans." 37 Men idet han talte, beder en Farisæer ham om, at han vilde spise Middagsmaaltid hos ham, og han gik ind og satte sig til Bords. 38 Men Farisæeren forundrede sig, da han saa, at han ikke toede sig først før Maaltidet. 39 Men Herren sagde til ham: „I Farisæere rense nu det udvendige af Bægeret og Fadet; men eders Indre er fuldt af Rov og Ondskab. 40 I Daarer! han, som gjorde det ydre, gjorde han ikke ogsaa det indre? 41 Men giver det, som er indeni, til Almisse; se, saa ere alle Ting eder rene. 42 Men ve eder, I Farisæere! thi I give Tiende af Mynte og Rude og alle Haande Urter og forbigaa Retten og Kærligheden til Gud; disse Ting burde man gøre og ikke forsømme hine. 43 Ve eder, I Farisæere! thi I elske den fornemste Plads i Synagogerne og Hilsenerne paa Torvene. 44 Ve eder, thi I ere som de ukendelige Grave, og Menneskene, som gaa over dem, vide det ikke." 45 Men en af de lovkyndige svarede og siger til ham: „Mester! idet du siger dette, forhaaner du ogsaa os." 46 Men han sagde: „Ve ogsaa eder, I lovkyndige! thi I lægge Menneskene Byrder paa, vanskelige at bære, og selv røre I ikke Byrderne med een af eders Fingre. 47 Ve eder! thi I bygge Profeternes Grave, og eders Fædre sloge dem ihjel. 48 Altsaa ere I Vidner og samtykke i eders Fædres Gerninger; thi de sloge dem ihjel, og I bygge. 49 Derfor har ogsaa Guds Visdom sagt: Jeg vil sende Profeter og Apostle til dem, og nogle af dem skulle de slaa ihjel og forfølge, 50 for at alle Profeternes Blod, som er udøst fra Verdens Grundlæggelse, skal kræves af denne Slægt, 51 fra Abels Blod indtil Sakarias's Blod, som blev dræbt imellem Alteret og Templet; ja, jeg siger eder: Det skal kræves af denne Slægt. 52 Ve eder, I lovkyndige! thi I have taget Kundskabens Nøgle; selv ere I ikke gaaede ind, og dem, som vilde gaa ind, have I forhindret." 53 Og da han var gaaet ud derfra, begyndte de skriftkloge og Farisæerne at trænge stærkt ind paa ham og at lokke Ord af hans Mund om flere Ting; 54 thi de lurede paa ham for at opfange noget af hans Mund, for at de kunde anklage ham.

12 Da imidlertid mange Tusinde Mennesker havde samlet sig, saa at de traadte paa hverandre, begyndte han at sige til sine Disciple: „Tager eder først og fremmest i Vare for Farisæernes Surdejg, som er Hykleri. 2 Men intet er skjult, som jo skal aabenbares, og intet er lønligt, som jo skal blive kendt. 3 Derfor, alt hvad I have sagt i Mørket, skal høres i Lyset; og hvad I have talt i Øret i Kamrene, skal blive prædiket paa Tagene. 4 Men jeg siger til eder, mine Venner! frygter ikke for dem, som slaa Legemet ihjel og derefter ikke formaa at gøre mere. 5 Men jeg vil vise eder, for hvem I skulle frygte: Frygter for ham, som har Magt til, efter at have slaaet ihjel, at kaste i Helvede; ja, jeg siger eder: Frygter for ham! (Geenna g1067) 6 Sælges ikke fem Spurve for to Penninge? og ikke een af dem er glemt hos Gud. 7 Ja, endog Haarene paa eders Hoved ere alle talte; frygter ikke, I ere mere værd end mange Spurve. 8 Men jeg siger eder: Enhver, som vedkender sig mig for Menneskene, ham vil ogsaa Menneskesønnen vedkende sig for Guds Engle. 9 Og den, som har fornægtet mig for Menneskene, skal fornægtes for Guds Engle. 10 Og enhver, som taler et Ord imod Menneskesønnen, ham skal det forlades; men den, som har talt bespotteligt imod den Helligaand, ham skal det ikke forlades. 11 Men naar de føre eder frem for Synagogerne og Øvrighederne og Myndighederne, da bekymrer eder ikke for, hvorledes eller hvormed I skulle forsvare eder, eller hvad I skulle sige. 12 Thi den Helligaand skal lære eder i den samme Time, hvad I bør sige." 13 Men en af Skaren sagde til ham: „Mester! sig til min Broder, at han skal dele Arven med mig." 14 Men han sagde til ham: „Menneske! hvem har sat mig til Dommer eller Deler over eder?" 15 Og han sagde til dem: „Ser til og vogter eder for al Havesyge; thi ingens Liv beror paa, hvad han ejer, selv om han har Overflod." 16 Og han sagde en Lignelse til dem: „Der var en rig Mand, hvis Mark havde baaret godt. 17 Og han tænkte ved sig selv og sagde: Hvad skal jeg gøre? thi jeg har ikke Rum, hvori jeg kan samle min Afgrøde. 18 Og han sagde: Dette vil jeg gøre, jeg vil nedbryde mine Lader og bygge dem større, og jeg vil samle deri al min Afgrøde og mit Gods; 19 og jeg vil sige til min Sjæl: Sjæl! du har mange gode Ting liggende for mange Aar; slaa dig til Ro, spis, drik, vær lystig! 20 Men Gud sagde til ham: Du Daare! i denne Nat kræves din Sjæl af dig; men hvem skal det høre

til, som du har beredt? 21 Saaledes er det med den, som samler sig Skatte og ikke er rig i Gud." 22 Men han sagde til sine Disciple: „Derfor siger jeg eder: Bekymrer eder ikke for Livet, hvad I skulle spise; ikke heller for Legemet, hvad I skulle iføre eder. 23 Livet er mere end Maden, og Legemet mere end Klæderne. 24 Giver Agt paa Ravnene, at de hverken saa eller høste, og de have ikke Forraadskammer eller Lade, og Gud føder dem; hvor langt mere værd end Fuglene ere dog I? 25 Og hvem af eder kan ved at bekymre sig lægge en Alen til sin Vækst? 26 Formaa I altsaa ikke engang det mindste, hvorfor bekymre I eder da for det øvrige? 27 Giver Agt paa Lillierne, hvorledes de vokse; de arbejde ikke og spinde ikke; men jeg siger eder: End ikke Salomon i al sin Herlighed var klædt som en af dem. 28 Klæder da Gud saaledes det Græs paa Marken, som i Dag staar og i Morgen kastes i Ovnen, hvor meget mere eder, I lidettroende! 29 Og I, spørger ikke efter, hvad I skulle spise, og hvad I skulle drikke; og værer ikke ængstelige! 30 Thi efter alt dette søge Hedningerne i Verden; men eders Fader ved, at I have disse Ting nødig. 31 Men søger hans Rige, saa skulle disse Ting gives eder i Tilgift. 32 Frygt ikke, du lille Hjord! thi det var eders Fader velbehageligt at give eder Riget. 33 Sælger, hvad I eje, og giver Almisse! Gører eder Punge, som ikke ældes, en Skat i Himlene, som ikke slipper op, der hvor ingen Tyv kommer nær, og intet Møl ødelægger. 34 Thi hvor eders Skat er, der vil ogsaa eders Hjerte være. 35 Eders Lænder være omgjordede, og eders Lys brændende! 36 Og værer I ligesom Mennesker, der vente paa deres Herre, naar han vil bryde op fra Brylluppet, for at de straks, naar han kommer og banker paa, kunne lukke op for ham. 37 Salige ere de Tjenere, som Herren finder vaagne, naar han kommer. Sandelig, siger jeg eder, at han skal binde op om sig og sætte dem til Bords og gaa om og varte dem op. 38 Og dersom han kommer i den anden Nattevagt og kommer i den tredje Nattevagt og finder det saaledes, da ere disse Tjenere salige. 39 Men dette skulle I vide, at dersom Husbonden vidste, i hvilken Time Tyven vilde komme, da vaagede han og tillod ikke, at der skete Indbrud i hans Hus. 40 Vorder ogsaa I rede; thi Menneskesønnen kommer i den Time, som I ikke mene." 41 Men Peter sagde til ham: „Herre! siger du denne Lignelse til os eller ogsaa til alle?" 42 Og Herren sagde: „Hvem er vel den tro og forstandige Husholder, som Herren vil sætte over sit Tyende til at give dem den bestemte Kost i rette Tid? 43 Salig er den Tjener, hvem hans Herre, naar han kommer, finder handlende saaledes. 44 Sandelig, siger jeg eder, han skal sætte ham over alt, hvad han ejer. 45 Men dersom hin Tjener siger i sit Hjerte: „Min Herre tøver med at komme" og saa begynder at slaa Karlene og Pigerne og at spise og drikke og beruse sig, 46 da skal den Tjeners Herre komme paa den Dag, han ikke venter, og i den Time, han ikke ved, og hugge ham sønder og give ham hans Lod sammen med de utro. 47 Men den Tjener, som har kendt sin Herres Villie og ikke har truffet Forberedelser eller handlet efter hans Villie, skal have mange Hug; 48 men den, som ikke har kendt den og har gjort, hvad der er Hug værd, skal have faa Hug. Enhver, hvem meget er givet, af ham skal man kræve meget; og hvem meget er betroet, af ham skal man forlange mere. 49 Ild er jeg kommen at kaste paa Jorden, og hvor vilde jeg, at den var optændt allerede! 50 Men en Daab har jeg at døbes med, og hvor ængstes jeg, indtil den er fuldbyrdet! 51 Mene I, at jeg er kommen for at give Fred paa Jorden? Nej, siger jeg eder, men Splid. 52 Thi fra nu af skulle fem i eet Hus være i Splid indbyrdes, tre imod to, og to imod tre. 53 De skulle være i Splid, Fader med Søn og Søn med Fader, Moder med Datter og Datter med Moder, Svigermoder med sin Svigerdatter og Svigerdatter med sin Svigermoder." 54 Men han sagde ogsaa til Skarerne: „Naar I se en Sky komme op i Vester, sige I straks: Der kommer Regn, og det sker saaledes. 55 Og naar I se en Søndenvind blæse, sige I: Der kommer Hede; og det sker. 56 I Hyklere! Jordens og Himmelens Udseende vide I at skønne om; men hvorfor have I da intet Skøn om den nærværende Tid? 57 Og hvorfor dømme I ikke ogsaa fra eder selv, hvad der er det rette? 58 Thi medens du gaar hen med din Modpart til Øvrigheden, da gør dig Flid paa Vejen for at blive forligt med ham, for at han ikke skal trække dig for Dommeren, og Dommeren skal overgive dig til Slutteren, og Slutteren skal kaste dig i Fængsel. 59 Jeg siger dig: Du skal ingenlunde komme ud derfra, førend du faar betalt endog den sidste Skærv."

13 Men paa den samme Tid var der nogle til Stede, som fortalte ham om de Galilæere, hvis Blod Pilatus havde blandet med deres Ofre. 2 Og han svarede og sagde til dem: „Mene I, at disse Galilæere vare Syndere fremfor alle Galilæere, fordi de have

lidt dette? 3 Nej, siger jeg eder; men dersom I ikke omvende eder, skulle I alle omkomme ligesaa. 4 Eller hine atten, som Taarnet i Siloam faldt ned over og ihjelslog, mene I, at de vare skyldige fremfor alle Mennesker, som bo i Jerusalem? 5 Nej, siger jeg eder; men dersom I ikke omvende eder, skulle I alle omkomme ligesaa." 6 Men han sagde denne Lignelse: „En havde et Figentræ, som var plantet i hans Vingaard; og han kom og ledte efter Frugt derpaa og fandt ingen. 7 Men han sagde til Vingaardsmanden: Se, i tre Aar er jeg nu kommen og har ledt efter Frugt paa dette Figentræ og ingen fundet; hug det om; hvorfor skal det tilmed gøre Jorden unyttig? 8 Men han svarede og sagde til ham: Herre! lad det staa endnu dette Aar, indtil jeg faar gravet om det og gødet det; 9 maaske vil det bære Frugt i Fremtiden; men hvis ikke, da hug det om!" 10 Men han lærte i en af Synagogerne paa Sabbaten. 11 Og se, der var en Kvinde, som havde haft en Svagheds Aand i atten Aar, og hun var sammenbøjet og kunde aldeles ikke rette sig op. 12 Men da Jesus saa hende, kaldte han paa hende og sagde til hende: „Kvinde! du er løst fra din Svaghed." 13 Og han lagde Hænderne paa hende; og straks rettede hun sig op og priste Gud. 14 Men Synagogeforstanderen, som var vred, fordi Jesus helbredte paa Sabbaten, tog til Orde og sagde til Folkeskaren: „Der er seks Dage, paa hvilke man bør arbejde; kommer derfor paa dem og lader eder helbrede, og ikke paa Sabbatsdagen!" 15 Men Herren svarede ham og sagde: „I Hyklere! løser ikke enhver iblandt eder sin Okse eller sit Asen fra Krybben paa Sabbaten og fører dem til Vands? 16 Men denne, som er en Abrahams Datter, hvem Satan har bundet, se, i atten Aar, burde hun ikke løses fra dette Baand paa Sabbatsdagen?" 17 Og da han sagde dette, bleve alle hans Modstandere beskæmmede; og hele Skaren glædede sig over alle de herlige Gerninger, som gjordes af ham. 18 Han sagde da: „Hvad ligner Guds Rige, og hvormed skal jeg ligne det? 19 Det ligner et Sennepskorn, som et Menneske tog og lagde i sin Have; og det voksede og blev til et Træ, og Himmelens Fugle byggede Rede i dets Grene." 20 Og atter sagde han: „Hvormed skal jeg ligne Guds Rige? 21 Det ligner en Surdejg, som en Kvinde tog og lagde ned i tre Maal Mel, indtil det blev syret alt sammen." 22 Og han gik igennem Byer og Landsbyer og lærte og tog Vejen til Jerusalem. 23 Men en sagde til ham: „Herre! mon de ere faa, som blive frelste?" Da sagde han til dem: 24 „Kæmper for at komme ind igennem den snævre Port; thi mange, siger jeg eder, skulle søge at komme ind og ikke formaa det. 25 Fra den Stund Husbonden er staaet op og har lukket Døren, og I begynde at staa udenfor og banke paa Døren og sige: Herre, luk op for os! da vil han svare og sige til eder: Jeg kender eder ikke, hvorfra I ere; 26 da skulle I begynde at sige: Vi spiste og drak for dine Øjne, og du lærte paa vore Gader, 27 og han skal sige: Jeg siger eder, jeg kender eder ikke, hvorfra I ere; viger bort fra mig, alle I, som øve Uret! 28 Der skal der være Graad og Tænders Gnidsel, naar I maa se Abraham og Isak og Jakob og alle Profeterne i Guds Rige, men eder selv blive kastede udenfor. 29 Og de skulle komme fra Øster og Vester og fra Norden og Sønden og sidde til Bords i Guds Rige. 30 Og se, der er sidste, som skulle være iblandt de første, og der er første, som skulle være iblandt de sidste." 31 I den samme Stund kom nogle Farisæere og sagde til ham: „Gaa bort, og drag herfra; thi Herodes vil slaa dig ihjel." 32 Og han sagde til dem: „Gaar hen og siger til denne Ræv: Se, jeg uddriver onde Aander og fuldfører Helbredelser i Dag og i Morgen, og paa den tredje Dag fuldendes jeg. 33 Dog bør jeg vandre i Dag og i Morgen og den Dag derefter; thi det sømmer sig ikke, at en Profet dræbes uden for Jerusalem. 34 Jerusalem! Jerusalem! som ihjelslaar Profeterne og stener dem, som ere sendte til dig! hvor ofte vilde jeg samle dine Børn, ligesom en Høne samler sine Kyllinger under Vingerne! Og I vilde ikke. 35 Se, eders Hus overlades til eder selv. Men jeg siger eder: I skulle ingenlunde se mig, førend den Tid kommer, da I sige: Velsignet være den, som kommer, i Herrens Navn!"

14 Og det skete, da han kom ind i en af de øverste Farisæeres Hus paa en Sabbat for at holde Maaltid, at de toge Vare paa ham. 2 Og se, der stod en vattersottig Mand foran ham. 3 Og Jesus tog til Orde og sagde til de lovkyndige og Farisæerne: „Er det tilladt at helbrede paa Sabbaten eller ej?" 4 Men de tav. Og han tog paa ham og helbredte ham og lod ham fare. 5 Og han tog til Orde og sagde til dem: „Hvem er der iblandt eder, som ikke straks, naar hans Søn eller Okse falder i en Brønd, drager dem op paa Sabbatsdagen?" 6 Og de kunde ikke give Svar derpaa. 7 Men han sagde en Lignelse til de budne, da han gav

Agt paa, hvorledes de udvalgte sig de øverste Pladser ved Bordet, og sagde til dem: **8** „Naar du bliver buden af nogen til Bryllup, da sæt dig ikke øverst til Bords, for at ikke en fornemmere end du maatte være buden af ham, **9** og han, som indbød dig og ham, maatte komme og sige til dig: Giv denne Plads, og du da med Skam komme til at sidde nederst. **10** Men naar du bliver buden, da gaa hen og sæt dig nederst, for at, naar han kommer, som har indbudt dig, han da maa sige til dig: Ven! sæt dig højere op; da skal du have Ære for alle dem, som sidde til Bords med dig. **11** Thi enhver, som ophøjer sig selv, skal fornedres; og den, som fornedrer sig selv, skal ophøjes." **12** Men han sagde ogsaa til ham, som havde indbudt ham: „Naar du gør Middags- eller Aftensmaaltid, da byd ikke dine Venner, ej heller dine Brødre, ej heller dine Frænder, ej heller rige Naboer, for at ikke ogsaa de skulle indbyde dig igen, og du faa Vederlag. **13** Men naar du gør et Gæstebud, da indbyd fattige, vanføre, lamme, blinde! **14** Saa skal du være salig; thi de have intet at gengælde dig med; men det skal gengældes dig i de retfærdiges Opstandelse." **15** Men da en af dem, som sade med til Bords, hørte dette, sagde han til ham: „Salig er den, som holder Maaltid i Guds Rige." **16** Men han sagde til ham: „Der var en Mand, som gjorde en stor Nadvere og indbød mange. **17** Og han udsendte sin Tjener paa Nadverens Time for at sige til de budne: Kommer! thi nu er det beredt. **18** Og de begyndte alle som een at undskylde sig. Den første sagde til ham: Jeg har købt en Mark og har nødig at gaa ud og se den; jeg beder dig, hav mig undskyldt! **19** Og en anden sagde: Jeg har købt fem Par Okser og gaar hen at prøve dem; jeg beder dig, hav mig undskyldt! **20** Og en anden sagde: Jeg har taget mig en Hustru til Ægte, og derfor kan jeg ikke komme. **21** Og Tjeneren kom og meldte sin Herre dette; da blev Husbonden vred og sagde til sin Tjener: Gaa hurtig ud paa Byens Stræder og Gader, og før de fattige og vanføre og lamme og blinde herind! **22** Og Tjeneren sagde: Herre! det er sket, som du befalede, og der er endnu Rum. **23** Og Herren sagde til Tjeneren: Gaa ud paa Vejene og ved Gærderne og nød dem til at gaa ind, for at mit Hus kan blive fuldt. **24** Thi jeg siger eder, at ingen af hine Mænd, som vare budne, skal smage min Nadvere." **25** Men store Skarer gik med ham, og han vendte sig og sagde til dem: **26** „Dersom nogen kommer til mig og ikke hader sin Fader og Moder og Hustru og Børn og Brødre og Søstre, ja endog sit eget Liv, kan han ikke være min Discipel. **27** Den, som ikke bærer sit Kors og følger efter mig, kan ikke være min Discipel. **28** Thi hvem iblandt eder, som vil bygge et Taarn, sætter sig ikke først hen og beregner Omkostningen, om han har nok til at fuldføre det, **29** for at ikke, naar han faar lagt Grunden og ej kan fuldende det, alle, som se det, skulle begynde at spotte ham og sige: **30** Dette Menneske begyndte at bygge og kunde ikke fuldende det. **31** Eller hvilken Konge, som drager ud for at gaa i Kamp imod en anden Konge, sætter sig ikke først hen og raadslaar, om han er mægtig til med ti Tusinde at møde den, som kommer imod ham med tyve Tusinde? **32** Men hvis ikke, sender han, medens den anden endnu er langt borte, Sendebud hen og underhandler om Fred. **33** Saaledes kan da ingen af eder, som ikke forsager alt det, han ejer, være min Discipel. **34** Saltet er altsaa godt; men dersom ogsaa Saltet mister sin Kraft, hvorved skal det da faa den igen? **35** Det er ikke tjenligt hverken til Jord eller til Gødning; man kaster det ud. Den, som har Øren at høre med, han høre!"

15 Men alle Toldere og Syndere holdt sig nær til ham for at høre ham. **2** Og baade Farisæerne og de skriftkloge knurrede og sagde: „Denne tager imod Syndere og spiser med dem." **3** Men han talte denne Lignelse til dem og sagde: **4** „Hvilket Menneske af eder, som har hundrede Faar og har mistet eet af dem, forlader ikke de ni og halvfemsindstyve i Ørkenen og gaar ud efter det, han har mistet, indtil han finder det? **5** Og naar han har fundet det, lægger han det paa sine Skuldre med Glæde. **6** Og naar han kommer hjem, sammenkalder han sine Venner og Naboer og siger til dem: Glæder eder med mig; thi jeg har fundet mit Faar, som jeg havde mistet. **7** Jeg siger eder: Saaledes skal der være Glæde i Himmelen over een Synder, som omvender sig, mere end over ni og halvfemsindstyve retfærdige, som ikke trænge til Omvendelse. **8** Eller hvilken Kvinde, som har ti Drakmer og taber een Drakme, tænder ikke Lys og fejer Huset og søger med Flid, indtil hun finder den? **9** Og naar hun har fundet den, sammenkalder hun sine Veninder og Naboersker og siger: Glæder eder med mig; thi jeg har fundet den Drakme, som jeg havde tabt. **10** Saaledes, siger jeg eder, bliver der Glæde hos Guds Engle over een Synder, som omvender sig." **11**

Men han sagde: „En Mand havde to Sønner. 12 Og den yngste af dem sagde til Faderen: Fader! giv mig den Del af Formuen, som tilfalder mig. Og han skiftede Godset imellem dem. 13 Og ikke mange Dage derefter samlede den yngste Søn alt sit og drog udenlands til et fjernt Land og ødte der sin Formue i et ryggesløst Levned. 14 Men da han havde sat alt til, blev der en svær Hungersnød i det samme Land; og han begyndte at lide Mangel. 15 Og han gik hen og holdt sig til en af Borgerne der i Landet, og denne sendte ham ud paa sine Marker for at vogte Svin. 16 Og han attraaede at fylde sin Bug med de Bønner, som Svinene aade; og ingen gav ham noget. 17 Men han gik i sig selv og sagde: Hvor mange Daglejere hos min Fader have ikke Brød i Overflødighed? men jeg omkommer her af Hunger. 18 Jeg vil staa op og gaa til min Fader og sige til ham: Fader! jeg har syndet imod Himmelen og over for dig, 19 jeg er ikke længer værd at kaldes din Søn, gør mig som en af dine Daglejere! 20 Og han stod op og kom til sin Fader. Men da han endnu var langt borte, saa hans Fader ham og ynkedes inderligt, og han løb til og faldt ham om Halsen og kyssede ham. 21 Men Sønnen sagde til ham: Fader! jeg har syndet imod Himmelen og over for dig, jeg er ikke længer værd at kaldes din Søn. 22 Men Faderen sagde til sine Tjenere: Henter det bedste Klædebon frem, og ifører ham det, og giver ham en Ring paa hans Haand og Sko paa Fødderne; 23 og henter Fedekalven og slagter den, og lader os spise og være lystige! 24 Thi denne min Søn var død og er bleven levende igen, han var fortabt og er funden. Og de begyndte at være lystige! 25 Men hans ældste Søn var paa Marken, og da han kom og nærmede sig Huset, hørte han Musik og Dans. 26 Og han kaldte en af Karlene til sig og spurgte, hvad dette var? 27 Men han sagde til ham: Din Broder er kommen, og din Fader har slagtet Fedekalven, fordi han har faaet ham sund igen. 28 Men han blev vred og vilde ikke gaa ind. Men hans Fader gik ud og bad ham. 29 Men han svarede og sagde til Faderen: Se, saa mange Aar har jeg tjent dig, og aldrig har jeg overtraadt noget af dine Bud, og du har aldrig givet mig et Kid, for at jeg kunde være lystig med mine Venner. 30 Men da denne din Søn kom, som har fortæret dit Gods med Skøger, slagtede du Fedekalven til ham. 31 Men han sagde til ham: Barn! du er altid hos mig, og alt mit er dit. 32 Men man burde være lystig og glæde sig, fordi denne din Broder var død og er bleven levende og var fortabt og er funden."

16 Men han sagde ogsaa til Disciplene: „Der var en rig Mand, som havde en Husholder, og denne blev angiven for ham som en, der ødte hans Ejendom. 2 Og han lod ham kalde og sagde til ham: Hvad er dette, jeg hører om dig? Aflæg Regnskabet for din Husholdning; thi du kan ikke længer være Husholder. 3 Men Husholderen sagde ved sig selv: Hvad skal jeg gøre, efterdi min Herre tager Husholdningen fra mig? Jeg formaar ikke at grave, jeg skammer mig ved at tigge. 4 Nu ved jeg, hvad jeg vil gøre, for at de skulle modtage mig i deres Huse, naar jeg bliver sat fra Husholdningen. 5 Og han kaldte hver enkelt af sin Herres Skyldnere til sig og sagde til den første: Hvor meget er du min Herre skyldig? 6 Men han sagde: Hundrede Fade Olie. Og han sagde til ham: Tag dit Skyldbrev, og sæt dig hurtig ned og skriv halvtredsindstyve! 7 Derefter sagde han til en anden: Men du, hvor meget er du skyldig? Men han sagde: Hundrede Maal Hvede. Han siger til ham: Tag dit Skyldbrev og skriv firsindstyve! 8 Og Herren roste den uretfærdige Husholder, fordi han havde handlet klogelig; thi denne Verdens Børn ere klogere end Lysets Børn imod deres egen Slægt. (aiōn g165) 9 Og jeg siger eder: Gører eder Venner ved Uretfærdighedens Mammon, for at de, naar det er forbi med den, maa modtage eder i de evige Boliger. (aiōnios g166) 10 Den, som er tro i det mindste, er ogsaa tro i meget, og den, som er uretfærdig i det mindste, er ogsaa uretfærdig i meget. 11 Dersom I da ikke have været tro i den uretfærdige Mammon, hvem vil da betro eder den sande? 12 Og dersom I ikke have været tro i det, som andre eje, hvem vil da give eder noget selv at eje? 13 Ingen Tjener kan tjene to Herrer; thi han vil enten hade den ene og elske den anden, eller holde sig til den ene og ringeagte den anden; I kunne ikke tjene Gud og Mammon." 14 Men alt dette hørte Farisæerne, som vare pengegerrige, og de spottede ham. 15 Og han sagde til dem: „I ere de, som gøre eder selv retfærdige for Menneskene; men Gud kender eders Hjerter; thi det, som er højt iblandt Mennesker, er en Vederstyggelighed for Gud. 16 Loven og Profeterne vare indtil Johannes; fra den Tid forkyndes Evangeliet om Guds Rige, og enhver trænger derind med Vold. 17 Men det er lettere, at Himmelen og Jorden forgaa,

end at en Tøddel af Loven bortfalder. **18** Hver, som skiller sig fra sin Hustru og tager en anden til Ægte, bedriver Hor; og hver, som tager til Ægte en Kvinde, der er skilt fra sin Mand, bedriver Hor. **19** Men der var en rig Mand, og han klædte sig i Purpur og kostbart Linned og levede hver Dag i Fryd og Herlighed. **20** Men en fattig, ved Navn Lazarus, var lagt ved hans Port, fuld af Saar. **21** Og han attraaede at mættes af det, som faldt fra den riges Bord; men ogsaa Hundene kom og slikkede hans Saar. **22** Men det skete, at den fattige døde, og at han blev henbaaren af Englene i Abrahams Skød; men den rige døde ogsaa og blev begraven. **23** Og da han slog sine Øjne op i Dødsriget, hvor han var i Pine, ser han Abraham langt borte og Lazarus i hans Skød. **(Hadēs g86)** **24** Og han raabte og sagde: Fader Abraham! forbarm dig over mig, og send Lazarus, for at han kan dyppe det yderste af sin Finger i Vand og læske min Tunge; thi jeg pines svarlig i denne Lue. **25** Men Abraham sagde: Barn! kom i Hu, at du har faaet dit gode i din Livstid, og Lazarus ligesaa det onde; men nu trøstes han her, og du pines. **26** Og foruden alt dette er der fæstet et stort Svælg imellem os og eder, for at de, som ville fare herfra over til eder, ikke skulle kunne det, og de ikke heller skulle fare derfra over til os. **27** Men han sagde: Saa beder jeg dig, Fader! at du vil sende ham til min Faders Hus — **28** thi jeg har fem Brødre — for at han kan vidne for dem, for at ikke ogsaa de skulle komme i dette Pinested. **29** Men Abraham siger til ham: De have Moses og Profeterne, lad dem høre dem! **30** Men han sagde: Nej, Fader Abraham! men dersom nogen fra de døde kommer til dem, ville de omvende sig. **31** Men han sagde til ham: Høre de ikke Moses og Profeterne, da lade de sig heller ikke overbevise, om nogen opstaar fra de døde."

17 Men han sagde til sine Disciple: „Det er umuligt, at Forargelser ikke skulde komme; men ve den, ved hvem de komme! **2** Det er bedre for ham, om en Møllesten er lagt om hans Hals, og han er kastet i Havet, end at han skulde forarge een af disse smaa. **3** Vogter paa eder selv! Dersom din Broder synder, da irettesæt ham; og dersom han angrer, da tilgiv ham! **4** Og dersom han syv Gange om Dagen synder imod dig og syv Gange vender tilbage til dig og siger: Jeg angrer det, da skal du tilgive ham." **5** Og Apostlene sagde til Herren: „Giv os mere Tro!" **6** Men Herren sagde: „Dersom I havde Tro som et Sennepskorn, da kunde I sige til dette Morbærfigentræ: Ryk dig op med Rode, og plant dig i Havet, og det skulde adlyde eder. **7** Men hvem af eder, som har en Tjener, der pløjer eller vogter, siger til ham, naar han kommer hjem fra Marken: Gaa straks hen og sæt dig til Bords? **8** Vil han ikke tværtimod sige til ham: Tilbered, hvad jeg skal have til Nadvere, og bind op om dig, og vart mig op, medens jeg spiser og drikker; og derefter maa du spise og drikke? **9** Mon han takker Tjeneren, fordi han gjorde det, som var befalet? Jeg mener det ikke. **10** Saaledes skulle ogsaa I, naar I have gjort alle de Ting, som ere eder befalede, sige: Vi ere unyttige Tjenere; kun hvad vi vare skyldige at gøre, have vi gjort." **11** Og det skete, medens han var paa Vej til Jerusalem, at han drog midt imellem Samaria og Galilæa. **12** Og da han gik ind i en Landsby, mødte der ham ti spedalske Mænd, som stode langt borte, **13** og de opløftede Røsten og sagde: „Jesus, Mester, forbarm dig over os!" **14** Og da han saa dem, sagde han til dem: „Gaar hen og fremstiller eder for Præsterne!" Og det skete, medens de gik bort, bleve de rensede. **15** Men en af dem vendte tilbage, da han saa, at han var helbredet, og priste Gud med høj Røst. **16** Og han faldt paa sit Ansigt for hans Fødder og takkede ham; og denne var en Samaritan. **17** Men Jesus svarede og sagde: „Bleve ikke de ti rensede? hvor ere de ni? **18** Fandtes der ingen, som vendte tilbage for at give Gud Ære, uden denne fremmede?" **19** Og han sagde til ham: „Staa op, gaa bort; din Tro har frelst dig!" **20** Men da han blev spurgt af Farisæerne om, naar Guds Rige kommer, svarede han dem og sagde: „Guds Rige kommer ikke saaledes, at man kan vise derpaa. **21** Ikke heller vil man sige: Se her, eller: Se der er det; thi se, Guds Rige er inden i eder." **22** Men han sagde til Disciplene: „Der skal komme Dage, da I skulle attraa at se en af Menneskesønnens Dage, og I skulle ikke se den. **23** Og siger man til eder: Se der, eller: Se her er han, saa gaar ikke derhen, og løber ikke derefter! **24** Thi ligesom Lynet, naar det lyner fra den ene Side af Himmelen, skinner til den anden Side af Himmelen, saaledes skal Menneskesønnen være paa sin Dag. **25** Men først bør han lide meget og forkastes af denne Slægt. **26** Og som det skete i Noas Dage, saaledes skal det ogsaa være i Menneskesønnens Dage: **27** De spiste, drak, toge til Ægte, bleve bortgiftede indtil den Dag, da Noa gik ind i Arken, og Syndfloden kom og ødelagde alle.

28 Ligeledes, som det skete i Loths Dage: De spiste, drak, købte, solgte, plantede, byggede; 29 men paa den Dag, da Loth gik ud af Sodoma, regnede Ild og Svovl ned fra Himmelen og ødelagde dem alle: 30 paa samme Maade skal det være paa den Dag, da Menneskesønnen aabenbares. 31 Paa den Dag skal den, som er paa Taget og har sine Ejendele i Huset, ikke stige ned for at hente dem; og ligesaa skal den, som er paa Marken, ikke vende tilbage igen! 32 Kommer Loths Hustru i Hu! 33 Den, som søger at bjærge sit Liv, skal miste det; og den, som mister det, skal beholde Livet. 34 Jeg siger eder: I den Nat skulle to Mænd være paa eet Leje; den ene skal tages med, og den anden skal lades tilbage. 35 To Kvinder skulle male paa samme Kværn; den ene skal tages med, og den anden skal lades tilbage. 36 [To Mænd skulle være paa Marken; den ene skal tages med, og den anden skal lades tilbage."] 37 Og de svare og sige til ham: „Hvor, Herre?" Men han sagde til dem: „Hvor Aadselet er, der ville ogsaa Ørnene samle sig."

18 Men han talte til dem en Lignelse om, at de burde altid bede og ikke blive trætte, 2 og sagde: „Der var i en By en Dommer, som ikke frygtede Gud og ikke undsaa sig for noget Menneske. 3 Og der var en Enke i den By, og hun kom til ham og sagde: Skaf mig Ret over min Modpart! 4 Og længe vilde han ikke. Men derefter sagde han ved sig selv: Om jeg end ikke frygter Gud, ej heller undser mig for noget Menneske, 5 saa vil jeg dog, efterdi denne Enke volder mig Besvær, skaffe hende Ret, for at hun ikke uophørligt skal komme og plage mig." 6 Men Herren sagde: „Hører, hvad den uretfærdige Dommer siger! 7 Skulde da Gud ikke skaffe sine udvalgte Ret, de, som raabe til ham Dag og Nat? og er han ikke langmodig, naar det gælder dem? 8 Jeg siger eder, han skal skaffe dem Ret i Hast. Men mon Menneskesønnen, naar han kommer, vil finde Troen paa Jorden?" 9 Men han sagde ogsaa til nogle, som stolede paa sig selv, at de vare retfærdige, og foragtede de andre, denne Lignelse: 10 „Der gik to Mænd op til Helligdommen for at bede; den ene var en Farisæer, og den anden en Tolder. 11 Farisæeren stod og bad ved sig selv saaledes: Gud! Jeg takker dig, fordi jeg ikke er som de andre Mennesker, Røvere, uretfærdige, Horkarle, eller ogsaa som denne Tolder. 12 Jeg faster to Gange om Ugen, jeg giver Tiende af al min Indtægt. 13 Men Tolderen stod langt borte og vilde end ikke opløfte Øjnene til Himmelen, men slog sig for sit Bryst og sagde: Gud, vær mig Synder naadig! 14 Jeg siger eder: Denne gik retfærdiggjort hjem til sit Hus fremfor den anden; thi enhver, som ophøjer sig selv, skal fornedres; men den, som fornedrer sig selv, skal ophøjes." 15 Men de bare ogsaa de smaa Børn til ham, for at han skulde røre ved dem; men da Disciplene saa det, truede de dem. 16 Men Jesus kaldte dem til sig og sagde: „Lader de smaa Børn komme til mig, og formener dem det ikke; thi Guds Rige hører saadanne til. 17 Sandelig, siger jeg eder, den, som ikke modtager Guds Rige ligesom et lille Barn, han skal ingenlunde komme ind i det." 18 Og en af de Øverste spurgte ham og sagde: „Gode Mester! hvad skal jeg gøre, for at jeg kan arve et evigt Liv?" (aiōnios g166) 19 Men Jesus sagde til ham: „Hvorfor kalder du mig god? Ingen er god uden een, nemlig Gud. 20 Du kender Budene: Du maa ikke bedrive Hor; du maa ikke slaa ihjel; du maa ikke stjæle; du maa ikke sige falsk Vidnesbyrd; ær din Fader og din Moder." 21 Men han sagde: „Det har jeg holdt alt sammen fra min Ungdom af." 22 Men da Jesus hørte det, sagde han til ham: „Endnu een Ting fattes dig: Sælg alt, hvad du har, og uddel det til fattige, saa skal du have en Skat i Himmelen; og kom saa og følg mig!" 23 Men da han hørte dette, blev han dybt bedrøvet; thi han var saare rig. 24 Men da Jesus saa, at han blev dybt bedrøvet, sagde han: „Hvor vanskeligt komme de, som have Rigdom, ind i Guds Rige! 25 thi det er lettere for en Kamel at gaa igennem et Naaleøje end for en rig at gaa ind i Guds Rige." 26 Men de, som hørte det, sagde: „Hvem kan da blive frelst?" 27 Men han sagde: „Hvad der er umuligt for Mennesker, det er muligt for Gud." 28 Men Peter sagde: „Se, vi have forladt vort eget og fulgt dig." 29 Men han sagde til dem: „Sandelig, siger jeg eder, der er ingen, som har forladt Hus eller Forældre eller Brødre eller Hustru eller Børn for Guds Riges Skyld, 30 uden at han skal faa det mange Fold igen i denne Tid og i den kommende Verden et evigt Liv." (aiōn g165, aiōnios g166) 31 Men han tog de tolv til sig og sagde til dem: „Se, vi drage op til Jerusalem, og alle de Ting, som ere skrevne ved Profeterne, skulle fuldbyrdes paa Menneskesønnen. 32 Thi han skal overgives til Hedningerne og spottes, forhaanes og bespyttes, 33 og de skulle hudstryge og ihjelslaa ham; og paa den tredje Dag skal han opstaa." 34 Og de fattede intet deraf, og dette Ord var skjult for

dem, og de forstode ikke det, som blev sagt. 35 Men det skete, da han nærmede sig til Jeriko, sad der en blind ved Vejen og tiggede. 36 Og da han hørte en Skare gaa forbi, spurgte han, hvad dette var. 37 Men de fortalte ham, at Jesus af Nazareth kom forbi. 38 Og han raabte og sagde: „Jesus, du Davids Søn, forbarm dig over mig!" 39 Og de, som gik foran, truede ham, for at han skulde tie; men han raabte meget stærkere: „Du Davids Søn, forbarm dig over mig!" 40 Og Jesus stod stille og bød, at han skulde føres til ham; men da han kom nær til ham, spurgte han ham og sagde: 41 „Hvad vil du, at jeg skal gøre for dig?" Men han sagde: „Herre! at jeg maa blive seende." 42 Og Jesus sagde til ham: „Bliv seende! din Tro har frelst dig." 43 Og straks blev han seende, og han fulgte ham og priste Gud; og hele Folket lovpriste Gud, da de saa det.

19 Og han kom ind i Jeriko og drog derigennem. 2 Og se, der var en Mand, som hed Zakæus; han var Overtolder, og han var rig. 3 Og han søgte at faa at se, hvem der var Jesus, og kunde ikke for Skaren, fordi han var lille af Vækst. 4 Og han løb forud og steg op i et Morbærfigentræ, for at han kunde se ham; thi han skulde komme frem ad den Vej. 5 Og da Jesus kom til Stedet, saa han op og blev ham var og sagde til ham: „Zakæus! skynd dig og stig ned; thi jeg skal i Dag blive i dit Hus." 6 Og han skyndte sig og steg ned og tog imod ham med Glæde. 7 Og da de saa det, knurrede de alle og sagde: „Han er gaaet ind for at tage Herberge hos en syndig Mand." 8 Men Zakæus stod frem og sagde til Herren: „Se, Herre! Halvdelen af min Ejendom giver jeg de fattige; og dersom jeg har besveget nogen for noget, da giver jeg det fire Fold igen." 9 Men Jesus sagde til ham: „I Dag er der blevet dette Hus Frelse til Del, efterdi ogsaa han er en Abrahams Søn; 10 thi Menneskesønnen er kommen for at søge og frelse det fortabte." 11 Men medens de hørte paa dette, fortsatte han og sagde en Lignelse, fordi han var nær ved Jerusalem, og de mente, at Guds Rige skulde straks komme til Syne. 12 Han sagde da: „En højbaaren Mand drog til et fjernt Land for at faa Kongemagt og vende tilbage igen. 13 Men han kaldte ti af sine Tjenere og gav dem ti Pund og sagde til dem: Købslaar dermed, indtil jeg kommer. 14 Men hans Medborgere hadede ham og skikkede Sendebud efter ham og lod sige: Vi ville ikke, at denne skal være Konge over os. 15 Og det skete, da han kom igen, efter at han havde faaet Kongemagten, sagde han, at disse Tjenere, hvem han havde givet Pengene, skulde kaldes for ham, for at han kunde faa at vide, hvad hver havde vundet. 16 Og den første traadte frem og sagde: Herre! dit Pund har erhvervet ti Pund til. 17 Og han sagde til ham: Vel, du gode Tjener! efterdi du har været tro i det mindste, skal du have Magt over ti Byer. 18 Og den anden kom og sagde: Herre! dit Pund har indbragt fem Pund. 19 Men han sagde ogsaa til denne: Og du skal være over fem Byer. 20 Og en anden kom og sagde: Herre! se, her er dit Pund, som jeg har haft liggende i et Tørklæde. 21 Thi jeg frygtede for dig, efterdi du er en streng Mand; du tager, hvad du ikke lagde, og høster, hvad du ikke saaede. 22 Han siger til ham: Efter din egen Mund dømmer jeg dig, du onde Tjener! Du vidste, at jeg er en streng Mand, som tager, hvad jeg ikke lagde, og høster, hvad jeg ikke saaede; 23 hvorfor gav du da ikke mine Penge til Vekselbordet, saa jeg ved min Hjemkomst kunde have krævet dem med Rente? 24 Og han sagde til dem, som stode hos: Tager Pundet fra ham, og giver det til ham, som har de ti Pund. 25 Og de sagde til ham: Herre! han har ti Pund. 26 Jeg siger eder, at enhver, som har, ham skal der gives; men den, som ikke har, fra ham skal endog det tages, som han har. 27 Men fører disse mine Fjender hid, som ikke vilde, at jeg skulde være Konge over dem, og hugger dem ned for mine Øjne!" 28 Og da han havde sagt dette, gik han foran og drog op til Jerusalem. 29 Og det skete, da han nærmede sig til Bethfage og Bethania ved det Bjerg, som kaldes Oliebjerget, udsendte han to af sine Disciple og sagde: 30 „Gaar hen til den Landsby, som ligger lige for eder. Naar I komme derind, skulle I finde et Føl bundet, paa hvilket der endnu aldrig har siddet noget Menneske; og løser det, og fører det hid! 31 Og dersom nogen spørger eder: Hvorfor løse I det? da skulle I sige saaledes: Herren har Brug for det." 32 Men de udsendte gik hen og fandt det, ligesom han havde sagt dem. 33 Men da de løste Føllet, sagde dets Herrer til dem: „Hvorfor løse I Føllet?" 34 Og de sagde: „Herren har Brug for det." 35 Og de førte det til Jesus, og de lagde deres Klæder paa Føllet og lod Jesus sætte sig derpaa. 36 Og da han drog frem, bredte de deres Klæder under ham paa Vejen. 37 Men da han nu nærmede sig til Nedgangen fra Oliebjerget, begyndte hele Disciplenes Mængde med Glæde at prise Gud med høj Røst for alle de kraftige Gerninger, som de

havde set, og de sagde: 38 „Velsignet være Kongen, som kommer, i Herrens Navn! Fred i Himmelen, og Ære i det højeste!" 39 Og nogle af Farisæerne i Skaren sagde til ham: „Mester! irettesæt dine Disciple!" 40 Og han svarede og sagde til dem: „Jeg siger eder, at hvis disse tie, skulle Stenene raabe." 41 Og da han kom nær til og saa Staden, græd han over den og sagde: 42 „Vidste dog ogsaa du, ja, selv paa denne din Dag, hvad der tjener til din Fred! Men nu er det skjult for dine Øjne. 43 Thi der skal komme Dage over dig, da dine Fjender skulle kaste en Vold op omkring dig og omringe dig og trænge dig alle Vegne fra; 44 og de skulle lægge dig helt øde og dine Børn i dig og ikke lade Sten paa Sten tilbage i dig, fordi du ikke kendte din Besøgelses Tid." 45 Og han gik ind i Helligdommen og begyndte at uddrive dem, som solgte, 46 og sagde til dem: „Der er skrevet: Og mit Hus er et Bedehus; men I have gjort det til en Røverkule." 47 Og han lærte daglig i Helligdommen; men Ypperstepræsterne og de skriftkloge og de første i Folket søgte at slaa ham ihjel. 48 Og de fandt ikke, hvad de skulde gøre; thi hele Folket hang ved ham og hørte ham.

20 Og det skete paa en af de Dage, medens han lærte Folket i Helligdommen og forkyndte Evangeliet, da traadte Ypperstepræsterne og de skriftkloge tillige med de Ældste hen til ham. 2 Og de talte til ham og sagde: „Sig os, af hvad Magt gør du disse Ting, eller hvem er det, som har givet dig denne Magt?" 3 Men han svarede og sagde til dem: „Ogsaa jeg vil spørge eder om en Ting, siger mig det: 4 Johannes's Daab, var den fra Himmelen eller fra Mennesker?" 5 Men de overvejede med hverandre og sagde: „Sige vi: Fra Himmelen, da vil han sige: Hvorfor troede I ham ikke? 6 Men sige vi: Fra Mennesker, da vil hele Folket stene os; thi det er overbevist om, at Johannes var en Profet." 7 Og de svarede, at de vidste ikke, hvorfra. 8 Og Jesus sagde til dem: „Saa siger ikke heller jeg eder, af hvad Magt jeg gør disse Ting." 9 Men han begyndte at sige denne Lignelse til Folket: „En Mand plantede en Vingaard og lejede den ud til Vingaardsmænd og drog udenlands for lange Tider. 10 Og da Tiden kom, sendte han en Tjener til Vingaardsmændene, for at de skulde give ham af Vingaardens Frugt; men Vingaardsmændene sloge ham og sendte ham tomhændet bort. 11 Og han sendte fremdeles en anden Tjener; men de sloge ogsaa ham og forhaanede ham og sendte ham tomhændet bort. 12 Og han sendte fremdeles en tredje; men ogsaa ham saarede de og kastede ham ud. 13 Men Vingaardens Herre sagde: Hvad skal jeg gøre? Jeg vil sende min Søn, den elskede; de ville dog vel undse sig for ham. 14 Men da Vingaardsmændene saa ham, raadsloge de indbyrdes og sagde: Det er Arvingen; lader os slaa ham ihjel, for at Arven kan blive vor. 15 Og de kastede ham ud af Vingaarden og sloge ham ihjel. Hvad vil nu Vingaardens Herre gøre ved dem? 16 Han vil komme og ødelægge disse Vingaardsmænd og give Vingaarden til andre." Men da de hørte det, sagde de: „Det ske aldrig!" 17 Men han saa paa dem og sagde: „Hvad er da dette, som er skrevet: Den Sten, som Bygningsmændene forkastede, den er bleven til en Hovedhjørnesten? 18 Hver, som falder paa denne Sten, skal slaa sig sønder; men hvem den falder paa, ham skal den knuse." 19 Og Ypperstepræsterne og de skriftkloge søgte at lægge Haand paa ham i den samme Time, men de frygtede for Folket; thi de forstode, at han sagde denne Lignelse imod dem. 20 Og de toge Vare paa ham og udsendte Lurere, der anstillede sig, som om de vare retfærdige, for at fange ham i Ord, saa de kunde overgive ham til Øvrigheden og Landshøvdingens Magt. 21 Og de spurgte ham og sagde: „Mester! vi vide, at du taler og lærer rettelig og ikke ser paa Personer, men lærer Guds Vej i Sandhed. 22 Er det os tilladt at give Kejseren Skat eller ej?" 23 Men da han mærkede deres Træskhed, sagde han til dem: „Hvorfor friste I mig? 24 Viser mig en Denar; hvis Billede og Overskrift bærer den?" Men de svarede og sagde: „Kejserens." 25 Men han sagde til dem: „Saa giver da Kejseren, hvad Kejserens er, og Gud, hvad Guds er." 26 Og de kunde ikke fange ham i Ord i Folkets Paahør, og de forundrede sig over hans Svar og tav. 27 Men nogle af Saddukæerne, som nægte, at der er Opstandelse, kom til ham og spurgte ham og sagde: 28 „Mester! Moses har foreskrevet os: Dersom en har en Broder, som er gift, og denne dør barnløs, da skal hans Broder tage Hustruen og oprejse sin Broder Afkom. 29 Nu var der syv Brødre; og den første tog en Hustru og døde barnløs. 30 Ligesaa den anden. 31 Og den tredje tog hende, og saaledes ogsaa alle syv; de døde uden at efterlade Børn. 32 Men til sidst døde ogsaa Hustruen. 33 Hvem af dem faar hende saa til Hustru i Opstandelsen? thi de have alle syv haft hende til Hustru." 34 Og Jesus sagde til dem:

„Denne Verdens Børn tage til Ægte og bortgiftes; (aiōn g165) 35 men de, som agtes værdige til at faa Del i hin Verden og i Opstandelsen fra de døde, tage hverken til Ægte eller bortgiftes. (aiōn g165) 36 Thi de kunne ikke mere dø; thi de ere Engle lige og ere Guds Børn, idet de ere Opstandelsens Børn. 37 Men at de døde oprejses, har ogsaa Moses givet til Kende i Stedet om Tornebusken, naar han kalder Herren: Abrahams Gud og Isaks Gud og Jakobs Gud. 38 Men han er ikke dødes, men levendes Gud; thi for ham leve de alle." 39 Men nogle af de skriftkloge svarede og sagde: „Mester! du talte vel." 40 Og de turde ikke mere spørge ham om noget. 41 Men han sagde til dem: „Hvorledes siger man, at Kristus er Davids Søn? 42 David selv siger jo i Psalmernes Bog: Herren sagde til min Herre: Sæt dig ved min højre Haand, 43 indtil jeg faar lagt dine Fjender som en Skammel for dine Fødder. 44 Altsaa kalder David ham en Herre, hvorledes er han da hans Søn?" 45 Men i hele Folkets Paahør sagde han til Disciplene: 46 „Vogter eder for de skriftkloge, som gerne ville gaa i lange Klæder og holde af at lade sig hilse paa Torvene og at have de fornemste Pladser i Synagogerne og at sidde øverst til Bords ved Maaltiderne, 47 de, som opæde Enkers Huse og paa Skrømt bede længe; disse skulle faa des haardere Dom."

21 Men idet han saa op, fik han Øje paa de rige, som lagde deres Gaver i Tempelblokken. 2 Men han saa en fattig Enke, som lagde to Skærve deri. 3 Og han sagde: „Sandelig, siger jeg eder, at denne fattige Enke lagde mere i end de alle. 4 Thi alle disse lagde af deres Overflod hen til Gaverne; men hun lagde af sin Fattigdom al sin Ejendom, som hun havde." 5 Og da nogle sagde om Helligdommen, at den var prydet med smukke Stene og Tempelgaver, sagde han: 6 „Disse Ting, som I se — der skal komme Dage, da der ikke lades Sten paa Sten, som jo skal nedbrydes." 7 Men de spurgte ham og sagde: „Mester! naar skal dette da ske? og hvad er Tegnet paa, naar dette skal ske?" 8 Men han sagde: „Ser til, at I ikke blive forførte; thi mange skulle paa mit Navn komme og sige: Det er mig, og: Tiden er kommen nær. Gaar ikke efter dem! 9 Men naar I høre om Krige og Oprør, da forskrækkes ikke; thi dette maa først ske, men Enden er der ikke straks." 10 Da sagde han til dem: „Folk skal rejse sig imod Folk, og Rige imod Rige. 11 Og store Jordskælv skal der være her og der og Hungersnød og Pest, og der skal ske frygtelige Ting og store Tegn fra Himmelen. 12 Men forud for alt dette skulle de lægge Haand paa eder og forfølge eder og overgive eder til Synagoger og Fængsler, og I skulle føres frem for Konger og Landshøvdinger for mit Navns Skyld. 13 Det skal falde ud for eder til Vidnesbyrd. 14 Lægger det da paa Hjerte, at I ikke forud skulle overtænke, hvorledes I skulle forsvare eder. 15 Thi jeg vil give eder Mund og Visdom, som alle eders Modstandere ikke skulle kunne modstaa eller modsige. 16 Men I skulle endog forraades af Forældre og Brødre og Frænder og Venner, og de skulle slaa nogle af eder ihjel. 17 Og I skulle hades af alle for mit Navns Skyld. 18 Og ikke et Haar paa eders Hoved skal gaa tabt. 19 Ved eders Udholdenhed skulle I vinde eders Sjæle. 20 Men naar I se Jerusalem omringet af Krigshære, da forstaar, at dens Ødelæggelse er kommen nær. 21 Da skulle de, som ere i Judæa, fly til Bjergene; og de, som ere midt i Staden, skulle vige bort derfra; og de, som ere paa Landet, skulle ikke gaa ind i den. 22 Thi disse ere Hævnens Dage, da alt, hvad skrevet er, skal opfyldes. 23 Men ve de frugtsommelige og dem, som give Die, i de Dage; thi der skal være stor Nød paa Jorden og Vrede over dette Folk. 24 Og de skulle falde for Sværdets Od og føres fangne til alle Hedningerne; og Jerusalem skal nedtrædes af Hedningerne, indtil Hedningernes Tider fuldkommes. 25 Og der skal ske Tegn i Sol og Maane og Stjerner, og paa Jorden skulle Folkene ængstes i Fortvivlelse over Havets og Bølgernes Brusen, 26 medens Mennesker forsmægte af Frygt og Forventning om de Ting, som komme over Jorderige; thi Himmelens Kræfter skulle rystes. 27 Og da skulle de se Menneskesønnen komme i Sky med Kraft og megen Herlighed. 28 Men naar disse Ting begynde at ske, da ser op og opløfter eders Hoveder, efterdi eders Forløsning stunder til." 29 Og han sagde dem en Lignelse: „Ser Figentræet og alle Træerne; 30 naar de alt springe ud, da se I og skønne af eder selv, at Sommeren nu er nær. 31 Saaledes skulle ogsaa I, naar I se disse Ting ske, skønne, at Guds Rige er nær. 32 Sandelig, siger jeg eder, at denne Slægt skal ingenlunde forgaa, førend det er sket alt sammen. 33 Himmelen og Jorden skulle forgaa; men mine Ord skulle ingenlunde forgaa. 34 Men vogter eder, at eders Hjerter ikke nogen Tid besværes af Svir og Drukkenskab og timelige Bekymringer, saa hin

Dag kommer pludseligt over eder som en Snare. 35 Thi komme skal den over alle dem, der bo paa hele Jordens Flade. 36 Og vaager og beder til enhver Tid, for at I maa blive i Stand til at undfly alle disse Ting, som skulle ske, og bestaa for Menneskesønnen." 37 Men han lærte om Dagene i Helligdommen, men om Nætterne gik han ud og overnattede paa det Bjerg, som kaldes Oliebjerget. 38 Og hele Folket kom aarle til ham i Helligdommen for at høre ham.

22 Men de usyrede Brøds Højtid, som kaldes Paaske, nærmede sig. 2 Og Ypperstepræsterne og de skriftkloge søgte, hvorledes de kunde slaa ham ihjel; thi de frygtede for Folket. 3 Men Satan gik ind i Judas, som kaldes Iskariot og var en af de tolv. 4 Og han gik hen og talte med Ypperstepræsterne og Høvedsmændene om, hvorledes han vilde forraade ham til dem. 5 Og de bleve glade og lovede at give ham Penge. 6 Og han tilsagde det; og han søgte Lejlighed til at forraade ham til dem uden Opløb. 7 Men de usyrede Brøds Dag kom, paa hvilken man skulde slagte Paaskelammet. 8 Og han udsendte Peter og Johannes og sagde: „Gaar hen og bereder os Paaskelammet, at vi kunne spise det." 9 Men de sagde til ham: „Hvor vil du, at vi skulle berede det?" 10 Men han sagde til dem: „Se, naar I ere komne ind i Staden, skal der møde eder en Mand, som bærer en Vandkrukke; følger ham til Huset, hvor han gaar ind, 11 og I skulle sige til Husbonden i Huset: Mesteren siger: Hvor er det Herberge, hvor jeg kan spise Paaskelammet med mine Disciple? 12 Og han skal vise eder en stor Sal opdækket; der skulle I berede det." 13 Og de gik hen og fandt det saaledes, som han havde sagt dem; og de beredte Paaskelammet. 14 Og da Timen kom, satte han sig til Bords, og Apostlene med ham. 15 Og han sagde til dem: „Jeg har hjerteligt længtes efter at spise dette Paaskelam med eder, førend jeg lider. 16 Thi jeg siger eder, at jeg skal ingen Sinde mere spise det, førend det bliver fuldkommet i Guds Rige." 17 Og han tog en Kalk, takkede og sagde: „Tager dette, og deler det imellem eder! 18 Thi jeg siger eder, at fra nu af skal jeg ikke drikke af Vintræets Frugt, førend Guds Rige kommer." 19 Og han tog Brød, takkede og brød det og gav dem det og sagde: „Dette er mit Legeme, det, som gives for eder; gører dette til min Ihukommelse!" 20 Ligesaa tog han ogsaa Kalken efter Aftensmaaltidet og sagde: „Denne Kalk er den nye Pagt i mit Blod, det, som udgydes for eder. 21 Men se, hans Haand, som forraader mig, er her paa Bordet hos mig. 22 Thi Menneskesønnen gaar bort, som det er beskikket; dog ve det Menneske, ved hvem han bliver forraadt!" 23 Og de begyndte at spørge hverandre indbyrdes om, hvem af dem det dog kunde være, som skulde gøre dette. 24 Men der opstod ogsaa en Trætte iblandt dem om, hvem af dem der maatte synes at være den største. 25 Men han sagde til dem: „Folkenes Konger herske over dem, og de, som bruge Myndighed over dem, kaldes deres Velgørere. 26 I derimod ikke saaledes; men den ældste iblandt eder blive som den yngste, og Føreren som den, der tjener. 27 Thi hvem er størst: den, som sidder til Bords? eller den, som tjener? Mon ikke den, som sidder til Bords? Men jeg er iblandt eder som den, der tjener. 28 Men I ere de, som have holdt ud med mig i mine Fristelser. 29 Og ligesom min Fader har tildelt mig Kongedømme, tildeler jeg eder 30 at skulle spise og drikke ved mit Bord i mit Rige og sidde paa Troner og dømme Israels tolv Stammer." 31 Men Herren sagde: „Simon, Simon! se, Satan begærede eder for at sigte eder som Hvede. 32 Men jeg bad for dig, at din Tro ikke skal svigte; og naar du engang omvender dig, da styrk dine Brødre!" 33 Men han sagde til ham: „Herre! jeg er rede til at gaa med dig baade i Fængsel og i Døden." 34 Men han sagde: „Peter! jeg siger dig: Hanen skal ikke gale i Dag, førend du tre Gange har nægtet, at du kender mig." 35 Og han sagde til dem: „Da jeg udsendte eder uden Pung og Taske og Sko, manglede I da noget?" Og de sagde: „Intet." 36 Men han sagde til dem: „Men nu, den, som har en Pung, tage den med, ligesaa ogsaa en Taske; og den, som ikke har noget Sværd, sælge sin Kappe og købe et! 37 Thi jeg siger eder: Det, som er skrevet, bør opfyldes paa mig, dette: „Og han blev regnet iblandt Overtrædere; " thi ogsaa med mig har det en Ende." 38 Men de sagde: „Herre! se, her ere to Sværd." Men han sagde til dem: „Det er nok." 39 Og han gik ud og gik efter sin Sædvane til Oliebjerget; men ogsaa Disciplene fulgte ham. 40 Men da han kom til Stedet, sagde han til dem: „Beder om ikke at falde i Fristelse." 41 Og han rev sig løs fra dem, saa meget som et Stenkast, og faldt paa Knæ, bad og sagde: 42 „Fader, vilde du dog tage denne Kalk fra mig! dog ske ikke min Villie, men din!" 43 Men en Engel fra Himmelen viste sig for ham og styrkede ham. 44 Og da han var i Dødsangest, bad han heftigere; men hans Sved blev som Blodsdraaber, der faldt ned paa

Jorden. 45 Og da han stod op fra Bønnen og kom til Disciplene, fandt han dem sovende af Bedrøvelse. 46 Og han sagde til dem: „Hvorfor sove I? Staar op og beder, for at I ikke skulle falde i Fristelse." 47 Medens han endnu talte, se, da kom der en Skare; og han, som hed Judas, en af de tolv, gik foran dem og nærmede sig til Jesus for at kysse ham. 48 Men Jesus sagde til ham: „Judas! forraader du Menneskesønnen med et Kys?" 49 Men da de, som vare omkring ham, saa, hvad der vilde ske, sagde de: „Herre! skulle vi slaa til med Sværd?" 50 Og en af dem slog Ypperstepræstens Tjener og afhuggede hans højre Øre. 51 Men Jesus tog til Orde og sagde: „Lad dem gøre ogsaa dette!" Og han rørte ved hans Øre og lægte ham. 52 Men Jesus sagde til Ypperstepræsterne og Høvedsmændene for Helligdommen og de Ældste, som vare komne til ham: „I ere gaaede ud som imod en Røver med Sværd og Knipler. 53 Da jeg var daglig hos eder i Helligdommen, udrakte I ikke Hænderne imod mig; men dette er eders Time og Mørkets Magt." 54 Og de grebe ham og førte ham bort og bragte ham ind i Ypperstepræstens Hus; men Peter fulgte efter i Frastand. 55 Og de tændte en Ild midt i Gaarden og satte sig sammen, og Peter sad midt iblandt dem. 56 Men en Pige saa ham sidde i Lysskæret og stirrede paa ham og sagde: „Ogsaa denne var med ham." 57 Men han fornægtede ham og sagde: „Jeg kender ham ikke, Kvinde!" 58 Og lidt derefter saa en anden ham og sagde: „Ogsaa du er en af dem." Men Peter sagde: „Menneske! det er jeg ikke." 59 Og omtrent en Time derefter forsikrede en anden det og sagde: „I Sandhed, ogsaa denne var med ham; han er jo ogsaa en Galilæer." 60 Men Peter sagde: „Menneske! jeg forstaar ikke, hvad du siger." Og straks, medens han endnu talte, galede Hanen. 61 Og Herren vendte sig og saa paa Peter; og Peter kom Herrens Ord i Hu, hvorledes han havde sagt til ham: „Førend Hanen galer i Dag, skal du fornægte mig tre Gange." 62 Og han gik udenfor og græd bitterligt. 63 Og de Mænd, som holdt Jesus, spottede ham og sloge ham; 64 og de kastede et Klæde over ham og spurgte ham og sagde: „Profetér! hvem var det, som slog dig?" 65 Og mange andre Ting sagde de spottende til ham. 66 Og da det blev Dag, samlede Folkets Ældste sig og Ypperstepræsterne og de skriftkloge, og de førte ham hen for deres Raad 67 og sagde: „Er du Kristus, da sig os det!" Men han sagde til dem: „Siger jeg eder det, tro I det ikke. 68 Og om jeg spørger, svare I mig ikke, ej heller løslade I mig. 69 Men fra nu af skal Menneskesønnen sidde ved Guds Krafts højre Haand." 70 Men de sagde alle: „Er du da Guds Søn?" Og han sagde til dem: „I sige det; jeg er det." 71 Men de sagde: „Hvad have vi længere Vidnesbyrd nødig? vi have jo selv hørt det af hans Mund!"

23 Og hele Mængden stod op og førte ham for Pilatus. 2 Og de begyndte at anklage ham og sagde: „Vi have fundet, at denne vildleder vort Folk og forbyder at give Kejseren Skat og siger om sig selv, at han er Kristus, en Konge." 3 Men Pilatus spurgte ham og sagde: „Er du Jødernes Konge?" Og han svarede og sagde til ham: „Du siger det." 4 Men Pilatus sagde til Ypperstepræsterne og til Skarerne: „Jeg finder ingen Skyld hos dette Menneske." 5 Men de bleve ivrigere og sagde: „Han oprører Folket, idet han lærer over hele Judæa fra Galilæa af, hvor han begyndte, og lige hertil." 6 Men da Pilatus hørte om Galilæa, spurgte han, om Manden var en Galilæer. 7 Og da han fik at vide, at han var fra Herodes's Omraade, sendte han ham til Herodes, som ogsaa selv var i Jerusalem i disse Dage. 8 Men da Herodes saa Jesus, blev han meget glad; thi han havde i lang Tid gerne villet se ham, fordi han hørte om ham, og han haabede at se et Tegn blive gjort af ham. 9 Og han gjorde ham mange Spørgsmaal; men han svarede ham intet. 10 Men Ypperstepræsterne og de skriftkloge stode og anklagede ham heftigt. 11 Men da Herodes med sine Krigsfolk havde haanet og spottet ham, kastede han et prægtigt Klædebon om ham og sendte ham til Pilatus igen. 12 Paa den Dag bleve Herodes og Pilatus Venner med hinanden; thi de vare før i Fjendskab med hinanden. 13 Men Pilatus sammenkaldte Ypperstepræsterne og Raadsherrerne og Folket 14 og sagde til dem: „I have ført dette Menneske til mig som en, der forfører Folket til Frafald; og se, jeg har forhørt ham i eders Paahør og har ingen Skyld fundet hos dette Menneske i det, som I anklage ham for, 15 og Herodes ikke heller, thi han sendte ham tilbage til os; og se, han har intet gjort, som han er skyldig at dø for. 16 Derfor vil jeg revse ham og lade ham løs." 17 [Men han var nødt til at løslade dem een paa Højtiden.] 18 Men de raabte alle sammen og sagde: „Bort med ham, men løslad os Barabbas!" 19 Denne var kastet i Fængsel for et Oprør, som var sket i Staden, og for Mord. 20 Og atter talte

Pilatus til dem, da han gerne vilde løslade Jesus. 21 Men de raabte til ham og sagde: „Korsfæst, korsfæst ham!" 22 Men han sagde tredje Gang til dem: „Hvad ondt har da denne gjort? Jeg har ingen Dødsskyld fundet hos ham; derfor vil jeg revse ham og lade ham løs." 23 Men de trængte paa med stærke Raab og forlangte, at han skulde korsfæstes; og deres Raab fik Overhaand. 24 Og Pilatus dømte, at deres Forlangende skulde opfyldes; 25 og han løslod den, de forlangte, som var kastet i Fængsel for Oprør og Mord; men Jesus overgav han til deres Villie. 26 Og da de førte ham bort, toge de fat paa en vis Simon fra Kyrene, som kom fra Marken, og lagde Korset paa ham, for at han skulde bære det bag efter Jesus. 27 Men der fulgte ham en stor Hob af Folket, og af Kvinder, som jamrede og græd over ham. 28 Men Jesus vendte sig om til dem og sagde: „I Jerusalems Døtre! græder ikke over mig, men græder over eder selv og over eders Børn! 29 Thi se, der kommer Dage, da man skal sige: Salige ere de ufrugtbare og de Liv, som ikke fødte, og de Bryster, som ikke gave Die. 30 Da skulle de begynde at sige til Bjergene: Falder over os! og til Højene: Skjuler os! 31 Thi gør man dette ved det grønne Træ, hvad vil da ske med det tørre?" 32 Men der blev ogsaa to andre Misdædere førte ud for at henrettes med ham. 33 Og da de vare komne til det Sted, som kaldes „Hovedskal", korsfæstede de ham der, og Misdæderne, den ene ved hans højre, og den anden ved hans venstre Side. 34 Men Jesus sagde: „Fader! forlad dem; thi de vide ikke, hvad de gøre." Men de delte hans Klæder imellem sig ved Lodkastning. 35 Og Folket stod og saa til; men ogsaa Raadsherrerne spottede ham og sagde: „Andre har han frelst, lad ham frelse sig selv, dersom han er Guds Kristus, den udvalgte." 36 Men ogsaa Stridsmændene spottede ham, idet de traadte til, rakte ham Eddike og sagde: 37 „Dersom du er Jødernes Konge, da frels dig selv!" 38 Men der var ogsaa sat en Overskrift over ham [skreven paa Græsk og Latin og Hebraisk]: „Denne er Jødernes Konge." 39 Men en af de ophængte Misdædere spottede ham og sagde: „Er du ikke Kristus? Frels dig selv og os!" 40 Men den anden svarede og irettesatte ham og sagde: „Frygter heller ikke du Gud, da du er under den samme Dom? 41 Og vi ere det med Rette; thi vi faa igen, hvad vore Gerninger have forskyldt; men denne gjorde intet uskikkeligt." 42 Og han sagde: „Jesus! kom mig i Hu, naar du kommer i dit Rige!" 43 Og han sagde til ham: „Sandelig, siger jeg dig, i Dag skal du være med mig i Paradiset." 44 Og det var nu ved den sjette Time, og der blev Mørke over hele Landet indtil den niende Time, 45 idet Solen formørkedes; og Forhænget i Templet splittedes midt over. 46 Og Jesus raabte med høj Røst og sagde: „Fader! i dine Hænder befaler jeg min Aand; " og da han havde sagt det, udaandede han. 47 Men da Høvedsmanden saa det, som skete, gav han Gud Æren og sagde: „I Sandhed, dette Menneske var retfærdigt." 48 Og alle Skarerne, som vare komne sammen til dette Skue, sloge sig for Brystet, da de saa, hvad der skete, og vendte tilbage. 49 Men alle hans Kyndinge stode langt borte, ligesaa de Kvinder, som fulgte med ham fra Galilæa, og saa dette. 50 Og se, en Mand ved Navn Josef, som var Raadsherre, en god og retfærdig Mand, 51 han havde ikke samtykket i deres Raad og Gerning, han var fra Arimathæa, en jødisk By, og han forventede Guds Rige; 52 han gik til Pilatus og bad om Jesu Legeme. 53 Og han tog det ned og svøbte det i et fint Linklæde, og han lagde ham i en Grav, som var hugget i en Klippe, hvor endnu ingen nogen Sinde var lagt. 54 Og det var Beredelsesdag, og Sabbaten stundede til. 55 Men Kvinderne, som vare komne med ham fra Galilæa, fulgte efter og saa Graven, og hvorledes hans Legeme blev lagt. 56 Og de vendte tilbage og beredte vellugtende Urter og Salver; og Sabbaten over holdt de sig stille efter Budet.

24 Men paa den første Dag i Ugen meget aarle kom de til Graven og bragte de vellugtende Urter, som de havde beredt. 2 Og de fandt Stenen bortvæltet fra Graven. 3 Men da de gik derind, fandt de ikke den Herres Jesu Legeme. 4 Og det skete, da de vare tvivlraadige om dette, se, da stode to Mænd for dem i straalende Klædebon. 5 Men da de bleve forfærdede og bøjede deres Ansigter imod Jorden, sagde de til dem: „Hvorfor lede I efter den levende iblandt de døde? 6 Han er ikke her, men han er opstanden; kommer i Hu, hvorledes han talte til eder, medens han endnu var i Galilæa, og sagde, 7 at Menneskesønnen burde overgives i syndige Menneskers Hænder og korsfæstes og opstaa paa den tredje Dag." 8 Og de kom hans Ord i Hu. 9 Og de vendte tilbage fra Graven og kundgjorde alle disse Ting for de elleve og for alle de andre. 10 Men det var Maria Magdalene og Johanna og Maria, Jakobs Moder, og de øvrige Kvinder med dem; de sagde Apostlene disse Ting. 11 Og disse Ord

kom dem for som løs Tale; og de troede dem ikke. **12** Men Peter stod op og løb til Graven; og da han kiggede derind, ser han Linklæderne alene liggende der, og han gik hjem i Undren over det, som var sket. **13** Og se, to af dem vandrede paa den samme Dag til en Landsby, som laa tresindstyve Stadier fra Jerusalem, dens Navn var Emmaus. **14** Og de talte med hinanden om alle disse Ting, som vare skete. **15** Og det skete, medens de samtalede og spurgte hinanden indbyrdes, da kom Jesus selv nær og vandrede med dem. **16** Men deres Øjne holdtes til, saa de ikke kendte ham. **17** Men han sagde til dem: „Hvad er dette for Ord, som I skifte med hinanden paa Vejen?" Og de standsede bedrøvede. **18** Men en af dem, som hed Kleofas, svarede og sagde til ham: „Er du alene fremmed i Jerusalem og ved ikke, hvad der er sket der i disse Dage?" **19** Og han sagde til dem: „Hvilket?" Men de sagde til ham: „Det med Jesus af Nazareth, som var en Profet, mægtig i Gerning og Ord for Gud og alt Folket; **20** og hvorledes Ypperstepræsterne og vore Raadsherrer have overgivet ham til Dødsdom og korsfæstet ham. **21** Men vi haabede, at han var den, som skulde forløse Israel. Men med alt dette er det i Dag den tredje Dag, siden dette skete. **22** Men ogsaa nogle af vore Kvinder have forfærdet os, idet de kom aarle til Graven, **23** og da de ikke fandt hans Legeme, kom de og sagde, at de havde ogsaa set et Syn af Engle, der sagde, at han lever. **24** Og nogle af vore gik hen til Graven, og de fandt det saaledes, som Kvinderne havde sagt; men ham saa de ikke." **25** Og han sagde til dem: „O I uforstandige og senhjertede til at tro paa alt det, som Profeterne have talt! **26** Burde ikke Kristus lide dette og indgaa til sin Herlighed?" **27** Og han begyndte fra Moses og fra alle Profeterne og udlagde dem i alle Skrifterne det, som handlede om ham. **28** Og de nærmede sig til Landsbyen, som de gik til; og han lod, som han vilde gaa videre. **29** Og de nødte ham meget og sagde: „Bliv hos os; thi det er mod Aften, og Dagen hælder." Og han gik ind for at blive hos dem. **30** Og det skete, da han havde sat sig med dem til Bords, tog han Brødet, velsignede og brød det og gav dem det. **31** Da bleve deres Øjne aabnede, og de kendte ham; og han blev usynlig for dem. **32** Og de sagde til hinanden: „Brændte ikke vort Hjerte i os, medens han talte til os paa Vejen og oplod os Skrifterne?" **33** Og de stode op i den samme Time og vendte tilbage til Jerusalem og fandt forsamlede de elleve og dem, som vare med dem, hvilke sagde: **34** „Herren er virkelig opstanden og set af Simon." **35** Og de fortalte, hvad der var sket paa Vejen, og hvorledes han blev kendt af dem, idet han brød Brødet. **36** Men medens de talte dette, stod han selv midt iblandt dem; og han siger til dem: „Fred være med eder!" **37** Da forskrækkedes de og betoges af Frygt og mente, at de saa en Aand. **38** Og han sagde til dem: „Hvorfor ere I forfærdede? og hvorfor opstiger der Tvivl i eders Hjerter? **39** Ser mine Hænder og mine Fødder, at det er mig selv; føler paa mig og ser; thi en Aand har ikke Kød og Ben, som I se, at jeg har." **40** Og da han havde sagt dette, viste han dem sine Hænder og sine Fødder. **41** Men da de af Glæde herover endnu ikke kunde tro og undrede sig, sagde han til dem: „Have I her noget at spise?" **42** Og de gave ham et Stykke af en stegt Fisk. **43** Og han tog det og spiste det for deres Øjne. **44** Men han sagde til dem: „Dette er mine Ord, som jeg talte til eder, medens jeg endnu var hos eder, at de Ting bør alle sammen opfyldes, som ere skrevne om mig i Mose Lov og Profeterne og Psalmerne." **45** Da oplod han deres Forstand til at forstaa Skrifterne. **46** Og han sagde til dem: „Saaledes er der skrevet, at Kristus skulde lide og opstaa fra de døde paa den tredje Dag, **47** og at der i hans Navn skal prædikes Omvendelse og Syndernes Forladelse for alle Folkeslagene og begyndes fra Jerusalem. **48** I ere Vidner om disse Ting. **49** Og se, jeg sender min Faders Forjættelse over eder; men I skulle blive i Staden, indtil I blive iførte Kraft fra det høje." **50** Men han førte dem ud til hen imod Bethania, og han opløftede sine Hænder og velsignede dem. **51** Og det skete, idet han velsignede dem, skiltes han fra dem og opløftedes til Himmelen. **52** Og efter at have tilbedet ham vendte de tilbage til Jerusalem med stor Glæde. **53** Og de vare stedse i Helligdommen og priste Gud.

Johannes

1 I Begyndelsen var Ordet, og Ordet var hos Gud, og Ordet var Gud. **2** Dette var i Begyndelsen hos Gud. **3** Alle Ting ere blevne til ved det, og uden det blev end ikke een Ting til af det, som er. **4** I det var Liv, og Livet var Menneskenes Lys. **5** Og Lyset skinner i Mørket, og Mørket begreb det ikke. **6** Der kom et Menneske, udsendt fra Gud, hans Navn var Johannes. **7** Denne kom til et Vidnesbyrd, for at han skulde vidne om Lyset, for at alle skulde tro ved ham. **8** Han var ikke Lyset, men han skulde vidne om Lyset. **9** Det sande Lys, der oplyser hvert Menneske, var ved at komme til Verden. **10** Han var i Verden, og Verden er bleven til ved ham, og Verden kendte ham ikke. **11** Han kom til sit eget, og hans egne toge ikke imod ham. **12** Men saa mange, som toge imod ham, dem gav han Magt til at vorde Guds Børn, dem, som tro paa hans Navn; **13** hvilke ikke bleve fødte af Blod, ej heller af Køds Villie, ej heller af Mands Villie, men af Gud. **14** Og Ordet blev Kød og tog Bolig iblandt os, og vi saa hans Herlighed, en Herlighed, som en enbaaren Søn har den fra sin Fader, fuld af Naade og Sandhed. **15** Johannes vidner om ham og raaber og siger: „Ham var det, om hvem jeg sagde: Den, som kommer efter mig, er kommen foran mig; thi han var før mig." **16** Thi af hans Fylde have vi alle modtaget, og det Naade over Naade. **17** Thi Loven blev given ved Moses; Naaden og Sandheden er kommen ved Jesus Kristus. **18** Ingen har nogen Sinde set Gud; den enbaarne Søn, som er i Faderens Skød, han har kundgjort ham. **19** Og dette er Johannes's Vidnesbyrd, da Jøderne sendte Præster og Leviter ud fra Jerusalem, for at de skulde spørge ham: „Hvem er du?" **20** Og han bekendte og nægtede ikke, og han bekendte: „Jeg er ikke Kristus." **21** Og de spurgte ham: „Hvad da? Er du Elias?" Han siger: „Det er jeg ikke." „Er du Profeten?" Og han svarede: „Nej." **22** Da sagde de til ham: „Hvem er du? For at vi kunne give dem Svar, som have udsendt os; hvad siger du om dig selv?" **23** Han sagde: „Jeg er en Røst af en, som raaber i Ørkenen: Jævner Herrens Vej, som Profeten Esajas har sagt." **24** Og de vare udsendte fra Farisæerne, **25** og de spurgte ham og sagde til ham: „Hvorfor døber du da, dersom du ikke er Kristus, ej heller Elias, ej heller Profeten?" **26** Johannes svarede dem og sagde: „Jeg døber med Vand; midt iblandt eder staar den, I ikke kende, **27** han, som kommer efter mig, hvis Skotvinge jeg ikke er værdig at løse." **28** Dette skete i Bethania hinsides Jordan, hvor Johannes døbte. **29** Den næste Dag ser han Jesus komme til sig, og han siger: „Se det Guds Lam, som bærer Verdens Synd! **30** Han er den, om hvem jeg sagde: Efter mig kommer en Mand, som er kommen foran mig; thi han var før mig. **31** Og jeg kendte ham ikke; men for at han skulde aabenbares for Israel, derfor er jeg kommen og døber med Vand." **32** Og Johannes vidnede og sagde: „Jeg har set Aanden dale ned som en Due fra Himmelen, og den blev over ham. **33** Og jeg kendte ham ikke; men den, som sendte mig for at døbe med Vand, han sagde til mig: Den, som du ser Aanden dale ned over og blive over, han er den, som døber med den Helligaand. **34** Og jeg har set det og har vidnet, at denne er Guds Søn." **35** Den næste Dag stod Johannes der atter og to af hans Disciple. **36** Og idet han saa paa Jesus, som gik der, siger han: „Se det Guds Lam!" **37** Og de to Disciple hørte ham tale, og de fulgte Jesus. **38** Men Jesus vendte sig om, og da han saa dem følge sig, siger han til dem: **39** „Hvad søge I efter?" Men de sagde til ham: „Rabbi! (hvilket udlagt betyder Mester) hvor opholder du dig?" **40** Han siger til dem: „Kommer og ser!" De kom da og saa, hvor han opholdt sig, og de bleve hos ham den Dag; det var ved den tiende Time. **41** Den ene af de to, som havde hørt Johannes's Ord og havde fulgt ham, var Andreas, Simon Peters Broder. **42** Denne finder først sin egen Broder Simon og siger til ham: „Vi have fundet Messias" (hvilket er udlagt: Kristus). **43** Og han førte ham til Jesus. Jesus saa paa ham og sagde: „Du er Simon, Johannes's Søn; du skal hedde Kefas" (det er udlagt: Petrus). **44** Den næste Dag vilde han drage derfra til Galilæa; og han finder Filip. Og Jesus siger til ham: „Følg mig!" **45** Men Filip var fra Bethsajda, fra Andreas's og Peters By. **46** Filip finder Nathanael og siger til ham: „Vi have fundet ham, hvem Moses i Loven og ligesaa Profeterne have skrevet om, Jesus, Josefs Søn, fra Nazareth." **47** Og Nathanael sagde til ham: „Kan noget godt være fra Nazareth?" Filip siger til ham: „Kom og se!" **48** Jesus saa Nathanael komme til sig, og han siger om ham: „Se, det er sandelig en Israelit, i hvem der ikke er Svig." **49** Nathanael siger til ham: „Hvorfra kender du mig?" Jesus svarede og sagde til ham: „Førend Filip kaldte dig, saa jeg dig, medens du var under Figentræet." **50** Nathanael svarede ham: „Rabbi! du er Guds Søn, du er Israels Konge." **51** Jesus svarede og sagde til ham: „Tror du,

fordi jeg sagde dig, at jeg saa dig under Figentræet? Du skal se større Ting end disse." Og han siger til ham: „Sandelig, sandelig, siger jeg eder, I skulle fra nu af se Himmelen aabnet og Guds Engle stige op og stige ned over Menneskesønnen."

2 Og paa den tredje Dag var der et Bryllup i Kana i Galilæa; og Jesu Moder var der. **2** Men ogsaa Jesus og hans Disciple bleve budne til Brylluppet. **3** Og da Vinen slap op, siger Jesu Moder til ham: „De have ikke Vin." **4** Jesus siger til hende: „Kvinde! hvad vil du mig? min Time er endnu ikke kommen." **5** Hans Moder siger til Tjenerne: „Hvad som han siger eder, det skulle I gøre." **6** Men der var der efter Jødernes Renselsesskik fremsat seks Vandkar af Sten, som rummede hvert to eller tre Spande. **7** Jesus siger til dem: „Fylder Vandkarrene med Vand; " og de fyldte dem indtil det øverste. **8** Og han siger til dem: „Øser nu og bærer til Køgemesteren; " og de bare det til ham. **9** Men da Køgemesteren smagte Vandet, som var blevet Vin, og ikke vidste, hvorfra det kom (men Tjenerne, som havde øst Vandet, vidste det), kalder Køgemesteren paa Brudgommen og siger til ham: **10** „Hvert Menneske sætter først den gode Vin frem, og naar de ere blevne drukne, da den ringere; du har gemt den gode Vin indtil nu." **11** Denne Begyndelse paa sine Tegn gjorde Jesus i Kana i Galilæa, og han aabenbarede sin Herlighed; og hans Disciple troede paa ham. **12** Derefter drog han ned til Kapernaum, han og hans Moder og hans Brødre og hans Disciple, og de bleve der ikke mange Dage. **13** Og Jødernes Paaske var nær, og Jesus drog op til Jerusalem. **14** Og han fandt siddende i Helligdommen dem, som solgte Okser og Faar og Duer, og Vekselererne. **15** Og han gjorde en Svøbe af Reb og drev dem alle ud af Helligdommen, baade Faarene og Okserne, og han spredte Vekselerernes Smaapenge og væltede Bordene. **16** Og han sagde til dem, som solgte Duer: „Tager dette bort herfra; gører ikke min Faders Hus til en Købmandsbod!" **17** Hans Disciple kom i Hu, at der er skrevet: „Nidkærheden for dit Hus vil fortære mig." **18** Da svarede Jøderne og sagde til ham: „Hvad viser du os for et Tegn, efterdi du gør dette?" **19** Jesus svarede og sagde til dem: „Nedbryder dette Tempel, og i tre Dage vil jeg oprejse det." **20** Da sagde Jøderne: „I seks og fyrretyve Aar er der bygget paa dette Tempel, og du vil oprejse det i tre Dage?" **21** Men han talte om sit Legemes Tempel. **22** Da han saa var oprejst fra de døde, kom hans Disciple i Hu, at han havde sagt dette; og de troede Skriften og det Ord, som Jesus havde sagt. **23** Men da han var i Jerusalem i Paasken paa Højtiden, troede mange paa hans Navn, da de saa hans Tegn, som han gjorde. **24** Men Jesus selv betroede sig ikke til dem, fordi han kendte alle, **25** og fordi han ikke havde nødig, at nogen skulde vidne om Mennesket; thi han vidste selv, hvad der var i Mennesket.

3 Men der var en Mand af Farisæerne, han hed Nikodemus, en Raadsherre iblandt Jøderne. **2** Denne kom til ham om Natten og sagde til ham: „Rabbi! vi vide, at du er en Lærer kommen fra Gud; thi ingen kan gøre disse Tegn, som du gør, uden Gud er med ham." **3** Jesus svarede og sagde til ham: „Sandelig, sandelig, siger jeg dig, uden nogen bliver født paany, kan han ikke se Guds Rige." **4** Nikodemus siger til ham: „Hvorledes kan et Menneske fødes, naar han er gammel? Mon han kan anden Gang komme ind i sin Moders Liv og fødes?" **5** Jesus svarede: „Sandelig, sandelig, siger jeg dig, uden nogen bliver født af Vand og Aand, kan han ikke komme ind i Guds Rige. **6** Hvad der er født af Kødet, er Kød; og hvad der er født af Aanden, er Aand. **7** Forundre dig ikke over, at jeg sagde til dig: I maa fødes paany. **8** Vinden blæser, hvorhen den vil, og du hører dens Susen, men du ved ikke, hvorfra den kommer, og hvor den farer hen; saaledes er det med hver den, som er født af Aanden." **9** Nikodemus svarede og sagde til ham: „Hvorledes kan dette ske?" **10** Jesus svarede og sagde til ham: „Er du Israels Lærer og forstaar ikke dette? **11** Sandelig, sandelig, siger jeg dig, vi tale det, vi vide, og vidne det, vi have set; og I modtage ikke vort Vidnesbyrd. **12** Naar jeg siger eder de jordiske Ting, og I ikke tro, hvorledes skulle I da tro, naar jeg siger eder de himmelske? **13** Og ingen er faren op til Himmelen, uden han, som for ned fra Himmelen, Menneskesønnen, som er i Himmelen. **14** Og ligesom Moses ophøjede Slangen i Ørkenen, saaledes bør Menneskesønnen ophøjes, **15** for at hver den, som tror, skal have et evigt Liv i ham. **(aiōnios g166)** **16** Thi saaledes elskede Gud Verden, at han gav sin Søn den enbaarne, for at hver den, som tror paa ham, ikke skal fortabes, men have et evigt Liv. **(aiōnios g166)** **17** Thi Gud sendte ikke sin Søn til Verden, for at han skal dømme Verden, men for at Verden skal frelses ved ham. **18** Den, som tror paa ham, dømmes ikke;

men den, som ikke tror, er allerede dømt, fordi han ikke har troet paa Guds enbaarne Søns Navn. 19 Og dette er Dommen, at Lyset er kommet til Verden, og Menneskene elskede Mørket mere end Lyset; thi deres Gerninger vare onde. 20 Thi hver den, som øver ondt, hader Lyset og kommer ikke til Lyset, for at hans Gerninger ikke skulle revses. 21 Men den, som gør Sandheden, kommer til Lyset, for at hans Gerninger maa blive aabenbare; thi de ere gjorte i Gud." 22 Derefter kom Jesus og hans Disciple ud i Judæas Land, og han opholdt sig der med dem og døbte. 23 Men ogsaa Johannes døbte i Ænon, nær ved Salem, fordi der var meget Vand der; og man kom derhen og lod sig døbe. 24 Thi Johannes var endnu ikke kastet i Fængsel. 25 Da opkom der en Strid imellem Johannes's Disciple og en Jøde om Renselse. 26 Og de kom til Johannes og sagde til ham: „Rabbi! han, som var hos dig hinsides Jordan, han, hvem du gav Vidnesbyrd, se, han døber, og alle komme til ham." 27 Johannes svarede og sagde: „Et Menneske kan slet intet tage, uden det er ham givet fra Himmelen. 28 I ere selv mine Vidner paa, at jeg sagde: Jeg er ikke Kristus, men jeg er udsendt foran ham. 29 Den, som har Bruden, er Brudgom; men Brudgommens Ven, som staar og hører paa ham, glæder sig meget over Brudgommens Røst. Saa er da denne min Glæde bleven fuldkommen. 30 Han bør vokse, men jeg forringes. 31 Den, som kommer ovenfra, er over alle; den, som er af Jorden, er af Jorden og taler af Jorden; den, som kommer fra Himmelen, er over alle. 32 Og det, som han har set og hørt, vidner han; og ingen modtager hans Vidnesbyrd. 33 Den, som har modtaget hans Vidnesbyrd, har beseglet, at Gud er sanddru. 34 Thi han, hvem Gud udsendte, taler Guds Ord; Gud giver nemlig ikke Aanden efter Maal. 35 Faderen elsker Sønnen og har givet alle Ting i hans Haand. 36 Den, som tror paa Sønnen, har et evigt Liv; men den, som ikke vil tro Sønnen, skal ikke se Livet, men Guds Vrede bliver over ham." (aiōnios g166)

4 Da Herren nu erfarede, at Farisæerne havde hørt, at Jesus vandt flere Disciple og døbte flere end Johannes 2 (skønt Jesus ikke døbte selv, men hans Disciple): 3 da forlod han Judæa og drog atter bort til Galilæa. 4 Men han maatte rejse igennem Samaria. 5 Han kommer da til en By i Samaria, som kaldes Sykar, nær ved det Stykke Land, som Jakob gav sin Søn Josef. 6 Og der var Jakobs Brønd. Jesus satte sig da, træt af Rejsen, ned ved Brønden; det var ved den sjette Time. 7 En samaritansk Kvinde kommer for at drage Vand op. Jesus siger til hende: „Giv mig noget at drikke!" 8 Hans Disciple vare nemlig gaaede bort til Byen for at købe Mad. 9 Da siger den samaritanske Kvinde til ham: „Hvorledes kan dog du, som er en Jøde, bede mig, som er en samaritansk Kvinde, om noget at drikke?" Thi Jøder holde ikke Samkvem med Samaritaner. 10 Jesus svarede og sagde til hende: „Dersom du kendte Guds Gave, og hvem det er, som siger til dig: Giv mig noget at drikke, da bad du ham, og han gav dig levende Vand." 11 Kvinden siger til ham: „Herre! du har jo intet at drage op med, og Brønden er dyb; hvorfra har du da det levende Vand? 12 Mon du er større end vor Fader Jakob, som har givet os Brønden, og han har selv drukket deraf og hans Børn og hans Kvæg?" 13 Jesus svarede og sagde til hende: „Hver den, som drikker af dette Vand, skal tørste igen. 14 Men den, som drikker af det Vand, som jeg giver ham, skal til evig Tid ikke tørste; men det Vand, som jeg giver ham, skal blive i ham en Kilde af Vand, som fremvælder til et evigt Liv." (aiōn g165, aiōnios g166) 15 Kvinden siger til ham: „Herre! giv mig dette Vand, for at jeg ikke skal tørste og ikke komme hid for at drage op." 16 Jesus siger til hende: „Gaa bort, kald paa din Mand, og kom hid!" 17 Kvinden svarede og sagde: „Jeg har ingen Mand." Jesus siger til hende: „Med Rette sagde du: Jeg har ingen Mand. 18 Thi du har haft fem Mænd; og han, som du nu har, er ikke din Mand. Det har du sagt sandt." 19 Kvinden siger til ham: „Herre! jeg ser, at du er en Profet. 20 Vore Fædre have tilbedet paa dette Bjerg, og I sige, at i Jerusalem er Stedet, hvor man bør tilbede." 21 Jesus siger til hende: „Tro mig, Kvinde, at den Time kommer, da det hverken skal være paa dette Bjerg eller i Jerusalem, at I tilbede Faderen. 22 I tilbede det, I ikke kende; vi tilbede det, vi kende; thi Frelsen kommer fra Jøderne. 23 Men den Time kommer, ja, den er nu, da de sande Tilbedere skulle tilbede Faderen i Aand og Sandhed; thi det er saadanne Tilbedere, Faderen vil have. 24 Gud er Aand, og de, som tilbede ham, bør tilbede i Aand og Sandhed." 25 Kvinden siger til ham: „Jeg ved, at Messias kommer (hvilket betyder Kristus); naar han kommer, skal han kundgøre os alle Ting." 26 Jesus siger til hende: „Det er mig, jeg, som taler med dig." 27 Og i det samme kom hans Disciple, og de

undrede sig over, at han talte med en Kvinde; dog sagde ingen: „Hvad søger du?" eller: „Hvorfor taler du med hende?" 28 Da lod Kvinden sin Vandkrukke staa og gik bort til Byen og siger til Menneskene der: 29 „Kommer og ser en Mand, som har sagt mig alt det, jeg har gjort; mon han skulde være Kristus?" 30 De gik ud af Byen og kom gaaende til ham. 31 Imidlertid bade Disciplene ham og sagde: „Rabbi, spis!" 32 Men han sagde til dem: „Jeg har Mad at spise, som I ikke kende." 33 Da sagde Disciplene til hverandre: „Mon nogen har bragt ham noget at spise?" 34 Jesus siger til dem: „Min Mad er, at jeg gør hans Villie, som udsendte mig, og fuldbyrder hans Gerning. 35 Sige I ikke: Der er endnu fire Maaneder, saa kommer Høsten? Se, jeg siger eder, opløfter eders Øjne og ser Markerne; de ere allerede hvide til Høsten. 36 Den, som høster, faar Løn og samler Frugt til et evigt Liv, saa at de kunne glæde sig tilsammen, baade den, som saar, og den, som høster. (aiōnios g166) 37 Thi her er det Ord sandt: En saar, og en anden høster. 38 Jeg har udsendt eder at høste det, som I ikke have arbejdet paa; andre have arbejdet, og I ere gaaede ind i deres Arbejde." 39 Men mange af Samaritanerne fra den By troede paa ham paa Grund af Kvindens Ord, da hun vidnede: „Han har sagt mig alt det, jeg har gjort." 40 Da nu Samaritanerne kom til ham, bade de ham om at blive hos dem; og han blev der to Dage. 41 Og mange flere troede for hans Ords Skyld. 42 Og til Kvinden sagde de: „Vi tro nu ikke længer for din Tales Skyld; thi vi have selv hørt, og vi vide, at denne er sandelig Verdens Frelser." 43 Men efter de to Dage gik han derfra til Galilæa. 44 Thi Jesus vidnede selv, at en Profet ikke bliver æret i sit eget Fædreland. 45 Da han nu kom til Galilæa, toge Galilæerne imod ham, fordi de havde set alt det, som han gjorde i Jerusalem paa Højtiden; thi ogsaa de vare komne til Højtiden. 46 Han kom da atter til Kana i Galilæa, hvor han havde gjort Vandet til Vin. Og der var en kongelig Embedsmand, hvis Søn laa syg i Kapernaum. 47 Da denne hørte, at Jesus var kommen fra Judæa til Galilæa, gik han til ham og bad om, at han vilde komme ned og helbrede hans Søn; thi han var Døden nær. 48 Da sagde Jesus til ham: „Dersom I ikke se Tegn og Undergerninger, ville I ikke tro." 49 Embedsmanden siger til ham: „Herre! kom, før mit Barn dør." 50 Jesus siger til ham: „Gaa bort, din Søn lever." Og Manden troede det Ord, som Jesus sagde til ham, og gik bort. 51 Men allerede medens han var paa Hjemvejen, mødte hans Tjenere ham og meldte, at hans Barn levede. 52 Da udspurgte han dem om den Time, i hvilken det var blevet bedre med ham; og de sagde til ham: „I Gaar ved den syvende Time forlod Feberen ham." 53 Da skønnede Faderen, at det var sket i den Time, da Jesus sagde til ham: „Din Søn lever; " og han troede selv og hele hans Hus. 54 Dette var det andet Tegn, som Jesus gjorde, da han var kommen fra Judæa til Galilæa.

5 Derefter var det Jødernes Højtid, og Jesus gik op til Jerusalem. 2 Men der er i Jerusalem ved Faareporten en Dam, som paa Hebraisk kaldes Bethesda, og den har fem Søjlegange. 3 I dem laa der en Mængde syge, blinde, lamme, visne, [som ventede paa, at Vandet skulde røres. 4 Thi paa visse Tider for en Engel ned i Dammen og oprørte Vandet. Den, som da, efter at Vandet var blevet oprørt, steg først ned, blev rask, hvilken Sygdom han end led af.] 5 Men der var en Mand, som havde været syg i otte og tredive Aar. 6 Da Jesus saa ham ligge der og vidste, at han allerede havde ligget i lang Tid, sagde han til ham: „Vil du blive rask?" 7 Den syge svarede ham: „Herre! jeg har ingen, som kan bringe mig ned i Dammen, naar Vandet bliver oprørt; men naar jeg kommer, stiger en anden ned før mig." 8 Jesus siger til ham: „Staa op, tag din Seng og gaa!" 9 Og straks blev Manden rask, og han tog sin Seng og gik. Men det var Sabbat paa den Dag; 10 derfor sagde Jøderne til ham, som var bleven helbredet: „Det er Sabbat; og det er dig ikke tilladt at bære Sengen." 11 Han svarede dem: „Den, som gjorde mig rask, han sagde til mig: Tag din Seng og gaa!" 12 Da spurgte de ham: „Hvem er det Menneske, som sagde til dig: Tag din Seng og gaa?" 13 Men han, som var bleven helbredet, vidste ikke, hvem det var; thi Jesus havde unddraget sig, da der var mange Mennesker paa Stedet. 14 Derefter finder Jesus ham i Helligdommen, og han sagde til ham: „Se, du er bleven rask; synd ikke mere, for at ikke noget værre skal times dig!" 15 Manden gik bort og sagde til Jøderne, at det var Jesus, som havde gjort ham rask. 16 Og derfor forfulgte Jøderne Jesus, fordi han havde gjort dette paa en Sabbat. 17 Men Jesus svarede dem: „Min Fader arbejder indtil nu; ogsaa jeg arbejder." 18 Derfor tragtede da Jøderne end mere efter at slaa ham ihjel, fordi han ikke alene brød Sabbaten, men ogsaa kaldte Gud sin egen Fader og gjorde sig selv Gud lig. 19 Saa svarede Jesus og sagde

til dem: „Sandelig, sandelig, siger jeg eder, Sønnen kan slet intet gøre af sig selv, uden hvad han ser Faderen gøre; thi hvad han gør, det gør ogsaa Sønnen ligesaa. 20 Thi Faderen elsker Sønnen og viser ham alt det, han selv gør, og han skal vise ham større Gerninger end disse, for at I skulle undre eder. 21 Thi ligesom Faderen oprejser de døde og gør levende, saaledes gør ogsaa Sønnen levende, hvem han vil. 22 Thi heller ikke dømmer Faderen nogen, men har givet Sønnen hele Dommen, 23 for at alle skulle ære Sønnen, ligesom de ære Faderen. Den, som ikke ærer Sønnen, ærer ikke Faderen, som udsendte ham. 24 Sandelig, sandelig, siger jeg eder, den, som hører mit Ord og tror den, som sendte mig, har et evigt Liv og kommer ikke til Dom, men er gaaet over fra Døden til Livet. (aiōnios g166) 25 Sandelig, sandelig, siger jeg eder, den Time kommer, ja den er nu, da de døde skulle høre Guds Søns Røst, og de, som høre den, skulle leve. 26 Thi ligesom Faderen har Liv i sig selv, saaledes har han ogsaa givet Sønnen at have Liv i sig selv. 27 Og han har givet ham Magt til at holde Dom, efterdi han er Menneskesøn. 28 Undrer eder ikke herover; thi den Time kommer, paa hvilken alle de, som ere i Gravene, skulle høre hans Røst, 29 og de skulle gaa frem, de, som have gjort det gode, til Livets Opstandelse, men de, som have gjort det onde, til Dommens Opstandelse. 30 Jeg kan slet intet gøre af mig selv; saaledes som jeg hører, dømmer jeg, og min Dom er retfærdig; thi jeg søger ikke min Villie, men hans Villie, som sendte mig. 31 Dersom jeg vidner om mig selv, er mit Vidnesbyrd ikke sandt. 32 Det er en anden, som vidner om mig, og jeg ved, at det Vidnesbyrd er sandt, som han vidner om mig. 33 I have sendt Bud til Johannes, og han har vidnet for Sandheden. 34 Dog, jeg henter ikke Vidnesbyrdet fra et Menneske; men dette siger jeg, for at I skulle frelses. 35 Han var det brændende og skinnende Lys, og I have til en Tid villet fryde eder ved hans Lys. 36 Men det Vidnesbyrd, som jeg har, er større end Johannes's; thi de Gerninger, som Faderen har givet mig at fuldbyrde, selve de Gerninger, som jeg gør, vidne om mig, at Faderen har udsendt mig. 37 Og Faderen, som sendte mig, han har vidnet om mig. I have aldrig hverken hørt hans Røst eller set hans Skikkelse, 38 og hans Ord have I ikke blivende i eder; thi den, som han udsendte, ham tro I ikke. 39 I ransage Skrifterne, fordi I mene i dem at have evigt Liv; og det er dem, som vidne om mig. (aiōnios g166) 40 Og I ville ikke komme til mig, for at I kunne have Liv. 41 Jeg tager ikke Ære af Mennesker; 42 men jeg kender eder, at I have ikke Guds Kærlighed i eder. 43 Jeg er kommen i min Faders Navn, og I modtage mig ikke; dersom en anden kommer i sit eget Navn, ham ville I modtage. 44 Hvorledes kunne I tro, I, som tage Ære af hverandre, og den Ære, som er fra den eneste Gud, søge I ikke? 45 Tænker ikke, at jeg vil anklage eder for Faderen; der er en, som anklager eder, Moses, til hvem I have sat eders Haab. 46 Thi dersom I troede Moses, troede I mig; thi han har skrevet om mig. 47 Men tro I ikke hans Skrifter, hvorledes skulle I da tro mine Ord?"

6 Derefter drog Jesus over til hin Side af Galilæas Sø, Tiberias-Søen. 2 Og en stor Skare fulgte ham, fordi de saa de Tegn, som han gjorde paa de syge. 3 Men Jesus gik op paa Bjerget og satte sig der med sine Disciple. 4 Men Paasken, Jødernes Højtid, var nær. 5 Da Jesus nu opløftede sine Øjne og saa, at en stor Skare kom til ham, sagde han til Filip: „Hvor skulle vi købe Brød, for at disse kunne faa noget at spise?" 6 Men dette sagde han for at prøve ham; thi han vidste selv, hvad han vilde gøre. 7 Filip svarede ham: „Brød for to Hundrede Denarer er ikke nok for dem, til at hver kan faa noget lidet." 8 En af hans Disciple, Andreas, Simon Peters Broder, siger til ham: 9 „Her er en lille Dreng, som har fem Bygbrød og to Smaafisk; men hvad er dette til saa mange?" 10 Jesus sagde: „Lader Folkene sætte sig ned; " og der var meget Græs paa Stedet. Da satte Mændene sig ned, omtrent fem Tusinde i Tallet. 11 Saa tog Jesus Brødene og takkede og uddelte dem til dem, som havde sat sig ned; ligeledes ogsaa af Smaafiskene saa meget, de vilde. 12 Men da de vare blevne mætte, siger han til sine Disciple: „Samler de tiloversblevne Stykker sammen, for at intet skal gaa til Spilde." 13 Da samlede de og fyldte tolv Kurve med Stykker, som bleve tilovers af de fem Bygbrød fra dem, som havde faaet Mad. 14 Da nu Folkene saa det Tegn, som han havde gjort, sagde de: „Denne er i Sandhed Profeten, som kommer til Verden." 15 Da Jesus nu skønnede, at de vilde komme og tage ham med Magt for at gøre ham til Konge, gik han atter op paa Bjerget, ganske alene. 16 Men da det var blevet Aften, gik hans Disciple ned til Søen. 17 Og de gik om Bord i et Skib og vilde sætte over til hin Side af Søen til Kapernaum. Og det var allerede blevet mørkt, og

Jesus var endnu ikke kommen til dem. 18 Og Søen rejste sig, da der blæste en stærk Vind. 19 Da de nu havde roet omtrent fem og tyve eller tredive Stadier, se de Jesus vandre paa Søen og komme nær til Skibet, og de forfærdedes. 20 Men han siger til dem: „Det er mig; frygter ikke!" 21 Da vilde de tage ham op i Skibet; og straks kom Skibet til Landet, som de sejlede til. 22 Den næste Dag saa Skaren, som stod paa hin Side af Søen, at der ikke havde været mere end eet Skib der, og at Jesus ikke var gaaet om Bord med sine Disciple, men at hans Disciple vare dragne bort alene, 23 (men der var kommet Skibe fra Tiberias nær til det Sted, hvor de spiste Brødet, efter at Herren havde gjort Taksigelse): 24 da Skaren nu saa, at Jesus ikke var der, ej heller hans Disciple, gik de om Bord i Skibene og kom til Kapernaum for at søge efter Jesus. 25 Og da de fandt ham paa hin Side af Søen, sagde de til ham: „Rabbi! naar er du kommen hid?" 26 Jesus svarede dem og sagde: „Sandelig, sandelig, siger jeg eder, I søge mig, ikke fordi I saa Tegn, men fordi I spiste af Brødene og bleve mætte. 27 Arbejder ikke for den Mad, som er forgængelig, men for den Mad, som varer til et evigt Liv, hvilken Menneskesønnen vil give eder; thi ham har Faderen, Gud selv, beseglet." (aiōnios g166) 28 Da sagde de til ham: „Hvad skulle vi gøre, for at vi kunne arbejde paa Guds Gerninger?" 29 Jesus svarede og sagde til dem: „Dette er Guds Gerning, at I tro paa den, som han udsendte." 30 Da sagde de til ham: „Hvad gør du da for et Tegn, for at vi kunne se det og tro dig? Hvad Arbejde gør du? 31 Vore Fædre aade Manna i Ørkenen, som der er skrevet: Han gav dem Brød fra Himmelen at æde." 32 Da sagde Jesus til dem: „Sandelig, sandelig, siger jeg eder, ikke Moses har givet eder Brødet fra Himmelen, men min Fader giver eder det sande Brød fra Himmelen. 33 Thi Guds Brød er det, som kommer ned fra Himmelen og giver Verden Liv." 34 Da sagde de til ham: „Herre! giv os altid dette Brød!" 35 Jesus sagde til dem: „Jeg er Livets Brød. Den, som kommer til mig, skal ikke hungre; og den, som tror paa mig, skal aldrig tørste. 36 Men jeg har sagt eder, at I have set mig og dog ikke tro. 37 Alt, hvad Faderen giver mig, skal komme til mig; og den, som kommer til mig, vil jeg ingenlunde kaste ud. 38 Thi jeg er kommen ned fra Himmelen, ikke for at gøre min Villie, men hans Villie, som sendte mig. 39 Men dette er hans Villie, som sendte mig, at jeg skal intet miste af alt det, som han har givet mig, men jeg skal oprejse det paa den yderste Dag. 40 Thi dette er min Faders Villie, at hver den, som ser Sønnen og tror paa ham, skal have et evigt Liv, og jeg skal oprejse ham paa den yderste Dag." (aiōnios g166) 41 Da knurrede Jøderne over ham, fordi han sagde: „Jeg er det Brød, som kom ned fra Himmelen," 42 og de sagde: „Er dette ikke Jesus, Josefs Søn, hvis Fader og Moder vi kende? Hvorledes kan han da sige: Jeg er kommen ned fra Himmelen?" 43 Jesus svarede og sagde til dem: „Knurrer ikke indbyrdes! 44 Ingen kan komme til mig, uden Faderen, som sendte mig, drager ham; og jeg skal oprejse ham paa den yderste Dag. 45 Der er skrevet hos Profeterne: „Og de skulle alle være oplærte af Gud." Hver den, som har hørt af Faderen og lært, kommer til mig. 46 Ikke at nogen har set Faderen, kun den, som er fra Gud, han har set Faderen. 47 Sandelig, sandelig, siger jeg eder, den, som tror paa mig, har et evigt Liv. (aiōnios g166) 48 Jeg er Livets Brød. 49 Eders Fædre aade Manna i Ørkenen og døde. 50 Dette er det Brød, som kommer ned fra Himmelen, at man skal æde af det og ikke dø. 51 Jeg er det levende Brød, som kom ned fra Himmelen; om nogen æder af dette Brød, han skal leve til evig Tid; og det Brød, som jeg vil give, er mit Kød, hvilket jeg vil give for Verdens Liv." (aiōn g165) 52 Da kivedes Jøderne indbyrdes og sagde: „Hvorledes kan han give os sit Kød at æde?" 53 Jesus sagde da til dem: „Sandelig, sandelig, siger jeg eder, dersom I ikke æde Menneskesønnens Kød og drikke hans Blod, have I ikke Liv i eder. 54 Den, som æder mit Kød og drikker mit Blod, har et evigt Liv, og jeg skal oprejse ham paa den yderste Dag. (aiōnios g166) 55 Thi mit Kød er sand Mad, og mit Blod er sand Drikke. 56 Den, som æder mit Kød og drikker mit Blod, han bliver i mig, og jeg i ham. 57 Ligesom den levende Fader udsendte mig, og jeg lever i Kraft af Faderen, ligesaa skal ogsaa den, som æder mig, leve i Kraft af mig. 58 Dette er det Brød, som er kommet ned fra Himmelen; ikke som eders Fædre aade og døde. Den, som æder dette Brød, skal leve evindelig." (aiōn g165) 59 Dette sagde han, da han lærte i en Synagoge i Kapernaum. 60 Da sagde mange af hans Disciple, som havde hørt ham: „Dette er en haard Tale; hvem kan høre den?" 61 Men da Jesus vidste hos sig selv, at hans Disciple knurrede derover, sagde han til dem: „Forarger dette eder? 62 Hvad om I da faa at se, at Menneskesønnen farer op, hvor han var før? 63 Det er Aanden, som levendegør,

Kødet gavner intet; de Ord, som jeg har talt til eder, ere Aand og ere Liv. 64 Men der er nogle af eder, som ikke tro." Thi Jesus vidste fra Begyndelsen, hvem det var, der ikke troede, og hvem den var, der skulde forraade ham. 65 Og han sagde: „Derfor har jeg sagt eder, at ingen kan komme til mig, uden det er givet ham af Faderen." 66 Fra den Tid traadte mange af hans Disciple tilbage og vandrede ikke mere med ham. 67 Jesus sagde da til de tolv: „Mon ogsaa I ville gaa bort?" 68 Simon Peter svarede ham: „Herre! til hvem skulle vi gaa hen? Du har det evige Livs Ord; (aiōnios g166) 69 og vi have troet og erkendt, at du er Guds Hellige." 70 Jesus svarede dem: „Har jeg ikke udvalgt mig eder tolv, og en af eder er en Djævel?" 71 Men han talte om Judas, Simon Iskariots Søn; thi det var ham, som siden skulde forraade ham, skønt han var en af de tolv.

7 Derefter vandrede Jesus omkring i Galilæa; thi han vilde ikke vandre i Judæa, fordi Jøderne søgte at slaa ham ihjel. 2 Men Jødernes Højtid, Løvsalsfesten, var nær. 3 Da sagde hans Brødre til ham: „Drag bort herfra og gaa til Judæa, for at ogsaa dine Disciple kunne se dine Gerninger, som du gør. 4 Thi ingen gør noget i Løndom, naar han selv ønsker at være aabenbar; dersom du gør dette, da vis dig for Verden!" 5 Thi heller ikke hans Brødre troede paa ham. 6 Da siger Jesus til dem: „Min Tid er endnu ikke kommen; men eders Tid er stedse for Haanden. 7 Verden kan ikke hade eder; men mig hader den, fordi jeg vidner om den, at dens Gerninger ere onde. 8 Drager I op til Højtiden; jeg drager endnu ikke op til denne Højtid, thi min Tid er endnu ikke fuldkommet." 9 Da han havde sagt dette til dem, blev han i Galilæa. 10 Men da hans Brødre vare dragne op til Højtiden, da drog han ogsaa selv op, ikke aabenlyst, men lønligt. 11 Da ledte Jøderne efter ham paa Højtiden og sagde: „Hvor er han?" 12 Og der blev mumlet meget om ham iblandt Skarerne; nogle sagde: „Han er en god Mand; " men andre sagde: „Nej, han forfører Mængden." 13 Dog talte ingen frit om ham af Frygt for Jøderne. 14 Men da det allerede var midt i Højtiden, gik Jesus op i Helligdommen og lærte. 15 Jøderne undrede sig nu og sagde: „Hvorledes kan denne have Lærdom, da han ikke er oplært?" 16 Da svarede Jesus dem og sagde: „Min Lære er ikke min, men hans, som sendte mig. 17 Dersom nogen vil gøre hans Villie, skal han erkende, om Læren er fra Gud, eller jeg taler af mig selv. 18 Den, som taler af sig selv, søger sin egen Ære; men den, som søger hans Ære, der sendte ham, han er sanddru, og der er ikke Uret i ham. 19 Har ikke Moses givet eder Loven? Og ingen af eder holder Loven. Hvorfor søge I at slaa mig ihjel?" 20 Mængden svarede: „Du er besat; hvem søger at slaa dig ihjel?" 21 Jesus svarede og sagde til dem: „Een Gerning gjorde jeg, og I undre eder alle derover. 22 Moses har givet eder Omskærelsen, (ikke at den er fra Moses, men fra Fædrene) og I omskære et Menneske paa en Sabbat. 23 Dersom et Menneske faar Omskærelse paa en Sabbat, for at Mose Lov ikke skal brydes, ere I da vrede paa mig, fordi jeg har gjort et helt Menneske rask paa en Sabbat? 24 Dømmer ikke efter Skinnet, men dømmer en retfærdig Dom!" 25 Da sagde nogle af dem fra Jerusalem: „Er det ikke ham, som de søge at slaa ihjel? 26 Og se, han taler frit, og de sige intet til ham; mon Raadsherrerne virkelig skulde have erkendt, at han er Kristus? 27 Dog — vi vide, hvorfra denne er; men naar Kristus kommer, kender ingen, hvorfra han er." 28 Derfor raabte Jesus, idet han lærte i Helligdommen, og sagde: „Baade kende I mig og vide, hvorfra jeg er! Og af mig selv er jeg ikke kommen, men han, som sendte mig, er sand, han, hvem I ikke kende. 29 Jeg kender ham; thi jeg er fra ham, og han har udsendt mig." 30 De søgte da at gribe ham; og ingen lagde Haand paa ham, thi hans Time var endnu ikke kommen. 31 Men mange af Folket troede paa ham, og de sagde: „Naar Kristus kommer, mon han da skal gøre flere Tegn, end denne har gjort?" 32 Farisæerne hørte, at Mængden mumlede dette om ham; og Ypperstepræsterne og Farisæerne sendte Tjenere ud for at gribe ham. 33 Da sagde Jesus: „Endnu en liden Tid er jeg hos eder, saa gaar jeg bort til den, som sendte mig. 34 I skulle lede efter mig og ikke finde mig, og der, hvor jeg er, kunne I ikke komme." 35 Da sagde Jøderne til hverandre: „Hvor vil han gaa hen, siden vi ikke skulle finde ham? Mon han vil gaa til dem, som ere adspredte iblandt Grækerne, og lære Grækerne? 36 Hvad er det for et Ord, han siger: I skulle lede efter mig og ikke finde mig, og der, hvor jeg er, kunne I ikke komme?" 37 Men paa den sidste, den store Højtidsdag stod Jesus og raabte og sagde: „Om nogen tørster, han komme til mig og drikke! 38 Den, som tror paa mig, af hans Liv skal der, som Skriften har sagt, flyde levende Vandstrømme."

39 Men dette sagde han om den Aand, som de, der
troede paa ham, skulde faa; thi den Helligaand var
der ikke endnu, fordi Jesus endnu ikke var herliggjort.
40 Nogle af Mængden, som hørte disse Ord, sagde nu:
„Dette er sandelig Profeten." 41 Andre sagde: „Dette er
Kristus; " men andre sagde: „Mon da Kristus kommer
fra Galilæa? 42 Har ikke Skriften sagt, at Kristus
kommer af Davids Sæd og fra Bethlehem, den Landsby,
hvor David var?" 43 Saaledes blev der Splid iblandt
Mængden om ham. 44 Men nogle af dem vilde gribe
ham; dog lagde ingen Haand paa ham. 45 Tjenerne
kom nu til Ypperstepræsterne og Farisæerne, og disse
sagde til dem: „Hvorfor have I ikke ført ham herhen?"
46 Tjenerne svarede: „Aldrig har noget Menneske
talt saaledes som dette Menneske." 47 Da svarede
Farisæerne dem: „Ere ogsaa I forførte? 48 Mon nogen
af Raadsherrerne har troet paa ham, eller nogen af
Farisæerne? 49 Men denne Hob, som ikke kender
Loven, er forbandet." 50 Nikodemus, han, som var
kommen til ham om Natten og var en af dem, sagde
til dem: 51 „Mon vor Lov dømmer et Menneske, uden
at man først forhører ham og faar at vide, hvad han
gør?" 52 De svarede og sagde til ham: „Er ogsaa du fra
Galilæa? Ransag og se, at der ikke fremstaar nogen
Profet fra Galilæa." 53 [Og de gik hver til sit Hus.]

8 [Men Jesus gik til Oliebjerget. 2 Og aarle om
Morgenen kom han igen i Helligdommen, og hele
Folket kom til ham; og han satte sig og lærte dem. 3
Men de skriftkloge og Farisæerne føre en Kvinde til
ham, greben i Hor, og stille hende frem i Midten. 4 Og
de sige til ham: „Mester! denne Kvinde er greben i
Hor paa fersk Gerning. 5 Men Moses bød os i Loven,
at saadanne skulle stenes; hvad siger nu du?" 6 Men
dette sagde de for at friste ham, for at de kunde have
noget at anklage ham for. Men Jesus bøjede sig ned
og skrev med Fingeren paa Jorden. 7 Men da de bleve
ved at spørge ham, rettede han sig op og sagde til
dem: „Den iblandt eder, som er uden Synd, kaste først
Stenen paa hende!" 8 Og han bøjede sig atter ned og
skrev paa Jorden. 9 Men da de hørte det, gik de bort,
den ene efter den anden, fra de ældste til de yngste,
og Jesus blev alene tilbage med Kvinden, som stod
der i Midten. 10 Men da Jesus rettede sig op og ingen
saa uden Kvinden, sagde han til hende: „Kvinde! hvor
ere de henne? Var der ingen, som fordømte dig?"
11 Men hun sagde: „Herre! ingen." Da sagde Jesus:
„Heller ikke jeg fordømmer dig; gaa bort, og synd ikke
mere!"] 12 Jesus talte da atter til dem og sagde: „Jeg er
Verdens Lys; den, som følger mig, skal ikke vandre i
Mørket, men have Livets Lys." 13 Da sagde Farisæerne
til ham: „Du vidner om dig selv; dit Vidnesbyrd er
ikke sandt." 14 Jesus svarede og sagde til dem: „Om
jeg end vidner om mig selv, er mit Vidnesbyrd sandt;
thi jeg ved, hvorfra jeg kom, og hvor jeg gaar hen;
men I vide ikke, hvorfra jeg kommer, og hvor jeg gaar
hen. 15 I dømme efter Kødet; jeg dømmer ingen. 16
Men om jeg ogsaa dømmer, er min Dom sand; thi det
er ikke mig alene, men mig og Faderen, han, som
sendte mig. 17 Men ogsaa i eders Lov er der skrevet,
at to Menneskers Vidnesbyrd er sandt. 18 Jeg er den,
der vidner om mig selv, og Faderen, som sendte mig,
vidner om mig." 19 Derfor sagde de til ham: „Hvor er
din Fader?" Jesus svarede: „I kende hverken mig eller
min Fader; dersom I kendte mig, kendte I ogsaa min
Fader." 20 Disse Ord talte Jesus ved Tempelblokken, da
han lærte i Helligdommen; og ingen greb ham, fordi
hans Time endnu ikke var kommen. 21 Da sagde han
atter til dem: „Jeg gaar bort, og I skulle lede efter
mig, og I skulle dø i eders Synd; hvor jeg gaar hen,
kunne I ikke komme." 22 Da sagde Jøderne: „Mon han
vil slaa sig selv ihjel, siden han siger: Hvor jeg gaar
hen, kunne I ikke komme?" 23 Og han sagde til dem:
„I ere nedenfra, jeg er ovenfra; I ere af denne Verden,
jeg er ikke af denne Verden. 24 Derfor har jeg sagt
eder, at I skulle dø i eders Synder; thi dersom I ikke
tro, at det er mig, skulle I dø i eders Synder." 25 De
sagde da til ham: „Hvem er du?" Og Jesus sagde til
dem: „Just det, som jeg siger eder. 26 Jeg har meget at
tale og dømme om eder; men den, som sendte mig,
er sanddru, og hvad jeg har hørt af ham, det taler
jeg til Verden." 27 De forstode ikke, at han talte til
dem om Faderen. 28 Da sagde Jesus til dem: „Naar I
faa ophøjet Menneskesønnen, da skulle I kende, at
det er mig, og at jeg gør intet af mig selv; men som
min Fader har lært mig, saaledes taler jeg. 29 Og han,
som sendte mig, er med mig; han har ikke ladet mig
alene, fordi jeg gør altid det, som er ham til Behag."
30 Da han talte dette, troede mange paa ham. 31 Jesus
sagde da til de Jøder, som vare komne til Tro paa ham:
„Dersom I blive i mit Ord, ere I sandelig mine Disciple,
32 og I skulle erkende Sandheden, og Sandheden skal
frigøre eder." 33 De svarede ham: „Vi ere Abrahams
Sæd og have aldrig været nogens Trælle; hvorledes

siger du da: I skulle vorde frie?" 34 Jesus svarede dem: „Sandelig, sandelig, siger jeg eder, hver den, som gør Synden, er Syndens Træl. 35 Men Trællen bliver ikke i Huset til evig Tid, Sønnen bliver der til evig Tid. (aiōn g165) 36 Dersom da Sønnen faar frigjort eder, skulle I være virkelig frie. 37 Jeg ved, at I ere Abrahams Sæd; men I søge at slaa mig ihjel, fordi min Tale ikke finder Rum hos eder. 38 Jeg taler det, som jeg har set hos min Fader; saa gøre ogsaa I det, som I have hørt af eders Fader." 39 De svarede og sagde til ham: „Vor Fader er Abraham." Jesus sagde til dem: „Dersom I vare Abrahams Børn, gjorde I Abrahams Gerninger. 40 Men nu søge I at slaa mig ihjel, et Menneske, der har sagt eder Sandheden, som jeg har hørt af Gud; dette gjorde Abraham ikke. 41 I gøre eders Faders Gerninger." De sagde da til ham: „Vi ere ikke avlede i Hor; vi have een Fader, Gud." 42 Jesus sagde til dem: „Dersom Gud var eders Fader, da elskede I mig; thi jeg er udgaaet og kommen fra Gud; thi jeg er heller ikke kommen af mig selv, men han har udsendt mig. 43 Hvorfor forstaa I ikke min Tale? fordi I ikke kunne høre mit Ord. 44 I ere af den Fader Djævelen, og eders Faders Begæringer ville I gøre. Han var en Manddraber fra Begyndelsen af, og han staar ikke i Sandheden; thi Sandhed er ikke i ham. Naar han taler Løgn, taler han af sit eget; thi han er en Løgner og Løgnens Fader. 45 Men mig tro I ikke, fordi jeg siger Sandheden. 46 Hvem af eder kan overbevise mig om nogen Synd? Siger jeg Sandhed, hvorfor tro I mig da ikke? 47 Den, som er af Gud, hører Guds Ord; derfor høre I ikke, fordi I ere ikke af Gud." 48 Jøderne svarede og sagde til ham: „Sige vi ikke med Rette, at du er en Samaritan og er besat?" 49 Jesus svarede: „Jeg er ikke besat, men jeg ærer min Fader, og I vanære mig. 50 Men jeg søger ikke min Ære; der er den, som søger den og dømmer. 51 Sandelig, sandelig, siger jeg eder, dersom nogen holder mit Ord, skal han i al Evighed ikke se Døden." (aiōn g165) 52 Jøderne sagde til ham: „Nu vide vi, at du er besat; Abraham døde og Profeterne, og du siger: Dersom nogen holder mit Ord, han skal i al Evighed ikke smage Døden. (aiōn g165) 53 Mon du er større end vor Fader Abraham, som jo døde? ogsaa Profeterne døde; hvem gør du dig selv til?" 54 Jesus svarede: „Dersom jeg ærer mig selv, er min Ære intet; det er min Fader, som ærer mig, han, om hvem I sige, at han er eders Gud. 55 Og I have ikke kendt ham, men jeg kender ham. Og dersom jeg siger: „Jeg kender ham ikke, " da bliver jeg en Løgner ligesom I; men jeg kender ham og holder hans Ord. 56 Abraham, eders Fader, frydede sig til at se min Dag, og han saa den og glædede sig." 57 Da sagde Jøderne til ham: „Du er endnu ikke halvtredsindstyve Aar gammel, og du har set Abraham?" 58 Jesus sagde til dem: „Sandelig, sandelig, siger jeg eder, førend Abraham blev til, har jeg været." 59 Saa toge de Stene for at kaste paa ham; men Jesus skjulte sig og gik ud af Helligdommen.

9 Og da han gik forbi, saa han et Menneske, som var blindt fra Fødselen. 2 Og hans Disciple spurgte ham og sagde: „Rabbi, hvem har syndet, denne eller hans Forældre, saa han skulde fødes blind?" 3 Jesus svarede: „Hverken han eller hans Forældre have syndet; men det er sket, for at Guds Gerninger skulle aabenbares paa ham. 4 Jeg maa gøre hans Gerninger, som sendte mig, saa længe det er Dag; der kommer en Nat, da ingen kan arbejde. 5 Medens jeg er i Verden, er jeg Verdens Lys." 6 Da han havde sagt dette, spyttede han paa Jorden og gjorde Dynd af Spyttet og smurte Dyndet paa hans Øjne. 7 Og han sagde til ham: „Gaa hen, to dig i Dammen Siloam" (hvilket er udlagt: udsendt). Da gik han bort og toede sig, og han kom seende tilbage. 8 Da sagde Naboerne og de, som før vare vante til at se ham som Tigger: „Er det ikke ham, som sad og tiggede?" 9 Nogle sagde: „Det er ham; " men andre sagde: „Nej, han ligner ham." Han selv sagde: „Det er mig." 10 Da sagde de til ham: „Hvorledes bleve dine Øjne aabnede?" 11 Han svarede: „En Mand, som kaldes Jesus, gjorde Dynd og smurte det paa mine Øjne og sagde til mig: Gaa hen til Siloam og to dig! Da jeg saa gik hen og toede mig, blev jeg seende." 12 Da sagde de til ham: „Hvor er han?" Han siger: „Det ved jeg ikke." 13 De føre ham, som før var blind, til Farisæerne. 14 Men det var Sabbat den Dag, da Jesus gjorde Dyndet og aabnede hans Øjne. 15 Atter spurgte nu ogsaa Farisæerne ham, hvorledes han var bleven seende. Men han sagde til dem: „Han lagde Dynd paa mine Øjne, og jeg toede mig, og nu ser jeg." 16 Nogle af Farisæerne sagde da: „Dette Menneske er ikke fra Gud, efterdi han ikke holder Sabbaten." Andre sagde: „Hvorledes kan et syndigt Menneske gøre saadanne Tegn?" Og der var Splid imellem dem. 17 De sige da atter til den blinde: „Hvad siger du om ham, efterdi han aabnede dine Øjne?" Men han sagde: „Han er en Profet." 18 Saa troede Jøderne ikke om ham, at han havde været blind og var bleven seende, førend de

fik kaldt paa Forældrene til ham, som havde faaet sit Syn. 19 Og de spurgte dem og sagde: „Er denne eders Søn, om hvem I sige, at han var født blind? Hvorledes er han da nu seende?" 20 Hans Forældre svarede dem og sagde: „Vi vide, at denne er vor Søn, og at han var født blind. 21 Men hvorledes han nu er bleven seende, vide vi ikke, og hvem der har aabnet hans Øjne, vide vi ikke heller; spørger ham; han er gammel nok; han maa selv tale for sig." 22 Dette sagde hans Forældre, fordi de frygtede for Jøderne; thi Jøderne vare allerede komne overens om, at dersom nogen bekendte ham som Kristus, skulde han udelukkes af Synagogen. 23 Derfor sagde hans Forældre: „Han er gammel nok, spørger ham selv!" 24 Da hidkaldte de anden Gang Manden, som havde været blind, og sagde til ham: „Giv Gud Æren; vi vide, at dette Menneske er en Synder." 25 Da svarede han: „Om han er en Synder, ved jeg ikke; een Ting ved jeg, at jeg, som var blind, nu ser." 26 De sagde da til ham igen: „Hvad gjorde han ved dig? Hvorledes aabnede han dine Øjne?" 27 Han svarede dem: „Jeg har allerede sagt eder det, og I hørte ikke efter. Hvorfor ville I høre det igen? Ville ogsaa I blive hans Disciple?" 28 Da udskældte de ham og sagde: „Du er hans Discipel; men vi ere Mose Disciple. 29 Vi vide, at Gud har talt til Moses; men om denne vide vi ikke, hvorfra han er." 30 Manden svarede og sagde til dem: „Det er dog underligt, at I ikke vide, hvorfra han er, og han har aabnet mine Øjne. 31 Vi vide, at Syndere bønhører Gud ikke; men dersom nogen er gudfrygtig og gør hans Villie, ham hører han. 32 Aldrig er det hørt, at nogen har aabnet Øjnene paa en blindfødt. (aiōn g165) 33 Var denne ikke fra Gud, da kunde han intet gøre." 34 De svarede og sagde til ham: „Du er hel og holden født i Synder, og du vil lære os?" Og de stødte ham ud. 35 Jesus hørte, at de havde udstødt ham; og da han traf ham, sagde han til ham: „Tror du paa Guds Søn?" 36 Han svarede og sagde: „Hvem er han, Herre? for at jeg kan tro paa ham." 37 Jesus sagde til ham: „Baade har du set ham, og den, som taler med dig, ham er det." 38 Men han sagde: „Jeg tror, Herre!" og han kastede sig ned for ham. 39 Og Jesus sagde: „Til Dom er jeg kommen til denne Verden, for at de, som ikke se, skulle blive seende, og de, som se, skulle blive blinde." 40 Nogle af Farisæerne, som vare hos ham, hørte dette, og de sagde til ham: „Mon ogsaa vi ere blinde?" 41 Jesus sagde til dem: „Vare I blinde, da havde I ikke Synd; men nu sige I: Vi se; eders Synd forbliver."

10 „Sandelig, sandelig, siger jeg eder, den, som ikke gaar ind i Faarefolden gennem Døren, men stiger andensteds over, han er en Tyv og en Røver. 2 Men den, som gaar ind igennem Døren, er Faarenes Hyrde. 3 For ham lukker Dørvogteren op, og Faarene høre hans Røst; og han kalder sine egne Faar ved Navn og fører dem ud. 4 Og naar han har ført alle sine egne Faar ud, gaar han foran dem; og Faarene følge ham, fordi de kende hans Røst. 5 Men en fremmed ville de ikke følge, men de ville fly fra ham, fordi de ikke kende de fremmedes Røst." 6 Denne Lignelse sagde Jesus til dem; men de forstode ikke, hvad det var, som han talte til dem. 7 Jesus sagde da atter til dem: „Sandelig, sandelig, siger jeg eder, jeg er Faarenes Dør. 8 Alle de, som ere komne før mig, ere Tyve og Røvere; men Faarene hørte dem ikke. 9 Jeg er Døren; dersom nogen gaar ind igennem mig, han skal frelses; og han skal gaa ind og gaa ud og finde Føde. 10 Tyven kommer ikke uden for at stjæle og slagte og ødelægge; jeg er kommen, for at de skulle have Liv og have Overflod. 11 Jeg er den gode Hyrde; den gode Hyrde sætter sit Liv til for Faarene. 12 Men Lejesvenden, som ikke er Hyrde, hvem Faarene ikke høre til, ser Ulven komme og forlader Faarene og flyr, og Ulven røver dem og adspreder dem, 13 fordi han er en Lejesvend og ikke bryder sig om Faarene. 14 Jeg er den gode Hyrde, og jeg kender mine, og mine kende mig, 15 ligesom Faderen kender mig, og jeg kender Faderen; og jeg sætter mit Liv til for Faarene. 16 Og jeg har andre Faar, som ikke høre til denne Fold; ogsaa dem bør jeg føre, og de skulle høre min Røst; og der skal blive een Hjord, een Hyrde. 17 Derfor elsker Faderen mig, fordi jeg sætter mit Liv til for at tage det igen. 18 Ingen tager det fra mig, men jeg sætter det til af mig selv. Jeg har Magt til at sætte det til, og jeg har Magt til at tage det igen. Dette Bud modtog jeg af min Fader." 19 Der blev atter Splid iblandt Jøderne for disse Ords Skyld. 20 Og mange af dem sagde: „Han er besat og raser, hvorfor høre I ham?" 21 Andre sagde: „Dette er ikke Ord af en besat; mon en ond Aand kan aabne blindes Øjne?" 22 Men Tempelvielsens Fest indtraf i Jerusalem. Det var Vinter; 23 og Jesus gik omkring i Helligdommen, i Salomons Søjlegang. 24 Da omringede Jøderne ham og sagde til ham: „Hvor

længe holder du vor Sjæl i Uvished? Dersom du er Kristus, da sig os det rent ud!" 25 Jesus svarede dem: „Jeg har sagt eder det, og I tro ikke. De Gerninger, som jeg gør i min Faders Navn, de vidne om mig; 26 men I tro ikke, fordi I ikke ere af mine Faar. 27 Mine Faar høre min Røst, og jeg kender dem, og de følge mig, 28 og jeg giver dem et evigt Liv, og de skulle i al Evighed ikke fortabes, og ingen skal rive dem ud af min Haand. (aiōn g165, aiōnios g166) 29 Min Fader, som har givet mig dem, er større end alle; og ingen kan rive noget af min Faders Haand. 30 Jeg og Faderen, vi ere eet." 31 Da toge Jøderne atter Stene op for at stene ham. 32 Jesus svarede dem: „Mange gode Gerninger har jeg vist eder fra min Fader; for hvilken af disse Gerninger stene I mig?" 33 Jøderne svarede ham: „For en god Gerning stene vi dig ikke, men for Gudsbespottelse, og fordi du, som er et Menneske, gør dig selv til Gud." 34 Jesus svarede dem: „Er der ikke skrevet i eders Lov: Jeg har sagt: I ere Guder? 35 Naar den nu har kaldt dem Guder, til hvem Guds Ord kom (og Skriften kan ikke rokkes), 36 sige I da til den, hvem Faderen har helliget og sendt til Verden: Du taler bespotteligt, fordi jeg sagde: Jeg er Guds Søn? 37 Dersom jeg ikke gør min Faders Gerninger, saa tror mig ikke! 38 Men dersom jeg gør dem, saa tror Gerningerne, om I end ikke ville tro mig, for at I kunne indse og erkende, at Faderen er i mig, og jeg i Faderen." 39 De søgte da atter at gribe ham; og han undslap af deres Haand. 40 Og han drog atter bort hinsides Jordan til det Sted, hvor Johannes først døbte, og han blev der. 41 Og mange kom til ham, og de sagde: „Johannes gjorde vel intet Tegn; men alt, hvad Johannes sagde om denne, var sandt." 42 Og mange troede paa ham der.

11 Men der laa en Mand syg, Lazarus fra Bethania, den Landsby, hvor Maria og hendes Søster Martha boede. 2 Men Maria var den, som salvede Herren med Salve og tørrede hans Fødder med sit Haar; hendes Broder Lazarus var syg. 3 Da sendte Søstrene Bud til ham og lod sige: „Herre! se, den, du elsker, er syg." 4 Men da Jesus hørte dette, sagde han: „Denne Sygdom er ikke til Døden, men for Guds Herligheds Skyld, for at Guds Søn skal herliggøres ved den." 5 Men Jesus elskede Martha og hendes Søster og Lazarus. 6 Da han nu hørte, at han var syg, blev han dog to Dage paa det Sted, hvor han var. 7 Derefter siger han saa til Disciplene: „Lader os gaa til Judæa igen!" 8 Disciplene sige til ham: „Rabbi! nylig søgte Jøderne at stene dig, og du drager atter derhen?" 9 Jesus svarede: „Har Dagen ikke tolv Timer? Vandrer nogen om Dagen, da støder han ikke an; thi han ser denne Verdens Lys. 10 Men vandrer nogen om Natten, da støder han an; thi Lyset er ikke i ham." 11 Dette sagde han, og derefter siger han til dem: „Lazarus, vor Ven, er sovet ind; men jeg gaar hen for at vække ham af Søvne." 12 Da sagde Disciplene til ham: „Herre! sover han, da bliver han helbredet." 13 Men Jesus havde talt om hans Død; de derimod mente, at han talte om Søvnens Hvile. 14 Derfor sagde da Jesus dem rent ud: „Lazarus er død! 15 Og for eders Skyld er jeg glad over, at jeg ikke var der, for at I skulle tro; men lader os gaa til ham!" 16 Da sagde Thomas (hvilket betyder Tvilling), til sine Meddisciple: „Lader os ogsaa gaa, for at vi kunne dø med ham!" 17 Da Jesus nu kom, fandt han, at han havde ligget i Graven allerede fire Dage. 18 Men Bethania var nær ved Jerusalem, omtrent femten Stadier derfra. 19 Og mange af Jøderne vare komne til Martha og Maria for at trøste dem over deres Broder. 20 Da Martha nu hørte, at Jesus kom, gik hun ham i Møde; men Maria blev siddende i Huset. 21 Da sagde Martha til Jesus: „Herre! havde du været her, da var min Broder ikke død. 22 Men ogsaa nu ved jeg, at hvad som helst du beder Gud om, vil Gud give dig." 23 Jesus siger til hende: „Din Broder skal opstaa." 24 Martha siger til ham: „Jeg ved, at han skal opstaa i Opstandelsen paa den yderste Dag." 25 Jesus sagde til hende: „Jeg er Opstandelsen og Livet; den, som tror paa mig, skal leve, om han end dør. 26 Og hver den, som lever og tror paa mig, skal i al Evighed ikke dø. Tror du dette?" (aiōn g165) 27 Hun siger til ham: „Ja, Herre! jeg tror, at du er Kristus, Guds Søn, den, som kommer til Verden." 28 Og da hun havde sagt dette, gik hun bort og kaldte hemmeligt sin Søster Maria og sagde: „Mesteren er her og kalder ad dig." 29 Da hun hørte det, rejste hun sig hastigt og gik til ham. 30 Men Jesus var endnu ikke kommen til Landsbyen, men var paa det Sted, hvor Martha havde mødt ham. 31 Da nu Jøderne, som vare hos hende i Huset og trøstede hende, saa, at Maria stod hastigt op og gik ud, fulgte de hende, idet de mente, at hun gik ud til Graven for at græde der. 32 Da Maria nu kom derhen, hvor Jesus var, og saa ham, faldt hun ned for hans Fødder og sagde til ham: „Herre! havde du været her, da var min Broder ikke død." 33 Da nu Jesus saa hende græde og saa Jøderne, som vare komne med hende, græde,

harmedes han i Aanden og blev heftigt bevæget i sit Indre; og han sagde: **34** „Hvor have I lagt ham?" De sige til ham: „Herre! kom og se!" **35** Jesus græd. **36** Da sagde Jøderne: „Se, hvor han elskede ham!" **37** Men nogle af dem sagde: „Kunde ikke han, som aabnede den blindes Øjne, have gjort, at ogsaa denne ikke var død?" **38** Da harmes Jesus atter i sit Indre og gaar hen til Graven. Men det var en Hule, og en Sten laa for den. **39** Jesus siger: „Tager Stenen bort!" Martha, den dødes Søster, siger til ham: „Herre! han stinker allerede; thi han har ligget der fire Dage." **40** Jesus siger til hende: „Sagde jeg ikke, at dersom du tror, skal du se Guds Herlighed?" **41** Da toge de Stenen bort. Men Jesus opløftede sine Øjne og sagde: „Fader! jeg takker dig, fordi du har hørt mig. **42** Jeg vidste vel, at du altid hører mig; men for Skarens Skyld, som staar omkring, sagde jeg det, for at de skulle tro, at du har udsendt mig." **43** Og da han havde sagt dette, raabte han med høj Røst: „Lazarus, kom herud!" **44** Og den døde kom ud, bunden med Jordeklæder om Fødder og Hænder, og et Tørklæde var bundet om hans Ansigt. Jesus siger til dem: „Løser ham, og lader ham gaa!" **45** Mange af de Jøder, som vare komne til Maria og havde set, hvad han havde gjort, troede nu paa ham; **46** men nogle af dem gik hen til Farisæerne og sagde dem, hvad Jesus havde gjort. **47** Ypperstepræsterne og Farisæerne sammenkaldte da et Møde af Raadet og sagde: „Hvad gøre vi? thi dette Menneske gør mange Tegn. **48** Dersom vi lade ham saaledes blive ved, ville alle tro paa ham, og Romerne ville komme og tage baade vort Land og Folk." **49** Men en af dem, Kajfas, som var Ypperstepræst i det Aar, sagde til dem: **50** „I vide intet; ej heller betænke I, at det er os gavnligt, at eet Menneske dør for Folket, og at ikke det hele Folk skal gaa til Grunde." **51** Men dette sagde han ikke af sig selv; men da han var Ypperstepræst i det Aar, profeterede han, at Jesus skulde dø for Folket; **52** og ikke for Folket alene, men for at han ogsaa kunde samle Guds adspredte Børn sammen til eet. **53** Fra den Dag af raadsloge de derfor om at ihjelslaa ham. **54** Derfor vandrede Jesus ikke mere frit om iblandt Jøderne, men gik bort derfra ud paa Landet, nær ved Ørkenen, til en By, som kaldes Efraim; og han blev der med sine Disciple. **55** Men Jødernes Paaske var nær; og mange fra Landet gik op til Jerusalem før Paasken for at rense sig. **56** Da ledte de efter Jesus og sagde mellem hverandre, da de stode i Helligdommen: „Hvad mene I? Mon han ikke kommer til Højtiden?" **57** Men Ypperstepræsterne og Farisæerne havde givet Befaling om, at dersom nogen vidste, hvor han var, skulde han give det til Kende, for at de kunde gribe ham.

12 Seks Dage før Paaske kom Jesus nu til Bethania, hvor Lazarus boede, han, som Jesus havde oprejst fra de døde. **2** Der gjorde de da et Aftensmaaltid for ham, og Martha vartede op; men Lazarus var en af dem, som sade til Bords med ham. **3** Da tog Maria et Pund af ægte, saare kostbar Nardussalve og salvede Jesu Fødder og tørrede hans Fødder med sit Haar; og Huset blev fuldt af Salvens Duft. **4** Da siger en af hans Disciple, Judas, Simons Søn, Iskariot, han, som siden forraadte ham: **5** „Hvorfor blev denne Salve ikke solgt for tre Hundrede Denarer og given til fattige?" **6** Men dette sagde han, ikke fordi han brød sig om de fattige, men fordi han var en Tyv og havde Pungen og bar, hvad der blev lagt deri. **7** Da sagde Jesus: „Lad hende med Fred, hun har jo bevaret den til min Begravelsesdag! **8** De fattige have I jo altid hos eder; men mig have I ikke altid." **9** En stor Skare af Jøderne fik nu at vide, at han var der; og de kom ikke for Jesu Skyld alene, men ogsaa for at se Lazarus, hvem han havde oprejst fra de døde. **10** Men Ypperstepræsterne raadsloge om ogsaa at slaa Lazarus ihjel; **11** thi for hans Skyld gik mange af Jøderne hen og troede paa Jesus. **12** Den følgende Dag, da den store Skare, som var kommen til Højtiden, hørte, at Jesus kom til Jerusalem, **13** toge de Palmegrene og gik ud imod ham og raabte: „Hosanna! velsignet være den, som kommer, i Herrens Navn, Israels Konge!" **14** Men Jesus fandt et ungt Æsel og satte sig derpaa, som der er skrevet: **15** „Frygt ikke, Zions Datter! se, din Konge kommer, siddende paa en Asenindes Føl." **16** Dette forstode hans Disciple ikke først; men da Jesus var herliggjort, da kom de i Hu, at dette var skrevet om ham, og at de havde gjort dette for ham. **17** Skaren, som var med ham, vidnede nu, at han havde kaldt Lazarus frem fra Graven og oprejst ham fra de døde. **18** Det var ogsaa derfor, at Skaren gik ham i Møde, fordi de havde hørt, at han havde gjort dette Tegn. **19** Da sagde Farisæerne til hverandre: „I se, at I udrette ikke noget; se, Alverden gaar efter ham." **20** Men der var nogle Grækere af dem, som plejede at gaa op for at tilbede paa Højtiden. **21** Disse gik nu til Filip, som var fra Bethsajda i Galilæa, og bade ham og

sagde: „Herre! vi ønske at se Jesus." 22 Filip kommer og siger det til Andreas, Andreas og Filip komme og sige det til Jesus. 23 Men Jesus svarede dem og sagde: „Timen er kommen, til at Menneskesønnen skal herliggøres. 24 Sandelig, sandelig, siger jeg eder, hvis ikke Hvedekornet falder i Jorden og dør, bliver det ene; men dersom det dør, bærer det megen Frugt. 25 Den, som elsker sit Liv, skal miste det; og den, som hader sit Liv i denne Verden, skal bevare det til et evigt Liv. (aiōnios g166) 26 Om nogen tjener mig, han følge mig, og hvor jeg er, der skal ogsaa min Tjener være; om nogen tjener mig, ham skal Faderen ære. 27 Nu er min Sjæl forfærdet; og hvad skal jeg sige? Fader, frels mig fra denne Time? Dog, derfor er jeg kommen til denne Time. 28 Fader, herliggør dit Navn!" Da kom der en Røst fra Himmelen: „Baade har jeg herliggjort det, og vil jeg atter herliggøre det." 29 Da sagde Skaren, som stod og hørte det, at det havde tordnet; andre sagde: „En Engel har talt til ham." 30 Jesus svarede og sagde: „Ikke for min Skyld er denne Røst kommen, men for eders Skyld. 31 Nu gaar der Dom over denne Verden, nu skal denne Verdens Fyrste kastes ud, 32 og jeg skal, naar jeg bliver ophøjet fra Jorden, drage alle til mig." 33 Men dette sagde han for at betegne, hvilken Død han skulde dø. 34 Skaren svarede ham: „Vi have hørt af Loven, at Kristus bliver evindelig, og hvorledes siger da du, at Menneskesønnen bør ophøjes? Hvem er denne Menneskesøn?" (aiōn g165) 35 Da sagde Jesus til dem: „Endnu en liden Tid er Lyset hos eder. Vandrer, medens I have Lyset, for at Mørke ikke skal overfalde eder! Og den, som vandrer i Mørket, ved ikke, hvor han gaar hen. 36 Medens I have Lyset, tror paa Lyset, for at I kunne blive Lysets Børn!" Dette talte Jesus, og han gik bort og blev skjult for dem. 37 Men endskønt han havde gjort saa mange Tegn for deres Øjne, troede de dog ikke paa ham, 38 for at Profeten Esajas's Ord skulde opfyldes, som han har sagt: „Herre! hvem troede det, han hørte af os, og for hvem blev Herrens Arm aabenbaret?" 39 Derfor kunde de ikke tro, fordi Esajas har atter sagt: 40 „Han har blindet deres Øjne og forhærdet deres Hjerte, for at de ikke skulle se med Øjnene og forstaa med Hjertet og omvende sig, saa jeg kunde helbrede dem." 41 Dette sagde Esajas, fordi han saa hans Herlighed og talte om ham. 42 Alligevel var der dog mange, endogsaa af Raadsherrerne, som troede paa ham; men for Farisæernes Skyld bekendte de det ikke, for at de ikke skulde blive udelukkede af Synagogen; 43 thi de elskede Menneskenes Ære mere end Guds Ære. 44 Men Jesus raabte og sagde: „Den, som tror paa mig, tror ikke paa mig, men paa ham, som sendte mig, 45 og den, som ser mig, ser den, som sendte mig. 46 Jeg er kommen som et Lys til Verden, for at hver den, som tror paa mig, ikke skal blive i Mørket. 47 Og om nogen hører mine Ord og ikke vogter paa dem, ham dømmer ikke jeg; thi jeg er ikke kommen for at dømme Verden, men for at frelse Verden. 48 Den, som foragter mig og ikke modtager mine Ord, har den, som dømmer ham; det Ord, som jeg har talt, det skal dømme ham paa den yderste Dag. 49 Thi jeg har ikke talt af mig selv; men Faderen, som sendte mig, han har givet mig Befaling om, hvad jeg skal sige, og hvad jeg skal tale. 50 Og jeg ved, at hans Befaling er evigt Liv. Altsaa, hvad jeg taler, taler jeg saaledes, som Faderen har sagt mig." (aiōnios g166)

13 Men før Paaskehøjtiden, da Jesus vidste, at hans Time var kommen, til at han skulde gaa bort fra denne Verden til Faderen, da, ligesom han havde elsket sine egne, som vare i Verden, saa elskede han dem indtil Enden. 2 Og medens der holdtes Aftensmaaltid, da Djævelen allerede havde indskudt i Judas's, Simons Søns, Iskariots Hjerte, at han skulde forraade ham; 3 da Jesus vidste, at Faderen havde givet ham alle Ting i Hænde, og at han var udgaaet fra Gud og gik hen til Gud: 4 saa rejser han sig fra Maaltidet og lægger sine Klæder fra sig, og han tog et Linklæde og bandt det om sig. 5 Derefter hælder han Vand i Vadskefadet og begyndte at to Disciplenes Fødder og at tørre dem med Linklædet, som han var ombunden med. 6 Han kommer da til Simon Peter; og denne siger til ham: „Herre! tor du mine Fødder?" 7 Jesus svarede og sagde til ham: „Hvad jeg gør, ved du ikke nu, men du skal forstaa det siden efter." 8 Peter siger til ham: „Du skal i al Evighed ikke to mine Fødder." Jesus svarede ham: „Dersom jeg ikke tor dig, har du ikke Lod sammen med mig." (aiōn g165) 9 Simon Peter siger til ham: „Herre! ikke mine Fødder alene, men ogsaa Hænderne og Hovedet." 10 Jesus siger til ham: „Den, som er tvættet, har ikke nødig at to andet end Fødderne, men er ren over det hele; og I ere rene, men ikke alle." 11 Thi han kendte den, som forraadte ham; derfor sagde han: „I ere ikke alle rene." 12 Da han nu havde toet deres Fødder og havde taget sine

Klæder og atter sat sig til Bords, sagde han til dem: „Vide I, hvad jeg har gjort ved eder? 13 I kalde mig Mester og Herre, og I tale ret, thi jeg er det. 14 Naar da jeg, Herren og Mesteren, har toet eders Fødder, saa ere ogsaa I skyldige at to hverandres Fødder. 15 Thi jeg har givet eder et Eksempel, for at, ligesom jeg gjorde ved eder, skulle ogsaa I gøre. 16 Sandelig, sandelig, siger jeg eder, en Tjener er ikke større end sin Herre, ikke heller et Sendebud større end den, som har sendt ham. 17 Naar I vide dette, ere I salige, om I gøre det. 18 Jeg taler ikke om eder alle; jeg ved, hvilke jeg har udvalgt; men Skriften maatte opfyldes: Den, som æder Brødet med mig, har opløftet sin Hæl imod mig. 19 Fra nu af siger jeg eder det, førend det sker, for at I, naar det er sket, skulle tro, at det er mig. 20 Sandelig, sandelig, siger jeg eder, den, som modtager, hvem jeg sender, modtager mig; men den, som modtager mig, modtager ham, som har sendt mig." 21 Da Jesus havde sagt dette, blev han heftigt bevæget i Aanden og vidnede og sagde: „Sandelig, sandelig, siger jeg eder, en af eder vil forraade mig." 22 Da saa Disciplene paa hverandre, tvivlraadige om, hvem han talte om. 23 Men der var en iblandt hans Disciple, som sad til Bords ved Jesu Side, han, hvem Jesus elskede. 24 Til denne nikker da Simon Peter og siger til ham: „Sig, hvem det er, han taler om?" 25 Men denne bøjer sig op til Jesu Bryst og siger til ham: „Herre! hvem er det?" 26 Jesus svarer: „Det er den, hvem jeg giver det Stykke Brød, som jeg dypper." Saa dypper han Stykket og tager og giver det til Judas, Simons Søn, Iskariot. 27 Og efter at han havde faaet Stykket, da gik Satan ind i ham. Saa siger Jesus til ham: „Hvad du gør, gør det snart!" 28 Men ingen af dem, som sade til Bords, forstod, hvorfor han sagde ham dette. 29 Thi nogle mente, efterdi Judas havde Pungen, at Jesus sagde til ham: „Køb, hvad vi have nødig til Højtiden; " eller at han skulde give noget til de fattige. 30 Da han nu havde faaet Stykket, gik han straks ud. Men det var Nat. 31 Da han nu var gaaet ud, siger Jesus: „Nu er Menneskesønnen herliggjort, og Gud er herliggjort i ham. 32 Dersom Gud er herliggjort i ham, skal Gud ogsaa herliggøre ham i sig, og han skal snart herliggøre ham. 33 Børnlille! endnu en liden Stund er jeg hos eder. I skulle lede efter mig, og ligesom jeg sagde til Jøderne: „Hvor jeg gaar hen, kunne I ikke komme, " siger jeg nu ogsaa til eder. 34 Jeg giver eder en ny Befaling, at I skulle elske hverandre, at ligesom jeg elskede eder, skulle ogsaa I elske hverandre. 35 Derpaa skulle alle kende, at I ere mine Disciple, om I have indbyrdes Kærlighed." 36 Simon Peter siger til ham: „Herre! hvor gaar du hen?" Jesus svarede ham: „Hvor jeg gaar hen, kan du ikke nu følge mig, men siden skal du følge mig." 37 Peter siger til ham: „Herre! hvorfor kan jeg ikke følge dig nu? Jeg vil sætte mit Liv til for dig." 38 Jesus svarer: „Vil du sætte dit Liv til for mig? Sandelig, sandelig, siger jeg dig, Hanen skal ikke gale, førend du har fornægtet mig tre Gange."

14 „Eders Hjerte forfærdes ikke! Tror paa Gud, og tror paa mig! 2 I min Faders Hus er der mange Boliger. Dersom det ikke var saa, havde jeg sagt eder det; thi jeg gaar bort for at berede eder Sted. 3 Og naar jeg er gaaet bort og har beredt eder Sted, kommer jeg igen og tager eder til mig, for at, hvor jeg er, der skulle ogsaa I være. 4 Og hvor jeg gaar hen, derhen vide I Vejen." 5 Thomas siger til ham: „Herre! vi vide ikke, hvor du gaar hen; og hvorledes kunne vi vide Vejen?" 6 Jesus siger til ham: „Jeg er Vejen og Sandheden og Livet; der kommer ingen til Faderen uden ved mig. 7 Havde I kendt mig, da havde I ogsaa kendt min Fader; og fra nu af kende I ham og have set ham." 8 Filip siger til ham: „Herre! vis os Faderen, og det er os nok." 9 Jesus siger til ham: „Saa lang en Tid har jeg været hos eder, og du kender mig ikke, Filip? Den, som har set mig, har set Faderen; hvorledes kan du da sige: Vis os Faderen? 10 Tror du ikke, at jeg er i Faderen, og Faderen er i mig? De Ord, som jeg siger til eder, taler jeg ikke af mig selv; men Faderen, som bliver i mig, han gør sine Gerninger. 11 Tror mig, at jeg er i Faderen, og Faderen er i mig; men ville I ikke, saa tror mig dog for selve Gerningernes Skyld! 12 Sandelig, sandelig, siger jeg eder, den, som tror paa mig, de Gerninger, som jeg gør, skal ogsaa han gøre, og han skal gøre større Gerninger end disse; thi jeg gaar til Faderen, 13 og hvad som helst I bede om i mit Navn, det vil jeg gøre, for at Faderen maa herliggøres ved Sønnen. 14 Dersom I bede om noget i mit Navn, vil jeg gøre det. 15 Dersom I elske mig, da holder mine Befalinger! 16 Og jeg vil bede Faderen, og han skal give eder en anden Talsmand til at være hos eder evindelig, (aiōn g165) 17 den Sandhedens Aand, som Verden ikke kan modtage, thi den ser den ikke og kender den ikke; men I kende den, thi den bliver

hos eder og skal være i eder. 18 Jeg vil ikke efterlade eder faderløse; jeg kommer til eder. 19 Endnu en liden Stund, og Verden ser mig ikke mere, men I se mig; thi jeg lever, og I skulle leve. 20 Paa den Dag skulle I erkende, at jeg er i min Fader, og I i mig, og jeg i eder. 21 Den, som har mine Befalinger og holder dem, han er den, som elsker mig; men den, som elsker mig, skal elskes af min Fader; og jeg skal elske ham og aabenbare mig for ham." 22 Judas (ikke Iskariot) siger til ham: „Herre! hvor kommer det, at du vil aabenbare dig for os og ikke for Verden?" 23 Jesus svarede og sagde til ham: „Om nogen elsker mig, vil han holde mit Ord; og min Fader skal elske ham, og vi skulle komme til ham og tage Bolig hos ham. 24 Den, som ikke elsker mig, holder ikke mine Ord; og det Ord, som I høre, er ikke mit, men Faderens, som sendte mig. 25 Dette har jeg talt til eder, medens jeg blev hos eder. 26 Men Talsmanden, den Helligaand, som Faderen vil sende i mit Navn, han skal lære eder alle Ting og minde eder om alle Ting, som jeg har sagt eder. 27 Fred efterlader jeg eder, min Fred giver jeg eder; jeg giver eder ikke, som Verden giver. Eders Hjerte forfærdes ikke og forsage ikke! 28 I have hørt, at jeg sagde til eder: Jeg gaar bort og kommer til eder igen. Dersom I elskede mig, da glædede I eder over, at jeg gaar til Faderen; thi Faderen er større end jeg. 29 Og nu har jeg sagt eder det, før det sker, for at I skulle tro, naar det er sket. 30 Jeg skal herefter ikke tale meget med eder; thi denne Verdens Fyrste kommer, og han har slet intet i mig; 31 men for at Verden skal kende, at jeg elsker Faderen og gør saaledes, som Faderen har befalet mig: saa staar nu op, lader os gaa herfra!"

15 „Jeg er det sande Vintræ, og min Fader er Vingaardsmanden. 2 Hver Gren paa mig, som ikke bærer Frugt, den borttager han, og hver den, som bærer Frugt, renser han, for at den skal bære mere Frugt. 3 I ere allerede rene paa Grund af det Ord, som jeg har talt til eder. 4 Bliver i mig, da bliver ogsaa jeg i eder. Ligesom Grenen ikke kan bære Frugt af sig selv, uden den bliver paa Vintræet, saaledes kunne I ikke heller, uden I blive i mig. 5 Jeg er Vintræet, I ere Grenene. Den, som bliver i mig, og jeg i ham, han bærer megen Frugt; thi uden mig kunne I slet intet gøre. 6 Om nogen ikke bliver i mig, han bliver udkastet som en Gren og visner; man sanker dem og kaster dem i Ilden, og de brændes. 7 Dersom I blive i mig, og mine Ord blive i eder, da beder, om hvad som helst I ville, og det skal blive eder til Del. 8 Derved er min Fader herliggjort, at I bære megen Frugt, og I skulle blive mine Disciple. 9 Ligesom Faderen har elsket mig, saa har ogsaa jeg elsket eder; bliver i min Kærlighed! 10 Dersom I holde mine Befalinger, skulle I blive i min Kærlighed, ligesom jeg har holdt min Faders Befalinger og bliver i hans Kærlighed. 11 Dette har jeg talt til eder, for at min Glæde kan være i eder, og eders Glæde kan blive fuldkommen. 12 Dette er min Befaling, at I skulle elske hverandre, ligesom jeg har elsket eder. 13 Større Kærlighed har ingen end denne, at han sætter sit Liv til for sine Venner. 14 I ere mine Venner, dersom I gøre, hvad jeg befaler eder. 15 Jeg kalder eder ikke længere Tjenere; thi Tjeneren ved ikke, hvad hans Herre gør; men eder har jeg kaldt Venner; thi alt det, som jeg har hørt af min Fader, har jeg kundgjort eder. 16 I have ikke udvalgt mig, men jeg har udvalgt eder og sat eder til, at I skulle gaa hen og bære Frugt, og eders Frugt skal blive ved, for at Faderen skal give eder, hvad som helst I bede ham om i mit Navn. 17 Dette befaler jeg eder, at I skulle elske hverandre. 18 Naar Verden hader eder, da vider, at den har hadet mig før end eder. 19 Vare I af Verden, da vilde Verden elske sit eget; men fordi I ikke ere af Verden, men jeg har valgt eder ud af Verden, derfor hader Verden eder. 20 Kommer det Ord i Hu, som jeg har sagt eder: En Tjener er ikke større end sin Herre. Have de forfulgt mig, ville de ogsaa forfølge eder; have de holdt mit Ord, ville de ogsaa holde eders. 21 Men alt dette ville de gøre imod eder for mit Navns Skyld, fordi de ikke kende den, som sendte mig. 22 Dersom jeg ikke var kommen og havde talt til dem, havde de ikke Synd; men nu have de ingen Undskyldning for deres Synd. 23 Den, som hader mig, hader ogsaa min Fader. 24 Havde jeg ikke gjort de Gerninger iblandt dem, som ingen anden har gjort, havde de ikke Synd; men nu have de set dem og dog hadet baade mig og min Fader. 25 Dog, det Ord, som er skrevet i deres Lov, maa opfyldes: De hadede mig uforskyldt. 26 Men naar Talsmanden kommer, som jeg skal sende eder fra Faderen, Sandhedens Aand, som udgaar fra Faderen, da skal han vidne om mig. 27 Men ogsaa I skulle vidne; thi I vare med mig fra Begyndelsen."

16 „Dette har jeg talt til eder, for at I ikke skulle forarges. **2** De skulle udelukke eder af Synagogerne, ja, den Tid skal komme, at hver den, som slaar eder ihjel, skal mene, at han viser Gud en Dyrkelse. **3** Og dette skulle de gøre, fordi de hverken kende Faderen eller mig. **4** Men dette har jeg talt til eder, for at I, naar Timen kommer, skulle komme i Hu, at jeg har sagt eder det; men dette sagde jeg eder ikke fra Begyndelsen, fordi jeg var hos eder. **5** Men nu gaar jeg hen til ham, som sendte mig, og ingen af eder spørger mig: Hvor gaar du hen? **6** Men fordi jeg har talt dette til eder, har Bedrøvelsen opfyldt eders Hjerte. **7** Men jeg siger eder Sandheden: Det er eder gavnligt, at jeg gaar bort, thi gaar jeg ikke bort, kommer Talsmanden ikke til eder; men gaar jeg bort, saa vil jeg sende ham til eder. **8** Og naar han kommer, skal han overbevise Verden om Synd og om Retfærdighed og om Dom. **9** Om Synd, fordi de ikke tro paa mig; **10** men om Retfærdighed, fordi jeg gaar til min Fader, og I se mig ikke længere; **11** men om Dom, fordi denne Verdens Fyrste er dømt. **12** Jeg har endnu meget at sige eder; men I kunne ikke bære det nu. **13** Men naar han, Sandhedens Aand, kommer, skal han vejlede eder til hele Sandheden; thi han skal ikke tale af sig selv, men hvad som helst han hører, skal han tale, og de kommende Ting skal han forkynde eder. **14** Han skal herliggøre mig; thi han skal tage af mit og forkynde eder. **15** Alt, hvad Faderen har, er mit; derfor sagde jeg, at han skal tage af mit og forkynde eder. **16** Om en liden Stund skulle I ikke se mig længer, og atter om en liden Stund skulle I se mig." **17** Da sagde nogle af hans Disciple til hverandre: „Hvad er dette, som han siger os: Om en liden Stund skulle I ikke se mig, og atter om en liden Stund skulle I se mig, og: Jeg gaar hen til Faderen?" **18** De sagde altsaa: „Hvad er dette, han siger: Om en liden Stund? Vi forstaa ikke, hvad han taler." **19** Jesus vidste, at de vilde spørge ham, og han sagde til dem: „I spørge hverandre om dette, at jeg sagde: Om en liden Stund skulle I ikke se mig, og atter om en liden Stund skulle I se mig. **20** Sandelig, sandelig, siger jeg eder, I skulle græde og jamre, men Verden skal glæde sig; I skulle være bedrøvede, men eders Bedrøvelse skal blive til Glæde. **21** Naar Kvinden føder, har hun Bedrøvelse, fordi hendes Time er kommen; men naar hun har født Barnet, kommer hun ikke mere sin Trængsel i Hu af Glæde over, at et Menneske er født til Verden. **22** Ogsaa I have da vel nu Bedrøvelse, men jeg skal se eder igen, og eders Hjerte skal glædes, og ingen tager eders Glæde fra eder. **23** Og paa den Dag skulle I ikke spørge mig om noget. Sandelig, sandelig, siger jeg eder, hvad som helst I bede Faderen om, skal han give eder i mit Navn. **24** Hidindtil have I ikke bedet om noget i mit Navn; beder, og I skulle faa, for at eders Glæde maa blive fuldkommen. **25** Dette har jeg talt til eder i Lignelser; der kommer en Time, da jeg ikke mere skal tale til eder i Lignelser, men frit ud forkynde eder om Faderen. **26** Paa den Dag skulle I bede i mit Navn, og jeg siger ikke til eder, at jeg vil bede Faderen for eder; **27** thi Faderen selv elsker eder, fordi I have elsket mig og troet, at jeg er udgaaet fra Gud. **28** Jeg udgik fra Faderen og er kommen til Verden; jeg forlader Verden igen og gaar til Faderen." **29** Hans Disciple sige til ham: „Se, nu taler du frit ud og siger ingen Lignelse. **30** Nu vide vi, at du ved alle Ting og ikke har nødig, at nogen spørger dig; desaarsag tro vi, at du er udgaaet fra Gud." **31** Jesus svarede dem: „Nu tro I! **32** Se, den Time kommer, og den er kommen, da I skulle adspredes hver til sit og lade mig alene; dog, jeg er ikke alene, thi Faderen er med mig. **33** Dette har jeg talt til eder, for at I skulle have Fred i mig. I Verden have I Trængsel; men værer frimodige, jeg har overvundet Verden."

17 Dette talte Jesus; og han opløftede sine Øjne til Himmelen og sagde: „Fader! Timen er kommen; herliggør din Søn, for at Sønnen maa herliggøre dig, **2** ligesom du har givet ham Magt over alt Kød, for at han skal give alle dem, som du har givet ham, evigt Liv. **(aiōnios g166)** **3** Men dette er det evige Liv, at de kende dig, den eneste sande Gud, og den, du udsendte, Jesus Kristus. **(aiōnios g166)** **4** Jeg har herliggjort dig paa Jorden ved at fuldbyrde den Gerning, som du har givet mig at gøre. **5** Og Fader! herliggør du mig nu hos dig selv med den Herlighed, som jeg havde hos dig, før Verden var. **6** Jeg har aabenbaret dit Navn for de Mennesker, som du har givet mig ud af Verden; de vare dine, og du gav mig dem, og de have holdt dit Ord. **7** Nu vide de, at alt det, som du har givet mig, er fra dig. **8** Thi de Ord, som du har givet mig, har jeg givet dem; og de have modtaget dem og erkendt i Sandhed, at jeg udgik fra dig, og de have troet, at du har udsendt mig. **9** Jeg beder for dem; jeg beder ikke for Verden, men for dem, som du har givet mig;

thi de ere dine. 10 Og alt mit er dit, og dit er mit; og jeg er herliggjort i dem. 11 Og jeg er ikke mere i Verden, men disse ere i Verden, og jeg kommer til dig. Hellige Fader! bevar dem i dit Navn, hvilket du har givet mig, for at de maa være eet ligesom vi. 12 Da jeg var hos dem, bevarede jeg dem i dit Navn, hvilket du har givet mig, og jeg vogtede dem, og ingen af dem blev fortabt, uden Fortabelsens Søn, for at Skriften skulde opfyldes. 13 Men nu kommer jeg til dig, og dette taler jeg i Verden, for at de maa have min Glæde fuldkommet i sig. 14 Jeg har givet dem dit Ord; og Verden har hadet dem, fordi de ikke ere af Verden, ligesom jeg ikke er af Verden. 15 Jeg beder ikke om, at du vil tage dem ud af Verden, men at du vil bevare dem fra det onde. 16 De ere ikke af Verden, ligesom jeg ikke er af Verden. 17 Hellige dem i Sandheden; dit Ord er Sandhed. 18 Ligesom du har udsendt mig til Verden, saa har ogsaa jeg udsendt dem til Verden. 19 Og jeg helliger mig selv for dem, for at ogsaa de skulle være helligede i Sandheden. 20 Men jeg beder ikke alene for disse, men ogsaa for dem, som ved deres Ord tro paa mig, 21 at de maa alle være eet; ligesom du, Fader! i mig, og jeg i dig, at ogsaa de skulle være eet i os, for at Verden maa tro, at du har udsendt mig. 22 Og den Herlighed, som du har givet mig, har jeg givet dem, for at de skulle være eet, ligesom vi ere eet, 23 jeg i dem og du i mig, for at de maa være fuldkommede til eet, for at Verden maa erkende, at du har udsendt mig og har elsket dem, ligesom du har elsket mig. 24 Fader! jeg vil, at, hvor jeg er, skulle ogsaa de, som du har givet mig, være hos mig, for at de maa skue min Herlighed, som du har givet mig; thi du har elsket mig før Verdens Grundlæggelse. 25 Retfærdige Fader! — og Verden har ikke kendt dig, men jeg har kendt dig, og disse have kendt, at du har udsendt mig. 26 Og jeg har kundgjort dem dit Navn og vil kundgøre dem det, for at den Kærlighed, hvormed du har elsket mig, skal være i dem, og jeg i dem."

18 Da Jesus havde sagt dette, gik han ud med sine Disciple over Kedrons Bæk, hvor der var en Have, i hvilken han gik ind med sine Disciple. 2 Men ogsaa Judas, som forraadte ham, kendte Stedet; thi Jesus samledes ofte der med sine Disciple. 3 Saa tager Judas Vagtafdelingen og Svende fra Ypperstepræsterne og Farisæerne og kommer derhen med Fakler og Lamper og Vaaben. 4 Da nu Jesus vidste alt, hvad der skulde komme over ham, gik han frem og sagde til dem: „Hvem lede I efter?" 5 De svarede ham: „Jesus af Nazareth." Jesus siger til dem: „Det er mig." Men ogsaa Judas, som forraadte ham, stod hos dem. 6 Som han da sagde til dem: „Det er mig, " vege de tilbage og faldt til Jorden. 7 Han spurgte dem nu atter: „Hvem lede I efter?" Men de sagde: „Jesus af Nazareth." 8 Jesus svarede: „Jeg har sagt eder, at det er mig; dersom I da lede efter mig, saa lader disse gaa!" 9 for at det Ord skulde opfyldes, som han havde sagt: „Jeg mistede ingen af dem, som du har givet mig." 10 Simon Peter, som havde et Sværd, drog det nu og slog Ypperstepræstens Tjener og afhuggede hans højre Øre. Men Tjeneren hed Malkus. 11 Da sagde Jesus til Peter: „Stik dit Sværd i Skeden! Skal jeg ikke drikke den Kalk, som min Fader har givet mig?" 12 Vagtafdelingen og Krigsøversten og Jødernes Svende grebe da Jesus og bandt ham. 13 Og de førte ham først til Annas; thi han var Svigerfader til Kajfas, som var Ypperstepræst i det Aar. 14 Men det var Kajfas, som havde givet Jøderne det Raad, at det var gavnligt, at eet Menneske døde for Folket. 15 Men Simon Peter og en anden Discipel fulgte Jesus, og den Discipel var kendt med Ypperstepræsten, og han gik ind med Jesus i Ypperstepræstens Gaard. 16 Men Peter stod udenfor ved Døren. Da gik den anden Discipel, som var kendt med Ypperstepræsten, ud og sagde det til Dørvogtersken og førte Peter ind. 17 Pigen, som var Dørvogterske, siger da til Peter: „Er ogsaa du af dette Menneskes Disciple?" Han siger: „Nej, jeg er ikke." 18 Men Tjenerne og Svendene stode og havde gjort en Kulild (thi det var koldt) og varmede sig; men ogsaa Peter stod hos dem og varmede sig. 19 Ypperstepræsten spurgte nu Jesus om hans Disciple og om hans Lære. 20 Jesus svarede ham: „Jeg har talt frit ud til Verden; jeg har altid lært i Synagoger og i Helligdommen, der, hvor alle Jøderne komme sammen, og i Løndom har jeg intet talt. 21 Hvorfor spørger du mig? Spørg dem, som have hørt, hvad jeg talte til dem; se, de vide, hvad jeg har sagt." 22 Men som han sagde dette, gav en af Svendene, som stod hos, Jesus et Slag i Ansigtet og sagde: „Svarer du Ypperstepræsten saaledes?" 23 Jesus svarede ham: „Har jeg talt ilde, da bevis, at det er ondt; men har jeg talt ret, hvorfor slaar du mig da?" 24 Annas sendte ham nu bunden til Ypperstepræsten Kajfas. 25 Men Simon Peter stod og varmede sig. Da

sagde de til ham: „Er ogsaa du af hans Disciple?" Han nægtede det og sagde: „Nej, jeg er ikke." **26** En af Ypperstepræstens Tjenere, som var en Frænde af ham, hvis Øre Peter havde afhugget, siger: „Saa jeg dig ikke i Haven med ham?" **27** Da nægtede Peter det atter, og straks galede Hanen. **28** De føre nu Jesus fra Kajfas til Landshøvdingens Borg; men det var aarle. Og de gik ikke ind i Borgen, for at de ikke skulde besmittes, men kunde spise Paaske. **29** Pilatus gik da ud til dem, og han siger: „Hvad Klagemaal føre I mod dette Menneske?" **30** De svarede og sagde til ham: „Var han ikke en Ugerningsmand, da havde vi ikke overgivet ham til dig." **31** Da sagde Pilatus til dem: „Tager I ham og dømmer ham efter eders Lov!" Da sagde Jøderne til ham: „Det er os ikke tilladt at aflive nogen; " **32** for at Jesu Ord skulde opfyldes, det, som han sagde, da han gav til Kende, hvilken Død han skulde dø. **33** Da gik Pilatus igen ind i Borgen og kaldte paa Jesus og sagde til ham: „Er du Jødernes Konge?" **34** Jesus svarede: „Siger du dette af dig selv, eller have andre sagt dig det om mig?" **35** Pilatus svarede: „Mon jeg er en Jøde? dit Folk og Ypperstepræsterne have overgivet dig til mig; hvad har du gjort?" **36** Jesus svarede: „Mit Rige er ikke af denne Verden. Var mit Rige af denne Verden, havde mine Tjenere stridt for, at jeg ikke var bleven overgiven til Jøderne; men nu er mit Rige ikke deraf." **37** Da sagde Pilatus til ham: „Du er altsaa dog en Konge?" Jesus svarede: „Du siger det, jeg er en Konge. Jeg er dertil født og dertil kommen til Verden, at jeg skal vidne om Sandheden. Hver den, som er af Sandheden, hører min Røst." **38** Pilatus siger til ham: „Hvad er Sandhed?" Og da han havde sagt dette, gik han igen ud til Jøderne, og han siger til dem: „Jeg finder ingen Skyld hos ham. **39** Men I have den Skik, at jeg løslader eder en om Paasken; ville I da, at jeg skal løslade eder Jødernes Konge?" **40** Da raabte de alle igen og sagde: „Ikke ham, men Barabbas; " og Barabbas var en Røver.

19 Nu tog da Pilatus Jesus og lod ham hudstryge. **2** Og Stridsmændene flettede en Krone af Torne og satte den paa hans Hoved og kastede en Purpurkappe om ham, og de gik hen til ham og sagde: **3** „Hil være dig, du Jødernes Konge!" og de sloge ham i Ansigtet. **4** Og Pilatus gik atter ud, og han siger til dem: „Se, jeg fører ham ud til eder, for at I skulle vide, at jeg finder ingen Skyld hos ham." **5** Da gik Jesus ud med Tornekronen og Purpurkappen paa. Og han siger til dem: „Se, hvilket Menneske!" **6** Da nu Ypperstepræsterne og Svendene saa ham, raabte de og sagde: „Korsfæst! korsfæst!" Pilatus siger til dem: „Tager I ham og korsfæster ham; thi jeg finder ikke Skyld hos ham." **7** Jøderne svarede ham: „Vi have en Lov, og efter denne Lov er han skyldig at dø, fordi han har gjort sig selv til Guds Søn." **8** Da Pilatus nu hørte dette Ord, blev han endnu mere bange. **9** Og han gik ind igen i Borgen og siger til Jesus: „Hvorfra er du?" Men Jesus gav ham intet Svar. **10** Pilatus siger da til ham: „Taler du ikke til mig? Ved du ikke, at jeg har Magt til at løslade dig, og at jeg har Magt til at korsfæste dig?" **11** Jesus svarede: „Du havde aldeles ingen Magt over mig, dersom den ikke var given dig ovenfra; derfor har den, som overgav mig til dig, større Synd." **12** Derefter forsøgte Pilatus at løslade ham. Men Jøderne raabte og sagde: „Dersom du løslader denne, er du ikke Kejserens Ven. Hver den, som gør sig selv til Konge, sætter sig op imod Kejseren." **13** Da Pilatus hørte disse Ord, førte han Jesus ud og satte sig paa Dommersædet, paa det Sted, som kaldes Stenlagt, men paa Hebraisk Gabbatha; **14** men det var Beredelsens Dag i Paasken, ved den sjette Time. Og han siger til Jøderne: „Se, eders Konge!" **15** De raabte nu: „Bort, bort med ham! korsfæst ham!" Pilatus siger til dem: „Skal jeg korsfæste eders Konge?" Ypperstepræsterne svarede: „Vi have ingen Konge uden Kejseren." **16** Saa overgav han ham da til dem til at korsfæstes. De toge nu Jesus; **17** og han bar selv sit Kors og gik ud til det saakaldte „Hovedskalsted", som hedder paa Hebraisk Golgatha, **18** hvor de korsfæstede ham og to andre med ham, en paa hver Side, men Jesus midt imellem. **19** Men Pilatus havde ogsaa skrevet en Overskrift og sat den paa Korset. Men der var skrevet: „Jesus af Nazareth, Jødernes Konge." **20** Denne Overskrift læste da mange af Jøderne; thi det Sted, hvor Jesus blev korsfæstet, var nær ved Staden; og den var skreven paa Hebraisk, Latin og Græsk. **21** Da sagde Jødernes Ypperstepræster til Pilatus: „Skriv ikke: Jødernes Konge, men: Han sagde: Jeg er Jødernes Konge." **22** Pilatus svarede: „Hvad jeg skrev, det skrev jeg." **23** Da nu Stridsmændene havde korsfæstet Jesus, toge de hans Klæder og gjorde fire Dele, een Del for hver Stridsmand, og ligeledes Kjortelen; men Kjortelen var usyet, vævet fra øverst helt igennem. **24** Da sagde

de til hverandre: „Lader os ikke sønderskære den, men kaste Lod om den, hvis den skal være; " for at Skriften skulde opfyldes, som siger: „De delte mine Klæder imellem sig og kastede Lod om mit Klædebon." Dette gjorde da Stridsmændene. **25** Men ved Jesu Kors stod hans Moder og hans Moders Søster, Maria, Klopas's Hustru, og Maria Magdalene. **26** Da Jesus nu saa sin Moder og den Discipel, han elskede, staa hos, siger han til sin Moder: „Kvinde! se, det er din Søn." **27** Derefter siger han til Discipelen: „Se, det er din Moder." Og fra den Time tog Discipelen hende hjem til sit. **28** Derefter, da Jesus vidste, at alting nu var fuldbragt, for at Skriften skulde opfyldes, siger han: „Jeg tørster." **29** Der stod et Kar fuldt af Eddike; de satte da en Svamp fuld af Eddike paa en Isopstængel og holdt den til hans Mund. **30** Da nu Jesus havde taget Eddiken, sagde han: „Det er fuldbragt; " og han bøjede Hovedet og opgav Aanden. **31** Da det nu var Beredelsesdag, bade Jøderne Pilatus om, at Benene maatte blive knuste og Legemerne nedtagne, for at de ikke skulde blive paa Korset Sabbaten over; thi denne Sabbatsdag var stor. **32** Da kom Stridsmændene og knuste Benene paa den første og paa den anden, som vare korsfæstede med ham. **33** Men da de kom til Jesus og saa, at han allerede var død, knuste de ikke hans Ben. **34** Men en af Stridsmændene stak ham i Siden med et Spyd, og straks flød der Blod og Vand ud. **35** Og den, der har set det, har vidnet det, og hans Vidnesbyrd er sandt, og han ved, at han siger sandt, for at ogsaa I skulle tro. **36** Thi disse Ting skete, for at Skriften skulde opfyldes: „Intet Ben skal sønderbrydes derpaa." **37** Og atter et andet Skriftord siger: „De skulle se hen til ham, hvem de have gennemstunget." **38** Men Josef fra Arimathæa, som var en Jesu Discipel, dog lønligt, af Frygt for Jøderne, bad derefter Pilatus om, at han maatte tage Jesu Legeme, og Pilatus tillod det. Da kom han og tog Jesu Legeme. **39** Men ogsaa Nikodemus, som første Gang var kommen til Jesus om Natten, kom og bragte en Blanding af Myrra og Aloe, omtrent hundrede Pund. **40** De toge da Jesu Legeme og bandt det i Linklæder med de vellugtende Urter, som Jødernes Skik er at fly Lig til Jorde. **41** Men der var paa det Sted, hvor han blev korsfæstet, en Have, og i Haven en ny Grav, hvori endnu aldrig nogen var lagt. **42** Der lagde de da Jesus, for Jødernes Beredelsesdags Skyld, efterdi Graven var nær.

20 Men paa den første Dag i Ugen kommer Maria Magdalene aarle, medens det endnu er mørkt, til Graven og ser Stenen borttagen fra Graven. **2** Da løber hun og kommer til Simon Peter og til den anden Discipel, ham, hvem Jesus elskede, og siger til dem: „De have borttaget Herren af Graven, og vi vide ikke, hvor de have lagt ham." **3** Da gik Peter og den anden Discipel ud, og de kom til Graven. **4** Men de to løb sammen, og den anden Discipel løb foran, hurtigere end Peter, og kom først til Graven. **5** Og da han kiggede ind, ser han Linklæderne ligge der, men gik dog ikke ind. **6** Da kommer Simon Peter, som fulgte ham, og han gik ind i Graven og saa Linklæderne ligge der **7** og Tørklædet, som han havde haft paa sit Hoved, ikke liggende ved Linklæderne, men sammenrullet paa et Sted for sig selv. **8** Nu gik da ogsaa den anden Discipel, som var kommen først til Graven, ind, og han saa og troede. **9** Thi de forstode endnu ikke Skriften, at han skulde opstaa fra de døde. **10** Da gik Disciplene atter bort til deres Hjem. **11** Men Maria stod udenfor ved Graven og græd. Som hun nu græd, kiggede hun ind i Graven, **12** og hun ser to Engle sidde i hvide Klæder, en ved Hovedet og en ved Fødderne, hvor Jesu Legeme havde ligget. **13** Og de sige til hende: „Kvinde! hvorfor græder du?" Hun siger til dem: „Fordi de have taget min Herre bort, og jeg ved ikke, hvor de have lagt ham." **14** Da hun havde sagt dette, vendte hun sig om, og hun ser Jesus staa der, og hun vidste ikke, at det var Jesus. **15** Jesus siger til hende: „Kvinde! hvorfor græder du? hvem leder du efter?" Hun mente, det var Havemanden, og siger til ham: „Herre! dersom du har baaret ham bort, da sig mig, hvor du har lagt ham, saa vil jeg tage ham." **16** Jesus siger til hende: „Maria!" Hun vender sig om og siger til ham paa Hebraisk: „Rabbuni!" hvilket betyder Mester. **17** Jesus siger til hende: „Rør ikke ved mig, thi jeg er endnu ikke opfaren til min Fader; men gaa til mine Brødre og sig dem: Jeg farer op til min Fader og eders Fader og til min Gud og eders Gud." **18** Maria Magdalene kommer og forkynder Disciplene: „Jeg har set Herren, " og at han havde sagt hende dette. **19** Da det nu var Aften paa den samme Dag, den første Dag i Ugen, og Dørene der, hvor Disciplene opholdt sig, vare lukkede af Frygt for Jøderne, kom Jesus og stod midt iblandt dem, og han siger til dem: „Fred være med eder!" **20** Og som han sagde dette, viste han dem sine Hænder og sin Side. Saa bleve

Disciplene glade, da de saa Herren. 21 Jesus sagde da atter til dem: „Fred være med eder! Ligesom Faderen har udsendt mig, saaledes sender ogsaa jeg eder." 22 Og da han havde sagt dette, aandede han paa dem, og han siger til dem: „Modtager den Helligaand! 23 Hvem I forlade Synderne, dem ere de forladte, og hvem I nægte Forladelse, dem er den nægtet." 24 Men Thomas, hvilket betyder Tvilling, en af de tolv, var ikke hos dem, da Jesus kom. 25 De andre Disciple sagde da til ham: „Vi have set Herren." Men han sagde til dem: „Uden jeg faar set Naglegabet i hans Hænder og stikker min Finger i Naglegabet og stikker min Haand i hans Side, vil jeg ingenlunde tro." 26 Og otte Dage efter vare hans Disciple atter inde, og Thomas med dem. Jesus kommer, da Dørene vare lukkede, og han stod midt iblandt dem og sagde: „Fred være med eder!" 27 Derefter siger han til Thomas: „Ræk din Finger hid, og se mine Hænder, og ræk din Haand hid, og stik den i min Side, og vær ikke vantro, men troende!" 28 Thomas svarede og sagde til ham: „Min Herre og min Gud!" 29 Jesus siger til ham: „Fordi du har set mig, har du troet; salige ere de, som ikke have set og dog troet." — 30 Desuden gjorde Jesus mange andre Tegn for sine Disciples Aasyn, som ikke ere skrevne i denne Bog. 31 Men dette er skrevet, for at I skulle tro, at Jesus er Kristus, Guds Søn, og for at I, naar I tro, skulle have Livet i hans Navn.

21 Siden aabenbarede Jesus sig atter for Disciplene ved Tiberias-Søen; men han aabenbarede sig saaledes. 2 Simon Peter og Thomas, hvilket betyder Tvilling, og Nathanael fra Kana i Galilæa og Zebedæus's Sønner og to andre af hans Disciple vare sammen. 3 Simon Peter siger til dem: „Jeg gaar ud at fiske." De sige til ham: „Ogsaa vi gaa med dig." De gik ud og gik om Bord i Skibet, og den Nat fangede de intet. 4 Men da det nu blev Morgen, stod Jesus ved Søbredden; dog vidste Disciplene ikke, at det var Jesus. 5 Jesus siger da til dem: „Børnlille! have I noget at spise?" De svarede ham: „Nej." 6 Men han sagde til dem: „Kaster Garnet ud paa højre Side af Skibet, saa skulle I finde." Da kastede de det ud, og de formaaede ikke mere at drage det for Fiskenes Mængde. 7 Den Discipel, som Jesus elskede, siger da til Peter: „Det er Herren." Da Simon Peter nu hørte, at det var Herren, bandt han sin Fiskerkjortel om sig (thi han var nøgen), og kastede sig i Søen. 8 Men de andre Disciple kom med Skibet, thi de vare ikke langt fra Land, kun omtrent to Hundrede Alen, og de slæbte efter sig Garnet med Fiskene. 9 Da de nu kom i Land, se de der en Kulild og Fisk ligge derpaa og Brød. 10 Jesus siger til dem: „Bringer hid af de Fisk, som I nu fangede." 11 Simon Peter steg op og trak Garnet paa Land, fuldt af store Fisk, et Hundrede og tre og halvtredsindstyve, og skønt de vare saa mange, sønderreves Garnet ikke. 12 Jesus siger til dem: „Kommer og holder Maaltid!" Men ingen af Disciplene vovede at spørge ham: „Hvem er du?" thi de vidste, at det var Herren. 13 Jesus kommer og tager Brødet og giver dem det, ligeledes ogsaa Fiskene. 14 Dette var allerede den tredje Gang, at Jesus aabenbarede sig for sine Disciple, efter at han var oprejst fra de døde. 15 Da de nu havde holdt Maaltid, siger Jesus til Simon Peter: „Simon, Johannes's Søn, elsker du mig mere end disse?" Han siger til ham: „Ja, Herre! du ved, at jeg har dig kær." Han siger til ham: „Vogt mine Lam!" 16 Han siger atter anden Gang til ham: „Simon, Johannes's Søn, elsker du mig?" Han siger til ham: „Ja, Herre! du ved, at jeg har dig kær." Han siger til ham: „Vær Hyrde for mine Faar!" 17 Han siger tredje Gang til ham: „Simon, Johannes's Søn, har du mig kær?" Peter blev bedrøvet, fordi han tredje Gang sagde til ham: „Har du mig kær?" Og han sagde til ham: „Herre! du kender alle Ting, du ved, at jeg har dig kær." Jesus siger til ham: „Vogt mine Faar! 18 Sandelig, sandelig, siger jeg dig, da du var yngre, bandt du selv op om dig og gik, hvorhen du vilde; men naar du bliver gammel, skal du udrække dine Hænder, og en anden skal binde op om dig og føre dig derhen, hvor du ikke vil." 19 Men dette sagde han for at betegne, med hvilken Død han skulde herliggøre Gud. Og da han havde sagt dette, siger han til ham: „Følg mig!" 20 Peter vendte sig og saa den Discipel følge, som Jesus elskede, og som ogsaa laa op til hans Bryst ved Nadveren og sagde: „Herre! hvem er den, som forraader dig?" 21 Da nu Peter saa ham, siger han til Jesus: „Herre! men hvorledes skal det gaa denne?" 22 Jesus siger til ham: „Dersom jeg vil, at han skal blive, indtil jeg kommer, hvad vedkommer det dig? Følg du mig!" 23 Saa kom da dette Ord ud iblandt Brødrene: „Denne Discipel dør ikke; " og Jesus havde dog ikke sagt til ham, at han ikke skulde dø, men: „Dersom jeg vil, at han skal blive, indtil jeg kommer, hvad vedkommer det dig?" 24 Dette er den Discipel, som vidner om disse Ting og har skrevet dette; og

vi vide, at hans Vidnesbyrd er sandt. **25** Men der er ogsaa mange andre Ting, som Jesus har gjort, og dersom de skulde skrives enkeltvis, mener jeg, at ikke hele Verden kunde rumme de Bøger, som da bleve skrevne.

Apostelenes gerninger

1 Den første Bog skrev jeg, o Theofilus! om alt det, som Jesus begyndte baade at gøre og lære, **2** indtil den Dag, da han blev optagen, efter at han havde givet Apostlene, som han havde udvalgt, Befaling ved den Helligaand; **3** for hvem han ogsaa, efter at han havde lidt, fremstillede sig levende ved mange Beviser, idet han viste sig for dem i fyrretyve Dage og talte om de Ting, der høre til Guds Rige. **4** Og medens han var sammen med dem, bød han dem, at de ikke maatte vige fra Jerusalem, men skulde oppebie Faderens Forjættelse, „hvorom, " sagde han, „I have hørt af mig. **5** Thi Johannes døbte med Vand; men I skulle døbes med den Helligaand om ikke mange Dage." **6** Som de nu vare forsamlede, spurgte de ham og sagde: „Herre! opretter du paa denne Tid Riget igen for Israel?" **7** Men han sagde til dem: „Det tilkommer ikke eder at kende Tider eller Timer, hvilke Faderen har fastsat i sin egen Magt. **8** Men I skulle faa Kraft, naar den Helligaand kommer over eder; og I skulle være mine Vidner baade i Jerusalem og i hele Judæa og Samaria og indtil Jordens Ende." **9** Og da han havde sagt dette, blev han optagen, medens de saa derpaa, og en Sky tog ham bort fra deres Øjne. **10** Og som de stirrede op imod Himmelen, medens han for bort, se, da stode to Mænd hos dem i hvide Klæder, **11** og de sagde: „I galilæiske Mænd, hvorfor staa I og se op imod Himmelen? Denne Jesus, som er optagen fra eder til Himmelen, skal komme igen paa samme Maade, som I have set ham fare til Himmelen." **12** Da vendte de tilbage til Jerusalem fra det Bjerg, som kaldes Oliebjerget og er nær ved Jerusalem, en Sabbatsvej derfra. **13** Og da de kom derind, gik de op paa den Sal, hvor de plejede at opholde sig, Peter og Johannes og Jakob og Andreas, Filip og Thomas, Bartholomæus og Matthæus, Jakob Alfæus's Søn og Simon Zelotes, og Judas, Jakobs Søn. **14** Alle disse vare endrægtigt vedholdende i Bønnen tillige med nogle Kvinder og Maria, Jesu Moder, og med hans Brødre. **15** Og i disse Dage stod Peter op midt iblandt Brødrene og sagde, (og der var en Skare samlet paa omtrent hundrede og tyve Personer): **16** „I Mænd, Brødre! det Skriftens Ord burde opfyldes, som den Helligaand forud havde talt ved Davids Mund om Judas, der blev Vejleder for dem, som grebe Jesus; **17** thi han var regnet iblandt os og havde faaet denne Tjenestes Lod. **18** Han erhvervede sig nu en Ager for sin Uretfærdigheds Løn, og han styrtede ned og brast itu, og alle hans Indvolde væltede ud, **19** hvilket ogsaa er blevet vitterligt for alle dem, som bo i Jerusalem, saa at den Ager kaldes paa deres eget Maal Hakeldama, det er Blodager. **20** Thi der er skrevet i Psalmernes Bog: „Hans Bolig blive øde, og der være ingen, som bor i den, " og: „Lad en anden faa hans Tilsynsgerning." **21** Derfor bør en af de Mænd, som vare sammen med os i hele den Tid, da den Herre Jesus gik ind og gik ud hos os, **22** lige fra Johannes's Daab indtil den Dag, da han blev optagen fra os, blive Vidne sammen med os om hans Opstandelse." **23** Og de fremstillede to, Josef, som kaldtes Barsabbas med Tilnavn Justus, og Matthias. **24** Og de bade og sagde: „Du Herre! som kender alles Hjerter, vis os den ene, som du har udvalgt af disse to **25** til at faa denne Tjenestes og Apostelgernings Plads, som Judas forlod for at gaa hen til sit eget Sted." **26** Og de kastede Lod imellem dem, og Loddet faldt paa Matthias, og han blev regnet sammen med de elleve Apostle.

2 Og da Pinsefestens Dag kom, vare de alle endrægtigt forsamlede. **2** Og der kom pludseligt fra Himmelen en Lyd som af et fremfarende vældigt Vejr og fyldte hele Huset, hvor de sade. **3** Og der viste sig for dem Tunger som af Ild, der fordelte sig og satte sig paa hver enkelt af dem. **4** Og de bleve alle fyldte med den Helligaand, og de begyndte at tale i andre Tungemaal, efter hvad Aanden gav dem at udsige. **5** Men der var Jøder, bosiddende i Jerusalem, gudfrygtige Mænd af alle Folkeslag under Himmelen. **6** Da denne Lyd kom, strømmede Mængden sammen og blev forvirret; thi hver enkelt hørte dem tale paa hans eget Maal. **7** Og de forbavsedes alle og undrede sig og sagde: „Se, ere ikke alle disse, som tale, Galilæere? **8** Hvor kunne vi da høre dem tale, hver paa vort eget Maal, hvori vi ere fødte, **9** Parthere og Medere og Elamiter, og vi, som høre hjemme i Mesopotamien, Judæa og Kappadokien, Pontus og Asien, **10** i Frygien og Pamfylien, Ægypten og Libyens Egne ved Kyrene, og vi her boende Romere, **11** Jøder og Proselyter, Kretere og Arabere, vi høre dem tale om Guds store Gerninger i vore Tungemaal?" **12** Og de forbavsedes alle og vare tvivlraadige og sagde den ene til den anden: „Hvad kan dette være?" **13** Men andre sagde spottende: „De ere fulde af sød Vin." **14** Da stod Peter frem med de

elleve og opløftede sin Røst og talte til dem: „I jødiske Mænd og alle I, som bo i Jerusalem! dette være eder vitterligt, og laaner Øre til mine Ord! **15** Thi disse ere ikke drukne, som I mene; det er jo den tredje Time paa Dagen; **16** men dette er, hvad der er sagt ved Profeten Joel: **17** „Og det skal ske i de sidste Dage, siger Gud, da vil jeg udgyde af min Aand over alt Kød; og eders Sønner og eders Døtre skulle profetere, og de unge iblandt eder skulle se Syner, og de gamle iblandt eder skulle have Drømme. **18** Ja, endog over mine Trælle og over mine Trælkvinder vil jeg i de Dage udgyde af min Aand, og de skulle profetere. **19** Og jeg vil lade ske Undere paa Himmelen oventil og Tegn paa Jorden nedentil, Blod og Ild og rygende Damp. **20** Solen skal forvandles til Mørke og Maanen til Blod, førend Herrens store og herlige Dag kommer. **21** Og det skal ske, enhver, som paakalder Herrens Navn, skal frelses." — **22** I israelitiske Mænd! hører disse Ord: Jesus af Nazareth, en Mand, som fra Gud var godtgjort for eder ved kraftige Gerninger og Undere og Tegn, hvilke Gud gjorde ved ham midt iblandt eder, som I jo selv vide, **23** ham, som efter Guds bestemte Raadslutning og Forudviden var bleven forraadt, ham have I ved lovløses Haand korsfæstet og ihjelslaaet. **24** Men Gud oprejste ham, idet han gjorde Ende paa Dødens Veer, eftersom det ikke var muligt, at han kunde fastholdes af den. **25** Thi David siger med Henblik paa ham: „Jeg havde altid Herren for mine Øjne; thi han er ved min højre Haand, for at jeg ikke skal rokkes. **26** Derfor glædede mit Hjerte sig, og min Tunge jublede, ja, ogsaa mit Kød skal bo i Haab; **27** thi du skal ikke lade min Sjæl tilbage i Dødsriget, ikke heller tilstede din hellige at se Forraadnelse. **(Hadēs g86)** **28** Du har kundgjort mig Livets Veje; du skal fylde mig med Glæde for dit Aasyn." **29** I Mænd, Brødre! Jeg kan sige med Frimodighed til eder om Patriarken David, at han er baade død og begraven, og hans Grav er hos os indtil denne Dag. **30** Da han nu var en Profet og vidste, at Gud med Ed havde tilsvoret ham, at af hans Lænds Frugt skulde en sidde paa hans Trone, **31** talte han, forudseende, om Kristi Opstandelse, at hverken blev han ladt tilbage i Dødsriget, ej heller saa hans Kød Forraadnelse. **(Hadēs g86)** **32** Denne Jesus oprejste Gud, hvorom vi alle ere Vidner. **33** Efter at nu han ved Guds højre Haand er ophøjet og af Faderen har faaet den Helligaands Forjættelse, har han udgydt denne, hvilket I baade se og høre. **34** Thi David for ikke op til Himmelen; men han siger selv: „Herren sagde til min Herre: Sæt dig ved min højre Haand, **35** indtil jeg faar lagt dine Fjender som en Skammel for dine Fødder." **36** Derfor skal hele Israels Hus vide for vist, at denne Jesus, hvem I korsfæstede, har Gud gjort baade til Herre og til Kristus." **37** Men da de hørte dette, stak det dem i Hjertet, og de sagde til Peter og de øvrige Apostle: „I Mænd, Brødre! hvad skulle vi gøre?" **38** Men Peter sagde til dem: „Omvender eder, og hver af eder lade sig døbe paa Jesu Kristi Navn til eders Synders Forladelse; og I skulle faa den Helligaands Gave. **39** Thi for eder er Forjættelsen og for eders Børn og for alle dem, som ere langt borte, saa mange som Herren vor Gud vil tilkalde." **40** Ogsaa med mange andre Ord vidnede han for dem og formanede dem, idet han sagde: „Lader eder frelse fra denne vanartede Slægt!" **41** De, som nu toge imod hans Ord, bleve døbte; og der føjedes samme Dag omtrent tre Tusinde Sjæle til. **42** Og de holdt fast ved Apostlenes Lære og Samfundet, Brødets Brydelse og Bønnerne. **43** Men der kom Frygt over enhver Sjæl, og der skete mange Undere og Tegn ved Apostlene. **44** Og alle de troende holdt sig sammen og havde alle Ting fælles. **45** Og de solgte deres Ejendom og Gods og delte det ud iblandt alle, efter hvad enhver havde Trang til. **46** Og idet de hver Dag vedholdende og endrægtigt kom i Helligdommen og brød Brødet hjemme, fik de deres Føde med Fryd og i Hjertets Enfold, **47** idet de lovede Gud og havde Yndest hos hele Folket. Men Herren føjede daglig til dem nogle, som lode sig frelse.

3 Men Peter og Johannes gik op i Helligdommen ved Bedetimen, den niende Time. **2** Og en Mand, som var lam fra Moders Liv af, blev baaren frem; ham satte de daglig ved den Dør til Helligdommen, som kaldtes den skønne, for at han kunde bede dem, som gik ind i Helligdommen, om Almisse. **3** Da han saa Peter og Johannes, idet de vilde gaa ind i Helligdommen, bad han om at faa en Almisse. **4** Da saa Peter tillige med Johannes fast paa ham og sagde: „Se paa os!" **5** Og han gav Agt paa dem, efterdi han ventede at faa noget af dem. **6** Men Peter sagde: „Sølv og Guld ejer jeg ikke, men hvad jeg har, det giver jeg dig: I Jesu Kristi Nazaræerens Navn staa op og gaa!" **7** Og han greb ham ved den højre Haand og rejste ham op. **8** Men straks bleve hans Ben og Ankler stærke, og han sprang op og stod og gik omkring og gik med dem ind

i Helligdommen, hvor han gik omkring og sprang og lovede Gud. 9 Og hele Folket saa ham gaa omkring og love Gud. 10 Og de kendte ham som den, der havde siddet ved den skønne Port til Helligdommen for at faa Almisse; og de bleve fulde af Rædsel og Forfærdelse over det, som var timedes ham. 11 Medens han nu holdt fast ved Peter og Johannes, løb alt Folket rædselsslaget sammen om dem i den Søjlegang, som kaldes Salomons. 12 Men da Peter saa det, talte han til Folket: „I israelitiske Mænd! Hvorfor undre I eder over dette? eller hvorfor stirre I paa os, som om vi af egen Magt eller Gudfrygtighed havde gjort, at han kan gaa? 13 Abrahams og Isaks og Jakobs Gud, vore Fædres Gud, har herliggjort sin Tjener Jesus, hvem I prisgave og fornægtede for Pilatus, da han dømte, at han skulde løslades. 14 Men I fornægtede den hellige og retfærdige og bade om, at en Morder maatte skænkes eder. 15 Men Livets Fyrste sloge I ihjel, hvem Gud oprejste fra de døde, hvorom vi ere Vidner. 16 Og i Troen paa hans Navn har hans Navn styrket denne, hvem I se og kende, og Troen, som virkedes ved ham, har givet denne hans Førlighed i Paasyn af eder alle. 17 Og nu, Brødre! jeg ved, at I handlede i Uvidenhed, ligesom ogsaa eders Raadsherrer. 18 Men Gud har saaledes fuldbyrdet, hvad han forud forkyndte ved alle Profeternes Mund, at hans Salvede skulde lide. 19 Derfor fatter et andet Sind og vender om, for at eders Synder maa blive udslettede, for at Vederkvægelsens Tider maa komme fra Herrens Aasyn, 20 og han maa sende den for eder bestemte Kristus, Jesus, 21 hvem Himmelen skal modtage indtil alle Tings Genoprettelses Tider, hvorom Gud har talt ved sine hellige Profeters Mund fra de ældste Dage. (aiōn g165) 22 Moses sagde: „En Profet skal Herren eders Gud oprejse eder af eders Brødre ligesom mig; ham skulle I høre i alt, hvad han end vil tale til eder. 23 Men det skal ske, hver Sjæl, som ikke hører den Profet, skal udryddes af Folket." 24 Men ogsaa alle Profeterne, fra Samuel af og derefter, saa mange som talte, have ogsaa forkyndt disse Dage. 25 I ere Profeternes Sønner og Sønner af den Pagt, som Gud sluttede med vore Fædre, da han sagde til Abraham: „Og i din Sæd skulle alle Jordens Slægter velsignes." 26 For eder først har Gud oprejst sin Tjener og sendt ham for at velsigne eder, naar enhver af eder vender om fra sin Ondskab."

4 Men medens de talte til Folket, kom Præsterne og Høvedsmanden for Helligdommen og Saddukæerne over dem, 2 da de harmedes over, at de lærte Folket og i Jesus forkyndte Opstandelsen fra de døde. 3 Og de lagde Haand paa dem og satte dem i Forvaring til den følgende Dag; thi det var allerede Aften. 4 Men mange af dem, som havde hørt Ordet, troede, og Tallet paa Mændene blev omtrent fem Tusinde. 5 Men det skete Dagen derefter, at deres Raadsherrer og Ældste og skriftkloge forsamlede sig i Jerusalem, 6 ligesaa Ypperstepræsten Annas og Kajfas og Johannes og Alexander og alle, som vare af ypperstepræstelig Slægt. 7 Og de stillede dem midt iblandt sig og spurgte: „Af hvad Magt eller i hvilket Navn have I gjort dette?" 8 Da sagde Peter, fyldt med den Helligaand, til dem: „I Folkets Raadsherrer og Ældste! 9 Naar vi i Dag forhøres angaaende en Velgerning imod en vanfør Mand, om hvorved han er bleven helbredet, 10 da skal det være eder alle og hele Israels Folk vitterligt, at ved Jesu Kristi Nazaræerens Navn, hvem I have korsfæstet, hvem Gud har oprejst fra de døde, ved dette Navn er det, at denne staar rask her for eders Øjne. 11 Han er den Sten, som blev agtet for intet af eder, I Bygningsmænd, men som er bleven til en Hovedhjørnesten. 12 Og der er ikke Frelse i nogen anden; thi der er ikke noget andet Navn under Himmelen, givet iblandt Mennesker, ved hvilket vi skulle blive frelste." 13 Men da de saa Peters og Johannes's Frimodighed og kunde mærke, at de vare ulærde Mænd og Lægfolk, forundrede de sig, og de kendte dem, at de havde været med Jesus. 14 Og da de saa Manden, som var helbredet, staa hos dem, havde de intet at sige derimod. 15 Men de bøde dem at træde ud fra Raadet og raadførte sig med hverandre og sagde: 16 „Hvad skulle vi gøre med disse Mennesker? thi at et vitterligt Tegn er sket ved dem, det er aabenbart for alle dem, som bo i Jerusalem, og vi kunne ikke nægte det. 17 Men for at det ikke skal komme videre ud iblandt Folket, da lader os true dem til ikke mere at tale til noget Menneske i dette Navn." 18 Og de kaldte dem ind og forbøde dem aldeles at tale eller lære i Jesu Navn. 19 Men Peter og Johannes svarede og sagde til dem: „Dømmer selv, om det er ret for Gud at lyde eder mere end Gud. 20 Thi vi kunne ikke lade være at tale om det, som vi have set og hørt." 21 Men de truede dem end mere og løslode dem, da de ikke kunde udfinde, hvorledes de skulde

straffe dem, for Folkets Skyld; thi alle priste Gud for det, som var sket. 22 Thi den Mand, paa hvem dette Helbredelsestegn var sket, var mere end fyrretyve Aar gammel. 23 Da de nu vare løsladte, kom de til deres egne og fortalte dem alt, hvad Ypperstepræsterne og de Ældste havde sagt til dem. 24 Men da de hørte dette, opløftede de endrægtigt Røsten til Gud og sagde: „Herre, du, som har gjort Himmelen og Jorden og Havet og alle Ting, som ere i dem, 25 du, som har sagt ved din Tjener Davids Mund: „Hvorfor fnyste Hedninger, og Folkeslag oplagde forfængelige Raad? 26 Jordens Konger rejste sig, og Fyrsterne samlede sig til Hobe imod Herren og imod hans Salvede." 27 Ja, de have i Sandhed forsamlet sig i denne Stad imod din hellige Tjener Jesus, hvem du har salvet, baade Herodes og Pontius Pilatus tillige med Hedningerne og Israels Folkestammer 28 for at gøre det, som din Haand og dit Raad forud havde bestemt skulde ske. 29 Og nu, Herre! se til deres Trusler, og giv dine Tjenere at tale dit Ord med al Frimodighed, 30 idet du udrækker din Haand til Helbredelse, og der sker Tegn og Undere ved din hellige Tjeners Jesu Navn." 31 Og da de havde bedet, rystedes Stedet, hvor de vare forsamlede; og de bleve alle fyldte med den Helligaand, og de talte Guds Ord med Frimodighed. 32 Men de troendes Mængde havde eet Hjerte og een Sjæl; og end ikke een kaldte noget af det, han ejede, sit eget; men de havde alle Ting fælles. 33 Og med stor Kraft aflagde Apostlene Vidnesbyrdet om den Herres Jesu Opstandelse, og der var stor Naade over dem alle. 34 Thi der var end ikke nogen trængende iblandt dem; thi alle de, som vare Ejere af Jordstykker eller Huse, solgte dem og bragte Salgssummerne 35 og lagde dem for Apostlenes Fødder; men der blev uddelt til enhver, efter hvad han havde Trang til. 36 Og Josef, som af Apostlene fik Tilnavnet Barnabas, (det er udlagt: Trøstens Søn), en Levit, født paa Kypern, 37 som ejede en Jordlod, solgte den og bragte Pengene og lagde dem for Apostlenes Fødder.

5 Men en Mand, ved Navn Ananias, tillige med Safira, hans Hustru, solgte en Ejendom 2 og stak med sin Hustrus Vidende noget af Værdien til Side og bragte en Del deraf og lagde den for Apostlenes Fødder. 3 Men Peter sagde: „Ananias! hvorfor har Satan fyldt dit Hjerte, saa du har løjet imod den Helligaand og stukket noget til Side af Summen for Jordstykket? 4 Var det ikke dit, saa længe du ejede det, og stod ikke det, som det blev solgt for, til din Raadighed? Hvorfor har du dog sat dig denne Gerning for i dit Hjerte? Du har ikke løjet for Mennesker, men for Gud." 5 Men da Ananias hørte disse Ord, faldt han om og udaandede. Og der kom stor Frygt over alle, som hørte det. 6 Men de unge Mænd stode op og lagde ham til Rette og bare ham ud og begravede ham. 7 Men det skete omtrent tre Timer derefter, da kom hans Hustru ind uden at vide, hvad der var sket. 8 Da sagde Peter til hende: „Sig mig, om I solgte Jordstykket til den Pris?" Og hun sagde: „Ja, til den Pris." 9 Men Peter sagde til hende: „Hvorfor ere I dog blevne enige om at friste Herrens Aand? Se, deres Fødder, som have begravet din Mand, ere for Døren, og de skulle bære dig ud." 10 Men hun faldt straks om for hans Fødder og udaandede. Men da de unge Mænd kom ind, fandt de hende død, og de bare hende ud og begravede hende hos hendes Mand. 11 Og stor Frygt kom over hele Menigheden og over alle, som hørte dette. 12 Men ved Apostlenes Hænder skete der mange Tegn og Undere iblandt Folket; og de vare alle endrægtigt sammen i Salomons Søjlegang. 13 Men af de andre turde ingen holde sig til dem; dog priste Folket dem højt, 14 og der føjedes stedse flere troende til Herren, Skarer baade af Mænd og Kvinder, 15 saa at de endogsaa bare de syge ud paa Gaderne og lagde dem paa Senge og Løjbænke, for at naar Peter kom, endog blot hans Skygge kunde overskygge nogen af dem. 16 Ja, selv fra Byerne i Jerusalems Omegn strømmede Mængden sammen og bragte syge og saadanne, som vare plagede af urene Aander, og de bleve alle helbredede. 17 Men Ypperstepræsten stod op samt alle de, som holdt med ham, nemlig Saddukæernes Parti, og de bleve fulde af Nidkærhed. 18 Og de lagde Haand paa Apostlene og satte dem i offentlig Forvaring. 19 Men en Herrens Engel aabnede Fængselets Døre om Natten og førte dem ud og sagde: 20 „Gaar hen og træder frem og taler i Helligdommen alle disse Livets Ord for Folket!" 21 Men da de havde hørt dette, gik de ved Daggry ind i Helligdommen og lærte. Men Ypperstepræsten og de, som holdt med ham, kom og sammenkaldte Raadet og alle Israels Børns Ældste og sendte Bud til Fængselet, at de skulde føres frem. 22 Men da Tjenerne kom derhen, fandt de dem ikke i Fængselet; og de kom tilbage og meldte det og sagde: 23 „Fængselet fandt vi tillukket helt forsvarligt, og

Vogterne staaende ved Dørene; men da vi lukkede op, fandt vi ingen derinde." 24 Men da Høvedsmanden for Helligdommen og Ypperstepræsterne hørte disse Ord, bleve de tvivlraadige om dem, hvad dette skulde blive til. 25 Men der kom en og meldte dem: „Se, de Mænd, som I satte i Fængselet, staa i Helligdommen og lære Folket." 26 Da gik Høvedsmanden hen med Tjenerne og hentede dem, dog ikke med Magt; thi de frygtede for Folket, at de skulde blive stenede. 27 Men da de havde hentet dem, stillede de dem for Raadet; og Ypperstepræsten spurgte dem og sagde: 28 „Vi bøde eder alvorligt, at I ikke maatte lære i dette Navn, og se, I have fyldt Jerusalem med eders Lære, og I ville bringe dette Menneskes Blod over os!" 29 Men Peter og Apostlene svarede og sagde: „Man bør adlyde Gud mere end Mennesker. 30 Vore Fædres Gud oprejste Jesus, hvem I hængte paa et Træ og sloge ihjel. 31 Ham har Gud ved sin højre Haand ophøjet til en Fyrste og Frelser for at give Israel Omvendelse og Syndernes Forladelse. 32 Og vi ere hans Vidner om disse Ting, ligesom ogsaa den Helligaand, som Gud har givet dem, der adlyde ham." 33 Men da de hørte dette, skar det dem i Hjertet, og de raadsloge om at slaa dem ihjel. 34 Men der rejste sig i Raadet en Farisæer ved Navn Gamaliel, en Lovlærer, højt agtet af hele Folket, og han bød, at de skulde lade Mændene træde lidt udenfor. 35 Og han sagde til dem: „I israelitiske Mænd! ser eder vel for, hvad I gøre med disse Mennesker. 36 Thi for nogen Tid siden fremstod Theudas, som udgav sig selv for at være noget, og et Antal af omtrent fire Hundrede Mænd sluttede sig til ham; han blev slaaet ihjel, og alle de, som adløde ham, adsplittedes og bleve til intet. 37 Efter ham fremstod Judas Galilæeren i Skatteindskrivningens Dage og fik en Flok Mennesker til at følge sig. Ogsaa han omkom, og alle de, som adløde ham, bleve adspredte. 38 Og nu siger jeg eder: Holder eder fra disse Mennesker, og lader dem fare; thi dersom dette Raad eller dette Værk er af Mennesker, bliver det til intet; 39 men er det af Gud, kunne I ikke gøre dem til intet. Lader eder dog ikke findes som de, der endog ville stride imod Gud!" 40 Og de adløde ham; og de kaldte Apostlene frem og lode dem piske og forbøde dem at tale i Jesu Navn og løslode dem. 41 Saa gik de da glade bort fra Raadets Aasyn, fordi de vare blevne agtede værdige til at vanæres for hans Navns Skyld. 42 Og de holdt ikke op med hver Dag at lære i Helligdommen og i Husene og at forkynde Evangeliet om Kristus Jesus.

6 Men da i de Dage Disciplenes Antal forøgedes, begyndte Hellenisterne at knurre imod Hebræerne, fordi deres Enker bleve tilsidesatte ved den daglige Uddeling. 2 Da sammenkaldte de tolv Disciplenes Skare og sagde: „Det huer os ikke at forlade Guds Ord for at tjene ved Bordene. 3 Udser derfor, Brødre! iblandt eder syv Mænd, som have godt Vidnesbyrd og ere fulde af Aand og Visdom; dem ville vi saa indsætte til denne Gerning. 4 Men vi ville holde trolig ved i Bønnen og Ordets Tjeneste." 5 Og denne Tale behagede hele Mængden; og de udvalgte Stefanus, en Mand fuld af Tro og den Helligaand, og Filip og Prokorus og Nikanor og Timon og Parmenas og Nikolaus, en Proselyt fra Antiokia; 6 dem stillede de frem for Apostlene; og disse bade og lagde Hænderne paa dem. 7 Og Guds Ord havde Fremgang, og Disciplenes Tal forøgedes meget i Jerusalem; og en stor Mængde af Præsterne adløde Troen. 8 Men Stefanus, fuld af Naade og Kraft, gjorde Undere og store Tegn iblandt Folket. 9 Da stod der nogle frem af den Synagoge, som kaldes de frigivnes og Kyrenæernes og Aleksandrinernes, og nogle af dem fra Kilikien og Asien, og de tvistedes med Stefanus. 10 Og de kunde ikke modstaa den Visdom og den Aand, som han talte af. 11 Da fik de hemmeligt nogle Mænd til at sige: „Vi have hørt ham tale bespottelige Ord imod Moses og imod Gud." 12 Og de ophidsede Folket og de Ældste og de skriftkloge, og de overfaldt ham og slæbte ham med sig og førte ham for Raadet; 13 og de fremstillede falske Vidner, som sagde: „Dette Menneske holder ikke op med at tale Ord imod dette hellige Sted og imod Loven. 14 Thi vi have hørt ham sige, at denne Jesus af Nazareth skal nedbryde dette Sted og forandre de Skikke, som Moses har overgivet os." 15 Og alle de, som sade i Raadet, stirrede paa ham, og de saa hans Ansigt som en Engels Ansigt.

7 Men Ypperstepræsten sagde: „Forholder dette sig saaledes?" 2 Men han sagde: „I Mænd, Brødre og Fædre, hører til! Herlighedens Gud viste sig for vor Fader Abraham, da han var i Mesopotamien, førend han tog Bolig i Karan. 3 Og han sagde til ham: „Gaa ud af dit Land og fra din Slægt, og kom til det Land, som jeg vil vise dig." 4 Da gik han ud fra Kaldæernes Land og tog Bolig i Karan; og efter hans Faders Død

lod Gud ham flytte derfra hen i dette Land, hvor I nu bo. **5** Og han gav ham ikke Ejendom deri, end ikke en Fodsbred; dog forjættede han ham at give ham det til Eje og hans Sæd efter ham, endskønt han intet Barn havde. **6** Men Gud talte saaledes: „Hans Sæd skal være Udlændinge i et fremmed Land, og man skal gøre dem til Trælle og handle ilde med dem i fire Hundrede Aar. **7** Og det Folk, for hvilket de skulle trælle, vil jeg dømme, sagde Gud; og derefter skulle de drage ud og tjene mig paa dette Sted." **8** Og han gav ham Omskærelsens Pagt. Og saa avlede han Isak og omskar ham den ottende Dag, og Isak avlede Jakob, og Jakob de tolv Patriarker. **9** Og Patriarkerne bare Avind imod Josef og solgte ham til Ægypten; og Gud var med ham, **10** og han udfriede ham af alle hans Trængsler og gav ham Naade og Visdom for Farao, Kongen i Ægypten, som satte ham til Øverste over Ægypten og over hele sit Hus. **11** Men der kom Hungersnød over hele Ægypten og Kanaan og en stor Trængsel, og vore Fædre fandt ikke Føde. **12** Men da Jakob hørte, at der var Korn i Ægypten, sendte han vore Fædre ud første Gang. **13** Og anden Gang blev Josef genkendt af sine Brødre, og Josefs Herkomst blev aabenbar for Farao. **14** Men Josef sendte Bud og lod sin Fader Jakob og al sin Slægt kalde til sig, fem og halvfjerdsindstyve Sjæle. **15** Og Jakob drog ned til Ægypten. Og han og vore Fædre døde, **16** og de bleve flyttede til Sikem og lagte i den Grav, som Abraham havde købt for en Sum Penge af Hemors Sønner i Sikem. **17** Som nu Tiden nærmede sig for den Forjættelse, Gud havde tilsagt Abraham, voksede Folket og formeredes i Ægypten, **18** indtil der fremstod en anden Konge, som ikke kendte Josef. **19** Han viste Træskhed imod vor Slægt og handlede ilde med vore Fædre, saa de maatte sætte deres smaa Børn ud, for at de ikke skulde holdes i Live. **20** Paa den Tid blev Moses født, og han var dejlig for Gud; han blev opfostret i tre Maaneder i sin Faders Hus. **21** Men da han var sat ud, tog Faraos Datter ham op og opfostrede ham til sin Søn. **22** Og Moses blev oplært i al Ægypternes Visdom; og han var mægtig i sine Ord og Gerninger. **23** Men da han blev fyrretyve Aar gammel, fik han i Sinde at besøge sine Brødre, Israels Børn. **24** Og da han saa en lide Uret, forsvarede han ham og hævnede den mishandlede, idet han slog Ægypteren ihjel. **25** Men han mente, at hans Brødre forstode, at Gud gav dem Frelse ved hans Haand; men de forstode det ikke. **26** Og den næste Dag viste han sig iblandt dem under en Strid og vilde forlige dem til at holde Fred, sigende: „I Mænd! I ere Brødre, hvorfor gøre I hinanden Uret?" **27** Men den, som gjorde sin Næste Uret, stødte ham fra sig og sagde: „Hvem har sat dig til Hersker og Dommer over os? **28** Vil du slaa mig ihjel, ligesom du i Gaar slog Ægypteren ihjel?" **29** Da flygtede Moses for denne Tales Skyld og boede som fremmed i Midians Land, hvor han avlede to Sønner. **30** Og efter fyrretyve Aars Forløb viste en Engel sig for ham i Sinai Bjergs Ørken i en Tornebusk, der stod i lys Lue. **31** Men da Moses saa det, undrede han sig over Synet, og da han gik hen for at betragte det, lød Herrens Røst til ham: **32** „Jeg er dine Fædres Gud, Abrahams og Isaks og Jakobs Gud." Da bævede Moses og turde ikke se derhen. **33** Men Herren sagde til ham: „Løs Skoene af dine Fødder; thi det Sted, som du staar paa, er hellig Jord. **34** Jeg har grant set mit Folks Mishandling i Ægypten og hørt deres Suk, og jeg er stegen ned for at udfri dem; og nu kom, lad mig sende dig til Ægypten!" **35** Denne Moses, hvem de fornægtede, idet de sagde: „Hvem har sat dig til Hersker og Dommer, " ham har Gud sendt til at være baade Hersker og Befrier ved den Engels Haand, som viste sig for ham i Tornebusken. **36** Ham var det, som førte dem ud, idet han gjorde Undere og Tegn i Ægyptens Land og i det røde Hav og i Ørkenen i fyrretyve Aar. **37** Han er den Moses, som sagde til Israels Børn: „En Profet skal Gud oprejse eder af eders Brødre ligesom mig." **38** Han er den, som i Menigheden i Ørkenen færdedes med Engelen, der talte til ham paa Sinai Bjerg, og med vore Fædre; den, som modtog levende Ord at give os; **39** hvem vore Fædre ikke vilde adlyde, men de stødte ham fra sig og vendte sig med deres Hjerter til Ægypten, idet de sagde til Aron: **40** „Gør os Guder, som kunne gaa foran os; thi vi vide ikke, hvad der er sket med denne Moses, som førte os ud af Ægyptens Land." **41** Og de gjorde en Kalv i de Dage og bragte Offer til Gudebilledet og frydede sig ved deres Hænders Gerninger. **42** Men Gud vendte sig fra dem og gav dem hen til at tjene Himmelens Hær, som der er skrevet i Profeternes Bog: „Have I vel, Israels Hus! bragt mig Slagtofre og andre Ofre i fyrretyve Aar i Ørkenen? **43** Og I bare Moloks Telt og Guden Remfans Stjerne, de Billeder, som I havde gjort for at tilbede dem; og jeg vil flytte eder bort hinsides Babylon." **44** Vore Fædre i Ørkenen havde Vidnesbyrdets Tabernakel,

saaledes som han, der talte til Moses, havde befalet at gøre det efter det Forbillede, som han havde set. **45** Dette toge ogsaa vore Fædre i Arv og bragte det under Josva ind i Landet, som Hedningerne besade, hvilke Gud fordrev fra vore Fædres Aasyn — indtil Davids Dage, **46** som fandt Naade for Gud og bad om at maatte finde en Bolig for Jakobs Gud. **47** Men Salomon byggede ham et Hus. **48** Dog, den Højeste bor ikke i Huse gjorte med Hænder, som Profeten siger: **49** „Himmelen er min Trone, og Jorden mine Fødders Skammel, hvad Hus ville I bygge mig? siger Herren, eller hvilket er min Hviles Sted? **50** Har ikke min Haand gjort alt dette?" **51** I haarde Halse og uomskaarne paa Hjerter og Øren! I staa altid den Helligaand imod; som eders Fædre, saaledes ogsaa I. **52** Hvem af Profeterne er der, som eders Fædre ikke have forfulgt? og de ihjelsloge dem, som forud forkyndte om den retfærdiges Komme, hvis Forrædere og Mordere I nu ere blevne, **53** I, som modtoge Loven under Engles Besørgelse og have ikke holdt den!" **54** Men da de hørte dette, skar det dem i deres Hjerter, og de bede Tænderne sammen imod ham. **55** Men som han var fuld af den Helligaand, stirrede han op imod Himmelen og saa Guds Herlighed og Jesus staaende ved Guds højre Haand. **56** Og han sagde: „Se, jeg ser Himlene aabnede og Menneskesønnen staaende ved Guds højre Haand." **57** Men de raabte med høj Røst og holdt for deres Øren og stormede endrægtigt ind paa ham. **58** Og de stødte ham ud uden for Staden og stenede ham. Og Vidnerne lagde deres Klæder af ved en ung Mands Fødder, som hed Saulus. **59** Og de stenede Stefanus, som bad og sagde: „Herre Jesus, tag imod min Aand!" **60** Men han faldt paa Knæ og raabte med høj Røst: „Herre, tilregn dem ikke denne Synd!" Og som han sagde dette, sov han hen.

8 Men Saulus fandt Behag i hans Mord. Og paa den Dag udbrød der en stor Forfølgelse imod Menigheden i Jerusalem, og de adspredtes alle over Judæas og Samarias Egne, undtagen Apostlene. **2** Men gudfrygtige Mænd begravede Stefanus og holdt en stor Veklage over ham. **3** Men Saulus plagede Menigheden og gik ind i Husene og trak baade Mænd og Kvinder frem og lod dem sætte i Fængsel. **4** Imidlertid gik de, som bleve adspredte, omkring og forkyndte Evangeliets Ord. **5** Da kom Filip til Byen Samaria og prædikede Kristus for dem. **6** Og Skarerne gave endrægtigt Agt paa det, som blev sagt af Filip, idet de hørte og saa de Tegn, som han gjorde. **7** Thi der var mange, som havde urene Aander, og af hvem disse fore ud, raabende med høj Røst; og mange værkbrudne og lamme bleve helbredede. **8** Og der blev en stor Glæde i denne By. **9** Men en Mand, ved Navn Simon, var i Forvejen i Byen og drev Trolddom og satte Samarias Folk i Forbavselse, idet han udgav sig selv for at være noget stort. **10** Paa ham gave alle Agt, smaa og store, og sagde: „Det er ham, som man kalder Guds store Kraft." **11** Men de gave Agt paa ham, fordi han i lang Tid havde sat dem i Forbavselse ved sine Trolddomskunster. **12** Men da de troede Filip, som forkyndte Evangeliet om Guds Rige og Jesu Kristi Navn, lode de sig døbe, baade Mænd og Kvinder. **13** Men Simon troede ogsaa selv, og efter at være døbt holdt han sig nær til Filip; og da han saa Tegn og store kraftige Gerninger ske, forbavsedes han højligt. **14** Men da Apostlene i Jerusalem hørte, at Samaria havde taget imod Guds Ord, sendte de Peter og Johannes til dem, **15** og da disse vare komne derned, bade de for dem om, at de maatte faa den Helligaand; **16** thi den var endnu ikke falden paa nogen af dem, men de vare blot døbte til den Herres Jesu Navn. **17** Da lagde de Hænderne paa dem, og de fik den Helligaand. **18** Men da Simon saa, at den Helligaand blev given ved Apostlenes Haandspaalæggelse, bragte han dem Penge og sagde: **19** „Giver ogsaa mig denne Magt, at, hvem jeg lægger Hænderne paa, han maa faa den Helligaand." **20** Men Peter sagde til ham: „Gid dit Sølv maa gaa til Grunde tillige med dig, fordi du mente at kunne erhverve Guds Gave for Penge. **21** Du har ikke Del eller Lod i dette Ord; thi dit Hjerte er ikke ret for Gud. **22** Omvend dig derfor fra denne din Ondskab og bed Herren, om dog dit Hjertes Paafund maatte forlades dig. **23** Thi jeg ser, at du er stedt i Bitterheds Galde og Uretfærdigheds Lænke." **24** Men Simon svarede og sagde: „Beder I for mig til Herren, for at intet af det, som I have sagt, skal komme over mig." **25** Men da de havde vidnet og talt Herrens Ord, vendte de tilbage til Jerusalem, og de forkyndte Evangeliet i mange af Samaritanernes Landsbyer. **26** Men en Herrens Engel talte til Filip og sagde: „Staa op og gaa mod Syd paa den Vej, som gaar ned fra Jerusalem til Gaza; den er øde." **27** Og han stod op og gik. Og se, der var en Æthioper, en Hofmand, en mægtig Mand hos Kandake, Æthiopernes Dronning, som var sat over

alle hendes Skatte; han var kommen til Jerusalem for
at tilbede. 28 Og han var paa Hjemvejen og sad paa sin
Vogn og læste Profeten Esajas. 29 Men Aanden sagde
til Filip: „Gaa hen og hold dig til denne Vogn!" 30 Og
Filip løb derhen og hørte ham læse Profeten Esajas;
og han sagde: „Forstaar du ogsaa det, som du læser?"
31 Men han sagde: „Hvorledes skulde jeg kunne det,
uden nogen vejleder mig?" Og han bad Filip stige op
og sætte sig hos ham. 32 Men det Stykke af Skriften,
som han læste, var dette: „Som et Faar blev han ført
til Slagtning, og som et Lam er stumt imod den, der
klipper det, saaledes oplader han ej sin Mund. 33 I
Fornedrelsen blev hans Dom taget bort; hvem kan
fortælle om hans Slægt, efterdi hans Liv borttages fra
Jorden?" 34 Men Hofmanden talte til Filip og sagde:
„Jeg beder dig, om hvem siger Profeten dette? om sig
selv eller om en anden?" 35 Da oplod Filip sin Mund,
og idet han begyndte fra dette Skriftsted, forkyndte
han ham Evangeliet om Jesus. 36 Men som de droge
frem ad Vejen, kom de til noget Vand; og Hofmanden
siger: „Se, her er Vand, hvad hindrer mig fra at blive
døbt?" 37 [Men Filip sagde: „Dersom du tror af hele
dit Hjerte, kan det ske." Men han svarede og sagde:
„Jeg tror, at Jesus Kristus er Guds Søn."] 38 Og han
bød, at Vognen skulde holde, og de stege begge ned i
Vandet, baade Filip og Hofmanden; og han døbte ham.
39 Men da de stege op af Vandet, bortrykkede Herrens
Aand Filip, og Hofmanden saa ham ikke mere; thi han
drog sin Vej med Glæde. 40 Men Filip blev funden i
Asdod, og han drog omkring og forkyndte Evangeliet
i alle Byerne, indtil han kom til Kæsarea.

9 Men Saulus, som endnu fnøs med Trusel og Mord
imod Herrens Disciple, gik til Ypperstepræsten 2
og bad ham om Breve til Damaskus til Synagogerne,
for at han, om han fandt nogle, Mænd eller Kvinder,
som holdt sig til Vejen, kunde føre dem bundne til
Jerusalem. 3 Men da han var undervejs og nærmede
sig til Damaskus, omstraalede et Lys fra Himmelen
ham pludseligt. 4 Og han faldt til Jorden og hørte en
Røst, som sagde til ham: „Saul! Saul! hvorfor forfølger
du mig?" 5 Og han sagde: „Hvem er du, Herre?"
Men han svarede: „Jeg er Jesus, som du forfølger.
6 Men staa op og gaa ind i Byen, og det skal siges
dig, hvad du bør gøre." 7 Men de Mænd, som rejste
med ham, stode maalløse, da de vel hørte Røsten,
men ikke saa nogen. 8 Og Saulus rejste sig op fra
Jorden; men da han oplod sine Øjne, saa han intet.
Men de ledte ham ved Haanden og førte ham ind i
Damaskus. 9 Og han kunde i tre Dage ikke se, og han
hverken spiste eller drak. 10 Men der var en Discipel
i Damaskus, ved Navn Ananias, og Herren sagde til
ham i et Syn: „Ananias!" Og han sagde: „Se, her er jeg,
Herre!" 11 Og Herren sagde til ham: „Staa op, gaa hen
i den Gade, som kaldes den lige, og spørg i Judas's
Hus efter en ved Navn Saulus fra Tarsus; thi se, han
beder. 12 Og han har i et Syn set en Mand, ved Navn
Ananias, komme ind og lægge Hænderne paa ham, for
at han skulde blive seende." 13 Men Ananias svarede:
„Herre! jeg har hørt af mange om denne Mand, hvor
meget ondt han har gjort dine hellige i Jerusalem.
14 Og her har han Fuldmagt fra Ypperstepræsterne
til at binde alle dem, som paakalde dit Navn." 15
Men Herren sagde til ham: „Gaa; thi denne er mig et
udvalgt Redskab til at bære mit Navn frem baade for
Hedninger og Konger og Israels Børn; 16 thi jeg vil vise
ham, hvor meget han bør lide for mit Navns Skyld."
17 Men Ananias gik hen og kom ind i Huset og lagde
Hænderne paa ham og sagde: „Saul, Broder! Herren
har sendt mig, den Jesus, der viste sig for dig paa
Vejen, ad hvilken du kom, for at du skal blive seende
igen og fyldes med den Helligaand." 18 Og straks faldt
der ligesom Skæl fra hans Øjne, og han blev seende,
og han stod op og blev døbt. 19 Og han fik Mad og kom
til Kræfter. Men han blev nogle Dage hos Disciplene i
Damaskus. 20 Og straks prædikede han i Synagogerne
om Jesus, at han er Guds Søn. 21 Men alle, som hørte
det, forbavsedes og sagde: „Er det ikke ham, som i
Jerusalem forfulgte dem, der paakaldte dette Navn,
og var kommen hertil for at føre dem bundne til
Ypperstepræsterne?" 22 Men Saulus voksede i Kraft
og gendrev Jøderne, som boede i Damaskus, idet han
beviste, at denne er Kristus. 23 Men da nogle Dage
vare forløbne, holdt Jøderne Raad om at slaa ham
ihjel. 24 Men Saulus fik deres Efterstræbelser at vide.
Og de bevogtede endog Portene baade Dag og Nat,
for at de kunde slaa ham ihjel. 25 Men hans Disciple
toge ham ved Nattetid og bragte ham ud igennem
Muren, idet de firede ham ned i en Kurv. 26 Men
da han kom til Jerusalem, forsøgte han at holde sig
til Disciplene; men de frygtede alle for ham, da de
ikke troede, at han var en Discipel. 27 Men Barnabas
tog sig af ham og førte ham til Apostlene; og han
fortalte dem, hvorledes han havde set Herren paa

Vejen, og at han havde talt til ham, og hvorledes han i Damaskus havde vidnet frimodigt i Jesu Navn. **28** Og han gik ind og gik ud med dem i Jerusalem **29** og vidnede frimodigt i Herrens Navn. Og han talte og tvistedes med Hellenisterne; men de toge sig for at slaa ham ihjel. **30** Men da Brødrene fik dette at vide, førte de ham ned til Kæsarea og sendte ham videre til Tarsus. **31** Saa havde da Menigheden Fred over hele Judæa og Galilæa og Samaria, og den opbyggedes og vandrede i Herrens Frygt, og ved den Helligaands Formaning voksede den. **32** Men det skete, medens Peter drog omkring alle Vegne, at han ogsaa kom ned til de hellige, som boede i Lydda. **33** Der fandt han en Mand ved Navn Æneas, som havde ligget otte Aar til Sengs og var værkbruden. **34** Og Peter sagde til ham: „Æneas! Jesus Kristus helbreder dig; staa op, og red selv din Seng!" Og han stod straks op. **35** Og alle Beboere af Lydda og Saron saa ham, og de omvendte sig til Herren. **36** Men i Joppe var der en Discipelinde ved Navn Tabitha, hvilket udlagt betyder Hind; hun var rig paa gode Gerninger og gav mange Almisser. **37** Men det skete i de Dage, at hun blev syg og døde. Da toede de hende og lagde hende i Salen ovenpaa. **38** Men efterdi Lydda var nær ved Joppe, udsendte Disciplene, da de hørte, at Peter var der, to Mænd til ham og bade ham: „Kom uden Tøven over til os!" **39** Men Peter stod op og gik med dem. Og da han kom derhen, førte de ham op i Salen ovenpaa, og alle Enkerne stode hos ham, græd og viste ham alle de Kjortler og Kapper, som „Hinden" havde forarbejdet, medens hun var hos dem. **40** Men Peter bød dem alle at gaa ud, og han faldt paa Knæ og bad; og han vendte sig til det døde Legeme og sagde: „Tabitha, staa op!" Men hun oplod sine Øjne, og da hun saa Peter, satte hun sig op. **41** Men han gav hende Haanden og rejste hende op, og han kaldte paa de hellige og Enkerne og fremstillede hende levende for dem. **42** Men det blev vitterligt over hele Joppe, og mange troede paa Herren. **43** Og det skete, at han blev mange Dage i Joppe hos en vis Simon, en Garver.

10 Men en Mand i Kæsarea ved Navn Kornelius, en Høvedsmand ved den Afdeling, som kaldes den italienske, **2** en from Mand, der frygtede Gud tillige med hele sit Hus og gav Folket mange Almisser og altid bad til Gud, **3** han saa klarlig i et Syn omtrent ved den niende Time paa Dagen en Guds Engel, som kom ind til ham og sagde til ham: „Kornelius!" **4** Men han stirrede paa ham og blev forfærdet og sagde: „Hvad er det, Herre?" Han sagde til ham: „Dine Bønner og dine Almisser ere opstegne til Ihukommelse for Gud. **5** Og send nu nogle Mænd til Joppe, og lad hente en vis Simon med Tilnavn Peter. **6** Han har Herberge hos en vis Simon, en Garver, hvis Hus er ved Havet." **7** Men da Engelen, som talte til ham, var gaaet bort, kaldte han to af sine Husfolk og en gudfrygtig Stridsmand af dem, som stadigt vare om ham. **8** Og han fortalte dem det alt sammen og sendte dem til Joppe. **9** Men den næste Dag, da disse vare undervejs og nærmede sig til Byen, steg Peter op paa Taget for at bede ved den sjette Time. **10** Og han blev meget hungrig og vilde have noget at spise; men medens de lavede det til, kom der en Henrykkelse over ham, **11** og han saa Himmelen aabnet og noget, der dalede ned, ligesom en stor Dug, der ved de fire Hjørner sænkedes ned paa Jorden; **12** og i denne var der alle Jordens firføddede Dyr og krybende Dyr og Himmelens Fugle. **13** Og en Røst lød til ham: „Staa op, Peter, slagt og spis!" **14** Men Peter sagde: „Ingenlunde, Herre! thi aldrig har jeg spist noget vanhelligt og urent." **15** Og atter for anden Gang lød der en Røst til ham: „Hvad Gud har renset, holde du ikke for vanhelligt!" **16** Og dette skete tre Gange, og straks blev Dugen igen optagen til Himmelen. **17** Men medens Peter var tvivlraadig med sig selv om, hvad det Syn, som han havde set, maatte betyde, se, da havde de Mænd, som vare udsendte af Kornelius, opspurgt Simons Hus og stode for Porten. **18** Og de raabte og spurgte, om Simon med Tilnavn Peter havde Herberge der. **19** Men idet Peter grublede over Synet, sagde Aanden til ham: „Se, der er tre Mænd, som søge efter dig; **20** men staa op, stig ned, og drag med dem uden at tvivle; thi det er mig, som har sendt dem." **21** Saa steg Peter ned til Mændene og sagde: „Se, jeg er den, som I søge efter; hvad er Aarsagen, hvorfor I ere komne?" **22** Men de sagde: „Høvedsmanden Kornelius, en retfærdig og gudfrygtig Mand, som har godt Vidnesbyrd af hele Jødernes Folk, har af en hellig Engel faaet Befaling fra Gud til at lade dig hente til sit Hus og høre, hvad du har at sige." **23** Da kaldte han dem ind og gav dem Herberge. Men den næste Dag stod han op og drog bort med dem, og nogle af Brødrene fra Joppe droge med ham. **24** Og den følgende Dag kom de til Kæsarea. Men Kornelius ventede paa dem og havde

sammenkaldt sine Frænder og nærmeste Venner. 25 Men da det nu skete, at Peter kom ind, gik Kornelius ham i Møde og faldt ned for hans Fødder og tilbad ham. 26 Men Peter rejste ham op og sagde: „Staa op! ogsaa jeg er selv et Menneske." 27 Og under Samtale med ham gik han ind og fandt mange samlede. 28 Og han sagde til dem: „I vide, hvor utilbørligt det er for en jødisk Mand at omgaas med eller komme til nogen, som er af et fremmed Folk; men mig har Gud vist, at jeg ikke skulde kalde noget Menneske vanhelligt eller urent. 29 Derfor kom jeg ogsaa uden Indvending, da jeg blev hentet; og jeg spørger eder da, af hvad Aarsag I hentede mig?" 30 Og Kornelius sagde: „For fire Dage siden fastede jeg indtil denne Time, og ved den niende Time bad jeg i mit Hus; og se, en Mand stod for mig i et straalende Klædebon, 31 og han sagde: Kornelius! din Bøn er hørt, og dine Almisser ere ihukommede for Gud. 32 Send derfor Bud til Joppe og lad Simon med Tilnavn Peter kalde til dig; han har Herberge i Garveren Simons Hus ved Havet; han skal tale til dig, naar han kommer. 33 Derfor sendte jeg straks Bud til dig, og du gjorde vel i at komme. Nu ere vi derfor alle til Stede for Guds Aasyn for at høre alt, hvad der er dig befalet af Herren." 34 Men Peter oplod Munden og sagde: „Jeg forstaar i Sandhed, at Gud ikke anser Personer; 35 men i hvert Folk er den, som frygter ham og gør Retfærdighed, velkommen for ham; 36 — det Ord, som han sendte til Israels Børn, da han forkyndte Fred ved Jesus Kristus: han er alles Herre. 37 I kende det, som er udgaaet over hele Judæa, idet det begyndte fra Galilæa, efter den Daab, som Johannes prædikede, 38 det om Jesus fra Nazareth, hvorledes Gud salvede ham med den Helligaand og Kraft, han, som drog omkring og gjorde vel og helbredte alle, som vare overvældede af Djævelen; thi Gud var med ham; 39 og vi ere Vidner om alt det, som han har gjort baade i Jødernes Land og i Jerusalem, han, som de ogsaa sloge ihjel, idet de hængte ham paa et Træ. 40 Ham oprejste Gud paa den tredje Dag og gav ham at aabenbares, 41 ikke for hele Folket, men for de Vidner, som vare forud udvalgte af Gud, for os, som spiste og drak med ham, efter at han var opstanden fra de døde. 42 Og han har paabudt os at prædike for Folket og at vidne, at han er den af Gud bestemte Dommer over levende og døde. 43 Ham give alle Profeterne det Vidnesbyrd, at enhver, som tror paa ham, skal faa Syndernes Forladelse ved hans Navn." 44 Medens Peter endnu talte disse Ord, faldt den Helligaand paa alle dem, som hørte Ordet. 45 Og de troende af Omskærelsen, saa mange, som vare komne med Peter, bleve meget forbavsede over, at den Helligaands Gave var bleven udgydt ogsaa over Hedningerne; 46 thi de hørte dem tale i Tunger og ophøje Gud. 47 Da svarede Peter: „Mon nogen kan formene disse Vandet, saa de ikke skulde døbes, de, som dog have faaet den Helligaand lige saa vel som vi?" 48 Og han befalede, at de skulde døbes i Jesu Kristi Navn. Da bade de ham om at blive der nogle Dage.

11 Men Apostlene og de Brødre, som vare rundt om i Judæa, hørte, at ogsaa Hedningerne havde modtaget Guds Ord. 2 Og da Peter kom op til Jerusalem, tvistedes de af Omskærelsen med ham og sagde: 3 „Du er gaaet ind til uomskaarne Mænd og har spist med dem." 4 Men Peter begyndte og forklarede dem det i Sammenhæng og sagde: 5 „Jeg var i Byen Joppe og bad; og jeg saa i en Henrykkelse et Syn, noget, der dalede ned, ligesom en stor Dug, der ved de fire Hjørner sænkedes ned fra Himmelen, og den kom lige hen til mig. 6 Jeg stirrede paa den og betragtede den og saa da Jordens firføddede Dyr og vilde Dyr og krybende Dyr og Himmelens Fugle. 7 Og jeg hørte ogsaa en Røst, som sagde til mig: Staa op, Peter, slagt og spis! 8 Men jeg sagde: Ingenlunde, Herre! thi aldrig kom noget vanhelligt eller urent i min Mund. 9 Men en Røst svarede anden Gang fra Himmelen: Hvad Gud har renset, holde du ikke for vanhelligt! 10 Og dette skete tre Gange; saa blev det igen alt sammen draget op til Himmelen. 11 Og se, i det samme stode tre Mænd ved det Hus, i hvilket jeg var, som vare udsendte til mig fra Kæsarea. 12 Men Aanden sagde til mig, at jeg skulde gaa med dem uden at gøre Forskel. Men ogsaa disse seks Brødre droge med mig, og vi gik ind i Mandens Hus. 13 Og han fortalte os, hvorledes han havde set Engelen staa i hans Hus og sige: Send Bud til Joppe og lad Simon med Tilnavn Peter hente! 14 Han skal tale Ord til dig, ved hvilke du og hele dit Hus skal frelses. 15 Men idet jeg begyndte at tale, faldt den Helligaand paa dem ligesom ogsaa paa os i Begyndelsen. 16 Og jeg kom Herrens Ord i Hu, hvorledes han sagde: Johannes døbte med Vand, men I skulle døbes med den Helligaand. 17 Naar altsaa Gud gav dem lige Gave med os, da de troede

paa den Herre Jesus Kristus, hvem var da jeg, at jeg skulde kunne hindre Gud?" 18 Men da de hørte dette, bleve de rolige, og de priste Gud og sagde: „Saa har Gud ogsaa givet Hedningerne Omvendelsen til Liv." 19 De, som nu vare blevne adspredte paa Grund af den Trængsel, som opstod i Anledning af Stefanus, vandrede om lige til Fønikien og Kypern og Antiokia, og de talte ikke Ordet til nogen uden til Jøder alene. 20 Men iblandt dem var der nogle Mænd fra Kypern og Kyrene, som kom til Antiokia og talte ogsaa til Grækerne og forkyndte Evangeliet om den Herre Jesus. 21 Og Herrens Haand var med dem, og et stort Antal blev troende og omvendte sig til Herren. 22 Men Rygtet om dem kom Menigheden i Jerusalem for Øre, og de sendte Barnabas ud til Antiokia. 23 Da han nu kom derhen og saa Guds Naade, glædede han sig og formanede alle til med Hjertets Forsæt at blive ved Herren. 24 Thi han var en god Mand og fuld af den Helligaand og Tro. Og en stor Skare blev ført til Herren. 25 Men han drog ud til Tarsus for at opsøge Saulus; og da han fandt ham, førte han ham til Antiokia. 26 Og det skete, at de endog et helt Aar igennem færdedes sammen i Menigheden og lærte en stor Skare, og at Disciplene først i Antiokia bleve kaldte Kristne. 27 Men i disse Dage kom der Profeter ned fra Jerusalem til Antiokia. 28 Og en af dem, ved Navn Agabus, stod op og tilkendegav ved Aanden, at der skulde komme en stor Hungersnød over hele Verden, hvilken ogsaa kom under Klaudius. 29 Men Disciplene besluttede at sende, hver efter sin Evne, noget til Hjælp for Brødrene, som boede i Judæa; 30 hvilket de ogsaa gjorde, og de sendte det til de Ældste ved Barnabas's og Saulus's Haand.

12 Paa den Tid lagde Kong Herodes Haand paa nogle af Menigheden for at mishandle dem, 2 og Jakob, Johannes's Broder, lod han henrette med Sværd. 3 Og da han saa, at det behagede Jøderne, gik han videre og lod ogsaa Peter gribe. Det var de usyrede Brøds Dage. 4 Og da han havde grebet ham, satte han ham i Fængsel og overgav ham til at bevogtes af fire Vagtskifter, hvert paa fire Stridsmænd, da han efter Paasken vilde føre ham frem for Folket. 5 Saa blev da Peter bevogtet i Fængselet; men der blev af Menigheden holdt inderlig Bøn til Gud for ham. 6 Men da Herodes vilde til at føre ham frem, sov Peter den Nat imellem to Stridsmænd, bunden med to Lænker, og Vagter foran Døren bevogtede Fængselet. 7 Og se, en Herrens Engel stod der, og et Lys straalede i Fangerummet, og han slog Peter i Siden og vækkede ham og sagde: „Staa op i Hast!" og Lænkerne faldt ham af Hænderne. 8 Og Engelen sagde til ham: „Bind op om dig, og bind dine Sandaler paa!" Og han gjorde saa. Og han siger til ham: „Kast din Kappe om dig, og følg mig!" 9 Og han gik ud og fulgte ham, og han vidste ikke, at det, som skete ved Engelen, var virkeligt, men mente, at han saa et Syn. 10 Men de gik igennem den første og den anden Vagt og kom til den Jernport, som førte ud til Staden; denne aabnede sig for dem af sig selv, og de kom ud og gik en Gade frem, og straks skiltes Engelen fra ham. 11 Og da Peter kom til sig selv, sagde han: „Nu ved jeg i Sandhed, at Herren udsendte sin Engel og udfriede mig af Herodes's Haand og al det jødiske Folks Forventning." 12 Og da han havde besindet sig, gik han til Marias Hus, hun, som var Moder til Johannes, med Tilnavn Markus, hvor mange vare forsamlede og bade. 13 Men da han bankede paa Døren til Portrummet, kom der en Pige ved Navn Rode for at høre efter. 14 Og da hun kendte Peters Røst, lod hun af Glæde være at aabne Porten, men løb ind og forkyndte dem, at Peter stod uden for Porten. 15 Da sagde de til hende: „Du raser." Men hun stod fast paa, at det var saaledes. Men de sagde: „Det er hans Engel." 16 Men Peter blev ved at banke paa, og da de lukkede op, saa de ham og bleve forbavsede. 17 Da vinkede han til dem med Haanden, at de skulde tie, og fortalte dem, hvorledes Herren havde ført ham ud af Fængselet, og han sagde: „Forkynder Jakob og Brødrene dette!" Og han gik ud og drog til et andet Sted. 18 Men da det blev Dag, var der ikke liden Uro iblandt Stridsmændene over, hvad der var blevet af Peter. 19 Men da Herodes søgte ham og ikke fandt ham, forhørte han Vagten og befalede, at de skulde henrettes. Og han drog ned fra Judæa til Kæsarea og opholdt sig der. 20 Men han laa i Strid med Tyrierne og Sidonierne. Men de kom endrægtigt til ham og fik Blastus, Kongens Kammerherre, paa deres Side og bade om Fred, fordi deres Land fik Næringsmidler tilførte fra Kongens Land. 21 Men paa en fastsat Dag iførte Herodes sig en Kongedragt og satte sig paa Tronen og holdt en Tale til dem. 22 Og Folket raabte til ham: „Det er Guds Røst og ikke et Menneskes." 23 Men straks slog en Herrens Engel ham, fordi han ikke gav Gud Æren; og han blev fortæret af Orme og

udaandede. 24 Men Guds Ord havde Fremgang og udbredtes. 25 Og Barnabas og Saulus vendte tilbage fra Jerusalem efter at have fuldført deres Ærinde, og de havde Johannes, med Tilnavn Markus, med sig.

13 Men i Antiokia, i den derværende Menighed, var der Profeter og Lærere, nemlig Barnabas og Simeon, med Tilnavn Niger, og Kyrenæeren Lukius og Manaen, en Fosterbroder af Fjerdingsfyrsten Herodes, og Saulus. 2 Medens de nu holdt Gudstjeneste og fastede, sagde den Helligaand: „Udtager mig Barnabas og Saulus til den Gerning, hvortil jeg har kaldet dem." 3 Da fastede de og bade og lagde Hænderne paa dem og lode dem fare. 4 Da de nu saaledes vare udsendte af den Helligaand, droge de ned til Seleukia og sejlede derfra til Kypern. 5 Og da de vare komne til Salamis, forkyndte de Guds Ord i Jødernes Synagoger; men de havde ogsaa Johannes til Medhjælper. 6 Og da de vare dragne igennem hele Øen indtil Pafus, fandt de en Troldkarl, en falsk Profet, en Jøde, hvis Navn var Barjesus. 7 Han var hos Statholderen Sergius Paulus, en forstandig Mand. Denne kaldte Barnabas og Saulus til sig og attraaede at høre Guds Ord. 8 Men Elimas, Troldkarlen, (thi dette betyder hans Navn), stod dem imod og søgte at vende Statholderen bort fra Troen. 9 Men Saulus, som ogsaa kaldes Paulus, blev fyldt med den Helligaand, saa fast paa ham og sagde: 10 „O, du Djævelens Barn, fuld af al Svig og al Underfundighed, du Fjende af al Retfærdighed! vil du ikke holde op med at forvende Herrens de lige Veje? 11 Og nu se, Herrens Haand er over dig, og du skal blive blind og til en Tid ikke se Solen." Men straks faldt der Mulm og Mørke over ham, og han gik omkring og søgte efter nogen, som kunde lede ham. 12 Da Statholderen saa det, som var sket, troede han, slagen af Forundring over Herrens Lære. 13 Paulus og de, som vare med ham, sejlede da ud fra Pafus og kom til Perge i Pamfylien. Men Johannes skiltes fra dem og vendte tilbage til Jerusalem. 14 Men de droge videre fra Perge og kom til Antiokia i Pisidien og gik ind i Synagogen paa Sabbatsdagen og satte sig. 15 Men efter Forelæsningen af Loven og Profeterne sendte Synagogeforstanderne Bud hen til dem og lode sige: „I Mænd, Brødre! have I noget Formaningsord til Folket, da siger frem!" 16 Men Paulus stod op og slog til Lyd med Haanden og sagde: „I israelitiske Mænd og I, som frygte Gud, hører til! 17 Dette Folks, Israels Gud udvalgte vore Fædre og ophøjede Folket i Udlændigheden i Ægyptens Land og førte dem derfra med løftet Arm. 18 Og omtrent fyrretyve Aar taalte han deres Færd i Ørkenen. 19 Og han udryddede syv Folk i Kanaans Land og fordelte disses Land iblandt dem, 20 og derefter i omtrent fire Hundrede og halvtredsindstyve Aar gav han dem Dommere indtil Profeten Samuel. 21 Og derefter bade de om en Konge; og Gud gav dem Saul, Kis's Søn, en Mand af Benjamins Stamme, i fyrretyve Aar. 22 Og da han havde taget ham bort, oprejste han dem David til Konge, om hvem han ogsaa vidnede, og sagde: „Jeg har fundet David, Isajs Søn, en Mand efter mit Hjerte, som skal gøre al min Villie." 23 Af dennes Sæd bragte Gud efter Forjættelsen Israel en Frelser, Jesus, 24 efter at Johannes forud for hans Fremtræden havde prædiket Omvendelses-Daab for hele Israels Folk. 25 Men da Johannes var ved at fuldende sit Løb, sagde han: „Hvad anse I mig for at være? Mig er det ikke; men se, der kommer en efter mig, hvis Sko jeg ikke er værdig at løse." 26 I Mænd, Brødre, Sønner af Abrahams Slægt, og de iblandt eder, som frygte Gud! Til os er Ordet om denne Frelse sendt. 27 Thi de, som bo i Jerusalem, og deres Raadsherrer kendte ham ikke; de dømte ham og opfyldte derved Profeternes Ord, som forelæses hver Sabbat. 28 Og om end de ingen Dødsskyld fandt hos ham, bade de dog Pilatus, at han maatte blive slaaet ihjel. 29 Men da de havde fuldbragt alle Ting, som ere skrevne om ham, toge de ham ned af Træet og lagde ham i en Grav. 30 Men Gud oprejste ham fra de døde, 31 og han blev set i flere Dage af dem, som vare gaaede med ham op fra Galilæa til Jerusalem, dem, som nu ere hans Vidner for Folket. 32 Og vi forkynde eder den Forjættelse, som blev given til Fædrene, at Gud har opfyldt denne for os, deres Børn, idet han oprejste Jesus; 33 som der ogsaa er skrevet i den anden Psalme: „Du er min Søn, jeg har født dig i Dag." 34 Men at han har oprejst ham fra de døde, saa at han ikke mere skal vende tilbage til Forraadnelse, derom har han sagt saaledes: „Jeg vil give eder Davids hellige Forjættelser, de trofaste." 35 Thi han siger ogsaa i en anden Psalme: „Du skal ikke tilstede din hellige at se Forraadnelse." 36 David sov jo hen, da han i sin Livstid havde tjent Guds Raadslutning, og han blev henlagt hos sine Fædre og saa Forraadnelse; 37 men den, som Gud oprejste, saa ikke Forraadnelse. 38 Saa være det eder vitterligt, I Mænd, Brødre! at ved ham

forkyndes der eder Syndernes Forladelse; 39 og fra alt, hvorfra I ikke kunde retfærdiggøres ved Mose Lov, retfærdiggøres ved ham enhver, som tror. 40 Ser nu til, at ikke det, som er sagt ved Profeterne, kommer over eder: 41 „Ser, I Foragtere, og forundrer eder og bliver til intet; thi en Gerning gør jeg i eders Dage, en Gerning, som I ikke vilde tro, dersom nogen fortalte eder den." 42 Men da de gik ud, bad man dem om, at disse Ord maatte blive talte til dem paa den følgende Sabbat. 43 Men da Forsamlingen var opløst, fulgte mange af Jøderne og af de gudfrygtige Proselyter Paulus og Barnabas, som talte til dem og formanede dem til at blive fast ved Guds Naade. 44 Men paa den følgende Sabbat forsamledes næsten hele Byen for at høre Guds Ord. 45 Men da Jøderne saa Skarerne, bleve de fulde af Nidkærhed og modsagde det, som blev talt af Paulus, ja, baade sagde imod og spottede. 46 Men Paulus og Barnabas talte frit ud og sagde: „Det var nødvendigt, at Guds Ord først skulde tales til eder; men efterdi I støde det fra eder og ikke agte eder selv værdige til det evige Liv, se, saa vende vi os til Hedningerne. (aiōnios g166) 47 Thi saaledes har Herren befalet os: „Jeg har sat dig til Hedningers Lys, for at du skal være til Frelse lige ud til Jordens Ende." 48 Men da Hedningerne hørte dette, bleve de glade og priste Herrens Ord, og de troede, saa mange, som vare bestemte til evigt Liv, (aiōnios g166) 49 og Herrens Ord udbredtes over hele Landet. 50 Men Jøderne ophidsede de fornemme gudfrygtige Kvinder og de første Mænd i Byen; og de vakte en Forfølgelse imod Paulus og Barnabas og joge dem ud fra deres Grænser. 51 Men de rystede Støvet af deres Fødder imod dem og droge til Ikonium. 52 Men Disciplene bleve fyldte med Glæde og den Helligaand.

14 Men det skete i Ikonium, at de sammen gik ind i Jødernes Synagoge og talte saaledes, at en stor Mængde, baade af Jøder og Grækere, troede. 2 Men de Jøder, som vare genstridige, ophidsede Hedningernes Sind og satte ondt i dem imod Brødrene. 3 De opholdt sig nu en Tid lang der og talte med Frimodighed i Herren, som gav sin Naades Ord Vidnesbyrd, idet han lod Tegn og Undere ske ved deres Hænder. 4 Men Mængden i Byen blev uenig, og nogle holdt med Jøderne, andre med Apostlene. 5 Men da der blev et Opløb, baade af Hedningerne og Jøderne med samt deres Raadsherrer, for at mishandle og stene dem, 6 og de fik dette at vide, flygtede de bort til Byerne i Lykaonien, Lystra og Derbe, og til det omliggende Land, 7 og der forkyndte de Evangeliet. 8 Og i Lystra sad der en Mand, som var kraftesløs i Fødderne, lam fra Moders Liv, og han havde aldrig gaaet. 9 Han hørte Paulus tale; og da denne fæstede Øjet paa ham og saa, at han havde Tro til at frelses, sagde han med høj Røst: 10 „Staa ret op paa dine Fødder!" Og han sprang op og gik omkring. 11 Men da Skarerne saa, hvad Paulus havde gjort, opløftede de deres Røst og sagde paa Lykaonisk: „Guderne ere i menneskelig Skikkelse stegne ned til os." 12 Og de kaldte Barnabas Zeus, men Paulus Hermes, fordi han var den, som førte Ordet. 13 Men Præsten ved Zeustemplet, som var uden for Byen, bragte Tyre og Kranse hen til Portene og vilde ofre tillige med Skarerne. 14 Men da Apostlene, Barnabas og Paulus, hørte dette, sønderreve de deres Klæder og sprang ind i Skaren, 15 raabte og sagde: „I Mænd! hvorfor gøre I dette? Vi ere ogsaa Mennesker, lige Kaar undergivne med eder, og vi forkynde eder Evangeliet om at vende om fra disse tomme Ting til den levende Gud, som har gjort Himmelen og Jorden og Havet og alt, hvad der er i dem; 16 han, som i de forbigangne Tider lod alle Hedningerne vandre deres egne Veje, 17 ihvorvel han ikke lod sig selv være uden Vidnesbyrd, idet han gjorde godt og gav eder Regn og frugtbare Tider fra Himmelen og mættede eders Hjerter med Føde og Glæde." 18 Og det var med Nød og næppe, at de ved at sige dette afholdt Skarerne fra at ofre til dem. 19 Men der kom Jøder til fra Antiokia og Ikonium, og de overtalte Skarerne og stenede Paulus og slæbte ham uden for Byen i den Tro, at han var død. 20 Men da Disciplene omringede ham, stod han op og gik ind i Byen. Og den næste Dag gik han med Barnabas bort til Derbe. 21 Og da de havde forkyndt Evangeliet i denne By og vundet mange Disciple, vendte de tilbage til Lystra og Ikonium og Antiokia 22 og styrkede Disciplenes Sjæle og paamindede dem om at blive i Troen og om, at vi maa igennem mange Trængsler indgaa i Guds Rige. 23 Men efter at de i hver Menighed havde udvalgt Ældste for dem, overgave de dem under Bøn og Faste til Herren, hvem de havde givet deres Tro. 24 Og de droge igennem Pisidien og kom til Pamfylien. 25 Og da de havde talt Ordet i Perge, droge de ned til Attalia. 26 Og derfra sejlede de til Antiokia, hvorfra de vare blevne overgivne til Guds Naade til den Gerning,

som de havde fuldbragt. 27 Men da de kom derhen og havde forsamlet Menigheden, forkyndte de, hvor store Ting Gud havde gjort med dem, og at han havde aabnet en Troens Dør for Hedningerne. 28 Men de opholdt sig en ikke liden Tid sammen med Disciplene.

15 Og der kom nogle ned fra Judæa, som lærte Brødrene: „Dersom I ikke lade eder omskære efter Mose Skik, kunne I ikke blive frelste." 2 Da nu Paulus og Barnabas kom i en ikke ringe Splid og Strid med dem, saa besluttede man, at Paulus og Barnabas og nogle andre af dem skulde drage op til Jerusalem til Apostlene og de Ældste i Anledning af dette Spørgsmaal. 3 Disse bleve da sendte af Sted af Menigheden og droge igennem Fønikien og Samaria og fortalte om Hedningernes Omvendelse, og de gjorde alle Brødrene stor Glæde. 4 Men da de kom til Jerusalem, bleve de modtagne af Menigheden og Apostlene og de Ældste, og de kundgjorde, hvor store Ting Gud havde gjort med dem. 5 Men nogle af Farisæernes Parti, som vare blevne troende, stode op og sagde: „Man bør omskære dem og befale dem at holde Mose Lov." 6 Men Apostlene og de Ældste forsamlede sig for at overlægge denne Sag. 7 Men da man havde tvistet meget herom, stod Peter op og sagde til dem: „I Mænd, Brødre! I vide, at for lang Tid siden gjorde Gud det Valg iblandt eder, at Hedningerne ved min Mund skulde høre Evangeliets Ord og tro. 8 Og Gud, som kender Hjerterne, gav dem Vidnesbyrd ved at give dem den Helligaand lige saa vel som os. 9 Og han gjorde ingen Forskel imellem os og dem, idet han ved Troen rensede deres Hjerter. 10 Hvorfor friste I da nu Gud, saa I lægge et Aag paa Disciplenes Nakke, som hverken vore Fædre eller vi have formaaet at bære? 11 Men vi tro, at vi blive frelste ved den Herres Jesu Naade paa samme Maade som ogsaa de." 12 Men hele Mængden tav, og de hørte Barnabas og Paulus fortælle, hvor store Tegn og Undere Gud havde gjort iblandt Hedningerne ved dem. 13 Men da de havde hørt op at tale, tog Jakob til Orde og sagde: „I Mænd, Brødre, hører mig! 14 Simon har fortalt, hvorledes Gud først drog Omsorg for at tage ud af Hedninger et Folk for sit Navn. 15 Og dermed stemme Profeternes Tale overens, som der er skrevet: 16 „Derefter vil jeg vende tilbage og atter opbygge Davids faldne Hytte, og det nedrevne af den vil jeg atter opbygge og oprejse den igen, 17 for at de øvrige af Menneskene skulle søge Herren, og alle Hedningerne, over hvilke mit Navn er nævnet, siger Herren, som gør dette." 18 Gud kender fra Evighed af alle sine Gerninger. (aiōn g165) 19 Derfor mener jeg, at man ikke skal besvære dem af Hedningerne, som omvende sig til Gud, 20 men skrive til dem, at de skulle afholde sig fra Besmittelse med Afguderne og fra Utugt og fra det kvalte og fra Blodet. 21 Thi Moses har fra gammel Tid i hver By Mennesker, som prædike ham, idet han oplæses hver Sabbat i Synagogerne." 22 Da besluttede Apostlene og de Ældste tillige med hele Menigheden at udvælge nogle Mænd af deres Midte og sende dem til Antiokia tillige med Paulus og Barnabas, nemlig Judas, kaldet Barsabbas, og Silas, hvilke Mænd vare ansete iblandt Brødrene. 23 Og de skreve saaledes med dem: „Apostlene og de Ældste og Brødrene hilse Brødrene af Hedningerne i Antiokia og Syrien og Kilikien. 24 Efterdi vi have hørt, at nogle, som ere komne fra os, have forvirret eder med Ord og voldt eders Sjæle Uro uden at have nogen Befaling fra os, 25 saa have vi, endrægtigt forsamlede, besluttet at udvælge nogle Mænd og sende dem til eder med vore elskelige Barnabas og Paulus, 26 Mænd, som have vovet deres Liv for vor Herres Jesu Kristi Navn. 27 Vi have derfor sendt Judas og Silas, der ogsaa mundtligt skulle forkynde det samme. 28 Thi det er den Helligaands Beslutning og vor, ingen videre Byrde at paalægge eder uden disse nødvendige Ting: 29 At I skulle afholde eder fra Afgudsofferkød og fra Blod og fra det kvalte og fra Utugt. Naar I holde eder derfra, vil det gaa eder godt. Lever vel!" 30 Saa lod man dem da fare, og de kom ned til Antiokia og forsamlede Mængden og overgave Brevet. 31 Men da de læste det, bleve de glade over Trøsten. 32 Og Judas og Silas, som ogsaa selv vare Profeter, opmuntrede Brødrene med megen Tale og styrkede dem. 33 Men da de havde opholdt sig der nogen Tid, lode Brødrene dem fare med Fred til dem, som havde udsendt dem. 34 [Men Silas besluttede at blive der.] 35 Men Paulus og Barnabas opholdt sig i Antiokia, hvor de tillige med mange andre lærte og forkyndte Herrens Ord. 36 Men efter nogen Tids Forløb sagde Paulus til Barnabas: „Lader os dog drage tilbage og besøge vore Brødre i hver By, hvor vi have forkyndt Herrens Ord, for at se, hvorledes det gaar dem." 37 Men Barnabas vilde ogsaa tage Johannes, kaldet Markus, med. 38 Men Paulus holdt for, at de ikke skulde tage den med, som havde forladt dem i Pamfylien og ikke havde fulgt med dem

til Arbejdet. 39 Der blev da en heftig Strid, saa at de skiltes fra hverandre, og Barnabas tog Markus med sig og sejlede til Kypern. 40 Men Paulus udvalgte Silas og drog ud, anbefalet af Brødrene til Herrens Naade. 41 Men han rejste omkring i Syrien og Kilikien og styrkede Menighederne.

16 Og han kom til Derbe og Lystra, og se, der var der en Discipel ved Navn Timotheus, Søn af en troende Jødinde og en græsk Fader. 2 Han havde godt Vidnesbyrd af Brødrene i Lystra og Ikonium. 3 Ham vilde Paulus have til at drage med sig, og han tog og omskar ham for Jødernes Skyld, som vare paa disse Steder; thi de vidste alle, at hans Fader var en Græker. 4 Men alt som de droge igennem Byerne, overgave de dem de Bestemmelser at holde, som vare vedtagne af Apostlene og de Ældste i Jerusalem. 5 Saa styrkedes Menighederne i Troen og voksede i Antal hver Dag. 6 Men de droge igennem Frygien og det galatiske Land, da de af den Helligaand vare blevne forhindrede i at tale Ordet i Asien. 7 Da de nu kom hen imod Mysien, forsøgte de at drage til Bithynien; og Jesu Aand tilstedte dem det ikke. 8 De droge da Mysien forbi og kom ned til Troas. 9 Og et Syn viste sig om Natten for Paulus: En makedonisk Mand stod der og bad ham og sagde: „Kom over til Makedonien og hjælp os!" 10 Men da han havde set dette Syn, ønskede vi straks at drage over til Makedonien; thi vi sluttede, at Gud havde kaldt os derhen til at forkynde Evangeliet for dem. 11 Vi sejlede da ud fra Troas og styrede lige til Samothrake og den næste Dag til Neapolis 12 og derfra til Filippi, hvilken er den første By i den Del af Makedonien, en Koloni. I denne By opholdt vi os nogle Dage. 13 Og paa Sabbatsdagen gik vi uden for Porten ved en Flod, hvor vi mente, at der var et Bedested, og vi satte os og talte til de Kvinder, som kom sammen. 14 Og en Kvinde ved Navn Lydia, en Purpurkræmmerske fra Byen Thyatira, en Kvinde, som frygtede Gud, hørte til, og hendes Hjerte oplod Herren til at give Agt paa det, som blev talt af Paulus. 15 Men da hun og hendes Hus var blevet døbt, bad hun og sagde: „Dersom I agte mig for at være Herren tro, da kommer ind i mit Hus og bliver der!" Og hun nødte os. 16 Men det skete, da vi gik til Bedestedet, at en Pige mødte os, som havde en Spaadomsaand og skaffede sine Herrer megen Vinding ved at spaa. 17 Hun fulgte efter Paulus og os, raabte og sagde: „Disse Mennesker ere den højeste Guds Tjenere, som forkynde eder Frelsens Vej." 18 Og dette gjorde hun i mange Dage. Men Paulus blev fortrydelig derover, og han vendte sig og sagde til Aanden: „Jeg byder dig i Jesu Kristi Navn at fare ud af hende." Og den for ud i den samme Stund. 19 Men da hendes Herrer saa, at deres Haab om Vinding var forsvundet, grebe de Paulus og Silas og slæbte dem hen paa Torvet for Øvrigheden. 20 Og de førte dem til Høvedsmændene og sagde: „Disse Mennesker, som ere Jøder, forvirre aldeles vor By, 21 og de forkynde Skikke, som det ikke er tilladt os, der ere Romere, at antage eller øve." 22 Og Mængden rejste sig imod dem, og Høvedsmændene lode Klæderne rive af dem og befalede at piske dem. 23 Og da de havde givet dem mange Slag, kastede de dem i Fængsel og befalede Fangevogteren at holde dem sikkert bevogtede. 24 Da han havde faaet saadan Befaling, kastede han dem i det inderste Fængsel og sluttede deres Fødder i Blokken. 25 Men ved Midnat bade Paulus og Silas og sang Lovsange til Gud; og Fangerne lyttede paa dem. 26 Men pludseligt kom der et stort Jordskælv, saa at Fængselets Grundvolde rystede, og straks aabnedes alle Dørene, og alles Lænker løstes. 27 Men Fangevogteren for op af Søvne, og da han saa Fængselets Døre aabne, drog han et Sværd og vilde dræbe sig selv, da han mente, at Fangerne vare flygtede. 28 Men Paulus raabte med høj Røst og sagde: „Gør ikke dig selv noget ondt; thi vi ere her alle." 29 Men han forlangte Lys og sprang ind og faldt skælvende ned for Paulus og Silas. 30 Og han førte dem udenfor og sagde: „Herrer! hvad skal jeg gøre, for at jeg kan blive frelst?" 31 Men de sagde: „Tro paa den Herre Jesus Kristus, saa skal du blive frelst, du og dit Hus." 32 Og de talte Herrens Ord til ham og til alle dem, som vare i hans Hus. 33 Og han tog dem til sig i den samme Stund om Natten og aftoede deres Saar; og han selv og alle hans bleve straks døbte. 34 Og han førte dem op i sit Hus og satte et Bord for dem og frydede sig over, at han med hele sit Hus var kommen til Troen paa Gud. 35 Men da det var blevet Dag, sendte Høvedsmændene Bysvendene hen og sagde: „Løslad de Mænd!" 36 Men Fangevogteren meldte Paulus disse Ord: „Høvedsmændene have sendt Bud, at I skulle løslades; saa drager nu ud og gaar bort med Fred!" 37 Men Paulus sagde til dem: „De have ladet os piske offentligt og uden Dom, os, som dog ere romerske Mænd, og kastet os i Fængsel, og nu

jage de os hemmeligt bort! Nej, lad dem selv komme og føre os ud!" 38 Men Bysvendene meldte disse Ord til Høvedsmændene; og de bleve bange, da de hørte, at de vare Romere. 39 Og de kom og gave dem gode Ord, og de førte dem ud og bade dem at drage bort fra Byen. 40 Og de gik ud af Fængselet og gik ind til Lydia; og da de havde set Brødrene, formanede de dem og droge bort.

17 Men de rejste igennem Amfipolis og Apollonia og kom til Thessalonika, hvor Jøderne havde en Synagoge. 2 Og efter sin Sædvane gik Paulus ind til dem, og paa tre Sabbater samtalte han med dem ud fra Skrifterne, 3 idet han udlagde og forklarede, at Kristus maatte lide og opstaa fra de døde, og han sagde: „Denne Jesus, som jeg forkynder eder, han er Kristus." 4 Og nogle af dem bleve overbeviste og sluttede sig til Paulus og Silas, og tillige en stor Mængde af de gudfrygtige Grækere og ikke faa af de fornemste Kvinder. 5 Men Jøderne bleve nidkære og toge med sig nogle slette Mennesker af Lediggængerne paa Torvet, rejste et Opløb og oprørte Byen; og de stormede Jasons Hus og søgte efter dem for at føre dem ud til Folket. 6 Men da de ikke fandt dem, trak de Jason og nogle Brødre for Byens Øvrighed og raabte: „Disse, som have bragt hele Verden i Oprør, ere ogsaa komne hid; 7 dem har Jason taget ind til sig; og alle disse handle imod Kejserens Befalinger og sige, at en anden er Konge, nemlig Jesus." 8 Og de satte Skræk i Mængden og Byens Øvrighed, som hørte det. 9 Og denne lod Jason og de andre stille Borgen og løslod dem. 10 Men Brødrene sendte straks om Natten baade Paulus og Silas bort til Berøa; og da de vare komne dertil, gik de ind i Jødernes Synagoge. 11 Men disse vare mere velsindede end de i Thessalonika, de modtoge Ordet med al Redebonhed og ransagede daglig Skrifterne, om disse Ting forholdt sig saaledes. 12 Saa troede da mange af dem og ikke faa af de fornemme græske Kvinder og Mænd. 13 Men da Jøderne i Thessalonika fik at vide, at Guds Ord blev forkyndt af Paulus ogsaa i Berøa, kom de og vakte ogsaa der Røre og Bevægelse iblandt Skarerne. 14 Men da sendte Brødrene straks Paulus bort, for at han skulde drage til Havet; men baade Silas og Timotheus bleve der tilbage. 15 Og de, som ledsagede Paulus, førte ham lige til Athen; og efter at have faaet det Bud med til Silas og Timotheus, at de snarest muligt skulde komme til ham, droge de bort. 16 Medens nu Paulus ventede paa dem i Athen, harmedes hans Aand i ham, da han saa, at Byen var fuld af Afgudsbilleder. 17 Derfor talte han i Synagogen med Jøderne og de gudfrygtige og paa Torvet hver Dag til dem, som han traf paa. 18 Men ogsaa nogle af de epikuræiske og stoiske Filosoffer indlode sig i Ordstrid med ham; og nogle sagde: „Hvad vil denne Ordgyder sige?" men andre: „Han synes at være en Forkynder af fremmede Guddomme;" fordi han forkyndte Evangeliet om Jesus og Opstandelsen. 19 Og de toge ham og førte ham op paa Areopagus og sagde: „Kunne vi faa at vide, hvad dette er for en ny Lære, som du taler om? 20 Thi du bringer os nogle fremmede Ting for Øren; derfor ville vi vide, hvad dette skal betyde." 21 Men alle Athenienserne og de fremmede, som opholdt sig der, gave sig ikke Stunder til andet end at fortælle eller høre nyt. 22 Men Paulus stod frem midt paa Areopagus og sagde: „I atheniensiske Mænd! jeg ser, at I i alle Maader ere omhyggelige for eders Gudsdyrkelse. 23 Thi da jeg gik omkring og betragtede eders Helligdomme, fandt jeg ogsaa et Alter, paa hvilket der var skrevet: „For en ukendt Gud." Det, som I saaledes dyrke uden at kende det, det forkynder jeg eder. 24 Gud, som har gjort Verden og alle Ting, som ere i den, han, som er Himmelens og Jordens Herre, bor ikke i Templer, gjorte med Hænder, 25 han tjenes ikke heller af Menneskers Hænder som en, der trænger til noget, efterdi han selv giver alle Liv og Aande og alle Ting. 26 Og han har gjort, at hvert Folk iblandt Mennesker bor ud af eet Blod paa hele Jordens Flade, idet han fastsatte bestemte Tider og Grænserne for deres Bolig, 27 for at de skulde søge Gud, om de dog kunde føle sig frem og finde ham, skønt han er ikke langt fra hver enkelt af os; 28 thi i ham leve og røres og ere vi, som ogsaa nogle af eders Digtere have sagt: Vi ere jo ogsaa hans Slægt. 29 Efterdi vi da ere Guds Slægt, bør vi ikke mene, at Guddommen er lig Guld eller Sølv eller Sten, formet ved Menneskers Kunst og Opfindsomhed. 30 Efter at Gud altsaa har baaret over med disse Vankundighedens Tider, byder han nu Menneskene, at de alle og alle Vegne skulle omvende sig. 31 Thi han har fastsat en Dag, paa hvilken han vil dømme Jorderige med Retfærdighed ved en Mand, som han har beskikket dertil, og dette har han bevist for alle ved at oprejse ham fra de døde." 32 Men da de hørte om de dødes Opstandelse, spottede nogle; men

andre sagde: „Vi ville atter høre dig om dette." 33 Saaledes gik Paulus ud fra dem. 34 Men nogle Mænd holdt sig til ham og troede; iblandt hvilke ogsaa var Areopagiten Dionysius og en Kvinde ved Navn Damaris og andre med dem.

18 Derefter forlod Paulus Athen og kom til Korinth. 2 Der traf han en Jøde ved Navn Akvila, født i Pontus, som nylig var kommen fra Italien med sin Hustru Priskilla, fordi Klaudius havde befalet, at alle Jøderne skulde forlade Rom. Til disse gik han. 3 Og efterdi han øvede det samme Haandværk, blev han hos dem og arbejdede; thi de vare Teltmagere af Haandværk. 4 Men han holdt Samtaler i Synagogen paa hver Sabbat og overbeviste Jøder og Grækere. 5 Men da Silas og Timotheus kom ned fra Makedonien, var Paulus helt optagen af at tale og vidnede for Jøderne, at Jesus er Kristus. 6 Men da de stode imod og spottede, rystede han Støvet af sine Klæder og sagde til dem: „Eders Blod komme over eders Hoved! Jeg er ren; herefter vil jeg gaa til Hedningerne." 7 Og han gik bort derfra og gik ind til en Mand ved Navn Justus, som frygtede Gud, og hvis Hus laa ved Siden af Synagogen. 8 Men Synagogeforstanderen Krispus troede paa Herren tillige med hele sit Hus, og mange af Korinthierne, som hørte til, troede og bleve døbte. 9 Men Herren sagde til Paulus i et Syn om Natten: „Frygt ikke, men tal og ti ikke, 10 eftersom jeg er med dig, og ingen skal lægge Haand paa dig for at gøre dig noget ondt; thi jeg har et talrigt Folk i denne By." 11 Og han slog sig ned der et Aar og seks Maaneder og lærte Guds Ord iblandt dem. 12 Men medens Gallio var Statholder i Akaja, stode Jøderne endrægtigt op imod Paulus og førte ham for Domstolen og sagde: 13 „Denne overtaler Folk til en Gudsdyrkelse imod Loven." 14 Og da Paulus vilde oplade Munden, sagde Gallio til Jøderne: „Dersom det var nogen Uret eller Misgerning, I Jøder! vilde jeg, som billigt var, taalmodigt høre paa eder. 15 Men er det Stridsspørgsmaal om Lære og Navne og om den Lov, som I have, da ser selv dertil; thi jeg vil ikke være Dommer over disse Ting." 16 Og han drev dem bort fra Domstolen. 17 Men alle grebe Synagogeforstanderen Sosthenes og sloge ham lige for Domstolen; og Gallio brød sig ikke om noget af dette. 18 Men Paulus blev der endnu i mange Dage; derefter tog han Afsked med Brødrene og sejlede bort til Syrien og med ham Priskilla og Akvila, efter at han havde ladet sit Haar klippe af i Kenkreæ; thi han havde et Løfte paa sig. 19 Men de kom til Efesus; og der lod han hine blive tilbage; men han selv gik ind i Synagogen og samtalede med Jøderne. 20 Men da de bade ham om at blive i længere Tid, samtykkede han ikke; 21 men han tog Afsked og sagde: „[Jeg maa endelig holde denne forestaaende Højtid i Jerusalem; men] jeg vil atter vende tilbage til eder, om Gud vil." Og han sejlede ud fra Efesus 22 og landede i Kæsarea, drog op og hilste paa Menigheden og drog saa ned til Antiokia. 23 Og da han havde opholdt sig der nogen Tid, drog han bort og rejste fra Sted til Sted igennem det galatiske Land og Frygien og styrkede alle Disciplene. 24 Men en Jøde ved Navn Apollos, født i Aleksandria, en veltalende Mand, som var stærk i Skrifterne, kom til Efesus. 25 Denne var undervist om Herrens Vej, og brændende i Aanden talte og lærte han grundigt om Jesus, skønt han kun kendte Johannes's Daab. 26 Og han begyndte at tale frimodigt i Synagogen. Men da Priskilla og Akvila hørte ham, toge de ham til sig og udlagde ham Guds Vej nøjere. 27 Men da han vilde rejse videre til Akaja, skrev Brødrene til Disciplene og opmuntrede dem til at tage imod ham. Da han var kommen derhen, var han ved Guds Naade de troende til megen Nytte; 28 thi han gendrev Jøderne offentligt med stor Kraft og beviste ved Skrifterne, at Jesus er Kristus.

19 Men det skete, medens Apollos var i Korinth, at Paulus efter at være dragen igennem de højereliggende Landsdele kom ned til Efesus 2 og fandt nogle Disciple, og han sagde til dem: „Fik I den Helligaand, da I bleve troende?" Men de sagde til ham: „Vi have ikke engang hørt, at der er en Helligaand." 3 Og han sagde: „Hvortil bleve I da døbte?" Men de sagde: „Til Johannes's Daab." 4 Da sagde Paulus: „Johannes døbte med Omvendelses-Daab, idet han sagde til Folket, at de skulde tro paa den, som kom efter ham, det er paa Jesus." 5 Men da de hørte dette, lode de sig døbe til den Herres Jesu Navn. 6 Og da Paulus lagde Hænderne paa dem, kom den Helligaand over dem, og de talte i Tunger og profeterede. 7 Men de vare i det hele omtrent tolv Mænd. 8 Og han gik ind i Synagogen og vidnede frimodigt i tre Maaneder, idet han holdt Samtaler og overbeviste om det, som hører til Guds Rige. 9 Men da nogle forhærdede sig og strede imod og over

for Mængden talte ilde om Vejen, forlod han dem og skilte Disciplene fra dem og holdt daglig Samtaler i Tyrannus's Skole. **10** Men dette varede i to Aar, saa at alle, som boede i Asien, baade Jøder og Grækere, hørte Herrens Ord. **11** Og Gud gjorde usædvanlige kraftige Gerninger ved Paulus's Hænder, **12** saa at man endog bragte Tørklæder og Bælter fra hans Legeme til de syge, og Sygdommene vege fra dem, og de onde Aander fore ud. **13** Men ogsaa nogle af de omløbende jødiske Besværgere forsøgte at nævne den Herres Jesu Navn over dem, som havde de onde Aander, idet de sagde: „Jeg besværger eder ved den Jesus, som Paulus prædiker." **14** Men de, som gjorde dette, vare syv Sønner af Skeuas, en jødisk Ypperstepræst. **15** Men den onde Aand svarede og sagde til dem: „Jesus kender jeg, og om Paulus ved jeg; men I, hvem ere I?" **16** Og det Menneske, i hvem den onde Aand var, sprang ind paa dem og overmandede dem begge og fik saadan Magt over dem, at de flygtede nøgne og saarede ud af Huset. **17** Men dette blev vitterligt for alle dem, som boede i Efesus, baade Jøder og Grækere; og der faldt en Frygt over dem alle, og den Herres Jesu Navn blev ophøjet, **18** og mange af dem, som vare blevne troende, kom og bekendte og fortalte om deres Gerninger. **19** Men mange af dem, som havde drevet Trolddom, bare deres Bøger sammen og opbrændte dem for alles Øjne; og man beregnede deres Værdi og fandt dem halvtredsindstyve Tusinde Sølvpenge værd. **20** Saa kraftigt voksede Herrens Ord og fik Magt. **21** Men da dette var fuldbragt, satte Paulus sig for i Aanden, at han vilde rejse igennem Makedonien og Akaja og saa drage til Jerusalem, og han sagde: „Efter at jeg har været der, bør jeg ogsaa se Rom." **22** Og han sendte to af dem, som gik ham til Haande, Timotheus og Erastus, til Makedonien; men selv blev han nogen Tid i Asien. **23** Men paa den Tid opstod der et ikke lidet Oprør i Anledning af Vejen. **24** Thi en Sølvsmed ved Navn Demetrius gjorde Artemistempler af Sølv og skaffede Kunstnerne ikke ringe Fortjeneste. **25** Disse samlede han tillige med de med saadanne Ting sysselsatte Arbejdere og sagde: „I Mænd! I vide, at vi have vort Udkomme af dette Arbejde. **26** Og I se og høre, at ikke alene i Efesus, men næsten i hele Asien har denne Paulus ved sin Overtalelse vildledt en stor Mængde, idet han siger, at de ikke ere Guder, de, som gøres med Hænder. **27** Men der er ikke alene Fare for, at denne vor Haandtering skal komme i Foragt, men ogsaa for, at den store Gudinde Artemis's Helligdom skal blive agtet for intet, og at den Gudindes Majestæt, hvem hele Asien og Jorderige dyrker, skal blive krænket." **28** Men da de hørte dette, bleve de fulde af Vrede og raabte og sagde: „Stor er Efesiernes Artemis!" **29** Og Byen kom i fuldt Oprør, og de stormede endrægtigt til Teatret og reve Makedonierne Kajus og Aristarkus, Paulus's Rejsefæller, med sig. **30** Men da Paulus vilde gaa ind iblandt Folkemængden, tilstedte Disciplene ham det ikke. **31** Men ogsaa nogle af Asiarkerne, som vare hans Venner, sendte Bud til ham og formanede ham til ikke at vove sig hen til Teatret. **32** Da skrege nogle eet, andre et andet; thi Forsamlingen var i Forvirring, og de fleste vidste ikke, af hvad Aarsag de vare komne sammen. **33** Men de trak Aleksander, hvem Jøderne skøde frem, ud af Skaren; men Aleksander slog til Lyd med Haanden og vilde holde en Forsvarstale til Folket. **34** Men da de fik at vide, at han var en Jøde, raabte de alle med een Røst i omtrent to Timer: „Stor er Efesiernes Artemis!" **35** Men Byskriveren fik Skaren beroliget og sagde: „I Mænd i Efesus! hvilket Menneske er der vel, som ikke ved, at Efesiernes By er Tempelværge for den store Artemis og det himmelfaldne Billede? **36** Naar altsaa dette er uimodsigeligt, bør I være rolige og ikke foretage eder noget fremfusende. **37** Thi I have ført disse Mænd hid, som hverken ere Tempelranere eller bespotte eders Gudinde. **38** Dersom nu Demetrius og hans Kunstnere have Klage imod nogen, da holdes der Tingdage, og der er Statholdere; lad dem kalde hinanden for Retten! **39** Men have I noget Forlangende om andre Sager, saa vil det blive afgjort i den lovlige Forsamling. **40** Vi staa jo endog i Fare for at anklages for Oprør for, hvad der i Dag er sket, da der ingen Aarsag er dertil; herfor, for dette Opløb, ville vi ikke kunne gøre Regnskab." **41** Og da han havde sagt dette, lod han Forsamlingen fare.

20 Men efter at dette Røre var stillet, lod Paulus Disciplene hente og formanede dem, tog Afsked og begav sig derfra for at rejse til Makedonien. **2** Og da han var dragen igennem disse Egne og havde formanet dem med megen Tale, kom han til Grækenland. **3** Der tilbragte han tre Maaneder, og da Jøderne havde Anslag for imod ham, just som han skulde til at sejle til Syrien, blev han til Sinds at vende tilbage igennem Makedonien. **4** Men Pyrrus's Søn Sopater fra Berøa og af Thessalonikerne Aristarkus og Sekundus og Kajus

fra Derbe og Timotheus og af Asiaterne Tykikus og Trofimus fulgte med ham til Asien. **5** Disse droge forud og biede paa os i Troas; **6** men vi sejlede efter de usyrede Brøds Dage ud fra Filippi og kom fem Dage efter til dem i Troas, hvor vi tilbragte syv Dage. **7** Men paa den første Dag i Ugen, da vi vare forsamlede for at bryde Brødet, samtalede Paulus med dem, da han den næste Dag vilde rejse derfra, og han blev ved med at tale indtil Midnat. **8** Men der var mange Lamper i Salen ovenpaa, hvor vi vare samlede. **9** Og der sad i Vinduet en ung Mand ved Navn Eutykus; han faldt i en dyb Søvn, da Paulus fortsatte Samtalen saa længe, og overvældet af Søvnen styrtede han ned fra det tredje Stokværk og blev tagen død op. **10** Men Paulus gik ned og kastede sig over ham og omfavnede ham og sagde: „Larmer ikke; thi hans Sjæl er i ham." **11** Men han gik op igen og brød Brødet og nød deraf og talte endnu længe med dem indtil Dagningen, og dermed drog han bort. **12** Men de bragte det unge Menneske levende op og vare ikke lidet trøstede. **13** Men vi gik forud til Skibet og sejlede til Assus og skulde derfra tage Paulus med; thi saaledes havde han bestemt det, da han selv vilde gaa til Fods. **14** Da han nu stødte til os i Assus, toge vi ham om Bord og kom til Mitylene. **15** Og vi sejlede derfra og kom den næste Dag lige ud for Kios; Dagen derpaa lagde vi til ved Samos og kom næste Dag til Milet. **16** Thi Paulus havde besluttet at sejle Efesus forbi, for at det ikke skulde hændes, at han blev opholdt i Asien; thi han hastede for at komme til Jerusalem paa Pinsedagen, om det var ham muligt. **17** Men fra Milet sendte han Bud til Efesus og lod Menighedens Ældste kalde til sig. **18** Og da de kom til ham, sagde han til dem: „I vide, hvorledes jeg færdedes iblandt eder den hele Tid igennem fra den første Dag, jeg kom til Asien, **19** idet jeg tjente Herren i al Ydmyghed og under Taarer og Prøvelser, som timedes mig ved Jødernes Efterstræbelser; **20** hvorledes jeg ikke har unddraget mig fra at forkynde eder noget som helst af det, som kunde være til Gavn, og at lære eder offentligt og i Husene, **21** idet jeg vidnede baade for Jøder og Grækere om Omvendelsen til Gud og Troen paa vor Herre Jesus Kristus. **22** Og nu se, bunden af Aanden drager jeg til Jerusalem uden at vide, hvad der skal møde mig, **23** kun, at den Helligaand i hver By vidner for mig og siger, at Lænker og Trængsler vente mig. **24** Men jeg agter ikke mit Liv noget værd for mig selv, for at jeg kan fuldende mit Løb og den Tjeneste, som jeg har faaet af den Herre Jesus, at vidne om Guds Naades Evangelium. **25** Og nu se, jeg ved, at I ikke mere skulle se mit Ansigt, alle I, iblandt hvem jeg gik om og prædikede Riget. **26** Derfor vidner jeg for eder paa denne Dag, at jeg er ren for alles Blod; **27** thi jeg unddrog mig ikke fra at forkynde eder hele Guds Raad. **28** Saa giver Agt paa eder selv og den hele Hjord, i hvilken den Helligaand satte eder som Tilsynsmænd, til at vogte Guds Menighed, som han erhvervede sig med sit eget Blod. **29** Jeg ved, at der efter min Bortgang skal komme svare Ulve ind iblandt eder, som ikke ville spare Hjorden. **30** Og af eders egen Midte skal der opstaa Mænd, som skulle tale forvendte Ting for at drage Disciplene efter sig. **31** Derfor vaager og kommer i Hu, at jeg har ikke ophørt i tre Aar, Nat og Dag, at paaminde hver enkelt med Taarer. **32** Og nu overgiver jeg eder til Gud og hans Naades Ord, som formaar at opbygge eder og at give eder Arven iblandt alle de helligede. **33** Jeg har ikke begæret nogens Sølv eller Guld eller Klædebon. **34** I vide selv, at disse Hænder have tjent for mine Fornødenheder og for dem, som vare med mig. **35** Jeg viste eder i alle Ting, at saaledes bør vi arbejde og tage os af de skrøbelige og ihukomme den Herres Jesu Ord, at han selv har sagt: „Det er saligere at give end at tage." **36** Og da han havde sagt dette, faldt han paa sine Knæ og bad med dem alle. **37** Og de brast alle i heftig Graad, og de faldt Paulus om Halsen og kyssede ham. **38** Og mest smertede dem det Ord, han havde sagt, at de ikke mere skulde se hans Ansigt. Saa ledsagede de ham til Skibet.

21 Men da vi havde revet os løs fra dem og vare afsejlede, droge vi lige til Kos, og den næste Dag til Rodus og derfra til Patara. **2** Og da vi fandt et Skib, som skulde gaa lige til Fønikien, gik vi om Bord og afsejlede. **3** Men da vi havde faaet Kypern i Sigte og vare komne den forbi til venstre for os, sejlede vi til Syrien og landede i Tyrus; thi der skulde Skibet losse sin Ladning. **4** Og vi opsøgte Disciplene og bleve der syv Dage; disse sagde ved Aanden til Paulus, at han ikke skulde drage op til Jerusalem. **5** Men da vi havde tilendebragt disse Dage, droge vi derfra og rejste videre, idet de alle, med Hustruer og Børn, ledsagede os uden for Byen; og efter at have knælet paa Strandbredden og holdt Bøn **6** toge vi Afsked med hverandre; og vi gik om Bord i Skibet, men de

vendte tilbage til deres Hjem. 7 Men vi fuldendte
Sejladsen og kom fra Tyrus til Ptolemais, og vi hilste
paa Brødrene og bleve een Dag hos dem. 8 Og den
følgende Dag droge vi derfra og kom til Kæsarea, og
vi gik ind i Evangelisten Filips Hus, han, som var en af
de syv, og bleve hos ham. 9 Men denne havde fire
ugifte Døtre, som profeterede. 10 Men da vi bleve der
flere Dage, kom der en Profet ned fra Judæa ved Navn
Agabus. 11 Og han kom til os og tog Paulus's Bælte og
bandt sine egne Fødder og Hænder og sagde: „Dette
siger den Helligaand: Den Mand, hvem dette Bælte
tilhører, skulle Jøderne binde saaledes i Jerusalem og
overgive i Hedningers Hænder." 12 Men da vi hørte
dette, bade saavel vi som de der paa Stedet ham om
ikke at drage op til Jerusalem. 13 Da svarede Paulus:
„Hvad gøre I, at I græde og gøre mit Hjerte modløst?
thi jeg er rede til ikke alene at bindes, men ogsaa at
dø i Jerusalem for den Herres Jesu Navns Skyld." 14
Da han nu ikke vilde lade sig overtale, bleve vi stille
og sagde: „Herrens Villie ske!" 15 Men efter disse
Dage gjorde vi os rede og droge op til Jerusalem. 16
Og ogsaa nogle af Disciplene fra Kæsarea rejste med
os og bragte os til Mnason, en Mand fra Kypern, en
gammel Discipel, hos hvem vi skulde have Herberge.
17 Da vi nu kom til Jerusalem, modtoge Brødrene os
med Glæde. 18 Og Dagen efter gik Paulus ind med
os til Jakob, og alle de Ældste kom derhen. 19 Og
da han havde hilst paa dem, fortalte han Stykke for
Stykke, hvad Gud havde gjort iblandt Hedningerne
ved hans Tjeneste. 20 Men da de hørte dette, priste
de Gud, og de sagde til ham: „Broder! du ser, hvor
mange Tusinder der er af Jøderne, som have antaget
Troen, og de ere alle nidkære for Loven. 21 Men
de have hørt om dig, at du lærer alle Jøderne ude
iblandt Hedningerne at falde fra Moses og siger, at
de ikke skulle omskære Børnene, ej heller vandre
efter Skikkene. 22 Hvad er der da at gøre? Der maa
sikkert komme mange Mennesker sammen; thi de
ville faa at høre, at du er kommen. 23 Gør derfor
dette, som vi sige dig: Vi have her fire Mænd, som
have et Løfte paa sig. 24 Tag dem med dig, og rens dig
sammen med dem, og gør Omkostningen for dem,
for at de kunne lade deres Hoved rage; saa ville alle
erkende, at det, som de have hørt om dig, ikke har
noget paa sig, men at du ogsaa selv vandrer saaledes,
at du holder Loven. 25 Men om de Hedninger, som
ere blevne troende, have vi udsendt en Skrivelse
med den Afgørelse, at de intet saadant skulle holde,
men kun vogte sig for Afgudsofferkød og Blod og det
kvalte og Utugt." 26 Da tog Paulus Mændene med
sig næste Dag, og efter at have renset sig sammen
med dem gik han ind i Helligdommen og anmeldte
Renselsesdagenes Udløb, da Offeret blev bragt for
hver enkelt af dem. 27 Men da de syv Dage næsten
vare til Ende, satte Jøderne fra Asien, som havde
set ham i Helligdommen, hele Mængden i Oprør og
lagde Haand paa ham 28 og raabte: „I israelitiske
Mænd, kommer til Hjælp! Denne er det Menneske,
som alle Vegne lærer alle imod Folket og Loven og
dette Sted; og tilmed har han ogsaa ført Grækere ind i
Helligdommen og gjort dette hellige Sted urent; " 29
de havde nemlig i Forvejen set Efesieren Trofimus i
Staden sammen med ham, og ham mente de, at Paulus
havde ført ind i Helligdommen. 30 Og hele Staden
kom i Bevægelse, og Folket stimlede sammen; og de
grebe Paulus og slæbte ham uden for Helligdommen,
og straks bleve Dørene lukkede. 31 Og da de søgte at
slaa ham ihjel, gik der Melding op til Krigsøversten
for Vagtafdelingen, at hele Jerusalem var i Oprør. 32
Han tog straks Stridsmænd og Høvedsmænd med sig
og ilede ned imod dem. Men da de saa Krigsøversten
og Stridsmændene, holdt de op at slaa Paulus. 33 Da
traadte Krigsøversten til, greb ham og befalede, at
han skulde bindes med to Lænker, og han spurgte,
hvem han var, og hvad han havde gjort. 34 Da raabte
nogle i Skaren eet, andre et andet til ham; men da han
ikke kunde faa noget paalideligt at vide paa Grund af
Larmen, befalede han at føre ham ind i Borgen. 35
Men da han kom paa Trappen, gik det saaledes, at han
maatte bæres af Stridsmændene paa Grund af Skarens
Voldsomhed; 36 thi Folkemængden fulgte efter og
raabte: „Bort med ham!" 37 Og da Paulus var ved at
blive ført ind i Borgen, siger han til Krigsøversten: „Er
det mig tilladt at sige noget til dig?" Men han sagde:
„Forstaar du Græsk? 38 Er du da ikke den Ægypter,
som for nogen Tid siden gjorde Oprør og førte de
fire Tusinde Stimænd ud i Ørkenen?" 39 Men Paulus
sagde: „Jeg er en jødisk Mand fra Tarsus, Borger i en
ikke ubekendt By i Kilikien. Men jeg beder dig, tilsted
mig at tale til Folket!" 40 Og da han tilstedte det, stod
Paulus frem paa Trappen og slog til Lyd med Haanden
for Folket. Men da der var blevet dyb Tavshed, tiltalte
han dem i det hebraiske Sprog og sagde:

22 „I Mænd, Brødre og Fædre! hører nu mit Forsvar over for eder!" **2** Men da de hørte, at han talte til dem i det hebraiske Sprog, holdt de sig end mere stille. Og han siger: **3** „Jeg er en jødisk Mand, født i Tarsus i Kilikien, men opfostret i denne Stad, oplært ved Gamaliels Fødder efter vor Fædrenelovs Strenghed og nidkær for Gud, ligesom I alle ere i Dag. **4** Og jeg forfulgte denne Vej indtil Døden, idet jeg lagde baade Mænd og Kvinder i Lænker og overgav dem til Fængsler, **5** som ogsaa Ypperstepræsten vidner med mig og hele Ældsteraadet, fra hvem jeg endog fik Breve med til Brødrene i Damaskus og rejste derhen for ogsaa at føre dem, som vare der, bundne til Jerusalem, for at de maatte blive straffede. **6** Men det skete, da jeg var undervejs og nærmede mig til Damaskus, at ved Middag et stærkt Lys fra Himmelen pludseligt omstraalede mig. **7** Og jeg faldt til Jorden og hørte en Røst, som sagde til mig: Saul! Saul! hvorfor forfølger du mig? **8** Men jeg svarede: Hvem er du, Herre? Og han sagde til mig: Jeg er Jesus af Nazareth, som du forfølger. **9** Men de, som vare med mig, saa vel Lyset, men hørte ikke hans Røst, som talte til mig. **10** Men jeg sagde: Hvad skal jeg gøre, Herre? Men Herren sagde til mig: Staa op og gaa til Damaskus; og der skal der blive talt til dig om alt, hvad der er bestemt, at du skal gøre. **11** Men da jeg havde mistet Synet ved Glansen af hint Lys, blev jeg ledet ved Haanden af dem, som vare med mig, og kom saaledes ind i Damaskus. **12** Men en vis Ananias, en Mand, gudfrygtig efter Loven, som havde godt Vidnesbyrd af alle Jøderne, som boede der, **13** kom til mig og stod for mig og sagde: Saul, Broder, se op! Og jeg saa op paa ham i samme Stund. **14** Men han sagde: Vore Fædres Gud har udvalgt dig til at kende hans Villie og se den retfærdige og høre en Røst af hans Mund. **15** Thi du skal være ham et Vidne for alle Mennesker om de Ting, som du har set og hørt. **16** Og nu, hvorfor tøver du? Staa op, lad dig døbe og dine Synder aftvætte, idet du paakalder hans Navn! **17** Og det skete, da jeg var kommen tilbage til Jerusalem og bad i Helligdommen, at jeg faldt i Henrykkelse **18** og saa ham, idet han sagde til mig: Skynd dig, og gaa hastigt ud af Jerusalem, thi de skulle ikke af dig modtage Vidnesbyrd om mig. **19** Og jeg sagde: Herre! de vide selv, at jeg fængslede og piskede trindt om i Synagogerne dem, som troede paa dig, **20** og da dit Vidne Stefanus's Blod blev udgydt, stod ogsaa jeg hos og havde Behag deri og vogtede paa deres Klæder, som sloge ham ihjel. **21** Og han sagde til mig: Drag ud; thi jeg vil sende dig langt bort til Hedninger." **22** Men de hørte paa ham indtil dette Ord, da opløftede de deres Røst og sagde: „Bort fra Jorden med en saadan! thi han bør ikke leve." **23** Men da de skrege og reve Klæderne af sig og kastede Støv op i Luften, **24** befalede Krigsøversten, at han skulde føres ind i Borgen, og sagde, at man med Hudstrygning skulde forhøre ham, for at han kunde faa at vide, af hvad Aarsag de saaledes raabte imod ham. **25** Men da de havde udstrakt ham for Svøberne, sagde Paulus til den hosstaaende Høvedsmand: „Er det eder tilladt at hudstryge en romersk Mand, og det uden Dom?" **26** Men da Høvedsmanden hørte dette, gik han til Krigsøversten og meldte ham det og sagde: „Hvad er det, du er ved at gøre? denne Mand er jo en Romer." **27** Men Krigsøversten gik hen og sagde til ham: „Sig mig, er du en Romer?" Han sagde: „Ja." **28** Og Krigsøversten svarede: „Jeg har købt mig denne Borgerret for en stor Sum." Men Paulus sagde: „Jeg er endog født dertil." **29** Da trak de, som skulde til at forhøre ham, sig straks tilbage fra ham. Og da Krigsøversten fik at vide, at han var en Romer, blev ogsaa han bange, fordi han havde bundet ham. **30** Men den næste Dag, da han vilde have noget paalideligt at vide om, hvad han anklagedes for af Jøderne, løste han ham og befalede, at Ypperstepræsterne og hele Raadet skulde komme sammen, og han førte Paulus ned og stillede ham for dem.

23 Da saa Paulus fast paa Raadet og sagde: „I Mænd, Brødre! jeg har med al god Samvittighed vandret for Gud indtil denne Dag." **2** Men Ypperstepræsten Ananias befalede dem, som stode hos ham, at slaa ham paa Munden. **3** Da sagde Paulus til ham: „Gud skal slaa dig, du kalkede Væg! Og du sidder for at dømme mig efter Loven, og tvært imod Loven befaler du, at jeg skal slaas." **4** Men de, som stode hos, sagde: „Udskælder du Guds Ypperstepræst?" **5** Og Paulus sagde: „Brødre! jeg vidste ikke, at han er Ypperstepræst; thi der er skrevet: En Fyrste i dit Folk maa du ikke tale ondt imod." **6** Men da Paulus vidste, at den ene Del bestod af Saddukæere, men den anden af Farisæere, raabte han i Raadet: „I Mænd, Brødre! jeg er en Farisæer, Søn af Farisæere, for Haab og for dødes Opstandelse er det, jeg dømmes." **7** Men da han udtalte dette, opkom

der Splid imellem Farisæerne og Saddukæerne, og Mængden blev uenig. 8 Thi Saddukæerne sige, at der ingen Opstandelse er, ej heller nogen Engel eller Aand; men Farisæerne hævde begge Dele. 9 Men der opstod en stærk Raaben; og nogle af de skriftkloge af Farisæernes Parti stode op, strede heftigt og sagde: „Vi finde intet ondt hos dette Menneske; men hvad om en Aand eller en Engel har talt til ham!" 10 Men da der blev stærk Splid, frygtede Krigsøversten, at Paulus skulde blive sønderslidt af dem, og befalede Krigsfolket at gaa ned og rive ham ud fra dem og føre ham ind i Borgen. 11 Men Natten derefter stod Herren for ham og sagde: „Vær frimodig, thi ligesom du har vidnet om mig i Jerusalem, saaledes skal du ogsaa vidne i Rom." 12 Men da det var blevet Dag, sloge Jøderne sig sammen og forpligtede sig under Forbandelser til hverken at spise eller drikke, førend de havde slaaet Paulus ihjel. 13 Og de, som havde indgaaet denne Sammensværgelse, vare flere end fyrretyve i Tal. 14 Disse gik da til Ypperstepræsterne og de Ældste og sagde: „Vi have under Forbandelser forpligtet os til ikke at smage noget, førend vi have slaaet Paulus ihjel. 15 Saa giver nu I tillige med Raadet Krigsøversten Meddelelse, for at han maa føre ham ned til eder, som om I ville undersøge hans Sag nøjere; men vi ere rede til at slaa ham ihjel, førend han kommer derhen." 16 Men Paulus's Søstersøn, som havde hørt om dette Anslag, kom og gik ind i Borgen og fortalte Paulus det. 17 Men Paulus kaldte en af Høvedsmændene til sig og sagde: „Før denne unge Mand hen til Krigsøversten; thi han har noget at melde ham." 18 Da tog han ham og førte ham til Krigsøversten og siger: „Den fangne Paulus kaldte mig og bad mig føre denne unge Mand til dig, da han har noget at tale med dig om." 19 Men Krigsøversten tog ham ved Haanden, gik hen til en Side og spurgte: „Hvad er det, som du har at melde mig?" 20 Men han sagde: „Jøderne have aftalt at bede dig om at lade Paulus føre ned for Raadet i Morgen under Foregivende af at ville have nøjere Underretning om ham. 21 Lad du dig nu ikke overtale af dem; thi mere end fyrretyve Mænd af dem lure paa ham, og de have under Forbandelser forpligtet sig til hverken at spise eller at drikke, førend de have slaaet ham ihjel; og nu ere de rede og vente paa dit Tilsagn." 22 Da lod Krigsøversten det unge Menneske fare og bød ham: „Du skal ingen sige, at du har givet mig dette til Kende." 23 Og han kaldte et Par af Høvedsmændene til sig og sagde: „Gører to Hundrede Stridsmænd rede til at drage til Kæsarea og halvfjerdsindstyve Ryttere og to Hundrede Spydkastere fra den tredje Time i Nat; " 24 og at de skulde bringe Lastdyr for at kunne lade Paulus ride og føre ham sikkert til Landshøvdingen Feliks. 25 Og han skrev et Brev af følgende Indhold: 26 „Klaudius Lysias hilser den mægtigste Landshøvding Feliks. 27 Denne Mand havde Jøderne grebet og vilde have slaaet ham ihjel; men jeg kom til med Krigsfolket og udfriede ham, da jeg erfarede, at han var en Romer. 28 Og da jeg vilde vide Aarsagen, hvorfor de anklagede ham, førte jeg ham ned for deres Raad 29 og fandt ham anklaget i Anledning af nogle Stridsspørgsmaal i deres Lov, men uden nogen Beskyldning, som fortjente Død eller Fængsel. 30 Men da jeg har faaet Underretning om, at der skulde være et hemmeligt Anslag af Jøderne imod Manden, har jeg straks sendt ham til dig efter ogsaa at have befalet Anklagerne at fremføre for dig, hvad de have imod ham." 31 Da toge Stridsmændene Paulus, som det var dem befalet, og førte ham om Natten til Antipatris. 32 Men næste Dag lode de Rytterne drage videre med ham og vendte selv tilbage til Borgen. 33 Da hine nu kom til Kæsarea og havde overgivet Landshøvdingen Brevet, fremstillede de ogsaa Paulus for ham. 34 Men da han havde læst Brevet og spurgt, fra hvilken Provins han var, og havde erfaret, at han var fra Kilikien, sagde han: 35 „Jeg vil forhøre dig, naar ogsaa dine Anklagere komme til Stede." Og han bød, at han skulde holdes bevogtet i Herodes's Borg.

24 Men fem Dage derefter drog Ypperstepræsten Ananias ned med nogle Ældste og en Taler, Tertullus, og disse førte Klage for Landshøvdingen imod Paulus. 2 Da han nu var kaldt ind, begyndte Tertullus at anklage ham og sagde: 3 „At vi ved dig nyde megen Fred, og at Forbedringer i alle Retninger og alle Vegne skaffes dette Folk ved din Omsorg, mægtigste Feliks! det erkende vi med al Taknemmelighed. 4 Men for at jeg ikke skal opholde dig for længe, beder jeg, at du efter din Mildhed vil høre os kortelig. 5 Vi have nemlig fundet, at denne Mand er en Pest og en Oprørsstifter iblandt alle Jøderne hele Verden over, samt er Fører for Nazaræernes Parti, 6 ja, han har endog forsøgt at vanhellige Helligdommen. Vi grebe ham da ogsaa [og vilde have dømt ham efter vor

Lov. 7 Men Krigsøversten Lysias kom til og borttog ham med megen Vold af vore Hænder 8 og bød hans Anklagere komme til dig]. Af ham kan du selv, naar du undersøger det, erfare alt det, hvorfor vi anklage ham." 9 Men ogsaa Jøderne stemmede i med og paastode, at dette forholdt sig saaledes. 10 Og Paulus svarede, da Landshøvdingen gav ham et Vink, at han skulde tale: „Efterdi jeg ved, at du i mange Aar har været Dommer for dette Folk, vil jeg frimodigt forsvare min Sag, 11 da du kan forvisse dig om, at det er ikke mere end tolv Dage, siden jeg kom op for at tilbede i Jerusalem. 12 Og de have ikke fundet mig i Ordveksel med nogen eller i Færd med at vække Folkeopløb, hverken i Helligdommen eller i Synagogerne eller omkring i Staden. 13 Og de kunne ej heller bevise dig det, som de nu anklage mig for. 14 Men dette bekender jeg for dig, at jeg efter den Vej, som de kalde et Parti, tjener vor fædrene Gud saaledes, at jeg tror paa alt det, som staar i Loven, og det, som er skrevet hos Profeterne, 15 og har det Haab til Gud, som ogsaa disse selv forvente, at der skal komme en Opstandelse baade af retfærdige og af uretfærdige. 16 Derfor øver ogsaa jeg mig i altid at have en uskadt Samvittighed for Gud og Menneskene. 17 Men efter flere Aars Forløb er jeg kommen for at bringe Almisser til mit Folk og Ofre, 18 hvad de fandt mig i Færd med, da jeg var bleven renset i Helligdommen, og ikke med Opløb og Larm; men det var nogle Jøder fra Asien, 19 og de burde nu være til Stede hos dig og klage, om de have noget paa mig at sige. 20 Eller lad disse her selv sige, hvad Uret de have fundet hos mig, da jeg stod for Raadet, 21 uden det skulde være dette ene Ord, som jeg raabte, da jeg stod iblandt dem: Jeg dømmes i Dag af eder for dødes Opstandelse." 22 Nu udsatte Feliks Sagen, da han vidste ret god Besked om Vejen, og sagde: „Naar Krigsøversten Lysias kommer herned, vil jeg paakende eders Sag." 23 Og han befalede Høvedsmanden, at han skulde holdes bevogtet, men med Lempelse, og at han ikke maatte forbyde nogen af hans egne at gaa ham til Haande. 24 Men nogle Dage efter kom Feliks med sin Hustru Drusilla, som var en Jødinde, og lod Paulus hente og hørte ham om Troen paa Kristus Jesus. 25 Men da han talte med ham om Retfærdighed og Afholdenhed og den kommende Dom, blev Feliks forfærdet og svarede: „Gaa for denne Gang; men naar jeg faar Tid, vil jeg lade dig kalde til mig." 26 Tillige haabede han ogsaa, at Paulus skulde give ham Penge; derfor lod han ham ogsaa oftere hente og samtalede med ham. 27 Men da to Aar vare forløbne, fik Feliks Porkius Festus til Efterfølger; og da Feliks vilde fortjene sig Tak af Jøderne, lod han Paulus blive tilbage i Lænker.

25 Da Festus nu havde tiltraadt sit Landshøvdingembede, drog han efter tre Dages Forløb fra Kæsarea op til Jerusalem. 2 Da førte Ypperstepræsterne og de fornemste af Jøderne Klage hos ham imod Paulus og henvendte sig til ham, 3 idet de med ondt i Sinde imod Paulus bade ham om at bevise dem den Gunst, at han vilde lade ham hente til Jerusalem; thi de lurede paa at slaa ham ihjel paa Vejen. 4 Da svarede Festus, at Paulus blev holdt bevogtet i Kæsarea, men at han selv snart vilde drage derned. 5 „Lad altsaa, " sagde han, „dem iblandt eder, der have Myndighed dertil, drage med ned og anklage ham, dersom der er noget uskikkeligt ved Manden." 6 Og da han havde opholdt sig hos dem ikke mere end otte eller ti Dage, drog han ned til Kæsarea, og den næste Dag satte han sig paa Dommersædet og befalede, at Paulus skulde føres frem. 7 Men da han kom til Stede, stillede de Jøder, som vare komne ned fra Jerusalem, sig omkring ham og fremførte mange og svare Klagemaal, som de ikke kunde bevise, 8 efterdi Paulus forsvarede sig og sagde: „Hverken imod Jødernes Lov eller imod Helligdommen eller imod Kejseren har jeg syndet i noget Stykke." 9 Men Festus, som vilde fortjene sig Tak af Jøderne, svarede Paulus og sagde: „Er du villig til at drage op til Jerusalem og der staa for min Domstol i denne Sag?" 10 Men Paulus sagde: „Jeg staar for Kejserens Domstol, og der bør jeg dømmes. Jøderne har jeg ingen Uret gjort, som ogsaa du ved helt vel. 11 Dersom jeg saa har Uret og har gjort noget, som fortjener Døden, vægrer jeg mig ikke ved at dø; men hvis det, hvorfor disse anklage mig, intet har paa sig, da kan ingen prisgive mig til dem. Jeg skyder mig ind under Kejseren." 12 Da talte Festus med sit Raad og svarede: „Du har skudt dig ind under Kejseren; du skal rejse til Kejseren." 13 Men da nogle Dage vare forløbne, kom Kong Agrippa og Berenike til Kæsarea og hilste paa Festus. 14 Og da de opholdt sig der i flere Dage, forelagde Festus Kongen Paulus's Sag og sagde: „Der er en Mand efterladt af Feliks som Fange; 15 imod ham førte Jødernes Ypperstepræster

og Ældste Klage, da jeg var i Jerusalem, og bade om Dom over ham. 16 Dem svarede jeg, at Romere ikke have for Skik at prisgive noget Menneske, førend den anklagede har Anklagerne personligt til Stede og faar Lejlighed til at forsvare sig imod Beskyldningen. 17 Da de altsaa kom sammen her, tøvede jeg ikke, men satte mig den næste Dag paa Dommersædet og bød, at Manden skulde føres frem. 18 Men da Anklagerne stode omkring ham, fremførte de ingen saadan Beskyldning, som jeg havde formodet; 19 men de havde nogle Stridsspørgsmaal med ham om deres egen Gudsdyrkelse og om en Jesus, som er død, men som Paulus paastod er i Live. 20 Men da jeg var tvivlraadig angaaende Undersøgelsen heraf, sagde jeg, om han vilde rejse til Jerusalem og der lade denne Sag paadømme. 21 Men da Paulus gjorde Paastand paa at holdes bevogtet til Kejserens Kendelse, befalede jeg, at han skulde holdes bevogtet, indtil jeg kan sende ham til Kejseren." 22 Da sagde Agrippa til Festus: „Jeg kunde ogsaa selv ønske at høre den Mand." Men han sagde: „I Morgen skal du faa ham at høre." 23 Næste Dag altsaa, da Agrippa og Berenike kom med stor Pragt og gik ind i Forhørssalen tillige med Krigsøversterne og Byens ypperste Mænd, blev paa Festus's Befaling Paulus ført frem. 24 Og Festus siger: „Kong Agrippa, og alle I Mænd, som ere med os til Stede! her se I ham, om hvem hele Jødernes Mængde har henvendt sig til mig, baade i Jerusalem og her, raabende paa, at han ikke længer bør leve. 25 Men jeg indsaa, at han intet havde gjort, som fortjente Døden, og da han selv skød sig ind under Kejseren, besluttede jeg at sende ham derhen. 26 Dog har jeg intet sikkert at skrive om ham til min Herre. Derfor lod jeg ham føre frem for eder og især for dig, Kong Agrippa! for at jeg kan have noget at skrive, naar Undersøgelsen er sket. 27 Thi det synes mig urimeligt at sende en Fange uden ogsaa at angive Beskyldningerne imod ham."

26 Men Agrippa sagde til Paulus: „Det tilstedes dig at tale om dig selv." Da udrakte Paulus Haanden og forsvarede sig saaledes: 2 „Jeg agter mig selv lykkelig, fordi jeg i Dag skal forsvare mig for dig angaaende alle de Ting, for hvilke jeg anklages af Jøderne, Kong Agrippa! 3 navnlig fordi du er kendt med alle Jødernes Skikke og Stridsspørgsmaal; derfor beder jeg dig om, at du taalmodigt vil høre mig. 4 Mit Levned fra Ungdommen af, som fra Begyndelsen har været ført iblandt mit Folk og i Jerusalem, vide alle Jøderne Besked om; 5 thi de kende mig i Forvejen lige fra først af (om de ellers ville vidne), at jeg har levet som Farisæer efter det strengeste Parti i vor Gudsdyrkelse. 6 Og nu staar jeg her og dømmes for Haabet paa den Forjættelse, som er given af Gud til vore Fædre, 7 og som vort Tolvstammefolk haaber at naa frem til, idet de tjene Gud uafladeligt Nat og Dag; for dette Haabs Skyld anklages jeg af Jøder, o Konge! 8 Hvor kan det holdes for utroligt hos eder, at Gud oprejser døde? 9 Jeg selv mente nu ogsaa at burde gøre meget imod Jesu, Nazaræerens Navn, 10 og det gjorde jeg ogsaa i Jerusalem; og jeg indespærrede mange af de hellige i Fængsler, da jeg havde faaet Fuldmagt dertil af Ypperstepræsterne, og naar de bleve slaaede ihjel, gav jeg min Stemme dertil. 11 Og i alle Synagogerne lod jeg dem ofte straffe og tvang dem til at tale bespotteligt, og rasende end mere imod dem forfulgte jeg dem endog til de udenlandske Byer. 12 Da jeg i dette Øjemed drog til Damaskus med Fuldmagt og Myndighed fra Ypperstepræsterne, 13 saa jeg undervejs midt paa Dagen, o Konge! et Lys fra Himmelen, som overgik Solens Glans, omstraale mig og dem, som rejste med mig. 14 Men da vi alle faldt til Jorden, hørte jeg en Røst, som sagde til mig i det hebraiske Sprog: Saul! Saul! hvorfor forfølger du mig? det bliver dig haardt at stampe imod Brodden. 15 Og jeg sagde: Hvem er du, Herre? Men Herren sagde: Jeg er Jesus, som du forfølger. 16 Men rejs dig og staa paa dine Fødder; thi derfor har jeg vist mig for dig, for at udkaare dig til Tjener og Vidne, baade om det, som du har set, og om mine kommende Aabenbaringer for dig, 17 idet jeg udfrier dig fra Folket og fra Hedningerne, til hvilke jeg udsender dig 18 for at oplade deres Øjne, saa de maa omvende sig fra Mørke til Lys og fra Satans Magt til Gud, for at de kunne faa Syndernes Forladelse og Lod iblandt dem, som ere helligede ved Troen paa mig. 19 Derfor, Kong Agrippa! blev jeg ikke ulydig imod det himmelske Syn; 20 men jeg forkyndte baade først for dem i Damaskus og saa i Jerusalem og over hele Judæas Land og for Hedningerne, at de skulde fatte et andet Sind og omvende sig til Gud og gøre Gerninger, Omvendelsen værdige. 21 For denne Sags Skyld grebe nogle Jøder mig i Helligdommen og forsøgte at slaa mig ihjel. 22 Det er altsaa ved den Hjælp, jeg har faaet fra Gud,

at jeg har staaet indtil denne Dag og vidnet baade for smaa og store, idet jeg intet siger ud over det, som baade Profeterne og Moses have sagt skulde ske, **23** at Kristus skulde lide, at han som den første af de dødes Opstandelse skulde forkynde Lys baade for Folket og for Hedningerne." **24** Men da han forsvarede sig saaledes, sagde Festus med høj Røst: „Du raser, Paulus! den megen Lærdom gør dig rasende." **25** Men Paulus sagde: „Jeg raser ikke, mægtigste Festus! men jeg taler sande og betænksomme Ord. **26** Thi Kongen ved Besked om dette, og til ham taler jeg frimodigt, efterdi jeg er vis paa, at slet intet af dette er skjult for ham; thi dette er ikke sket i en Vraa. **27** Tror du, Kong Agrippa, Profeterne? Jeg ved, at du tror dem." **28** Men Agrippa sagde til Paulus: „Der fattes lidet i, at du overtaler mig til at blive en Kristen." **29** Men Paulus sagde: „Jeg vilde ønske til Gud, enten der fattes lidet eller meget, at ikke alene du, men ogsaa alle, som høre mig i Dag, maatte blive saadanne, som jeg selv er, paa disse Lænker nær." **30** Da stod Kongen op og Landshøvdingen og Berenike og de, som sade hos dem. **31** Og da de gik bort, talte de med hverandre og sagde: „Denne Mand gør intet, som fortjener Død eller Lænker." **32** Men Agrippa sagde til Festus: „Denne Mand kunde være løsladt, dersom han ikke havde skudt sig ind under Kejseren."

27 Men da det var besluttet, at vi skulde afsejle til Italien, overgave de baade Paulus og nogle andre Fanger til en Høvedsmand ved Navn Julius af den kejserlige Afdeling. **2** Vi gik da om Bord paa et adramyttisk Skib, som skulde gaa til Stederne langs med Asiens Kyster, og vi sejlede af Sted; og Aristarkus, en Makedonier fra Thessalonika, var med os. **3** Og den næste Dag anløb vi Sidon. Og Julius, som behandlede Paulus venligt, tilstedte ham at gaa hen til sine Venner og nyde Pleje. **4** Og vi fore bort derfra og sejlede ind under Kypern, fordi Vinden var imod. **5** Og vi sejlede igennem Farvandet ved Kilikien og Pamfylien og kom til Myra i Lykien. **6** Og der fandt Høvedsmanden et aleksandrinsk Skib, som sejlede til Italien, og bragte os over i det. **7** Men da Sejladsen i mange Dage gik langsomt, og vi med Nød og næppe naaede henimod Knidus (thi Vinden føjede os ikke), holdt vi ned under Kreta ved Salmone. **8** Med Nød og næppe sejlede vi der forbi og kom til et Sted, som kaldes „Gode Havne", nær ved Byen Lasæa. **9** Men da en rum Tid var forløben, og Sejladsen allerede var farlig, saasom endog Fasten allerede var forbi, formanede Paulus dem og sagde: **10** „I Mænd! jeg ser, at Sejladsen vil medføre Ulykke og megen Skade, ikke alene paa Ladning og Skib, men ogsaa paa vort Liv." **11** Men Høvedsmanden stolede mere paa Styrmanden og Skipperen end paa det, som Paulus sagde. **12** Og da Havnen ikke egnede sig til Vinterleje, besluttede de fleste, at man skulde sejle derfra, om man muligt kunde naa hen og overvintre i Føniks, en Havn paa Kreta, som vender imod Sydvest og Nordvest. **13** Da der nu blæste en Søndenvind op, mente de at have naaet deres Hensigt, lettede Anker og sejlede langs med og nærmere ind under Kreta. **14** Men ikke længe derefter for der en heftig Storm ned over den, den saakaldte „Eurakvilo". **15** Og da Skibet reves med og ikke kunde holde op imod Vinden, opgave vi det og lode os drive. **16** Men da vi løb ind under en lille Ø, som kaldes Klavde, formaaede vi med Nød og næppe at bjærge Baaden. **17** Men efter at have trukket den op, anvendte de Nødmidler og omsurrede Skibet; og da de frygtede for, at de skulde blive kastede ned i Syrten, firede de Sejlene ned og lode sig saaledes drive. **18** Og da vi maatte kæmpe haardt med Stormen, begyndte de næste Dag at kaste over Bord. **19** Og paa den tredje Dag udkastede de med egne Hænder Skibets Redskaber. **20** Men da hverken Sol eller Stjerner lode sig se i flere Dage, og vi havde et Uvejr over os, som ikke var ringe, blev fra nu af alt Haab om Redning os betaget. **21** Og da man længe ikke havde taget Føde til sig, saa stod Paulus frem midt iblandt dem og sagde: „I Mænd! man burde have adlydt mig og ikke være sejlet bort fra Kreta og have sparet os denne Ulykke og Skade. **22** Og nu formaner jeg eder til at være ved godt Mod; thi ingen Sjæl af eder skal forgaa, men alene Skibet. **23** Thi i denne Nat stod der en Engel hos mig fra den Gud, hvem jeg tilhører, hvem jeg ogsaa tjener, og sagde: **24** „Frygt ikke, Paulus! du skal blive stillet for Kejseren; og se, Gud har skænket dig alle dem, som sejle med dig." **25** Derfor, I Mænd! værer ved godt Mod; thi jeg har den Tillid til Gud, at det skal ske saaledes, som der er blevet talt til mig. **26** Men vi maa strande paa en Ø." **27** Men da den fjortende Nat kom, og vi dreve i det adriatiske Hav, kom det Skibsfolkene for ved Midnatstid, at der var Land i Nærheden. **28** Og da de loddede, fik de tyve Favne, og da de lidt længere fremme atter loddede, fik de femten Favne.

29 Og da de frygtede, at vi skulde støde paa Skær, kastede de fire Ankere ud fra Bagstavnen og bade til, at det maatte blive Dag. 30 Men da Skibsfolkene gjorde Forsøg paa at flygte fra Skibet og firede Baaden ned i Søen under Paaskud af, at de vilde lægge Ankere ud fra Forstavnen, 31 da sagde Paulus til Høvedsmanden og til Stridsmændene: „Dersom disse ikke blive i Skibet, kunne I ikke reddes." 32 Da kappede Stridsmændene Baadens Tove og lode den falde ned. 33 Men indtil det vilde dages, formanede Paulus alle til at tage Næring til sig og sagde: „Det er i Dag den fjortende Dag, I have ventet og tilbragt uden at spise og intet taget til eder. 34 Derfor formaner jeg eder til at tage Næring til eder, thi dette hører med til eders Redning; ikke et Haar paa Hovedet skal gaa tabt for nogen af eder." 35 Men da han havde sagt dette, tog han Brød og takkede Gud for alles Øjne og brød det og begyndte at spise. 36 Da bleve de alle frimodige og toge ogsaa Næring til sig. 37 Men vi vare i Skibet i alt to Hundrede og seks og halvfjerdsindstyve Sjæle. 38 Og da de vare blevne mættede med Føde, lettede de Skibet ved at kaste Levnedsmidlerne i Søen. 39 Men da det blev Dag, kendte de ikke Landet; men de bemærkede en Vig med en Forstrand, som de besluttede, om muligt, at sætte Skibet ind paa. 40 Og de kappede Ankrene, som de lode blive i Søen, og løste tillige Rortovene, og idet de satte Raasejlet til for Vinden, holdt de ind paa Strandbredden. 41 Men de stødte paa en Grund med dybt Vand paa begge Sider, og der satte de Skibet, og Forstavnen borede sig fast og stod urokkelig, men Bagstavnen sloges sønder af Bølgernes Magt. 42 Det var nu Stridsmændenes Raad, at man skulde ihjelslaa Fangerne, for at ingen skulde svømme bort og undkomme. 43 Men Høvedsmanden, som vilde frelse Paulus, forhindrede dem i dette Forehavende og bød, at de, som kunde svømme, skulde først kaste sig ud og slippe i Land, 44 og de andre bjærge sig, nogle paa Brædder, andre paa Stykker af Skibet. Og saaledes skete det, at alle bleve reddede i Land.

28 Og da vi nu vare reddede, saa fik vi at vide, at Øen hed Malta. 2 Og Barbarerne viste os en usædvanlig Menneskekærlighed; thi de tændte et Baal og toge sig af os alle for den frembrydende Regns og Kuldens Skyld. 3 Men da Paulus samlede en Bunke Ris og lagde paa Baalet, krøb der en Øgle ud paa Grund af Varmen og hængte sig fast ved hans Haand. 4 Da nu Barbarerne saa Dyret hænge ved hans Haand, sagde de til hverandre: „Sikkert er denne Mand en Morder, hvem Gengældelsen ikke har tilstedt at leve, skønt han er reddet fra Havet." 5 Men han rystede Dyret af i Ilden, og der skete ham intet ondt. 6 Men de ventede, at han skulde hovne op eller pludseligt falde død om. Men da de havde ventet længe og saa, at der ikke skete ham noget usædvanligt, kom de paa andre Tanker og sagde, at han var en Gud. 7 Men i Omegnen af dette Sted havde Øens fornemste Mand, ved Navn Publius, nogle Landejendomme. Han tog imod os og laante os venligt Herberge i tre Dage. 8 Men det traf sig, at Publius's Fader laa syg af Feber og Blodgang. Til ham gik Paulus ind og bad og lagde Hænderne paa ham og helbredte ham. 9 Da dette var sket, kom ogsaa de andre paa Øen, som havde Sygdomme, til ham og bleve helbredede. 10 De viste os ogsaa megen Ære, og da vi sejlede bort, bragte de om Bord i Skibet, hvad vi trængte til. 11 Men efter tre Maaneders Forløb sejlede vi da bort i et aleksandrinsk Skib, som havde haft Vinterleje ved Øen og førte Tvillingernes Mærke. 12 Og vi løb ind til Syrakus, hvor vi bleve tre Dage. 13 Derfra sejlede vi videre og kom til Regium, og efter en Dags Forløb fik vi Søndenvind og kom den næste Dag til Puteoli. 14 Der fandt vi Brødre og bleve opfordrede til at blive hos dem i syv Dage. Og saa droge vi til Rom. 15 Og Brødrene derfra, som havde hørt om os, kom os i Møde til Appius's Forum og Tres-Tabernæ. Og da Paulus saa dem, takkede han Gud og fattede Mod. 16 Men da vi kom til Rom, [overgav Høvedsmanden Fangerne til Høvdingen for Livvagten. Dog] blev det tilstedt Paulus at bo for sig selv sammen med den Stridsmand, der bevogtede ham. 17 Men efter tre Dages Forløb skete det, at han sammenkaldte de fornemste iblandt Jøderne. Men da de vare forsamlede, sagde han til dem: „I Mænd, Brødre! uagtet jeg intet har gjort imod vort Folk eller de fædrene Skikke, er jeg fra Jerusalem overgiven som Fange i Romernes Hænder, 18 og disse vilde efter at have forhørt mig løslade mig, efterdi der ikke var nogen Dødsskyld hos mig. 19 Men da Jøderne gjorde Indsigelse, nødtes jeg til at skyde mig ind under Kejseren, dog ikke, som om jeg havde noget at anklage mit Folk for. 20 Af denne Aarsag har jeg altsaa ladet eder kalde hid for at se og tale med eder; thi for Israels Haabs Skyld er jeg sluttet i denne Lænke." 21 Men de sagde til ham: „Hverken have vi faaet Brev

fra Judæa om dig, ikke heller er nogen af Brødrene kommen og har meddelt eller sagt noget ondt om dig. **22** Men vi ønske at høre af dig, hvad du tænker; thi om dette Parti er det os bekendt, at det alle Vegne finder Modsigelse." **23** Efter saa at have aftalt en Dag med ham, kom de til ham i Herberget i større Tal, og for dem forklarede han og vidnede om Guds Rige og søgte at overbevise dem om Jesus, baade ud af Mose Lov og af Profeterne, fra aarle om Morgenen indtil Aften. **24** Og nogle lode sig overbevise af det, som blev sagt, men andre troede ikke. **25** Og under indbyrdes Uenighed gik de bort, da Paulus havde sagt dette ene Ord: „Rettelig har den Helligaand talt ved Profeten Esajas til eders Fædre og sagt: **26** „Gaa hen til dette Folk og sig: I skulle høre med eders Øren og ikke forstaa og se med eders Øjne og ikke se; **27** thi dette Folks Hjerte er blevet sløvet, og med Ørene høre de tungt, og deres Øjne have de tillukket, for at de ikke skulle se med Øjnene og høre med Ørene og forstaa med Hjertet og omvende sig, saa jeg kunde helbrede dem." **28** Derfor være det eder vitterligt, at denne Guds Frelse er sendt til Hedningerne; de skulle ogsaa høre." **29** [Og da han havde sagt dette, gik Jøderne bort, og der var stor Trætte imellem dem indbyrdes.] **30** Men han blev hele to Aar i sit lejede Herberge og modtog alle, som kom til ham, **31** idet han prædikede Guds Rige og lærte om den Herre Jesus med al Frimodighed, uhindret.

Romerne

1 Paulus, Jesu Kristi Tjener, Apostel ifølge Kald, udtagen til at forkynde Guds Evangelium, **2** hvilket han forud forjættede ved sine Profeter i hellige Skrifter, **3** om hans Søn, født af Davids Sæd efter Kødet, **4** kraftelig bevist som Guds Søn efter Helligheds Aand ved Opstandelse fra de døde, Jesus Kristus, vor Herre, **5** ved hvem vi have faaet Naade og Apostelgerning til at virke Tros-Lydighed iblandt alle Hedningerne for hans Navns Skyld, **6** iblandt hvilke ogsaa I ere Jesu Kristi kaldede: **7** Til alle Guds elskede, som ere i Rom, kaldede hellige. Naade være med eder og Fred fra Gud vor Fader og den Herre Jesus Kristus! **8** Først takker jeg min Gud ved Jesus Kristus for eder alle, fordi eders Tro omtales i den hele Verden. **9** Thi Gud er mit Vidne, hvem jeg i min Aand tjener i hans Søns Evangelium, hvor uafladeligt jeg kommer eder i Hu, **10** idet jeg bestandig i mine Bønner beder om, at jeg dog endelig engang maatte faa Lykke til ved Guds Villie at komme til eder. **11** Thi jeg længes efter at se eder, for at jeg kunde meddele eder nogen aandelig Naadegave, for at I maatte styrkes, **12** det vil sige, for sammen at opmuntres hos eder ved hinandens Tro, baade eders og min. **13** Og jeg vil ikke, Brødre! at I skulle være uvidende om, at jeg ofte har sat mig for at komme til eder (men hidindtil er jeg bleven forhindret), for at jeg maatte faa nogen Frugt ogsaa iblandt eder, ligesom iblandt de øvrige Hedninger. **14** Baade til Grækere og Barbarer, baade til vise og uforstandige staar jeg i Gæld. **15** Saaledes er jeg, hvad mig angaar, redebon til at forkynde Evangeliet ogsaa for eder, som ere i Rom. **16** Thi jeg skammer mig ikke ved Evangeliet; thi det er en Guds Kraft til Frelse for hver den, som tror, baade for Jøde først og for Græker. **17** Thi deri aabenbares Guds Retfærdighed af Tro for Tro, som der er skrevet: „Men den retfærdige skal leve af Tro." **18** Thi Guds Vrede aabenbares fra Himmelen over al Ugudelighed og Uretfærdighed hos Mennesker, som holde Sandheden nede ved Uretfærdighed; **19** thi det, som man kan vide om Gud, er aabenbart iblandt dem; Gud har jo aabenbaret dem det. **20** Thi hans usynlige Væsen, baade hans evige Kraft og Guddommelighed, skues fra Verdens Skabelse af, idet det forstaas af hans Gerninger, saa at de have ingen Undskyldning. **(aïdios g126)** **21** Thi skønt de kendte Gud, saa ærede eller takkede de ham dog ikke som Gud, men bleve taabelige i deres Tanker, og deres uforstandige Hjerte blev formørket. **22** Idet de paastode at være vise, bleve de Daarer **23** og omskiftede den uforkrænkelige Guds Herlighed med et Billede i Lighed med et forkrænkeligt Menneske og Fugle og firføddede og krybende Dyr. **24** Derfor gav Gud dem hen i deres Hjerters Begæringer til Urenhed, til at vanære deres Legemer indbyrdes, **25** de, som ombyttede Guds Sandhed med Løgnen og dyrkede og tjente Skabningen fremfor Skaberen, som er højlovet i Evighed! Amen. **(aiōn g165)** **26** Derfor gav Gud dem hen i vanærende Lidenskaber; thi baade deres Kvinder ombyttede den naturlige Omgang med den unaturlige, **27** og ligesaa forlode ogsaa Mændene den naturlige Omgang med Kvinden og optændtes i deres Brynde efter hverandre, saa at Mænd øvede Uterlighed med Mænd og fik deres Vildfarelses Løn, som det burde sig, paa sig selv. **28** Og ligesom de forkastede at have Gud i Erkendelse, saaledes gav Gud dem hen i et forkasteligt Sind til at gøre det usømmelige, **29** opfyldte med al Uretfærdighed, Ondskab, Havesyge, Slethed; fulde af Avind, Mord, Kiv, Svig, Ondsindethed; **30** Øretudere, Bagvadskere, Gudshadere, Voldsmænd, hovmodige, Pralere, opfindsomme paa ondt, ulydige mod Forældre, **31** uforstandige, troløse, ukærlige, ubarmhjertige; **32** — hvilke jo, skønt de erkende Guds retfærdige Dom, at de, der øve saadanne Ting, fortjene Døden, dog ikke alene gøre det, men ogsaa give dem, som øve det, deres Bifald.

2 Derfor er du uden Undskyldning, o Menneske! hvem du end er, som dømmer; thi idet du dømmer den anden, fordømmer du dig selv; thi du, som dømmer, øver det samme. **2** Vi vide jo, at Guds Dom er, stemmende med Sandhed, over dem, som øve saadanne Ting. **3** Men du, o Menneske! som dømmer dem, der øve saadanne Ting, og selv gør dem, mener du dette, at du skal undfly Guds Dom? **4** Eller foragter du hans Godheds og Taalmodigheds og Langmodigheds Rigdom og ved ikke, at Guds Godhed leder dig til Omvendelse? **5** Men efter din Haardhed og dit ubodfærdige Hjerte samler du dig selv Vrede paa Vredens og Guds retfærdige Doms Aabenbarelses Dag, **6** han, som vil betale enhver efter hans Gerninger: **7** dem, som med Udholdenhed i god Gerning søge Ære og Hæder og Uforkrænkelighed, et evigt Liv; **(aiōnios g166)** **8** men over dem, som søge deres eget og ikke lyde

Sandheden, men adlyde Uretfærdigheden, skal der komme Vrede og Harme. 9 Trængsel og Angest over hvert Menneskes Sjæl, som øver det onde, baade en Jødes først og en Grækers; 10 men Ære og Hæder og Fred over hver den, som gør det gode, baade en Jøde først og en Græker! 11 Thi der er ikke Persons Anseelse hos Gud. 12 Thi alle de, som have syndet uden Loven, de skulle ogsaa fortabes uden Loven; og alle de, som have syndet under Loven, de skulle dømmes ved Loven; 13 thi ikke Lovens Hørere ere retfærdige for Gud, men Lovens Gørere skulle retfærdiggøres — 14 thi naar Hedninger, som ikke have Loven, af Naturen gøre, hvad Loven kræver, da ere disse, uden at have Loven, sig selv en Lov; 15 de vise jo Lovens Gerning skreven i deres Hjerter, idet deres Samvittighed vidner med, og Tankerne indbyrdes anklage eller ogsaa forsvare hverandre — 16 paa den Dag, da Gud vil dømme Menneskenes skjulte Færd ifølge mit Evangelium ved Jesus Kristus. 17 Men naar du kalder dig Jøde og forlader dig trygt paa Loven og roser dig af Gud 18 og kender hans Villie og værdsætter de forskellige Ting, idet du undervises af Loven, 19 og trøster dig til at være blindes Vejleder, et Lys for dem, som ere i Mørke, 20 uforstandiges Opdrager, umyndiges Lærer, idet du i Loven har Udtrykket for Erkendelsen og Sandheden, — 21 du altsaa, som lærer andre, du lærer ikke dig selv! Du, som prædiker, at man ikke maa stjæle, du stjæler! 22 Du, som siger, at man ikke maa bedrive Hor, du bedriver Hor! Du, som føler Afsky for Afguderne, du øver Tempelran! 23 Du, som roser dig af Loven, du vanærer Gud ved Overtrædelse af Loven! 24 Thi „for eders Skyld bespottes Guds Navn iblandt Hedningerne", som der er skrevet. 25 Thi vel gavner Omskærelse, om du holder Loven; men er du Lovens Overtræder, da er din Omskærelse bleven til Forhud. 26 Dersom nu Forhuden holder Lovens Forskrifter, vil da ikke hans Forhud blive regnet som Omskærelse? 27 Og naar den af Natur uomskaarne opfylder Loven, skal han dømme dig, som med Bogstav og Omskærelse er Lovens Overtræder. 28 Thi ikke den er Jøde, som er det i det udvortes, ej heller er det Omskærelse, som sker i det udvortes, i Kød; 29 men den, som indvortes er Jøde, og Hjertets Omskærelse i Aand, ikke i Bogstav — hans Ros er ikke af Mennesker, men af Gud.

3 Hvad er da Jødens Fortrin? eller hvad gavner Omskærelsen? 2 Meget i alle Maader; først nemlig dette, at Guds Ord ere blevne dem betroede. 3 Thi hvad? om nogle vare utro, skal da deres Utroskab gøre Guds Trofasthed til intet? 4 Det være langt fra! Gud maa være sanddru, om end hvert Menneske er en Løgner, som der er skrevet: „For at du maa kendes retfærdig i dine Ord og vinde, naar du gaar i Rette." 5 Men dersom vor Uretfærdighed beviser Guds Retfærdighed, hvad skulle vi da sige? er Gud da uretfærdig, han, som lader sin Vrede komme? (Jeg taler efter menneskelig Vis.) 6 Det være langt fra! Thi hvorledes skal Gud ellers kunne dømme Verden? 7 Men dersom Guds Sanddruhed ved min Løgn er bleven ham end mere til Forherligelse, hvorfor dømmes da jeg endnu som en Synder? 8 Og hvorfor skulde vi da ikke, som man bagvadsker os for, og som nogle sige, at vi lære, gøre det onde, for at det gode kan komme deraf? Saadannes Dom er velforskyldt. 9 Hvad da? have vi noget forud? Aldeles ikke; vi have jo ovenfor anklaget baade Jøder og Grækere for alle at være under Synd, 10 som der er skrevet: „Der er ingen retfærdig, end ikke een; 11 der er ingen forstandig, der er ingen, som søger efter Gud; 12 alle ere afvegne, til Hobe ere de blevne uduelige, der er ingen, som øver Godhed, der er end ikke een." 13 „En aabnet Grav er deres Strube; med deres Tunger øvede de Svig; " „der er Slangegift under deres Læber; " 14 „deres Mund er fuld af Forbandelse og Beskhed; " 15 „rappe ere deres Fødder til at udøse Blod; 16 der er Ødelæggelse og Elendighed paa deres Veje, 17 og Freds Vej have de ikke kendt." 18 „Der er ikke Gudsfrygt for deres Øjne." 19 Men vi vide, at alt, hvad Loven siger, taler den til dem, som ere under Loven, for at hver Mund skal stoppes og hele Verden blive strafskyldig for Gud, 20 efterdi intet Kød vil blive retfærdiggjort for ham af Lovens Gerninger; thi ved Loven kommer Erkendelse af Synd. 21 Men nu er uden Lov Guds Retfærdighed aabenbaret, om hvilken der vidnes af Loven og Profeterne, 22 nemlig Guds Retfærdighed ved Tro paa Jesus Kristus, for alle og over alle dem, som tro; thi der er ikke Forskel. 23 Alle have jo syndet, og dem fattes Æren fra Gud, 24 og de blive retfærdiggjorte uforskyldt af hans Naade ved den Forløsning, som er i Kristus Jesus, 25 hvem Gud fremstillede som Sonemiddel ved Troen paa hans Blod for at vise sin Retfærdighed, fordi Gud i sin Langmodighed havde baaret over med de forhen begaaede Synder, 26 for at vise sin Retfærdighed i den

nærværende Tid, for at han kunde være retfærdig og retfærdiggøre den, som er af Tro paa Jesus. 27 Hvor er saa vor Ros? Den er udelukket. Ved hvilken Lov? Gerningernes? Nej, men ved Troens Lov. 28 Vi holde nemlig for, at Mennesket bliver retfærdiggjort ved Tro, uden Lovens Gerninger. 29 Eller er Gud alene Jøders Gud? mon ikke ogsaa Hedningers? Jo, ogsaa Hedningers; 30 saa sandt som Gud er een og vil retfærdiggøre omskaarne af Tro og uomskaarne ved Troen. 31 Gøre vi da Loven til intet ved Troen? Det være langt fra! Nej, vi hævde Loven.

4 Hvad skulle vi da sige, at vor Stamfader Abraham har vundet efter Kødet? 2 Thi dersom Abraham blev retfærdiggjort af Gerninger, har han Ros, men ikke for Gud. 3 Thi hvad siger Skriften? „Og Abraham troede Gud, og det blev regnet ham til Retfærdighed." 4 Men den, som gør Gerninger, tilregnes Lønnen ikke som Naade, men som Skyldighed; 5 den derimod, som ikke gør Gerninger, men tror paa ham, som retfærdiggør den ugudelige, regnes hans Tro til Retfærdighed; 6 ligesom ogsaa David priser det Menneske saligt, hvem Gud tilregner Retfærdighed uden Gerninger: 7 „Salige de, hvis Overtrædelser ere forladte, og hvis Synder ere skjulte; 8 salig den Mand, hvem Herren ikke vil tilregne Synd." 9 Gælder da denne Saligprisning de omskaarne eller tillige de uomskaarne? Vi sige jo: Troen blev regnet Abraham til Retfærdighed. 10 Hvorledes blev den ham da tilregnet? da han var omskaaren, eller da han havde Forhud? Ikke da han var omskaaren, men da han havde Forhud. 11 Og han fik Omskærelsens Tegn som et Segl paa den Troens Retfærdighed, som han havde som uomskaaren, for at han skulde være Fader til alle dem, som tro uden at være omskaarne, for at Retfærdighed kan blive dem tilregnet, 12 og Fader til omskaarne, til dem, som ikke alene have Omskærelse, men ogsaa vandre i den Tros Spor, hvilken vor Fader Abraham havde som uomskaaren. 13 Thi ikke ved Lov fik Abraham eller hans Sæd den Forjættelse, at han skulde være Arving til Verden, men ved Tros-Retfærdighed. 14 Thi dersom de, der ere af Loven, ere Arvinger, da er Troen bleven tom, og Forjættelsen gjort til intet. 15 Thi Loven virker Vrede; men hvor der ikke er Lov, er der heller ikke Overtrædelse. 16 Derfor er det af Tro, for at det skal være som Naade, for at Forjættelsen maa staa fast for den hele Sæd, ikke alene for den af Loven, men ogsaa for den af Abrahams Tro, han, som er Fader til os alle 17 (som der er skrevet: „Jeg har sat dig til mange Folkeslags Fader"), over for Gud, hvem han troede, ham, som levendegør de døde og kalder det, der ikke er, som om det var. 18 Og han troede imod Haab med Haab paa, at han skulde blive mange Folkeslags Fader, efter det, som var sagt: „Saaledes skal din Sæd være; " 19 og uden at blive svag i Troen saa han paa sit eget allerede udlevede Legeme (han var nær hundrede Aar) og paa, at Saras Moderliv var udlevet; 20 men om Guds Forjættelse tvivlede han ikke i Vantro, derimod blev han styrket i Troen, idet han gav Gud Ære 21 og var overbevist om, at hvad han har forjættet, er han mægtig til ogsaa at gøre. 22 Derfor blev det ogsaa regnet ham til Retfærdighed. 23 Men det blev ikke skrevet for hans Skyld alene, at det blev ham tilregnet, 24 men ogsaa for vor Skyld, hvem det skal tilregnes, os, som tro paa ham, der oprejste Jesus, vor Herre, fra de døde, 25 ham, som blev hengiven for vore Overtrædelsers Skyld og oprejst for vor Retfærdiggørelses Skyld.

5 Altsaa retfærdiggjorte af Tro have vi Fred med Gud ved vor Herre Jesus Kristus, 2 ved hvem vi ogsaa have faaet Adgang ved Troen til denne Naade, hvori vi staa, og vi rose os af Haab om Guds Herlighed; 3 ja, ikke det alene, men vi rose os ogsaa af Trængslerne, idet vi vide, at Trængselen virker Udholdenhed, 4 men Udholdenheden Prøvethed, men Prøvetheden Haab, 5 men Haabet beskæmmer ikke; thi Guds Kærlighed er udøst i vore Hjerter ved den Helligaand, som blev given os. 6 Thi medens vi endnu vare kraftesløse, døde Kristus til den bestemte Tid for ugudelige. 7 Næppe vil nemlig nogen dø for en retfærdig — for den gode var der jo maaske nogen, som tog sig paa at dø —, 8 men Gud beviser sin Kærlighed over for os, ved at Kristus døde for os, medens vi endnu vare Syndere. 9 Saa meget mere skulle vi altsaa, da vi nu ere blevne retfærdiggjorte ved hans Blod, frelses ved ham fra Vreden. 10 Thi naar vi, da vi vare Fjender, bleve forligte med Gud ved hans Søns Død, da skulle vi meget mere, efter at vi ere blevne forligte, frelses ved hans Liv, 11 ja, ikke det alene, men ogsaa saaledes, at vi rose os af Gud ved vor Herre Jesus Kristus, ved hvem vi nu have faaet Forligelsen. 12 Derfor, ligesom Synden kom ind i Verden ved eet Menneske, og Døden ved Synden, og Døden saaledes trængte

igennem til alle Mennesker, efterdi de syndede alle; (**13** thi inden Loven var der Synd i Verden; men Synd tilregnes ikke, hvor der ikke er Lov; **14** dog herskede Døden fra Adam til Moses ogsaa over dem, som ikke syndede i Lighed med Adams Overtrædelse, han, som er et Forbillede paa den, der skulde komme. **15** Men det er ikke saaledes med Naadegaven som med Faldet; thi døde de mange ved den enes Fald, da har meget mere Guds Naade og Gaven i det ene Menneskes Jesu Kristi Naade udbredt sig overflødig, til de mange. **16** Og Gaven er ikke som igennem en enkelt, der syndede; thi Dommen blev ud fra en enkelt til Fordømmelse, men Naadegaven blev ud fra mange Fald til Retfærdiggørelse. **17** Thi naar paa Grund af den enes Fald Døden herskede ved den ene, da skulle meget mere de, som modtage den overvættes Naade og Retfærdigheds Gave, herske i Liv ved den ene, Jesus Kristus.) **18** Altsaa, ligesom det ved eens Fald blev for alle Mennesker til Fordømmelse, saaledes ogsaa ved eens Retfærdighed for alle Mennesker til Retfærdiggørelse til Liv. **19** Thi ligesom ved det ene Menneskes Ulydighed de mange bleve til Syndere, saa skulle ogsaa ved den enes Lydighed de mange blive til retfærdige. **20** Men Loven kom til, for at Faldet kunde blive større; men hvor Synden blev større, der blev Naaden end mere overvættes, **21** for at, ligesom Synden herskede ved Døden, saaledes ogsaa Naaden skulde herske ved Retfærdighed til et evigt Liv ved Jesus Kristus, vor Herre. **(aiōnios g166)**

6 Hvad skulle vi da sige? skulde vi blive ved i Synden, for at Naaden kunde blive desto større? **2** Det være langt fra! Vi, som jo ere døde fra Synden, hvorledes skulle vi endnu leve i den? **3** Eller vide I ikke, at vi, saa mange som bleve døbte til Kristus Jesus, bleve døbte til hans Død? **4** Vi bleve altsaa begravne med ham ved Daaben til Døden, for at, ligesom Kristus blev oprejst fra de døde ved Faderens Herlighed, saaledes ogsaa vi skulle vandre i et nyt Levned. **5** Thi ere vi blevne sammenvoksede med ham ved hans Døds Afbillede, skulle vi dog ogsaa være det ved hans Opstandelses, **6** idet vi erkende dette, at vort gamle Menneske blev korsfæstet med ham, for at Syndens Legeme skulde blive til intet, for at vi ikke mere skulde tjene Synden. **7** Thi den, som er død, er retfærdiggjort fra Synden. **8** Men dersom vi ere døde med Kristus, da tro vi, at vi ogsaa skulle leve med ham, **9** efterdi vi vide, at Kristus, efter at være oprejst fra de døde, ikke mere dør; Døden hersker ikke mere over ham. **10** Thi det, han døde, døde han een Gang fra Synden; men det, han lever, lever han for Gud. **11** Saaledes skulle ogsaa I anse eder selv for døde fra Synden, men levende for Gud i Kristus Jesus. **12** Saa lad da ikke Synden herske i eders dødelige Legeme, saa I lyde dets Begæringer; **13** fremstiller ej heller eders Lemmer for Synden som Uretfærdigheds Vaaben; men fremstiller eder selv for Gud som saadanne, der fra døde ere blevne levende, og eders Lemmer som Retfærdigheds Vaaben for Gud. **14** Thi Synd skal ikke herske over eder; I ere jo ikke under Lov, men under Naade. **15** Hvad da? skulde vi synde, fordi vi ikke ere under Lov, men under Naade? Det være langt fra! **16** Vide I ikke, at naar I fremstille eder for en som Tjenere til Lydighed, saa ere I hans Tjenere, hvem I lyde, enten Syndens til Død, eller Lydighedens til Retfærdighed? **17** Men Gud ske Tak, fordi I have været Syndens Tjenere, men bleve af Hjertet lydige imod den Læreform, til hvilken I bleve overgivne. **18** Og frigjorte fra Synden bleve I Retfærdighedens Tjenere. **19** Jeg taler paa menneskelig Vis paa Grund af eders Køds Skrøbelighed. Ligesom I nemlig fremstillede eders Lemmer som Tjenere for Urenheden og Lovløsheden til Lovløshed, saaledes fremstiller nu eders Lemmer som Tjenere for Retfærdigheden til Helliggørelse! **20** Thi da I vare Syndens Tjenere, vare I frie over for Retfærdigheden. **21** Hvad for Frugt havde I da dengang? Ting, ved hvilke I nu skamme eder; Enden derpaa er jo Død. **22** Men nu, da I ere blevne frigjorte fra Synden og ere blevne Guds Tjenere, have I eders Frugt til Helliggørelse og som Enden derpaa et evigt Liv; **(aiōnios g166)** **23** thi Syndens Sold er Død, men Guds Naadegave er et evigt Liv i Kristus Jesus, vor Herre. **(aiōnios g166)**

7 Eller vide I ikke, Brødre! (thi jeg taler til saadanne, som kende Loven) at Loven hersker over Mennesket, saa lang Tid han lever? **2** Den gifte Kvinde er jo ved Loven bunden til sin Mand, medens han lever; men naar Manden dør, er hun løst fra Mandens Lov. **3** Derfor skal hun kaldes en Horkvinde, om hun bliver en anden Mands, medens Manden lever; men naar Manden dør, er hun fri fra den Lov, saa at hun ikke er en Horkvinde, om hun bliver en anden Mands. **4** Altsaa ere ogsaa I, mine Brødre! gjorte døde for Loven

ved Kristi Legeme, for at I skulle blive en andens, hans, som blev oprejst fra de døde, for at vi skulle bære Frugt for Gud. 5 Thi da vi vare i Kødet, vare de syndige Lidenskaber, som vaktes ved Loven, virksomme i vore Lemmer til at bære Frugt for Døden. 6 Men nu ere vi løste fra Loven, idet vi ere bortdøde fra det, hvori vi holdtes nede, saa at vi tjene i Aandens nye Væsen og ikke i Bogstavens gamle Væsen. 7 Hvad skulle vi da sige? er Loven Synd? Det være langt fra! Men jeg kendte ikke Synden uden ved Loven; thi jeg kendte jo ikke Begæringen, hvis ikke Loven sagde: „Du maa ikke begære." 8 Men da Synden fik Anledning, virkede den ved Budet al Begæring i mig; thi uden Lov er Synden død. 9 Og jeg levede engang uden Lov, men da Budet kom, levede Synden op; 10 men jeg døde, og Budet, som var til Liv, det fandtes at blive mig til Død; 11 thi idet Synden fik Anledning, forførte den mig ved Budet og dræbte mig ved det. 12 Altsaa er Loven vel hellig, og Budet helligt og retfærdigt og godt. 13 Blev da det gode mig til Død? Det være langt fra! Men Synden blev det, for at den skulde vise sig som Synd, idet den ved det gode virkede Død for mig, for at Synden ved Budet skulde blive overvættes syndig. 14 Thi vi vide, at Loven er aandelig; men jeg er kødelig, solgt under Synden. 15 Thi jeg forstaar ikke, hvad jeg udfører; thi ikke det, som jeg vil, øver jeg, men hvad jeg hader, det gør jeg. 16 Men naar jeg gør det, jeg ikke vil, saa samstemmer jeg med Loven i, at den er god. 17 Men nu er det ikke mere mig, som udfører det, men Synden, som bor i mig. 18 Thi jeg ved, at i mig, det vil sige i mit Kød, bor der ikke godt; thi Villien har jeg vel, men at udføre det gode formaar jeg ikke; 19 thi det gode, som jeg vil, det gør jeg ikke; men det onde, som jeg ikke vil, det øver jeg. 20 Dersom jeg da gør det, som jeg ikke vil, saa er det ikke mere mig, der udfører det, men Synden, som bor i mig. 21 Saa finder jeg da den Lov for mig, som vil gøre det gode, at det onde ligger mig for Haanden. 22 Thi jeg glæder mig ved Guds Lov efter det indvortes Menneske; 23 men jeg ser en anden Lov i mine Lemmer, som strider imod mit Sinds Lov og tager mig fangen under Syndens Lov, som er i mine Lemmer. 24 Jeg elendige Menneske! hvem skal fri mig fra dette Dødens Legeme? 25 Gud ske Tak ved Jesus Kristus, vor Herre! Altsaa: jeg selv tjener med Sindet Guds Lov, men med Kødet Syndens Lov.

8 Saa er der da nu ingen Fordømmelse for dem, som ere i Kristus Jesus. 2 Thi Livets Aands Lov frigjorde mig i Kristus Jesus fra Syndens og Dødens Lov. 3 Thi det, som var Loven umuligt, det, hvori den var afmægtig ved Kødet, det gjorde Gud, idet han sendte sin egen Søn i syndigt Køds Lighed og for Syndens Skyld og saaledes domfældte Synden i Kødet, 4 for at Lovens Krav skulde opfyldes i os, som ikke vandre efter Kødet, men efter Aanden. 5 Thi de, som lade sig lede af Kødet, hige efter det kødelige; men de, som lade sig lede af Aanden, hige efter det aandelige. 6 Thi Kødets Higen er Død, men Aandens Higen er Liv og Fred, 7 efterdi Kødets Higen er Fjendskab imod Gud, thi det er ikke Guds Lov lydigt, det kan jo ikke heller være det. 8 Og de, som ere i Kødet, kunne ikke tækkes Gud. 9 I derimod ere ikke i Kødet, men i Aanden, om ellers Guds Aand bor i eder. Men om nogen ikke har Kristi Aand, saa hører han ham ikke til. 10 Men om Kristus er i eder, da er vel Legemet dødt paa Grund af Synd, men Aanden er Liv paa Grund af Retfærdighed. 11 Men om hans Aand, der oprejste Jesus fra de døde, bor i eder, da skal han, som oprejste Kristus fra de døde, levendegøre ogsaa eders dødelige Legemer ved sin Aand, som bor i eder. 12 Altsaa, Brødre! ere vi ikke Kødets Skyldnere, saa at vi skulde leve efter Kødet; 13 thi dersom I leve efter Kødet, skulle I dø, men dersom I ved Aanden døde Legemets Gerninger, skulle I leve. 14 Thi saa mange som drives af Guds Aand, disse ere Guds Børn. 15 I modtoge jo ikke en Trældoms Aand atter til Frygt, men I modtoge en Sønneudkaarelses Aand, i hvilken vi raabe: Abba, Fader! 16 Aanden selv vidner med vor Aand, at vi ere Guds Børn. 17 Men naar vi ere Børn, ere vi ogsaa Arvinger, Guds Arvinger og Kristi Medarvinger, om ellers vi lide med ham for ogsaa at herliggøres med ham. 18 Thi jeg holder for, at den nærværende Tids Lidelser ikke ere at regne imod den Herlighed, som skal aabenbares paa os. 19 Thi Skabningens Forlængsel venter paa Guds Børns Aabenbarelse. 20 Thi Skabningen blev underlagt Forgængeligheden, ikke med sin Villie, men for hans Skyld, som lagde den derunder, 21 med Haab om, at ogsaa Skabningen selv skal blive frigjort fra Forkrænkelighedens Trældom til Guds Børns Herligheds Frihed. 22 Thi vi vide, at hele Skabningen tilsammen sukker og er tilsammen i Veer indtil nu. 23 Dog ikke det alene, men ogsaa vi selv, som have Aandens Førstegrøde, ogsaa vi sukke ved os selv,

idet vi forvente en Sønneudkaarelse, vort Legemes Forløsning. 24 Thi i Haabet bleve vi frelste. Men et Haab, som ses, er ikke et Haab; thi hvad en ser, hvor kan han tillige haabe det? 25 Men dersom vi haabe det, som vi ikke se, da forvente vi det med Udholdenhed. 26 Og ligeledes kommer ogsaa Aanden vor Skrøbelighed til Hjælp; thi vi vide ikke, hvad vi skulle bede om, som det sig bør, men Aanden selv gaar i Forbøn for os med uudsigelige Sukke. 27 Og han, som ransager Hjerterne, ved, hvad Aandens Higen er, at den efter Guds Villie gaar i Forbøn for hellige. 28 Men vi vide, at alle Ting samvirke til gode for dem, som elske Gud, dem, som efter hans Beslutning ere kaldede. 29 Thi dem, han forud kendte, forudbestemte han ogsaa til at blive ligedannede med hans Søns Billede, for at han kunde være førstefødt iblandt mange Brødre. 30 Men dem, han forudbestemte, dem kaldte han ogsaa; og dem, han kaldte, dem retfærdiggjorde han ogsaa; men dem, han retfærdiggjorde, dem herliggjorde han ogsaa. 31 Hvad skulle vi da sige til dette? Er Gud for os, hvem kan da være imod os? 32 Han, som jo ikke sparede sin egen Søn, men gav ham hen for os alle, hvorledes skulde han ikke ogsaa med ham skænke os alle Ting? 33 Hvem vil anklage Guds udvalgte? Gud er den, som retfærdiggør. 34 Hvem er den, som fordømmer? Kristus er den, som er død, ja, meget mere, som er oprejst, som er ved Guds højre Haand, som ogsaa gaar i Forbøn for os. 35 Hvem skal kunne skille os fra Kristi Kærlighed? Trængsel eller Angest eller Forfølgelse eller Hunger eller Nøgenhed eller Fare eller Sværd? 36 som der er skrevet: „For din Skyld dræbes vi den hele Dag, vi bleve regnede som Slagtefaar." 37 Men i alt dette mere end sejre vi ved ham, som elskede os. 38 Thi jeg er vis paa, at hverken Død eller Liv eller Engle eller Magter eller noget nærværende eller noget tilkommende eller Kræfter 39 eller det høje eller det dybe eller nogen anden Skabning skal kunne skille os fra Guds Kærlighed i Kristus Jesus, vor Herre.

9 Sandhed siger jeg i Kristus, jeg lyver ikke, min Samvittighed vidner med mig i den Helligaand, 2 at jeg har en stor Sorg og en uafladelig Kummer i mit Hjerte. 3 Thi jeg kunde ønske selv at være bandlyst fra Kristus til Bedste for mine Brødre, mine Frænder efter Kødet, 4 de, som jo ere Israeliter, hvem Sønneudkaarelsen og Herligheden og Pagterne og Lovgivningen og Gudstjenesten og Forjættelserne tilhøre, 5 hvem Fædrene tilhøre, og af hvem Kristus er efter Kødet, han, som er Gud over alle Ting, højlovet i Evighed! Amen. (aiōn g165) 6 Ikke dog som om Guds Ord har glippet; thi ikke alle, som stamme fra Israel, ere Israel; 7 ej heller ere alle Børn, fordi de ere Abrahams Sæd, men: „I Isak skal en Sæd faa Navn efter dig." 8 Det vil sige: Ikke Kødets Børn ere Guds Børn, men Forjættelsens Børn regnes for Sæd. 9 Thi et Forjættelsesord er dette: „Ved denne Tid vil jeg komme, saa skal Sara have en Søn." 10 Men saaledes skete det ikke alene dengang, men ogsaa med Rebekka, da hun var frugtsommelig ved een, Isak, vor Fader. 11 Thi da de endnu ikke vare fødte og ikke havde gjort noget godt eller ondt, blev der, for at Guds Udvælgelses Beslutning skulde staa fast, ikke i Kraft af Gerninger, men i Kraft af ham, der kalder, 12 sagt til hende: „Den ældste skal tjene den yngste, " 13 som der er skrevet: „Jakob elskede jeg, men Esau hadede jeg." 14 Hvad skulle vi da sige? mon der er Uretfærdighed hos Gud? Det være langt fra! 15 Thi han siger til Moses: „Jeg vil være barmhjertig imod den, hvem jeg er barmhjertig imod, og forbarme mig over den, hvem jeg forbarmer mig over." 16 Altsaa staar det ikke til den, som vil, ej heller til den, som løber, men til Gud, som er barmhjertig. 17 Thi Skriften siger til Farao: „Netop derfor lod jeg dig fremstaa, for at jeg kunde vise min Magt paa dig, og for at mit Navn skulde forkyndes paa hele Jorden." 18 Saa forbarmer han sig da over den, som han vil, men forhærder den, som han vil. 19 Du vil nu sige til mig: Hvad klager han da over endnu? thi hvem staar hans Villie imod? 20 Ja, men, hvem er dog du, o Menneske! som gaar i Rette med Gud? mon noget, som blev dannet, kan sige til den, som dannede det: Hvorfor gjorde du mig saaledes? 21 Eller har Pottemageren ikke Raadighed over Leret til af den samme Masse at gøre et Kar til Ære, et andet til Vanære? 22 Men hvad om nu Gud, skønt han vilde vise sin Vrede og kundgøre sin Magt, dog med stor Langmodighed taalte Vredes-Kar, som vare beredte til Fortabelse, 23 ogsaa for at kundgøre sin Herligheds Rigdom over Barmhjertigheds-Kar, som han forud havde beredt til Herlighed? 24 Og hertil kaldte han ogsaa os, ikke alene af Jøder, men ogsaa af Hedninger, 25 som han ogsaa siger hos Hoseas: „Det, som ikke var mit Folk, vil jeg kalde mit Folk, og hende, som ikke var den elskede, den elskede; 26

og det skal ske, at paa det Sted, hvor der blev sagt til dem: I ere ikke mit Folk, der skulle de kaldes den levende Guds Børn." 27 Men Esajas udraaber over Israel: „Om end Israels Børns Tal var som Havets Sand, saa skal kun Levningen frelses. 28 Thi idet Herren opgør Regnskab og afslutter det i Hast, vil han fuldbyrde det paa Jorden." 29 Og som Esajas forud har sagt: „Dersom den Herre Zebaoth ikke havde levnet os en Sæd, da vare vi blevne som Sodoma og gjorte lige med Gomorra." 30 Hvad skulle vi da sige? At Hedninger, som ikke jagede efter Retfærdighed, fik Retfærdighed, nemlig Retfærdigheden af Tro; 31 men Israel, som jagede efter en Retfærdigheds Lov, naaede ikke til en saadan Lov. 32 Hvorfor? fordi de ikke søgte den af Tro, men som af Gerninger. De stødte an paa Anstødsstenen, 33 som der er skrevet: „Se, jeg sætter i Zion en Anstødssten og en Forargelses Klippe; og den, som tror paa ham, skal ikke blive til Skamme."

10 Brødre! mit Hjertes Ønske og Bøn til Gud for dem er om deres Frelse. 2 Thi jeg giver dem det Vidnesbyrd, at de have Nidkærhed for Gud, men ikke med Forstand; 3 thi da de ikke kendte Guds Retfærdighed og tragtede efter at opstille deres egen Retfærdighed, saa bøjede de sig ikke under Guds Retfærdighed. 4 Thi Kristus er Lovens Ende til Retfærdighed for hver den, som tror. 5 Moses skriver jo, at det Menneske, som gør den Retfærdighed, der er af Loven, skal leve ved den. 6 Men Retfærdigheden af Tro siger saaledes: Sig ikke i dit Hjerte: Hvem vil fare op til Himmelen? nemlig for at hente Kristus ned; 7 eller: Hvem vil fare ned i Afgrunden? nemlig for at hente Kristus op fra de døde. (Abyssos g12) 8 Men hvad siger den? Ordet er dig nær, i din Mund og i dit Hjerte, det er det Troens Ord, som vi prædike. 9 Thi dersom du med din Mund bekender Jesus som Herre og tror i dit Hjerte, at Gud oprejste ham fra de døde, da skal du blive frelst. 10 Thi med Hjertet tror man til Retfærdighed, og med Munden bekender man til Frelse. 11 Skriften siger jo: „Hver den, som tror paa ham, skal ikke blive til Skamme." 12 Thi der er ikke Forskel paa Jøde og Græker; thi den samme er alles Herre, rig nok for alle dem, som paakalde ham. 13 Thi hver den, som paakalder Herrens Navn, skal blive frelst. 14 Hvorledes skulde de nu paakalde den, paa hvem de ikke have troet? og hvorledes skulde de tro den, som de ikke have hørt? og hvorledes skulde de høre, uden der er nogen, som prædiker? 15 og hvorledes skulde de prædike, dersom de ikke bleve udsendte? Som der er skrevet: „Hvor dejlige ere deres Fødder, som forkynde godt Budskab." 16 Dog ikke alle løde Evangeliet; thi Esajas siger: „Herre! hvem troede det, han hørte af os?" 17 Altsaa kommer Troen af det, som høres, men det, som høres, kommer igennem Kristi Ord. 18 Men jeg siger: Have de ikke hørt? Jo vist, „over hele Jorden er deres Røst udgaaet og til Jorderiges Grænser deres Ord." 19 Men jeg siger: Har Israel ikke forstaaet det? Først siger Moses: „Jeg vil gøre eder nidkære paa et Folk, som ikke er et Folk, imod et uforstandigt Folk vil jeg opirre eder." 20 Men Esajas drister sig til at sige: „Jeg blev funden af dem, som ikke søgte mig; jeg blev aabenbar for dem, som ikke spurgte efter mig." 21 Men om Israel siger han: „Den hele Dag udstrakte jeg mine Hænder imod et ulydigt og genstridigt Folk."

11 Jeg siger da: Mon Gud har forskudt sit Folk? Det være langt fra! Thi ogsaa jeg er en Israelit, af Abrahams Sæd, Benjamins Stamme. 2 Gud har ikke forskudt sit Folk, som han forud kendte. Eller vide I ikke, hvad Skriften siger i Stykket om Elias? hvorledes han træder frem for Gud imod Israel, sigende: 3 „Herre! dine Profeter have de ihjelslaaet, dine Altre have de nedbrudt, og jeg er den eneste, der er levnet, og de efterstræbe mit Liv." 4 Men hvad siger det guddommelige Gensvar til ham? „Jeg har levnet mig selv syv Tusinde Mænd, som ikke have bøjet Knæ for Baal." 5 Saaledes er der da ogsaa i den nærværende Tid blevet en Levning som et Naades-Udvalg. 6 Men er det af Naade, da er det ikke mere af Gerninger, ellers bliver Naaden ikke mere Naade. 7 Hvad altsaa? Det, Israel søger efter, har det ikke opnaaet, men Udvalget har opnaaet det; de øvrige derimod bleve forhærdede, 8 som der er skrevet: „Gud gav dem en Sløvheds Aand, Øjne til ikke at se med, Øren til ikke at høre med indtil den Dag i Dag." 9 Og David siger: „Deres Bord vorde til Snare og til Fælde og til Anstød og til Gengældelse for dem; 10 deres Øjne vorde formørkede, saa de ikke se, og bøj altid deres Ryg!" 11 Jeg siger da: Mon de have stødt an, for at de skulde falde? Det være langt fra! Men ved deres Fald er Frelsen kommen til Hedningerne, for at dette kunde vække dem til Nidkærhed. 12 Men dersom deres Fald er Verdens Rigdom, og deres Tab

er Hedningers Rigdom, hvor meget mere skal deres Fylde være det! 13 Og til eder, I Hedninger, siger jeg: For saa vidt jeg nu er Hedningeapostel, ærer jeg min Tjeneste, 14 om jeg dog kunde vække min Slægt til Nidkærhed og frelse nogle af dem. 15 Thi dersom deres Forkastelse er Verdens Forligelse, hvad bliver da deres Antagelse andet end Liv ud af døde? 16 Men dersom Førstegrøden er hellig, da er Dejgen det ogsaa; og dersom Roden er hellig, da ere Grenene det ogsaa. 17 Men om nogle af Grenene bleve afbrudte, og du, en vild Oliekvist, blev indpodet iblandt dem og blev meddelagtig i Olietræets Rod og Fedme, 18 da ros dig ikke imod Grenene; men dersom du roser dig, da bærer jo ikke du Roden, men Roden dig. 19 Du vil vel sige: Grene bleve afbrudte, for at jeg skulde blive indpodet. 20 Vel! ved deres Vantro bleve de afbrudte, men du staar ved din Tro; vær ikke overmodig, men frygt! 21 Thi naar Gud ikke sparede de naturlige Grene, vil han heller ikke spare dig. 22 Saa se da Guds Godhed og Strenghed: Over dem, som faldt, er der Strenghed, men over dig Guds Godhed, hvis du bliver i hans Godhed; ellers skal ogsaa du afhugges. 23 Men ogsaa hine skulle indpodes, dersom de ikke blive i Vantroen; thi Gud er mægtig til atter at indpode dem. 24 Thi naar du blev afhugget af det Olietræ, som er vildt af Naturen, og imod Naturen blev indpodet i et ædelt Olietræ, hvor meget mere skulle da disse indpodes i deres eget Olietræ, som de af Natur tilhøre! 25 Thi jeg vil ikke, Brødre! at I skulle være uvidende om denne Hemmelighed, for at I ikke skulle være kloge i eders egne Tanker, at Forhærdelse delvis er kommen over Israel, indtil Hedningernes Fylde er gaaet ind; 26 og saa skal hele Israel frelses, som der er skrevet: „Fra Zion skal Befrieren komme, han skal afvende Ugudeligheder fra Jakob; 27 og dette er min Pagt med dem, naar jeg borttager deres Synder." 28 Efter Evangeliet ere de vel Fjender for eders Skyld, men efter Udvælgelsen ere de elskede for Fædrenes Skyld; 29 thi Naadegaverne og sit Kald fortryder Gud ikke. 30 Thi ligesom I tilforn bleve ulydige imod Gud, men nu fik Barmhjertighed ved disses Ulydighed, 31 saaledes bleve ogsaa disse nu ulydige, for at ogsaa de maatte faa Barmhjertighed ved den Barmhjertighed, som er bleven eder til Del. 32 Thi Gud har indesluttet alle under Ulydighed, for at han kunde forbarme sig over alle. (eleēsē g1653) 33 O Dyb af Guds Rigdom og Visdom og Kundskab! hvor uransagelige ere hans Domme, og hans Veje usporlige! 34 Thi hvem har kendt Herrens Sind? eller hvem blev hans Raadgiver? 35 eller hvem gav ham først, saa at der skulde gives ham Gengæld derfor? 36 Thi af ham og ved ham og til ham ere alle Ting; ham være Ære i Evighed! Amen. (aiōn g165)

12 Jeg formaner eder altsaa, Brødre! ved Guds Barmhjertighed, til at fremstille eders Legemer som et levende, helligt, Gud velbehageligt Offer; dette er eders fornuftige Gudsdyrkelse. 2 Og skikker eder ikke lige med denne Verden, men vorder forvandlede ved Sindets Fornyelse, saa I maa skønne, hvad der er Guds Villie, det gode og velbehagelige og fuldkomne. (aiōn g165) 3 Thi ved den Naade, som er given mig, siger jeg til enhver iblandt eder, at han ikke skal tænke højere om sig selv, end han bør tænke, men tænke med Betænksomhed, efter som Gud tildelte enhver Troens Maal. 4 Thi ligesom vi have mange Lemmer paa eet Legeme, men Lemmerne ikke alle have den samme Gerning, 5 saaledes ere vi mange eet Legeme i Kristus, men hver for sig hverandres Lemmer. 6 Men efterdi vi have forskellige Naadegaver efter den Naade, som er given os, det være sig Profeti, da lader os bruge den i Forhold til vor Tro; 7 eller en Tjeneste, da lader os tage Vare paa Tjenesten; eller om nogen lærer, paa Lærergerningen; 8 eller om nogen formaner, paa Formaningen; den, som uddeler, gøre det med Redelighed; den, som er Forstander, være det med Iver; den, som øver Barmhjertighed, gøre det med Glæde! 9 Kærligheden være uskrømtet; afskyer det onde, holder eder til det gode; 10 værer i eders Broderkærlighed hverandre inderligt hengivne; forekommer hverandre i at vise Ærbødighed! 11 Værer ikke lunkne i eders Iver; værer brændende i Aanden; tjener Herren; 12 værer glade i Haabet, udholdende i Trængselen, vedholdende i Bønnen! 13 Tager Del i de helliges Fornødenheder; lægger Vind paa Gæstfrihed! 14 Velsigner dem, som forfølge eder, velsigner, og forbander ikke! 15 Glæder eder med de glade, og græder med de grædende! 16 Værer enige indbyrdes; tragter ikke efter de høje Ting, men holder eder til det lave; vorder ikke kloge i eders egne Tanker! 17 Betaler ikke nogen ondt for ondt; lægger Vind paa, hvad der er godt for alle Menneskers Aasyn! 18 Dersom det er muligt — saa vidt det staar til eder —, da holder Fred med alle Mennesker! 19 Hævner eder ikke selv, I

elskede! men giver Vreden Rum; thi der er skrevet: „Mig hører Hævnen til, jeg vil betale, siger Herren." **20** Nej, dersom din Fjende hungrer, giv ham Mad; dersom han tørster, giv ham Drikke; thi naar du gør dette, vil du samle gloende Kul paa hans Hoved. **21** Lad dig ikke overvinde af det onde, men overvind det onde med det gode!

13 Hver Sjæl underordne sig de foresatte Øvrigheder; thi der er ikke Øvrighed uden af Gud, men de, som ere, ere indsatte af Gud, **2** saa at den, som sætter sig imod Øvrigheden, modstaar Guds Ordning; men de, som modstaa, skulle faa deres Dom. **3** Thi de styrende ere ikke en Skræk for den gode Gerning, men for den onde. Men vil du være uden Frygt for Øvrigheden, saa gør det gode, og du skal faa Ros af den. **4** Thi den er en Guds Tjener, dig til gode. Men dersom du gør det onde, da frygt; thi den bærer ikke Sværdet forgæves; den er nemlig Guds Tjener, en Hævner til Straf for den, som øver det onde. **5** Derfor er det nødvendigt at underordne sig, ikke alene for Straffens Skyld, men ogsaa for Samvittighedens. **6** Derfor betale I jo ogsaa Skatter; thi de ere Guds Tjenere, som just tage Vare paa dette. **7** Betaler alle, hvad I ere dem skyldige: den, som I ere Skat skyldige, Skat; den, som Told, Told; den, som Frygt, Frygt; den, som Ære, Ære. **8** Bliver ingen noget skyldige, uden det, at elske hverandre; thi den, som elsker den anden, har opfyldt Loven. **9** Thi det: „Du maa ikke bedrive Hor; du maa ikke slaa ihjel; du maa ikke stjæle; du maa ikke begære, " og hvilket andet Bud der er, det sammenfattes i dette Ord: „Du skal elske din Næste som dig selv." **10** Kærligheden gør ikke ondt imod Næsten; derfor er Kærligheden Lovens Fylde. **11** Og dette just, fordi I kende Tiden, at det alt er paa Tide, at I skulle staa op af Søvne; thi nu er vor Frelse nærmere, end da vi bleve troende. **12** Natten er fremrykket, og Dagen er kommen nær. Lader os derfor aflægge Mørkets Gerninger og iføre os Lysets Vaaben; **13** lader os vandre sømmeligt som om Dagen, ikke i Svir og Drik, ikke i Løsagtighed og Uterlighed, ikke i Kiv og Avind; **14** men ifører eder den Herre Jesus Kristus, og drager ikke Omsorg for Kødet, saa Begæringer vækkes!

14 Men tager eder af den, som er skrøbelig i Troen, og dømmer ikke hans Meninger! **2** En har Tro til at spise alt; men den skrøbelige spiser kun Urter. **3** Den, som spiser, maa ikke ringeagte den, som ikke spiser; og den, som ikke spiser, maa ikke dømme den, som spiser; thi Gud har taget sig af ham. **4** Hvem er du, som dømmer en andens Tjener? For sin egen Herre staar eller falder han; men han skal blive staaende, thi Herren er mægtig til at lade ham staa. **5** En agter den ene Dag fremfor den anden, en anden agter alle Dage lige; enhver have fuld Vished i sit eget Sind! **6** Den, som lægger Vægt paa Dagen, han gør det for Herren. Og den, som spiser, gør det for Herren, thi han takker Gud; og den, som ikke spiser, gør det for Herren og takker Gud. **7** Thi ingen af os lever for sig selv, og ingen dør for sig selv; **8** thi naar vi leve, leve vi for Herren, og naar vi dø, dø vi for Herren; derfor, enten vi leve, eller vi dø, ere vi Herrens. **9** Dertil er jo Kristus død og bleven levende, at han skal herske baade over døde og levende. **10** Men du, hvorfor dømmer du din Broder? eller du, hvorfor ringeagter du din Broder? Vi skulle jo alle fremstilles for Guds Domstol. **11** Thi der er skrevet: „Saa sandt jeg lever, siger Herren, for mig skal hvert Knæ bøje sig, og hver Tunge skal bekende Gud." **12** Altsaa skal hver af os gøre Gud Regnskab for sig selv. **13** Derfor, lader os ikke mere dømme hverandre, men dømmer hellere dette, at man ikke maa give sin Broder Anstød eller Forargelse. **14** Jeg ved og er vis paa i den Herre Jesus, at intet er urent i sig selv; dog, for den, som agter noget for urent, for ham er det urent. **15** Thi dersom din Broder bedrøves for Mads Skyld, da vandrer du ikke mere i Kærlighed. Led ikke ved din Mad den i Fordærvelse, for hvis Skyld Kristus er død. **16** Lader derfor ikke eders Gode blive bespottet! **17** Thi Guds Rige bestaar ikke i at spise og drikke, men i Retfærdighed og Fred og Glæde i den Helligaand. **18** Thi den, som deri tjener Kristus, er velbehagelig for Gud og tækkelig for Menneskene. **19** Derfor, lader os tragte efter det, som tjener til Fred og indbyrdes Opbyggelse! **20** Nedbryd ikke Guds Værk for Mads Skyld! Vel er alt rent, men det er ondt for det Menneske, som spiser med Anstød. **21** Det er rigtigt ikke at spise Kød eller at drikke Vin eller at gøre noget, hvoraf din Broder tager Anstød. **22** Den Tro, du har, hav den hos dig selv for Gud! Salig er den, som ikke dømmer sig selv i det, som han vælger. **23** Men den, som tvivler, naar han spiser, han er domfældt, fordi det ikke er af Tro; men alt det, som ikke er af Tro, er Synd.

15 Men vi, som ere stærke, bør bære de svages Skrøbeligheder og ikke være os selv til Behag. **2** Enhver af os være sin Næste til Behag til det gode, til Opbyggelse. **3** Thi ogsaa Kristus var ikke sig selv til Behag; men, som der er skrevet: „Deres Forhaanelser, som haane dig, ere faldne paa mig." **4** Thi alt, hvad der er skrevet tilforn, det er skrevet til vor Belæring, for at vi skulle have Haabet ved Udholdenheden og Skrifternes Trøst. **5** Men Udholdenhedens og Trøstens Gud give eder at være enige indbyrdes, som Kristus Jesus vil det, **6** for at I endrægtigt med een Mund kunne prise Gud og vor Herres Jesu Kristi Fader. **7** Derfor tager eder af hverandre, ligesom ogsaa Kristus har taget sig af os, til Guds Ære. **8** Jeg siger nemlig, at Kristus er bleven Tjener for omskaarne for Guds Sanddruheds Skyld for at stadfæste Forjættelserne til Fædrene; **9** men at Hedningerne skulle prise Gud for hans Barmhjertigheds Skyld, som der er skrevet: „Derfor vil jeg bekende dig iblandt Hedninger og lovsynge dit Navn." **10** Og atter siges der: „Fryder eder, I Hedninger, med hans Folk!" **11** Og atter: „Lover Herren, alle Hedninger, og alle Folkene skulle prise ham." **12** Og atter siger Esajas: „Komme skal Isajs Rodskud og han, der rejser sig for at herske over Hedninger; paa ham skulle Hedninger haabe." **13** Men Haabets Gud fylde eder med al Glæde og Fred, idet I tro, for at I maa blive rige i Haabet ved den Helligaands Kraft! — **14** Men ogsaa jeg, mine Brødre! har selv den Forvisning om eder, at I ogsaa selv ere fulde af Godhed, fyldte med al Kundskab, i Stand til ogsaa at paaminde hverandre. **15** Dog har jeg for en Del tilskrevet eder noget dristigere for at paaminde eder paa Grund af den Naade, som er given mig fra Gud **16** til iblandt Hedningerne at være en Kristi Jesu Offertjener, der som Præst betjener Guds Evangelium, for at Hedningerne maa blive et velbehageligt Offer, helliget ved den Helligaand. **17** Saaledes har jeg min Ros i Kristus Jesus af min Tjeneste for Gud. **18** Thi jeg vil ikke driste mig til at tale om noget af det, som Kristus ikke har udført ved mig til at virke Hedningers Lydighed, ved Ord og Handling, **19** ved Tegns og Undergerningers Kraft, ved Guds Aands Kraft, saa at jeg fra Jerusalem og trindt omkring indtil Illyrien har til fulde forkyndt Kristi Evangelium; **20** dog saaledes, at jeg sætter min Ære i at forkynde Evangeliet ikke der, hvor Kristus er nævnet, for at jeg ikke skal bygge paa en andens Grundvold, **21** men, som der er skrevet: „De, for hvem der ikke blev kundgjort om ham, skulle se, og de, som ikke have hørt, skulle forstaa." **22** Derfor er jeg ogsaa de mange Gange bleven forhindret i at komme til eder. **23** Men nu, da jeg ikke mere har Rum i disse Egne og i mange Aar har haft Længsel efter at komme til eder, **24** vil jeg, naar jeg rejser til Spanien, komme til eder; thi jeg haaber at se eder paa Gennemrejsen og af eder at blive befordret derhen, naar jeg først i nogen Maade er bleven tilfredsstillet hos eder. **25** Men nu rejser jeg til Jerusalem i Tjeneste for de hellige. **26** Thi Makedonien og Akaja have fundet Glæde i at gøre et Sammenskud til de fattige iblandt de hellige i Jerusalem. **27** De have nemlig fundet Glæde deri, og de ere deres Skyldnere. Thi ere Hedningerne blevne delagtige i hines aandelige Goder, da ere de ogsaa skyldige at tjene dem med de timelige. **28** Naar jeg da har fuldbragt dette og beseglet denne Frugt for dem, vil jeg derfra drage om ad eder til Spanien. **29** Men jeg ved, at naar jeg kommer til eder, skal jeg komme med Kristi Velsignelses Fylde. **30** Men jeg formaner eder, Brødre! ved vor Herre Jesus Kristus og ved Aandens Kærlighed til med mig at stride i eders Bønner for mig til Gud, **31** for at jeg maa udfries fra de genstridige i Judæa, og mit Ærinde til Jerusalem maa blive de hellige kærkomment, **32** for at jeg kan komme til eder med Glæde, ved Guds Villie, og vederkvæges med eder. **33** Men Fredens Gud være med eder alle! Amen.

16 Men jeg anbefaler eder Føbe, vor Søster, som er Tjenerinde ved Menigheden i Kenkreæ, **2** for at I maa modtage hende i Herren, som det sømmer sig de hellige, og yde hende Bistand, i hvad som helst hun maatte trænge til eder; thi ogsaa hun har været en Hjælperske for mange og for mig selv med. **3** Hilser Priska og Akvila, mine Medarbejdere i Kristus Jesus, **4** som jo for mit Liv have sat deres egen Hals i Vove, hvem ikke alene jeg takker, men ogsaa alle Hedningernes Menigheder; **5** og hilser Menigheden i deres Hus! Hilser Epænetus, min elskede, som er Asiens Førstegrøde for Kristus. **6** Hilser Maria, som har arbejdet meget for eder. **7** Hilser Andronikus og Junias, mine Frænder og mine medfangne, som jo ere navnkundige iblandt Apostlene og tilmed have været i Kristus før mig. **8** Hilser Ampliatus, min elskede i Herren! **9** Hilser Urbanus, vor Medarbejder i Kristus, og Stakys, min elskede! **10** Hilser Apelles, den prøvede i Kristus. Hilser dem, som ere af Aristobulus's

Hus. **11** Hilser Herodion, min Frænde! Hilser dem af Narkissus's Hus, som ere i Herren. **12** Hilser Tryfæna og Tryfosa, som arbejde i Herren. Hilser Persis, den elskede, som jo har arbejdet meget i Herren. **13** Hilser Rufus, den udvalgte i Herren, og hans og min Moder! **14** Hilser Asynkritus, Flegon, Hermes, Patrobas, Hermas og Brødrene hos dem! **15** Hilser Filologus og Julia, Nereus og hans Søster og Olympas og alle de hellige hos dem! **16** Hilser hverandre med et helligt Kys! Alle Kristi Menigheder hilse eder! **17** Men jeg formaner eder, Brødre! til at give Agt paa dem, som volde Splittelserne og Forargelserne tvært imod den Lære, som I have lært, og viger bort fra dem! **18** Thi saadanne tjene ikke vor Herre Kristus, men deres egen Bug, og ved søde Ord og skøn Tale forføre de de troskyldiges Hjerter. **19** Eders Lydighed er jo kommen alle for Øre; derfor glæder jeg mig over eder. Men jeg vil, at I skulle være vise med Hensyn til det gode og enfoldige med Hensyn til det onde. **20** Men Fredens Gud skal hastelig knuse Satan under eders Fødder. Vor Herres Jesu Kristi Naade være med eder! **21** Timotheus, min Medarbejder, og Lukius og Jason og Sosipater, mine Frænder, hilse eder. **22** Jeg, Tertius, som har nedskrevet dette Brev, hilser eder i Herren. **23** Kajus, min og den hele Menigheds Vært, hilser eder. Erastus, Stadens Rentemester, hilser eder, og Broderen Kvartus. [**24** Vor Herres Jesu Kristi Naade være med eder alle! Amen.] **25** Men ham, som kan styrke eder i mit Evangelium og Forkyndelsen af Jesus Kristus, i Overensstemmelse med Aabenbarelse af en Hemmelighed, som var fortiet fra evige Tider, **(aiōnios g166)** **26** men nu er bragt for Dagen og ved profetiske Skrifter efter den evige Guds Befaling kundgjort for alle Hedningerne til Tros-Lydighed: **(aiōnios g166)** **27** den ene vise Gud ved Jesus Kristus, ham være Ære i Evigheders Evighed! Amen. **(aiōn g165)**

1 Korinterne

1 Paulus, Jesu Kristi kaldede Apostel ved Guds Villie, og Broderen Sosthenes **2** til Guds Menighed, som er i Korinth, helligede i Kristus Jesus, hellige ifølge Kald tillige med alle dem, der paa ethvert Sted paakalde vor Herres Jesu Kristi, deres og vor Herres Navn: **3** Naade være med eder og Fred fra Gud vor Fader og den Herre Jesus Kristus! **4** Jeg takker min Gud altid for eder, for den Guds Naade, som blev given eder i Kristus Jesus, **5** at I ved ham ere blevne rige i alt, i al Tale og al Kundskab, **6** ligesom Vidnesbyrdet om Kristus er blevet stadfæstet hos eder, **7** saa at I ikke staa tilbage i nogen Naadegave, idet I forvente vor Herres Jesu Kristi Aabenbarelse, **8** han, som ogsaa skal stadfæste eder indtil Enden som ustraffelige paa vor Herres Jesu Kristi Dag. **9** Trofast er Gud, ved hvem I bleve kaldede til Samfund med hans Søn, Jesus Kristus, vor Herre. **10** Men jeg formaner eder, Brødre! ved vor Herres Jesu Kristi Navn, at I alle skulle føre samme Tale, og at der ikke maa findes Splittelser iblandt eder, men at I skulle være forenede i det samme Sind og i den samme Mening. **11** Thi det er blevet mig fortalt om eder, mine Brødre! af Kloes Husfolk, at der er Splidagtighed iblandt eder. **12** Jeg mener dette, at enhver af eder siger: Jeg hører Paulus til, og jeg Apollos, og jeg Kefas, og jeg Kristus. **13** Er Kristus delt? mon Paulus blev korsfæstet for eder? eller bleve I døbte til Paulus's Navn? **14** Jeg takker Gud for, at jeg ikke døbte nogen af eder, uden Krispus og Kajus, **15** for at ikke nogen skal sige, at I bleve døbte til mit Navn. **16** Dog, jeg døbte ogsaa Stefanas's Hus; ellers ved jeg ikke, om jeg døbte nogen anden. **17** Thi Kristus sendte mig ikke for at døbe, men for at forkynde Evangeliet, ikke med vise Ord, for at Kristi Kors ikke skulde tabe sin Kraft. **18** Thi Korsets Ord er vel for dem, som fortabes, en Daarskab, men for dem, som frelses, for os er det en Guds Kraft. **19** Thi der er skrevet: „Jeg vil lægge de vises Visdom øde, og de forstandiges Forstand vil jeg gøre til intet." **20** Hvor er der en viis? hvor er der en skriftklog? hvor er der en Ordkæmper af denne Verden? har Gud ikke gjort Verdens Visdom til Daarskab? **(aiōn g165)** **21** Thi efterdi Verden ved sin Visdom ikke erkendte Gud i hans Visdom, behagede det Gud ved Prædikenens Daarskab at frelse dem, som tro, **22** eftersom baade Jøder kræve Tegn, og Grækere søge Visdom, **23** vi derimod prædike Kristus som korsfæstet, for Jøder en Forargelse og for Hedninger en Daarskab, **24** men for selve de kaldede baade Jøder og Grækere, Kristus som Guds Kraft og Guds Visdom. **25** Thi Guds Daarskab er visere end Menneskene, og Guds Svaghed er stærkere end Menneskene. **26** Thi ser, Brødre! paa eders Kaldelse, at I ere ikke mange vise efter Kødet, ikke mange mægtige, ikke mange fornemme; **27** men det, som var Daarskab for Verden, udvalgte Gud for at beskæmme de vise, og det, som var svagt for Verden, udvalgte Gud for at beskæmme det stærke; **28** og det for Verden uædle og det ringeagtede, det, som intet var, udvalgte Gud for at gøre det, som var noget, til intet, **29** for at intet Kød skal rose sig for Gud. **30** Men ud af ham ere I i Kristus Jesus, som blev os Visdom fra Gud, baade Retfærdighed og Helliggørelse og Forløsning; **31** for at, som der er skrevet: „Den, som roser sig, rose sig af Herren!"

2 Og jeg, Brødre! da jeg kom til eder, kom jeg ikke og forkyndte eder Guds Vidnesbyrd med Stormægtighed i Tale eller i Visdom; **2** thi jeg agtede ikke at vide noget iblandt eder uden Jesus Kristus og ham korsfæstet; **3** og jeg færdedes hos eder i Svaghed og i Frygt og megen Bæven, **4** og min Tale og min Prædiken var ikke med Visdoms overtalende Ord, men med Aands og Krafts Bevisning, **5** for at eders Tro ikke skulde bero paa Menneskers Visdom, men paa Guds Kraft. **6** Dog, Visdom tale vi iblandt de fuldkomne, men en Visdom, der ikke stammer fra denne Verden, ikke heller fra denne Verdens Herskere, som blive til intet; **(aiōn g165)** **7** men vi tale Visdom fra Gud, den hemmelige, den, som var skjult, som Gud før Verdens Begyndelse forudbestemte til vor Herlighed, **(aiōn g165)** **8** hvilken ingen af denne Verdens Herskere har erkendt; thi havde de erkendt den, havde de ikke korsfæstet Herlighedens Herre; **(aiōn g165)** **9** men, som der er skrevet: „Hvad intet Øje har set, og intet Øre har hørt, og ikke er opkommet i noget Menneskes Hjerte, hvad Gud har beredt dem, som elske ham." **10** Men os aabenbarede Gud det ved Aanden; thi Aanden ransager alle Ting, ogsaa Guds Dybder. **11** Thi hvilket Menneske ved, hvad der er i Mennesket, uden Menneskets Aand, som er i ham? Saaledes har heller ingen erkendt, hvad der er i Gud, uden Guds Aand. **12** Men vi have ikke faaet Verdens Aand, men Aanden fra Gud, for at vi kunne vide, hvad

der er os skænket af Gud; 13 og dette tale vi ogsaa, ikke med Ord, lærte af menneskelig Visdom, men med Ord, lærte af Aanden, idet vi tolke aandelige Ting med aandelige Ord. 14 Men det sjælelige Menneske tager ikke imod de Ting, som høre Guds Aand til; thi de ere ham en Daarskab, og han kan ikke erkende dem, thi de bedømmes aandeligt. 15 Men den aandelige bedømmer alle Ting, selv derimod bedømmes han af ingen. 16 Thi hvem har kendt Herrens Sind, saa han skulde kunne undervise ham? Men vi have Kristi Sind.

3 Og jeg, Brødre! kunde ikke tale til eder som til aandelige, men som til kødelige, som til spæde Børn i Kristus. 2 Mælk gav jeg eder at drikke, ikke fast Føde; thi I kunde endnu ikke taale det, ja, I kunne det ikke engang nu; 3 thi endnu ere I kødelige. Naar der nemlig er Nid og Splid iblandt eder, ere I da ikke kødelige og vandre paa Menneskers Vis? 4 Thi naar en siger: „Jeg hører Paulus til," og en anden: „Jeg hører Apollos til," ere I saa ikke „Mennesker"? 5 Hvad er da Apollos? og hvad er Paulus? Tjenere, ved hvilke I bleve troende og det, efter som Herren gav enhver. 6 Jeg plantede, Apollos vandede, men Gud gav Vækst. 7 Saa er da hverken den noget, som planter, ikke heller den, som vander, men Gud, som giver Vækst. 8 Den, som planter, og den, som vander, ere eet; men hver skal faa sin egen Løn efter sit eget Arbejde. 9 Thi Guds Medarbejdere ere vi; Guds Ager, Guds Bygning ere I. 10 Efter den Guds Naade, som blev given mig, har jeg som en viis Bygmester lagt Grundvold, men en anden bygger derpaa. Men enhver se til, hvorledes han bygger derpaa! 11 thi anden Grundvold kan ingen lægge end den, som er lagt, hvilken er Jesus Kristus. 12 Men dersom nogen paa Grundvolden bygger med Guld, Sølv, kostbare Stene, Træ, Hø, Straa, 13 da skal enhvers Arbejde blive aabenbart; thi Dagen skal gøre det klart, efterdi den aabenbares med Ild, og hvordan enhvers Arbejde er, det skal Ilden prøve. 14 Dersom det Arbejde, som en har bygget derpaa, bestaar, da skal han faa Løn; 15 dersom ens Arbejde bliver opbrændt, da skal han gaa Glip af den; men selv skal han blive frelst, dog som igennem Ild. 16 Vide I ikke, at I ere Guds Tempel, og Guds Aand bor i eder? 17 Dersom nogen fordærver Guds Tempel, skal Gud fordærve ham; thi Guds Tempel er helligt, og det ere jo I. 18 Ingen bedrage sig selv! Dersom nogen tykkes at være viis iblandt eder i denne Verden, han vorde en Daare, for at han kan vorde viis. (aiōn g165) 19 Thi denne Verdens Visdom er Daarskab for Gud; thi der er skrevet: „Han er den, som griber de vise i deres Træskhed;" 20 og atter: „Herren kender de vises Tanker, at de ere forfængelige." 21 Derfor rose ingen sig af Mennesker! Alle Ting ere jo eders, 22 være sig Paulus eller Apollos eller Kefas eller Verden eller Liv eller Død eller det nærværende eller det tilkommende: alle Ting ere eders; 23 men I ere Kristi, og Kristus er Guds.

4 Saaledes agte man os: som Kristi Tjenere og Husholdere over Guds Hemmeligheder! 2 I øvrigt kræves her af Husholdere, at man maa findes tro. 3 Men mig er det saare lidet at bedømmes af eder eller af en menneskelig Ret; ja, jeg bedømmer end ikke mig selv. 4 Thi vel ved jeg intet med mig selv, dog er jeg ikke dermed retfærdiggjort; men den, som bedømmer mig, er Herren. 5 Derfor dømmer ikke noget før Tiden, førend Herren kommer, som baade skal bringe for Lyset det, som er skjult i Mørket, og aabenbare Hjerternes Raad; og da skal enhver faa sin Ros fra Gud. 6 Men dette, Brødre! har jeg anvendt paa mig selv og Apollos for eders Skyld, for at I paa os kunne lære dette „ikke ud over, hvad der staar skrevet", for at ikke nogen af eder for eens Skyld skal opblæse sig mod en anden. 7 Thi hvem giver dig Fortrin? og hvad har du, som du ikke har faaet givet? men naar du virkelig har faaet det, hvorfor roser du dig da, som om du ikke havde faaet det? 8 I ere allerede mættede, I ere allerede blevne rige, I ere blevne Konger uden os, ja, gid I dog vare blevne Konger, for at ogsaa vi kunde være Konger med eder! 9 Thi mig synes, at Gud har fremstillet os Apostle som de ringeste, ligesom dødsdømte; thi et Skuespil ere vi blevne for Verden, baade for Engle og Mennesker. 10 Vi ere Daarer for Kristi Skyld, men I ere kloge i Kristus; vi svage, men I stærke; I hædrede, men vi vanærede. 11 Indtil denne Time lide vi baade Hunger og Tørst og Nøgenhed og faa Næveslag og have intet blivende Sted 12 og arbejde møjsommeligt med vore egne Hænder. Udskælder man os, velsigne vi; forfølger man os, finde vi os deri; 13 spotter man os, give vi gode Ord; som Verdens Fejeskarn ere vi blevne, et Udskud for alle indtil nu. 14 Ikke for at beskæmme eder skriver jeg dette; men jeg paaminder eder som mine elskede Børn. 15 Thi

om I end have ti Tusinde Opdragere i Kristus, have I dog ikke mange Fædre; thi jeg har i Kristus Jesus avlet eder ved Evangeliet. **16** Jeg formaner eder altsaa, vorder mine Efterfølgere! **17** Derfor har jeg sendt Timotheus til eder, som er mit elskede og trofaste Barn i Herren, og han skal minde eder om mine Veje i Kristus, saaledes som jeg lærer alle Vegne i enhver Menighed. **18** Men nogle ere blevne opblæste, i den Tanke, at jeg ikke kommer til eder; **19** men jeg skal snart komme til eder, om Herren vil, og gøre mig bekendt, ikke med de opblæstes Ord, men med deres Kraft. **20** Thi Guds Rige bestaar ikke i Ord, men i Kraft. **21** Hvad ville I? Skal jeg komme til eder med Ris eller med Kærlighed og Sagtmodigheds Aand?

5 I det hele taget høres der om Utugt iblandt eder, og det saadan Utugt, som end ikke findes iblandt Hedningerne, at en lever med sin Faders Hustru. **2** Og I ere opblæste og bleve ikke snarere bedrøvede, for at den, som har gjort denne Gerning, maatte udstødes af eders Midte! **3** Thi jeg for min Del, fraværende med Legemet, men nærværende med Aanden, har allerede, som om jeg var nærværende, fældet den Dom over ham, som paa saadan Vis har bedrevet dette, **4** at, naar i vor Herres Jesu Navn I og min Aand ere forsamlede, saa med vor Herres Jesu Kraft **5** at overgive den paagældende til Satan til Kødets Undergang, for at Aanden kan frelses paa den Herres Jesu Dag. **6** Det er ikke noget smukt, I rose eder af! Vide I ikke, at en liden Surdejg syrer hele Dejgen? **7** Udrenser den gamle Surdejg, for at I kunne være en ny Dejg, ligesom I jo ere usyrede; thi ogsaa vort Paaskelam er slagtet, nemlig Kristus. **8** Derfor, lader os holde Højtid, ikke med gammel Surdejg, ej heller med Sletheds og Ondskabs Surdejg, men med Renheds og Sandheds usyrede Brød. **9** Jeg skrev eder til i mit Brev, at I ikke skulle have Samkvem med utugtige, — **10** ikke i al Almindelighed denne Verdens utugtige eller havesyge og Røvere eller Afgudsdyrkere; ellers maatte I jo gaa ud af Verden. **11** Men nu skrev jeg til eder, at I ikke skulle have Samkvem, om nogen, der har Navn af Broder, er en utugtig eller en havesyg eller en Afgudsdyrker eller en Skændegæst eller en Dranker eller en Røver, ja, end ikke spise sammen med en saadan. **12** Thi hvad kommer det mig ved at dømme dem, som ere udenfor? Dømme I ikke dem, som ere indenfor? **13** Men dem udenfor skal Gud dømme. Bortskaffer den onde fra eder selv!

6 Kan nogen af eder, naar han har Sag med en anden, føre det over sit Sind at søge Dom hos de uretfærdige, og ikke hos de hellige? **2** Eller vide I ikke, at de hellige skulle dømme Verden? og naar Verden dømmes ved eder, ere I da uværdige til at sidde til Doms i de ringeste Sager? **3** Vide I ikke, at vi skulle dømme Engle? end sige da i timelige Ting! **4** Naar I da have Sager om timelige Ting, sætte I da dem til Dommere, som ere agtede for intet i Menigheden? **5** Til Skam for eder siger jeg det: Er der da slet ingen viis iblandt eder, som kan dømme sine Brødre imellem? **6** Men Broder fører Sag imod Broder, og det for vantro! **7** Overhovedet er jo allerede det en Fejl hos eder, at I have Retssager med hverandre. Hvorfor lide I ikke hellere Uret? hvorfor lade I eder ikke hellere plyndre? **8** Men I gøre Uret og plyndre, og det Brødre! **9** Eller vide I ikke, at uretfærdige skulle ikke arve Guds Rige? Farer ikke vild! Hverken utugtige eller Afgudsdyrkere eller Horkarle eller de, som lade sig bruge til unaturlig Utugt, eller de, som øve den, **10** eller Tyve eller havesyge eller Drankere, ingen Skændegæster, ingen Røvere skulle arve Guds Rige. **11** Og saadanne vare I for en Del; men I lode eder aftvætte, ja, I bleve helligede, ja, I bleve retfærdiggjorte ved den Herres Jesu Navn og ved vor Guds Aand. **12** Alt er mig tilladt, men ikke alt er gavnligt; alt er mig tilladt, men jeg skal ikke lade mig beherske af noget. **13** Maden er for Bugen og Bugen for Maden; men Gud skal tilintetgøre baade denne og hin. Legemet derimod er ikke for Utugt, men for Herren, og Herren for Legemet; **14** og Gud har baade oprejst Herren og skal oprejse os ved sin Kraft. **15** Vide I ikke, at eders Legemer ere Kristi Lemmer? Skal jeg da tage Kristi Lemmer og gøre Skøgelemmer deraf? Det være langtfra! **16** Eller vide I ikke, at den, som holder sig til Skøgen, er eet Legeme med hende? „Thi de to, " hedder det, „skulle blive til eet Kød." **17** Men den, som holder sig til Herren, er een Aand med ham. **18** Flyr Utugt! Enhver Synd, som et Menneske ellers gør, er uden for Legemet; men den, som bedriver Utugt, synder imod sit eget Legeme. **19** Eller vide I ikke, at eders Legeme er et Tempel for den Helligaand, som er i eder, hvilken I have fra Gud, og at I ikke ere eders egne? **20** Thi I bleve købte dyrt; ærer derfor Gud i eders Legeme!

7 Men hvad det angaar, hvorom I skreve til mig, da er det godt for en Mand ikke at røre en Kvinde; **2** men

for Utugts Skyld have hver Mand sin egen Hustru, og hver Kvinde have sin egen Mand. 3 Manden yde Hustruen sin Skyldighed; ligeledes ogsaa Hustruen Manden. 4 Hustruen raader ikke over sit eget Legeme, men Manden; ligesaa raader heller ikke Manden over sit eget Legeme, men Hustruen. 5 Unddrager eder ikke hinanden, uden maaske med fælles Samtykke, til en Tid, for at I kunne have Ro til Bønnen, og for saa atter at være sammen, for at Satan ikke skal friste eder, fordi I ikke formaa at være afholdende. 6 Men dette siger jeg som en Indrømmelse, ikke som en Befaling. 7 Jeg ønsker dog, at alle Mennesker maatte være, som jeg selv er; men hver har sin egen Naadegave fra Gud, den ene saa, den anden saa. 8 Til de ugifte og til Enkerne siger jeg, at det er godt for dem, om de forblive som jeg. 9 Men kunne de ikke være afholdende, da lad dem gifte sig; thi det er bedre at gifte sig end at lide Brynde. 10 Men de gifte byder ikke jeg, men Herren, at en Hustru ikke skal skille sig fra sin Mand; (11 men om hun virkeligt skiller sig fra ham, da forblive hun ugift eller forlige sig med Manden;) og at en Mand ikke skal forlade sin Hustru. 12 Men til de andre siger jeg, ikke Herren: Dersom nogen Broder har en vantro Hustru, og denne samtykker i at bo hos ham, saa forlade han hende ikke! 13 Og dersom en Hustru har en vantro Mand, og denne samtykker i at bo hos hende, saa forlade hun ikke Manden! 14 Thi den vantro Mand er helliget ved Hustruen, og den vantro Hustru er helliget ved Manden; ellers vare jo eders Børn urene, men nu ere de hellige. 15 Men skiller den vantro sig, saa lad ham skille sig; ingen Broder eller Søster er trælbunden i saadanne Tilfælde; men Gud har kaldet os til Fred. 16 Thi hvad ved du, Hustru! om du kan frelse din Mand? eller hvad ved du, Mand! om du kan frelse din Hustru? 17 Kun vandre enhver saaledes, som Herren har tildelt ham, som Gud har kaldet ham; og saaledes forordner jeg i alle Menighederne. 18 Blev nogen kaldet som omskaaren, han lade ikke Forhud drage over; er nogen kaldet som uomskaaren, han lade sig ikke omskære! 19 Omskærelse har intet at sige, og Forhud har intet at sige, men det at holde Guds Bud. 20 Hver blive i den Stand, hvori han blev kaldet! 21 Blev du kaldet som Træl, da lad det ikke bekymre dig, men om du ogsaa kan blive fri, da gør hellere Brug deraf! 22 Thi den, der er kaldet i Herren som Træl, er Herrens frigivne; ligesaa er den, der er kaldet som fri, Kristi Træl. 23 Dyrt bleve I købte, vorder ikke Menneskers Trælle! 24 I den Stand, hvori enhver blev kaldet, Brødre, deri blive han for Gud! 25 Men om Jomfruerne har jeg ikke nogen Befaling fra Herren, men giver min Mening til Kende som den, hvem Herren barmhjertigt har forundt at være troværdig. 26 Jeg mener altsaa dette, at det paa Grund af den forhaandenværende Nød er godt for et Menneske at være saaledes, som han er. 27 Er du bunden til en Kvinde, da søg ikke at blive løst; er du ikke bunden, da søg ikke en Hustru! 28 Men om du ogsaa gifter dig, synder du ikke; og om en Jomfru gifter sig, synder hun ikke; dog ville saadanne faa Trængsel i Kødet. Men jeg skaaner eder. 29 Men dette siger jeg eder, Brødre! at Tiden er kort, for at herefter baade de, der have Hustruer, skulle være, som om de ingen have, 30 og de, der græde, som om de ikke græde, og de, der glæde sig, som om de ikke glæde sig, og de, der købe, som om de ikke besidde, 31 og de, der bruge denne Verden, som om de ikke gøre Brug af den; thi denne Verdens Skikkelse forgaar. 32 Men jeg ønsker, at I maa være uden Bekymring. Den ugifte er bekymret for de Ting, som høre Herren til, hvorledes han kan behage Herren; 33 men den gifte er bekymret for de Ting, som høre Verden til, hvorledes han kan behage Hustruen. 34 Og der er ogsaa Forskel imellem Hustruen og Jomfruen. Den ugifte er bekymret for de Ting, som høre Herren til, for at hun kan være hellig baade paa Legeme og Aand; men den gifte er bekymret for det, som hører Verden til, hvorledes hun kan behage Manden. 35 Men dette siger jeg til eders eget Gavn, ikke for at kaste en Snare om eder, men for at bevare Sømmelighed og en urokkelig Vedhængen ved Herren. 36 Men dersom nogen mener at volde sin ugifte Datter Skam, om hun sidder over Tiden, og det maa saa være, han gøre, hvad han vil, han synder ikke; lad dem gifte sig! 37 Men den, som staar fast i sit Hjerte og ikke er tvungen, men har Raadighed over sin Villie og har besluttet dette i sit Hjerte at holde sin Datter ugift, han gør vel. 38 Altsaa, baade den, som bortgifter sin Datter, gør vel, og den, som ikke bortgifter hende, gør bedre. 39 En Hustru er bunden, saa længe hendes Mand lever; men dersom Manden sover hen, er hun fri til at gifte sig med hvem hun vil, kun at det sker i Herren. 40 Men lykkeligere er hun, om hun forbliver saaledes, som hun er, efter min Mening; men ogsaa jeg mener at have Guds Aand.

8 Men hvad Kødet fra Afgudsofrene angaar, da vide
vi, fordi vi alle have Kundskab — (Kundskaben
opblæser, men Kærligheden opbygger. **2** Dersom
nogen tykkes at kende noget, han kender endnu
ikke saaledes, som man bør kende. **3** Men dersom
nogen elsker Gud, han er kendt af ham.) **4** Hvad
altsaa Spisningen af Offerkødet angaar, da vide vi,
at der er ingen Afgud i Verden, og at der ingen Gud
er uden een. **5** Thi om der end er saakaldte Guder,
være sig i Himmelen eller paa Jorden, som der jo er
mange Guder og mange Herrer, **6** saa er der for os
dog kun een Gud, Faderen, af hvem alle Ting ere,
og vi til ham, og een Herre, Jesus Kristus, ved hvem
alle Ting ere, og vi ved ham. **7** Dog ikke alle have
den Kundskab. Men der er nogle, som ifølge deres
hidtidige Afgudsvane spise det som Afgudsofferkød,
og deres Samvittighed, som er skrøbelig, besmittes. **8**
Men Mad skal ikke bestemme vor Stilling over for
Gud; hverken have vi Fortrin, om vi spise, eller staa
tilbage, om vi ikke spise. **9** Men ser til, at ikke denne
eders Frihed skal blive til Anstød for de skrøbelige! **10**
Thi dersom nogen ser dig, som har Kundskab, sidde
til Bords i et Afgudshus, vil saa ikke Samvittigheden
hos den, som er skrøbelig, blive opbygget til at spise
Afgudsofferkødet? **11** Den skrøbelige gaar jo til Grunde
ved din Kundskab, Broderen, for hvis Skyld Kristus er
død. **12** Men naar I saaledes synde imod Brødrene og
saare deres skrøbelige Samvittighed, synde I imod
Kristus. **13** Derfor, om Mad forarger min Broder, vil jeg
aldrig i Evighed spise Kød, for at jeg ikke skal forarge
min Broder. **(aiōn g165)**

9 Er jeg ikke fri? er jeg ikke Apostel? har jeg ikke set
Jesus, vor Herre? ere I ikke min Gerning i Herren?
2 Er jeg ikke Apostel for andre, saa er jeg det dog i det
mindste for eder; thi Seglet paa min Apostelgerning
ere I i Herren. **3** Dette er mit Forsvar imod dem,
som bedømme mig. **4** Have vi ikke Ret til at spise og
drikke? **5** Have vi ikke Ret til at føre en Søster med om
som Hustru, som ogsaa de andre Apostle og Herrens
Brødre og Kefas? **6** Eller have alene jeg og Barnabas
ingen Ret til at lade være at arbejde? **7** Hvem tjener
vel nogen Sinde i Krig paa egen Sold? Hvem planter
en Vingaard og spiser ikke dens Frugt? Eller hvem
vogter en Hjord og nyder ikke af Hjordens Mælk? **8**
Taler jeg vel dette blot efter menneskelig Vis, eller
siger ikke ogsaa Loven dette? **9** Thi i Mose Lov er
der skrevet: „Du maa ikke binde Munden til paa en
Okse, som tærsker." Er det Okserne, Gud bekymrer sig
om, **10** eller siger han det ikke i hvert Tilfælde for vor
Skyld? For vor Skyld blev det jo skrevet, fordi den,
som pløjer, bør pløje i Haab, og den, som tærsker, bør
gøre det i Haab om at faa sin Del. **11** Naar vi have saaet
eder de aandelige Ting, er det da noget stort, om vi
høste eders timelige? **12** Dersom andre nyde saadan
Ret over eder, kunde da vi ikke snarere? Dog have vi
ikke brugt denne Ret; men vi taale alt, for at vi ikke
skulle lægge noget i Vejen for Kristi Evangelium. **13**
Vide I ikke, at de, som udføre de hellige Tjenester,
faa deres Føde fra Helligdommen, de, som tjene ved
Alteret, dele med Alteret? **14** Saaledes har ogsaa
Herren forordnet for dem, som forkynde Evangeliet,
at de skulle leve af Evangeliet. **15** Jeg derimod har
ikke gjort Brug af noget af dette. Jeg skriver dog ikke
dette, for at det skal ske saaledes med mig; thi jeg
vil hellere dø, end at nogen skulde gøre min Ros til
intet. **16** Thi om jeg forkynder Evangeliet, har jeg ikke
noget at rose mig af; der paaligger mig nemlig en
Nødvendighed, thi ve mig, om jeg ikke forkynder det!
17 Gør jeg nemlig dette af fri Villie, saa faar jeg Løn;
men har jeg imod min Villie faaet en Husholdning
betroet, **18** hvad er da min Løn? For at jeg, naar jeg
forkynder Evangeliet, skal fremsætte det for intet, saa
at jeg ikke gør Brug af min Ret i Evangeliet. **19** Thi
skønt jeg er fri over for alle, har jeg dog gjort mig selv
til Tjener for alle, for at jeg kunde vinde des flere. **20**
Og jeg er bleven Jøderne som en Jøde, for at jeg kunde
vinde Jøder; dem under Loven som en under Loven,
skønt jeg ikke selv er under Loven, for at jeg kunde
vinde dem, som ere under Loven; **21** dem uden for
Loven som en uden for Loven, skønt jeg ikke er uden
Lov for Gud, men under Kristi Lov, for at jeg kunde
vinde dem, som ere uden for Loven. **22** Jeg er bleven
skrøbelig for de skrøbelige, for at jeg kunde vinde
de skrøbelige; jeg er bleven alt for alle, for at jeg i
ethvert Fald kunde frelse nogle. **23** Men alt gør jeg for
Evangeliets Skyld, for at jeg kan blive meddelagtig
deri. **24** Vide I ikke, at de, som løbe paa Banen, løbe
vel alle, men ikkun een faar Prisen? Saaledes skulle I
løbe, for at I kunne vinde den. **25** Enhver, som deltager
i Kamplegene, er afholdende i alt; hine nu vel for at
faa en forkrænkelig Krans, men vi en uforkrænkelig.
26 Jeg løber derfor ikke som paa det uvisse; jeg fægter
som en, der ikke slaar i Luften; **27** men jeg bekæmper

mit Legeme og holder det i Trældom, for at ikke jeg, som har prædiket for andre, selv skal blive forkastet.

10 Thi jeg vil ikke, Brødre, at I skulle være uvidende om, at vore Fædre vare alle under Skyen og gik alle igennem Havet **2** og bleve alle døbte til Moses i Skyen og i Havet **3** og spiste alle den samme aandelige Mad **4** og drak alle den samme aandelige Drik; thi de drak af en aandelig Klippe, som fulgte med; men Klippen var Kristus. **5** Alligevel fandt Gud ikke Behag i de fleste af dem; thi de bleve slagne ned i Ørkenen. **6** Men disse Ting skete som Forbilleder for os, for at vi ikke skulle begære, hvad ondt er, saaledes som hine begærede. **7** Bliver ej heller Afgudsdyrkere som nogle af dem, ligesom der er skrevet: „Folket satte sig ned at spise og drikke, og de stode op at lege." **8** Lader os ej heller bedrive Utugt, som nogle af dem bedreve Utugt, og der faldt paa een Dag tre og tyve Tusinde. **9** Lader os ej heller friste Herren, som nogle af dem fristede ham og bleve ødelagte af Slanger. **10** Knurrer ej heller, som nogle af dem knurrede og bleve ødelagte af Ødelæggeren. **11** Men dette skete dem forbilledligt, men det blev skrevet til Advarsel for os, til hvem Tidernes Ende er kommen. **(aiōn g165)** **12** Derfor den, som tykkes at staa, se til, at han ikke falder! **13** Der er ikke kommet andre end menneskelige Fristelser over eder, og trofast er Gud, som ikke vil tillade, at I fristes over Evne, men som sammen med Fristelsen vil skabe ogsaa Udgangen af den, for at I maa kunne udholde den. **14** Derfor, mine elskede, flyr fra Afgudsdyrkelsen! **15** Jeg taler som til forstandige; dømmer selv, hvad jeg siger. **16** Velsignelsens Kalk, som vi velsigne, er den ikke Samfund med Kristi Blod? det Brød, som vi bryde, er det ikke Samfund med Kristi Legeme? **17** Fordi der er eet Brød, ere vi mange eet Legeme; thi vi faa alle Del i det ene Brød. **18** Ser til Israel efter Kødet; have de, som spise Ofrene, ikke Samfund med Alteret? **19** Hvad siger jeg da? At Afgudsofferkød er noget? eller at en Afgud er noget? **20** Nej! men hvad Hedningerne ofre, ofre de til onde Aander og ikke til Gud; men jeg vil ikke, at I skulle faa Samfund med de onde Aander. **21** I kunne ikke drikke Herrens Kalk og onde Aanders Kalk; I kunne ikke være delagtige i Herrens Bord og i onde Aanders Bord. **22** Eller skulle vi vække Herrens Nidkærhed? Mon vi ere stærkere end han? **23** Alt er tilladt, men ikke alt er gavnligt; alt er tilladt, men ikke alt opbygger. **24** Ingen søge sit eget, men Næstens! **25** Alt, hvad der sælges i Slagterbod, spiser det, uden at undersøge noget af Samvittigheds-Hensyn; **26** thi Herrens er Jorden og dens Fylde. **27** Dersom nogen af de vantro indbyder eder, og I ville gaa derhen, da spiser alt det, som sættes for eder, uden at undersøge noget af Samvittigheds-Hensyn. **28** Men dersom nogen siger til eder: „Dette er Offerkød, " da lad være at spise for hans Skyld, som gav det til Kende, og for Samvittighedens Skyld. **29** Samvittigheden siger jeg, ikke ens egen, men den andens; thi hvorfor skal min Frihed dømmes af en anden Samvittighed? **30** Dersom jeg nyder det med Taksigelse, hvorfor hører jeg da ilde for det, som jeg takker for? **31** Hvad enten I derfor spise eller drikke, eller hvad I gøre, da gører alt til Guds Ære! **32** Værer uden Anstød baade for Jøder og Grækere og for Guds Menighed, **33** ligesom ogsaa jeg i alt stræber at tækkes alle, idet jeg ikke søger, hvad der gavner mig selv, men hvad der gavner de mange, for at de kunne frelses.

11 Vorder mine Efterfølgere, ligesom ogsaa jeg er Kristi! **2** Men jeg roser eder, fordi I komme mig i Hu i alt og holde fast ved Overleveringerne, saaledes som jeg har overleveret eder dem. **3** Men jeg vil, at I skulle vide, at Kristus er enhver Mands Hoved; men Manden er Kvindens Hoved; men Gud er Kristi Hoved. **4** Hver Mand, som beder eller profeterer med tildækket Hoved, beskæmmer sit Hoved. **5** Men hver Kvinde, som beder eller profeterer med utildækket Hoved, beskæmmer sit Hoved; thi det er lige det samme, som var hun raget. **6** Thi naar en Kvinde ikke tildækker sig, saa lad hende ogsaa klippe sit Haar af; men er det usømmeligt for en Kvinde at klippes eller rages, da tildække hun sig! **7** Thi en Mand bør ikke tildække sit Hoved, efterdi han er Guds Billede og Ære; men Kvinden er Mandens Ære. **8** Mand er jo ikke af Kvinde, men Kvinde af Mand. **9** Ej heller er jo Mand skabt for Kvindens Skyld, men Kvinde for Mandens Skyld. **10** Derfor bør Kvinden have et Ærbødighedstegn paa Hovedet for Englenes Skyld. **11** Dog er hverken Kvinde uden Mand eller Mand uden Kvinde i Herren. **12** Thi ligesom Kvinden er af Manden, saaledes er ogsaa Manden ved Kvinden; men alt sammen er det af Gud. **13** Dømmer selv: Er det sømmeligt, at en Kvinde beder til Gud med utildækket Hoved? **14** Lærer ikke ogsaa selve Naturen eder, at naar en Mand bærer langt Haar, er det ham en Vanære, **15** men naar en Kvinde bærer langt Haar, er det hende

en Ære; thi det lange Haar er givet hende som et Slør. **16** Men har nogen Lyst til at trættes herom, da have vi ikke saadan Skik, og Guds Menigheder ej heller. **17** Men idet jeg giver følgende Formaning, roser jeg ikke, at I komme sammen, ikke til det bedre, men til det værre. **18** For det første nemlig hører jeg, at naar I komme sammen i Menighedsforsamling, er der Splittelser iblandt eder; og for en Del tror jeg det. **19** Thi der maa endog være Partier iblandt eder, for at de prøvede kunne blive aabenbare iblandt eder. **20** Naar I da komme sammen, er dette ikke at æde en Herrens Nadvere. **21** Thi under Spisningen tager enhver sit eget Maaltid forud, og den ene hungrer, den anden beruser sig. **22** Have I da ikke Huse til at spise og drikke i? eller foragte I Guds Menighed og beskæmme dem, som intet have? Hvad skal jeg sige eder? skal jeg rose eder? I dette roser jeg eder ikke. **23** Thi jeg har modtaget fra Herren, hvad jeg ogsaa har overleveret eder: At den Herre Jesus i den Nat, da han blev forraadt, tog Brød, **24** takkede og brød det og sagde: „Dette er mit Legeme, som er for eder; gører dette til min Ihukommelse!" **25** Ligesaa tog han ogsaa Kalken efter Aftensmaaltidet og sagde: „Denne Kalk er den nye Pagt i mit Blod; gører dette, saa ofte som I drikke det, til min Ihukommelse!" **26** Thi saa ofte, som I æde dette Brød og drikke Kalken, forkynde I Herrens Død, indtil han kommer. **27** Derfor, den, som æder Brødet eller drikker Herrens Kalk uværdigt, paadrager sig Skyld over for Herrens Legeme og Blod. **28** Men hvert Menneske prøve sig selv, og saaledes æde han af Brødet og drikke af Kalken! **29** Thi den, som æder og drikker, æder og drikker sig selv en Dom til, naar han ikke agter paa Legemet. **30** Derfor ere mange skrøbelige og sygelige iblandt eder, og en Del sover hen. **31** Men dersom vi bedømte os selv, bleve vi ikke dømte. **32** Men naar vi dømmes, tugtes vi af Herren, for at vi ikke skulle fordømmes med Verden. **33** Derfor, mine Brødre! naar I komme sammen til Maaltid, da venter paa hverandre! **34** Naar nogen hungrer, han spise hjemme, for at I ikke skulle komme sammen til Dom. Men det øvrige skal jeg forordne, naar jeg kommer.

12 Men hvad de aandelige Gaver angaar, Brødre! vil jeg ikke, at I skulle være uvidende. **2** I vide, at da I vare Hedninger, droges I hen til de stumme Afguder, som man drog eder. **3** Derfor kundgør jeg eder, at ingen, som taler ved Guds Aand, siger: „Jesus er en Forbandelse, " og ingen kan sige: „Jesus er Herre" uden ved den Helligaand. **4** Der er Forskel paa Naadegaver, men det er den samme Aand; **5** og der er Forskel paa Tjenester, og det er den samme Herre; **6** og der er Forskel paa kraftige Gerninger, men det er den samme Gud, som virker alt i alle. **7** Men til enhver gives Aandens Aabenbarelse til det, som er gavnligt. **8** En gives der nemlig ved Aanden Visdoms Tale; en anden Kundskabs Tale ifølge den samme Aand; **9** en anden Tro i den samme Aand; en anden Gaver til at helbrede i den ene Aand; **10** en anden at udføre kraftige Gerninger; en anden profetisk Gave; en anden at bedømme Aander; en anden forskellige Slags Tungetale; en anden Udlægning af Tungetale. **11** Men alt dette virker den ene og samme Aand, som uddeler til enhver især, efter som han vil. **12** Thi ligesom Legemet er eet og har mange Lemmer, men alle Legemets Lemmer, skønt de ere mange, dog ere eet Legeme, saaledes ogsaa Kristus. **13** Thi med een Aand bleve vi jo alle døbte til at være eet Legeme, hvad enten vi ere Jøder eller Grækere, Trælle eller frie; og alle fik vi een Aand at drikke. **14** Legemet er jo heller ikke eet Lem, men mange. **15** Dersom Foden vilde sige: „Fordi jeg ikke er Haand, hører jeg ikke til Legemet, " saa ophører den dog ikke derfor at høre til Legemet. **16** Og dersom Øret vilde sige: „Fordi jeg ikke er Øje, hører jeg ikke til Legemet, " saa ophører det dog ikke derfor at høre til Legemet. **17** Dersom hele Legemet var Øje, hvor blev da Hørelsen? Dersom det helt var Hørelse, hvor blev da Lugten? **18** Men nu har Gud sat Lemmerne, ethvert af dem, paa Legemet, efter som han vilde. **19** Men dersom de alle vare eet Lem, hvor blev da Legemet? **20** Nu er der derimod mange Lemmer og dog kun eet Legeme. **21** Øjet kan ikke sige til Haanden: „Jeg har dig ikke nødig, " eller atter Hovedet til Fødderne: „Jeg har eder ikke nødig." **22** Nej, langt snarere ere de Lemmer paa Legemet nødvendige, som synes at være de svageste, **23** og de, som synes os mindre ærefulde paa Legemet, dem klæde vi med des mere Ære; og de Lemmer, vi blues ved, omgives med desto større Blufærdighed; **24** de derimod, som vi ikke blues ved, have det ikke nødig. Men Gud har sammenføjet Legemet saaledes, at han tillagde det ringere mere Ære; **25** for at der ikke skal være Splid i Legemet, men for at Lemmerne skulle have samme Omsorg for hverandre; **26** og hvad enten eet Lem lider, lide alle Lemmerne med, eller eet

Lem bliver hædret, glæde alle Lemmerne sig med. 27 Men I ere Kristi Legeme, og Lemmer enhver især. 28 Og nogle satte Gud i Menigheden for det første til Apostle, for det andet til Profeter, for det tredje til Lærere, dernæst kraftige Gerninger, dernæst Gaver til at helbrede, til at hjælpe, til at styre, og forskellige Slags Tungetale. 29 Mon alle ere Apostle? mon alle ere Profeter? mon alle ere Lærere? mon alle gøre kraftige Gerninger? 30 mon alle have Gaver til at helbrede? mon alle tale i Tunger? mon alle udlægge? 31 Men tragter efter de største Naadegaver! Og ydermere viser jeg eder en ypperlig Vej.

13 Taler jeg med Menneskers og Engles Tunger, men ikke har Kærlighed, da er jeg bleven et lydende Malm eller en klingende Bjælde. 2 Og har jeg profetisk Gave og kender alle Hemmelighederne og al Kundskaben, og har jeg al Troen, saa at jeg kan flytte Bjerge, men ikke har Kærlighed, da er jeg intet. 3 Og uddeler jeg alt, hvad jeg ejer, til de fattige og giver mit Legeme hen til at brændes, men ikke har Kærlighed, da gavner det mig intet. 4 Kærligheden er langmodig, er velvillig; Kærligheden bærer ikke Nid; Kærligheden praler ikke, opblæses ikke, 5 gør intet usømmeligt, søger ikke sit eget, forbitres ikke, tilregner ikke det onde; 6 glæder sig ikke over Uretfærdigheden, men glæder sig ved Sandheden; 7 den taaler alt, tror alt, haaber alt, udholder alt. 8 Kærligheden bortfalder aldrig; men enten det er profetiske Gaver, de skulle forgaa, eller Tungetale, den skal ophøre, eller Kundskab, den skal forgaa; 9 thi vi kende stykkevis og profetere stykkevis; 10 men naar det fuldkomne kommer, da skal det stykkevise forgaa. 11 Da jeg var Barn, talte jeg som et Barn, tænkte jeg som et Barn, dømte jeg som et Barn; efter at jeg er bleven Mand, har jeg aflagt det barnagtige. 12 Nu se vi jo i et Spejl, i en Gaade, men da skulle vi se Ansigt til Ansigt; nu kender jeg stykkevis, men da skal jeg erkende, ligesom jeg jo blev erkendt. 13 Saa bliver da Tro, Haab, Kærlighed, disse tre; men størst iblandt disse er Kærligheden.

14 Higer efter Kærligheden, og tragter efter de aandelige Gaver, men mest efter at profetere. 2 Thi den, som taler i Tunger, taler ikke for Mennesker, men for Gud; thi ingen forstaar det, men han taler Hemmeligheder i Aanden. 3 Men den, som profeterer, taler Mennesker til Opbyggelse og Formaning og Trøst. 4 Den, som taler i Tunger, opbygger sig selv; men den, som profeterer, opbygger en Menighed. 5 Men jeg ønsker, at I alle maatte tale i Tunger, men endnu hellere, at I maatte profetere; den, som profeterer, er større end den, som taler i Tunger, med mindre han udlægger det, for at Menigheden kan faa Opbyggelse deraf. 6 Men nu, Brødre! dersom jeg kommer til eder og taler i Tunger, hvad vil jeg da gavne eder, hvis jeg ikke taler til eder enten ved Aabenbaring eller ved Kundskab, enten ved Profeti eller ved Lære? 7 Selv de livløse Ting, som give Lyd, være sig en Fløjte eller en Harpe, naar de ikke gøre Skel imellem Tonerne, hvorledes skal man saa kunne forstaa, hvad der spilles paa Fløjten eller Harpen? 8 Ja, ogsaa naar en Basun giver en utydelig Lyd, hvem vil da berede sig til Krig? 9 Saaledes ogsaa med eder: dersom I ikke ved Tungen fremføre tydelig Tale, hvorledes skal man da kunne forstaa det, som tales? I ville jo tale hen i Vejret. 10 Der er i Verden, lad os sige, saa og saa mange Slags Sprog, og der er intet af dem, som ikke har sin Betydning. 11 Dersom jeg nu ikke kender Sprogets Betydning, bliver jeg en Barbar for den, som taler, og den, som taler, bliver en Barbar for mig. 12 Saaledes ogsaa med eder: naar I tragte efter aandelige Gaver, da lad det være til Menighedens Opbyggelse, at I søge at blive rige derpaa! 13 Derfor, den, som taler i Tunger, han bede om, at han maa kunne udlægge det. 14 Thi dersom jeg taler i Tunger og beder, da beder vel min Aand, men min Forstand er uden Frugt. 15 Hvad da? Jeg vil bede med Aanden, men jeg vil ogsaa bede med Forstanden; jeg vil lovsynge med Aanden, men jeg vil ogsaa lovsynge med Forstanden. 16 Ellers, naar du priser Gud i Aanden, hvorledes vil da den, som indtager den uindviedes Plads, kunne sige sit Amen til din Taksigelse, efterdi han ikke ved, hvad du siger? 17 Thi vel er din Taksigelse smuk, men den anden opbygges ikke. 18 Jeg takker Gud for, at jeg mere end I alle taler i Tunger. 19 Men i en Menighed vil jeg hellere tale fem Ord med min Forstand, for at jeg ogsaa kan undervise andre, end ti Tusinde Ord i Tunger. 20 Brødre! vorder ikke Børn i Forstand, men værer Børn i Ondskab, i Forstand derimod vorder fuldvoksne! 21 Der er skrevet i Loven: „Ved Folk med fremmede Tungemaal og ved fremmedes Læber vil jeg tale til dette Folk, og de skulle end ikke saaledes høre mig, siger Herren." 22 Saaledes er Tungetalen til et Tegn, ikke for dem, som tro, men for de vantro; men

den profetiske Gave er det ikke for de vantro, men for dem, som tro. 23 Naar altsaa den hele Menighed kommer sammen, og alle tale i Tunger, men der kommer uindviede eller vantro ind, ville de da ikke sige, at I rase? 24 Men dersom alle profetere, og der kommer nogen vantro eller uindviet ind, da overbevises han af alle, han bedømmes af alle, 25 hans Hjertes skjulte Tanker aabenbares, og saa vil han falde paa sit Ansigt og tilbede Gud og forkynde, at Gud er virkelig i eder. 26 Hvad da, Brødre? Naar I komme sammen, da har enhver en Lovsang, en Lære, en Aabenbaring, en Tungetale, en Udlægning; alt ske til Opbyggelse! 27 Dersom nogen taler i Tunger, da være det to, eller i det højeste tre hver Gang, og den ene efter den anden, og een udlægge det! 28 Men dersom der ingen Udlægger er til Stede, da tie hin i Menigheden, men han tale for sig selv og for Gud! 29 Men af Profeter tale to eller tre, og de andre bedømme det; 30 men dersom en anden, som sidder der, faar en Aabenbarelse, da tie den første! 31 Thi I kunne alle profetere, den ene efter den anden, for at alle kunne lære, og alle blive formanede, 32 og Profeters Aander ere Profeter undergivne. 33 Thi Gud er ikke Forvirringens, men Fredens Gud. Ligesom i alle de helliges Menigheder 34 skulle eders Kvinder tie i Forsamlingerne; thi det tilstedes dem ikke at tale, men lad dem underordne sig, ligesom ogsaa Loven siger. 35 Men ville de lære noget, da adspørge de deres egne Mænd hjemme; thi det er usømmeligt for en Kvinde at tale i en Menighedsforsamling. 36 Eller er det fra eder, at Guds Ord er udgaaet? eller er det til eder alene, at det er kommet? 37 Dersom nogen tykkes, at han er en Profet eller aandelig, han erkende, at hvad jeg skriver til eder, er Herrens Bud. 38 Men er nogen uvidende derom, saa faar han være uvidende! 39 Altsaa, mine Brødre! tragter efter at profetere og forhindrer ikke Talen i Tunger! 40 Men alt ske sømmeligt og med Orden!

15 Men jeg kundgør eder, Brødre, det Evangelium, som jeg forkyndte eder, hvilket I ogsaa modtoge, i hvilket I ogsaa staa, 2 ved hvilket I ogsaa frelses, hvis I fastholde, med hvilket Ord jeg forkyndte eder det — ellers troede I forgæves. 3 Jeg overleverede eder nemlig som noget af det første, hvad jeg ogsaa har modtaget: at Kristus døde for vore Synder, efter Skrifterne; 4 og at han blev begravet; og at han er bleven oprejst den tredje Dag, efter Skrifterne; 5 og at han blev set af Kefas, derefter af de tolv; 6 derefter blev han set af over fem Hundrede Brødre paa een Gang, af hvilke de fleste endnu ere i Live, men nogle ere hensovede; 7 derefter blev han set af Jakob, dernæst af alle Apostlene; 8 men sidst af alle blev han set ogsaa af mig som det ufuldbaarne Foster; 9 thi jeg er den ringeste af Apostlene, jeg, som ikke er værd at kaldes Apostel, fordi jeg har forfulgt Guds Menighed. 10 Men af Guds Naade er jeg det, jeg er, og hans Naade imod mig har ikke været forgæves; men jeg har arbejdet mere end de alle, dog ikke jeg, men Guds Naade, som er med mig. 11 Hvad enten det da er mig eller de andre, saaledes prædike vi, og saaledes troede I. 12 Men naar der prædikes, at Kristus er oprejst fra de døde, hvorledes sige da nogle iblandt eder, at der ikke er dødes Opstandelse? 13 Dersom der ikke er dødes Opstandelse, da er ikke heller Kristus oprejst. 14 Men er Kristus ikke oprejst, da er vor Prædiken jo tom, og eders Tro ogsaa tom. 15 Men vi blive da ogsaa fundne som falske Vidner om Gud, fordi vi have vidnet imod Gud, at han oprejste Kristus, hvem han ikke har oprejst, saafremt døde virkelig ikke oprejses. 16 Thi dersom døde ikke oprejses, da er Kristus ikke heller oprejst. 17 Men dersom Kristus ikke er oprejst, da er eders Tro forgæves; saa ere I endnu i eders Synder; 18 da gik altsaa ogsaa de, som ere hensovede i Kristus, fortabt. 19 Have vi alene i dette Liv sat vort Haab til Kristus, da ere vi de ynkværdigste af alle Mennesker. 20 Men nu er Kristus oprejst fra de døde, som Førstegrøde af de hensovede. 21 Thi efterdi Død kom ved et Menneske, er ogsaa dødes Opstandelse kommen ved et Menneske. 22 Thi ligesom alle dø i Adam, saaledes skulle ogsaa alle levendegøres i Kristus. 23 Dog hver i sit Hold: som Førstegrøde Kristus, dernæst de, som tilhøre Kristus, ved hans Tilkommelse. 24 Derpaa kommer Enden, naar han overgiver Gud og Faderen Riget, naar han har tilintetgjort hver Magt og hver Myndighed og Kraft. 25 Thi han bør være Konge, indtil han faar lagt alle Fjenderne under sine Fødder. 26 Den sidste Fjende, som tilintetgøres, er Døden. 27 Han har jo „lagt alle Ting under hans Fødder". Men naar han siger: „Alt er underlagt" — aabenbart med Undtagelse af den, som underlagde ham alt — 28 naar da alle Ting ere blevne ham underlagte, da skal ogsaa Sønnen selv underlægge sig ham, som har underlagt ham alle

Ting, for at Gud kan være alt i alle. 29 Hvad ville ellers de udrette, som lade sig døbe for de døde? Dersom døde overhovedet ikke oprejses, hvorfor lade de sig da døbe for dem? 30 Hvorfor udsætte da ogsaa vi os hver Time for Fare? 31 Jeg dør daglig, saa sandt jeg har eder, Brødre, at rose mig af i Kristus Jesus, vor Herre. 32 Hvis jeg som et almindeligt Menneske har kæmpet med vilde Dyr i Efesus, hvad Gavn har jeg saa deraf? Dersom døde ikke oprejses, da „lader os spise og drikke, thi i Morgen dø vi." 33 Farer ikke vild; slet Omgang fordærver gode Sæder! 34 Vorder ædrue, som det bør sig, og synder ikke; thi nogle kende ikke Gud; til Skam for eder siger jeg det. 35 Men man vil sige: „Hvorledes oprejses de døde? hvad Slags Legeme komme de med?" 36 Du Daare! det, som du saar, bliver ikke levendegjort, dersom det ikke dør. 37 Og hvad du end saar, da saar du ikke det Legeme, der skal vorde, men et nøgent Korn, være sig af Hvede eller af anden Art. 38 Men Gud giver det et Legeme, saaledes som han har villet, og hver Sædart sit eget Legeme. 39 Ikke alt Kød er det samme Kød, men eet er Menneskers, et andet Kvægs Kød, et andet Fugles Kød, et andet Fiskes. 40 Og der er himmelske Legemer og jordiske Legemer; men een er de himmelskes Herlighed, en anden de jordiskes. 41 Een er Solens Glans og en anden Maanens Glans og en anden Stjernernes Glans; thi den ene Stjerne er forskellig fra den anden i Glans. 42 Saaledes er det ogsaa med de dødes Opstandelse: det saaes i Forkrænkelighed, det oprejses i Uforkrænkelighed; 43 det saaes i Vanære, det oprejses i Herlighed; det saaes i Skrøbelighed, det oprejses i Kraft; 44 der saaes et sjæleligt Legeme, der oprejses et aandeligt Legeme. Naar der gives et sjæleligt Legeme, gives der ogsaa et aandeligt. 45 Saaledes er der ogsaa skrevet: „Det første Menneske, Adam, blev til en levende Sjæl; " den sidste Adam blev til en levendegørende Aand. 46 Men det aandelige er ikke det første, men det sjælelige; derefter det aandelige. 47 Det første Menneske var af Jord, jordisk; det andet Menneske er fra Himmelen. 48 Saadan som den jordiske var, saadanne ere ogsaa de jordiske; og saadan som den himmelske er, saadanne ere ogsaa de himmelske. 49 Og ligesom vi have baaret den jordiskes Billede, saaledes skulle vi ogsaa bære den himmelskes Billede! 50 Men dette siger jeg, Brødre! at Kød og Blod kan ikke arve Guds Rige, ej heller arver Forkrænkeligheden Uforkrænkeligheden. 51 Se, jeg siger eder en Hemmelighed: Alle skulle vi ikke hensove, men vi skulle alle forvandles, 52 i et Nu, i et Øjeblik, ved den sidste Basun; thi Basunen skal lyde, og de døde skulle oprejses uforkrænkelige, og vi skulle forvandles. 53 Thi dette forkrænkelige maa iføre sig Uforkrænkelighed, og dette dødelige iføre sig Udødelighed. 54 Men naar dette forkrænkelige har iført sig Uforkrænkelighed, og dette dødelige har iført sig Udødelighed, da skal det Ord opfyldes, som er skrevet: „Døden er opslugt til Sejr." 55 „Død, hvor er din Sejr? Død, hvor er din Brod?" (Hadēs g86) 56 Men Dødens Brod er Synden, og Syndens Kraft er Loven. 57 Men Gud ske Tak, som giver os Sejren ved vor Herre Jesus Kristus! 58 Derfor, mine elskede Brødre! bliver faste, urokkelige, altid rige i Herrens Gerning, vidende, at eders Arbejde er ikke forgæves i Herren.

16 Men hvad Indsamlingen til de hellige angaar, da gører ogsaa I, ligesom jeg forordnede for Menighederne i Galatien! 2 Hver første Dag i Ugen lægge enhver af eder hjemme hos sig selv noget til Side og samle, hvad han maatte have Lykke til, for at der ikke først skal ske Indsamlinger, naar jeg kommer. 3 Men naar jeg kommer, vil jeg sende, hvem I maatte finde skikkede dertil, med Breve for at bringe eders Gave til Jerusalem. 4 Men dersom det er værd, at ogsaa jeg rejser med, da kunne de rejse med mig. 5 Men jeg vil komme til eder, naar jeg er dragen igennem Makedonien; thi jeg drager igennem Makedonien; 6 men hos eder vil jeg maaske blive eller endog overvintre, for at I kunne befordre mig videre, hvor jeg saa rejser hen. 7 Thi nu vil jeg ikke se eder paa Gennemrejse; jeg haaber nemlig at forblive nogen Tid hos eder, om Herren vil tilstede det. 8 Men i Efesus vil jeg forblive indtil Pinsen; 9 thi en Dør staar mig aaben, stor og virksom, og der er mange Modstandere. 10 Men om Timotheus kommer, da ser til, at han kan færdes hos eder uden Frygt; thi han gør Herrens Gerning, saavel som jeg. 11 Derfor maa ingen ringeagte ham; befordrer ham videre i Fred, for at han kan komme til mig; thi jeg venter ham med Brødrene. 12 Men hvad Broderen Apollos angaar, da har jeg meget opfordret ham til at komme til eder med Brødrene; men det var i hvert Fald ikke hans Villie at komme nu, men han vil komme, naar han faar belejlig Tid. 13 Vaager, staar faste i Troen, værer mandige, værer stærke! 14 Alt ske hos eder i Kærlighed! 15 Men jeg formaner eder, Brødre — I

kende Stefanas's Hus, at det er Akajas Førstegrøde, og de have hengivet sig selv til at tjene de hellige — **16** til at ogsaa I skulle underordne eder under saadanne og enhver, som arbejder med og har Besvær. **17** Men jeg glæder mig ved Stefanas's og Fortunatus's og Akaikus's Nærværelse, fordi disse have udfyldt Savnet af eder; **18** thi de have vederkvæget min Aand og eders. Skønner derfor paa saadanne! **19** Menighederne i Asien hilse eder. Akvila og Priska hilse eder meget i Herren tillige med Menigheden i deres Hus. **20** Alle Brødrene hilse eder. Hilser hverandre med et helligt Kys! **21** Hilsenen med min, Paulus's egen Haand. **22** Dersom nogen ikke elsker Herren, han være en Forbandelse! Maran Atha. **23** Den Herres Jesu Naade være med eder! **24** Min Kærlighed med eder alle i Kristus Jesus!

2 Korinterne

1 Paulus, ved Guds Villie Kristi Jesu Apostel, og Broderen Timotheus til Guds Menighed, som er i Korinth, tillige med alle de hellige, som ere i hele Akaja: **2** Naade være med eder og Fred fra Gud vor Fader og den Herre Jesus Kristus! **3** Lovet være Gud og vor Herres Jesu Kristi Fader, Barmhjertighedens Fader og al Trøsts Gud, **4** som trøster os under al vor Trængsel, for at vi maa kunne trøste dem, som ere i alle Haande Trængsel, med den Trøst, hvormed vi selv trøstes af Gud! **5** Thi ligesom Kristi Lidelser komme rigeligt over os, saaledes bliver ogsaa vor Trøst rigelig ved Kristus. **6** Men hvad enten vi lide Trængsel, sker det til eders Trøst og Frelse, eller vi trøstes, sker det til eders Trøst, som viser sin Kraft i, at I udholde de samme Lidelser, som ogsaa vi lide; og vort Haab om eder er fast, **7** efterdi vi vide, at ligesom I ere delagtige i Lidelserne, saaledes ere I det ogsaa i Trøsten. **8** Thi vi ville ikke, Brødre! at I skulle være uvidende om den Trængsel, som kom over os i Asien, at vi bleve overvættes besværede, over Evne, saa at vi endog mistvivlede om Livet. **9** Ja, selv have vi hos os selv faaet det Svar: „Døden", for at vi ikke skulde forlade os paa os selv, men paa Gud, som oprejser de døde, **10** han, som friede os ud af saa stor en Dødsfare og vil fri os, til hvem vi have sat vort Haab, at han ogsaa fremdeles vil fri os, **11** idet ogsaa I komme os til Hjælp med Bøn for os, for at der fra mange Munde maa blive rigeligt takket for os, for den Naade, som er bevist os. **12** Thi dette er vor Ros, vor Samvittigheds Vidnesbyrd, at i Guds Hellighed og Renhed, ikke i kødelig Visdom, men i Guds Naade have vi færdedes i Verden, men mest hos eder. **13** Thi vi skrive eder ikke andet til end det, som I læse eller ogsaa erkende; men jeg haaber, at I indtil Enden skulle erkende, **14** ligesom I ogsaa til Dels have erkendt om os, at vi ere eders Ros, ligesom I ere vor, paa den Herres Jesu Dag. **15** Og i Tillid hertil havde jeg i Sinde at komme først til eder, for at I skulde faa Naade to Gange, **16** og om ad eder at drage til Makedonien og atter fra Makedonien at komme til eder og blive befordret videre af eder til Judæa. **17** Naar jeg nu havde dette i Sinde, mon jeg da saa handlede i Letsindighed? Eller hvad jeg beslutter, beslutter jeg det efter Kødet, for at der hos mig skal være Ja, Ja og Nej, Nej? **18** Saa sandt Gud er trofast, er vor Tale til eder ikke Ja og Nej. **19** Thi Guds Søn, Kristus Jesus, som blev prædiket iblandt eder ved os, ved mig og Silvanus og Timotheus, han blev ikke Ja og Nej, men Ja er vorden i ham. **20** Thi saa mange som Guds Forjættelser ere, i ham have de deres Ja; derfor faa de ogsaa ved ham deres Amen, Gud til Ære ved os. **21** Men den, som holder os med eder fast til Kristus og salvede os, er Gud, **22** som ogsaa beseglede os og gav os Aandens Pant i vore Hjerter. **23** Men jeg kalder Gud til Vidne over min Sjæl paa, at det var for at skaane eder, at jeg ikke igen kom til Korinth. **24** Ikke at vi ere Herrer over eders Tro, men vi ere Medarbejdere paa eders Glæde; thi i Troen staa I.

2 Men jeg besluttede dette hos mig selv, at jeg vilde ikke atter komme til eder med Bedrøvelse. **2** Thi dersom jeg bedrøver eder, hvem er da den, som gør mig glad, uden den, som bedrøves af mig? **3** Og jeg skrev netop derfor, for at jeg ikke, naar jeg kom, skulde have Bedrøvelse af dem, som jeg burde have Glæde af, idet jeg havde den Tillid til eder alle, at min Glæde deles af eder alle. **4** Thi ud af stor Hjertets Trængsel og Beklemthed skrev jeg eder til, under mange Taarer, ikke for at I skulde blive bedrøvede, men for at I skulde kende den Kærlighed, som jeg har særlig til eder. **5** Men dersom nogen har voldt Bedrøvelse, har han ikke bedrøvet mig, men til Dels, for ikke at sige det haardere, eder alle. **6** Det er nok for ham med denne Straf, som han har faaet af de fleste, **7** saa at I tværtimod snarere skulle tilgive og trøste ham, for at han ikke skal drukne i den alt for store Bedrøvelse. **8** Derfor formaner jeg eder til at vedtage at vise ham Kærlighed. **9** Det var nemlig ogsaa derfor, at jeg skrev, for at erfare, hvor vidt I staa Prøve, om I ere lydige i alt. **10** Men hvem I tilgive noget, ham tilgiver ogsaa jeg; thi ogsaa hvad jeg selv har tilgivet, om jeg har tilgivet noget, det har jeg gjort for eders Skyld, for Kristi Aasyn, **11** for at vi ikke skulle bedrages af Satan; thi hans Anslag ere os ikke ubekendte. **12** Da jeg kom til Troas for at prædike Kristi Evangelium, og der var aabnet mig en Dør i Herren, **13** da havde jeg ingen Ro i min Aand, fordi jeg ikke fandt Titus, min Broder; men jeg tog Afsked med dem og drog til Makedonien. **14** Men Gud ske Tak, som altid fører os i Sejrstog i Kristus og lader sin Kundskabs Duft blive kendelig ved os paa ethvert Sted. **15** Thi en Kristi Vellugt ere vi for Gud, iblandt dem, som frelses, og iblandt dem, som fortabes, **16** for

disse en Duft af Død til Død, for hine en Duft af Liv til Liv. Og hvem er dygtig dertil? 17 Thi vi ere ikke som de mange, at vi gøre en Forretning af Guds Ord, men som af Renhed, som af Gud tale vi for Guds Aasyn i Kristus.

3 Begynde vi atter at anbefale os selv? eller behøve vi, som nogle, Anbefalingsbreve til eder eller fra eder? 2 I ere vort Brev, som er indskrevet i vore Hjerter, og som kendes og læses af alle Mennesker, 3 idet det ligger klart for Dagen, at I ere et Kristi Brev, udfærdiget af os, indskrevet ikke med Blæk, men med den levende Guds Aand, ikke paa Stentavler, men paa Hjerters Kødtavler. 4 Men en saadan Tillid have vi til Gud ved Kristus, 5 ikke at vi af os selv ere dygtige til at udtænke noget som ud af os selv; men vor Dygtighed er af Gud, 6 som ogsaa gjorde os dygtige til at være en ny Pagts Tjenere, ikke Bogstavens, men Aandens; thi Bogstaven ihjelslaar, men Aanden levendegør. 7 Men naar Dødens Tjeneste, med Bogstaver indristet i Stene, fremtraadte i Herlighed, saa at Israels Børn ikke kunde fæste Øjet paa Mose Ansigt paa Grund af hans Ansigts Herlighed, som dog forsvandt, 8 hvorledes skal da ikke Aandens Tjeneste end mere være i Herlighed? 9 Thi naar Fordømmelsens Tjeneste havde Herlighed, er meget mere Retfærdighedens Tjeneste rig paa Herlighed. 10 Ja, det herlige er jo i dette Tilfælde endog uden Herlighed i Sammenligning med den endnu større Herlighed. 11 Thi naar det, der forsvandt, fremtraadte med Herlighed, da skal meget mere det, der bliver, være i Herlighed. 12 Efterdi vi altsaa have et saadant Haab, gaa vi frem med stor Frimodighed 13 og gøre ikke som Moses, der lagde et Dække over sit Ansigt, for at Israels Børn ikke skulde fæste Øjet paa, at det, der forsvandt, fik Ende. 14 Men deres Tanker bleve forhærdede; thi indtil den Dag i Dag forbliver det samme Dække over Oplæsningen af den gamle Pagt uden at tages bort; thi i Kristus er det, at det svinder. 15 Men der ligger indtil denne Dag et Dække over deres Hjerte, naar Moses oplæses; 16 naar de derimod omvende sig til Herren, da borttages Dækket. 17 Men Herren er Aanden, og hvor Herrens Aand er, er der Frihed. 18 Men alle vi, som med ubedækket Ansigt skue Herrens Herlighed som i et Spejl, blive forvandlede til det samme Billede, fra Herlighed til Herlighed, saasom det er fra Aandens Herre.

4 Derfor, da vi have denne Tjeneste efter den Barmhjertighed, som er bleven os til Del, saa tabe vi ikke Modet; 2 men vi have frasagt os de skammelige Smugveje, saa vi ikke vandre i Træskhed, ej heller forfalske Guds Ord, men ved Sandhedens Aabenbarelse anbefale os til alle Menneskers Samvittighed for Guds Aasyn. 3 Men om ogsaa vort Evangelium er tildækket, da er det tildækket iblandt dem, som fortabes, 4 dem, i hvem denne Verdens Gud har forblindet de vantros Tanker, for at Lyset ikke skulde skinne fra Evangeliet om Kristi Herlighed, han, som er Guds Billede. (aiōn g165) 5 Thi ikke os selv prædike vi, men Kristus Jesus som Herre, os derimod som eders Tjenere for Jesu Skyld. 6 Thi Gud, som sagde: „Af Mørke skal Lys skinne frem, " han har ladet det skinne i vore Hjerter for at bringe Kundskaben om Guds Herlighed paa Kristi Aasyn for Lyset. 7 Men denne Skat have vi i Lerkar, for at den overvættes Kraft maa være Guds, og ikke fra os, 8 vi, som trænges paa alle Maader, men ikke stænges inde, ere tvivlraadige, men ikke fortvivlede, 9 forfulgte, men ikke forladte, nedslagne, men ikke ihjelslagne, 10 altid bærende Jesu Dødelse om i Legemet, for at ogsaa Jesu Liv maa aabenbares i vort Legeme. 11 Thi altid overgives vi, som leve, til Død for Jesu Skyld, for at ogsaa Jesu Liv maa aabenbares i vort dødelige Kød. 12 Saaledes er Døden virksom i os, men Livet i eder! 13 Men efterdi vi have den samme Troens Aand, som der er skrevet: „Jeg troede, derfor talte jeg, " saa tro ogsaa vi, og derfor tale vi ogsaa, 14 idet vi vide, at han, som oprejste den Herre Jesus, skal ogsaa oprejse os med Jesus og fremstille os tillige med eder. 15 Thi det sker alt sammen for eders Skyld, for at Naaden maa vokse ved at naa til flere, og til Guds Ære forøge Taksigelsen. 16 Derfor tabe vi ikke Modet; men om ogsaa vort udvortes Menneske fortæres, fornyes dog vort indvortes Dag for Dag. 17 Thi vor Trængsel, som er stakket og let, virker for os over al Maade og Maal en evig Vægt af Herlighed, (aiōnios g166) 18 idet vi ikke se paa de synlige Ting, men paa de usynlige; thi de synlige ere timelige, men de usynlige ere evige. (aiōnios g166)

5 Thi vi vide, at dersom vor jordiske Teltbolig nedbrydes, have vi en Bygning fra Gud, en Bolig, som ikke er gjort med Hænder, en evig i Himlene. (aiōnios g166) 2 Ja, ogsaa i denne sukke vi, længselsfulde efter at overklædes med vor Bolig fra Himmelen, 3

saa sandt vi da som iklædte ikke skulle findes nøgne. **4** Ja, vi, som ere i dette Telt, sukke besværede, efterdi vi ikke ville afklædes, men overklædes, for at det dødelige kan blive opslugt af Livet. **5** Men den, som har sat os i Stand just til dette, er Gud, som gav os Aandens Pant. **6** Derfor ere vi altid frimodige og vide, at medens vi ere hjemme i Legemet, ere vi borte fra Herren — **7** thi i Tro vandre vi, ikke i Beskuelse — **8** ja, vi ere frimodige og have snarere Lyst til at vandre bort fra Legemet og være hjemme hos Herren. **9** Derfor sætte vi ogsaa vor Ære i, hvad enten vi ere hjemme eller borte, at være ham velbehagelige. **10** Thi vi skulle alle aabenbares for Kristi Domstol, for at hver kan faa igen, hvad der ved Legemet er gjort, efter det, som han har øvet, enten godt eller ondt. **11** Efterdi vi da kende Frygten for Herren, søge vi at vinde Mennesker; men for Gud ere vi aabenbare; ja, jeg haaber, at vi ogsaa ere aabenbare for eders Samvittigheder. **12** Ikke anbefale vi atter os selv til eder; men vi give eder Anledning til at rose eder af os, for at I kunne have noget at svare dem, som rose sig af det udvortes og ikke af Hjertet. **13** Thi naar vi „bleve afsindige", var det for Guds Skyld, og naar vi ere besindige, er det for eders Skyld. **14** Thi Kristi Kærlighed tvinger os, **15** idet vi have sluttet saaledes: Een er død for alle, altsaa ere de alle døde; og han døde for alle, for at de levende ikke mere skulle leve for sig selv, men for ham, som er død og oprejst for dem. **16** Saaledes vide vi fra nu af ikke af nogen efter Kødet; om vi ogsaa have kendt Kristus efter Kødet, gøre vi det dog ikke mere nu. **17** Derfor, om nogen er i Kristus, da er han en ny Skabning; det gamle er forbigangent, se, det er blevet nyt! **18** Men alt dette er fra Gud, som forligte os med sig selv ved Kristus og gav os Forligelsens Tjeneste, **19** efterdi det jo var Gud, som i Kristus forligte Verden med sig selv, idet han ikke tilregner dem deres Overtrædelser og har nedlagt Forligelsens Ord i os. **20** Vi ere altsaa Sendebud i Kristi Sted, som om Gud formaner ved os; vi bede i Kristi Sted: Bliver forligte med Gud! **21** Den, som ikke kendte Synd, har han gjort til Synd for os, for at vi skulle blive Guds Retfærdighed i ham.

6 Men som Medarbejdere formane vi ogsaa til, at I ikke forgæves maa have modtaget Guds Naade; **2** (han siger jo: „Paa en behagelig Tid bønhørte jeg dig, og paa en Frelsens Dag hjalp jeg dig." Se, nu er det en velbehagelig Tid, se, nu er det en Frelsens Dag;) **3** og vi give ikke i nogen Ting noget Anstød, for at Tjenesten ikke skal blive lastet; **4** men i alting anbefale vi som Guds Tjenere os selv ved stor Udholdenhed i Trængsler, i Nød, i Angester, **5** under Slag, i Fængsler, under Oprør, under Besværligheder, i Nattevaagen, i Faste, **6** ved Renhed, ved Kundskab, ved Langmodighed, ved Velvillighed, ved den Helligaand, ved uskrømtet Kærlighed, **7** ved Sandheds Ord, ved Guds Kraft, ved Retfærdighedens Vaaben baade til Angreb og Forsvar; **8** ved Ære og Vanære, ved ondt Rygte og godt Rygte; som Forførere og dog sanddrue; **9** som ukendte og dog velkendte; som døende, og se, vi leve; som de, der tugtes, dog ikke til Døde; **10** som bedrøvede, dog altid glade; som fattige, der dog gøre mange rige; som de, der intet have, og dog eje alt. **11** Vor Mund er opladt over for eder, Korinthiere! vort Hjerte er udvidet. **12** I have ikke snæver Plads i os, men der er snæver Plads i eders Hjerter. **13** Men ligesaa til Gengæld (jeg taler som til mine Børn), maa ogsaa I udvide eders Hjerter! **14** Drager ikke i ulige Aag med vantro; thi hvad Fællesskab har Retfærdighed og Lovløshed? eller hvad Samfund har Lys med Mørke? **15** Hvad Samklang er der mellem Kristus og Belial? eller hvad Delagtighed har en troende med en vantro? **16** Hvad Samstemning har Guds Tempel med Afguder? Thi vi ere den levende Guds Tempel, ligesom Gud har sagt: „Jeg vil bo og vandre iblandt dem, og jeg vil være deres Gud, og de skulle være mit Folk." **17** „Derfor gaar ud fra dem og udskiller eder fra dem, siger Herren, og rører ikke noget urent; og jeg vil antage mig eder, " **18** „og jeg vil være eders Fader, og I skulle være mine Sønner og Døtre, siger Herren, den Almægtige."

7 Derfor, efterdi vi have disse Forjættelser, I elskede! saa lader os rense os selv fra al Kødets og Aandens Besmittelse, saa vi gennemføre Hellighed i Guds Frygt! **2** Giver os Rum; ingen have vi gjort Uret, ingen ødelagt, ingen bedraget. **3** Jeg siger det ikke for at fælde Dom; jeg har jo sagt tilforn, at I ere i vore Hjerter, saa at vi dø sammen og leve sammen. **4** Jeg har stor Frimodighed over for eder; jeg roser mig meget af eder, jeg er fuld af Trøst, jeg strømmer over af Glæde under al vor Trængsel. **5** Thi ogsaa da vi kom til Makedonien, havde vort Kød ingen Ro, men vi trængtes paa alle Maader: Udadtil Kampe, indadtil Angester. **6** Men han, som trøster de nedbøjede, Gud, han trøstede os ved Titus's Komme; **7** dog ikke alene

ved hans Komme, men ogsaa ved den Trøst, hvormed han var bleven trøstet over eder, idet han fortalte os om eders Længsel, eders Graad, eders Nidkærhed for mig, saa at jeg glædede mig end mere. **8** Thi om jeg end har bedrøvet eder ved Brevet, fortryder jeg det ikke. Om jeg ogsaa har fortrudt det, — jeg ser jo, at hint Brev, ihvorvel kun til en Tid, har bedrøvet eder, — **9** saa glæder jeg mig nu, ikke over, at I bleve bedrøvede, men over, at I bleve bedrøvede til Omvendelse; thi I bleve bedrøvede efter Guds Sind, for at I ikke i nogen Maade skulde lide Skade af os. **10** Thi den Bedrøvelse, der er efter Guds Sind, virker Omvendelse til Frelse, som ikke fortrydes; men Verdens Bedrøvelse virker Død. **11** Thi se, just dette, at I bleve bedrøvede efter Guds Sind, hvor stor en Iver virkede det ikke hos eder, ja Forsvar, ja Harme, ja Frygt, ja Længsel, ja Nidkærhed, ja Straf! Paa enhver Maade beviste I, at I selv vare rene i den Sag. **12** Altsaa, naar jeg skrev til eder, var det ikke for hans Skyld, som gjorde Uret, ikke heller for hans Skyld, som led Uret, men for at eders Iver for os skulde blive aabenbar hos eder for Guds Aasyn. **13** Derfor ere vi blevne trøstede. Men til vor Trøst kom end yderligere Glæden over Titus's Glæde, fordi hans Aand har faaet Vederkvægelse fra eder alle. **14** Thi i hvad jeg end har rost mig af eder for ham, er jeg ikke bleven til Skamme; men ligesom vi i alle Ting have talt Sandhed til eder, saaledes er ogsaa vor Ros for Titus bleven Sandhed. **15** Og hans Hjerte drages inderligere til eder, naar han mindes Lydigheden hos eder alle, hvorledes I modtoge ham med Frygt og Bæven. **16** Jeg glæder mig over, at jeg i alt kan lide paa eder.

8 Men vi kundgøre eder, Brødre! den Guds Naade, som er given i Makedoniens Menigheder, **2** at under megen Trængsels Prøvelse har deres overstrømmende Glæde og deres dybe Fattigdom strømmet over i deres Gavmildheds Rigdom. **3** Thi efter Evne (det vidner jeg) gave de, ja, over Evne, af egen Drift, **4** idet de med megen Overtalelse bade os om den Naade at maatte tage Del i Hjælpen til de hellige, **5** og ikke alene som vi havde haabet, men sig selv gav de først og fremmest til Herren og saa til os, ved Guds Villie, **6** saa at vi opfordrede Titus til, ligesom han forhen havde begyndt, saaledes ogsaa at tilendebringe hos eder ogsaa denne Gave. **7** Men ligesom I ere rige i alt, i Tro og Tale og Erkendelse og al Iver og i eders Kærlighed til os: Maatte I da være rige ogsaa i denne Gave! **8** Jeg siger det ikke som en Befaling, men for ved andres Iver at prøve ogsaa eders Kærligheds Ægthed. **9** I kende jo vor Herres Jesu Kristi Naade, at han for eders Skyld blev fattig, da han var rig, for at I ved hans Fattigdom skulde blive rige. **10** Og jeg giver min Mening herom til Kende; thi dette er eder gavnligt, I, som jo i Fjor vare de første til at begynde, ikke alene med Gerningen, men endogsaa med Villien dertil. **11** Men fuldbringer da nu ogsaa Gerningen, for at, ligesom I vare redebonne til at ville, I ogsaa maa fuldbringe det efter eders Evne. **12** Thi naar Redebonheden er til Stede, da er den velbehagelig efter, hvad den evner, ikke efter, hvad den ikke evner. **13** Det er nemlig ikke Meningen, at andre skulle have Lettelse og I Trængsel; nej, det skal være ligeligt. Nu for Tiden maa eders Overflod komme hines Trang til Hjælp, **14** for at ogsaa hines Overflod kan komme eders Trang til Hjælp, for at der kan blive Ligelighed, **15** som der er skrevet: „Den, som sankede meget, fik ikke for meget, og den, som sankede lidet, fik ikke for lidt." **16** Men Gud ske Tak, som giver den samme Iver for eder i Titus's Hjerte! **17** Thi vel har han modtaget min Opfordring; men da han er saa ivrig, saa er det af egen Drift, at han rejser til eder. **18** Og sammen med ham sende vi den Broder, hvis Ros i Evangeliet gaar igennem alle Menighederne, **19** og ikke det alene, men han er ogsaa udvalgt af Menederne til at rejse med os med denne Gave, som besørges af os, for at fremme selve Herrens Ære og vor Redebonhed, **20** idet vi undgaa dette, at nogen skulde kunne laste os i Anledning af denne rige Hjælp, som besørges af os; **21** thi vi lægge Vind paa, hvad der er godt ikke alene i Herrens, men ogsaa i Menneskers Øjne. **22** Men sammen med dem sende vi vor Broder, hvis Iver vi ofte i mange Maader have prøvet, men som nu er langt ivrigere paa Grund af sin store Tillid til eder. **23** Hvad Titus angaar, da er han min Fælle og Medarbejder hos eder, og hvad vore Brødre angaar, da ere de Menighedsudsendinge, Kristi Ære. **24** Saa giver dem da for Menighedernes Aasyn Beviset paa eders Kærlighed og for det, vi have rost eder for.

9 Thi om Hjælpen til de hellige er det overflødigt at skrive til eder; **2** jeg kender jo eders Redebonhed, for hvilken jeg roser mig af eder hos Makedonierne, at nemlig Akaja alt fra i Fjor har været beredt; og eders Nidkærhed æggede de fleste. **3** Men jeg sender

Brødrene, for at vor Ros over eder i dette Stykke ikke skal vise sig tom, og for at I, som jeg sagde, maa være beredte, 4 for at ikke, naar der kommer Makedoniere med mig, og de finde eder uforberedte, vi (for ej at sige I) da skulle blive til Skamme med denne Tillidsfuldhed. 5 Derfor har jeg anset det for nødvendigt at opfordre Brødrene til at gaa i Forvejen til eder og forud bringe eders tidligere lovede Velsignelse i Stand, for at den kan være rede som Velsignelse og ikke som Karrighed. 6 Men dette siger jeg: „Den, som saar sparsomt, skal ogsaa høste sparsomt, og den, som saar med Velsignelser, skal ogsaa høste med Velsignelser. 7 Enhver give, efter som han har sat sig for i sit Hjerte, ikke fortrædeligt eller af Tvang; thi Gud elsker en glad Giver. 8 Men Gud er mægtig til at lade al Naade rigelig tilflyde eder, for at I i alting altid kunne have til fuld Tilfredshed og have rigeligt til al god Gerning, 9 som der er skrevet: „Han spredte ud, han gav de fattige, hans Retfærdighed bliver til evig Tid." (aiōn g165) 10 Men han, som giver „Sædemanden Sæd og Brød til at spise", han vil ogsaa skænke og mangfoldiggøre eders Udsæd og give eders Retfærdigheds Frugter Vækst, 11 saa I blive rige i alle Maader til al Gavmildhed, hvilken igennem os virker Taksigelse til Gud. 12 Thi denne Offertjenestes Ydelse ikke alene afhjælper de helliges Trang, men giver ogsaa et Overskud ved manges Taksigelser til Gud, 13 naar de ved det prøvede Sind, som denne Ydelse viser, bringes til at prise Gud for Lydigheden i eders Bekendelse til Kristi Evangelium og for Oprigtigheden i eders Samfund med dem og med alle, 14 ogsaa ved deres Bøn for eder, idet de længes efter eder paa Grund af Guds overvættes Naade imod eder. 15 Gud ske Tak for hans uudsigelige Gave!

10 Men jeg selv, Paulus, formaner eder ved Kristi Sagtmodighed og Mildhed, jeg, som, „naar I se derpaa, er ydmyg iblandt eder, men fraværende er modig over for eder", 2 ja, jeg beder eder om ikke nærværende at skulle være modig med den Tillidsfuldhed, hvormed jeg agter at træde dristigt op imod nogle, som anse os for at vandre efter Kødet. 3 Thi om vi end vandre i Kødet, saa stride vi dog ikke efter Kødet; 4 thi vore Stridsvaaben ere ikke kødelige, men mægtige for Gud til Fæstningers Nedbrydelse, 5 idet vi nedbryde Tankebygninger og al Højhed, som rejser sig imod Erkendelsen af Gud, og tage enhver Tanke til Fange til Lydighed imod Kristus 6 og ere rede til at straffe al Ulydighed, naar eders Lydighed er bleven fuldkommen. 7 Se I paa det udvortes? Dersom nogen trøster sig til selv at høre Kristus til, da slutte han igen fra sig selv, at ligesom han hører Kristus til, saaledes gøre vi det ogsaa. 8 Ja, dersom jeg endog vilde rose mig noget mere af vor Magt, som Herren gav os til eders Opbyggelse og ikke til eders Nedbrydelse, skal jeg dog ikke blive til Skamme, 9 for at jeg ikke skal synes at ville skræmme eder ved mine Breve; 10 thi Brevene, siger man, ere vægtige og stærke, men hans legemlige Nærværelse er svag, og hans Tale intet værd. 11 En saadan betænke, at saaledes som vi fraværende ere med Ord ved Breve, saaledes ville vi ogsaa nærværende være i Gerning. 12 Thi vi driste os ikke til at regne os iblandt eller sammenligne os med somme af dem, der anbefale sig selv; men selv indse de ikke, at de maale sig med sig selv og sammenligne sig med sig selv. 13 Vi derimod ville ikke rose os ud i det umaalelige, men efter Maalet af den Grænselinie, som Gud har tildelt os som Maal, at naa ogsaa til eder. 14 Thi vi strække os ikke for vidt, som om vi ikke naaede til eder; vi ere jo komne ogsaa indtil eder i Kristi Evangelium, 15 saa vi ikke rose os ud i det umaalelige af andres Arbejder, men have det Haab, at, naar eders Tro vokser, ville vi hos eder blive store, efter vor Grænselinie, saa vi kunne komme langt videre 16 og forkynde Evangeliet i Landene hinsides eder, men ikke rose os inden for en andens Grænselinie af det allerede fuldførte. 17 Men den, som roser sig, rose sig af Herren! 18 Thi ikke den, der anbefaler sig selv, staar Prøve, men den, hvem Herren anbefaler.

11 Gid I vilde finde eder i en Smule Daarskab af mig! Dog, I gøre det jo nok. 2 Thi jeg er nidkær for eder med Guds Nidkærhed; jeg har jo trolovet eder med een Mand for at fremstille en ren Jomfru for Kristus. 3 Men jeg frygter for, at ligesom Slangen bedrog Eva ved sin Træskhed, saaledes skulle eders Tanker fordærves og miste det oprigtige Sindelag over for Kristus. 4 Thi dersom nogen kommer og prædiker en anden Jesus, som vi ikke prædikede, eller I faa en anderledes Aand, som I ikke fik, eller et anderledes Evangelium, som I ikke modtoge, da vilde I kønt finde eder deri. 5 Thi jeg mener ikke at staa tilbage i noget for de saare store Apostle. 6 Er jeg end ulærd i Tale, saa er jeg det dog ikke i Kundskab; tværtimod paa

enhver Maade have vi lagt den for Dagen for eder i alle Stykker. **7** Eller gjorde jeg Synd i at fornedre mig selv, for at I skulde ophøjes, idet jeg forkyndte eder Guds Evangelium for intet? **8** Andre Menigheder plyndrede jeg, idet jeg tog Sold af dem for at tjene eder, og medens jeg var nærværende hos eder og kom i Trang, faldt jeg ingen til Byrde; **9** thi min Trang afhjalp Brødrene, da de kom fra Makedonien, og i alt har jeg holdt og vil jeg holde mig uden Tynge for eder. **10** Saa vist som Kristi Sandhed er i mig, skal denne Ros ikke fratages mig i Akajas Egne. **11** Hvorfor? mon fordi jeg ikke elsker eder? Gud ved det. **12** Men hvad jeg gør, det vil jeg fremdeles gøre, for at jeg kan afskære dem Lejligheden, som søge en Lejlighed, til at findes os lige i det, hvoraf de rose sig. **13** Thi saadanne ere falske Apostle, svigefulde Arbejdere, som paatage sig Skikkelse af Kristi Apostle. **14** Og det er intet Under; thi Satan selv paatager sig Skikkelse af en Lysets Engel. **15** Derfor er det ikke noget stort, om ogsaa hans Tjenere paatage sig Skikkelse som Retfærdigheds Tjenere; men deres Ende skal være efter deres Gerninger. **16** Atter siger jeg: Ingen maa agte mig for en Daare; men hvis saa skal være, saa taaler mig endog som en Daare, for at ogsaa jeg kan rose mig en Smule. **17** Hvad jeg nu taler, taler jeg ikke efter Herrens Sind, men som i Daarskab, idet jeg tillidsfuldt roser mig. **18** Efterdi mange rose sig med Hensyn til Kødet, vil ogsaa jeg rose mig. **19** Gerne finde I eder jo i Daarerne, efterdi I ere kloge. **20** I finde eder jo i, om nogen gør eder til Trælle, om nogen æder eder op, om nogen tager til sig, om nogen ophøjer sig, om nogen slaar eder i Ansigtet. **21** Med Skamfuldhed siger jeg det, efterdi vi have været svage; men hvad end nogen trodser paa (jeg taler i Daarskab), derpaa trodser ogsaa jeg. **22** Ere de Hebræere? Jeg ogsaa. Ere de Israeliter? Jeg ogsaa. Ere de Abrahams Sæd? Jeg ogsaa. **23** Ere de Kristi Tjenere? Jeg taler i Vanvid: Jeg er det mere. Jeg har lidt langt flere Besværligheder, faaet langt flere Slag, været hyppigt i Fængsel, ofte i Dødsfare. **24** Af Jøder har jeg fem Gange faaet fyrretyve Slag mindre end eet. **25** Tre Gange er jeg bleven pisket, een Gang stenet, tre Gange har jeg lidt Skibbrud, et Døgn har jeg tilbragt paa Dybet; **26** ofte paa Rejser, i Farer fra Floder, i Farer iblandt Røvere, i Farer fra mit Folk, i Farer fra Hedninger, i Farer i By, i Farer i Ørken, i Farer paa Havet, i Farer iblandt falske Brødre; **27** i Møje og Anstrengelse, ofte i Nattevaagen, i Hunger og Tørst, ofte i Faste, i Kulde og Nøgenhed; **28** foruden hvad der kommer til, mit daglige Overløb, Bekymringen for alle Menighederne. **29** Hvem er skrøbelig, uden at ogsaa jeg er det? hvem bliver forarget, uden at det brænder i mig? **30** Dersom jeg skal rose mig, da vil jeg rose mig af min Magtesløshed. **31** Gud og den Herres Jesu Fader, som er højlovet i Evighed, ved, at jeg ikke lyver. **(aiōn g165)** **32** I Damaskus holdt Kong Aretas's Statholder Damaskenernes Stad bevogtet for at gribe mig; **33** men jeg blev igennem en Luge firet ned over Muren i en Kurv og undflyede af hans Hænder.

12 Rose mig maa jeg. Gavnligt er det vel ikke; men jeg vil komme til Syner og Aabenbarelser fra Herren. **2** Jeg kender et Menneske i Kristus, som for fjorten Aar siden (om han var i Legemet, det ved jeg ikke, eller uden for Legemet, det ved jeg ikke, Gud ved det) blev bortrykket indtil den tredje Himmel. **3** Og jeg ved, at dette Menneske (om han var i Legemet, eller uden Legemet, det ved jeg ikke, Gud ved det), **4** at han blev bortrykket ind i Paradiset og hørte uudsigelige Ord, som det ikke er et Menneske tilladt at udtale. **5** Af en saadan vil jeg rose mig; men af mig selv vil jeg ikke rose mig, uden af min Magtesløshed. **6** Thi vel bliver jeg ikke en Daare, om jeg vilde rose mig; thi det vil være Sandhed, jeg siger; men jeg afholder mig derfra, for at ingen skal tænke højere om mig, end hvad han ser mig være, eller hvad han hører af mig. **7** Og for at jeg ikke skal hovmode mig af de høje Aabenbarelser, blev der givet mig en Torn i Kødet, en Satans Engel, for at han skulde slaa mig i Ansigtet, for at jeg ikke skulde hovmode mig. **8** Om denne bad jeg Herren tre Gange, at han maatte vige fra mig; **9** og han har sagt mig: „Min Naade er dig nok; thi Kraften fuldkommes i Magtesløshed." Allerhelst vil jeg derfor rose mig af min Magtesløshed, for at Kristi Kraft kan tage Bolig i mig. **10** Derfor er jeg vel tilfreds under Magtesløshed, under Overlast, under Nød, under Forfølgelser, under Angester for Kristi Skyld; thi naar jeg er magtesløs, da er jeg stærk. **11** Jeg er bleven en Daare. I tvang mig dertil. Jeg burde jo anbefales af eder; thi jeg har ikke staaet tilbage i noget for de saare store Apostle, om jeg end intet er. **12** En Apostels Tegn bleve jo udførte iblandt eder under al Udholdenhed, ved Tegn og Undere og kraftige Gerninger. **13** Thi hvad er det vel, hvori I bleve stillede ringere end de

andre Menigheder, uden at jeg ikke selv faldt eder til Byrde? Tilgiver mig denne Uret! **14** Se, dette er nu tredje Gang, jeg staar rede til at komme til eder, og jeg vil ikke falde til Byrde; thi jeg søger ikke eders Gods, men eder selv, thi Børnene skulle ikke samle sammen til Forældrene, men Forældrene til Børnene. **15** Men jeg vil med Glæde gøre Opofrelser, ja, opofres for eders Sjæle. Mon jeg, naar jeg elsker eder højere, elskes mindre? **16** Men lad saa være, at jeg ikke har været eder til Byrde, men jeg var træsk og fangede eder med List! **17** Har jeg da gjort mig Fordel af eder ved nogen af dem, jeg har sendt til eder? **18** Jeg opfordrede Titus og sendte Broderen med; har Titus da gjort sig nogen Fordel af eder? Vandrede vi ikke i den samme Aand, i de samme Fodspor? **19** Alt længe have I ment, at vi forsvare os for eder. Nej, for Guds Aasyn tale vi i Kristus. Men det sker alt sammen, I elskede, for eders Opbyggelses Skyld. **20** Thi jeg frygter for, at, naar jeg kommer, jeg da maaske ikke skal finde eder saadanne, som jeg ønsker, og at jeg skal findes af eder saadan, som I ikke ønske; at der skal være Kiv, Nid, Hidsighed, Rænker, Bagtalelser, Øretuderier, Opblæsthed, Klammerier, **21** at min Gud, naar jeg kommer igen, skal ydmyge mig i Anledning af eder, og jeg skal sørge over mange af dem, som forhen have syndet og ikke have omvendt sig fra den Urenhed og Utugt og Uterlighed, som de bedreve.

13 Det er nu tredje Gang, jeg kommer til eder. Paa to og tre Vidners Mund skal enhver Sag staa fast. **2** Jeg har sagt det forud og siger det forud, ligesom da jeg anden Gang var nærværende, saaledes ogsaa nu fraværende til dem, som forhen have syndet, og til alle de øvrige, at, om jeg kommer igen, vil jeg ikke skaane, **3** efterdi I fordre Bevis paa, at Kristus taler i mig, han, som ikke er magtesløs over for eder, men er stærk iblandt eder. **4** Thi vel blev han korsfæstet i Magtesløshed, men han lever ved Guds Kraft; og ogsaa vi ere svage i ham, men vi skulle leve med ham ved Guds Kraft over for eder. **5** Ransager eder selv, om I ere i Troen; prøver eder selv! Eller erkende I ikke om eder selv, at Jesus Kristus er i eder? ellers ere I udygtige. **6** Men jeg haaber, at I skulle kende, at vi ere ikke udygtige. **7** Men vi bede til Gud om, at I intet ondt maa gøre; ikke for at vi maa vise os dygtige, men for at I maa gøre det gode, vi derimod staa som udygtige. **8** Thi vi formaa ikke noget imod Sandheden, men for Sandheden. **9** Thi vi glæde os, naar vi ere magtesløse, og I ere stærke; dette ønske vi ogsaa, at I maa blive fuldkommengjorte. **10** Derfor skriver jeg dette fraværende, for at jeg ikke nærværende skal bruge Strenghed, efter den Magt, som Herren har givet mig til Opbyggelse, og ikke til Nedbrydelse. **11** I øvrigt, Brødre! glæder eder, bliver fuldkommengjorte, lader eder formane, værer enige, værer fredsommelige, og Kærlighedens og Fredens Gud skal være med eder. **12** Hilser hverandre med et helligt Kys! **13** Alle de hellige hilse eder. **14** Den Herres Jesu Kristi Naade og Guds Kærlighed og den Helligaands Samfund være med eder alle!

Galaterne

1 Paulus, Apostel, ikke af Mennesker, ikke heller ved noget Menneske, men ved Jesus Kristus og Gud Fader, som oprejste ham fra de døde, **2** og alle Brødrene, som ere med mig, til Menighederne i Galatien: **3** Naade være med eder og Fred fra Gud Fader og vor Herre Jesus Kristus, **4** som gav sig selv for vore Synder, for at han kunde udfri os af den nærværende onde Verden, efter vor Guds og Faders Villie, **(aiōn g165)** **5** ham være Æren i Evigheders Evighed! Amen. **(aiōn g165)** **6** Jeg undrer mig over, at I saa i snart lade eder føre bort fra ham, som kaldte eder til Kristi Naade, hen til et anderledes Evangelium; **7** hvilket dog ikke er et andet, men det er kun nogle, som forvirre eder og ville vende op og ned paa Kristi Evangelium. **8** Men selv om vi eller en Engel fra Himmelen forkynder eder Evangeliet anderledes, end vi have forkyndt eder det, han være en Forbandelse! **9** Som vi før have sagt, saa siger jeg nu igen: Dersom nogen forkynder eder Evangeliet anderledes, end I have modtaget det, han være en Forbandelse! **10** Taler jeg da nu Mennesker til Villie, eller Gud? eller søger jeg at behage Mennesker? Dersom jeg endnu vilde behage Mennesker, da var jeg ikke en Kristi Tjener. **11** Men jeg kundgør eder, Brødre! at det Evangelium, som er forkyndt af mig, er ikke Menneskeværk; **12** thi heller ikke jeg har modtaget det eller er bleven undervist derom af noget Menneske, men ved Aabenbarelse af Jesus Kristus. **13** I have jo hørt om min Vandel forhen i Jødedommen, at jeg over al Maade forfulgte Guds Menighed og søgte at udrydde den. **14** Og jeg gik videre i Jødedommen end mange jævnaldrende i mit Folk, idet jeg var langt mere nidkær for mine fædrene Overleveringer. **15** Men da det behagede Gud, som fra min Moders Liv havde udtaget mig og havde kaldet mig ved sin Naade, **16** at aabenbare sin Søn i mig, for at jeg skulde forkynde Evangeliet om ham iblandt Hedningerne: Da spurgte jeg straks ikke Kød og Blod til Raads, **17** drog heller ikke op til Jerusalem, til dem, som før mig vare Apostle, men jeg drog bort til Arabien og vendte atter tilbage til Damaskus. **18** Senere, tre Aar efter, drog jeg op til Jerusalem for at blive kendt med Kefas og blev hos ham i femten Dage. **19** Men nogen anden af Apostlene saa jeg ikke, men kun Jakob, Herrens Broder. **20** Men hvad jeg skriver til eder — se, for Guds Aasyn vidner jeg, at jeg ikke lyver. **21** Derefter kom jeg til Syriens og Kilikiens Egne. **22** Men personlig var jeg ukendt for Judæas Menigheder i Kristus; **23** de hørte kun sige: Han, som forhen forfulgte os, forkynder nu Evangeliet om den Tro, som han forhen vilde udrydde; **24** og de priste Gud for mig.

2 Senere, efter fjorten Aars Forløb, drog jeg atter op til Jerusalem med Barnabas og tog ogsaa Titus med. **2** Men jeg drog op ifølge en Aabenbaring og forelagde dem, men særskilt de ansete, det Evangelium, som jeg prædiker iblandt Hedningerne, — om jeg vel løber eller har løbet forgæves. **3** Men end ikke min Ledsager, Titus, som var en Græker, blev tvungen til at omskæres, **4** nemlig for de indsnegne falske Brødres Skyld, som jo havde listet sig ind for at lure paa vor Frihed, som vi have i Kristus Jesus, for at de kunde gøre os til Trælle. **5** For dem vege vi end ikke et Øjeblik i Eftergivenhed, for at Evangeliets Sandhed maatte blive varig hos eder. **6** Men fra deres Side, som ansaas for at være noget, (hvordanne de fordum vare, er mig uden Forskel; Gud ser ikke paa et Menneskes Person;) — over for mig nemlig havde de ansete intet at tilføje. **7** Men tværtimod, da de saa, at jeg har faaet Evangeliet til de uomskaarne betroet, ligesom Peter til de omskaarne, **8** (thi han, som gav Peter Kraft til Apostelgerning for de omskaarne, gav ogsaa mig Kraft dertil for Hedningerne;) **9** og da de lærte den mig givne Naade at kende, gave Jakob og Kefas og Johannes, som ansaas for at være Søjler, mig og Barnabas Samfundshaand for at vi skulde gaa til Hedningerne og de til de omskaarne; **10** kun at vi skulde komme de fattige i Hu, hvad jeg ogsaa just har bestræbt mig for at gøre. **11** Men da Kefas kom til Antiokia, traadte jeg op imod ham for hans aabne Øjne, thi domfældt var han. **12** Thi førend der kom nogle fra Jakob, spiste han sammen med Hedningerne; men da de kom, trak han sig tilbage og skilte sig fra dem af Frygt for dem af Omskærelsen. **13** Og med ham hyklede ogsaa de øvrige Jøder, saa at endog Barnabas blev dragen med af deres Hykleri. **14** Men da jeg saa, at de ikke vandrede rettelig efter Evangeliets Sandhed, sagde jeg til Kefas i alles Paahør: Naar du, som er en Jøde, lever paa hedensk og ikke paa jødisk Vis, hvor kan du da tvinge Hedningerne til at opføre sig som Jøder? **15** Vi ere af Natur Jøder og ikke Syndere af hedensk Byrd; **16** men da vi vide,

at et Menneske ikke bliver retfærdiggjort af Lovens Gerninger, men kun ved Tro paa Jesus Kristus, saa have ogsaa vi troet paa Kristus Jesus, for at vi maatte blive retfærdiggjorte af Tro paa Kristus og ikke af Lovens Gerninger; thi af Lovens Gerninger skal intet Kød blive retfærdiggjort. **17** Men naar vi, idet vi søgte at blive retfærdiggjorte i Kristus, ogsaa selv fandtes at være Syndere, saa er jo Kristus en Tjener for Synd? Det være langtfra! **18** naar jeg nemlig igen bygger det op, som jeg nedbrød, da viser jeg mig selv som Overtræder. **19** Thi jeg er ved Loven død fra Loven, for at jeg skal leve for Gud. **20** Med Kristus er jeg korsfæstet, og det er ikke mere mig, der lever, men Kristus lever i mig; men hvad jeg nu lever i Kødet, det lever jeg i Troen paa Guds Søn, som elskede mig og gav sig selv hen for mig. **21** Jeg ophæver ikke Guds Naade; thi er der Retfærdighed ved Loven, da er jo Kristus død forgæves.

3 O, I uforstandige Galatere! hvem har fortryllet eder, I, hvem Jesus Kristus blev malet for Øje som korsfæstet? **2** Kun dette vil jeg vide af eder: Var det ved Lovens Gerninger, I modtoge Aanden, eller ved i Tro at høre? **3** Ere I saa uforstandige? ville I, som begyndte i Aand, nu ende i Kød? **4** Have I da prøvet saa meget forgæves? hvis det da virkelig er forgæves! **5** Mon da han, som meddeler eder Aanden og virker kraftige Gerninger iblandt eder, gør dette ved Lovens Gerninger eller ved, at I høre i Tro? **6** ligesom jo „Abraham troede Gud, og det blev regnet ham til Retfærdighed". **7** Erkender altsaa, at de, som ere af Tro, disse ere Abrahams Børn. **8** Men da Skriften forudsaa, at det er af Tro, at Gud retfærdiggør Hedningerne, forkyndte den forud Abraham det Evangelium: „I dig skulle alle Folkeslagene velsignes", **9** saa at de, som ere af Tro, velsignes sammen med den troende Abraham. **10** Thi saa mange, som holde sig til Lovens Gerninger, ere under Forbandelse; thi der er skrevet: „Forbandet hver den, som ikke bliver i alle de Ting, som ere skrevne i Lovens Bog, saa han gør dem." **11** Men at ingen bliver retfærdiggjort for Gud ved Lov, er aabenbart, thi „den retfærdige skal leve af Tro." **12** Men Loven beror ikke paa Tro; men: „Den, som gør disse Ting, skal leve ved dem." **13** Kristus har løskøbt os fra Lovens Forbandelse, idet han blev en Forbandelse for os (thi der er skrevet: „Forbandet er hver den, som hænger paa et Træ"), **14** for at Abrahams Velsignelse maatte komme til Hedningerne i Kristus Jesus, for at vi kunde faa Aandens Forjættelse ved Troen. **15** Brødre! jeg taler paa Menneskevis: Ingen ophæver dog et Menneskes stadfæstede Arvepagt eller føjer noget dertil. **16** Men Abraham og hans Sæd bleve Forjættelserne tilsagte; der siges ikke: „Og Sædene", som om mange, men som om een: „Og din Sæd", hvilken er Kristus. **17** Jeg mener dermed dette: En Pagt, som forud er stadfæstet af Gud, kan Loven, som blev til fire Hundrede og tredive Aar senere, ikke gøre ugyldig, saa at den skulde gøre Forjættelsen til intet. **18** Thi faas Arven ved Lov, da faas den ikke mere ved Forjættelse; men til Abraham har Gud skænket den ved Forjættelse. **19** Hvad skulde da Loven? Den blev føjet til for Overtrædelsernes Skyld (indtil den Sæd kom, hvem Forjættelsen gjaldt), besørget ved Engle, ved en Mellemmands Haand. **20** Men en Mellemmand er ikke kun for een Part; Gud derimod er een. **21** Er da Loven imod Guds Forjættelser? Det være langtfra! Ja, hvis der var givet en Lov, som kunde levendegøre, da var Retfærdigheden virkelig af Lov. **22** Men Skriften har indesluttet alt under Synd, for at Forjættelsen skulde af Tro paa Jesus Kristus gives dem, som tro. **23** Men førend Troen kom, holdtes vi indelukkede under Lovens Bevogtning til den Tro, som skulde aabenbares, **24** saa at Loven er bleven os en Tugtemester til Kristus, for at vi skulde blive retfærdiggjorte af Tro. **25** Men efter at Troen er kommen, ere vi ikke mere under Tugtemester. **26** Thi alle ere I Guds Børn ved Troen paa Kristus Jesus. **27** Thi I, saa mange som bleve døbte til Kristus, have iført eder Kristus. **28** Her er ikke Jøde eller Græker; her er ikke Træl eller fri; her er ikke Mand og Kvinde; thi alle ere I een i Kristus Jesus. **29** Men naar I høre Kristus til, da ere I jo Abrahams Sæd, Arvinger ifølge Forjættelse.

4 Men jeg siger: Saa længe Arvingen er umyndig, er der ingen Forskel imellem ham og en Træl, skønt han er Herre over alt Godset; **2** men han staar under Formyndere og Husholdere indtil den af Faderen bestemte Tid. **3** Saaledes stode ogsaa vi, dengang vi vare umyndige, som Trælle under Verdens Børnelærdom. **4** Men da Tidens Fylde kom, udsendte Gud sin Søn, født af en Kvinde, født under Loven, **5** for at han skulde løskøbe dem, som vare under Loven, for at vi skulde faa Sønneudkaarelsen. **6** Men fordi I ere Sønner, har Gud udsendt i vore Hjerter sin Søns Aand,

som raaber: Abba, Fader! 7 Altsaa er du ikke længer Træl, men Søn; men er du Søn, da er du ogsaa Arving ved Gud. 8 Dengang derimod, da I ikke kendte Gud, trællede I for de Guder, som af Natur ikke ere det. 9 Men nu, da I have lært Gud at kende, ja, meget mere ere blevne kendte af Gud, hvor kunne I da atter vende tilbage til den svage og fattige Børnelærdom, som I atter forfra ville trælle under? 10 I tage Vare paa Dage og Maaneder og Tider og Aar. 11 Jeg frygter for, at jeg maaske har arbejdet forgæves paa eder. 12 Vorder ligesom jeg, thi ogsaa jeg er bleven som I, Brødre! jeg beder eder. I have ikke gjort mig nogen Uret. 13 Men I vide, at det var paa Grund af en Kødets Svaghed, at jeg første Gang forkyndte Evangeliet for eder; 14 og det, som i mit Kød var eder til Fristelse, ringeagtede I ikke og afskyede I ikke, men I modtoge mig som en Guds Engel, som Kristus Jesus. 15 Hvor er da nu eders Saligprisning? Thi jeg giver eder det Vidnesbyrd, at, om det havde været muligt, havde I udrevet eders Øjne og givet mig dem. 16 Saa er jeg vel bleven eders Fjende ved at tale Sandhed til eder? 17 De ere nidkære for eder, dog ikke for det gode; men de ville udelukke eder, for at I skulle være nidkære for dem. 18 Men det er godt at vise sig nidkær i det gode til enhver Tid, og ikke alene, naar jeg er nærværende hos eder. 19 Mine Børn, som jeg atter føder med Smerte, indtil Kristus har vundet Skikkelse i eder! 20 — ja jeg vilde ønske, at jeg nu var til Stede hos eder og kunde omskifte min Røst; thi jeg er raadvild over for eder. 21 Siger mig, I, som ville være under Loven, høre I ikke Loven? 22 Der er jo skrevet, at Abraham havde to Sønner, en med Tjenestekvinden og en med den frie Kvinde. 23 Men Tjenestekvindens Søn er avlet efter Kødet, den frie Kvindes ved Forjættelsen. 24 Dette har en billedlig Betydning. Thi disse Kvinder ere tvende Pagter, den ene fra Sinai Bjerg, som føder til Trældom: Denne er Hagar. 25 Thi „Hagar" er Sinai Bjerg i Arabien, men svarer til det nuværende Jerusalem; thi det er i Trældom med sine Børn. 26 Men Jerusalem heroventil er frit, og hun er vor Moder. 27 Thi der er skrevet: „Fryd dig, du ufrugtbare, du, som ikke føder! bryd ud og raab, du, som ikke har Fødselsveer! thi mange ere den enliges Børn fremfor hendes, som har Manden." 28 Men vi, Brødre! ere Forjættelsens Børn i Lighed med Isak. 29 Men ligesom dengang han, som var avlet efter Kødet, forfulgte ham, som var avlet efter Aanden, saaledes ogsaa nu. 30 Men hvad siger Skriften: „Uddriv Tjenestekvinden og hendes Søn; thi Tjenestekvindens Søn skal ingenlunde arve med den frie Kvindes Søn." 31 Derfor, Brødre! ere vi ikke Tjenestekvindens Børn, men den frie Kvindes.

5 Til Friheden har Kristus frigjort os. Saa staar nu fast, og lader eder ikke atter holde under Trældoms Aag! 2 Se, jeg, Paulus, siger eder, at dersom I lade eder omskære, vil Kristus intet gavne eder. 3 Men jeg vidner atter for hvert Menneske, som lader sig omskære, at han er skyldig at opfylde hele Loven. 4 I ere tabte for Kristus, I, som retfærdiggøres ved Loven; I ere faldne ud af Naaden. 5 Vi vente jo ved Aanden af Tro Retfærdigheds Haab. 6 Thi i Kristus Jesus gælder hverken Omskærelse eller Forhud noget, men Tro, som er virksom ved Kærlighed. 7 I vare godt paa Vej; hvem har hindret eder i at adlyde Sandhed? 8 Den Overtalelse kom ikke fra ham, som kaldte eder. 9 En liden Surdej g syrer hele Dejgen. 10 Jeg har den Tillid til eder i Herren, at I ikke ville mene noget andet; men den, som forvirrer eder, skal bære sin Dom, hvem han end er. 11 Men jeg, Brødre! dersom jeg endnu prædiker Omskærelse, hvorfor forfølges jeg da endnu? Saa er jo Korsets Forargelse gjort til intet. 12 Gid de endog maatte lemlæste sig selv, de, som forstyrre eder! 13 I bleve jo kaldede til Frihed, Brødre! kun at I ikke bruge Friheden til en Anledning for Kødet, men værer ved Kærligheden hverandres Tjenere! 14 Thi hele Loven er opfyldt i eet Ord, i det: „Du skal elske din Næste som dig selv." 15 Men naar I bide og æde hverandre, da ser til, at I ikke fortæres af hverandre! 16 Men jeg siger: Vandrer efter Aanden, saa fuldbyrde I ingenlunde Kødets Begæring. 17 Thi Kødet begærer imod Aanden, og Aanden imod Kødet; disse staa nemlig hinanden imod, for at I ikke skulle gøre, hvad I have Lyst til. 18 Men naar I drives af Aanden, ere I ikke under Loven. 19 Men Kødets Gerninger ere aabenbare, saasom: Utugt, Urenhed, Uterlighed, 20 Afgudsdyrkelse, Trolddom, Fjendskaber, Kiv, Nid, Hidsighed, Rænker, Tvedragt, Partier, 21 Avind, Drukkenskab, Svir og deslige; hvorom jeg forud siger eder, ligesom jeg ogsaa før har sagt, at de, som øve saadanne Ting, skulle ikke arve Guds Rige. 22 Men Aandens Frugt er Kærlighed, Glæde, Fred, Langmodighed, Mildhed, Godhed, Trofasthed, 23 Sagtmodighed, Afholdenhed. Imod saadanne er Loven ikke, 24 men de, som høre Kristus Jesus til,

have korsfæstet Kødet med dets Lidenskaber og Begæringer. 25 Naar vi leve ved Aanden, da lader os ogsaa vandre efter Aanden! 26 Lader os ikke have Lyst til tom Ære, saa at vi udæske hverandre og bære Avind imod hverandre.

6 Brødre! om ogsaa et Menneske bliver overrasket af nogen Forsyndelse, da hjælper en saadan til Rette, I aandelige! med Sagtmodigheds Aand, og se til dig selv, at ikke ogsaa du bliver fristet! 2 Bærer hverandres Byrder og opfylder saaledes Kristi Lov! 3 Thi naar nogen mener, at han er noget, skønt han intet er, da bedrager han sig selv. 4 Men hver prøve sin egen Gerning, og da skal han have sin Ros i Forhold til sig selv alene, og ikke til Næsten; 5 thi hver skal bære sin egen Byrde. 6 Men den, som undervises i Ordet, skal dele alt godt med den, som underviser ham. 7 Farer ikke vild; Gud lader sig ikke spotte; thi hvad et Menneske saar, det skal han ogsaa høste. 8 Thi den, som saar i sit Kød, skal høste Fordærvelse af Kødet; men den, som saar i Aanden, skal høste evigt Liv af Aanden. (aiōnios g166) 9 Men naar vi gøre det gode, da lader os ikke blive trætte; thi i sin Tid skulle vi høste, saafremt vi ikke give tabt. 10 Saa lader os altsaa, efter som vi have Lejlighed, gøre det gode imod alle, men mest imod Troens egne! 11 Ser nu, med hvor store Bogstaver jeg skriver til eder med min egen Haand! 12 Alle de, som ville tage sig godt ud i Kødet, de tvinge eder til at lade eder omskære, alene for at de ikke skulle forfølges for Kristi Kors's Skyld. 13 Thi ikke engang de, som lade sig omskære, holde selv Loven; men de ville, at I skulle lade eder omskære, for at de kunne rose sig af eders Kød. 14 Men det være langt fra mig at rose mig uden af vor Herres Jesu Kristi Kors, ved hvem Verden er korsfæstet for mig, og jeg for Verden. 15 Thi hverken Omskærelse eller Forhud er noget, men en ny Skabning. 16 Og saa mange, som vandre efter denne Rettesnor, over dem være Fred og Barmhjertighed, og over Guds Israel! 17 Herefter volde ingen mig Besvær; thi jeg bærer Jesu Mærketegn paa mit Legeme. 18 Vor Herres Jesu Kristi Naade være med eders Aand, Brødre! Amen.

Efeserne

1 Paulus, Kristi Jesu Apostel ved Guds Villie, til de hellige, som ere i Efesus og ere troende i Kristus Jesus: **2** Naade være med eder og Fred fra Gud vor Fader og den Herre Jesus Kristus! **3** Lovet være Gud og vor Herres Jesu Kristi Fader, som har velsignet os med al aandelig Velsignelse i det himmelske i Kristus, **4** ligesom han har udvalgt os i ham før Verdens Grundlæggelse til at være hellige og ulastelige for hans Aasyn, **5** idet han i Kærlighed forudbestemte os til Sønneudkaarelse hos sig ved Jesus Kristus, efter sin Villies Velbehag, **6** til Pris for sin Naades Herlighed, som han benaadede os med i den elskede, **7** i hvem vi have Forløsningen ved hans Blod, Syndernes Forladelse, efter hans Naades Rigdom, **8** som han rigelig tildelte os i al Visdom og Forstand, **9** idet han kundgjorde os sin Villies Hemmelighed, efter sin velbehagelige Beslutning, som han havde fattet hos sig selv, **10** for at oprette en Husholdning i Tidernes Fylde, nemlig at sammenfatte sig alt i Kristus, det, som er i Himlene, og det, som er paa Jorden, i ham, **11** i hvem vi ogsaa have faaet Arvelodden, forud bestemte efter hans Forsæt, der virker alt efter sin Villies Raad, **12** for at vi skulde være til Pris for hans Herlighed, vi, som forud havde haabet paa Kristus, **13** i hvem ogsaa I, da I hørte Sandhedens Ord, Evangeliet om eders Frelse, i hvem I ogsaa, da I bleve troende, bleve beseglede med Forjættelsens hellige Aand, **14** som er Pant paa vor Arv, til Ejendommens Forløsning, til Pris for hans Herlighed. **15** Derfor har ogsaa jeg, efter at have hørt om eders Tro paa den Herre Jesus og om eders Kærlighed til alle de hellige, **16** ikke ophørt at takke for eder, idet jeg ihukommer eder i mine Bønner om, **17** at vor Herres Jesu Kristi Gud, Herlighedens Fader, maa give eder Visdoms og Aabenbarelses Aand i Erkendelse af ham, **18** gøre eders Hjertes Øjne oplyste til at kende, hvilket det Haab er, som han kaldte eder til, hvilken hans Arvs Herligheds Rigdom er iblandt de hellige, **19** og hvilken hans Krafts overvættes Storhed er over for os, som tro, alt efter hans Styrkes vældige Virkekraft, **20** som han udviste paa Kristus, da han oprejste ham fra de døde og satte ham ved sin højre Haand i det himmelske, **21** langt over al Magt og Myndighed og Kraft og Herredom og hvert Navn, som nævnes, ikke alene i denne Verden, men ogsaa i den kommende, **(aiōn g165)** **22** og lagde alt under hans Fødder, og ham gav han som Hoved over alting til Menigheden, **23** der er hans Legeme, fyldt af ham, som fylder alt i alle.

2 Ogsaa eder, da I vare døde ved eders Overtrædelser og Synder, **2** hvori I fordum vandrede efter denne Verdens Tidsaand, efter hans Vis, som hersker over Luftens Magt, over den Aand, der nu er virksom i Genstridighedens Børn, **(aiōn g165)** **3** iblandt hvilke ogsaa vi fordum alle vandrede i vort Køds Begæringer og gjorde Kødets og Tankernes Villie og vare af Natur Vredes Børn ligesom ogsaa de andre — **4** men Gud, som er rig paa Barmhjertighed, har for sin store Kærligheds Skyld, hvormed han elskede os, **5** ogsaa da vi vare døde ved vore Overtrædelser, levendegjort os med Kristus — af Naade ere I frelste! — **6** og medoprejst os og sat os med ham i det himmelske i Kristus Jesus, **7** for at han i de tilkommende Tider kunde vise sin Naades overvættes Rigdom ved Godhed imod os i Kristus Jesus. **(aiōn g165)** **8** Thi af Naaden ere I frelste ved Tro, og det ikke af eder selv, Guds er Gaven; **9** ikke af Gerninger, for at ikke nogen skal rose sig. **10** Thi vi ere hans Værk, skabte i Kristus Jesus til gode Gerninger, som Gud forud beredte, for at vi skulde vandre i dem. **11** Derfor kommer i Hu, at fordum I Hedninger i Kødet, I, som bleve kaldte Forhud af den saakaldte Omskærelse, der sker i Kødet med Haanden, **12** at I paa den Tid, uden for Kristus, vare udelukkede fra Israels Borgerret og fremmede for Forjættelsens Pagter, uden Haab og uden Gud i Verden. **13** Nu derimod, i Kristus Jesus, ere I, som fordum vare langt borte, komne nær til ved Kristi Blod. **14** Thi han er vor Fred, han, som gjorde begge til eet og nedbrød Gærdets Skillevæg, **15** Fjendskabet, da han i sit Kød afskaffede Budenes Lov med dens Befalinger, for at han i sig kunde skabe de to til eet nyt Menneske ved at stifte Fred **16** og for at forlige dem begge i eet Legeme med Gud ved Korset, idet han ved dette dræbte Fjendskabet. **17** Og han kom og forkyndte Fred for eder, som vare langt borte, og Fred for dem, som vare nær. **18** Thi ved ham have vi begge i een Aand Adgang til Faderen. **19** Saa ere I da ikke mere fremmede og Udlændinge, men I ere de helliges Medborgere og Guds Husfolk, **20** opbyggede paa Apostlenes og Profeternes Grundvold, idet Hovedhjørnestenen er Kristus Jesus selv, **21** i hvem enhver Bygning sammenføjes og vokser til

et helligt Tempel i Herren, 22 i hvem ogsaa I blive
medopbyggede til en Guds Bolig i Aanden.

3 Det er for denne Sags Skyld, at jeg, Paulus, Kristi
Jesu Fange for eder, I Hedninger, — 2 om I da have
hørt om Husholdningen med den Guds Naade, som
blev given mig til eder, 3 at ved Aabenbarelse blev
Hemmeligheden kundgjort mig, saaledes som jeg
foran kortelig har skrevet, 4 hvoraf I, naar I læse det,
kunne skønne min Indsigt i Kristi Hemmelighed, 5 som
i andre Slægter ikke blev kundgjort for Menneskenes
Børn, saaledes som den nu er bleven aabenbaret hans
hellige Apostle og Profeter ved Aanden: 6 Nemlig at
Hedningerne ere Medarvinger og medindlemmede
og meddelagtige i Forjættelsen i Kristus Jesus ved
Evangeliet, 7 hvis Tjener jeg er bleven ifølge den Guds
Naades Gave, som blev given mig ved hans Magts
Virkekraft. 8 Mig, den allerringeste af alle hellige,
blev denne Naade given at forkynde Hedningerne
Evangeliet om Kristi uransagelige Rigdom 9 og at
oplyse alle om, hvilken Husholdningen med den
Hemmelighed er, som fra Evighed har været skjult
i Gud, der skabte alle Ting, (aiōn g165) 10 for at Guds
mangfoldige Visdom skulde nu ved Menigheden
blive kundgjort for Magterne og Myndighederne i
det himmelske, 11 efter det evige Forsæt, som han
fuldbyrdede ved Kristus Jesus, vor Herre, (aiōn g165) 12 i
hvem vi have Frimodigheden og Adgang med Tillid
ved Troen paa ham. 13 Derfor beder jeg, at I ikke tabe
Modet over mine Trængsler, som jeg lider for eder,
hvilket er en Ære for eder. — 14 For denne Sags Skyld
bøjer jeg mine Knæ for Faderen, 15 fra hvem enhver
Faderlighed i Himle og paa Jord har sit Navn, 16 at han
vil give eder efter sin Herligheds Rigdom mægtigt
at styrkes ved hans Aand i det indvortes Menneske;
17 at Kristus maa bo ved Troen i eders Hjerter, 18
for at I, rodfæstede og grundfæstede i Kærlighed,
kunne sammen med alle de hellige formaa at begribe,
hvor stor Bredden og Længden og Dybden og Højden
er, 19 og at kende Kristi Kærlighed, som overgaar
al Erkendelse, for at I kunne fyldes indtil hele Guds
Fylde. 20 Men ham, som formaar over alle Ting at
gøre langt ud over det, som vi bede eller forstaa, efter
den Magt, som er virksom i os, 21 ham være Ære i
Menigheden og i Kristus Jesus igennem alle Slægterne
i Evighedernes Evighed! Amen. (aiōn g165)

4 Jeg formaner eder derfor, jeg, den fangne i Herren,
til at vandre værdig den Kaldelse, med hvilken I
bleve kaldede, 2 med al Ydmyghed og Sagtmodighed,
med Langmodighed, saa I bære over med hverandre i
Kærlighed 3 og gøre eder Flid for at bevare Aandens
Enhed i Fredens Baand; 4 eet Legeme og een Aand,
ligesom I ogsaa bleve kaldede til eet Haab i eders
Kaldelse; 5 een Herre, een Tro, een Daab, 6 een Gud
og alles Fader, som er over alle og igennem alle og i
alle! 7 Men hver enkelt af os blev Naaden given efter
Kristi Gaves Maal. 8 Derfor hedder det: „Da han opfor
til det høje, bortførte han Fanger og gav Menneskene
Gaver." 9 Men dette: „Han opfor, " hvad er det, uden
at han ogsaa nedfor til Jordens nedre Egne. 10 Han,
som nedfor, han er ogsaa den, som opfor højt over alle
Himlene, for at han skulde fylde alle Ting. 11 Og han
gav nogle som Apostle, andre som Profeter, andre som
Evangelister, andre som Hyrder og Lærere, 12 til de
helliges fuldkomne Beredelse, til en Tjenestegerning,
til Kristi Legemes Opbyggelse, 13 indtil vi alle naa
til Enheden i Troen paa og Erkendelsen af Guds
Søn, til Mands Modenhed, til Kristi Fyldes Maal af
Vækst, 14 for at vi ikke mere skulle være umyndige,
der omtumles og omdrives af enhver Lærdommens
Vind, ved Menneskenes Tærningspil, ved Træskhed
efter Vildfarelsens Rænkespind; 15 men for at vi,
Sandheden tro i Kærlighed, skulle i alle Maader
opvokse til ham, som er Hovedet, Kristus, 16 ud
fra hvem hele Legemet, idet det sammenføjes og
sammenknyttes ved ethvert hjælpende Bindeled i
Forhold til hver enkelt Dels tilmaalte Virkekraft,
fuldbyrder Legemets Vækst til Opbyggelse af sig selv i
Kærlighed. 17 Dette siger jeg da og vidner i Herren, at
I skulle ikke mere vandre saaledes, som Hedningerne
vandre i deres Sinds Tomhed, 18 formørkede i deres
Tanke, fremmedgjorte for Guds Liv som Følge af den
Vankundighed, som er i dem paa Grund af deres
Hjertes Forhærdelse, 19 de, som jo følesløse have
hengivet sig til Uterligheden, til at øve al Urenhed i
Havesyge. 20 Men I have ikke saaledes lært Kristus,
21 om I da have hørt om ham og ere blevne oplærte
i ham saaledes, som Sandhed er i Jesus, 22 at I,
hvad eders forrige Vandel angaar, skulle aflægge det
gamle Menneske, som fordærves ved bedrageriske
Begæringer, 23 men fornyes i eders Sinds Aand 24 og
iføre eder det nye Menneske, som blev skabt efter
Gud i Sandhedens Retfærdighed og Hellighed. 25

Derfor aflægger Løgnen og taler Sandhed, hver med sin Næste, efterdi vi ere hverandres Lemmer. 26 Blive I vrede, da synder ikke; lad ikke Solen gaa ned over eders Forbitrelse; 27 giver ikke heller Djævelen Rum! 28 Den, som stjæler, stjæle ikke mere, men arbejde hellere og gøre det gode med sine egne Hænder, for at han kan have noget at meddele den, som er i Trang. 29 Lad ingen raadden Tale udgaa af eders Mund, men saadan Tale, som er god til fornøden Opbyggelse, for at den kan skaffe dem Naade, som høre derpaa; 30 og bedrøver ikke Guds hellige Aand, med hvilken I bleve beseglede til Forløsningens Dag. 31 Al Bitterhed og Hidsighed og Vrede og Skrigen og Forhaanelse blive langt fra eder tillige med al Ondskab! 32 Men vorder velvillige imod hverandre, barmhjertige, tilgivende hverandre, ligesom jo Gud har tilgivet eder i Kristus.

5 Vorder derfor Guds Efterlignere som elskede Børn, 2 og vandrer i Kærlighed, ligesom ogsaa Kristus elskede os og gav sig selv hen for os som en Gave og et Slagtoffer, Gud til en velbehagelig Lugt. 3 Men Utugt og al Urenhed eller Havesyge bør end ikke nævnes iblandt eder, som det sømmer sig for hellige, 4 ej heller ublu Væsen eller daarlig Snak eller letfærdig Skemt, hvilket er utilbørligt, men hellere Taksigelse. 5 Thi dette vide og erkende I, at ingen utugtig eller uren eller havesyg, hvilket er en Afgudsdyrker, har Arv i Kristi og Guds Rige. 6 Ingen bedrage eder med tomme Ord; thi for disse Ting kommer Guds Vrede over Genstridighedens Børn. 7 Derfor, bliver ikke meddelagtige med dem! 8 Thi I vare forhen Mørke, men nu ere I Lys i Herren; vandrer som Lysets Børn, 9 (Lysets Frugt viser sig jo i al Godhed og Retfærdighed og Sandhed,) 10 saa I prøve, hvad der er velbehageligt for Herren. 11 Og haver ikke Samfund med Mørkets ufrugtbare Gerninger. Men revser dem hellere; 12 thi hvad der lønligt bedrives af dem, er skammeligt endog at sige; 13 men alt dette bliver aabenbaret, naar det revses af Lyset. Thi alt det, som bliver aabenbaret, er Lys. 14 Derfor hedder det: „Vaagn op, du, som sover, og staa op fra de døde, og Kristus skal lyse for dig!" 15 Ser derfor nøje til, hvorledes I vandre, ikke som uvise, men som vise, 16 saa I købe den belejlige Tid, efterdi Dagene ere onde. 17 Derfor bliver ikke uforstandige, men skønner, hvad Herrens Villie er. 18 Og drikker eder ikke drukne i Vin, i hvilket der er Ryggesløshed, men lader eder fylde med Aanden, 19 saa I tale hverandre til med Psalmer og Lovsange og aandelige Viser og synge og spille i eders Hjerte for Herren 20 og altid sige Gud og Faderen Tak for alle Ting i vor Herres Jesu Kristi Navn 21 og underordne eder under hverandre i Kristi Frygt; 22 Hustruerne skulle underordne sig under deres egne Mænd, som under Herren; 23 thi en Mand er sin Hustrus Hoved, ligesom ogsaa Kristus er Menighedens Hoved. Han er sit Legemes Frelser. 24 Dog, ligesom Menigheden underordner sig under Kristus, saaledes skulle ogsaa Hustruerne underordne sig under deres Mænd i alle Ting. 25 I Mænd! elsker eders Hustruer, ligesom ogsaa Kristus elskede Menigheden og hengav sig selv for den, 26 for at han kunde hellige den, idet han rensede den ved Vandbadet med et Ord, 27 for at han selv kunde fremstille Menigheden for sig som herlig, uden Plet eller Rynke eller noget deslige, men for at den maatte være hellig og ulastelig. 28 Saaledes ere Mændene skyldige at elske deres egne Hustruer som deres egne Legemer; den, som elsker sin egen Hustru, elsker sig selv. 29 Ingen har jo nogen Sinde hadet sit eget Kød, men han nærer og plejer det, ligesom ogsaa Kristus Menigheden. 30 Thi vi ere Lemmer paa hans Legeme. 31 Derfor skal et Menneske forlade sin Fader og Moder og holde fast ved sin Hustru, og de to skulle være eet Kød. 32 Denne Hemmelighed er stor — jeg sigter nemlig til Kristus og til Menigheden. 33 Dog, ogsaa I skulle elske hver især sin egen Hustru som sig selv; men Hustruen have Ærefrygt for Manden!

6 I Børn! adlyder eders Forældre i Herren, thi dette er ret. 2 „Ær din Fader og Moder", dette er jo det første Bud med Forjættelse, 3 „for at det maa gaa dig vel, og du maa leve længe i Landet." 4 Og I Fædre! opirrer ikke eders Børn, men opfostrer dem i Herrens Tugt og Formaning! 5 I Trælle! adlyder eders Herrer efter Kødet med Frygt og Bæven i eders Hjertes Enfold som Kristus; 6 ikke med Øjentjeneste, som de, der ville tækkes Mennesker, men som Kristi Tjenere, saa I gøre Guds Villie af Hjertet, 7 idet I med god Villie gøre Tjeneste som for Herren og ikke for Mennesker, 8 idet I vide, at hvad godt enhver gør, det skal han faa igen af Herren, hvad enten han er Træl eller fri. 9 Og I Herrer! gører det samme imod dem, saa I lade Trusel fare, idet I vide, at baade deres og eders Herre er i Himlene, og der er ikke Persons Anseelse hos ham. 10 For øvrigt bliver stærke i Herren og i hans Styrkes

Vælde! **11** Ifører eder Guds fulde Rustning, for at I maa kunne holde Stand imod Djævelens snedige Anløb. **12** Thi for os staar Kampen ikke imod Blod og Kød, men imod Magterne, imod Myndighederne, imod Verdensherskerne i dette Mørke, imod Ondskabens Aandemagter i det himmelske. **(aiōn g165)** **13** Derfor tager Guds fulde Rustning paa, for at I maa kunne staa imod paa den onde Dag og bestaa efter at have fuldbyrdet alt. **14** Saa staar da omgjordede om eders Lænd med Sandhed og iførte Retfærdighedens Panser. **15** Fødderne ombundne med Kampberedthed fra Fredens Evangelium; **16** og i alle Forhold løfter Troens Skjold, med hvilket I ville kunne slukke alle den ondes gloende Pile, **17** og tager imod Frelsens Hjelm og Aandens Sværd, som er Guds Ord, **18** idet I under al Paakaldelse og Bøn bede til enhver Tid i Aanden og ere aarvaagne dertil i al Vedholdenhed og Bøn for alle de hellige, **19** ogsaa for mig, om at der maa gives mig Ord, naar jeg oplader min Mund, til med Frimodighed at kundgøre Evangeliets Hemmelighed, **20** for hvis Skyld jeg er et Sendebud i Lænker, for at jeg maa have Frimodighed deri til at tale, som jeg bør. **21** Men for at ogsaa I skulle kende mine Forhold, hvorledes det gaar mig, da skal Tykikus, den elskede Broder og tro Tjener i Herren, kundgøre eder alt; **22** ham sender jeg til eder, just tor at I skulle lære at kende, hvorledes det staar til hos os, og for at han skal opmuntre eders Hjerter. **23** Fred være med Brødrene og Kærlighed med Tro fra Gud Fader og den Herre Jesus Kristus! **24** Naaden være med alle dem, som elske vor Herre Jesus Kristus i Uforkrænkelighed!

Filipperne

1 Paulus og Timotheus, Kristi Jesu Tjenere, til alle de hellige i Kristus Jesus, som ere i Filippi, med Tilsynsmænd og Menighedstjenere. **2** Naade være med eder og Fred fra Gud vor Fader og den Herre Jesus Kristus! **3** Jeg takker min Gud, saa ofte jeg kommer eder i Hu, **4** idet jeg altid, i hver min Bøn, beder for eder alle med Glæde, **5** for eders Deltagelse i Evangeliet fra den første Dag indtil nu; **6** forvisset om dette, at han, som begyndte en god Gerning i eder, vil fuldføre den indtil Jesu Kristi Dag, **7** saaledes som det jo er ret for mig at mene dette om eder alle, efterdi jeg har eder i Hjertet baade under mine Lænker og under Evangeliets Forsvar og Stadfæstelse, fælles som I jo alle ere med mig om Naaden. **8** Thi Gud er mit Vidne, hvorledes jeg længes efter eder alle med Kristi Jesu inderlige Kærlighed. **9** Og derom beder jeg, at eders Kærlighed fremdeles maa blive mere og mere rig paa Erkendelse og al Skønsomhed, **10** saa I kunne værdsætte de forskellige Ting, for at I maa være rene og uden Anstød til Kristi Dag, **11** fyldte med Retfærdigheds Frugt, som virkes ved Jesus Kristus, Gud til Ære og Pris. **12** Men jeg vil, I skulle vide, Brødre! at mine Forhold snarere have tjent til Evangeliets Fremme, **13** saa at det er blevet aabenbart for hele Livvagten og for alle de øvrige, at mine Lænker bæres for Kristi Skyld, **14** og de fleste af Brødrene fik i Tillid til Herren ved mine Lænker end mere Dristighed til at tale Guds Ord uden Frygt. **15** Nogle prædike vel ogsaa Kristus for Avinds og Kivs Skyld, men nogle ogsaa i en god Mening. **16** Disse gøre det af Kærlighed, vidende, at jeg er sat til at forsvare Evangeliet; **17** men hine forkynde Kristus af Egennytte, ikke ærligt, men i den Tanke at føje Trængsel til mine Lænker. **18** Hvad saa? Kristus forkyndes dog paa enhver Maade, være sig paa Skrømt eller i Sandhed; og derover glæder jeg mig, og jeg vil ogsaa fremdeles glæde mig. **19** Thi jeg ved, at dette skal blive mig til Frelse ved eders Bøn og Jesu Kristi Aands Hjælp, **20** efter min Længsel og mit Haab, at jeg i intet skal blive til Skamme, men at Kristus skal med al Frimodighed, som altid, saa ogsaa nu, forherliges i mit Legeme, være sig ved Liv eller ved Død. **21** Thi det at leve er mig Kristus og at dø en Vinding. **22** Men dersom dette at leve i Kødet skaffer mig Frugt af min Gerning, saa ved jeg ikke, hvad jeg skal vælge; **23** men jeg staar tvivlraadig imellem de to Ting, idet jeg har Lysten til at bryde op og være sammen med Kristus; thi dette var saare meget bedre; **24** men at forblive i Kødet er mere nødvendigt for eders Skyld. **25** Og i Forvisning herom ved jeg, at jeg skal blive i Live og forblive hos eder alle til eders Fremgang og Glæde i Troen, **26** for at eders Ros ved mig kan blive rig i Kristus Jesus, ved at jeg atter kommer til Stede iblandt eder. **27** Kun skulle I leve Kristi Evangelium værdigt, for at, hvad enten jeg kommer og ser eder eller er fraværende, jeg dog kan høre om eder, at I staa faste i een Aand, saa at I med een Sjæl stride tilsammen for Troen paa Evangeliet **28** og ikke lade eder forfærde i nogen Ting af Modstanderne; thi dette er for dem et Tegn paa Undergang, men for eder paa Frelse, og det fra Gud. **29** Thi eder er det forundt for Kristi Skyld — ikke alene at tro paa ham, men ogsaa at lide for hans Skyld, **30** idet I have den samme Kamp, som I have set paa mig og nu høre om mig.

2 Er der da nogen Formaning i Kristus, er der nogen Kærlighedens Opmuntring, er der noget Aandens Samfund, er der nogen inderlig Kærlighed og Barmhjertighed: **2** Da fuldkommer min Glæde, at I maa være enige indbyrdes, saa I have den samme Kærlighed, samme Sjæl, een Higen, **3** intet gøre af Egennytte eller Lyst til tom Ære, men i Ydmyghed agte hverandre højere end eder selv **4** og ikke se hver paa sit, men enhver ogsaa paa andres. **5** Det samme Sindelag være i eder, som ogsaa var i Kristus Jesus, **6** han, som, da han var i Guds Skikkelse, ikke holdt det for et Rov at være Gud lig, **7** men forringede sig selv, idet han tog en Tjeners Skikkelse paa og blev Mennesker lig; **8** og da han i Fremtræden fandtes som et Menneske, fornedrede han sig selv, saa han blev lydig indtil Døden, ja, Korsdøden. **9** Derfor har ogsaa Gud højt ophøjet ham og skænket ham det Navn, som er over alle Navne, **10** for at i Jesu Navn hvert Knæ skal bøje sig, deres i Himmelen og paa Jorden og under Jorden, **11** og hver Tunge skal bekende, at Jesus Kristus er Herre, til Gud Faders Ære. **12** Derfor, mine elskede! ligesom I altid have været lydige, saa arbejder ikke alene som i min Nærværelse, men nu meget mere i min Fraværelse paa eders egen Frelse med Frygt og Bæven; **13** thi Gud er den, som virker i eder baade at ville og at virke, efter sit Velbehag. **14** Gører alle Ting uden Knurren og Betænkeligheder, **15** for at I maa blive udadlelige og rene, Guds ulastelige

Børn, midt i en vanartet og forvendt Slægt, iblandt hvilke I vise eder som Himmellys i Verden, **16** idet I fremholde Livets Ord, mig til Ros paa Kristi Dag, at jeg ikke har løbet forgæves, ej heller arbejdet forgæves. **17** Ja, selv om jeg bliver ofret under Ofringen og Betjeningen af eders Tro, saa glæder jeg mig og glæder mig med eder alle. **18** Men ligeledes skulle ogsaa I glæde eder, og glæde eder med mig! **19** Men jeg haaber i den Herre Jesus snart at kunne sende Timotheus til eder, for at ogsaa jeg kan blive ved godt Mod ved at erfare, hvorledes det gaar eder. **20** Thi jeg har ingen ligesindet, der saa oprigtig vil have Omsorg for, hvorledes det gaar eder; **21** thi de søge alle deres eget, ikke hvad der hører Kristus Jesus til. **22** Men hans prøvede Troskab kende I, at, ligesom et Barn tjener sin Fader, saaledes har han tjent med mig for Evangeliet. **23** Ham haaber jeg altsaa at sende straks, naar jeg ser Udgangen paa min Sag. **24** Men jeg har den Tillid til Herren, at jeg ogsaa selv snart skal komme. **25** Men jeg har agtet det nødvendigt at sende Epafroditus til eder, min Broder og Medarbejder og Medstrider, og eders Udsending og Tjener for min Trang, **26** efterdi han længtes efter eder alle og var saare ængstelig, fordi I havde hørt, at han var bleven syg. **27** Ja, han var ogsaa syg og Døden nær; men Gud forbarmede sig over ham, ja, ikke alene over ham, men ogsaa over mig, for at jeg ikke skulde have Sorg paa Sorg. **28** Derfor skynder jeg mig desto mere med at sende ham, for at I atter kunne glædes, naar I se ham, og jeg være mere sorgfri. **29** Modtager ham altsaa i Herren med al Glæde og holder saadanne i Ære; **30** thi for Kristi Gernings Skyld kom han Døden nær, idet han satte sit Liv i Vove for at udfylde Savnet af eder i eders Tjeneste imod mig.

3 I øvrigt, mine Brødre, glæder eder i Herren! At skrive det samme til eder er ikke til Besvær for mig, men er betryggende for eder. **2** Holder Øje med Hundene, holder Øje med de slette Arbejdere, holder Øje med Sønderskærelsen! **3** Thi vi ere Omskærelsen, vi, som tjene i Guds Aand og rose os i Kristus Jesus og ikke forlade os paa Kødet, **4** endskønt ogsaa jeg har det, jeg kunde forlade mig paa, ogsaa i Kødet. Dersom nogen anden synes, han kan forlade sig paa Kødet, kan jeg det mere. **5** Jeg er omskaaren paa den ottende Dag, af Israels Slægt, Benjamins Stamme, en Hebræer af Hebræere, over for Loven en Farisæer, **6** i Nidkærhed en Forfølger af Menigheden, i Retfærdigheden efter Loven udadlelig. **7** Men hvad der var mig Vinding, det har jeg for Kristi Skyld agtet for Tab; **8** ja sandelig, jeg agter endog alt for at være Tab imod det langt højere, at kende Kristus Jesus, min Herre, for hvis Skyld jeg har lidt Tab paa alt og agter det for Skarn, for at jeg kan vinde Kristus **9** og findes i ham, saa jeg ikke har min Retfærdighed, den af Loven, men den ved Tro paa Kristus, Retfærdigheden fra Gud paa Grundlag af Troen, **10** for at jeg maa kende ham og hans Opstandelses Kraft og hans Lidelsers Samfund, idet jeg bliver ligedannet med hans Død, **11** om jeg dog kunde naa til Opstandelsen fra de døde. **12** Ikke at jeg allerede har grebet det eller allerede er fuldkommen; men jeg jager derefter, om jeg dog kunde gribe det, efterdi jeg ogsaa er greben af Kristus Jesus. **13** Brødre! jeg mener ikke om mig selv, at jeg har grebet det. **14** Men eet gør jeg: Glemmende, hvad der er bagved, men rækkende efter det, som er foran, jager jeg imod Maalet, til den Sejrspris, hvortil Gud fra det høje kaldte os i Kristus Jesus. **15** Lader da os, saa mange som ere fuldkomne, have dette Sindelag; og er der noget, hvori I ere anderledes sindede, da skal Gud aabenbare eder ogsaa dette. **16** Kun at vi, saa vidt vi ere komne, vandre i samme Retning. **17** Vorder mine Efterlignere, Brødre! og agter paa dem, der vandre saaledes, som I have os til Forbillede. **18** Thi mange vandre, som jeg ofte har sagt eder, men nu ogsaa siger med Taarer, som Kristi Kors's Fjender, **19** hvis Ende er Fortabelse, hvis Gud er Bugen, og hvis Ære er i deres Skændsel, de, som tragte efter de jordiske Ting. **20** Thi vort Borgerskab er i Himlene, hvorfra vi ogsaa forvente som Frelser den Herre Jesus Kristus, **21** der skal forvandle vort Fornedrelses-Legeme til at blive ligedannet med hans Herligheds-Legeme, efter den Kraft, ved hvilken han ogsaa kan underlægge sig alle Ting.

4 Derfor, mine Brødre, elskede og savnede, min Glæde og Krans! staar saaledes fast i Herren, I elskede! **2** Evodia formaner jeg, og Syntyke formaner jeg til at være enige i Herren. **3** Ja, jeg beder ogsaa dig, min ægte Synzygus! tag dig af dem; thi de have med mig stridt i Evangeliet, tillige med Klemens og mine øvrige Medarbejdere, hvis Navne staa i Livets Bog. **4** Glæder eder i Herren altid; atter siger jeg: Glæder eder! **5** Eders milde Sind vorde kendt af alle Mennesker! Herren er nær! **6** Værer ikke bekymrede for noget,

men lader i alle Ting eders Begæringer komme frem for Gud i Paakaldelse og Bøn med Taksigelse; **7** og Guds Fred, som overgaar al Forstand, skal bevare eders Hjerter og eders Tanker i Kristus Jesus. **8** I øvrigt, Brødre! alt, hvad der er sandt, hvad der er ærbart, hvad der er retfærdigt, hvad der er rent, hvad der er elskeligt, hvad der har godt Lov, enhver Dyd og enhver Hæder: Lægger eder det paa Sinde! **9** Hvad I baade have lært og modtaget og hørt og set paa mig, dette skulle I gøre, og Fredens Gud skal være med eder. **10** Men jeg har højlig glædet niig i Herren over, at I nu omsider ere komne til Kræfter, saa at I kunne tænke paa mit Vel, hvorpaa I ogsaa forhen tænkte, men I manglede Lejlighed. **11** Dette siger jeg ikke af Trang; thi jeg har lært at nøjes med det, jeg har. **12** Jeg forstaar at være i ringe Kaar, og jeg forstaar ogsaa at have Overflod; i alt og hvert er jeg indviet, baade i at mættes og i at hungre, baade i at have Overflod og i at lide Savn. **13** Alt formaar jeg i ham, som gør mig stærk. **14** Dog gjorde I vel i at tage Del i min Trængsel. **15** Men I vide det ogsaa selv, Filippensere! at i Evangeliets Begyndelse, da jeg drog ud fra Makedonien, var der ingen Menighed, som havde Regning med mig over givet og modtaget, uden I alene. **16** Thi endog i Thessalonika sendte I mig baade en og to Gange, hvad jeg havde nødig. **17** Ikke at jeg attraar Gaven, men jeg attraar den Frugt, som bliver rigelig til eders Fordel. **18** Nu har jeg nok af alt og har Overflod; jeg har fuldt op efter ved Epafroditus at have modtaget eders Gave, en Vellugts-Duft, et velkomment Offer, velbehageligt for Gud. **19** Men min Gud skal efter sin Rigdom fuldelig give eder alt, hvad I have nødig, i Herlighed i Kristus Jesus. **20** Men ham, vor Gud og Fader, være Æren i Evigheders Evigheder! Amen. **(aiōn g165)** **21** Hilser hver hellig i Kristus Jesus. **22** De Brødre, som ere hos mig, hilse eder. Alle de hellige hilse eder, men mest de af Kejserens Hus. **23** Den Herres Jesu Kristi Naade være med eders Aand!

Kolossensern

1 Paulus, Kristi Jesu Apostel ved Guds Villie, og Broderen Timotheus **2** til de hellige og troende Brødre i Kristus i Kolossæ: Naade være med eder og Fred fra Gud vor Fader! **3** Vi takke Gud og vor Herres Jesu Kristi Fader altid, naar vi bede for eder, **4** da vi have hørt om eders Tro paa Kristus Jesus og den Kærlighed, som I have til alle de hellige **5** paa Grund af det Haab, som er henlagt til eder i Himlene, om hvilket I forud have hørt i Evangeliets Sandheds Ord, **6** der er kommet til eder, ligesom det ogsaa er i den hele Verden, idet det bærer Frugt og vokser, ligesom det ogsaa gør iblandt eder fra den Dag, I hørte og erkendte Guds Naade i Sandhed, **7** saaledes som I have lært af Epafras, vor elskede Medtjener, som er en tro Kristi Tjener for eder, **8** han, som ogsaa gav os eders Kærlighed i Aanden til Kende. **9** Derfor have ogsaa vi fra den Dag, vi hørte det, ikke ophørt at bede for eder og begære, at I maatte fyldes med Erkendelsen af hans Villie i al Visdom og aandelig Indsigt **10** til at vandre Herren værdigt, til alt Velbehag, idet I bære Frugt og vokse i al god Gerning ved Erkendelsen af Gud, **11** idet I styrkes med al Styrke efter hans Herligheds Kraft til al Udholdenhed og Taalmodighed med Glæde **12** og takke Faderen, som gjorde os dygtige til at have Del i de helliges Arvelod i Lyset, **13** han, som friede os ud af Mørkets Magt og satte os over i sin elskede Søns Rige, **14** i hvem vi have Forløsningen, Syndernes Forladelse, **15** han, som er den usynlige Guds Billede, al Skabnings førstefødte; **16** thi i ham bleve alle Ting skabte i Himlene og paa Jorden, de synlige og de usynlige, være sig Troner eller Herredømmer eller Magter eller Myndigheder. Alle Ting ere skabte ved ham og til ham; **17** og han er forud for alle Ting, og alle Ting bestaa ved ham. **18** Og han er Legemets Hoved, nemlig Menighedens, han, som er Begyndelsen, førstefødt ud af de døde, for at han skulde blive den ypperste i alle Ting; **19** thi det behagede Gud, at i ham skulde hele Fylden bo, **20** og ved ham at forlige alle Ting med sig, være sig dem paa Jorden eller dem i Himlene, idet han stiftede Fred ved hans Kors's Blod. **21** Ogsaa eder, som fordum vare fremmedgjorte og fjendske af Sindelag i eders onde Gerninger, **22** har han dog nu forligt i sit Køds Legeme ved Døden for at fremstille eder hellige og ulastelige og ustraffelige for sit Aasyn, **23** saa sandt I blive i Troen, grundfæstede og faste, uden at lade eder rokke fra Haabet i det Evangelium, som I have hørt, hvilket er blevet prædiket i al Skabningen under Himmelen, og hvis Tjener jeg Paulus er bleven. **24** Nu glæder jeg mig over mine Lidelser for eder, og hvad der fattes i Kristi Trængsler, udfylder jeg i mit Kød for hans Legeme, som er Menigheden, **25** hvis Tjener jeg er bleven efter den Guds Husholdning, som blev given mig over for eder, nemlig fuldelig at forkynde Guds Ord, **26** den Hemmelighed, der var skjult igennem alle Tider og Slægter, men nu er bleven aabenbaret for hans hellige, **(aiōn g165)** **27** hvem Gud vilde tilkendegive, hvilken Rigdom paa Herlighed iblandt Hedningerne der ligger i denne Hemmelighed, som er Kristus i eder, Herlighedens Haab, **28** hvem vi forkynde, idet vi paaminde hvert Menneske og lære hvert Menneske med al Visdom, for at vi kunne fremstille hvert Menneske som fuldkomment i Kristus; **29** hvorpaa jeg ogsaa arbejder, idet jeg kæmper ifølge hans Kraft, som virker mægtigt i mig.

2 Thi jeg vil, at I skulle vide, hvor stor en Kamp jeg har for eder og for dem i Laodikea og for alle, som ikke have set mit Aasyn i Kødet, **2** for at deres Hjerter maa opmuntres, idet de sammenknyttes i Kærlighed og til den fuldvisse Indsigts hele Rigdom, til Erkendelse af Guds Hemmelighed, Kristus, **3** i hvem alle Visdommens og Kundskabens Skatte findes skjulte. **4** Dette siger jeg, for at ingen skal bedrage eder med lokkende Tale. **5** Thi om jeg ogsaa i Kødet er fraværende, saa er jeg dog i Aanden hos eder og glæder mig ved at se eders Orden og Fastheden i eders Tro paa Kristus. **6** Derfor, ligesom I have modtaget Kristus Jesus, Herren, saa vandrer i ham, **7** idet I ere rodfæstede og opbygges i ham og stadfæstes ved Troen, saaledes som I bleve oplærte, saa I vokse i den med Taksigelse. **8** Ser til, at der ikke skal være nogen, som gør eder til Bytte ved den verdslige Visdom og tomt Bedrag efter Menneskers Overlevering, efter Verdens Børnelærdom og ikke efter Kristus; **9** thi i ham bor Guddommens hele Fylde legemlig, **10** og i ham have I eders Fylde, ham, som er Hovedet for al Magt og Myndighed; **11** i hvem I ogsaa ere blevne omskaarne med en Omskærelse, som ikke er gjort med Hænder, ved Afførelsen af Kødets Legeme, ved Kristi Omskærelse, **12** idet I bleve begravne med ham i Daaben, i hvilken I ogsaa bleve medoprejste ved Troen paa Guds Virkekraft, som oprejste ham fra de døde. **13** Ogsaa eder, som vare døde i eders

Overtrædelser og eders Køds Forhud, eder gjorde han levende tillige med ham, idet han tilgav os alle vore Overtrædelser **14** og udslettede det imod os rettede Gældsbrev med dets Befalinger, hvilket gik os imod, og han har taget det bort ved at nagle det til Korset; **15** efter at have afvæbnet Magterne og Myndighederne, stillede han dem aabenlyst til Skue, da han i ham førte dem i Sejrstog. **16** Lad derfor ingen dømme eder for Mad eller for Drikke eller i Henseende til Højtid eller Nymaane eller Sabbat, **17** hvilket er en Skygge af det, som skulde komme, men Legemet er Kristi. **18** Lad ingen frarøve eder Sejrsprisen, idet han finder Behag i Ydmyghed og Dyrkelse af Englene, idet han indlader sig paa, hvad han har set i Syner, forfængeligt opblæst af sit kødelige Sind, **19** og ikke holder fast ved Hovedet, ud fra hvem hele Legemet, idet det hjælpes og sammenknyttes ved sine Bindeled og Baand, vokser Guds Vækst. **20** Naar I med Kristus ere døde fra Verdens Børnelærdom, hvorfor lade I eder da paalægge Befalinger, som om I levede i Verden: **21** „Tag ikke, smag ikke, rør ikke derved!" **22** (hvilket alt er bestemt til at forgaa ved at forbruges) efter Menneskenes Bud og Lærdomme? **23** thi alt dette har Ord for Visdom ved selvgjort Dyrkelse og Ydmyghed og Skaanselsløshed imod Legemet, ikke ved noget, som er Ære værd, kun lil Tilfredsstillelse af Kødet.

3 Naar I altsaa ere blevne oprejste med Kristus, da søger det, som er oventil, hvor Kristus sidder ved Guds højre Haand. **2** Tragter efter det, som er oventil, ikke efter det, som er paa Jorden. **3** Thi I ere døde, og eders Liv er skjult med Kristus i Gud. **4** Naar Kristus, vort Liv, aabenbares, da skulle ogsaa I aabenbares med ham i Herlighed. **5** Saa døder da de jordiske Lemmer, Utugt, Urenhed, Brynde, ondt Begær og Havesygen, som jo er Afgudsdyrkelse; **6** for disse Tings Skyld kommer Guds Vrede. **7** I dem vandrede ogsaa I fordum, da I levede deri. **8** Men nu skulle ogsaa I aflægge det alt sammen, Vrede, Hidsighed, Ondskab, Forhaanelse, slem Snak af eders Mund. **9** Lyver ikke for hverandre, da I have afført eder det gamle Menneske med dets Gerninger **10** og iført eder det nye, som fornyes til Erkendelse efter hans Billede, der skabte det; **11** hvor der ikke er Græker og Jøde, Omskærelse og Forhud, Barbar, Skyther, Træl, fri, men Kristus er alt og i alle. **12** Saa iører eder da som Guds udvalgte, hellige og elskede inderlig Barmhjertighed, Godhed, Ydmyghed, Sagtmodighed, Langmodighed, **13** saa I bære over med hverandre og tilgive hverandre, dersom nogen har Klagemaal imod nogen; ligesom Kristus tilgav eder, saaledes ogsaa I! **14** Men over alt dette skulle I iføre eder Kærligheden, hvilket er Fuldkommenhedens Baand. **15** Og Kristi Fred raade i eders Hjerter, til hvilken I ogsaa bleve kaldede i eet Legeme; og vorder taknemmelige! **16** Lad Kristi Ord bo rigeligt iblandt eder, saa I med al Visdom lære og paaminde hverandre med Psalmer, Lovsange og aandelige Viser, idet I synge med Ynde i eders Hjerter for Gud. **17** Og alt, hvad I gøre i Ord eller i Handling, det gører alt i den Herres Jesu Navn, takkende Gud Fader ved ham. **18** I Hustruer! underordner eder under eders Mænd, som det sømmer sig i Herren. **19** I Mænd! elsker eders Hustruer, og værer ikke bitre imod dem! **20** I Børn! adlyder i alle Ting eders Forældre, thi dette er velbehageligt i Herren. **21** I Fædre! opirrer ikke eders Børn, for at de ikke skulle tabe Modet. **22** I Trælle! adlyder i alle Ting eders Herrer efter Kødet, ikke med Øjentjeneste som de, der ville tækkes Mennesker, men i Hjertets Enfold, frygtende Herren. **23** Hvad I end foretage eder, saa gører det af Hjertet, som for Herren og ikke for Mennesker, **24** da I vide, at I af Herren skulle faa Arven til Vederlag; det er den Herre Kristus, I tjene. **25** Thi den, som gør Uret, skal faa igen, hvad Uret han gjorde, og der er ikke Persons Anseelse.

4 I Herrer! yder eders Trælle, hvad ret og billigt er, da I vide, at ogsaa I have en Herre i Himmelen. **2** Værer vedholdende i Bønnen, idet I ere aarvaagne i den med Taksigelse, **3** idet I tillige bede ogsaa for os, at Gud vil oplade os en Ordets Dør til at tale Kristi Hemmelighed, for hvis Skyld jeg ogsaa er bunden, **4** for at jeg kan aabenbare den saaledes, som jeg bør tale. **5** Vandrer i Visdom over for dem, som ere udenfor, saa I købe den belejlige Tid. **6** Eders Tale være altid med Ynde, krydret med Salt, saa I vide, hvorledes I bør svare enhver især. **7** Hvorledes det gaar mig, skal Tykikus, den elskede Broder og tro Tjener og Medtjener i Herren, kundgøre eder alt sammen; **8** ham sender jeg til eder, netop for at I skulle lære at kende, hvorledes det staar til med os, og for at han skal opmuntre eders Hjerter, **9** tillige med Onesimus, den tro og elskede Broder, som er fra

eders By; de skulle fortælle eder, hvorledes alt staar til her. **10** Aristarkus, min Medfange, hilser eder, og Markus, Barnabas's Søskendebarn, om hvem I have faaet Befalinger — dersom han kommer til eder, da tager imod ham — **11** og Jesus, som kaldes Justus, hvilke af de omskaarne ere de eneste Medarbejdere for Guds Rige, som ere blevne mig en Trøst. **12** Epafras hilser eder, han, som er fra eders By, en Kristi Jesu Tjener, som altid strider for eder i sine Bønner, for at I maa staa fuldkomne og fuldvisse i al Guds Villie. **13** Thi jeg giver ham det Vidnesbyrd, at han har megen Møje for eder og dem i Laodikea og dem i Hierapolis. **14** Lægen Lukas, den elskede, hilser eder, og Demas. **15** Hilser Brødrene i Laodikea og Nymfas og Menigheden i deres Hus. **16** Og naar dette Brev er oplæst hos eder, da sørger for, at det ogsaa bliver oplæst i Laodikensernes Menighed, og at I ogsaa læse Brevet fra Laodikea. **17** Og siger til Arkippus: Giv Agt paa den Tjeneste, som du har modtaget i Herren, at du fuldbyrder den. **18** Hilsenen med min, Paulus's, egen Haand. Kommer mine Lænker i Hu! Naaden være med eder!

1 Tessalonikerne

1 Paulus og Silvanus og Timotheus til Thessalonikernes Menighed i Gud Fader og den Herre Jesus Kristus. Naade være med eder og Fred! **2** Vi takke Gud altid for eder alle, naar vi komme eder i Hu i vore Bønner, **3** idet vi uafladelig mindes eders Gerning i Troen og eders Arbejde i Kærligheden og eders Udholdenhed i Haabet paa vor Herre Jesus Kristus for vor Guds og Faders Aasyn, **4** efterdi vi kende eders Udvælgelse, I af Gud elskede Brødre, **5** at vort Evangelium ikke kom til eder i Ord alene, men ogsaa i Kraft og i den Helligaand og i fuld Overbevisning, som I jo vide, hvorledes vi færdedes iblandt eder for eders Skyld. **6** Og I ere blevne vore Efterfølgere, ja, Herrens, idet I modtoge Ordet under megen Trængsel med Glæde i den Helligaand, **7** saa at I ere blevne et Forbillede for alle de troende i Makedonien og Akaja; **8** thi fra eder har Herrens Ord lydt ud, ikke alene i Makedonien og Akaja, men alle Vegne er eders Tro paa Gud kommen ud, saa at vi ikke have nødig at tale derom. **9** Thi de forkynde selv om os, hvordan en Indgang vi vandt hos eder, og hvorledes I vendte om til Gud fra Afguderne for at tjene den levende og sande Gud **10** og vente paa hans Søn fra Himlene, hvem han oprejste fra de døde, Jesus, som frier os fra den kommende Vrede.

2 I vide jo selv, Brødre! at vor Indgang hos eder ikke har været forgæves; **2** men skønt vi, som I vide, forud havde lidt og vare blevne mishandlede i Filippi, fik vi Frimodighed i vor Gud til at tale Guds Evangelium til eder under megen Kamp. **3** Thi vor Prædiken skyldes ikke Bedrag, ej heller Urenhed og er ikke forbunden med Svig; **4** men ligesom vi af Gud ere fundne værdige til at faa Evangeliet betroet, saaledes tale vi, ikke for at behage Mennesker, men Gud, som prøver vore Hjerter. **5** Thi vor Færd var hverken nogen Sinde med smigrende Tale — som I vide — ej heller var den et Skalkeskjul for Havesyge — Gud er Vidne; **6** ikke heller søgte vi Ære af Mennesker, hverken af eder eller af andre, skønt vi som Kristi Apostle nok kunde have været eder til Byrde. **7** Men vi færdedes med Mildhed iblandt eder. Som naar en Moder ammer sine egne Børn, **8** saaledes fandt vi, af inderlig Kærlighed til eder, en Glæde i at dele med eder ikke alene Guds Evangelium, men ogsaa vort eget Liv, fordi I vare blevne os elskelige. **9** I erindre jo, Brødre! vor Møje og Anstrengelse; arbejdende Nat og Dag, for ikke at være nogen af eder til Byrde, prædikede vi Guds Evangelium for eder. **10** I ere Vidner, og Gud, hvor fromt og retfærdigt og ulasteligt vi færdedes iblandt eder, som tro; **11** ligesom I vide, hvorledes vi formanede og opmuntrede hver enkelt af eder som en Fader sine Børn **12** og besvore eder, at I skulde vandre Gud værdigt, ham, som kaldte eder til sit Rige og sin Herlighed. **13** Og derfor takke ogsaa vi Gud uafladelig, fordi, da I modtoge Guds Ord, som I hørte af os, toge I ikke imod det som Menneskers Ord, men som Guds Ord (hvad det sandelig er), hvilket ogsaa viser sig virksomt i eder, som tro. **14** Thi I, Brødre! ere blevne Efterfølgere af Guds Menigheder i Judæa i Kristus Jesus, efterdi ogsaa I have lidt det samme af eders egne Stammefrænder, som de have lidt af Jøderne, **15** der baade ihjelsloge den Herre Jesus og Profeterne og udjoge os og ikke behage Gud og staa alle Mennesker imod, **16** idet de forhindre os i at tale til Hedningerne til deres Frelse, for til enhver Tid at fylde deres Synders Maal; men Vreden er kommen over dem fuldtud. **17** Men vi, Brødre! som en stakket Tid have været skilte fra eder i det ydre, ikke i Hjertet, vi have gjort os des mere Flid for at faa eders Ansigt at se, under megen Længsel, **18** efterdi vi have haft i Sinde at komme til eder, jeg, Paulus, baade een og to Gange, og Satan har hindret os deri. **19** Thi hvem er vort Haab eller vor Glæde eller vor Hæderskrans, naar ikke ogsaa I ere det for vor Herre Jesus Kristus i hans Tilkommelse? **20** I ere jo vor Ære og Glæde.

3 Derfor, da vi ikke længer kunde udholde det, besluttede vi at lades alene tilbage i Athen, **2** og vi sendte Timotheus, vor Broder og Guds Tjener i Kristi Evangelium, for at styrke eder og formane eder angaaende eders Tro, **3** for at ingen skulde blive vankelmodig i disse Trængsler; I vide jo selv, at dertil ere vi bestemte. **4** Thi ogsaa da vi vare hos eder, sagde vi eder det forud, at vi skulde komme til at lide Trængsler, som det ogsaa er sket, og som I vide. **5** Derfor sendte ogsaa jeg Bud, da jeg ikke længer kunde udholde det, for at faa Besked om eders Tro, om maaske Fristeren skulde have fristet eder, og vor Møje skulde blive forgæves. **6** Men nu, da Timotheus er kommen til os fra eder og har bragt os godt Budskab om eders Tro og Kærlighed og om,

at I altid have os i god Ihukommelse, idet I længes efter at se os, ligesom vi efter eder; 7 saa ere vi af den Grund, Brødre! blevne trøstede med Hensyn til eder under al vor Nød og Trængsel, ved eders Tro. 8 Thi nu leve vi, naar I staa fast i Herren. 9 Thi hvilken Tak kunne vi bringe Gud for eder til Gengæld for al den Glæde, hvormed vi glæde os over eder for vor Guds Aasyn, 10 idet vi Nat og Dag inderligt bede om at maatte faa eder selv at se og raade Bod paa eders Tros Mangler? 11 Men han selv, vor Gud og Fader, og vor Herre Jesus Kristus styre vor Vej til eder! 12 Men eder lade Herren vokse og blive overvættes rige i Kærligheden til hverandre og til alle, ligesom vi have den til eder, 13 saa at han styrker eders Hjerter og gør dem udadlelige i Hellighed for Gud og vor Fader i vor Herres Jesu Tilkommelse med alle hans hellige!

4 Saa bede vi eder i øvrigt, Brødre! og formane eder i den Herre Jesus, at som I jo have lært af os, hvorledes I bør vandre og behage Gud, saaledes som I jo ogsaa gøre, at I saaledes maa gøre end yderligere Fremgang. 2 I vide jo, hvilke Bud vi gave eder ved den Herre Jesus. 3 Thi dette er Guds Villie, eders Helliggørelse, at I afholde eder fra Utugt; 4 at hver af eder veed at vinde sig sin egen Hustru i Hellighed og Ære, 5 ikke i Begærings Brynde som Hedningerne, der ikke kende Gud; 6 at ingen foruretter og bedrager sin Broder i nogen Sag; thi Herren er en Hævner over alt dette, som vi ogsaa før have sagt og vidnet for eder. 7 Thi Gud kaldte os ikke til Urenhed, men til Helliggørelse. 8 Derfor altsaa, den, som foragter dette, han foragter ikke et Menneske, men Gud, som ogsaa giver sin Helligaand til eder. 9 Men om Broderkærligheden have I ikke nødig, at jeg skal skrive eder til; thi I ere selv oplærte af Gud til at elske hverandre; 10 det gøre I jo ogsaa imod alle Brødrene i hele Makedonien; men vi formane eder, Brødre! til yderligere Fremgang 11 og til at sætte en Ære i at leve stille og varetage hver sit og arbejde med eders Hænder, saaledes som vi bøde eder, 12 for at I kunne vandre sømmeligt over for dem, som ere udenfor, og for ikke at trænge til nogen. 13 Men vi ville ikke, Brødre! at I skulle være uvidende med Hensyn til dem, som sove hen, for at I ikke skulle sørge som de andre, der ikke have Haab. 14 Thi naar vi tro, at Jesus er død og opstanden, da skal ogsaa Gud ligesaa ved Jesus føre de hensovede frem med ham. 15 Thi dette sige vi eder med Herrens Ord, at vi levende, som blive tilbage til Herrens Tilkommelse, vi skulle ingenlunde komme forud for de hensovede. 16 Thi Herren selv skal stige ned fra Himmelen med et Tilraab, med Overengels Røst og med Guds Basun, og de døde i Kristus skulle opstaa først; 17 derefter skulle vi levende, som blive tilbage, bortrykkes tillige med dem i Skyer til at møde Herren i Luften; og saa skulle vi altid være sammen med Herren. 18 Saa trøster hverandre med disse Ord!

5 Men om Tid og Time, Brødre! have I ikke nødig, at der skrives til eder; 2 thi I vide selv grant, at Herrens Dag kommer som en Tyv om Natten. 3 Naar de sige: „Fred og ingen Fare!" da kommer Undergang pludselig over dem ligesom Veerne over den frugtsommelige, og de skulle ingenlunde undfly. 4 Men I, Brødre! I ere ikke i Mørke, saa at Dagen skulde overraske eder som en Tyv. 5 Thi I ere alle Lysets Børn og Dagens Børn, vi ere ikke Nattens eller Mørkets Børn. 6 Saa lader os da ikke sove ligesom de andre, men lader os vaage og være ædrue! 7 Thi de, som sove, sove om Natten, og de, som beruse sig, ere berusede om Natten. 8 Men da vi høre Dagen til, saa lader os være ædrue, iførte Troens og Kærlighedens Panser og Frelsens Haab som Hjelm! 9 Thi Gud bestemte os ikke til Vrede, men til at vinde Frelse ved vor Herre Jesus Kristus, 10 som døde for os, for at vi, hvad enten vi vaage eller sove, skulle leve sammen med ham. 11 Formaner derfor hverandre og opbygger den ene den anden, ligesom I ogsaa gøre. 12 Men vi bede eder, Brødre! at I skønne paa dem, som arbejde iblandt eder og ere eders Forstandere i Herren og paaminde eder. 13 og agte dem højlig i Kærlighed for deres Gernings Skyld. Holder Fred med hverandre! 14 Og vi formane eder, Brødre! paaminder de uskikkelige, trøster de modfaldne, tager eder af de skrøbelige, værer langmodige imod alle! 15 Ser til, at ingen gengælder nogen ondt med ondt; men stræber altid efter det gode, baade imod hverandre og imod alle. 16 Værer altid glade, 17 beder uafladelig, 18 takker i alle Forhold; thi dette er Guds Villie med eder i Kristus Jesus. 19 Udslukker ikke Aanden, 20 ringeagter ikke Profetier, 21 prøver alt, beholder det gode! 22 Holder eder fra det onde under alle Skikkelser! 23 Men han selv, Fredens Gud, helliggøre eder ganske og aldeles, og gid eders Aand og Sjæl og Legeme maa bevares helt og holdent, uden Dadel i vor Herres Jesu Kristi Tilkommelse! 24 Trofast er han, som kaldte eder, han

skal ogsaa gøre det. **25** Brødre! beder for os! **26** Hilser
alle Brødrene med et helligt Kys! **27** Jeg besværger
eder ved Herren, at dette Brev maa blive oplæst for
alle de hellige Brødre. **28** Vor Herres Jesu Kristi Naade
være med eder!

2 Tessalonikerne

1 Paulus og Silvanus og Timotheus til Thessalonikernes Menighed i Gud vor Fader og den Herre Jesus Kristus: **2** Naade være med eder og Fred fra Gud vor Fader og den Herre Jesus Kristus! **3** Vi ere skyldige altid at takke Gud for eder, Brødre! som tilbørligt er, fordi eders Tro vokser overmaade, og den indbyrdes Kærlighed forøges hos hver enkelt af eder alle, **4** saa at vi selv rose os af eder i Guds Menigheder for eders Udholdenhed og Tro under alle eders Forfølgelser og de Trængsler, som I udstaa, **5** et Bevis paa Guds retfærdige Dom, for at I kunne agtes værdige til Guds Rige, for hvilket I ogsaa lide; **6** hvis ellers det er retfærdigt for Gud at give dem Trængsel til Gengæld, som trænge eder, **7** og eder, som trænges, Hvile med os ved den Herres Jesu Aabenbarelse fra Himmelen med sin Krafts Engle, **8** med Lueild, naar han tager Hævn over dem, som ikke kende Gud, og over dem, som ikke lyde vor Herres Jesu Evangelium, **9** de, som jo skulle lide Straf, evig Undergang bort fra Herrens Ansigt og fra hans Vældes Herlighed, **(aiōnios g166)** **10** naar han kommer for paa hin Dag at herliggøres i sine hellige og beundres i alle dem, som have troet; thi troet blev vort Vidnesbyrd til eder. **11** Derfor bede vi ogsaa altid for eder, at vor Gud vil agte eder Kaldelsen værdige og med Kraft fuldkomme al Lyst til det gode og Troens Gerning, **12** for at vor Herres Jesu Navn maa herliggøres i eder, og I i ham, efter vor Guds og den Herres Jesu Kristi Naade.

2 Men vi bede eder, Brødre! angaaende vor Herres Jesu Kristi Tilkommelse og vor Samling til ham, **2** at I ikke i en Hast maa lade eder bringe fra Besindelse eller forskrække hverken ved nogen Aand eller ved nogen Tale eller Brev, der skulde være fra os, som om Herrens Dag var lige for Haanden. **3** Lad ingen bedrage eder i nogen Maade; thi først maa jo Frafaldet komme og Syndens Menneske aabenbares, Fortabelsens Søn, **4** han, som sætter sig imod og ophøjer sig over alt, hvad der kaldes Gud eller Helligdom, saa at han sætter sig i Guds Tempel og udgiver sig selv for at være Gud. **5** Komme I ikke i Hu, at jeg sagde eder dette, da jeg endnu var hos eder? **6** Og nu vide I, hvad der holder ham tilbage, indtil han aabenbares i sin Tid. **7** Thi Lovløshedens Hemmelighed virker allerede, kun at den, som nu holder tilbage, først maa komme af Vejen, **8** og da skal den lovløse aabenbares, hvem den Herre Jesus skal dræbe med sin Munds Aande og tilintetgøre ved sin Tilkommelses Aabenbarelse, **9** han, hvis Komme sker ifølge Satans Kraft, med al Løgnens Magt og Tegn og Undere **10** og med alt Uretfærdigheds Bedrag for dem, som fortabes, fordi de ikke toge imod Kærligheden til Sandheden, saa de kunde blive frelste. **11** Og derfor sender Gud dem kraftig Vildfarelse, saa at de tro Løgnen, **12** for at de skulle dømmes, alle de, som ikke troede Sandheden, men fandt Behag i Uretfærdigheden. **13** Men vi ere skyldige at takke Gud altid for eder, I af Herren elskede Brødre! fordi Gud har udvalgt eder fra Begyndelsen til Frelse ved Aandens Helligelse og Tro paa Sandheden, **14** hvortil han kaldte eder ved vort Evangelium, for at I skulde vinde vor Herres Jesu Kristi Herlighed. **15** Saa staar da fast, Brødre! og holder fast ved de Overleveringer, hvori I bleve oplærte, være sig ved vor Tale eller vort Brev. **16** Men han selv, vor Herre Jesus Kristus og Gud vor Fader, som har elsket os og givet os en evig Trøst og et godt Haab i Naade, **(aiōnios g166)** **17** han trøste eders Hjerter og styrke eder i al god Gerning og Tale!

3 I øvrigt, Brødre! beder for os, at Herrens Ord maa have Løb og forherliges ligesom hos eder, **2** og at vi maa fries fra de vanartige og onde Mennesker; thi Troen er ikke alles. **3** Men trofast er Herren, som skal styrke eder og bevare eder fra det onde; **4** og vi have den Tillid til eder i Herren, at I baade gøre og ville gøre, hvad vi byde. **5** Men Herren styre eders Hjerter til Guds Kærlighed og til Kristi Udholdenhed! **6** Men vi byde eder, Brødre! i vor Herres Jesu Kristi Navn, at I holde eder borte fra enhver Broder, som vandrer uskikkeligt og ikke efter den Overlevering, som de modtoge af os. **7** I vide jo selv, hvorledes I bør efterfølge os. Thi vi have ikke levet uskikkeligt iblandt eder, **8** ikke heller spiste vi nogens Brød for intet, men arbejdede med Møje og Anstrengelse, Nat og Dag, for ikke at være nogen af eder til Byrde. **9** Ikke fordi vi ikke have Ret dertil; men vi vilde give eder et Forbillede i os selv, for at I skulde efterfølge os. **10** Ogsaa da vi vare hos eder, bøde vi eder jo dette, at dersom nogen ikke vil arbejde, saa skal han heller ikke have Føden! **11** Vi høre nemlig, at nogle vandre uskikkeligt iblandt eder, idet de ikke arbejde, men tage sig uvedkommende Ting for. **12** Saadanne byde og formane vi i den Herre Jesus Kristus, at de skulle

arbejde i Stilhed og saaledes spise deres eget Brød.
13 Men I, Brødre! bliver ikke trætte af at gøre det
gode! **14** Men dersom nogen ikke lyder vort Ord her i
Brevet, da mærker eder ham; haver intet Samkvem
med ham, for at han maa skamme sig! **15** Dog skulle
I ikke agte ham for en Fjende, men paaminde ham
som en Broder! **16** Men han selv, Fredens Herre, give
eder Freden altid, i alle Maader! Herren være med
eder alle! **17** Hilsenen med min, Paulus's, egen Haand,
hvilket er et Mærke i hvert Brev. Saaledes skriver jeg.
18 Vor Herres Jesu Kristi Naade være med eder alle!

1 Timoteus

1 Paulus, Kristi Jesu Apostel efter Befaling af Gud, vor
Frelser, og Kristus Jesus, vort Haab, **2** til Timotheus,
sit ægte Barn i Troen: Naade, Barmhjertighed og Fred
fra Gud Fader og Kristus Jesus vor Herre! **3** Det var
derfor, jeg opfordrede dig til at blive i Efesus, da
jeg drog til Makedonien, for at du skulde paabyde
visse Folk ikke at føre fremmed Lære **4** og ikke at
agte paa Fabler og Slægtregistre uden Ende, som
mere fremme Stridigheder end Guds Husholdning
i Tro. **5** Men Paabudets Endemaal er Kærlighed af
et rent Hjerte og af en god Samvittighed og af en
uskrømtet Tro, **6** hvorfra nogle ere afvegne og have
vendt sig til intetsigende Snak, **7** idet de ville være
Lovlærere uden at forstaa, hverken hvad de sige, eller
hvorom de udtale sig saa sikkert. **8** Men vi vide, at
Loven er god, dersom man bruger den lovmæssigt,
9 idet man ved dette, at Loven ikke er sat for den
retfærdige, men for lovløse og ulydige, ugudelige og
Syndere, ryggesløse og vanhellige, for dem, som øve
Vold imod deres Fader og Moder, for Manddrabere, **10**
utugtige, Syndere imod Naturen, Menneskerøvere,
Løgnere, Menedere, og hvad andet dei er imod den
sunde Lære, **11** efter den salige Guds Herligheds
Evangelium, som er blevet mig betroet. **12** Jeg takker
ham, som gjorde mig stærk, Kristus Jesus, vor Herre,
fordi han agtede mig for tro, idet han satte mig til
en Tjeneste, **13** skønt jeg forhen var en Bespotter
og en Forfølger og en Voldsmand; men der blev vist
mig Barmhjertighed, thi jeg gjorde det uvitterligt i
Vantro. **14** Ja, vor Herres Naade viste sig overvættes
rig med Tro og Kærlighed i Kristus Jesus. **15** Den
Tale er troværdig og al Modtagelse værd, at Kristus
Jesus kom til Verden for at frelse Syndere, iblandt
hvilke jeg er den største. **16** Men derfor blev der vist
mig Barmhjertighed, for at Jesus Kristus kunde paa
mig som den første vise hele sin Langmodighed, til
et Forbillede paa dem, som skulle tro paa ham til
evigt Liv. **(aiōnios g166)** **17** Men Evighedens Konge, den
uforkrænkelige, usynlige, eneste Gud være Pris og
Ære i Evighedernes Evigheder! Amen. **(aiōn g165)** **18**
Dette Paabud betror jeg dig, mit Barn Timotheus,
ifølge de Profetier, som tilforn ere udtalte over dig, at
du efter dem strider den gode Strid, **19** idet du har
Tro og en god Samvittighed, hvilken nogle have stødt
fra sig og lidt Skibbrud paa Troen; **20** iblandt dem ere
Hymenæus og Aleksander, hvilke jeg har overgivet til
Satan, for at de skulle tugtes til ikke at bespotte.

2 Jeg formaner da først af alt til, at der holdes
Bønner, Paakaldelser, Forbønner, Taksigelser for
alle Mennesker, **2** for Konger og alle dem, som ere
i Højhed, at vi maa leve et roligt og stille Levned
i al Gudsfrygt og Ærbarhed; **3** dette er smukt og
velbehageligt for Gud, vor Frelser, **4** som vil, at alle
Mennesker skulle frelses og komme til Sandheds
Erkendelse. **5** Thi der er een Gud, og ogsaa een
Mellemmand imellem Gud og Mennesker, Mennesket
Kristus Jesus, **6** som gav sig selv til en Genløsnings
Betaling for alle, hvilket er Vidnesbyrdet i sin Tid, **7**
og for dette er jeg bleven sat til Prædiker og Apostel
(jeg siger Sandhed, jeg lyver ikke), en Lærer for
Hedninger i Tro og Sandhed. **8** Saa vil jeg da, at
Mændene paa ethvert Sted, hvor de bede, skulle
opløfte fromme Hænder uden Vrede og Trætte.
9 Ligesaa, at Kvinder skulle pryde sig i sømmelig
Klædning med Blufærdighed og Ærbarhed, ikke med
Fletninger og Guld eller Perler eller kostbar Klædning,
10 men, som det sømmer sig Kvinder, der bekende
sig til Gudsfrygt, med gode Gerninger. **11** En Kvinde
bør i Stilhed lade sig belære, med al Lydighed; **12**
men at være Lærer tilsteder jeg ikke en Kvinde, ikke
heller at byde over Manden, men at være i Stilhed.
13 Thi Adam blev dannet først, derefter Eva; **14** og
Adam blev ikke bedraget, men Kvinden blev bedraget
og er falden i Overtrædelse. **15** Men hun skal frelses
igennem sin Barnefødsel, dersom de blive i Tro og
Kærlighed og Hellighed med Ærbarhed.

3 Den Tale er troværdig: Dersom nogen begærer en
Tilsynsgerning, har han Lyst til en skøn Gerning. **2**
En Tilsynsmand bør derfor være ulastelig, een Kvindes
Mand, ædruelig, sindig, høvisk, gæstfri, dygtig til at
lære andre; **3** ikke hengiven til Vin, ikke til Slagsmaal,
men mild, ikke kivagtig, ikke pengegridsk; **4** en Mand,
som forestaar sit eget Hus vel, som har Børn, der
ere lydige med al Ærbarhed; **5** (dersom en ikke ved
at forestaa sit eget Hus, hvorledes vil han da kunne
sørge for Guds Menighed?) **6** ikke ny i Troen, for
at han ikke skal blive opblæst og falde ind under
Djævelens Dom. **7** Men han bør ogsaa have et godt
Vidnesbyrd af dem, som ere udenfor, for at han
ikke skal falde i Forhaanelse og Djævelens Snare. **8**
Menighedstjenere bør ligeledes være ærbare, ikke

tvetungede, ikke hengivne til megen Vin, ikke til slet Vinding, 9 bevarende Troens Hemmelighed i en ren Samvittighed. 10 Men ogsaa disse skulle først prøves, og siden gøre Tjeneste, hvis de ere ustraffelige. 11 Kvinder bør ligeledes være ærbare, ikke bagtaleriske, ædruelige, tro i alle Ting. 12 En Menighedstjener skal være een Kvindes Mand og forestaa sine Børn og sit eget Hus vel. 13 Thi de, som have tjent vel i Menigheden, de erhverve sig selv en smuk Stilling og megen Frimodighed i Troen paa Kristus Jesus. 14 Disse Ting skriver jeg dig til, ihvorvel jeg haaber at komme snart til dig; 15 men dersom jeg tøver, da skal du heraf vide, hvorledes man bør færdes i Guds Hus, hvilket jo er den levende Guds Menighed, Sandhedens Søjle og Grundvold. 16 Og uden Modsigelse stor er den Gudsfrygtens Hemmelighed: Han, som blev aabenbaret i Kød, blev retfærdiggjort i Aand, set af Engle, prædiket iblandt Hedninger, troet i Verden, optagen i Herlighed.

4 Men Aanden siger klarlig, at i kommende Tider ville nogle falde fra Troen, idet de agte paa forførende Aander og paa Dæmoners Lærdomme, 2 ved Løgnlæreres Hykleri, som ere brændemærkede i deres egen Samvittighed, 3 som byde, at man ikke maa gifte sig, og at man skal afholde sig fra Spiser, hvilke Gud har skabt til at nydes med Taksigelse af dem, som tro og have erkendt Sandheden. 4 Thi al Guds Skabning er god, og intet er at forkaste, naar det tages med Taksigelse; 5 thi det helliges ved Guds Ord og Bøn. 6 Naar du foreholder Brødrene dette, er du en god Kristi Jesu Tjener, idet du næres ved Troens og den gode Læres Ord, den, som du har efterfulgt; 7 men afvis de vanhellige og kærlingagtige Fabler! Derimod øv dig selv i Gudsfrygt! 8 Thi den legemlige Øvelse er nyttig til lidet, men Gudsfrygten er nyttig til alle Ting, idet den har Forjættelse for det Liv, som nu er, og for det, som kommer. 9 Den Tale er troværdig og al Modtagelse værd. 10 Thi derfor lide vi Møje og Forhaanelser, fordi vi have sat vort Haab til den levende Gud, som er alle Menneskers Frelser, mest deres, som tro. 11 Paabyd og lær dette! 12 Lad ingen ringeagte dig for din Ungdoms Skyld, men bliv et Forbillede for dem, som tro, i Tale, i Vandel, i Kærlighed, i Tro, i Renhed! 13 Indtil jeg kommer, saa giv Agt paa Oplæsningen, Formaningen, Undervisningen. 14 Forsøm ikke den Naadegave, som er i dig, som blev given dig under Profeti med Haandspaalæggelse af de Ældste. 15 Tænk paa dette, lev i dette, for at din Fremgang maa være aabenbar for alle. 16 Giv Agt paa dig selv og paa Undervisningen; hold ved dermed; thi naar du gør dette, skal du frelse baade dig selv og dem, som høre dig.

5 En gammel Mand maa du ikke skælde paa, men forman ham som en Fader, unge Mænd som Brødre, 2 gamle Kvinder som Mødre, unge som Søstre, i al Renhed. 3 Ær Enker, dem, som virkelig ere Enker; 4 men om en Enke har Børn eller Børnebørn, da lad dem først lære at vise deres eget Hus skyldig Kærlighed og gøre Gengæld imod Forældrene; thi dette er velbehageligt for Gud. 5 Men den, som virkelig er Enke og staar ene, har sat sit Haab til Gud og bliver ved med sine Bønner og Paakaldelser Nat og Dag; 6 men den, som lever efter sine Lyster, er levende død. 7 Forehold dem ogsaa dette, for at de maa være ulastelige. 8 Men dersom nogen ikke har Omsorg for sine egne og især for sine Husfæller, han har fornægtet Troen og er værre end en vantro. 9 En Enke kan udnævnes, naar hun er ikke yngre end tresindstyve Aar, har været een Mands Hustru, 10 har Vidnesbyrd for gode Gerninger, har opfostret Børn, har vist Gæstfrihed, har toet helliges Fødder, har hjulpet nødlidende, har lagt sig efter al god Gerning. 11 Men afvis unge Enker; thi naar de i kødelig Attraa gøre Oprør imod Kristus, ville de giftes 12 og have saa den Dom, at de have sveget deres første Tro. 13 Tilmed lære de, idet de løbe omkring i Husene, at være ørkesløse, og ikke alene ørkesløse, men ogsaa at være sladderagtige og blande sig i uvedkommende Ting, idet de tale, hvad der er utilbørligt. 14 Derfor vil jeg, at unge Enker skulle giftes, føde Børn, styre Hus, ingen Anledning give Modstanderen til slet Omtale. 15 Thi allerede have nogle vendt sig bort efter Satan. 16 Dersom nogen troende Kvinde har Enker, da lad hende hjælpe dem, og lad ikke Menigheden bebyrdes, for at den kan hjælpe de virkelige Enker. 17 De Ældste, som ere gode Forstandere, skal man holde dobbelt Ære værd, mest dem, som arbejde i Tale og Undervisning. 18 Thi Skriften siger: „Du maa ikke binde Munden til paa en Okse, som tærsker"; og: „Arbejderen er sin Løn værd." 19 Tag ikke imod noget Klagemaal imod en Ældste, uden efter to eller tre Vidner. 20 Dem, som synde, irettesæt dem for alles Aasyn, for at ogsaa de andre maa have Frygt. 21 Jeg besværger dig for Guds og Kristi Jesu og de

udvalgte Engles Aasyn, at du vogter paa dette uden Partiskhed, saa du intet gør efter Tilbøjelighed. **22** Vær ikke hastig til at lægge Hænder paa nogen, og gør dig ikke delagtig i andres Synder; hold dig selv ren! **23** Drik ikke længere bare Vand, men nyd lidt Vin for din Mave og dine jævnlige Svagheder. **24** Nogle Menneskers Synder ere aabenbare og gaa forud til Dom; men for nogle følge de ogsaa bagefter. **25** Ligeledes ere ogsaa de gode Gerninger aabenbare, og de, som det forholder sig anderledes med, kunne ikke skjules.

6 Alle de, som ere Trælle under Aag, skulle holde deres egne Herrer al Ære værd, for at ikke Guds Navn og Læren skal bespottes. **2** Men de, der have troende Herrer, maa ikke ringeagte dem, fordi de ere Brødre, men tjene dem desto hellere, fordi de, som nyde godt af deres gode Gerning, ere troende og elskede. Lær dette, og forman dertil! **3** Dersom nogen fører fremmed Lære og ikke holder sig til vor Herres Jesu Kristi sunde Ord og til den Lære, som stemmer med Gudsfrygt, **4** han er opblæst, skønt han intet ved, men er syg for Stridigheder og Ordkampe, hvoraf kommer Avind, Kiv, Forhaanelser, ond Mistanke **5** og idelige Rivninger hos Mennesker, som ere fordærvede i Sindet og berøvede Sandheden, idet de mene, at Gudsfrygten er en Vinding. **6** Vist nok er Gudsfrygten sammen med Nøjsomhed en stor Vinding. **7** Thi vi have intet bragt ind i Verden, det er da aabenbart, at vi ej heller kunne bringe noget ud derfra. **8** Men naar vi have Føde og Klæder, ville vi dermed lade os nøje. **9** Men de, som ville være rige, falde i Fristelse og Snare og mange ufornuftige og skadelige Begæringer, som nedsænke Menneskene i Undergang og Fortabelse; **10** thi Pengegridskheden er en Rod til alt ondt; og ved at hige derefter ere nogle farne vild fra Troen og have gennemstunget sig selv med mange Smerter. **11** Men du, o Guds Menneske! fly disse Ting; jag derimod efter Retfærdighed, Gudsfrygt, Tro, Kærlighed, Udholdenhed, Sagtmodighed; **12** strid Troens gode Strid, grib det evige Liv, til hvilket du er bleven kaldet og har aflagt den gode Bekendelse for mange Vidner. **(aiōnios g166)** **13** Jeg byder dig for Guds Aasyn, som holder alle Ting i Live, og for Kristus Jesus, som vidnede den gode Bekendelse for Pontius Pilatus, **14** at du holder Budet uplettet, ulasteligt indtil vor Herres Jesu Kristi Aabenbarelse, **15** hvilken den salige og alene mægtige, Kongernes Konge og Herrernes Herre skal lade til Syne i sin Tid; **16** han, som alene har Udødelighed, som bor i et utilgængeligt Lys, hvem intet Menneske har set, ikke heller kan se; ham være Ære og evig Magt! Amen! **(aiōnios g166)** **17** Byd dem, som ere rige i den nærværende Verden, at de ikke hovmode sig, ej heller sætte Haab til den usikre Rigdom, men til Gud, som giver os rigeligt alle Ting at nyde; **(aiōn g165)** **18** at de gøre godt, ere rige paa gode Gerninger, gerne give, meddele **19** og saaledes opsamle sig selv en god Grundvold for den kommende Tid, for at de kunne gribe det sande Liv. **20** O, Timotheus! vogt paa den betroede Skat, idet du vender dig bort fra den vanhellige, tomme Snak og Indvendingerne fra den falskelig saakaldte Erkendelse, **21** hvilken nogle have bekendt sig til og ere afvegne fra Troen. Naaden være med dig!

2 Timoteus

1 Paulus, Kristi Jesu Apostel ved Guds Villie, for at
bringe Forjættelse om Livet i Kristus Jesus **2** — til
Timotheus, sit elskede Barn: Naade, Barmhjertighed
og Fred fra Gud Fader og Kristus Jesus, vor Herre! **3**
Jeg takker Gud, hvem jeg fra mine Forfædre af har
tjent i en ren Samvittighed, ligesom jeg uafladelig
har dig i Erindring i mine Bønner Nat og Dag, **4**
da jeg i Mindet om dine Taarer længes efter at se
dig, for at jeg maa fyldes med Glæde, **5** idet jeg er
bleven mindet om den uskrømtede Tro, som er i dig,
den, som boede først i din Mormoder Lois og din
Moder Eunike, og jeg er vis paa, at den ogsaa bor i
dig. **6** Derfor paaminder jeg dig, at du opflammer
den Guds Naadegave, som er i dig ved mine Hænders
Paalæggelse. **7** Thi Gud har ikke givet os Fejgheds
Aand, men Krafts og Kærligheds og Sindigheds Aand.
8 Derfor, skam dig ikke ved Vidnesbyrdet om vor
Herre eller ved mig, hans Fange, men lid ondt med
Evangeliet ved Guds Kraft, **9** han, som frelste os og
kaldte os med en hellig Kaldelse, ikke efter vore
Gerninger, men efter sit eget Forsæt og Naaden, som
blev given os i Kristus Jesus fra evige Tider, **(aiōnios g166)**
10 men nu er kommen for Dagen ved vor Frelsers Jesu
Kristi Aabenbarelse, han, som tilintetgjorde Døden,
men bragte Liv og Uforkrænkelighed for Lyset ved
Evangeliet, **11** for hvilket jeg er bleven sat til Prædiker
og Apostel og Hedningers Lærer, **12** hvorfor jeg ogsaa
lider dette, men jeg skammer mig ikke derved; thi jeg
ved, til hvem jeg har sat min Tro, og jeg er vis paa,
at han er mægtig til at vogte paa den mig betroede
Skat til hin Dag. **13** Hav et Forbillede i de sunde Ord,
som du har hørt af mig, i Tro og Kærlighed i Kristus
Jesus. **14** Vogt paa den skønne betroede Skat ved den
Helligaand, som bor i os. **15** Du ved dette, at alle de
i Asien have vendt sig fra mig, iblandt hvilke ere
Fygelus og Hermogenes. **16** Herren vise Onesiforus's
Hus Barmhjertighed; thi han har ofte vederkvæget
mig og skammede sig ikke ved min Lænke, **17** men da
han kom til Rom, søgte han ivrigt efter mig og fandt
mig. **18** Herren give ham at finde Barmhjertighed fra
Herren paa hin Dag! Og hvor megen Tjeneste han har
gjort i Efesus, ved du bedst.

2 Du derfor, mit Barn! bliv stærk ved Naaden i Kristus
Jesus; **2** og hvad du har hørt af mig for mange
Vidner, betro det til trofaste Mennesker, som kunne
være dygtige ogsaa til at lære andre. **3** Vær med til at
lide ondt som en god Kristi Jesu Stridsmand. **4** Ingen,
som gør Krigstjeneste, indvikler sig i Livets Handeler
— for at han kan behage den, som tog ham i Sold. **5**
Og ligesaa, naar nogen møder i Væddekamp, bliver
han dog ikke bekranset, dersom han ikke kæmper
lovmæssigt. **6** Den Bonde, som arbejder, bør først have
Del i Frugterne. **7** Mærk, hvad jeg siger; Herren vil
jo give dig Indsigt i alle Ting. **8** Kom Jesus Kristus
i Hu, oprejst fra de døde, af Davids Sæd, efter mit
Evangelium, **9** for hvilket jeg lider ondt lige indtil at
være bunden som en Misdæder; men Guds Ord er ikke
bundet. **10** Derfor udholder jeg alt for de udvalgtes
Skyld, for at ogsaa de skulle faa Frelsen i Kristus
Jesus med evig Herlighed. **(aiōnios g166)** **11** Den Tale er
troværdig; thi dersom vi ere døde med ham, skulle vi
ogsaa leve med ham; **12** dersom vi holde ud, skulle vi
ogsaa være Konger med ham; dersom vi fornægte, skal
ogsaa han fornægte os; **13** dersom vi ere utro, forbliver
han dog tro; thi fornægte sig selv kan han ikke. **14**
Paamind om disse Ting, idet du besværger dem for
Herrens Aasyn, at de ikke kives om Ord, hvilket er til
ingen Nytte, men til Ødelæggelse for dem, som høre
derpaa. **15** Gør dig Flid for at fremstille dig selv som
prøvet for Gud, som en Arbejder, der ikke behøver at
skamme sig, som rettelig lærer Sandhedens Ord. **16**
Men hold dig fra den vanhellige, tomme Snak; thi
saadanne ville stedse gaa videre i Ugudelighed, **17**
og deres Ord vil æde om sig som Kræft. Iblandt dem
ere Hymenæus og Filetus, **18** som ere afvegne fra
Sandheden, idet de sige, at Opstandelsen er allerede
sket, og de forvende Troen hos nogle. **19** Dog, Guds
faste Grundvold staar og har dette Segl: „Herren
kender sine" og: „Hver den, som nævner Herrens
Navn, afstaa fra Uretfærdighed." **20** Men i et stort Hus
er der ikke alene Kar af Guld og Sølv, men ogsaa af Træ
og Ler, og nogle til Ære, andre til Vanære. **21** Dersom
da nogen holder sig ren fra disse, han skal være et
Kar til Ære, helliget, Husbonden nyttigt, tilberedt
til al god Gerning. **22** Men fly de ungdommelige
Begæringer; jag derimod efter Retfærdighed, Troskab,
Kærlighed og Fred sammen med dem, som paakalde
Herren af et rent Hjerte; **23** og afvis de taabelige og
uforstandige Stridigheder, efterdi du ved, at de avle
Kampe. **24** Men en Herrens Tjener bør ikke strides,
men være mild imod alle, dygtig til at lære, i Stand til

at taale ondt, 25 med Sagtmodighed irettesættende dem, som modsætte sig, om Gud dog engang vilde give dem Omvendelse til Sandheds Erkendelse, 26 og de kunde blive ædru igen fra Djævelens Snare, af hvem de ere fangne til at gøre hans Villie.

3 Men vid dette, at i de sidste Dage skulle vanskelige Tider indtræde. 2 Thi Menneskene skulle være egenkærlige, pengegridske, praleriske, hovmodige, spottelystne, ulydige imod Forældre, utaknemmelige, ryggesløse, 3 ukærlige, uforligelige, bagtaleriske, uafholdne, raa, uden Kærlighed til det gode, 4 forræderske, fremfusende, opblæste, Mennesker, som mere elske Vellyst, end de elske Gud, 5 som have Gudfrygtigheds Skin, men have fornægtet dens Kraft. Og fra disse skal du vende dig bort! 6 Thi til dem høre de, som snige sig ind i Husene og fange Kvindfolk, der ere belæssede med Synder og drives af mange Haande Begæringer 7 og altid lære og aldrig kunne komme til Sandheds Erkendelse. 8 Men ligesom Jannes og Jambres stode Moses imod, saaledes modstaa ogsaa disse Sandheden: Mennesker, fordærvede i Sindet, forkastelige i Troen. 9 Dog, de skulle ikke faa Fremgang ydermere; thi deres Afsind skal blive aabenbart for alle, ligesom ogsaa hines blev. 10 Du derimod har efterfulgt mig i Lære, i Vandel, i Forsæt, Tro, Langmodighed, Kærlighed, Udholdenhed, 11 i Forfølgelser, i Lidelser, saadanne som ere komne over mig i Antiokia, i Ikonium, i Lystra, saadanne Forfølgelser, som jeg har udstaaet, og Herren har friet mig ud af dem alle. 12 Ja, ogsaa alle de, som ville leve gudfrygtigt i Kristus Jesus, skulle forfølges. 13 Men onde Mennesker og Bedragere ville gaa frem til det værre; de forføre og forføres. 14 Du derimod, bliv i det, som du har lært, og som du er bleven forvisset om, efterdi du ved, af hvem du har lært det, 15 og efterdi du fra Barn af kender de hellige Skrifter, som kunne gøre dig viis til Frelse ved Troen paa Kristus Jesus. 16 Hvert Skrift er indaandet af Gud og nyttigt til Belæring, til Irettesættelse, til Forbedring, til Optugtelse i Retfærdighed, 17 for at Guds-Mennesket maa vorde fuldkomment, dygtiggjort til al god Gerning.

4 Jeg besværger dig for Guds og Kristi Jesu Aasyn, som skal dømme levende og døde, og ved hans Aabenbarelse og hans Rige: 2 Prædike Ordet, vær rede i Tide og i Utide, irettesæt, straf, forman med al Langmodighed og Belæring! 3 Thi den Tid skal komme, da de ikke skulle fordrage den sunde Lære, men efter deres egne Begæringer tage sig selv Lærere i Hobetal, efter hvad der kildrer deres Øren, 4 og de skulle vende Ørene fra Sandheden og vende sig hen til Fablerne. 5 Du derimod, vær ædru i alle Ting, lid ondt, gør en Evangelists Gerning, fuldbyrd din Tjeneste! 6 Thi jeg ofres allerede, og Tiden til mit Opbrud er for Haanden. 7 Jeg har stridt den gode Strid, fuldkommet Løbet og bevaret Troen. 8 I øvrigt henligger Retfærdighedens Krans til mig, hvilken Herren, den retfærdige Dommer, skal give mig paa hin Dag, og ikke alene mig, men ogsaa alle dem, som have elsket hans Aabenbarelse. 9 Gør dig Flid for at komme snart til mig; 10 thi Dem as forlod mig, fordi han fik Kærlighed til den nærværende Verden, og drog til Thessalonika; Kreskens drog til Galatien, Titus til Dalmatien. (aiōn g165) 11 Lukas er alene hos mig. Tag Markus og bring ham med dig; thi han er mig nyttig til Tjenesten. 12 Men Tykikus har jeg sendt til Efesus. 13 Naar du kommer, da bring min Rejsekjortel med dig, som jeg lod blive i Troas hos Karpus, og Bøgerne, især dem paa Pergament. 14 Smeden Aleksander har gjort mig meget ondt; Herren vil betale ham efter hans Gerninger. 15 For ham skal ogsaa du vogte dig; thi han stod vore Ord haardt imod. 16 Ved mit første Forsvar kom ingen mig til Hjælp, men alle lode mig i Stikken; (gid det ikke maa tilregnes dem!) 17 Men Herren stod hos mig og styrkede mig, for at Ordets Prædiken skulde fuldbyrdes ved mig, og alle Hedningerne høre det; og jeg blev friet fra Løvens Gab. 18 Herren vil fri mig fra al ond Gerning og frelse mig til sit himmelske Rige; ham være Æren i Evighedernes Evigheder! Amen. (aiōn g165) 19 Hils Priska og Akvila og Onesiforus's Hus! 20 Erastus blev i Korinth, men Trofimus efterlod jeg syg i Milet. 21 Gør dig Flid for at komme før Vinteren! Eubulus og Pudens og Linus og Klaudia og alle Brødrene hilse dig. 22 Den Herre Jesus være med din Aand! Naaden være med eder!

Titus

1 Paulus, Guds Tjener og Jesu Kristi Apostel til at
virke Tro hos Guds udvalgte og Erkendelse af
Sandheden angaaende Gudsfrygt, **2** i Haab om evigt
Liv, hvilket Gud, som ikke lyver, har forjættet fra evige
Tider, **(aiōnios g166)** **3** men i sin Tid har han aabenbaret
sit Ord ved den Prædiken, som er bleven mig betroet
efter Guds, vor Frelsers Befaling: **4** Til Titus, mit
ægte Barn i fælles Tro: Naade og Fred fra Gud Fader
og Kristus Jesus vor Frelser! **5** Derfor efterlod jeg
dig paa Kreta, for at du skulde bringe i Orden, hvad
der stod tilbage, og indsætte Ældste i hver By, som
jeg paalagde dig, **6** saafremt en er ustraffelig, een
Kvindes Mand og har troende Børn, der ikke ere
beskyldte for Ryggesløshed eller ere genstridige. **7**
Thi en Tilsynsmand bør være ustraffelig som en
Guds Husholder, ikke selvbehagelig, ikke vredagtig,
ikke hengiven til Vin, ikke til Slagsmaal, ikke til slet
Vinding, **8** men gæstfri, elskende det gode, sindig,
retfærdig, from, afholdende; **9** en Mand, som holder
fast ved det troværdige Ord efter Læren, for at han
kan være dygtig til baade at formane ved den sunde
Lære og at gendrive dem, som sige imod. **10** Thi
mange ere genstridige, føre intetsigende Snak og
daare Sindet, især de af Omskærelsen; **11** dem bør
man stoppe Munden paa; thi de forvende hele Huse
ved at føre utilbørlig Lære for slet Vindings Skyld.
12 En af dem, en af deres egne Profeter, har sagt:
„Kretere ere altid Løgnere, onde Dyr, lade Buge."
13 Dette Vidnesbyrd er sandt. Derfor skal du sætte
dem strengelig i Rette, for at de maa blive sunde i
Troen **14** og ikke agte paa jødiske Fabler og Bud af
Mennesker, som vende sig bort fra Sandheden. **15** Alt
er rent for de rene; men for de besmittede og vantro
er intet rent, men baade deres Sind og Samvittighed
er besmittet. **16** De sige, at de kende Gud, men med
deres Gerninger fornægte de ham, vederstyggelige,
som de ere, og ulydige og uduelige til al god Gerning.

2 Du derimod, tal, hvad der sømmer sig for den sunde
Lære: **2** At gamle Mænd skulle være ædruelige,
ærbare, sindige, sunde i Troen, i Kærligheden, i
Udholdenheden; **3** at gamle Kvinder ligeledes skulle
skikke sig, som det sømmer sig hellige, ikke bagtale,
ikke være forfaldne til megen Vin, men være Lærere
i, hvad godt er, **4** for at de maa faa de unge Kvinder til
at besinde sig paa at elske deres Mænd og at elske
deres Børn, **5** at være sindige, kyske, huslige, gode,
deres egne Mænd undergivne, for at Guds Ord ikke
skal bespottes. **6** Forman ligeledes de unge Mænd til
at være sindige, **7** idet du i alle Maader viser dig selv
som et Forbillede paa gode Gerninger og i Læren viser
Ufordærvethed, Ærbarhed, **8** sund, ulastelig Tale, for
at Modstanderen maa blive til Skamme, naar han
intet ondt har at sige om os. **9** Forman Trælle til at
underordne sig under deres egne Herrer, at være dem
til Behag i alle Ting, ikke sige imod, **10** ikke besvige,
men vise al god Troskab, for at de i alle Maader
kunne være en Pryd for Guds, vor Frelsers Lære.
11 Thi Guds Naade er bleven aabenbaret til Frelse
for alle Mennesker **12** og opdrager os til at forsage
Ugudeligheden og de verdslige Begæringer og leve
sindigt og retfærdigt og gudfrygtigt i den nærværende
Verden; **(aiōn g165)** **13** forventende det salige Haab og
den store Guds og vor Frelsers Jesu Kristi Herligheds
Aabenbarelse, **14** han, som gav sig selv for os, for at
han maatte forløse os fra al Lovløshed og rense sig
selv et Ejendomsfolk, nidkært til gode Gerninger. **15**
Tal dette, og forman og irettesæt med al Myndighed;
lad ingen ringeagte dig!

3 Paamind dem om at underordne sig Øvrigheder
og Myndigheder, at adlyde, at være redebonne
til al god Gerning, **2** ikke at forhaane nogen,
ikke være stridslystne, men milde og udvise al
Sagtmodighed imod alle Mennesker. **3** Thi ogsaa
vi vare fordum uforstandige, ulydige, vildfarende,
Slaver af Begæringer og mange Haande Lyster, vi
levede i Ondskab og Avind, vare forhadte og hadede
hverandre. **4** Men da Guds, vor Frelsers Godhed og
Menneskekærlighed aabenbaredes, **5** frelste han os,
ikke for de Retfærdigheds Gerningers Skyld, som
vi havde gjort, men efter sin Barmhjertighed, ved
Igenfødelsens Bad og Fornyelsen i den Helligaand, **6**
som han rigeligt udøste over os ved Jesus Kristus, vor
Frelser, **7** for at vi, retfærdiggjorte ved hans Naade,
skulde i Haab vorde Arvinger til evigt Liv. **(aiōnios g166)**
8 Den Tale er troværdig, og derom vil jeg, at du skal
forsikre dem, for at de, som ere komne til Tro paa
Gud, skulle lægge Vind paa at øve gode Gerninger.
Dette er Menneskene godt og nyttigt. **9** Men hold dig
fra taabelige Stridigheder og Slægtregistre og Kiv og
Kampe om Loven; thi de ere unyttige og frugtesløse.

10 Et kættersk Menneske skal du afvise efter een og
to Ganges Paamindelse, **11** da du ved, at en saadan
er forvendt og synder, domfældt af sig selv. **12** Naar
jeg sender Artemas til dig eller Tykikus, da gør dig
Flid for at komme til mig i Nikopolis; thi der har jeg
besluttet at overvintre. **13** Zenas den lovkyndige og
Apollos skal du omhyggeligt hjælpe paa Vej, for at
intet skal fattes dem. **14** Men lad ogsaa vore lære at
øve gode Gerninger, hvor der er Trang dertil, for at
de ikke skulle være uden Frugt. **15** Alle, som ere hos
mig, hilse dig. Hils dem, som elske os i Troen. Naaden
være med eder alle!

Filemon

1 Paulus, Kristi Jesu Fange, og Broderen Timotheus
til Filemon, vor elskede og Medarbejder, **2** og
til Søsteren Appia og Arkippus, vor Medstrider, og
Menigheden i dit Hus; **3** Naade være med eder og
Fred fra Gud vor Fader og den Herre Jesus Kristus! **4**
Jeg takker min Gud altid, naar jeg kommer dig i Hu i
mine Bønner, **5** efterdi jeg hører om din Kærlighed
og den Tro, som du har til den Herre Jesus og til
alle de hellige, **6** for at din Delagtighed i Troen maa
blive virksom for Kristus i Erkendelse af alt det gode,
som er i eder. **7** Thi stor Glæde og Trøst har jeg
faaet af din Kærlighed, efterdi de helliges Hjerter
ere blevne vederkvægede ved dig, Broder! **8** Derfor,
endskønt jeg kunde med stor Frimodighed i Kristus
befale dig det, som er tilbørligt, **9** saa beder jeg dig
dog hellere for Kærlighedens Skyld, saadan som jeg
er, som den gamle Paulus, og nu tilmed Kristi Jesu
Fange; **10** jeg beder dig for mit Barn, som jeg har avlet
i mine Lænker, Onesimus, **11** ham, som tilforn var
dig unyttig, men nu er nyttig baade for dig og for
mig, ham, som jeg sender dig tilbage, **12** ham, det
er mit eget Hjerte. **13** Ham vilde jeg gerne beholde
hos mig, for at han i dit Sted kunde tjene mig i
Evangeliets Lænker. **14** Men uden dit Samtykke vilde
jeg intet gøre, for at din Godhed ikke skulde være
som af Tvang, men af fri Villie. **15** Thi maaske blev
han derfor skilt fra dig en liden Tid, for at du kunde
faa ham igen til evigt Eje, **(aiōnios g166)** **16** ikke mere
som en Træl, men som mere end en Træl, som en
elsket Broder, særlig for mig, men hvor meget mere
for dig, baade i Kødet og i Herren. **17** Dersom da du
anser mig for din Medbroder, saa modtag ham som
mig! **18** Men har han gjort dig nogen Uret eller er
dig noget skyldig, da før mig det til Regning! **19** Jeg,
Paulus, skriver med min egen Haand, jeg vil betale,
— for ikke at sige dig, at du desuden ogsaa skylder
mig dig selv. **20** Ja, Broder! lad mig faa Gavn af dig i
Herren, vederkvæg mit Hjerte i Kristus! **21** I Tillid til
din Lydighed skriver jeg til dig, idet jeg ved, at du vil
gøre endog mere end det, jeg siger. **22** Men med det
samme bered ogsaa Herberge for mig; thi jeg haaber,
at jeg ved eders Bønner skal skænkes eder. **23** Epafras,
min medfangne i Kristus Jesus, **24** Markus, Aristarkus,
Demas, Lukas, mine Medarbejdere, hilse dig. **25** Vor
Herres Jesu Kristi Naade være med eders Aand!

Hebræerne

1 Efter at Gud fordum havde talt mange Gange og
paa mange Maader til Fædrene ved Profeterne,
har han ved Slutningen af disse Dage talt til os ved
sin Søn, **2** hvem han har sat til Arving af alle Ting,
ved hvem han ogsaa har skabt Verden; **(aiōn g165)** **3**
han, som — efterdi han er hans Herligheds Glans
og hans Væsens udtrykte Billede og bærer alle Ting
med sin Krafts Ord — efter at have gjort Renselse fra
Synderne har sat sig ved Majestætens højre Haand i
det høje, **4** idet han er bleven saa meget ypperligere
end Englene, som han har arvet et herligere Navn
fremfor dem. **5** Thi til hvilken af Englene sagde han
nogen Sinde: „Du er min Søn, jeg har født dig i Dag?"
og fremdeles: „Jeg skal være ham en Fader, og han
skal være mig en Søn?" **6** Og naar han atter indfører
den førstefødte i Verden, hedder det: „Og alle Guds
Engle skulle tilbede ham." **7** Og om Englene hedder
det: „Han gør sine Engle til Vinde og sine Tjenere
til Ildslue"; **8** men om Sønnen: „Din Trone, o Gud!
staar i al Evighed, og Rettens Kongestav er dit Riges
Kongestav. **(aiōn g165)** **9** Du elskede Retfærdighed og
hadede Lovløshed, derfor har Gud, din Gud, salvet dig
med Glædens Olie fremfor dine Medbrødre." **10** Og:
„Du, Herre! har i Begyndelsen grundfæstet Jorden, og
Himlene ere dine Hænders Gerninger. **11** De skulle
forgaa, men du bliver; og de skulle til Hobe ældes som
et Klædebon, **12** ja, som et Klæde skal du sammenrulle
dem, og de skulle omskiftes; men du er den samme,
og dine Aar skulle ikke faa Ende." **13** Men til hvilken
af Englene sagde han nogen Sinde: „Sæt dig ved min
højre Haand, indtil jeg faar lagt dine Fjender som
en Skammel for dine Fødder?" **14** Ere de ikke alle
tjenende Aander, som udsendes til Hjælp for deres
Skyld, der skulle arve Frelse?

2 Derfor bør vi des mere agte paa det, vi have hørt,
for at vi ikke skulle rives bort. **2** Thi naar det
Ord, som taltes ved Engle, blev urokket, og hver
Overtrædelse og Ulydighed fik velforskyldt Løn, **3**
hvorledes skulle da vi undfly, naar vi ikke bryde os om
saa stor en Frelse, som jo efter først at være bleven
forkyndt ved Herren er bleven stadfæstet for os af
dem, som havde hørt ham, **4** idet Gud vidnede med
baade ved Tegn og Undere og mange Haande kraftige
Gerninger og ved Meddelelse af den Helligaand efter
sin Villie. **5** Thi det var ikke Engle, han underlagde
den kommende Verden, om hvilken vi tale. **6** Men en
har vidnet et Sted og sagt: „Hvad er et Menneske,
at du kommer ham i Hu? eller en Menneskesøn, at
du ser til ham? **7** Du gjorde ham en kort Tid ringere
end Engle; med Herlighed og Ære kronede du ham;
8 alle Ting lagde du under hans Fødder." — Idet
han nemlig underlagde ham alle Ting, undtog han
intet fra at være ham underlagt. Nu se vi imidlertid
endnu ikke alle Ting underlagte ham; **9** men ham,
som en kort Tid var bleven gjort ringere end Engle,
Jesus, se vi paa Grund af Dødens Lidelse kronet med
Herlighed og Ære, for at han ved Guds Naade maa
have smagt Døden for alle. **10** Thi det sømmede sig
ham, for hvis Skyld alle Ting ere, og ved hvem alle
Ting ere, naar han førte mange Sønner til Herlighed,
da at fuldkomme deres Frelses Ophavsmand igennem
Lidelser. **11** Thi baade den, som helliger, og de, som
helliges, ere alle af een; hvorfor han ikke skammer
sig ved at kalde dem Brødre, **12** naar han siger: „Jeg
vil forkynde dit Navn for mine Brødre, midt i en
Menighed vil jeg lovsynge dig." **13** Og fremdeles: „Jeg
vil forlade mig paa ham." Og fremdeles: „Se, her er
jeg og de Børn, som Gud har givet mig." **14** Efterdi
da Børnene ere delagtige i Blod og Kød, blev ogsaa
han i lige Maade delagtig deri, for at han ved Døden
skulde gøre den magtesløs, som har Dødens Vælde,
det er Djævelen, **15** og befri alle dem, som paa Grund
af Dødsfrygt vare under Trældom al deres Livs Tid. **16**
Thi det er jo dog ikke Engle, han tager sig af, men
Abrahams Sæd tager han sig af. **17** Derfor maatte han
blive sine Brødre lig i alle Ting, for "at han kunde
blive en barmhjertig og trofast Ypperstepræst over
for Gud til at sone Folkets Synder. **18** Thi idet han har
lidt, kan han som den, der selv er fristet, komme dem
til Hjælp, som fristes.

3 Derfor, hellige Brødre, delagtige i en himmelsk
Kaldelse! ser hen til vor Bekendelses Udsending
og Ypperstepræst, Jesus, **2** der var tro imod den,
som beskikkede ham, ligesom ogsaa Moses var det i
hele hans Hus. **3** Thi han er kendt værdig til større
Herlighed end Moses, i samme Maal som den, der
har indrettet et Hus, har større Ære end Huset selv. **4**
Thi hvert Hus indrettes af nogen; men den, som har
indrettet alt, er Gud. **5** Og Moses var vel tro i hele
hans Hus, som en Tjener, til Vidnesbyrd om, hvad der

skulde tales; 6 men Kristus er det som en Søn over hans Hus; og hans Hus ere vi, saafremt vi fastholde Haabets Frimodighed og Ros urokket indtil Enden. 7 Derfor, som den Helligaand siger: „I Dag, naar I høre hans Røst, 8 da forhærder ikke eders Hjerter, som det skete i Forbitrelsen, paa Fristelsens Dag i Ørkenen, 9 hvor eders Fædre fristede mig ved at sætte mig paa Prøve, og de saa dog mine Gerninger i fyrretyve Aar. 10 Derfor harmedes jeg paa denne Slægt og sagde: De fare altid vild i Hjertet; men de kendte ikke mine Veje, 11 saa jeg svor i min Vrede: Sandelig, de skulle ikke gaa ind til min Hvile" — 12 saa ser til, Brødre! at der ikke nogen Sinde i nogen af eder skal findes et ondt, vantro Hjerte, saa at han falder fra den levende Gud. 13 Men formaner hverandre hver Dag, saa længe det hedder „i Dag", for at ikke nogen af eder skal forhærdes ved Syndens Bedrag. 14 Thi vi ere blevne delagtige i Kristus, saafremt vi fastholde vor første Fortrøstning urokket indtil Enden. 15 Naar der siges: „I Dag, naar I høre hans Røst, da forhærder ikke eders Hjerter som i Forbitrelsen": 16 Hvem vare da vel de, som hørte og dog voldte Forbitrelse? Mon ikke alle, som gik ud af Ægypten ved Moses? 17 Men paa hvem harmedes han i fyrretyve Aar? Mon ikke paa dem, som syndede, hvis døde Kroppe faldt i Ørkenen? 18 Og over for hvem tilsvor han, at de ikke skulde gaa ind til hans Hvile, uden dem, som vare blevne genstridige? 19 Og vi se, at de ikke kunde gaa ind paa Grund af Vantro.

4 Lader os derfor, da der endnu staar en Forjættelse tilbage om at indgaa til hans Hvile, vogte os for, at nogen af eder skal mene, at han er kommen for silde. 2 Thi ogsaa os er der forkyndt godt Budskab ligesom hine; men Ordet, som de hørte, hjalp ikke dem, fordi det ikke var forenet med Troen hos dem, som hørte det. 3 Thi vi gaa ind til Hvilen, vi, som ere komne til Troen, efter hvad han har sagt: „Saa svor jeg i min Vrede: Sandelig, de skulle ikke gaa ind til min Hvile, " omendskønt Gerningerne vare fuldbragte fra Verdens Grundlæggelse. 4 Thi han har et Sted sagt om den syvende Dag saaledes: „Og Gud hvilede paa den syvende Dag fra alle sine Gerninger." 5 Og fremdeles paa dette Sted: „Sandelig, de skulle ikke gaa ind til min Hvile." 6 Efterdi der altsaa staar tilbage, at nogle skulle gaa ind til den, og de, hvem der først blev forkyndt godt Budskab, ikke gik ind for deres Genstridigheds Skyld: 7 Saa bestemmer han atter en Dag: „I Dag, " siger han ved David lang Tid efter, (som ovenfor sagt): „I Dag, naar I høre hans Røst, da forhærder ikke eders Hjerter!" 8 Thi dersom Josva havde skaffet dem Hvile, da Vilde han ikke tale om en anden Dag siden efter. 9 Altsaa er der en Sabbatshvile tilbage for Guds Folk. 10 Thi den, som er gaaet ind til hans Hvile, Ogsaa han har faaet Hvile fra sine Gerninger, ligesom Gud fra sine. 11 Lader os derfor gøre os Flid for at gaa ind til hin Hvile, for at ikke nogen skal falde ved den samme Genstridighed, som hine gave Eksempel paa. 12 Thi Guds Ord er levende og kraftigt og skarpere end noget tveægget Sværd og trænger igennem, indtil det deler Sjæl og Aand, Ledemod saavel som Marv, og dømmer over Hjertets Tanker og Raad. 13 Og ingen Skabning er usynlig for hans Aasyn; men alle Ting ere nøgne og udspændte for hans Øjne, hvem vi staa til Regnskab. 14 Efterdi vi altsaa have en stor Ypperstepræst, som er gaaet igennem Himlene, Jesus, Guds Søn, da lader os holde fast ved Bekendelsen! 15 Thi vi have ikke en Ypperstepræst, som ej kan have Medlidenhed med vore Skrøbeligheder, men en saadan, som er fristet i alle Ting i Lighed med os, dog uden Synd. 16 Derfor lader os træde frem med Frimodighed for Naadens Trone, for at vi kunne faa Barmhjertighed og finde Naade til betimelig Hjælp.

5 Thi hver Ypperstepræst tages iblandt Mennesker og indsættes for Mennesker til Tjenesten for Gud, for at han skal frembære baade Gaver og Slagtofre for Synder, 2 som en, der kan bære over med de vankundige og vildfarende, eftersom han ogsaa selv er stedt i Skrøbelighed 3 og for dens Skyld maa frembære Syndoffer, som for Folket saaledes ogsaa for sig selv. 4 Og ingen tager sig selv den Ære, men han kaldes af Gud, ligesom jo ogsaa Aron. 5 Saaledes har ej heller Kristus tillagt sig selv den Ære at blive Ypperstepræst, men den, som sagde til ham: „Du er min Søn, jeg har født dig i Dag, " 6 som han jo ogsaa siger et andet Sted: „Du er Præst til evig Tid, efter Melkisedeks Vis, " (aiōn g165) 7 han, som i sit Køds Dage med stærkt Raab og Taarer frembar Bønner og ydmyge Begæringer til den, der kunde frelse ham fra Døden, og blev bønhørt i sin Angest, 8 og saaledes, endskønt han var Søn, lærte han Lydighed af det, han led, 9 og efter at være fuldkommet blev Aarsag til

evig Frelse for alle dem, som lyde ham, (aiōnios g166) 10 idet han af Gud blev kaldt Ypperstepræst efter Melkisedeks Vis. 11 Herom have vi meget at sige, og det er vanskeligt at forklare, efterdi I ere blevne sløve til at høre. 12 Thi skønt I efter Tiden endog burde være Lærere, trænge I atter til, at man skal lære eder Begyndelsesgrundene i Guds Ord, og I ere blevne saadanne, som trænge til Mælk og ikke til fast Føde. 13 Thi hver, som faar Mælk, er ukyndig i den rette Tale, thi han er spæd; 14 men for de fuldkomne er den faste Føde, for dem, som paa Grund af deres Erfaring have Sanserne øvede til at skelne mellem godt og ondt.

6 Lader os derfor forbigaa Begyndelsesordet om Kristus og skride frem til Fuldkommenheden uden atter at lægge Grundvold med Omvendelse fra døde Gerninger og med Tro paa Gud, 2 med Lære om Døbelser og. Haandspaalæggelse og dødes Opstandelse, og evig Dom. (aiōnios g166) 3 Ja, dette ville vi gøre, saafremt Gud tilsteder det. 4 Thi dem, som een Gang ere blevne oplyste og have smagt den himmelske Gave og ere blevne delagtige i den Helligaand 5 og have smagt Guds gode Ord og den kommende Verdens Kræfter, og som ere faldne fra, — dem er det umuligt atter at forny til Omvendelse, (aiōn g165) 6 da de igen korsfæste sig Guds Søn og stille ham til Spot. 7 Thi Jorden, som drikker den ofte derpaa faldende Regn og frembringer Vækster, tjenlige for dem, for hvis Skyld den ogsaa dyrkes, faar Velsignelse fra Gud; 8 men naar den bærer Torne og Tidsler, er den ubrugbar og Forbandelse nær; Enden med den er at brændes. 9 Dog, i Henseende til eder, I elskede! ere vi overbeviste om det bedre og det, som bringer Frelse, selv om vi tale saaledes. 10 Thi Gud er ikke uretfærdig, saa at han skulde glemme eders Gerning og den Kærlighed, som I have Udvist imod hans Navn, idet I have tjent og tjene de hellige. 11 Men vi ønske, at enhver af eder maa udvise den samme Iver efter den fulde Vished i Haabet indtil Enden, 12 for at I ikke skulle blive sløve, men efterfølge dem, som ved Tro og Taalmodighed arve Forjættelserne. 13 Thi da Gud gav Abraham Forjættelsen, svor han ved sig selv, fordi han ingen større havde at sværge ved, og sagde: 14 „Sandelig, jeg vil rigeligt velsigne dig og rigeligt mangfoldiggøre dig." 15 Og saaledes opnaaede han Forjættelsen ved at vente taalmodigt. 16 Mennesker sværge jo ved en større, og Eden er dem en Ende paa al Modsigelse til Stadfæstelse. 17 Derfor, da Gud ydermere vilde vise Forjættelsens Arvinger sit Raads Uforanderlighed, føjede han en Ed dertil, 18 for at vi ved to uforanderlige Ting, i hvilke det var umuligt, at Gud kunde lyve, skulde have en kraftig Opmuntring, vi, som ere flyede hen for at holde fast ved det Haab, som ligger foran os, 19 hvilket vi have som et Sjælens Anker, der er sikkert og fast og gaar ind inden for Forhænget, 20 hvor Jesus som Forløber gik ind for os, idet han efter Melkisedeks Vis blev Ypperstepræst til evig Tid. (aiōn g165)

7 Thi denne Melkisedek, Konge i Salem, den højeste Guds Præst, som gik Abraham i Møde, da han vendte tilbage fra Kongernes Nederlag, og velsignede ham, 2 hvem ogsaa Abraham gav Tiende af alt, og som, naar hans Navn udlægges, først er Retfærdigheds Konge, dernæst ogsaa Salems Konge, det er: Freds Konge, 3 uden Fader, uden Moder, uden Slægtregister, uden Dages Begyndelse og uden Livs Ende, men gjort lig med Guds Søn, han forbliver Præst for bestandig. 4 Ser dog, hvor stor denne er, hvem endog Patriarken Abraham gav Tiende af Byttet. 5 Og hine, som, idet de høre til Levi Sønner, faa Præstedømmet, have et Bud om at tage Tiende efter Loven af Folket, det er af deres Brødre, endskønt disse ere udgaaede af Abrahams Lænd; 6 men han, som ikke regner sin Slægt fra dem, har taget Tiende af Abraham og har velsignet den, som havde Forjættelserne. 7 Men uden al Modsigelse er det den ringere, som velsignes af den ypperligere. 8 Og her er det dødelige Mennesker, som tage Tiende; men der er det en, om hvem der vidnes, at han lever. 9 Ja, saa at sige, har endog Levi, som tager Tiende, igennem Abraham givet Tiende; 10 thi han var endnu i Faderens Lænd, da Melkisedek gik denne i Møde. 11 Hvis der altsaa var Fuldkommelse at faa ved det levitiske Præstedømme (thi paa Grundlag af dette har jo Folket faaet Loven), hvilken Trang var der da yderligere til, at en anden Slags Præst skulde opstaa efter Melkisedeks Vis og ikke nævnes efter Arons Vis? 12 Naar nemlig Præstedømmet omskiftes, sker der med Nødvendighed ogsaa en Omskiftelse af Loven. 13 Thi han, om hvem dette siges, har hørt til en anden Stamme, af hvilken ingen har taget Vare paa Alteret. 14 Thi det er vitterligt, at af Juda er vor Herre oprunden, og for den Stammes Vedkommende

har Moses intet talt om Præster. 15 Og det bliver end ydermere klart, naar der i Lighed med Melkisedek opstaar en anden Slags Præst, 16 som ikke er bleven det efter et kødeligt Buds Lov, men efter et uopløseligt Livs Kraft. 17 Thi han faar det Vidnesbyrd: „Du er Præst til evig Tid efter Melkisedeks Vis." (aiōn g165) 18 Thi vel sker der Ophævelse af et forudgaaende Bud, fordi det var svagt og unyttigt 19 (thi Loven har ikke fuldkommet noget); men der sker Indførelse af et bedre Haab, ved hvilket vi nærme os til Gud. 20 Og saa vist som det ikke er sket uden Ed, 21 (thi hine ere blevne Præster uden Ed, men denne med Ed, ved den, som siger til ham: „Herren svor, og han skal ikke angre det: Du er Præst til evig Tid"): (aiōn g165) 22 Saa vist er Jesus bleven Borgen for en bedre Pagt. 23 Og hine ere blevne Præster, flere efter hinanden, fordi de ved Døden hindredes i at vedblive; 24 men denne har et uforgængeligt Præstedømme, fordi han bliver til evig Tid, (aiōn g165) 25 hvorfor han ogsaa kan fuldkomment frelse dem, som komme til Gud ved ham, efterdi han lever altid til at gaa i Forbøn for dem. 26 Thi en saadan Ypperstepræst var det ogsaa, som sømmede sig for os, en from, uskyldig, ubesmittet, adskilt fra Syndere og ophøjet over Himlene; 27 en, som ikke hver Dag har nødig, som Ypperstepræsterne, at frembære Ofre først for sine egne Synder, derefter for Folkets; thi dette gjorde han een Gang for alle, da han ofrede sig selv. 28 Thi Loven indsætter til Ypperstepræster Mennesker, som have Skrøbelighed; men Edens Ord, som kom senere end Loven, indsætter en Søn, som er fuldkommet til evig Tid. (aiōn g165)

8 Men Hovedpunktet ved det, hvorom her tales, er dette: Vi have en saadan Ypperstepræst, der har taget Sæde paa højre Side af Majestætens Trone i Himlene 2 som Tjener ved Helligdommen og det sande Tabernakel, hvilket Herren har oprejst, og ikke et Menneske. 3 Thi hver Ypperstepræst indsættes til at frembære Gaver og Slagtofre; derfor er det nødvendigt, at ogsaa denne maa have noget at frembære. 4 Dersom han nu var paa Jorden, da var han ikke engang Præst, efterdi der her er dem, som frembære Gaverne efter Loven; 5 hvilke jo tjene ved en Afbildning og Skygge af det himmelske, saaledes som det blev Moses betydet af Gud, da han skulde indrette Tabernakelet: „Se til, sagde han, at du gør alting efter det Forbillede, der blev vist dig paa Bjerget." 6 Men nu har han faaet en saa meget ypperligere Tjeneste, som han ogsaa er Mellemmand for en bedre Pagt, der jo er grundet paa bedre Forjættelser. 7 Thi dersom hin første var udadlelig, da vilde der ikke blive søgt Sted for en anden. 8 Thi dadlende siger han til dem: „Se, der kommer Dage, siger Herren, da jeg vil slutte en ny Pagt med Israels Hus og med Judas Hus; 9 ikke som den Pagt, jeg gjorde med deres Fædre paa den Dag, da jeg tog dem ved Haanden for at føre dem ud af Ægyptens Land; thi de bleve ikke i min Pagt, og jeg brød "mig ikke om dem, siger Herren. 10 Thi dette er den Pagt, som jeg vil oprette med Israels Hus efter de Dage, siger Herren: Jeg vil give mine Love i deres Sind, og jeg vil indskrive dem i deres Hjerte, og jeg vil være deres Gud, og de skulle være mit Folk. 11 Og de skulle ikke lære hver sin Medborger og hver sin Broder og sige: Kend Herren; thi de skulle alle kende mig, fra den mindste indtil den største iblandt dem. 12 Thi jeg vil være naadig imod deres Uretfærdigheder og ikke mere ihukomme deres Synder." 13 Naar han siger: „En ny", har han erklæret den første for gammel; men det, som bliver gammelt og ældes, er nær ved at forsvinde.

9 Vel havde ogsaa den første Pagt Forskrifter for Gudstjenesten og en jordisk Helligdom. 2 Thi der var indrettet et Telt, det forreste, hvori Lysestagen var og Bordet og Skuebrødene, det, som jo kaldes det hellige. 3 Men bag det andet Forhæng var et Telt, det, som kaldes det allerhelligste, 4 som havde et gyldent Røgelsealter og Pagtens Ark, overalt beklædt med Guld, i hvilken der var en Guldkrukke med Mannaen, og Arons Stav, som havde blomstret, og Pagtens Tavler, 5 men oven over den var Herlighedens Keruber, som overskyggede Naadestolen, hvorom der nu ikke skal tales enkeltvis. 6 Idet nu dette er saaledes indrettet, gaa Præsterne til Stadighed ind i det forreste Telt, naar de forrette Tjenesten; 7 men i det andet gaar alene Ypperstepræsten ind een Gang om Aaret, ikke uden Blod, hvilket han ofrer for sig selv og Folkets Forseelser, 8 hvorved den Helligaand giver til Kende, at Vejen til Helligdommen endnu ikke er bleven aabenbar, saa længe det forreste Telt endnu staar, 9 hvilket jo er et Sindbillede indtil den nærværende Tid, og stemmende hermed frembæres der baade Gaver og Ofre, som ikke i Henseende til Samvittigheden kunne fuldkomme den, der forretter sin Gudsdyrkelse, 10 men som kun, ved Siden af

Mad og Drikke og forskellige Tvættelser, ere kødelige Forskrifter, paalagte indtil den rette Ordnings Tid. **11** Men da Kristus kom som Ypperstepræst for de kommende Goder, gik han igennem det større og fuldkomnere Telt, som ikke er gjort med Hænder, det er: Som ikke er af denne Skabning, **12** og gik ikke heller med Blod af Bukke eller Kalve, men med sit eget Blod een Gang for alle ind i Helligdommen og vandt en evig Forløsning. **(aiōnios g166)** **13** Thi dersom Blodet af Bukke og Tyre og Aske af en Kvie ved at stænkes paa de besmittede helliger til Kødets Renhed: **14** Hvor meget mere skal da Kristi Blod, hans, som ved en evig Aand frembar sig selv lydeløs for Gud, rense eders Samvittighed fra døde Gerninger til at tjene den levende Gud? **(aiōnios g166)** **15** Og derfor er han Mellemmand for en ny Pagt, for at de kaldede, da der har fundet Død Sted til Genløsning fra Overtrædelserne under den første Pagt, maa faa den evige Arvs Forjættelse. **(aiōnios g166)** **16** Thi hvor der er en Arvepagt, der er det nødvendigt, at hans Død, som har oprettet Pagten, skal godtgøres. **17** Thi en Arvepagt er urokkelig efter døde, da den ingen Sinde træder i Kraft, medens den, som har oprettet den, lever. **18** Derfor er heller ikke den første bleven indviet uden Blod. **19** Thi da hvert Bud efter Loven var forkyndt af Moses for hele Folket, tog han Kalve- og Bukkeblod med Vand og skarlagenrød Uld og Isop og bestænkede baade Bogen selv og hele Folket, idet han sagde: **20** „Dette er den Pagts Blod, hvilken Gud har paalagt eder." **21** Og Tabernakelet og alle Tjenestens Redskaber bestænkede han ligeledes med Blodet. **22** Og næsten alt bliver efter Loven renset med Blod, og uden Blods Udgydelse sker der ikke Forladelse. **23** Altsaa var det en Nødvendighed, at Afbildningerne af de himmelske Ting skulde renses herved, men selve de himmelske Ting ved bedre Ofre end disse. **24** Thi Kristus gik ikke ind i en Helligdom, som var gjort med Hænder og kun var et Billede af den sande, men ind i selve Himmelen for nu at træde frem for Guds Ansigt til Bedste for os; **25** ikke heller for at han skulde ofre sig selv mange Gange, ligesom Ypperstepræsten hvert Aar gaar ind i Helligdommen med fremmed Blod; **26** ellers havde han maattet lide mange Gange fra Verdens Grundlæggelse; men nu er han een Gang for alle ved Tidernes Fuldendelse aabenbaret for at bortskaffe Synden ved sit Offer. **(aiōn g165)** **27** Og ligesom det er Menneskene beskikket at dø een Gang og derefter Dom, **28** saaledes skal ogsaa Kristus, efter at være bleven een Gang ofret for at bære manges Synder, anden Gang, uden Synd, vise sig for dem, som forvente ham til Frelse.

10 Thi da Loven kun har en Skygge af de kommende Goder og ikke Tingenes Skikkelse selv, kan den aldrig ved de samme aarlige Ofre, som de bestandig frembære, fuldkomme dem, som træde frem dermed. **2** Vilde man ikke ellers have ophørt at frembære dem, fordi de ofrende ikke mere havde nogen Bevidsthed om Synder, naar de een Gang vare rensede? **3** Men ved Ofrene sker Aar for Aar Ihukommelse af Synder. **4** Thi det er umuligt, at Blod af Tyre og Bukke kan borttage Synder. **5** Derfor siger han, idet han indtræder i Verden: „Slagtoffer og Madoffer havde du ikke Lyst til; men et Legeme beredte du mig; **6** Brændofre og Syndofre havde du ikke Behag i. **7** Da sagde jeg: Se, jeg er kommen (i Bogrullen er der skrevet om mig) for at gøre, Gud! din Villie." **8** Medens han først siger: „Slagtofre og Madofre og Brændofre og Syndofre havde du ikke Lyst til og ej heller Behag i" (og disse frembæres dog efter Loven), **9** saa har han derefter sagt: „Se, jeg er kommen for at gøre din Villie." Han ophæver det første for at fastsætte det andet. **10** Og ved denne Villie ere vi helligede ved Ofringen af Jesu Kristi Legeme een Gang for alle. **11** Og hver Præst staar daglig og tjener og ofrer mange Gange de samme Ofre, som dog aldrig kunne borttage Synder. **12** Men denne har efter at have ofret eet Offer for Synderne sat sig for bestandig ved Guds højre Haand, **13** idet han forøvrigt venter paa, at hans Fjender skulle lægges som en Skammel for hans Fødder. **14** Thi med et eneste Offer har han for bestandig fuldkommet dem, som helliges. **15** Men ogsaa den Helligaand giver os Vidnesbyrd; thi efter at have sagt: **16** „Dette er den Pagt, som jeg vil oprette med dem efter de Dage, " siger Herren: „Jeg vil give mine Love i deres Hjerter, og jeg vil indskrive dem i deres Sind, **17** og deres Synder og deres Overtrædelser vil jeg ikke mere ihukomme." **18** Men hvor der er Forladelse for disse, er der ikke mere Offer for Synd. **19** Efterdi vi da, Brødre! have Frimodighed til den Indgang i Helligdommen ved Jesu Blod, **20** som han indviede os som en ny og levende Vej igennem Forhænget, det er hans Kød, **21** og efterdi vi have en stor Præst over Guds Hus: **22** Saa lader os træde frem med et sandt Hjerte, i Troens fulde

Forvisning, med Hjerterne ved Bestænkelsen rensede fra en ond Samvittighed, og Legemet tvættet med rent Vand; **23** lader os fastholde Haabets Bekendelse urokket; thi trofast er han, som gav Forjættelsen; **24** og lader os give Agt paa hverandre, saa vi opflamme hverandre til Kærlighed og gode Gerninger **25** og ikke forlade vor egen Forsamling, som nogle have for Skik, men formane hverandre, og det saa meget mere, som I se, at Dagen nærmer sig. **26** Thi synde vi med Villie, efter at have modtaget Sandhedens Erkendelse, er der intet Offer mere tilbage for Synder, **27** men en frygtelig Forventelse af Dom og en brændende Nidkærhed, som skal fortære de genstridige. **28** Naar en har brudt med Mose Lov, dør han uden Barmhjertighed paa to eller tre Vidners Udsagn; **29** hvor meget værre Straf mene I da, at den skal agtes værd, som træder Guds Søn under Fod og agter Pagtens Blod, hvormed han blev helliget, for urent og forhaaner Naadens Aand? **30** Thi vi kende den, som har sagt: „Mig hører Hævnen til, jeg vil betale, siger Herren; " og fremdeles: „Herren skal dømme sit Folk." **31** Det er frygteligt at falde i den levende Guds Hænder. **32** Men kommer de forrige Dage i Hu, i hvilke I, efter at I vare blevne oplyste, udholdt megen Kamp i Lidelser, **33** idet I dels selv ved Forhaanelser og Trængsler bleve et Skuespil, dels gjorde fælles Sag med dem, som fristede saadanne Kaar. **34** Thi baade havde I Medlidenhed med de fangne, og I fandt eder med Glæde i, at man røvede, hvad I ejede, vidende, at I selv have en bedre og blivende Ejendom. **35** Kaster altsaa ikke eders Frimodighed bort, hvilken jo har stor Belønning; **36** thi I have Udholdenhed nødig, for at I, naar I have gjort Guds Villie, kunne opnaa Forjættelsen. **37** Thi „der er endnu kun en saare liden Stund, saa kommer han, der skal komme, og han vil ikke tøve. **38** Men min retfærdige skal leve af Tro; og dersom han unddrager sig, har min Sjæl ikke Behag i ham." **39** Men vi ere ikke af dem, som unddrage sig, til Fortabelse, men af dem, som tro, til Sjælens Frelse.

11 Men Tro er en Fortrøstning til det, som haabes, en Overbevisning om Ting, som ikke ses. **2** Ved den fik jo de gamle godt Vidnesbyrd. **3** Ved Tro fatte vi, at Verden er bleven skabt ved Guds Ord, saa det ikke er af synlige Ting, at det, som ses, er blevet til. **(aiōn g165)** **4** Ved Tro ofrede Abel Gud et bedre Offer end Kain, og ved den fik han det Vidnesbyrd, at han var retfærdig, idet Gud bevidnede sit Velbehag i hans Gaver; og ved den taler han endnu efter sin Død. **5** Ved Tro blev Enok borttagen, for at han ikke skulde se Døden, og han blev ikke funden, efterdi Gud havde taget ham bort; thi før Borttagelsen har han faaet det Vidnesbyrd, at han har behaget Gud. **6** Men uden Tro er det umuligt at behage ham; thi den, som kommer frem for Gad, bør tro, at han er til, og at han bliver deres Belønner, som søge ham. **7** Ved Tro var det, at Noa, advaret af Gud om det, som endnu ikke saas, i Gudsfrygt indrettede en Ark til Frelse for sit Hus; ved den domfældte han Verden og blev Arving til Retfærdigheden ifølge Tro. **8** Ved Tro adlød Abraham, da han blev kaldet, saa han gik ud til et Sted, som han skulde tage til Arv; og han gik ud, skønt han ikke vidste, hvor han kom hen. **9** Ved Tro blev han Udlænding i Forjættelsens Land som i et fremmed og boede i Telte med Isak og Jakob, som vare Medarvinger til samme Forjættelse; **10** thi han forventede den Stad, som har fast Grundvold, hvis Bygmester og Grundlægger er Gud. **11** Ved Tro fik endog Sara selv Kraft til at undfange endog ud over sin Alders Tid; thi hun holdt ham for trofast, som havde forjættet det. **12** Derfor avledes der ogsaa af en, og det en udlevet, som Himmelens Stjerner i Mangfoldighed og som Sandet ved Havets Bred, det, som ikke kan tælles. **13** I Tro døde alle disse uden at have opnaaet Forjættelserne; men de saa dem langt borte og hilsede dem og bekendte, at de vare fremmede og Udlændinge paa Jorden. **14** De, som sige saadant, give jo klarlig til Kende, at de søge et Fædreland. **15** Og dersom de havde haft det, hvorfra de vare udgaaede, i Tanker, havde de vel haft Tid til at vende tilbage; **16** men nu hige de efter et bedre, det er et himmelsk; derfor skammer Gud sig ikke ved dem, ved at kaldes deres Gud; thi han har beredt dem en Stad. **17** Ved Tro har Abraham ofret Isak, da han blev prøvet, ja, den enbaarne ofrede han, som havde modtaget Forjættelserne, **18** til hvem der var sagt: „I Isak skal en Sæd faa Navn efter dig; " **19** thi han betænkte, at Gud var mægtig endog til at oprejse fra de døde, hvorfra han jo ogsaa lignelsesvis fik ham tilbage. **20** Ved Tro udtalte Isak Velsignelse over Jakob og Esau angaaende kommende Ting. **21** Ved Tro velsignede Jakob døende hver af Josefs Sønner og tilbad, lænende sig over sin Stav. **22** Ved Tro talte Josef paa sit yderste om Israels Børns Udgang og gav

Befaling om sine Ben. 23 Ved Tro blev Moses, da han
var født, skjult i tre Maaneder af sine Forældre, fordi
de saa, at Barnet var dejligt, og de frygtede ikke for
Kongens Befaling. 24 Ved Tro nægtede Moses, da
han var bleven stor, at kaldes Søn af Faraos Datter
25 og valgte hellere at lide ondt med Guds Folk end
at have en kortvarig Nydelse af Synd, 26 idet han
agtede Kristi Forsmædelse for større Rigdom end
Ægyptens Skatte; thi han saa hen til Belønningen.
27 Ved Tro forlod han Ægypten uden at frygte for
Kongens Vrede; thi som om han saa den usynlige,
holdt han ud. 28 Ved Tro har han indstiftet Paasken
og Paastrygelsen af Blodet, for at den, som ødelagde
de førstefødte, ikke skulde røre dem. 29 Ved Tro gik
de igennem det røde Hav som over tørt Land, medens
Ægypterne druknede under Forsøget derpaa. 30 Ved
Tro faldt Jerikos Mure, efter at de vare omgaaede i syv
Dage. 31 Ved Tro undgik Skøgen Rahab at omkomme
med de genstridige; thi hun modtog Spejderne med
Fred. 32 Dog, hvorfor skal jeg tale mere? Tiden vil jo
fattes mig, hvis jeg skal fortælle om Gideon, Barak,
Samson, Jefta, David og Samuel og Profeterne, 33
som ved Tro overvandt Riger, øvede Retfærdighed,
opnaaede Forjættelser, stoppede Løvers Mund, 34
slukkede Ilds Kraft, undslap Sværds Od, bleve stærke
efter Svaghed, bleve vældige i Krig, bragte fremmedes
Hære til at vige. 35 Kvinder fik deres døde igen ved
Opstandelse. Andre bleve lagte paa Pinebænk og toge
ikke imod Befrielse, for at de maatte opnaa en bedre
Opstandelse. 36 Andre maatte friste Forhaanelser og
Hudstrygelser, tilmed Lænker og Fængsel; 37 de bleve
stenede, gennemsavede, fristede, dræbte med Sværd,
gik omkring i Faare- og Gedeskind, lidende Mangel,
betrængte, mishandlede 38 (dem var Verden ikke
værd), omvankende i Ørkener og paa Bjerge og i Huler
og Jordens Kløfter. 39 Og alle disse, skønt de havde
Vidnesbyrd for deres Tro, opnaaede ikke Forjættelsen,
40 efterdi Gud forud havde udset noget bedre for os,
for at de ikke skulde fuldkommes uden os.

12 Derfor lader ogsaa os, efterdi vi have saa stor
en Sky af Vidner omkring os, aflægge enhver
Byrde og Synden, som lettelig hilder os, og med
Udholdenhed gennemløbe den foran os liggende Bane,
2 idet vi se hen til Troens Begynder og Fuldender,
Jesus, som for den foran ham liggende Glædes Skyld
udholdt et Kors, idet han ringeagtede Skændselen, og
som har taget Sæde paa højre Side af Guds Trone.
3 Ja, tænker paa ham, som har udholdt en saadan
Modsigelse imod sig af Syndere, for at I ikke skulle
blive trætte og forsagte i eders Sjæle. 4 Endnu have
I ikke staaet imod indtil Blodet i eders Kamp imod
Synden, 5 og I have glemt Formaningen, der jo dog
taler til eder som til Sønner: „Min Søn! agt ikke
Herrens Tugtelse ringe, vær heller ikke forsagt, naar
du revses af ham; 6 thi hvem Herren elsker, den tugter
han, og han slaar haardelig hver Søn, som han tager
sig af." 7 Holder ud og lader eder tugte; Gud handler
med eder som med Sønner; thi hvem er den Søn,
som Faderen ikke tugter? 8 Men dersom I ere uden
Tugtelse, hvori alle have faaet Del, da ere I jo uægte
og ikke Sønner. 9 Fremdeles, vore kødelige Fædre
havde vi til Optugtere, og vi følte Ærefrygt; skulde vi
da ikke meget mere underordne os under Aandernes
Fader og leve? 10 Thi hine tugtede os for nogle faa
Dage efter deres Tykke, men han gør det til vort Gavn,
for at vi skulle faa Del i hans Hellighed. 11 Al Tugtelse
synes vel, imedens den er nærværende, ikke at være
til Glæde, men til Bedrøvelse; men siden giver den
til Gengæld dem, som derved ere øvede, en Fredens
Frugt i Retfærdighed. 12 Derfor, retter de slappede
Hænder og de lammede Knæ, 13 og træder lige Spor
med eders Fødder, for at ikke det lamme skal vrides
af Led, men snarere helbredes. 14 Stræber efter Fred
med alle og efter Helliggørelsen, uden hvilken ingen
skal se Herren; 15 og ser til, at ikke nogen gaar Glip af
Guds Naade, at ikke nogen bitter Rod skyder op og
gør Skade, og de mange smittes ved den; 16 at ikke
nogen er en utugtig eller en vanhellig som Esau, der
for een Ret Mad solgte sin Førstefødselsret. 17 Thi
I vide, at han ogsaa siden, da han ønskede at arve
Velsignelsen, blev forkastet (thi han fandt ikke Rum
for Omvendelse), omendskønt han begærede den med
Taarer. 18 I ere jo ikke komne til en haandgribelig og
brændende Ild og til Mulm og Mørke og Uvejr, 19 og
ikke til Basunens Klang og til en talende Røst, hvorom
de, der hørte den, bade, at der ikke mere maatte
tales til dem. 20 Thi de kunde ikke bære det, som
blev paabudt: „Endog om et Dyr rører ved Bjerget,
skal det stenes." 21 Og — saa frygteligt var Synet —
Moses sagde: „Jeg er forfærdet og bæver." 22 Men I ere
komne til Zions Bjerg og til den levende Guds Stad, til
det himmelske Jerusalem og til Englenes Titusinder
i Højtidsskare 23 og til de førstefødtes Menighed,

som ere indskrevne i Himlene, og til en Dommer, som er alles Gud, og til de fuldkommede retfærdiges Aander 24 og til den nye Pagts Mellemmand, Jesus, og til Bestænkelsens Blod, som taler bedre end Abel. 25 Ser til, at I ikke bede eder fri for den, som taler. Thi naar de, som bade sig fri for ham, der talte sit Guddomsord paa Jorden, ikke undslap, da skulle vi det meget mindre, naar vi vende os bort fra ham, der taler fra Himlene, 26 han, hvis Røst dengang rystede Jorden, men som nu har forjættet og sagt: „Endnu een Gang vil jeg ryste, ikke alene Jorden, men ogsaa Himmelen." 27 Men dette „endnu een Gang" giver til Kende, at de Ting, der rystes, skulle omskiftes, efterdi de ere skabte, for at de Ting, der ikke rystes, skulle blive. 28 Derfor, efterdi vi modtage et Rige, som ikke kan rystes, saa lader os være taknemmelige og derved tjene Gud til hans Velbehag, med Ængstelse og Frygt. 29 Thi vor Gud er en fortærende Ild.

13 Broderkærligheden blive ved! 2 Glemmer ikke Gæstfriheden; thi ved den have nogle, uden at vide det, haft Engle til Gæster. 3 Kommer de fangne i Hu, som vare I selv medfangne; dem, der lide ilde, som de, der ogsaa selv ere i et Legeme. 4 Ægteskabet være æret hos alle, og Ægtesengen ubesmittet; thi utugtige og Horkarle skal Gud dømme. 5 Eders Vandel være uden Pengegridskhed, nøjes med det, I have; thi han har selv sagt: „Jeg vil ingenlunde slippe dig og ingenlunde forlade dig, " 6 saa at vi kunne sige med frit Mod: „Herren er min Hjælper, jeg vil ikke frygte; hvad kan et Menneske gøre mig?" 7 Kommer eders Vejledere i Hu, som have forkyndt eder Guds Ord, og idet I betragte deres Vandrings Udgang, saa efterligner deres Tro! 8 Jesus Kristus er i Gaar og i Dag den samme, ja, til evig Tid. (aiōn g165) 9 Lader eder ikke lede vild af mange Haande og fremmede Lærdomme; thi det er godt, at Hjertet styrkes ved Naaden, ikke ved Spiser; thi deraf have de, som holdt sig dertil, ingen Nytte haft. 10 Vi have et Alter, hvorfra de, som tjene ved Tabernakelet, ikke have Ret til at spise. 11 Thi de Dyr, hvis Blod for Syndens Skyld bæres ind i Helligdommen af Ypperstepræsten, deres Kroppe opbrændes uden for Lejren. 12 Derfor led ogsaa Jesus uden for Porten, for at han kunde hellige Folket ved sit eget Blod. 13 Saa lader os da gaa ud til ham uden for Lejren, idet vi bære hans Forsmædelse; 14 thi her have vi ikke en blivende Stad, men vi søge den kommende. 15 Lader os da ved ham altid frembære Gud Lovprisnings Offer, det er: En Frugt af Læber, som bekende hans Navn. 16 Men glemmer ikke at gøre vel og at meddele; thi i saadanne Ofre har Gud Velbehag. 17 Lyder eders Vejledere og retter eder efter dem; thi de vaage over eders Sjæle som de, der skulle gøre Regnskab — for at de maa gøre dette med Glæde og ikke sukkende; thi dette er eder ikke gavnligt. 18 Beder for os; thi vi ere forvissede om, at vi have en god Samvittighed, idet vi ønske at vandre rettelig i alle Ting. 19 Og jeg formaner eder des mere til at gøre dette, for at jeg desto snarere kan gives eder igen. 20 Men Fredens Gud, som førte den store Faarenes Hyrde, vor Herre Jesus, op fra de døde med en evig Pagts Blod, (aiōnios g166) 21 han bringe eder til Fuldkommenhed i alt godt, til at gøre hans Villie, og han virke i eder det, som er velbehageligt for hans Aasyn, ved Jesus Kristus: Ham være Æren i Evighedernes Evigheder! Amen. (aiōn g165) 22 Jeg beder eder, Brødre! at I finde eder i dette Formaningsord; thi jeg har jo skrevet til eder i Korthed. 23 Vider, at vor Broder Timotheus er løsladt; sammen med ham vil jeg se eder, dersom han snart kommer. 24 Hilser alle eders Vejledere og alle de hellige! De fra Italien hilse eder. 25 Naaden være med eder alle!

Jakob

1 Jakob, Guds og den Herres Jesu Kristi Tjener, hilser de tolv Stammer i Adspredelsen. **2** Mine Brødre! agter det for idel Glæde, naar I stedes i mange Haande Prøvelser, **3** vidende, at eders Tros Prøve virker Udholdenhed; **4** men Udholdenheden bør medføre fuldkommen Gerning, for at I kunne være fuldkomne og uden Brøst, saa I ikke staa tilbage i noget. **5** Men dersom nogen af eder fattes Visdom, han bede derom til Gud, som giver alle gerne og uden Bebrejdelse, saa skal den gives ham. **6** Men han bede i Tro, uden at tvivle; thi den, som tvivler, ligner en Havets Bølge, der drives og kastes af Vinden. **7** Ikke maa nemlig det Menneske mene, at han skal faa noget af Herren, **8** en tvesindet Mand, som han er, ustadig paa alle sine Veje. **9** Men den Broder, som er ringe, rose sig af sin Højhed, **10** den rige derimod af sin Ringhed; thi han skal forgaa som Græssets Blomst. **11** Thi Solen staar op med sin Hede og hentørrer Græsset, og dets Blomst falder af, og dens Skikkelses Ynde forsvinder; saaledes skal ogsaa den rige visne paa sine Veje. **12** Salig den Mand, som holder Prøvelse ud; thi naar han har staaet Prøve, skal han faa Livets Krans, som Herren har forjættet dem, der elske ham. **13** Ingen sige, naar han fristes: „Jeg fristes af Gud"; thi Gud kan ikke fristes af det onde, og selv frister han ingen; **14** men enhver fristes, naar han drages og lokkes af sin egen Begæring; **15** derefter, naar Begæringen har undfanget, føder den Synd, men naar Synden er fuldvoksen, føder den Død. **16** Farer ikke vild, mine elskede Brødre! **17** Al god Gave og al fuldkommen Gave er ovenfra og kommer ned fra Lysenes Fader, hos hvem der ikke er Forandring eller skiftende Skygge. **18** Efter sin Villie fødte han os ved Sandheds Ord, for at vi skulde være en Førstegrøde af hans Skabninger, **19** I vide det, mine elskede Brødre. Men hvert Menneske være snar til at høre, langsom til at tale, langsom til Vrede; **20** thi en Mands Vrede udretter ikke det, som er ret for Gud. **21** Derfor, aflægger alt Smuds og Levning af Slethed, og modtager med Sagtmodighed Ordet, som er indplantet i eder, og som formaar at frelse eders Sjæle. **22** Men vorder Ordets Gørere og ikke alene dets Hørere, hvormed I bedrage eder selv. **23** Thi dersom nogen er Ordets Hører og ikke dets Gører, han ligner en Mand, der betragter sit legemlige Ansigt i et Spejl; **24** thi han betragter sig selv og gaar bort og glemmer straks, hvordan han var. **25** Men den, som skuer ind i Frihedens fuldkomne Lov og holder ved dermed, saa han ikke bliver en glemsom Tilhører, men en Gerningens Gører, han skal være salig i sin Gerning. **26** Dersom nogen synes, at han dyrker Gud, og ikke holder sin Tunge i Tømme, men bedrager sit Hjerte, hans Gudsdyrkelse er forgæves. **27** En ren og ubesmittet Gudsdyrkelse for Gud og Faderen er dette, at besøge faderløse og Enker i deres Trængsel, at holde sig selv uplettet af Verden.

2 Mine Brødre! Eders Tro paa vor Herre Jesus Kristus, den herliggjorte, være ikke forbunden med Persons Anseelse! **2** Naar der nemlig kommer en Mand ind i eders Forsamling med Guldring paa Fingeren, i prægtig Klædning, men der ogsaa kommer en fattig ind i smudsig Klædning, **3** og I fæste Øjet paa den, som bærer den prægtige Klædning, og sige: Sæt du dig her paa den gode Plads, og I sige til den fattige: Staa du der eller sæt dig nede ved min Fodskammel: **4** Ere I saa ikke komne i Strid med eder selv og blevne Dommere med slette Tanker? **5** Hører, mine elskede Brødre! Har Gud ikke udvalgt de for Verden fattige til at være rige i Tro og Arvinger til det Rige, som han har forjættet dem, der elske ham? **6** Men I have vanæret den fattige! Er det ikke de rige, som underkue eder, og er det ikke dem, som slæbe eder for Domstolene? **7** Er det ikke dem, som bespotte det skønne Navn, som er nævnet over eder? **8** Ganske vist, dersom I opfylde den kongelige Lov efter Skriften: „Du skal elske din Næste som dig selv, " gøre I ret; **9** men dersom I anse Personer, gøre I Synd og revses af Loven som Overtrædere. **10** Thi den, som holder hele Loven, men støder an i eet Stykke, er bleven skyldig i alle. **11** Thi han, som sagde: „Du maa ikke bedrive Hor, " sagde ogsaa: „Du maa ikke slaa ihjel." Dersom du da ikke bedriver Hor, men slaar ihjel, da er du bleven en Lovens Overtræder. **12** Taler saaledes og gører saaledes, som de, der skulle dømmes efter Frihedens Lov. **13** Thi Dommen er ubarmhjertig imod den, som ikke har øvet Barmhjertighed; Barmhjertighed træder frimodigt op imod Dommen. **14** Hvad gavner det, mine Brødre! om nogen siger, han har Tro, men ikke har Gerninger? mon Troen kan frelse ham? **15** Dersom en Broder eller Søster er nøgen og fattes den daglige Føde, **16** og en af eder siger til dem: Gaar bort i Fred, varmer eder og mætter eder, men I ikke

give dem det, som hører til Legemets Nødtørft, hvad gavner det? 17 Ligesaa er ogsaa Troen, dersom den ikke har Gerninger, død i sig selv. 18 Men man vil sige: Du har Tro, Og jeg har Gerninger. Vis mig din Tro uden Gerningerne, og jeg vil af mine Gerninger vise dig Troen. 19 Du tror, at Gud er een; deri gør du ret; ogsaa de onde Aander tro det og skælve. 20 Men vil du vide, du tomme Menneske! at Troen uden Gerninger er unyttig? 21 Blev ikke vor Fader Abraham retfærdiggjort af Gerninger, da han ofrede sin Søn Isak paa Alteret? 22 Du ser, at Troen virkede sammen med hans Gerninger, og ved Gerningerne blev Troen fuldkommet, 23 og Skriften blev opfyldt, som siger: „Abraham troede Gud, og det blev regnet ham til Retfærdighed, " og han blev kaldet Guds Ven. 24 I se, at et Menneske retfærdiggøres af Gerninger, og ikke af Tro alene. 25 Ligesaa Skøgen Rahab, blev ikke ogsaa hun retfærdiggjort af Gerninger, da hun tog imod Sendebudene og lod dem slippe bort ad en anden Vej? 26 Thi ligesom Legemet er dødt uden Aand, saaledes er ogsaa Troen død uden Gerninger.

3 Mine Brødre! ikke mange af eder bør blive Lærere, saasom I vide, at vi skulle faa en desto tungere Dom. 2 Thi vi støde alle an i mange Ting; dersom nogen ikke støder an i Tale, da er han en fuldkommen Mand, i Stand til ogsaa at holde hele Legemet i Tømme. 3 Men naar vi lægge Bidsler i Hestenes Munde, for at de skulle adlyde os, saa dreje vi ogsaa hele deres Legeme. 4 Se, ogsaa Skibene, endskønt de ere saa store og drives af stærke Vinde, drejes med et saare lidet Ror, hvorhen Styrmandens Hu staar. 5 Saaledes er ogsaa Tungen et lille Lem og fører store Ord. Se, hvor lille en Ild der stikker saa stor en Skov i Brand! 6 Og Tungen er en Ild. Som en Verden af Uretfærdighed sidder Tungen iblandt vore Lemmer; den besmitter hele Legemet og sætter Livets Hjul i Brand, selv sat i Brand af Helvede. (Geenna g1067) 7 Thi enhver Natur, baade Dyrs og Fugles, baade Krybdyrs og Havdyrs, tæmmes og er tæmmet af den menneskelige Natur; 8 men Tungen kan intet Menneske tæmme, det ustyrlige Onde, fuld af dødbringende Gift. 9 Med den velsigne vi Herren og Faderen, og med den forbande vi Menneskene, som ere blevne til efter Guds Lighed. 10 Af den samme Mund udgaar Velsignelse og Forbandelse. Mine Brødre! dette bør ikke være saa. 11 Mon en Kilde udgyder sødt Vand og besk Vand af det samme Væld? 12 Mon et Figentræ, mine Brødre! kan give Oliven, eller et Vintræ Figener? Heller ikke kan en salt Kilde give fersk Vand. 13 Er nogen viis og forstandig iblandt eder, da vise han ved god Omgængelse sine Gerninger i viis Sagtmodighed! 14 Men have I bitter Avind og Rænkesyge i eders Hjerter, da roser eder ikke og lyver ikke imod Sandheden! 15 Dette, er ikke den Visdom, som kommer ovenfra, men en jordisk, sjælelig, djævelsk; 16 thi hvor der er Avind og Rænkesyge, der er Forvirring og al ond Handel. 17 Men Visdommen herovenfra er først ren, dernæst fredsommelig, mild, føjelig, fuld af Barmhjertighed og gode Frugter, upartisk, uden Skrømt. 18 Men Retfærdigheds Frugt saaes i Fred for dem, som stifte Fred.

4 Hvoraf kommer det, at der er Krige og Stridigheder iblandt eder? mon ikke deraf, af eders Lyster, som stride i eders Lemmer? 2 I begære og have ikke; I myrde og misunde og kunne ikke faa: I føre Strid og Krig. Og I have ikke, fordi I ikke bede; 3 I bede og faa ikke, fordi I bede ilde, for at øde det i eders Lyster. 4 I utro! vide I ikke, at Venskab med Verden er Fjendskab imod Gud? Derfor, den, som vil være Verdens Ven, bliver Guds Fjende. 5 Eller mene I, at Skriftens Ord ere tomme Ord? Med Nidkærhed længes han efter den Aand, han har givet Bolig i os, men han skænker desto større Naade. 6 Derfor siger Skriften: „Gud staar de hoffærdige imod, men de ydmyge giver han Naade." 7 Underordner eder derfor under Gud; men staar Djævelen imod, saa skal han fly fra eder; 8 holder eder nær til Gud, saa skal han holde sig nær til eder! Renser Hænderne, I Syndere! og lutrer Hjerterne, I tvesindede! 9 Jamrer og sørger og græder; eders Latter vende sig til Sorg og Glæden til Bedrøvelse! 10 Ydmyger eder for Herren, saa skal han ophøje eder. 11 Taler ikke ilde om hverandre, Brødre! Den, som taler ilde om sin Broder eller dømmer sin Broder, taler ilde om Loven og dømmer Loven; men dømmer du Loven, da er du ikke Lovens Gører, men dens Dommer. 12 Een er Lovgiveren og Dommeren, han, som kan frelse og fordærve; men hvem er du, som dømmer din Næste? 13 Og nu I, som sige: I Dag eller i Morgen ville vi gaa til den eller den By og blive der et Aar og købslaa og vinde, 14 I, som ikke vide, hvad der skal ske i Morgen; thi hvordan er eders Liv? I ere jo en Damp, som er til Syne en liden Tid, men derefter forsvinder; 15 i

Stedet for at I skulde sige: Dersom Herren vil, og vi leve, da ville vi gøre dette eller hint. **16** Men nu rose I eder i eders Overmod; al saadan Ros er ond. **17** Derfor, den som ved at handle ret og ikke gør det, for ham er det Synd.

5 Og nu, I rige! græder og jamrer over de Ulykker, som komme over eder. **2** Eders Rigdom er raadnet, og eders Klæder ere mølædte; **3** eders Guld og Sølv er rustet op, og deres Rust skal være til Vidnesbyrd imod eder og æde eders Kød som en Ild; I have samlet Skatte i de sidste Dage. **4** Se, den Løn skriger, som I have forholdt Arbejderne, der høstede eders Marker, og Høstfolkenes Raab ere komne ind for den Herre Zebaoths Øren. **5** I levede i Vellevned paa Jorden og efter eders Lyster; I gjorde eders Hjerter til gode som paa en Slagtedag. **6** I domfældte, I dræbte den retfærdige; han staar eder ikke imod. **7** Derfor, værer taalmodige, Brødre! indtil Herrens Tilkommelse. Se, Bonden venter paa Jordens dyrebare Frugt og bier taalmodigt efter den, indtil den faar tidlig Regn og sildig Regn. **8** Værer ogsaa I taalmodige, styrker eders Hjerter; thi Herrens Tilkommelse er nær. **9** Sukker ikke imod hverandre, Brødre! for at I ikke skulle dømmes; se, Dommeren staar for Døren. **10** Brødre! tager Profeterne, som have talt i Herrens Navn, til Forbillede paa at lide ondt og være taalmodige. **11** Se, vi prise dem salige, som have holdt ud. I have hørt om Jobs Udholdenhed og vide Udfaldet fra Herren; thi Herren er saare medlidende og barmhjertig. **12** Men for alting, mine Brødre! sværger ikke, hverken ved Himmelen eller ved Jorden eller nogen anden Ed; men eders Ja være Ja, og Nej være Nej, for at I ikke skulle falde under Dom. **13** Lider nogen iblandt eder ondt, han bede; er nogen vel til Mode, han synge Lovsang! **14** Er nogen iblandt eder syg, han kalde Menighedens Ældste til sig, og de skulle bede over ham og salve ham med Olie i Herrens Navn. **15** Og Troens Bøn skal frelse den syge, og Herren skal oprejse ham, og har han gjort Synder, skulle de forlades ham. **16** Bekender derfor Synderne for hverandre og beder for hverandre, for at I maa blive helbredede; en retfærdigs Bøn formaar meget, naar den er alvorlig. **17** Elias var et Menneske, lige Vilkaar undergivet med os, og han bad en Bøn, at det ikke maatte regne; og det regnede ikke paa Jorden i tre Aar og seks Maaneder. **18** Og han bad atter, og Himmelen gav Regn, og Jorden bar sin Frugt. **19** Mine Brødre! dersom nogen iblandt eder farer vild fra Sandheden, og nogen omvender ham, **20** han vide, at den, som omvender en Synder fra hans Vejs Vildfarelse, han frelser en Sjæl fra Døden og skjuler en Mangfoldighed af Synder.

1 Peter

1 Peter, Jesu Kristi Apostel, til Udlændingene i
Adspredelse i Pontus, Galatien, Kappadokien, Asien
og Bithynien, **2** udvalgte efter Gud Faders Forudviden,
ved Aandens Helligelse, til Lydighed og Bestænkelse
med Jesu Kristi Blod: Naade og Fred vorde eder
mangfoldig til Del! **3** Lovet være Gud og vor Herres
Jesu Kristi Fader, som efter sin store Barmhjertighed
har genfødt os til et levende Haab ved Jesu Kristi
Opstandelse fra de døde, **4** til en uforkrænkelig
og ubesmittelig og uvisnelig Arv, som er bevaret i
Himlene til eder, **5** I, som ved Guds Kraft bevogtes
ved Tro til en Frelse, som er rede til at aabenbares i
den sidste Tid, **6** i hvilken I skulle fryde eder, om I
end nu en liden Stund, hvis saa skal være, bedrøves
i mange Haande Prøvelser, **7** for at eders prøvede
Tro, som er meget dyrebarere end det forgængelige
Guld, der dog prøves ved Ild, maa findes til Ros og
Herlighed og Ære i Jesu Kristi Aabenbarelse, **8** ham,
som I ikke have set og dog elske, ham, som I, skønt
I nu ikke se, men tro, skulle fryde eder over med
en uudsigelig og forherliget Glæde, **9** naar I naa
Maalet for eders Tro, Sjælenes Frelse. **10** Om denne
Frelse have Profeter gransket og ransaget, de, som
profeterede om den Naade, der skulde blive eder til
Del, **11** idet de granskede over, hvilken eller hvordan
en Tid Kristi Aand, som var i dem, henviste til, naar
den forud vidnede om Kristi Lidelser og den derpaa
følgende Herlighed. **12** Og det blev dem aabenbaret, at
det ikke var dem selv, men eder, de tjente med disse
Ting, som nu ere blevne eder kundgjorte ved dem, der
have forkyndt eder Evangeliet i den Helligaand, som
blev sendt fra Himmelen, hvilke Ting Engle begære
at skue ind i. **13** Derfor, binder op om eders Sinds
Lænder, være ædrue, og sætter fuldt ud eders Haab
til den Naade, som bliver eder til Del i Jesu Kristi
Aabenbarelse. **14** Som lydige Børn skulle I ikke skikke
eder efter de forrige Lyster i eders Vankundighed; **15**
men efter den hellige, som kaldte eder, skulle ogsaa I
vorde hellige i al eders Vandel; **16** thi der er skrevet:
„I skulle være hellige, thi jeg er hellig." **17** Og dersom
I paakalde ham som Fader, der dømmer uden Persons
Anseelse efter enhvers Gerning, da bør I vandre i
Frygt eders Udlændigheds Tid, **18** vel vidende, at det
ikke var med forkrænkelige Ting, Sølv eller Guld, at
I bleve løskøbte fra eders tomme Vandel, som var
overleveret eder fra Fædrene, **19** men med Kristi
dyrebare Blod som et lydeløst og uplettet Lams, **20**
han, som var forud kendt før Verdens Grundlæggelse,
men blev aabenbaret ved Tidernes Ende for eders
Skyld, **21** der ved ham tro paa Gud, som oprejste ham
fra de døde og gav ham Herlighed, saa at eders Tro
ogsaa er Haab til Gud. **22** Lutrer eders Sjæle i Lydighed
imod Sandheden til uskrømtet Broderkærlighed, og
elsker hverandre inderligt af Hjertet, **23** genfødte, som
I ere, ikke af forkrænkelig, men af uforkrænkelig Sæd,
ved Guds levende og blivende Ord. **(aiōn g165)** **24** Thi „alt
Kød er som Græs, og al dets Herlighed som Græssets
Blomst; Græsset visner, og Blomsten falder af; **25** men
Herrens Ord bliver evindelig." Og dette er det Ord,
som er forkyndt eder ved Evangeliet. **(aiōn g165)**

2 Derfor aflægger al Ondskab og al Svig og Hykleri
og Avind og al Bagtalelse, **2** og higer som nyfødte
Børn efter Ordets uforfalskede Mælk, for at I kunne
vokse ved den til Frelse, **3** om I da have smagt,
at Herren er god. **4** Kommer til ham, den levende
Sten, der vel er forkastet af Menneskene, men er
udvalgt og dyrebar for Gud, **5** og lader eder selv
som levende Stene opbygge som et aandeligt Hus,
til et helligt Præsteskab, til at frembære aandelige
Ofre, velbehagelige for Gud ved Jesus Kristus. **6** Thi
det hedder i et Skriftsted: „Se, jeg lægger i Zion
en Hovedhjørnesten, som er udvalgt og dyrebar; og
den, som tror paa ham, skal ingenlunde blive til
Skamme." **7** Eder altsaa, som tro, hører Æren til; men
for de vantro er denne Sten, som Bygningsmændene
forkastede, bleven til en Hovedhjørnesten og en
Anstødssten og en Forargelses Klippe; **8** og de støde
an, idet de ere genstridige imod Ordet, hvortil de
ogsaa vare bestemte. **9** Men I ere en udvalgt Slægt,
et kongeligt Præsteskab, et helligt Folk, et Folk til
Ejendom, for at I skulle forkynde hans Dyder, som
kaldte eder fra Mørke til sit underfulde Lys, **10** I, som
fordum ikke vare et Folk, men nu ere Guds Folk, I,
som ikke fandt Barmhjertighed, men nu have fundet
Barmhjertighed. **11** I elskede! jeg formaner eder som
fremmede og Udlændinge til at afholde eder fra
kødelige Lyster, som jo føre Krig imod Sjælen, **12**
saa I føre en god Vandel iblandt Hedningerne, for
at de paa Grund af de gode Gerninger, som de faa
at se, kunne prise Gud paa Besøgelsens Dag for det,
som de bagtale eder for som Ugerningsmænd. **13**

Underordner eder under al menneskelig Ordning for Herrens Skyld, være sig en Konge som den højeste, 14 eller Landshøvdinger som dem, der sendes af ham til Straf for Ugerningsmænd, men til Ros for dem, som gøre det gode. 15 Thi saaledes er det Guds Villie, at I ved at gøre det gode skulle bringe de uforstandige Menneskers Vankundighed til at tie; 16 som frie, og ikke som de, der have Friheden til Ondskabs Skjul, men som Guds Tjenere. 17 Ærer alle, elsker Broderskabet, frygter Gud, ærer Kongen! 18 I Trælle! underordner eder under eders Herrer i al Frygt, ikke alene de gode og milde, men ogsaa de urimelige. 19 Thi dette finder Yndest, dersom nogen, bunden til Gud i sin Samvittighed, udholder Genvordigheder, skønt han lider uretfærdigt. 20 Thi hvad Ros er det, om I holde ud, naar I synde og derfor faa Næveslag? Men dersom I holde ud, naar I gøre det gode og lide derfor, dette finder Yndest hos Gud. 21 Thi dertil bleve I kaldede, efterdi ogsaa Kristus har lidt for eder, efterladende eder et Forbillede, for at I skulle følge i hans Fodspor, 22 han, som ikke gjorde Synd, ikke heller blev der fundet Svig i hans Mund, 23 han, som ikke skældte igen, da han blev udskældt, ikke truede, da han led, men overgav det til ham, som dømmer retfærdigt, 24 han, som selv bar vore Synder paa sit Legeme op paa Træet, for at vi, afdøde fra vore Synder, skulle leve for Retfærdigheden, han, ved hvis Saar I ere blevne lægte. 25 Thi I vare vildfarende som Faar, men ere nu vendte om til eders Sjæles Hyrde og Tilsynsmand.

3 Ligesaa, I Hustruer! underordner eder under eders egne Mænd, for at, selv om nogle ere genstridige imod Ordet, de kunne vindes uden Ord ved Hustruernes Vandel, 2 naar de iagttage eders kyske Vandel i Frygt. 3 Eders Prydelse skal ikke være den udvortes med Haarfletning og paahængte Guldsmykker eller Klædedragt, 4 men Hjertets skjulte Menneske med den sagtmodige og stille Aands uforkrænkelige Prydelse, hvilket er meget kosteligt for Gud. 5 Thi saaledes var det ogsaa, at fordum de hellige Kvinder, som haabede paa Gud, prydede sig, idet de underordnede sig under deres egne Mænd, 6 som Sara var Abraham lydig, hun kaldte ham Herre, hun, hvis Børn I ere blevne, naar I gøre det gode og ikke frygte nogen Rædsel. 7 Ligesaa I Mænd! lever med Forstand sammen med eders Hustruer som med et svagere Kar, og beviser dem Ære som dem, der ogsaa ere Medarvinger til Livets Naadegave, for at eders Bønner ikke skulle hindres. 8 Og til Slutning værer alle enssindede, medlidende, kærlige imod Brødrene, barmhjertige, ydmyge; 9 betaler ikke ondt med ondt, eller Skældsord med Skældsord, men tværtimod velsigner, thi dertil bleve I kaldede, at I skulle arve Velsignelse. 10 Thi „den, som vil elske Livet og se gode Dage, skal holde sin Tunge fra ondt og sine Læber fra at tale Svig; 11 han vende sig fra ondt og gøre godt; han søge Fred og jage efter den! 12 Thi Herrens Øjne ere over de retfærdige, og hans Øren til deres Bøn; men Herrens Ansigt er over dem, som gøre ondt.“ 13 Og hvem er der, som kan volde eder ondt, dersom I ere nidkære for det gode? 14 Men om I ogsaa maatte lide for Retfærdigheds Skyld, ere I salige. Nærer ingen Frygt for dem, og forfærdes ikke; 15 men helliger den Herre Kristus i eders Hjerter, altid rede til at forsvare eder over for enhver, som kræver eder til Regnskab for det Haab, der er i eder, men med Sagtmodighed og Frygt, 16 idet I have en god Samvittighed, for at de, der laste eders gode Vandel i Kristus, maa blive til Skamme, naar de bagtale eder som Ugerningsmænd. 17 Thi det er bedre, om det saa er Guds Villie, at lide, naar man gør godt, end naar man gør ondt. 18 Thi ogsaa Kristus led een Gang for Synder, en retfærdig for uretfærdige, for at han kunde føre os hen til Gud, han, som led Døden i Kødet, men blev levendegjort i Aanden, 19 i hvilken han ogsaa gik hen og prædikede for Aanderne, som vare i Forvaring, 20 som fordum vare genstridige, dengang Guds Langmodighed ventede i Noas Dage, medens Arken byggedes, i hvilken faa, nemlig otte, Sjæle bleve frelste igennem Vand, 21 hvilket nu ogsaa frelser eder i sit Modbillede som Daab, der ikke er Fjernelse af Kødets Urenhed, men en god Samvittigheds Pagt med Gud ved Jesu Kristi Opstandelse, 22 han, som er faren til Himmelen og er ved Guds højre Haand, efter at Engle og Myndigheder og Kræfter ere ham underlagte.

4 Efterdi da Kristus har lidt i Kødet, saa skulle ogsaa I væbne eder med det samme Sind (thi den, som har lidt i Kødet, er hørt op med Synd), 2 saa at I ikke fremdeles leve den øvrige Tid i Kødet efter Menneskers Lyster, men efter Guds Villie. 3 Thi det er nok i den forbigangne Tid at have gjort Hedningernes

Villie, idet I have vandret i Uterlighed, Lyster, Fylderi, Svir, Drik og skammelig Afgudsdyrkelse; **4** hvorfor de forundre sig og spotte, naar I ikke løbe med til den samme Ryggesløshedens Pøl; **5** men de skulle gøre ham Regnskab, som er rede til at dømme levende og døde. **6** Thi derfor blev Evangeliet forkyndt ogsaa for døde, for at de vel skulde være dømte paa Menneskers Vis i Kødet, men leve paa Guds Vis i Aanden. **7** Men alle Tings Ende er kommen nær; værer derfor aarvaagne og ædrue til Bønner! **8** Haver fremfor alt en inderlig, Kærlighed til hverandre; thi „Kærlighed skjuler en Mangfoldighed af Synder." **9** Værer gæstfrie imod hverandre uden Knurren. **10** Eftersom enhver har faaet en Naadegave, skulle I tjene hverandre dermed som gode Husholdere over Guds mangfoldige Naade. **11** Taler nogen, han tale som Guds Ord; har nogen en Tjeneste, han tjene, efter som Gud forlener ham Styrke dertil, for at Gud maa æres i alle Ting ved Jesus Kristus, hvem Herligheden og Magten tilhører i Evighedernes Evigheder! Amen. **(aiōn g165)** **12** I elskede! undrer eder ikke over den Ild, som brænder iblandt eder til eders Prøvelse, som om der hændtes eder noget underligt; **13** men glæder eder i samme Maal, som I have Del i Kristi Lidelser, for at I ogsaa kunne glæde og fryde eder ved hans Herligheds Aabenbarelse. **14** Dersom I haanes for Kristi Navns Skyld, ere I salige; thi Herlighedens og Guds Aand hviler over eder. **15** Thi ingen af eder bør lide som Morder eller Tyv eller Ugerningsmand eller som en, der blander sig i anden Mands Sager; **16** men lider han som en Kristen, da skamme han sig ikke, men prise Gud for dette Navn! **17** Thi det er Tiden til, at Dommen skal begynde med Guds Hus; men begynder den først med os, hvad Ende vil det da faa med dem, som ere genstridige imod Guds Evangelium? **18** Og dersom den retfærdige med Nød og neppe bliver frelst, hvor skal da den ugudelige og Synderen blive af? **19** Derfor skulle ogsaa de, som lide efter Guds Villie, befale den trofaste Skaber deres Sjæle, idet de gøre det gode.

5 De Ældste iblandt eder formaner jeg som Medældste og Vidne til Kristi Lidelser, som den, der ogsaa har Del i Herligheden, der skal aabenbares: **2** Vogter Guds Hjord hos eder, og fører Tilsyn med den, ikke tvungne, men frivilligt, ikke for slet Vindings Skyld, men med Redebonhed; **3** ikke heller som de, der ville herske over Menighederne, men som Mønstre for Hjorden; **4** og naar da Overhyrden aabenbares, skulle I faa Herlighedens uvisnelige Krans. **5** Ligesaa, I unge! underordner eder under de ældre; og iører eder alle Ydmyghed imod hverandre; thi „Gud staar de hoffærdige imod, men de ydmyge giver han Naade." **6** Derfor ydmyger eder under Guds vældige Haand, for at han i sin Tid maa ophøje eder. **7** Kaster al eders Sorg paa ham, thi han har Omsorg for eder. **8** Værer ædrue, vaager; eders Modstander, Djævelen, gaar omkring som en brølende Løve, søgende, hvem han kan opsluge. **9** Staar ham imod, faste i Troen, vidende, at de samme Lidelser fuldbyrdes paa eders Brødre i Verden. **10** Men al Naades Gud, som kaldte eder til sin evige Herlighed i Kristus Jesus efter en kort Tids Lidelse, han vil selv fuldelig berede eder, styrke, bekræfte, grundfæste eder! **(aiōnios g166)** **11** Ham tilhører Magten i Evighedernes Evigheder! Amen. **(aiōn g165)** **12** Med Silvanus, den trofaste Broder (thi det holder jeg ham for), har jeg i Korthed skrevet eder til for at formane og bevidne, at dette er Guds sande Naade, hvori I staa. **13** Den medudvalgte i Babylon og min Søn, Markus, hilser eder. **14** Hilser hverandre med Kærligheds Kys! Fred være med eder alle, som ere i Kristus!

2 Peter

1 Simon Peter, Jesu Kristi Tjener og Apostel, til dem, der have faaet samme dyrebare Tro som vi ved vor Guds og Frelsers Jesu Kristi Retfærdighed: **2** Naade og Fred vorde eder mangfoldig til Del i Erkendelse af Gud og vor Herre Jesus. **3** Saasom hans guddommelige Magt har skænket os alt, hvad der hører til Liv og Gudfrygtighed ved Erkendelsen af ham, som kaldte os ved sin Herlighed og Kraft, **4** hvorved han har skænket os de største og dyrebare Forjættelser, for at I ved disse skulle faa Del i guddommelig Natur, naar I undfly Fordærvelsen i Verden, som har sin Grund i Begær, **5** saa anvender just derfor al Flid paa i eders Tro at udvise Dyd og i Dyden Kundskab **6** og i Kundskaben Afholdenhed og i Afholdenheden Udholdenhed og i Udholdenheden Gudsfrygt **7** og i Gudsfrygten Broderkærlighed og i Broderkærligheden Kærlighed. **8** Thi naar dette findes hos eder og er i Tiltagen, lader det eder ikke staa ørkesløse eller ufrugtbare i Erkendelsen af vor Herre Jesus Kristus; **9** den nemlig, som ikke har dette, er blind, svagsynet, idet han har glemt Renselsen fra sine fordums Synder. **10** Derfor, Brødre! gører eder des mere Flid for at befæste eders Kaldelse og Udvælgelse; thi naar I gøre dette, skulle I ingen Sinde støde an. **11** Thi saa skal der rigelig gives eder Indgang i vor Herres og Frelsers Jesu Kristi evige Rige. **(aiōnios g166)** **12** Derfor vil jeg ikke forsømme altid at paaminde eder om dette, ihvorvel I vide det og ere befæstede i den Sandhed, som er til Stede hos os. **13** Men jeg anser det for ret at vække eder ved Paamindelse, saa længe jeg er i dette Telt, **14** da jeg ved, at Aflæggelsen af mit Telt kommer brat, saaledes som jo vor Herre Jesus Kristus har givet mig til Kende. **15** Og jeg vil ogsaa gøre mig Flid for, at I til enhver Tid efter min Bortgang kunne drage eder dette i Minde. **16** Thi vi have ikke fulgt kløgtigt opdigtede Fabler, da vi kundgjorde eder vor Herres Jesu Kristi Kraft og Tilkommelse, men vi have været Øjenvidner til hans Majestæt, **17** nemlig da han fik Ære og Herlighed af Gud Fader, idet en saadan Røst lød til ham fra den majestætiske Herlighed: „Denne er min Søn, den elskede, i hvem jeg har Velbehag." **18** Og vi hørte denne Røst lyde fra Himmelen, da vi vare med ham paa det hellige Bjerg. **19** Og des mere stadfæstet have vi det profetiske Ord, hvilket I gøre vel i at agte paa som paa et Lys, der skinner paa et mørkt Sted, indtil Dagen bryder frem, og Morgenstjernen oprinder i eders Hjerter, **20** idet I fornemmelig mærke eder dette, at ingen Profeti i Skriften beror paa egen Tydning. **21** Thi aldrig er nogen Profeti bleven fremført ved et Menneskes Villie; men drevne af den Helligaand talte hellige Guds Mænd.

2 Men der opstod ogsaa falske Profeter iblandt Folket, ligesom der ogsaa iblandt eder vil komme falske Lærere, som ville liste fordærvelige Vranglærdomme ind, idet de endog fornægte den Herre, som købte dem, og bringe en brat Undergang over sig selv, **2** og mange ville efterfølge deres Uterligheder, saa Sandhedens Vej for deres Skyld vil blive bespottet, **3** og i Havesyge ville de med falske Ord skaffe sig Vinding af eder; men Dommen over dem har alt fra gamle Dage været i Virksomhed, og deres Undergang slumrer ikke. **4** Thi naar Gud ikke sparede Engle, da de syndede, men nedstyrtede dem i Afgrunden og overgav dem til Mørkets Huler for at bevogtes til Dom, **(Tartaroō g5020)** **5** og ikke sparede den gamle Verden, men bevarede Retfærdighedens Prædiker Noa selv ottende, da han førte Oversvømmelse over en Verden af ugudelige **6** og lagde Sodomas og Gomorras Stæder i Aske og domfældte dem til Ødelæggelse, saa han har sat dem til Forbillede for dem, som i Fremtiden vilde leve ugudeligt, **7** og udfriede den retfærdige Lot, som plagedes af de ryggesløses uterlige Vandel, **8** (thi medens den retfærdige boede iblandt dem, pintes han Dag for Dag i sin retfærdige Sjæl ved de lovløse Gerninger, som han saa og hørte): **9** — Da ved Herren at udfri gudfrygtige af Fristelse, men at straffe og bevogte uretfærdige til Dommens Dag, **10** og mest dem, som vandre efter Kød, i Begær efter Besmittelse, og foragte Herskab. Frække, selvbehagelige, bæve de ikke ved at bespotte Herligheder, **11** hvor dog Engle, som ere større i Styrke og Magt, ikke fremføre bespottende Dom imod dem for Herren. **12** Men disse — ligesom ufornuftige Dyr, der af Natur ere fødte til at fanges og ødelægges, skulle de, fordi de bespotte, hvad de ikke kende, ogsaa ødelægges med hines Ødelæggelse, **13** idet de faa Uretfærdigheds Løn. De sætte deres Lyst i Vellevned om Dagen, disse Skampletter og Skændselsmennesker! De svælge i deres Bedragerier, medens de holde Gilde med eder; **14** deres Øjne ere fulde af Horeri og kunne ikke faa nok af Synd; de lokke ubefæstede Sjæle; de have et Hjerte, øvet i Havesyge,

Forbandelsens Børn; 15 de have forladt den lige Vej og ere farne vild, følgende Bileams, Beors Søns, Vej, han, som elskede Uretfærdigheds Løn, 16 men fik Revselse for sin Overtrædelse: Et umælende Trældyr talte med menneskelig Røst og hindrede Profetens Afsind. 17 Disse ere vandløse Kilder og Taageskyer, som drives af Stormvind; for dem er Mørke og Mulm bevaret. 18 Thi dem, som ere lige ved at undslippe fra dem, der vandre i Vildfarelse, lokke de i Kødets Begæringer ved Uterligheder, idet de tale Tomheds overmodige Ord 19 og love dem Frihed, skønt de selv ere Fordærvelsens Trælle; thi man er Træl af det, som man er overvunden af. 20 Thi dersom de, efter at have undflyet Verdens Besmittelser ved Erkendelse af vor Herre og Frelser Jesus Kristus, igen lade sig indvikle deri og overvindes, da er det sidste blevet værre med dem end det første. 21 Thi bedre havde det været dem ikke at have erkendt Retfærdighedens Vej end efter at have erkendt den at vende sig bort fra det hellige Bud, som var blevet dem overgivet. 22 Det er gaaet dem efter det sande Ordsprog: „Hunden vender sig om til sit eget Spy, og den toede So til at vælte sig i Sølen."

3 Dette er allerede, I elskede! det andet Brev, som jeg skriver til eder, hvori jeg ved Paamindelse vækker eders rene Sind 2 til at komme de Ord i Hu, som forud ere sagte af de hellige Profeter, og eders Apostles Befaling, fra Herren og Frelseren, 3 idet I først og fremmest mærke eder dette, at i de sidste Dage skal der komme Spottere med Spot, som vandre efter deres egne Begæringer 4 og sige: „Hvad bliver der af Forjættelsen om hans Tilkommelse? Fra den Dag, Fædrene sov hen, forblive jo alle Ting, som de vare, lige fra Skabningens Begyndelse." 5 Thi med Villie ere de blinde for dette, at fra fordums Tid var der Himle og en Jord, som var fremstaaet af Vand og ved Vand i Kraft af Guds Ord, 6 hvorved den daværende Verden gik til Grunde i en Vandflod. 7 Men de nuværende Himle og Jorden holdes ved det samme Ord i Forvaring til Ild, idet de bevares til de ugudelige Menneskers Doms og Undergangs Dag. 8 Men dette ene bør ikke undgaa eder, I elskede! at een Dag er for Herren som tusinde Aar, og tusinde Aar som een Dag. 9 Herren forhaler ikke Forjættelsen (som nogle agte det for en Forhaling), men han er langmodig for eders Skyld, idet han ikke vil, at nogen skal fortabes, men at alle skulle komme til Omvendelse. 10 Men Herrens Dag skal komme som en Tyv; paa den skulle Himlene forgaa med stort Bulder, og Elementerne skulle komme i Brand og opløses, og Jorden og alt, hvad der er paa den, skal opbrændes. 11 Efterdi da alt dette opløses, hvor bør I da ikke færdes i hellig Vandel og Gudsfrygt, 12 idet I forvente og fremskynde Guds Dags Tilkommelse, for hvis Skyld Himle skulle antændes og opløses, og Elementer komme i Brand og smelte. 13 Men vi forvente efter hans Forjættelse nye Himle og en ny Jord, i hvilke Retfærdighed bor. 14 Derfor, I elskede! efterdi I forvente dette, saa gører eder Flid for at findes uplettede og ulastelige for ham i Fred, 15 og agter vor Herres Langmodighed for Frelse; ligesom ogsaa vor elskede Broder Paulus efter den ham givne Visdom har skrevet til eder, 16 som han ogsaa gør i alle sine Breve, naar han i dem taler om disse Ting; i dem findes der Ting, vanskelige at forstaa, som de ukyndige og ubefæstede fordreje, ligesom ogsaa de øvrige Skrifter, til deres egen Undergang. 17 Da I altsaa, I elskede! vide det forud, saa vogter eder, for at I ikke skulle rives med af de ryggesløses Vildfarelse og affalde fra eders egen Fasthed; 18 men vokser i vor Herres og Frelsers Jesu Kristi Naade og Kundskab! Ham tilhører Herligheden baade nu og indtil Evighedens Dag! (aiōn g165)

1 Johannes

1 Det, som var fra Begyndelsen, det, vi have hørt, det, vi have set med vore Øjne, det, vi skuede og vore Hænder følte paa, nemlig om Livets Ord; — **2** og Livet blev aabenbaret, og vi have set og vidne og forkynde eder det evige Liv, som jo var hos Faderen og blev aabenbaret for os; — **(aiōnios g166)** **3** hvad vi have set og hørt, forkynde vi ogsaa eder, for at ogsaa I maa have Samfund med os; men vort Samfund er med Faderen og med hans Søn Jesus Kristus. **4** Og dette skrive vi til eder, for at eders Glæde maa være fuldkommen. **5** Og dette er det Budskab, som vi have hørt af ham og forkynde eder, at Gud er Lys, og der er slet intet Mørke i ham. **6** Dersom vi sige, at vi have Samfund med ham, og vandre i Mørket, da lyve vi og gøre ikke Sandheden. **7** Men dersom vi vandre i Lyset, ligesom han er i Lyset, have vi Samfund med hverandre, og Jesu, hans Søns, Blod renser os fra al Synd. **8** Dersom vi sige, at vi ikke have Synd, bedrage vi os selv, og Sandheden er ikke i os. **9** Dersom vi bekende vore Synder, er han trofast og retfærdig, saa at han forlader os Synderne og renser os fra al Uretfærdighed. **10** Dersom vi sige, at vi ikke have syndet, gøre vi ham til en Løgner, og hans Ord er ikke i os.

2 Mine Børn! dette skriver jeg til eder, for at I ikke skulle synde. Og dersom nogen synder, have vi en Talsmand hos Faderen, Jesus Kristus, den retfærdige, **2** og han er en Forsoning for vore Synder, dog ikke alene for vore, men ogsaa for hele Verdens. **3** Og derpaa kende vi, at vi have kendt ham, om vi holde hans Bud. **4** Den, som siger: „Jeg kender ham, " og ikke holder hans Bud, han er en Løgner, og i ham er Sandheden ikke; **5** men den, som holder hans Ord, i ham er sandelig Guds Kærlighed fuldkommet. Derpaa kende vi, at vi ere i ham. **6** Den, som siger, at han bliver i ham, han er ogsaa skyldig selv at vandre saaledes, som han vandrede. **7** I elskede, jeg skriver til eder ikke et nyt Bud, men et gammelt Bud, som I have haft fra Begyndelsen. Det gamle Bud er det Ord, som I have hørt. **8** Og dog skriver jeg til eder et nyt Bud, hvilket er sandt i ham og i eder, thi Mørket drager bort, og det sande Lys skinner allerede. **9** Den, som siger, at han er i Lyset, og hader sin Broder, han er i Mørket endnu. **10** Den, som elsker sin Broder, bliver i Lyset, og der er ingen Forargelse i ham. **11** Men den, som hader sin Broder, er i Mørket og vandrer i Mørket, og han ved ikke, hvor han gaar hen, fordi Mørket har blindet hans Øjne. **12** Jeg skriver til eder, mine Børn! fordi eders Synder ere eder forladte for hans Navns Skyld. **13** Jeg skriver til eder, I Fædre! fordi I kende ham, som er fra Begyndelsen. Jeg skriver til eder, I unge! fordi I have overvundet den onde. Jeg har skrevet til eder, mine Børn! fordi I kende Faderen. **14** Jeg har skrevet til eder, I Fædre! fordi I kende ham, som er fra Begyndelsen. Jeg har skrevet til eder, I unge! fordi I ere stærke, og Guds Ord bliver i eder, og I have overvundet den onde. **15** Elsker ikke Verden, ikke heller de Ting, som ere i Verden! Dersom nogen elsker Verden, er Faderens Kærlighed ikke i ham. **16** Thi alt det, som er i Verden, Kødets Lyst og Øjnenes Lyst og Livets Hoffærdighed, er ikke af Faderen, men af Verden. **17** Og Verden forgaar og dens Lyst; men den, som gør Guds Villie, bliver til evig Tid. **(aiōn g165)** **18** Mine Børn! det er den sidste Time, og som I have hørt, at Antikrist kommer, saaledes ere nu mange Antikrister fremtraadte; deraf kende vi, at det er den sidste Time. **19** De ere udgaaede fra os, men de vare ikke af os; thi dersom de havde været af os, da vare de blevne hos os. Dog, det var, for at det skulde blive aabenbart, at de ikke alle ere af os. **20** Og I have Salvelse fra den hellige og vide alt. **21** Jeg har ikke skrevet til eder, fordi I ikke vide Sandheden; men fordi I vide den og vide, at ingen Løgn er af Sandheden. **22** Hvem er Løgneren uden den, som nægter, at Jesus er Kristus? Denne er Antikristen, som fornægter Faderen og Sønnen. **23** Hver den, som fornægter Sønnen, har ej heller Faderen; den, som bekender Sønnen, har ogsaa Faderen. **24** Hvad I have hørt fra Begyndelsen, det blive i eder! Dersom det, som I have hørt fra Begyndelsen, bliver i eder, skulle ogsaa I blive i Sønnen og i Faderen. **25** Og dette er den Forjættelse, som han selv tilsagde os, det evige Liv. **(aiōnios g166)** **26** Dette har jeg skrevet til eder om dem, som forføre eder. **27** Og den Salvelse, som I fik af ham, bliver i eder, og I have ikke nødig, at nogen skal lære eder; men saaledes som hans Salvelse lærer eder alt, er det ogsaa sandt og er ikke Løgn, og som den har lært eder, skulle I blive i ham. **28** Og nu mine Børn! bliver i ham, for at vi, naar han aabenbares, kunne have Frimodighed og ikke skulle blive til Skamme for ham ved hans Tilkommelse. **29** Dersom I vide, at

han er retfærdig, da erkender, at hver den, som gør Retfærdighed, er født af ham.

3 Ser, hvor stor en Kærlighed Faderen har givet os, at vi skulle kaldes Guds Børn; og vi ere det. Derfor kender Verden os ikke, fordi den ikke har kendt ham. **2** I elskede! nu ere vi Guds Børn, og det er endnu ikke aabenbaret, hvad vi skulle vorde. Vi vide, at, naar det aabenbares, da skulle vi vorde ham lige; thi vi skulle se ham, som han er. **3** Og hver den, som har dette Haab til ham, renser sig selv, ligesom han er ren. **4** Hver den, som gør Synden, begaar ogsaa Overtrædelse af Loven, og Synden er Lovens Overtrædelse. **5** Og I vide, at han blev aabenbaret, for at han skulde borttage Synderne; og der er ikke Synd i ham. **6** Hver den, som bliver i ham, synder ikke; hver den, som synder, har ikke set ham og kender ham ej heller. **7** Mine Børn, ingen forføre eder! Den, som gør Retfærdigheden, er retfærdig, ligesom han er retfærdig. **8** Den, som gør Synden, er af Djævelen; thi Djævelen har syndet fra Begyndelsen. Dertil blev Guds Søn aabenbaret, for at han skulde nedbryde Djævelens Gerninger. **9** Hver den, som er født af Gud, gør ikke Synd, fordi hans Sæd bliver i ham, og han kan ikke synde, fordi han er født af Gud. **10** Derved blive Guds Børn og Djævelens Børn aabenbare. Hver den, som ikke gør Retfærdighed, er ikke af Gud, og ligesaa den, som ikke elsker sin Broder. **11** Thi dette er det Budskab, som I have hørt fra Begyndelsen, at vi skulle elske hverandre; **12** ikke som Kain, der var af den onde og myrdede sin Broder. Og hvorfor myrdede han ham? Fordi hans Gerninger vare onde, men hans Broders retfærdige. **13** Undrer eder ikke, mine Brødre! om Verden hader eder. **14** Vi vide, at vi ere gaaede over fra Døden til Livet, thi vi elske Brødrene. Den, som ikke elsker, bliver i Døden. **15** Hver den, som hader sin Broder, er en Manddraber; og I vide, at ingen Manddraber har evigt Liv blivende i sig. **(aiōnios g166)** **16** Derpaa kende vi Kærligheden, at han har sat sit Liv til for os; ogsaa vi ere skyldige at sætte Livet til for Brødrene. **17** Men den, som har Verdens Gods og ser sin Broder lide Nød og lukker sit Hjerte for ham, hvorledes bliver Guds Kærlighed i ham? **18** Mine Børn! lader os ikke elske med Ord, ej heller med Tungen, men i Gerning og Sandhed! **19** Og derpaa kunne vi kende, at vi ere af Sandheden, og da kunne vi for hans Aasyn stille vore Hjerter tilfreds, **20** hvad end vort Hjerte maatte fordømme os for; thi Gud er større end vort Hjerte og kender alle Ting. **21** I elskede! dersom vort Hjerte ikke fordømmer os, have vi Frimodighed for Gud, **22** og hvad vi end bede om, det faa vi af ham, fordi vi holde hans Bud og gøre det, som er velbehageligt for ham. **23** Og dette er hans Bud, at vi skulle tro hans Søns Jesu Kristi Navn og elske hverandre efter det Bud, han gav os. **24** Og den, som holder hans Bud, han bliver i Gud, og Gud i ham; og derpaa kende vi, at han bliver i os, af den Aand, som han gav os.

4 I elskede! tror ikke enhver Aand, men prøver Aanderne, om de ere af Gud; thi mange falske Profeter ere udgaaede i Verden. **2** Derpaa kende I Guds Aand: Enhver Aand, der bekender Jesus som Kristus, kommen i Kød, er af Gud. **3** Og enhver Aand, der ikke bekender Jesus, er ikke af Gud; og dette er Antikrists Aand, om hvilken I have hørt, at den kommer, og den er allerede nu i Verden. **4** Mine Børn! I ere af Gud og have overvundet dem, fordi den, som er i eder, er større end den, som er i Verden. **5** De ere af Verden; derfor tale de af Verden, og Verden hører dem. **6** Vi ere af Gud. Den, som kender Gud, hører os; den, som ikke er af Gud, hører os ikke. Derpaa kende vi Sandhedens Aand og Vildfarelsens Aand. **7** I elskede! lader os elske hverandre, thi Kærligheden er af Gud, og hver den, som elsker, er født af Gud og kender Gud. **8** Den, som ikke elsker, kender ikke Gud, thi Gud er Kærlighed. **9** Deri blev Guds Kærlighed aabenbaret iblandt os, at Gud har sendt sin Søn, den enbaarne, til Verden, for at vi skulle leve ved ham. **10** Deri bestaar Kærligheden: Ikke at vi have elsket Gud, men at han har elsket os og udsendt sin Søn til en Forsoning for vore Synder. **11** I elskede! har Gud saaledes elsket os, da ere ogsaa vi skyldige at elske hverandre. **12** Ingen har nogen Sinde set Gud; dersom vi elske hverandre, bliver Gud i os, og hans Kærlighed er fuldkommet i os. **13** Derpaa kende vi, at vi blive i ham, og han i os, at han har givet os af sin Aand. **14** Og vi have skuet og vidne, at Faderen har udsendt Sønnen til Frelser for Verden. **15** Den, som bekender, at Jesus er Guds Søn, i ham bliver Gud, og han i Gud. **16** Og vi have erkendt og troet den Kærlighed, som Gud har til os. Gud er Kærlighed, og den, som bliver i Kærligheden, bliver i Gud, og Gud i ham. **17** Deri er Kærligheden fuldkommet hos os, at vi have Frimodighed paa Dommens Dag, fordi, ligesom

han er, saaledes ere ogsaa vi i denne Verden. 18 Frygt er ikke i Kærligheden, men den fuldkomne Kærlighed driver Frygten ud; thi Frygt bringer Straf; men den, som frygter, er ikke fuldkommet i Kærligheden. 19 Vi elske, fordi han elskede os først. 20 Dersom nogen siger: „Jeg elsker Gud, " og hader sin Broder, han er en Løgner; thi den, der ikke elsker sin Broder, som han har set, hvorledes kan han elske Gud, som han ikke har set? 21 Og dette Bud have vi fra ham, at den, som elsker Gud, skal ogsaa elske sin Broder.

5 Hver den, som tror, at Jesus er Kristus, er født af Gud; og hver den, som elsker Faderen, elsker ogsaa den, som er født af ham. 2 Derpaa kende vi, at vi elske Guds Børn, naar vi elske Gud og gøre hans Bud. 3 Thi dette er Kærlighed til Gud, at vi holde hans Bud; og hans Bud ere ikke svære; 4 thi alt det, som er født af Gud, overvinder Verden; og dette er den Sejr, som har overvundet Verden, vor Tro. 5 Hvem er den, som overvinder Verden, uden den, som tror, at Jesus er Guds Søn? 6 Han er den, som kom med Vand og Blod, Jesus Kristus; ikke med Vandet alene, men med Vandet og med Blodet; og det er Aanden, som vidner, thi Aanden er Sandheden. 7 Thi tre ere de, som vidne: 8 Aanden og Vandet og Blodet; og disse tre forene sig til eet. 9 Dersom vi tage imod Menneskenes Vidnesbyrd, da er Guds Vidnesbyrd større; thi dette er Guds Vidnesbyrd, at han har vidnet om sin Søn. 10 Den, som tror paa Guds Søn, har Vidnesbyrdet i sig selv; den, som ikke tror Gud, har gjort ham til en Løgner, fordi han ikke har troet paa det Vidnesbyrd, som Gud har vidnet om sin Søn. 11 Og dette er Vidnesbyrdet, at Gud har givet os evigt Liv; og dette Liv er i hans Søn. (aiōnios g166) 12 Den, som har Sønnen, har Livet; den, som ikke har Guds Søn, har ikke Livet. 13 Dette har jeg skrevet til eder, for at I skulle vide, at I have evigt Liv, I, som tro paa Guds Søns Navn. (aiōnios g166) 14 Og dette er den Frimodighed, som vi have over for ham, at dersom vi bede om noget efter hans Villie, hører han os. 15 Og dersom vi vide, at han hører os, hvad vi end bede om, da vide vi, at vi have de Ting, om hvilke vi have bedet ham. 16 Dersom nogen ser sin Broder begaa Synd, som ikke er til Døden, han bede, og han skal give ham Liv, dem nemlig, som ikke synde til Døden. Der er Synd til Døden; for den siger jeg ikke, at han skal bede. 17 Al Uretfærdighed er Synd; men der er Synd, som ikke er til Døden. 18 Vi vide, at hver den, som er født af Gud, synder ikke; men den, som er født af Gud, bevarer sig selv, og den onde rører ham ikke. 19 Vi vide, at vi ere af Gud, og hele Verden ligger i det onde. 20 Men vi vide, at Guds Søn er kommen, og han har givet os Forstand til at kende den sande; og vi ere i den sande, i hans Søn Jesus Kristus. Denne er den sande Gud og evigt Liv. (aiōnios g166) 21 Mine Børn, vogter eder for Afguderne!

2 Johannes

1 Den Ældste til den udvalgte Frue og hendes Børn,
som jeg elsker i Sandhed, og ikke jeg alene, men
ogsaa alle, som have erkendt Sandheden, **2** for den
Sandheds Skyld, som bliver i os og skal være med
os til evig Tid. **(aiōn g165)** **3** Naade, Barmhjertighed og
Fred være med os fra Gud Fader og fra Jesus Kristus,
Faderens Søn, i Sandhed og Kærlighed! **4** Jeg har
glædet mig meget over, at jeg har fundet Børn af
dig, som vandre i Sandhed, efter det Bud, vi fik af
Faderen. **5** Og nu beder jeg dig, Frue! ikke som om jeg
skrev til dig et nyt Bud, men det, som vi havde fra
Begyndelsen, at vi skulle elske hverandre. **6** Og dette
er Kærligheden, at vi vandre efter hans Bud. Dette
er Budet, saaledes som I have hørt fra Begyndelsen,
at I skulle vandre deri. **7** Thi mange Forførere ere
udgaaede i Verden, som ikke bekende Jesus som
Kristus kommen i Kød. En saadan er Forføreren og
Antikrist. **8** Giver Agt paa eder selv, at I ikke skulle
tabe, hvad vi have arbejdet, men at I maa faa fuld Løn.
9 Hver den, som viger ud og ikke bliver i Kristi Lære,
har ikke Gud. Den, som bliver i Læren, han har baade
Faderen og Sønnen. **10** Dersom nogen kommer til
eder og ikke fører denne Lære, ham skulle I ikke tage
til Huse og ikke byde velkommen. **11** Thi den, som
byder ham velkommen, bliver delagtig i hans onde
Gerninger. **12** Endskønt jeg havde meget at skrive til
eder, har jeg ikke villet det med Papir og Blæk; men
jeg haaber at komme til eder og tale mundtligt med
eder, for at vor Glæde maa være fuldkommen. **13** Din
Søsters, den udvalgtes, Børn hilse dig.

3 Johannes

1 Den Ældste til Kajus, den elskede, hvem jeg elsker i Sandhed. **2** Du elskede! jeg ønsker, at det i alle Ting maa gaa dig vel, og du maa være karsk, ligesom det gaar din Sjæl vel. **3** Thi jeg blev meget glad, da der kom Brødre og vidnede om Sandheden i dig, hvorledes du vandrer i Sandheden. **4** Jeg har ingen større Glæde end denne, at jeg hører, at mine Børn vandre i Sandheden. **5** Du elskede! en trofast Gerning gør du i alt, hvad du virker for Brødrene, og det for fremmede, **6** hvilke have vidnet for Menigheden om din Kærlighed; og du vil gøre vel i at fremme deres Rejse saaledes, som det er Gud værdigt. **7** Thi for Navnets Skyld ere de dragne ud, uden at tage noget af Hedningerne. **8** Derfor ere vi skyldige at tage os af saadanne, for at vi kunne blive Medarbejdere for Sandheden. **9** Jeg har skrevet noget til Menigheden; men Diotrefes, som gerne vil være den ypperste iblandt dem, anerkender os ikke. **10** Derfor vil jeg, naar jeg kommer, erindre om de Gerninger, han gør, idet han bagvadsker os med onde Ord; og ikke tilfreds dermed, tager han baade selv ikke Brødrene for gode, og dem, som ville det, forhindrer han deri og udstøder dem af Menigheden. **11** Du elskede! efterfølg ikke det onde, men det gode. Den, som gør godt, er af Gud; den, som gør ondt, har ikke set Gud. **12** Demetrius har et godt Vidnesbyrd af alle og af Sandheden selv; ogsaa vi vidne, og du ved, at vort Vidnesbyrd er sandt. **13** Jeg havde meget at skrive til dig, men jeg vil ikke skrive til dig med Blæk og Pen. **14** Men jeg haaber snart at se dig, og da skulle vi mundtligt tale sammen. Fred være med dig! Vennerne hilse dig. Hils Vennerne, hver især!

Judas

1 Judas, Jesu Kristi Tjener og Broder til Jakob, til de kaldede, som ere elskede i Gud Fader og bevarede for Jesus Kristus: **2** Barmhjertighed og Fred og Kærlighed vorde eder mangfoldig til Del! **3** I elskede! da det laa mig alvorligt paa Sinde at skrive til eder om vor fælles Frelse, fandt jeg det nødvendigt at skrive til eder med Formaning om at stride for den Tro, som een Gang er bleven overgiven de hellige. **4** Thi der har indsneget sig nogle Mennesker, om hvem det for længe siden er forud skrevet, at de vilde falde under denne Dom: Ugudelige, som misbruge vor Guds Naade til Uterlighed og fornægte vor eneste Hersker og Herre Jesus Kristus. **5** Men skønt I een Gang for alle vide det alt sammen, vil jeg minde eder om, at da Herren havde frelst Folket ud af Ægyptens Land, ødelagde han næste Gang dem, som ikke troede, **6** og de Engle, som ikke bevarede deres Højhed, men forlode deres egen Bolig, har han holdt forvarede i evige Lænker under Mørke til den store Dags Dom; **(aïdios g126)** **7** ligesom Sodoma og Gomorra og de omliggende Stæder, der paa samme Maade som disse vare henfaldne til Utugt og gik efter fremmed Kød, ere satte til et Eksempel, idet de bære en evig Ilds Straf. **(aiōnios g166)** **8** Alligevel gaa ogsaa disse ligedan i Drømme og besmitte Kød, foragte Herskab og bespotte Herligheder. **9** Men Overengelen Mikael turde, da han tvistedes med Djævelen og talte om Mose Legeme, ikke fremføre en Bespottelsesdom, men sagde: „Herren straffe dig!" **10** Disse derimod bespotte, hvad de ikke kende; og hvad de som de ufornuftige Dyr vide Besked om af Naturen, dermed ødelægge de sig selv. **11** Ve dem! thi de ere gaaede paa Kains Vej og have styrtet sig i Bileams Vildfarelse for Vindings Skyld og ere gaaede til Grunde i Koras Genstridighed. **12** Disse ere Skærene ved eders Kærlighedsmaaltider, fordi de uden Undseelse fraadse med og pleje sig selv; de ere vandløse Skyer, som drives forbi af Vinden; bladløse Træer uden Frugt, to Gange døde, oprykkede med Rode; **13** vilde Bølger paa Hav, som udskumme deres egen Skam; vildfarende Stjerner; for dem er Mørke og Mulm bevaret til evig Tid. **(aiōn g165)** **14** Men om disse har ogsaa Enok, den syvende fra Adam, profeteret, da han sagde: „Se, Herren kom med sine hellige Titusinder **15** for at holde Dom over alle og straffe alle de ugudelige for alle deres Ugudeligheds Gerninger, som de have bedrevet, og for alle de formastelige Ord, som de have talt imod ham, de ugudelige Syndere!" **16** Disse ere de, som knurre, som klage over deres Skæbne, medens de vandre efter deres Begæringer, og deres Mund taler overmodige Ord, medens de for Fordels Skyld vise Beundring for Personer. **17** I derimod, I elskede! kommer de Ord i Hu, som forud ere talte af vor Herres Jesu Kristi Apostle; **18** thi de sagde eder: I den sidste Tid skal der være Spottere, som vandre efter deres Ugudeligheders Begæringer. **19** Disse ere de, som volde Splittelser, sjælelige, som ikke have Aand. **20** I derimod, I elskede! opbygger eder selv paa eders helligste Tro; beder i den Helligaand; **21** bevarer saaledes eder selv i Guds Kærlighed, forventende vor Herres Jesu Kristi Barmhjertighed til evigt Liv. **(aiōnios g166)** **22** Og revser nogle, naar de tvivle, **23** frelser andre ved at udrive dem af Ilden, forbarmer eder over andre med Frygt, saa I hade endog den af Kødet besmittede Kjortel. **24** Men ham, som er mægtig til at bevare eder fra Fald og fremstille eder for sin Herlighed ulastelige i Fryd, **25** den eneste Gud, vor Frelser ved vor Herre Jesus Kristus, tilkommer Ære og Majestæt, Vælde og Magt, forud for al Tid og nu og i alle Evigheder! Amen. **(aiōn g165)**

Aabenbaringen

1 Jesu Kristi Aabenbaring, som Gud gav ham for at vise sine Tjenere, li vad der skal ske snart, og han sendte Bud ved sin Engel og fremstillede det i Billeder for sin Tjener Johannes, **2** som har vidnet om Guds Ord og Jesu Kristi Vidnesbyrd: Alt, hvad han har set. **3** Salig er den, som oplæser, og de, som høre Profetiens Ord og bevare det, som er skrevet i den; thi Tiden er nær. **4** Johannes til de syv Menigheder i Asien: Naade være med eder og Fred fra ham, som er, og som var, og som kommer, og fra de syv Aander, som ere foran hans Trone, **5** og fra Jesus Kristus, det troværdige Vidne, den førstefødte af de døde og Jordens Kongers Fyrste. Ham, som elsker os og har udløst os af vore Synder med sit Blod **6** og har gjort os til et Kongerige, til Præster for sin Gud og Fader: Ham være Æren og Magten i Evighedernes Evigheder! Amen. **(aiōn g165)** **7** Se, han kommer med Skyerne, og hvert Øje skal se ham, ogsaa de, som have gennemstunget ham, og alle Jordens Stammer skulle jamre ved hans Komme. Ja, Amen! **8** Jeg er Alfa og Omega, siger Gud Herren, han, som er, og som var, og som kommer, den Almægtige. **9** Jeg Johannes, eders Broder og meddelagtig i Trængselen og Riget og Udholdenheden i Jesus, var paa den Ø, som kaldes Patmos, for Guds Ords og for Jesu Vidnesbyrds Skyld. **10** Jeg henryktes i Aanden paa Herrens Dag, og jeg hørte bag mig en høj Røst som af en Basun, der sagde: **11** Hvad du ser, skriv det i en Bog, og send det til de syv Menigheder, til Efesus og til Smyrna og til Pergamus og til Thyatira og til Sardes og til Filadelfia og til Laodikea. **12** Og jeg vendte mig for at se Røsten, som talte med mig; og da jeg vendte mig, saa jeg syv Guldlysestager **13** og midt imellem de syv Lysestager en, lig en Menneskesøn, iført en fodsid Kjortel og omgjordet om Brystet med et Guldbælte. **14** Men hans Hoved og Haar var hvidt som hvid Uld, som Sne; og hans Øjne som Ildslue; **15** og hans Fødder lignede skinnende Malm, naar det gløder i Ovnen; og hans Røst var som mange Vandes Lyd; **16** og i sin højre Haand havde han syv Stjerner; og af hans Mund udgik der et tveægget, skarpt Sværd, og hans Udseende var som Solen, naar den skinner i sin Kraft. **17** Og da jeg saa ham, faldt jeg ned for hans Fødder som død; og han lagde sin højre Haand paa mig og sagde: **18** Frygt ikke! Jeg er den første og den sidste og den levende; og jeg var død, og se, jeg er levende i Evighedernes Evigheder, og jeg har Dødens og Dødsrigets Nøgler. **(aiōn g165, Hadēs g86)** **19** Skriv derfor, hvad du saa, baade det, som er, og det, som skal ske herefter. **20** Dette er de syv Stjerners Hemmelighed, hvilke du har set i min højre Haand, og de syv Guldlysestager: De syv Stjerner ere de syv Menigheders Engle, og de syv Lysestager ere syv Menigheder.

2 Skriv til Menighedens Engel i Efesus: Dette siger han, som holder de syv Stjerner i sin højre Haand, han, som vandrer midt imellem de syv Guldlysestager: **2** Jeg kender dine Gerninger og dit Arbejde og din Udholdenhed og at du ikke kan fordrage de onde; og du prøvede dem, som kalde sig selv Apostle og ikke ere det, og du har fundet, at de ere Løgnere; **3** og du har Udholdenhed, og du har døjet ondt for mit Navns Skyld og er ikke bleven træt. **4** Men jeg har det imod dig, at du har forladt din første Kærlighed. **5** Kom derfor i Hu, hvorfra du er falden, og omvend dig, og gør de forrige Gerninger; men hvis ikke, da kommer jeg over dig, og jeg vil flytte din Lysestage fra dens Sted, hvis du ikke omvender dig. **6** Dog, dette har du, at du hader Nikolaiternes Gerninger, som ogsaa jeg hader. **7** Den, som har Øre, høre, hvad Aanden siger til Menighederne! Den, som sejrer, ham vil jeg give at æde af Livets Træ, som er i Guds Paradis. **8** Og skriv til Menighedens Engel i Smyrna: Dette siger den første og den sidste, han, som var død og blev levende: **9** Jeg kender din Trængsel og din Fattigdom (dog, du er rig), og Bespottelsen fra dem, som kalde sig selv Jøder og ikke ere det, men ere Satans Synagoge. **10** Frygt ikke, for hvad du vil komme til at lide! Se, Djævelen vil kaste nogle af eder i Fængsel, for at I skulle fristes, og I skulle have Trængsel i ti Dage. Vær tro indtil Døden, saa vil jeg give dig Livets Krone. **11** Den, som har Øre, høre, hvad Aanden siger til Menighederne! Den, som sejrer, skal ingenlunde skades af den anden Død. **12** Og skriv til Menighedens Engel i Pergamus: Dette siger han, som har det tveæggede, skarpe Sværd: **13** Jeg ved, hvor du bor, der, hvor Satans Trone er; og du holder fast ved mit Navn og fornægtede ikke min Tro, i Antipas's, mit tro Vidnes Dage, han, som blev ihjelslaaet hos eder, der, hvor Satan bor. **14** Men jeg har noget lidet imod dig, at du har nogle hos dig, som holde fast ved Bileams Lære, der lærte Balak at sætte Snare for Israels Børn, for at de skulde spise

Afgudsofferkød og bedrive Utugt. 15 Saaledes har
ogsaa du dem, som holde fast ved Nikolaiternes Lære
paa lignende Vis. 16 Omvend dig! Men hvis ikke,
kommer jeg snart over dig og vil stride imod dem
med min Munds Sværd. 17 Den, som har Øre, høre,
hvad Aanden siger til Menighederne! Den, som sejrer,
ham vil jeg give af den skjulte Manna, og jeg vil give
ham en hvid Sten og paa Stenen et nyt Navn skrevet,
som ingen kender, uden den, der faar det. 18 Og skriv
til Menighedens Engel i Thyatira: Dette siger Guds
Søn, der har Øjne som Ildslue, og hvis Fødder ere som
skinnende Malm: 19 Jeg kender dine Gerninger og
din Kærlighed og Tro og Tjeneste og Udholdenhed,
ja, dine Gerninger, de sidste flere end de første. 20
Men jeg har imod dig, at du finder dig i Kvinden
Jesabel, som kalder sig selv en Profetinde og lærer og
forfører mine Tjenere til at bedrive Utugt og spise
Afgudsofferkød. 21 Og jeg har givet hende Tid til at
omvende sig, men hun vil ikke omvende sig fra sin
Utugt. 22 Se, jeg kaster hende paa Sygelejet og hendes
Bolere i stor Trængsel, dersom de ikke omvende sig
fra deres Gerninger. 23 Og hendes Børn vil jeg slaa med
Død, og alle Menighederne skulle kende, at jeg er den,
som ransager Nyrer og Hjerter; og jeg vil give eder,
hver efter eders Gerninger. 24 Men til eder, de øvrige,
som ere i Thyatira, saa mange som ikke have denne
Lære, fordi de ikke kende Satans Dybder, som de kalde
det, til eder siger jeg: Jeg lægger ingen anden Byrde
paa eder. 25 Kun skulle I holde fast ved det, I have,
indtil jeg kommer. 26 Og den, som sejrer, og som indtil
Enden tager Vare paa mine Gerninger, ham vil jeg
give Magt over Hedningerne; 27 og med en Jernstav
skal han vogte dem, ligesom Lerkar sønderknuses,
ligesom ogsaa jeg har modtaget det af min Fader; 28
og jeg vil give ham Morgenstjernen. 29 Den, som har
Øre, høre, hvad Aanden siger til Menighederne!

3 Og skriv til Menighedens Engel i Sardes: Dette
siger han, som har de syv Guds Aander og de syv
Stjerner: Jeg kender dine Gerninger, at da har Ord
for at leve og er dog død. 2 Bliv vaagen og styrk det
øvrige, som ellers vilde dø; thi jeg har ikke fundet
dine Gerninger fuldkommede for min Gud. 3 Kom
derfor i Hu, hvorledes du modtog og hørte, og bevar
det og omvend dig! Dersom du altsaa ikke vaager, skal
jeg komme som en Tyv, og du skal ikke vide, i hvilken
Time jeg kommer over dig. 4 Dog har du i Sardes
nogle faa Personer, som ikke have besmittet deres
Klæder; de skulle vandre med mig i hvide Klæder,
thi de ere værdige dertil. 5 Den, som sejrer, han skal
saaledes iføres hvide Klæder, og jeg vil ikke udslette
hans Navn af Livets Bog, og jeg vil bekende hans Navn
for min Fader og for hans Engle. 6 Den, som har Øre,
høre, hvad Aanden siger til Menighederne! 7 Og skriv
til Menighedens Engel i Filadelfia: Dette siger den
hellige, den sanddru, han, som har Davids Nøgle, han,
som lukker op, saa ingen lukker i, og lukker i, saa
ingen lukker op: 8 Jeg kender dine Gerninger. Se, jeg
har givet dig, at der foran dig er en aabnet Dør, som
ingen kan lukke; thi du har kun liden Kraft, og dog
har du bevaret mit Ord og ikke fornægtet mit Navn. 9
Se, jeg lader komme nogle af Satans Synagoge, som
kalde sig selv Jøder og ikke ere det, men lyve. Se,
jeg vil gøre, at de skulle komme og tilbede for dine
Fødder og kende, at jeg har fattet Kærlighed til dig.
10 Efterdi du har bevaret mit Ord om Udholdenheden,
vil ogsaa jeg bevare dig ud af Fristelsens Stund, som
skal komme over hele Jorderige for at friste dem, som
bo paa Jorden. 11 Jeg kommer snart! Hold fast ved det,
du har, for at ingen skal tage din Krone. 12 Den, som
sejrer, ham vil jeg gøre til en Søjle i min Guds Tempel,
og han skal ikke mere gaa ud derfra; og jeg vil skrive
paa ham min Guds Navn og min Guds Stads Navn, det
nye Jerusalem, der kommer ned fra Himmelen fra
min Gud, og mit nye Navn. 13 Den, som har Øre, høre,
hvad Aanden siger til Menighederne! 14 Og skriv til
Menighedens Engel i Laodikea: Dette siger han, som
er Amen, det troværdige og sanddru Vidne, Guds
Skabnings Begyndelse: 15 Jeg kender dine Gerninger,
at du hverken er kold eller varm; gid du var kold
eller varm! 16 Derfor, efterdi du er lunken og hverken
varm eller kold, vil jeg udspy dig af min Mund; 17
fordi du siger: Jeg er rig og har vundet Rigdom og
fattes intet; og du ved ikke, at du er den elendige
og jammerlige og fattige og blinde og nøgne. 18 Jeg
raader dig, at du af mig køber Guld, lutret i Ilden, for
at du kan blive rig, og hvide Klæder, for at du kan
klæde dig dermed, og din Nøgenheds Skam ikke skal
blottes, og Øjensalve til at salve dine Øjne med, for
at du kan se. 19 Alle dem, jeg elsker, dem revser og
tugter jeg; vær derfor nidkær og omvend dig! 20 Se,
jeg staar for Døren og banker; dersom nogen hører
min Røst og aabner Døren, vil jeg gaa ind til ham og
holde Nadvere med ham, og han med mig. 21 Den,

som sejrer, ham vil jeg give at tage Sæde hos mig paa min Trone, ligesom jeg har sejret og har taget Sæde hos min Fader paa hans Trone. 22 Den, som har Øre, høre, hvad Aanden siger til Menighederne!

4 Derefter saa jeg, og se, der var en Dør aabnet i Himmelen, og den første Røst, hvilken jeg havde hørt som af en Basun, der talte med mig, sagde: Stig herop, og jeg vil vise dig, hvad der skal ske herefter. 2 Straks henryktes jeg i Aanden; og se, en Trone stod i Himmelen, og en sad paa Tronen, 3 og den siddende var at se til ligesom Jaspissten og Sarder, og der var en Regnbue omkring Tronen, at se til ligesom Smaragd. 4 Og omkring Tronen var der fire og tyve Troner, og paa Tronerne sad der fire og tyve Ældste, iførte hvide Klæder og med Guldkranse paa deres Hoveder. 5 Og fra Tronen udgaar der Lyn og Røster pg Tordener, og syv Ildfakler brænde foran Tronen, hvilke ere de syv Guds Aander. 6 Og foran Tronen er der som et Glarhav, ligesom Krystal, og midt for Tronen og rundt om Tronen fire levende Væsener, fulde af Øjne fortil og bagtil. 7 Og det første Væsen ligner en Løve; og det andet Væsen ligner en Okse; og det tredje Væsen har Ansigt som et Menneske; og det fjerde Væsen ligner en flyvende Ørn. 8 Og de fire Væsener have hvert især seks Vinger, rundt om og indadtil ere de fulde af Øjne; og uden Ophør sige de Dag og Nat: Hellig, hellig, hellig er Herren, Gud, den almægtige, han, som var, og som er, og som kommer! 9 Og naar Væsenerne give Ære og Pris og Tak til ham, som sidder paa Tronen, ham, som lever i Evighedernes Evigheder, (aiōn g165) 10 da falde de fire og tyve Ældste ned for ham, som sidder paa Tronen, og tilbede ham, som lever i Evighedernes Evigheder, og lægge deres Kranse ned for Tronen og sige: (aiōn g165) 11 Værdig er du, vor Herre og Gud, til at faa Prisen og Æren og Magten; thi du har skabt alle Ting, og paa Grund af din Villie vare de, og bleve de skabte.

5 ag jeg saa i hans højre Haand, som sad paa Tronen, en Bog, beskreven indeni og udenpaa, forseglet med syv Segl. 2 Og jeg saa en vældig Engel, som udraabte med høj Røst: Hvem er værdig til at aabne Bogen og bryde dens Segl? 3 Og ingen i Himmelen, ej heller paa Jorden, ej heller under Jorden, formaaede at aabne Bogen eller at se i den. 4 Og jeg græd saare, fordi ingen fandtes værdig til at aabne Bogen eller at se i den. 5 Og en af de Ældste sagde til mig: Græd ikke! se, sejret har Løven af Judas Stamme, Davids Rodskud, saa han kan aabne Bogen og dens syv Segl. 6 Og jeg saa, midt imellem Tronen med de fire Væsener og de Ældste stod et Lam, ligesom slagtet: Det havde syv Horn og syv Øjne, hvilke ere de syv Guds Aander, som ere udsendte til hele Jorden. 7 Og det kom og tog Bogen af hans højre Haand, som sad paa Tronen. 8 Og da det tog Bogen, faldt de fire Væsener og de fire og tyve Ældste ned for Lammet, holdende hver sin Harpe og Guldskaaler fyldte med Røgelse, som er de helliges Bønner. 9 Og de sang en ny Sang og sagde: Du er værdig til at tage Bogen og aabne dens Segl, fordi du blev slagtet og med dit Blod købte til Gud Mennesker af alle Stammer og Tungemaal og Folk og Folkeslag, 10 og du har gjort dem for vor Gud til et Kongerige og til Præster, og de skulle være Konger paa Jorden. 11 Og jeg saa, og jeg hørte rundt om Tronen og Væsenerne og de Ældste en Røst af mange Engle, og deres Tal var Titusinder Gange Titusinder, og Tusinder Gange Tusinder, 12 og de sagde med høj Røst: Værdigt er Lammet, det slagtede, til at faa Kraften og Rigdom og Visdom og Styrke og Ære og Pris og Velsignelse! 13 Og hver Skabning, som er i Himmelen og paa Jorden og under Jorden og paa Havet, ja, alt, hvad der er i dem, hørte jeg sige: Ham, som sidder paa Tronen, og Lammet tilhører Velsignelsen og Æren og Prisen og Magten i Evighedernes Evigheder! (aiōn g165) 14 Og de fire Væsener sagde: Amen! Og de Ældste faldt ned og tilbade.

6 Og jeg saa, da Lammet aabnede et af de syv Segl, og jeg hørte et af de fire Væsener sige som en Tordens Røst: Kom! 2 Og jeg saa, og se en hvid Hest, og han, som sad paa den, havde en Bue; og der blev givet ham en Krone, og han drog ud sejrende og til Sejr. 3 Og da det aabnede det andet Segl, hørte jeg det andet Væsen sige: Kom! 4 Og der udgik en anden Hest, som var rød; og ham, som sad paa den, blev det givet at tage Freden bort fra Jorden, og at de skulde myrde hverandre; og der blev givet ham et stort Sværd. 5 Og da det aabnede det tredje Segl, hørte jeg det tredje Væsen sige: Kom! Og jeg saa, og se en sort Hest, og han, der sad paa den, havde en Vægt i sin Haand. 6 Og jeg hørte ligesom en Røst midt iblandt de fire Væsener, som sagde: Et Maal Hvede for en Denar og tre Maal Byg for en Denar; og Olien og Vinen skal du ikke gøre Skade. 7 Og da det aabnede det fjerde Segl,

hørte jeg en Røst af det fjerde Væsen sige: Kom! 8 Og jeg saa, og se en grøngul Hest, og han, som sad paa den, hans Navn var Døden, og Dødsriget fulgte med ham; og der blev givet dem Magt over Fjerdedelen af. Jorden til at ihjelslaa med Sværd og med Hunger og med Pest og ved Jordens vilde Dyr. (Hadēs g86) 9 Og da det aabnede det femte Segl, saa jeg under Alteret deres Sjæle, som vare myrdede for Guds Ords Skyld og for det Vidnesbyrds Skyld, som de havde. 10 Og de raabte med høj Røst og sagde: Hvor længe, Herre, du hellige og sanddru! undlader du at dømme og hævne vort Blod paa dem, som bo paa Jorden? 11 Og der blev givet dem hver især en lang hvid Klædning, og der blev sagt til dem, at de skulde hvile endnu en liden Tid, indtil ogsaa Tallet paa deres Medtjenere og deres Brødre blev fuldt, hvilke skulde ihjelslaas ligesom de. 12 Og jeg saa, da det aabnede det sjette Segl, da skete der et stort Jordskælv, og Solen blev sort som en Haarsæk, og Maanen blev helt som Blod. 13 Og Himmelens Stjerner faldt ned paa Jorden, ligesom et Figentræ nedkaster sine umodne Figen, naar det rystes af et stærkt Vejr. 14 Og Himmelen veg bort, lig en Bog, der sammenrulles, og hvert Bjerg og hver Ø flyttedes fra deres Steder. 15 Og Kongerne paa Jorden og Stormændene og Krigsøversterne og de rige og de vældige og hver Træl og fri skjulte sig i Hulerne og i Bjergenes Kløfter, 16 og de sagde til Bjergene og Klipperne: Falder over os og skjuler os for hans Aasyn, som sidder paa Tronen, og for Lammets Vrede! 17 Thi deres Vredes store Dag er kommen; og hvem kan bestaa?

7 Og derefter saa jeg fire Engle staa paa Jordens fire Hjørner; de holdt Jordens fire Vinde, for at ingen Vind skulde blæse over Jorden, ej heller over Havet, ej heller over noget Træ. 2 Og jeg saa en anden Engel stige op fra Solens Opgang med den levende Guds Segl; og han raabte med høj Røst til de fire Engle, hvem det var givet at skade Jorden og Havet, og sagde: 3 Skader ikke Jorden, ej heller Havet, ej heller Træerne, førend vi have beseglet vor Guds Tjenere paa deres Pander. 4 Og jeg hørte Tallet paa de beseglede, hundrede og fire og fyrretyve Tusinde beseglede af alle Israels Børns Stammer: 5 Af Judas Stamme tolv Tusinde beseglede, af Rubens Stamme tolv Tusinde, af Gads Stamme tolv Tusinde, 6 af Asers Stamme tolv Tusinde, af Nafthalis Stamme tolv Tusinde, af Manasses Stamme tolv Tusinde, 7 af Simeons Stamme tolv Tusinde, af Levis Stamme tolv Tusinde, af Isaskars Stamme tolv Tusinde, 8 af Sebulons Stamme tolv Tusinde, af Josefs Stamme tolv Tusinde og af Benjamins Stamme tolv Tusinde beseglede. 9 Derefter saa jeg, og se en stor Skare, som ingen kunde tælle, af alle Folkeslag og Stammer og Folk og Tungemaal, som stod for Tronen og for Lammet, iførte lange hvide Klæder og med Palmegrene i deres Hænder; 10 og de raabte med høj Røst og sagde: Frelsen tilhører vor Gud, som sidder paa Tronen, og Lammet! 11 Og alle Englene stode rundt om Tronen og om de Ældste og om de fire Væsener og faldt ned for Tronen paa deres Ansigt og tilbade Gud og sagde: 12 Amen! Velsignelsen og Prisen og Visdommen og Taksigelsen og Æren og Kraften og Styrken tilhører vor Gud i Evighedernes Evigheder! Amen. (aiōn g165) 13 Og en af de Ældste tog til Orde og sagde til mig: Disse, som ere iførte de lange hvide Klæder, hvem ere de? og hvorfra ere de komne? 14 Og jeg sagde til ham: Min Herre! du ved det. Og han sagde til mig: Det er dem, som komme ud af den store Trængsel, og de have tvættet deres Klæder og gjort dem hvide i Lammets Blod. 15 Derfor ere de foran Guds Trone og tjene ham Dag og Nat i hans Tempel; og han, som sidder paa Tronen, skal opslaa sit Telt over dem. 16 De skulle ikke hungre mere, ej heller tørste mere, ej heller skal Solen eller nogen Hede falde paa dem. 17 Thi Lammet, som er midt for Tronen, skal vogte dem og lede dem til Livets Vandkilder; og Gud skal aftørre hver Taare af deres Øjne.

8 Og da det aabnede det syvende Segl, blev der Tavshed i Himmelen omtrent en halv Time. 2 Og jeg saa de syv Engle, som staa for Guds Aasyn; og der blev givet dem syv Basuner. 3 Og en anden Engel kom og stillede sig ved Alteret med et Guldrøgelsekar, og der blev givet ham megen Røgelse, for at han skulde føje den til alle de helliges Bønner paa Guldalteret foran Tronen. 4 Og Røgen af Røgelsen steg op, med de helliges Bønner, fra Engelens Haand for Guds Aasyn. 5 Og Engelen tog Røgelsekarret og fyldte det med Ild fra Alteret og kastede den paa Jorden; og der kom Torden og Røster og Lyn og Jordskælv. 6 Og de syv Engle, som havde de syv Basuner, gjorde sig rede til at basune. 7 Og den første basunede, og der kom Hagel og Ild, blandet med Blod, og blev kastet paa Jorden;

og Tredjedelen af Jorden blev opbrændt, og alt grønt Græs opbrændtes. 8 Og den anden Engel basunede, og det var, som et stort brændende Bjerg blev kastet i Havet; og Tredjedelen af Havet blev til Blod 9 Og Tredjedelen af de Skabninger i Havet, som havde Liv, døde; og Tredjedelen af Skibene blev ødelagt. 10 Og den tredje Engel basunede, og fra Himmelen faldt der en stor Stjerne, brændende som en Fakkel, og den faldt paa Tredjedelen af Floderne og paa Vandkilderne. 11 Og Stjernens Navn kaldes Malurt; og Tredjedelen af Vandene blev til Malurt, og mange af Menneskene døde af Vandene, fordi de vare blevne beske. 12 Og den fjerde Engel basunede, og Tredjedelen af Solen og Tredjedelen af Maanen og Tredjedelen af Stjernerne blev ramt, saa at Tredjedelen af dem blev formørket, og Dagen mistede Tredjedelen af sit Lys og Natten ligesaa. 13 Og jeg saa, og jeg hørte en Ørn flyve midt oppe under Himmelen og sige med høj Røst: Ve, ve, ve dem, som bo paa Jorden, for de øvrige Basunrøster fra de tre Engle, som skulle basune.

9 Og den femte Engel basunede, og jeg saa en Stjerne, som var falden ned fra Himmelen paa Jorden, og Nøglen til Afgrundens Brønd blev given den. (Abyssos g12) 2 Og den aabnede Afgrundens Brønd, og en Røg steg op af Brønden, lig Røgen af en stor Ovn; og Solen og Luften blev formørket af Røgen fra Brønden. (Abyssos g12) 3 Og fra Røgen udgik der Græshopper over Jorden, og der blev givet dem Magt, som Jordens Skorpioner have Magt. 4 Og der blev sagt til dem, at de ikke maatte skade Græsset paa Jorden, ej heller noget grønt eller noget Træ, men kun de Mennesker, som ikke have Guds Segl paa deres Pander. 5 Og det blev dem givet ikke at dræbe dem, men at pine dem i fem Maaneder; og Pinen, de voldte, var som Pinen af en Skorpion, naar den stikker et Menneske. 6 Og i de Dage skulle Menneskene søge Døden og ikke finde den, og attraa at dø, og Døden flyr fra dem. 7 Og Græshoppeskikkelserne lignede Heste, rustede til Krig, og paa deres Hoveder var der som Kroner, der lignede Guld, og deres Ansigter vare som Menneskers Ansigter, 8 og de havde Haar som Kvinders Haar, og deres Tænder vare som Løvers, 9 og de havde Pansere som Jernpansere; og Lyden af deres Vinger var som Lyd af Stridsvogne, naar mange Heste fare ud til Kamp. 10 Og de have Haler, som ligne Skorpioners, og Brodde, og i deres Haler ligger deres Magt til at skade Menneskene i fem Maaneder. 11 De have Afgrundens Engel til Konge over sig; hans Navn er paa Hebraisk Abaddon, og paa Græsk har han Navnet Apollyon. (Abyssos g12) 12 Det første Ve er til Ende; se, der kommer endnu to Veer derefter. 13 Og den sjette Engel basunede, og jeg hørte en Røst fra de fire Horn paa Guldalteret, som staar for Guds Aasyn, 14 sige til den sjette Engel, der havde Basunen: Løs de fire Engle, som ere bundne ved den store Flod Eufrat. 15 Og de fire Engle bleve løste, som til den Time og Dag og Maaned og Aar vare rede til at ihjelslaa Tredjedelen af Menneskene. 16 Og Tallet paa Rytterhærene var to Gange Titusinde Gange Titusinde; jeg hørte deres Tal. 17 Og saaledes saa jeg Hestene i Synet og dem, som sade derpaa, hvilke havde ildrøde og sorteblaa og svovlgule Pansere; og Hestenes Hoveder vare som Løvers Hoveder, og af deres Munde udgik Ild og Røg og Svovl. 18 Af disse tre Plager, af Ilden og Røgen og Svovlet, som udgik af deres Munde, blev Tredjedelen af Menneskene ihjelslaaet. 19 Thi Hestenes Magt er i deres Mund og i deres Haler; thi deres Haler ligne Slanger, have Hoveder, og med dem gøre de Skade. 20 Og de øvrige Mennesker, som ikke bleve dræbte i disse Plager, omvendte sig ikke fra deres Hænders Gerninger, saa de lode være at tilbede de onde Aander og Afgudsbillederne af Guld og Sølv og Kobber og Sten og Træ, som hverken kunne se eller høre eller gaa; 21 og de omvendte sig ikke fra deres Myrden eller fra deres Trolddom eller fra deres Utugt eller fra deres Tyveri.

10 Og jeg saa en anden vældig Engel komme ned fra Himmelen, svøbt i en Sky, og Regnbuen var paa hans Hoved, og hans Ansigt var som Solen og hans Fødder som Ildsøjler, 2 og han havde i sin Haand en lille aabnet Bog. Og han satte sin højre Fod paa Havet og den venstre paa Jorden. 3 Og han raabte med høj Røst, som en Løve brøler; og da han havde raabt, lode de syv Tordener deres Røster høre. 4 Og da de syv Tordener havde talt, vilde jeg til at skrive; og jeg hørte en Røst fra Himmelen, som sagde: Forsegl, hvad de syv Tordener talte, og nedskriv det ikke! 5 Og Engelen, som jeg saa staa paa Havet og paa Jorden, opløftede sin højre Haand imod Himmelen 6 og svor ved ham, som lever i Evighedernes Evigheder, som har skabt Himmelen, og hvad deri er, og Jorden, og hvad derpaa er, og Havet, og hvad deri er, at der ikke

mere skal gives Tid; (aiōn g165) 7 men i de Dage, da den syvende Engels Røst lyder, naar han skal til at basune, da er Guds skjulte Raad fuldbyrdet saaledes, som han har forkyndt sine Tjenere Profeterne. 8 Og den Røst, som jeg havde hørt fra Himmelen, talte atter med mig og sagde: Gaa hen, tag den lille aabnede Bog, som er i den Engels Haand, der staar paa Havet og paa Jorden. 9 Og jeg gik hen til Engelen og sagde til ham, at han skulde give mig den lille Bog. Og han sagde til mig: Tag og nedsvælg den! og den vil volde Smerte i din Bug, men i din Mund vil den være sød som Honning. 10 Og jeg tog den lille Bog af Engelens Haand og nedsvælgede den; og den var i min Mund sød som Honning, men da jeg havde nedsvælget den, følte jeg Smerte i min Bug. 11 Og man sagde til mig: Du bør igen profetere om mange Folk og Folkeslag og Tungemaal og Konger.

11 Og der blev givet mig et Rør ligesom en Maalestok, med de Ord: Staa op og maal Guds Tempel og Alteret og dem, som tilbede deri. 2 Men Forgaarden uden for Templet, lad den ude og maal den ikke, thi den er given til Folkeslagene; og de skulle nedtræde den hellige Stad i to og fyrretyve Maaneder. 3 Og jeg vil give mine tvende Vidner, at de skulle profetere eet Tusinde, to Hundrede og tresindstyve Dage, klædte i Sække. 4 Disse ere de tvende Olietræer og de tvende Lysestager, som staa for Jordens Herre. 5 Og dersom nogen vil gøre dem Skade, udgaar der Ild af deres Mund og fortærer deres Fjender; og dersom nogen vil gøre dem Skade, bør han saaledes ihjelslaas. 6 Disse have Magt til at lukke Himmelen, saa at der ingen Regn skal falde i deres Profetis Dage; og de have Magt over Vandene til at forvandle dem til Blod og til at slaa Jorden med alskens Plage, saa ofte de ville. 7 Og naar de faa fuldendt deres Vidnesbyrd, skal Dyret, som stiger op af Afgrunden, føre Krig imod dem og overvinde dem og ihjelslaa dem. (Abyssos g12) 8 Og deres Lig skal ligge paa Gaden i den store Stad, som i aandelig Forstand kaldes Sodoma og Ægypten, der, hvor ogsaa deres Herre blev korsfæstet. 9 Og Mennesker af alle Folk og Stammer og Tungemaal og Folkeslag skulle se paa deres Lig i tre og en halv Dag og ikke tilstede, at deres Lig lægges i Grav. 10 Og de, som bo paa Jorden, glæde sig over dem og fryde sig; og de sende hverandre Gaver, fordi disse to Profeter vare til Plage for dem, som bo paa Jorden. 11 Og efter de tre og en halv Dags Forløb kom der Livs Aande fra Gud i dem; og de stode paa deres Fødder, og stor Frygt faldt paa dem, som saa dem. 12 Og de hørte en høj Røst fra Himmelen, som sagde til dem: Stiger her op! Og de stege op til Himmelen i Skyen, og deres Fjender derpaa. 13 Og i samme Stund skete der et stort Jordskælv, og Tiendedelen af Staden faldt, og syv Tusinde Personer bleve dræbte i Jordskælvet; og de andre bleve forfærdede og gave Himmelens Gud Ære. 14 Det andet Ve er til Ende; se, det tredje Ve kommer snart. 15 Og den syvende Engel basunede, og der hørtes høje Røster i Himmelen, som sagde: Herredømmet over Verden er blevet vor Herres og hans Salvedes, og han skal være Konge i Evighedernes Evigheder. (aiōn g165) 16 Og de fire og tyve Ældste, som sidde for Guds Aasyn paa deres Troner, faldt ned paa deres Ansigter og tilbade Gud og sagde: 17 Vi takke dig, Herre Gud, almægtige, du, som er, og som var, fordi du har taget din store Magt og tiltraadt dit Kongedømme, 18 og Folkeslagene vrededes, og din Vrede kom og Tiden til, at de døde skulle dømmes, og til at give Lønnen til dine Tjenere, Profeterne, og de hellige og dem, som frygte dit Navn, de smaa og de store, og til at ødelægge dem, som lægge Jorden øde. 19 Og Guds Tempel i Himmelen blev aabnet, og hans Pagts Ark kom til Syne i hans Tempel, og der kom Lyn og Røster og Tordener og Jordskælv og stærk Hagel.

12 Og et stort Tegn blev set i Himmelen: En Kvinde, iklædt Solen og med Maanen under sine Fødder og en Krans af tolv Stjerner paa sit Hoved. 2 Og hun var frugtsommelig og skreg i Barnsnød, under Fødselsveer. 3 Og et andet Tegn blev set i Himmelen, og se, der var en stor, ildrød Drage, som havde syv Hoveder og ti Horn og paa sine Hoveder syv Kroner. 4 Og dens Hale drog Tredjedelen af Himmelens Stjerner med sig og kastede dem paa Jorden. Og Dragen stod foran Kvinden, som skulde føde, for at sluge hendes Barn, naar hun havde født det. 5 Og hun fødte et Drengebarn, som skal vogte alle Folkeslagene med en Jernstav; og hendes Barn blev bortrykket til Gud og til hans Trone. 6 Og Kvinden flyede ud i Ørkenen, hvor hun har et Sted beredt fra Gud, for at man skal ernære hende der eet Tusinde, to Hundrede og tresindstyve Dage. 7 Og der blev en Kamp i Himmelen: Mikael og hans Engle gave sig til at kæmpe imod Dragen, og Dragen kæmpede og dens Engle. 8 Men de

magtede det ikke, og deres Sted fandtes ikke mere i Himmelen. 9 Og den store Drage blev nedstyrtet; den gamle Slange, som kaldes Djævelen og Satan, som forfører den hele Verden, blev nedstyrtet paa Jorden, og hans Engle bleve nedstyrtede med ham. 10 Og jeg hørte en høj Røst i Himmelen sige: Nu er Frelsen og Kraften og Riget blevet vor Guds, og Magten hans Salvedes; thi nedstyrtet er vore Brødres Anklager, som anklagede dem for vor Gud Dag og Nat. 11 Og de have overvundet ham i Kraft af Lammets Blod og i Kraft af deres Vidnesbyrds Ord; og de elskede ikke deres Liv, lige til Døden. 12 Derfor, fryder eder, I Himle, og I, som bo i dem! Ve Jorden og Havet! thi Djævelen er nedstegen til eder og har stor Vrede, fordi han ved, at han kun har liden Tid. 13 Og da Dragen saa, at den var styrtet til Jorden, forfulgte den Kvinden, som havde født Drengebarnet. 14 Og den store Ørns tvende Vinger bleve givne Kvinden, for at hun skulde flyve til Ørkenen, til sit Sted, der hvor hun næres en Tid og Tider og en halv Tid, borte fra Slangen. 15 Og Slangen spyede Vand som en Flod ud af sin Mund efter Kvinden for at bortskylle hende med Floden. 16 Og Jorden kom Kvinden til Hjælp; og Jorden aabnede sin Mund og opslugte Floden, som Dragen havde udspyet af sin Mund. 17 Og Dragen vrededes paa Kvinden og gik bort for at føre Krig imod de øvrige af hendes Sæd, dem, som holde Guds Bud og have Jesu Vidnesbyrd.

13 Og jeg stod paa Sandet ved Havet. Og jeg saa et Dyr stige op af Havet, som havde ti Horn og syv Hoveder, og paa sine Horn ti Kroner, og paa sine Hoveder Bespottelsens Navne. 2 Og Dyret, som jeg saa, var ligt en Panter, og dets Fødder som en Bjørns, og dets Mund som en Løves Mund; og Dragen gav det sin Kraft og sin Trone og stor Magt. 3 Og jeg saa et af dets Hoveder ligesom saaret til Døden, og dets dødelige Saar blev lægt, og al Jorden fulgte undrende efter Dyret. 4 Og de tilbade Dragen, fordi den havde givet Dyret Magten; og de tilbade Dyret og sagde: Hvem er Dyret lig? hvem mægter at kæmpe imod det? 5 Og der blev givet det en Mund til at tale store Ord og Bespottelser, og der blev givet det Magt til at virke i to og fyrretyve Maaneder. 6 Og det aabnede sin Mund til Bespottelser imod Gud, til at bespotte hans Navn og hans Telt, dem, som bo i Himmelen. 7 Og der blev givet det at føre Krig imod de hellige og at overvinde dem; og der blev givet det Magt over hver Stamme og Folk og Tungemaal og Folkeslag. 8 Og alle, som bo paa Jorden, skulle tilbede ham, enhver, hvis Navn ikke fra Verdens Grundlæggelse er skrevet i Lammets, det slagtedes, Livets Bog. 9 Dersom nogen har Øre, han høre! 10 Dersom nogen fører andre i Fængsel, han kommer selv i Fængsel; dersom nogen dræber med Sværd, han skal dræbes med Sværd. Her gælder det de helliges Udholdenhed og Tro. 11 Og jeg saa et andet Dyr stige op af Jorden, og det havde to Horn ligesom et Lam og talte som en Drage, 12 Og det udøver hele det første Dyrs Magt for dets Aasyn og faar Jorden og dem, som bo derpaa, til at tilbede det første Dyr, hvis dødelige Saar blev lægt. 13 Og det gør store Tegn, saa at det endog faar Ild til at falde ned fra Himmelen paa Jorden for Menneskenes Aasyn. 14 Og det forfører dem, som bo paa Jorden, for de Tegns Skyld, som det blev givet det at gøre for Dyrets Aasyn, og siger til dem, som bo paa Jorden, at de skulle gøre et Billede af Dyret, ham, som har Sværdhugget og kom til Live. 15 Og det fik Magt til at give Dyrets Billede Aand, saa at Dyrets Billede endog kunde tale og gøre, at alle de, der ikke vilde tilbede Dyrets Billede, skulde ihjelslaas. 16 Og det faar alle, baade smaa og store, baade rige og fattige, baade frie og. Trælle, til at sætte sig et Mærke paa deres højre Haand eller paa deres Pande, 17 for at ingen skal kunne købe eller sælge uden den, som har Mærket, Dyrets Navn eller dets Navns Tal. 18 Her gælder det Visdom! Den, som har Forstand, udregne Dyrets Tal; thi det er et Menneskes Tal, og dets Tal er 666.

14 Og jeg saa, og se, Lammet stod paa Zions Bjerg, og med det hundrede og fire og fyrretyve Tusinde, som havde dets Navn og dets Faders Navn skrevet paa deres Pander. 2 Og jeg hørte en Lyd fra Himmelen som en Lyd af mange Vande og som en. Lyd af stærk Torden, og den Lyd, jeg hørte, var som af Harpespillere, der spillede paa deres Harper. 3 Og de sang en ny Sang for Tronen og for de fire levende Væsener og de Ældste; og ingen kunde lære den Sang, uden de hundrede og fire og fyrretyve Tusinde, som ere løskøbte fra Jorden. 4 Dette er dem, som ikke have besmittet sig med Kvinder, thi de ere jomfruelige; dette er dem, som følge Lammet, hvor det gaar. Disse ere løskøbte fra Menneskene, en Førstegrøde for Gud og Lammet, 5 og i deres Mund er der ikke fundet Løgn; thi de ere ulastelige. 6 Og jeg saa en

anden Engel flyve midt oppe under Himmelen, som havde et evigt Evangelium, at forkynde for dem, der bo paa Jorden, og for alle Folkeslag og Stammer og Tungemaal og Folk, **(aiōnios g166)** **7** og han sagde med høj Røst: Frygter Gud og giver ham Ære, thi hans Doms Time er kommen, og tilbeder ham, som har gjort Himmelen og Jorden og Havet og Vandenes Kilder. **8** Og endnu en anden Engel fulgte, som sagde: Falden, falden er Babylon, den store, som har givet alle Folkeslagene at drikke af sin Utugts Harmes Vin. **9** Og en tredje Engel fulgte dem og sagde med høj Røst: Dersom nogen tilbeder Dyret og dets Billede og tager Mærke paa sin Pande eller paa sin Haand, **10** saa skal han drikke af Guds Harmes Vin, som er iskænket ublandet i hans Vredes Bæger; og han skal pines med Ild og Svovl for de hellige Engles og for Lammets Aasyn. **11** Og deres Pines Røg opstiger i Evighedernes Evigheder; og de have ikke Hvile. Dag og Nat, de, som tilbede Dyret og dets Billede, og enhver, som tager dets Navns Mærke. **(aiōn g165)** **12** Her gælder det de helliges Udholdenhed, de, som bevare Guds Bud og Troen paa Jesus. **13** Og jeg hørte en Røst fra Himmelen, som sagde: Skriv: Salige ere de døde, som dø i Herren herefter. Ja, siger Aanden, de skulle hvile fra deres Møje, thi deres Gerninger følge med dem. **14** Og jeg saa, og se en hvid Sky, og paa Skyen sad der en lig en Menneskesøn med en Guldkrone paa sit Hoved og en skarp Segl i sin Haand. **15** Og en anden Engel gik ud fra Templet og raabte med høj Røst til ham, som sad paa Skyen: Udsend din Segl og høst; thi Timen til at høste er kommen, fordi Jordens Høst er moden. **16** Og han, som sad paa Skyen, lod sin Segl gaa over Jorden, og Jorden blev høstet. **17** Og en anden Engel gik ud fra Templet i Himmelen; ogsaa han havde en skarp Segl. **18** Og fra Alteret gik en anden Engel ud, som havde Magt over Ilden; og han raabte med høj Røst til den, som havde den skarpe Segl, og sagde: Udsend din skarpe Segl og afskær Druerne af Jordens Vintræ; thi dets Druer ere modne. **19** Og Engelen lod sin Segl gaa hen over Jorden og afskar Frugten paa Jordens Vintræ og kastede den i Guds Harmes store Persekar. **20** Og Persekarret blev traadt uden for Staden, og der kom Blod ud af Persekarret op til Hestenes Bidsler, saa langt som eet Tusinde og seks Hundrede Stadier.

15 Og jeg saa et andet Tegn i Himmelen, stort og vidunderligt: syv Engle, som havde de syv sidste Plager; thi med disse er Guds Harme fuldbyrdet. **2** Og jeg saa som et Glarhav, blandet med Ild, og dem, som sejrende gik ud af Kampen med Dyret og dets Billede og dets Navns Tal, staaende ved Glarhavet og holdende Guds Harper. **3** Og de sang Mose, Guds Tjeners, Sang, og Lammets Sang, og sagde: Store og vidunderlige ere dine Gerninger, Herre, Gud, du almægtige! retfærdige og sande ere dine Veje, du Folkeslagenes Konge! **4** Hvem skulde ikke frygte dig, Herre! og prise dit Navn? Thi du alene er hellig; ja, alle Folkeslagene skulle komme og tilbede for dit Aasyn, fordi dine retfærdige Domme ere blevne aabenbarede. **5** Og derefter saa jeg, og Vidnesbyrdets Tabernakels Tempel i Himmelen blev aabnet, **6** og de syv Engle, som havde de syv Plager, gik ud af Templet, iførte rent og skinnende Linklæde og omgjordede om Brystet med Guldbælter. **7** Og et af de fire levende Væsener gav de syv Engle syv Guldskaaler fyldte med Guds Harme, han, som lever i Evighedernes Evigheder. **(aiōn g165)** **8** Og Templet fyldtes med Røg fra Guds Herlighed og fra hans Kraft; og ingen kunde gaa ind i Templet, førend de syv Engles syv Plager fik Ende.

16 Og jeg hørte en høj Røst fra Templet sige til de syv Engle: Gaar hen og udgyder Guds Harmes syv Skaaler over Jorden! **2** Og den første gik hen og udgød sin Skaal over Jorden, og der kom slemme og onde Bylder paa de Mennesker, som havde Dyrets Mærke, og dem, som tilbade dets Billede. **3** Og den anden Engel udgød sin Skaal i Havet, og det blev til Blod som af en død, og hver levende Sjæl i Havet døde. **4** Og den tredje Engel udgød sin Skaal i Floderne og Vandkilderne, og de bleve til Blod. **5** Og jeg hørte Vandenes Engel sige: Retfærdig er du, som er, og som var, du hellige, fordi du har fældet denne Dom; **6** thi de have udøst helliges og Profeters Blod, og du har givet dem Blod at drikke; de ere det værd. **7** Og jeg hørte Alteret sige: Ja, Herre, Gud, du almægtige! sande og retfærdige ere dine Domme. **8** Og den fjerde Engel udgød sin Skaal over Solen; og det blev givet den at brænde Menneskene med Ild. **9** Og Menneskene brændtes i stor Hede og bespottede Guds Navn, som har Magt over disse Plager; og de omvendte sig ikke til at give ham Ære. **10** Og den femte Engel udgød sin Skaal over Dyrets Trone; og dets Rige blev formørket, og de tyggede deres Tunger af Pine. **11** Og de bespottede Himmelens Gud for deres Piner og for deres Bylder;

og de omvendte sig ikke fra deres Gerninger. 12 Og den sjette Engel udgød sin Skaal over den store Flod Eufrat; og dens Vand borttørredes, for at Vejen kunde beredes for Kongerne fra Solens Opgang. 13 Og jeg saa, at der af Dragens Mund og af Dyrets Mund og af den falske Profets Mund udgik tre urene Aander, som lignede Padder. 14 Thi de ere Dæmoners Aander, som gøre Tegn; og de gaa ud til hele Jorderiges Konger for at samle dem til Krigen paa Guds, den almægtiges, store Dag. 15 — Se, jeg kommer som en Tyv. Salig er den, som vaager og bevarer sine Klæder, saa han ikke skal gaa nøgen, og man skal se hans Skam. — 16 Og de samlede dem til det Sted, som kaldes paa Hebraisk Harmagedon. 17 Og den syvende Engel udgød sin Skaal i Luften; og fra Templet, fra Tronen udgik der en høj Røst, som sagde: Det er sket. 18 Og der kom Lyn og Røster og Tordener; og der blev et stort Jordskælv, hvis Mage ikke har været, siden der blev Mennesker til paa Jorden, et saadant Jordskælv, saa stort. 19 Og den store Stad blev til tre Dele, og Folkeslagenes Stæder faldt; og Gud kom det store Babylon i Hu for at give det Bægeret med sin Vredes Harmes Vin. 20 Og hver Ø flyede, og Bjerge bleve ikke fundne. 21 Og en stærk Hagel, centnertung, faldt ned fra Himmelen paa Menneskene; og Menneskene bespottede Gud for Hagelens Plage, thi dens Plage var meget stor.

17 Og en af de syv Engle, som havde de syv Skaaler, kom og talte med mig og sagde: Kom! jeg vil vise dig Dommen over den store Skøge, som sidder over mange Vande, 2 med hvem Jordens Konger have bolet, og de, som bo paa Jorden, ere blevne drukne af hendes Utugts Vin. 3 Og han førte mig i Aanden ud i en Ørken; og jeg saa en Kvinde siddende paa et skarlagenfarvet Dyr, som var fuldt af Bespottelsens Navne; det havde syv Hoveder og ti Horn. 4 Og Kvinden var klædt i Purpur og Skarlagen og straalede af Guld og Ædelstene og Perler; hun havde et Guldbæger i sin Haand, fuldt af Vederstyggeligheder og hendes Utugts Urenheder. 5 Og paa hendes Pande var skrevet et Navn, en Hemmelighed: Babylon den store, Moderen til Jordens Skøger og Vederstyggeligheder. 6 Og jeg saa Kvinden, drukken af de helliges Blod og af Jesu Vidners Blod; og jeg undrede mig i stor Forundring, da jeg saa hende. 7 Og Engelen sagde til mig: Hvorfor undrede du dig? Jeg vil sige dig Hemmeligheden med Kvinden og med Dyret, som bærer hende, og som har de syv Hoveder og de ti Horn. 8 Dyret, som du saa, har været og er ikke, og det skal stige op af Afgrunden og gaa bort til Fortabelse; og de, som bo paa Jorden, skulle undre sig, de, hvis Navne ikke ere skrevne i Livets Bog fra Verdens Grundlæggelse, naar de se, at Dyret var og er ikke og skal komme. (Abyssos g12) 9 Her gælder det den Forstand, som har Visdom. De syv Hoveder ere syv Bjerge, paa hvilke Kvinden sidder, 10 og de ere syv Konger. De fem ere faldne, den ene er der, den anden er endnu ikke kommen, og naar han kommer, skal han blive en liden Tid. 11 Og Dyret, som var og er ikke, er baade selv en ottende og er en af de syv og farer bort til Fortabelse. 12 Og de ti Horn, som du saa, ere ti Konger, som endnu ikke have faaet Rige, men faa Magt som Konger een Time sammen med Dyret. 13 Disse have eet Sind, og deres Kraft og Magt give de til Dyret. 14 Disse skulle føre Krig med Lammet, og Lammet skal sejre over dem — fordi det er Herrers Herre og Kongers Konge — og de, som ere med det, de kaldede og udvalgte og trofaste. 15 Og han sagde til mig: De Vande, som du saa, der hvor Skøgen sidder, ere Folk og Skarer og Folkeslag og Tungemaal. 16 Og de ti Horn, som du saa, og Dyret, disse ville hade Skøgen og gøre hende øde og nøgen og æde hendes Kød og opbrænde hende med Ild. 17 Thi Gud har indgivet dem i deres Hjerte at gøre efter hans Sind og at handle af eet Sind og at give Dyret deres Kongemagt, indtil Guds Ord blive fuldbyrdede. 18 Og Kvinden, som du saa, er den store Stad, som har Herredømme over Jordens Konger.

18 Derefter saa jeg en anden Engel stige ned fra Himmelen; han havde stor Magt, og Jorden blev oplyst af hans Herlighed. 2 Og han raabte med stærk Røst og sagde: Falden, falden er Babylon den store, og den er bleven Dæmoners Bolig og et Fængsel for alle Haande urene Aander og et Fængsel for alle Haande urene og afskyede Fugle! 3 Thi af hendes Utugts Harmes Vin have alle Folkeslagene drukket, og Jordens Konger have bolet med hende, og Jordens Købmænd ere blevne rige af hendes Yppigheds Fylde. 4 Og jeg hørte en anden Røst fra Himmelen, som sagde: Gaar ud fra hende, mit Folk! for at I ikke skulle blive meddelagtige i hendes Synder og ikke rammes af hendes Plager. 5 Thi hendes Synder ere opdyngede indtil Himmelen, og Gud har kommet hendes Uretfærdigheder i Hu. 6 Betaler hende, som

hun har betalt eder, og gengælder hende dobbelt efter hendes Gerninger; skænker hende dobbelt i det Bæger, som hun har iskænket. 7 Saa meget, som hun har forherliget sig selv og levet i Yppighed, saa meget skulle I give hende af Pine og Sorg! Fordi hun siger i sit Hjerte: Jeg sidder som en Dronning og er ikke Enke, og Sorg skal jeg ingenlunde se, 8 derfor skulle hendes Plager komme paa een Dag: Død og Sorg og Hunger, og hun skal opbrændes med Ild; thi stærk er den Herre Gud, som har dømt hende. 9 Og Jordens Konger, som have bolet og levet yppigt med hende, skulle græde og hyle over hende, naar de se Røgen af hendes Brand, 10 medens de staa langt borte af Frygt for hendes Pinsel og sige: Ve! ve! du store Stad, Babylon, du stærke Stad, thi paa een Time er din Dom kommen. 11 Og Jordens Købmænd græde og sørge over hende, fordi ingen mere køber deres Ladning: 12 Ladning af Guld og Sølv og Ædelstene og Perler og fint Linned og Purpur og Silke og Skarlagen og alle Haande vellugtende Træ og alle Haande Arbejde af Elfenben og alle Haande Arbejde af kostbart Træ og af Kobber og Jern og Marmor, 13 og Kanelbark og Haarsalve og Røgelser og Salve og Virak og Vin og Olie og fint Mel og Hvede og Okser og Faar og Heste og Vogne og Slaver, ja, Menneskesjæle. 14 Og den Frugt, din Sjæl lystedes ved, er vegen fra dig, og alt det lækre og glimrende er forbi for dig, og man skal aldrig finde det mere. 15 De, som handlede dermed og ere blevne rige ved hende, skulle staa langt borte af Frygt for hendes Pinsel grædende og sørgende og sige: 16 Ve! ve! den store Stad, som var klædt i fint Linned og Purpur og Skarlagen og straalede af Guld og Ædelstene og Perler; thi i een Time er saa stor en Rigdom lagt øde. 17 Og alle Styrmænd og alle Skippere og Søfolk og alle, som arbejde paa Havet, stode langt borte 18 og raabte, da de saa Røgen af hendes Brand, og sagde: Hvor var der Mage til den store Stad? 19 Og de kastede Støv paa deres Hoveder og raabte grædende og sørgende og sagde: Ve! ve! den store Stad, hvori alle, som havde Skibe paa Havet, berigedes ved dens Pragt; thi i een Time er den bleven lagt øde. 20 Fryd dig over den, du Himmel, og I hellige og Apostle og Profeter! fordi Gud har skaffet eder Ret over den. 21 Og en vældig Engel løftede en Sten som en stor Møllesten og kastede den i Havet og sagde: Saaledes skal Babylon, den store Stad, nedstyrtes i Hast og ikke findes mere. 22 Og Lyd af Harpespillere og Sangere og Fløjtespillere og Basunblæsere skal ikke høres i dig mere; og ingen Kunstner i nogen Kunst skal findes i dig mere; og Lyd af Mølle skal ikke høres i dig mere; 23 og Lys af Lampe skal ikke skinne i dig mere, og Brudgoms og Bruds Røst skal ikke høres i dig mere, fordi dine Købmænd vare Jordens Stormænd, fordi alle Folkeslagene bleve forførte ved dit Trylleri. 24 Og i den blev Profeters og helliges Blod fundet og alle deres, som ere myrdede paa Jorden.

19 Derefter hørte jeg ligesom en høj Røst af en stor Skare i Himmelen, som sagde: Halleluja! Frelsen og Herligheden og Kraften tilhører vor Gud. 2 Thi sande og retfærdige ere hans Domme, at han har dømt den store Skøge, som fordærvede Jorden med sin Utugt, og krævet sine Tjeneres Blod af hendes Haand. 3 Og de sagde anden Gang: Halleluja! og Røgen fra hende opstiger i Evighedernes Evigheder. **(aiōn g165)** 4 Og de fire og tyve Ældste og de fire levende Væsener faldt ned og tilbade Gud, som sad paa Tronen, og de sagde: Amen! Halleluja! 5 Og en Røst udgik fra Tronen og sagde: Lover vor Gud, alle hans Tjenere, I, som frygte ham, de smaa og de store! 6 Og jeg hørte som en Røst af en stor Skare og som en Lyd af mange Vande og som en Lyd af stærke Tordener, der sagde: Halleluja! thi Herren, Gud, den almægtige, har tiltraadt Kongedømmet. 7 Lader os glæde og fryde os og give ham Æren; thi Lammets Bryllup er kommet, og hans Brud har gjort sig rede. 8 Og det blev givet hende at iføre sig skinnende, rent Linklæde; thi Linklædet er de helliges Retfærdshandlinger. 9 Og han siger til mig: Skriv: Salige ere de, som ere budne til Lammets Bryllups-Nadvere! Og han siger til mig: Disse ere de sande Guds Ord. 10 Og jeg faldt ned for hans Fødder for at tilbede ham, og han siger til mig: Gør det ikke! Jeg er din Medtjener og dine Brødres, som have Jesu Vidnesbyrd; tilbed Gud! thi Jesu Vidnesbyrd er Profetiens Aand. 11 Og jeg saa Himmelen aaben, og se en hvid Hest, og han, som sad paa den, kaldes trofast og sanddru, og han dømmer og kæmper med Retfærdighed. 12 Men hans Øjne vare Ildslue, og paa hans Hoved var der mange Kroner; han havde et Navn skrevet, hvilket ingen kender, uden han selv; 13 og han Var iført en Kappe, dyppet i Blod, og hans Navn kaldes: Guds Ord. 14 Og Hærene i Himmelen fulgte ham paa hvide Heste, iført hvidt, rent Linklæde. 15 Og af hans Mund udgik der et skarpt Sværd, for at han dermed skulde slaa Folkeslagene;

og han skal vogte dem med en Jernstav, og han skal træde Guds, den almægtiges, Vredes Harmes Vinperse. 16 Og paa Kappen, paa sin Lænd har han et Navn skrevet: Kongers Konge og Herrers Herre. 17 Og jeg saa en Engel staaende i Solen, og han raabte med høj Røst og sagde til alle Fugle, som flyve midt oppe under Himmelen: Kommer og samler eder til Guds store Nadvere 18 for at æde Kød af Konger og Kød af Krigsøverster og Kød af vældige og Kød af Heste og af dem, som sidde paa dem, og Kød af alle, baade frie og Trælle, smaa og store. 19 Og jeg saa Dyret og Jordens Konger og deres Hære samlede for at føre Krig imod ham, som sad paa Hesten, og imod hans Hær. 20 Og Dyret blev grebet og med det den falske Profet, som havde gjort Tegnene for dets Aasyn, hvormed han havde forført dem, som toge Dyrets Mærke, og dem, som tilbade dets Billede; de bleve begge kastede levende i Ildsøen, som brænder med Svovl. (Limnē Pyr g3041 g4442) 21 Og de andre bleve ihjelslaaede med hans Sværd, som sad paa Hesten, det, der udgik af hans Mund, og alle Fuglene bleve mættede af deres Kød.

20 Og jeg saa en Engel stige ned fra Himmelen, han havde Afgrundens Nøgle og en stor Lænke i sin Haand. (Abyssos g12) 2 Og han greb Dragen, den gamle Slange, som er Djævelen og Satan, og bandt ham for tusinde Aar 3 og kastede ham i Afgrunden og lukkede og forseglede over ham, for at han ikke mere skulde forføre Folkeslagene, førend de tusinde Aar vare til Ende; derefter skal han løses en lille Tid. (Abyssos g12) 4 Og jeg saa Troner, og de satte sig paa dem, og Dommermagt blev given dem; og jeg saa deres Sjæle, som vare halshuggede for Jesu Vidnesbyrds og for Guds Ords Skyld, og dem, som ikke havde tilbedet Dyret eller dets Billede og ikke havde taget Mærket paa deres Pande og paa deres Haand; og de bleve levende og bleve Konger med Kristus i tusinde Aar. 5 De øvrige af de døde bleve ikke levende, førend de tusinde Aar vare til Ende. Dette er den første Opstandelse. 6 Salig og hellig er den, som har Del i den første Opstandelse; over disse har den anden Død ikke Magt, men de skulle være Guds og Kristi Præster og skulle være Konger med ham i de tusinde Aar. 7 Og naar de tusinde Aar ere til Ende, skal Satan løses af sit Fængsel. 8 Og han skal gaa ud for at forføre Folkeslagene ved Jordens fire Hjørner, Gog og Magog, for at samle dem til Krig; deres Tal er som Havets Sand. 9 Og de droge frem over Jordens Flade og omringede de helliges Lejr og den elskede Stad. Og Ild faldt ned fra Himmelen fra Gud og fortærede dem. 10 Og Djævelen, som forførte dem, blev kastet i Ild- og Svovlsøen, hvor ogsaa Dyret og den falske Profet var; og de skulle pines Dag og Nat i Evighedernes Evigheder. (aiōn g165, Limnē Pyr g3041 g4442) 11 Og jeg saa en stor, hvid Trone og ham, som sad derpaa; for hans Aasyn flyede Jorden og Himmelen, og der blev ikke fundet Sted for dem. 12 Og jeg saa de døde, de store og de smaa, staaende for Tronen, og Bøger bleve aabnede; og en anden Bog blev aabnet, som er Livets Bog; og de døde bleve dømte efter det, som var skrevet i Bøgerne, efter deres Gerninger. 13 Og Havet afgav de døde, som vare i det; og Døden og Dødsriget afgave de døde, som vare i dem, og de bleve dømte, hver efter sine Gerninger. (Hadēs g86) 14 Og Døden og Dødsriget bleve kastede i Ildsøen. Dette er den anden Død, Ildsøen. (Hadēs g86, Limnē Pyr g3041 g4442) 15 Og dersom nogen ikke fandtes skreven i Livets Bog, blev han kastet i Ildsøen. (Limnē Pyr g3041 g4442)

21 Og jeg saa en ny Himmel og en ny Jord; thi den forrige Himmel og den forrige Jord var veget bort, og Havet var ikke mere. 2 Og jeg saa den hellige Stad, det nye Jerusalem, stige ned fra Himmelen fra Gud, beredet som en Brud, der er smykket for sin Brudgom. 3 Og jeg hørte en høj Røst fra Himmelen, som sagde: Se, Guds Telt er hos Menneskene, og han skal bo hos dem, og de skulle være hans Folk, og Gud selv skal være hos dem og være deres Gud. 4 Og han skal aftørre hver Taare af deres Øjne, og Døden skal ikke være mere, ej heller Sorg, ej heller Skrig, ej heller Pine skal være mere; thi det forrige er veget bort. 5 Og han, som sad paa Tronen, sagde: Se, jeg gør alle Ting nye. Og han siger til mig: Skriv; thi disse Ord ere troværdige og sande. 6 Og han sagde til mig: De ere skete. Jeg er Alfa og Omega, Begyndelsen og Enden. Jeg vil give den tørstige af Livets Vands Kilde uforskyldt. 7 Den, som sejrer, skal arve dette, og jeg vil være hans Gud, og han skal være min Søn. 8 Men de fejge og utro og vederstyggelige og Morderne og de utugtige og Troldkarlene og Afgudsdyrkerne og alle Løgnerne, deres Lod skal være i Søen, som brænder med Ild og Svovl; dette er den anden Død. (Limnē Pyr g3041 g4442) 9 Og en af de syv Engle, som havde de syv Skaaler, der vare fulde af de syv sidste Plager, kom og

talte med mig og sagde: Kom, jeg vil vise dig Bruden, Lammets Hustru. **10** Og han førte mig i Aanden hen paa et stort og højt Bjerg og viste mig den hellige Stad, Jerusalem, stigende ned fra Himmelen fra Gud **11** med Guds Herlighed. Dens Glans var som den kostbareste Sten, som krystalklar Jaspissten. **12** Den havde en stor og høj Mur; den havde tolv Porte og over Portene tolv Engle og paaskrevne Navne, hvilke ere Israels Børns tolv Stammers; **13** mod Øst tre Porte og mod Nord tre Porte og mod Syd tre Porte og mod Vest tre Porte. **14** Og Stadens Mur havde tolv Grundstene, og paa dem Lammets tolv Apostles tolv Navne. **15** Og han, som talte med mig, havde en Maalestok, et Guldrør, for at han skulde maale Staden og dens Porte og dens Mur. **16** Og Staden ligger i Firkant, og dens Længde er lige saa stor som Bredden. Og han maalte Staden med Røret: Tolv Tusinde Stadier; dens Længde, Bredde og Højde ere lige. **17** Og han maalte dens Mur, hundrede og fire og fyrretyve Alen, efter Menneskemaal, hvilket er Englemaal. **18** Og dens Murværk var Jaspis, og Staden var rent Guld, lig det rene Glar. **19** Stadmurens Grundstene vare prydede med alle Haande Ædelstene: Den første Grundsten var Jaspis, den anden Safir, den tredje Kalkedon, den fjerde Smaragd, **20** den femte Sardonyks, den sjette Sarder, den syvende Krysolit, den ottende Beryl, den niende Topas, den tiende Krysopras, den ellevte Hyacint, den tolvte Ametyst. **21** Og de tolv Porte vare tolv Perler, hver af Portene var af een Perle, og Stadens Gade var rent Guld som gennemsigtigt Glar. **22** Og jeg saa intet Tempel i den; thi dens Tempel er Herren, Gud, den almægtige, og Lammet. **23** Og Staden trænger ikke til Sol eller Maane til at skinne for den; thi Guds Herlighed oplyste den, og Lammet var dens Lys. **24** Og Folkeslagene skulle vandre i dens Lys, og Jordens Konger bringe deres Herlighed til den, **25** og dens Porte skulle ikke lukkes om Dagen; thi Nat skal ikke være der, **26** og de skulle bringe Folkeslagenes Herlighed og Ære til den. **27** Og intet urent skal komme ind i den, ej heller nogen, som øver Vederstyggelighed og Løgn; kun de, som ere skrevne i Lammets Livets Bog.

22 Og han viste mig Livets Vands Flod, skinnende som Krystal, udvældende fra Guds og Lammets Trone. **2** Midt i dens Gade og paa begge Sider af Floden voksede Livets Træ, som bar tolv Gange Frugt og gav hver Maaned sin Frugt; og Bladene af Træet tjente til Lægedom for Folkeslagene. **3** Og der skal intet bandlyst være mere; og Guds og Lammets Trone skal være i den, og hans Tjenere skulle tjene ham, **4** og de skulle se hans Ansigt, og hans Navn skal være paa deres Pander. **5** Og Nat skal der ikke være mere, og de trænge ikke til Lys af Lampe eller Lys af Sol, fordi Gud Herren skal lyse over dem; og de skulle være Konger i Evighedernes Evigheder. **(aiōn g165)** **6** Og han sagde til mig: Disse Ord ere troværdige og sande; og Herren, Profeternes Aanders Gud, har udsendt sin Engel for at vise sine Tjenere, hvad der skal ske snart. **7** Og se, jeg kommer snart. Salig er den, som bevarer denne Bogs Profetis Ord. **8** Og jeg, Johannes, er den, som saa og hørte disse Ting, og da jeg havde hørt og set, faldt jeg ned for at tilbede for den Engels Fødder, som viste mig disse Ting. **9** Og han siger til mig: Gør det ikke; jeg er din Medtjener og dine Brødres, Profeternes, og deres, som bevare denne Bogs Ord; tilbed Gud! **10** Og han siger til mig: Du skal ikke forsegle denne Bogs Profetis Ord, thi Tiden er nær. **11** Lad den, som gør Uret, fremdeles gøre Uret, og den urene fremdeles blive uren, og den retfærdige fremdeles øve Retfærdighed, og den hellige fremdeles blive helliggjort. **12** Se, jeg kommer snart, og min Løn er med mig til at betale enhver, efter som hans Gerning er. **13** Jeg er Alfa og Omega, den første og den sidste, Begyndelsen og Enden. **14** Salige ere de, som tvætte deres Klædebon, for at de kunne faa Adgang til Livets Træ og gaa ind igennem Portene i Staden. **15** Udenfor ere Hundene og Troldkarlene og de utugtige og Morderne og Afgudsdyrkerne og enhver, som elsker og øver Løgn. **16** Jeg, Jesus, har sendt min Engel til at vidne for eder disse Ting om Menighederne, jeg er Davids Rodskud og Slægt, den straalende Morgenstjerne. **17** Og Aanden og Bruden sige: Kom! Og den, som hører, sige: Kom! Og den, som tørster, han komme; den, som vil, han modtage Livets Vand uforskyldt! **18** Jeg vidner for enhver, som hører denne Bogs Profetis Ord: Dersom nogen lægger noget til disse Ting, da skal Gud lægge paa ham de Plager, som der er skrevet om i denne Bog. **19** Og dersom nogen tager noget bort fra denne Profetis Bogs Ord, da skal Gud tage hans Lod bort fra Livets Træ og fra den hellige Stad, om hvilke der er skrevet i denne Bog. **20** Han, som vidner disse Ting, siger: Ja, jeg kommer snart! — Amen. Kom, Herre Jesus! **21** Den Herres Jesu Naade være med alle!

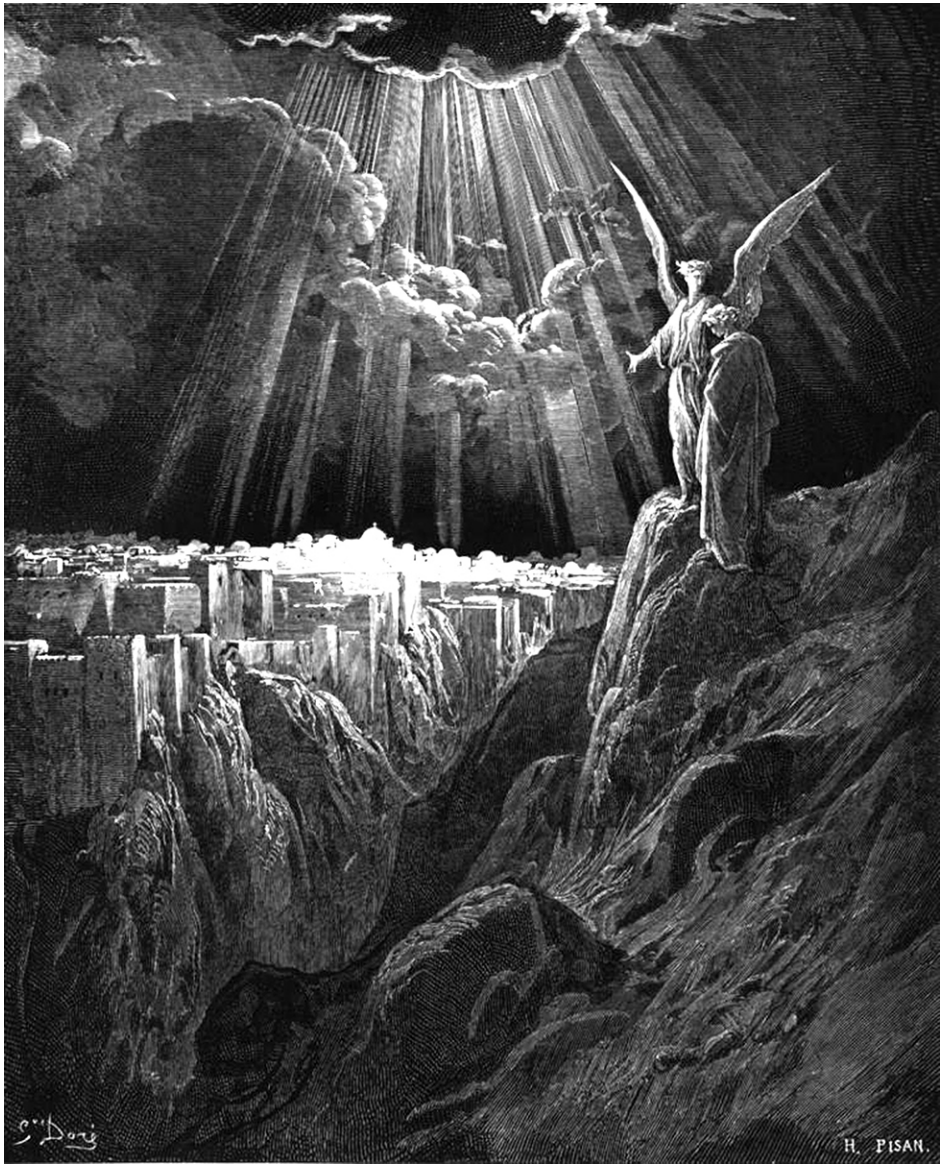

Og jeg saa den hellige Stad, det nye Jerusalem, stige ned fra Himmelen fra Gud, beredet som en Brud, der er smykket for sin Brudgom. Og jeg hørte en høj Røst fra Himmelen, som sagde: Se, Guds Telt er hos Menneskene, og han skal bo hos dem, og de skulle være hans Folk, og Gud selv skal være hos dem og være deres Gud.

Aabenbaringen 21:2-3

Læservejledning

Dansk at AionianBible.org/Readers-Guide

The Aionian Bible republishes public domain and Creative Common Bible texts that are 100% free to copy and print. The original translation is unaltered and notes are added to help your study. The notes show the location of eleven special Greek and Hebrew Aionian Glossary words to help us better understand God's love for individuals and for all mankind, and the nature of afterlife destinies.

Who has the authority to interpret the Bible and examine the underlying Hebrew and Greek words? That is a good question! We read in 1 John 2:27, *"As for you, the anointing which you received from him remains in you, and you do not need for anyone to teach you. But as his anointing teaches you concerning all things, and is true, and is no lie, and even as it taught you, you remain in him."* Every Christian is qualified to interpret the Bible! Now that does not mean we will all agree. Each of us is still growing in our understanding of the truth. However, it does mean that there is no infallible human or tradition to answer all our questions. Instead the Holy Spirit helps each of us to know the truth and grow closer to God and each other.

The Bible is a library with 66 books in the Protestant Canon. The best way to learn God's word is to read entire books. Read the book of Genesis. Read the book of John. Read the entire Bible library. Topical studies and cross-referencing can be good. However, the safest way to understand context and meaning is to read whole Bible books. Chapter and verse numbers were added for convenience in the 16th century, but unfortunately they can cause the Bible to seem like an encyclopedia. The Aionian Bible is formatted with simple verse numbering, minimal notes, and no cross-referencing in order to encourage the reading of Bible books.

Bible reading must also begin with prayer. Any Christian is qualified to interpret the Bible with God's help. However, this freedom is also a responsibility because without the Holy Spirit we cannot interpret accurately. We read in 1 Corinthians 2:13-14, *"And we speak of these things, not with words taught by human wisdom, but with those taught by the Spirit, comparing spiritual things with spiritual things. Now the natural person does not receive the things of the Spirit of God, for they are foolishness to him, and he cannot understand them, because they are spiritually discerned."* So we cannot understand in our natural self, but we can with God's help through prayer.

The Holy Spirit is the best writer and he uses literary devices such as introductions, conclusions, paragraphs, and metaphors. He also writes various genres including historical narrative, prose, and poetry. So Bible study must spiritually discern and understand literature. Pray, read, observe, interpret, and apply. Finally, *"Do your best to present yourself approved by God, a worker who does not need to be ashamed, properly handling the word of truth."* 2 Timothy 2:15. *"God has granted to us his precious and exceedingly great promises; that through these you may become partakers of the divine nature, having escaped from the corruption that is in the world by lust. Yes, and for this very cause adding on your part all diligence, in your faith supply moral excellence; and in moral excellence, knowledge; and in knowledge, self-control; and in self-control patience; and in patience godliness; and in godliness brotherly affection; and in brotherly affection, love. For if these things are yours and abound, they make you to be not idle nor unfruitful to the knowledge of our Lord Jesus Christ,"* 2 Peter 1:4-8.

Ordbog

Dansk at AionianBible.org/Glossary

The Aionian Bible un-translates and instead transliterates eleven special words to help us better understand the extent of God's love for individuals and all mankind, and the nature of afterlife destinies. The original translation is unaltered and a note is added to 64 Old Testament and 200 New Testament verses. Compare the meanings below to the Strong's Concordance and Glossary definitions.

Abyssos g12

Greek: proper noun, place
Usage: 9 times in 3 books, 6 chapters, and 9 verses
Meaning:

Temporary prison for special fallen angels such as Apollyon, the Beast, and Satan.

aïdios g126

Greek: adjective
Usage: 2 times in Romans 1:20 and Jude 6
Meaning:

Lasting, enduring forever, eternal.

aiōn g165

Greek: noun
Usage: 127 times in 22 books, 75 chapters, and 102 verses
Meaning:

A lifetime or time period with a beginning and end, an era, an age, the completion of which is beyond human perception, but known only to God the creator of the aiōns, Hebrews 1:2. Never meaning simple endless or infinite chronological time in Greek usage. Read Dr. Heleen Keizer and Ramelli and Konstan for proofs.

aiōnios g166

Greek: adjective
Usage: 71 times in 19 books, 44 chapters, and 69 verses
Meaning:

From start to finish, pertaining to the age, lifetime, entirety, complete, or even consummate. Never meaning simple endless or infinite chronological time in Koine Greek usage. Read Dr. Heleen Keizer and Ramelli and Konstan for proofs.

eleēsē g1653

Greek: verb, aorist tense, active voice, subjunctive mood, 3rd person singular
Usage: 1 time in this conjugation, Romans 11:32
Meaning:

To have pity on, to show mercy. Typically, the subjunctive mood indicates possiblity, not certainty. However, a subjunctive in a purpose clause is a resulting action as certain as the causal action. The subjunctive in a purpose clause functions as an indicative, not an optative. Thus, the grand conclusion of grace theology in Romans 11:32 must be clarified. God's mercy on all is not a possibility, but a certainty. See ntgreek.org.

Geenna g1067
Greek: proper noun, place
Usage: 12 times in 4 books, 7 chapters, and 12 verses
Meaning:
Valley of Hinnom, Jerusalem's trash dump, a place of ruin, destruction, and judgment in this life, or the next, though not eternal to Jesus' audience.

Hadēs g86
Greek: proper noun, place
Usage: 11 times in 5 books, 9 chapters, and 11 verses
Meaning:
Synonomous with Sheol, though in New Testament usage Hades is the temporal place of punishment for deceased unbelieving mankind, distinct from Paradise for deceased believers.

Limnē Pyr g3041 g4442
Greek: proper noun, place
Usage: Phrase 5 times in the New Testament
Meaning:
Lake of Fire, final punishment for those not named in the Book of Life, prepared for the Devil and his angels, Matthew 25:41.

Sheol h7585
Hebrew: proper noun, place
Usage: 66 times in 17 books, 50 chapters, and 64 verses
Meaning:
The grave or temporal afterlife world of both the righteous and unrighteous, believing and unbelieving, until the general resurrection.

Tartaroō g5020
Greek: proper noun, place
Usage: 1 time in 2 Peter 2:4
Meaning:
Temporary prison for particular fallen angels awaiting final judgment.

Ordbog +

AionianBible.org/Bibles/Danish---Danish-1871-1907/Noted

Glossary references are below. Strong's Hebrew and Greek number notes are added to 64 Old Testament and 200 New Testament verses. Questioned verse translations do not contain Aionian Glossary words and may wrongly imply *eternal* or *Hell*. * The note placement is skipped or adjusted for verses with non-standard numbering.

Abyssos

Lukas 8:31
Romerne 10:7
Aabenbaringen 9:1
Aabenbaringen 9:2
Aabenbaringen 9:11
Aabenbaringen 11:7
Aabenbaringen 17:8
Aabenbaringen 20:1
Aabenbaringen 20:3

aïdios

Romerne 1:20
Judas 1:6

aiōn

Matthæus 12:32
Matthæus 13:22
Matthæus 13:39
Matthæus 13:40
Matthæus 13:49
Matthæus 21:19
Matthæus 24:3
Matthæus 28:20
Markus 3:29
Markus 4:19
Markus 10:30
Markus 11:14
Lukas 1:33
Lukas 1:55
Lukas 1:70
Lukas 16:8
Lukas 18:30
Lukas 20:34
Lukas 20:35
Johannes 4:14
Johannes 6:51
Johannes 6:58
Johannes 8:35
Johannes 8:51
Johannes 8:52
Johannes 9:32
Johannes 10:28
Johannes 11:26
Johannes 12:34
Johannes 13:8
Johannes 14:16
Apostelenes gerninger 3:21
Apostelenes gerninger 15:18
Romerne 1:25
Romerne 9:5
Romerne 11:36
Romerne 12:2
Romerne 16:27
1 Korinterne 1:20
1 Korinterne 2:6
1 Korinterne 2:7
1 Korinterne 2:8
1 Korinterne 3:18
1 Korinterne 8:13
1 Korinterne 10:11
2 Korinterne 4:4
2 Korinterne 9:9
2 Korinterne 11:31
Galaterne 1:4
Galaterne 1:5
Efeserne 1:21
Efeserne 2:2
Efeserne 2:7
Efeserne 3:9
Efeserne 3:11
Efeserne 3:21
Efeserne 6:12
Filipperne 4:20
Kolossensern 1:26
1 Timoteus 1:17
1 Timoteus 6:17
2 Timoteus 4:10
2 Timoteus 4:18
Titus 2:12
Hebræerne 1:2
Hebræerne 1:8
Hebræerne 5:6
Hebræerne 6:5
Hebræerne 6:20
Hebræerne 7:17
Hebræerne 7:21
Hebræerne 7:24
Hebræerne 7:28
Hebræerne 9:26
Hebræerne 11:3
Hebræerne 13:8
Hebræerne 13:21
1 Peter 1:23
1 Peter 1:25
1 Peter 4:11
1 Peter 5:11
2 Peter 3:18
1 Johannes 2:17
2 Johannes 1:2
Judas 1:13
Judas 1:25
Aabenbaringen 1:6
Aabenbaringen 1:18
Aabenbaringen 4:9
Aabenbaringen 4:10
Aabenbaringen 5:13
Aabenbaringen 7:12
Aabenbaringen 10:6
Aabenbaringen 11:15
Aabenbaringen 14:11
Aabenbaringen 15:7
Aabenbaringen 19:3
Aabenbaringen 20:10
Aabenbaringen 22:5

aiōnios

Matthæus 18:8
Matthæus 19:16
Matthæus 19:29
Matthæus 25:41
Matthæus 25:46
Markus 3:29
Markus 10:17
Markus 10:30
Lukas 10:25
Lukas 16:9
Lukas 18:18
Lukas 18:30
Johannes 3:15
Johannes 3:16
Johannes 3:36
Johannes 4:14
Johannes 4:36
Johannes 5:24
Johannes 5:39
Johannes 6:27
Johannes 6:40
Johannes 6:47
Johannes 6:54
Johannes 6:68

Johannes 10:28
Johannes 12:25
Johannes 12:50
Johannes 17:2
Johannes 17:3
Apostelenes gerninger 13:46
Apostelenes gerninger 13:48
Romerne 2:7
Romerne 5:21
Romerne 6:22
Romerne 6:23
Romerne 16:25
Romerne 16:26
2 Korinterne 4:17
2 Korinterne 4:18
2 Korinterne 5:1
Galaterne 6:8
2 Tessalonikerne 1:9
2 Tessalonikerne 2:16
1 Timoteus 1:16
1 Timoteus 6:12
1 Timoteus 6:16
2 Timoteus 1:9
2 Timoteus 2:10
Titus 1:2
Titus 3:7
Filemon 1:15
Hebræerne 5:9
Hebræerne 6:2
Hebræerne 9:12
Hebræerne 9:14
Hebræerne 9:15
Hebræerne 13:20
1 Peter 5:10
2 Peter 1:11
1 Johannes 1:2
1 Johannes 2:25
1 Johannes 3:15
1 Johannes 5:11
1 Johannes 5:13
1 Johannes 5:20
Judas 1:7
Judas 1:21
Aabenbaringen 14:6

eleēsē

Romerne 11:32

Geenna

Matthæus 5:22
Matthæus 5:29
Matthæus 5:30
Matthæus 10:28
Matthæus 18:9
Matthæus 23:15
Matthæus 23:33
Markus 9:43
Markus 9:45
Markus 9:47
Lukas 12:5
Jakob 3:6

Hadēs

Matthæus 11:23
Matthæus 16:18
Lukas 10:15
Lukas 16:23
Apostelenes gerninger 2:27
Apostelenes gerninger 2:31
1 Korinterne 15:55
Aabenbaringen 1:18
Aabenbaringen 6:8
Aabenbaringen 20:13
Aabenbaringen 20:14

Limnē Pyr

Aabenbaringen 19:20
Aabenbaringen 20:10
Aabenbaringen 20:14
Aabenbaringen 20:15
Aabenbaringen 21:8

Sheol

1 Mosebog 37:35
1 Mosebog 42:38
1 Mosebog 44:29
1 Mosebog 44:31
4 Mosebog 16:30
4 Mosebog 16:33
5 Mosebog 32:22
1 Samuel 2:6
2 Samuel 22:6
Første Kongebog 2:6
Første Kongebog 2:9
Job 7:9
Job 11:8
Job 14:13
Job 17:13
Job 17:16
Job 21:13
Job 24:19
Job 26:6
Salme 6:5
Salme 9:17
Salme 16:10
Salme 18:5
Salme 30:3
Salme 31:17
Salme 49:14
Salme 49:15
Salme 55:15
Salme 86:13
Salme 88:3
Salme 89:48
Salme 116:3
Salme 139:8
Salme 141:7
Ordsprogene 1:12
Ordsprogene 5:5
Ordsprogene 7:27
Ordsprogene 9:18
Ordsprogene 15:11
Ordsprogene 15:24
Ordsprogene 23:14
Ordsprogene 27:20
Ordsprogene 30:16
Prædikeren 9:10
Højsangen 8:6
Esajas 5:14
Esajas 7:11
Esajas 14:9
Esajas 14:11
Esajas 14:15
Esajas 28:15
Esajas 28:18
Esajas 38:10
Esajas 38:18
Esajas 57:9
Ezekiel 31:15
Ezekiel 31:16
Ezekiel 31:17
Ezekiel 32:21
Ezekiel 32:27
Hoseas 13:14
Amos 9:2
Jonas 2:2
Habakkuk 2:5

Tartaroō

2 Peter 2:4

Questioned

Salme 18:6

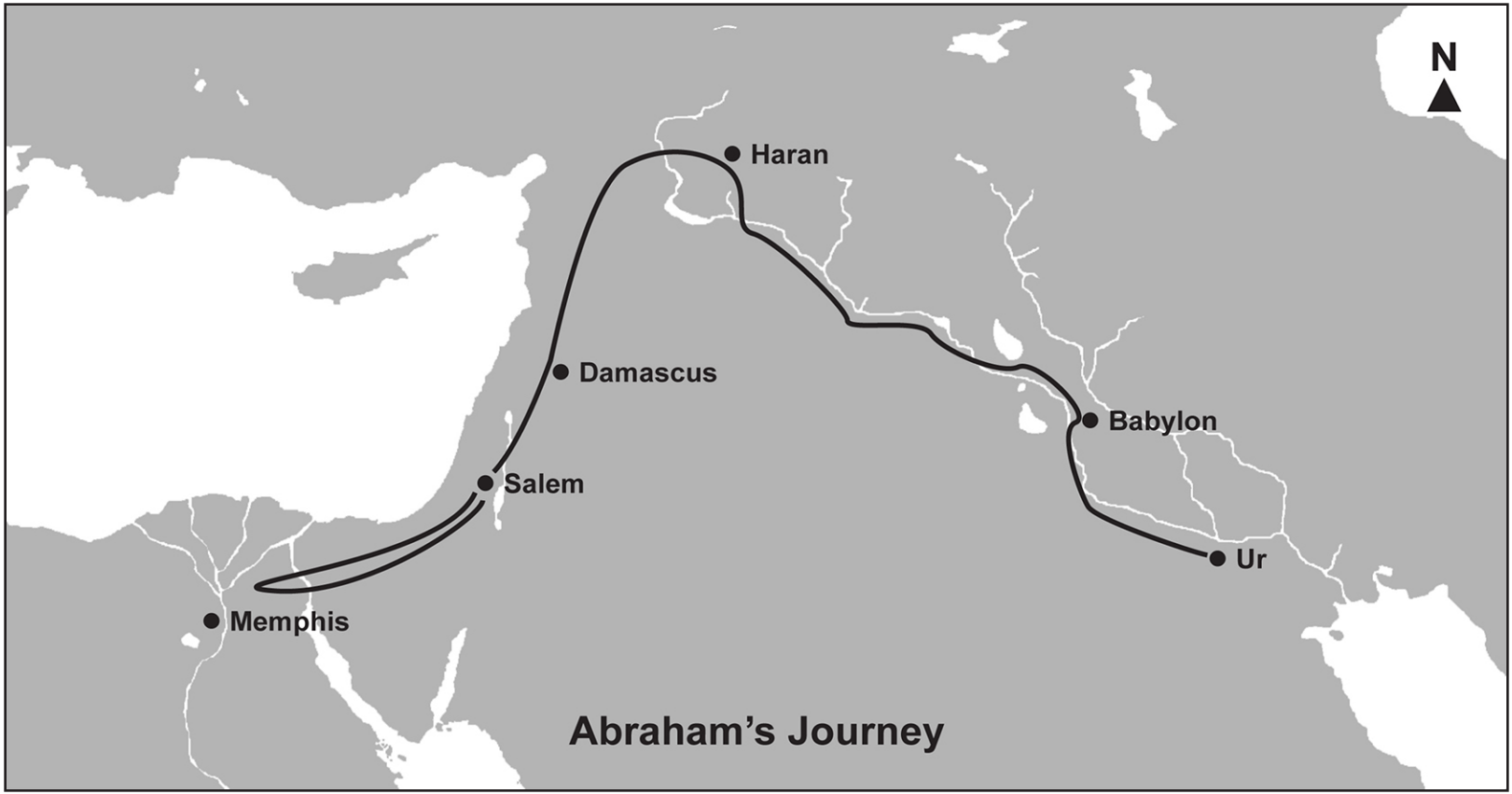

Ved Tro adlød Abraham, da han blev kaldet, saa han gik ud til et Sted, som han skulde tage til Arv;
og han gik ud, skønt han ikke vidste, hvor han kom hen. - Hebræerne 11:8

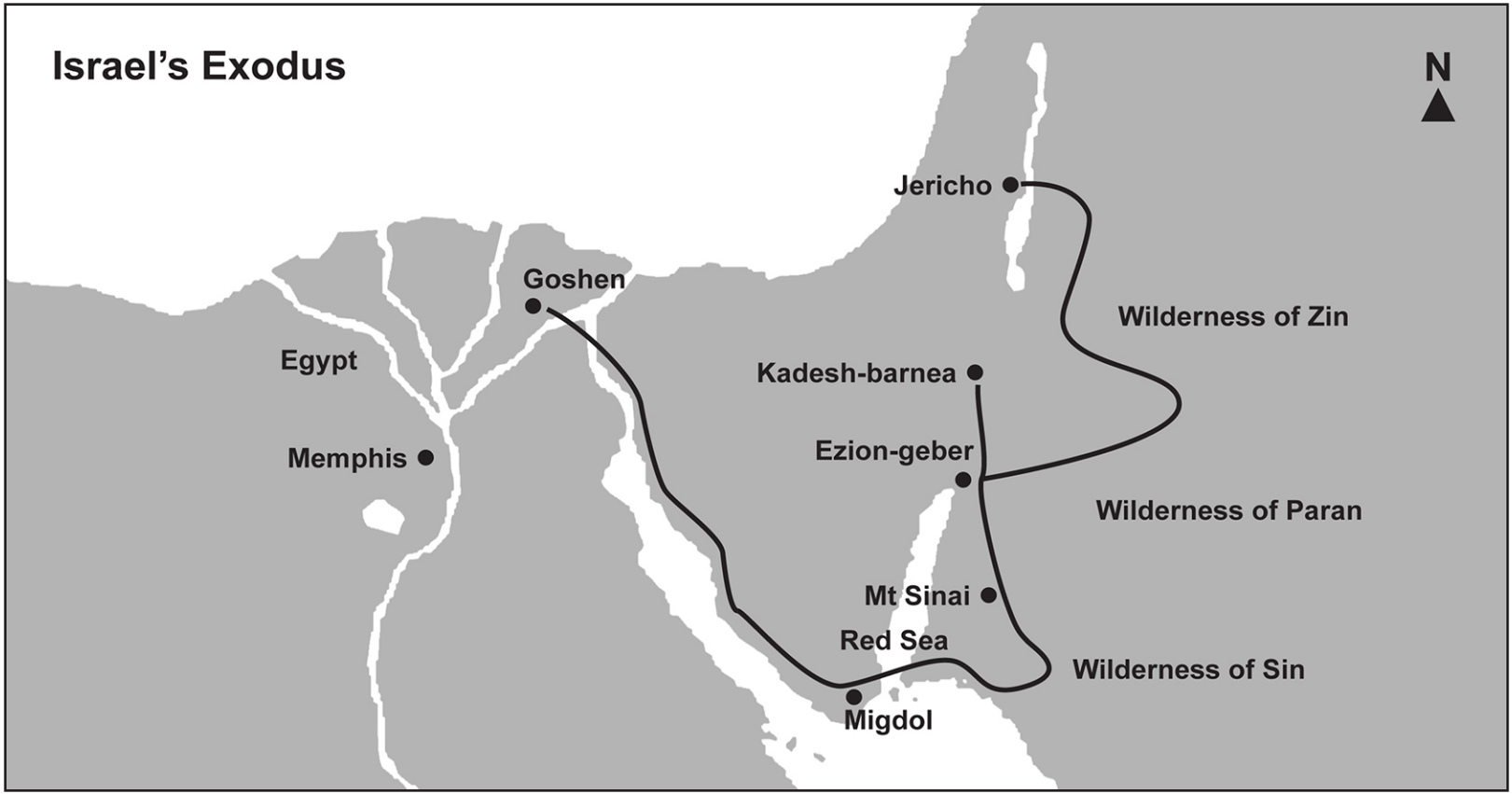

Og det skete, der Farao lod Folket fare, da førte Gud dem ikke ad Vejen til Filistrene, skønt den var nærmest; thi Gud sagde: Maaske det kunde fortryde Folket, naar de se Striden, og de kunde vende tilbage til Ægypten. - 2 Mosebog 13:17

Thi ogsaa Menneskesønnen er ikke kommen for at lade sig tjene, men for at tjene og give sit Liv til en Genløsning for mange. - Markus 10:45

Paulus, Jesu Kristi Tjener, Apostel ifølge Kald, udtagen til at forkynde Guds Evangelium, - Romerne 1:1

Creation 4004 B.C.

Adam and Eve created	4004
Tubal-cain forges metal	3300
Enoch walks with God	3017
Methuselah dies at age 969	2349
God floods the Earth	2349
Tower of Babel thwarted	2247
Abraham sojourns to Canaan	1922
Jacob moves to Egypt	1706
Moses leads Exodus from Egypt	1491
Gideon judges Israel	1245
Ruth embraces the God of Israel	1168
David installed as King	1055
King Solomon builds the Temple	1018
Elijah defeats Baal's prophets	896
Jonah preaches to Nineveh	800
Assyrians conquer Israelites	721
King Josiah reforms Judah	630
Babylonians capture Judah	605
Persians conquer Babylonians	539
Cyrus frees Jews, rebuilds Temple	537
Nehemiah rebuilds the wall	454
Malachi prophecies the Messiah	416
Greeks conquer Persians	331
Seleucids conquer Greeks	312
Hebrew Bible translated to Greek	250
Maccabees defeat Seleucids	165
Romans subject Judea	63
Herod the Great rules Judea	37

(The Annals of the World, James Uusher)

Jesus Christ born 4 B.C.

New Heavens and Earth

	Christ returns for his people
1956	Jim Elliot martyrd in Ecuador
1830	John Williams reaches Polynesia
1731	Zinzendorf leads Moravian mission
1614	Japanese kill 40,000 Christians
1572	Jesuits reach Mexico
1517	Martin Luther leads Reformation
1455	Gutenberg prints first Bible
1323	Franciscans reach Sumatra
1276	Ramon Llull trains missionaries
1100	Crusades tarnish the church
1054	The Great Schism
997	Adalbert marytyrd in Prussia
864	Bulgarian Prince Boris converts
716	Boniface reaches Germany
635	Alopen reaches China
569	Longinus reaches Alodia / Sudan
432	Saint Patrick reaches Ireland
397	Carthage ratifies Bible Canon
341	Ulfilas reaches Goth / Romania
325	Niceae proclaims God is Trinity
250	Denis reaches Paris, France
197	Tertullian writes Christian literature
70	Titus destroys the Jewish Temple
61	Paul imprisoned in Rome, Italy
52	Thomas reaches Malabar, India
39	Peter reaches Gentile Cornelius
33	Holy Spirit empowers the Church

(Wikipedia, Timeline of Christian missions)

Resurrected 33 A.D.

What are we?			Genesis 1:26 - 2:3		Mankind is created in God's image, male and female He created us				
How are we sinful?			Romans 5:12-19		Sin entered the world through Adam and then death through sin				
Where are we?			**When are we?**						
			Innocence		Fallen				Glory
			Eternity Past	Creation 4004 B.C.	Fall to sin No Law	Moses' Law 1500 B.C.	Christ 33 A.D.	Church Age Kingdom Age	New Heavens and Earth
Who are we?	God	Father	John 10:30 God's perfect fellowship	Genesis 1:31 God's perfect fellowship with Adam in The Garden of Eden	1 Timothy 6:16 Living in unapproachable light				Acts 3:21 Philippians 2:11 Revelation 20:3 God's perfectly restored fellowship with all Mankind praising Christ as Lord in the Holy City
		Son			John 8:58 Pre-incarnate		John 1:14 Incarnate	Luke 23:43 Paradise	
		Holy Spirit			Psalm 139:7 Everywhere		John 14:17 Living in believers		
	Mankind	Living	Genesis 1:1 No Creation No people		Ephesians 2:1-5 Serving the Savior or Satan on Earth				
		Deceased believing			Luke 16:22 Blessed in Paradise				
		Deceased unbelieving			Luke 16:23, Revelation 20:5,13 Punished in Hades until the final judgment				
	Angels	Holy			Hebrews 1:14 Serving mankind at God's command				
		Imprisoned		Genesis 1:31 No Fall No unholy Angels	2 Peter 2:4, Jude 6 Imprisoned in Tartarus				Matthew 25:41 Revelation 20:10 Lake of Fire prepared for the Devil and his Angels
		Fugitive			1 Peter 5:8, Revelation 12:10 Rebelling against Christ Accusing mankind			Revelation 20:13 Thalaasa	
		First Beast						Revelation 19:20 Lake of Fire	
		False Prophet							
		Satan						Revelation 20:2 Abyss	
Why are we?			Romans 11:25-36, Ephesian 2:7		For God has bound all over to disobedience in order to show mercy to all				

Skæbne

Dansk at AionianBible.org/Destiny

The Aionian Bible shows the location of eleven special Greek and Hebrew Aionian Glossary words to help us better understand God's love for individuals and for all mankind, and the nature of after-life destinies. The underlying Hebrew and Greek words typically translated as *Hell* show us that there are not just two after-life destinies, Heaven or Hell. Instead, there are a number of different locations, each with different purposes, different durations, and different inhabitants. Locations include 1) Old Testament *Sheol* and New Testament *Hadēs*, 2) *Geenna*, 3) *Tartaroō*, 4) *Abyssos*, 5) *Limnē Pyr*, 6) *Paradise*, 7) *The New Heaven*, and 8) *The New Earth*. So there is reason to review our conclusions about the destinies of redeemed mankind and fallen angels.

The key observation is that fallen angels will be present at the final judgment, 2 Peter 2:4 and Jude 6. Traditionally, we understand the separation of the Sheep and the Goats at the final judgment to divide believing from unbelieving mankind, Matthew 25:31-46 and Revelation 20:11-15. However, the presence of fallen angels alternatively suggests that Jesus is separating redeemed mankind from the fallen angels. We do know that Jesus is the helper of mankind and not the helper of the Devil, Hebrews 2. We also know that Jesus has atoned for the sins of all mankind, both believer and unbeliever alike, 1 John 2:1-2. Deceased believers are rewarded in Paradise, Luke 23:43, while unbelievers are punished in Hades as the story of Lazarus makes plain, Luke 16:19-31. Yet less commonly known, the punishment of this selfish man and all unbelievers is before the final judgment, is temporal, and is punctuated when Hades is evacuated, Revelation 20:13. So is there hope beyond Hades for unbelieving mankind? Jesus promised, *"the gates of Hades will not prevail,"* Matthew 16:18. Paul asks, *"Hades where is your victory?"* 1 Corinthians 15:55. John wrote, *"Hades gives up,"* Revelation 20:13.

Jesus comforts us saying, *"Do not be afraid,"* because he holds the keys to *unlock* death and Hades, Revelation 1:18. Yet too often our *Good News* sounds like a warning to *"be afraid"* because Jesus holds the keys to *lock* Hades! Wow, we have it backwards! Hades will be evacuated! And to guarrantee hope, once emptied, Hades is thrown into the Lake of Fire, never needed again, Revelation 20:14.

Finally, we read that anyone whose name is not written in the Book of Life is thrown into the Lake of Fire, the second death, with no exit ever mentioned or promised, Revelation 21:1-8. So are those evacuated from Hades then, *"out of the frying pan, into the fire?"* Certainly, the Lake of Fire is the destiny of the Goats. But, do not be afraid. Instead, read the Bible's explicit mention of the purpose of the Lake of Fire and the identity of the Goats, *"Then he will say also to those on the left hand, 'Depart from me, you cursed, into the consummate fire which is prepared for... the devil and his angels,'"* Matthew 25:41. Bad news for the Devil. Good news for all mankind!

Faith is not a pen to write your own name in the Book of Life. Instead, faith is the glasses to see that the love of Christ for all mankind has already written our names in Heaven. Jesus said, *"You did not choose me, but I chose you," John 15:16*. Though unbelievers will suffer regrettable punishment in Hades, redeemed mankind will never enter the Lake of Fire, prepared for the devil and his angels. And as God promised, all mankind will worship Christ together forever, Philippians 2:9-11.

Gaar derfor hen og gører alle Folkeslagene til mine Disciple, idet I døbe dem til Faderens og Sønnens og den Helligaands Navn, - Matthæus 28:19